Giới thiệu

Dưới đây là bản tóm tắt cốt truyện hấp dẫn của đoạn văn bạn đã cung cấp: **** Trong một thời đại Hồng Hoang cổ xưa, nơi vô vàn linh sơn hiểm trở sừng sững, mây tiên bao phủ như chốn thần cảnh, trên một bình nguyên rộng lớn ven bờ Đông Hải, tồn tại bộ lạc Mộc Dương của Nhân tộc.

Bộ lạc này, mặc dù không phải lớn nhất, nhưng là nơi cư ngụ của Lâm Dương – nhân vật chính của chúng ta.

Lâm Dương, một thanh niên có nguồn gốc từ Trái Đất hiện đại, xuyên không về Hồng Hoang và nhập vào thân thể của một thành viên Nhân tộc Tiên Thiên.

Bối cảnh câu chuyện mở ra khi Nhân tộc, được Nữ Oa nương nương tạo ra và che chở bởi thánh uy trong hàng ngàn năm, nay đang phải đối mặt với một thực tại khắc nghiệt.

Thánh uy của Nữ Oa đã tiêu tán, và Nhân tộc trở thành miếng mồi ngon cho vô số yêu thú hung hãn.

Bộ lạc Mộc Dương của Lâm Dương vừa trải qua một trận chiến khốc liệt với yêu thú Lôi Đình Cự Tích, khiến bộ lạc tan hoang, tộc trưởng tử trận, và bản thân Lâm Dương bị trọng thương, nửa thân bất toại, nằm trên giường đá.

Trong cơn hôn mê, một luồng ký ức khổng lồ của nguyên chủ ập vào tâm trí Lâm Dương, khiến anh bàng hoàng nhận ra mình đang ở Hồng Hoang – một thế giới nơi Cường giả có thể trích tinh đoạt nguyệt, dời sông lấp biển, thậm chí khai thiên tích địa, nơi có sự hiện diện của các đại năng như Bàn Cổ, Tam Thanh, Nữ Oa, Đông Hoàng Thái Nhất.

Khi tỉnh dậy, Lâm Dương nhận ra mình đang được Thường Nga, một thiếu nữ xinh đẹp như tiên giáng trần (mà anh lầm tưởng là Hằng Nga trong thần thoại), chăm sóc tận tình.

Mặc dù bị thương nặng, Lâm Dương vẫn cố gắng tiếp nhận ký ức của nguyên chủ và thích nghi với thân phận mới.

Anh biết rằng Thường Nga là người mà nguyên chủ vô cùng yêu thương và muốn bảo vệ.

Từ ký ức của nguyên chủ, Lâm Dương nhận ra rằng tộc Vu thường xuyên cướp bóc Nhân tộc, đặc biệt là phụ nữ, và anh nghi ngờ Hậu Nghệ sẽ cướp Thường Nga đi trong tương lai, một điều mà nguyên chủ luôn day dứt.

Sự phẫn nộ trước thực tế phũ phàng này đã củng cố quyết tâm trong lòng Lâm Dương: anh phải trở nên mạnh mẽ để bảo vệ Thường Nga và toàn bộ Nhân tộc.

Ngay lúc đó, một giọng nói cơ giới lạnh lùng vang lên trong tâm trí anh: "Đinh, chúc mừng túc chủ, Đại Đạo Tiểu Thuyết Độc Khí đã kích hoạt, xin hỏi có chấp nhận không!" Lâm Dương không chút do dự chấp nhận, và một luồng sáng vàng kim chui vào trán anh.

Đại Đạo Tiểu Thuyết Độc Khí là một "ngón tay vàng" cực kỳ bá đạo: chỉ cần đọc tiểu thuyết trong đó, anh có thể nhận được thần thông bí tịch, linh bảo diệu dược, thiên phú huyết thống, thậm chí triệu hồi nhân vật từ sách ra.

Những cuốn sách trong Độc Khí đều là cấp Đại Thần hoặc Bạch Kim, không hề tầm thường.

Với cơ hội đầu tiên, Lâm Dương được tặng một tác phẩm cấp Bạch Kim: "Tinh Thần Kỷ Nguyên".

Sau ba giờ miệt mài đọc, anh không chỉ hoàn toàn thích nghi với cơ

thể mới mà còn lĩnh hội được công pháp Hồng Mông cấp "Tinh Thần Biến" – một công pháp có thể giúp người tu luyện siêu thoát Hỗn Độn, trở thành Hồng Mông Chưởng Khống Giả.

Ngay lập tức, Lâm Dương bắt đầu tu luyện.

Việc anh tu luyện đã tạo nên một dị tượng chấn động cả Hồng Hoang: Chu Thiên Tinh Thần đồng loạt bạo động, vô số tinh quang từ vạn dặm trời xanh đổ xuống, hội tụ thành một tinh hà tím khổng lồ, bao trùm lên bộ lạc Mộc Dương.

Sự kiện này đã thu hút sự chú ý của các đại năng giả Hồng Hoang như Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất của Yêu tộc, Tam Thanh của Đạo môn và Hậu Thổ của Vu tộc.

Ai nấy đều kinh ngạc và không thể suy diễn ra nguyên nhân của dị tượng.

Ngay cả Nữ Oa nương nương, một vị Thánh nhân, cũng không thể nắm bắt được thiên cơ hỗn loạn này, chỉ biết rằng nó không liên quan đến Yêu tộc đang diễn luyện Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

Trong khi đó, Lâm Dương, nhờ sự trợ giúp của tinh quang khổng lồ, đã nhanh chóng khai tịch 129.600 nhục khiếu, ngưng tụ Tinh Vân, và đạt đến cảnh giới Thiên Tiên – một bước nhảy vọt đáng kinh ngạc chỉ sau lần tu luyện đầu tiên.

Sức mạnh này giúp anh không chỉ chữa lành hoàn toàn vết thương mà còn vượt xa thực lực của Lôi Đình Cự Tích.

Với quyết tâm bảo vệ Nhân tộc và tình yêu thương dành cho Thường Nga, Lâm Dương đã bước những bước đầu tiên trên con đường trở thành một cường giả vô song, sẵn sàng đối mặt với mọi thử thách mà Hồng Hoang mang lại.

Mục lục

Giới thiệu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69

Chương 70

Chương 71

Chương 72

Chương 73

Chương 74

Chương 75

Chương 76

Chương 77

Chương 78

Chương 79

Chương 80

Chương 81

Chương 82

Chương 83

Chương 84

Chương 85

Chương 86

Chương 87

Chương 88

Chương 89

Chương 90

Chương 91

Chương 92

Chương 93

Chương 94

Chương 95

Chương 96

Chương 97

Chương 98

Chương 99

Chương 100

Chương 101

Chương 102

Chương 103

Chương 104

Chương 105

Chương 106

Chương 107

Chương 108

Chương 109

Chương 110

Chương 111

Chương 112

Chương 113

Chương 114

Chương 115

Chương 116

Chương 117

Chương 118

Chương 119

Chương 120

Chương 121

Chương 122

Chương 123

Chương 124

Chương 125

Chương 126

Chương 127

Chương 128

Chương 129

Chương 130

Chương 131

Chương 132

Chương 133

Chương 134

Chương 135

Chương 136

Chương 137

Chương 138

Chương 139

Chương 140

Chương 141

Chương 142

Chương 143

Chương 144

Chương 145

Chương 146

Chương 147

Chương 148

Chương 149

Chương 150

Chương 151

Chương 152

Chương 153

Chương 154

Chương 155

Chương 156

Chương 157

Chương 158

Chương 159

Chương 160

Chương 161

Chương 162

Chương 163

Chương 164

Chương 165

Chương 166

Chương 167

Chương 168

Chương 169

Chương 170

Chương 171

Chương 172

Chương 173

Chương 174

Chương 175

Chương 176

Chương 177

Chương 178

Chương 179

Chương 180

Chương 181

Chương 182

Chương 183

Chương 184

Chương 185

Chương 186

Chương 187

Chương 188

Chương 189

Chương 190

Chương 191

Chương 192

Chương 193

Chương 194

Chương 195

Chương 196

Chương 197

Chương 198

Chương 199

Chương 200

Chương 201

Chương 202

Chương 203

Chương 204

Chương 205

Chương 206

Chương 207

Chương 208

Chương 209

Chương 210

Chương 211

Chương 212

Chương 213

Chương 214

Chương 215

Chương 216

Chương 217

Chương 218

Chương 219

Chương 220

Chương 221

Chương 222

Chương 223

Chương 224

Chương 225

Chương 226

Chương 227

Chương 228

Chương 229

Chương 230

Chương 231

Chương 232

Chương 233

Chương 234

Chương 235

Chương 236

Chương 237

Chương 238

Chương 239

Chương 240

Chương 241

Chương 242

Chương 243

Chương 244

Chương 245

Chương 246

Chương 247

Chương 248

Chương 249

Chương 250

Chương 251

Chương 252

Chương 253

Chương 254

Chương 255

Chương 256

Chương 257

Chương 258

Chương 259

Chương 260

Chương 261

Chương 262

Chương 263

Chương 264

Chương 265

Chương 266

Chương 267

Chương 268

Chương 269

Chương 270

Chương 271

Chương 272

Chương 273

Chương 274

Chương 275

Chương 276

Chương 277

Chương 278

Chương 279

Chương 280

Chương 281

Chương 282

Chương 283

Chương 284

Chương 285

Chương 286

Chương 287

Chương 288

Chương 289

Chương 290

Chương 291

Chương 292

Chương 293

Chương 294

Chương 295

Chương 296

Chương 297

Chương 298

Chương 299

Chương 300

Chương 301

Chương 302

Chương 303

Chương 304

Chương 305

Chương 306

Chương 307

Chương 308

Chương 309

Chương 310

Chương 311

Chương 312

Chương 313

Chương 314

Chương 315

Chương 316

Chương 317

Chương 318

Chương 319

Chương 320

Chương 321

Chương 322

Chương 323

Chương 324

Chương 325

Chương 326

Chương 327

Chương 328

Chương 329

Chương 330

Chương 331

Chương 332

Chương 333

Chương 334

Chương 335

Chương 336

Chương 337

Chương 338

Chương 339

Chương 340

Chương 341

Chương 342

Chương 343

Chương 344

Chương 345

Chương 346

Chương 347

Chương 348

Chương 349

Chương 350

Chương 351

Chương 352

Chương 353

Chương 354

Chương 355

Chương 356

Chương 357

Chương 358

Chương 359

Chương 360

Chương 361

Chương 362

Chương 363

Chương 364

Chương 365

Chương 366

Chương 367

Chương 368

Chương 369

Chương 370

Chương 371

Chương 372

Chương 373

Chương 374

Chương 375

Chương 376

Chương 377

Chương 378

Chương 379

Chương 380

Chương 381

Chương 382

Chương 383

Chương 384

Chương 385

Chương 386

Chương 387

Chương 388

Chương 389

Chương 390

Chương 391

Chương 392

Chương 393

Chương 394

Chương 395

Chương 396

Chương 397

Chương 398

Chương 399

Chương 400

Chương 401

Chương 402

Chương 403

Chương 404

Chương 405

Chương 406

Chương 407

Chương 408

Chương 409

Chương 410

Chương 411

Chương 412

Chương 413

Chương 414

Chương 415

Chương 416

Chương 417

Chương 418

Chương 419

Chương 420

Chương 421

Chương 422

Chương 423

Chương 424

Chương 425

Chương 426

Chương 427

Chương 428

Chương 429

Chương 430

Chương 431

Chương 432

Chương 433

Chương 434

Chương 435

Chương 436

Chương 437

Chương 438

Chương 439

Chương 440

Chương 441

Chương 442

Chương 443

Chương 444

Chương 445

Chương 446

Chương 447

Chương 448

Chương 449

Chương 450

Chương 451

Chương 452

Chương 453

Chương 1

Bên bờ Đông Hải, trên Hồng Hoang đại lục!

Chỉ thấy xung quanh ức vạn linh sơn sừng sững, cao lớn hùng vĩ, tiên vụ lượn lờ, hệt như chốn tiên cảnh nhân gian.

Giữa vạn non ngàn khe, trên một bình nguyên rộng lớn, Mộc Dương bộ lạc của nhân tộc tọa lạc tại đây.

Đột nhiên một đạo quang mang chói lọi cực điểm từ hư không, trực tiếp bay vào trong bộ lạc.

Theo sau một tràng tiếng khóc mừng rỡ, Lâm Dương chầm chậm tỉnh lại.

"Lâm đại ca, huynh cuối cùng cũng tỉnh rồi." Ngay sau đó, Lâm Dương chỉ cảm thấy một mùi hương mềm mại ập vào lòng, một làn hương hoa u lan thấm vào tâm hồn, khi hắn mở mắt lần nữa, liền thấy thiếu nữ lê hoa đái vũ đang ôm hắn khóc nức nở.

"Đau...!" Khi Lâm Dương muốn cử động, hắn liền phát hiện toàn thân đau nhức, đến cả một ngón tay cũng không thể nhúc nhích.

Trong lòng hắn vẫn nhớ rõ, mình đang thức đêm đọc tiểu thuyết thì đột nhiên chìm vào hôn mê, khi tỉnh lại thì thế giới đã thay đổi.

Vào lúc này, một luồng ký ức khổng lồ vô tận ập tới trong đầu Lâm Dương, khiến đầu hắn đau như búa bổ, phảng phất có người dùng dùi cui muốn đập nát sọ hắn vậy.

Trong khoảnh khắc, toàn thân Lâm Dương toát mồ hôi lạnh, không ngừng run rẩy.

Thiếu nữ thấy người trong lòng biến đổi, vội vàng kinh hô: "Lâm đại ca, huynh sao vậy?" Vừa nói vừa an ủi Lâm Dương trên giường,

nếu có thể, nàng nguyện ý thay đối phương chịu đựng mọi đau đớn.

"Hô!" Một lúc lâu sau, Lâm Dương thở ra một hơi dài, nhìn thiếu nữ bên cạnh, chỉ thấy mái tóc đen nhánh như mây bay phất phơ trên mặt nàng.

Làn da trắng nõn mịn màng không chút tì vết, thổi bay được, đôi mày lá liễu thanh tú, tựa như làn nước mùa xuân tháng ba.

Đôi môi nhỏ hồng tươi, môi như điểm son, trên gò má trắng ngọc, hai hàng lệ châu chầm chậm rơi xuống, giữa đôi mày hơi cau lại, tựa hồ có vô vàn sầu muộn.

"Thường Nga, ta không sao, đừng căng thẳng." Vừa nói, Lâm Dương vừa ôn tồn an ủi, nhưng trong ngữ khí vẫn có chút không dám tin, Thường Nga trong thần thoại thượng cổ, lại ở ngay trước mắt hắn.

"Ân ân." Thường Nga nghe những lời quen thuộc đó, nỗi lo trong lòng cũng được trút bỏ.

Lâm Dương thở phào một hơi, rồi đẩy đối phương ra, nói: "Thường Nga muội tử, nàng hãy ra ngoài trước, để ta tịnh dưỡng một lát." Thường Nga nghe vậy, tuy cảm thấy Lâm đại ca hình như có chút thay đổi, nhưng lại không thể nói ra, tính cách của nàng ôn hòa, chưa bao giờ phản bác lời Lâm Dương, liền đáp: "Được, Lâm đại ca, thiếp đi chuẩn bị chút đồ ăn cho huynh." Dứt lời, nàng bước đi nhẹ nhàng ra ngoài.

Lâm Dương thấy Thường Nga đi ra ngoài, không nhịn được mà đánh giá xung quanh.

Một căn phòng đá khổng lồ, chỉ có mấy cái bàn ghế, bài trí đơn giản, mộc mạc không cầu kỳ.

Lâm Dương sau khi tiếp nhận ký ức của nguyên chủ, nhanh chóng

thích ứng thân phận, một lần nữa xác định mình đã xuyên việt.

Thế giới mà Lâm Dương đang ở hiện giờ, lại là Hồng Hoang thượng cổ, nơi đây có cường giả trích tinh đoạt nguyệt, dời sông lấp biển, khai thiên tích địa, vô sở bất năng.

Hơn nữa, những đại năng thượng cổ mà kiếp trước hắn quen thuộc như Bàn Cổ Tam Thanh, Nữ Oa nương nương, Thập Nhị Tổ Vu, Đông Hoàng Thái Nhất...

đều ở đây.

Lâm Dương xuyên việt, may mắn trở thành một trong Tiên Thiên Nhân Tộc ở Hồng Hoang.

Khoảng một nghìn năm trước, sau khi Nữ Oa nương nương tạo người thành Thánh, liền để lại một mạch nhân tộc trên Hồng Hoang đại địa.

Ban đầu, có Thánh uy của Nữ Oa nương nương che chở nhân tộc, khiến họ không bị yêu thú ức hiếp, có thể không ngừng sinh sôi phát triển.

Nhưng một nghìn năm sau, Thánh uy tiêu tán, những năm gần đây không ít yêu thú xâm nhập địa bàn nhân tộc, thậm chí còn bùng phát không ít xung đột.

Sở dĩ Lâm Dương lại nằm trên giường đá, chính là vì Mộc Dương bộ lạc gặp phải cuộc tấn công của Lôi Đình Cự Tích, hắn và tộc nhân đã liều mạng chiến đấu mới đẩy lùi được đối phương.

Nhưng đồng thời Lâm Dương cũng rơi vào tình cảnh bán thân bất toại, tuy đánh đuổi được Lôi Đình Cự Tích, nhưng vẫn phải đề phòng yêu thú báo thù.

Còn về thiếu nữ Thường Nga trong phòng đá vừa nãy, nếu Lâm Dương đoán không sai, chắc hẳn chính là vị Thường Nga trong truyền

thuyết!

E rằng chỉ có nàng, mới có thể có tiên tư tuyệt thế như vậy.

Lâm Dương nhớ đến Thường Nga, lại sẽ ở cùng Hậu Nghệ, không khỏi trong lòng một trận đau nhói, truyền thuyết đều là tốt đẹp.

Khi thật sự đến một thế giới khác, liền sẽ phát hiện mọi thứ đều chỉ mang tính phiến diện.

Người Vu tộc ai nấy đều cao lớn thô kệch, tính cách thô bạo, thử hỏi Thường Nga làm sao lại thích họ?

Theo suy đoán của Lâm Dương, hẳn là Hậu Nghệ đã cưỡng bức bắt cóc Thường Nga, bởi vì những chuyện như vậy thường xuyên xảy ra trong ký ức của nguyên chủ.

Nhân tộc có Tiên Thiên Đạo Thể, có Nguyên Thần, lại phù hợp với thẩm mỹ của Vu tộc, đối phương tự nhiên không ngại ở cùng nhân tộc, dù tu vi có yếu.

Việc Vu tộc hùng mạnh, thường xuyên bắt cóc nhân tộc thì có xảy ra, khi thấy đối phương ra tay, nhân tộc cũng chỉ dám giận mà không dám nói.

Lâm Dương nghĩ đến đây, trong lòng càng dâng lên một tín niệm kiên định, không, không được, ta nhất định phải bảo vệ tốt Thường Nga, không thể để nàng chịu bất kỳ ai ức hiếp.

Cùng lúc đó, Lâm Dương cảm thấy mình và thân thể càng khế hợp mấy phần, căn bản không có bất kỳ khác biệt nào.

Trong lòng Lâm Dương chợt hiểu ra, chấp niệm của nguyên chủ là Thường Nga, giờ đây hắn nguyện ý bảo vệ đối phương, tương đương với việc buông bỏ tâm tư, sợi chấp niệm cuối cùng tiêu tán.

Nhưng bảo vệ Thường Nga, nói thì dễ, chỉ riêng nguy cơ Lôi Đình

Cự Tích trước mắt bộ lạc đã khó vượt qua.

Trong khoảng nghìn năm, dưới sự dẫn dắt của Tam vị Lão Tổ, nhân tộc nhanh chóng sinh sôi, dần dần phát triển lớn mạnh, hình thành các bộ lạc.

Mộc Dương bộ lạc chỉ là một trong số hàng vạn bộ lạc nhân tộc, nhưng ở đây nhân tộc sinh tồn khó khăn, tuy có Tam Tổ sáng lập ra cách lấy lửa bằng cách khoan gỗ, xây dựng nhà cửa, dệt quần áo, nhưng kẻ địch mà họ phải đối mặt là yêu thú.

Trong nhân tộc, trừ ba vị Lão Tổ ra, hầu như không ai có thể kháng cự yêu thú, may mắn Lâm Dương là một trong số Tiên Thiên Nhân Tộc, đã tu luyện Thiên Địa Luyện Khí Quyết do Tam Tổ sáng tạo, miễn cưỡng tiến vào cảnh giới Luyện Hư Hợp Đạo.

Nhưng vì Tam Tổ bản thân không tu luyện, chỉ dựa vào công đức đột phá Thái Ất Kim Tiên, nên pháp môn sáng tạo ra vô cùng thô thiển, yêu cầu về thiên phú cực cao, chỉ có Tiên Thiên Nhân Tộc mới có thể tu hành.

Do đó, thực lực nhân tộc phổ biến thấp kém, ít người bước vào Tiên Đạo.

Căn cứ theo ký ức, đẳng cấp tu luyện của thế giới Hồng Hoang được phân chia: Luyện Tinh Hóa Khí, Luyện Khí Hóa Thần, Luyện Thần Phản Hư, Luyện Hư Hợp Đạo, Thiên Tiên, Chân Tiên, Kim Tiên, Thái Ất Kim Tiên, Đại La Kim Tiên, Chuẩn Thánh, Thánh Nhân (Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên).

Lâm Dương chỉ là tiểu nhân vật Luyện Hư Hợp Đạo, ngay cả Tiên Đạo cũng chưa thành, căn bản không phải đối thủ của Lôi Đình Cự Tích, hắn và tộc nhân đã liều mạng mới đẩy lùi được, đối phương có thể bất cứ lúc nào lại tấn công bộ lạc.

Lâm Dương làm rõ tình hình xong, chỉ cảm thấy đầu đau như búa bổ, đây là một khởi đầu quá thảm khốc, không chỉ bản thân thân thể chịu trọng thương, phải đề phòng Lôi Đình Cự Tích báo thù, mà còn phải bảo vệ Thường Nga, không để nàng bị Hậu Nghệ cướp đi, bất kỳ hạng mục nào cũng vô cùng gian nan.

"Đinh, chúc mừng túc chủ, Đại Đạo Tiểu Duyệt Độc Khí đã kích hoạt, xin hỏi có tiếp nhận không!" "?" "Đại Đạo Tiểu Duyệt Độc Khí?" Lâm Dương nghe vậy không chút do dự đáp: "Tiếp nhận, mau mau tiếp nhận!" Ngữ khí của hắn vội vàng, giống như sợ đối phương sẽ chạy mất.

"Đinh, Đại Đạo Tiểu Duyệt Độc Khí bắt đầu dung nhập vào thân thể túc chủ." Theo tiếng máy móc lạnh lùng của hệ thống vang lên, chỉ thấy một đạo kim sắc quang huy, dung nhập vào trán Lâm Dương, trong khoảnh khắc biến thành một hình nhân bằng vàng óng ánh.

Nửa lúc sau, Lâm Dương cuối cùng cũng hiểu được diệu dụng của Đại Đạo Tiểu Duyệt Độc Khí, đó là lá bài tẩy duy nhất mà hắn có thể dựa vào ở Hồng Hoang.

Đại Đạo Tiểu Duyệt Độc Khí: Chỉ cần ở trong đó đọc tiểu thuyết, liền có thể căn cứ vào trình độ đọc, đưa thần thông bí tịch, linh bảo diệu dược, thiên phú huyết thống, thậm chí nhân vật trong tiểu thuyết đều triệu hoán ra, là một kim thủ chỉ vô cùng cường hãn.

Chương 2

Duyệt Độc Khí này tự xưng là Đại Đạo, những tiểu thuyết bên trong đều không hề đơn giản, cấp độ sơ cấp nhất cũng là tiểu thuyết cấp đại thần.

Ngoài ra, còn có tiểu thuyết cấp Bạch Kim cao cấp hơn, không có bất kỳ tác phẩm lạm dụng số lượng nào, xứng đáng với danh xưng Đại Đạo.

Một khi Lâm Dương kích động, các loại vật phẩm và thần thông bí tịch trong tiểu thuyết tiên hiệp huyền huyễn ở kiếp trước, nếu có thể sở hữu tất cả, tuyệt đối sẽ không yếu hơn bất kỳ ai ở Hồng Hoang.

Không chừng vận khí tốt một chút, trực tiếp đọc được bản Phật đạo, mở đầu liền đạt được Bàn Cổ Đạo Thể cũng có khả năng.

Lâm Dương nuốt nước miếng, hỏi: "Hệ thống, ta phải làm sao mới có thể đọc tiểu thuyết?" Trong lòng hắn có chút nôn nóng, hy vọng có thể sớm ngày đạt được những thứ trong tiểu thuyết, ở thế giới này không có thực lực cường đại, ngủ cũng sẽ không yên ổn.

"Đinh, hệ thống sẽ mỗi một khoảng thời gian, làm mới một bản tiểu thuyết, không thể chỉ định đọc." Lâm Dương nghe vậy, liền gật đầu, trong lòng thầm nhủ: "Xem ra, đây là một việc dựa vào vận khí rồi." Mặc dù làm mới ngẫu nhiên, nhưng đây cũng là một chuyện vô cùng khủng bố, ít nhất, đối với Lâm Dương, người có căn cơ nhân tộc không hề mạnh mẽ, đây là một kim thủ chỉ vô cùng cường hãn.

Không, nhanh chóng, Lâm Dương có chút nôn nóng, cục diện bộ lạc hiện giờ không thể lạc quan, tuy đã đánh đuổi được Lôi Đình Cự Tích, nhưng đối phương cũng không bị trọng thương, không chừng

lúc nào đó sẽ quay lại, chờ hệ thống làm mới tác phẩm ngẫu nhiên, cũng không biết phải chờ đến bao giờ.

"Hệ thống, không có gói quà tân thủ sao?" Lâm Dương không cam lòng hỏi thêm một câu, chờ đến khi tiểu thuyết được làm mới không biết bao giờ mới đọc được, e rằng mọi thứ đã quá muộn rồi.

"Đinh, kiểm tra túc chủ lần đầu tiên mở ra duyệt độc khí, gói quà tân thủ ban thưởng ngài một lần cơ hội đọc tác phẩm bạch kim, xin hỏi có sử dụng không?" Lâm Dương nghe vậy sắc mặt kích động, quả nhiên con nít khóc lóc sẽ có quà ăn, liền vội vàng đáp: "Sử dụng." Tác phẩm bạch kim, có thể nói là tiểu thuyết đỉnh cấp nhất trong duyệt độc khí, tùy tiện lấy ra một thứ trong đó, cũng đủ để hắn được lợi vô cùng.

"Đinh, tác phẩm đang phân phát..." Trước mắt Lâm Dương kim quang lóe lên, chỉ thấy ngũ sắc hào quang tràn ngập, thụy khí trình tường, đây là thứ mà chỉ hắn mới có thể nhìn thấy trên giao diện hệ thống. .....

Tác phẩm: 《Tinh Thần Kỷ Nguyên》 Giới thiệu: Thiếu niên Tần Vũ, bởi vì bẩm sinh không thể tu luyện nội công, để có được sự coi trọng và chú ý của phụ thân, đã lựa chọn tu luyện ngoại công khổ cực và gian nan.

Xuân đi thu đến, mười năm trôi qua, thiếu niên đã trưởng thành...

Cấp bậc: Bạch Kim.

Trạng thái: Hoàn thành.

Số chữ: 253 vạn.

Khóe miệng Lâm Dương nhếch lên, có chút quen thuộc với tác phẩm trong ký ức, nếu thật sự là bản đó thì hắn đã lời to rồi.

Theo Lâm Dương lật xem tiểu thuyết, hắn nhanh chóng nhập trạng

thái, không hổ danh là tác phẩm bạch kim.

Nhân vật chính Tần Vũ trong sách, vì muốn có được sự công nhận của phụ thân, đã liều mạng tu luyện, từ đó dẫn ra điểm mấu chốt trong sách là Lưu Tinh Biến.

Lâm Dương xem đến say sưa, vì đã hấp thu thần hồn của nguyên chủ, đủ để hắn làm được việc nhất mục thập hành, hắn nhanh chóng đọc xong cuốn sách này, chỉ tốn ba giờ.

Không thể không nói tác phẩm bạch kim thật hay, tình tiết trôi chảy, khắc họa nhân vật kinh điển, các loại khoe mẽ đều thuần khiết thoát tục.

"Đinh, chúc mừng túc chủ đã đọc xong 《Tinh Thần Kỷ Nguyên》, đạt được Hồng Mông cấp công pháp Tinh Thần Biến." Trong lúc Lâm Dương cảm thán, tiếng hệ thống thanh thúy vang lên, báo hiệu thu hoạch sau khi đọc.

"Tinh Thần Biến?" Thân thể Lâm Dương khẽ rung lên, tinh quang trong mắt đại chấn, nhân vật chính trong sách dựa vào môn công pháp này, một đường thuận buồm xuôi gió, cuối cùng trở thành Hồng Mông Chưởng Khống Giả.

Phải biết rằng, Hồng Mông cao hơn Hỗn Độn một cấp độ, nếu Lâm Dương tu luyện nó, liền đại biểu cho hắn có hy vọng siêu thoát Hỗn Độn.

"Hệ thống, ban cho ta Tinh Thần Biến." Dứt lời, chỉ thấy trong hư không, một đạo thần quang màu tím xuất hiện, khí tức ráng trời tràn ngập, trực tiếp chui vào Nguyên Thần và dung hợp vào.

Trong nháy mắt, Lâm Dương đã đạt được môn Hồng Mông cấp công pháp này, biết được cấp độ của nó tổng cộng có mười tầng: Tinh Vân → Lưu Tinh → Tinh Hạch → Hành Tinh → Hằng Tinh → Ám

Tinh → Hắc Động → Nguyên Điểm → Càn Khôn → Vũ Trụ.

Các cấp độ trên, lần lượt tương ứng với Tiên Đạo trong Hồng Hoang, ngay cả tầng thứ nhất Tinh Vân của công pháp cũng có thể sánh ngang với cảnh giới Thiên Tiên.

Cường giả mạnh nhất Hồng Hoang là Đại Thiên Đạo Thánh Nhân, trong các cấp độ phân chia của Tinh Thần Biến, cũng chỉ có tu vi tầng Hắc Động, sau đó còn có mấy đại cảnh giới nữa, có thể thấy Hồng Mông cấp công pháp biến thái đến mức nào, không hổ danh là công pháp có thể diễn biến ra Hồng Mông Vũ Trụ.

Thông thường mà nói, công pháp tu luyện càng cao cấp, đối với thiên phú và căn nguyên yêu cầu càng cao.

Ví dụ: Huyền Môn Cửu Chuyển Huyền Công, trong Tam Thanh môn phái, chỉ có Dương Tiễn và Ngọc Đỉnh Chân Nhân… mới có thể tu hành, bởi vì yêu cầu về thiên phú cao.

Các phái Thánh Nhân khi thu đồ đệ cũng đều có những yêu cầu cứng nhắc, người nào thiên phú không đạt tiêu chuẩn sẽ không được nhận vào môn hạ, trong đó Nguyên Thủy Thiên Tôn là người chú trọng nhất.

Cũng phải thôi, nếu nhận một người thiên phú quá kém làm đệ tử, dù có thiên hoa bản bãi trước mắt, nhiều nhất cũng chỉ đạt Đại La Kim Tiên, còn phải tốn rất nhiều thời gian giáo đạo.

Người thiên phú tốt, thường sẽ tiết kiệm công sức hơn, tài nguyên tu luyện tiêu hao cũng ít hơn.

Nhưng Hồng Mông cấp công pháp Tinh Thần Biến, lại không tồn tại vấn đề này, thiên phú của nhân vật chính trong sách chỉ có thể coi là đỉnh cấp, tuyệt đối sẽ không mạnh hơn Lâm Dương, dù sao hắn cũng là Tiên Thiên Nhân Tộc.

Tần Vũ có thể tu thành Tinh Thần Biến, dựa vào nghị lực cường đại của bản thân.

Về điểm này, Lâm Dương không hề cảm thấy mình sẽ kém đối phương, không khỏi nảy sinh một ý niệm: mình cũng có thể làm được.

Lâm Dương đọc lướt qua phần đầu công pháp Tinh Thần Biến một lượt, một lần nữa lý giải ý nghĩa trong đó, liền chuẩn bị tiến vào trạng thái tu luyện.

Bởi vì nguyên chủ bị yêu thú Lôi Đình Cự Tích trọng thương, hiện tại Lâm Dương đang nằm trên giường, nhưng phương thức tu luyện Tinh Thần Biến, không có bất kỳ điểm cố định nào, bất kể đứng, nằm hay ngồi đều được.

Tinh Thần Biến, là Hồng Mông cấp luyện thể công pháp, mạnh hơn cả Cửu Chuyển Huyền Công mà Tam Thanh đã thôi diễn trong Hồng Hoang.

Tông chỉ của môn công pháp này nằm ở việc khai thác vũ trụ trong cơ thể người, hình thành một chuỗi sinh mệnh hoàn chỉnh, có thể ví như một người mang theo sức mạnh của vũ trụ, sẽ cường đại đến mức nào.

Chương 3

Nếu muốn tu luyện Tinh Thần Biến, trước tiên phải khai mở tinh vân trong các nhục khiếu của cơ thể người, cơ thể người có 129600 nhục khiếu, nếu tất cả đều khai mở ra tinh vân, lượng linh khí thiên địa tiêu hao, tuyệt đối không phải nơi bình thường có thể chịu đựng được.

May mắn là, linh khí tiên thiên ở Hồng Hoang cực kỳ nhiều, khiến Lâm Dương có thể yên tâm tu hành.

"Bảo tàng nhân thể, có thể thành đại đạo, vô tận tinh thần quang, tôi luyện đạo thể tối thượng..." Dựa theo công pháp Tinh Thần Biến, Lâm Dương bắt đầu tu hành, chỉ vừa mới vận chuyển, liền cảm thấy nó và Thiên Địa Luyện Khí Quyết do Tam Tổ sáng tạo có sự khác biệt một trời một vực.

"Oanh!" Toàn thân Lâm Dương tế bào đều đang chấn động, một luồng năng lượng thuần túy chưa từng có nảy sinh trong cơ thể, chảy vào tứ chi bách hài, rèn luyện ngũ tạng lục phủ, khiến hắn thoải mái không kìm được rên lên.

Chỉ trong nháy mắt, linh khí thiên địa trong phạm vi trăm dặm đổ dồn đến, tu luyện Hồng Mông cấp công pháp, tài nguyên cần thiết to lớn đến mức nào, chỉ riêng một chu thiên, đã cần hấp thụ linh khí tiên thiên trong trăm dặm.

Cùng lúc đó, trên không Hồng Hoang bùng nổ một trận minh chấn, chỉ nghe tiếng oanh long long, Chu Thiên Tinh Thần lại đồng thời bạo động.

Hàng ức vạn tinh thần, bùng nổ ánh sáng chói lọi chiếu rọi xuống, đổ tràn ra một dải tinh hà màu tím, liên miên bất tuyệt, che trời lấp đất

đổ về phía Hồng Hoang đại lục.

Vô tận tinh thần chi quang, đồng thời hội tụ về một hướng, hình thành một biển tinh tím.

Trên Lăng Tiêu Bảo Điện, Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất, đang thương nghị hai nghìn năm sau, nên làm thế nào để cung nghênh Nữ Oa nương nương chứng đạo thành Thánh.

Nguyên do Nữ Oa nương nương sau khi chứng đạo, sẽ khai mở đạo tràng trong Hỗn Độn, mời các đại năng Hồng Hoang đến dự lễ, người Yêu tộc tự nhiên sẽ hãnh diện.

Tuy còn mấy nghìn năm nữa mới đến lúc Nữ Oa khai mở đạo tràng, nhưng người Yêu tộc cần phải chuẩn bị sớm.

Nhưng, đột nhiên thấy Chu Thiên Tinh Thần bạo động, sắc mặt Đế Tuấn hơi biến, trầm giọng nói: "Hồng Hoang đang xảy ra chuyện gì, vì sao Chu Thiên Tinh Thần lại đồng loạt bạo động như vậy?" Sắc mặt hắn vô cùng khó coi, bất kỳ ai trong lòng cũng không vui vẻ.

Phải biết rằng, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận của Yêu tộc, chính là dùng ức vạn tinh thần để dẫn dắt vô tận tinh quang, đối kháng với Bàn Cổ Chân Thân của Vu tộc.

Nếu ức vạn tinh thần bạo động, Chu Thiên Tinh Thần của Yêu tộc làm sao bố trí được, cho nên hắn mới không vui.

Mười vị Yêu Thần trong điện, ai nấy đều trợn mắt há hốc mồm, nhìn ngươi nhìn ta, không thể nói ra nguyên do, bởi vì tình huống này là lần đầu tiên xảy ra.

Huống chi, nếu nói về sự hiểu biết về trận pháp, không ai bằng Đế Tuấn, ngay cả Yêu Hoàng cũng không biết thì đừng nói chi người khác.

Đông Hoàng Thái Nhất trong lòng cũng trầm xuống, nói: "Đại ca,

yên tâm, ta xuống giới xem sao." Dứt lời, hóa thành một đạo kim sắc hồng quang, trực tiếp biến mất.

Trên Côn Luân Sơn, Bàn Cổ Tam Thanh, đang tranh luận rốt cuộc có nên đến Hỗn Độn bái kiến Nữ Oa hay không, khi thấy tinh thần bạo động, họ ngạc nhiên nhìn nhau, trong lòng khó mà bình tĩnh được.

Lão Tử là người đầu tiên lên tiếng nói: "Hai vị sư đệ, chúng ta phải nắm bắt thời cơ rồi!" Vừa nói, hắn lại nhắm mắt dưỡng thần, trong lòng hạ quyết tâm.

Nguyên Thủy Thiên Tôn nghe xong nhất thời không nói nên lời, tính cách kiêu ngạo của hắn, vốn không muốn đi bái kiến Nữ Oa, nhưng hiện tại Yêu tộc hùng mạnh, nếu ba người họ không thành Thánh nữa, chưa chắc đã mất đi cơ hội.

Còn về việc bái kiến Nữ Oa thành đạo tiện thể hướng đối phương xin kinh nghiệm, tuy có chút mất mặt, nhưng dù sao cũng tốt hơn là mất mạng.

Dưới Thánh Nhân, đều là lâu nghĩ!

Một ngày chưa thành Thánh, Bàn Cổ Tam Thanh trong lòng khó mà yên ổn.

Thông Thiên lại càng không có chút dị nghị nào, xem ra Tam Thanh và Nữ Oa thuộc cùng một môn, đương nhiên nên qua lại nhiều hơn.

Dưới Bất Chu Sơn, trong Bàn Cổ Thần Điện, chỉ thấy một vị tráng hán tóc đỏ rực, không nhịn được mắng: "Cái lũ súc sinh lông vũ đáng chết, cho dù có diễn luyện Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, cũng sẽ không phải đối thủ của Bàn Cổ Chân Thân của tộc ta." Các Tổ Vu trong đại điện nhao nhao hưởng ứng, chỉ có Hậu Thổ nhỏ tuổi nhất thần sắc ngưng trọng.

Trong Hỗn Độn, một tuyệt sắc nữ tử đang khoanh chân ngồi giữa

vô tận Hỗn Độn Cương Khí và phong bạo, nguy nhiên bất động.

Chỉ thấy nàng mặc bạch y, dung mạo thanh thuần thoát tục, tinh mâu lấp lánh điểm điểm tinh quang, mang theo vài phần thanh lãnh, toàn thân toát ra một vẻ lạnh nhạt cự nhân và xa cách ngàn dặm.

Khí chất của nàng cao nhã thoát tục, ôn nhuận như ngọc, thuần khiết như tiên nữ trên trời.

Tinh quang trong mắt Nữ Oa đại chấn, trong lòng thầm nói: "Di?

Chu Thiên Tinh Thần đồng thời bạo động, xem ra có chuyện gì?" Vừa nói, nàng vươn ngón tay trắng ngần như ngọc ra, tiến hành thôi diễn.

Trong nháy mắt, Nữ Oa đã sử dụng ba nghìn sáu trăm loại Tiên Thiên Thần Thai, chỉ thấy đôi mày nàng khẽ nhíu lại, càng thôi diễn, càng khó diễn ra.

"Thiên cơ hỗn loạn, ngay cả ta cũng không thể nắm bắt được nửa điểm, có thể dẫn Chu Thiên Tinh Thần bạo động như vậy mà không thể nắm bắt, trừ sư tôn ra, e rằng trong Hồng Hoang không còn ai có thể làm được điều đó nữa." Nữ Oa đứng trong Hỗn Độn, thần sắc bình đạm, tóc xanh bay bổng, xiêm y bay phất phơ, mỹ mâu ngưng thị Chu Thiên Tinh Thần.

Vô số tinh thần chi quang hội tụ thành một đạo quang thúc màu tím, chói lọi vô cùng, ánh sáng lấp lánh, hiện ra trong mắt nàng một mảng mờ mịt, nửa điểm cũng không thể nhìn thấu triệt.

"Thôi vậy, đã là việc bất khả vi, vậy tạm gác lại vậy." Nữ Oa thở dài một hơi, đôi mắt tràn đầy tìm tòi trở lại bình tĩnh, nàng lại khoanh chân ngồi xuống, tâm thần tĩnh lặng, đã biết Chu Thiên Tinh Thần bạo động có lẽ có liên quan đến sư tôn, tự nhiên không tiện tiếp tục dò xét.

Lâm Dương tu luyện Hồng Mông cấp công pháp, đừng nói Nữ Oa

Thánh Nhân, ngay cả Hồng Quân chưởng quản Thiên Đạo cũng khó mà phát hiện, bởi vì hai bên không ở cùng một tầng thứ.

Thánh Nhân thôi diễn dựa trên nền tảng Thiên Đạo, giờ khắc này Thiên Đạo còn không rõ, Thánh Nhân càng không thể thôi diễn ra nguyên nhân Chu Thiên Tinh Thần bạo loạn.

Huống chi, tinh vân màu tím do Chu Thiên Tinh Thần hội tụ lại vô cùng to lớn, che kín cả Bất Chu Sơn, có người đến dò xét, cũng sẽ không thu hoạch được gì.

Các đại năng trong Hồng Hoang thấy Chu Thiên Tinh Thần bạo động, những người không biết còn tưởng Yêu tộc, lại đang diễn luyện đại trận tuyệt thế!

Ai nấy đều e ngại vô cùng, phải biết Yêu tộc có một vị Thánh Nhân, lại có Đế Tuấn và Thái Nhất hai vị Yêu Hoàng.

Hiện tại Tam Thanh chưa chứng đạo, có thể nói Yêu tộc là thế lực lớn nhất Hồng Hoang.

Chương 4

Nếu thật sự để Yêu tộc thống nhất Hồng Hoang, sau này làm gì có chỗ dung thân cho mình. .....

Giờ phút này Lâm Dương chỉ cảm thấy vô tận tinh quang bao phủ, tu hành càng thêm thuận lợi, thậm chí bắt đầu tồn nhập tinh vân vào nhục khiếu.

"Mi tâm tổ khiếu khai!" Lâm Dương khẽ quát một tiếng, vô tận tinh quang màu tím, ngưng tụ về phía trán Nguyên Thần.

Lúc này Lâm Dương có thể nội thị tình trạng thân thể.

Chỉ thấy nhân thể là một vũ trụ khổng lồ, từng kinh mạch như dải ngân hà, huyệt khiếu như các vì sao, phóng ra ánh sáng sáng tối bất định.

Mi tâm tổ khiếu trên Tử Phủ của Lâm Dương, tương đương với chủ của muôn tinh, thống lĩnh tất cả Chu Thiên Tinh Thần.

Trong khoảnh khắc này, Lâm Dương đã nhìn thấu sự biến hóa của các khiếu huyệt trong cơ thể, tổng cộng có 129600 khiếu huyệt, theo sau khiếu huyệt đầu tiên được khai mở, vô tận tinh quang màu tím, đổ dồn đến, nhanh chóng lấp đầy nó.

Lâm Dương không chút do dự khai mở khiếu huyệt thứ hai, không biết vì sao tu hành lại thuận lợi đến thế, nhưng có cơ hội ngưng tụ tinh vân, chắc chắn không thể bỏ lỡ.

"Oanh long long!" Dưới vô tận tinh quang, toàn thân Lâm Dương được tắm trong hào quang màu tím, rực rỡ vô cùng.

Các khiếu huyệt trên nhục thân, từng cái một đều được tinh quang lấp đầy, hệt như một vũ trụ hôn ám, bắt đầu diễn biến thành tinh

không rực rỡ, thắp sáng từng vì tinh tú chói lọi.

"Một viên, hai viên, ba viên... 12 vạn viên..." Lâm Dương chìm đắm trong tu luyện, mỗi một hơi thở, nhờ vào vô tận tinh quang, đều có thể lấp đầy tinh vân trong nhục khiếu trong cơ thể. 1.

Thời gian chầm chậm trôi qua, vết thương trên ngực Lâm Dương, dưới tinh quang màu tím, đã phục hồi với tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy, chỉ trong chớp mắt từ thân thể đầy thương tích đã khôi phục như ban đầu, thậm chí da thịt mới sinh ra còn kiên cố hơn.

Cùng lúc đó, các tộc nhân trong Mộc Dương bộ lạc thấy vô tận tinh quang, hội tụ vào căn nhà của Lâm Dương, ai nấy đều kinh hãi vô cùng.

"Căn nhà của Lâm Dương, lại xảy ra thiên địa dị tượng như vậy!" Mộc Dương bộ lạc, không chỉ có Lâm Dương là Tiên Thiên Nhân Tộc, trong đó có vài người cũng là Tiên Thiên Nhân Tộc, cảm nhận khí tức ngày càng cường thịnh từ trong căn nhà, nội tâm càng thêm hân hoan.

Trong chớp mắt, vô tận tinh quang lại bạo trướng, ẩn ẩn khiến ánh sáng mặt trời cũng trở nên ảm đạm vô quang.

Tinh quang bạo trướng, bao phủ toàn bộ Mộc Dương bộ lạc, nhìn từ xa như thể được bao phủ một lớp sa y bạc, lấp lánh ánh sáng chói lọi.

Cách đó vài trăm dặm, có một ngọn núi quanh năm bao phủ chướng khí, nếu có tiên nhân nhìn thấu sẽ hiểu rõ, chướng khí này là do một yêu tộc hùng cứ phát ra, bởi vậy nơi đây nhất định có đại yêu tồn tại.

Xuyên qua lớp chướng khí trùng điệp, trên đỉnh ngọn núi đó, có một con Cự Tích dài hàng trăm trượng, Cự Tích không ngừng thè cái

lưỡi đỏ tươi, nuốt chửng linh khí thiên địa vô tận.

"Ân!?" Đột nhiên, Cự Tích phát ra một tiếng khẽ kêu, đôi mắt nhắm chặt bỗng mở ra, phản chiếu trong lớp sương mù dày đặc, hệt như hai chiếc đèn lồng đỏ tươi khổng lồ.

Trong mắt Cự Tích lóe lên một tia sáng, xuyên qua từng lớp chướng khí sương mù, nó nhìn thấy tinh vân bao phủ trên không bộ lạc của Lâm Dương cách đó vài trăm dặm, vô tận tinh quang phóng ra, hệt như một bản tinh đồ rực rỡ, đồng thời cũng kinh động sự ngưng tụ linh khí điên cuồng trong phạm vi vài trăm dặm.

"Rít rít ~!" Tia sáng trong mắt Cự Tích bị lòng tham chiếm cứ, cái lưỡi đỏ tươi lại thè ra, âm thanh như sấm rung chuyển cả ngọn núi, "Động tĩnh như vậy, sợ là có linh vật xuất thế!

Hợp nên thuộc về ta." Cự Tích nói xong, thân thể dài hàng trăm trượng đột nhiên bổ sung những tia điện hồ sấm sét, thân thể to lớn trong nháy mắt phá tan từng lớp chướng khí mây mù, lao nhanh về phía địa điểm của bộ lạc Lâm Dương.

Điều khiến người ta không thể tưởng tượng nổi là, thân thể to lớn như vậy lại hành động nhanh chóng đến thế, bay vút lên bầu trời như một tia sét. .....

Lâm Dương đang được tắm trong tinh quang màu tím, toàn thân lỗ chân lông đều tản mát ra một luồng hơi ấm, từ đầu đến chân, từ ngoài vào trong.

Mỗi một tấc xương cốt trong cơ thể, mỗi một tấc cơ bắp, thậm chí cả lỗ chân lông, đều không gì không tùy tâm động.

Từng sợi khí màu tím lưu chuyển trên thân thể hắn, tùy tâm sở dục.

Toàn thân Lâm Dương đều trở nên thoải mái cực độ, dưới sự tẩm

bổ của tinh quang màu tím, da thịt, xương cốt, nội tạng của hắn đều phát sinh biến đổi.

"Oanh!" Một lúc lâu sau, Lâm Dương bỗng mở mắt, tinh quang trong mắt đại chấn, hắn đứng dậy hoạt động tay chân, chỉ cảm thấy toàn thân vô cùng thư thái, mỗi một lỗ chân lông đều có thể bùng phát ra vạn quân chi lực.

Lâm Dương lại nội thị tình trạng thân thể, phát hiện 12 vạn 9 nghìn 6 trăm khiếu huyệt trong cơ thể, tất cả đều đã được lấp đầy tinh vân màu tím, phóng ra vô tận tinh quang chói lọi, khiến người ta mê ly ánh mắt.

"Không ngờ ta lần đầu tiên tu luyện Tinh Thần Biến đã bước vào cảnh giới Tinh Vân." Trong lòng Lâm Dương tràn đầy chấn động, tuy cảnh giới Tinh Vân chỉ là cảnh giới đầu tiên của Tinh Thần Biến, nhưng cũng là cảnh giới quan trọng nhất, cần thời gian dài để thu thập lực lượng Chu Thiên Tinh Đấu, lấp đầy các khiếu huyệt.

Cảnh giới Tinh Vân, tương đương với tầng thứ Thiên Tiên trong Hồng Hoang, tuy trước đó, Lâm Dương đã ở Luyện Hư Hợp Đạo, nhưng cách Thiên Tiên vẫn còn xa vời.

Phải biết rằng, trong Hồng Hoang, mỗi lần đột phá một cảnh giới, đều ít nhất cần vài vạn năm, cảnh giới Tiên Đạo trên Luyện Hư Hợp Đạo, thường bị kẹt vài chục vạn năm cũng không phải số ít.

Lâm Dương, chỉ lần đầu tiên tu luyện Tinh Thần Biến, đã trực tiếp bước vào cảnh giới này, thậm chí sự ngưng tụ tinh vân to lớn như vậy, đã đạt đến trình độ trung kỳ của cảnh giới Tinh Vân rồi.

Tốc độ tu luyện, có thể nói là đáng sợ đến mức nào.

Kỳ thực Lâm Dương không biết, nếu không có sự trợ giúp của Chu Thiên Tinh Thần quang mang, với căn cơ của hắn bây giờ, tuyệt

đối không thể có tiến triển lớn như vậy.

Hồng Mông cấp công pháp, lần đầu tiên xuất hiện ở thế giới Hồng Hoang, có thể dẫn đến ức vạn tinh thần cộng minh, vô tận tinh quang hội tụ thành biển tinh, giúp tu luyện đột phá mạnh mẽ, đó cũng là một loại nhận đồng của Thiên Đạo.

Chương 5

Nhưng sau này khi tu luyện Tinh Thần Biến, tự nhiên sẽ không còn chuyện tốt như vậy nữa.

Hơn nữa, là Hồng Mông cấp công pháp, tu luyện bình thường, với căn cơ Tiên Thiên Đạo Thể của Lâm Dương, cũng tuyệt đối không thua kém gì.

Hiện giờ Lâm Dương ở cảnh giới Thiên Tiên, ít nhất cũng đã bước ra một bước quan trọng trong thế giới Hồng Hoang đầy rẫy nguy hiểm.

Lâm Dương vươn người, hơi duỗi thân thể, xương cốt kêu "rắc rắc" như rang đậu, ngay cả chiều cao cũng vô hình trung cao lên một chút.

Hai nắm đấm siết chặt, Lâm Dương cảm nhận sức mạnh bùng nổ trong cơ thể, ánh mắt lấp lánh chói mắt, lẩm bẩm nói: "Không hổ danh là Hồng Mông cấp công pháp, pháp thể đồng tu, chỉ bằng sức mạnh của ta bây giờ, nếu toàn lực bộc phát, e rằng một ngọn núi nhỏ cũng có thể bị đánh nát." Đối với điều này, Lâm Dương cũng không thấy kỳ lạ, Tinh Thần Biến, là Hồng Mông cấp công pháp, càng hoàn mỹ không chỉ có thể diễn hóa một Hồng Mông vũ trụ trong cơ thể, nhân vật chính trong sách Tinh Thần Kỷ Nguyên, sau này còn tu luyện ra Huyền Hoàng Bất Diệt Thể.

Ban đầu nghe cái tên này, Lâm Dương còn hơi ngơ ngác, Huyền Hoàng Công Đức Linh Lung Thể, chỉ khác một chữ với Huyền Hoàng Công Đức Linh Lung Tháp mà Thái Thanh Lão Tử sở hữu trong Hồng Hoang.

Huyền Hoàng Công Đức Linh Lung Tháp đó, chính là hấp thu ba

tầng công đức khai thiên của Bàn Cổ khi khai thiên, ngưng tụ Huyền Hoàng chi khí mà thành Hậu Thiên Chí Bảo, đứng trên đầu có thể đứng ở vị trí tiên thiên bất bại, đáng sợ đến mức nào.

"Nếu sau này, có cơ hội đạt được công đức, có lẽ ta cũng có thể thử tu luyện pháp môn luyện thể này." Trong lòng Lâm Dương nóng bỏng, nhưng công đức là thứ khó cầu, đối với hắn bây giờ còn quá xa vời.

Nhanh chóng, Lâm Dương sắp xếp lại cảm xúc của mình, đẩy cửa phòng ra, nhìn ra ngoài thấy những tộc nhân với vẻ mặt nôn nóng, nhưng hắn không hề bất ngờ.

Theo sau khi bước vào cảnh giới Tiên Đạo, Lâm Dương đã sinh ra thần thức, dễ dàng có thể ghi lại rõ ràng mọi vật trong phạm vi trăm dặm, nên sớm đã biết những người này đang đợi ở ngoài cửa.

"Lâm Dương, vết thương đã lành rồi sao?" Lâm Dương bước ra khỏi cửa phòng đá, lập tức bị vô số ánh mắt dò xét, điều khiến họ kinh ngạc nhất chính là, vết thương nặng của Lâm Dương đã lành!

Lần trước Lôi Đình Cự Tích xâm nhập Mộc Dương bộ lạc, tàn sát nhân tộc bộ lạc, bùng phát đại chiến, tộc trưởng bộ lạc Lâm Dương đã dẫn dắt thanh tráng của bộ lạc nghênh chiến, phải trả một cái giá vô cùng thảm khốc, mới đẩy lùi được Lôi Đình Cự Tích.

Cùng lúc đó, Mộc Dương bộ lạc vốn có vạn người, cũng đã bị tiêu diệt gần hết, trong đó tộc trưởng cũng vẫn lạc trong trận chiến đó, những người có thể sống sót trở về cũng chỉ có Lâm Dương và vài người khác.

Lâm Dương cũng vì thế mà bị trọng thương, chỉ có thể dựa vào tu vi của mình để chống chọi với vết thương, cận kề cái chết.

Vậy mà, vết thương như vậy lại không phải mất mấy ngày để hồi

phục, làm sao không khiến người ta kinh hãi, nhưng liên tưởng đến đạo tinh quang chói lọi trước đó, mọi người cũng lấy làm nhiên, nhưng không hề hỏi sâu.

Lâm Dương nhìn các tộc nhân, tuy không phải nguyên chủ, nhưng dù là thân hay tâm đều cảm thấy một loại thân thiết, đó là sự khế hợp của huyết mạch tương liên.

"Ân, có chút cơ duyên, không chỉ vết thương đã lành, tu vi cũng tiến thêm một bước, đạt đến cảnh giới Thiên Tiên." Lâm Dương mỉm cười, nhìn mấy người trước mặt, hầu như theo bản năng đã biết tên của họ.

Trước mắt có tổng cộng năm người, đều là Tiên Thiên Nhân Tộc, nhưng tu vi lại không cao, thậm chí chỉ có cảnh giới Luyện Thần Phản Hư, nhưng, trong tình hình của Mộc Dương bộ lạc hiện giờ, họ cũng thuộc nhóm mạnh nhất.

"Thiên Tiên!

Ngay cả tộc trưởng cũng chưa đạt đến cảnh giới đó!" Lâm Phong kinh dị hô lớn, trong mắt càng lấp lánh sự ngưỡng mộ và kỳ vọng.

"Không sai, Lôi Đình Cự Tích đó chính là tồn tại Thiên Tiên, tuy bộ lạc chúng ta đã dốc toàn lực đẩy lùi nó, nhưng thế nào nó cũng sẽ quay lại, hiện giờ tu vi của Lâm Dương đã đột phá, không chỉ có thể địch lại, mà còn có thể che chở cho nhân tộc bộ lạc chúng ta." Lâm Dương khẽ mỉm cười, sau đó đột nhiên thần sắc chợt ngưng, nhìn lên bầu trời, "Lôi Đình Cự Tích đến rồi!" Theo lời Lâm Dương vừa dứt, phía chân trời xa xăm đột nhiên truyền đến một tiếng nổ như sấm sét, hình bóng chưa thấy, nhưng uy thế ngút trời đã bao trùm Mộc Dương bộ lạc.

Thiên Tiên, tuy trong Hồng Hoang chỉ là tồn tại tầng đáy, nhưng cũng đã bước vào Tiên Đạo, trong phạm vi ngàn dặm Hồng Hoang đại

địa, có thể xưng là cường giả mạnh nhất, đối với một đám nhân tộc, đó là sự tồn tại mà họ phải ngước nhìn.

Người nam tử có tu vi cao nhất trong năm người sắc mặt nghiêm túc mở miệng, "Lôi Đình Cự Tích đến rồi, Lâm Phong mau chóng đi chỉnh đốn tộc nhân chuẩn bị nghênh chiến." "Được, ta đi ngay." Lâm Phong không hề do dự, thân hình mấy lần lóe lên liền biến mất tại chỗ.

"Lâm...

Lâm Dương, huynh có nắm chắc không?" Lôi Đình Cự Tích lại đến, mọi hy vọng dường như đều đặt lên người Lâm Dương đã đột phá cảnh giới Thiên Tiên, người đã tham gia trận chiến trước đó, càng hiểu rõ sự đáng sợ của Lôi Đình Cự Tích.

Lần trước, sở dĩ Mộc Dương bộ lạc có thể đẩy lùi Lôi Đình Cự Tích, phần lớn nguyên nhân là do con Cự Tích đó đã ăn no rồi, nếu không, một đám nhân tộc ngay cả Tiên Đạo cũng chưa nhập, làm sao có thể đẩy lùi một tồn tại cấp Thiên Tiên.

Lâm Dương nghe vậy, khẽ gật đầu ra hiệu với nam tử đó, rồi cười nói: "Yên tâm, hôm nay ta nhất định sẽ chém giết Lôi Đình Cự Tích, để báo thù cho hàng vạn đồng bào của Mộc Dương bộ lạc." Lâm Dương dứt lời, trong mắt lóe lên một đạo tinh quang chói lọi, thân hình hắn động, bay thẳng lên bầu trời, lao nhanh về phía Lôi Đình Cự Tích mà tấn công, nhân tộc bộ lạc có quá nhiều người yếu đuối, tuyệt đối không thể để chiến trường diễn ra ở nơi này.

"Vừa hay lấy để thử sức mạnh của ta bây giờ." Lâm Dương biết Lôi Đình Cự Tích trước mắt tu vi chỉ là Thiên Tiên sơ kỳ mà thôi, tinh vân trong cơ thể hắn dồi dào rõ ràng đang ở cảnh giới trung kỳ Tinh Vân, quan trọng hơn, hắn tu luyện là công pháp tầng thứ Hồng Mông vô thượng, so với nó, e rằng Thiên Đạo mà Hồng Hoang Đạo Tổ tu

luyện cũng không thể sánh bằng.

Đây chính là lá bài tẩy lớn nhất của Lâm Dương!

Một bên yêu khí ngút trời cuồn cuộn, một bên tinh quang thuần phác mà mê ly chói lọi, hai luồng khí tức gặp nhau giữa không trung, trong nháy mắt đình trệ lại.

"Rít rít!" "Tinh thần chi lực, tiểu tiểu nhân tộc không mau giao ra linh vật đã đạt được, có lẽ lão tổ ta còn có thể tạm tha mấy lũ lâu nghĩ này." Đối mặt với Lâm Dương, Lôi Đình Cự Tích hơi thu liễm những tia điện hồ trên toàn thân, thần thái vô cùng khinh thường Lâm Dương, còn việc vì sao nó lại quả quyết trên người Lâm Dương có bảo vật, đó cũng có nguyên nhân.

Vài ngày trước đại chiến, Lôi Đình Cự Tích còn nhớ như in Lâm Dương vô cùng bất chấp sinh tử, thậm chí đã gây ra trọng thương cho đối phương, vết thương ở mức độ đó nếu không có linh vật trợ giúp thì không thể nào nhanh chóng hồi phục, thậm chí ngay cả khí tức trên người Lâm Dương, cũng trở nên to lớn hơn.

"Linh vật?" Trong lòng Lâm Dương có chút tò mò, nhưng trong chớp mắt liền bị quẳng ra sau đầu, hắn không biết, việc tu luyện Tinh Thần Biến đã gây ra thiên địa hào đãng đến mức nào, nếu không phải có hệ thống che chở, chờ đến khi tỉnh lại, có thể hắn sẽ phải đối mặt với Đông Hoàng Thái Nhất của Yêu Đình đến.

Dù sao, Chu Thiên Tinh Đấu chi lực thuộc sở hữu của Yêu Đình, chúng sinh Hồng Hoang đều không được tùy ý dẫn dụng.

"Lôi Đình Cự Tích, tùy ý nuốt chửng sinh linh nhân tộc của ta, hôm nay hợp nên có một kiếp." Lâm Dương lười quan tâm những chuyện đó, đã đứng trước mặt kẻ thù sinh tử ngày xưa, hoặc ngươi chết, hoặc ta vong, chỉ có một trận chiến.

“Bành!

Giết ngươi rồi, ta cũng có thể đạt được linh vật, vừa hay lão tổ ta đang đói, tiện thể đồ sát toàn bộ nhân tộc bộ lạc này.” Cái lưỡi đỏ tươi đột ngột thò ra, trực tiếp phát ra một kích lôi đình về phía Lâm Dương, tốc độ nhanh đến mức mắt thường căn bản không thể bắt kịp, nhưng tất cả lại không thể trốn thoát khỏi thần thức của Lâm Dương.

Lâm Dương của kiếp trước, chỉ là một người bình thường, chưa từng có tranh đấu với ai, nhưng kiếp này hắn đã định trước phải khuấy đảo Hồng Hoang long trời lở đất, nên sớm đã chuẩn bị sẵn sàng cho bất cứ lúc nào chiến đấu.

Công thế của Lôi Đình Cự Tích nhanh, nhưng lại không nhanh bằng Lâm Dương, toàn thân tinh quang lấp lánh, trước khi công thế của Lôi Đình Cự Tích đến, hắn đã biến mất tại chỗ.

Giây tiếp theo!

Chương 6

Lâm Dương xuất hiện trên đầu Lôi Đình Cự Tích với tư thế giơ hai nắm đấm, tất cả chỉ xảy ra trong một khoảnh khắc, Lôi Đình Cự Tích còn chưa kịp phản ứng, đôi mắt lớn như đèn lồng tràn đầy kinh hãi, khó mà tin được.

"Oanh long long!" Một tiếng động lớn vang vọng thiên địa, Lôi Đình Cự Tích lớn như một ngọn núi nhỏ trên không trung, trong nháy mắt bị Lâm Dương bùng nổ cự lực đánh thẳng vào đại địa, tạo thành một cái hố sâu khổng lồ trên mặt đất, làm bụi trần tung bay khắp nơi.

Giữa không trung, Lâm Dương đứng thẳng tắp, hệt như tiên thần trên chín tầng trời, quanh thân dũng động một tầng tinh quang mông lung, tinh quang tràn ngập phá tan vô tận sương mù.

"Sức mạnh thật cường đại." Ánh mắt Lâm Dương lấp lánh tinh quang, nhìn hai nắm đấm của mình, tràn đầy một cỗ tự tin vô hạn, vừa rồi một đòn, hắn vẫn chưa vận dụng sức mạnh bên trong cơ thể, nhưng dù vậy, vẫn đánh con Lôi Đình Cự Tích dài hàng trăm trượng như đánh bao cát vậy.

"Gầm!" "Nhân tộc đáng ghét, hôm nay ta sẽ phấn thân toái cốt ngươi." "Rắc rắc!" Trong làn bụi đất tung bay, từng tia điện hồ lôi đình nổ tung, theo đó là tiếng gầm rít đầy hung tợn của Lôi Đình Cự Tích, một luồng khí tức đáng sợ ngút trời vang vọng mây xanh.

"Động thật rồi sao!" Lôi Đình Cự Tích, đã có hai chữ "Lôi Đình", tự nhiên có liên quan đến lôi đình.

Cự Tích bẩm sinh chưởng quản lôi đình, trong cơ thể ẩn chứa một tia huyết mạch dị chủng Hồng Hoang, đừng thấy nó chỉ có cảnh giới Thiên Tiên, nhưng nếu gặp phải Thiên Tiên trung kỳ bình thường,

cũng không hề sợ hãi.

Nhưng rõ ràng, Lâm Dương không phải tồn tại Thiên Tiên bình thường, công pháp Tinh Thần Biến giờ phút này đang phóng ra uy thế khủng bố trong tay hắn.

Lâm Dương giơ hai tay lên, vô tận tinh quang phóng ra, phía sau hắn hình thành một tinh vân rộng hàng trăm trượng, trong tinh vân lấp lánh dày đặc các vì tinh tú, tổng cộng có 12 vạn 9 nghìn 6 trăm viên, mỗi viên đều lấp lánh ánh sáng chói lọi.

Tinh vân đó, tuy nhìn từ xa không to lớn, nhưng lại ẩn chứa sự rộng lớn vô ngần của vũ trụ, Chu Thiên Tinh Đấu đều hiển hiện trong đó, khó mà tưởng tượng, chỉ một tồn tại Thiên Tiên, lại có năng lực ngưng tụ thành hình một phương vũ trụ tinh vân như vậy.

"Tinh thần chi lực!

Hắn có thể vận dụng tinh thần chi lực!" Lôi Đình Cự Tích gào thét, trong lời nói tràn đầy không thể tin được, Yêu tộc đương nhiên hiểu Yêu Đình là tồn tại như thế nào, chưởng quản Yêu Đình thống soái Chu Thiên Tinh Đấu, nhưng lại hiểu rõ, trong Hồng Hoang không có ai có thể chấp chưởng Chu Thiên Tinh Đấu chi lực.

"Chết đi!" Đứng thẳng dưới tinh vân, mắt trái Lâm Dương tròn xoe, mắt phải như trăng khuyết, hai tay giơ lên rồi đột ngột hạ xuống, trong tinh vân đột nhiên bắn ra từng đạo tinh quang hủy diệt, tuy mỗi vì tinh thần đều không lớn, nhưng trong khoảnh khắc đã bao phủ hoàn toàn Lôi Đình Cự Tích.

Bóng đêm tử vong, lượn lờ trong tâm trí Lôi Đình Cự Tích, nó chấn động tâm thần liều mạng chống cự!

"Ta là tử tôn của Lôi Đình Yêu Vương Yêu Đình, dám giết ta, lão tổ sẽ không tha cho ngươi đâu!" "Càn rỡ." Đối mặt với lời đe dọa lúc

hấp hối của Lôi Đình Cự Tích, Lâm Dương không hề có chút sợ hãi nào, Yêu tộc và nhân tộc sớm muộn cũng có mối thù sinh tử, lẽ nào chỉ dựa vào sợ hãi mà có thể vượt qua nguy cơ sau này?

Chỉ có chấp chưởng sát phạt vô thượng, ngưng tụ khí vận ngút trời, đăng đỉnh hàng ngũ đại năng giả, mới có thể bảo vệ nhân tộc, một mực sợ hãi, chỉ sẽ bị người khác ức hiếp.

Bởi vậy, đối mặt với lời đe dọa của Lôi Đình Cự Tích, công thế của Lâm Dương không những không đình trệ, ngược lại còn trở nên cường hãn hơn một tầng thứ, 12 vạn 9 nghìn 6 trăm đạo tinh thần mỗi viên chỉ dài khoảng một trượng, từ đỉnh trời rơi xuống, hệt như các vì sao đổ sập, mỗi viên đều có sức mạnh không kém gì một kích bùng nổ của tu sĩ Luyện Hư Hợp Đạo, đáng sợ đến mức nào.

"Oanh long long!" Vô số tinh thần rơi xuống đại địa, trong khoảnh khắc nghiền nát mọi sinh cơ trong phạm vi vạn trượng, đại địa sụp đổ, sông ngòi khô cạn, vạn vật đều bị hủy diệt trong một chớp mắt, còn Lôi Đình Cự Tích ở trung tâm uy thế, khí tức cũng tiêu tan trong khoảnh khắc.

"Hô!" Sau khi bùng nổ một kích kinh thiên, Lâm Dương chầm chậm thở ra một hơi, tu vi vừa mới đột phá, chưa củng cố ổn định, chỉ một đòn này đã tiêu hao hết nửa số pháp lực trong cơ thể, nhưng ít nhất, Lôi Đình Cự Tích đã hoàn toàn vẫn lạc.

Lâm Dương thần thức quét qua, trong nháy mắt nắm bắt được thi thể Lôi Đình Cự Tích, lúc này nó khí tức đã hoàn toàn biến mất, chết không thể chết hơn được nữa.

"Lôi Đình Cự Tích, cũng có một tia huyết mạch dị chủng Hồng Hoang, tộc nhân ăn vào tu vi hẳn sẽ có thể tiến thêm một bước." Lâm Dương không chút do dự, trực tiếp kéo con Lôi Đình Cự Tích to lớn như ngọn núi nhỏ, đi về phía Mộc Dương bộ lạc.

Hiện giờ Hồng Hoang đang ở thời thượng cổ, nhân tộc cũng chỉ vừa mới được tạo ra, chưa suy yếu như thời hậu thế, ít nhất cũng có tu vi Luyện Tinh Hóa Khí, thân thể yêu thú ẩn chứa khí huyết vô cùng to lớn, ăn vào có trợ giúp tu hành.

Người Vu tộc vì muốn tìm kiếm khí huyết của yêu tộc, nên đã tùy ý đồ sát yêu thú ở Hồng Hoang, kết xuống mối thù sinh tử với yêu tộc.

Lôi Đình Cự Tích, cũng là một đại yêu tầng thứ Tiên Đạo, Lâm Dương tự nhiên sẽ không lãng phí.

Khi Lâm Dương kéo Lôi Đình Cự Tích về Mộc Dương bộ lạc, ngay lập tức đã thu hút vạn người chú mục.

"Lôi Đình Cự Tích...

Lâm Dương...

đã chém giết Lôi Đình Cự Tích!?" Từ xa, vô số nhân tộc đã vây kín, trong đó có cả nam nữ già trẻ, bởi vì trận chiến trước đó quá kịch liệt đã thu hút sự chú ý của tất cả mọi người.

Theo Lâm Dương kéo thi thể Lôi Đình Cự Tích về Mộc Dương bộ lạc, ngay lập tức đã bị vô số người nhìn thấy, đặc biệt là khi nhìn thấy Lâm Dương vẻ mặt thong dong kéo con Cự Tích to lớn hơn cả một ngọn núi nhỏ, mỗi người trên mặt đều nở nụ cười rạng rỡ đầy phấn khích.

Theo Lâm Dương tiến vào bộ lạc, nhanh chóng có các thanh tráng nam tử liền xông lên giúp Lâm Dương kéo Lôi Đình Cự Tích.

Hiện giờ nhân tộc vẫn còn mạnh mẽ, Lôi Đình Cự Tích tuy dài hàng trăm trượng, nhưng dưới sức của năm sáu người cũng có thể dễ dàng di chuyển.

Nhanh chóng, có năm người đón chào, năm người đó chính là năm vị Tiên Thiên Nhân Tộc đã bảo vệ ở bên ngoài phòng đá khi Lâm

Dương xuất quan.

Trong năm người, Lâm Lôi có tu vi cao nhất, đạt đỉnh phong Luyện Thần Phản Hư, cách Luyện Hư Hợp Đạo cũng chỉ còn một bước, cũng là người mạnh nhất trong toàn bộ Mộc Dương bộ lạc hiện giờ, trừ Lâm Dương ra.

"Lâm Dương, huynh thật là quá mạnh mẽ, chỉ bằng sức mình đã đánh giết Lôi Đình Cự Tích." Lâm Lôi là người kích động nhất, đặc biệt khi nhìn con Lôi Đình Cự Tích to như ngọn núi nhỏ đó, hắn khẽ nói: "Có huyết khí của một con yêu thú Thiên Tiên, bộ lạc của chúng ta sẽ nhanh chóng trở nên mạnh mẽ hơn, đến lúc đó cũng sẽ có thêm một phần lực lượng tự vệ." "Không sai, lát nữa quả tim của Lôi Đình Cự Tích, chắc là có thể khiến huynh đột phá Luyện Hư Hợp Đạo cảnh giới." Thế giới Hồng Hoang, dưới cảnh giới Thiên Tiên, có mấy cảnh giới, lần lượt là: Luyện Tinh Hóa Khí, Luyện Khí Hóa Thần, Luyện Thần Phản Hư, Luyện Hư Hợp Đạo!

Sau đó, mới thật sự bước vào Tiên Đạo, hệ thống cảnh giới do nhân tộc phân chia, bởi vì các chủng tộc Hồng Hoang khác, thọ mệnh lâu dài, chỉ cần thời gian đủ, tự nhiên sẽ thăng cấp.

Lâm Dương mỉm cười gật đầu, ánh mắt liếc thấy một bóng dáng thướt tha đang lao thẳng về phía mình, bóng dáng mảnh mai, quấn thú da cũng có thể thấy được thân hình yểu điệu đó, chính là Thường Nga.

Thường Nga chạy đến bên cạnh Lâm Dương, vẻ mặt nôn nóng sờ nắn thân thể hắn, mặt cười đầy căng thẳng: "Lâm đại ca, huynh không sao chứ, có bị thương không!?" Lâm Dương bị Thường Nga sờ nắn một hồi, sắc mặt có chút bối rối, vội vàng nắm lấy bàn tay mềm mại của Thường Nga, "Ta không sao, đông người quá, muốn sờ thì lát nữa hẵng sờ." "Phì cười!" "Ha ha ha!" "Thường Nga, đông người nhìn như vậy, muốn đánh tình mắng yêu cũng phải biết giữ ý chứ." Lâm

Lôi bùng nổ một tràng cười sảng khoái, lời nói tràn đầy trêu chọc.

Thường Nga lúc này mới phản ứng, động tĩnh Lâm Dương kéo Lôi Đình Cự Tích quá lớn đã thu hút tất cả nam nữ già trẻ trong bộ lạc, đối mặt với hàng nghìn ánh mắt chú ý, ngay cả Thường Nga cũng mặt cười đỏ bừng, như quả táo chín.

".....

Hừ." Thường Nga tức giận dậm chân, che mặt chạy đi thẳng, một hành động đó lại khiến mọi người cười ồ lên.

Chương 7

Khoảng nửa lúc sau, hàng nghìn tộc nhân mới phản ứng lại, nhìn về phía Lâm Dương, đáy mắt không biết từ lúc nào đã mang theo vài phần ngưỡng mộ.

Lâm Dương tự nhiên cảm nhận được sự thay đổi vi diệu đó, nhưng không để ý, hắn bước vài bước về phía trước, vỗ vai Lâm Lôi nói: "Tộc nhân bộ lạc có lẽ đã lâu không được ăn huyết nhục yêu thú rồi, hãy chia sẻ huyết nhục Lôi Đình Cự Tích này xuống đi." Ánh mắt Lâm Lôi không thể phát hiện được mà nhìn quanh những người xung quanh, một hán tử to lớn cũng có chút ngại ngùng, xoa xoa gáy nói: "E rằng không tiện lắm." Hiện giờ nhân tộc vì ngày càng đông đúc, dưới sự phân phó của Tam Tổ nhân tộc, lấy thánh địa nhân tộc làm trung tâm, phân tán ra bốn phía hình thành các bộ lạc lớn nhỏ như hiện nay.

Trong bộ lạc, tuy có chế độ vật tư công hữu, nhưng nếu ai đó dùng sức lực của mình để thu được vật tư quý giá, có thể độc chiếm, điều này tự nhiên không có gì đáng nói.

Bởi vậy, trong mắt Lâm Lôi và vô số người Mộc Dương bộ lạc, Lôi Đình Cự Tích là do Lâm Dương một mình thu được, tự nhiên thuộc về hắn độc quyền, bất kể huyết nhục yêu thú có quý giá đến mấy, họ cũng chỉ có thể ngưỡng mộ mà thôi.

Nhưng, lời nói của Lâm Dương, dường như căn bản không hề có ý muốn độc chiếm huyết nhục yêu thú quý giá, mà nguyện ý chia sẻ huyết nhục yêu thú cho tất cả nhân tộc.

Lâm Dương hơi sững sờ, rồi cũng phản ứng lại, bước chân muốn rời đi liền dừng lại, ngẩng đầu quét mắt nhìn những người nhân tộc đang vây kín.

Là một bộ lạc không lớn, thức ăn bình thường có thể kiếm được tự nhiên có hạn, bởi vậy trừ vài vị Tiên Thiên Nhân Tộc vì có tu vi không tệ trên người ra, phần lớn nhân tộc đều thân hình vô cùng gầy guộc.

Ví dụ như phụ nữ và người già, trẻ nhỏ, lại càng không cần nói, thậm chí có thể dùng hình dung gầy trơ xương, ốm yếu, đáng thương đến mức nào.

Sau khi quét mắt một lượt, ánh mắt Lâm Dương dần trở nên kiên định, tiếng hắn như hồng chung vang vọng: "Ta đều là một phần của nhân tộc, ta Lâm Dương lại là Tiên Thiên Nhân Tộc, có trách nhiệm dẫn dắt nhân tộc đi tới phồn vinh, càng ngày càng cường đại." "Ta Lâm Dương tại đây tuyên thệ, từ nay về sau, chỉ cần có ta, sẽ không để bất kỳ ai chịu đói rét, ta sẽ dẫn dắt mọi người ngày càng tốt hơn." "....." Tiếng nói của Lâm Dương vang vọng bên tai vô số tộc nhân, như tiếng chuông lớn rung động lòng tất cả mọi người, không biết từ lúc nào khóe mắt mọi người đều đọng một tầng sương.

"Tộc trưởng!

Tộc trưởng!

Tộc trưởng!" Ban đầu chỉ có vài người hô lớn, theo cảm xúc đó lan truyền, ngày càng nhiều người lớn tiếng hô vang, ngay cả Lâm Lôi và năm vị Tiên Thiên Nhân Tộc khác cũng không ngoại lệ, nhìn về phía Lâm Dương tràn đầy kính ý và phục tùng.

Rõ ràng, tuyên ngôn của Lâm Dương đã khiến tất cả mọi người công nhận hắn.

Trước đây, Mộc Dương bộ lạc, gặp phải cuộc tấn công của Lôi Đình Cự Tích, lão tộc trưởng đã vẫn lạc trong trận chiến đó.

Hiện giờ Lâm Dương không chỉ một mình chém giết Lôi Đình Cự

Tích, thể hiện thực lực siêu cường, mà còn có phong thái quyết đoán của một thủ lĩnh, chia sẻ Lôi Đình Cự Tích cho tất cả nhân tộc.

Điều này cũng chính là điều khiến những tộc nhân này công nhận Lâm Dương, thậm chí đã thăng cấp đến mức cam tâm tình nguyện hi sinh vì hắn.

"Ai, hiện giờ nhân tộc còn quá yếu nhỏ, muốn thật sự đứng vững trên Hồng Hoang, chiếm cứ một chỗ đứng, còn một con đường dài phải đi." "Không, ông trời ban cho ta một cơ hội trọng sinh, lại còn cho ta Đại Đạo Tiểu Duyệt Độc Khí kim thủ chỉ này, ta sao có thể không làm gì chứ!" Trong khoảnh khắc này, trong lòng Lâm Dương dâng lên một loại hùng tâm tráng chí, hiện giờ hắn và toàn bộ nhân tộc đều còn yếu nhỏ, nhưng hắn tin tưởng, sớm muộn có một ngày, có thể đánh phá cả Hồng Hoang thiên địa.

Những chuyện tiếp theo, Lâm Dương không nhúng tay vào, hiện giờ Mộc Dương bộ lạc tàn phá không chịu nổi, bị Lôi Đình Cự Tích xâm lược, toàn bộ bộ lạc đã bị phá hủy gần hết.

Quan trọng nhất, lần trước dốc toàn bộ bộ lạc đại chiến Lôi Đình Cự Tích, dẫn đến hiện giờ Mộc Dương bộ lạc thanh tráng tử thương thảm trọng, trong đó tầng Tiên Thiên Nhân Tộc bao gồm Lâm Dương tổng cộng chỉ có sáu người, thanh tráng Hậu Thiên Nhân Tộc cũng chỉ có khoảng nghìn người, phần lớn còn lại đều là người già yếu, trẻ nhỏ, bệnh tật tàn tật.

Đối với việc sinh tồn trong thế giới hung hiểm như Hồng Hoang, nếu không có Lâm Dương xuất hiện, bộ lạc này không cần Lôi Đình Cự Tích cũng sẽ diệt vong.

Dù sao, nghìn người làm sao có thể tìm được thức ăn để duy trì hơn năm nghìn dân số chứ!

Hơn nữa, thức ăn, đừng nói Lâm Dương hiện giờ tu vi đã bước

vào tầng thứ Tiên Đạo, hắn là một người hiện đại xuyên không, muốn kiếm thức ăn nhẹ nhàng đơn giản thôi, dù sao hắn cũng là một người hiện đại.

Bất kể là kỹ thuật trồng trọt, chăn nuôi, hay săn bắn, Lâm Dương đều biết rất nhiều, vấn đề thức ăn thì không cần quá lo lắng. .....

Khi trở về phòng đá của mình, Lâm Dương lại thấy một người nằm ngoài dự liệu, nhưng lại hợp lý.

"Thường Nga?

Chạy vào phòng ta rồi." Thường Nga và Lâm Dương như thanh mai trúc mã, nhưng vì Lâm Dương lớn tuổi hơn, nên trong sâu thẳm nội tâm hắn vẫn luôn coi Thường Nga như muội muội của mình.

"Ngô, vừa rồi thật là bối rối chết mất." Mặt Thường Nga vẫn còn đỏ bừng, trong mắt tràn đầy vẻ thẹn thùng và phẫn nộ, nhưng khi nhìn về phía Lâm Dương, lại bị một tầng ái mộ thay thế.

"Lâm đại ca, huynh thật sự quá lợi hại, ngay cả Lôi Đình Cự Tích đại yêu như vậy cũng có thể chém giết." Lâm Dương khẽ vẫy tay, ngồi xuống mép giường, nói: "Lôi Đình Cự Tích không đáng sợ, kẻ đứng sau nó mới đáng sợ, e rằng không bao lâu nữa, Mộc Dương bộ lạc của chúng ta lại sẽ có một trận nguy cơ ập đến." "Cái gì!?

Tồn tại phía sau Lôi Đình Cự Tích?" Thường Nga nhất thời đầu óc không kịp phản ứng.

Lâm Dương thấy vậy, khẽ cười khổ một tiếng, đưa tay vỗ vỗ đầu nàng, "Yên tâm, có ta ở đây, ta sẽ không để bất kỳ ai làm hại nàng." "Lâm đại ca!" Thường Nga chỉ cảm thấy lòng mình như muốn tan chảy, đưa tay ôm lấy eo Lâm Dương, áp mặt chặt vào lồng ngực hắn, thì thầm như mơ: "Ta biết, Lâm đại ca nhất định sẽ bảo vệ tốt cho ta." Thân thể Lâm Dương khẽ chấn động, nhất thời có chút gượng gạo,

cuối cùng hắn cũng vòng tay ôm lấy eo nàng.

Đúng lúc tâm viên ý mã, trong đầu đột nhiên vang lên âm thanh như tiếng chuông hồng chung.

"Đinh, Đại Đạo Tiểu Duyệt Độc Khí xoát tân thành công, đạt được cơ hội duyệt đọc tiểu thuyết cấp Đại Thần." "Đinh, Hệ thống đã xoát tân!" "Cấp Đại Thần." Âm thanh như tiếng hồng chung chấn động đại não, Lâm Dương lập tức phản ứng, một chút tâm viên ý mã trong lòng đều biến mất, căn bản không thể kiềm chế được sự kích động trong nội tâm.

"Không biết lần này sẽ xoát tân ra tiểu thuyết cấp bậc nào đây." Lâm Dương tâm thần khẽ động, thầm nghĩ: "Hệ thống, bắt đầu xoát tân, ta muốn đọc tiểu thuyết." "Đinh, đã nhận, đang xoát tân." Một luồng kim quang lóe lên, vô số ký tự dày đặc hiện lên trong tâm thần hắn, đó là một bộ tiểu thuyết… **Giới thiệu:** Thế gian là một biển khổ lớn.

Người ở trong biển.

Nhục thân là thuyền.

Hồn phách là người trong thuyền.

Thuyền chở người, vẫn luôn tiến về bờ bên kia.

Tu luyện nhục thân, kiên cố thân thuyền, trực chỉ bờ bên kia biển khổ?

Hay tu luyện hồn phách, khiến người trong thuyền quen thuộc tính nước?

Chương 8

Tu Võ Đạo thành Nhân Tiên.

Tu Tiên Đạo thành Thần Tiên.

Nên chọn loại nào đây? **Cấp bậc:** Đại Thần. **Trạng thái:** Đã hoàn thành. **Số chữ:** 2.99 triệu.

Nội tâm Lâm Dương chấn động như chuông lớn, chỉ nhìn từ phần giới thiệu, cuốn sách này hẳn là cuốn tiểu thuyết thần tác trong ký ức của hắn.

Không, nội tâm Lâm Dương đầy rẫy nghi hoặc, phải biết rằng nếu là 《Dương Tiên》, bộ tiểu thuyết này nghiễm nhiên có thể xếp vào hàng Bạch Kim, nhưng lại xuất hiện trong Đại Đạo Tiểu Duyệt Độc Khí với cấp bậc Đại Thần.

"Không đúng, nếu lấy cấp bậc của thế giới Hồng Hoang làm tham chiếu, bộ tiểu thuyết này thậm chí có thể còn không xếp vào tầng thứ Đại Thần, nhìn chung cảnh giới Bỉ Ngạn cuối cùng của 《Dương Tiên》, nếu đặt vào thế giới Hồng Hoang mà xem, hẳn cũng chỉ tương đương tầng thứ Đại La Kim Tiên mà thôi." "Bởi vì ở Hồng Hoang, Đại La Kim Tiên đã siêu thoát sông dài vận mệnh rồi." "Không, 《Dương Tiên》 có lẽ đối với ta hiện tại, cũng là một ngón tay vàng siêu cường." Ánh mắt Lâm Dương lấp lánh, đặc biệt là thế giới trong 《Dương Tiên》 lại là một thế giới toàn dân đều tu võ, trong đó hệ thống tu luyện nếu đặt vào Hồng Hoang hiện tại mà xem, tuyệt đối là một loại hạ hạn nhất.

Lâm Dương tuy đã từ tinh thần kỷ nguyên thu được công pháp Hồng Mông cấp 《Tinh Thần Biến》, nhưng bộ công pháp này đối với Nhân tộc Hồng Hoang lại có yêu cầu cực kỳ cao, gần như đi

ngược lại với hệ thống tu luyện Hồng Hoang, không thể lưu truyền.

Nhưng, hệ thống tu luyện trong 《Dương Tiên》 đối với Nhân tộc hiện tại lại tuyệt đối thích hợp nhất, thậm chí có thể dẫn dắt toàn bộ Nhân tộc hoàn thành sự lột xác gian nan nhất.

Từ khi Lâm Dương trở thành Tộc trưởng Mộc Dương bộ lạc, nội tâm hắn đã hạ quyết tâm, muốn dẫn dắt toàn bộ Nhân tộc siêu thoát, khiến Nhân tộc trở thành một tồn tại không thua kém bất kỳ chủng tộc nào ở Hồng Hoang.

Đương nhiên, tất cả tiền đề là Lâm Dương phải có thể trong quá trình duyệt đọc, thuận lợi có được hệ thống tu luyện thuộc thế giới 《Dương Tiên》, nếu không tất cả đều sẽ như mộng ảo.

"Lâm đại ca sao?" Thường Nga nhận ra sự khác lạ của Lâm Dương, đôi mắt chớp chớp nhìn về phía hắn.

Lâm Dương khẽ cúi đầu, vừa vặn nhìn thấy ánh mắt của Thường Nga, cùng với… nàng đang nép chặt vào lồng ngực mình.

"Khụ khụ, Thường Nga, nàng ra ngoài trước đi, vừa rồi đại chiến ta lại có chút cảm ngộ, cần bế quan tiêu hóa một phen." Tuy rằng hiện tại Thường Nga khiến Lâm Dương động lòng, nhưng hiển nhiên, đây không phải lúc.

Điều quan trọng nhất hiện nay là tu vi của hắn.

Thế giới Hồng Hoang là nơi cá lớn nuốt cá bé, không có pháp tắc tồn tại.

Nếu yếu ớt, ngay cả thịt xương cũng không còn.

Những miêu tả về Hồng Hoang trong sách chỉ rất phiến diện.

Lâm Dương vừa rồi đại chiến với Lôi Đình Cự Tích, trăm dặm đại địa hóa thành một mảnh hoang tàn, trong đó không biết bao nhiêu

sinh linh đã vẫn lạc.

Ở Hồng Hoang, yếu ớt chính là tội nguyên.

Thường Nga nghe vậy, ngoan ngoãn gật gật đầu: "Vậy Lâm đại ca tu luyện đi, ta cũng muốn đi tu luyện thật nghiêm túc, sau này mới có thể giúp đỡ mọi người." Thường Nga tràn đầy vẻ kiên nghị, nàng không chỉ xinh đẹp mà thiên tư cũng không tệ.

Tuy là Hậu Thiên Nhân tộc, nhưng tu vi hiện tại của nàng sắp bước vào cảnh giới Luyện Khí Hóa Thần.

"Đi đi, con Lôi Đình Cự Tích kia hẳn là đủ để nàng đột phá cảnh giới Luyện Khí Hóa Thần." Lâm Dương vỗ vỗ đầu Thường Nga, nhìn bóng lưng nàng lăng xăng rời đi, nội tâm khẽ mỉm cười, sau đó mới khoanh chân ngồi trên giường đá, điều động tinh vân trong cơ thể bắt đầu tu luyện, ý thức lại chìm đắm trong Đại Đạo Tiểu Duyệt Độc Khí.

"Bắt đầu duyệt đọc đi." Hiện tại tu vi Lâm Dương đã bước vào cảnh giới Thiên Tiên, trong một khoảnh khắc có thể sản sinh hàng vạn ý niệm.

Cuốn sách 2.99 triệu chữ, vốn dĩ có thể đọc xong trong nháy mắt, nhưng hắn thấu hiểu sâu sắc rằng, những tiểu thuyết từ hệ thống, trong đó ẩn chứa những điều phi phàm, nên phải đọc thật kỹ lưỡng.

Khi Lâm Dương chìm đắm trong thế giới 《Dương Tiên》, xa xôi trên Cửu Thiên vô tận của Yêu Đình, một nơi nào đó bỗng bùng phát một cỗ nộ hỏa ngút trời, nộ hỏa cuộn theo yêu khí khủng bố, nhuộm đen mấy vạn dặm trời, mây đen giăng kín đỉnh đầu.

Lờ mờ giữa đó, vô số lôi đình hoành hành, uốn lượn như những con chân long.

"Lôi Đình Yêu Vương nổi giận rồi." "Vì sao?

Chuyện gì khiến Lôi Đình Yêu Vương lại nổi cơn thịnh nộ như vậy?" Dưới mây đen, vô số yêu binh yêu tướng dưới uy thế tận thế run rẩy, trong mắt dâng lên vẻ sợ hãi sâu sắc.

Trong một cung điện hùng vĩ, vô số yêu tướng quỳ rạp trước một nam tử thô kệch, thần sắc sợ hãi, cúi đầu không dám nói lời nào.

"Ai!

Ai đã giết đứa con yêu quý nhất của ta." Nam tử thô kệch kia chính là Lôi Đình Yêu Vương, bản thể là một con cự tích, kế thừa huyết mạch Lôi Long dị chủng của Hồng Hoang, tự xưng là Lôi Đình Cự Tích, là một Yêu Vương của Yêu Đình.

Trong Yêu Đình, phàm là kẻ có thể xưng là Yêu Vương, ít nhất cũng cần có tu vi Kim Tiên, Lôi Đình Yêu Vương chính là một Kim Tiên Yêu Vương.

Nhanh chóng, vẻ giận dữ trên mặt Lôi Đình Yêu Vương dần tiêu tán.

Ở Yêu Đình, nổi giận cũng không thể quá mức liều lĩnh, nếu bị Đại Yêu Vương nào đó không vừa mắt bắt gặp, chỉ e sẽ không ổn.

Tuy thần sắc giận dữ dần tan biến, nhưng trong mắt Lôi Đình Yêu Vương vẫn lấp lánh vẻ phẫn nộ đáng sợ, xen lẫn sát ý lạnh lẽo.

"Đi hạ giới điều tra, ta muốn xem ai dám giết con ta, kẻ đó sẽ phải có dũng khí gánh chịu cơn thịnh nộ của ta." Đối mặt với ánh mắt hung tàn như sói hổ của Lôi Đình Yêu Vương, mấy chục yêu tướng phía dưới đều rùng mình, đồng thanh nói: "Tuân mệnh, chúng ta tuyệt đối sẽ bắt được hung thủ." "Tất cả những kẻ có liên quan đều phải bắt về cho ta, ta muốn sống, nuốt chửng huyết nhục của chúng, để chúng biết kết cục!" "Bộp!" Bàn đá kim ngọc trước mặt Lôi Đình Yêu Vương trực tiếp bị một chưởng giận dữ đập nát.

“Tuân mệnh!” Nhanh chóng, mấy chục yêu tướng biến mất trong đại điện, mỗi người dẫn theo một đội yêu binh yêu tướng đi hạ giới.

Chương 9

Yêu Đình được vô số chủng tộc yêu thú tập hợp thành.

Đê Tuấn đối với đạo ngự hạ, cũng bảo lưu pháp tắc nguyên thủy của Yêu tộc: kẻ yếu là thịt của kẻ mạnh.

Kẻ nào có tu vi và địa vị cao hơn, sẽ có quyền sinh sát tuyệt đối đối với những kẻ cấp dưới.

Ngay cả Lôi Đình Yêu Vương có chém giết mấy yêu tướng này, Yêu Đình cũng sẽ không hỏi đến.

Bởi vậy, đối mặt với Lôi Đình Yêu Vương, các yêu tướng mới sợ hãi đến vậy.

May mắn là Lôi Đình Yêu Vương tuy tức giận, nhưng ít nhất cũng không mất đi lý trí.

Trong một căn nhà đá ở Mộc Dương bộ lạc, Lâm Dương từ từ mở mắt, toàn thân dâng trào tinh quang cũng theo đó thu liễm.

Sau một giờ, hắn cuối cùng đã đọc xong toàn bộ cuốn 《Dương Tiên》, tâm thần vẫn còn chìm đắm trong thế giới quan của 《Dương Tiên》.

"Không hổ là tác phẩm thành danh của Đại Thần, 《Dương Tiên》 hoàn toàn ghi lại sự hưng suy của Nhân tộc ở thế giới đó, lấy Nhân Đạo đối đầu Thiên Địa Chi Đạo." Lâm Dương phát ra cảm thán từ tận đáy lòng, nhưng chưa kịp cảm thán xong, một âm thanh trong trẻo đã vang lên bên tai hắn.

"Đinh, chúc mừng Túc chủ duyệt đọc xong 《Dương Tiên》, đạt được một trăm vạn cân Thái Cổ Long Nha Mễ, một bộ võ đạo công pháp 《Võ Kinh》." Lông mày Lâm Dương khẽ nhướng lên, thần sắc

có chút bất ngờ, "Một lần đạt được hai loại vật phẩm." Nhanh chóng, Lâm Dương đã bị hai món vật phẩm này hấp dẫn, trong đó Thái Cổ Long Nha Mễ tự nhiên không cần nói nhiều.

Thái Cổ Long Nha Mễ, lương thực của Chân Long tộc trong truyền thuyết, mỗi hạt dài ba xích ba thốn ba lý, thân hạt thon dài, hơi cong, toàn thân trắng trong, tinh oánh như ngọc, hệt như một thanh kiếm sắc nhọn thu nhỏ.

Gạo kết ra từ hạt rộng năm thốn, dài một xích.

Nấu thành cơm, ăn xong đầy miệng hương thơm, tinh thần phấn chấn, chỉ cần một hạt có thể không cần ăn cơm cả năm.

"Thái Cổ Long Nha Mễ, đặt ở Hồng Hoang, cũng thuộc về linh vật đỉnh tiêm, đặc biệt đối với Nhân tộc hiện nay, ăn vào có thể cường thân kiện thể, lại còn một công giải quyết vấn đề lương thực của Nhân tộc." Nhanh chóng, Lâm Dương lại nhìn về phía vật phẩm còn lại. 《Võ Kinh》 là bộ pháp môn tu luyện võ đạo do Đại Càn Vương Triều của thế giới 《Dương Tiên》 tập hợp võ học thiên hạ mà biên soạn thành, bao quát tất cả tinh túy võ đạo của thế giới đó.

Trong đó, có một phương pháp tu luyện trực tiếp đạt đến cảnh giới Tiên Đạo, đặc biệt con đường này đối với Nhân tộc hiện nay, ngưỡng cửa thấp đến khó có thể tưởng tượng.

Hơn nữa, bộ Võ Kinh này không phải là bản rút gọn được lưu truyền ở bên ngoài trong 《Dương Tiên》 sơ kỳ, mà là bản hoàn chỉnh được cất giữ trong kho của Đại Càn Hoàng Cung, dù sao bản rút gọn khi tu luyện sâu có thể làm hỏng thân thể, không thể trở thành vô lậu chi thân.

Trong thế giới đó, phàm là người bình thường đều có thể tiếp xúc với tu hành võ đạo, đặc biệt nhân vật chính Hồng Ý, còn trong nghịch cảnh mà truy tìm siêu thoát, đạt đến Bỉ Ngạn.

Nhân tộc hiện nay, chỉ mới sau ngàn năm phồn diễn, tinh huyết và lực lượng tạo hóa mà Nữ Oa Thánh Nhân để lại trên Nhân tộc năm đó, chưa bị suy yếu quá nghiêm trọng theo từng thế hệ.

E rằng, tùy tiện lôi ra một người bình thường của Nhân tộc Hồng Hoang cũng là tồn tại thiên phú kỳ tài của thế giới 《Dương Tiên》.

Bởi vậy, nếu Võ Kinh có thể truyền bá khắp Nhân tộc, nhất định có thể dùng làm công pháp nền tảng để tu luyện.

Đồng thời, Võ Kinh, là công pháp tu luyện của Nhân tộc trong 《Dương Tiên》, cũng là pháp môn tu luyện phù hợp nhất với Nhân tộc Hồng Hoang.

"Có Thái Cổ Long Nha Mễ, có Võ Kinh, hoặc hứa ta có thể trong thời gian ngắn nhất, dẫn dắt Nhân tộc nghịch lưu mà lên." Ánh mắt Lâm Dương lấp lánh từng đạo tinh mang, thần sắc tràn đầy tự tin.

"Thái Cổ Long Nha Mễ, ẩn chứa linh khí vô hạ, vừa vặn có thể dùng để tu luyện." Lâm Dương phất tay một cái, mấy vạn cân Long Nha Mễ xuất hiện trong căn nhà đá không lớn, nhất thời một cỗ linh khí nồng đậm ập tới, bao phủ toàn bộ nhà đá trong tiên vụ lượn lờ.

"Không hổ là lương thực của Chân Long, mỗi hạt Long Nha Mễ đều có thể so sánh với linh dược." Ánh mắt Lâm Dương tràn đầy chờ mong, một lần nữa chìm vào tu hành.

Tu vi của hắn sớm đã bước vào Tiên Đạo, hoàn toàn không cần thông qua việc hấp thụ linh khí từ Long Nha Mễ để tu luyện.

Công pháp Tinh Thần Biến vừa vận chuyển, linh khí vô hạ tràn ngập khắp nhà đá lập tức trở nên cuồng bạo, như thác đổ ào ạt tràn vào cơ thể Lâm Dương.

Tinh Thần Biến là công pháp Hồng Mông cấp, tốc độ thôn phệ linh khí tự nhiên không cần nói nhiều, hoàn toàn theo phương thức cướp

đoạt mà hấp thụ vô cùng linh khí, trong nháy mắt bề mặt mấy vạn cân Long Nha Mễ trở nên ảm đạm không ánh sáng.

Đồng thời, tinh vân trong cơ thể Lâm Dương cũng theo đó tản ra hào quang ngày càng ngưng thực, tinh quang rực rỡ, dần dần ngưng tụ, ẩn ẩn giữa đó có xu hướng biến thành một viên lưu tinh khổng lồ.

Hiển nhiên, chỉ mấy vạn cân Long Nha Mễ không đủ để duy trì Lâm Dương đột phá cảnh giới hiện tại.

Lâm Dương đang trong trạng thái tu hành, tiện tay vung ra một nắm lớn Long Nha Mễ một lần nữa lấp đầy nhà đá, linh khí tiên thiên nồng đậm lại tràn ngập khắp phòng.

Thời gian chậm rãi trôi qua, trong nháy mắt đã mấy tháng.

Trong khoảng thời gian này, không một ai quấy rầy Lâm Dương, bởi vì tất cả đều biết Lâm Dương lúc này đang tu luyện.

Ngay cả Lâm Lôi và các Tiên Thiên Nhân tộc có uy tín trong Mộc Dương bộ lạc cũng không hề nhàn rỗi.

Mấy trăm trượng thịt Lôi Đình Cự Tích được chia nhau ăn, ít nhất trong thời gian ngắn bộ lạc không cần lo lắng về vấn đề lương thực.

Và dưới sự chủ đạo của Lâm Lôi, toàn bộ tộc nhân trong bộ lạc bắt đầu có trật tự sửa chữa bộ lạc bị hư hại.

"Hô!" Trong nhà đá, Lâm Dương chậm rãi thở ra một ngụm trọc khí, đột nhiên mở bừng đôi mắt.

Trong mắt ẩn hiện một dải tinh hà rộng mấy trăm trượng, trong tinh hà có dòng nước dạt dào chảy, trên tinh hà lơ lửng một viên lưu tinh gần như ngưng tụ thành thực chất, tản ra tinh quang chói mắt.

"Mười vạn cân Long Nha Mễ đã hấp thụ, chỉ còn một tuyến chênh lệch nữa là đến cảnh giới Lưu Tinh, vậy là đủ rồi." Sau khi thôn phệ

mười vạn cân Long Nha Mễ, tu vi Lâm Dương cũng theo đó đột phá Tinh Vân Viên Mãn, chỉ còn một bước nữa là đến cảnh giới Lưu Tinh tiếp theo, là bình cảnh.

Nếu muốn dựa vào Long Nha Mễ để ngưng tụ nội tình hùng hậu mà đột phá thì cũng có thể.

Chương 10

Nhưng, chín mươi vạn cân Long Nha Mễ còn lại đối với Lâm Dương hiện tại có công dụng lớn, không nên lãng phí như vậy.

Vả lại, trạng thái hiện tại của hắn cách cảnh giới Lưu Tinh không xa, dựa vào đột phá cũng không cần quá lâu.

"Bế quan kết thúc, đã đến lúc truyền bá Võ Kinh trong bộ lạc rồi." Lâm Dương khẽ mỉm cười, sau đó cất bước đi ra khỏi nhà đá.

Nhanh chóng, Lâm Dương đã triệu tập năm người bao gồm Lâm Lôi.

"Lâm Lôi, Lâm Phong, Lâm Chiến, Lâm Hổ, Lâm Thạch, bái kiến Tộc trưởng." Mấy tháng trôi qua, tu vi của năm người đều có tiến triển, trong đó Lâm Lôi mạnh nhất, đã bước vào cảnh giới Luyện Hư Hợp Đạo, cách cảnh giới Tiên Đạo cũng không còn quá xa.

Hiển nhiên, tất cả đều được hưởng lợi từ huyết nhục của Lôi Đình Cự Tích.

"Tốt, xem ra tu vi của các ngươi đều có tiến bộ lớn." Lâm Dương hài lòng với sự thay đổi của mấy người, muốn thay đổi toàn bộ Nhân tộc.

Đương nhiên đây không phải là việc một người có thể hoàn thành.

Mục đích của hắn là dẫn dắt toàn bộ Nhân tộc lột xác, quật khởi chinh chiến vạn tộc Hồng Hoang, dưới trướng không thể không có người tài dụng.

"Tất cả đều nhờ ơn Tộc trưởng." Mọi người đều hiểu, nếu không có Lâm Dương, thậm chí họ đã chết trong bụng Lôi Đình Cự Tích, bởi vậy đối với Lâm Dương họ vô cùng tín phục.

Lâm Dương tự nhiên cũng cảm nhận được sự tín nhiệm này, khẽ mở miệng nói: "Hôm nay ta triệu tập các ngươi có một chuyện muốn tuyên bố." "Xin Tộc trưởng cứ nói." "Trong bộ lạc có bao nhiêu người khỏe mạnh?" Lâm Dương không nói thẳng, mở miệng hỏi một câu như vậy.

Lâm Lôi tuy kỳ lạ, nhưng cũng không do dự mà trực tiếp đáp: "Trong đó, thanh tráng tổng cộng có một ngàn ba trăm người." "Hơn nữa, nhờ huyết nhục của Lôi Đình Cự Tích, tộc ta có thêm bảy trăm người có thể đảm nhiệm tầng thứ thanh tráng." Hiện nay Hồng Hoang, càn khôn tứ quý chưa định, thường không dùng tuổi để hình dung niên linh, mà dùng trạng thái để hình dung.

Bước vào Luyện Tinh Hóa Khí hậu kỳ, đối mặt với dã thú hung mãnh, có năng lực tự lập thì được coi là thanh niên.

Lâm Dương khẽ gật đầu, sau đó nói: "Vừa đúng hai ngàn người, đi triệu tập tất cả về đây, ta có việc cần phân phó." "Ta lập tức đi triệu tập." Lâm Phong, người có tên một chữ "Phong", bởi vì tốc độ nhanh, vượt xa đồng cảnh, đi truyền lời hiệu suất cũng cao hơn một chút.

Ước chừng nửa buổi, từ xa đã có người lục tục tập trung về đây, trong đó đa số là thanh niên, cũng có một số thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi trong mắt Lâm Dương.

Không ngoài lệ, tất cả mọi người đều có trật tự đứng trước mặt Lâm Dương chờ đợi, không ai mở miệng hỏi han ngay lập tức, ít nhất cũng có phẩm chất cơ bản.

Nhanh chóng, từng người lục tục đến trước mặt Lâm Dương, cơ bản mỗi người khi nhìn về phía hắn, trong mắt đều tràn ngập một vẻ sùng kính.

Họ đều là người của Mộc Dương bộ lạc, ngày thường đối với

Lâm Dương cũng cơ bản quen thuộc, thỉnh thoảng cũng hay đùa giỡn cùng nhau.

Nhưng hiện tại thân phận Lâm Dương đã hoàn toàn khác biệt, nên biểu hiện đều vô cùng cung kính, đứng yên tại chỗ đối mặt với thái dương nóng bỏng, cũng không có bất kỳ dị động nào.

Nhanh chóng, toàn bộ đại địa đã đứng đầy hơn hai ngàn người, tuổi tác đại khái trong khoảng từ mười lăm đến hơn hai mươi tuổi.

Không chỉ bằng ngoại hình khó có thể nhìn ra tuổi cụ thể, dù sao, những người này phổ biến đều khá gầy yếu.

Việc Lâm Dương đột nhiên triệu tập thanh tráng trong bộ lạc với động tác lớn như vậy, tự nhiên đã hấp dẫn không ít người vây xem, nhưng họ cũng không tiến lại gần, chỉ ở xa quan sát.

"Tộc trưởng, bộ lạc tất cả thanh tráng đều đã triệu tập, tổng cộng có hai ngàn một trăm người." Lâm Phong với vẻ mặt nghiêm túc báo cáo trước mặt Lâm Dương.

Lâm Dương khẽ gật đầu mỉm cười, sau đó từ trên cao nhìn xuống đám đông trước mặt, sắc mặt không khỏi trở nên trang trọng và nghiêm túc, một cỗ khí tức áp bức dần dần lan tỏa khắp trường địa.

"Hôm nay ta triệu tập các ngươi tại đây, cũng có một chuyện muốn tuyên bố." "Ta bế quan mấy tháng, sáng tạo ra một con đường tu luyện thích hợp cho Nhân tộc ta, ta đặt tên cho nó là Võ Đạo, hôm nay ta sẽ diễn võ, các ngươi đều hãy xem rõ." Cùng lúc Lâm Dương nói, một cỗ sát khí ngút trời đột nhiên bùng phát từ cơ thể hắn, gần như trong một khắc, bộ lạc hai ngàn thanh tráng, mặt mày lập tức kinh hãi, không tự chủ lùi về phía sau mấy bước.

Không chỉ vậy, những người gần Lâm Dương nhất như Lâm Lôi đều run rẩy toàn thân trong khoảnh khắc.

Trán Lâm Lôi toát ra mồ hôi lạnh rịn rịn, trong mắt tràn đầy vẻ kinh hãi tột độ.

Trong một khoảnh khắc, Lâm Dương hệt như hóa thân thành một con cự thú hung hãn hơn cả Lôi Đình Cự Tích, loại khí tức đó thâm sâu xâm thực nội tâm.

Nếu không phải biết rõ Lâm Dương sẽ không làm hại, họ đã sớm tan tác bỏ chạy.

Trong một khắc, đôi mắt Lâm Dương trở nên đỏ ngầu, một cặp huyết mâu tràn ngập sát khí vô biên, dẫn động linh khí thiên địa trong phạm vi trăm dặm cuồng loạn dũng động.

May mắn, Lâm Dương vô ý làm hại những người này, nếu không dẫn động linh khí thiên địa bạo động, đủ để tiêu diệt toàn bộ Nhân tộc của Mộc Dương bộ lạc thành tro bụi.

"Hung sát chi khí, chính là sự ngưng tụ của khí huyết và đảm phách, hung sát ngưng tụ, có thể lay động uy thế thiên địa, dễ dàng trấn áp yêu ma." Lâm Dương dường như đã sớm liệu những người này sẽ có biểu hiện như vậy, cũng không cảm thấy kỳ lạ, bắt đầu giảng giải Võ Kinh.

Thông qua hệ thống thể hồ quán đỉnh, mức độ hiểu biết của Lâm Dương về Võ Kinh vô cùng sâu sắc, thậm chí cho hắn một cảm giác quen thuộc, như thể bộ Võ Kinh đó do chính hắn sáng tạo ra vậy.

Với tu vi Thiên Tiên của Lâm Dương để luyện Võ Kinh, đoạn đầu tự nhiên không hề có trở ngại.

Đến lúc này, Lâm Dương không chỉ có tu vi nguyên thần Thiên Tiên viên mãn, mà chỉ riêng chiến lực nhục thân đã tương đương Thiên Tiên.

Nguyên thần nhục thể đồng tu, nhưng lại hoàn toàn đi theo một

con đường khác, Lâm Dương hiện tại, tuyệt đối không thể dùng tầng thứ Thiên Tiên bình thường mà đong đếm.

“Hoa lạp lạp!” Thân thể Lâm Dương vừa triển khai, bắt đầu diễn hóa các võ học tôi luyện nhục thể trong Võ Kinh, đồng thời khẽ thì thầm: “Võ học cuối cùng, chính là kiên cố nhục thân, siêu thoát sinh tử, tuyệt không phải sát lục tranh cường.

Thế gian như biển khổ, nhục thân như chiếc bè vượt biển.

Nếu nhục thân kiên cường, thì có thể chở người trực tiếp đạt đến bờ bên kia biển khổ.” 2. "Luyện nhục, luyện gân, luyện cốt, luyện tạng, sau khi hoán huyết liền có thể dựa vào võ đạo thành tiên, toàn thân huyết nhục hoàn toàn đổi mới." “Hoa lạp lạp!” Lâm Dương vô ý thức đang diễn hóa pháp môn tu luyện võ đạo, kèm theo tiếng thì thầm khẽ khàng.

Chương 11

Hắn hoàn toàn không hề hay biết, lúc này trên không Mộc Dương bộ lạc, một cỗ khí tức đáng sợ đang ngưng tụ, trong khí tức tiềm tàng sự khoan dung và bao la, chậm rãi ngưng tụ thành một đạo kim quang huyền hoàng.

"Công đức chi lực!?" Mấy người Lâm Lôi, thần sắc từ kinh hãi chuyển sang ngạc nhiên.

Công đức chi lực có lẽ không xa lạ với Nhân tộc bình thường, nhưng là Tiên Thiên Nhân tộc, họ lại vô cùng rõ ràng.

Năm đó, Nhân tộc Tam Tổ, vì đã làm những việc có công với thiên địa, nên đạt được sự công nhận của Thiên Đạo và được giáng xuống công đức chi lực.

Hiện nay, Lâm Dương truyền xuống Võ Đạo cũng đã dẫn động sự công nhận của Thiên Đạo mà giáng xuống công đức.

Nếu sự tích này truyền ra, nhất định sẽ làm chấn động toàn bộ Nhân tộc.

Nhất thời, bất kể là người hiểu hay không hiểu, tất cả đều đang nghiêm túc lắng nghe Lâm Dương truyền thụ Võ Đạo.

Võ Kinh là pháp môn võ đạo vô thượng được Đại Càn Hoàng Triều trong thế giới 《Dương Tiên》 tập hợp tất cả bí điển võ công trong thiên hạ mà biên soạn, tự nhiên có chỗ bất phàm của nó, là một môn công pháp tu luyện trực tiếp đạt đến cảnh giới Tiên Đạo Phấn Toái Chân Không.

Trong cảnh giới võ đạo, Phấn Toái Chân Không đã tương đương với tu vi tầng thứ Thái Ất Kim Tiên, đặc biệt khi để Nhân tộc tu

luyện, tốc độ lại càng nhanh.

Hiện tại Lâm Dương đã tu luyện đến cảnh giới Võ Đạo Nhân Tiên, đặt ở thế giới Hồng Hoang cũng là tầng thứ Thiên Tiên.

Sở dĩ Lâm Dương có thể thành công lớn như vậy trong thời gian ngắn ngủi mấy tháng, nguyên nhân chủ yếu là công pháp chủ tu Tinh Thần Biến.

Tinh Thần Biến tuy chủ tu nguyên thần, nhưng đối với tu luyện nhục thể cũng không kém chút nào, đã có lực lượng nhục thân Thiên Tiên.

Với lực lượng nhục thân Thiên Tiên, tu luyện 《Võ Kinh》 tự nhiên sẽ không quá khó khăn.

Kèm theo việc Lâm Dương giảng giải xong những kiến thức thuộc về võ đạo, đám mây công đức kim quang mấy trăm trượng trên bầu trời đột nhiên giáng xuống một trụ sáng có kích thước mấy trượng.

Kim quang sắc huyền hoàng chi khí từng trận dũng mãnh tràn vào cơ thể Lâm Dương.

Công đức, là khi sinh linh Hồng Hoang làm những việc có ích cho sự vận hành của Thiên Đạo Hồng Hoang thì mới giáng xuống.

Có đại công đức gia trì, ở Hồng Hoang sẽ được Thiên Đạo phù hộ, bất cứ ai cũng không dám tùy tiện giết những kẻ có đại công đức.

Nếu phúc duyên của bản thân không thể chống lại, sẽ kinh động Thiên Đạo hiện thân giáng xuống thiên phạt.

Võ Đạo tu hành, chưa từng xuất hiện trong thế giới Hồng Hoang.

Lần đầu tiên xuất hiện, Thiên Đạo có cảm ứng liền giáng xuống công đức chi lực, một phần công đức trong đó, là vì Võ Đạo cực kỳ

phù hợp với Nhân tộc tu luyện.

Nếu không, dù có công đức, cũng tuyệt đối không có nhiều đến thế này.

Cần biết rằng, tu hành Võ Đạo, dù đạt đến cảnh giới Phấn Toái Chân Không, cũng chỉ tương ứng với tầng thứ Thái Ất Kim Tiên của Hồng Hoang mà thôi.

Một Đại La Kim Tiên tùy tiện cũng có thể sáng tạo ra.

Nếu không phải vì công pháp này phù hợp với Nhân tộc, tuyệt đối không thể có công đức giáng xuống.

Nhanh chóng, sau khi hấp thụ công đức, đôi mắt Lâm Dương chậm rãi lưu chuyển kim quang.

Công đức giáng xuống, nhưng hắn không chủ động hấp thụ công đức chi lực để tăng cường tu vi.

Người trong Hồng Hoang đều hiểu, diệu dụng của công đức có thể dùng để tăng cường tu vi, hiệu quả vượt xa tất cả linh đan diệu dược.

Tuy nhiên, cũng không phải không có tác dụng phụ nào.

Dùng công đức tăng trưởng tu vi, cũng sẽ yếu hơn người khác một bậc, sẽ hao tổn nội tình của bản thân, nếu gặp bình cảnh, cũng sẽ càng khó đột phá.

Tu vi Lâm Dương thuận buồm xuôi gió, có Tinh Thần Biến nội tình càng cường đại đáng sợ, dùng không lâu liền có thể đột phá cảnh giới Chân Tiên, hoàn toàn không cần thiết phải "bạt miêu trợ trưởng" (nhổ mạ giúp mạ lớn) để đột phá cảnh giới.

"Chúng ta bái tạ Tộc trưởng truyền đạo, ân đức của Tộc trưởng nhất định sẽ được Nhân tộc đời đời ghi nhớ." Theo Lâm Dương mở

mắt, vô số người đang chìm đắm trong lĩnh ngộ võ đạo đều tỉnh lại, nhao nhao quỳ rạp trên đất, cung kính quỳ bái trước Lâm Dương.

Lâm Dương khai sáng Võ Đạo, chẳng khác nào ban cho Nhân tộc cơ hội bước lên con đường tu đạo.

Tu hành Võ Đạo không giống Tiên Đạo Hồng Hoang, ngưỡng cửa rất thấp, ai ai cũng có thể tu luyện, chỉ cần đổ một ít mồ hôi thì ai ai cũng có thể đột phá cảnh giới Tiên Đạo, một khi cơ duyên đến.

Lâm Dương khẽ gật đầu, tức thì vung tay áo, từng đạo lưu quang màu trắng xuất hiện trên mặt đất, chiếm cứ phạm vi gần ngàn trượng, lấp đầy hoàn toàn những khoảng trống xung quanh.

Lâm Dương giọng trang trọng, nghiêm túc nói lớn: "Đây là Long Nha Mễ, một hạt có thể no bụng một ngày, đồng thời trong đó ẩn chứa linh khí bàng bạc, có thể trợ giúp các ngươi tu luyện võ đạo." "Lâm Lôi." "Có mặt." Lâm Lôi ở bên cạnh nghe tiếng Lâm Dương, đột nhiên giật mình, ánh mắt rực lửa quỳ xuống, chờ đợi phân phó.

"Ngươi hãy phụ trách phân phát Long Nha Mễ cho mỗi người trong bộ lạc một cân, số còn lại đem đi gieo trồng trên đại địa, đợi sau mười năm liền có thể sinh trưởng ra nhiều Long Nha Mễ hơn nữa." "!

Tộc trưởng, có thể gieo trồng sao?" Trong khoảnh khắc này, không chỉ Lâm Lôi mà tất cả mọi người đều chấn động, mặt mày kinh ngạc.

Long Nha Mễ, một hạt có thể no bụng một ngày, nếu có thể gieo trồng, thì ai mà không hiểu ý nghĩa của nó!

Nó có nghĩa là Nhân tộc của họ sẽ không còn phải lo lắng về vấn đề lương thực nữa!

Lâm Dương mỉm cười gật đầu: "Không sai, chỉ cần đợi sau khi thu hoạch, chúng ta sẽ không cần lo lắng về vấn đề lương thực nữa, bộ lạc của chúng ta cũng sẽ phát triển tốt hơn." Nếu trước đây, Lâm

Dương trong mắt vô số người chỉ là Tộc trưởng, thì trong khoảnh khắc này, tất cả mọi người đều coi sự tồn tại của Lâm Dương như một cây trụ tinh thần vậy.

Chương 12

Mọi việc vẫn chưa kết thúc.

Ngay sau đó, Lâm Dương lại triển khai cải cách, chỉnh đốn hai ngàn một trăm thanh tráng trong bộ lạc, mười người một đội, một trăm người một ngũ, một ngàn người một quân.

Đồng thời, hắn truyền thụ những quân quy mà hắn biết từ đời sau.

Làm như vậy không phải không có lý, một bộ lạc hơn năm ngàn người, không thể chỉ mình Lâm Dương gánh vác được.

Hiện tại Long Nha Mễ, số lượng cũng không quá nhiều.

Để tận dụng tài nguyên một cách hiệu quả, Lâm Dương tự nhiên hiểu rằng, những tộc nhân già yếu bệnh tật, cuối cùng vẫn phải dựa vào thịt để no bụng.

Long Nha Mễ liền trở thành lương thực chủ yếu của những nam tử thanh tráng trong tộc, để họ dựa vào đó mà tu luyện võ đạo. … Thời gian chậm rãi trôi qua, đã mấy tháng kể từ khi Lâm Dương chỉnh đốn Mộc Dương bộ lạc.

Hiện nay, Mộc Dương bộ lạc đã hoàn toàn đổi mới.

Mỗi tộc nhân trên mặt đều rạng rỡ vẻ hạnh phúc.

Họ âm thầm ngẩng đầu nhìn về phía những ngôi nhà đá khổng lồ ở trung tâm, trong mắt cũng tràn đầy vẻ cung kính.

Trong nhà đá, tiên khí lượn lờ.

Trong đó, một thanh niên toàn thân tản ra từng đạo tinh quang, hào quang bao phủ khắp người, rực rỡ chói mắt.

“Hô!” Đột nhiên, Lâm Dương hít sâu một hơi, khí vụ trong nhà đá

ào ạt tràn vào cơ thể hắn.

Trong nháy mắt, linh khí trong toàn bộ căn phòng đều bị thôn phệ sạch sẽ.

Cùng lúc đó, trong cơ thể Lâm Dương dâng lên một cỗ khí tức bàng bạc, ngày càng bao la.

Trong cơ thể hắn, một dải tinh vân khổng lồ đã trong khoảnh khắc này, triệt để ngưng tụ thành một viên lưu tinh lấp lánh rực rỡ.

Mỗi đạo tinh mang lấp lánh, dưới sức mạnh huyền ảo, dần dần ngưng tụ thành trạng thái dịch thể, từng đạo tinh quang rực rỡ biến hóa thành từng viên lưu tinh.

Tinh vân vốn được vô số đạo tinh quang ngưng kết thành, là thể khí, còn tinh quang lưu tinh là thể lỏng.

Tinh vân mấy trăm trượng ban đầu, trong khoảnh khắc hình thành từng mảng vũ trụ lưu tinh gần ngàn trượng, mười hai vạn chín ngàn sáu trăm viên lưu tinh giáng xuống, hình thành một mảng vũ trụ lưu tinh.

"Ầm ầm!" Khí tức bùng phát từ trong cơ thể Lâm Dương, trực tiếp xuyên phá chướng ngại của nhà đá, thẳng lên bầu trời, khuấy động phong vân biến đổi kinh người, thu hút sự chú ý của hơn hai ngàn nam tử thanh tráng đang ở một vùng đất bằng phẳng phía xa.

Trong số đó có một người, thân thể to lớn, vóc dáng vạm vỡ, cũng cảm nhận được một chút, đó chính là Lâm Lôi.

Tu vi Lâm Lôi vốn là cảnh giới Luyện Hư Hợp Đạo, sau khi chuyển tu võ đạo, nhờ Long Nha Mễ, chỉ còn một bước nữa là đến Võ Đạo Thành Tiên.

Đặc biệt, lực lượng khổng lồ toàn thân hắn còn mạnh hơn mấy lần so với người bình thường ở cảnh giới Luyện Hư Hợp Đạo.

“Hừ!” Một tiếng hừ trầm đục như tiếng hồng chung, vang lên bên tai hơn hai ngàn người, khiến họ đều chấn động tâm thần.

“Các ngươi luyện võ, đã quên rồi sao?” “Dễ dàng bị phân tâm như vậy, tất cả tăng cường độ huấn luyện gấp đôi.” “Vâng!” Đối mặt với huấn thị của Lâm Lôi, không một ai phản bác.

Một tiếng quát lớn kích động huyết sát chi khí tiềm phục trên người, hơn hai ngàn đạo huyết sát chi khí ngang trời, nhuộm đen và bao phủ toàn bộ bầu trời bằng một tầng sương máu nhàn nhạt.

Ngay cả chim bay cũng không dám qua đây, dã thú trong bán kính trăm dặm cảm nhận được liền nhao nhao chạy trốn về phía xa.

Hiện nay, Mộc Dương bộ lạc, sau mấy tháng, cũng đã hoàn thành sự lột xác quan trọng nhất.

Tất cả mọi thứ đều đang tiến lên chậm rãi.

Có lẽ, khi Nhân tộc thực sự thể hiện ra sức mạnh cường đại, sẽ làm chấn động toàn bộ thế giới Hồng Hoang.

Cách Mộc Dương bộ lạc không xa, có một Yêu Tướng áo giáp vàng với cặp mắt lấm la lấm lét, tựa hồ đang thám thính.

Hắn đột nhiên như có điều cảm ứng mà ngẩng đầu nhìn về phía xa, hướng đó chính là Mộc Dương bộ lạc.

“Khí tức huyết sát thật cường đại, loại khí tức này, ta chỉ từng thấy ở trên người Vu tộc mà thôi.” “Hướng đó… Nhân tộc!?” Vẻ mặt Yêu Tướng có chút ngạc nhiên.

Huyết sát chi khí, do khí huyết và sát khí của bản thân ngưng tụ thành, là loại khí tức khủng bố nhất giữa thiên địa.

Yêu tộc gặp huyết sát chi khí cũng phải tan chảy.

“Không đúng, một bộ lạc Nhân tộc mà lại có huyết sát chi khí

cường đại như vậy, trong đó nhất định có điều kỳ lạ.

Có lẽ, có liên quan đến sự vẫn lạc của con trai Lôi Đình Yêu Vương." Nhanh chóng, Yêu Tướng tâm thần khẽ động, liền bay về phía Mộc Dương bộ lạc. … Chẳng bao lâu, Yêu Tướng đã đến Mộc Dương bộ lạc.

Hắn chưa bước vào bên trong, cảnh giới Chân Tiên cũng cảm thấy tâm thần có chút sợ hãi.

Chương 13

Hơn nữa, hắn không bước vào bộ lạc, vì bản thể hắn là một con chuột tinh thành đạo, tâm thần rất nhạy bén.

Nhưng nhanh chóng, hắn đã phát hiện ra điều gì đó, "Bộ xương Lôi Đình Cự Tích!?" Bọn Nhân tộc kiến hôi làm sao có thể như vậy?" Ở trung tâm Mộc Dương bộ lạc, có một bộ xương khổng lồ, mơ hồ có thể thấy những hoa văn chói mắt lấp lánh trên xương, chễm chệ rõ ràng, như thể sợ người khác không biết vậy.

"Không ngoài dự liệu, con trai Lôi Đình Yêu Vương đã bị bọn Nhân tộc chém giết." "Không, ta tốt nhất nên tập hợp những kẻ khác, cùng đi.

Ta luôn cảm thấy bộ lạc Nhân tộc này không đơn giản." Con chuột tinh này cực kỳ cẩn thận, đồng thời đối với nguy cơ mơ hồ nhất cũng mẫn cảm nhất, nên đã không xông vào Mộc Dương bộ lạc ngay lập tức, mà lựa chọn quay người rời đi, trốn về phía xa. … Người trong Mộc Dương bộ lạc, không ai biết, một trận diệt tộc nguy cơ sắp giáng xuống.

Hàng ngày họ sống no đủ và sung túc.

Đặc biệt là hai ngàn một trăm thanh tráng, những người này dưới sự huấn luyện của Lâm Dương, nghiễm nhiên đã thể hiện phong thái của quân đội đời sau.

Những người này, dưới sự giúp đỡ của Long Nha Mễ, chỉ trong vài tháng thực lực đều ít nhất tăng gấp đôi.

Tu hành võ đạo, có lẽ không thể so sánh với tu hành Tiên Đạo Hồng Hoang về mặt điểm trọng yếu, nhưng tốc độ tu luyện võ đạo lại vô cùng nhanh.

Với thiên tư của những người Mộc Dương bộ lạc hiện nay, trong trăm năm toàn bộ đạt Võ Đạo Thành Tiên cũng không phải là ảo vọng.

"Hiện tại bộ lạc, cuối cùng cũng đã đi vào quỹ đạo." Nội tâm Lâm Dương cũng vui mừng.

Trước đây, điều bộ lạc thiếu nhất chính là lương thực, đặc biệt một số bộ lạc yếu ớt ở Hồng Hoang, thậm chí tùy tiện một con mãnh thú trong núi cũng có khả năng tiêu diệt toàn bộ bộ lạc.

Một khi gặp phải đại yêu như Lôi Đình Cự Tích, một bộ lạc khổng lồ với mấy chục vạn người cũng sẽ bị diệt vong.

Đối mặt với những sinh linh kỳ dị của Hồng Hoang, Nhân tộc hiện nay thực sự quá yếu ớt.

Đứng sừng sững trên một khu đất cao của Mộc Dương bộ lạc, Lâm Dương đầy cảm khái nhìn sự phát triển của bộ lạc hiện nay.

Tuy rằng so với trên còn chưa đủ, nhưng cuối cùng cũng đã giúp tộc nhân bộ lạc đứng vững chân trên một vùng đất rộng mấy trăm dặm.

"Ầm ầm ầm!" Nhưng, vào lúc này, mười mấy cỗ yêu khí ngút trời bùng phát, dâng lên giữa bầu trời, ẩn vào trong đó khuấy động một phương phong vân biến động.

Mười mấy cỗ yêu khí tầng thứ Chân Tiên bao trùm toàn bộ Mộc Dương bộ lạc.

Tất cả tộc nhân đều nhao nhao từ trong nhà bước ra, mặt mày kinh hãi nhìn phong vân biến đổi ở chân trời.

Mười mấy thân ảnh vĩ ngạn sừng sững ở các góc của Mộc Dương bộ lạc, bao vây toàn bộ bộ lạc, tựa hồ không định cho bất kỳ ai chạy thoát.

“Gầm!” “Bọn Nhân tộc các ngươi, dám chém giết con trai Lôi Đình Yêu Vương, tội nghiệt sâu nặng, không mau theo ta đến Yêu Đình chịu phạt!” Âm thanh vĩ đại bao la chấn động bầu trời, trong đó bao gồm cả Lâm Lôi và những người khác, mấy ngàn sinh linh Nhân tộc đều tái nhợt mặt mày, thân thể loạng choạng ẩn ẩn có vẻ không chống đỡ nổi.

Nhưng nhanh chóng, Lâm Lôi liền phản ứng lại.

Vẻ sợ hãi trong mắt tiêu tán không còn dấu vết, hắn gào lớn: “Liệt trận, nghênh địch!” Mấy tháng diễn luyện không phải không có hiệu quả, dưới tiếng gào của Lâm Lôi, hơn hai ngàn tộc nhân thanh tráng có tu luyện võ đạo theo bản năng đứng thẳng người, từng luồng huyết sát chi khí từ cơ thể bùng phát, hội tụ trên đỉnh bầu trời hình thành một tầng mây huyết sát bàng bạc.

Đám mây huyết sát kiếp vân do hơn hai ngàn người ngưng tụ, từng chút một chống lại yêu uy hung hãn của mười mấy Chân Tiên Yêu Tướng.

Tình hình này khiến mười mấy Yêu Tướng trên trời cũng cảm thấy ngạc nhiên.

Tuy rằng, khí thế chỉ vô tình bùng phát, nhưng mười mấy Yêu Tướng này đều có tu vi Chân Tiên.

Nếu bị khí thế áp bách, những sinh linh dưới cảnh giới Tiên Đạo bình thường, trong khoảnh khắc sẽ bị nghiền nát thành tro bụi, nói gì đến kháng cự?

“Không tệ, chỉ mới cảnh giới Đoán Nhục, đã có thể lĩnh ngộ một tia khí phách chi lực, không hổ là Nhân tộc Hồng Hoang.” Lâm Dương tự nhiên nhận ra sự thay đổi của tộc nhân bộ lạc, cũng hiểu rõ nguyên nhân.

Tu hành võ đạo, khi ở cảnh giới Luyện Tủy, sẽ sơ bộ lĩnh ngộ quyền ý.

Khí phách chi lực chính là hình ảnh thu nhỏ của quyền ý, hơn nữa là một cỗ khí thế hình thành từ huyết sát chi khí trong cơ thể.

Kiếm chỉ nơi nào, nơi đó vô địch, đó chính là khí thế!

"Bọn Nhân tộc yếu ớt, dám phản kháng." Một tên Yêu Tướng cầm đầu, sắc mặt khó coi, giơ bàn tay lên, cách hư không vỗ xuống Mộc Dương bộ lạc, uy thế ngút trời cuộn động vô cùng phong vân kinh biến.

Sự áp chế về cảnh giới, không phải tộc nhân bình thường có thể chống lại.

Lâm Dương lập tức lựa chọn ra tay, một quyền hung mãnh trực tiếp đón đỡ công thế của Yêu Tướng kia.

"Ầm ầm ầm!" Hai cỗ uy thế va chạm, nhất thời bùng phát một tiếng va chạm kinh thiên động địa.

Mấy trăm dặm đại địa trong khoảnh khắc đều bị lay động, rung chuyển kịch liệt.

Sinh linh yếu ớt trong phạm vi ngàn dặm cảm nhận được uy thế khủng bố đều nhao nhao sợ hãi, hoảng loạn chạy trốn về phía xa.

"Ân hừm!?" Trên bầu trời vọng lại tiếng hừ trầm đục của Yêu Tướng kia, thân thể hắn trong nháy mắt bay ngược ra ngoài, trực tiếp lùi xa mấy trăm trượng mới dừng lại, thần tình lại vô cùng khó coi.

"Lâm Lôi, dẫn dắt tộc nhân lui xuống đi." Kẻ địch trước mắt, không chỉ có một tên Yêu Tướng, mà có đến mười mấy tên.

Hiện tại Nhân tộc còn lâu mới có thể tham gia vào trận chiến ở tầng thứ này.

Chương 14

Ánh mắt Lâm Lôi ẩn chứa một cỗ uất ức, cuối cùng nghiến chặt răng quát lớn: "Toàn quân nghe lệnh, hộ vệ tộc nhân lui về phía sau." Trận chiến cấp độ Chân Tiên, dễ dàng có thể phá hủy ngàn dặm đại địa.

Trong Nhân tộc, người già yếu bệnh tật chiếm đa số, đối mặt với đại chiến như vậy nhất định phải rút lui.

"Ha ha, chạy đi." Một tên Yêu Tướng trong số đó đối mặt với Nhân tộc đang tán loạn chạy trốn, nhất thời cười lạnh một tiếng, định thi triển thủ đoạn lôi đình để trấn áp.

Nhưng Lâm Dương đã có dự liệu từ sớm, nhanh hơn hắn.

"Hừ, chết đi cho ta!" Ánh mắt Lâm Dương bùng lên hung quang, song quyền giương cao, hung diễm ngút trời dâng lên, một cỗ ý chí dũng mãnh tiến lên từ cơ thể phóng ra.

Hiện tại tu hành võ đạo của hắn đã bước vào cấp độ Tiên Đạo, thành công lĩnh ngộ được quyền ý của mình.

Khi bùng phát, lực lượng khủng bố khuấy động, nửa bầu trời đều bị uy thế bao phủ.

"A!" Tên Yêu Tướng kia kinh hãi kêu lên một tiếng, vội vàng từ bỏ công thế đối với Nhân tộc, dốc sức muốn chống lại công thế của Lâm Dương.

Kỳ thực, những Yêu Tướng này sớm đã biết tu vi Lâm Dương cũng ở cảnh giới Chân Tiên, đã có sự đề phòng.

Nhưng, dù đã chuẩn bị, khi công thế thực sự giáng xuống, sắc mặt tên Yêu Tướng kia lại nháy mắt tái mét, trong mắt lộ rõ vẻ kinh hãi

khủng bố.

Lâm Dương tuy mới vừa bước vào cảnh giới Chân Tiên, nhưng nội tình của hắn lại vượt xa Chân Tiên bình thường.

Công pháp Tinh Thần Biến mang đến sức mạnh cường đại, hoàn toàn không phải nội tình của những Yêu Tướng này có thể so sánh được.

Huống chi, một đòn của Lâm Dương còn mang theo quyền ý.

"Ầm ầm ầm!" Khí cơ kinh người lan tràn khắp bầu trời, một thân thể trực tiếp từ giữa không trung rơi xuống, nặng nề đập vào đại địa, tạo thành một cái hố sâu mấy trăm trượng, bị bụi đất bay lên bao phủ.

Trong đó, cỗ khí tức thuộc về Yêu Tướng kia, càng lúc càng suy yếu đến cực điểm, khí tức ngày càng suy bại.

Dưới một đòn, một tên Yêu Tướng vẫn lạc.

Trong khoảnh khắc đó, tâm thần mười mấy Yêu Tướng trên trời đều chấn động lớn, "Trước tiên giải quyết kẻ này, những Nhân tộc bình thường kia chạy đi đâu cho thoát." Vốn dĩ là một nhiệm vụ tưởng chừng nắm chắc mười phần, nhưng lại bị đối phương một đòn chém giết một tên Yêu Tướng của phe mình.

Nếu chuyện này truyền đến tai Lôi Đình Yêu Vương, dù hoàn thành nhiệm vụ, cũng khó tránh khỏi một trận trừng phạt.

Mười mấy cỗ khí tức khóa chặt Lâm Dương, toàn bộ bầu trời không khí đột nhiên ngưng kết.

"Vừa hay dùng tính mạng các ngươi, để nghiệm chứng chiến lực hiện tại của ta." Độc chiến mười mấy tên Chân Tiên Yêu Tướng cùng cảnh giới, trên mặt Lâm Dương không hề có chút sợ hãi nào, chỉ có sự kiêu ngạo, có nội tình cường hãn, xưng vô địch trong đồng giai.

“Ầm ầm ầm!” “Chiến!” Không khí ngưng đọng, giây tiếp theo, mười mấy Chân Tiên Yêu Tướng, phát động công phạt đối với Lâm Dương.

Trong đó, trừ tên Yêu Tướng cầm đầu ở Chân Tiên trung kỳ, còn lại tu vi đều ở cảnh giới Chân Tiên sơ kỳ.

Đối với Lâm Dương mà nói, chỉ cần một quyền liền có thể tiêu diệt chúng.

Đại chiến bùng phát, trong khoảnh khắc phá hủy mấy trăm dặm đại địa, sơn xuyên sông ngòi, trong nháy mắt hóa thành một vùng phế tích.

Lực phá hoại khủng bố thậm chí còn lan rộng sang những vùng đất rộng lớn hơn.

Trong ngắn ngủi mấy chục hơi thở, hai bên giao phong không dưới mấy trăm chiêu.

Khí cơ khủng bố chấn động không khí phát ra tiếng gào thét như sấm sét.

“Không chơi nữa, chết hết đi.” Tư thế Lâm Dương dừng lại, khí huyết bàng bạc xông thẳng lên trời, quanh thân càng có tinh quang lưu chuyển rực rỡ lấp lánh, khí tức bàng bạc càng lên một tầng lầu, lấy sức một người, liền áp bách khí tức của mười mấy tên Yêu Tướng xuống dưới.

“Không hay rồi, mau lùi!” Tên Yêu Tướng cầm đầu, tâm thần run rẩy, quát lớn một tiếng liền dẫn đầu lùi về phía sau.

Mười tên Yêu Tướng còn lại hiển nhiên không kịp phản ứng ngay lập tức.

Trong khoảnh khắc liền bị uy thế bùng phát của Lâm Dương nhấn chìm, tiếng vỡ nát không ngừng vang vọng, giáp vàng, trường thương

bạc vỡ vụn từ trên không trung rơi xuống.

"Ầm ầm ầm!" Theo đó lại một tiếng nổ lớn, trung tâm uy thế, mười thân ảnh tàn phá không chút sinh khí, rơi xuống đại địa.

Chỉ một đòn liền chém chết mười tên Yêu Tướng, uy thế khủng bố đến nhường nào!

Lúc này, Lâm Dương đứng sừng sững giữa uy thế cuồn cuộn, hệt như một vị thần linh vĩ ngạn.

Đôi mắt hắn tràn ngập từng đạo tinh quang, nhìn thẳng vào tên Yêu Tướng may mắn thoát chết không xa.

Với tu vi Chân Tiên sơ kỳ độc chiến mười mấy tên cùng cảnh giới tồn tại, thoạt nhìn khiến người ta không thể tin được, nhưng kỳ thực lại không phải không có khả năng.

Sức mạnh Tiên Đạo hễ động là có thể lật núi lấp biển, sức mạnh tuyệt đối hoàn toàn vượt lên trên số lượng.

Tu vi Lâm Dương tuy chỉ có Chân Tiên sơ kỳ, nhưng nội tình toàn thân hắn không hề kém hơn tồn tại Chân Tiên viên mãn chút nào.

Sự khác biệt về căn cốt, cũng là lý do các đại năng giả thu đồ đệ đều chú trọng căn cốt.

Căn cốt thâm hậu thì có nội tình càng sâu.

Chương 15

Lâm Dương là Tiên Thiên Nhân tộc, Tiên Thiên Đạo Thể tuy không quyết định căn cốt, nhưng cũng thâm hậu hơn những Yêu Tướng này không biết bao nhiêu lần.

Trong đó quan trọng nhất chính là công pháp Hồng Mông cấp Tinh Thần Biến.

Không khoa trương chút nào, dưới sự trợ giúp của Tinh Thần Biến, Lâm Dương ở cùng cấp cảnh giới, nội tình sâu sắc không hề kém hơn những kẻ như Tam Thanh, vượt cấp chiến đấu cũng không phải không thể.

"Ngươi chém giết con trai Lôi Đình Yêu Vương, còn tàn sát Yêu Tướng của Yêu Đình, bất kể là Yêu Đình hay Lôi Đình Yêu Vương đều sẽ không tha cho ngươi." "Thậm chí toàn bộ Nhân tộc cũng sẽ vì ngươi mà gặp phải tai họa diệt tộc." Tên Yêu Tướng còn sống sót dùng ánh mắt oán độc nhìn Lâm Dương, hắn biết xong rồi, thực lực đối phương hoàn toàn vượt lên trên hắn, muốn trốn cũng không thể.

"Ồn ào, những chuyện đó không cần ngươi phải lo lắng." Lâm Dương nhe răng cười, lộ ra một nụ cười hung tàn.

Song quyền nghênh kích lên, uy thế ngút trời đột nhiên oanh kích lên thân thể đối phương, kết quả tự nhiên không hề có huyền niệm.

Máu tươi bắn tung tóe khắp bầu trời, hệt như một trận mưa rào xối xả xuống đại địa.

"Ầm ầm ầm!

Dừng tay." Khi Lâm Dương chém giết tên Yêu Tướng đối phương, chân trời đột nhiên vang lên một tiếng gào thét như sấm, hiển

nhiên, đối phương đã chậm một bước lớn.

Nhưng, khi âm thanh đó vang đến tai Lâm Dương, lại khiến sắc mặt hắn đột nhiên đại biến, thần tình mang vẻ ngưng trọng.

"Ầm ầm ầm!" Đỉnh bầu trời, một đám mây đen khổng lồ ngưng tụ, trong mây đen cũng có vô số lôi đình điện hồ hiện ra, hệt như một cảnh tận thế giáng lâm.

Uy thế ngút trời giáng xuống, vô số sinh linh trong phạm vi gần vạn dặm đều quỳ rạp trên đất run rẩy.

Đối mặt với khí tức khủng bố như vậy, dã thú bình thường thậm chí còn không có dũng khí bỏ chạy, tựa hồ sợ chạm vào cường giả, sẽ có đại khủng bố giáng lâm.

"Đáng chết!

Giết con trai ta, tàn sát Yêu Tướng Yêu Đình của ta, hôm nay ai cũng không cứu được ngươi." Một thân ảnh lạnh lùng, từ trong mây đen bước ra, quanh thân bao phủ từng đạo sức mạnh lôi đình.

Uy áp khủng bố kia áp bách xuống, cây cối trong vạn dặm đại địa run rẩy xào xạc, bị sức mạnh vô hình áp bách.

"Lôi Đình Yêu Vương sao." Nội tâm Lâm Dương trầm xuống.

Có thể xưng là Yêu Vương, ít nhất cũng là tồn tại Kim Tiên.

Hắn cách đó một cảnh giới lớn.

Ở Hồng Hoang, mỗi cảnh giới đều là một rào cản lớn, khó có thể vượt qua.

Lâm Dương có thể chém giết tồn tại cảnh giới Chân Tiên, nhưng đối mặt với tồn tại Kim Tiên như vậy, lại có chút khó chống đỡ.

"Ta muốn dùng máu Nhân tộc, tế điện cho con trai và Yêu tộc bị thương của ta.

Nhân tộc sẽ phải trả cái giá đắt!" Lôi Đình Yêu Vương đầy vẻ nghiêm nghị và kiêu ngạo, đứng sừng sững dưới mây đen, giống như thần linh bước ra từ trong lôi đình.

Kèm theo những lời nói giận dữ của hắn, trong mây đen còn không ngừng nổ tung từng đạo lôi đình mấy trăm trượng, hình dạng như Lôi Long.

"Hừ, Yêu tộc ức hiếp Nhân tộc chúng ta, vậy mà còn có mặt mũi đến vấn tội ta." Lâm Dương tâm để tuy có chút không nắm chắc, nhưng khí thế lại không hề yếu hơn Lôi Đình Yêu Vương.

"Ha ha, trò cười!

Nhân tộc tồn tại, chẳng qua là lương thực của Yêu tộc ta mà thôi, làm sao có thể so sánh với Yêu tộc ta." Lôi Đình Yêu Vương vẻ mặt khinh thường, tùy tay vung lên, một đạo lôi đình mấy trăm trượng trực tiếp theo tay hắn oanh kích xuống Lâm Dương phía dưới, "Trước tiên giải quyết ngươi, cả bộ lạc đều không thoát được." "Lôi đình thật cường đại." Đối mặt với công thế của Lôi Đình Yêu Vương, Lâm Dương tâm thần ngưng trọng, song quyền nghênh tiếp cùng hắn đối kháng.

Lần này, hắn lại đem toàn bộ nội tình của mình ra.

Lôi Đình Yêu Vương cao hơn Lâm Dương trọn vẹn một cảnh giới lớn, chỉ riêng uy thế đã khiến hắn như đang gánh một ngọn núi lớn, không thể có chút sơ suất nào.

Tinh quang lấp lánh cuộn theo sát khí vô biên, oanh kích lên đạo lôi đình mấy trăm trượng kia.

"Ầm ầm ầm!" Uy thế nổ tung, vô số điện hồ lấp lánh như sợi tóc bay đầy trời, vô cùng tinh quang tán lạc khắp bầu trời, ngay cả ánh sáng mặt trời cũng trong khoảnh khắc đó trở nên ảm đạm.

“Hừm hừm, lực lượng tinh thần, tiểu tử ngươi tự ý thu thập lực lượng Chu Thiên Tinh Đấu.

Hiện nay tội thêm một bậc, có lẽ ta không nên để ngươi chết quá thống khoái.” Lôi Đình Yêu Vương phát ra một tiếng kinh ngạc, sau đó liền đầy vẻ cười lạnh, thân thể khẽ động, trong tích tắc biến mất tại chỗ, mang theo lôi đình vạn quân, trực tiếp lao về phía Lâm Dương.

“Ầm ầm ầm!” Đại chiến bùng nổ, uy thế ngút trời chấn động, thiên địa chi gian tiếng sấm không ngớt, âm thanh chấn động lan rộng vạn dặm đại địa.

Mấy trăm dặm đại địa trong nháy mắt sụp đổ, từng khe nứt khổng lồ hiện ra trên vùng đất hoang tàn.

Nhưng, mấy chục hơi thở sau, Lâm Dương vẫn kiên cường chống cự, thần sắc khinh thường ban đầu của Lôi Đình Yêu Vương dần dần hiện lên một tầng âm u.

“Chân Tiên sơ kỳ, có thể chiến đấu với ta đến cảnh giới này, ngươi là người đầu tiên.” Có lẽ vì e ngại uy thế của Lôi Đình Yêu Vương, Lâm Dương vốn dĩ nghĩ rằng công thế của đối phương nhất định sẽ khó chống lại.

Nhưng, khi giao thủ thực sự mới phát hiện, công thế của đối phương vô cùng yếu ớt, hoàn toàn không giống dáng vẻ của một Kim Tiên nên có.

Nếu thật sự so sánh, cũng chỉ cao hơn Chân Tiên viên mãn một chút mà thôi.

Nhanh chóng, Lâm Dương đã phát hiện ra điều bất thường, hít sâu một hơi.

Chương 16

Đôi mắt lạnh lẽo nhìn về phía Lôi Đình Yêu Vương lấp lánh phát sáng, "Toàn thân ngươi có khí huyết Nhân tộc, có oán khí, rốt cuộc đã thôn phệ bao nhiêu sinh linh Nhân tộc." Lôi Đình Yêu Vương lạnh lùng cười nói: "Bị nhìn ra rồi, xuy xuy." "Ta cũng không ngờ, huyết nhục Nhân tộc lại có hiệu quả tăng cường tu vi đối với Yêu tộc ta như vậy." "Ban đầu ta còn cần mấy vạn năm mới có thể đột phá Kim Tiên, nhưng dưới sự thôn phệ mấy ngàn vạn huyết nhục Nhân tộc, chỉ trong hơn mười năm ngắn ngủi đã đột phá rồi, ngay cả ta cũng kinh ngạc." Nội tâm Lâm Dương chợt lạnh đi, lạnh giọng nói: "Ngươi cũng cố ý để con trai mình xuống hạ giới, thôn phệ Nhân tộc ta." Trước đây, Lâm Dương đã kỳ lạ, Lôi Đình Cự Tích quấy nhiễu Mộc Dương bộ lạc đã mấy tháng rồi, nhưng mỗi lần xuất hiện đều chỉ thôn phệ khoảng mấy trăm người, rồi lại rời đi.

Nếu Mộc Dương bộ lạc thật sự đã chọc giận loại đại yêu Thiên Tiên như Lôi Đình Cự Tích, thì toàn bộ bộ lạc đã sớm không còn tồn tại, không thể kéo dài mấy tháng được.

Hiện giờ, nghe lời của Lôi Đình Yêu Vương, Lâm Dương cuối cùng cũng đã hiểu ra.

Căn bản không phải Mộc Dương bộ lạc đã chọc giận Lôi Đình Cự Tích, mà Lôi Đình Cự Tích vẫn luôn coi tộc nhân bộ lạc như lương thực, mỗi ngày thôn phệ mấy trăm người, đợi sau khi tiêu hóa xong lại tiếp tục thôn phệ.

Không khỏi, trong lòng Lâm Dương dâng lên một tia lạnh lẽo, hận ý trong nội tâm nhất thời dâng trào.

"Vậy thì sao, Nhân tộc do Nữ Oa Thánh Nhân tạo ra chẳng qua là

lương thực cho Yêu tộc ta mà thôi.

Nếu dám phản kháng, liền triệt để khiến các ngươi hóa thành tro bụi.” Lôi Đình Yêu Vương ngữ khí lạnh lùng, tùy tay vung lên, mây đen trên bầu trời mãnh liệt thu nhỏ lại, một cỗ uy thế đáng sợ theo đó ngưng tụ.

“Đáng chết!” Đôi mắt Lâm Dương điên cuồng, thân thể thẳng tắp trong nháy mắt phóng lên không, vô cùng tinh quang theo đó chiếu rọi ra.

Trên bầu trời ngưng tụ thành một dải tinh quang vương dương khổng lồ, trên tinh quang vương dương cũng có vô số viên lưu tinh hiện ra, tản ra một cỗ uy thế chấn động thiên địa.

Lâm Dương không thể diễn tả được cơn lửa giận trong lòng.

Hắn lơ lửng trên không trung, Tinh Thần Biến trong cơ thể điên cuồng vận chuyển, thôn thổ linh khí thiên địa trong phạm vi mấy trăm dặm.

“Không đủ, không đủ.” Hiện tại Tinh Thần Biến đã đột phá đến tầng thứ hai Lưu Tinh cảnh, có thể hiển hóa thành thần thông sát phạt, mạnh hơn cảnh giới Tinh Vân.

Nhưng, cảnh giới nền tảng của Lâm Dương chỉ có Chân Tiên sơ kỳ, vẫn chưa thể phát huy toàn lực thần thông sát phạt mạnh nhất của Lưu Tinh cảnh, đặc biệt khi đối mặt với tồn tại Kim Tiên như Lôi Đình Yêu Vương.

“Long Nha Mễ!

Thôn phệ.” Lâm Dương nghiến chặt răng, trực tiếp ném ra mười vạn cân Long Nha Mễ, số lượng còn lại cuối cùng.

Bình thường hắn cũng không nỡ ăn, chỉ hy vọng đợi đến thời điểm then chốt dùng để đột phá.

Nhưng hiển nhiên, hiện tại đã đến lúc bất đắc dĩ rồi.

Khi Lâm Dương lấy ra Long Nha Mễ, mắt Lôi Đình Yêu Vương sáng lên, "Ồ, tiểu tử trong tay ngươi có không ít đồ tốt đấy chứ." "Không, cuối cùng ngươi phải chết." Lôi Đình Yêu Vương là tồn tại Kim Tiên, thi triển thủ đoạn sát phạt mạnh nhất, không tin đối phương có thể chống đỡ được.

Nhưng giây tiếp theo, nội tâm hắn lại theo đó chấn động lớn.

Linh khí ẩn chứa trong Long Nha Mễ so với linh dược, càng hiển lộ sự ôn thuận.

Quan trọng nhất là linh khí Long Nha Mễ là linh khí vô hạ, có thể trực tiếp bị thôn phệ chuyển hóa thành pháp lực.

Lâm Dương đã không phải lần đầu tiên thôn phệ linh khí Long Nha Mễ, trong tích tắc, linh khí ẩn chứa trong mười vạn cân Long Nha Mễ đã bị thôn phệ gần hết, chuyển hóa thành pháp lực, không hề giữ lại chút nào mà hoàn toàn tích tụ vào viên lưu tinh hiển hóa trên đỉnh đầu.

Dưới Kim Tiên, chiến lực mạnh yếu phần lớn dựa vào nội tình pháp lực, bởi vậy pháp lực càng mạnh, chiến lực càng mạnh.

Kim Tiên vì đã lĩnh ngộ một tia mảnh vỡ pháp tắc, nên không còn dựa vào pháp lực nữa.

Không khó để nhận ra, Lôi Đình Yêu Vương y dựa vào đường tắt đột phá Kim Tiên, tuy có sức mạnh của Kim Tiên nhưng lại không hề lĩnh ngộ lực lượng pháp tắc thuộc về Kim Tiên.

"Tiểu tử này thật đáng sợ quá đi!" Chỉ trong một hơi thở, quần thể tinh tú trên đỉnh đầu Lâm Dương đã bành trướng gấp mấy lần, ước chừng mấy ngàn trượng.

Mỗi một ngôi sao đều phát ra vạn trượng quang mang, chiếu rọi

vạn dặm đại địa, uy thế bàng bạc trực xung lên trời xanh, đến cả tầng mây đen kia cũng bị dư uy ảnh hưởng mà tan rã.

Mười vạn cân Long Nha Mễ ẩn chứa linh khí dồi dào, trong khoảnh khắc đã đẩy tu vi Lâm Dương đến cảnh giới Chân Tiên đỉnh phong.

Tuy chỉ là một khoảnh khắc, nhưng đối với hắn thì đã đủ rồi.

"Lôi Đình Yêu Vương, ngươi nuốt chửng huyết nhục Nhân tộc, hôm nay ta nhất định phải khiến ngươi trả giá đắt!" Sắc mặt Lâm Dương trắng bệch, pháp lực trong cơ thể không ngừng chảy ra, khiến thân thể hắn xuất hiện một cảm giác suy yếu chưa từng có.

Nhưng dù vậy, hắn vẫn không dừng lại.

Kèm theo việc Long Nha Mễ trở nên ảm đạm không chút ánh sáng, quần thể tinh tú lơ lửng trên đỉnh đầu Lâm Dương đã biến hóa thành một cự vật dài năm ngàn trượng, uy thế đáng sợ bao trùm vạn dặm đại địa, núi sông cũng như muốn đổ nát.

"Không hay rồi!" Dưới uy thế khủng khiếp của Lâm Dương, thần tình Lôi Đình Y Vương biến sắc, mặt đầy hoảng loạn.

Cuối cùng, y nghiến răng, lạnh lùng quát: "Ta không tin, một Chân Tiên nhỏ bé có thể lay chuyển được ta!" "Lôi Đình Vạn Quân, giáng xuống!" "Tích lý ba lạp!" Vô số đạo lôi đình giáng xuống, mỗi đạo dài gần ngàn trượng, bao phủ toàn bộ vạn dặm đại địa.

"Rơi!" Thần thông tinh tú của Lâm Dương cũng đã hiển hóa xong, quần thể tinh tú khổng lồ sáu ngàn trượng giáng thẳng xuống đầu Lôi Đình Yêu Vương.

Trên đường đi, vô số lôi đình đều bị hủy diệt, hóa thành hư vô.

"Oanh long long!" Cả đại địa rung chuyển, mọi thứ trong phạm vi ngàn dặm trong khoảnh khắc hóa thành phế tích, cây đại thụ cao ngất

gãy đổ, vô số mãnh thú trong nháy mắt hóa thành tro bụi dưới dư uy khủng khiếp.

Lâm Dương lơ lửng giữa không trung, thân thể chao đảo như muốn ngã, nhưng cuối cùng hắn vẫn nghiến răng kiên trì.

Một kích này hiển nhiên đã vượt quá cực hạn của Lâm Dương, có thể nói là một đòn đỉnh phong cũng không sai.

Dưới sự vận chuyển điên cuồng của pháp lực bàng bạc, hơn nửa số kinh mạch đã đứt đoạn, đan điền trong cơ thể càng hoàn toàn trống rỗng.

Chương 17

Uy thế lan tràn trên đại địa dần dần tiêu tán, lộ ra một vùng đất hoang tàn đổ nát.

Ngàn dặm đại địa đã hoàn toàn bị hủy diệt, muốn khôi phục ít nhất cũng cần mấy vạn năm.

Ngoài ra, toàn bộ trong phạm vi vạn dặm đều hứng chịu đòn đánh gần như hủy diệt.

Không còn chút sinh cơ nào tồn tại, phóng mắt nhìn tới chỉ thấy một cảnh tiêu điều hoang vắng.

Ánh mắt Lâm Dương tập trung nhiều hơn vào một cái hố sâu vạn trượng dưới đất, trong đó mơ hồ còn sót lại dư ba của uy thế đạo vận vô cùng, khiến ánh sáng cũng bị vặn vẹo.

Trong cái hố sâu vạn trượng đó, có một con cự tích dài ngàn trượng, nhưng con cự tích này đã không còn bất kỳ hơi thở nào tồn tại, toàn thân bao phủ một cỗ khí tức tử vong.

"Chết rồi sao." Thần tình Lâm Dương hơi thả lỏng, thân thể từ giữa không trung chao đảo đáp xuống.

Độ khó của trận chiến này vượt xa tưởng tượng của hắn.

Cứ như người khác vượt cấp chiến đấu dễ như uống trà, còn hắn thì suýt mất mạng.

Nếu không phải vào thời khắc cuối cùng, hắn bất chấp mọi giá mà sử dụng thần thông tinh tú hiển hóa đạt đến cấp độ Chân Tiên đỉnh phong, e rằng trận chiến này hắn đã phải bỏ mạng tại chỗ.

Không, may mắn thay, cán cân vận mệnh đứng về phía Lâm Dương, hắn đã chiến thắng.

Lâm Dương đứng vững trên đại địa, trực tiếp khoanh chân ngồi xuống, thôn phệ linh khí trời đất để khôi phục bản thân.

Tinh Thần Biến, công pháp này tựa như một vạn năng bàn, bất kể là nội tình chiến đấu, kiêm tu nhục thân, hay thậm chí là lực khôi phục đều mạnh mẽ đến biến thái.

Cùng với việc Lâm Dương thôn phệ linh khí trời đất, kinh mạch bị tổn thương trong cơ thể hắn cũng khôi phục với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Thời gian từ từ trôi qua, không lâu sau, trên bầu trời xa xa đột nhiên xuất hiện ba bóng người.

Ba bóng người ấy thân tư vĩ ngạn, mạnh mẽ hơn Lôi Đình Yêu Vương gấp vô số lần.

Cùng với sự xuất hiện của ba bóng người đó, Lâm Dương vốn đang khoanh chân khôi phục cũng trong nháy mắt tỉnh lại, nhướng đôi mắt sắc bén lên, lập tức nhìn về phía ba bóng người nơi chân trời.

"Nhân tộc Tam Tổ!" Lâm Dương hơi sững sờ, ba bóng người đang lao nhanh về phía này trên chân trời không phải ai khác, mà chính là những cường giả mạnh nhất của Nhân tộc hiện nay: Toại Nhân thị, Hữu Sào thị và Truy Y thị.

Vào buổi sơ khai của Nhân tộc, ba người họ đã có cống hiến to lớn cho Nhân tộc, được Thiên Đạo công nhận và ban xuống lực lượng công đức, vì vậy cũng được gọi là Nhân tộc Tam Tổ, tu vi đều ở cảnh giới Thái Ất Kim Tiên.

Lâm Dương, là Tiên Thiên Nhân tộc, vốn cùng bối phận với Nhân tộc Tam Tổ, giữa họ tự nhiên là quen biết nhau.

Tam Tổ đạp không mà đến, tự nhiên nhìn thấy thi thể cự tích trong hố sâu, cùng với hơn mười thi thể yêu tướng gần đó, sắc mặt nhất

thời hơi thả lỏng, trực tiếp hạ xuống nơi Lâm Dương đang ở.

"Mộc Dương bộ lạc, Lâm Dương, bái kiến Tam Tổ." Lâm Dương đã khôi phục chút ít, hành động không hề tốn sức.

Tam Tổ giáng lâm, tự nhiên hắn phải hành lễ.

"Lâm Dương, không ngờ giờ ngươi đã mạnh mẽ đến mức này, thậm chí có thể chém giết Kim Tiên Yêu Vương." Người nói chính là Toại Nhân thị, là tồn tại cấp thủy tổ thành công sớm nhất của Nhân tộc, cũng là người có uy vọng nhất trong Tam Tổ.

Lâm Dương khẽ gật đầu, "May mắn, không gây ra thương hại quá lớn cho tộc nhân bộ lạc." Toại Nhân thị mặt đầy vẻ may mắn, "Ta cũng cảm nhận được yêu khí bùng phát ở đây, nên đã đến xem xét, vừa hay gặp Lâm Lôi và những người khác, mới biết Mộc Dương bộ lạc gặp nạn." "Không, may mà có ngươi ở đây, nếu không khi ta đến, e rằng cũng chỉ có thể thu dọn tàn cục." Lâm Dương khẽ thở dài, sau đó sắc mặt hơi nghiêm trọng nói: "Tam Tổ đến vừa hay, ta có một phát hiện muốn báo cho chư vị." "Nếu xử lý không ổn, toàn bộ Nhân tộc e rằng sẽ gặp họa diệt vong!" "Chuyện gì mà nghiêm trọng đến thế?" Liên quan đến toàn bộ Nhân tộc, thậm chí có thể dùng họa diệt vong để hình dung, mặt Tam Tổ đều trở nên nghiêm nghị.

"Hiện nay Nhân tộc ta, số lượng đã lên đến mấy ức, nhưng lại thường xuyên bị Yêu tộc săn giết.

Ban đầu ta có chút không hiểu nguyên do, nhưng sau trận đại chiến với Lôi Đình Yêu Vương, ta mới phát hiện, dường như việc Yêu tộc thôn phệ huyết nhục Nhân tộc có trợ giúp cho việc đột phá tu vi." Chuyện này Lâm Dương đương nhiên đã sớm biết rõ, nhưng Nhân tộc đến nay mới sinh tồn chưa đến ngàn năm, hắn vốn cho rằng chuyện này chưa bị Yêu tộc biết được.

Nhưng bây giờ xem ra, e rằng nó đã truyền khắp Yêu tộc rồi, trong

đó có cả những tồn tại như Lôi Đình Yêu Vương, lén lút thôn phệ Nhân tộc.

Sở dĩ Yêu tộc không có dị động quá lớn, có lẽ là vì Nữ Oa Thánh Nhân vừa mới thành Thánh, chúng không dám trắng trợn ra tay với Nhân tộc, chỉ có một số tiểu yêu, lén lút làm những chuyện chó má.

Ngay sau khi Lâm Dương nói rõ nguyên do, mặt Nhân tộc Tam Tổ đều phủ một tầng u ám.

Hữu Sào thị thậm chí lạnh lùng hừ một tiếng, nói: "Trước kia, ta từng phát hiện, vạn tộc Hồng Hoang, duy độc Yêu tộc cướp đoạt Nhân tộc ta một cách không kiêng dè, thì ra đều có nguyên nhân của nó." Nhân tộc và Yêu tộc không có giao thiệp, chuyện liên quan đến chủng tộc thì Yêu tộc cũng không thể nào có người nói cho Nhân tộc biết, cho nên bí mật này dường như vẫn luôn chỉ có một số người trong Yêu tộc biết.

"Vì vậy, Nhân tộc ta nhất định phải nhanh chóng trở nên mạnh mẽ, nếu không đợi đến khi Yêu tộc đại cử hành động, e rằng sẽ có họa diệt tộc." Lâm Dương trầm giọng nói, Nhân tộc Tam Tổ là những tồn tại đứng đầu Nhân tộc, cũng một lòng vì Nhân tộc, nên hắn mới nói với họ điều này.

Kế hoạch tiếp theo, cũng cần Tam Tổ Nhân tộc tương trợ.

"Ai, Lâm Dương, ngươi cũng biết đấy, Nhân tộc ta phồn diễn đã ngàn năm, một đời không bằng một đời, hiện giờ, thậm chí có một số người còn không thể sinh ra linh khí." "Nhân tộc ta lại không có đạo thống truyền thừa, muốn quật khởi sao mà khó khăn đến vậy." Toại Nhân thị than thở, Thiên Địa Luyện Khí Quyết mà Tam Tổ sáng tạo ra là một pháp môn luyện khí thô sơ, dẫn đến việc các đệ tử Nhân tộc mới sinh không thể cảm ngộ linh khí.

Ánh sáng tinh quang trong mắt Lâm Dương lóe lên, hắn khẽ cười

nói: “Điểm này Tam Tổ không cần lo lắng, trước đây ta đã sáng tạo ra một môn tu luyện chi đạo, vô cùng phù hợp với Nhân tộc, ta thậm chí còn vì thế mà đạt được công đức Thiên Đạo.” “Tam Tổ xem.” Lâm Dương phất tay, trực tiếp điều động lực lượng Huyền Hoàng công đức đang tiềm phục trong cơ thể, kim quang Huyền Hoàng chiếu rọi sau đầu hắn, hình thành một đám mây vàng.

Đám mây vàng đó phiêu đãng, ngay lập tức đã thu hút sự chú ý của Tam Tổ.

“Lực lượng công đức này, không kém gì những gì ta đạt được năm xưa.

Lâm Dương, vì sao ngươi không chọn hấp thu lực lượng công đức?” Trong mắt Tam Tổ đều hiện lên vẻ chấn động, nhưng nhiều hơn lại là sự hân hoan.

Lâm Dương tâm thần khẽ động, thu lại lực lượng công đức, sau đó cười nói: “Lực lượng công đức ta còn có công dụng khác, tốc độ tu luyện Võ Đạo của ta cũng không chậm, cứ theo đà này đột phá Thái Ất Kim Tiên cũng không thành vấn đề, nên không cần quá vội vàng.” “Võ Đạo.” “Ta đột nhiên rất tò mò về Võ Đạo mà ngươi đã sáng tạo.” Toại Nhân thị nhìn Lâm Dương, ánh mắt lấp lánh sự mong đợi.

Có thể đạt được sự công nhận của Thiên Đạo, chắc chắn là đã lập được công lao hiển hách cho Nhân tộc.

Chương 18

Với lượng công đức nhiều như vậy, hiển nhiên việc Lâm Dương làm tuyệt đối không kém ba người họ chút nào.

Lâm Dương đối với Tam Tổ cũng không giữ lại, thân thể hắn khẽ triển khai, một luồng khí tức huyết sát yếu ớt bay lên không trung, bắt đầu giảng giải tri thức Võ Kinh cho ba người.

Nhân tộc Tam Tổ đều có tu vi Thái Ất Kim Tiên, tuy là do công đức đề thăng, nhưng họ cũng là những tồn tại chân chính đặt chân vào cảnh giới đó.

Tu luyện Võ Kinh, cao nhất cũng chỉ là cấp bậc Tiên Đạo, nên họ dễ dàng lý giải.

Ba người Toại Nhân thị càng nghe càng sáng mắt, khí huyết toàn thân đều tùy theo đó mà cuồn cuộn dâng trào, cho đến cuối cùng, khí huyết Tam Tổ xông thẳng lên trời, một cỗ ý chí đáng sợ ngưng thực lại, khiến thân thể họ vô hình trung trở nên cường tráng.

"Hô!

Quả không hổ là Võ Đạo phù hợp nhất với Nhân tộc tu luyện, ngưỡng cửa nhập môn cực thấp, rất thích hợp để thúc đẩy tất cả đệ tử Nhân tộc tu luyện.

Lâm Dương, lần này ngươi đã lập đại công cho Nhân tộc rồi!" Toại Nhân thị chân thành cảm thán.

"Ta cũng là một thành viên của Nhân tộc, những điều này đều là điều nên làm." Sau khi Lâm Dương dứt lời, hắn lại mở miệng nói: "Hiện giờ Nhân tộc các nơi đều bị Yêu tộc quấy nhiễu, vì vậy tốt nhất nên tập trung lại một chỗ, ít nhất Thánh Địa Nhân tộc có các cường

giả đỉnh cao, không cần lo lắng Yêu tộc tầm thường quấy phá." "Không tồi, lời này có lý." Trong Thánh Địa Nhân tộc, về cơ bản đều là các cường giả Nhân tộc cư trú.

Trong đó, người yếu nhất cũng ở cảnh giới Luyện Thần Phản Hư, cũng không thiếu những tồn tại bước vào Tiên Đạo.

Trong lúc Lâm Dương và ba người Toại Nhân thị đang đàm luận, tộc nhân vốn thuộc Mộc Dương bộ lạc cũng đã trở về, nhưng chỉ có ngàn người thanh tráng.

Đúng là rất thông minh, tựa hồ chưa hiểu rõ tình hình thì không nên đưa tất cả mọi người trở về.

"Lâm Lôi, dẫn tộc nhân thu thập những thi thể yêu thú kia, sau đó ta sẽ tiến hành di cư." Người dẫn đầu ngàn tộc nhân thanh tráng chính là Lâm Lôi và những người khác.

Vừa đến nơi này, mặt ai nấy đều mang vẻ kinh hoàng thất thố, khó mà tưởng tượng được nơi từng là chỗ sinh sống của họ.

Khắp nơi là hố sâu, không một chỗ nào còn nguyên vẹn, đặc biệt là cái hố sâu vạn trượng kia, bị phá hủy đến mức hoàn toàn biến dạng.

"Tuân mệnh." Lâm Lôi không hỏi bất cứ điều gì, chấp hành mệnh lệnh nhanh như gió.

Hắn dẫn ngàn người bắt đầu kéo đi những thi thể yêu tướng và yêu vương đã ngã xuống.

Phải biết rằng nhục thân Yêu tộc to lớn, khí huyết ẩn chứa khủng bố, rất thích hợp để tu luyện Võ Đạo.

Chỉ xét về hiệu quả, chắc chắn còn hơn cả Long Nha Mễ.

"Đội săn bắn của Mộc Dương bộ lạc sao?

Thật là hùng tráng." Toại Nhân thị tấm tắc khen ngợi: "Không ngờ

Lâm Dương lại có sự can thiệp vào phương diện này, ngàn người này hành động có trật tự, đặc biệt là đều có tu vi Võ Đạo.

E rằng gặp một yêu thú cấp Tiên Đạo, họ cũng có thể chiến đấu." Lâm Dương nghe vậy cười thần bí nói: "Nếu là yêu thú Thiên Tiên, gặp đại quân ngàn người của Mộc Dương bộ lạc ta, cũng nhất định phải chết không nghi ngờ." Võ Đạo tu luyện trong thế giới Dương Tiên không tầm thường chút nào, trong đó tu vi mạnh nhất của ngàn người tuy chỉ là Luyện Hư Hợp Đạo, nhưng nếu tập trung lại một chỗ, loại khí tức huyết sát đó, ngay cả đại yêu có tu vi Thiên Tiên cũng không thể chịu nổi.

Nhanh chóng, mười mấy thi thể yêu thú đều đã được thu thập xong.

Dưới một tiếng hiệu lệnh của Lâm Dương, đại quân ngàn người kéo mười mấy con yêu thú khổng lồ như những ngọn núi nhỏ, tiến về phía xa.

Lâm Dương quyết định dẫn cả bộ lạc di cư trở về Nhân tộc bộ lạc.

Trên đường đi có Nhân tộc Tam Tổ che chở, Yêu tộc tầm thường cũng không dám quấy nhiễu. . . . . .

Nhân tộc phát triển đến nay đã ngàn năm, các bộ lạc phồn diễn càng rộng lớn hơn, bởi vì một khi số lượng Nhân tộc càng ngày càng đông, một vùng đất hạn hẹp muốn duy trì sự tiêu hao của quần thể khổng lồ hiển nhiên là không thực tế.

Bởi vậy, khi số lượng đạt đến giới hạn có thể chịu đựng, Nhân tộc sẽ phân hóa quần thể hiện có ra, tiến hành di cư.

Trên đường di cư, tự nhiên nguy hiểm trùng trùng, huống hồ để đáp ứng môi trường sinh tồn của Nhân tộc cũng không phải là chuyện

dễ dàng, cần rất nhiều yếu tố.

Do đó, Nhân tộc phát triển đã ngàn năm, khoảng cách giữa các bộ lạc cũng vô cùng xa xôi.

Mộc Dương bộ lạc, với tư cách là một bộ lạc tách ra từ Thánh Địa Nhân tộc, có mười mấy Tiên Thiên Nhân tộc che chở.

Chương 19

Vùng đất di cư cũng vô cùng xa xôi, ước tính sơ bộ ít nhất cũng phải ngàn vạn dặm.

Đây là khoảng cách mà một Nhân tộc bình thường cả đời cũng không thể đi hết.

Nhưng, Mộc Dương bộ lạc hiện giờ, phần lớn không phải là người bình thường.

Người già, trẻ em, bệnh tật cũng có người thanh tráng che chở, thêm vào đó trên đường có Nhân tộc Tam Tổ hộ tống, một đường cũng có kinh nhưng không có hiểm.

"Ơ, Lâm Dương, đây là vật gì?

Vì sao tộc nhân bình thường mỗi ngày ăn một hạt là có thể no bụng?" Nhân tộc Tam Tổ đồng hành trên đường, rất nhanh đã phát hiện ra điều bất thường của Mộc Dương bộ lạc.

Toại Nhân thị đang nắm trong tay chính là Long Nha Mễ mà Lâm Dương đã phát ra trước đó.

Một cân Long Nha Mễ cũng có mấy chục hạt, trong tình huống bình thường tộc nhân đều không nỡ ăn, nên đều được bảo quản.

Hiện giờ đang tiến hành di cư, không có điều kiện để tiến hành săn bắn, trong tình huống này tự nhiên là lúc không cần keo kiệt.

"Đây gọi là Long Nha Mễ, là một loại linh cốc vật mà ta phát hiện.

Nó không chỉ có tác dụng no bụng, mà linh khí ẩn chứa trong đó khi tộc nhân dùng để tu luyện Võ Đạo cũng có thể tăng cường thể phách." Toại Nhân thị đầu tiên kinh ngạc, sau đó lại đầy vẻ thất vọng nói: "Đáng tiếc, loại linh vật này số lượng lại không nhiều.

Nếu không, toàn bộ Nhân tộc sẽ không còn phải lo lắng về lương thực nữa." Lâm Dương cười thần bí nói: "Toại Nhân thị, ngươi có biết vì sao ta gọi Long Nha Mễ này là cốc vật không?" "Ồ!

Vì sao?" "Hắc hắc, đó là vì Long Nha Mễ có thể trồng được, Tộc trưởng!

Một hạt Long Nha Mễ vùi vào lòng đất, mỗi ngày tưới bằng linh thủy, mười năm sau một hạt gạo có thể biến thành trăm cân Long Nha Mễ đấy, lợi hại lắm!" Người tiếp lời Toại Nhân thị không phải Lâm Dương mà là Lâm Phong.

Mặc dù ban đầu đầy kinh ngạc với lời của Lâm Dương, nhưng hắn lại không hề có chút nghi ngờ nào.

"Chỉ tiếc, Yêu tộc tấn công đột ngột, Long Nha Mễ trồng trước đó đều không kịp đâm chồi nảy lộc, lãng phí không ít." Nói đến đây, Lâm Phong không khỏi có chút xót xa.

"Bốp!" Tuy nhiên, không ngờ một cái tát đột nhiên giáng xuống sau gáy Lâm Phong, sau đó là giọng nói trầm thấp của Lâm Lôi truyền đến: "Ngươi nói gì vậy, Toại Nhân thị Tổ đang hỏi cơ mà!" Lâm Phong xoa xoa sau gáy đang đau nhức, lè lưỡi, ngượng ngùng lùi về sau.

Toại Nhân thị ngược lại không trách Lâm Phong chen ngang, mà dùng ánh mắt cầu chứng nhìn Lâm Dương, trong mắt tràn đầy mong đợi.

"Cốc là tên chung của trăm loại cây lương thực, Long Nha Mễ cũng nằm trong số đó, chỉ là Long Nha Mễ sinh trưởng rất khắc nghiệt, cần linh thổ linh khí nồng đậm.

Ta cũng chỉ tìm thấy một mảnh đất nhỏ ở Mộc Dương bộ lạc thôi." "Cổ động… Vậy, chỉ cần có thể quảng bá Long Nha Mễ trên

diện rộng, có lẽ không lâu sau, Nhân tộc ta sẽ không còn phải lo lắng về vấn đề lương thực nữa?" Toại Nhân thị được Lâm Dương xác nhận, mặt đầy kinh hãi khó tin nhìn hắn.

Lâm Dương khẽ gật đầu, "Không sai, tuy Long Nha Mễ sản lượng không cao, nhưng để duy trì nhu cầu lương thực bình thường thì hoàn toàn không thành vấn đề.

Chỉ cần đẩy mạnh trên diện rộng, ta không dám nói sau này sẽ không còn Nhân tộc nào chết đói nữa, nhưng ít nhất sẽ không còn như bây giờ." "Tốt, tốt, tốt!

Lâm Dương không chỉ khai sáng Võ Đạo cho Nhân tộc, mà còn tìm được linh vật như vậy, công lao hiển hách đối với Nhân tộc thậm chí còn hơn cả ta.

Theo ta thấy có thể phong làm Võ Tổ, địa vị ngang hàng với ba người chúng ta." Nhân tộc Tam Tổ đều giống nhau, không hề nghi ngờ lời Lâm Dương nói về việc trồng linh cốc vật.

Bởi vì Lâm Dương căn bản không có bất cứ lý do gì để lừa dối, Tam Tổ cũng đã sớm chứng kiến công hiệu của Long Nha Mễ, tự nhiên sẽ không cho rằng đó là lời nói dối.

Đối với việc trở thành Võ Tổ, Lâm Dương chỉ cười mà không nói gì.

Khai sáng Võ Đạo, truyền bá linh cốc không phải vì muốn được Nhân tộc công nhận, chỉ là không nỡ nhìn Nhân tộc rơi vào cục diện như vậy.

Giờ trở thành tồn tại như Tam Tổ, tự nhiên sẽ có lợi ích lớn hơn cho việc dẫn dắt Nhân tộc phát triển sau này.

Thời gian từ từ trôi đi, Mộc Dương bộ lạc cách Thánh Địa Nhân tộc ngàn vạn dặm.

Đối với những người thanh tráng của Nhân tộc hiện nay, ngàn vạn dặm thực ra không quá xa.

Tuy chưa bước vào Tiên Đạo nên không thể bay lượn, nhưng tu luyện Võ Đạo khiến nhục thân mạnh mẽ, tốc độ cũng không chậm.

Nhưng những người già yếu, bệnh tật thì khó khăn trong việc di chuyển, trên đường cần có người che chở, tốc độ tự nhiên cũng chậm lại.

May mắn là, có một con yêu vương và mười mấy yêu tướng đã bị giết, huyết nhục của chúng cũng đủ cho mấy ngàn người ăn trong thời gian di chuyển.

Đặc biệt là huyết nhục của Kim Tiên Yêu Vương, sau khi sử dụng, tu vi của Lâm Lôi đã bước vào cảnh giới Tiên Đạo.

Vốn dĩ là Tiên Thiên Nhân tộc, căn cơ của hắn đã vượt xa phần lớn sinh linh Hồng Hoang, có đủ tài nguyên thì việc đột phá tu vi cũng là điều tất yếu.

Tóm lại, trên con đường tiến về Thánh Địa Nhân tộc, trong đó các Tiên Thiên Nhân tộc như Lâm Lôi và hơn hai ngàn người thanh tráng khác đều có thực lực tăng lên gấp bội.

Hơn hai ngàn người này ngưng tụ thành một cỗ khí tức huyết sát ngập trời, bất kỳ yêu thú nào chưa bước vào Tiên Đạo trong phạm vi trăm dặm căn bản không dám đến gần.

Chớp mắt đã mấy năm trôi qua, trong cuộc di cư dài đằng đẵng, Lâm Dương và những người khác cuối cùng cũng đến được Thánh Địa Nhân tộc. . .

Chương 20

. . . . . .

Rừng núi rậm rạp, lá rụng chất dày cả thước, giẫm lên mềm mại.

Cây đại thụ cao ngất trời, che khuất ánh nắng gay gắt, dây leo cổ thụ như rồng xanh uốn lượn, bám quanh những thân cây khổng lồ.

Xa xa thỉnh thoảng truyền đến tiếng thú gầm, chấn động cả sơn địa.

Thánh Địa Nhân tộc, là nơi phát nguyên ban sơ nhất của Nhân tộc.

Núi sông hùng vĩ, địa thế cao thấp nhấp nhô, linh khí Tiên Thiên nồng đậm đến mức gần như hóa thành sương mù, lan tràn khắp cả ngọn núi.

Đoàn người Mộc Dương bộ lạc di cư, chưa đi lên đến đỉnh núi đã thu hút sự chú ý của vô số người trong Thánh Địa Nhân tộc.

Mấy chục đạo lưu quang từ trên trời giáng xuống trước mặt Lâm Dương và những người khác.

Những người này đang định hỏi, thì đột nhiên nhìn thấy Nhân tộc Tam Tổ không xa, lập tức cúi đầu hành lễ: "Ngô đẳng bái kiến Tam Tổ." "Miễn lễ." "Các ngươi đến vừa đúng lúc, hãy đưa tộc nhân Mộc Dương bộ lạc vào Thánh Địa Nhân tộc tìm một nơi an trí đi." Toại Nhân thị ra hiệu lệnh, tự nhiên không ai dám nghi ngờ.

Sau đó, hơn mười người trên không trung đều đáp xuống đất, dẫn tộc nhân Mộc Dương bộ lạc lên đỉnh núi.

Lâm Dương lại không cùng đi theo, mà cùng Nhân tộc Tam Tổ bước lên Thánh Địa Nhân tộc.

Thánh Địa Nhân tộc, với tư cách là nơi phát nguyên sớm nhất của Nhân tộc, trải qua ngàn năm tu sửa của Nhân tộc Tam Tổ, tự nhiên không còn là vùng đất hoang sơ như ban đầu.

Ở giữa Thánh Địa, sừng sững những ngôi nhà đá, đó là nơi tộc nhân cư trú.

Ngoài ra, ở trung tâm nơi vô số nhà đá bao quanh, có một tòa điện vũ khổng lồ.

Điện vũ toàn thân được xây bằng đá vàng ngọc, đó chính là Thánh Điện của Thánh Địa Nhân tộc, bên trong thờ phụng Nhân tộc Thánh Mẫu Nữ Oa, đồng thời cũng là nơi ở của Nhân tộc Tam Tổ.

Bước vào Thánh Điện, dưới sự dẫn dắt của Nhân tộc Tam Tổ, hắn bắt đầu tế bái trước tượng thần Nữ Oa, đồng thời trong lúc tế bái.

Nữ Oa sáng tạo ra Nhân tộc, ban cho Nhân tộc sinh mệnh, cũng được Nhân tộc tôn thờ làm Thánh Mẫu.

Bất kể thế nào, Nữ Oa đều là người ban cho Lâm Dương sự tồn tại của sinh mệnh.

Đối với Nữ Oa, bất kể là kiếp trước hay kiếp này, trong lòng Lâm Dương đều mang theo sự kính trọng.

Vì vậy, trong quá trình tế bái, tâm thần hắn đều trang nghiêm cung kính, không hề có chút bất kính nào. . . . . .

Cùng với việc Mộc Dương bộ lạc hòa nhập Thánh Địa Nhân tộc, nhất thời đã kinh động không ít người trong Thánh Địa Nhân tộc.

Trong đó, điều chủ yếu nhất chính là hơn hai ngàn người thanh tráng trong Mộc Dương bộ lạc.

Loại khí tức huyết sát ngập trời đáng sợ đó đã khiến không ít

người kinh hãi.

Vào ngày thứ hai sau khi Mộc Dương bộ lạc hòa nhập Thánh Địa Nhân tộc, Nhân tộc Tam Tổ ra hiệu lệnh, triệu tập tất cả mọi người trong Thánh Địa Nhân tộc, có việc cần tuyên bố.

Trong Thánh Địa Nhân tộc, đa số là Tiên Thiên Nhân tộc, đồng thời cũng có vô số Hậu Thiên Nhân tộc phồn diễn tại đây.

Chương 21

Số người cư trú xung quanh Thánh Địa vượt xa bất kỳ bộ lạc nào, lên đến hàng ức.

Số lượng Nhân tộc đông đảo như vậy, chen chúc kín đặc khắp Thánh Địa Nhân tộc.

"Hoa lạp lạp!" Cùng với mấy đạo hà quang chiếu rọi toàn bộ Thánh Địa, Nhân tộc Tam Tổ sừng sững trên trời xanh, uy thế vô cùng bao trùm toàn bộ Thánh Địa.

Dưới ánh mắt cung kính của vô số người Nhân tộc, Toại Nhân thị dẫn đầu mở miệng nói: "Nhân tộc trải qua ngàn năm phồn diễn sinh sôi, dân số ngày càng tăng, nhưng theo đó diễn biến đến nay, lại càng một đời không bằng một đời." "Đối mặt với yêu thú tấn công, vô số năm qua không biết bao nhiêu người đã ngã xuống, đó là vì Nhân tộc ta không có đạo thống tồn tại.

Hôm nay có đệ tử Nhân tộc Lâm Dương, khai sáng Võ Đạo tu hành, bổ sung con đường khuyết thiếu của Nhân tộc.

Công tích này còn cao hơn cả Tam Tổ, từ hôm nay có thể là Võ Tổ, địa vị ngang hàng với Tam Tổ." "Võ Tổ!?" Vô số Nhân tộc xôn xao bàn tán, không hiểu vì sao, nhưng không đợi quá lâu.

Một cỗ khí tức huyết sát ngập trời xuất hiện ngang không, lan tràn khắp Thánh Địa Nhân tộc.

Thân ảnh Lâm Dương từ trên trời giáng xuống, sừng sững tại đỉnh điểm của Thánh Địa Nhân tộc.

Uy thế tràn ngập trời từng trận giáng xuống, bao trùm trong tâm trí vô số người.

Uy thế đáng sợ từng trận gợn sóng, kinh động cả một vùng.

Sắc mặt Lâm Dương nghiêm nghị, khí tức huyết sát đáng sợ toàn thân tuy không bùng phát ra sát phạt, nhưng lại mang đến cho hàng ức Nhân tộc bên dưới một nỗi sợ hãi khó tả.

Nỗi sợ hãi này không phải do uy áp tu vi cường đại mang lại, mà giống như người bình thường đối mặt với một con hổ dữ, tự nhiên sẽ có một loại sợ hãi.

Hiện giờ Lâm Dương, trong mắt vô số Nhân tộc, giống như một con dã thú hung mãnh, đang nhe nanh múa vuốt, nỗi sợ hãi khủng khiếp lan tỏa trong tâm trí vô số người.

Toại Nhân thị cảm thán: "Không ngờ Lâm Dương lại có sự nghiên cứu sâu sắc như vậy trên con đường tu hành Võ Đạo." "Là Võ Tổ của Nhân tộc, người đã khai sáng ra tiên hà Võ Đạo, sự lĩnh ngộ về đạo này đương nhiên không tầm thường.

Hơn nữa, có thể dùng cảnh giới Chân Tiên chém giết Kim Tiên Yêu Vương, chẳng phải đã chứng minh sự cường đại của hắn rồi sao?" Hữu Sào thị tiếp lời Toại Nhân thị, mặt đầy ý cười.

Nhân tộc Tam Tổ dẫn dắt Nhân tộc dần trở nên cường thịnh, có thể xuất hiện kỳ tài như Lâm Dương, họ cũng rất đỗi mừng rỡ.

"Võ Đạo, chính là đạo sát phạt vô thượng, rèn luyện nhục thân, lấy võ diễn đạo." Theo từng lời của Lâm Dương, thân thể hắn cũng tùy theo đó mà chuyển động, biểu diễn ra phần tinh túy nhất của Võ Đạo: luyện nhục, luyện gân, luyện xương, luyện tạng, hoán huyết, thậm chí là tinh túy của Võ Đạo Tiên Cảnh, đều được Lâm Dương diễn hóa một cách sinh động.

Nhân tộc trong Thánh Địa Nhân tộc, tuy phần lớn là Hậu Thiên Nhân tộc, nhưng trong đó cũng có không dưới vạn Tiên Thiên Nhân

tộc.

Mỗi người đều có thiên tư căn cốt không tệ, nếu không làm sao có thể trong hoàn cảnh không có đạo thống truyền thừa mà tu luyện đến cảnh giới Tiên Đạo được.

Năng lực lĩnh ngộ của họ tuyệt đối không kém chút nào.

Cùng với việc Lâm Dương không ngừng diễn hóa, trong đó không ít người đã bắt đầu tu luyện Võ Đạo theo.

Võ Đạo dễ hiểu, người phàm phổ thông nhất tu luyện cũng có thể chứng đạo thành tiên.

Bởi vì sự tồn tại của Võ Đạo, rất dễ dàng được người khác lĩnh ngộ.

Đồng thời, cách ngộ đạo được ghi lại trong Võ Kinh cũng là con đường tu luyện phù hợp nhất với Nhân tộc.

Trên trời xanh, Lâm Dương đã diễn hóa hoàn tất tất cả những gì hắn học được về Võ Đạo.

Khi thức cuối cùng hạ xuống, sự hùng tráng kích động tràn ngập trời cũng theo đó lắng xuống.

Vô số Nhân tộc bên dưới sắc mặt đỏ bừng, khí huyết cuồn cuộn dâng trào.

Tuy chỉ là lần đầu tiên tiếp xúc Võ Đạo, nhưng trong đó những Tiên Thiên Nhân tộc có tu vi Tiên Đạo, trong cơ thể đã sản sinh ra một tia hung sát chi khí.

"Võ Tổ!" "Võ Tổ!" "Võ Tổ~!" Cũng không biết là ai đã hô lên một tiếng "Võ Tổ", hàng ức Nhân tộc bên dưới lập tức phát ra những tiếng hô như sóng lớn cuồn cuộn, âm thanh trực xung lên tầng mây, chấn động khắp Thánh Địa Nhân tộc.

Uy thế cuồn cuộn lan tràn khắp Thánh Địa Nhân tộc, cũng hoàn toàn xác lập thân phận Nhân tộc đệ tứ Tổ của Lâm Dương.

Không ai không hiểu, sự xuất hiện của truyền thừa Võ Đạo, đối với Nhân tộc có ý nghĩa gì, nó có nghĩa là toàn bộ Nhân tộc sẽ thuận thế quật khởi, không còn yếu ớt như trước nữa.

"Đinh, chúc mừng Túc chủ đọc xong 《Võ Đạo Chi Mộ》, thành công nhận được một cơ hội làm mới tiểu thuyết ngẫu nhiên." Lâm Dương đang sừng sững trên trời xanh, được vô số người triều bái, thần sắc hơi biến động, khóe miệng khẽ nhếch lên.

Tuy trong lòng hắn nóng lòng muốn xem tiểu thuyết được làm mới, nhưng rõ ràng tình hình hiện tại không thích hợp.

Trở thành Võ Tổ, đối với toàn bộ Nhân tộc, đều là một đại sự cả thiên hạ cùng chúc mừng.

Nhưng, Nhân tộc phát triển đến nay chưa đến ngàn năm, cũng không có quá nhiều nghi thức.

Dù sao, chỉ bằng Võ Đạo, Lâm Dương đã được toàn bộ Thánh Địa Nhân tộc công nhận.

"Tứ đệ, giờ ngươi là Nhân tộc đệ tứ Tổ, không biết có cái nhìn gì về sự phát triển của Nhân tộc hiện nay không?" Trong Thánh Điện, ba người Toại Nhân thị, Hữu Sào thị, Truy Y thị ngồi đối diện với Lâm Dương.

Cùng với một câu nói của Toại Nhân thị, ánh mắt của mấy người đều đổ dồn lên Lâm Dương.

Lâm Dương nghe vậy, khẽ trầm ngâm một lát rồi nói với giọng kiên nghị: "Thành lập một đại quân thuộc về Nhân tộc, lấy sức mạnh của toàn bộ Nhân tộc, ưu tiên bồi dưỡng một nhóm cường giả." "Chỉ có như vậy, mới có thể mở ra đột phá khẩu cho Nhân tộc hiện nay.

Đồng thời phải truyền Võ Đạo đến tất cả các bộ lạc lớn nhỏ của Nhân tộc, để mọi người đều tu luyện, tăng cường thực lực của bản thân." "Chỉ có sức mạnh, mới là nền tảng của mọi thứ." Ba người Toại Nhân thị nghe vậy, thần tình lại hơi khựng lại: "Đại quân, chẳng lẽ là đội ngũ của Mộc Dương bộ lạc đó sao?" Sự tồn tại của đại quân có ý nghĩa phi phàm.

Chương 22

Trên đường di cư, Nhân tộc Tam Tổ đối với đội ngũ đại quân mà Mộc Dương bộ lạc thể hiện ra cũng đầy kinh ngạc.

Ngàn người thành quân, đủ để ảnh hưởng đến tồn tại cấp bậc Tiên Đạo, hiển nhiên là một lực lượng không thể xem thường.

Lâm Dương gật đầu, "Không sai, tu luyện Võ Đạo có một loại pháp môn rèn luyện khí phách, ngưng tụ huyết sát khí phách vô thượng, hình thành trận thế.

Ngàn người thành binh có thể vượt cấp chiến đấu, vạn người thành đoàn có thể đồ sát tiên nhân, trăm vạn người thành quân, có thể trấn áp tất cả yêu ma." Trong mắt Lâm Dương tràn ngập sự khao khát.

Đại Đạo Tiểu Thuyết không chỉ đơn thuần là đọc tiểu thuyết, mà còn có thể khiến tâm thần hoàn toàn đắm chìm vào trong đó, như thể thân lâm kỳ cảnh.

Trong thế giới quan của Dương Tiên, sự tồn tại của đại quân không thể xem thường.

Một đội quân phàm nhân, thậm chí có thể lay chuyển Dương Tiên, trấn áp quỷ thần.

Nếu Lâm Dương ở Nhân tộc bộ lạc hiện giờ thành lập một đội quân tu luyện Võ Đạo, có thể tưởng tượng sẽ đáng sợ đến mức nào.

Một lời của Lâm Dương, khiến Nhân tộc Tam Tổ cũng theo đó mà nhiệt huyết sôi trào.

"Tốt, vậy cứ làm theo lời ngươi nói.

Ngươi vừa hay có kinh nghiệm về phương diện này, hơn nữa lại là Võ Đạo chi Tổ, cho nên việc này xin Tứ đệ chủ đạo." "Đương

nhiên không từ chối.” Lâm Dương không hề từ chối lời thỉnh cầu của ba người Toại Nhân thị, vừa hay cũng là điều hắn muốn. . . . . .

Nhanh chóng, sau khi thương nghị kết thúc, Lâm Dương trở về nơi cư trú.

Sau khi trở thành Nhân tộc đệ tứ Tổ, hắn cũng chuyển đến Thánh Điện ở.

Với tư cách là nơi hội tụ linh mạch của Thánh Địa Nhân tộc, linh khí Tiên Thiên ở Thánh Điện nồng đậm hơn nhiều so với những nơi khác.

Lâm Dương khoanh chân ngồi trên giường đá, tâm thần đắm chìm vào Đại Đạo Tiểu Thuyết.

Sau khi vừa diễn luyện Võ Đạo cho Nhân tộc, hắn cũng theo đó mà nhận được một cơ hội làm mới tiểu thuyết.

“Để ta xem có thể làm mới ra bộ tiểu thuyết nào đây.” Trong lòng Lâm Dương tràn đầy mong đợi.

Mỗi lần đọc hệ thống làm mới tiểu thuyết, hắn đều có thể đạt được những thứ tốt, vì vậy hắn cũng rất mong đợi lần này, sẽ làm mới ra một bộ tiểu thuyết như thế nào.

“Hệ thống, ta muốn làm mới tiểu thuyết.” “Đinh, đang làm mới, xin chờ trong giây lát.” Một trận ánh sáng đơn sơ huyền ảo bao trùm Lâm Dương, cảnh vật trước mắt nhanh chóng lùi lại, dần dần bị một giao diện đầy chữ thay thế.

“Cái gì!

Một bộ cự tác!?” Khóe mắt Lâm Dương tùy ý liếc qua những dòng chữ trên giao diện, nhất thời trợn tròn mắt, tràn đầy vẻ chấn động khó tả bằng lời. . . . . .

Tác phẩm: 《Võ Đạo Chi Mộ》 Giới thiệu: Vô tận tuế nguyệt, trong tinh không, một tòa cổ mộ lạnh lẽo, phiêu lưu trong bóng tối; Mộ của ai?

Chương 23

Thiếu niên Nhân tộc Vũ Mục, đạt được Võ Đạo Chi Mộ, bắt đầu quật khởi trên đại địa thương mang, bước vào tinh hà, trấn áp hoang cổ, ngưng tụ khí vận vô thượng, vì Nhân tộc kiến trúc phong bi Võ Đạo.

Cấp bậc: Bạch Kim.

Trạng thái: Hoàn thành.

Số chữ: 3 triệu.

"Một bản cự tác!" Trong lòng Lâm Dương kinh hãi, khó có thể dùng lời ngữ để hình dung.

Cuốn sách này, với tư cách là người mê tiểu thuyết kiếp trước, sao hắn lại chưa từng đọc nhỉ?

Trong thế giới của 《Võ Đạo Chi Mộ》, có sự tồn tại của Hồng Hoang đại thế giới.

Trong sách 《Võ Đạo Chi Mộ》, Hồng Hoang tồn tại, nhưng lại không phải là đỉnh điểm cao nhất, trên đó còn có sự tồn tại vĩnh hằng.

"Một bộ tiểu thuyết, đủ để sánh với bộ Tinh Thần Biến.

Nếu có thể từ đó đạt được dù chỉ một chút lợi ích liên quan đến nhân vật chính, cũng đủ để ta hiện giờ thụ dụng cả đời." Ánh mắt Lâm Dương nóng rực, sự xuất hiện của tiểu thuyết Võ Đạo Chi Mộ không nghi ngờ gì đã khiến tâm huyết hắn sôi trào.

Hắn nhanh chóng xoa dịu tâm hồn đang kích động, chuyên chú đắm chìm tâm thần vào thế giới của Võ Đạo Chi Mộ.

Võ Đạo Chi Mộ, cũng là một thế giới Võ Đạo, chỉ là, so với

Dương Tiên, cảnh giới Võ Đạo trong đó không nghi ngờ gì đã mạnh mẽ vô biên, thậm chí trong sách còn ngấm ngầm áp chế trên sự tu hành Tiên Đạo.

Nhanh chóng, tâm thần Lâm Dương liền chìm đắm vào thời gian của Võ Đạo Chi Mộ.

Cùng với những thăng trầm của cốt truyện, tâm thần hắn cũng theo đó mà dao động, một cỗ ý chí bất khuất cũng theo đó từ từ ngưng tụ.

Trong sách tự có lưới vàng, trong sách tự có nhan như ngọc!

Câu nói này được thể hiện đầy đủ trong Đại Đạo Tiểu Thuyết.

Trong thế giới của Võ Đạo Chi Mộ, tính cách của nhân vật chính hoàn toàn không giống Dương Tiên hay Tinh Thần Biến.

Con đường Võ Đạo, một đường đều đi kèm với sát lục, thể hiện đầy đủ cái gọi là phú quý cầu trong hiểm.

Chỉ cần liên quan đến lợi ích, bất kể là vương triều bất hủ, hay tuyệt thế tông môn, nhân vật chính đều sẽ không đặt vào mắt.

Cảnh giới Thoái Phàm nhỏ bé, liền có thể đồ sát tồn tại cảnh giới Huyết Hải.

Đó là con đường mà người tu hành Võ Đạo nhất định phải đi!

Không biết từ lúc nào, ý chí Võ Đạo của Lâm Dương càng thêm ngưng kết, quyền ý của hắn cũng theo đó mà được thăng hoa. . . . . .

"Quyền ý thật mạnh mẽ, chẳng lẽ tu vi Võ Tổ lại có đột phá nữa sao?" Tương tự, Toại Nhân thị đang ở trong Thánh Điện, ngay lập tức đã cảm nhận được một cỗ ý chí ngút trời bùng phát từ Thánh Điện.

Trong lòng hắn cũng theo đó mà bị ảnh hưởng, càng thêm chú

trọng đến việc tu hành Võ Đạo.

Toại Nhân thị, Hữu Sào thị, Truy Y thị ba người đều dựa vào công đức để đề thăng tu vi, bản thân không có bất kỳ pháp môn tu luyện nào.

Sự xuất hiện của Võ Đạo hiện nay, không nghi ngờ gì đã khiến nội tình của họ dần trở nên thâm hậu.

Chỉ cần Tam Tổ có thể hoàn toàn tiêu hóa tri thức trong Võ Kinh, cũng có thể triệt để củng cố tu vi Thái Ất Kim Tiên của bản thân, không hề kém cạnh so với các tu sĩ Thái Ất Kim Tiên đột phá dựa vào nội tình của chính mình. . . . .

Chương 24

. . . . .

Thời gian từ từ trôi đi.

Bộ cự tác ngắn ngủi ba triệu chữ, Lâm Dương xem rất kỹ lưỡng.

Thời gian còn dài hơn cả Tinh Thần Biến và Dương Tiên, hắn mất trọn năm giờ đồng hồ mới xem xong chương cuối cùng.

"Hô!" Ánh mắt Lâm Dương khẽ động, trong đáy mắt mơ hồ còn sót lại một cỗ ý chí ngập trời.

Ý chí Võ Đạo của nhân vật chính trong thế giới Võ Đạo Chi Mộ đã mang lại cho hắn sự giúp đỡ vô cùng lớn.

Chỉ cần đợi bế quan rồi tiêu hóa lại, việc tu hành Võ Đạo của hắn chắc chắn sẽ có biến hóa long trời lở đất.

"Đinh, chúc mừng Túc chủ đọc xong 《Võ Đạo Chi Mộ》, đạt được Tốc Độ Không Gian, Đế Giang Tổ Vu huyết mạch." "Đế Giang Tổ Vu huyết mạch, là một trong mười hai Pháp Tướng của nhân vật chính." Qua việc đọc Võ Đạo Chi Mộ, Lâm Dương trong nháy mắt đã hiểu rõ Đế Giang Tổ Vu huyết mạch từ đâu mà có.

Ngay giây tiếp theo, trong đáy mắt hắn hiện lên từng đạo tinh quang.

Đế Giang Tổ Vu huyết mạch, đại biểu cho lực lượng pháp tắc không gian.

Đặt trong thế giới Hồng Hoang, nó cũng thuộc top mười lực lượng pháp tắc trong Tam Thiên Đại Đạo, những người có thể lĩnh ngộ được nó trong toàn bộ thế giới Hồng Hoang là vô cùng hiếm hoi.

Liên quan đến đạo thời gian và không gian, việc lĩnh ngộ sẽ vô cùng khó khăn, huống hồ là lĩnh ngộ đến độ sâu thẳm.

Chỉ riêng điểm này đã làm khó vô số người tu hành rồi.

"Hiện giờ, đạt được Đế Giang Tổ Vu huyết mạch, tương đương với việc vô duyên vô cớ sở hữu truyền thừa pháp tắc không gian." "Hơn nữa, pháp tắc không gian này không hoàn toàn thuộc về truyền thừa Đế Giang Tổ Vu huyết mạch, mà là từ cấp độ lĩnh ngộ của nhân vật chính Võ Đạo Chi Mộ ở thời kỳ đỉnh phong.

Theo một ý nghĩa nào đó, nó đã vượt qua huyết mạch Đế Giang Tổ Vu của Hồng Hoang." Lâm Dương nhớ rõ ràng, trong thế giới Võ Đạo Chi Mộ, nhân vật chính tuy ban đầu có huyết mạch thuộc mười hai Tổ Vu, nhưng ở giai đoạn sau đã hoàn toàn bứt phá, hiển nhiên có cảm giác "xanh còn hơn xanh".

"Không, muốn dung hợp huyết mạch cần phải lấy huyết mạch Nhân tộc của ta làm chủ đạo, nếu không dẫn nhập Tổ Vu huyết mạch, chẳng phải sẽ biến thành tồn tại như Nhân Vu sao?" Lâm Dương khẽ lắc đầu.

Trong Nhân tộc hiện nay, cũng có tồn tại Nhân Vu, nhưng theo nghĩa nghiêm ngặt, mạch Nhân Vu đã trở thành chủng tộc phụ thuộc của Vu tộc, và mang nhiều ý nghĩa của việc tự xưng là Vu tộc.

Nhưng Lâm Dương lại có thể lấy huyết mạch Nhân tộc làm chủ đạo, thôn phệ luyện hóa huyết mạch Đế Giang Tổ Vu, biến nó thành một phần của mình.

Tốc tốc, cùng với tâm thần Lâm Dương khẽ động, một cỗ sức mạnh huyền ảo vô cùng được ban cho thân thể hắn.

Vầng sáng trắng sữa chấn động cả trời đất, vô hình trung, không gian xung quanh cũng theo đó mà gợn lên từng đợt sóng lăn tăn.

Trong Hồng Hoang, mỗi một huyết mạch đều có bản nguyên của riêng mình, tự nhiên không thể đơn giản dung hợp.

Truyền thừa của Vu tộc từ Bàn Cổ, cường độ huyết mạch khó có thể tưởng tượng.

Muốn dùng huyết mạch Nhân tộc để thôn phệ, trong tình huống bình thường căn bản là không thể.

Nhưng một phần Đế Giang huyết mạch này, có nguồn gốc từ hệ thống, hoàn toàn không có loại khí bạo ngược thuộc về huyết mạch Vu tộc, nên việc thôn phệ không gặp chút trở ngại nào.

Lực lượng huyết mạch thuộc về Vu tộc không ngừng dung nhập vào cơ thể Lâm Dương, hóa thành bản nguyên tinh thuần, hòa vào huyết mạch Nhân tộc, trở thành một điểm cực kỳ quan trọng để bản nguyên hùng mạnh.

Trong cơ thể Lâm Dương, lực lượng bản nguyên Đế Giang Tổ Vu, đối mặt với sự thôn phệ của bản nguyên Nhân tộc Lâm Dương, không hề có bất cứ phản kháng nào, giống như một bầy kiến đồng thời thôn phệ một con voi, không ngừng gặm nhấm nó.

Con voi dường như không có ý thức, mặc cho đối phương thôn phệ.

Bản nguyên Nhân tộc của hắn, trong quá trình thôn phệ không ngừng trở nên cường đại, đồng thời bản nguyên huyết mạch Đế Giang Tổ Vu không ngừng suy yếu.

Thời gian trôi qua một cách vô thức, chớp mắt đã mấy năm trôi qua.

Trong mấy năm đó, mỗi khoảnh khắc, khí tức trên người hắn lại càng thêm thâm sâu vài phần, mang theo uy năng lay chuyển trời đất.

Đột nhiên, cùng với thân thể Lâm Dương chấn động, một cỗ khí

tức đáng sợ giống như dã thú man hoang bùng phát từ cơ thể hắn.

Trong cỗ khí tức này, ẩn chứa khí tức tựa như đỉnh cấp Tiên Thiên Ma Thần.

Mỗi một Tiên Thiên Ma Thần đỉnh cấp khi sinh ra, đều có phúc duyên riêng, mỗi người đều có khí tức độc đáo của riêng mình.

"Thôn phệ Đế Giang Tổ Vu huyết mạch, ta hiện giờ, chỉ riêng về căn cơ, hoàn toàn không kém cạnh bất kỳ Thần Thai Tiên Thiên đỉnh cấp nào trong Hồng Hoang." Lâm Dương một lần nữa mở đôi mắt ra, vẻ kích động không thể kiềm chế.

Bản nguyên huyết mạch Đế Giang Tổ Vu không chỉ mang lại sự biến đổi về căn cơ, mà còn có lực lượng pháp tắc không gian trong truyền thừa bản nguyên huyết mạch.

Sự biến đổi trong mấy năm đã khiến Lâm Dương hoàn toàn nắm giữ được sức mạnh truyền thừa huyết mạch không gian.

Chương 25

Tuy nhiên, Lâm Dương hiện giờ vì tu vi yếu kém, không thể khống chế quá nhiều lực lượng pháp tắc, nhưng điều này đã định ra con đường sau này của hắn.

Tiên nhân Hồng Hoang muốn truy tìm Đại Đạo, bước đầu tiên chính là bắt đầu từ pháp tắc.

Theo nghĩa nghiêm ngặt, truyền thừa của Lâm Dương không phải là huyết mạch Đế Giang Tổ Vu thuộc thế giới Hồng Hoang, mà còn là một tầng pháp tắc không gian được nhân vật chính của thế giới Võ Đạo Chi Mộ hoàn thiện.

Phải biết rằng, nhân vật chính của thế giới Võ Đạo Chi Mộ, ở thời kỳ đỉnh phong nhất, là tồn tại cảnh giới Vĩnh Hằng Đại Đạo, không hề thua kém Bàn Cổ.

Đó là một điều pháp tắc Đại Đạo không gian hoàn chỉnh.

Lâm Dương hiện giờ, tương đương với việc sở hữu một tòa bảo khố, chỉ cần đợi không ngừng khai quật và khám phá là đủ.

"Bắt đầu đột phá cảnh giới Tinh Hạch, chỉ khi tiến vào cấp độ Tinh Hạch, đặc tính lớn nhất của Tinh Thần Biến mới có thể được thể hiện ra." Lâm Dương hiểu rõ, Tinh Thần Biến mới là công pháp chủ tu của hắn, diễn hóa Hồng Mông vũ trụ mới là mục tiêu cuối cùng của hắn.

Pháp tắc Đại Đạo không gian hoàn chỉnh, chỉ có thể thêm gấm thêu hoa trên con đường truy tìm Hồng Mông.

Bất kỳ vật phẩm nào Lâm Dương đạt được từ hệ thống, đều hoàn toàn thuộc về hắn.

Bất kể là công pháp Tinh Thần Biến, Võ Kinh, hay pháp tắc không gian lần này đạt được, những nơi khó hiểu và khó lĩnh ngộ nhất, khi hắn xem xét, cũng dường như hợp lẽ ra phải như vậy.

Thật sự, đây chính là điểm đáng sợ nhất của Đại Đạo Tiểu Thuyết.

Tất cả những thứ đạt được, chỉ cần hơi tiêu hóa một chút, liền có thể lĩnh ngộ tinh túy, như thể chính mình sáng tạo ra vậy.

Nhanh chóng, Lâm Dương lại một lần nữa chìm vào trạng thái đốn ngộ.

Tinh quang nồng đậm bao phủ toàn thân hắn, thậm chí xuyên thấu qua kẽ hở của nhà đá, chiếu rọi ra bên ngoài.

Nhất thời, toàn bộ Thánh Điện đều bị một tầng tinh quang bao phủ.

Hiện tượng này không chỉ kinh động Nhân tộc Tam Tổ, mà còn thu hút không ít tộc nhân ở gần đó.

"Khí tức Võ Tổ." Nhanh chóng, Tam Tổ đều hiểu ra từ cỗ khí tức đó, lập tức sắc mặt ngưng trọng nói: "Xem ra hắn sắp đột phá rồi." "Mấy năm trước còn ở Chân Tiên sơ kỳ, bây giờ đã muốn đột phá cấp độ Kim Tiên rồi, thiên tư như vậy, cũng quá đáng sợ đi." Hữu Sào thị nghe vậy, khóe miệng mang theo nụ cười khổ nói: "Đại ca, ngươi quên rồi sao, Võ Tổ ở Chân Tiên sơ kỳ đã có thể chém giết Kim Tiên Yêu Vương rồi, đột phá tu vi dường như cũng không có gì đáng ngạc nhiên." Toại Nhân thị sững sờ, suy nghĩ một lát rồi gật đầu đồng tình: "Ừ, đúng là vậy." "Ha ha, tu vi Võ Tổ càng cao, càng có lợi cho Nhân tộc chúng ta.

Không được, chúng ta cũng không thể bị bỏ lại phía sau, vậy nên hãy mau chóng tăng cường tu luyện đi." Toại Nhân thị bật cười sảng

khoái, sau đó trong Thánh Điện, tiếng Tam Tổ đàm luận cũng theo đó mà tiêu tán. . . . . .

Lâm Dương chìm vào đốn ngộ, toàn bộ linh khí trời đất cũng theo đó mà cuồn cuộn, lũ lượt tràn vào cơ thể hắn, hóa thành pháp lực nồng đậm, thúc đẩy tu vi của hắn không ngừng thăng tiến.

Vào lúc này, lại có một đạo nhu quang trắng sữa huyền ảo vô cùng bao phủ toàn bộ thân thể Lâm Dương, khiến cả người hắn được một lớp áo choàng lụa ánh bạc huyền quang chiếu rọi.

Đặc biệt là theo thời gian từ từ trôi qua, giữa toàn bộ trời đất vô cớ dâng lên một nỗi sợ hãi khiến người ta kinh hồn, không gian có thể thấy được gợn lên từng đạo gợn sóng.

Bên trong nhục khiếu của Lâm Dương, quần thể tinh tú khổng lồ ầm ầm chuyển động, từng lớp từng lớp va vào vương dương sông tinh tú phía dưới, lực lượng vô cùng hủy diệt cả vương dương sông tinh tú trong chốc lát.

Lực lượng tinh thần cuồn cuộn, hướng về trung tâm nhất mà ngưng tụ lại.

Tinh tú rơi xuống, cùng với vương dương tinh quang bên dưới hội tụ, mang đến sự thăng hoa cho toàn bộ nhục khiếu.

Với sự huyền ảo kỳ diệu đó, tất cả tinh quang trong nhục khiếu ngưng tụ lại, trong không gian nhục khiếu tối tăm, lộ ra một cỗ lực lượng tạo hóa, khiến mười hai vạn chín ngàn sáu trăm ngôi sao lần lượt diễn hóa về phía tầng sâu hơn.

Toàn bộ công pháp Tinh Thần Biến, đều là quá trình từ hủy diệt đến tân sinh, từ từng chút tinh quang rực rỡ ngưng tụ thành tinh tú.

Sau đó hóa thành Tinh Hạch ở tầng sâu hơn, rồi từ Tinh Hạch hóa thành vô tận hành tinh, cho đến cuối cùng khai tịch ra một vũ trụ vô

ngần.

Mỗi một bước đều tìm kiếm tân sinh trong sự hủy diệt.

Giả sử, một người không quen thuộc với công pháp này mà tu luyện, sẽ vô cùng khó khăn, thậm chí có khả năng bị công pháp phản phệ.

Bởi vì Tinh Thần Biến mỗi bước đi, đều là khám phá chân lý giữa sinh và tử.

Nhưng Lâm Dương thì khác.

Chương 26

Công pháp Tinh Thần Biến, được hắn đạt được từ hệ thống, đối với mỗi một khâu trong đó hắn đều vô cùng quen thuộc.

Mức độ lý giải của hắn, không hề kém cạnh người sáng tạo công pháp là Tần Vũ chút nào.

Từ tinh tú chuyển biến thành Tinh Hạch, không ngừng tiến hành.

Toàn bộ tinh quang rực rỡ tràn ngập trong nhục khiếu ban đầu đều biến mất, chỉ còn lại từng viên Tinh Hạch màu đen kịt khá lớn.

Số lượng Tinh Hạch vừa vặn là mười hai vạn chín ngàn sáu trăm, đúng với số "Nhất Nguyên".

Mỗi một Tinh Hạch, đường kính gần ngàn trượng, lơ lửng trong nhục khiếu, thôn phệ vô cùng linh khí, và theo thời gian trôi qua, không ngừng bành trướng.

Cùng với sự bành trướng đó, toàn bộ không gian nhục khiếu cũng vậy.

Không gian tối tăm mỗi giờ mỗi khắc đều đang mở rộng.

Mười hai vạn chín ngàn sáu trăm viên Tinh Hạch trong không gian này, lơ lửng theo một cách sắp xếp đặc biệt, nhìn từ xa giống như một vũ trụ thương mang.

Tinh Hạch, là bản nguyên tồn tại nhất của một thế giới.

Sự diễn hóa chân chính của Tinh Thần Biến, cũng sẽ bắt đầu từ đây, và cũng là cảnh giới Tinh Hạch, khởi đầu của sự biến đổi của Tinh Thần Biến.

“Hô!

Cảnh giới Tinh Hạch, tương đương với Kim Tiên trong Hồng Hoang.

Ta trước đó đã lĩnh ngộ lực lượng pháp tắc không gian, thực lực sẽ vượt xa Kim Tiên." Ánh mắt Lâm Dương lóe lên tinh quang rực rỡ.

Vừa mới bước vào Chân Tiên, hắn đã có thể vô địch cùng cảnh giới, thậm chí còn chém giết được tồn tại Kim Tiên.

Mặc dù Kim Tiên thuộc về một ranh giới phân thủy, nhưng uy năng của Tinh Thần Biến không hề làm nội tình của hắn yếu đi.

Ngược lại, cùng với cảnh giới càng cao, nội tình càng trở nên thâm hậu đến đáng sợ.

Mặc dù Lâm Dương vừa mới đột phá cảnh giới Kim Tiên, nhưng đối mặt với tồn tại Kim Tiên hậu kỳ, hắn cũng có sức chiến đấu.

Còn về tồn tại như Thái Ất Kim Tiên, trong lòng Lâm Dương cũng không có nắm chắc, bởi vì Thái Ất Kim Tiên lại là một ranh giới phân thủy khác, giữa đó ngăn cách một cái rãnh trời khó mà vượt qua được.

"Đã đến lúc xuất quan rồi." Lâm Dương khẽ thì thầm một câu.

Lần bế quan này tiêu tốn mấy năm, từ cảnh giới Tinh Tú trực tiếp đột phá đến kỳ Tinh Hạch, tương đương với cảnh giới Kim Tiên.

Tu vi của hắn có biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Hơn nữa, lúc này Nhân tộc có việc cần hắn xử lý. . . . . .

Mấy năm trôi qua, Thánh Địa Nhân tộc hiện giờ, khắp nơi đều có thể nhìn thấy tộc nhân để trần lưng, đón nắng gắt rèn luyện nhục thân.

Khí huyết trên mỗi người đều vô cùng cường hoành, khiến toàn bộ Thánh Địa Nhân tộc và xung quanh đều tràn ngập một cỗ huyết sắc vụ khí.

Người luyện võ, điều không thể thiếu nhất chính là khí huyết.

Hiện giờ, dưới sự toàn dân luyện võ của Nhân tộc, huyết thực săn bắn hàng ngày hiển nhiên đã có chút không theo kịp sự tiêu hao.

Lâm Dương bước ra khỏi Thánh Điện, nhanh chóng đến nơi Mộc Dương bộ lạc đang ở.

Tộc nhân Mộc Dương bộ lạc, trong mấy năm qua, đã hòa nhập với Nhân tộc trong Thánh Địa Nhân tộc.

Nhưng trong đó, hơn hai ngàn một trăm người thanh tráng do Lâm Lôi dẫn dắt, vẫn tập trung một chỗ, chế độ đại quân không hề giải tán.

"Hát!

Chương 27

Hát!" "Ha!

Ha!" Vừa đến nơi này, một cỗ huyết khí ngút trời đã truyền đến.

Hơn hai ngàn người trong trường, dưới sự dẫn dắt của Lâm Lôi, đang diễn luyện Võ Đạo để rèn luyện thân thể.

Khí huyết trên mỗi người đều cuồn cuộn biểu hiện ra, hội tụ lẫn nhau, trực xung lên trời, hình thành một cỗ khí huyết sát mỏng manh.

Lâm Dương đến, nhanh chóng bị Lâm Lôi nhìn thấy.

Hắn phân phó mọi người tiếp tục tu luyện, sau đó bước đến gần.

"Lâm Lôi bái kiến Võ Tổ." Ánh mắt Lâm Lôi nóng rực nhìn Lâm Dương, trong mắt tràn đầy cung kính!

Thân phận và địa vị của Lâm Dương hiện giờ hoàn toàn khác biệt, không chỉ là tộc trưởng bộ lạc, mà còn là Nhân tộc đệ tứ Tổ, Võ Tổ.

Lâm Dương khẽ cười nói: "Tộc nhân đều tu luyện thế nào rồi?" "Sau khi thôn phệ yêu thú, phần lớn mọi người đều đã bước vào cảnh giới Luyện Hư Hợp Đạo, cách cảnh giới Tiên Đạo cũng không còn quá lâu nữa." Nói về sự biến hóa của đám tộc nhân, ánh mắt Lâm Lôi lấp lánh vẻ kiêu ngạo, "Hơn nữa, nếu để ta dẫn dắt đại quân tác chiến, ngay cả Chân Tiên cũng có thể địch lại." Lực chiến đấu cá nhân không mạnh, nhưng hai ngàn người hơn ngưng tụ làm một, khí huyết sát ngút trời có thể lay chuyển yêu thú Chân Tiên.

Điểm này tuy chưa từng thử qua, nhưng Lâm Lôi tự tin là có thể.

Lâm Dương vỗ mạnh vai Lâm Lôi, cười lớn nói: "Tốt, ta rất hài lòng.

Sẽ không lâu nữa là đến lúc cần ra chiến trường rồi." "Nhưng trước đó, ta có một việc cần làm." "Võ Tổ xin cứ nói." "Ta muốn ở Thánh Địa Nhân tộc, chọn ra mười vạn người, gia nhập đại quân, ngày đêm thao luyện." Những người như Lâm Lôi, nếu đặt ở đời sau, chính là tướng tài bẩm sinh.

Những việc trong đó, chỉ cần Lâm Dương hơi thông báo, hắn liền có thể làm tốt hơn.

Điều này có thể thấy từ việc trước kia ở Mộc Dương bộ lạc, khi Lâm Dương nghênh chiến yêu tướng và những người khác, những người có thể phản ứng ngay lập tức dưới uy thế Chân Tiên và thực hiện phản kháng không phải là số ít.

Điều quan trọng nhất là Lâm Lôi có một loại lực lượng ngưng tụ, có thể khiến đại quân tuân theo mệnh lệnh.

Chỉ riêng điểm này, Lâm Dương muốn chỉnh đốn ra một quân đoàn Võ Đạo Nhân tộc, thì sự tồn tại của Lâm Lôi là không thể thiếu.

"Ta có thể làm được không?" Nói đến đây, Lâm Lôi có chút do dự.

Phải biết đó là mười vạn người, không phải hai ngàn người.

Việc quản lý, độ khó trong đó sao có thể không biết.

Dù sao, ai cũng không phải Hàn Tín, cứ giảng là càng nhiều càng tốt.

"Mười vạn người tuy nhiều, nhưng không phải một mình ngươi phải theo dõi.

Ngươi có nhớ lời ta đã nói trước đây không?" "Mười người thành ngũ, trăm người thành đội, ngàn người thành quân, vạn người thành đoàn. 3.

Mũi nhọn quân đội chỉ tới, không gì địch nổi.

Cùng với lời Lâm Dương vang vọng bên tai Lâm Lôi, ánh mắt Lâm Lôi dần trở nên kiên định, ẩn ẩn trong đó có một cỗ khí phách bắt đầu ngưng tụ.

"Tuân mệnh, ta nhất định sẽ vì Nhân tộc mà huấn luyện ra một đội đại quân vô địch, binh phong sở chỉ, trấn áp vạn vật." "Đi đi." Lâm Dương phân phó xong liền rời khỏi chỗ cũ.

Việc tổ chức một đội đại quân Nhân tộc là điều tất nhiên.

Một chủng tộc muốn quật khởi, không phải chuyện một sớm một chiều, cũng không phải một cá nhân mạnh mẽ có thể làm được.

Thật sự muốn Nhân tộc chiếm cứ một chỗ đứng trong Hồng Hoang, chỉ có để Nhân tộc cường đại mới được.

Nhanh chóng, Lâm Dương đi ra Thánh Địa, trên một vùng đất bằng phẳng.

Ánh mắt hắn dừng lại trên một đồng bằng xanh ngắt phía trước, từng chồi non nhú lên khỏi mặt đất, tỏa ra từng vầng sáng.

"Long Nha Mễ, là lương thực của Long tộc trong thế giới Dương Tiên.

Hiệu quả sinh trưởng trong trời đất Hồng Hoang cũng không tệ." Lâm Dương mỉm cười, nhìn cánh đồng xanh mướt trước mắt.

Nơi đây trồng chính là Long Nha Mễ mang từ Mộc Dương bộ lạc đến, cũng là toàn bộ Long Nha Mễ còn sót lại của Mộc Dương bộ lạc.

Long Nha Mễ cần mười năm để trưởng thành.

Hiện giờ mấy năm đã trôi qua, Long Nha Mễ được chôn dưới đất cũng theo đó mà đâm rễ nảy mầm, tỏa ra vô cùng sinh cơ.

Nhưng, tất cả Long Nha Mễ đều đã được trồng xuống đất.

Hiện giờ, ngay cả Lâm Dương cũng không còn Long Nha Mễ để

dùng tu luyện nữa rồi.

Long Nha Mễ, trong thế giới Dương Tiên, đã đứt đoạn truyền thừa.

Nguyên nhân chủ yếu nhất là vùng trời đất đó khó mà nuôi dưỡng được loại linh vật này.

Chương 28

Nhưng trong Hồng Hoang thì lại khác.

Mức độ linh khí nồng đậm của thế giới Hồng Hoang vượt xa thế giới Dương Tiên, ngay cả linh căn Tiên Thiên trong truyền thuyết cũng có thể thai nghén.

Loại Long Nha Mễ này, tuy công hiệu phi phàm, nhưng nếu thật sự so sánh, trong Hồng Hoang cũng chỉ thuộc loại linh dược bình thường.

Điểm khác biệt duy nhất chính là, niên hạn trồng Long Nha Mễ cực kỳ ngắn ngủi, mười năm là có thể trưởng thành.

Một hạt Long Nha Mễ làm hạt giống, có thể thai nghén ra trăm cân, tuyệt đối là năng suất cao.

Long Nha Mễ cũng được Lâm Dương coi là vật chất quan trọng nhất của Nhân tộc sau này.

"Không biết đợi sau khi Long Nha Mễ xuất thế, có thể đạt được sự công nhận của Thiên Đạo không." Lâm Dương khẽ cười.

Thần Nông đời sau khai sáng nông canh nghiệp, được xếp vào Tam Hoàng Ngũ Đế chi tôn.

Hiện giờ hắn sớm hơn mang cốc vật trồng vào giữa Nhân tộc cổ đại, có lẽ, đến lúc đó cũng sẽ được Thiên Đạo công nhận, từ đó ban xuống công đức Thiên Đạo.

"Công đức, công đức ta khai sáng Võ Đạo lần trước còn chưa kịp sử dụng.

Có lẽ ta có thể thử tu luyện Huyền Hoàng Công Đức Bất Diệt Thể." Mắt Lâm Dương sáng bừng, trong nháy mắt nghĩ đến một môn

thần thông nhục thân vô địch. . . . . .

Huyền Hoàng Công Đức Bất Diệt Thể, là công pháp được nhân vật chính Tần Vũ của Tinh Thần Biến ngưng luyện từ khí công đức Huyền Hoàng khi khai tịch vũ trụ Hồng Mông.

Sau khi luyện thành Huyền Hoàng Bất Diệt Thể, mới có thể chân chính trở thành một Hồng Mông Chưởng Khống Giả, Thiên Tôn siêu thoát Hỗn Độn.

Dưới Huyền Hoàng Bất Diệt Thể, cũng có thể vung tay giữa không gian mà tiêu diệt mọi thứ thành tro bụi.

Nhưng, muốn hoàn toàn tu luyện thành Huyền Hoàng Bất Diệt Thể, chỉ dựa vào Lâm Dương hiện giờ là hoàn toàn không thể.

Lượng công đức hắn đạt được trông có vẻ nhiều, nhưng nếu so sánh với công đức ngập trời khi khai tịch vũ trụ Hồng Mông, thì hoàn toàn không cùng một cấp độ.

Nhưng, như vậy cũng đủ để Lâm Dương sơ bộ ngưng luyện Huyền Hoàng Công Đức Bất Diệt Thể.

Trong Thánh điện, Lâm Dương vừa bế quan đột phá lại một lần nữa bước vào thạch thất, khoanh chân tọa thiền, tĩnh tâm ngưng thần.

"Công đức, hiện!" Kim quang Công đức Huyền Hoàng bao phủ hoàn toàn Lâm Dương, từng lớp ánh vàng rực rỡ tắm gội khắp thân thể hắn, tựa như một pho kim nhân.

Huyền Hoàng Công Đức Bất Diệt Thể không có phương thức tu luyện cố định, chỉ dựa vào Tinh Thần chi lực của Tinh Thần Biến để ngưng tụ trên thân thể, là một phương thức sử dụng công đức hoàn toàn khác biệt.

Diệu dụng của công đức, trong đó có hai điểm chính yếu: thứ nhất là dùng để đề thăng tu vi bản thân, thứ hai là dùng để luyện chế Công

đức linh bảo.

Huyền Hoàng Bất Diệt Thể tựa như coi bản thân là linh bảo, dùng công đức luyện chế; nói một cách thông tục, chính là luyện nhục thân thành một kiện Công đức linh bảo.

Điểm này rất khó, ít nhất trong Hồng Hoang chưa từng có ai làm được, bởi vì nhục thân không phải linh bảo, căn bản không thể hấp thu sự tôi luyện của công đức.

Nhưng Lâm Dương lại có thể làm được, công pháp tu luyện của hắn không giống với Tiên Đạo Hồng Hoang, thể hệ cũng hoàn thiện hơn rất nhiều.

Công đức chi lực lẩn vào trong nhục khiếu, từ từ chảy trên tinh hạch, hóa thành từng đạo kim quang, không ngừng bị tinh hạch hấp thu.

Tinh Thần Biến công pháp huyền diệu, tất cả đều trong quá trình tinh thần diễn biến, mà tinh hạch chính là bản nguyên của Lâm Dương.

Vô lượng công đức chảy vào, hóa thành sức mạnh tinh thuần nhất, tẩm nhiễm tinh hạch bằng từng đạo kim huy, trên ánh sao rực rỡ cũng theo đó bao phủ một tầng ánh vàng nhạt.

Cùng với thời gian trôi đi, kim quang công đức tắm gội toàn thân Lâm Dương dần ảm đạm, tất cả đều bị tinh hạch thôn phệ vào trong.

Cùng lúc đó, vô số tinh hạch đã thôn phệ sức mạnh Công đức Huyền Hoàng, đang không ngừng lớn mạnh với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Tinh hạch nghìn trượng, chớp mắt đã hóa thành hai nghìn trượng khổng lồ, cả vũ trụ nhục khiếu mênh mông cũng theo đó không ngừng trở nên rộng lớn, trong nháy mắt, đường kính ít nhất đã đạt mấy vạn

công lý.

Công đức mà Lâm Dương đạt được khi khai sáng Võ Đạo không hề ít hơn Toại Nhân thị và những người khác, có thể thấy, công đức chi lực ẩn chứa trong người hắn, nếu trực tiếp thôn phệ hoàn toàn thì đủ sức lập tức đạt tới đỉnh Thái Ất Kim Tiên trở lên.

Chương 29

Công đức bị hấp thu và tiêu hao bằng phương thức khác lạ như vậy, Lâm Dương cũng từ đó mà thu được lợi ích.

Từng hạt tinh hạch lớn mạnh đồng thời cũng làm cả vũ trụ tinh khiếu bành trướng, dưới sự quán thâu của vô cùng công đức chi lực, mỗi thời mỗi khắc Lâm Dương đều có thể cảm nhận được sự biến hóa.

Tu hành không kể năm tháng, thời gian trôi đi nhanh chóng!

Chớp mắt lại mấy năm trôi qua, cùng với việc chìm đắm vào tu hành, khí tức toàn thân Lâm Dương càng thêm hùng hậu, ẩn ẩn có uy thế trùng thiên địa.

Khí tức thâm thúy càng lúc càng cường thịnh, xuyên thấu Thánh điện, uy áp chấn động toàn bộ Nhân tộc Thánh Địa, tất cả mọi người đều có thể cảm nhận được.

"Khí tức Võ Tổ, Võ Tổ không phải vừa mới đột phá sao?

Khí tức lại tăng trưởng rồi." "…" Vô số người kinh hãi nghị luận, nhưng trong lòng lại âm thầm vui mừng.

Lúc này, sự biến hóa của thân thể Lâm Dương vẫn chưa kết thúc, công đức chi lực nồng đậm từ từ tiêu tán, chỉ còn lại Huyền Hoàng kim quang nhàn nhạt lấp lánh trên biểu bì cơ thể.

Cũng chính bởi sự tồn tại của luồng Huyền Hoàng kim quang này, mà nhục thân chi lực của Lâm Dương tăng gấp bội, có lẽ, chỉ bằng nhục thân chi lực hiện tại, Kim Tiên bình thường cũng khó lòng làm tổn thương hắn.

Trong đó, biến hóa lớn nhất chính là nhục khiếu được Tinh Thần

Biến khai mở.

Không gian nhục khiếu vốn đen kịt, đường kính mấy vạn công lý, trong không gian u ám đó, từng hạt tinh thần mờ ảo đang lấp lánh, trên mỗi hạt tinh thần đều có ánh vàng nhạt và tinh quang màu bạc lấp lánh.

Lâm Dương đã tu luyện Huyền Hoàng Bất Diệt Thể thành công trước thời hạn, không những dung nhập Công đức Huyền Hoàng chi lực vào thân thể, đồng thời công đức chi lực cũng hóa thành một luồng sức mạnh tinh thuần, làm cho tinh hạch vốn chưa tới nghìn trượng, thuế biến thành năm nghìn trượng khổng lồ.

Sau khi thôn phệ hết công đức, tuy không giúp hắn một lần đột phá Thái Ất Kim Tiên, nhưng lại làm cho nội tình trở nên vô cùng thâm hậu, cũng đặt nền móng vững chắc cho việc đột phá Thái Ất Kim Tiên sau này.

"Hô!" Ánh sáng Huyền Hoàng trên cơ thể dần tan biến, Lâm Dương theo đó mở đôi mắt, sâu trong đáy mắt có Huyền Hoàng quang mang lấp lánh.

Cảm nhận cự lực hùng hậu trong cơ thể, Lâm Dương đưa tay chấn động hư không trước mặt.

"Oanh!" Khí kình vô hình thanh lãng chấn động, không gian cũng theo đó bùng phát ra từng đạo gợn sóng, sức mạnh vô hình tuy không bùng nổ uy năng kinh thiên động địa.

Nhưng, trong khoảnh khắc, cả thần điện cho đến Nhân tộc Thánh Địa đều hơi run rẩy một cách khó nhận thấy.

"Chuyện gì vậy, ngay cả núi cũng bị chấn động, chẳng lẽ có đại năng giả chiến đấu ở phương xa sao?" "Không đúng, luồng sức mạnh cường hãn này quá phân tán, không phải dư ba truyền từ xa tới." Nhân

tộc Tam Tổ lập tức phát giác dị trạng, dù sự rung động yếu ớt, nhưng đột ngột xuất hiện tại Nhân tộc Thánh Địa, không tránh khỏi khiến họ sinh ra một vài suy đoán kỳ lạ.

Không, rất nhanh Toại Nhân thị đã phát hiện dị trạng, khẽ "a" một tiếng, lông mày cau chặt mới giãn ra, ngược lại còn trở nên tán thán: "Khí tức Võ Tổ, xem ra tu vi lại có đột phá rồi." Cùng với lời nói của Toại Nhân thị, sắc mặt Hữu Sào thị và Trục Y thị đều ngẩn ra.

Sau đó, dưới sự cảm ứng kỹ lưỡng, cả hai đều lộ ra ý cười: "Quả nhiên không phụ danh Võ Tổ, có lẽ không lâu nữa tu vi của hắn sẽ có thể siêu việt chúng ta rồi." Đối với điều này, Nhân tộc Tam Tổ không hề có ý đố kỵ, ai cũng có cơ duyên riêng của mình, năm đó Nhân tộc Tam Tổ cũng như vậy, vì lập được công lao hiển hách, đạt được Thiên Đạo công nhận, từ một nhân tộc phàm cảnh, trực tiếp thuế biến thành Thái Ất Kim Tiên đại năng giả.

Trừ Nhân tộc Tam Tổ ra, những nhân tộc khác tự nhiên cũng cảm nhận được một luồng rung động, chỉ là sự rung động đó chỉ diễn ra trong nháy mắt, cũng không quá để tâm, ai làm gì thì làm nấy.

Trong thạch thất, Lâm Dương cảm nhận sự chấn động do sức mạnh mang lại, mãn ý gật đầu: "Chỉ bằng nhục thân chi lực, Kim Tiên bình thường không phải địch thủ của ta, thậm chí căn bản không cách nào công phá phòng ngự của ta." Lâm Dương hiện tại, tuy chỉ mới sơ bộ ngưng tụ Huyền Hoàng Bất Diệt Thể, nhưng thể chất đáng sợ đã dần hiển hiện, chỉ bằng nhục thân chi lực, Kim Tiên cũng không thể ngăn cản, nếu lại thu được mấy lần công đức nữa, thậm chí có thể trực tiếp tấn thăng tầng thứ Thái Ất Kim Tiên.

"Lại trăm năm trôi qua, vừa hay thử nghiệm Nhân tộc đại quân đã tổ kiến." Thân hình Lâm Dương chợt lóe, đã biến mất tại chỗ. … Sau khi nhận được phân phó của Lâm Dương, Lâm Lôi liền phát tán tin

tức muốn tổ kiến Nhân tộc đại quân, trong đó tự nhiên cũng có người hoài nghi về việc này, bởi vì căn bản không hiểu đại quân rốt cuộc có ý nghĩa gì, đặc biệt là những quy tắc nghiêm ngặt, càng khiến người ta chùn bước.

Nhưng sau đó, khi danh nghĩa Võ Tổ được đưa ra, mọi việc lại trở nên dễ dàng, ít nhất sự kiện này đã gây ra một trận oanh động tại Nhân tộc Thánh Địa, vô số nhân tộc chen chúc gia nhập đại quân.

Nhân tộc Thánh Địa, tuy phần lớn đều là hậu thiên nhân tộc, được sinh ra từ mẫu thai.

Nhưng bản thân huyết mạch tiên thiên nhân tộc chảy mất cũng không nghiêm trọng, vốn dĩ hầu như đều có tu vi trong người, mà mấy trăm năm trôi qua, vẫn thuộc về lứa thanh tráng niên.

Tự nhiên, trong Nhân tộc Thánh Địa có rất nhiều người thanh tráng, trong hàng ức nhân tộc ít nhất có hơn năm nghìn vạn thanh tráng, sau khi Võ Đạo truyền thừa xuất hiện, càng có không ít tồn tại như thế, họ luyện khí huyết, trở lại thời kỳ khí thịnh, nhưng những người đó, khí huyết sớm đã cạn kiệt gần hết, rõ ràng không phù hợp với tiêu chuẩn gia nhập đại quân.

Lâm Lôi có sự phân phó của Lâm Dương, việc hắn làm tự nhiên có thể dễ dàng nhận được sự đồng tình của tộc nhân, mười vạn đại quân dễ dàng được tập hợp đầy đủ.

Chỉ là, số lượng người đông thì tự nhiên khó quản lý, ban đầu tất nhiên có xảy ra ma sát, nhưng dưới sự trấn áp sắt máu của Lâm Lôi, tất cả đều bị thuần phục.

Nhưng, Lâm Lôi trên phương diện lĩnh quân cũng có thiên phú độc đáo, hắn ghi nhớ sâu sắc lời huấn giới của Lâm Dương, đem đại quân chia thành năm bộ phận: Phong, Lôi, Thủy, Hỏa, Thổ, trong đó đều do mấy người thuộc Tiên Thiên Nhân Tộc trong bộ lạc Mộc Dương suất

lĩnh.

Dù sao so với những người khác, mấy người thuộc bộ lạc Mộc Dương ít nhiều đều có kinh nghiệm.

Tâm tính nhân tộc hiện tại thuần phác, hơn nữa cường tráng, có thể khiến người khác e ngại, nếu thật sự có chuyện như vậy, về nhà trưởng bối cũng sẽ trách phạt nghiêm khắc.

Hiện tại nhân tộc, phong khí thuần phác, tu vi của Lâm Lôi sớm đã phá nhập cảnh giới Tiên Đạo.

Dù trong Nhân tộc Thánh Địa, sự tồn tại của Tiên Đạo cũng không nhiều, trong đại quân có Luyện Hư Hợp Đạo giả cũng chưa đến vạn người, có uy nghiêm sắt máu của Lâm Lôi tại đó, ai dám không phục.

Cứ như vậy mấy năm trôi qua, đừng nói nữa, đại quân đã ngưng tụ thật sự có mấy phần nghiêm cẩn, chỉnh tề.

Khi Lâm Dương bước ra khỏi Thánh điện, sau khi được quy hoạch thành thao trường đại quân, khí tức sát phạt sắt máu ập đến, đập vào mắt là những hàng quân đứng thẳng tắp, trật tự nghiêm cẩn, dưới sự thao luyện của Lâm Lôi cầm đầu, đã xuất hiện một tia khí phách mà quân đội hậu thế nên có, không còn tản mạn như trước kia.

"Võ Đạo tu hành, đối với huyết nhục thực vật tất nhiên không thể thiếu, thực vật, cần phải đi tìm, từ nay về sau, mỗi ngày phái ra một bộ đại quân luân phiên săn bắn, mấy năm cần luyện cũng là lúc khảo nghiệm rồi." Thanh âm Lâm Lôi truyền khắp toàn trường, mười vạn đại quân phía dưới nghe xong, trong mắt đều lấp lánh tinh quang đáng sợ.

"Mau, sớm ra ngoài cùng dã thú chém giết đi, ngày nào cũng diễn luyện, nắm đấm ngứa hết cả rồi." "Xùy xùy, nhị lăng tử, ngươi tưởng ta muốn chém giết đều là dã thú bình thường sao, đó đều là Yêu thú,

một tên Luyện Cốt kỳ sợ rằng không đủ để Yêu thú giết đâu." "…" Lời Lâm Lôi vừa dứt, phía dưới liền truyền ra từng trận nghị luận, không ngoài việc đều khao khát chiến đấu, nhưng cũng không ồn ào, dù sao đều cố ý đè thấp giọng nói.

Nhưng thanh âm lọt vào tai Lâm Lôi, lại khiến mắt hắn trợn trừng, quát lớn: "Trật tự!

Chương 30

Ai cho phép nói chuyện, tất cả chạy một trăm vòng quanh Thánh Địa, không mệt đến rã rời thì không biết không tuân thủ quy củ là gì." "Hoa lạp!" Rất nhanh, trên mặt tất cả mọi người đều khổ sở, đầy vẻ chua xót, sải bước, nhao nhao chạy.

"Một lũ tiểu tử, không biết dạy dỗ gì cả." Lâm Lôi nhìn đại quân dần đi xa, bụi bay mù mịt, lẩm bẩm mắng một tiếng, nhưng đúng lúc đó, khóe mắt chợt nhìn thấy một bóng người từ phương xa, cả người hắn như thể bị giật mình.

"Lâm Lôi, bái kiến Võ Tổ." "Không tệ, cách làm này rất tốt." Lâm Dương rất coi trọng Lâm Lôi, đồng thời cũng rất đồng tình với cách làm của đối phương, tục ngữ nói, không có quy củ thì không thành hình tròn, suất lĩnh đại quân tự nhiên không phải chuyện đơn giản như vậy.

Tuy trước đó, Lâm Dương cũng đã nói với Lâm Lôi một vài điểm then chốt, nhưng không ngờ đối phương lại có ngộ tính cao như vậy, đã tự mình mò ra được những yếu tố cốt lõi của một thống soái.

Kỳ thực cũng không sai, Nhân tộc tuy suy yếu, nhưng trí tuệ lại vô cùng cao siêu, đặc biệt là Lâm Lôi với tư cách Tiên Thiên Nhân Tộc, vô luận ngộ tính hay căn cốt tuyệt đối sẽ không kém đi đâu được.

Chỉ cần hơi chỉ điểm một chút, là có thể hiểu được, đương nhiên, cũng không thể phủ nhận, Lâm Lôi đích xác có năng lực trong phương diện thống soái.

Lâm Lôi khiêm tốn nói: "Tất cả đều là Võ Tổ đã chỉ dạy cho ta, ta chỉ làm theo mà thôi." Lâm Dương xua tay, không tiếp lời, chuyển sang nói: "Hiện tại thực lực của mười vạn đại quân ra sao?" Lâm Lôi

không cần suy nghĩ liền đáp: “Trong đó, ta và Lâm Phong cùng những người khác đều đã tu luyện Võ Đạo đột phá tầng thứ Tiên Đạo, ngoài ra, có sáu tên Tiên Thiên Nhân Tộc gia nhập quân đoàn, cũng có tu vi Luyện Hư Hợp Đạo đỉnh phong.” “Đồng thời ta đã chia mười vạn đại quân thành năm bộ phận, lần lượt là Lôi bộ do ta suất lĩnh, Phong bộ do Lâm Phong suất lĩnh, Thủy bộ do Lâm Thủy suất lĩnh, Hỏa bộ do Lâm Hỏa suất lĩnh, và Thổ bộ do Lâm Thổ suất lĩnh.” “Mỗi chi quân đội bên trong có hai vạn người, trong các tộc nhân đại quân, tu vi phổ biến ở giai đoạn Luyện Thần Phản Hư, có thể hình thành chiến lực không nhỏ rồi.” “Không tệ.” Lâm Dương khẽ mở lời, mãn ý gật đầu, Nhân tộc đại quân là điều tất yếu, giai đoạn đầu có mười vạn chủ lực là đủ rồi, nếu nhiều hơn, sẽ hạn chế sự trưởng thành.

Quan trọng nhất, Lâm Lôi có ý thức chia đại quân thành các bộ phận khác nhau, rõ ràng càng có lợi cho việc quản lý.

Nhưng, Võ Đạo tu luyện khí huyết là điều tất yếu không thể thiếu, muốn duy trì nguồn tài nguyên cho mười vạn đại quân không hề đơn giản.

“Nhưng, phương pháp phái đại quân đi săn bắn trước đó lại có phần quá lỗ mãng.” Lâm Lôi thần sắc ngưng lại, có chút không hiểu ý tứ hàm chứa trong lời nói của Lâm Dương.

“Quân đội ra trận, sao có thể tay không vũ khí, thân không áo giáp, dù tay không quyền cước có mạnh đến đâu, cũng không thể chống đỡ được.” Lâm Lôi nghe vậy hơi nhíu mày: “Nhưng, Nhân tộc ta không có ai biết luyện khí, huống hồ linh bảo khó cầu, muốn chỉnh đốn mười vạn đại quân, phải làm sao đây?” Lâm Dương nghe vậy, thần bí cười: “Không cần lo lắng, ta hỏi ngươi, quân đội sát trận trong Võ Kinh, đã luyện tập thành thục cả rồi chứ?” Nghe Lâm Dương hỏi về chuyện trận pháp của đại quân, sắc mặt Lâm Lôi nghiêm lại, nói: “Quân trận cơ bản đã luyện tập hoàn thành, nhưng tạm thời chưa có

thử nghiệm, cũng không biết những người này có thể vận dụng thông thạo hay không." "Ừm, tiếp tục luyện tập đại trận, chuyện săn bắn, tạm thời đợi đã, đừng quá vội vàng, mỗi một nhân tộc đều là sinh mệnh." "Đi theo ta đi." Lâm Dương nói xong, liền gọi Lâm Lôi, dạo chơi khắp các nơi trong Nhân tộc Thánh Địa.

Tuy Lâm Lôi không hiểu vì sao Lâm Dương lại dẫn mình đi dạo khắp nơi, nhưng hắn cũng không lên tiếng, sự thay đổi tiềm ẩn của một quân nhân, vào những lúc như vậy, sẽ không lên tiếng, tất cả đều làm theo.

Không đi quá xa, Lâm Dương đã tìm thấy thứ mình muốn trên một ngọn đồi nhỏ.

"Quả nhiên, ở đây có khoáng thạch tồn tại." Lâm Dương ngồi xuống, tùy tay nhặt một khối đá nhìn đen kịt trên mặt đất, bề mặt đá trông đen kịt, nhưng nếu đặt dưới ánh sáng, lại có thể phát hiện, hòn đá có thể phản xạ ánh sáng, không sai, đây không phải đá, mà là thiết.

Chỉ là, hiện tại chưa có danh từ "thiết", nên sẽ bị nhân tộc gọi là "thạch".

Lâm Dương cầm khoáng thạch, siết chặt trong tay, từ từ phát lực.

"Một tầng lực…" Khoáng thạch đen kịt trong tay hơi biến dạng, nhưng không trực tiếp bị bóp bẹp.

"Hai tầng lực…" Hình dạng khoáng thạch xuất hiện biến hóa, không ngoài dự đoán, dưới sự bùng nổ cự lực của Lâm Dương, nó không hoàn toàn nát vụn thành bụi, mà ngược lại như có tính dẻo dai, theo đó sinh ra biến hóa.

"Ba tầng lực…" "Rắc!" Cuối cùng, khối khoáng thạch đó không chịu nổi cự lực trong tay Lâm Dương, trực tiếp vỡ nát thành bụi phấn.

“Chậc chậc, phải dùng tới sức mạnh tương đương Tiên Đạo mới có thể hủy diệt nó, e rằng còn kiên cố hơn hợp kim hậu thế mấy trăm lần.” Lâm Dương chậc chậc tán thán, khiến Lâm Lôi lên tiếng: “Võ Tổ, thứ này chúng ta gọi là U Mộc Thạch, chất liệu kiên cứng, những khối U Mộc Thạch lớn thường được tộc nhân chế tác thành rìu đá, hoặc là những dụng cụ sắc bén.” “Xem ra Nhân tộc ở đây cũng biết tận dụng khí cụ.” Lâm Dương khẽ lắc đầu, sau đó liền vứt bỏ phát hiện nhỏ này sang một bên, nhìn Lâm Lôi, nói: “Ngươi đi giúp ta tìm thêm một ít U Mộc Thạch, lớn nhỏ không quan trọng.” Lâm Dương dùng hai tay khoa tay múa chân ra một phạm vi bằng cái bệ đá: “Đại khái cần nhiều như vậy.” “Được, ta lập tức đi tìm.” Lâm Lôi lúc này đã có thêm phong thái lôi lệ phong hành, sau khi nhận được mệnh lệnh của Lâm Dương, thân hình chợt lóe đã biến mất tại chỗ, dùng tốc độ nhanh nhất lướt trên sườn núi, không đầy mười mấy hơi thở đã quay lại trước mặt Lâm Dương, đồng thời hai tay ôm mỗi tay một đống đá đen lớn.

Lâm Dương chỉ dẫn: “Đặt xuống đất đi.” U Mộc Thạch, so với những hòn đá bình thường có thể tìm thấy khắp nơi, trong đó ẩn chứa một tia linh khí, nhưng cũng không nhiều, chưa đủ để trở thành linh vật.

“Nhưng, như vậy là đủ rồi.” Lâm Dương đặt hai tay lên đống U Mộc Thạch, từng luồng pháp lực thuần túy tuôn trào ra, trực tiếp tán bố lên đống U Mộc Thạch lớn bằng cái bệ đá kia.

U Mộc Thạch được pháp lực tràn ngập, lập tức như bị nhiệt độ cao tác động, bắt đầu tan chảy thành một vũng dịch thể màu đen, và cùng với tâm thần Lâm Dương khẽ động, vũng dịch thể màu đen đó từ từ ngưng tụ thành hình dạng một thanh kiếm.

Tu vi của Lâm Dương mới đạt Kim Tiên, luyện hóa một đống phàm vật tự nhiên chẳng quá khó khăn, trong chốc lát, kiếm thể thành

hình, và sau khi pháp lực tan đi liền nhanh chóng nguội lạnh.

Lâm Dương đưa tay tiếp lấy thanh kiếm dài ba thước được luyện từ U Mộc Thiết, tùy ý vung vẩy mấy cái, đừng nói nữa, ít nhất cũng nặng mấy trăm cân, nếu đặt ở hậu thế, e rằng không mấy người có thể cầm nổi.

Nhưng dù sao cũng chỉ là phàm vật, đối với tầng thứ tu vi của Lâm Dương, không có bất kỳ tác dụng nào, hắn tùy tay ném cho Lâm Lôi đang đứng sau lưng.

Lâm Lôi ngẩn người tiếp lấy trường kiếm, cân nhắc cảm thấy không tệ, sau đó liền nhìn về phía Lâm Dương, không hiểu ý hắn.

"Vung thử xem." Lâm Lôi dù nghi hoặc trong lòng, nhưng cũng không nói gì, trực tiếp làm theo.

"Hô hô!" Trường kiếm luyện từ U Mộc Thạch nặng mấy trăm cân, cộng thêm cự lực do Lâm Lôi tu luyện Võ Đạo, tiếng gió rít chấn động không khí.

Mắt Lâm Lôi sáng lên, đặt U Mộc kiếm trước mắt, kiếm dài ba thước, hai mặt khai nhận, hàn quang sắc bén lộ ra, hắn không khỏi khẽ ngâm một tiếng nói: "Kiếm tốt, vũ khí tốt, nếu đại quân đều có thể trang bị loại kiếm này, thực lực tổng thể nhất định sẽ tăng lên gấp bội." "Chỉ là phàm vật, chạm đến tầng thứ tiên nhân vẫn như giấy hồ, ngươi hãy dẫn huyết sát chi khí từ thân thể nhập vào kiếm thể rồi vung thử xem." Lâm Lôi làm theo, thân thể hiện ra huyết sắc sát khí, hắn vung tay một cái, huyết sắc sát khí trực tiếp từ cánh tay, hội tụ lên trường kiếm, vung về phía trước.

"Xuy!" Trường kiếm xuyên thấu cơ thể, bạo xạ ra một đạo huyết sắc kiếm mang, kiếm mang nhanh chóng bay xa mấy trăm trượng, mọi núi đá dọc đường đều bị hủy diệt hoàn toàn, Lâm Lôi đầy vẻ kinh hãi nhìn U Mộc kiếm trong tay.

Trên thân kiếm, lờ mờ có thể thấy huyết sát chi khí tàn tồn, bao bọc lấy trường kiếm, hình như một thanh huyết kiếm.

"Huyết sát chi khí, có hiệu quả chấn phúc vũ khí, U Mộc kiếm tuy là phàm vật, nhưng dưới sự gia tăng của huyết sát chi khí, Tiên Đạo cũng khó lòng hủy diệt." "Ta hiểu rồi, nếu có thể trang bị hung khí như vậy cho mười vạn đại quân trong tộc, thì sẽ khủng bố đến mức nào!" "Song phương giao chiến, trong vòng mấy trăm trượng, Đại Yêu Tiên Đạo cũng không cách nào tiếp cận, sẽ bị chém giết." Lâm Lôi không ngốc, trong khoảnh khắc đã minh ngộ, thân thể hắn cũng không khỏi run rẩy, hiển nhiên đã hiểu ra một điểm cực kỳ quan trọng.

"Không tệ, nếu phối hợp quân trận, sẽ có sát phạt vô thượng, sở hướng vô địch." Khóe miệng Lâm Dương khẽ nhếch lên, phóng tầm mắt nhìn về ngọn đồi nhỏ trước mặt, khẽ thì thầm: "Có lẽ, Toại Nhân Lão Tổ sắp có việc bận rộn rồi." Về sau, khi nhìn ánh mắt oán trách của Toại Nhân Tổ, Lâm Dương liền không khỏi bật cười.

Trên dãy núi tọa lạc Nhân tộc Thánh Địa, trữ lượng U Mộc Thạch vô cùng nhiều, việc luyện chế vũ khí, tự nhiên không thể do Lâm Dương tự tay làm, dù sao tu luyện Tinh Thần chi lực, đối với luyện khí không hề thích hợp.

Nhưng, Toại Nhân Tổ thì khác.

Toại Nhân Tổ lấy Hỏa chứng đạo Thái Ất Kim Tiên, càng có Công đức hiển hóa thành Toại Hỏa đệ nhất thiên hạ, năng lực của Toại Hỏa không hề kém cạnh so với Tam Vị Chân Hỏa hay những Huyền Môn Chân Hỏa khác, dùng để luyện chế một số phàm vật, căn bản không thành vấn đề gì.

Áo giáp thì càng không cần nói nhiều, khắp Hồng Hoang thế giới dưới bầu trời này, e rằng cũng không có ai tinh thông đạo này hơn Trục Y thị, còn về Hữu Sào thị.

A a, Lâm Dương sớm đã muốn xây dựng một tòa thành trì thuộc về Nhân tộc tại Nhân tộc Thánh Địa.

Không biết từ lúc nào, Lâm Dương đã an bài cho Nhân tộc Tam Tổ đâu vào đấy, dù sao những chuyện tiếp theo cũng sẽ khiến cả Nhân tộc bận rộn, nhưng tất cả đều vì Nhân tộc, nên Nhân tộc Tam Tổ cũng không thể có bất kỳ lời oán thán nào.

Chương 31

Quả nhiên, sau khi Lâm Dương mang theo U Mộc kiếm trở về Thánh điện, cáo tri Tam Tổ những việc đã làm.

Dù trong mắt Tam Tổ hiện lên đầy vẻ oán trách, tựa hồ trách Lâm Dương đã giao cho họ những việc nhỏ nhặt như vậy, nhưng thấy nếu việc này thành công, sau này thực lực tổng thể của Nhân tộc tất định sẽ tăng vọt mấy lần, nên cũng không có lời oán thán nào.

Khi đã có đại quân, Lâm Dương tự nhiên không thể chỉ cân nhắc, tất cả mọi người đều sử dụng loại vũ khí là kiếm.

Binh giả quỷ đạo, quyết không thể dùng lẽ thường để hình dung, binh khí, càng dài một tấc càng mạnh một tấc, đại quân xuất chinh, trên ý nghĩa chân chính khó mà đối mặt binh đao, nếu chờ đợi binh đao đối mặt, vô luận quân đoàn có mạnh đến đâu cũng sẽ xuất hiện tổn thất.

Biện pháp tốt nhất, là đẩy lùi kẻ địch cách xa ngàn dặm.

Vũ khí cung tiễn tự nhiên không thể thiếu, dược liệu để chế tác cung tiễn, khắp Hồng Hoang càng có thể tìm thấy ở khắp nơi.

Trong Hồng Hoang, những đại thụ cao lớn, cơ bản đều có tuổi đời hàng triệu năm, linh khí ẩn chứa trong chúng đáng sợ vô cùng, tuy chưa thể sinh ra linh trí, nhưng đại thụ triệu năm cũng là chủng loại vật chất gần nhất với tầng thứ linh vật.

Trong Hồng Hoang, đừng nói là trăm vạn năm, đại thụ ức vạn năm cũng có thể tìm thấy, nhưng nếu dùng gỗ cây ức vạn năm để chế tác thành cung, tộc nhân tu vi Luyện Khí Hóa Thần bình thường hiển nhiên khó lòng giương cung, phát huy ra uy lực lớn nhất.

Vì vậy Lâm Dương chỉ có thể lùi một bước, sử dụng gỗ cây trăm vạn năm làm dược liệu chính để chế tác cung tiễn, còn về cánh tên, thì sử dụng U Mộc khoáng để chế tạo.

Dù sao, cả U Mộc khoáng lẫn gỗ cây đều là những thứ phổ biến nhất ở Hồng Hoang, có thể tìm thấy khắp nơi.

Thứ duy nhất hơi làm khó Lâm Dương là dây cung, có thể dùng gân yêu thú làm dược liệu, nhưng muốn tìm đủ yêu thú nhiều như vậy hiển nhiên có chút khó khăn, vì vậy cung tiễn cũng là loại vũ khí duy nhất hiện tại không thể sản xuất hàng loạt.

Mười vạn đại quân, chỉ có chưa tới nghìn người được trang bị cung tiễn. … Cùng với sự chuẩn bị liên tục, toàn bộ Nhân tộc Thánh Địa cũng đón nhận cuộc cải cách trọng đại đầu tiên, có thể thấy, không một ai trong Nhân tộc là không bận rộn ngược xuôi.

Trong đó, những nhân tộc bình thường nhất cũng đang vượt núi băng rừng tìm kiếm U Mộc Thạch, không ít người còn mang theo khí cụ chế tác từ U Mộc Thạch để chặt cây, hoặc đào đất, xây dựng thành trì.

Trong một khoảng thời gian, vô số nhân tộc đều bận rộn sôi nổi, trên mặt mỗi người đều mang vẻ mệt mỏi, nhưng lại có nhiều hơn sự hạnh phúc và phấn chấn.

Sự biến hóa của Nhân tộc Thánh Địa, hầu như mỗi ngày đều có sự thay đổi hoàn toàn mới. … Chớp mắt mấy năm trôi qua, kế hoạch cải cách Thánh Địa cũng cơ bản hoàn thành, mười vạn Nhân tộc đại quân, cũng đều được trang bị một thanh trường thương, trường kiếm chế tạo từ U Mộc Thạch, và mặc áo giáp che kín toàn thân cũng chế tạo từ U Mộc Thạch.

Trong đó, mạnh mẽ nhất không gì bằng Lôi bộ đại quân do Lâm Lôi suất lĩnh, hai vạn đại quân cơ bản mỗi người trong tay đều có một

cây đại cung, cung tiễn xuyên thấu cơ thể có hoa văn thần bí, dây cung cường tráng, lộ ra hung sát chi khí, vừa nhìn là biết được chế từ gân cốt yêu thú.

Mười vạn đại quân, sừng sững trên đại địa, tựa như một dòng chảy đen kịt, ẩn ẩn giữa đó có một luồng khí phách sắt máu đang ngưng tụ, kinh động Cửu Tiêu biến sắc, đại quân được trang bị vũ khí, mới xứng đáng là đại quân, trước kia, chỉ là một đám phu thô lỗ có sức mạnh mà thôi.

Điều khiến Lâm Dương quan tâm nhất chính là việc xây dựng thành trì, dưới sự phát động tộc nhân của Hữu Sào thị tương trợ, tường thành bao vây ức vạn dặm đại địa đã dựng lên, mỗi mặt tường đều cao trăm trượng, tuy không thể chống lại Đại Yêu Tiên Đạo, nhưng dã thú hung mãnh bình thường, căn bản không cách nào đột phá chướng ngại tường thành, tiến vào bên trong.

Thời gian từ từ trôi qua, không biết tự lúc nào, đã gần mười năm kể từ khi Lâm Dương đến Nhân tộc Thánh Địa, cùng với thời gian đến gần, Lâm Dương cũng thoát khỏi cuộc sống bận rộn, đến nơi trước kia hắn đã gieo trồng Long Nha Mễ.

Vốn dĩ là một vạt thực vật xanh ngắt vạn trượng, nay lại hiện ra một mảng vàng óng, mỗi cây lúa đều cao mấy trượng, trên đỉnh treo từng hạt Long Nha Mễ được bao bọc bởi vỏ ngoài vàng óng, trong suốt óng ánh, linh khí tràn ra.

Linh khí hùng hậu, gần đạt đỉnh phong, trong đó không ít Long Nha Mễ đã chín.

Lâm Dương cùng Toại Nhân thị, Hữu Sào thị, Trục Y thị, đứng bên cạnh cánh đồng mạch màu vàng, đầy mong đợi nhìn cánh đồng Long Nha Mễ.

“Võ Tổ, mỗi hạt Long Nha Mễ ít nhất cũng nặng trăm cân, một

vạn trượng điền địa, ít nhất cũng có vạn cân Long Nha Mễ, nếu chín, đủ cho hàng ức nhân tộc lương thực mấy năm." Mắt Toại Nhân thị đầy vẻ kích động, tuy tin tưởng Long Nha Mễ có thể trồng thành công, nhưng đến khoảnh khắc thu hoạch thật sự, lại không cách nào ức chế được sự kích động trong lòng.

Lâm Dương cũng đầy vẻ vui mừng, niềm vui của mùa màng bội thu xuyên thấu tâm can hắn, đặc biệt là hắn ở kiếp trước, vốn sinh ra trong một cường quốc nông nghiệp, loại niềm vui đó càng như in sâu vào huyết mạch của hắn.

"Không tệ, Long Nha Mễ đủ sức sánh ngang linh dược, người bình thường phục dụng, cộng thêm tu luyện Võ Đạo, có hiệu quả phi phàm, thậm chí không dùng bao lâu." "Tộc nhân bình thường, nếu thường niên phục dụng, trăm năm sau liền có thể bước vào tu vi Tiên Đạo, Nhân tộc cũng sẽ triệt để hoàn thành thuế biến." Lời nói của Lâm Dương, ban cho Tam Tổ vô cùng tín tâm, tâm hoa nộ phóng nhìn về phía Long Nha Mễ sắp chín, e rằng trong một đoạn thời gian gần đây, họ đều khó lòng triệt để bình tĩnh lại được, những vấn đề khó khăn đã làm khó vô số năm tháng, nay trong một sớm được giải quyết, loại kích động này, tự nhiên khó mà diễn tả bằng lời.

Thời gian vô ý trôi qua, bỗng nhiên, vô số thân cây Long Nha Mễ theo đó rung động, linh khí khắp trời đang cuồng dũng, không ngừng bị từng thân cây Long Nha Mễ thôn phệ, sau đó được vận chuyển lên từng hạt Long Nha Mễ trên đỉnh.

Trên mỗi thân cây Long Nha Mễ đều có trăm hạt Long Nha Mễ, sau khi hấp thu đủ linh khí, liền sẽ tự nhiên rụng xuống đất.

Khi Nhân tộc Tam Tổ và Lâm Dương đang kích động, trên bầu trời Nhân tộc Thánh Địa, bỗng nhiên xuất hiện một đạo uy áp khủng bố, mang theo một luồng ý chí lăng giá vạn vật, giáng xuống, tràn ngập

trong lòng vô số người, tất cả mọi người đều nhao nhao bỏ việc đang làm, tâm thần chấn động, nhìn về phía chân trời.

Trên bầu trời, từng đạo Huyền Hoàng chi khí lan tỏa, hình thành một luồng kim vân hùng hậu vô lượng, kim vân quang huy chiếu rọi ức vạn dặm đại địa, tản xuống vô cùng hoa quang dẫn động thiên địa đại biến.

Trong đó một số Tiên Thiên Nhân Tộc có kinh nghiệm, không khỏi thất thanh nói: "Thiên Đạo công đức giáng lâm, lại là ai đã làm ra chuyện được Thiên Đạo công nhận vậy?" "Nhìn kìa, bóng dáng Nhân tộc Tứ Tổ, và cánh đồng Long Nha Mễ kia, chẳng lẽ…?" Cùng với thanh âm đó vang lên, ánh mắt vô số người đều đổ dồn về phía Lâm Dương, quả nhiên, lúc này trên thân thể Lâm Dương ẩn ẩn có một luồng khí tức huyền diệu phù động, hội tụ với kim vân công đức trên bầu trời.

Hiển nhiên, người một lần nữa kinh động Thiên Đạo và được công nhận, chính là Võ Tổ Lâm Dương.

Kim vân trên bầu trời không trực tiếp giáng xuống, trên cánh đồng mạch, mỗi khi có một thân Long Nha Mễ chín rụng xuống, kim vân công đức trên đỉnh trời liền sẽ theo đó nồng đậm thêm một phần.

Dưới ánh sáng của vô cùng công đức, kim huy của cánh đồng Long Nha Mễ càng rực rỡ hơn, tốc độ chín tăng gấp bội, mỗi thời mỗi khắc đều có số Long Nha Mễ hàng nghìn cân chín rụng xuống đất.

Thời gian từ từ trôi qua, kim vân công đức trên đỉnh trời cũng theo đó càng thêm hùng hậu, ba người Toại Nhân thị, đầy vẻ hâm mộ nhìn Lâm Dương đang tiếp nhận lễ rửa tội của Thiên Đạo ý chí bên cạnh, không phải là không hâm mộ, dù sao muốn đạt được Thiên Đạo công nhận là cực kỳ khó.

Muốn đạt được công đức chi lực, cần phải hiệp trợ Thiên Đạo

vận chuyển, có trợ giúp Thiên Đạo vận chuyển, tự nhiên có thể đạt được công đức.

Nhưng đại thế Thiên Đạo, ngay cả Chuẩn Thánh đại năng giả cũng không cách nào suy diễn, muốn mưu cầu công đức, lại càng là chuyện vô cùng viển vông.

Cũng khiến Toại Nhân thị và những người khác, càng thêm khâm phục Lâm Dương. … Thiên Đạo giáng xuống vô lượng công đức, chấn động vô số đại năng giả Hồng Hoang, đặc biệt là sự việc xảy ra tại Nhân tộc, càng khiến vô số đại năng giả kinh ngạc.

Chương 32

"Kể từ khi Nữ Oa Thánh Nhân thành đạo, Nhân tộc ba phen năm lượt giáng xuống công đức, chẳng lẽ Nhân tộc có ẩn tình gì sao?" Một số đại năng giả suy đoán về Nhân tộc, nhưng dù suy diễn thế nào, cũng không thể suy diễn ra Nhân tộc sẽ là nhân vật chính của Hồng Hoang thiên địa sau này, bởi vì chuyện này, ngay cả Nữ Oa đã thành Thánh cũng không rõ, có lẽ chỉ có Hồng Quân đã hợp Đạo mới rõ.

Côn Luân Sơn, Ngọc Hư Cung.

Kể từ khi Nữ Oa thành Thánh đã ngàn năm trôi qua, Tam Thanh đồng là đệ tử của Hồng Quân, hiển nhiên cảm thấy áp lực bội phần, đặc biệt là Lão Tử với tư cách Đại Sư Huynh, áp lực càng lớn.

Tam Thanh, với tư cách Bàn Cổ chính tông, căn cốt xếp hàng đỉnh điểm Hồng Hoang, trong đó Lão Tử với tư cách Thái Thanh của Tam Thanh, thực lực lại càng là mạnh nhất trong sáu đệ tử của Hồng Quân.

Nhưng, với tư cách mạnh nhất lại không trở thành vị Thánh Nhân chứng đạo đầu tiên, ngược lại còn bị Nữ Oa nhanh chân vượt trước, vô luận thế nào cũng có chút mất mặt.

Nhân tộc liên tục đạt được Thiên Đạo công nhận, giáng xuống công đức, tự nhiên bị Lão Tử ghi nhớ, nay lại một lần nữa giáng lâm, trong lòng hắn cũng không khỏi chìm vào trầm tư.

"Nhân tộc chưa xuất hiện ngàn năm, nhưng lại liên tục đạt được Thiên Đạo công nhận, chẳng lẽ trong đó có ẩn tình gì sao?" Nhân tộc với tư cách chủng tộc do Nữ Oa thành đạo để lại, ngay từ đầu cũng đã hấp dẫn vô số đại năng giả chú mục, nhưng sau khi hơi chú ý một chút, tất cả mọi người đều mất đi hứng thú.

Nhân tộc sơ sáng tuy xếp vào Tiên Thiên, nhưng thông qua hậu thiên phồn diễn, sẽ càng ngày càng yếu ớt, chỉ trong ngàn năm ngắn ngủi, Nhân tộc mới nhất đã gần như biến thành phàm thể, một chủng tộc như vậy, làm sao có thể khiến đại năng giả chú mục.

Trước kia Lão Tử cũng nghĩ như vậy, nhưng hiện tại lại có cách nghĩ khác, nhưng dù suy diễn thế nào, cũng không thể biết được, Nhân tộc sẽ là nhân vật chính của Hồng Hoang thiên địa sau này.

Nhân tộc Tứ Tổ, làm lớn mạnh Nhân tộc, tự nhiên thuộc về việc thúc đẩy đại thế, đạt được Thiên Đạo công nhận, cũng là điều hợp lý.

"Thôi được, đợi sau khi Nữ Oa sư muội kết thúc việc khai tịch đạo tràng, liền lại đi đến Nhân tộc vậy." Nói xong, Lão Tử bắt đầu bế mục dưỡng thần. … Nhân tộc Thánh Địa, kim vân công đức trên đỉnh trời, cuối cùng cũng đạt đến đỉnh điểm, không còn tăng trưởng nữa, bởi vì lúc này vạn trượng Long Nha Mễ đã gần như chín và rụng xuống đất.

Cùng với việc thân cây Long Nha Mễ cuối cùng rụng xuống đất, kim vân công đức hùng hậu lơ lửng trên đỉnh trời chiếu xuống một đạo trụ vàng, bao phủ hoàn toàn thân thể Lâm Dương trong đó.

Toại Nhân thị chậc chậc tán thán nói: "Võ Tổ có cơ duyên thật tốt, luồng công đức chi lực này, e rằng còn nhiều hơn tổng cộng của ba người chúng ta nữa." "Không tệ, luồng công đức chi lực này, vượt xa tổng hòa của ba người chúng ta, nếu Tứ đệ nguyện ý dùng công đức chi lực tăng trưởng tu vi, e rằng có thể lập tức chứng đạo Đại La Kim Tiên." Hâm mộ tự nhiên có, nhưng ba người càng nhiều hơn là chúc phúc cho Lâm Dương, sau khi Long Nha Mễ trồng thành công, sau này Nhân tộc sẽ không còn phải lo lắng về vấn đề thực vật nữa, mỗi người ít nhất cũng có thể ăn no mặc ấm.

Toại Nhân thị và những người khác, đang bàn bạc, chờ đợi sau khi

việc này kết thúc, liền sẽ gửi Long Nha Mễ đến các đại bộ lạc Nhân tộc hiện tại, để họ bồi dưỡng gieo trồng, như vậy cũng coi như đã định.

Công đức giáng xuống, lần lượt được Lâm Dương nạp nhập vào thức hải, nhưng hắn không hấp thu, bởi vì hắn sớm đã tìm thấy phương pháp sử dụng công đức khác, về cơ bản, hiệu quả không hề kém so với việc trực tiếp thôn phệ.

Rất nhanh, công đức quán thâu hoàn thành, Lâm Dương cũng theo đó mở đôi mắt, toàn thân tắm gội trong kim mang, cả người trông như một vị thần linh.

"Công đức khổng lồ như vậy, sau khi thôn phệ hoàn thành, hoàn toàn đủ sức thúc đẩy tinh hạch hoàn thành sự thuế biến thành hành tinh." Cảnh giới hành tinh cũng tương đương với Thái Ất Kim Tiên, điều này khiến người ta cảm thấy đáng sợ, phải biết rằng trước đó, Lâm Dương không phải vừa mới từ tầng thứ Chân Tiên đột phá tầng thứ Kim Tiên sao?

Không thể không cảm thán, cơ duyên của Lâm Dương sâu đậm đến mức nào, thật đáng sợ.

Trên bầu trời, ý chí lăng giá vạn vật từ từ tiêu lui, vô cùng hoa quang đạo vận từng trận tiêu tán, thiên địa lại một lần nữa tĩnh lặng, khôi phục dáng vẻ vốn có.

"Chúc mừng Võ Tổ, lại đạt được công đức chi lực." Đối mặt với lời chúc phúc của ba người Toại Nhân thị, Lâm Dương khẽ mỉm cười nói: "Cũng là cơ duyên xảo hợp thôi, nhưng, ta sẽ nhanh chóng thu thập Long Nha Mễ, sau đó phân ra một đợt để gieo trồng." Long Nha Mễ, việc gieo trồng không hề khó như vậy, chỉ cần tìm một mảnh đất trên linh mạch, sau khi gieo xuống, Long Nha Mễ liền sẽ sinh rễ nảy mầm, tự chủ thôn phệ thiên địa linh khí, không ngừng sinh trưởng,

ngày thường chỉ cần tưới một ít linh dịch, giữ cho linh thổ ẩm ướt là được.

Không có niềm vui nào lớn hơn niềm vui được mùa, phàm là sinh linh đều phải sống sót, Long Nha Mễ trong mắt tất cả mọi người, không nghi ngờ gì có thể duy trì sự sống cơ bản, mỗi tộc nhân được triệu tập để thu hoạch Long Nha Mễ, thần tình đều mang theo sự vui mừng phấn khởi.

Một vụ thu hoạch Long Nha Mễ, có tới vạn cân, mỗi hạt quả đều to lớn, chất đống thành hơn trăm ngọn đồi nhỏ.

Trong vạn cân Long Nha Mễ, có một trăm vạn cân được phân ra, dùng làm hạt giống, tiếp tục chôn vào lòng đất để gieo trồng.

Chín trăm vạn cân còn lại, sau khi Nhân tộc Tứ Tổ thương nghị, đã lấy ra năm trăm vạn cân phân phát cho hàng ức tộc nhân, tính trung bình, mỗi người đều ít nhất có lượng dùng được hơn một tháng.

Bốn trăm vạn cân, dưới quyết đoán của Võ Tổ Lâm Dương, toàn bộ cung cấp cho mười vạn đại quân tiêu hao hàng ngày.

Nhân tộc hiện tại, trải qua sự phát triển của Long Nha Mễ, đối với thực vật, tạm thời sẽ không quá thiếu hụt, dưới tình hình này, việc quan trọng nhất không gì bằng tăng trưởng thực lực.

Có vô số Long Nha Mễ làm vật tiêu hao hàng ngày, lại do Lâm Lôi thao luyện, không dùng bao lâu, tu vi của mười vạn Nhân tộc đại quân đều có thể đề thăng lên một tầng thứ nữa.

Thế giới Hồng Hoang hiểm ác vạn phần, Nhân tộc hiện tại vẫn còn yếu nhỏ, vì vậy trong điều kiện hữu hạn, Lâm Dương sẽ lựa chọn ưu tiên dùng tài nguyên để ấp ủ mười vạn Nhân tộc chủ lực đại quân.

Có hiệu quả tương trợ của Long Nha Mễ, hiệu quả tự nhiên theo đó hiển hiện ra, ngày đêm, nơi đại quân đóng quân, đều có khí tức

huyết sát ngút trời trùng thiên, mỗi ngày đều có thể thấy sự cường thịnh.

Mười vạn Nhân tộc đại quân được trang bị vũ khí, cũng dần dần thành hình, ít nhất trông như một dòng chảy đen kịt, nếu thả ra, e rằng đủ sức cuốn phăng mọi thứ. … Sau khi giao phó một số sự vụ khác, Lâm Dương lại một lần nữa chìm vào bế quan, thế giới Hồng Hoang, không phải một trò chơi chiến tranh, ưu tiên hàng đầu là thực lực bản thân.

Lâm Dương khi Long Nha Mễ chín, lại một lần nữa đạt được vô lượng công đức, vì vậy, lần bế quan này, hắn thử xem có thể đột phá cảnh giới Thái Ất Kim Tiên hay không.

Lâm Dương khoanh chân tĩnh tọa trên thạch sàng, tâm thần chìm đắm trong đó.

Tinh Thần Biến công pháp khác với tu hành Hồng Hoang, không tồn tại những bình cảnh cố hữu của Tiên Đạo Hồng Hoang, mỗi một cảnh giới càng tương đương với một loại tinh thần diễn hóa thuế biến, dần dần chuyển sang hướng phi phàm.

Với mức độ Lâm Dương lý giải về Tinh Thần Biến công pháp, chỉ cần có đủ tài nguyên, thậm chí có thể không ngừng đột phá cảnh giới hiện có, căn bản sẽ không tạo thành bất kỳ tình huống căn cơ bất ổn nào.

Nhưng, hiện tại tầng thứ diễn hóa của Lâm Dương đã đạt đến cảnh giới tinh hạch, cảnh giới hành tinh tiếp theo, mức độ tiêu hao tài nguyên lại càng khủng khiếp.

Thậm chí thôn phệ và luyện hóa vạn cân Long Nha Mễ, cũng không đủ để lấp đầy cảnh giới tinh hạch.

Nhưng, công đức chi lực thì khác, loại sức mạnh này, vượt xa linh

khí, chất lượng càng đáng sợ.

Quan trọng nhất, Tinh Thần Biến hoàn toàn có thể hấp thu và tiêu hóa công đức chi lực, coi đó là nội tình.

Chương 33

Lâm Dương, càng có thể mượn công đức, ngưng luyện Huyền Hoàng Công Đức Bất Diệt Thể, đối với hắn, công đức là sự tồn tại vạn năng.

Cùng với tâm thần Lâm Dương chìm đắm vào nhục khiếu của mình, Huyền Hoàng công đức chi lực tiềm tàng trong thức hải, cũng theo đó tuôn trào ra, xâm nhiễm toàn bộ thạch thất, tắm gội khắp toàn thân hắn.

Từng đạo Huyền Hoàng công đức, thuận theo nhục khiếu tiến vào nội thiên địa của Lâm Dương.

Hiện tại tinh hạch mà Lâm Dương dựng dục đã khổng lồ năm nghìn trượng, tương đương với việc bước vào cảnh giới tinh hạch trung kỳ, sau khi Huyền Hoàng công đức chi lực dũng nhập vào đó, lập tức liền hội tụ trên vô số tinh hạch.

Từng hạt tinh hạch cực lớn, như thể biết hô hấp, mỗi lần rung động đều sẽ thôn phệ từng luồng Huyền Hoàng công đức chi khí, đồng thời tinh hạch của bản thân, cũng sẽ không ngừng lớn mạnh thêm mấy phần.

Nhưng, hiển nhiên, công đức có hạn, bị hơn mười hai vạn chín nghìn sáu trăm hạt tinh hạch phân hóa, nên không còn sự thuế biến kịch liệt như lúc mới bắt đầu.

Công đức chi lực tiềm tàng trong thức hải của Lâm Dương không ngừng hội tụ tiến vào nhục khiếu, làm lớn mạnh tinh hạch, cả thế giới nhục khiếu cũng đang mở rộng với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Triệu dặm, vạn dặm, ức vạn dặm.

Toàn bộ không gian nhục khiếu, tựa như hóa thành một vũ trụ u ám, từng hạt tinh hạch lấp lánh quang huy mờ ảo nhưng rực rỡ, sức mạnh tẩm thấu khắp toàn thân Lâm Dương, khiến thân thể hắn trong vô thức thuế biến.

Đồng thời với sự thuế biến, luồng khí tức thâm thúy đó, cả Thánh điện căn bản không cách nào chống cự, không ngừng khuếch tán ra ngoài, những người đầu tiên phát giác chính là Nhân tộc Tam Tổ.

Đối mặt với việc Lâm Dương lại một lần nữa đột phá tu vi, trong lòng họ chỉ có cảm khái, sau đó liền càng thêm tận tâm đầu nhập vào việc xây dựng Nhân tộc Thánh Địa.

Từng hạt tinh hạch lấp lánh tinh quang yếu ớt, có ánh vàng nhạt, chiếu rọi toàn bộ vũ trụ nhục khiếu u ám, rải đầy từng đạo hoa quang rực rỡ.

Lần này, Lâm Dương mang đến Long Nha Mễ, khiến cả Nhân tộc sau này đều có thể miễn khỏi đói rét, công đức lớn lao vượt xa việc sáng tạo Võ Đạo trước kia, thậm chí so với tổng cộng của ba người Toại Nhân thị cũng còn hùng hậu hơn.

Dưới công đức chi lực hùng hậu, tinh hạch hiện nay đã lớn mạnh vạn trượng, mỗi hạt tinh hạch đều mang theo từng chấm kim huy loang lổ, cả vũ trụ nhục khiếu, lại càng lớn thêm vạn dặm, vũ trụ đã ngưng tụ hình thái sơ bộ.

Cùng với việc tinh hạch lớn mạnh vạn trượng, sâu trong vũ trụ cũng theo đó truyền ra từng đạo ba động, gợn sóng khuếch tán khắp thế giới, tinh hạch chịu sự thuế biến của luồng sức mạnh đó, bắt đầu chuyển hóa sang một loại hình thái khác.

Bản nguyên tinh hạch phun ra từng luồng sức mạnh mơ hồ, trôi nổi trên toàn bộ tinh hạch, hình thành một luồng khí thái lan tỏa khắp vạn trượng tinh hạch, cùng lúc đó cả vũ trụ đều đang theo đó biến

hóa, tốc độ khuếch triển lại một lần nữa bùng nổ.

Nhưng, sự bùng nổ của vũ trụ nhục khiếu, không phải không để lại dấu vết, Lâm Dương khoanh chân tọa thiền trên thạch sàng, quanh thân bùng phát ra một luồng khí tức khủng bố, dẫn động vạn dặm đại địa, linh khí cuồng bạo động, trên Thánh điện hình thành một xoáy nước linh khí, chen chúc dũng nhập vào.

Lâm Dương thôn phệ hải lượng thiên địa linh khí, nhục khiếu trong cơ thể hắn bắt đầu phát sinh biến hóa long trời lở đất.

Từng hạt tinh hạch, dưới linh khí sung túc, phun ra một luồng quang hoa huyền ảo, vạn trượng tinh hạch, hướng tới sự diễn biến thành hành tinh, bốn yếu tố cơ bản cấu thành thế giới, địa thủy hỏa phong, từ vũ trụ mênh mông hội tụ, tinh hạch khổng lồ diễn hóa ra từng hành tinh.

Thời gian từ từ trôi qua, mỗi năm trôi qua, đều sẽ có vô số tinh hạch, dưới vô cùng linh khí, diễn biến thành thế giới hành tinh, sinh cơ đang diễn hóa, hình thành từng đạo khí tức huyền diệu, toàn bộ vũ trụ nhục khiếu đều đang theo đó đại biến.

Chớp mắt, mấy trăm năm trôi qua.

Lúc này Lâm Dương, vũ trụ nhục khiếu trong cơ thể hắn, trên ý nghĩa chân chính đã biến hóa thành một vũ trụ, rộng lớn vô biên, diện tích hoàn toàn vượt qua một Đại Thiên thế giới, căn bản không nhìn thấy tận cùng.

Từng hành tinh lấp lánh các loại khí thái, đang tự chuyển động dưới sức mạnh cố hữu.

Trên hành tinh, diễn biến ra mấy chục vạn trượng đại địa, trong đại địa khai mở ra từng đạo sơn xuyên hà lưu, đại địa nhấp nhô, sơn phong sừng sững, phong vân gào thét, trong mỗi hành tinh đều diễn

hóa ra khí thái.

Hành tinh diễn biến hoàn tất, vô cùng sức mạnh thuận theo nhục khiếu dũng nhập vào tứ chi bách mạch của Lâm Dương, càng mang theo từng luồng pháp tắc chi lực huyền diệu, chỉ qua lần diễn hóa này, Lâm Dương cũng từ sự biến hóa của vũ trụ, lĩnh hội được bốn loại pháp tắc chi lực cơ bản là địa thủy hỏa phong.

Tuy không cường hãn, nhưng cùng với việc hành tinh không ngừng diễn hóa, chắc chắn sẽ có một ngày, Lâm Dương vung tay liền có thể bằng không diễn hóa ra một thế giới, thậm chí hủy diệt một thế giới.

"Cảnh giới hành tinh, tương đương với Thái Ất Kim Tiên, tại thế giới Hồng Hoang hiện nay, Thái Ất Kim Tiên có thể xem là một tiên nhân có chút thực lực rồi." Lâm Dương thở dài một hơi, cảm giác tảng đá đè nặng trong tâm thần hơi dịch chuyển một chút, nhưng cũng chỉ là một chút mà thôi.

Kẻ địch lớn nhất của Nhân tộc là Yêu tộc, hiện nay Đế Tuấn đã thành lập Yêu Đình, trong Yêu Đình thì Kim Tiên Yêu Vương nhiều như chó, Thái Ất Kim Tiên thì đầy rẫy khắp nơi.

Đặc biệt là cùng với việc Nữ Oa thành Thánh, toàn bộ Hồng Hoang tất định sẽ bước vào thời đại Thánh Nhân, ân uy Thánh Nhân bao trùm Hồng Hoang, sẽ tư sinh dựng dục ra một đại phê tồn tại đỉnh tiêm.

Trong Vu Yêu Lượng Kiếp sau này, đừng nói là Đại La Kim Tiên, Chuẩn Thánh và những đại năng giả đỉnh tiêm khác đều có nguy cơ vẫn lạc, đặc biệt là Nhân tộc sống sót trong kẽ hở giữa Vu Yêu, càng sẽ chịu đả kích mang tính hủy diệt.

Mỗi một nhân tộc đều là sinh mệnh, Lâm Dương đã chuyển sinh thành nhân tộc ở thế này, lại sở hữu Đại Đạo Tiểu Duyệt Độc hệ

thống, sẽ không khoanh tay nhìn Nhân tộc gặp phải hủy diệt, dù nội tâm hắn hiểu rõ, Nhân tộc dưới sự che chở của Thiên Đạo, không thể bị diệt tộc.

Lâm Dương cũng không thể khoanh tay nhìn, Nhân tộc liên tục bị vạn tộc Hồng Hoang chèn ép, hắn muốn dẫn dắt toàn bộ Nhân tộc quật khởi, để họ biết, Nhân tộc yếu ớt trong mắt vô số người sẽ đáng sợ đến mức nào. … Lần này, để đột phá Thái Ất Kim Tiên, Lâm Dương đã hao phí mấy trăm năm thời gian, trong mấy trăm năm đó, toàn bộ Nhân tộc Thánh Địa, cũng theo đó thay đổi hoàn toàn mới.

Tường thành cao vút, bao vây toàn bộ Nhân tộc Thánh Địa, trong đó các bộ tộc Nhân tộc được phân chia rải rác, trên đại địa đã xây dựng từng bộ lạc, trên mỗi bộ lạc, đều có một cánh đồng mạch thuộc về mình, trên cánh đồng mạch gieo trồng vô số Long Nha Mễ màu vàng óng. 4. "Sự biến hóa của Nhân tộc thật sự rất lớn, chỉ trong mấy trăm năm ngắn ngủi, khiến ta có cảm giác tang thương biển xanh hóa nương dâu." Lâm Dương bước ra Thánh điện, sừng sững trên đỉnh núi cao, nhìn xuống toàn bộ dãy núi, trong mắt hiện lên nụ cười tự mãn, sự thay đổi của Nhân tộc, mang lại, có sự biến hóa như vậy, trong lòng hắn cũng rất vui mừng.

Trong Nhân tộc Thánh Địa có thể thấy vô số nhân tộc tồn tại, trên mặt mỗi người đều mang vẻ hạnh phúc, đồng thời trên mỗi tòa tường thành, có từng hàng binh sĩ mặc giáp đen, tay cầm thương đen, những người này cũng là một bộ phận của mười vạn đại quân năm đó.

Chỉ là, đại quân hiện tại, dưới sự cần luyện Võ Đạo và cung cấp tài nguyên, sớm đã toàn bộ bước vào tu vi Tiên Đạo.

Trong đó Lâm Lôi, Lâm Phong và năm người khác, tu vi lại càng mới đạt đến đỉnh phong Võ Đạo Nhân Tiên, trong Hồng Hoang thì thuộc đỉnh phong Thiên Tiên, hung sát chi khí trên thân mỗi người

triển lộ ra, đều có thể khiến tồn tại đồng cảnh run sợ.

Rất nhanh, Lâm Dương một đường du đãng, đến trên một mặt tường thành trong đó.

Chương 34

Lâm Dương xuất hiện, lập tức thu hút sự chú ý của vô số người, trong đó phản ứng nhanh nhất chính là tướng lĩnh quân sĩ trấn thủ nơi này, lập tức quỳ một gối xuống đất, lớn tiếng hô: "Thổ bộ, đệ ngũ quân đoàn, tham kiến Võ Tổ." "Võ Tổ!

Nhân tộc Tứ Tổ của chúng ta?" "Tương truyền, chính Võ Tổ đã khai sáng Võ Đạo cho Nhân tộc chúng ta, gieo trồng Long Nha Mễ, khiến Nhân tộc chúng ta đạt được huy hoàng." "…" Vô số nhân tộc bình thường nhao nhao nghị luận, ánh mắt nhìn về phía Lâm Dương, đều tràn đầy một loại cung kính, nhao nhao cúi đầu hành lễ.

Lâm Dương khẽ gật đầu, nhìn về phía thiên nhân đại quân trấn thủ tường thành trước mặt, khí tức trên thân mỗi người đều đã bước vào tu vi Tiên Đạo, quan trọng nhất, những người này hầu như đều mang theo một luồng hung mãnh như sói như hổ, vừa nhìn là biết đã trải qua nhiều trận sát phạt.

Hiện nay, đại quân thuộc Nhân tộc Thánh Địa, vẫn duy trì số lượng mười vạn người, trong khoảng thời gian này tự nhiên cũng có không ít tướng sĩ vẫn lạc, hóa thành cát bụi, việc bổ sung sau đó, cũng không vượt quá con số này.

Lâm Dương phân phó, Nhân tộc tuy dần dần cường đại, nhưng duy trì chi tiêu của đại quân, vẫn cần một lượng tài nguyên khổng lồ, Lâm Dương không cần những người chỉ để lấp đầy số lượng.

Hiển nhiên, cách làm này là chính xác, đại quân trấn thủ cửa thành trước mắt, đừng nhìn chỉ có nghìn người, nhưng mỗi người đều là tồn tại trưởng thành từ sát phạt, nghìn người tu vi Tiên Đạo thành quân, sức mạnh bùng phát ra tuyệt đối không thể xem thường.

Nhưng, khi ánh mắt Lâm Dương rơi vào những người bình thường này, lại không tránh khỏi có chút suy nghĩ.

Rất nhanh, có một tướng sĩ bước lên phía trước, nhìn dáng vẻ hẳn là quân trưởng của đệ ngũ quân đoàn, người này toàn thân mặc áo giáp, chỉ có một cái đầu hung hãn lộ ra ngoài, trên mặt có một vết sẹo từ trán kéo dài xuống cằm, xem ra cũng là một tồn tại đã trải qua không ít chiến đấu.

"Thuộc hạ Thổ Nguyên, là quân trưởng đệ ngũ quân đoàn, còn những người này, đều là các bộ lạc nhân tộc di cư từ khắp Hồng Hoang đến." "Nga!" Lâm Dương chợt hiểu ra, nói: "Chẳng trách, nhân khẩu Thánh Địa tăng trưởng nhiều như vậy, điểm này làm rất tốt, chỉ có tập hợp các bộ lạc nhân tộc lại làm một, mới có thể che chở sự trưởng thành tốt nhất." Lâm Dương khẽ mỉm cười, Nhân tộc hiện nay có Long Nha Mễ tồn tại, cộng thêm một chi đại quân sở hướng vô địch, thực vật bình thường không thành vấn đề gì.

Hơn nữa, tộc nhân bình thường, cũng không phải không có việc gì làm, sau này việc xây dựng Thánh Địa, cho đến phát triển đều không thể thiếu, những người này, Lâm Dương đã thương nghị với Toại Nhân thị và những người khác trước khi bế quan rồi quyết định.

"Chúng ta bái kiến Võ Tổ." Nghe Thổ Nguyên nhắc đến, gần mười vạn nhân tộc bình thường tại chỗ, nhao nhao hướng về Lâm Dương hành lễ, ánh mắt nóng bỏng, tràn đầy kính ý dạt dào.

"Mọi người không cần như vậy, ta đồng là Nhân tộc, tự nhiên phải tương trợ lẫn nhau, tất cả mau chóng tiến vào đi, nơi này cũng không an toàn." Lâm Dương mỉm cười nhìn về phía tộc nhân, lời nói vừa dứt chưa đầy một hơi, sắc mặt hắn liền thay đổi, đối với Thổ Nguyên trước mặt quát lớn: "Có Yêu tộc, toàn quân liệt trận." Thổ Nguyên hơi ngẩn ra, tâm thần đang suy nghĩ, thân thể đột nhiên hành

động, trực tiếp đạp chân lên tường thành cao trăm trượng, quát lớn: "Toàn quân liệt trận, liệt trận!" "Đông đông đông!" Tiếng bước chân trầm đục, có trật tự vang vọng đại địa, các nhân tộc bình thường nghe tin đều nhao nhao lẩn về phương xa, toàn bộ thiên nhân đại quân, từ khi nghe tin cho đến khi liệt trận hoàn thành, chỉ trong chốc lát mà thôi.

Đại trận vừa mới bố trí xong, bầu trời phương xa liền đón một đóa ô vân hùng hậu.

"Oanh long long!" Trong ô vân, từng luồng yêu khí thâm thúy hung dũng bành trướng, yêu khí ngập trời chấn động, từng con cự thú hình thù kỳ dị lộ ra thân hình, Yêu tộc tuy sau khi bước vào Tiên Đạo, liền có thể thoái hóa yêu thân, hóa hình thành Tiên Thiên Đạo Thể.

Nhưng thân thể sau khi hóa hình, tuyệt đối không tiện dụng bằng bản thể, vì vậy trong chiến đấu, những yêu tộc yếu nhỏ như Thiên Tiên, đều hiển hóa ra chân thân, để từ đó bùng phát chiến lực đỉnh phong.

Thần thức Lâm Dương khẽ quét, thần tình căng thẳng hơi thả lỏng: "Một con Chân Tiên, gần trăm con Thiên Tiên Đại Yêu, không quá mạnh." Nhưng, một hiện tượng lại khiến Lâm Dương vô cùng coi trọng, Yêu tộc tuy thành đàn, nhưng lại rất ít khi quy mô lớn tập kích Nhân tộc, hiện tượng này rõ ràng là không bình thường.

Với Thổ Nguyên cầm đầu, thiên nhân quân đoàn khi nhìn thấy một quần Đại Yêu từ xa, thần tình theo đó trầm xuống, hiển nhiên cũng là lần đầu tiên gặp phải tình huống như vậy.

"Phong Dương Trận, nghênh kích Yêu tộc." Thổ Nguyên lớn tiếng hô một tiếng, thiên nhân đại quân phía sau, hành động có trật tự, trong chốc lát liền đứng thành hàng chỉnh tề, ba ba hai hai đứng thành thế, toàn thân lộ ra từng trận khí tức hung sát khủng bố, xâm nhiễm thương khung, một đạo huyết sắc kiếp vân, từng trận sát phạt giáng

xuống.

Khí phách Võ Đạo, hoành bá trường không, ý chí bùng phát ra từ thân thể của những người tu luyện Võ Đạo trời sinh, luồng ý chí Võ Đạo đó tựa như một thanh trường đao sắc bén lộ ra phong mang, hiển lộ ra một mặt sắc bén nhất, nghênh đón yêu vân phương xa.

"Xuy xuy!

Nhân tộc, đúng là một Nhân tộc tốt, trước kia đã chém giết vô số nhị lang của Yêu tộc ta, hôm nay ta liền muốn triệt để khiến Nhân tộc diệt vong." Trên tầng mây yêu, đột nhiên truyền đến từng luồng âm thanh lạnh lẽo, trong đó tràn đầy sự hung tàn đáng sợ, một luồng khí tức khủng bố mênh mông như trời cao truyền xuống, vô số sinh linh trên đại địa mấy vạn dặm đều cảm thấy tim đập thình thịch.

"Chân Tiên trung kỳ sao, vừa hay thử xem, sức mạnh của ngươi cường đại cỡ nào." Khóe miệng Lâm Dương khẽ nhếch, không chọn ra tay, y muốn xem rốt cuộc đại quân do vô số tài nguyên của Nhân tộc Thánh Địa tạo ra mạnh mẽ đến mức nào.

"Chiến!

Chiến!

Chiến!" Thanh âm của Thổ Nguyên tràn đầy cương liệt.

Một chi Thiên Nhân Đại Quân, cường giả mạnh nhất cũng chỉ là tồn tại cảnh giới Võ Đạo Nhân Tiên hậu kỳ (tương đương Thiên Tiên hậu kỳ), thế nhưng dù vậy, đối mặt với bầy yêu trước mắt cùng tồn tại Chân Tiên trong đó, cũng không hề có chút sợ hãi nào.

Giữa những tiếng hô vang dội, một luồng Võ Đạo Quân Hồn đang ẩn ẩn ngưng tụ.

Phong Dương Trận, một loại quân trận được ghi lại trong Võ Kinh.

Đại trận bố trí, hung sát chi khí ngưng tụ thành Võ Đạo Quân Hồn.

Đại quân không ngừng hô vang, từng luồng hung sát chi khí thấu hiểu huyền bí, bay vào bầu trời, giữa không trung dần dần ngưng tụ thành một hư ảnh mãnh hổ cao ngàn trượng.

"Gào!" Mãnh hổ ngửa mặt lên trời rống giận, từng tiếng hô vang chiến ý hóa thành làn sóng âm thực chất quét qua, mây đen vạn dặm trên bầu trời đều chấn động theo.

Gần trăm đại yêu theo sau, sắc mặt đều trắng bệch, đáy mắt hiện lên từng tia sợ hãi.

"Nhân tộc, cũng có chút năng lực." Yêu tộc Chân Tiên kia sắc mặt ngưng lại, tùy tức cười lạnh nói: "Chẳng qua là một đám Thiên Tiên tồn tại, trong mắt ta chẳng khác nào lũ kiến hôi, có thể tùy tay bóp chết." "Giết!

Đồ sát hết Nhân tộc." Uy nghiêm bàng bạc xâm nhiễm, va chạm với cự hổ ngưng tụ trên không của đại quân Nhân tộc, triệt tiêu uy thế của Võ Đạo Quân Hồn mãnh hổ kia.

Các đại yêu tụ tập, mỗi con bản thể đều cao mấy trăm trượng, tựa như những ngọn núi nhỏ đè xuống.

Chỉ riêng cảnh tượng này đã khiến Nhân tộc bình thường run sợ trong lòng.

Nhưng đối mặt với sự xung kích của gần trăm đại yêu, Thổ Nguyên lại không hề có chút sợ hãi nào.

Không chỉ y, mà toàn bộ Thiên Nhân Đại Quân, trên nét mặt không hề có chút kinh sợ, chỉ có đầy vẻ tiêu sắt sát phạt.

"Giương cung." "Xoẹt xoẹt xoẹt!" Âm thanh xào xạc truyền đi, từng tướng sĩ động tác nhất tề, gần như cùng một lúc, hoàn thành quy trình giương cung lắp tên.

Từng mũi tên lóe hàn quang, tựa như những vì sao chớp sáng, đồng loạt nhắm vào gần trăm đại yêu đang xông tới.

Chương 35

Trên bầu trời, Võ Đạo Quân Hồn mãnh hổ do Phong Dương Trận ngưng tụ lại một lần nữa gầm rống.

"Gào!" "Vút vút vút!" Theo tiếng gầm rống của mãnh hổ, từng trận mưa tên mang hàn quang từ trong đại quân bắn ra như trút nước.

Trên mỗi mũi tên đều có hung sát chi khí màu đỏ tươi, dưới sự bao phủ của luồng hung sát này, những mũi tên bình thường giờ đây được phú cho năng lực khai sơn liệt thạch.

"Gió!

Đại Phong!" Thiên Nhân Đại Quân đồng loạt rống giận, giữa không trung, mãnh hổ ngàn trượng lập tức tan chảy, hóa thành một luồng lực lượng vô hình, quét về phía yêu tộc phía trước.

Sức mạnh của gió đó, rồng theo mây, hổ theo gió.

Dưới sự thúc đẩy của sức mạnh khủng bố từ Phong Dương Trận, mưa tên bắn nhanh giữa không trung bùng nổ sức mạnh cực cường, uy thế tăng thêm một bậc, ẩn chứa một luồng sức mạnh hủy diệt mọi thứ trên thế gian.

Một trận mưa tên lóe hàn quang, xuyên phá bầu trời, dưới sự trợ lực của Phong Dương Trận, tựa như một trận mưa sao băng, che phủ gần trăm yêu thú khổng lồ đang xông tới.

"Phốc xuy phốc xuy!" "Gầm gầm gầm!" Từng luồng huyết quang nổ tung trên thân từng con yêu, tựa như những đóa hoa máu nở rộ.

Chiến trận của Thiên Nhân Quân Đoàn đã được diễn luyện vô số lần, mỗi người đều có tu vi trong người, độ chính xác tự nhiên không cần phải nói nhiều.

Mỗi mũi tên bắn ra khỏi dây cung, tựa như mọc mắt, hoàn toàn nhằm vào điểm yếu của từng con yêu.

Mắt, tim, trên gần trăm yêu thú đang xông tới, mỗi con yêu thú, các điểm trọng yếu đều ít nhất bị vài mũi tên xuyên thủng.

Mũi tên làm từ ô mộc thiết, tuy không phải phàm thiết, so với yêu thân kiên cố của yêu thú kém rất nhiều, nhưng dưới sự nhiễm hung sát chi khí, từng mũi tên làm từ phàm thiết đó lại có sức mạnh dễ dàng xuyên thủng yêu thân.

Khi tốc độ và sức mạnh đạt đến một trình độ nhất định, một tờ giấy mỏng manh yếu ớt cũng có thể dễ dàng cắt đứt xương thịt con người.

Đặc biệt, những người bắn tên đều có tu vi Tiên Đạo, Phong Dương Trận lại càng nắm giữ sức mạnh của gió.

Chỉ với một kích này, chiến lực khủng bố của đại quân Nhân tộc đã được thể hiện rõ ràng.

Tiên huyết vương vãi khắp đại địa.

Từng con đại yêu đang xông tới, đôi mắt mất đi ánh sáng trở nên ảm đạm hoàn toàn, khí tức toàn thân suy bại, trực tiếp từ độ cao vạn trượng rơi xuống.

“Chiến!

Chiến!

Chiến!” Hung sát chi khí bàng bạc hội tụ trên bầu trời, hình thành mây máu, nhuộm đỏ nửa bầu trời.

Gần trăm đại yêu đã bước vào Tiên Đạo, trực tiếp dưới tay Thiên Nhân Đại Quân của Nhân tộc, lần lượt ngã xuống tại chỗ, thậm chí còn không thể đến gần vạn trượng tường thành Nhân tộc.

Thiên Nhân thành quân, hung uy cuồn cuộn, dễ dàng chém giết gần trăm tôn đại yêu Tiên Đạo, thậm chí còn chưa kịp làm bị thương bất kỳ ai.

Toàn bộ thiên địa, trong khoảnh khắc mấy vạn dặm, rơi vào một mảnh tĩnh mịch.

Trên tầng mây yêu, đại yêu Chân Tiên lúc trước lại thò đầu ra, khuôn mặt âm lãnh phủ đầy sương lạnh.

"Được lắm, dám giết yêu tộc của ta, ta sẽ khiến các ngươi phải trả giá đắt.

Nhân tộc yếu ớt, căn bản không biết yêu tộc đáng sợ đến mức nào." Vừa nói, y trực tiếp lao xuống, thân thể giữa không trung hiện ra vô vàn biến hóa.

Hai cánh tay mở rộng, từng lớp lông vũ đen kịt bùng lên, thân thể vốn chỉ lớn bằng người bình thường, trong vài hơi thở đã hóa thành một con Hắc Nha khổng lồ cao ngàn trượng.

"Lệ ~!" Đôi mắt lạnh lẽo kiệt ngạo của Hắc Nha ngàn trượng, phảng phất nhìn người chết mà nhìn xuống Thiên Nhân Đại Quân Nhân tộc bên dưới.

"Tên này giỏi thật, dị chủng Hồng Hoang, thảo nào cảnh giới Chân Tiên lại có uy thế như vậy." Dưới trướng, Lâm Dương ẩn giấu khí tức, không ngừng tấm tắc khen ngợi, hai mắt đánh giá thân thể con Hắc Nha kia, đột nhiên cười nói: "Nếu dùng lông vũ toàn thân nó để chế tạo mũi tên, e rằng có thể uy hiếp được Chân Tiên." Mưa tên vừa rồi, nhìn thì uy thế vô song, nhưng xét cho cùng chỉ được làm từ phàm thiết phàm mộc, có thể làm bị thương tồn tại Tiên Đạo, nhưng khó làm bị thương yêu tướng Chân Tiên.

Đặc biệt con Hắc Nha trước mắt này, là huyết mạch dị chủng

Hồng Hoang, căn cơ sánh ngang Tiên Thiên Thần Thai ma, một thân lông đen kiên cố, phàm thiết khó mà làm bị thương.

Thổ Nguyên đã trải qua nhiều chiến trường, có thể trở thành quân đoàn trưởng Thiên Nhân, nhãn lực tự nhiên không tầm thường, liếc mắt một cái đã phân biệt được ưu thế của địch và ta.

Đồng thời, đối mặt với tồn tại cấp bậc yêu tướng Chân Tiên, số lượng hiển nhiên không thể hiện được ưu thế.

Nhưng, Võ Kinh mà Lâm Dương truyền xuống, lại không chỉ đơn giản như vậy, trận pháp trong đó, càng là tinh túy của thế giới Dương Tiên được ngưng tụ và đúc kết qua vô số năm tháng.

"Võ Đạo Quân Hồn, ngưng tụ thân ta, Phong Dương Trận chuyển!" Thân thể Thổ Nguyên bay lên, kèm theo một tiếng quát lớn.

Nhân tộc cảnh giới Thiên Nhân Tiên Đạo, mỗi người thân thể đều tuôn ra một làn huyết vụ nồng đậm, huyết vụ bốc lên, không ngừng hội tụ trên bầu trời, bao quanh thân Thổ Nguyên.

Thiết huyết sát khí điên cuồng tuôn trào.

Dưới tiếng hô lớn của Thổ Nguyên, điên cuồng bạo động, vạn đạo huyết sát ngưng tụ trên người y.

"Oanh long long!" Uy thế vô danh giáng lâm, khí tức hung sát vô cùng từng trận phát tán.

Huyết vụ bốc lên không trung, chậm rãi ngưng tụ thành hình dáng mãnh hổ, chính là Võ Đạo Quân Hồn do Phong Dương Trận ngưng tụ trước đó.

Chương 36

Chỉ là, hư thể trước đó, giờ đây lại là thực thể.

Cự hổ toàn thân đỏ máu, bất kể thần thái hay hình dạng đều vô cùng ngưng kết, thậm chí có thể thấy từng sợi lông bay phấp phới.

Võ Đạo Quân Hồn, có thể ngưng tụ trên một người, chỉ là, một người không phải tùy tiện tìm ai cũng được, cần có sự khế hợp ngầm với toàn bộ tướng sĩ đại quân, thường cần tích lũy thời gian qua nhiều năm tháng, chỉ có như vậy mới có thể chỉ huy đại trận, ngưng tụ Võ Đạo Quân Hồn, gia trì lên một người.

"Ngao hống!" Một tiếng rống giận kiệt ngạo vang vọng, hình thành một làn sóng âm thanh quét khắp thiên địa, mục tiêu chính là Hắc Nha ngàn trượng đang lao xuống từ không trung.

"Lệ ~!

Nhân tộc tốt lắm, sinh ra chưa đến ngàn năm mà thủ đoạn lại nhiều đến vậy, trước đây ta thật sự đã đánh giá thấp." Hắc Nha nội tâm cười lạnh, sao không nhìn ra, cự hổ huyết sắc trước mắt, chỉ nhìn từ uy thế, đã không kém nó chút nào.

"Hừ, diệt vong đi." Hắc Nha không cam yếu thế, đôi cánh giương ra, cuồng phong vô tận quét tới, trong đó lại ẩn chứa từng luân phong nhận lớn mấy trăm trượng, mỗi luân phong nhận sắc bén đủ để khai kim toái thạch.

"Oanh long!" Giữa bầu trời, đột nhiên bùng phát một luồng chấn động, uy thế ngập trời cuồn cuộn, công thế giáng xuống, dư ba bùng nổ, quét ngang vạn dặm.

Cũng may, sau khi Phong Dương Trận vận chuyển, đại quân có

huyết sát chi lực che chở, nếu không chỉ với dư ba này thôi cũng đủ để đánh tan đội hình.

Sau một cuộc giao phong ngắn ngủi, Hắc Nha ngàn trượng và Huyết Hổ ngàn trượng kịch liệt va chạm vào nhau, động tĩnh chiến đấu của hai bên lớn đến mức suýt chút nữa xé nát cả vùng thiên địa.

Đại địa sụp đổ, núi sông tan biến, khí tức vô tận cuồn cuộn tuôn trào.

Chân Tiên tuy vẫn là tầng đáy nhất của Hồng Hoang, nhưng sức mạnh mà họ sở hữu lại không thể xem thường.

Trong vòng mấy chục hơi thở ngắn ngủi, toàn bộ vùng đất đã bị hủy diệt.

Trên bầu trời, không ngừng có lông vũ đen và vết máu rơi xuống như mưa xối xả.

Võ Đạo Quân Hồn do đại quân Nhân tộc ngưng tụ, dù sao cũng không phải thực thể, chịu công kích cũng không bị tổn hại lớn.

Trừ phi Hắc Nha có thể một đòn hủy diệt nó, hoặc phá hủy trận nhãn, nếu không căn bản không thể làm bị thương huyết hổ kia.

Nhưng, hiển nhiên, dù là một đòn tiêu diệt Võ Đạo Quân Hồn hay phá hủy trận nhãn, nó đều không thể làm được.

"Lệ ~!" Một tiếng rít gào, tràn đầy phẫn nộ vô tận, "Nhân tộc, Nhân tộc tốt lắm, ta nhất định sẽ báo việc này lên Yêu Đình, hãy chờ Yêu Đình triệt để diệt tộc các ngươi đi." Hắc Nha hiểu rằng nó căn bản không phải đối thủ của Võ Đạo Quân Hồn trước mắt.

Giao đấu ngắn ngủi cũng không chiếm được lợi thế, cũng không còn ý chiến đấu, đôi cánh vung lên, thân ảnh hóa thành một điểm đen bay về phương xa.

“Đi đâu?!” Thổ Nguyên, người điều khiển Võ Đạo Quân Hồn, gầm lên một tiếng giận dữ, hung sát chi khí vô tận ngang trời, đuổi theo Hắc Nha.

Nhưng rõ ràng, việc cưỡng ép nâng cao tu vi nhờ Phong Dương Trận dù sao cũng không phải cảnh giới Chân Tiên chân chính.

Hắc Nha lại là tộc chim, bẩm sinh giỏi về tốc độ, trong vài hơi thở đã bay đi mấy chục dặm.

“Hừ, Nhân tộc đáng ghét, ta sẽ cho các ngươi biết cái giá phải trả khi chọc giận yêu tộc.” Hắc Nha lại ném xuống một câu ngoan thoại, định vỗ cánh rời đi, nhưng đúng lúc này, lưng nó đột nhiên trầm xuống, kèm theo một giọng nói lạnh băng: “Đánh xong rồi bỏ chạy, ngươi coi Nhân tộc ta là gì?” Lâm Dương khoanh chân ngồi trên lưng Hắc Nha, lạnh lùng nhìn đối phương, tựa như nhìn một người chết.

“Kẻ nào, dám sỉ nhục ta như vậy!” Hắc Nha thấy có người ngồi trên lưng mình, lập tức nổi giận, nhưng thứ đón lấy lại là một chưởng dứt khoát và trực tiếp của Lâm Dương.

“Bình!” “Quác quác quác!” Trực diện một chưởng của Lâm Dương, Hắc Nha không còn chút hùng vĩ nào như trước, lực lượng khủng bố trực tiếp xuyên thấu vào cơ thể nó, đánh nát lục phủ ngũ tạng.

Hắc Nha lại phun ra một ngụm tiên huyết lẫn mảnh vỡ nội tạng, ánh mắt dần tan rã, khí tức toàn thân suy bại, thân thể ngàn trượng toát ra một luồng tử vong khí tức.

“Một tên Chân Tiên mà cũng dám tìm chết, ngươi tưởng Nhân tộc ta vẫn là Nhân tộc của mấy trăm năm trước sao?!” Khóe miệng Lâm Dương khẽ nhếch, trực tiếp nắm lấy một bên cánh của Hắc Nha, thả xuống bên ngoài tường thành Nhân tộc Thánh Địa.

Hiện giờ thực lực tổng thể của Nhân tộc Thánh Địa đã sớm không thể so sánh với trước kia, đáng tiếc yêu tộc từ đầu đến cuối đều xem Nhân tộc là sinh linh yếu ớt, hoàn toàn quên mất rằng Nhân tộc cũng sẽ trưởng thành.

"Cung nghênh Võ Tổ." Bên ngoài tường thành, Thiên Nhân Đại Quân nhìn thân hình Lâm Dương vĩ ngạn, tay nắm Hắc Nha từ trên trời giáng xuống, ánh mắt tràn đầy vẻ hưng phấn.

"Không tệ." Lâm Dương không keo kiệt tán dương, sau đó tùy tay ném Hắc Nha trong tay đi, "Yêu tướng Chân Tiên, cho các ngươi ăn, để tôi luyện nhục thân đi." Yêu tướng Chân Tiên, khí huyết bàng bạc, đối với tướng sĩ Nhân tộc tu luyện võ đạo, không khác nào vật đại bổ tốt nhất.

Thậm chí đại quân Nhân tộc từ đầu đến cuối đều không từ bỏ việc săn giết yêu thú, lấy đó để tôi luyện đại quân.

Nếu không, mười vạn đại quân Nhân tộc làm sao có thể trong vòng mấy trăm năm ngắn ngủi, toàn bộ bước vào cảnh giới Tiên Đạo.

Thậm chí, vì có Long Nha Mễ tồn tại, trong Nhân tộc Thánh Địa, số lượng tộc nhân có tu vi Tiên Đạo còn nhiều hơn, đạt đến cả trăm vạn người.

Nhưng sức mạnh đơn lẻ vẫn khó hình thành chiến lực lớn, hiện giờ sức mạnh trụ cột của Nhân tộc vẫn phải dựa vào mười vạn đại quân.

Mặc dù Lâm Dương không trực tiếp tham gia vào khâu luyện binh, nhưng việc đại quân Nhân tộc hiện nay có thể thể hiện chiến lực như vậy, vẫn nằm ngoài dự liệu của y.

Đặc biệt, thiết huyết sát khí ngưng tụ thành Võ Đạo Chiến Hồn, rót vào thân thể một người, có thể nâng cao tu vi lên một bậc.

Chỉ riêng thiết huyết chiến hồn do Thiên Nhân ngưng tụ, đã có thể khiến Thổ Nguyên Thiên Tiên, tu vi bạo tăng, cứng rắn đối đầu với tồn tại Chân Tiên trung kỳ.

Nếu mười vạn đại quân tề tụ thiết huyết sát khí, ngưng tụ nó lên người Lâm Dương, cộng thêm nội tình hiện tại của y, có lẽ có thể cứng rắn đối đầu với Đại La Kim Tiên, điều đó cũng không phải không thể.

Yêu Đình, một tòa hành cung sừng sững trên đỉnh trời.

Tòa cung điện này, dưới Chu Thiên Tinh Thần của Thiên Đình, vô số lực lượng tinh thần rơi xuống, khiến toàn bộ cung điện tràn ngập linh khí vô biên, so với động thiên phúc địa của các đại năng giả đỉnh cấp Hồng Hoang cũng không hề kém cạnh.

Chương 37

Bên trong cung điện, tràn ngập sự u ám, chỉ có vài ngọn nến lay lắt, tỏa ra ánh sáng yếu ớt.

Sâu trong đại điện, giữa điện vũ, có một nam tử thân hình hùng vĩ đang quỳ phục dưới đất, mặt đầy sợ hãi.

Trước mặt y, một bóng hình không thể nhìn rõ hình dạng, nhìn bằng mắt thường chỉ thấy một khối bóng lớn khổng lồ, trong bóng tối đó, có chín đôi, tức mười tám con mắt đỏ như đèn lồng.

"Cửu Anh đại nhân, Lôi Đình đã ngã xuống ở hạ giới cách đây mấy trăm năm." Nam tử thân hình hùng vĩ toàn thân run rẩy, dù là Kim Tiên đỉnh phong, đối mặt với người có hung uy mênh mông trước mắt, y cũng có cảm giác áp bách gần chết.

"Ồ!?

Thủ hạ của bản yêu thần chết rồi, mà ta mấy trăm năm sau mới biết chuyện này sao?

Hắc Ngưu, ta thật không biết ngươi đang làm gì nữa." Trong bóng đen khổng lồ truyền ra giọng nói lạnh nhạt, không thể hiện sự tức giận nhiều, chỉ có sự bất mãn và nghi ngờ.

"Cửu Anh đại nhân thứ tội, Lôi Đình chết ở Hồng Hoang, ta nghi ngờ Vu tộc động thủ, cho nên đành phải chịu." "Hoa lạp lạp!" Một luồng uy áp vô hình đột nhiên nổ tung trong toàn bộ điện vũ, khí tức khủng bố tràn ngập khắp nơi.

Kẻ đầu tiên chịu ảnh hưởng chính là Hắc Ngưu Yêu Vương, mồ hôi hạt đậu lăn dài trên trán, thậm chí không dám lau đi.

"Đi!

Tìm cho ta kẻ thủ ác.

Vu tộc, ta cũng sẽ khiến bọn chúng phải trả giá, kẻ nào dám giết yêu vương dưới trướng Cửu Anh ta, đều phải trả giá." "Vâng!" Hắc Ngưu thần tình bị sợ hãi chiếm cứ, vội vàng gật đầu xưng vâng, sau đó vội mở miệng nói: "Cửu Anh đại nhân, ta sẽ lập tức đi điều tra." "Đi đi." Ẩn ẩn trong bóng tối, một cánh tay vung ra.

Thân thể cường tráng của Hắc Ngưu trực tiếp như bị chùy nặng đập vào, lùi mạnh về phía sau.

Lại một lần nữa toàn bộ điện vũ rơi vào tĩnh mịch.

"Xuy xuy, Vu tộc, mặc dù có lệnh của Đạo Tổ trăm vạn năm không được đại chiến, nhưng những cuộc cãi vã nhỏ thì vẫn phải có, nếu không ta thật sự sợ sẽ quên mất anh ta." "Xuy xuy xuy!

Hahahahaha!" Tiếng cười điên cuồng tràn ngập toàn bộ hành cung.

Yêu thần, là tồn tại chí cao vô thượng của yêu tộc, trong đó Cửu Anh, càng là một trong thập đại yêu thần, hung danh hiển hách, đều là do đánh mà có.

Lâm Dương không biết, một bóng mây âm u đang dần bao trùm Nhân tộc Thánh Địa.

Trong Hồng Hoang, vạn sự đều có nhân quả.

Lôi Đình Yêu Vương tuy ngã xuống, nhưng các đại năng giả vẫn có thể từ đó suy diễn ra nhân quả.

Vậy nên, theo nhân quả tìm ra Nhân tộc, đó chỉ là chuyện sớm muộn.

Nhưng, không có chuyện Cửu Anh, nội tâm Lâm Dương cũng rất rõ ràng, Nhân tộc muốn quật khởi tất phải đối kháng với yêu tộc, bởi vì nhục thân của yêu tộc đối với Nhân tộc tu luyện võ đạo, có tác

dụng đại bổ, không thể nào từ bỏ được.

Một cơn nguy cơ sắp sửa quét đến.

Lúc này, Lâm Dương đang cùng Toại Nhân Thị và những người khác thương nghị về sự phát triển của Nhân tộc sau này.

"Mấy trăm năm qua, dân số Nhân tộc ngày càng tăng, trong đó các bộ tộc Nhân tộc hồi quy, càng thường xuyên gây ra một số mâu thuẫn.

Vì vậy, ta định trong Nhân tộc Thánh Địa, phân chia ra các khu vực lớn, vẫn do các tộc trưởng bộ lạc lãnh đạo phát triển." Toại Nhân Thị nghe vậy, không khỏi gật đầu, "Không tệ, Nhân tộc Thánh Địa dù sao tài nguyên cũng có hạn, khó duy trì dân số ngày càng nhiều.

Ta nghĩ có thể thử lấy Nhân tộc Thánh Địa làm trung tâm, mở rộng xây dựng ra bốn phía." Nói xong, Toại Nhân Thị liền nhìn về phía Hữu Sào Thị, việc xây dựng Nhân tộc Thánh Địa cơ bản đều giao cho Hữu Sào Thị quản lý, dù sao cũng không ai hiểu rõ hơn y.

"Yêu thú gần Nhân tộc Thánh Địa cơ bản đều đã bị chém giết, so với mấy trăm năm trước, an toàn hơn nhiều, cũng đã đến lúc mở rộng phạm vi." Nhân tộc phồn diễn cho đến nay, dân số Thánh Địa đã đạt hàng chục tỷ người, và vẫn đang tăng trưởng nhanh chóng.

May mà có Long Nha Mễ tồn tại, Nhân tộc Thánh Địa mới có thể dung nạp nhiều người như vậy, nếu không cũng không thể duy trì lương thực cho hàng chục tỷ dân số.

Nhưng, dân số dần dần đông đúc, các loại mâu thuẫn cũng tất yếu không thể tránh khỏi, trong đó vấn đề chủ yếu nhất chính là ruộng đất trồng Long Nha Mễ.

Long Nha Mễ trong Hồng Hoang tuy chỉ có thể coi là linh vật bình thường, nhưng dù sao cũng có một số điều kiện sinh trưởng, trong đó điều kiện then chốt nhất chính là linh mạch.

Để duy trì Long Nha Mễ sinh trưởng trong vòng mười năm, nhất định phải trồng nó trên linh mạch.

Số lượng linh mạch thì vô cùng có hạn.

Trong Nhân tộc Thánh Địa linh mạch nhiều nhất cũng chỉ có trăm điều.

Trong đó, linh mạch trong phạm vi Thánh Địa cũng rất hạn chế, nếu người khác muốn trồng ở đây, tự nhiên không thể trồng được.

Sự mất cân bằng như vậy, dưới sự tích lũy qua nhiều năm tháng, tự nhiên sẽ bùng phát mâu thuẫn.

Nhưng, loại chuyện này, hiện tại Lâm Dương không có phương pháp đặc biệt tốt.

Biện pháp duy nhất là phân chia ra linh thổ thuộc về các bộ lạc riêng, nhưng nếu phân chia như vậy, linh thổ diện tích nhỏ căn bản không thể duy trì sự tiêu hao của toàn bộ bộ lạc.

"Về phần linh thổ, tạm thời chỉ có thể mở rộng linh thổ, tìm lại những nơi thích hợp để trồng Long Nha Mễ.

Nhưng, cũng không thể hoàn toàn dựa vào Long Nha Mễ.

Chương 38

Hiện giờ Nhân tộc Thánh Địa phương viên mấy vạn dặm, yêu thú thì ít, nhưng dã thú lại nhiều như lông trâu, có thể cho phép các bộ lạc dần dần tổ chức đội săn bắt." Toại Nhân Thị nghe lời Lâm Dương, liên tục gật đầu, nhưng sau đó lại nhíu mày nói: "Hiện giờ thế hệ mới của Nhân tộc thể chất yếu ớt, tu luyện võ đạo trong thời gian ngắn cũng không thành tựu lớn, việc thành lập đội săn bắt e rằng sẽ gặp khó khăn." Lâm Dương khẽ lắc đầu, sắc mặt nghiêm túc nói: "Vậy thì, dùng dã thú đổi Long Nha Mễ.

Mỗi con dã thú đổi một hạt gạo, một con yêu thú Luyện Tinh Hóa Khí đổi mười hạt gạo, Luyện Khí Hóa Thần hai mươi hạt, Luyện Thần Phản Hư năm mươi hạt, Luyện Hư Hợp Đạo một trăm hạt gạo.

Nếu có thể phát động toàn tộc săn bắt, có đủ khí huyết, đại quân Nhân tộc ta cũng có thể tăng thêm biên chế." Toại Nhân Thị, Hữu Sào Thị, Truy Y Thị nghe vậy, lập tức sáng mắt, "Tuyệt vời!

Như vậy, lợi ích của tộc nhân cũng được bảo vệ, ta cũng có thể thu được khí huyết mãnh thú từ đó, duy trì chi phí cho đại quân." Toại Nhân Thị ba người một lòng vì Nhân tộc cũng không tệ, nhưng phương thức của họ quá nhân từ.

Lâm Dương thấy, chỉ cần Nhân tộc sống tốt, y sẽ không để ý quá nhiều.

Loại chính sách nhân từ này, tuy tốt, nhưng đặt trong thế giới Hồng Hoang nơi kẻ mạnh ăn thịt kẻ yếu, thì căn bản không thích hợp.

Nếu không tiến bộ, thứ chờ đợi chỉ có cái chết.

Điều Lâm Dương muốn làm, là trong Nhân tộc thiết lập từng tầng hệ thống chế độ, nhưng, cũng không thể trực tiếp áp dụng một số lý

luận của hậu thế, vì điều đó căn bản không thích hợp, phải từ từ, bởi vì, nếu một số chế độ thiết huyết được thiết lập, không những sẽ dẫn đến sự phản kháng của Nhân tộc, mà Toại Nhân Thị và những người khác cũng sẽ không đồng ý.

Có những thứ nhất định phải từ từ.

Nhưng Lâm Dương tin rằng, sớm muộn gì cũng có một ngày, y sẽ dẫn dắt toàn bộ Nhân tộc, sừng sững đứng đầu vạn tộc Hồng Hoang, vượt lên trên Vu Yêu, ngày đó, có lẽ sẽ không quá xa.

Thời gian chậm rãi trôi, Nhân tộc Thánh Địa lại đón nhận một cuộc cải cách lớn.

Toàn bộ Nhân tộc lại một lần nữa bận rộn.

Nếu nhìn từ trên cao xuống, có thể phát hiện, trong các dãy núi gần Nhân tộc Thánh Địa hầu như đều có bóng dáng của Nhân tộc.

Yêu Đình, một tòa cung điện hùng vĩ, đột nhiên xông ra một luồng khí tức cuồng bạo.

Luồng khí tức này, tựa như Trường Giang cuồn cuộn không ngừng, trong nháy mắt bao trùm Yêu Đình hàng ức vạn dặm, vô số người đều cảm nhận được, lần lượt nhìn về phía đó.

Ngay cả trong Lăng Tiêu Bảo Điện trên Cửu Tiêu, cũng có vô số luồng khí tức bốc lên, muốn điều tra một phen.

"Dám, dám giết Lôi Đình của ta và một đám Nhân tộc yếu ớt!

Thậm chí còn phân thây nó." Giọng Cửu Anh âm lãnh, gió lạnh xào xạc, ẩn ẩn có thể nghe thấy tiếng khóc của hài nhi, vô cùng cuồng bạo.

Hắc Ngưu Yêu Vương bên dưới run rẩy bần bật, đầy vẻ sợ hãi nói: "Đúng vậy, bây giờ Nhân tộc trên Hồng Hoang đại địa đều tụ tập

lại một chỗ, gần đó ít nhất có hàng triệu đệ tử yêu tộc bị đồ sát." "Hơ hơ ~!

Xuy xuy, một đám kiến hôi, không được Nữ Oa Thánh Nhân bảo hộ, thật sự nghĩ có thể coi thường yêu tộc ta sao." Cửu Anh phát ra tiếng cười rợn người, toàn bộ đại điện đón nhận một trận gió lạnh thổi qua.

Hắc Ngưu kiềm chế nỗi sợ hãi trong lòng, mở miệng nói: "Cửu Anh đại nhân, ta sẽ đi đồ sát toàn bộ đám Nhân tộc đó." "Không!

Vừa hay ta đã lâu không xuống hạ giới, lần này để ta dẫn binh, quét sạch đám kiến hôi đó đi." Kèm theo tiếng cười lạnh, Cửu Anh từ trong bóng tối bước ra.

Mặc dù đã hóa hình người, nhưng thân thể y lại cao trăm trượng, trên cái đầu khổng lồ mọc đầy chín đôi mắt, mỗi đôi đều tràn ngập vẻ hung ác, khiến người ta cảm thấy rợn người.

"Chỉnh đốn bách vạn yêu binh yêu tướng, để đám kiến hôi đó được kiến thức sức mạnh của yêu tộc ta." Một đám kiến hôi, Cửu Anh không để trong lòng, điều thực sự khiến y tức giận, là Nhân tộc dám động thủ với yêu tộc.

Lăng Tiêu Bảo Điện của Yêu Đình, lúc này chỉ có Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất hai người.

Mấy trăm năm trước, Chu Thiên Tinh Thần bạo động, Đông Hoàng Thái Nhất xuống hạ giới điều tra, nhưng không thể điều tra ra được nguyên nhân, nên đã sớm trở về Yêu Đình.

Lúc này, Cửu Anh điều động đại quân, tự nhiên kinh động Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất.

"Đại ca, Cửu Anh trước đây bạo nộ như vậy, giờ lại dẫn quân xuống hạ giới, không ngăn cản sao?" Đông Hoàng Thái Nhất đầy vẻ

nghi hoặc nhìn đại ca.

So với sự nghi hoặc của Đông Hoàng Thái Nhất, Đế Tuấn lại đã sớm biết Cửu Anh vì sao điều động đại quân.

Dù sao, nếu không có sự đồng ý của y, cho dù là Cửu Anh Yêu Thần, cũng không thể tùy ý điều động yêu binh yêu tướng xuống hạ giới.

"Không cần lo lắng, Cửu Anh chẳng qua là đi Hồng Hoang để dọn dẹp một số lũ kiến hôi phiền phức mà thôi." Đế Tuấn thờ ơ phất tay, sau đó mang theo ý cười nói: "Chỉ còn vài trăm năm nữa, là đến ngày Nữ Oa của yêu tộc ta khai giảng đạo trường ở Hỗn Độn Thiên Ngoại Thiên.

Là Thánh Nhân của yêu tộc ta, lần này nhất định phải chú ý đến bài trí long trọng." Đông Hoàng Thái Nhất nghe vậy, khẽ gật đầu, "Không tệ, cũng để cho toàn bộ Hồng Hoang biết, bây giờ yêu tộc ta cũng có Thánh Nhân." "Hahahahaha!" Năm đó, Đạo Tổ trách lệnh Vu Yêu trăm vạn năm không được đại chiến.

Giờ đây thời gian chưa đến trăm vạn năm, yêu tộc đã sinh ra một tôn Thánh Nhân.

Phải biết, tồn tại Thánh Nhân có thể vượt lên trên vạn vật, lại còn có câu nói "dưới Thánh Nhân, chúng sinh đều là kiến hôi" lưu truyền, uy thế mênh mông, có thể thấy.

Chuyện Cửu Anh điều động đại quân, ở Yêu Đình chỉ gây ra một chút sóng gió nhỏ, nhưng không lâu sau đã bị các yêu thần khác bỏ qua.

Cửu Anh là một trong thập đại yêu thần, tu vi đã sớm bước vào Đại La Kim Tiên, trong Hồng Hoang cũng là tồn tại đỉnh cấp.

Dù sao, hiện giờ Hồng Hoang, Chuẩn Thánh cũng chỉ đếm trên

đầu ngón tay.

Cửu Anh là yêu thần của Yêu Đình, càng không thể có ai không biết điều mà dám động thủ với Yêu Đình.

Hàng trăm vạn yêu binh yêu tướng hùng mạnh, từ Nam Thiên Môn hạ giới, cuốn động ức vạn dặm mây yêu, lượn lờ trên không trung Hồng Hoang đại địa, thẳng tiến về phía Nhân tộc Thánh Địa, ngay lập tức kinh động vô số đại năng giả của Hồng Hoang.

Ngay lập tức, họ lần lượt thôi diễn thiên cơ, cũng từ đó hiểu rõ mục đích của yêu tộc, càng khiến vô số đại năng giả bàn luận xôn xao.

Chương 39

"Nhân tộc là chủng tộc do Nữ Oa Thánh Nhân sáng tạo, yêu tộc lại dám trắng trợn công phạt Nhân tộc như vậy!" "Thật không biết Nhân tộc đã đắc tội gì với yêu tộc, mà lại để Cửu Anh Yêu Thần dẫn quân tấn công, lần này, Nhân tộc e rằng gặp nguy hiểm rồi." "....." Vô số người bày tỏ sự kinh ngạc, tuy nhiên, kẻ tiếc nuối thì có, nhưng phần lớn vẫn là những kẻ hả hê.

Dù sao thì việc đó cũng không liên quan đến họ, chết cũng không phải họ, ai lại đi lo lắng chứ.

Thế giới Hồng Hoang chính là như vậy, nếu không đủ cường đại, sớm muộn cũng sẽ bị nghiền nát trong dòng chảy dài của lịch sử, không tạo ra dù chỉ một chút sóng gió.

Từ xưa đến nay trong Hồng Hoang, không biết đã sinh ra bao nhiêu chủng tộc cường đại, với sức mạnh của một tộc muốn xưng bá Hồng Hoang đại địa.

Trong đó, tự nhiên cũng có kẻ thành công, nhưng đó đều là vì có nội tình sâu sắc.

Yêu tộc có thể quật khởi, là bởi vì, trên Hồng Hoang đại địa, phần lớn sinh linh đều là những kẻ phi lân đái giác, thấp sinh noãn hóa.

Yêu Đế Đế Tuấn của yêu tộc, và Yêu Hoàng Đông Hoàng Thái Nhất, cả hai đều là những nhân vật tài ba, thông qua thủ đoạn mạnh mẽ đã ngưng tụ yêu tộc, mới có thể trong thời gian ngắn trở thành một trong những chủng tộc đỉnh cấp nhất của Hồng Hoang.

Còn về việc trong thế giới Hồng Hoang rộng lớn, rốt cuộc có bao nhiêu chủng tộc, thì lại càng nhiều như sao trên trời.

Nhân tộc thậm chí trong vô số chủng tộc của Hồng Hoang, cũng chỉ có thể xếp ở vị trí cuối cùng.

Nếu không phải vì Nữ Oa sáng tạo ra, thì thậm chí cũng sẽ không có ai có ảnh hưởng lớn đến Nhân tộc.

"Ta luôn có một cảm giác bồn chồn trong lòng." Lâm Dương khoanh chân ngồi trên giường đá, mày nhíu chặt.

Y tự nhiên sẽ không cho rằng đây là ảo giác.

Tu vi vừa mới đạt Thái Ất Kim Tiên, tuy không thể thôi diễn thiên cơ, nhưng trong cõi u minh lại có cảm ứng đối với những chuyện sắp xảy ra.

"E rằng có kẻ đã nhắm vào Nhân tộc." Nội tâm Lâm Dương chợt thắt lại, nhanh chóng bước ra Thánh Điện, trực tiếp phát ra hiệu lệnh, tất cả đại quân Nhân tộc đang ở bên ngoài lần lượt trấn giữ các thành trì lớn.

Có thể khiến y có cảm giác nguy cơ như vậy, đối thủ tuyệt đối không đơn giản.

Theo tin tức của Lâm Dương truyền đi, toàn bộ Nhân tộc Thánh Địa đều bị một tầng âm u bao phủ, tin tức nhanh chóng lan ra.

Yêu thần Cửu Anh của yêu tộc dẫn dắt bách vạn đại quân thẳng tiến Nhân tộc Thánh Địa, hành quân không hề che giấu, ngang ngược vô kỵ, xem ra nhất định muốn tiêu diệt Nhân tộc Thánh Địa trong một lưới.

Trên không Thánh Điện, từng tầng mây đen bao phủ, Toại Nhân Thị ba người cùng Lâm Dương tề tụ một chỗ.

Mấy trăm năm trôi qua, tu vi của Toại Nhân Thị ba người cũng không có biến hóa lớn.

Việc sử dụng công đức để đột phá tu vi, tệ hại quá lớn, dù có chuyển tu võ đạo, sau này cũng khó đạt được thành tựu lớn.

Toại Nhân Thị thần tình ngưng trọng, sắc mặt khó coi, "Yêu tộc vì sao lại muốn ra tay với Nhân tộc ta, ta dường như cũng không có chỗ nào đắc tội với bọn chúng cả." "Hừ, yêu tộc ở Hồng Hoang hoành hành bá đạo, đã thành bản tính rồi.

Giờ xem ra, chắc là ta đã chạm vào chúng, nên chúng mới muốn ra tay với ta." Lâm Dương nghe vậy, khẽ thở dài: "Truy cứu nguyên nhân, không cần thiết nữa rồi.

Kể từ khi đại quân yêu tộc sắp đến, ta cũng không thể ngồi yên chờ chết." Đối mặt với lời của Lâm Dương, Toại Nhân Thị ba người nhất thời không mở miệng, rơi vào tĩnh mịch, thần tình lại càng thêm một tầng u ám.

Đối mặt, làm sao đối mặt đây?

Không nói đến Đại La Kim Tiên Cửu Anh Yêu Thần, chỉ riêng bách vạn yêu binh yêu tướng giáng lâm, cũng không phải Nhân tộc có thể chống lại được.

Kẻ có thể trở thành yêu binh ít nhất cũng cần bước vào tu vi Tiên Đạo, yêu tướng lại càng cần tu vi Chân Tiên.

Bách vạn yêu binh yêu tướng, đủ sức hủy diệt toàn bộ dân số hàng chục tỷ của Nhân tộc, huống chi còn có một vị yêu thần tồn tại.

"Bất luận thế nào, Nhân tộc ta không thể bị khinh thường.

Nếu yêu tộc muốn chiến, vậy thì chiến!

Dù chết, cũng phải cho chúng biết, Nhân tộc ta không phải là loài yếu ớt nhát gan." Từng lời nói của Toại Nhân Thị tràn ngập sát ý đáng sợ, sâu trong đáy mắt dần hiện lên một luồng hung sát chi khí.

“Được, chết, ta cũng phải cắn đứt một miếng thịt của yêu tộc.” Lâm Dương gật đầu, “Nhân tộc ta cũng không dễ chọc, không phải heo chó mặc người mổ xẻ.

Nếu đã như vậy, thì chiến đi.” Nói ra lời này, nội tâm y dâng lên một khí thế hào sảng hùng tráng.

Đã chuẩn bị bấy lâu nay, giữa Nhân tộc và yêu tộc sớm muộn cũng sẽ có một trận chiến.

Giờ đây chỉ có mỗi Cửu Anh Yêu Thần dẫn quân đến, điều đó đã là may mắn lớn rồi.

Nếu trực tiếp đối mặt với toàn bộ yêu tộc đại cử đồ sát, chỉ với Nhân tộc hiện tại, sẽ không có một tia sinh cơ nào để tồn tại.

“Đinh, Đại Đạo Tiểu Duyệt Độc Khí làm mới thành công, đạt được cơ hội đọc tiểu thuyết.” Đột nhiên, bên tai Lâm Dương truyền đến giọng nói đã lâu không nghe thấy của hệ thống, thần sắc y khựng lại, nói: “Toại Nhân Thị Tam Tổ, khoảng thời gian này xin làm phiền các vị.

Ta có chút đột phá, muốn bế quan một phen, có lẽ cũng có khả năng sẽ có đột phá bất ngờ.” “Ừm, đi đi.

Đại chiến sắp tới, tu vi có thể tăng trưởng một chút, sẽ có thêm một chút tự tin.” Lâm Dương trở về phòng, sắc thái kích động khó kìm nén, trực tiếp khoanh chân ngồi trên giường đá, tâm thần chìm đắm vào hệ thống Đại Đạo Tiểu Duyệt Độc.

“Hệ thống, ta muốn làm mới đọc tiểu thuyết.” “Đinh, đang làm mới...”.

Cùng lúc tiếng hệ thống vang lên, một luồng hào quang chiếu xuống, một giao diện đầy chữ hiện ra trước mắt Lâm Dương.

Chương 40

Tác phẩm: 《Hoàn Mỹ Thế Kỷ》.

Giới thiệu: Một hạt bụi có thể lấp biển, một cọng cỏ chém tận nhật nguyệt tinh thần, trong khoảnh khắc thiên phiên địa phúc.

Quần hùng nổi dậy, vạn tộc mọc như nấm, chư thánh tranh bá, hỗn loạn thiên địa; hỏi trên đại địa mênh mông, ai làm chủ cuộc nổi chìm?

Một thiếu niên từ Đại Hoang bước ra, mọi chuyện từ đây bắt đầu.

Cấp độ: Bạch Kim.

Trạng thái: Đã hoàn thành.

Số chữ: 658 vạn.

"Một thế giới kỳ lạ." Lâm Dương lướt vài cái đã biết đây là một tiểu thuyết như thế nào.

Thế giới này đặt trong Hồng Hoang, rất khó để đánh giá, bởi vì trong Hoàn Mỹ Thế Kỷ, hệ thống sức mạnh rất khác biệt so với Tiên Đạo.

Trong Hoàn Mỹ Thế Kỷ, chúng sinh phù đồ, truy cầu tiên đạo.

Dù là Hoang Thiên Đế đã bước lên đỉnh phong siêu thoát Tiên Đế, sống nghịch chuyển vô số kỷ nguyên, nhưng tung tích cuối cùng của y cũng phác phác mê ly.

So với Hồng Hoang, cảnh giới của Hoang Thiên Đế, có lẽ chỉ tương đương Đại La Kim Tiên, bởi vì đều có thể chưởng khống sức mạnh trường hà thời gian, nhưng cuối cùng vẫn không thể tránh khỏi cái chết.

Bởi vì Lâm Dương lại hiểu rõ vạn phần, cho dù Hoang Thiên Đế cuối cùng rời xa thế giới, đi trấn áp cường giả không biết, nhưng tuyệt đối không có chứng đạo trường sinh.

Năm đó, những người cùng Hoang chinh chiến, cũng gần như đều vào thời khắc cuối cùng chọn độn nhập luân hồi, tiến hành trọng tu.

Một thế giới không có trường sinh, bất kỳ tồn tại nào, đều phải bị thời gian hủy hoại.

Lâm Dương nhanh chóng chìm đắm vào Hoàn Mỹ Kỷ Nguyên.

Hoàn Mỹ Kỷ Nguyên tiểu thuyết này hiển nhiên dài hơn các tiểu thuyết cơ bản trước đó, nhưng tu vi hiện tại của y cũng có biến hóa long trời lở đất, nên đọc rất nhanh.

Thông qua thế giới Đại Hoang đó, Lâm Dương tiếp xúc một hệ thống tu luyện chưa từng có.

Tiểu Thạch Đầu từng bước từng bước từ tầng đáy nhất, phấn đấu quật khởi, thống suất đại địa, kiến lập một thế giới hoàn mỹ, chinh chiến vạn giới, độc bá vạn cổ, để lại vô số truyền thuyết thần thoại.

Trong một thời gian, ngay cả Lâm Dương cũng chìm đắm trong đó, có một loại cảm giác đồng cảm sâu sắc.

Từng bố cục kinh thiên lần lượt hiện ra, trong nội tâm Lâm Dương diễn hóa ra một Đại Thiên Thế Giới hoàn chỉnh.

Trong nháy mắt, ba giờ trôi qua.

"Hô, cả thế giới tuy không có vật chất trường sinh tồn tại, ai cũng phải đối mặt với sự mục ruỗng, nhưng qua vô số năm tháng diễn hóa, trong những năm tháng hữu hạn đó, lại có đủ loại thần thông sát phạt chi thuật đủ sức rung chuyển thiên địa được diễn hóa." Sắc mặt Lâm Dương hơi hồi phục, cùng lúc đó bên tai lại truyền đến giọng nói của

hệ thống.

"Đinh, chúc mừng túc chủ đã đọc xong 《Hoàn Mỹ Kỷ Nguyên》, nhận được bản hoàn chỉnh, Lục Đạo Luân Hồi Quyền." "Lục Đạo Luân Hồi Quyền." Lâm Dương khẽ thì thầm một tiếng, sau đó chậm rãi nhắm mắt lại.

Ngay lập tức, y cảm ngộ được một loại lực lượng pháp tắc đại đạo siêu việt Thiên Đạo.

Tâm thần theo đó luân chuyển.

Lực lượng luân hồi, trong Hồng Hoang còn chưa xuất hiện.

Trong Hoàn Mỹ Kỷ Nguyên, Hoang Thiên Đế không tin luân hồi, nhưng trong thế giới đó, luân hồi lại thật sự tồn tại.

Bất kể là Tào Vũ Sinh chuyển thế, hay các cường giả Đại Đế Tiên Đế, đều có dấu hiệu luân hồi chuyển thế.

Do đó, so với Hồng Hoang hiện tại, Hoàn Mỹ Kỷ Nguyên trên con đường pháp tắc luân hồi, hiển nhiên hoàn thiện hơn rất nhiều.

Theo sau khi Lâm Dương lĩnh ngộ được môn thần thông sát phạt vô thượng Lục Đạo Luân Hồi Quyền, y lập tức cảm giác được một sự dị thường.

"Không phải thần thông do pháp tắc Thiên Đạo diễn hóa, mà là Đại Đạo!

Chuyện gì thế này!" Lâm Dương đột ngột mở bừng hai mắt, đáy mắt tràn đầy kinh hãi.

Trong Hoàn Mỹ Kỷ Nguyên, Lục Đạo Luân Hồi Quyền chỉ là một môn thần thông đỉnh cấp tràn ngập hủy diệt chi đạo vô thượng, nhưng, trong cơ thể Lâm Dương lại thật sự diễn biến ra sức mạnh Lục Đạo Luân Hồi.

“Đinh, vì Lục Đạo Luân Hồi Quyền và Thiên Đạo Hồng Hoang không khế hợp, hệ thống đã tự động tiến hành hoàn thiện với Đại Đạo Pháp Tắc.” “Quả nhiên, Đại Đạo Pháp Tắc.” Nội tâm Lâm Dương vui mừng.

Sở dĩ y có thể ngay lập tức nhận ra Lục Đạo Luân Hồi Quyền ẩn chứa cực hạn của Đại Đạo Pháp Tắc, là bởi vì, trước đó, y cũng đã đạt được lực lượng Đại Đạo Pháp Tắc tương tự.

Đó là Không Gian Chi Đạo mà nhân vật chính trong thế giới Võ Đạo Chi Mộ đã diễn hóa ở thời kỳ đỉnh phong.

Khí tức trên Lục Đạo Luân Hồi Quyền, giống hệt với khí tức của Đại Đạo Không Gian Pháp Tắc kia.

Đại Đạo có ba ngàn, mỗi một điều pháp tắc đều có con đường trực tiếp đạt đến cảnh giới Đại Đạo.

Hơn nữa, chỉ với cảnh giới Hành Tinh hiện tại của Lâm Dương, so với Thái Ất Kim Tiên, đã có nội tình trực tiếp đạt đến cảnh giới Đại Đạo.

Chương 41

Cứ theo đó mà tu luyện, Đại Đạo là có thể kỳ vọng.

Một luồng khí tức màu đen dần dần tràn ngập cơ thể, loại sức mạnh hủy diệt đó, thuần túy đến mức khó mà tưởng tượng được.

Uy thế nhàn nhạt, không hề mạnh mẽ, nhưng khi Lâm Dương giương đôi quyền, uy thế vô cùng ngưng tụ thành sáu luồng khí tức đen kịt, đột ngột nổ tung.

"Oanh long long!" Trời quang mây tạnh mà sấm sét nổ vang, lực lượng hủy diệt mọi thứ bùng phát từ Nhân tộc Thánh Địa, ức vạn dặm sơn mạch đều theo đó rung chuyển.

Đặc biệt là Nhân tộc Thánh Địa, lại càng có một luồng khí tức khủng bố, từ Thánh Điện tràn ra, phát tán ra từng đợt gợn sóng không gian, quét ngang.

Cuồng phong thổi quét, thiên địa phong vân kinh biến, đại địa theo đó rung chuyển ầm ĩ, duy trì suốt mấy chục hơi thở mới dừng lại.

Vô số người ánh mắt tràn đầy kinh hãi nhìn về phía Thánh Điện.

Bất kể tu vi cao thấp, vào khoảnh khắc đó, đều không tự chủ mà run rẩy.

Đặc biệt là Toại Nhân Thị ba người trong Thánh Điện, vì khoảng cách gần nhất, lại càng có thể cảm nhận rõ ràng loại uy thế khủng bố đó, nét mặt kinh hãi không thể kìm nén.

"Uy lực thần thông, sức mạnh thật mạnh mẽ, nếu bùng phát, e rằng có thể trong nháy mắt hủy diệt toàn bộ Nhân tộc Thánh Địa, ngay cả ba người chúng ta cũng không thể chống lại." Hữu Sào Thị sắc mặt ngưng trọng, "Có lẽ, ngay cả Hậu Thiên Công Đức Linh Bảo của ta

cũng khó mà chống lại, khí tức của Võ Tổ." "Có sức mạnh này, có lẽ đối mặt với đại quân yêu tộc, ta cũng có chút hy vọng thắng lợi." Truy Y Thị, người vốn ít khi mở miệng, đột nhiên phát ngôn.

Toại Nhân Thị và Hữu Sào Thị đều rơi vào trầm mặc.

Luồng sức mạnh này quả thực cường hoành đến khó tin, họ tuy chưa từng đối mặt với Đại La Kim Tiên, nhưng lại sâu sắc hiểu rõ tồn tại ở tầng thứ đó mạnh mẽ đến mức nào.

Trong thạch thất, Lâm Dương chậm rãi mở hai mắt.

Trong đáy mắt, ẩn ẩn có sáu viên ngọc đen xoay tròn, trong đó ẩn chứa hai loại sức mạnh tân sinh và tử vong, trong một khoảnh khắc, lại tựa như luân hồi hàng trăm vạn lần.

"Sức mạnh luân hồi, tuy hiện tại ta chỉ có thể vận dụng vài phần, nhưng cũng đủ để ta sở hữu sự lĩnh ngộ pháp tắc tương đương với Đại La Kim Tiên." Đại Đạo Pháp Tắc không hề đơn giản.

Không Gian Pháp Tắc nằm trong thập đại pháp tắc tối cao, chỉ với tu vi hiện tại của Lâm Dương căn bản không đủ sức lay động sức mạnh của không gian, thi triển ra cũng vô cùng yếu ớt, như trẻ con múa đao lớn.

Luân Hồi Pháp Tắc thì khác.

Loại sức mạnh pháp tắc này càng giống một loại quy tắc thể hiện, vận chuyển không hề kém cỏi so với sự chưởng khống pháp tắc của Đại La Kim Tiên.

Thời gian trôi đi nhanh chóng, trong chớp mắt, mấy tháng đã qua.

Trên không toàn bộ Nhân tộc Thánh Địa đều ngưng tụ một luồng kiếp khí cuồn cuộn, Thiên Đạo ban ra dấu hiệu, dự báo nơi đây sắp có đại kiếp bùng phát, xua tan tất cả sinh linh ở nguyên địa.

Vô số Nhân tộc tự nhiên cũng có cảm giác, nhưng lần xung kích này trực diện Nhân tộc Thánh Địa, không còn đường lui.

Gió mây gào thét, linh khí thiên địa hỗn loạn, trên bầu trời xa xăm, không biết từ lúc nào đã trôi nổi một đám mây đen khổng lồ dài ức vạn dặm.

Mây đen còn chưa đến gần, nhưng khí tức sát phạt khủng bố trên đó từng trận ập tới, vô số sinh linh nghe thấy đều kinh hồn bạt vía.

Uy thế của Yêu Đình khủng bố mênh mông, dọc đường đi, vô số sinh linh đều quỳ phục trên đất triều bái.

"Cửu Anh đại nhân, Nhân tộc Thánh Địa đã ở trước mắt, dường như bọn họ đã biết chúng ta đến, bày ra phòng ngự." Hắc Ngưu Yêu Vương cung kính hướng về Cửu Anh trên Cửu Tiêu hành lễ.

Cửu Anh nghe vậy, thân thể trăm trượng hơi nhúc nhích một chút, chín đôi mắt xuyên thấu thời không, nhìn xuống trên không Nhân tộc Thánh Địa.

Chưa bao lâu, y cười khẩy một tiếng nói: "Lũ kiến hôi muốn sống sót, lại không nên chọc giận yêu tộc.

Đại quân áp cảnh, không được để lọt bất kỳ ai của Nhân tộc, toàn bộ đồ sát sạch sẽ, dương oai yêu tộc ta." "Tuân mệnh." Hắc Ngưu Yêu Vương cung kính hành lễ, sau đó sắc mặt nghiêm túc trực tiếp rời đi, phát hiệu lệnh.

"Oanh long long!" Thiên địa chấn động, quần yêu loạn vũ, thu hút sự chú ý của tất cả các đại năng giả Hồng Hoang.

Đây căn bản không phải một trận chiến cân sức.

Yêu tộc thế lớn, trong bách vạn yêu binh yêu tướng, yêu binh Tiên Đạo chiếm tám phần, có mấy chục vạn yêu tướng Chân Tiên, trong đó theo sau còn có yêu vương tồn tại.

Trong Hồng Hoang, đội quân này cũng đủ sức dễ dàng tiêu diệt bất kỳ chủng tộc nào.

Nhưng vì ngại Vu tộc, yêu tộc ít khi xuất chinh phô trương thanh thế như vậy.

Ai cũng không biết, Nhân tộc rốt cuộc đã đắc tội gì với yêu tộc, đều âm thầm suy đoán.

Nhưng họ cũng sẽ không hiểu, việc yêu tộc phô trương thanh thế lớn như vậy, chỉ là vì Cửu Anh Yêu Thần không có việc gì làm, muốn đi Hồng Hoang dạo chơi, còn có một tầng thâm ý nữa, đó là muốn cho Vu tộc thấy, yêu tộc mạnh mẽ đến mức nào.

Nếu không, đồ sát Nhân tộc, làm gì cần Cửu Anh Yêu Thần và bách vạn đại quân xuất chinh.

Không thể không nói, lần này, Nhân tộc đụng trúng chỗ đau của yêu tộc.

"Oanh long long!" Mây đen lơ lửng trên dãy núi nơi Nhân tộc Thánh Địa tọa lạc, cây cối cao vút cúi đầu thấp, sông ngòi cuồn cuộn.

Nơi đây, dưới sự cảnh báo của Thiên Đạo trước đó, trừ Nhân tộc ra không còn bất kỳ sinh linh nào tồn tại, ngay cả dã thú chưa khai mở linh trí cũng đã rời đi xa.

"Nhân tộc, các ngươi tự ý đồ sát sinh linh yêu tộc, xúc phạm uy nghiêm của Yêu Đình, hôm nay chính là lúc đại nạn lâm đầu." Từng hàng yêu binh yêu tướng mặc kim giáp ngân giáp sừng sững trên bầu trời, phía trước là một cỗ xe niện khổng lồ.

Chương 42

Mấy trăm yêu vương, lại còn có mấy tôn Đại Yêu Vương Thái Ất Kim Tiên tồn tại.

Uy thế cuồn cuộn khiến những người Nhân tộc chưa nhập Tiên Đạo bên dưới ngay cả thân thể cũng đứng không vững.

Mười vạn đại quân Nhân tộc đứng ở bên cạnh, dưới uy thế bàng bạc đó, sắc mặt cũng trắng bệch, không chút huyết sắc.

Trong Nhân tộc, một thanh niên bước ra, vẻ mặt lạnh nhạt nhìn về phía bầu trời, lạnh giọng nói: "Từ khi Nhân tộc ta ra đời đến nay, chưa từng gây thù với yêu tộc, nhưng yêu tộc lại đồ sát Nhân tộc, xem như huyết thực.

Chúng ta phản kháng, có gì sai ư?" Hắc Ngưu Yêu Vương sắc mặt đại nộ, định mở miệng nhưng bị Cửu Anh Yêu Thần đưa tay ngăn lại.

Thân thể trăm trượng của Cửu Anh chậm rãi từ trên xe niện bước xuống, khóe miệng mang theo vẻ kiêu ngạo, đầy vẻ khinh thường nói: "Nhân tộc sai, yếu ớt thì đáng bị ăn, làm huyết thực là bản phận của các ngươi.

Dám phản kháng, đáng tội!" Lâm Dương nghe vậy, khóe miệng khẽ nhếch, hiện lên vẻ kiệt ngạo, quát lớn: "Yêu tộc, bị Vu tộc xem làm huyết thực, sao dám phản kháng?

Theo ta thấy, chi bằng ngoan ngoãn một chút, trực tiếp tự bẩm mình vào miệng Vu tộc còn hơn." "Vu tộc!" Cửu Anh Yêu Thần thần tình đột nhiên bạo ngược, chín đôi mắt gắt gao nhìn chằm chằm Lâm Dương bên dưới.

Hiển nhiên, lời nói của đối phương đã chạm vào dây thần kinh của

y.

“Tốt lắm, tốt lắm, một cái miệng lưỡi sắc bén như dao.

Giết cho ta!

Đồ sát sạch Nhân tộc, không được để lọt một ai, ta sẽ hỏi tội.” Cửu Anh Yêu Thần bạo ngược, khí tức khủng bố toàn thân không kìm chế được mà áp bức xuống, cả dãy núi đều run rẩy.

Trên tầng mây yêu sừng sững trên bầu trời, bách vạn yêu binh yêu tướng bùng phát khí tức nổ tung, mỗi người trên thân đều mang theo hung quang đáng sợ.

Yêu tộc vốn tính hiếu sát, bách vạn đại quân hóa thành một dòng lũ vàng bạc, trực tiếp lao xuống Nhân tộc Thánh Địa.

Trước mặt đại quân yêu tộc, Nhân tộc tựa như những con cừu non, bất kể là yêu tộc, hay vô số đại năng giả Hồng Hoang đang hướng ánh mắt về nơi này, đều cảm thấy như vậy.

“Oanh long long!” Thiên địa chấn động, tựa hồ sắp sụp đổ.

Trực diện uy thế của đại quân yêu tộc, dãy núi gần Nhân tộc Thánh Địa, trong khoảnh khắc núi sông tan nát, sông ngòi chảy ngược, cây cối cao vút trong vòng trăm dặm đều trong chớp mắt đổ sụp.

Đối mặt với uy thế như vậy, thần tình Lâm Dương vẫn như cũ, chỉ là trong đáy mắt lại dần ngưng tụ ra từng luồng hung quang đáng sợ.

“Đại quân nghe lệnh, kết trận!” Kèm theo tiếng quát lớn của Lâm Dương truyền ra, mười vạn đại quân Nhân tộc dày đặc bên dưới, tựa như đã diễn luyện vô số lần mà động thủ.

Lâm Phong sắc mặt nghiêm túc, coi bách vạn đại quân yêu tộc như không có gì.

Tay cầm trường thương giương lên, trấn giữ phương đông, phía sau cũng có hai vạn đại quân theo sau, trong nháy mắt bày ra một trận hình kỳ lạ.

"Phong Dương Trận!" Kèm theo tiếng quát dài của Lâm Phong, trên hai vạn đại quân Nhân tộc bên dưới, mỗi người thân thể đều bùng phát ra một luồng huyết sát chi khí ngút trời, hình như mãnh hổ, quét ngang thiên địa.

Theo tiếng quát của Lâm Dương, không chỉ bộ Phong do Lâm Phong dẫn dắt, mà còn có các bộ khác cũng động.

Lâm Lôi thân hình khá tráng kiện, toàn thân huyết sát khí tức bạo động, khuấy động phong vân vô tận, "Kinh Lôi Trận!" "Phúc Thủy Trận!" "Mãnh Hỏa Trận!" "Hậu Thổ Trận!" Nhân tộc Thánh Địa, năm luồng hung sát chi khí bàng bạc hội tụ, mỗi một luồng thiết huyết sát khí hội tụ, đều sẽ hình thành một dị tượng hư ảnh, hóa thành Võ Đạo Quân Hồn.

Trong đó, Võ Đạo Quân Hồn của Phong Dương Trận, là một tôn mãnh hổ huyết sắc, cao đến tận năm ngàn trượng.

Kinh Lôi Trận, ngưng tụ thành một tôn lôi long, cao năm ngàn trượng, toàn thân bao phủ hồ quang điện, khí tức khủng bố tản mát khắp đại địa.

Phúc Thủy Trận ngưng tụ một con thủy xà khổng lồ, thủy xà cuộn mình cao đến tận năm ngàn trượng.

Mãnh Hỏa Trận là khủng bố nhất, huyết sắc hỏa diễm xâm nhiễm bầu trời, mọi khí tức ô uế trong thiên địa đều tan biến.

Võ Đạo Quân Hồn trong hỏa diễm chính là một con hỏa nha.

Hậu Thổ Trận, thì là một con huyền quy màu huyền hoàng, mang theo một luồng khí tức mãnh thú Hồng Hoang hoang dã.

Năm loại chiến trận bố trí xong, Võ Đạo Quân Hồn ngưng tụ ra đều cao năm ngàn trượng, chỉ riêng luồng khí tức ngút trời đó đã không hề thua kém cảnh giới Kim Tiên.

Mười vạn đại quân Nhân tộc, mỗi người đều có tu vi không kém Thiên Tiên.

Với tư cách thống soái đại quân, Lâm Lôi lại càng có tu vi bước vào cảnh giới Chân Tiên.

Vô số hung sát chi khí hội tụ, hung uy cuồn cuộn.

"Bắn tên!" Một tiếng quát lớn từ miệng Lâm Dương thốt ra.

Giờ đây y hiển nhiên đã trở thành thống soái chân chính của đại quân.

Đồng thời, là người một tay thành lập đại quân, y cũng vô cùng hiểu rõ việc hành quân bố trận.

"Vút vút vút!" Vô số mũi tên xuyên thấu không khí, phát ra âm thanh bạo minh.

Chiến đấu đến bước đường này không còn chút lưu thủ nào có thể nói, đặc biệt khi chiến tranh đã leo thang đến mức diệt tộc như bây giờ.

Không ai còn lưu thủ, hoàn toàn phát huy ra chiến lực vượt xa bản thân.

Chương 43

Từng trận mưa tên bao phủ huyết sắc sát khí, bắn về phía đại quân yêu tộc.

Hiện giờ, theo sự tăng trưởng tu vi của đại quân Nhân tộc, việc sử dụng cung tên đã sớm thăng lên một tầng thứ lớn.

Trong đó, cung tên tự nhiên không cần phải nói nhiều, mỗi cây đều được làm từ cự mộc ức vạn năm.

Mũi tên cũng không tầm thường.

Mỗi mũi tên trừ phần lông đuôi ra, mũi tên cũng được làm từ răng nanh yêu thú, kiên cố hơn cả ô mộc thiết ban đầu, uy lực đủ để xuyên thủng nhục thân yêu tướng Chân Tiên.

Trong khoảnh khắc, mười vạn mũi tên phủ kín trời đất, bao trùm toàn bộ yêu binh yêu tướng.

Ngay lập tức, không ít yêu binh yêu tướng bị trọng thương, rơi xuống đại địa.

Tuy nhiên, số lượng rơi xuống, so với bách vạn đại quân, không phải một con số đáng kể.

"Bắn tên!

Chưa bắn hết tên trong tay thì không được ngừng!" "Vút vút vút!" Kỳ thực, căn bản không cần Lâm Dương đặc biệt phân phó, từng mũi tên, gần như trong khoảnh khắc đã bay ra khỏi tay.

Trong đó, những người như Lâm Phong, Lâm Lôi, lại càng trong một khoảnh khắc bắn ra mười mũi tên, mưa tên ngập trời tựa như sao băng xé ngang bầu trời.

Máu vương vãi khắp đại địa.

Mây yêu khổng lồ trực tiếp bị đợt công kích đầu tiên của đại quân Nhân tộc xé toạc một lỗ hổng lớn, vô số yêu binh yêu tướng theo đó rơi xuống.

Chỉ riêng đợt công kích này, bách vạn đại quân yêu tộc, đã có mấy vạn yêu binh ngã xuống tại chỗ, trong đó số lượng yêu tướng ngã xuống cũng có đến ngàn người.

Cửu Anh Yêu Thần, chín đôi mắt khẽ híp lại, không hề ra tay, mang theo giọng điệu có chút bất ngờ mở miệng nói: "Không tệ, cũng có chút bản lĩnh!" Sự phản kháng của Nhân tộc có chút nằm ngoài dự liệu của y.

Trong mắt y, Nhân tộc yếu ớt, chẳng qua là mười vạn tồn tại Tiên Đạo cỏn con, dù trong đó có vài Thái Ất Kim Tiên, nhưng trong mắt y, cũng chỉ là gà đất chó sành.

Đương nhiên, hiện tại Cửu Anh Yêu Thần vẫn cho rằng, "Dưới sự đổ bộ của bách vạn đại quân, xem các ngươi có thể làm được bao nhiêu sóng gió." Điều này cũng không phải không có lý, trong Hồng Hoang, sự tồn tại của số lượng tuy không thể chiếm ưu thế quá lớn, nhưng "kiến nhiều cắn chết voi", ở đây cũng áp dụng.

Dưới bách vạn đại quân yêu tộc, trừ phi là Đại La Kim Tiên, nếu không đều phải chết!

Lâm Dương sắc mặt ngưng trọng, chỉ huy đại quân Nhân tộc tác chiến, đồng thời nhìn về phía Toại Nhân Thị ba người, khẽ quát một tiếng: "Xin Toại Nhân Tam Tổ, tranh thủ cho ta một ít thời gian." "Ta nhất định sẽ dốc hết toàn lực." Toại Nhân Thị, Hữu Sào Thị, Truy Y Thị ba người đã sớm chờ lời của Lâm Dương rồi, gần như ngay khi Lâm Dương vừa thốt ra, thân hình liền động, bay về phía mười vạn đại quân Nhân tộc.

“Yêu tộc, ngày hôm nay, ta cũng sẽ không cho các ngươi bước qua một tấc Lôi Trì!” Toại Nhân Thị gầm lên một tiếng giận dữ, hai tay giương lên, một cây mộc trượng bốc cháy hừng hực liệt diễm xuất hiện trong tay.

Toại Nhân Thị vì Nhân tộc mang đến lửa, đã thu được Thiên Đạo Công Đức giáng lâm.

Trong đó, bảy phần công đức được hấp thu, giúp tu vi của y đột phá đến Thái Ất Kim Tiên, ba phần còn lại độn nhập vào ngọn lửa đầu tiên của Nhân tộc, hình thành Toại Hỏa chuyên thuộc về Toại Nhân Thị.

Tuy chỉ là cấp độ Hạ Phẩm Hậu Thiên Linh Bảo, nhưng nhiễm danh hiệu công đức, tự nhiên cũng không hề đơn giản, không những giết người không dính nhân quả, mà uy thế cũng đủ để sánh ngang với Linh Bảo cấp độ Trung Phẩm.

Hữu Sào Thị và Truy Y Thị cũng cùng lúc lấy ra Công Đức Linh Bảo của mình, uy thế ngập trời bùng phát, kéo động linh khí thiên địa mấy vạn dặm cuồn cuộn, trực tiếp bùng phát công thế kinh thiên động địa đối với yêu binh yêu tướng trước mặt.

Sát phạt giáng lâm, trong khoảnh khắc nghiền nát hàng ngàn yêu tướng Chân Tiên tiên phong thành tro bụi.

Công thế không chỉ đánh bật bách vạn đại quân yêu tộc, tạo ra một lỗ hổng lớn.

“Hừ, Thái Ất Kim Tiên cũng chỉ đến vậy thôi sao?

Hôm nay ta sẽ cho các ngươi biết thế nào là Thái Ất Kim Tiên.” Nhưng, đúng lúc này, một luồng khí tức ngút trời từ đại quân yêu tộc bốc lên, một Đại Yêu Vương độc giác khổng lồ, thân hình khôi ngô bước ra, tay cầm một cặp Tuyên Hoa Phủ, trực tiếp nghênh chiến

Toại Nhân Thị ba người.

Người này bước ra khỏi trận doanh đại quân yêu tộc, khí tức ngút trời không hề che giấu.

Đó chính là một Đại Yêu Vương Thái Ất Kim Tiên, bởi vì khí tức của y dị thường thâm sâu, tuyệt đối không phải Thái Ất Kim Tiên bình thường, mà là một tồn tại Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ.

Hơn nữa, người này nội tình sâu dày, căn cơ tuyệt đối không đơn giản, xa xa không phải loại Thái Ất Kim Tiên thành tựu nhờ công đức như Toại Nhân Thị ba người có thể so sánh.

"Yêu tộc đáng ghét." Trực diện hung uy, sắc mặt Toại Nhân Thị ba người đều có chút khó coi, nhưng tình hình hiện tại, lại không cho phép họ cúi đầu dù nửa điểm, bởi vì đã sớm không còn đường lui rồi.

"Chiến!" Toại Nhân Thị giơ cao Hỏa Trượng trong tay, ngọn lửa đỏ rực từ đỉnh trượng từng trận bốc lên, đốt cháy và vặn vẹo cả không khí, nhiệt độ vô cùng đáng sợ, đủ để đốt sông nấu biển.

Hữu Sào Thị cũng tương tự, tế ra Thạch Ốc trực tiếp đập về phía Đại Yêu Vương kia.

Truy Y Thị không cam yếu thế, ba người cùng lúc bùng phát ra lực lượng đỉnh phong nhất, trút xuống thiên địa phía trước.

Đại địa vô cùng tiếp xúc với ba luồng sức mạnh khổng lồ trực tiếp sụp đổ, từng tấc đất hóa thành phế tích, sóng khí hủy diệt quét sạch mọi thứ phía trước.

"Được lắm." Độc Giác Yêu Vương, tay cầm một cặp Tuyên Hoa Phủ, phóng ra từng luồng hào quang ngưng kết thực chất, lại còn có từng trận vân lộ chớp sáng.

Hiển nhiên cặp phủ đầu này, không phải linh vật bình thường, mà là một kiện Tiên Thiên Linh Bảo, tuy chỉ là Hạ Phẩm Tiên Thiên Linh

Bảo.

Nhưng nó lại có uy năng không tầm thường, toàn bộ thiên địa đều theo đó nổ tung, uy thế vô cùng ầm ĩ chấn động.

Một vị đại yêu vương, để uẩn cường đại, không phải Toại Nhân thị tam nhân có thể sánh bằng.

Chương 44

Tại Hồng Hoang, tuy nhìn tu vi, nhưng đối với đại năng giả thu đồ, lại càng chú trọng căn nguyên.

Căn nguyên càng cường đại, để uẩn càng thâm hậu, đột phá cảnh giới càng dễ dàng.

Điểm chủ yếu nhất chính là, thực lực thể hiện không chỉ ở tu vi bản thân, linh bảo, mà còn chú trọng để uẩn.

Giống như Lâm Dương, căn nguyên bản thân bất phàm, lại tu luyện công pháp Tinh Thần Biến, mới tạo ra thực lực cường đại vô địch trong cùng cảnh giới.

Độc Giác Đại Yêu Vương thực lực đạt tới Thái Ất Kim Tiên trung kỳ, bản thân tu vi đã vượt qua Toại Nhân thị tam nhân.

Thêm vào căn nguyên phi phàm, đồng thời cầm linh bảo, khi đại chiến bùng nổ, y một mình đấu ba người mà không hề tỏ ra yếu thế, thậm chí còn áp đảo Toại Nhân thị tam nhân.

Lâm Dương sắc mặt trầm trọng, rời mắt khỏi trận chiến giữa Toại Nhân thị tam nhân và Độc Giác Đại Yêu Vương.

Độc Giác Đại Yêu Vương tuy cường đại, nhưng nếu đối đầu Lâm Dương, kẻ có để uẩn thâm hậu, cũng sẽ không chiếm được lợi thế.

Hiển nhiên, xét ra, Độc Giác Đại Yêu Vương chỉ là một tồn tại không đáng kể mà thôi.

Việc chém giết Độc Giác Đại Yêu Vương không mang lại thay đổi quan trọng cho toàn bộ cục diện chiến đấu.

Thứ thực sự quan trọng...

Lâm Dương ánh mắt lạnh lẽo nhìn về phía bóng hình uy nghi đang ngự trên xe liễn, đứng sừng sững trên cửu tiêu.

"Cửu Anh, một trong Thập Đại Yêu Thần của Yêu Đình, không ngờ lại dẫn đến một đại năng giả đáng sợ như vậy." Lâm Dương khẽ lẩm bẩm trong lòng, sau đó trong mắt hắn dần hiện lên một vẻ sắc bén điên cuồng, "Hãy để ta xem, Đại La Kim Tiên, rốt cuộc cường đại đến mức nào." Yêu tộc đại quân tràn vào Nhân tộc Thánh địa, điên cuồng đồ sát từng nhân tộc một.

Nhân tộc Thánh địa có số dân lên đến hàng chục ức, chỉ dựa vào mười vạn đại quân, làm sao có thể ngăn cản trăm vạn yêu tộc đại quân?

Máu tươi nhuộm đỏ đại địa, thậm chí có một số yêu binh yêu tướng trực tiếp há miệng nuốt chửng nhân tộc, hàng vạn người tộc trực tiếp bị chôn vùi trong bụng chúng.

"Bố trí Ngũ Hành Đại Trận, ngưng tụ Thiết Huyết Sát Khí." Lâm Dương không còn chần chừ, thân thể đột ngột xuất hiện ở trung tâm mười vạn đại quân.

"Chiến!

Chiến!

Chiến!" Cùng với lời Lâm Dương vừa dứt, Lâm Phong, Lâm Lôi cùng những người khác cao giọng hét lớn.

Cứ mỗi tiếng hô vang, sương máu giữa trời đất lại càng thêm nồng đậm vài phần.

Từng tia sát khí đỏ như máu xông thẳng lên trời, hóa thành sương máu nồng đậm, che phủ cả thiên địa.

Vô số yêu vân dưới sự xâm thực của cổ Thiết Huyết Sát Khí này đều tan biến, tựa như gặp phải khắc tinh đáng sợ nhất.

Đặc biệt là Võ Đạo Quân Hồn đang lơ lửng trên đỉnh đầu các bộ lạc, cũng theo đó mà tan rã, không chút giữ lại mà ào ạt dũng nhập vào cơ thể Lâm Dương.

Trong chốc lát, huyết vụ lan tràn hàng vạn dặm đại địa, tràn ngập khí tức áp bức đáng sợ.

"Thiết Huyết Sát Khí do mười vạn người ngưng tụ thật đáng sợ." Không ngừng thôn phệ Thiết Huyết Sát Khí, toàn thân Lâm Dương đều hiện lên một màu đỏ thẫm.

Trên cơ thể hắn, vô số gân xanh uốn lượn như du long, từng luồng khí tức bạo liệt theo đó mà dâng trào.

"Thái Ất Kim Tiên trung kỳ!" Khí tức dâng trào, chớp mắt đã tấn thăng Thái Ất Kim Tiên trung kỳ.

Cùng với khí tức của Lâm Dương bước vào tầng thứ Thái Ất Kim Tiên trung kỳ, tựa như mở ra một cánh cửa xả lũ, không chỉ trong nháy mắt đã lấp đầy tu vi, mà còn hướng tới Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ.

Trong nháy mắt, khí tức của Lâm Dương một đường tăng vọt đến cảnh giới Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong.

Khí tức khủng bố, bạo liệt, trực tiếp đẩy lùi mấy chục vạn đại quân yêu tộc đang dần tiến lên.

Hung sát chi khí khủng bố xuyên phá bầu trời, phong vân biến sắc.

Thái Ất Kim Tiên viên mãn nửa bước bước vào Đại La Kim Tiên, khí tức đáng sợ này hoàn toàn không phải yêu binh yêu tướng có thể chịu đựng được.

Điểm đáng tiếc duy nhất là, tập hợp mười vạn đại quân nhân tộc, ngưng tụ ra Thiết Huyết Sát Khí, vẫn không đủ để thúc đẩy tu vi của Lâm Dương đến cảnh giới Đại La Kim Tiên.

“Ồ, nhân tộc quả nhiên có chút bản lĩnh, nhưng cảnh giới Thái Ất Kim Tiên viên mãn này vẫn chưa đủ để khiến ta chú ý.” Trên trời mây, Cửu Anh đang ngự trên xe liễn cười lạnh, nhưng không động thủ ngay lập tức.

Đồ sát một chủng tộc nhân tộc yếu ớt, nào cần đến Yêu Thần Cửu Anh ra tay.

Nếu truyền ra ngoài, chẳng phải sẽ bị người khác chê cười sao?

Thế nhưng, giây phút tiếp theo, sắc mặt Cửu Anh liền biến đổi, thân thể y trực tiếp đứng thẳng dậy khỏi xe liễn.

Khí tức bàng bạc quét sạch đại địa, vô cùng hung sát cuốn thành một trận phong bạo.

Lâm Dương đứng sừng sững ở trung tâm, toàn thân hắn đã đỏ bừng lên.

Cơ thể Lâm Dương sung huyết, tâm thần vừa động, bản nguyên tiềm phục sâu trong huyết mạch đột nhiên bùng nổ.

Chương 45

Nó chảy khắp tứ chi bách mạch, cơ thể hắn cũng theo đó mà lớn dần trong gió, hóa thành cự nhân ngàn trượng.

"Pháp Tướng Thiên Địa!" Sau khi thân thể biến hóa thành ngàn trượng, Lâm Dương há miệng hít một hơi, Thiết Huyết Sát Khí bàng bạc ùn ùn dũng nhập cơ thể hắn.

Cùng lúc đó, cánh cửa Đại La Kim Tiên vốn chỉ còn một bước cuối cùng cũng cuối cùng bị đạp phá.

Hồng Hoang ngày nay, Kim Tiên nhiều như chó, Thái Ất Kim Tiên đầy đất đi, nhưng những kẻ thực sự có thể thoát ra, trở thành Đại La Kim Tiên, lại là số ít.

Yêu Đình to lớn như vậy, sinh linh yêu tộc đạt đến hàng trăm ức vạn, nhưng những kẻ có thể trở thành Yêu Thần, lại chỉ có không tới ba trăm sáu mươi lăm người mà thôi.

Từ đó có thể thấy, những kẻ thực sự có thể xưng là đại năng giả, hiếm có đến mức nào.

Đại La Kim Tiên, mỗi một vị đều là tồn tại siêu thoát trường hà thế gian.

Trời đất hỏng Đại La bất hỏng, trời đất diệt Đại La bất diệt, thực sự là bất tử bất diệt theo đúng nghĩa.

Trong đó, tại Hồng Hoang, tuy thành tiên đạo có thể trường sinh bất tử, nhưng mỗi khi đại kiếp giáng lâm, tiên nhân chẳng qua chỉ là tồn tại như pháo hôi, dễ dàng bị thiên địa đại động nghiền nát thành tro bụi.

Chỉ có Đại La Kim Tiên đứng trên trường hà thời gian, dù thân tử,

chỉ cần chân linh bất diệt, vẫn có thể phục sinh.

Đó chính là chỗ đáng sợ thực sự của Đại La Kim Tiên.

Pháp Tướng Thiên Địa Lâm Dương thi triển, có nguồn gốc từ việc thôn phệ huyết mạch Đế Giang.

Vu tộc đều có pháp tướng, có thể thi triển Pháp Tướng Thiên Địa, thực lực sẽ được tăng phúc cực kỳ lớn.

Lâm Dương thôn phệ huyết mạch Tổ Vu Đế Giang, tự nhiên cũng có.

Nhưng so với Vu tộc, Lâm Dương lấy huyết mạch nhân tộc làm chủ đạo, nên ngoại hình không có bất kỳ thay đổi nào, vẫn là nhân tộc.

Điểm khác biệt duy nhất chính là, luồng hung sát chi khí ngút trời kia, sau khi thi triển Pháp Tướng Thiên Địa, lại càng thêm đáng sợ.

Trong lúc mơ hồ, yêu vân đầy trời đều tan biến theo.

Yêu Thần Cửu Anh trên cửu tiêu, chín đôi mắt gắt gao nhìn chằm chằm Lâm Dương.

"Tốt!

Ta không ngờ, nhân tộc lại có tồn tại như vậy, có tư cách để ta động thủ." Cửu Anh phát ra âm thanh khàn khàn, tựa như ác quỷ Cửu U.

Đối mặt với Lâm Dương, một Đại La Kim Tiên đồng cấp, y đã lựa chọn ra tay.

Đại La Kim Tiên là một khoảng cách khó mà vượt qua.

Lật sông đảo biển, hủy thiên diệt địa, chẳng qua chỉ là tùy tay mà làm.

Lực lượng kinh khủng ấy dù là trăm vạn, nghìn vạn yêu binh yêu

tướng cũng không thể chống đỡ.

Khí hủy diệt lan tràn chư thiên, bất luận yêu tộc hay nhân tộc đều trong khoảnh khắc cảm thấy ngạt thở, đồng loạt ngừng động thủ.

Lâm Dương cao ngàn trượng, chỉ bằng khí tức huyết sát toát ra từ nhục thân đã khiến vô số người rùng mình, trong lòng dấy lên sự kinh sợ.

"Chiến!" Lâm Dương giương đôi tay lên, ánh mắt xuyên thấu thời không, nhìn về phía Yêu Thần Cửu Anh trên đỉnh trời, đáy mắt tràn đầy chiến ý.

Từng đợt sát khí dũng động, Yêu Thần Cửu Anh cười lớn một tiếng.

Cơ thể trăm trượng của y tỏ ra cực kỳ linh hoạt, một nhảy đã đến gần Lâm Dương đối đầu.

"Đã lâu không có kẻ nào dám nói chuyện như vậy với ta.

Ta sẽ cho ngươi một cái chết thể diện." Cửu Anh không phải hạng tầm thường.

Y có thể nổi bật trong số hơn ba trăm vị Yêu Thần, không chỉ vì tu vi Đại La Kim Tiên trung kỳ, mà còn vì để uẩn cường hãn, trong số đồng cấp cũng hiếm có đối thủ.

Thực ra, Cửu Anh không hề đặt Lâm Dương, kẻ có tu vi được nâng cao bằng trận pháp, vào mắt.

Bởi vì, loại tu vi cưỡng ép tăng lên như vậy, định sẵn sẽ có những tai họa ngầm khó bù đắp.

"Xoảng!" Một thanh trường kiếm màu máu được Cửu Anh tế ra.

Thân kiếm đỏ tươi, ẩn hiện sát khí đỏ như máu dũng động, từng đợt hào quang lướt tới tấp.

Huyết Sát Kiếm, Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, do Đế Tuấn ban tặng, chấp chưởng sát phạt vô thượng.

Bất kỳ một kiện Tiên Thiên Linh Bảo nào cũng có khả năng tăng phúc chiến lực cực kỳ đáng sợ.

Đối với một cảnh giới, sự tăng phúc của một linh bảo đối với tu vi lại càng là điều mà bất kỳ tu vi và thần thông nào cũng không thể bù đắp được.

Tuy nhiên, đối mặt Lâm Dương, Cửu Anh lại ngay lập tức tế ra linh bảo.

Chương 46

Hiển nhiên, kẻ nào có thể chứng đạo Đại La Kim Tiên đều có kinh nghiệm nhất định.

Sư tử vồ thỏ cũng dùng toàn lực, đạo lý này ai cũng hiểu.

Khi Lâm Dương thấy Cửu Anh lấy ra Tiên Thiên Linh Bảo, sắc mặt hắn hơi biến đổi.

Chỉ từ thanh trường kiếm kia, hắn đã cảm nhận được một loại uy thế khó địch nổi.

Khí tức đáng sợ toát ra đã khiến hắn cảm thấy từng đợt kinh hãi trong lòng.

"Ngươi hẳn là Võ Tổ của nhân tộc, có thể dẫn dắt nhân tộc trưởng thành đến trình độ này, ta kính nể.

Cho nên, ta sẽ dùng thực lực mạnh nhất của mình, nói cho ngươi biết, lũ kiến hôi vĩnh viễn chỉ là kiến hôi!" Cửu Anh cười nhạo đầy mặt, chín đôi mắt nhìn Lâm Dương tràn ngập ánh nhìn muốn nuốt chửng người.

"Chết đi!" Trường kiếm màu máu trong tay Cửu Anh tưởng chừng chỉ tùy tiện vung lên, nhưng trong khoảnh khắc, nó bộc phát ra một làn sóng máu khổng lồ.

Làn sóng cao đến mấy vạn trượng, hoàn toàn là sức mạnh do pháp tắc hiển hóa.

Đại La Kim Tiên, chỉ cần tùy tay đã có thể khống chế một phần lực lượng pháp tắc thiên địa.

Chỉ một kích này nếu giáng xuống, trong chốc lát đã có thể hủy diệt toàn bộ sinh cơ trong phạm vi ức vạn dặm của Nhân tộc Thánh

địa.

“Sức mạnh thật cường đại, đây mới là sức mạnh mà Đại La Kim Tiên nên có.” Triển hiện chân thân ngàn trượng, thực lực bản thân Lâm Dương trong chốc lát đã có sức mạnh sánh ngang Đại La Kim Tiên, nhưng rốt cuộc cũng chỉ là sức mạnh sánh ngang mà thôi, dù sao cũng không phải Đại La Kim Tiên thực sự.

Đại La Kim Tiên thực sự, đứng trên trường hà thời gian, động một cái là có thể hủy diệt một phương thiên địa.

Sức mạnh hiện tại của Lâm Dương còn kém một đoạn rất xa.

“Nhưng, như vậy mới hợp ý ta.” Lâm Dương hừ một tiếng, đối mặt với công phạt vô thượng trước mặt, hắn đã hành động.

“Chiến!” Toàn bộ tu vi tăng phúc của Lâm Dương đều bắt nguồn từ Thiết Huyết Sát Khí ngưng tụ thành bởi Võ Đạo Quân Hồn.

Sức mạnh võ đạo gia trì lên cơ thể hắn, ngay lập tức khiến hắn có được sức mạnh sánh ngang Đại La Kim Tiên.

“Oanh long long!” Một đôi thiết quyền đánh ra, ẩn chứa một ý chí bất khuất.

Đó là quyền ý mà hắn lĩnh ngộ được khi đọc cuốn tiểu thuyết về võ đạo, ý như lò nung, dung luyện vạn vật thiên địa.

Vô cùng khí cơ dũng động xuất, toàn bộ thiên địa đều bị nhuộm một tầng sắc máu.

Hai cỗ lực lượng công phạt vô thượng va chạm trên không trung, sức mạnh phát ra trong khoảnh khắc bao trùm ức vạn dặm đại địa.

“Ồ!

Sức mạnh thật kỳ lạ.” Đến lúc này, Cửu Anh mới bắt đầu thật sự đánh giá Lâm Dương.

Sức mạnh võ đạo chưa từng xuất hiện trong thế giới Hồng Hoang, bởi vì, Hồng Hoang là một thế giới tiên đạo.

Nhưng không thể phủ nhận sự cường đại của võ đạo.

Đại Đạo ba ngàn, đường nào cũng có thể chứng đạo.

Cường đại không phải ở đạo nào, mà ở chỗ đạo ngươi lĩnh ngộ sâu sắc đến mức nào.

So với tiên đạo, võ đạo càng chú trọng sát phạt.

Thần thông kinh thiên triển hiện, toàn bộ đại địa đều sụp đổ trong tiếng oanh minh, không gian dập dờn từng gợn sóng, tràn ngập khắp trời đất.

Chỉ trong khoảnh khắc này, số nhân tộc và yêu binh yêu tướng tử thương không ít.

Tiên nhân chiến đấu, phàm nhân tai ương.

Cũng may, nhân tộc bên cạnh có Hữu Sào thị che chở, nên không có thương vong quá lớn.

Đại quân yêu tộc, vì số lượng quá đông, trong khoảnh khắc đã có hàng vạn người bị hủy diệt.

Từ đó có thể thấy, một chiêu này uy thế cường hãn đến mức nào.

“Hay!

Hay!

Hay!

Nhân tộc lại xuất hiện một nhân tài.

Nếu cho thêm vài trăm vạn năm nữa, e rằng cũng có thể trưởng thành đến trình độ như ta hiện tại, cũng không phải không thể.” Cửu Anh không phủ nhận sự cường đại của Lâm Dương.

Nhân tộc xuất hiện chưa đầy ngàn năm, đã có tồn tại như Lâm Dương.

Chương 47

Nếu hắn trưởng thành, sẽ đáng sợ đến mức nào, điểm này ai cũng có thể tưởng tượng được.

"Nhưng không có cơ hội đó đâu, hôm nay nhân tộc tất diệt." Lâm Dương sắc mặt lạnh lùng, nhìn chằm chằm Cửu Anh đang phô trương vẻ cuồng ngạo, chỉ thốt ra hai chữ, "Ồn ào." Sắc mặt Cửu Anh lạnh đi, không hề có ý định giữ lại sự phẫn nộ, ngược lại còn mang theo nụ cười nhạt.

Y cao cao giương thanh trường kiếm màu máu trong tay, vầng sáng máu dũng động từng đợt, giáng xuống, tạo thành một màn sáng màu máu khổng lồ.

"Thật mạnh!" Công thế chưa kịp giáng xuống, Lâm Dương trong lòng đã chùng xuống.

Uy thế bàng bạc chưa kịp đến, đã khiến hắn có cảm giác kinh hãi trong lòng.

Có thể tưởng tượng, uy thế kia nếu ngưng tụ thành hình, sẽ đáng sợ đến mức nào.

"Ta chấp chưởng hai loại pháp tắc, không gian pháp tắc tuy cường đại, nhưng với thực lực hiện tại của ta hoàn toàn không thể phát huy ra lực lượng công phạt lớn nhất.

Xem ra, chỉ có thể sử dụng Luân Hồi Chi Đạo." Lâm Dương tuy có sức mạnh Đại La Kim Tiên, nhưng rốt cuộc không phải Đại La Kim Tiên thực sự.

Đặc biệt so với tồn tại Đại La Kim Tiên trung kỳ như Cửu Anh, hắn yếu ớt như một hài nhi.

Nhưng hắn không phải không có át chủ bài.

Để uẩn của Lâm Dương cường hãn đến mức khó ai có thể tưởng tượng.

Hai loại đại đạo pháp tắc hoàn chỉnh, bất kỳ loại nào nếu hoàn toàn khống chế, đều có thể khiến hắn bước vào cảnh giới Đại Đạo.

Đáng tiếc, thời gian tu luyện của hắn rốt cuộc quá ngắn.

"Oanh long long!" Từng luồng khí tức màu đen từ cơ thể Lâm Dương lan tỏa ra, chiếu sáng một cách u ám.

Ngay cả tia sáng mặt trời cũng tựa như sắp bị thôn phệ.

Một cảm giác kinh hãi khó tả dần bao trùm lấy trái tim mọi người.

"Tử vong!" Lâm Dương khẽ ngâm một tiếng, giương đôi tay lên.

Giữa những thi thể khắp nơi, từng luồng khí tức xám tro bay lượn.

Luồng khí tức tử vong đó tràn ngập mùi mục nát.

Tử vong, đối với tiên nhân Hồng Hoang, là một thứ vừa quen thuộc lại vừa xa lạ.

Tiên nhân bình thường an phận thủ thường, có lẽ cả đời cũng không thể tiếp xúc với khí cơ tử vong.

Nhưng phàm là chạm vào, về cơ bản đều đại biểu cho sự vẫn lạc triệt để.

"Tử vong!" Vô số đại năng giả Hồng Hoang tâm thần chấn động, trợn mắt há mồm nhìn vô cùng khí cơ tử vong ngưng tụ theo động tác Lâm Dương giương đôi tay lên.

"Lâm Dương rốt cuộc là ai, vì sao có thể khống chế tử vong?

Chẳng lẽ pháp tắc hắn lĩnh ngộ có liên quan đến tử vong!" Trong

ba ngàn đại đạo vốn tồn tại tử vong, nhưng pháp tắc tử vong lại chưa từng truyền vào thế giới Hồng Hoang, nên đối với bất kỳ ai cũng vô cùng xa lạ.

Nhưng dù đoán thế nào, cũng sẽ không ai đoán được, Lâm Dương lĩnh ngộ không phải tử vong, mà là Luân Hồi kết hợp giữa tử vong và tân sinh!

Yêu tộc dẫn quân đồ sát nhân tộc, dưới giao phong ngắn ngủi, số người tử vong đã lên đến hàng ức.

Trong đó không thiếu cường giả tồn tại.

Mỗi người cung cấp một luồng khí cơ tử vong, đó đều là số lượng cực kỳ đáng sợ.

Khí tức xám tro dần dần ngưng tụ dưới sự khống chế của Lâm Dương, hình thành một quả cầu khổng lồ màu đen u ám.

Quả cầu ít nhất cao mười vạn trượng, tuy chưa thể hiện ra uy thế bàng bạc đến mức nào, nhưng lại khiến trong lòng mọi người dâng lên một nỗi kinh sợ khó tả.

Dường như thứ đó có thể mang lại cái chết cho tất cả mọi người.

Lâm Dương nhìn quả cầu đen khổng lồ trước mắt, thầm than: "Đáng tiếc, chỉ có thể ngưng tụ ra Ngạ Quỷ Đạo trong Lục Đạo.

Hiện nay thiên đạo pháp tắc còn chưa bổ toàn, căn bản không có Lục Đạo tồn tại, chỉ có Luân Hồi." "Làm ra vẻ ta đây, chỉ một kích này, ta sẽ khiến nhân tộc diệt vong." Cửu Anh sắc mặt hung ác, trường kiếm trong tay giáng thẳng xuống đầu.

Vô cùng sắc máu ngưng tụ thành một đạo kiếm khí khổng lồ cao mười vạn trượng.

Kiếm khí sắc bén lộ rõ, vô cùng khí cơ lăng lệ khiến không gian

xung quanh dày đặc những vết nứt như mạng nhện.

Hiển nhiên, không gian Hồng Hoang ở đây đã bị một chiêu của Cửu Anh làm rung chuyển.

Lâm Dương ánh mắt nhìn thẳng phía trước, tràn đầy vô úy.

Hắn vung đôi quyền xuống đầu, "Lục Đạo Luân Hồi Quyền!" Lục Đạo Luân Hồi Quyền, trong thế giới Kỷ Nguyên Hoàn Mỹ, chỉ là một thần thông sát phạt của Đại Đế.

Nhưng sau khi được Lâm Dương có được, nó đã được hệ thống hoàn thiện, dung hợp với Luân Hồi pháp tắc trong Đại Đạo pháp tắc.

Chương 48

Chẳng qua, hiện nay Lục Đạo chưa được lập, Lục Đạo Luân Hồi Quyền cũng chỉ có thể sử dụng ra Ngạ Quỷ Đạo đơn giản nhất trong đó.

Nhưng dù là một đạo đơn giản nhất được sử dụng ra, cũng hoàn toàn không phải Lâm Dương hiện tại có thể chịu đựng được.

Sau khi quả cầu đen mười vạn trượng bị Lâm Dương đánh ra, cơ thể hắn có thể thấy rõ ràng nhanh chóng khô héo.

Toàn thân tinh khí thần, khí huyết, lại trong nháy mắt bị tiêu hao cạn kiệt.

Nếu không có Thiết Huyết Sát Khí từ Võ Đạo Quân Hồn liên tục cung cấp, chỉ trong khoảnh khắc, Lâm Dương đã rơi vào trạng thái cận kề cái chết.

Nhưng dù vậy, hắn vẫn vô cùng khó chịu, nguyên thần suy yếu, cơ thể khô héo, chỉ dựa vào một tia sức mạnh để cố gắng chống đỡ.

"Để ta xem, rốt cuộc là ngươi chết hay nhân tộc ta diệt vong!" Đồng tử Lâm Dương tràn đầy vẻ điên cuồng.

Một kích hiển nhiên là chiêu thần thông mạnh mẽ nhất, dốc hết tất cả những gì có thể.

Nếu như vậy mà không thể đánh bại đối phương, vậy cũng không còn cách nào khác.

Khi quả cầu đen mười vạn trượng thoát khỏi tay, từ bên trong bùng phát ra một cỗ lực lượng thôn phệ đáng sợ, ngang nhiên công kích lên đạo kiếm khí màu máu như trường hà kia.

"Oanh long long!" Công thế bùng nổ, trong khoảnh khắc, hủy diệt

ngàn dặm đại địa.

Dư ba uy thế càng không ngừng lan tràn.

“A!

Tinh khí thần của ta bị thôn phệ!” Dọc đường, vô số đại quân yêu tộc bị ảnh hưởng, hầu như đều trong nháy mắt khô héo thân thể.

Tinh khí thần, mọi sinh cơ đều bị quả cầu đen khổng lồ trên trời thôn phệ.

Không đầy mấy hơi thở, ít nhất mười mấy vạn yêu binh yêu tướng đã bị thôn phệ cạn kiệt.

Cùng lúc đó, quả cầu đen đang đối đầu với đạo kiếm khí mênh mông kia cũng trong nháy mắt khuếch đại, từ mười vạn trượng ban đầu lan tràn đến hai mươi vạn trượng.

Cửu Anh vốn nắm chắc phần thắng, đột nhiên sắc mặt cuồng biến, không chút do dự, y trực tiếp triển hiện yêu tộc chân thân, hóa thành một quái thú chín đầu khổng lồ cao gần vạn trượng.

“Ô ô, thích thích!” Cửu Anh bùng phát ra từng trận tiếng kêu quái dị như trẻ con khóc.

Âm thanh chấn động thiên địa, màng nhĩ của thiên tiên bình thường đều bị chấn vỡ, từng dòng máu chảy ra.

Cửu Anh là dị chủng Hồng Hoang, quái vật nước lửa, có thể phun nước thổ hỏa, tiếng kêu như trẻ con khóc, có chín đầu, nên gọi là Cửu Anh.

Căn cốt bất phàm, so với Thần Ma Tiên Thiên đỉnh cấp, cũng chỉ kém một chút.

Kẻ có thể trở thành Đại La Kim Tiên vào thời điểm này không có ai là đơn giản cả.

Quả cầu đen bành trướng, trong nháy mắt nghiền nát công thế Cửu Anh chém ra, hóa thành vô cùng khí kình, tản lạc trên đại địa, bị quả cầu đen liên tục thôn phệ.

Ngạ Quỷ, thường đói khát, nên gọi là Ngạ; đáng sợ, nên gọi là Quỷ.

Khi nhập vào Luân Hồi có thể thôn phệ tất cả mọi thứ trên thế gian.

Lục Đạo Luân Hồi Quyền sau khi được hệ thống cải biến, mỗi một đạo đều hoàn chỉnh thể hiện ra sức mạnh của Luân Hồi pháp tắc.

Nếu Lục Đạo hoàn toàn đánh ra, e rằng ngay cả Thánh Nhân cũng không thể chống đỡ.

Đó cũng là chỗ đáng sợ của Lục Đạo Luân Hồi Quyền.

Nhưng đáng tiếc, tu vi để uẩn hiện tại của Lâm Dương lại càng không thể duy trì sự xuất hiện của Lục Đạo.

Nhưng một đạo trong số đó, cũng không phải chỉ có Đại La Kim Tiên cảnh giới như Cửu Anh có thể chống cự.

"Oanh long long!" "Khả ác!" Cửu Anh sau khi hiện ra chân thân, vẫn không thể chống cự sự thôn phệ của quả cầu đen, sắc mặt khó coi.

"Ngươi đã đánh giá thấp ta quá rồi." "Huyết Sát Kiếm, phá cho ta!" Một thanh trường kiếm lơ lửng xuất hiện, đó chính là Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo trong tay Cửu Anh.

Bất kỳ một kiện Tiên Thiên Linh Bảo nào cũng có uy năng phi phàm.

Trong cùng cảnh giới, nếu sở hữu một kiện Tiên Thiên Linh Bảo, hoàn toàn có sức mạnh áp đảo đối thủ.

Huyết Sát Kiếm là Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, chủ về sát phạt, lực lượng công phạt của nó không kém gì Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Uy thế đáng sợ từng đợt giáng xuống, Cửu Anh lúc này càng không chút giữ lại mà dốc toàn lực chiến đấu.

Vô cùng uy thế lan tràn chư thiên, từng đợt giáng xuống, hóa thành vô cùng khí tức sát phạt.

Khí tức đáng sợ chấn động trời xanh, uy năng của Tiên Thiên Linh Bảo quả là đáng sợ đến thế.

Quả cầu đen hiện tại, sau khi thôn phệ vô cùng tinh khí thần và linh khí, đã bành trướng gần ba mươi vạn trượng.

Chương 49

Nó lơ lửng trên trời cao như một hắc động khổng lồ, mơ hồ có thể thấy vô số khí tức thiên địa bị cưỡng ép kéo vào trong đó.

Lâm Dương nhìn uy thế Cửu Anh đang tỏa ra, trong lòng khẽ giật mình, rồi lại cắn răng, một ngụm bản mệnh tinh huyết phun ra, trực tiếp lao về phía quả cầu đen khổng lồ trên bầu trời.

"Không Gian Pháp Tắc!

Độn." Lâm Dương vốn đã đèn cạn dầu, sau khi phun ra một ngụm tinh huyết, chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, suýt chút nữa ngất đi.

Nhưng hắn biết, hiện tại không thể ngất đi, nếu không!

Điều chờ đợi nhân tộc sẽ là cái chết.

Tinh huyết của Lâm Dương ẩn nhập vào quả cầu đen.

Quả cầu đen gần ba mươi vạn trượng bắt đầu vặn vẹo, không gian xung quanh trong chưa đầy một hơi thở, quả cầu đen khổng lồ theo đó mà biến mất giữa trời cao!

Vô số đại năng giả đang đặt tâm thần ở đây đều trong lòng khẽ giật mình, căn bản không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng giây phút tiếp theo, trong đó có người phát ra tiếng hét lớn.

"Không tốt, Không Gian Pháp Tắc, Cửu Anh lần này e rằng xong đời rồi!" "....." Tâm thần vô số đại năng giả còn chưa kịp phản ứng, lại thấy chỗ thân thể Cửu Anh đang đứng, không gian trong nháy mắt vặn vẹo, dày đặc những vết nứt như mạng nhện.

Phạm vi vết nứt lan rộng, ít nhất cũng ba mươi vạn trượng.

"Không!

Không thể nào!" Chín cái đầu lâu khổng lồ của Cửu Anh đều trong khoảnh khắc chịu đả kích mang tính hủy diệt, trực tiếp bị nghiền nát.

Chỉ có thân thể y, dưới sự bảo vệ của linh quang Huyết Sát Kiếm giáng xuống mà tạm thời thở dốc một thoáng.

Giây phút tiếp theo, quả cầu đen khổng lồ đột ngột bao phủ toàn bộ Cửu Anh vào bên trong.

Tất cả, lại càng không có bất kỳ dấu hiệu nào.

Quả cầu đen ở cách xa mấy chục dặm, trong nháy mắt đã thôn phệ Cửu Anh.

"Xuy xuy xuy!" Quả cầu đen khổng lồ, sau khi thôn phệ Cửu Anh, bắt đầu trở nên cực kỳ bất ổn, toàn thân vặn vẹo.

"Oanh long long!" Quả cầu đen vặn vẹo, cuối cùng phát ra một tiếng nổ lớn, nổ tung.

Lực lượng đáng sợ trong nháy mắt bùng nổ.

Vô số đại năng giả tâm thần hứng chịu ngay lập tức, dưới uy thế đáng sợ này, trực tiếp bị hủy diệt. 5.

Đại địa sụp đổ, mấy chục vạn yêu binh yêu tướng còn sót lại chạm phải cỗ uy thế bàng bạc kia liền bị hủy diệt ngay lập tức.

Uy thế đáng sợ lan đến ức vạn dặm đại địa, không còn sinh cơ, tất cả trở về phế tích.

"....." May mắn thay, nhân tộc tụ tập lại một chỗ, đồng thời khi đại chiến bùng nổ đã rời xa Nhân tộc Thánh địa.

Cùng với uy thế suy yếu đi vô số lần quét qua, lại có Toại Nhân thị mấy người che chở, nhân tộc hẳn là chịu tổn thất ít nhất trong đó.

Nhưng dù vậy, cũng có gần mười triệu người tử vong trong trận bạo tạc hủy diệt ấy. .....

Thời gian chậm rãi trôi qua, sau nửa khắc, khi bụi trần lắng xuống, toàn bộ sơn mạch Nhân tộc Thánh địa đều bị san thành bình địa.

Trong những hố lớn nhỏ, đầy rẫy thi thể tàn phá, máu tươi nhuộm đỏ toàn bộ đại địa.

Toại Nhân thị, Hữu Sào thị, Truy Y thị tam nhân đứng sừng sững trước vô số nhân tộc.

Toàn thân bọn họ đã quần áo tả tơi, sắc mặt càng thêm tái nhợt không chút máu.

Đáy mắt còn sót lại sự may mắn, nhưng càng nhiều hơn là niềm hân hoan sống sót sau tai ương.

“Chúng ta!

Đã thắng lợi rồi.” “Chúng ta đã thắng, chúng ta đã đánh bại đại quân yêu tộc.” “Hô hô hô!” Vô số nhân tộc còn sót lại thở hổn hển như trâu, mắt đỏ hoe.

Dù toàn thân đều có những vết thương lớn nhỏ, họ vẫn không màng đến, ánh mắt nhìn về phía Lâm Dương.

“Võ Tổ!

Võ Tổ!

Võ Tổ!” Từng tiếng hô vang như sấm.

Chương 50

Cách trăm vạn dặm, vẫn mơ hồ có thể nghe thấy tiếng hô vang của nhân tộc, từng lớp từng lớp, tựa như thủy triều.

"Cuối cùng cũng thắng lợi rồi sao." Cơ thể Lâm Dương mệt mỏi mềm nhũn, trước mắt tối sầm, trực tiếp ngã xuống đất.

Một trận chiến này, Lâm Dương gần như bộc phát ra để uẩn vượt quá giới hạn, sớm đã đèn cạn dầu, ngay cả lực lượng bản nguyên cũng bị lay động.

Thân thể ngàn trượng của Lâm Dương, ngay khoảnh khắc mất đi ý thức, đã biến hóa trở lại kích thước ban đầu.

Với cảnh giới Thái Ất Kim Tiên, lực chiến Đại La Kim Tiên và trăm vạn yêu binh yêu tướng.

Sức mạnh trận chiến này, vượt xa Lâm Dương cũng như nhân tộc vô số tầng thứ.

Nhưng cuối cùng nhân tộc đã thắng lợi. .....

Toàn bộ thế giới Hồng Hoang một mảnh xôn xao.

Yêu Thần Cửu Anh, một trong Thập Đại Yêu Thần của Yêu Đình, dẫn dắt trăm vạn đại quân, trong đó không thiếu tồn tại Thái Ất Kim Tiên.

Lực lượng đó nếu đặt ở Hồng Hoang, đủ sức hủy diệt bất kỳ chủng tộc nào trong vạn tộc Hồng Hoang.

Nhưng đối mặt với một chủng tộc mới ra đời chưa đầy ngàn năm, y lại bại rồi!

Không!

Căn bản không phải bại, mà là toàn bộ bị hủy diệt, bao gồm Yêu Thần Cửu Anh cảnh giới Đại La Kim Tiên, cũng như trăm vạn yêu binh yêu tướng.

Sự việc này theo đó mà lưu truyền, hầu như chấn động toàn bộ thế giới Hồng Hoang.

Vô số đại năng giả một lần nữa thay đổi cách nhìn trước đây về nhân tộc.

Nhân tộc yếu ớt sao?

Vâng, vì vấn đề tiên thiên, nhân tộc ngày nay không chỉ yếu ớt, thậm chí sẽ theo thời gian, cùng với sự sinh sôi nảy nở từ đời này sang đời khác, càng ngày càng yếu ớt.

Khác biệt với bất kỳ chủng tộc nào trong Hồng Hoang.

Trong số đó, có một số chủng tộc kỳ lạ, tuy nhỏ yếu, nhưng theo sự sinh sôi nảy nở sẽ không xuất hiện tình huống như vậy.

Thậm chí nếu có cơ duyên tốt, có thể xuất hiện một hai cá thể có căn cốt phản tổ.

Nhưng nhân tộc lại càng không thể xuất hiện tình huống phản tổ như vậy.

Bởi vậy từ trước đến nay, không có bất kỳ tồn tại nào đặt nhân tộc vào mắt.

Có lẽ, nhân tộc có thể vang danh Hồng Hoang đại địa, phần lớn đều là vì Nữ Oa thành Thánh.

Nếu không phải là chủng tộc do Nữ Oa sáng tạo khi thành Thánh, thậm chí căn bản sẽ không có vị đại năng giả nào nhớ tới sự tồn tại của một chủng tộc gọi là nhân tộc.

Nhưng, cùng với trận chiến này, nhân tộc có thể nói đã vang danh

khắp Hồng Hoang.

Vạn tộc Hồng Hoang và vô số đại năng giả, không còn dám coi thường sự tồn tại của nhân tộc nữa.

Không chỉ vì sự tồn tại của Võ Tổ nhân tộc, mà còn vì có Thánh Nhân Nữ Oa thành Thánh.

Yêu tộc đại cử xâm lược nhân tộc, trong mắt người khác, đều là vì Thánh Nhân Nữ Oa kẹt giữa hai tộc, không tiện ra tay.

Nhưng nếu có chủng tộc khác vọng tưởng động thủ với nhân tộc, vậy thì chỉ có thể... ha ha!

E rằng Thánh Nhân Nữ Oa chỉ tùy tiện một ngón tay cũng có thể nghiền nát hàng ức vạn lần. .....

Yêu Đình, Lăng Tiêu Bảo Điện.

Hơn ba trăm vị Yêu Thần, cùng một số Đại Yêu Vương giữ vị trí cao, tề tựu tại đây.

Yêu Đế Đế Tuấn ngồi ở ghế chủ, thần thái không có bất kỳ biến hóa nào, vẫn lạnh lùng, khí tức trang trọng tôn quý hiển lộ.

Không biết qua bao lâu, giọng Đế Tuấn mới chậm rãi truyền ra, "Yêu Thần Cửu Anh vẫn lạc trong tay nhân tộc, các ngươi có ý kiến gì về việc này?" Sắc mặt vô số người đều khẽ khựng lại, nhìn về phía Đế Tuấn, dường như cố gắng nhìn ra điều gì đó từ thần thái của Yêu Đế.

Đáng tiếc, thần thái của Đế Tuấn, ngoài sự tôn nghiêm ra, không còn gì khác.

"Đại ca, để ta phái binh đến Hồng Hoang một chuyến, tiêu diệt lũ kiến hôi đáng ghét đó đi." Đông Hoàng Thái Nhất mở miệng, sắc mặt lạnh lẽo, có thể thấy rõ sự phẫn nộ dâng lên trong y.

Đế Tuấn nghe vậy, chỉ khẽ gật đầu, không biểu thị bất kỳ ý kiến nào.

Chương 51

Đám người phía dưới thấy vậy, ánh mắt đều lấp lánh.

Trong số đó có một người, mặc trường bào màu trắng bạc, bước ra.

Người này là tồn tại như quân sư của yêu tộc, bản thể là Bạch Trạch thú dị chủng Hồng Hoang, thông hiểu cổ kim, trên biết thiên văn dưới biết địa lý, mưu kế trong lòng.

Một đường đi theo Đế Tuấn, khai cương khoách thổ, uy vọng trong Yêu Đình chỉ kém Yêu Đế và Yêu Hoàng.

"Yêu Đế, thần cho rằng việc này, không nên động can qua lớn." Đế Tuấn nghe vậy, hơi có chút hứng thú, ra hiệu cho Bạch Trạch tiếp tục.

Bạch Trạch khóe miệng khẽ nhếch lên, khí chất anh tuấn xuất chúng từ tốn nói: "Chuyện nhân tộc, có thể lớn có thể nhỏ.

Dù sao cũng chỉ là một chủng tộc nhỏ yếu.

Việc này liên quan đến Nữ Oa Hoàng, chúng ta trước đây đã động thủ với nhân tộc một lần rồi." "Nếu, lại một lần nữa trấn áp, e rằng sẽ dẫn đến sự bất mãn của Nữ Oa Hoàng.

Cái chết của Cửu Anh, thần cảm thấy nên tạm thời gác lại." Một lời của Bạch Trạch, lay động tâm thần vô số người có mặt, ánh mắt đều nhìn về phía y, nhưng không ai mở miệng nói gì.

Đế Tuấn cố ý trầm tư hồi lâu sau mới chậm rãi mở miệng nói: "Lời của Bạch Trạch có lý, nhân tộc dù sao cũng không phải...

Sắp tới Nữ Oa Hoàng sẽ khai đạo trường, quả thực không thích hợp vào lúc này để triển khai sự việc đối với nhân tộc." "Yêu Đế

Thánh Minh!" Dưới trướng, một đám Yêu Thần và Đại Yêu Vương đều cúi đầu cao hô.

Đối với họ, mới sẽ không quan tâm có đánh nhân tộc hay không.

Uy vọng của Đế Tuấn trong lòng họ đã sớm thâm căn cố đế, bất kể đánh hay không đánh, chỉ cần cao hô "Thánh Minh" là được.

Bản chất yêu tộc là như vậy.

Tuy Cửu Anh cũng là Yêu Thần, nay đã vẫn lạc, nhưng trong số đó lại có bao nhiêu người sẽ nhớ đến tình đồng bào, muốn đòi lại công đạo đây?

Thật hoang đường.

Nếu không phải Đế Tuấn đã ngưng tụ yêu tộc, với những pháp tắc nghiêm ngặt trong yêu tộc hiện nay, e rằng không chừng đã tự đánh nhau lớn trong Hồng Hoang rồi.

Tình nghĩa yêu tộc quả thật là giấc mộng si nhân.

Sau khi Đế Tuấn định đoạt xong sự việc lần này, quần yêu lũ lượt lui đi.

Toàn bộ Lăng Tiêu Bảo Điện, một lần nữa chỉ còn Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất hai người.

"Đại ca, hiện nay Nữ Oa Hoàng thành Thánh, Hồng Hoang lại có sáu vị Thánh Vị." Đế Tuấn nghe vậy nhíu mày, sắc mặt nghiêm nghị nói: "Thái Nhất, Thánh Vị là do Đạo Tổ ban tặng, ta vạn vạn không thể động thủ." Đông Hoàng Thái Nhất vừa mở miệng, Đế Tuấn sao lại không biết ý y, nhưng cái ý nghĩ đó lại vạn vạn không thể có.

"Đại ca, ta há lại không biết một chút?

Thứ ta muốn không phải Thánh Vị do Đạo Tổ ban phát, mà là Hồng Mông Tử Khí." Đông Hoàng Thái Nhất lại một lần nữa thần

thần bí bí mở miệng.

Đế Tuấn trong nháy mắt đã hiểu ý y, lại một lần nữa rơi vào trầm tư.

Không lâu sau, trước mắt Đế Tuấn dần lóe lên hàn quang, "Hồng Vân Lão Tổ, kể từ khi Tử Tiêu Cung giảng đạo kết thúc, liền vẫn luôn ở Ngũ Trang Quán." "Ngũ Trang Quán có Địa Thư bảo hộ, ta không cách nào công phá.

Nhưng ta không tin Hồng Vân sẽ luôn ở trong Ngũ Trang Quán." "Phái người canh giữ, chỉ cần Hồng Vân xuất hiện, lập tức thông báo cho ta." Toàn bộ Lăng Tiêu Bảo Điện, một lần nữa rơi vào tịch tĩnh.

Chỉ có một mình Đế Tuấn, ngồi trên ghế rồng Lăng Tiêu Bảo Điện, lặng lẽ ngắm nhìn Chu Thiên Tinh Đấu, không biết đang suy tính điều gì. .....

Đại địa Hồng Hoang, chưa mưa đã lo, mỗi thời mỗi khắc đều có chiến đấu bùng nổ, không một ngày yên tĩnh.

Phía đông đại địa Hồng Hoang, nơi Nhân tộc Thánh địa tọa lạc.

Nơi đây sớm đã biến thành một vùng đất hoang tàn, khắp nơi tràn ngập khói bụi, căn bản không thể khôi phục trong vài chục vạn năm.

Trải qua đại chiến với đại quân yêu tộc, toàn bộ nhân tộc thương vong thảm trọng, đã có đến một nửa số nhân khẩu tử vong.

Có thể nói là cực kỳ thảm khốc, nhưng tất cả đều đáng giá.

Ít nhất đến nay không còn bất kỳ ai dám coi thường sự tồn tại của nhân tộc nữa.

Nhân tộc Thánh địa, sau trận chiến này đã bị hủy hoại gần hết.

Nó không còn là nơi nhân tộc sinh tồn, nhưng vì có một lượng lớn nhân tộc ở đây, nên không thể di chuyển.

May mắn là, đại chiến chỉ hủy diệt phía đông sơn mạch, các nơi khác vẫn còn nguyên vẹn.

Dưới sự giúp đỡ của Toại Nhân thị và những người khác, phần lớn nhân tộc đều đã di chuyển về phía tây.

Đồng thời, Nhân tộc Thánh Điện cũng được đưa đi cùng.

Trong Thánh Điện, Toại Nhân thị tam nhân mặt đầy mệt mỏi, đặc biệt là Võ Tổ, sắc mặt càng khó coi.

Chương 52

Đại chiến đã qua vài năm, nhân tộc cũng dần dần hồi phục, nhưng trận đại chiến đó đã khiến bản nguyên Lâm Dương bị thương nặng, lại không dễ dàng khôi phục như vậy.

"Nhân tộc hiện nay, chỉ còn khoảng mười ức nhân khẩu.

Nhưng, điều may mắn nhất là, ruộng lúa Long Nha Mễ chỉ bị tổn thất một nửa, tạm thời không cần lo lắng vấn đề lương thực.

Chỉ cần trăm năm thời gian, nhân tộc có thể hoàn toàn hồi phục." Trong số những người có mặt, cũng chỉ có Toại Nhân thị là hiểu rõ nhân tộc nhất, bởi vì mọi việc liên quan đến nhân tộc đều do Toại Nhân thị xử lý.

Lâm Dương nghe vậy, khẽ gật đầu, "Sau sự việc Cửu Anh, yêu tộc hẳn sẽ không còn dám tấn công nhân tộc nữa.

Trước đây đã có một lần, nếu yêu tộc lại muốn diệt nhân tộc ta, e rằng sẽ gặp trở ngại." Có thể dự đoán, yêu tộc muốn đại cử tiến vào Hồng Hoang đại địa, tuyệt đối sẽ thu hút sự chú ý của Vu tộc.

Chỉ với một phần nhỏ binh lực, cũng không thể diệt nhân tộc.

Bởi vậy trong thời gian ngắn, yêu tộc sẽ không còn đặt mục tiêu lên nhân tộc nữa.

Chỉ khi có được thời gian thở dốc ngắn ngủi, chờ đợi đến khi yêu tộc phản ứng, Lâm Dương tuyệt đối sẽ mang đến cho chúng một bất ngờ lớn.

"Trước đây đại chiến, bản nguyên của ta bị thương nặng, sau đó ta sẽ bế quan.

Tất cả những việc tiếp theo cần phải làm phiền Toại Nhân thị

rồi.” Toại Nhân thị tam nhân nghe vậy, lập tức nói: “Võ Tổ nói vậy, nếu không có ngài, nhân tộc đã sớm bị diệt tộc rồi.

Những việc còn lại cứ giao cho ta đi, ngài hãy đi bế quan.” Trải qua sự việc yêu tộc, địa vị của Lâm Dương trong nhân tộc vô hình trung thăng lên.

Toại Nhân thị tam nhân đều ẩn ẩn không bằng hắn.

Thực ra hiện tượng này, đã xuất hiện từ lâu.

Toại Nhân thị tam nhân tự nhiên có thể nhận ra.

Hơn nữa, năng lực Lâm Dương thể hiện ra khiến họ tự thấy kém hơn, bởi vậy những năm gần đây, vẫn luôn phụ tá Lâm Dương, ẩn ẩn có ý thoái lui về phía sau màn.

Lâm Dương khẽ gật đầu, lại mở miệng nói: “Còn nữa, nhân cơ hội này, hãy nâng số lượng đại quân nhân tộc lên đến trăm vạn.

Có thời gian thở dốc ngắn ngủi, ta tin rằng, tạm thời Hồng Hoang sẽ không có tồn tại nào khác, dám nhắm vào nhân tộc ta.” Phát triển đại quân nhân tộc, cần cung cấp tài nguyên vô cùng to lớn.

Trước đây, tổng nhân khẩu Nhân tộc Thánh địa chưa đến ức người, muốn duy trì nhiều đại quân hơn rõ ràng có chút không đủ.

Nhưng hiện nay, hoàn toàn không cần lo lắng vấn đề đó.

Tạm thời, đã giải quyết vấn đề yêu tộc.

Trong thời gian ngắn, nhân tộc nhất định sẽ đón chào sự phát triển nhanh chóng, hoàn toàn có thể có được tài nguyên để duy trì trăm vạn đại quân.

Ngay sau đó, Lâm Dương lại phân phó một số sự việc, liền rời đi, đến thạch thất bế quan.

Một trận chiến này, Lâm Dương bộc phát ra sức mạnh vượt xa

những gì hắn có thể chịu đựng.

Bản nguyên bị thương nghiêm trọng.

Dựa vào việc tu luyện Long Nha Mễ, ít nhất cũng cần trăm năm thời gian mới có thể hoàn toàn khôi phục.

Mấy năm thời gian, chỉnh đốn một số sự việc sau nhân tộc.

Lâm Dương hầu như đều cố gắng chống đỡ thương thế trong cơ thể.

Bất kỳ ai cũng có thể phát hiện ra sự suy yếu mà hắn tỏa ra, nhưng nhân tộc vừa trải qua đại chiến, mọi việc đều cần phải xử lý.

Toại Nhân thị tam nhân đều bận rộn không ngớt, Lâm Dương tự nhiên không thể một mình chạy đi bế quan được.

Hiện nay, nhân tộc cũng đã hoàn toàn chỉnh đốn xong xuôi, chỉ cần yên tĩnh tu dưỡng sinh tức.

Với khả năng sinh sôi nảy nở của nhân tộc, rất nhanh có thể khôi phục thời kỳ toàn thịnh trước đây.

Thậm chí trải qua sự việc này, nhân tộc sẽ trở nên càng thêm cường đại.

Bởi vì, trong lòng tất cả nhân tộc, nhân tộc không còn là một chủng tộc yếu ớt, mà là một chủng tộc cường đại có thể cứng rắn đối đầu với yêu tộc.

Điều đó cũng khiến uy vọng của Lâm Dương trong nhân tộc, cao hơn cả nhân tộc tam tổ.

Nhưng, sau khi trở về thạch thất, Lâm Dương lại không lập tức bắt đầu tu luyện.

Hắn tùy tay giơ lên, một vệt sáng màu máu theo đó xuất hiện trước người.

Trường kiếm màu máu, dài ba xích ba tấc, toàn thân có linh quang bao bọc, hàn quang sắc bén.

Trên vỏ kiếm màu máu, khắc hai chữ văn tự vặn vẹo.

Tuy Lâm Dương không nhận ra hai minh văn đó, nhưng khi ánh mắt chú ý vào chúng, trong lòng hắn liền hiện lên hai chữ lớn.

Chương 53

“Huyết Sát!” Lâm Dương khẽ lẩm bẩm một tiếng, sau đó cười nói: “Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, đáng tiếc ta không giỏi dùng kiếm.” Toàn bộ thực lực của Lâm Dương đều nằm ở các thần thông võ đạo của hắn.

Hắn không giỏi về kiếm đạo, nhưng lại hiểu rằng, có câu nói 'một lực phá vạn pháp'.

Một người hoàn toàn không hiểu gì về kiếm đạo, nếu có sức mạnh cường đại, vung vẩy thần binh lợi khí, vẫn có thể chém giết một cao thủ võ lâm.

Điều này không phải hư vọng.

Khi thực lực đạt đến một trình độ nhất định, có thể 'một lực phá vạn pháp'.

“Thôi thì tế luyện kiện Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo này vậy.” Lâm Dương khẽ mỉm cười, sau đó thần thức liền bao phủ lên thanh trường kiếm.

Tiên Thiên Linh Bảo, chia thành Hạ phẩm, Trung phẩm, Thượng phẩm và Cực phẩm.

Cứ mỗi thêm một cấp độ, uy thế lại càng cường hãn.

Đồng thời trong cùng cảnh giới, một kiện Tiên Thiên Linh Bảo, không nghi ngờ gì có thể khiến cục diện chiến đấu xảy ra biến chuyển long trời lở đất.

Tiên Thiên Linh Bảo, đều có Tiên Thiên Cấm Chế.

Chỉ khi luyện hóa toàn bộ Tiên Thiên Cấm Chế, mới có thể hoàn toàn khống chế toàn bộ uy năng của linh bảo.

Trong đó, Hạ phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, có bảy đạo Tiên Thiên Cấm Chế.

Trung phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, có mười hai đạo Tiên Thiên Cấm Chế.

Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, có mười sáu đạo Tiên Thiên Cấm Chế.

Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, có hai mươi bốn đạo Tiên Thiên Cấm Chế.

Trên Hậu Thiên Linh Bảo cũng có cấm chế, chẳng qua những cấm chế đó đều là Hậu Thiên Cấm Chế.

Bởi vậy, uy năng của Hậu Thiên Linh Bảo cùng đẳng cấp vạn vạn không thể so với Tiên Thiên Linh Bảo.

Với tu vi hiện tại của Lâm Dương, hắn dễ dàng luyện hóa đạo Tiên Thiên Cấm Chế đầu tiên.

Sau đó mỗi một đạo cấm chế đều cần thời gian ôn dưỡng rất dài.

Muốn hoàn toàn luyện hóa một kiện Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, ngay cả Đại La Kim Tiên, cũng cần ức vạn năm tháng không ngừng ôn dưỡng mới có thể làm được.

Sau khi luyện hóa đơn giản, Lâm Dương cũng hiểu được chỗ huyền diệu của Huyết Sát Kiếm.

Huyết Sát Kiếm, là một hung binh chủ về sát phạt.

Nếu bị nó chém trúng, sẽ có một đạo huyết sát ẩn nhập vào nguyên thần đối phương, trực tiếp khiến nguyên thần đối phương mục nát.

Từ bản nguyên, nó cũng là một linh bảo cực kỳ phù hợp với Lâm Dương.

Dù sao, Lâm Dương cũng tu luyện võ đạo.

Võ đạo tu luyện cả đời, thực lực đều nằm ở khí huyết bản thân.

Khí huyết ngưng tụ thành khí tức hung sát, cũng có thể xâm nhiễm nguyên thần người khác.

Sát khí thiên địa cũng vốn đồng căn đồng nguyên.

Huyết Sát Kiếm rơi vào tay Lâm Dương, càng có thể thể hiện ra sự cường đại của nó.

Cùng với việc Lâm Dương bế quan để khôi phục thương thế, toàn bộ nhân tộc cũng bước vào giai đoạn phát triển nhanh chóng.

Hiện nay nhân tộc sở hữu Long Nha Mễ, không cần lo lắng vấn đề lương thực.

Trận chiến ngày đó, mười vạn đại quân nhân tộc chỉ tổn thất mấy vạn người, vẫn bảo tồn được một lực lượng nòng cốt.

Yêu thú tầm thường cũng không phải đối thủ.

Thêm vào đó, nhân tộc, sinh tồn trong một thế giới linh khí sung túc như vậy, thể chất cũng cường tráng hơn rất nhiều so với hậu thế.

Cảm mạo, bệnh tật thông thường cũng không nhiều.

Tỷ lệ sống sót của một hài nhi nhân tộc mới sinh cao đến chín mươi phần trăm.

Bởi vậy, trong quá trình tu dưỡng sinh tức, nhân tộc đã phát triển cường đại một cách nhanh chóng.

Trong chớp mắt, trăm năm thời gian đã trôi qua.

Trăm năm, dưới sự dẫn dắt của Toại Nhân thị tam nhân, nhân tộc phát triển cường đại đạt đến một đỉnh cao mới.

Từ mấy ức người sau chiến tranh, đã bành trướng lên hàng chục ức, thậm chí vượt xa thời điểm đỉnh phong nhất của nhân tộc trước

đây.

Chương 54

Đồng thời, điều quan trọng nhất là, trong trăm năm thời gian, đại quân nhân tộc từ mười vạn ban đầu, đã phát triển thành trăm vạn quân hùng.

Trăm vạn hùng binh, Thiết Huyết Sát Khí bao trùm toàn bộ Nhân tộc Thánh địa.

Bọn tiểu tốt tầm thường căn bản không dám đến gần Thánh địa, bởi vì, chỉ bằng luồng hung sát chi khí đó, đủ sức áp bức toàn bộ tồn tại Thiên Tiên phải run rẩy, mất đi toàn bộ sức chiến đấu.

"Đinh, chúc mừng túc chủ nhận được tiểu thuyết mới, xin hỏi túc chủ có muốn sử dụng không?" Lâm Dương đang tu luyện, đột nhiên bị một âm thanh bất ngờ xuất hiện làm giật mình.

May mắn là, âm thanh đó trực tiếp vang lên từ trong tâm thần, không ảnh hưởng đến việc tu luyện của hắn.

Nếu là âm thanh khác, không khiến Lâm Dương rơi vào tẩu hỏa nhập ma, thì việc xuất hiện chút sai sót cũng là bình thường.

Lâm Dương vừa hồi phục từ việc tu hành, không lập tức đi vào hệ thống.

Hắn búng tay thôi diễn, liền khẽ thở dài nói: "Đã trăm năm trôi qua rồi sao, đúng là tu hành vô tuế nguyệt (tu hành không kể năm tháng) a." Lâm Dương chìm đắm trong tu luyện, căn bản không nhận ra thời gian trôi qua.

Đến khi hắn phản ứng lại, trăm năm đã trôi qua.

Trăm năm đối với tiên nhân Hồng Hoang, là vô cùng ngắn ngủi.

Nhưng đối với Lâm Dương, kẻ sống ở hậu thế, lại là cả một đời.

Nhanh chóng, Lâm Dương liền lắc lắc đầu.

Hắn hiện nay không còn là một phàm nhân, đã bước vào hàng ngũ tiên đạo tu sĩ.

Thân ở thế giới Hồng Hoang, đừng nói trăm năm, ngàn năm, vạn năm, ức vạn năm, đều là chuyện bình thường không gì đáng ngạc nhiên.

Ngay sau đó, Lâm Dương lại một lần nữa nhìn vào bên trong cơ thể mình.

Trăm năm tu luyện, không chỉ khôi phục bản nguyên bị tổn thương, mà tu vi cũng theo đó mà phá rồi lập, cách Thái Ất Kim Tiên trung kỳ chỉ còn một bước ngắn.

Nguyên bản, tổn thương bản nguyên, tự nhiên không thể khôi phục trong thời gian trăm năm ngắn ngủi.

Huống chi căn cốt của Lâm Dương có thể sánh ngang với Thần Ma Tiên Thiên đỉnh cấp, tiêu tốn trăm vạn năm thời gian để khôi phục, cũng là chuyện bình thường không gì đáng ngạc nhiên.

Nhưng Tinh Thần Biến là công pháp cấp Hồng Mông, lại chấp chưởng công pháp tạo hóa hủy diệt và tân sinh.

Lâm Dương có thể trong thời gian trăm năm ngắn ngủi khôi phục bản nguyên bản thân, là vì lực lượng tạo hóa tân sinh của Tinh Thần Biến.

Dưới sức mạnh đó, phá rồi lập, trọng tụ bản nguyên, lại còn thúc đẩy tu vi tinh tiến không ít.

"Trước tiên hãy xem, lần này Đại Đạo Tiểu Thuyết Khí có thể làm mới ra loại công pháp cường đại nào." Lâm Dương thần tình lóe lên vẻ mong đợi, tâm thần thuận thế chìm đắm vào hệ thống Đại Đạo Tiểu Thuyết Khí.

“Hệ thống, ta muốn làm mới tiểu thuyết.” “Đinh, đang làm mới.....” Dưới ánh mắt mong đợi của Lâm Dương, một giao diện hoàn toàn mới hiện ra trước mắt hắn. .....

Tác phẩm: 《Trường Sinh Bất Tử》 Giới thiệu: Kiến lập vô thượng Thiên Triều, thu thập thiên hạ khí vận, rửa sạch nghiệp chướng bản thân, từ đó nghênh kháng thiên uy, khai thiên tích địa, trường sinh bất tử.

Hỏi thiên hạ, ai có thể trường sinh bất tử!

Đẳng cấp: Đại thần.

Trạng thái: Hoàn bản.

Số chữ: 5.16 triệu.

Lâm Dương vừa bắt đầu đã cảm thấy bộ tiểu thuyết này có chút quen mắt.

Cùng với cái nhìn đầu tiên, một cỗ ký ức rõ ràng hiện lên trong não hải hắn.

Thần tình Lâm Dương có chút chấn động: “Một bộ tiểu thuyết!” Trường Sinh Bất Tử, một tác phẩm thần kỳ đã phát huy vận triều đến mức tận cùng.

Tuy không thuộc hàng bạch kim, nhưng sự khống chế đối với khí vận chi đạo trong đó lại đạt đến một trình độ đáng sợ, thậm chí trong toàn bộ Hồng Hoang cũng không có ai đáng sợ như vậy.

Khí vận là tất cả của một thế giới.

Nếu ngưng tụ khí vận trường hồng, đấu tranh với trời, khai thiên tích địa cũng không phải là hư vọng.

Nhanh chóng, Lâm Dương liền chìm đắm tâm thần vào bộ tiểu thuyết đó, nhìn nhân vật chính Chung Thiện, từ một phàm nhân yếu

ớt, từng bước từng bước mưu tính và triển khai con đường truy cầu trường sinh.

Không thể không nói, với góc nhìn của Chung Thiện, hắn đã vận dụng khí vận vận triều đến một trình độ cực kỳ đáng sợ.

Bất kỳ ai cũng không thể tưởng tượng được, một lão già nhỏ bé, vô cùng tầm thường, lại có thể trưởng thành đến độ cao như vậy.

Có lẽ, công dụng thực sự của khí vận tồn tại là: chỉ cần có đủ khí vận, thì tất cả chúng sinh đều có thể trở thành người như rồng.

Năm triệu chữ ngắn ngủi, Lâm Dương đọc kỹ càng chưa từng có, bởi vì hắn cảm thấy, sự xuất hiện của bộ tiểu thuyết này, đối với hắn có công dụng phi phàm.

Chương 55

Mười giờ đồng hồ, Lâm Dương đã đọc liền mười giờ đồng hồ.

Mỗi một chi tiết đều đọc cực kỳ kỹ lưỡng, mỗi một bước vận trù đều dùng tâm để lĩnh hội.

Cuối cùng, cùng với cảnh cuối cùng khép lại một cách viên mãn, Lâm Dương cũng từ thế giới quan của tiểu thuyết bước ra.

"Hô, đây thật là một thế giới đáng sợ.

Nếu thế gian này thật sự có một vương triều như vậy tồn tại, sẽ đáng sợ đến mức nào." Lâm Dương nhìn mà da đầu tê dại.

Nhanh chóng, bên tai lại một lần nữa truyền đến tiếng nhắc nhở, khiến thần tình hắn đột ngột khựng lại.

"Đinh, chúc mừng túc chủ đã đọc xong 《Trường Sinh Bất Tử》, nhận được pháp Chú Thánh Đình." Lâm Dương tâm thần trong nháy mắt chìm đắm vào hệ thống, vô số thông tin liên quan truyền vào não hải hắn.

"Phong Thần Bảng, Thánh Đình Ngọc Tỷ, Tế Thiên Đài....." Lâm Dương khẽ lẩm bẩm trong miệng, trong mắt hắn tràn đầy ánh sáng.

Tuy thế giới Trường Sinh Bất Tử so với Hồng Hoang, tầng thứ rất thấp, nhưng tồn tại Thánh Đình trong đó lại khiến hắn vô cùng xem trọng.

Lâm Dương vạn vạn không ngờ, những thứ đó, thật sự ở trong tay.

"Chú Thánh Đình, cần có ba loại thần vật, nhưng tạm thời không cần vội, có thể từng bước một." Kiến lập vô thượng Thánh Đình, từ đó ngưng tụ khí vận thế gian, chinh đắc Đại Đạo.

Khí vận tồn tại, là thứ ngay cả Thánh Nhân cũng phải tranh giành.

Tam Thanh vì khí vận, thậm chí có thể trở mặt thành thù, không tiếc liên hợp người ngoài hủy diệt đạo thống Tiệt Giáo của Thông Thiên.

Thánh Nhân bất tử, Đại Đạo bất diệt!

Sau đó Hồng Hoang tiến vào thời đại Thánh Nhân, cũng sẽ triển khai tranh đoạt khí vận.

Một cuộc tranh đoạt không tiếng động, thậm chí đã dẫn đến sự sụp đổ của toàn bộ thế giới Hồng Hoang.

Lâm Dương tỉnh lại từ pháp môn Chú Thánh Đình, khẽ lẩm bẩm: "Chú Thánh Đình, tạm thời không cần quá vội vàng.

Không chỉ ba món vật phẩm cực kỳ quan trọng trong đó chưa tìm thấy." "Quan trọng nhất là, tu vi hiện tại của ta quá thấp.

Nếu quá phô trương, khó tránh khỏi sẽ thu hút vô số ánh mắt, bất lợi cho sự phát triển của nhân tộc." Chú Thánh Đình, đối với Lâm Dương có sức hấp dẫn vô cùng lớn.

Nhưng hắn cũng hiểu, chỉ dựa vào hắn hiện tại, hoặc nhân tộc hiện tại, khó mà duy trì Thánh Đình.

Nếu trong tình huống không có chút để uẩn nào mà kiến lập Thánh Đình, sẽ bị vô số người Hồng Hoang dòm ngó.

Trong đó chủ yếu nhất là yêu tộc, tuyệt đối sẽ không dung nhẫn nhân tộc quật khởi.

Nhanh chóng, Lâm Dương trong lòng hạ quyết tâm, thầm nói: "Mục tiêu hàng đầu hiện tại là phải đột phá Đại La Kim Tiên trước.

Trong Hồng Hoang, mọi chuyện đều dựa vào thực lực mà nói.

Chỉ cần có thực lực đủ cường đại, mọi vấn đề đều sẽ được giải

quyết.” Lâm Dương nói xong, sau đó liền một lần nữa chìm vào bế quan.

Tinh Thần Biến, chú trọng tích lũy.

Đối với việc tiêu hao linh khí thiên địa, nó gấp mười lần so với cùng đẳng cấp cảnh giới.

Dù sao muốn duy trì sự thuế biến của một vũ trụ, từ đó có thể biết, sẽ cần đến lực lượng kinh khủng đến mức nào.

May mắn là, đại địa Hồng Hoang hiện nay linh khí tiên thiên nồng đậm.

Đặc biệt là Nhân tộc Thánh địa lại chiếm cứ trên một mạch chủ trong đó, căn bản không cần lo lắng vấn đề thiếu hụt linh khí.

Linh khí dũng động mấy trăm dặm.

Những người nhân tộc có tu vi trong người đều có thể cảm nhận được, trên không Thánh Điện, có một xoáy nước linh khí khổng lồ, điên cuồng thôn phệ tất cả linh khí phụ cận.

Thời gian trôi như nước chảy, trong chớp mắt, mấy ngàn năm thời gian đã trôi qua.

Trong mấy ngàn năm đó, Lâm Dương vẫn luôn bế quan đột phá cảnh giới.

Đồng thời sự phát triển của nhân tộc cũng có thể nói là đang trên đà hưng thịnh, mỗi một năm trôi qua, đều có thể thấy những biến hóa hoàn toàn mới.

Trải qua mấy ngàn năm tu dưỡng sinh tức, số lượng nhân tộc hiện nay đã đạt đến hàng trăm ức, về số lượng chỉ đứng sau yêu tộc.

Nhưng, cùng với sự truyền thừa từ đời này sang đời khác, linh khí hàm chứa trong cơ thể nhân tộc cũng theo đó mà thưa thớt rõ rệt.

Cũng may, có Lâm Dương khai sáng võ đạo, thêm vào việc ngày đêm đều có Long Nha Mễ bồi thực.

Bởi vậy, nhân tộc hậu đại, tuy điểm xuất phát thấp hơn, nhưng nếu tu luyện võ đạo, cũng sẽ không kém cỏi là bao.

Ít nhất, chỉ cần nghiêm túc tu hành, tiên đạo vẫn có thể kỳ vọng.

Chương 56

Cùng với sự tăng trưởng số lượng nhân tộc, Toại Nhân thị, Hữu Sào thị và Truy Y thị, cũng theo đó mà một lần nữa gia cố toàn bộ Nhân tộc Thánh địa.

Đại quân nhân tộc, từ mười vạn trước đây, trong thời gian mấy ngàn năm ngắn ngủi, đã tăng lên năm trăm vạn.

Lấy Nhân tộc Thánh địa làm trung tâm, từng tòa thành trì kiên cố được xây dựng.

Nhân tộc cũng từ chỗ ban đầu cư trú trong thạch ốc, biến thành mộc ốc.

Xung quanh từng cổ thụ tham thiên, các bộ lạc được tổ chức.

Nhìn ra xa một mảnh phồn vinh, khắp nơi đều có thể thấy bóng dáng nhân tộc, trên thần tình đều mang theo nụ cười hân hoan hạnh phúc. .....

Thánh Điện, trong một thạch thất hẻo lánh, cơ thể Lâm Dương mấy ngàn năm không hề động đậy, đột nhiên khẽ rung lên.

Trong vũ trụ nhục khiếu của Lâm Dương, mười hai vạn chín ngàn sáu trăm hành tinh, sớm đã thuế biến trở nên to lớn chưa từng có.

Vũ trụ rộng lớn vô ngần, một cái nhìn không thể thấy tận cùng, mỗi một hành tinh ít nhất cũng rộng mấy triệu km.

Hiện nay, các hành tinh trong vũ trụ nhục khiếu của Lâm Dương đều đã trưởng thành đến hình thái đỉnh phong nhất.

Mỗi một hành tinh màu xanh lục biếc, tràn ngập ánh sáng vô hạn.

Đồng thời trong hành tinh, núi sông suối, mạch động đại địa, một

bức tranh sinh cơ tràn ngập.

Đáng tiếc, những hành tinh này rốt cuộc đều diễn hóa từ trong cơ thể Lâm Dương.

Tất cả mọi thứ đều hóa thành bởi bốn loại pháp tắc cơ bản địa thủy hỏa phong.

Bởi vậy căn bản sẽ không tồn tại bất kỳ sinh cơ nào, cũng sẽ không tồn tại bất kỳ lực lượng pháp tắc nào ngoài địa thủy hỏa phong.

Giờ khắc này, trong vũ trụ nhục khiếu của Lâm Dương, đột nhiên truyền đến một trận vĩ lực thần bí huyền diệu.

Vĩ lực tạo thành từng gợn sóng truyền đi khắp vô số hành tinh.

Trong nháy mắt, tất cả hành tinh trong toàn bộ vũ trụ, đột nhiên bắt đầu bạo động!

Trong đó có một hành tinh, đang xảy ra biến hóa long trời lở đất.

Đại địa sụp đổ, tinh hạch tiềm phục trong hành tinh, trực tiếp trong nháy mắt nổ tung.

Lực lượng đáng sợ, khiến toàn bộ vũ trụ nhục khiếu theo đó mà chấn động.

Uy thế đáng sợ bài xích tất cả mọi thứ trong phạm vi ức vạn dặm vũ trụ xung quanh.

Trong luồng khí lãng đáng sợ, mang theo một cỗ hủy diệt nóng bỏng.

Nếu đặt ở đại địa Hồng Hoang, đủ sức đốt sông luộc biển.

Trong Tinh Thần Biến, trên hành tinh chính là hằng tinh.

Hằng tinh, là một loại thiên thể phát sáng do các khối plasma, thông qua trọng lực bản thân mà duy trì ở trạng thái ổn định.

Nói một cách đơn giản hơn, đó là một thể năng lượng cường đại.

Ở Trái Đất nơi Lâm Dương kiếp trước, hằng tinh gần nhất chính là mặt trời.

Cùng với một hành tinh chuyển biến thành hằng tinh, đột nhiên, cổ sức mạnh huyền ảo dập dờn kia lại một lần nữa cường thịnh, thúc đẩy mười hai vạn chín ngàn sáu trăm hành tinh trong cơ thể Lâm Dương cùng lúc phát sinh chuyển biến.

Từng hành tinh chuyển biến thành hằng tinh, chiếu sáng toàn bộ vũ trụ một cách thấu triệt.

Sức mạnh bành trướng, theo nhục khiếu chui vào trong cơ thể Lâm Dương.

Vô cùng sức mạnh tràn ngập khắp toàn thân Lâm Dương, dẫn động cơ thể hoàn thành thuế biến.

"Oanh long long!" Vô số ô vân dày đặc, đột nhiên ngưng tụ trên không Nhân tộc Thánh địa, rộng lớn đến ức vạn dặm.

Một mảnh đen kịt cùng với đó là một cỗ uy áp đáng sợ.

Khoảnh khắc đó, vô số nhân tộc đang bận rộn đều dừng việc trong tay, mang theo ánh mắt kinh sợ nhìn về phía ô vân trên trời cao.

Tất cả mọi người đều không hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Trong Thánh điện, ba người Toại Nhân thị là những người đầu tiên nhận ra điều bất thường.

Ánh mắt họ không hướng về bầu trời, mà nhìn sâu vào Thánh điện, nơi cỗ khí tức ngày càng cường thịnh, rung chuyển mạnh mẽ như biển cả mênh mông, khiến thân thể họ không kìm được mà run rẩy.

"Võ Tổ sắp đột phá Đại La Kim Tiên rồi." Hữu Sào thị cúi đầu,

vội vã cất lời: “Thiên kiếp Đại La Kim Tiên vô cùng khủng bố, ta sẽ nhanh chóng sơ tán nhân tộc.” Gần như ngay khi lời Hữu Sào thị vừa dứt, ba người đã biến mất khỏi Thánh điện, thi triển đại thần thông để sơ tán toàn bộ nhân tộc xung quanh.

Chương 57

Thiên uy khủng bố chậm rãi ngưng tụ, nhưng chưa giáng xuống, từ từ trầm lắng, dường như còn xa mới đạt đến cực hạn.

Đại La Kim Tiên cần phá vỡ trường hà vận mệnh, ký thác nguyên thần vào đó, từ đó đạt được sự siêu thoát theo ý nghĩa chân chính.

Muốn siêu thoát, đương nhiên thiên kiếp sẽ giáng lâm.

Nếu độ qua được, tự nhiên sẽ tu thành Đại La Kim Tiên, từ đó tiêu dao thế gian.

Nếu không thể, vạn sự đều chấm dứt, thân tử đạo tiêu, thậm chí không còn một chút cơ hội sống sót nào.

Tiên nhân Hồng Hoang nhiều vô số kể, trong đó Thái Ất Kim Tiên đông như lông trâu, nhưng những người thực sự có thể vượt qua bước ngoặt ấy thì lại chẳng nhiều.

Trong số đó, đại đa số đều vì không quá tự tin độ qua thiên kiếp, nên mới đình trệ ở cảnh giới hiện tại, chờ đợi thời cơ đột phá.

Thiên kiếp giáng xuống, khắp trăm vạn dặm đại địa phong vân cuồn cuộn, trên đỉnh trời ngưng tụ một đám mây đen che phủ khắp trăm vạn dặm.

Trong mây đen, ẩn hiện từng đạo lôi đình như rồng bay, nổ tung và cuộn trào.

Thiên uy mênh mông, áp bức toàn bộ sinh linh trên mảnh đất này run rẩy không ngừng.

“Võ Tổ tu hành chưa được mấy nghìn năm, hiện tại lựa chọn độ kiếp liệu có quá không ổn thỏa chăng?” Ba người Toại Nhân thị cau chặt mày.

Thiên uy đáng sợ ấy, ngay cả với tu vi Thái Ất Kim Tiên đã hoàn toàn củng cố, đặt mình vào đó họ cũng cảm thấy một cỗ nguy cơ hủy diệt.

"Chưa hẳn.

Võ Tổ nội tình sâu như biển, khi còn là Thái Ất Kim Tiên đã có thể chém giết Đại La Kim Tiên, thiên kiếp này chưa chắc đã làm khó được Võ Tổ." "Hơn nữa, đừng quên, công đức trên người Võ Tổ nhiều hơn chúng ta rất nhiều.

Có công đức hộ thể, thiên kiếp sẽ không quá cường đại." Người có đại công đức, thân ở Hồng Hoang, thường được Thiên Đạo phù hộ, nên thiên kiếp đối với họ chẳng hề khó khăn.

Căn cốt của Lâm Dương cùng với những thần thai tiên thiên đỉnh tiêm chẳng kém chút nào, có thể sánh ngang Tam Thanh, thiên kiếp tự nhiên càng không là gì.

Trong Thánh điện, cảm nhận thiên kiếp giáng lâm, Lâm Dương chậm rãi mở đôi mắt.

Quang mang vô tận rực rỡ tỏa ra, đôi mắt hắn hoàn toàn bị một luồng nóng bỏng chiếm cứ.

Đột nhiên, Lâm Dương ngẩng đầu nhìn về phía chân trời, khẽ lẩm bẩm: "Cuối cùng cũng tới rồi sao?" Dứt lời, thân hình Lâm Dương im lặng biến mất tại chỗ, thoáng chốc đã xuất hiện giữa không trung.

Gió cuồng thổi quét, phong vân biến đổi kinh người, nhưng lại không thể lay động y bào của hắn.

Thiên uy mênh mông, ầm ầm chấn động.

Uy thế vô tận giáng xuống, những cây đại thụ cao ngất gào thét nghiêng ngả, cát bay đá chạy tựa như tận thế giáng lâm.

“Ầm ầm ầm!” Từng đạo lôi long chớp động.

Thiên uy khủng bố cưỡng ép hàng vạn dặm đại địa lún xuống mấy trượng, sơn hà điên đảo, đại địa băng nứt.

Trong sự chậm rãi ấy, uy thế trên bầu trời dần dần trầm lắng, hiển nhiên đã đạt tới đỉnh điểm.

“Chỉ có thế này thôi sao!” Lâm Dương khẽ mỉm cười, trong mắt lóe lên vẻ nhẹ nhõm.

Thiên kiếp chỉ có vậy, hoàn toàn không mang lại chút áp lực nào, thừa sức đối phó.

So với khi đạp chân vào Đại La Kim Tiên Cửu Anh Yêu Thần thì còn kém xa lắm.

Phải biết, hiện tại Lâm Dương đã không còn là người vừa mới đột phá Thái Ất Kim Tiên nữa, Tinh Thần Biến của hắn đã từ cấp Hành Tinh đột phá lên cấp Hằng Tinh.

Sức mạnh cấp Hằng Tinh, không hề kém Đại La Kim Tiên chút nào, thậm chí có phần còn vượt trội.

Thiên kiếp này, có lẽ đối với tồn tại Thái Ất Kim Tiên viên mãn sẽ có chút áp lực, nhưng đối với Lâm Dương, căn bản không cấu thành bất kỳ uy hiếp nào.

“Ầm ầm ầm!” Sau một khoảnh khắc trầm lắng ngắn ngủi, trong đám mây đen kịt, lôi đình như rồng bay hoành hành ngang trời.

Hàng trăm đạo lôi đình ngàn trượng rực rịch, trong nháy mắt giáng xuống.

Lôi đình giáng xuống, biến trăm dặm đại địa thành biển sấm sét, nghiền nát mọi sinh cơ trong phạm vi.

Nhưng chỉ trong vài hơi thở, biển sấm sét bao phủ trăm dặm đã

bắt đầu thu hẹp lại với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Với nhãn lực của Toại Nhân thị cùng những người khác, họ cũng căn bản không biết bên trong đã xảy ra chuyện gì.

Lâm Dương, tắm mình trong biển sấm sét, toàn thân y bào trực tiếp bị uy lực khủng bố thiêu rụi, hóa thành tro bụi, lộ ra làn da trắng ngần như ngọc thạch.

Trên làn da trắng ngần như ngọc thạch của Lâm Dương, ẩn hiện từng đạo kim quang huyền hoàng, đó chính là Huyền Hoàng Công Đức Bất Diệt Thể mà hắn đang tu luyện.

Lôi đình như rồng bay hoành hành khắp toàn thân Lâm Dương, nhưng lại không thể khiến thân thể hắn có chút tổn hại nào, vẫn y nguyên như ngọc thạch.

"Hiệu quả lôi đình tôi luyện thân thể quả nhiên tốt." Lâm Dương ánh mắt lấp lánh, quanh thân bao trùm vô tận huyền hoàng quang hoa, chiếu rọi khắp trăm trượng.

Chương 58

Vô tận lôi đình trong khoảnh khắc bạo động, như phát điên mà điên cuồng trùng kích thân thể hắn.

Trong khoảnh khắc!

Ít nhất vài chục đạo lôi đình ngàn trượng cùng lúc oanh kích về phía thân thể Lâm Dương.

"Ưm!" Thiên kiếp không phải lôi đình bình thường.

Mỗi đạo lôi đình không chỉ mang theo uy thế khủng bố, mà còn mang theo một cỗ Thiên Đạo uy áp.

Trong khoảnh khắc, thần sắc Lâm Dương lập tức trở nên dữ tợn.

Trên da thịt hắn toát ra từng sợi máu, từng giọt máu lấp lánh kim quang chảy ra.

Điều quan trọng nhất là, loại kịch đau thấu xương tủy đó, giống như vô số con kiến chui vào sâu trong xương, gặm nhấm tủy dịch.

"Hằng Tinh Chi Lực, vận chuyển cho ta!" Lâm Dương nghiến răng, trong cơ thể dâng trào một cỗ sức mạnh bàng bạc. 129.600 Hằng Tinh trong cơ thể điên cuồng vận chuyển, từng tia sức mạnh kim hoàng sắc dâng trào, bao phủ hắn trong một mảng kim hoàng.

Hằng Tinh, đại biểu cho sự ngưng tụ sức mạnh.

Mỗi Hằng Tinh trong vũ trụ nhục khiếu của Lâm Dương, tuy chỉ có vài chục vạn công lý, thậm chí không thể sánh với mặt trời trên Địa Cầu khi xưa, nhưng cộng lại với nhau, lại vượt xa mặt trời hàng vạn lần không chỉ.

Sức mạnh dâng trào, điên cuồng lấp đầy nhục thân bị tổn thương

của Lâm Dương.

Toàn bộ sức mạnh lôi đình trong biển sấm sét, càng nhanh chóng thu hẹp lại với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Vạn quân lôi đình trong nháy mắt giáng xuống, nhấn chìm hoàn toàn trong phạm vi trăm vạn dặm.

Uy thế khủng bố khiến Toại Nhân thị cùng những người khác ở xa tim đập thình thịch, trong mắt dần hiện lên một tia lo lắng.

"Võ Tổ có công đức phù hộ, uy lực thiên kiếp cũng không vượt quá phạm vi." Bất kể ai, đều không thể ngờ rằng Lâm Dương lại đang sử dụng sức mạnh thiên kiếp để tôi luyện thân thể.

Nếu chuyện này truyền ra Hồng Hoang, e rằng có thể khiến vô số đại năng giả phải hổ thẹn.

Thiên kiếp Đại La Kim Tiên khủng bố đến mức khó tưởng tượng.

Căn cốt tầm thường dù có thâm hậu đến mấy, đối mặt với thiên kiếp cũng phải cẩn thận từng li từng tí, vay mượn linh bảo từ các đạo hữu, đồng thời càng không dám để sức mạnh lôi đình tiến vào cơ thể chút nào.

Ai dám như Lâm Dương, không chỉ không mượn bất kỳ ngoại vật nào để chống cự, thậm chí còn dẫn dắt lôi đình tôi luyện thân thể.

Đó là chuyện gần như không ai dám làm.

Nhưng, điều càng khiến người ta khó tưởng tượng hơn là, Lâm Dương lại thường xuyên thành công.

Biển sấm sét trăm dặm, chỉ trong vài chục hơi thở, liền chậm rãi tiêu tán, đồng thời lộ ra Lâm Dương đang tắm mình trong lôi đình.

Toàn thân Lâm Dương đều có điện hồ chớp động, thân thể hắn dưới Hằng Tinh chi lực, hoàn toàn biến thành màu kim hoàng.

“Chưa đủ!” “Ta muốn mượn sức mạnh lôi đình, tôi luyện Huyền Hoàng Bất Diệt Thể đạt đến cấp độ Đại La Kim Tiên.” Dưới sự tôi luyện của thiên kiếp lôi đình, cường độ Huyền Hoàng Bất Diệt Thể của Lâm Dương đã gần đạt đến cấp độ tương đương Đại La Kim Tiên, nhưng bước cuối cùng lại là khó khăn nhất.

Lâm Dương đột ngột mở đôi mắt, ngẩng đầu nhìn về phía đám mây đen lại một lần nữa ngưng tụ trên bầu trời.

Thân thể hắn chợt lóe lên, trực tiếp độn nhập vào thiên khung.

“Võ Tổ không thể!” Toại Nhân thị cùng những người khác chứng kiến Lâm Dương độn nhập vào mây đen, biết rõ nơi đó không thể tùy tiện làm gì, lập tức biến sắc lo lắng.

Lâm Dương làm sao lại không biết lôi vân khủng bố đến mức nào, nhưng hắn đã lựa chọn làm như vậy, với tất cả ý chí bất khuất của mình.

Phú quý cầu trong hiểm nguy, càng nguy hiểm, thu hoạch càng lớn.

Đặc biệt trong một thế giới như Hồng Hoang, tu vi không đủ mạnh, tâm linh cũng phải đủ cường đại.

Tu hành đâu phải trò đùa, đó là chiến đấu với trời.

Lâm Dương đã sớm chuẩn bị tâm lý, nên khi cảm thấy khả thi, không chút do dự liền bước vào kiếp vân trên thiên khung.

Trong khoảnh khắc, một cỗ cảm giác tê liệt khủng bố truyền đến.

So với biển sấm sét trước đó, loại lực độ này mạnh hơn gấp trăm lần.

Trong vũ trụ nhục khiếu, 129.600 Hằng Tinh không ngừng vận chuyển, kim huy chiếu rọi, khiến Lâm Dương tắm mình trong kim quang.

Đồng thời Tinh Thần Biến vận chuyển, thôn phệ tất cả linh khí, bổ sung năng lượng Hằng Tinh bị thiếu hụt.

"Ầm ầm ầm!" Lâm Dương tiến vào kiếp vân, trong khoảnh khắc tựa hồ như đã chọc giận Thiên Đạo.

Toàn bộ kiếp vân điên cuồng ngưng tụ, dường như muốn triệt để thiêu rụi hắn.

Chương 59

Hàng trăm vạn dặm lôi vân điên cuồng bạo động, uy thế khủng bố tán lạc xuống.

Nhân tộc bình thường căn bản không thể chống cự, chỉ có thể liên tục lùi bước.

Từng đạo khí cơ tuyệt cường rải xuống đại địa, thỉnh thoảng có từng đạo lôi đình vài trăm trượng giáng xuống.

Mỗi đạo lôi đình đều không phải lôi đình tự nhiên, mà là lôi đình hàm chứa Thiên Đạo uy áp.

Ngay cả Thái Ất Kim Tiên chạm vào cũng phải chịu trọng thương.

Ba vị tổ Toại Nhân thị chỉ có thể bất đắc dĩ liên tục lùi bước, đối với Lâm Dương đang chìm sâu trong kiếp vân, càng thêm lo lắng.

Kiếp vân cuồn cuộn, không ngừng uốn lượn thành các hình dạng khác nhau.

Tại trung tâm kiếp vân, mơ hồ có thể thấy một đạo kim huy quang mang đang lấp lánh.

Bất kể kiếp vân cuồn cuộn thế nào, uy thế bùng phát có bàng bạc đến mấy, hắn vẫn kiên trì ở đó.

"Ầm ầm ầm!" Kiếp vân cuồn cuộn không ngừng như biển cả mênh mông, khủng bố cuồn cuộn, hùng dũng bành trướng.

Nhưng theo thời gian trôi qua, người sáng mắt đều nhìn ra, kiếp vân trên thiên khung đang thu nhỏ lại một cách rõ rệt.

Đám mây đen kịt ban đầu liên miên hàng trăm vạn dặm, ngưng tụ thành một khối, trông chừng chỉ khoảng năm ngàn dặm, và đang

không ngừng thu nhỏ theo thời gian.

Trong kiếp vân, Lâm Dương tọa thiền ở trung tâm, thần tình trang nghiêm, quanh thân chiếu rọi kim huy.

Toàn thân khí tức tựa như biển cả mênh mông, lại như thảo nguyên rộng lớn, mặc cho kiếp vân khí tức khủng bố đến đâu, cũng không thể lay động Lâm Dương chút nào.

"Huyền Hoàng Công Đức Bất Diệt Thể, tiểu thành.

Kế tiếp là lúc phá vỡ trường hà thời gian." Đột nhiên, Lâm Dương đột ngột mở đôi mắt.

Kim quang xuyên thấu từ đó, xuyên qua kiếp vân thẳng lên bầu trời.

Hiện tại kiếp vân không thể mang lại bất kỳ sự giúp đỡ nào cho Lâm Dương.

Giá trị duy nhất chính là linh khí thuần tịnh ẩn chứa trong đó.

Ngay sau đó Lâm Dương trực tiếp đứng dậy, kim huy quang mang quanh thân chậm rãi thu liễm.

Vô tận lôi đình kiếp vân liên tục đổ xuống, muốn nhân cơ hội thiêu rụi hắn.

Nhưng khi lôi đình đến gần thân thể Lâm Dương, lại căn bản không thể gây tổn hại chút nào.

Huyền Hoàng Bất Diệt Thể tiểu thành, tuy không thể như đại thành mà vung tay nghiền nát đại đạo, nhưng cũng không phải vật tầm thường có thể làm tổn thương.

Hiện tại Lâm Dương, chỉ bằng sức mạnh nhục thân đã có thể đối chọi với Đại La Kim Tiên.

Phòng ngự nhục thân đủ để sánh ngang trung phẩm Tiên Thiên

Linh Bảo, so với Đại Vu Vu tộc cũng không hề kém cạnh.

Chỉ là thiên kiếp cấp độ Đại La Kim Tiên, đã bị Lâm Dương thôn phệ hơn một nửa sức mạnh, làm sao có thể lay chuyển hắn.

"Thôn Phệ!" Thân thể Lâm Dương đột nhiên bùng phát sức mạnh thôn phệ khủng bố.

Tinh Thần Biến hơi vận chuyển, vô tận lôi đình trong nháy mắt tan biến, hóa thành từng luồng năng lượng thuần tịnh, dung nhập vào thân thể hắn.

Hàng vạn dặm kiếp vân lại một lần nữa cuồn cuộn, chỉ là lần này không phải bạo động, mà trực tiếp bị kéo vào vũ trụ nhục khiếu trong thân thể Lâm Dương.

Mỗi một Hằng Tinh đều tán phát kim huy chói lọi, thôn phệ sức mạnh tiến vào trong đó.

Toàn bộ vũ trụ nhục khiếu đều không ngừng khuếch đại trong tiếng ầm ầm.

Chẳng mấy chốc, toàn bộ sức mạnh ẩn chứa trong kiếp vân đều bị Lâm Dương thôn phệ.

Trong vũ trụ nhục khiếu, thể tích mỗi Hằng Tinh cũng lớn mạnh gần gấp đôi.

Khi mây đen trên thiên tế tiêu tán, vô tận quang hoa theo đó tán lạc khắp chân trời.

Ý chí Thiên Đạo tiêu biến, đại biểu cho sự công nhận Lâm Dương.

"Tam thiên đại đạo, rõ ràng hơn bao giờ hết.

Đây là cảnh giới Đại La Kim Tiên sao?" Lâm Dương khẽ lẩm bẩm một tiếng, sau đó khóe miệng nhếch lên, lộ ra một nụ cười.

“Cuối cùng, ở thế giới Hồng Hoang này, ta cũng có chút nội tình, đứng trên vô số chúng sinh, trở thành một trong số những đại năng giả.” “Ta cảm nhận được rồi, sự tồn tại của trường hà thời gian.” Lâm Dương nhìn lên thiên khung, hai nắm đấm giương lên, một cỗ huyền diệu màu trắng mềm mại hiện lên.

Theo sự xuất hiện của cỗ huyền diệu này, toàn bộ không gian đều tán phát từng đạo gợn sóng, đó là sức mạnh lay động không gian.

Lâm Dương đã sớm có được truyền thừa huyết mạch không gian từ thế giới Võ Đạo Chi Mộ.

Chương 60

Một phần truyền thừa này có nguồn gốc từ Đế Giang Tổ Vu trong Hồng Hoang, đồng thời truy nguyên thì cũng từ trên thân Bàn Cổ mà ra.

Một phần pháp tắc Không Gian Đại Đạo hoàn chỉnh.

Khi Lâm Dương bước vào Đại La Kim Tiên, hắn đã có thể vận dụng một tầng Không Gian Đại Đạo mà mình lĩnh ngộ.

"Ầm ầm ầm!" Lâm Dương hai nắm đấm vung lên, thiên khung trên đỉnh đầu trong nháy mắt chịu đựng công kích của lực lượng kinh khủng.

Từng đạo gợn sóng không gian trải dài hàng trăm vạn dặm, một trường hà hư huyễn theo đó xuất hiện trước mắt mọi người.

Trường hà thời gian đó chảy trong thế giới Hồng Hoang, chỉ có Tiên Đạo tồn tại.

Vạn vật thế gian đều bị thời gian ảnh hưởng, chỉ có Đại La Kim Tiên, bước vào trong đó, mới có thể không bị ảnh hưởng.

Trường hà thời gian hiện ra, Lâm Dương không chút do dự chém ra một luồng nguyên thần, độn nhập vào trong đó.

"Xoạt xoạt!" Nguyên thần Lâm Dương độn nhập vào trong đó, gây ra những gợn sóng kinh người.

Ngay sau đó, trường hà thời gian liền chậm rãi tiêu biến.

"Thiên cơ." Cùng với việc nguyên thần Lâm Dương độn nhập trường hà thời gian, thành công siêu thoát, mọi chân lý thế gian đều không chút che giấu trước mặt hắn.

Tâm thần vừa chuyển, độn nhập thiên cơ, toàn bộ bộ dạng Hồng Hoang trước mắt hắn trở nên hoàn toàn khác biệt.

Mỗi một tồn tại đều có khí vận độc thuộc về mình.

Thông qua cảm ứng thiên cơ, Lâm Dương trong nháy mắt liền cảm nhận được trong thế giới Hồng Hoang đang bốc lên hai đạo khí vận khổng lồ.

Trong đó một đạo khói xanh lượn lờ, cao tới chín vạn trượng, đó chính là một con Tam Túc Kim Ô ngạo thị thiên hạ.

Một đạo khác, xuất hiện trên đại địa Hồng Hoang, khí vận hiện ra màu đỏ tươi hung sát, trong đó xen lẫn chút trọc khí đại địa, nếu không lầm thì hẳn là Vu tộc.

Ngoài hai cỗ khí vận lớn nhất Hồng Hoang ra, trên đại địa Hồng Hoang cũng có không ít khí vận bàng bạc đang bốc lên.

Nhân tộc cũng có khí vận tồn tại, chỉ là khí vận tản mát trên mỗi cá thể Nhân tộc, không hề ngưng tụ.

Nhưng trong số đó, những tướng lĩnh đại quân Nhân tộc, như Toại Nhân thị cùng những người khác, khí vận trên người đều vô cùng hùng hậu.

Thậm chí Lâm Dương kiểm tra khí vận trên người mình, khí vận cao tới ngàn trượng.

Tuy xa xa không thể so sánh với Yêu tộc hay Vu tộc, nhưng cũng mạnh hơn Đại La Kim Tiên bình thường.

Đại La Kim Tiên, ký thác một luồng nguyên thần vào trường hà thời gian, có thể mượn đó để thôi diễn thiên cơ.

Đại đến đại thế thiên đạo, nhỏ đến vận mệnh cá nhân đều có thể thôi diễn được.

Đây cũng là điểm mạnh nhất của Đại La Kim Tiên, biết mệnh xu cát tị hung.

Lâm Dương tùy tay vung lên, vô tận linh khí hóa thành một thân y bào, sau đó liền đạp không hạ xuống đại địa.

"Ngô đẳng bái kiến Võ Tổ!" Vô số người Nhân tộc ánh mắt nóng bỏng nhìn về phía Lâm Dương.

Đại La Kim Tiên, không ai không biết ý nghĩa của nó, từ nay về sau Nhân tộc cũng có đại năng giả tồn tại.

Có đại năng giả phù hộ, ở Hồng Hoang những tồn tại bình thường căn bản không dám tùy tiện ức hiếp, điều đó cũng đồng nghĩa với việc Nhân tộc sẽ có được sự bảo vệ tốt hơn.

Lâm Dương mỉm cười, "Ta cần bế quan củng cố tu vi.

Ba người Toại Nhân thị hãy chỉnh đốn nơi này một phen, sau đó cứ làm việc của mình đi." "Tuân mệnh." Dưới sự chúc phúc của Lâm Dương, ngay cả ba người Toại Nhân thị cũng phải cúi đầu.

Hồng Hoang vốn là một thế giới yếu thịt mạnh ăn.

Hiện tại, cùng với sự đột phá tu vi, uy vọng của hắn trong toàn bộ Nhân tộc vô nghi càng tăng thêm một tầng, ba người Toại Nhân thị cũng ở dưới hắn.

Tu vi đột phá, cần củng cố cảnh giới.

Hiện tại Nhân tộc cũng đã ổn định, một số sự vụ đều có ba người Toại Nhân thị xử lý, Lâm Dương cũng có thể an tâm tu luyện.

Một lần nữa trở về căn nhà đá của mình, Lâm Dương khoanh chân ngồi xuống, cảm ngộ cảnh giới vừa đột phá.

Lâm Dương chủ tu Tinh Thần Biến.

Ở điểm này thực ra cũng có điểm dị khúc đồng công, nhưng so với

đột phá cùng đẳng cấp cảnh giới khác, lại cần nhiều tài nguyên hơn.

"Cảnh giới Hằng Tinh, cần đột phá cảnh giới Ám Tinh, sẽ cần lượng tài nguyên khổng lồ, lấp đầy Hằng Tinh đến bão hòa, sau đó từ Hằng Tinh chuyển hóa thành Ám Tinh." Năng lượng mà Hằng Tinh ẩn chứa, theo lý mà nói không thể khô kiệt mà biến thành Ám Tinh.

Nếu đặt ở Hồng Hoang, gần như tương đương với tẩu hỏa nhập ma.

Nhưng Tinh Thần Biến là một công pháp từ tân sinh đến hủy diệt, rồi từ hủy diệt lại tân sinh.

Chương 61

Không phá không lập, phá rồi mới lập.

Hạt nhân của Tinh Thần Biến cũng chính là hạt nhân Đại Đạo của toàn bộ thế giới.

Nhưng, để Hằng Tinh được lấp đầy bão hòa, cần lượng tài nguyên khổng lồ.

Vì vậy Lâm Dương tạm thời không có ý định đột phá cảnh giới một lần nữa.

"Còn vài trăm năm nữa, khi Nữ Oa Nương Nương khai tịch Oa Hoàng Cung giảng đạo, một sự kiện đại hỉ như vậy, sao có thể thiếu Nhân tộc ta được chứ." Lâm Dương khẽ mỉm cười, trong mắt hắn lóe lên một đạo quang mang lấp lánh không biết mang ý nghĩa gì.

Tiến thăng Đại La Kim Tiên, sức mạnh cường hãn cộng thêm nội tình ẩn chứa của Tinh Thần Biến của Lâm Dương, ngay cả đối đầu với Đại La Kim Tiên trung kỳ cũng có thể một trận.

Ban đầu Cửu Anh dẫn đại quân Yêu tộc tàn sát Nhân tộc.

Nếu Lâm Dương có tu vi Đại La Kim Tiên, căn bản không cần mượn sức võ đạo quân hồn ngưng tụ thiết huyết sát khí, cũng có đủ tự tin để cứng đối cứng với đối phương.

Thôi, Lâm Dương liền không suy nghĩ nữa, chuyển sang củng cố cảnh giới hiện tại.

Thời gian lưu chuyển, thoáng chốc trăm năm đã qua.

Thánh địa Nhân tộc, so với mấy nghìn năm trước, nơi này có thể nhìn thấy những bức tường thành loang lổ và vô số phòng ốc.

Nhân quần qua lại tràn đầy hạnh phúc.

Lâm Dương chậm rãi bước đi trong Thánh địa Nhân tộc, tựa hồ không có mục tiêu, hướng về nơi bộ lạc Mộc Dương hiện tại.

Kể từ khi Lâm Dương dốc sức vào tu luyện và các sự vụ Nhân tộc, mấy nghìn năm rồi hắn không trở về bộ lạc Mộc Dương.

Đối với bộ lạc nơi mình vừa mới đặt chân đến Hồng Hoang, tự nhiên hắn cũng có tình cảm đặc biệt.

Cũng vì sự tồn tại của Lâm Dương, hiện tại bộ lạc Mộc Dương đã sớm trở thành một trong số ít các đại bộ lạc đáng kể trong Nhân tộc.

Điều này không phải vì nhân khẩu đông, mà vì bộ lạc Mộc Dương có nhiều kỳ tài tu luyện võ đạo nhất, trong đó một nửa thanh niên trai tráng của bộ lạc Mộc Dương đã gia nhập đại quân Nhân tộc.

Vì vậy trong Thánh địa Nhân tộc, địa vị của bộ lạc Mộc Dương tuyệt đối thuộc hàng cao, và vị trí cũng gần Thánh điện nhất.

Chẳng mấy chốc, Lâm Dương đã tới bộ lạc Mộc Dương.

Bộ lạc Mộc Dương, dưới sự thay đổi của mấy nghìn năm, khắp nơi phòng ốc cao ngất.

Từ bên ngoài đi vào trong, liền có thể cảm nhận được một cỗ khí thế hùng vĩ ập đến.

"Võ Tổ!

Võ Tổ về rồi!" Chưa đến gần, bộ lạc Mộc Dương đã truyền ra một tiếng gào lớn, trong nháy mắt làm kinh tỉnh toàn bộ bộ lạc đang trầm tĩnh.

Vô số người đều với tốc độ nhanh nhất chạy ra khỏi nhà, nhìn ra bên ngoài.

Lâm Dương bước vào trong, lập tức bị vây quanh, mỗi người thần tình đều mang theo vẻ nóng bỏng, và sự cung kính rõ ràng.

"Hiện tại tộc trưởng bộ lạc là ai?" Lâm Dương sau khi trở thành Võ Tổ Nhân tộc, liền từ nhiệm chức tộc trưởng bộ lạc Mộc Dương, vì cần tốn nhiều thời gian hơn để xử lý các sự tình của toàn bộ Nhân tộc.

"Võ Tổ về rồi, mau tránh ra, ta muốn đi qua." Một giọng nói già nua vang lên, đám đông đang vây quanh lập tức tách ra một con đường, nhường chỗ cho một lão giả lưng còng.

Lâm Dương không khỏi phát hiện, người này tuy thân hình còng, nhưng khí huyết toàn thân lại dị thường bàng bạc.

Nếu bùng phát, tuyệt đối sẽ không dưới tu sĩ cảnh giới Thiên Tiên.

Nhưng, có lẽ vì đột phá quá muộn, khiến hắn chỉ có thể duy trì một dáng vẻ như vậy.

"Tộc trưởng bộ lạc Mộc Dương, Lâm Thạch, bái kiến Võ Tổ." Lâm Dương khẽ mỉm cười: "Không cần đa lễ, đi thôi, ta cũng lâu rồi không về bộ lạc, vừa hay đi xem khắp nơi một chút." "Võ Tổ xin mời." Lão tộc trưởng cung kính dẫn Lâm Dương, đi vào bộ lạc, đồng thời nhiệt tình giới thiệu cho hắn một số thay đổi của bộ lạc Mộc Dương kể từ khi hắn rời đi.

"Lâm Dương, về rồi sao?" Hốt nhiên, một giọng nói nhẹ nhàng vang lên, âm thanh không lớn, tựa hồ sợ làm phiền Lâm Dương vậy.

Lâm Dương theo tiếng ngoảnh đầu nhìn lại, lại thấy ở cuối con phố.

Nữ tử đó dung sắc tuyệt mỹ, dáng người mảnh mai thon dài.

Tóc cài trâm hình đuôi én buông xuống, kiều khu ngọc thể ưu mỹ, thân khoác trường bào lụa màu xanh nhạt.

Dưới ánh nến chiếu rọi lấp lánh sinh huy, nàng tỏa ra tiên khí, đạm nhiên tự tại, thanh dật thoát tục, tựa như tiên nữ xinh đẹp hạ phàm không ăn khói lửa trần gian.

Lâm Dương trong nháy mắt chợt nhận ra, lập tức biết đối phương là ai, chậm rãi bước về phía nàng.

Dung mạo Thường Nga trắng như tuyết, rõ ràng có chút vui mừng, nhưng nhiều hơn lại là sự mong đợi.

Lâm Dương bước tới, đưa tay khẽ véo mũi ngọc của nàng, khẽ nói: "Mấy nghìn năm không gặp, cô bé năm nào đã lớn rồi." "Lâm Dương,....." Thường Nga cảm nhận được giọng nói thân thiết của Lâm Dương, đôi mắt đẹp hiện lên một tia nước.

Nàng dang hai tay trực tiếp ôm chặt lấy hắn, lặng lẽ nức nở.

Chương 62

"Mấy nghìn năm rồi, huynh đều không tìm muội, muội cứ tưởng huynh đã quên muội rồi." Lâm Dương tâm thần chấn động, một tia nhu tình tiềm tàng sâu trong nội tâm bị xúc động.

Hắn đưa tay ôm chặt Thường Nga vào lòng, "Đồ ngốc, ta sao có thể quên muội được.

Muội cũng biết đấy, từ khi bộ lạc Mộc Dương của ta di chuyển đến Thánh địa Nhân tộc, đã xảy ra rất nhiều chuyện, ta thực sự không có thời gian để bận tâm đến chuyện khác." "Xin lỗi." Thường Nga đáp lại: "Muội biết, chính vì biết, cho nên muội mới không đi làm phiền, vẫn luôn chờ đợi." Lâm Dương nội tâm khẽ thở dài.

Kể từ khi đến thế giới Hồng Hoang, nội tâm hắn vẫn luôn có một loại bách thiết, hiểu rõ thế giới này nguy hiểm, càng hiểu rõ thế giới này rốt cuộc khủng bố đến mức nào.

Mỗi một bước đi, Lâm Dương đều đang chuẩn bị cho bước tiếp theo, không có một khắc đình nghỉ.

Hắn luôn nhớ Thường Nga, nhưng không thể trầm luân trong ôn nhu hương.

Hai người ôm chặt lấy nhau, không ai tiến lên làm phiền, thậm chí bao gồm cả lão tộc trưởng và tất cả mọi người, đều có ý thức rời khỏi nơi này.

Một lúc lâu sau, Lâm Dương ghé vào tai Thường Nga, khẽ nói: "Hôm nay ta đến tìm muội, muốn đưa muội đến Thánh địa, như vậy ta cũng có nhiều thời gian hơn để bầu bạn với muội." Thường Nga ngoan ngoãn gật đầu: "Ừm, muội đều nghe lời huynh." Lâm Dương từ trước đến nay chưa từng quên Thường Nga.

Sau khi tu vi đột phá Đại La Kim Tiên, trong thời gian ngắn không thể có tiến bộ lớn nữa, vì vậy trong khoảng thời gian kế tiếp, hắn đều ở bên cạnh Thường Nga.

Thường Nga có thể lưu lại một dấu ấn đậm nét trong lịch sử Nhân tộc, không chỉ vì vẻ đẹp của nàng, mà căn cốt của nàng cũng phi phàm.

Tuy không phải Tiên Thiên Nhân tộc, nhưng sau khi tu luyện võ đạo, trong vỏn vẹn nghìn năm, nàng cũng theo đó bước vào cảnh giới Chân Tiên.

Có mỹ nữ bầu bạn, Lâm Dương tự nhiên không thể làm quân tử được.

Tình cảm hai người đã sớm gieo mầm, tất cả cũng chỉ là nước chảy thành sông mà thôi.

Sáng sớm, mặt trời đỏ rực giữa màn sương mù, hà quang dịu nhẹ chiếu rọi, nhuộm cả sương mù dày đặc trong rừng núi thành bảy sắc cầu vồng, chậm rãi lưu chuyển.

Quang hoa chói mắt, xuyên qua khung cửa sổ chiếu vào.

Ngay lập tức, Lâm Dương liền tỉnh lại từ giấc ngủ sâu.

Tầm mắt Lâm Dương dừng lại trên trần nhà, sau đó lại nhìn người yêu trong lòng, tâm thần không khỏi có chút hoảng hốt.

"Thế giới Hồng Hoang mấy nghìn năm, lần đầu tiên ngủ say như vậy." Lâm Dương khẽ mỉm cười, khẽ lay lay người yêu trong lòng nói: "Dậy đi, mặt trời đã chiếu tới mông rồi kìa." Kiều khu Thường Nga khẽ run lên, mở đôi mắt.

Đôi mắt đẹp mang theo vẻ u oán và thâm tình: "Tiên lang, cho thiếp ngủ thêm chút nữa." Lâm Dương cười ha ha, điều khản nói: "Có gì mà phải ngại chứ." Nhưng để ý đến tâm tình của Thường Nga,

Lâm Dương cũng không từ chối.

Sau khi mặc quần áo xong liền rời khỏi căn nhà.

Nhìn đại địa cổ kính trước mắt, một cỗ hương hoa tươi mát ập đến.

Ánh nắng xuyên qua kẽ lá chiếu xuống, tất cả mọi thứ đều toát lên một vẻ đẹp hoàn toàn mới.

"Thời gian trôi qua thật nhanh, thoáng chốc đã trăm năm rồi." Lâm Dương khẽ thở dài, kể từ khi đột phá Đại La Kim Tiên, đưa Thường Nga về sau, đã trăm năm trôi qua.

Trong trăm năm đó, toàn bộ Thánh địa Nhân tộc cũng ngày càng cường thịnh.

Tu vi Lâm Dương sau khi củng cố, trong trăm năm cũng có chút tiến triển nhỏ, nhưng tiến triển lại không lớn.

"Hiện tại tu vi của ta đã đạt đến cảnh giới Đại La Kim Tiên, hoặc có lẽ có thể bắt đầu chuẩn bị việc xây dựng Thánh Đình rồi." Lâm Dương từ trước đến nay chưa từng quên việc xây dựng Thánh Đình, chỉ là, xây dựng Thánh Đình cần luyện chế ba kiện thần vật, vì vậy hắn đã sớm có ý định ra ngoài lịch luyện.

"Nhưng trước khi làm việc đó, cần phải đến Hỗn Độn Thiên Ngoại Thiên một chuyến." Lâm Dương ngẩng đầu nhìn về phía thiên tế, tầm mắt phảng phất xuyên thấu từng tầng chướng ngại thời không, nhìn thấy Hỗn Độn Thiên Ngoại Thiên.

Trong Thánh điện, ba người Toại Nhân thị và Lâm Dương tề tụ một chỗ.

"Chư vị, Nữ Oa Thánh Mẫu giảng đạo sắp đến, ta cũng là lúc nên đi Hỗn Độn, đến chúc mừng." Lời Lâm Dương vừa dứt, ba người Toại Nhân thị cùng cúi đầu, "Không sai, chuyện này vô cùng trọng đại,

chúng ta không thể hàm hồ.” “Trong Hỗn Độn hung hiểm dị thường, chuyến đi này do ta suất lĩnh Nhân tộc đi.

Ba người các ngươi hãy tọa trấn Thánh địa Nhân tộc, tránh bị tiểu bối quấy nhiễu.” Ba người Toại Nhân thị hiểu, tựa hồ cũng chỉ có thể an bài như vậy, tề thanh nói: “Vậy thì cứ như thế đi.

Nhưng Thánh Mẫu chứng đạo, Nhân tộc chúng ta là hậu bối tự nhiên không thể đi tay không, trong thời gian này hãy chuẩn bị một phần hạ lễ đi.” Lâm Dương khẽ mỉm cười nói: “Nếu là hạ lễ, cứ làm hết sức có thể là được.

Dù sao, Nhân tộc ta xuất thế chưa được mấy nghìn năm, nội tình cũng không quá thâm hậu.” Thực ra, đối với Lâm Dương, chuyện hạ lễ chỉ cần có tâm là được.

Thật sự muốn chuẩn bị một phần lễ vật đủ thể diện thì cũng không thể, dù sao đứng ở vị trí khác nhau, nhãn giới tự nhiên cũng khác nhau.

Nữ Oa Nương Nương là Thánh nhân, e rằng chỉ có cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo mới có thể lọt vào pháp nhãn của nàng.

Nhưng đừng nói là cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, ngay cả một kiện hạ phẩm Tiên Thiên Linh Bảo phổ thông nhất, Nhân tộc cũng không thể lấy ra được.

Bởi vì nội tình quá mỏng.

Nhưng, chỉ cần dốc hết tâm ý, với tính cách của Nữ Oa Thánh nhân, nàng cũng không quá để ý đến những thứ này.

Tuy nhiên nghe theo lời Lâm Dương, không cần quá khắc ý chuẩn bị, nhưng ba người Toại Nhân thị cũng đã chuẩn bị không ít linh dược, trong đó còn lấy ra một nửa nội tình của Nhân tộc trong Thánh điện.

Mà trong đó, Long Nha Mễ chiếm nhiều nhất.

Nói về linh vật, Long Nha Mễ là thứ Nhân tộc dễ dàng lấy ra nhất.

Chương 63

Lần này, Nữ Oa khai tịch đạo trường, đồng thời sẽ giảng đạo cho người đến, đó là một phúc duyên cực kỳ lớn.

Vì vậy Lâm Dương trực tiếp dẫn mười vạn đại quân Nhân tộc đi.

Nếu những người này có thể đạt được một số lợi ích từ đó, thì càng có thể tăng cường thực lực Nhân tộc một cách cực lớn.

Mười vạn người này không phải ai khác, chính là đại quân trực thuộc của Lâm Phong, Lâm Lôi cùng những người khác.

Phong, Lôi, Thủy, Hỏa, Thổ ngũ bộ đại quân, tuy trong lần Yêu tộc tàn sát Nhân tộc trước đó đã hy sinh không ít, nhưng cũng đã được bổ sung.

Mười vạn đại quân này cũng là tinh nhuệ trong số trăm vạn đại quân Nhân tộc hiện tại.

Trong đó Lâm Phong vì là thống soái ngũ bộ đại quân, tu vi cũng trong mấy nghìn năm đã đột phá cảnh giới Kim Tiên.

Dù sao, năm người Lâm Phong đều là nơi khí vận đại quân Nhân tộc tụ lại, đồng thời là Tiên Thiên Nhân tộc, tư chất không tệ.

Cộng thêm sự cung cấp tài nguyên từ Thánh địa Nhân tộc, việc có thể đột phá cũng không kỳ quái.

Ngoài ra, trong mười vạn đại quân, một binh sĩ phổ thông nhất cũng có tu vi Thiên Tiên.

Trong số các quân đoàn trưởng tướng lĩnh cũng không thiếu tồn tại tu vi Chân Tiên.

Nếu đặt vào mấy nghìn năm trước, quả thực là chuyện không dám

tưởng tượng.

Phải biết, năm đó Lâm Dương vừa mới xuyên việt Hồng Hoang, tộc trưởng bộ lạc Mộc Dương còn chưa nhập Tiên Đạo tu vi, toàn bộ bộ lạc đều bị lôi đình khổng lồ áp bức.

Từ đó có thể thấy, sự phát triển và biến hóa của Nhân tộc hiện tại lớn mạnh đến mức nào.

Cộng thêm sự tồn tại của Đại La Kim Tiên Lâm Dương, toàn bộ vạn tộc Hồng Hoang cũng không ai dám cứng đối cứng với Nhân tộc.

Mười vạn đại quân đứng thẳng tắp, mỗi người trên thân đều có thiết huyết sát khí nồng đậm ngưng tụ, xứng đáng là đại quân tinh nhuệ của Nhân tộc.

Lâm Dương đứng sừng sững ở phía trước đại quân, hài lòng quét mắt nhìn đại quân đang đứng thẳng hàng, đồng thời mở miệng hô lớn: "Nữ Oa Thánh Mẫu thành đạo khai tịch đạo trường, đây là chuyện phổ thiên đồng khánh.

Nhân tộc chúng ta, là hậu bối của Thánh Mẫu, tự nhiên nên đi đến chúc mừng." "Nhưng, dọc đường đi hung hiểm, các ngươi sẽ toàn quyền tuân theo chỉ huy của ta." "Nặc!" Không có lời nói dư thừa nào, mười vạn đại quân tề thanh hô lớn, tạo thành một làn sóng âm thanh quét khắp đại địa, chấn động mây trời tan tác.

Khí tức ngút trời hình thành trường hà khí huyết, mỗi một binh sĩ đều phảng phất hóa thân thành Tu La vậy.

Hiện tại, dưới sự chỉnh đốn của Lâm Phong cùng những người khác theo yêu cầu của Lâm Dương, năm trăm vạn đại quân Nhân tộc đều đã hun đúc được ý chí thiết huyết độc đáo.

Trong đó, là bộ đội tinh nhuệ trong số năm trăm vạn đại quân, càng không cần nói nhiều.

Chỉ cần xuyên lên giáp vị, liền là cỗ máy sát lục không có tình cảm, biến mệnh lệnh quán xuyên thành ý thức trung kiên nhất.

Thử khắc, ngay cả khi dưới chân có một đoàn lửa cháy, chỉ cần Lâm Dương chưa hạ lệnh rời đi, thậm chí sẽ không có chiến đấu.

Đây mới là đại quân chân chính, Yêu Đình cũng không thể huấn luyện ra một đội quân có sức chấp hành như vậy.

Lâm Dương gật đầu, thần tình không tự chủ cũng hiện lên vẻ túc nhiên.

Hắn đưa tay vung lên, vô tận huyết sắc vụ khí cuồn cuộn trên trời ngưng tụ, hình thành một đạo huyết vân dưới đại quân.

"Toàn quân xuất phát!" "Ầm ầm ầm!" Bước chân nhất trí chỉnh tề, vang dội, tựa như trống sấm chấn động thiên địa.

Đại quân lấy Lâm Dương làm thủ lĩnh, hướng về phía thiên khung bay đi.

Khoảng cách đến thời điểm Nữ Oa khai tịch đạo trường còn vài trăm năm, nhưng Hồng Hoang chi địa rộng lớn căn bản vô phương đo lường.

Đặc biệt nơi Lâm Dương muốn đến là Hỗn Độn Thiên Ngoại Thiên, vài trăm năm thời gian, thực ra cũng vừa đúng lúc.

Nhanh chóng, trong mắt vô số người ở Thánh địa Nhân tộc, toàn bộ đại quân biến mất giữa thiên tế.

Lâm Dương suất lĩnh mười vạn đại quân, hướng về phía thiên tế xa xôi đi tới.

Cỗ hung sát khí tức kinh tâm động phách kia, ngay cả tồn tại Thái Ất Kim Tiên cũng phải tạm tránh mũi nhọn, không dám xuất hiện trong tầm nhìn của đại quân Nhân tộc.

Nhưng hành động lớn như vậy, tự nhiên cũng đã dẫn đến sự chú ý của vô số đại năng giả.

Nhưng khi lưu ý đến sự tồn tại của Lâm Dương ở phía trước đại quân, họ đều kinh ngạc.

"Nhân tộc Võ Tổ Lâm Dương, không phải vẫn luôn ở gần Thánh địa Nhân tộc sao, vì sao lại xuất hiện trên đại địa Hồng Hoang?" "Hiện tại Nữ Oa Thánh nhân khai tịch đạo trường sắp đến, Nhân tộc e rằng là đi Hỗn Độn để chúc mừng Nữ Oa Thánh nhân." "Võ Tổ người này, khi còn là Thái Ất Kim Tiên đã có thể chém giết lão bài đại năng giả Cửu Anh Yêu Thần.

Hiện tại tu vi đột phá Đại La Kim Tiên, không biết sẽ khủng bố đến mức nào." Yêu tộc đại chiến Nhân tộc, trận chiến đó gần như là trận chiến có thanh thế lớn nhất sau cuộc chiến Vu Yêu.

Nó gần như đã thu hút ánh mắt của toàn bộ đại năng giả Hồng Hoang, tự nhiên sẽ không có ai không nhận ra Lâm Dương.

Trong đó tự nhiên cũng có người không cho là đúng, nhưng khi lưu ý đến khí tức đáng sợ của Lâm Dương, đều lần lượt thu hồi tâm tư coi thường.

Lâm Dương có thể dùng tu vi Thái Ất Kim Tiên hội tụ sức mạnh đại quân Nhân tộc chém giết Cửu Anh, điều đó đại biểu cho chiến lực của hắn.

Chương 64

Hiện tại đột phá Đại La Kim Tiên, sẽ khủng bố đến mức nào, ai cũng không thể dự liệu.

Phải biết, kích bại một Đại La Kim Tiên, có lẽ đại năng giả nội tình thâm hậu đều có thể làm được.

Nhưng muốn triệt để nghiền nát Đại La Kim Tiên, chí ít cần phải sử dụng sức mạnh cao hơn một tầng thứ.

Dù sao, nguyên thần Đại La Kim Tiên ký thác trường hà thời gian, chỉ cần không hoàn toàn tử vong trong nháy mắt, y cứ đại thần thông, có thể phục sinh.

Nhưng trong trận chiến đó, Cửu Anh Yêu Thần lại triệt để vẫn lạc tại chỗ, làm sao có thể không khiến vô số đại năng giả Hồng Hoang kinh hãi trong lòng.

"Một đám tàng đầu lộ vĩ." Lâm Dương khẽ bĩu môi, lộ ra vẻ khinh thường, sau đó liền không để ý đến những thần thức đại năng giả đó nữa.

Kiến thức sự cường đại của Nhân tộc, không ai dám tiến lên quấy nhiễu, cũng khiến Lâm Dương cùng những người khác một đường đi không gặp bất kỳ phong ba nào.

Thoáng chốc hai trăm năm trôi qua, Lâm Dương suất lĩnh mười vạn đại quân Nhân tộc, từ đại địa Hồng Hoang, đến thế giới Thiên Ngoại Thiên.

Tại nơi này, mơ hồ cũng có thể nhìn thấy không ít dấu vết tiên nhân, đều đến từ Hồng Hoang.

Hiện tại xuất hiện ở Thiên Ngoại Thiên, tự nhiên cũng là để chúc

mừng Nữ Oa Thánh nhân, tiện thể nghe giảng Thánh nhân đại đạo.

Hồng Hoang Thiên Ngoại Thiên, bên ngoài chính là thế giới Hỗn Độn bao la.

Trong Hỗn Độn vô cùng hung hiểm, khí lưu Hỗn Độn hùng dũng bành trướng trùng xoát.

Thái Ất Kim Tiên không có linh bảo phù hộ đều khó lòng ở lâu, duy có Đại La Kim Tiên, mới có thể sinh tồn trong thế giới Hỗn Độn.

Nhưng ngay cả Đại La Kim Tiên, khi tiến vào thế giới Hỗn Độn, cũng không dám quá mức tứ vô kỵ đạn.

Vì trong Hỗn Độn, điều nguy hiểm nhất không phải khí tức Hỗn Độn, mà là Hỗn Độn Thần Lôi và Hỗn Độn Qua Toàn do khí tức Hỗn Độn trùng xoát gây ra.

Hỗn Độn Thần Lôi, là sức mạnh cấp độ Hỗn Độn, Đại La Kim Tiên gặp phải cũng cực kỳ không dễ chịu. 6.

Nếu chỉ Lâm Dương một mình, dựa vào Huyền Hoàng Công Đức Bất Diệt Thể tiểu thành, tự nhiên không cần lo lắng.

Chỉ cần tiểu tâm tránh né Hỗn Độn Thần Lôi và Qua Toàn là được.

Nhưng chuyến đi này lại mang theo mười vạn đại quân Nhân tộc.

Tu vi của những người này phổ biến đều ở cảnh giới Thiên Tiên, vì vậy cần phải vô cùng cẩn thận.

Nhưng Lâm Dương dám dẫn theo, tự nhiên cũng có sự tự tin.

Lâm Dương suất lĩnh mười vạn đại quân, trước khoảng cách giữa Thiên Ngoại Thiên và Hỗn Độn, hướng về phía đại quân phía sau vẫy tay ra hiệu nói: “Triển khai Hậu Thổ Trận.” “Nặc!” “Xoạt xoạt xoạt!” Mười vạn đại quân, huấn luyện hữu tự.

Hành quân bố trận đã diễn luyện vô số lần, chỉ trong vài hơi thở,

một đại trận không chút lộn xộn liền được bố trí.

Dưới sự chiếu rọi của huyền hoàng quang hoa chân chính, điều đáng chú mục nhất chính là hư ảnh Huyền Quy khổng lồ do hung sát chi khí của mười vạn người ngưng tụ thành.

Hư ảnh Huyền Quy có gần mười vạn trượng, tán phát huyền hoàng quang mang, giáng xuống, bảo hộ toàn bộ đại quân Nhân tộc ở trong đó.

Mấy nghìn năm trước, mười vạn đại quân bố trận đã có thể khiến Lâm Dương sở hữu tu vi gần Đại La Kim Tiên.

Hiện tại mấy nghìn năm trôi qua, tu vi của đại quân đó đều có chút đột phá.

Hậu Thổ Trận, cũng là trận thế phòng ngự chính trong ngũ chủng đại trận Phong Lôi Thủy Hỏa Thổ.

Dưới sự bảo hộ của hư ảnh Huyền Quy gần mười vạn trượng, ngay cả Đại La Kim Tiên cũng vô pháp khinh dịch công phá trận thế do đại trận tạo ra, tự nhiên có thể tiến vào thế giới Hỗn Độn.

Lâm Dương nhìn đại trận trước mắt, trong mắt tràn đầy sự hân úy đồng thời cũng ẩn chứa tiếc nuối, "Đáng tiếc, có được loại chiến lực này cũng chỉ có một chi đại quân thôi.

Nhiều hơn nữa không chỉ Lâm Phong, Lâm Lôi cùng những người khác không thể ứng phó được, mà nội tình Nhân tộc cũng không thể chống đỡ nổi." Kiến thức sức mạnh mà mười vạn đại quân triển hiện, Lâm Dương há lại không muốn tổ kiến hàng trăm vạn, hàng ngàn vạn, hàng trăm triệu đại quân chứ.

Nhưng, không chỉ bằng nội tình Nhân tộc hiện tại có duy trì được không, nếu có thể duy trì, cũng khó lòng thống soái.

Lâm Lôi tại thống soái chi đạo có thiên phú, nhưng chung quy ngay

cả mười vạn người cũng khó lòng chấp chưởng, cần phải phân hóa chấp chưởng.

Suất lĩnh đại quân tác chiến, xa không đơn giản như tưởng tượng.

Lâm Dương muốn không phải là đám yêu binh yêu tướng tán loạn như Yêu tộc, hắn muốn là một đại quân theo ý nghĩa chân chính!

Nơi hắn chỉ, nơi đó không địch thủ.

Tùy theo Lâm Dương đạp nhập hỗn độn thế giới, đốn thời gian liền cảm giác được một cỗ lực áp bách vô cùng ập đến, nhưng tất cả đều nằm trong phạm vi thừa thụ.

Lâm Dương liếc mắt nhìn đại quân, tuy vừa mới đạp nhập hỗn độn thế giới, trận thế có chút hội tán, nhưng dưới sự chỉ huy của Lâm Phong, Lâm Lôi cùng các thống soái khác, nhanh chóng đã khôi phục lại.

Khí lưu màu xám mênh mông hùng dũng bành trướng.

Chương 65

Thế giới Hỗn Độn vốn dĩ sẽ không cuồng bạo như vậy, thậm chí trong đó còn dựng dục sinh mệnh.

Dù sao, hỗn độn thế giới vốn là một Đại Đạo thế giới, một thế giới xa vượt trên Hồng Hoang.

Nhưng vô số nguyên hội trước, trong Hỗn Độn đã dựng dục ra Bàn Cổ, khai thiên tích địa khuấy động phá vỡ hỗn độn thế giới.

Từ đó Đại Đạo ẩn lui, Thiên Đạo hiện ra.

Toàn bộ Hỗn Độn cũng tùy chi biến đắc cuồng bạo.

Khí tức Hỗn Độn cuồng bạo, cận có tồn tại cấp độ Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, mới có thể tu luyện ở đây.

Vì vậy, Thiên Đạo Thánh nhân, sau khi thành Thánh, đều sẽ lựa chọn khai tịch một đạo trường trong Hỗn Độn để tu luyện, Nữ Oa tự nhiên cũng không ngoại lệ.

Trong Hỗn Độn vô tận, một đội đại quân vẫn đang tiền hành.

Quanh thân dũng động hung sát khí tức khủng bố, trên đỉnh đầu là hư ảnh Huyền Quy vạn trượng, tán lạc từng trận huyền hoàng kim quang, đẩy lùi khí tức Hỗn Độn vô tận ra bên ngoài.

Hỗn độn thế giới quảng mậu vô ngân, bỉ chi Hồng Hoang còn bàng đại hơn.

Nhưng, trong Hỗn Độn khả năng biện biệt không cao, vì vậy nếu không có sự khiên dẫn trong cõi hư vô, căn bản không khả năng tầm hoa vị trí cần đến trong Hỗn Độn.

Như năm đó Hồng Quân thành Thánh, Tử Tiêu Cung giảng đạo.

Vô số người Hồng Hoang, cuối cùng cận có ba nghìn người có thể tiền vãng, đó chính là cơ duyên.

Lâm Dương, khi ở trong Hỗn Độn, cảm giác được sự khiên dẫn trong cõi hư vô.

Đương nhiên, không phải tất cả mọi người đều có thể cảm ứng được, vì cần phải thôi diễn thiên cơ, chí ít cần Đại La Kim Tiên giả mới có thể cảm nhận được.

Hiển nhiên, so với Tử Tiêu Cung của Đạo Tổ, yêu cầu giảng đạo của Nữ Oa thành Thánh vô nghi đã được hạ thấp.

Nhanh chóng, Lâm Dương liền dẫn theo đại quân Nhân tộc, hành tẩu trong Hỗn Độn mênh mang.

Bất tri bất giác đã mấy chục năm thời gian trôi qua, tuy bốn phía đều là một mảnh màu xám mông lung, nhưng Lâm Dương lại có thể cảm giác, Oa Hoàng Thiên đã không còn xa phía trước.

"Xuy xuy, không phải Nhân tộc sao?

Hỗn Độn chi địa cũng là nơi mà mấy kẻ yếu ớt có thể đến sao!?" Hốt nhiên, một tiếng sa ách vang lên, truyền khắp toàn bộ hỗn độn thế giới.

Một cỗ tuyệt cường khí tức đãng dạng, khiến toàn bộ hỗn độn thế giới mấy trăm dặm đều tùy chi oanh động.

Lâm Dương đưa tay, chỉ huy đại quân dừng lại.

Ngay sau đó hướng ánh mắt về phía chính tiền phương, dưới sự bao phủ của khí tức Hỗn Độn vô tận, hàng trăm đạo thân ảnh đứng sừng sững ở phía trước.

Người vừa nói, chính là nam tử cầm đầu trong số đó.

Toàn thân hắn lộ ra khí tức hung hãn, bụng phanh ra lưng lộ, có

thể thấy lông tóc trên thân dày đặc.

"Đại La Kim Tiên Yêu Thần, và hàng trăm Đại Yêu Vương Thái Ất Kim Tiên." Lâm Dương khẽ cau mày, sau đó liền giãn ra, nhìn người chặn đường trước mắt khẽ nói: "Nữ Oa Thánh Mẫu khai tịch đạo trường, chúng ta đến chúc mừng, có gì không được sao?" "Xuy xuy, có gì không được?

Đương nhiên là không được, thân phận Nữ Oa Thánh nhân hà đẳng tôn quý, có mời Nhân tộc đến sao?" "Nhân tộc, chẳng phải một quần sinh linh yếu ớt sao?

Nếu để Oa Hoàng Cung bị làm cho ô yên chướng khí, chẳng phải sẽ khiến các đại năng giả Hồng Hoang thiên địa chê cười Yêu tộc ta sao?" Yêu Thần đó, nhất ngôn nhất hành, đều hiện lên một cỗ khí chất ngạo nhiên, ý khinh thường không chút che giấu.

"Không biết, ngươi có nghe một câu nói này chưa?" "Nhân tộc bất khả nhục!" "Ầm ầm ầm!" Khí tức bàng bạc từ thân thể Lâm Dương siếp nhiên bạo phát, kinh thiên động địa.

Khí tức Hỗn Độn mấy trăm dặm đều bị cuốn vào một trận phong vân cuồn cuộn, tương hỗ va chạm, tịnh phát ra từng đạo điện hồ màu xám, khiến toàn bộ thế giới đều sung xích trong một trận kinh đào.

Lâm Dương cũng không có ý định tiếp tục cãi vã với đối phương.

Tuy không biết đám Yêu tộc trước mắt rốt cuộc là do Đế Tuấn chỉ thị chặn đường, hay tự chủ tiền, hắn đều không có ý định bỏ qua.

"Đừng tưởng rằng chém giết Cửu Anh Yêu Thần, liền có thể vô thị sự tồn tại của ta.

Có thể chém giết Cửu Anh, hoàn toàn là do ngươi gặp cẩu thỉ vận." "Ngô Man Cốt Yêu Thần, sẽ cho ngươi biết, nơi đáng sợ chân chính của Yêu Thần." Man Cốt Yêu Thần lãnh tiếu một tiếng, khí tức

khủng bố như vực sâu biển cả.

Cửu Anh chết, Yêu Đình một mảnh hoa nhiên, nhưng nhiều người hơn lại cảm thấy, tất cả đều là do Cửu Anh quá khinh suất, nếu không Đại La Kim Tiên sao có thể bị Thái Ất Kim Tiên chém giết.

Sở dĩ Man Cốt Yêu Thần tìm Nhân tộc gây phiền phức, ngược lại cũng không phải do Đế Tuấn phân phó.

Vì trùng hợp vừa hay hắn nhìn thấy Nhân tộc, cộng thêm cũng có chút giao tình với Cửu Anh Yêu Thần, tự nhiên không ngại tiến lên sỉ nhục một phen.

"Chiến!" Lâm Dương không nói nhiều, song quyền chấn đãng.

Hung sát khí tức cùng một cỗ ý chí bất khuất truyền ra, lực áp Man Cốt Yêu Thần cùng một chúng nhân kia.

"Hừ!" Man Cốt Yêu Thần lãnh hanh một tiếng, song mâu hàn mang bạo thiểm.

Chương 66

Một cây tam xoa kích mang theo linh quang xuất hiện trong thủ trung, vô cùng uy thế triển hiện.

Tuy không phải thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, nhưng cũng là một kiện trung phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Không khỏi khiến người ta cảm thán nội tình của Yêu Đình, không tệ nhưng cũng là bình thường.

Yêu Đình dù có cường hãn đến đâu, loại tồn tại như Yêu Thần cũng đứng ở đỉnh điểm.

Đế Tuấn thế đại sưu vét linh vật tự nhiên cũng không ít.

Với địa vị của Yêu Thần trong Yêu Đình cũng thuộc hàng đầu, Yêu Đế sao có thể keo kiệt.

"Huyết Sát Kiếm, xuất!" Lâm Dương lãnh thanh ngâm một tiếng, một đạo huyết sắc trường hồng xuất hiện trong thủ trung, hung quang thiểm diệu, hám động thiên địa.

"Huyết Sát Kiếm!

Hừ hừ, ta cũng phải cảm ơn ngươi đã tặng ta một kiện thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo." Man Cốt Yêu Thần không kinh ngạc Huyết Sát Kiếm trong thủ trung Lâm Dương, phản mà mãn kiểm tham lam vọng hướng Lâm Dương, nhãn thần hung ngoan mãn nanh tiếu.

"Quát táo, tử ba." Lâm Dương không thích nói nhiều lời vô nghĩa với người khác.

Trong mắt hắn, Man Cốt trước mắt hiển nhiên là một kẻ đã chết.

"Ầm ầm ầm!" Hai người giao chiến, Yêu tộc cùng Nhân tộc một

phương đều không nhúng tay vào, bởi vì Đại La Kim Tiên chiến đấu, căn bản không phải bất kỳ một phương nào có thể nhúng tay vào đó.

Uy thế vô biên phiên cổn, khí tức Hỗn Độn vốn cuồng bạo, diễn biến càng thêm cuồng bạo.

Thái Ất Kim Tiên khi đối mặt với cỗ khí tức Hỗn Độn cuồng bạo đó, cũng phải thối tị tam xá.

Chuyển thuấn gian, Lâm Dương liền cùng Man Cốt chiến đấu số nghìn chiêu.

Hai người nhìn tựa hồ bất phân thắng phụ, nhưng trong nội tâm Man Cốt lại phiếm lên kinh đào hải lãng.

"Ta nãi Tiên Thiên Man Cốt, vốn dĩ lấy khí lực kiến trường, nhưng trong nhục thân chi chiến, Võ Tổ lại muốn áp thượng ta một đầu." Man Cốt càng chiến càng tâm kinh.

Nhục thân khí huyết Yêu tộc hùng hậu, nhục thân chi lực vốn xa vượt tầm thường tu sĩ cùng đẳng cảnh giới.

Tiên Thiên Man Cốt, trên phương diện sức mạnh lại càng cường đại hơn, cận bằng sức mạnh có thể cứng đối cứng với Thái Ất Kim Tiên.

Nhưng dưới như kim chi hạ, Man Cốt lại phát hiện, trên đan thuần sức mạnh nhất đạo, hắn lại không bằng đối phương, làm sao có thể không khiến hắn kinh ngạc.

"Không tệ, có thể tiếp hạ tám phần khí lực của ta." Lâm Dương lãnh thanh khinh nam, tùy hậu mục quang tạc liệt một đạo hàn mang thiểm diệu, "Nhưng không chỉ dừng lại ở đây." "Chiến!" Tùy theo Lâm Dương khinh hát một tiếng, thủ trung Huyết Sát Trường Kiếm siếp nhiên trán phóng vô cùng huyết sắc quang trạch, một đạo vạn trượng huyết sắc kiếm quang hoa phá hỗn độn khí tức, trực tiếp oanh

kích hướng Man Cốt.

"Ầm ầm ầm!" Uy thế khủng bố oanh động, hàng vạn dặm Hồng Hoang thế giới đều trong khoảnh khắc ầm ầm vang vọng, bạo phát ra một cỗ hạo hãn uy thế.

Xử vu uy thế chi hạ Man Cốt, tâm thần nhất khẩn, song thủ lao lao ác trụ thủ trung tam xoa kích, diện sắc không khỏi càng thêm tranh nanh vài phần, nhãn mâu càng hoàn toàn bị một phiến huyết sắc sung xích.

"Mu!

Phá cho ta!" Hai đạo công thế siếp nhiên oanh kích tại nhất khối, bạo phát ra chấn đãng khủng bố.

Chính một khắc này, Man Cốt Yêu Thần mới chân chính ý thức được Lâm Dương cường đại.

Man Cốt Yêu Thần, tịnh phi Thập Đại Yêu Thần chi nhất, chỉ là một danh phổ thông Yêu Thần, tu vi tại Đại La Kim Tiên sơ kỳ.

Phóng nhậm hà địa phương đều là một đại truyền kỳ, nhiên tại Lâm Dương diện tiền, lại có kém một đại tiệt.

Phải biết, Lâm Dương như kim tu vi tân chí Đại La Kim Tiên, tuy nhiên cùng cảnh giới tương đồng, nhưng tại Tinh Thần Biến cùng đỉnh tiêm tiên thiên thần thai ma đích căn cốt chi hạ, để uẩn khả phạ nan dĩ tượng.

Tái thứ cùng Cửu Anh Yêu Thần loại Đại La Kim Tiên trung kỳ tồn tại ngạnh hãn, cũng tịnh phi bất khả năng.

"Ầm ầm ầm!" Khí tức Hỗn Độn khắp trời bạo trướng.

Hàng vạn dặm đại địa, Thái Ất Kim Tiên bị dư ba tịch quyển đều phải chịu trọng thương.

Do đó có thể thấy, một cỗ uy thế bạo phát khủng bố đến mức nào.

Uy thế dư ba tịch quyển, Lâm Dương không có nhậm hà dị động.

Huyền Hoàng Công Đức Bất Diệt Thể tiểu thành, sở hữu phòng ngự không kém trung phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Uy thế tuy nhiên khủng bố, nhiên lại vô pháp thương cập.

"Mu!" Đồng dạng tại uy thế đương trung Man Cốt Yêu Thần, thử khắc lại bạo phát ra một đạo thảm minh.

Một cỗ uy thế cường thịnh hơn bỉ chi tiền bạo phát ra, nhưng tại Lâm Dương công thế chi hạ, khí tức cương cương thượng thăng bất cửu, lại tại nhất thứ suy nhược hạ khứ.

Ẩn ẩn chi gian càng có một chủng suy bại nuy mỹ đích khí tức.

"Ngưu bức đảo đĩnh ngạnh, nhưng, phải tử." Lâm Dương đan quyền dương lên, nhu bạch sắc đích quang vựng từ quyền đầu thượng phù hiện.

Chương 67

Chỉnh cá hỗn độn không gian chi thượng đều phù hiện nhất đạo đạo đích liên y ba động, chính là sở lĩnh ngộ đích không gian pháp tắc chi lực.

Nhưng hiển nhiên, động tĩnh viễn viễn vô pháp cùng tại Hồng Hoang đương trung tương bỉ.

Tất cánh hỗn độn đương trung, cũng cận có Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên Thánh nhân, mới có thể tái thứ khai tịch không gian.

Hỗn độn không gian bỉ chi Hồng Hoang yếu cường đại vô số bội.

Một quyền oanh kích hạ, huyền chi hựu huyền pháp tắc ba động mạn diên, hoành việt thời không trực tiếp va chạm tại uy thế đương trung khổ khổ chi xanh đích Man Cốt Yêu Thần.

"Tử ba." "Ầm ầm ầm!" Uy thế tạc liệt, không gian đều tùy chi phù hiện đạo đạo liên y.

Man Cốt thâm thâm hãm nhập kỳ trung, thuấn gian liền bị na không gian liên y phất.

Man Cốt Yêu Thần mãn kiểm chấn hám, tùy hậu lại tại hạ nhất miểu chuyển thành kinh cụ.

Nhãn để phù hiện nan dĩ trí tín thần tình vọng hướng thiên khung đương trung Lâm Dương.

Man Cốt Yêu Thần trương liễu trương khẩu, tự hồ muốn nói, nhưng lại tại khoảnh khắc gian, chỉnh cá thân thể từ thủ cước khai thủy, hoãn hoãn hóa vi tê phấn, tiêu tán tại mạn mạn hỗn độn thế giới đương trung.

Tiểu vô thanh tức, không có nhậm hà chinh triệu nào, toàn bộ bàng

đại thân thể của Man Cốt Yêu Thần đều tại số tức gian hóa vi tê phấn tiêu tán khắp thiên địa.

Thân hậu mấy trăm tôn Đại Yêu Vương mãn kiểm kinh hãi, lại bị nhãn tiền một màn kinh hãi trụ liễu.

“Man Cốt đại nhân, ...cô đông!” Trong đó một danh Đại Yêu Vương, tự hồ có chút không nói nên lời, không do tự chủ thôn yết một khẩu tiên dịch.

“Man Cốt đại nhân tử liễu, yêu tử liễu!” “.....” Vô pháp tượng, một màn này lạc tại vô số người nhãn tiền, hà đẳng kinh hãi.

Lâm Dương chỉ một kích, Man Cốt Yêu Thần trực tiếp liền thân thể đều bị bằng diệt thành vi tê phấn, hà đẳng khủng bố đích uy năng!

Uy thế lan tràn, giữa thiên địa, một mảnh tĩnh lặng.

Lâm Dương buông tay quyền vừa vung xuống, ánh mắt lạnh lùng quét qua hàng trăm Đại Yêu Vương Thái Ất Kim Tiên phía trước, lạnh giọng nói: "Nếu đã muốn ngăn ta, vậy thì tất cả hãy chết đi." Dứt lời, Lâm Dương một tay cầm kiếm, nhẹ nhàng vung về phía đám yêu quái đằng xa, một đạo kiếm quang huyết sắc tung hoành, uy thế vô biên lập tức bùng nổ. "Chạy... chạy mau!" Hàng trăm Đại Yêu Vương Thái Ất Kim Tiên hoàn toàn không phải đối thủ của một tồn tại Đại La Kim Tiên, đặc biệt là một kẻ như Lâm Dương.

Trận chiến trước đó rõ ràng đã khiến tất cả đều kinh hãi, đối mặt với Lâm Dương, bọn chúng không hề có chút ý chí chiến đấu nào. "Oanh long long!" Thiên địa nổ tung, khí cơ sát phạt vô tận tràn ngập cả vùng trời, huyết quang bắn tung tóe khắp không gian.

Chỉ với một kích này, đã có hàng chục Đại Yêu Vương ngã xuống tại chỗ, đám yêu quái tán loạn bỏ chạy, nhưng Lâm Dương lại không ngăn cản.

Trận chiến kết thúc, không ai ngờ lại có kết cục như vậy.

Man Cốt tuy không nằm trong hàng ngũ Thập Đại Yêu Thần, nhưng y cũng là một Đại La Kim Tiên chân chính, có nội tình thâm hậu, là căn cơ Tiên Thiên Dị Thú, vậy mà lại ngã xuống trong tay Lâm Dương như vậy.

Trong khoảnh khắc, những tồn tại đại năng vốn cảm ứng được chiến đấu bùng nổ tại đây, liền dồn dập thu hồi tâm thần, sợ rằng sẽ kinh động Lâm Dương mà bị giáng đòn sát phạt.

Lâm Dương lạnh lùng cười nhìn đám yêu quái bị một tiếng rống của mình đánh tan, không mấy để ý, tùy tay vẫy một cái, hàng chục đạo linh quang liền bay vào tay hắn.

Trong số đó có cây Tam Xoa Kích mà Man Cốt từng cầm, một kiện Trung Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Tuy giờ Lâm Dương không còn để mắt tới, nhưng đồ đã có được thì hắn cũng không chê, hoàn toàn có thể để lại cho những người khác trong Nhân tộc sử dụng.

Ngoài ra, trên người những Đại Yêu Vương Thái Ất Kim Tiên kia cũng có không ít đồ tốt, trong đó có ba kiện Hạ Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, có còn hơn không.

Đối với Yêu tộc, Lâm Dương sẽ không nương tay, bởi vì mối thù hận giữa Nhân tộc và Yêu tộc đã không thể nói rõ chỉ bằng một hai câu.

Trong mấy nghìn năm, thời kỳ Yêu tộc ăn thịt người không phải là ít, việc Nhân tộc chém giết Yêu tộc cũng thường xuyên xảy ra.

Man Cốt Yêu Thần lại tự mình chọc vào kẻ khó chọc như Lâm Dương, nên hắn căn bản không lưu tình.

Sau khi thu thập chiến lợi phẩm, Lâm Dương cũng không bỏ qua

thi thể của những yêu tộc đã ngã xuống.

Tuy đối với hắn không có nhiều tác dụng lớn, nhưng đối với Nhân tộc lại là khí huyết rất tốt, nên chúng đều được mang đi.

Điều đáng tiếc duy nhất là pháp tắc không gian quá mạnh mẽ, có phần nằm ngoài dự liệu của Lâm Dương.

Thân thể Man Cốt Yêu Thần trực tiếp tan biến thành tro bụi, một chút khí huyết cũng không thể thu thập.

Nhưng mấy chục Đại Yêu Vương Thái Ất Kim Tiên kia, đối với Nhân tộc cũng là một mùa bội thu rồi. "Toàn quân xuất phát." Sau khi giải quyết Man Cốt Yêu Thần chặn đường, Lâm Dương liền dẫn dắt đại quân tiếp tục tiến lên. "Nữ Oa Thánh Nhân khai đạo trường giảng đạo, Đế Tuấn và những kẻ khác hẳn sẽ không bỏ lỡ.

Ha ha, chỉ là không biết rốt cuộc bọn chúng có nhịn được không." Ánh mắt Lâm Dương lóe lên hàn quang.

Chương 68

Thực ra, lần này dẫn đại quân Nhân tộc đi cũng ẩn chứa rủi ro nhất định.

Nếu Đế Tuấn và bọn họ không màng uy nghiêm của Nữ Oa Thánh Mẫu mà ra tay với hắn, tuyệt đối sẽ không còn chút cơ hội sống sót nào.

Ngay cả nội tình Lâm Dương có thâm hậu đến mấy, cũng không thể sống sót dưới tay cường giả Chuẩn Thánh.

Nhưng, mấy ngàn năm trước Lâm Dương chém giết Cửu Anh Yêu Thần, lại có trăm vạn yêu binh yêu tướng của Yêu tộc, mà Yêu Đình vẫn chưa có bất kỳ động thái nào, điều đó cũng đủ để hiểu.

Đối mặt với Nhân tộc, Đế Tuấn tuyệt đối có điều cố kỵ, còn đối tượng cố kỵ là ai thì cũng dễ dàng nhận ra, chính là Nữ Oa.

Trước khi Nữ Oa trở thành Thánh Nhân, sức ảnh hưởng của nàng trong Yêu Đình cũng không hề thấp.

Đừng thấy nàng chỉ là một nữ tử, nhưng nàng lại là Oa Hoàng của Yêu Đình, hơn nữa, còn có một người ca ca là Hi Hoàng của Yêu Đình, nắm giữ đại quyền của toàn bộ Yêu tộc.

Nhân tộc dù sao cũng do Nữ Oa sáng tạo, Đế Tuấn sao dám tùy tiện động binh đao với Nhân tộc chứ?

Huống hồ, tại đạo trường do Nữ Oa khai tịch, Lâm Dương ở đó cực kỳ an toàn. .....Tại rìa thế giới Hỗn Độn, nơi đây chính là vị trí Nữ Oa sắp khai đạo trường.

Lúc này, không ít tồn tại đã tề tựu tại đây.

Trong số đó cơ bản đều là các đại năng giả Hồng Hoang, tu vi thấp

nhất cũng là Đại La Kim Tiên.

Nổi tiếng nhất không nghi ngờ gì chính là Tam Thanh, cùng với Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề ở Tây Phương, dù sao bọn họ đều là đệ tử của Hồng Quân, có quan hệ sư huynh sư muội với Nữ Oa.

Ngoài ra, còn có các đại năng giả Chuẩn Thánh như Minh Hà Lão Tổ.

Trong số đó, Tam Thiên Khách ở Tử Tiêu Cung năm xưa cũng có mặt không ít.

Nhưng điều duy nhất kỳ lạ là, trong hàng ngũ các đại năng giả đỉnh cấp khá có danh vọng, Trấn Nguyên Tử có mặt, nhưng Hồng Vân lại không có.

Để ý kỹ hơn thì, Hồng Vân ngẫu nhiên có được cơ duyên thành Thánh từ Hồng Mông Tử Khí, lại không có bối cảnh như Tam Thanh, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề.

Nếu đại khai đại hợp lộ diện, không nghi ngờ gì sẽ bị người khác dòm ngó.

Một tồn tại có thể trở thành đại năng giả đỉnh cấp thì cũng không đến mức ngu xuẩn như vậy.

Trong số những người khác, lại có một nhóm người gồm mấy vạn tồn tại độc tọa ở một bên, quanh thân tràn ngập yêu khí.

Bọn họ đều là Yêu tộc, trong đó, đứng đầu nhóm người là hai nam tử thân mặc kim hoàng sắc y bào, mặt lộ vẻ uy nghiêm, khí tức đế hoàng bá đạo khủng bố không ngừng tiết lộ.

Đó chính là Yêu Đế Đế Tuấn, cùng với Yêu Hoàng Đông Hoàng Thái Nhất.

Cũng đúng lúc này, trong Hỗn Độn bỗng có một trận chấn động,

một nhóm người hoảng loạn xông thẳng tới, thu hút vô số ánh mắt chú ý.

Trong đó tự nhiên có cả phía Yêu tộc, bởi vì nhóm người mấy trăm kẻ đó đang xông thẳng về phía Yêu tộc. "Người của Man Cốt." Nhanh chóng có người nhận ra nhóm người đó, chính là một đám Đại Yêu Vương đã trốn thoát khỏi tay Lâm Dương trước đó.

Trong đó có một kẻ thấy Đế Tuấn, vội vàng kêu lớn: "Yêu Đế Bệ Hạ, không hay rồi, Man Cốt Yêu Thần đã vẫn lạc!" "....." Giữa sự kinh ngạc của vô số người, Đế Tuấn là người phản ứng đầu tiên, sắc mặt hơi âm trầm một chút: "Man Cốt, đã chết?" Trong Hỗn Độn, không có thiên cơ tồn tại, ngay cả đại năng giả Chuẩn Thánh cũng không thể thôi toán ra bất kỳ tin tức nào, nên chỉ có thể tra hỏi.

Nhanh chóng một người trong số đó hoảng loạn nói: "Nhân tộc, Nhân tộc Võ Tổ dẫn dắt Nhân tộc đi về phía trước, bị ta bắt gặp.

Man Cốt đại nhân đã xảy ra xung đột với y, vốn muốn dạy dỗ Nhân tộc một phen, ngờ đâu Nhân tộc Võ Tổ quá mức cường thế, trực tiếp chém giết Man Cốt đại nhân!" "....." Lời nói của Đại Yêu Vương không chỉ khiến Yêu tộc chấn động, mà ngay cả các đại năng giả Hồng Hoang ở không xa cũng hiện lên vẻ dị sắc, dồn dập nhìn về phía nhóm người Yêu tộc, đáy mắt ẩn hiện sự quỷ dị.

Đế Tuấn tự nhiên nhận ra, sắc mặt vốn âm trầm càng thêm đen lại, vươn tay chộp một cái, bắt lấy Đại Yêu Vương kia vào tay, mặt đầy vẻ giận dữ: "Man Cốt, sao lại xung đột với Nhân tộc?" "Cố đông." Bị Đế Tuấn tóm lấy, Đại Yêu Vương kia không dám phản kháng chút nào, thân thể run rẩy, vẻ kinh hoảng thất thố hiện rõ trên mặt, ấp úng nói: "Man Cốt...

đại nhân, muốn đòi lại công đạo cho Cửu Anh Yêu Thần, nên mới ra tay, nào ngờ..." "Hừ, phế vật." Đế Tuấn tùy tay ném Đại Yêu

Vương kia đi, trên khuôn mặt đen sạm tràn đầy nộ khí, trầm giọng nói: "Lại là Nhân tộc, thật sự cho rằng Yêu tộc ta dễ chọc sao!" "Yêu Đế đại nhân, xin hãy bớt giận, chuyện Nhân tộc chỉ là việc nhỏ thôi." Bạch Trạch vội vàng tiến lên: "Hiện giờ sắp đến lúc Oa Hoàng khai đạo trường, thực sự không thích hợp để bùng nổ xung đột với Nhân tộc ở đây." Nghe Bạch Trạch nói vậy, sắc mặt Đế Tuấn lập tức giãn ra đôi chút, nhưng đáy mắt vẫn lóe lên từng đạo hàn quang sắc lạnh: "Không sai, hôm nay là ngày đại hỉ của Oa Hoàng tộc ta khai đạo trường, quả thực không nên gây sự." "Nhưng, sau chuyện này, ta sẽ cho Nhân tộc biết cái kết cục khi chọc giận Yêu tộc!" Đối mặt với lời nói tàn nhẫn của Đế Tuấn, Bạch Trạch chỉ có thể nở một nụ cười khổ ở nơi người khác không nhìn thấy.

Bạch Trạch với tư cách là tâm phúc của Đế Tuấn, lại là một trí giả, chỉ cần hơi để ý sắc mặt Đế Tuấn là y biết đối phương đang nghĩ gì.

Không chỉ vì Oa Hoàng, mà còn vì nhân vật chính của sự việc này là Nhân tộc.

Trước khi nắm bắt được tâm tư của Nữ Oa, Đế Tuấn tuyệt nhiên sẽ không tùy tiện ra tay với Nhân tộc.

Kẻ làm đại sự không câu nệ tiểu tiết, đặc biệt là nhân vật như Đế Tuấn, cái chết của một hai Yêu Thần căn bản không khiến y bận tâm.

Nhưng Đế Tuấn lại để ý rằng, chuyện này đã lọt vào mắt vô số đại năng giả.

Nếu Đế Tuấn không biểu lộ chút tức giận nào, làm sao y có thể xuống đài được?

Sự thật cũng đúng là như vậy, Đế Tuấn chưa bao giờ coi chuyện Nhân tộc là một chuyện lớn, mục tiêu của y vẫn luôn là Vu tộc.

Ngay cả việc Cửu Anh ngã xuống trước đó, y cũng không hề bận tâm đến Cửu Anh, mà là sự tồn tại của Nữ Oa.

Nhưng mà, không thể không nói, lần này, Đế Tuấn thật sự đã nổi giận!

Ở không xa, vô số đại năng giả nghe lời Đế Tuấn nói đều không biểu thái, mỗi người một vẻ mặt khác nhau, chỉ có Tam Thanh và những người khác đáy mắt hiện lên một tia khinh thường, dường như đã nhìn thấu ý đồ của Đế Tuấn.

Chương 69

.....

Thời gian chầm chậm trôi qua, càng ngày càng nhiều đại năng giả đến.

Đồng thời, phía Yêu tộc cũng lục tục có người tới, cả vùng Hỗn Độn đại địa, đứng sừng sững gần trăm vạn người.

Hiển nhiên, càng nhiều người quan tâm đến việc Nữ Oa giảng đạo sau khi khai đạo trường.

Thánh Nhân giảng đạo, ý nghĩa phi phàm, ngay cả Chuẩn Thánh cũng có thể từ đó mà thu được không ít lợi ích.

Yêu tộc thế lực lớn, Nữ Oa lại là người của Yêu tộc, nên người tới cũng rất đông. "Hoa lạp lạp!" Đột nhiên, Hỗn Độn lại một lần nữa truyền đến một trận chấn động, lần chấn động này rất lớn, rõ ràng là không ít người đang tiến vào.

Kẻ đầu tiên lọt vào tầm mắt của vô số đại năng giả chính là Lâm Dương, thân mặc thanh sắc trường bào, sau đó là mười vạn đại quân Nhân tộc tràn ngập khí tức hung sát bàng bạc.

Mỗi người bọn họ đều mang theo khí huyết sát khí, nét mặt trang nghiêm, cho dù đối mặt với vô số đại năng giả tại chỗ cũng không hề biến sắc chút nào.

Trong đó, cả Tam Thanh và những người khác khi nhìn thấy chi đại quân này cũng sáng mắt lên: "Thật là một chi đại quân hùng vĩ!" Phàm là những người hiểu rõ về đại quân Nhân tộc, hầu như không ai không kinh thán, toàn thân bao trùm thiết huyết sát khí, mang lại cảm giác như từng pho khôi lỗi vô tình, không chút cảm xúc nào.

Ngay cả Đế Tuấn, sắc mặt cũng có chút thay đổi.

Tuy rằng nhóm người này, tu vi phổ biến chỉ ở cảnh giới Thiên Tiên, trong mắt y không đáng nhắc tới, nhưng y cũng là một kẻ nắm quyền, lại càng có thể cảm nhận rõ ràng ý chí và chiến ý của chi đại quân này.

Nhưng, trong chớp mắt, sắc mặt Đế Tuấn liền lạnh đi, một cỗ khí thế bàng bạc như cầu vồng vượt qua ức vạn trượng không gian, trực tiếp áp bách lên người thanh niên đứng trước đại quân kia. "Hừ!" Đã sớm có chuẩn bị, Lâm Dương không khỏi lạnh lẽo trong lòng, giữa không trung đối mắt với cặp mắt lạnh lùng tràn ngập ý chí bá đạo vô biên kia.

Kẻ đó thân mặc một kiện kim hoàng y bào, mang theo uy nghi cao quý trời sinh và khí chất vương giả coi thường thiên hạ.

Nếu Lâm Dương đoán không sai, kẻ đó chính là Yêu Đế Đế Tuấn của Yêu tộc.

Tương truyền Bàn Cổ khai thiên tích địa, diễn hóa Hồng Hoang, hai mắt trái phải biến thành Thái Dương Tinh và Thái Âm Tinh.

Trong Thái Dương Tinh liền đản sinh hai tôn Tiên Thiên Sinh Linh, chính là Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất.

Hai người khi chưa xuất thế đã có Tiên Thiên Linh Bảo bầu bạn.

Trong đó, Đế Tuấn nắm giữ Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, Hà Đồ Lạc Thư.

Hà Đồ Lạc Thư ẩn chứa chí lý thiên địa, tiềm tàng biến hóa của trời đất.

Trận pháp mạnh nhất của Yêu tộc là Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, chính là do Đế Tuấn diễn hóa từ đó ra.

Đông Hoàng Thái Nhất càng bất phàm, ôm Tiên Thiên Chí Bảo Hỗn Độn Chung mà sinh ra, là một trong tam bảo khai thiên chí cao vô thượng.

Chung này sở hữu uy năng trấn áp "Hồng Mông thế giới", lực lượng xoay chuyển "Chư Thiên thời không", công dụng diễn biến "Thiên Đạo huyền cơ", khả năng luyện hóa "Địa Thủy Hỏa Phong".

Khi Bàn Cổ khai thiên tích địa, vật dùng để trấn áp Hỗn Độn bạo động chính là Hỗn Độn Chung.

Chung này huyền diệu vô hạn, tạo hóa vô cùng.

Nó có thể cấm cố thời gian, trấn áp không gian, phản lại bất kỳ công kích của bảo vật thần binh nào và bỏ qua mọi sát thương thần thông pháp thuật.

Công kích phòng ngự đều có đủ, đội trên đầu thì tiên thiên bất bại.

Hoàng giả bên cạnh Đế Tuấn cũng đồng thời bùng phát một cỗ khí tức ngút trời, coi thường thiên hạ, một cặp mắt lạnh lùng ẩn chứa sát ý không chút giữ lại đối với Nhân tộc, nhưng dù vậy, y vẫn không ra tay.

Lâm Dương thấy thế, sao có thể không hiểu?

Đối phương hiển nhiên nể mặt Nữ Oa Thánh Nhân, nên không chọn ra tay với hắn.

Điều đó cũng là bình thường, nếu không với tính tình nóng nảy của Đông Hoàng Thái Nhất, tuyệt đối sẽ trực tiếp động thủ.

Trong cơ thể Lâm Dương, Tinh Thần Biến hơi vận chuyển, lực lượng của mười hai vạn chín nghìn sáu trăm Hằng Tinh lập tức hóa thành nội tình siêu cường, bài xích khí tức hùng dũng bành trướng kia ra bên ngoài.

Chỉ muốn dựa vào khí tức để áp bách Lâm Dương cúi đầu, tự nhiên là điều không thể.

Hắn không chỉ có nội tình cường hãn, mà còn có một ý chí bất khuất, thà làm ngọc vỡ chứ không làm ngói lành.

Chỉ có khí tức như Thánh Nhân mới thực sự có thể áp bách hắn cúi đầu, Chuẩn Thánh thì không thể.

Nhưng, khi đã chứng kiến thực lực đỉnh cấp của Yêu Đình, Lâm Dương trong lòng cũng có chút kinh hãi.

Ngoài Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất, hai tôn đại năng giả Chuẩn Thánh hậu kỳ, bên cạnh bọn họ, còn có những tồn tại như Côn Bằng cũng đã bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh.

Ngoài ra, đứng sừng sững bên cạnh, còn có một nam tử nho nhã, toàn thân khí tức cũng không thể coi thường.

Y rõ ràng đã bước vào Chuẩn Thánh trung kỳ, chính là Yêu Hoàng Phục Hy, chỉ là một cường giả Chuẩn Thánh trên bề mặt của Yêu tộc mà thôi.

Chương 70

Lâm Dương cười lạnh một tiếng, giữa không trung đối chọi với Đế Tuấn và những người khác: "Ha ha, Yêu Đế chưa hẳn đã hiểu rõ đâu nhỉ?" "Phóng tứ!" Đế Tuấn chưa kịp nói gì, một đám Yêu Thần dưới trướng y đã đồng loạt giận dữ, nhìn về phía Lâm Dương tràn ngập sát cơ vô biên, đại có vẻ sắp ra tay công kích.

Ánh mắt Lâm Dương lóe lên, nhưng không mở miệng ngay lập tức.

Mặc dù hắn tin rằng Nhân tộc dưới sự dẫn dắt của hắn sẽ lớn mạnh, tuyệt đối không thua kém Yêu tộc, nhưng hiện giờ Nhân tộc hoàn toàn không thể so sánh với Yêu tộc.

Vì vậy, vào thời khắc cần thiết, hắn sẽ không xé rách mặt với Yêu tộc.

Sở dĩ Lâm Dương xuất hiện với thái độ cường ngạnh như vậy, là để nói cho bọn chúng biết, Nhân tộc dù không thể sánh bằng Yêu tộc, nhưng cũng tuyệt đối sẽ không khuất phục.

Mối thù máu giữa Nhân tộc và Yêu tộc đã sớm kết lại.

Chẳng lẽ Lâm Dương ti tiện trước mặt Đế Tuấn là có thể vượt qua nguy cơ sao?

Rõ ràng là không thể.

Đã vậy, Lâm Dương lại có lý do gì để bày ra sắc mặt tốt chứ?

Nhưng, hiển nhiên, vì một câu nói của Lâm Dương, giữa Nhân tộc và Yêu tộc ngầm dâng lên một cỗ mùi thuốc súng, mỗi cường giả Yêu tộc đều mang theo vẻ mặt bất thiện.

Về phần các đại năng giả Hồng Hoang một bên, lại có vẻ không

lấy làm lạ.

Giữa Nhân tộc và Yêu tộc không lâu trước đã bùng nổ một trận đại chiến, thanh thế vô cùng lớn, trong đó một trong Thập Đại Yêu Thần của Yêu tộc là Cửu Anh cũng đã ngã xuống.

Thêm vào đó, không lâu trước Yêu tộc lại vì chuyện này mà mất thêm một Yêu Thần, Yêu tộc mà có được tính tình tốt thì mới là lạ. "Oanh long long!" Đúng lúc đó, chỉ nghe thấy một trận âm thanh kinh thiên động địa truyền đến, thu hút ánh mắt của mọi người.

Đồng thời, dưới sự chấn động đó, mùi thuốc súng giữa Nhân tộc và Yêu tộc cũng tan biến theo.

Mọi người phóng mắt nhìn, phát hiện chính Nữ Oa Thánh Nhân đang đứng sừng sững giữa Hỗn Độn vô tận.

Mấy nghìn năm trước, Nữ Oa ở Bất Chu Sơn nặn đất thành Thánh.

Tuy đã đột phá cảnh giới Hỗn Nguyên, nhưng vì là Công Đức thành Thánh nên cảnh giới chưa vững chắc, vì vậy nàng đã thông báo cho thiên hạ biết, mấy nghìn năm sau mới khai đạo trường.

Hiện giờ mấy nghìn năm đã trôi qua, tu vi của Nữ Oa đã hoàn toàn vững chắc ở cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Tuy chỉ là Công Đức thành Thánh, nhưng nàng cũng là Thánh Nhân chân chính, đứng sừng sững trên vạn chúng sinh.

Lại thấy Nữ Oa đứng sừng sững giữa Hỗn Độn, khí tức Hỗn Độn cuồng bạo trong vòng ức vạn dặm lập tức trở nên ôn hòa như nước suối, bình tĩnh không gợn sóng chút nào.

Dưới sự ảnh hưởng này, những người ở cảnh giới Tiên Đạo đứng trong Hỗn Độn cũng không có chút nguy hiểm nào.

Sau khi Nữ Oa hiện thân, toàn thân nàng hoa quang rạng rỡ, tiên khí mờ ảo vô tận dồn dập tản mát xuống đại địa, tiên quang chiếu rọi khắp trời.

Nữ Oa bước tới trên đầu mọi người, trước tiên liền khẽ cúi đầu chào Tam Thanh và Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề.

Mặc dù nàng là người đầu tiên bước vào cảnh giới Thánh Nhân, nhưng Tam Thanh và thậm chí cả Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề cũng có cơ duyên thành Thánh, việc họ tiến vào Thánh Nhân cũng chỉ là sớm muộn.

Huống hồ, bỏ qua những điều đó không nói, Tam Thanh cũng là sư huynh của Nữ Oa, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề là đệ tử ký danh của Hồng Quân, cũng là sư đệ, chỉ riêng điểm này cũng đủ để Nữ Oa phải nhìn bằng ánh mắt khác.

Ngay sau đó Nữ Oa lại nhìn quanh các đại năng giả.

Trong số các đại năng giả, về cơ bản đều là những tồn tại có danh có tiếng trong Hồng Hoang.

Nhưng, khi ánh mắt Nữ Oa lướt qua nhìn Nhân tộc, nàng lại đột nhiên khựng lại, đáy mắt hiện lên một tia kinh ngạc.

Ngày đó, sau khi Nữ Oa nặn đất sáng tạo Nhân tộc, cảnh giới Thánh Nhân chưa vững chắc, nên nàng đã dần dần rời khỏi Bất Chu Sơn, chỉ để lại Nhân tộc ở đó.

Sự tồn tại của Nhân tộc, thực ra đối với Nữ Oa càng giống như những quân cờ, nàng không mấy để ý.

Bế quan mấy nghìn năm, càng không có thời gian để lưu ý sự phát triển của Nhân tộc Hồng Hoang.

Nữ Oa nhớ rõ, ban đầu khi nàng sáng tạo Nhân tộc, chỉ có mấy vạn người, tu vi thậm chí còn chưa bước vào Tiên Đạo.

Một chủng tộc yếu ớt như vậy đương nhiên không thể khiến nàng quan tâm nhiều.

Thánh Nhân là tồn tại như thế nào chứ?

Nguyên thần ký thác Thiên Đạo, thông hiểu vạn sự vạn vật, đại thiên thế giới.

Trong mắt nàng, quá khứ, hiện tại, vị lai, tự có Thiên Đạo biến hóa, vô cực vô lượng, vô sinh vô diệt, quy tịch hư không, có thể tụ có thể tán, bất sinh bất diệt, vạn kiếp bất ma, siêu thoát thời không, nhân quả không vướng vào thân, du ngoài vật chất, không lấy thời không luân hồi làm gốc, vĩnh hằng vĩnh tồn.

Dưới Thiên Đạo, bất kỳ chuyện gì cũng không thể thoát khỏi tai mắt nàng, cổ kim vãng lai cũng chỉ trong một ý niệm mà thôi.

Trong chớp mắt, Nữ Oa liền hiểu rõ mọi biến hóa kể từ khi Nhân tộc xuất thế, trong lòng nàng không khỏi có chút cảm động.

Nhân tộc xuất thế, tự do Tam Tổ định càn khôn, sau đó dưới sự phát triển nghìn năm, Võ Tổ xuất thế, khai sáng con đường Võ Đạo, trồng Long Nha Mễ, dẫn dắt Nhân tộc bước chân vào hàng ngũ những chủng tộc đỉnh cấp của Hồng Hoang.

Chương 71

Mấy nghìn năm qua, khí vận cường thịnh, tuy không thể sánh với Vu Yêu, nhưng trong vạn tộc Hồng Hoang cũng không hề kém cạnh.

Đặc biệt là những va chạm giữa Nhân tộc và Yêu tộc, càng khiến Nữ Oa chấn động sâu sắc.

Chỉ trong vòng chưa đầy nghìn năm, sự tích của Võ Tổ đã truyền khắp Hồng Hoang đại địa.

Suy diễn một chút, Nhân tộc xuất thế chưa đầy mấy nghìn năm, lại có thể cứng rắn đối đầu với trăm vạn đại quân Yêu tộc, tiêu diệt bọn chúng, đồng thời còn chém giết Cửu Anh, một trong Thập Đại Yêu Thần của Yêu Đình.

Đặc biệt khi Nữ Oa biết được không lâu trước đây, Võ Tổ lại chém giết một Yêu Thần trong Hỗn Độn, trong lòng nàng càng thêm chấn động.

Phải biết rằng, có lẽ trong mắt người khác, việc Đại La Kim Tiên ngã xuống trong Hồng Hoang cũng là chuyện bình thường.

Nhưng Võ Tổ!

Từ khi xuất thế đến nay mới chỉ mấy nghìn năm thôi!

Thật là thành tích chói lọi biết bao. "Võ Đạo, không tệ, Nhân tộc những năm qua có thể phát triển như vậy, ta rất vui mừng." Ánh mắt Nữ Oa đặt trên người Lâm Dương, khóe môi khẽ nhếch lên nở một nụ cười.

Tính tình Nữ Oa vốn ôn hòa, Nhân tộc lại do huyết dịch và lực lượng tạo hóa của nàng thai nghén ra.

Nói nghiêm khắc, Nhân tộc giống như những đứa trẻ của nàng.

Con cái của mình thể hiện tư chất như vậy, cha mẹ nào lại không vui mừng?

Võ Đạo, tự nhiên không phải là thứ khiến Nữ Oa chú trọng.

Sở dĩ nàng nhắc đến Võ Đạo, chính là vì đã thừa nhận Võ Tổ!

Lâm Dương ngước nhìn Nữ Oa uyển như thần linh trên bầu trời Hỗn Độn: "Nhân tộc Lâm Dương, suất lĩnh chư nhân tộc kính chúc Thánh Mẫu." Cùng với lời Lâm Dương mở miệng, mười vạn đại quân Nhân tộc phía sau hắn, động tác chỉnh tề, dồn dập quỳ phục xuống đất: "Ngô đẳng kính chúc Thánh Mẫu, Thánh thọ vô cương!" "Có lòng rồi, tất cả đứng dậy đi." Nữ Oa khẽ cười, khẽ phất tay, một cỗ lực lượng vô hình nâng đỡ tất cả mọi người bao gồm Lâm Dương đứng dậy.

Đồng thời, nàng độ một cỗ tiên khí, bảo hộ mười vạn tộc nhân Nhân tộc có tu vi thấp, rõ ràng là lo sợ bọn họ tu vi quá yếu, ở trong Hỗn Độn sẽ gặp nguy hiểm.

Một bên, chứng kiến thái độ của Nữ Oa đối với Nhân tộc, vô số đại năng giả đều mang theo ánh mắt khác biệt.

Trước đây, ai cũng không biết Nữ Oa đối với Nhân tộc có thái độ như thế nào, nên đa số đại năng giả ít nhiều đều không xác định được thái độ với Nhân tộc.

Nay, thái độ của Nữ Oa đã rõ ràng không thể hơn, rõ ràng đã công nhận Nhân tộc, đồng thời cũng công nhận thân phận Thánh Mẫu Nhân tộc.

Có Nữ Oa bảo hộ, các đại năng giả này hầu như đều đã hạ quyết tâm trong lòng, chờ khi trở về Hồng Hoang, nhất định phải dặn dò không được làm hại Nhân tộc.

Sự tồn tại của Nhân tộc khác với Yêu tộc.

Nhiều đại năng giả e ngại Yêu tộc vì Yêu tộc cường đại, nhưng cẩn thận đối đãi với Nhân tộc là vì trên đầu Nhân tộc có một tôn Thánh Nhân bảo hộ.

Dưới tình hình này, hiển nhiên dễ thấy.

Nhưng, ngược lại, phía Yêu tộc, Đế Tuấn đứng đầu lại không hề có chút sắc mặt tốt nào, vẻ mặt đen sạm có chút đáng sợ.

Hành động này của Nữ Oa không nghi ngờ gì đã biểu lộ thái độ của nàng đối với Nhân tộc. "Nhân tộc đáng ghét, lẽ ra ta nên đồ sát bọn chúng cho sạch sẽ từ sớm!" Đế Tuấn trong lòng cuồng nộ.

Sau này muốn đối phó Nhân tộc, y phải suy nghĩ đến sự tồn tại của Nữ Oa.

Vì hai tôn Yêu Thần đã ngã xuống mà lựa chọn đắc tội với Thánh Nhân Nữ Oa, hiển nhiên là hành vi vô cùng không trí tuệ, y sẽ không làm điều đó.

Sau này Đế Tuấn thật sự hạ lệnh đồ sát Nhân tộc, e rằng cũng sẽ bị bài xích!

Vì!

Vì Nữ Oa!

Tuy rằng Nữ Oa đã công nhận Nhân tộc, nhưng hiện giờ rõ ràng có việc quan trọng hơn cần làm.

Giờ lành đã đến, ánh mắt Nữ Oa nương nương tinh quang lóe lên, nhìn sâu vào Hỗn Độn, môi khẽ mở nói: "Chư vị đạo hữu, thời cơ đã đến, hãy xem ta khai tịch đạo trường." Mọi người chỉ nghe thấy một đạo thanh âm nhẹ nhàng, vang vọng sát bên tai, trong lòng dồn dập cảm thán thần thông của Thánh Nhân.

Đồng thời, sự cung kính đối với tồn tại Thánh Nhân trong lòng họ

càng thêm sâu sắc.

Trong đó, cả Tam Thanh, cùng với Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề trong lòng cũng chấn động theo, hai tay có thể thấy rõ ràng đang siết chặt.

Nữ Oa nhìn về phía Hỗn Độn thời không trước mặt, tay ngọc khẽ ném, Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Hồng Tú Cầu được tế xuất.

Chỉ thấy nó có hình tròn màu đỏ hồng, cả tú cầu được điểm xuyết bởi anh lạc thùy châu, vòng ngọc đinh đương, mang một vẻ hào quang đặc biệt.

Là công đức thánh khí, có thể lập Thiên Địa Nhân Tam Hôn, là dị bảo nhân duyên, giúp hữu tình nhân cuối cùng thành quyến thuộc, tự có công đức không ngừng rót vào.

Không lâu sau khi Yêu Đình thành lập, Nữ Oa liền vì Yêu Đế Đế Tuấn và Thiên Hậu Hi Hòa mà định Thiên Hôn, thu được không ít công đức.

Chương 72

Hồng Tú Cầu cũng là một trong Thập Đại Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, do Đạo Tổ Hồng Quân ban tặng, công phạt uy thế cực lớn, chấn nhiếp vũ nội càn khôn. "Oanh long long!" Hồng Tú Cầu vừa xuất hiện, trực tiếp nện vào vùng Hỗn Độn đằng xa, chấn động một mảnh không gian, hào quang ngũ sắc lan tràn, xé rách thế giới Hỗn Độn.

Vùng Hỗn Độn rộng ức vạn dặm, cứng rắn bị Hồng Tú Cầu của Nữ Oa đập mở một khe hở khổng lồ, khí lưu Hỗn Độn vô tận bị khuấy động, uy thế chấn động, vô số đại năng giả dồn dập tế xuất linh bảo để chống đỡ sự càn quét của khí tức Hỗn Độn kinh khủng.

Lâm Dương cũng không ngoại lệ, huyền hoàng quang huy chiếu rọi, trấn áp khí tức Hỗn Độn vô tận.

Nhân tộc phía sau hắn, lúc này đã ngừng bố trí Hậu Thổ trận thế, bởi vì trên người họ có khí tức bảo hộ của Nữ Oa, nên cũng không cần lo lắng khí tức Hỗn Độn.

Chỉ thấy Hỗn Độn thời không càng ngày càng bạo động kịch liệt, dưới từng đợt công kích của Nữ Oa Thánh Nhân, nó vỡ nát, hình thành một tiểu thế giới.

Khai tịch thế giới trong Hỗn Độn vốn vô cùng nguy hiểm, thiên địa phân thanh khí trọc khí, hai khí hợp lại sức mạnh khủng bố có thể dễ dàng biến một Đại La Kim Tiên thành tro bụi.

Thánh Nhân cũng chỉ có thể khai tịch Tiểu Thiên Thế Giới trong Hỗn Độn.

Có lẽ, chỉ có tồn tại gần với cảnh giới Đại Đạo như Bàn Cổ mới có thể khai tịch ra Đại Thiên Thế Giới như Hồng Hoang.

Nhưng tồn tại như Bàn Cổ, sau khi khai tịch Hồng Hoang cũng vì chống đỡ thiên địa mà thân vẫn, thân hóa thiên địa.

Nhưng, chỉ là Tiểu Thiên Thế Giới, lại không cần chống đỡ.

Bằng đại thần thông của Nữ Oa Thánh Nhân, trong thời gian ngắn, nàng liền trực tiếp định ra càn khôn, toàn bộ Tiểu Thiên Thế Giới, Địa Thủy Hỏa Phong đều bị trấn áp.

Vô số đại năng giả khi Nữ Oa khai tịch thế giới đã lâm vào đốn ngộ.

Mỗi người ánh mắt kim quang đại chấn, đáy mắt hiện lên vạn thiên đạo vận hoa quang.

Khi thế giới khai tịch, pháp tắc hiển hiện, đó cũng là thời kỳ tốt nhất để ngộ đạo.

Tu luyện của Lâm Dương tuy không phải Tiên Đạo Hồng Hoang, không quá chú trọng ngộ đạo, nhưng đại đạo thù đồ đồng quy, một pháp thông vạn pháp.

Ở tầng thứ Đại La Kim Tiên, mọi thứ đều có chỗ tương đồng.

Lâm Dương cũng tùy theo đó bắt đầu lĩnh ngộ những chỗ huyền ảo trong đó.

Mười hai vạn chín nghìn sáu trăm Hằng Tinh trong cơ thể hắn, dưới sự chấn động của tâm thần, bắt đầu hữu ý vô ý thôn phệ khí tức Hỗn Độn kia.

Mặc dù chỉ là từng sợi từng sợi thôn phệ, nhưng cũng khiến Lâm Dương đại kinh.

Phải biết rằng, khí tức Hỗn Độn là vạn khí chi mẫu.

Hỗn Độn sinh nhất khí, nhất khí hóa âm dương, âm dương hóa ngũ hành, ngũ hành phản tiên thiên.

Trong Hồng Hoang, có khí tức Tiên Thiên Âm Dương Ngũ Hành, đồng dạng cũng có Tiên Thiên Linh Khí, nhưng tất cả đều diễn biến từ khí tức Hỗn Độn.

Bởi vì Hỗn Độn là vạn khí chi mẫu, mỗi sợi khí tức Hỗn Độn đều tương đương với lượng Tiên Thiên Linh Khí ẩn chứa trong trăm dặm.

Lúc này, chỉ trong vài chục hơi thở ngắn ngủi, lượng linh khí mà Lâm Dương thôn phệ hầu như có thể dùng từ "hải lượng" để hình dung. "Không biết có phải vì Nữ Oa nương nương khai tịch thế giới mà khiến khí tức Hỗn Độn chuyển biến hay không, nhưng ta phải tranh thủ thôn phệ." Lâm Dương không bỏ lỡ cơ hội này, vội vàng vận chuyển Tinh Thần Biến, lập tức tốc độ thôn phệ khí lưu Hỗn Độn lại tăng nhanh thêm một tầng thứ.

Chỉ trong vài chục hơi thở ngắn ngủi, mười hai vạn chín nghìn sáu trăm Hằng Tinh của Lâm Dương liền thấy rõ là đã lớn hơn vài phần.

Nhưng cùng với một tiếng chấn động, động tác của hắn cũng lập tức dừng lại.

Chấn động bao la cuồn cuộn, Lâm Dương căn bản không thể lần nữa nắm bắt bất kỳ khí tức Hỗn Độn nào.

Đồng thời, vô số khí lưu Hỗn Độn diễn hóa thành Địa Thủy Hỏa Phong, lấp đầy vào Tiểu Thiên Thế Giới mà Nữ Oa Thánh Nhân khai tịch.

Cây cao sừng sững vươn lên, đại địa càng thêm sâu dày.

Tuy chỉ là một Tiểu Thiên Thế Giới, nhưng cũng không phải thứ mà Đại La Kim Tiên có thể đo lường được.

Thế giới rộng lớn vô ngần căn bản không thể thám hiểm hết biên tế.

Tiểu Thiên Thế Giới khai tịch thành công.

Tuy nhiên, diễn hóa một Tiểu Thiên Thế Giới lại không hề đơn giản như vậy.

Lại thấy Nữ Oa Thánh Nhân một lần nữa phất tay, một bức họa quyển được mở ra, chính là Sơn Hà Xã Tắc Đồ trong tay Nữ Oa Thánh Nhân.

Sơn Hà Xã Tắc Đồ là một trong Thập Đại Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Trong đồ này có thiên địa, tư dưỡng thiên địa nhân, có thể hóa sinh vạn vật.

Bên trong tự có đại thiên hoàn vũ, sơn xuyên hà nhạc, quang quái lục ly, nhật nguyệt tinh thần, hoa thảo thụ mộc, phi cầm tẩu thú, sơn xuyên địa mạch, giang hà hồ hải...

Linh khí vô biên vô cùng vô tận trong linh bảo thai nghén ức vạn sinh linh, lại đều ở trong vòng sinh diệt, ứng có tận có, phảng phất trong đồ có một thế giới đại thiên chân thực.

Chương 73

Chỉ cần vừa bước vào trong đó, bất kể Đại La Kim Tiên nào cũng chỉ có thể mặc cho chủ nhân đồ vật này nhào nặn, không có chỗ phản kháng.

Thậm chí nếu Thánh Nhân tiến vào trong đồ mà không có chí bảo, sẽ bị vây khốn mấy trăm năm; nếu có chí bảo trong tay, mười năm cũng có thể thoát khốn.

Chỉ riêng Sơn Hà Xã Tắc Đồ, rõ ràng đã được coi là một Tiểu Thiên Thế Giới hoàn chỉnh.

Lúc này, cùng với việc Nữ Oa Thánh Nhân mở đồ ra, trong đồ tự có hào quang ngũ sắc rạng rỡ, vô cùng huyền diệu pháp tắc quang huy trận trận dũng nhập vào Tiểu Thiên Thế Giới vừa mới khai tịch.

Tiểu Thiên Thế Giới khai tịch, trong đó không có một vật gì.

Nữ Oa mượn trợ pháp tắc tạo hóa, thúc đẩy Sơn Hà Xã Tắc Đồ ủ mầm pháp tắc diễn hóa thế giới, khiến nó hiện ra trong một Tiểu Thiên Thế Giới nghèo nàn hoang vu.

Từng đạo hoa quang phảng phất phả vào mặt, vô cùng pháp tắc hiển hiện, khiến vô số người đều chìm đắm trong đó, ngay cả Tam Thanh và những người khác cũng không ngoại lệ.

Pháp của Thánh Nhân, xa xa không phải thứ họ có thể sánh được.

Mấy trăm năm trôi qua, Tiểu Thiên Thế Giới mà Nữ Oa khai tịch từ Hỗn Độn mới dần hoàn thiện.

Khắp nơi cỏ xanh cây cối um tùm, trăm hoa đua nở, thế giới định ra mười hai Thiên Chi, địa lý càn khôn.

Rõ ràng dưới sự tác động của Sơn Hà Xã Tắc Đồ, toàn bộ Tiểu

Thiên Thế Giới đã hoàn toàn hoàn thiện.

Trong mấy trăm năm đó, tu vi của Lâm Dương cũng không hề bỏ dở.

Trong khi Nữ Oa diễn hóa thế giới, hắn cũng đang thôn phệ khí tức Hỗn Độn đã ôn hòa trở lại.

Mỗi sợi khí tức Hỗn Độn tinh thuần tiến vào trong đó, đều có thể thúc đẩy mười hai vạn chín nghìn sáu trăm Hằng Tinh mở rộng thêm vài phần.

Mấy trăm năm trôi qua, Hằng Tinh trong Nhục Khiếu Vũ Trụ của Lâm Dương đã lớn hơn gấp đôi so với trước kia.

Cũng đúng vào lúc Nữ Oa hoàn thành việc khai tịch đạo trường, thân thể Lâm Dương cũng chấn động theo, thân thể mãnh liệt run lên, một cỗ khí tức cường đại hơn trước đây rất nhiều từ trong cơ thể hắn bùng phát.

Khí tức bàng bạc cuồn cuộn, kinh động vô số người đang chấn hám.

Đặc biệt là những đại năng giả kia, trong đó cũng có không ít người tu vi vẫn dừng lại ở Đại La Kim Tiên sơ kỳ, càng hiểu rõ cảnh giới Đại La Kim Tiên, muốn đột phá có bao nhiêu khó khăn. "Thiên phú Nhân tộc, đã vậy mà còn cao như thế.

Tu vi Võ Tổ đột phá Đại La Kim Tiên hắn cũng không lâu, giờ lại có đột phá!" Sự đột phá của Lâm Dương khiến vô số người kinh hãi.

Nhưng chỉ có hắn rõ ràng, không chỉ tu vi đột phá, nội tình cũng nhờ thôn phệ khí tức Hỗn Độn mà trở nên thâm hậu hơn.

Khí tức Hỗn Độn, so với bất kỳ linh khí nào, đều bàng bạc hơn, tầng thứ cao hơn.

Bởi vậy, dưới sự điền đầy của khí tức Hỗn Độn, Nhục Khiếu Vũ Trụ của Lâm Dương thuế biến càng thêm khủng bố, một mắt không thể nhìn thấy tận cùng, đủ để sánh ngang với một Tiểu Thiên Thế Giới.

Mỗi Hằng Tinh đều tán phát kim huy quang mang, sức mạnh nồng đậm khủng bố, cho dù duy trì Lâm Dương dốc hết toàn lực chiến đấu một trăm vạn năm cũng không thể khô cạn, là nội tình siêu cường. "Từ nay về sau, thế giới này tên là Oa Hoàng Thiên." Nữ Oa cất tiếng khẽ ngâm, lập tức dẫn đầu bước vào Oa Hoàng Thiên.

Vô số đại năng giả mắt lóe tinh quang đại chấn, biết rằng tiếp theo chính là lúc Nữ Oa giảng đạo.

Lâm Dương cũng đồng dạng dẫn dắt mười vạn đại quân Nhân tộc bước vào Oa Hoàng Thiên.

Oa Hoàng Thiên tuy chỉ là một Tiểu Thiên Thế Giới, nhưng cũng do Thánh Nhân khai tịch, các loại pháp tắc hoàn thiện.

Đồng thời, linh khí tiên thiên ẩn chứa trong đó, so với các động thiên phúc địa đỉnh cấp Hồng Hoang cũng không hề kém cạnh.

Trong Oa Hoàng Thiên, có một tòa cung điện khổng lồ.

Điện vũ, chung lầu san sát, vạn tượng sinh huy, dưới sự chiếu rọi của hoa quang vô tận, uyển như một phiến tiên cảnh.

Lâm Dương dẫn dắt đại quân đến đây, sau đó hướng về Nữ Oa đang ngồi đoan tọa trên cửu thiên mà cúi đầu: "Nhân tộc kính chúc Thánh Mẫu chứng đạo Thánh Nhân, đặc biệt dâng lên chút lễ mọn, chúc Thánh Mẫu Thánh thọ vô cương!" Lâm Dương phất tay, bên cạnh hắn cũng có một đội ngũ tộc nhân Nhân tộc dâng lên các loại linh trân bảo vật.

Tuy rằng không phải là đồ vật quá tốt, nhưng vô số đại năng giả

đều hiểu rõ, đối với Nhân tộc, những thứ này cũng đã là phi thường không đơn giản rồi.

Trong đó các loại linh trân bảo vật đạt mấy vạn cân, đặc biệt là Long Nha Mễ, càng khiến vô số người kinh ngạc.

Nữ Oa ánh mắt quét qua, khóe miệng mang theo ý cười nói: "Có lòng rồi." Lễ mọn tình thâm, so với những đồ vật này, Nữ Oa càng để ý hơn là Nhân tộc có thể không tiếc vượt qua ức vạn dặm xa xôi, băng qua Hồng Hoang Thiên Ngoại Thiên, thậm chí mạo hiểm vào Hỗn Độn cũng muốn đến chúc mừng.

Điều đó khiến nàng phân tâm, cảm thấy mãn ý.

Có Nhân tộc dâng lên chút lễ mọn, những người khác trước đó không chuẩn bị, nhưng dù thế nào cũng phải có ý.

Không lâu sau, theo việc lục tục có người đến đạo trường, cả đạo trường cũng đã ngồi kín mấy trăm vạn người. "Hôm nay, Nữ Oa thừa nhận Thiên Đạo chấp thuận, chứng đắc Thánh Nhân đạo quả, đặc biệt vì chư vị giảng đạo ba nghìn năm." Thanh âm trong trẻo của Nữ Oa truyền khắp Oa Hoàng Thiên, tất cả mọi người đều sắc mặt trang nghiêm, chờ đợi vào chính đề. "Trước khi thiên địa sơ khai, có một vật hỗn thành, sinh ra trước cả trời đất, vắng vẻ trống trải, độc lập không đổi, vận hành không ngừng, có thể làm mẹ thiên hạ.

Chương 74

Ta không biết tên của nó, tự gọi nó là Đạo, mạnh mẽ gọi nó là Đại, Đại là trôi đi, trôi đi là xa, xa là trở về.

Cho nên, Đạo lớn, Trời lớn, Đất lớn." "Dung đức của Khổng, chỉ Đạo là theo.

Cái mà Đạo gọi là vật, chỉ là mơ hồ.

Mơ hồ thay, trong đó có tượng; lờ mờ thay, trong đó có vật.

Mịt mờ thay, trong đó có tinh; cái tinh ấy rất chân thực, trong đó có tín." Quả nhiên không hổ là Thánh Nhân giảng đạo, quả thực huyền diệu đến cực điểm, dị tượng phi phàm.

Từng đóa kim hoa bay lả tả trên bầu trời Oa Hoàng Thiên, địa dũng kim liên, cung cấp cho tu sĩ hấp thu.

Vô số linh khí huyễn hóa thành từng con trân cầm dị thú, có tiên hạc trường minh, kỳ lân gào thét, mãnh hổ bước đi...

Các loại dị tượng không ngừng xuất hiện, địa dũng kim liên, thiên hoa loạn trụy, vân hà tự sinh, thiên quang tứ chiếu.

Nhưng, nhanh chóng chúng đại năng giả liền phát hiện, đạo mà Nữ Oa giảng, có một điểm khiến người ta khó tưởng, điều nàng giảng đầu tiên lại là đạo pháp tu luyện dưới Tiên Đạo.

Hiện tượng này, lập tức khiến vô số đại năng giả liếc mắt, ánh mắt ẩn chứa sự suy xét dồn dập nhìn về phía Nhân tộc.

Tất cả mọi người trong khoảnh khắc đó đều hiểu ra, hành động này của Nữ Oa không nghi ngờ gì là đang chăm sóc Nhân tộc.

Nhân tộc xuất thế chưa đầy mấy nghìn năm, tuy có Võ Tổ khai

sáng Võ Đạo, nhưng con đường Võ Đạo, phàm là đại năng giả sao lại không nhìn ra một tệ đoan, rằng Võ Đạo được lưu truyền trong Nhân tộc cao nhất chỉ tu luyện đến Thái Ất Kim Tiên, rồi không còn tiền đồ nữa.

Đại năng giả đều có thể nhìn ra, Nữ Oa sao lại không nhìn ra được?

Vì vậy, nàng lại truyền đạo cho Nhân tộc.

Tuy rằng lúc đầu đều là những pháp tu hành và đạo pháp nông cạn, nhưng càng về sau, lại có liên quan mật thiết đến đạo pháp trước đó.

Đối với điểm này, nhiều đại năng giả không tiện phát biểu lời bình luận, chỉ có Đế Tuấn của Yêu tộc hai tay siết chặt, đáy mắt hiện lên vẻ giận dữ, nhưng lại không dám biểu lộ ra chút nào. "Hừ, Nhân tộc, Hồng Hoang rốt cuộc là một thế giới lấy thực lực làm đầu.

Oa Hoàng dù sao cũng là người của Yêu tộc ta.

Hy vọng các ngươi đừng thật sự cho rằng có Oa Hoàng tồn tại là có thể làm càn, nếu không ta sẽ cho các ngươi biết thế nào là tàn khốc." Đế Tuấn trong lòng lạnh lùng hừ một tiếng, sau đó liền không để ý nữa.

Hồng Hoang đại địa, kẻ mạnh ăn thịt kẻ yếu.

Sự bảo hộ của Nữ Oa cũng chỉ là tạm thời.

Điểm này Đế Tuấn thân là kẻ ở vị trí cao đã nhìn rất thấu.

Đặc biệt là Nhân tộc càng ngày càng yếu ớt, cho dù có một tầng quan hệ với Nữ Oa, cũng không thể vô sự mà tồn tại trước Yêu tộc.

Dù sao, Nữ Oa cũng là Yêu Hoàng của Yêu tộc!

Đạo mà Nữ Oa giảng ban đầu rất nông cạn, Lâm Dương tuy không lĩnh ngộ, nhưng mười vạn đại quân đi theo hắn lại trong

khoảnh khắc lâm vào đốn ngộ.

Có thể từ trong trăm ức Nhân tộc mà nổi bật lên, trở thành tinh nhuệ của mười vạn đại quân, điểm này bản thân đã biểu thị sự bất phàm của họ.

Đặc biệt là Thánh Nhân giảng đạo, từng câu từng chữ đều có lý, trực đạt trọng tâm yếu điểm.

Điểm này, càng dễ dàng được người khác lĩnh ngộ.

Võ Đạo Tiên Đạo, đại thể đều thù đồ đồng quy.

Đặc biệt khi Thánh Nhân giảng đạo, trong đó có không ít người đã đột phá cảnh giới hiện có.

Trong nhất thời, trên toàn bộ Oa Hoàng Thiên, khắp nơi tràn ngập hà quang vô tận, linh khí bay lượn, dũng nhập vào trong cơ thể vô số người. .....

Thời gian chầm chậm, chớp mắt ngàn năm đã trôi qua.

Nữ Oa tuy có phần thiên vị Nhân tộc mới sinh, nhưng rốt cuộc tại chỗ có rất nhiều đại năng giả.

Khi cảm thấy Nhân tộc dường như không theo kịp đạo mà nàng giảng, nàng liền chuyển sang giảng giải Đại La Kim Tiên chi đạo.

Những người trong Oa Hoàng Thiên, phổ biến đều ở cảnh giới Đại La Kim Tiên trở lên.

Bởi vậy, sau khi đạo pháp uyên thâm từ miệng Nữ Oa được giảng ra, trong đại điện, vô số người dồn dập lâm vào đốn ngộ, chăm chú lắng nghe đại đạo mà Nữ Oa giảng.

Lâm Dương cũng vậy, hắn trong khoảnh khắc đầu tiên đã lâm vào đốn ngộ.

Vô số đạo pháp dũng nhập tâm thần, đặc biệt là Nữ Oa chủ tu đạo

tạo hóa, thực ra cũng có điểm tương đồng với đạo nghĩa của Lâm Dương.

Hạch tâm của Tinh Thần Biến chính là từ tân sinh mà hủy diệt, rồi từ hủy diệt mà sáng tạo tân sinh.

Chương 75

Trong đó, cái lý từ hủy diệt đến tân sinh liền liên quan đến tạo hóa!

Trong vô thanh vô tức, ba nghìn năm cứ thế trôi qua.

Nữ Oa kịp thời dừng lại, mọi người từ sự trầm mình trong huyền diệu đột nhiên bị thức tỉnh, trong lòng có cảm giác khó chịu không thể nói thành lời, nhưng đối mặt với Thánh Nhân, lại không dám có chút phóng tứ nào. "Đạo ta giảng, đã ba nghìn năm.

Các ngươi có vấn đề gì có thể cùng lúc nói ra." Lời Nữ Oa vừa dứt, nhiều đại năng giả trong nhất thời không nói nên lời.

Con đường Tiên Đạo Hồng Hoang dưới sự truyền thừa của Đạo Tổ Hồng Quân, đều đã rõ ràng đạo đồ của mình.

Đặc biệt là những Đại La Kim Tiên, đều là những tồn tại đứng trên cao của Tiên Đạo, đại đa số đều đã hiểu rõ con đường của mình.

Ánh mắt Lâm Dương có chút lóe lên, hướng về Nữ Oa Thánh Nhân đang khoanh chân ngồi trên bầu trời mà cúi đầu nói: "Dám hỏi Thánh Mẫu, Nhân tộc sau này sẽ ra sao?" Đây không phải là một vấn đề, mà chỉ là Lâm Dương với tư cách người đứng đầu Nhân tộc đưa ra nghi vấn với Thánh Mẫu Nhân tộc.

Địa vị của Nhân tộc trong Hồng Hoang khác biệt.

Nữ Oa nương nương với tư cách là người sáng tạo Nhân tộc, tự nhiên cũng là người chấp chưởng.

Nhưng Nữ Oa đã thành Thánh, tự nhiên sẽ không dễ dàng can thiệp vào các sự việc Hồng Hoang.

Lâm Dương có vấn đề này cũng là muốn hiểu rõ cách nhìn của Nữ

Oa đối với Nhân tộc.

Nữ Oa đã chứng đạo thành Thánh, sao lại không hiểu ý Lâm Dương chứ?

Khẽ trầm ngâm một lát sau, nàng nhẹ mở môi nói: "Ta đã thành Thánh Nhân, tự nhiên sẽ không quản lý sự phát triển của Nhân tộc." Nữ Oa nói xong, tay ngọc khẽ phất, một vật linh chứa huyền hoàng quang mang lập tức bay tới rơi trước mặt Lâm Dương. "Lâm Dương nghe lệnh, sau này chuyện Nhân tộc giao cho ngươi quản lý, ngươi sẽ là Nhân Vương của Nhân tộc, chấp chưởng sự hưng suy của Nhân tộc." "Đây là Tiên Thiên Hồ Lô Đằng, vốn là vật tiên thiên, đồng thời cũng là Tiên Vật tạo người ngày xưa.

Sau khi hấp thu công đức, nó đã trở thành một kiện Thượng Phẩm Tiên Thiên Công Đức Linh Bảo, sở hữu tạo hóa vô thượng, chấp chưởng đại quyền sinh sát sinh linh Nhân tộc.

Một khi Tiên Vật này hạ xuống, linh hồn và nhục thân Nhân tộc sẽ tan biến.

Mong ngươi hãy sử dụng tốt." Thánh Nhân nhất ngôn nhất hành, đều là ý Thiên Đạo.

Cùng với lời Nữ Oa dứt, Lâm Dương lập tức cảm giác được, khí vận vô cùng vô tận ngưng tụ trên thân thể hắn.

Trong vòng vài hơi thở ngắn ngủi, khói xanh khí vận vốn chỉ nghìn trượng liền hóa thành chín nghìn trượng cao ngất.

Trước đây Lâm Dương tuy vì được tất cả mọi người trong Nhân tộc công nhận, uy vọng trong Nhân tộc siêu việt Toại Nhân Thị Tam Nhân, nhưng nội tình thì không được thừa nhận.

Nữ Oa, với tư cách là người sáng tạo Nhân tộc, chiếm bảy phần khí vận Nhân tộc.

Nay dưới sự sắc phong của nàng, địa vị của Lâm Dương thực chí danh quy, với tư cách Nhân Vương, đương nhiên chấp chưởng Nhân tộc, trở thành tôn chủ tụ khí vận của Nhân tộc.

Lâm Dương nhìn Tạo Nhân Tiên trước mặt, ánh mắt lưu chuyển, tùy theo đó nắm lấy.

Hắn sắc mặt trang nghiêm một lần nữa cúi đầu về phía Nữ Oa: "Lâm Dương, cẩn tuân Thánh Mẫu chi lệnh." Sau khi nhận lấy Tạo Nhân Tiên, trong lòng Lâm Dương cũng thầm cười.

Hành động của Nữ Oa, nhìn bề ngoài là vì Nhân tộc mà tốt, thậm chí còn ban cho Lâm Dương cả Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Nhưng, sắc phong Lâm Dương trở thành Nhân Vương, cũng chính là phân hóa một phần khí vận của Nữ Oa.

Có Lâm Dương tồn tại, khí vận của Nữ Oa trong Nhân tộc hiện giờ chỉ còn chiếm năm phần.

Kỳ thực tận đáy lòng, Lâm Dương cũng hiểu rõ, Nữ Oa đối với Nhân tộc sẽ có bao nhiêu thiên vị, điều đó hiển nhiên là không thể.

Dưới Thánh Nhân, chúng sinh đều là lâu nghĩ.

Có lẽ trước mặt Nữ Oa, Nhân tộc chẳng qua chỉ là một loại lâu nghĩ lớn hơn một chút mà thôi.

Việc giao ra Tạo Nhân Tiên và chức vị Nhân Vương, rõ ràng đã biểu thị Nữ Oa lười nhác can thiệp vào chuyện Nhân tộc, một hiện tượng lẽ ra phải làm cho Yêu tộc thấy.

Nữ Oa tuy rằng chiếm giữ khí vận Nhân tộc, nhưng nàng lại không hề hay biết Nhân tộc sẽ trở thành nhân vật chính của thiên địa.

Chỉ riêng khí vận mà Nhân tộc hiện có, liệu có thật sự không đủ để Nữ Oa để mắt tới chăng?

Nếu không, tại sao nàng lại hạ thấp khí vận của mình xuống chỉ còn năm phần?

Nhưng cũng đủ rồi, Lâm Dương căn bản không có ý định thực sự dựa dẫm vào Nữ Oa.

Nếu không, hắn lại cần gì phải mưu tính chuyện kiến lập Thánh Đình chứ?

Tất cả những gì hắn làm, chẳng qua chỉ là để giành lấy thời gian phát triển tạm thời mà thôi.

Ít nhất, chỉ cần Nhân tộc không bị diệt tộc, Nữ Oa tuyệt đối không thể ra tay giúp đỡ Nhân tộc.

Điểm này, Lâm Dương phân biệt rất rõ ràng.

Chương 76

Không chỉ Lâm Dương rõ ràng, Đế Tuấn thân là vạn yêu chi đế, đạo quyền mưu xếp vào hàng đệ nhất Hồng Hoang, sao lại không nhìn ra được chứ?

Sau khi Nữ Oa giảng đạo, nhanh chóng rất nhiều đại năng giả liền lần lượt rời đi, chỉ có Tam Thanh và những người khác vẫn chưa rời khỏi, hẳn là chuẩn bị hướng Nữ Oa thỉnh giáo đạo thành Thánh.

Lâm Dương dẫn dắt đại quân Nhân tộc rời đi, không gặp bất kỳ trở ngại nào, bước vào trong Hỗn Độn, đại quân ẩn thân, hướng về thế giới Hồng Hoang.

Trải qua trận chiến này, không chỉ tu vi của Lâm Dương từ Đại La Kim Tiên sơ kỳ đột phá lên Đại La Kim Tiên trung kỳ, nội tình thâm hậu gấp mấy lần, mà mười vạn đại quân cùng đi cũng thu hoạch vô cùng phong phú.

Chi đại quân vốn dĩ đang ở cảnh giới Thiên Tiên, chín phần đã đột phá cảnh giới Chân Tiên, chỉ có một phần nhân số cũng thuộc về tồn tại nửa bước bước vào lãnh địa Chân Tiên, không lâu nữa liền có thể chân chính bước vào cảnh giới Chân Tiên.

Trong đó, một số tướng lĩnh còn trực tiếp đột phá cảnh giới Kim Tiên.

Lâm Phong, Lâm Lôi và năm người khác, vốn là Tiên Thiên Nhân tộc, ngộ tính tự nhiên không cần nói nhiều, trước đó đã đột phá cảnh giới Kim Tiên.

Trong đó, tu vi thiên phú của Lâm Lôi còn cao hơn một bậc.

Sau khi nghe Nữ Oa giảng đạo, tu vi càng tiến thêm đến Kim Tiên

viên mãn, chỉ cần củng cố một chút, đột phá Thái Ất Kim Tiên cũng không thành vấn đề.

Tu vi đột phá, tốc độ hành quân của đại quân tự nhiên được tăng gấp bội.

Chỉ trong vòng trăm năm ngắn ngủi, Lâm Dương liền dẫn dắt mười vạn đại quân phá vỡ Hỗn Độn tiến vào thế giới Hồng Hoang, sau đó một đường hướng về Nhân tộc Thánh Địa.

Chớp mắt một cái, trăm năm trôi qua, Nhân tộc Thánh Địa lại trải qua mấy nghìn năm phát triển, tổng dân số gần trăm ức.

Các đại bộ lạc Nhân tộc, lấy Nhân tộc Thánh Địa làm trung tâm, khuếch tán ra bốn phía.

Vì dân số tăng vọt, không ít bộ lạc đã di cư đến những nơi xa hơn.

Mây đen huyết sắc, giáng lâm tại Nhân tộc Thánh Địa, kinh động không ít người chú mục.

Trong đó có Toại Nhân Thị Tam Nhân, ra xa nghênh tiếp. "Cung nghênh Võ Tổ khải hoàn quy!" Vô số tộc nhân Nhân tộc đồng loạt hô lớn, thanh âm như sấm sét tạo thành sóng lớn. "Võ Tổ về rồi." Toại Nhân Thị Tam Nhân nhìn bóng dáng Lâm Dương dẫn đầu, nội tâm treo lơ lửng cuối cùng cũng hoàn toàn buông lỏng, đều mang theo ý cười tiến lên nghênh đón. "Ừm, chuyến đi này thu hoạch viên mãn, ngược lại còn vượt ngoài dự liệu của ta." Lâm Dương phân phó đại quân tự mình an trí, sau đó liền cùng Toại Nhân Thị Tam Nhân trở về Thánh Điện. .....

Trong Thánh Điện, Toại Nhân Thị, Hữu Sào Thị, Truy Y Thị Tam Nhân sắc mặt trang nghiêm nhìn Tạo Nhân Tiên trong tay Lâm Dương, đồng thời quỳ phục xuống đất. "Thánh Mẫu đã tự mình điểm Võ Tổ làm Nhân Vương, lại còn ban cho Tạo Nhân Tiên.

Vậy thì từ nay về sau, Võ Tổ chính là vương của Nhân tộc ta, sau này xin Nhân Vương chiếu cố." Lâm Dương nghe vậy có chút dở khóc dở cười: "Toại Nhân Thị cũng thật là, sự phát triển của Nhân tộc không thể thiếu công lao của các ngươi, đại khả không cần làm vậy!" Nhưng, đối mặt với lời Lâm Dương, Toại Nhân Thị lại sắc mặt trang nghiêm: "Nhân tộc phát triển đến nay, nhân khẩu trăm ức, không thể không có chủ.

Võ Tổ bất kể tu vi hay viễn kiến đều vượt xa chúng ta, chúng ta tự nhiên cam nguyện đi theo bước chân của Nhân Vương." "Hơn nữa, Nhân tộc ngày nay, cũng nên có một vị vương xuất hiện." Trước đây Nhân tộc đều do Toại Nhân Thị Tam Nhân và Võ Tổ cùng chấp chưởng, không có một vị vương rõ ràng.

Thời kỳ đầu, Nhân tộc cũng tương đối đoàn kết, cùng nhau nỗ lực vì sự phát triển.

Nhưng nơi nào có nhiều người thì nơi đó sẽ có phân tranh.

Không có trật tự thì không thể duy trì lâu dài.

Đến tình trạng hiện nay, không có sự chấp thuận của Nữ Oa, trong lòng Toại Nhân Thị và những người khác cũng có chút bất an.

Lâm Dương nhìn ánh mắt kiên định tin tưởng của Toại Nhân Thị Tam Nhân, trịnh trọng gật đầu: "Ta sẽ dẫn dắt Nhân tộc phát triển, cho đến khi lăng giá chư thiên vạn giới!" Ánh mắt Lâm Dương kiên định, nhìn về phía Toại Nhân Thị Tam Nhân, tràn đầy dã tâm chưa từng có. "Đinh, nhận được tiểu duyệt độc làm mới, xin hỏi Túc chủ có sử dụng không?" Cũng đúng lúc lời Lâm Dương vừa dứt, một thanh âm trong trẻo vang lên bên tai hắn.

Thanh âm đó chính là Đại Đạo Tiểu Duyệt Độc Khí vô cùng quen thuộc. "Nhân Vương xuất thế, tự nhiên không thể hành sự qua loa.

Ta sẽ bắt tay vào chuẩn bị, mười năm sau, ta sẽ cho toàn bộ Hồng Hoang biết, Nhân Vương của Nhân tộc ta đã xuất thế!" Sau chuyện Nữ Oa nương nương giảng đạo, Nhân tộc không nghi ngờ gì đã một bước trở thành đại chủng tộc Hồng Hoang.

Cho dù là đại năng giả Hồng Hoang cũng không dám coi thường sự tồn tại của họ.

Điểm rõ ràng nhất chính là.

Vốn dĩ thỉnh thoảng sẽ có tồn tại khác công kích bộ lạc Nhân tộc, nhưng giờ đây đã trở nên rất ít.

Cũng như Toại Nhân Thị đã nói, lập Nhân Vương không thể qua loa, nhất định phải tạo ra một trận cuồng phong bão vũ, để từ đó thể hiện sự cường đại của Nhân tộc.

Lâm Dương khẽ gật đầu: "Nếu đã như vậy, vậy chuyện này cứ giao cho Toại Nhân Thị làm đi.

Vừa hay, Nữ Oa Thánh Mẫu giảng đạo, ta cần tiêu hóa một phen." Sau đó, Lâm Dương liền rời khỏi nơi này, đi về phía thạch ốc của mình.

Đối với việc Lâm Dương trở về, Thường Nga tự nhiên vui mừng, đã sớm ở nhà chờ đợi.

Chương 77

Mấy nghìn năm không gặp, tự nhiên phải hảo hảo ôn tồn một phen.

Còn về chuyện tiểu duyệt độc, cũng không cần quá gấp, dù sao cũng không chạy đi đâu được. .....

Lâm Dương khoanh chân ngồi trên thạch sàng, tâm thần phiêu đãng, nhanh chóng liền tiến vào thức hải. "Hệ thống, bắt đầu tùy cơ làm mới tiểu duyệt độc." "Đinh, tác phẩm đang làm mới..." Trước mắt Lâm Dương kim quang lóe lên, chỉ thấy hào quang ngũ sắc lan tràn, thụy khí trình tường.

Hắn là người duy nhất có thể nhìn thấy giao diện hệ thống.

Tác phẩm: 《Thánh Quốc Đại Đế》 Giới thiệu: Thiên hạ to lớn, duy ta chính thống!

Lấy thế Thiên Triều quét ngang tiên môn thiên hạ!

Một cường giả tu "Đế Vương chi Đạo", giáng lâm thế giới tiên môn san sát, khiến một vương triều thế tục bị tu hành giả coi thường, từng bước sánh vai cùng các tiên môn đỉnh cấp.

Vương triều pháp tắc: Phổ thiên chi hạ mạc phi vương thổ, suất thổ chi tân mạc phi vương thần!

Thiên hạ chính thống, chỉ có một, tất cả tiên môn, đều là tổ chức phi pháp!

Đẳng cấp: Đại Thần.

Trạng thái: Hoàn bản.

Số chữ: 340 vạn.

Lâm Dương hơi để ý ánh mắt trên giao diện nhỏ, đồng tử hơi co rút: "Lại một bản tiểu thuyết thể loại vận triều, chẳng lẽ hệ thống biết kế hoạch tiếp theo của ta nên mới xuất hiện cuốn sách này?" 《Thánh Quốc Đại Đế》, là phần tiếp theo của 《Trường Sinh Bất Tử》 mà Lâm Dương đã đọc trước đó.

Cả hai cuốn sách đều kể về câu chuyện trong cùng một thế giới, chỉ là thời gian là mấy trăm vạn năm sau. "Không biết, lần này ta có thể thu được gì." Ánh mắt Lâm Dương lóe lên, hắn hiểu rõ, đã là tiểu thuyết vận triều thì vật phẩm thu được hẳn cũng sẽ không khác biệt là mấy.

Chỉ cần là đồ liên quan đến vận triều, đều là thứ hắn cần nhất hiện giờ. "Mùng chín tháng chín, ngày Trùng Dương, giờ Dần!

Trước lúc bình minh, trên bầu trời vạn dặm không mây, chín vì tinh thần đặc biệt sáng ngời, cửu tinh lấp lánh, che lấp hào quang của vô số tinh thần khắp trời." "....." Với tu vi hiện tại của Lâm Dương, một ý niệm động liền có ức vạn. 《Thánh Quốc Đại Đế》, với tư cách là phần tiếp theo của 《Trường Sinh Bất Tử》, thế giới quan cũng nhất trí.

Bởi vậy tốc độ đọc cực kỳ nhanh, chưa đến nửa canh giờ, hắn đã đọc xong toàn bộ cuốn tiểu thuyết từ đầu đến cuối, và từng chi tiết trong đó đều khắc sâu vào ký ức. "Đinh, nhận được Phong Thần Bảng, nhận được nhân vật triệu hoán Hàn Tín." Thanh âm vang lên bên tai Lâm Dương, lại khiến mắt hắn chợt sáng bừng: "Phong Thần Bảng, đúng là buồn ngủ gặp chiếu manh rồi!" Khai sáng Tiên Quốc Thánh Đình, cần có Phong Thần Bảng, Khai Quốc Ngọc Tỷ, Tế Thiên Đài ba kiện vật phẩm.

Trong đó Phong Thần Bảng, là nơi khí vận của Tiên Quốc hướng đến, có thể điều động khí vận một quốc gia.

Khai Quốc Ngọc Tỷ thì dùng để trấn áp khí vận chảy đi.

Tế Thiên Đài là dùng để tiên thiên đảo cáo.

Không có ba kiện thần vật này, không thể kiến lập Thánh Đình, càng không thể được Đại Đạo nhận khả.

Trong đó Phong Thần Bảng là thứ khiến Lâm Dương đau đầu nhất.

Phải biết rằng Phong Thần Bảng, dùng để ngưng tụ công đức khí vận, rất khó tìm trong thế gian.

Hiện giờ trực tiếp đọc tiểu thuyết, từ trong hệ thống mà thu được, không thể không nói, vận khí của Lâm Dương vô cùng tốt.

Trong 《Thánh Quốc Đại Đế》, Phong Thần Bảng do Phong Thần Sách và Thiên Sách dung hợp thành, nên mới là thứ khó tìm nhất. "Có Phong Thần Bảng, chuyện Thánh Đình cũng đã mở ra đột phá khẩu.

Còn lại Ngọc Tỷ trấn áp khí vận và Tế Thiên Đài, hoàn toàn có thể dùng kỳ thần vật thay thế." Trong ánh mắt Lâm Dương tràn ngập hỉ duyệt vô biên, tùy tay khẽ vẫy, một Phong Thần Bảng màu kim hoàng xuất hiện trong tay hắn.

Trên Phong Thần Bảng, có từng trận tiếng trống trận oanh minh, vô cùng khí vận công đức kim quang lấp lánh, chậm rãi ngưng tụ ra một đạo khí vận kim long hư ảnh.

Phong Thần Bảng vốn là vật ngưng tụ khí vận, không có thực thể, vừa xuất hiện liền là công đức linh bảo.

Chỉ là, hiện giờ Lâm Dương chưa khai tịch Thánh Đình, trên Phong Thần Bảng cũng là một mảng trống không.

Lâm Dương tỉ mỉ quan sát một phen xong, liền hài lòng cất Phong Thần Bảng vào trong túi.

Ngay sau đó, khi nội tâm nóng rực dần dần nguội lạnh, hắn chuyển ánh mắt sang một vật phẩm khác. "Thẻ nhân vật, chẳng lẽ thật sự có thể triệu hoán ra một tôn người bằng xương bằng thịt sao?" Lâm Dương có chút tò mò.

Đại Đạo Tiểu Duyệt Độc Khí vừa mới kích hoạt, có giới thiệu chi tiết: Đại Đạo Tiểu Duyệt Độc Khí: Chỉ cần ở trong đó đọc tiểu thuyết, liền có thể căn cứ vào mức độ đọc mà triệu hoán ra thần thông bí tịch, linh bảo diệu dược, thiên phú huyết thống, thậm chí cả nhân vật trong tiểu thuyết.

Chương 78

Thần thông bí tịch, linh bảo diệu dược, thiên phú huyết thống, Lâm Dương đều đã thu được, chỉ riêng triệu hoán nhân vật, đây là lần đầu tiên hắn gặp.

Nếu thật sự là một tồn tại bằng xương bằng thịt, khẳng định sẽ có tư tưởng của riêng mình.

Nếu gặp phải kẻ kiệt ngạo bất tuân, kế sau Lâm Dương, chẳng phải sẽ gặp đại họa sao.

"Đinh, thẻ nhân vật đã được sử dụng, có thể triệu hoán nhân vật, đồng thời giữ lòng trung thành một trăm phần trăm đối với túc chủ." Dường như dò xét nội tâm Lâm Dương, hệ thống thích hợp giải thích.

"Nguyên lai là thế." Nếu đã như vậy, Lâm Dương cũng an tâm, ít nhất, triệu hoán nhân vật ra, không cần lo lắng sẽ phản bội.

Ngay sau đó, Lâm Dương liền đặt ánh mắt lên một thẻ triệu hoán nhân vật.

"Hàn Tín, chẳng lẽ là kẻ sĩ binh gia từng chịu nhục dưới khố đó trong lịch sử?" Hàn Tín là ai, chắc không ít người biết, dụng binh như thần, lại còn lưu truyền câu nói "Hàn Tín điểm binh, càng nhiều càng tốt", từ đó có thể thấy người này có năng lực lớn đến mức nào.

Nhưng, nhanh chóng, Lâm Dương liền phản ứng lại: "Không đúng, trong thế giới Thánh Quốc Đại Đế, đã tồn tại Đại Tần, lại có Bạch Mông Điềm thì hiển nhiên trong thế giới này hẳn phải có Hàn Tín tồn tại." Dù sao đều là nhân vật thời Tiên Tần, Lâm Dương nhanh chóng hiểu ra, Hàn Tín này không phải là người trong lịch sử tiền thế, hoặc có khả năng lớn là người tồn tại trong thế giới Thánh Quốc Đại Đế.

“Sử dụng thẻ triệu hoán nhân vật.” “Đinh, sử dụng thành công, đang sinh thành... ...” Theo tiếng hệ thống vang lên, một luồng khí tức ẩn chứa mơ hồ hình thành trước mặt Lâm Dương, một luồng dao động linh lực sâu thẳm truyền đến, luồng linh khí dao động này không phải do ngoại giới ngưng tụ, mà tựa như từ nội tại phát ra.

Linh lực mang theo màu kim hoàng loang lổ, lại có một loại u ám đen kịt, trong nháy mắt một thanh niên mặc vải bố liền chậm rãi xuất hiện trước mặt Lâm Dương.

Mặt Hàn Tín tràn ngập vẻ bần khổ, nhưng từ giữa lông mày lại có thể nhìn ra sự kiên nghị của người này, một thân vải bố rõ ràng cho thấy thân phận y không hề cao quý.

Sau khi Hàn Tín xuất hiện, y đột ngột mở hai mắt, trong mắt lưu chuyển một tia bất hoặc, sau đó dường như đã hiểu ra, hiện lên vẻ bàng hoàng.

“Hàn Tín, khấu kiến Chúa công.” Hàn Tín không kiêu không hèn, hơi khom người hướng Lâm Dương hành lễ.

Trong mắt Lâm Dương có một đạo linh quang lóe lên, tâm thần trong nháy mắt bao trùm lên Hàn Tín trước mắt, ngay lập tức y liền cảm nhận được Hàn Tín trước mắt không phải người bình thường.

Trong cơ thể Hàn Tín, có một luồng sức mạnh đang thai nghén, trong mắt Lâm Dương nó không mạnh mẽ, nhưng nếu đặt ở Hồng Hoang thì cũng có thực lực cấp Kim Tiên, đặc biệt luồng sức mạnh này vô cùng huyền bí, ẩn ẩn giữa thiên địa giao thái.

“Nhất mệnh nhì vận tam phong thủy tứ tích âm đức ngũ công danh, sở tu vi hà?” Âm thanh Lâm Dương trực tiếp truyền đến bên tai Hàn Tín, như thì thầm bên tai, trong khoảnh khắc khiến nội tâm Hàn Tín giật mình.

“Hàn Tín tu Phong Thủy, đã bước vào cảnh giới Đại Tiên.” Sau khi Lâm Dương thể hiện thần thông cường đại, Hàn Tín hiểu rằng tu vi đối phương mạnh hơn mình rất nhiều, lời nói của y cũng tràn đầy cung kính.

“Đại Tiên, cũng tương đương với Đại La Kim Tiên, cường giả đệ nhất thiên hạ trong bốn kỷ nguyên, sợ là đã đặt chân đến Chuẩn Thánh.” Bất kể Trường Sinh Bất Tử, Thánh Quốc Đại Đế, đều là một thế giới không thể trường sinh, không thể so sánh với thế giới kỷ nguyên hoàn mỹ, nhưng lại sống lâu hơn, rõ ràng thế giới đó sợ rằng cũng là một Đại Thiên Thế Giới cận kề với thế giới Hồng Hoang.

“Người hiểu biết về thế giới Hồng Hoang này bao nhiêu?” Đối mặt với câu hỏi của Lâm Dương, trên mặt Hàn Tín hiện lên vẻ kính sợ: “Cơ bản đều hiểu biết, một Đại Thiên Thế Giới vượt xa thế giới ta đang ở.” “Chúa công yên tâm, những gì cần hiểu biết cơ bản đều xuất hiện trong ký ức của ta, Hàn Tín tiền thế vô năng, không thể xuất nhân đầu địa, kim thế nguyện vì Chúa công mà xông pha, kiến lập Vô Thượng Thánh Đình.” Lâm Dương hàm tiếu gật đầu, Hàn Tín thần phục, cũng không ngoài dự liệu của y, dù sao, sự xuất hiện của y là do hệ thống, có sự ràng buộc của hệ thống, đã định trước sẽ không sản sinh phản bội chi tâm.

Hàn Tín xuất hiện, Lâm Dương cũng không còn tâm tư bế quan, trực tiếp dẫn Hàn Tín đến nơi doanh trại của Nhân tộc.

Ngày nay, cùng với sự phát triển nhanh chóng của Nhân tộc, có hàng vạn đại quân, sau khi đại quân đến nơi, Tùy Nhân thị liền tạm thời mở rộng quân đoàn.

Duy trì đại quân không hề đơn giản như trong tưởng tượng, chỉ riêng sự tiêu hao của một vạn đại quân đã gần bằng một nửa sản lượng thu hoạch trong một năm của Nhân tộc rồi.

Dù sao, muốn tổ kiến đại quân, phương diện tài nguyên không thể thiếu, trong đó vũ khí thì tốt, khoáng sắt Ô Mộc khai thác không hết, nhưng sự tiêu hao của việc thao luyện đại quân thông thường cũng là một con số thiên văn, nếu không phải vì sự tồn tại của Long Nha Mễ, với tình hình Nhân tộc hiện nay, căn bản không thể duy trì nổi.

Phải biết rằng trong hàng vạn đại quân, tất cả các tu sĩ Tiên Đạo chỉ có một trăm vạn, chín trăm vạn đại quân còn lại đều cần dựa vào tài nguyên của Thánh Điện để nuôi sống.

Nhưng cùng với thời gian chậm rãi trôi qua, việc duy trì cũng càng trở nên nhẹ nhàng, cũng không có vấn đề gì quá lớn.

Hàng vạn đại quân, tổng cộng được chia thành mười quân đoàn, lấy Nhân tộc Thánh Địa làm trung tâm đóng quân, Lâm Dương dẫn Hàn Tín đi đến chính là đại quân tinh nhuệ ở Nhân tộc Thánh Địa, Đệ Nhất Quân Đoàn.

Đệ Nhất Quân Đoàn, có một trăm vạn người, đều là đại quân tinh nhuệ nhất của Nhân tộc, tu vi thấp nhất của quân đoàn ngày nay cũng cần có cảnh giới Thiên Tiên.

Khi Lâm Dương và Hàn Tín đến, trên không toàn bộ doanh trại lơ lửng một tầng Thiết Huyết Sát Khí dày đặc, Thiết Huyết Sát Khí hùng vĩ xông thẳng lên trời, hội tụ thành một vùng nhuộm cả thương khung thành màu huyết sắc.

Hàn Tín ánh mắt sáng lên không khỏi lên tiếng: "Quả nhiên là Thiết Huyết Đại Quân, hung sát chi khí như vậy, trong thế giới tiền thế của ta, cũng không nhiều thấy." Tu sĩ cảnh giới Đại Tiên, ở Tiên Quốc Đại Đế cũng thuộc về một cường giả đại năng, kiến thức tự nhiên không tầm thường.

Đệ Nhất Quân Đoàn là nơi tập trung tinh nhuệ của toàn bộ đại quân Nhân tộc, mỗi người tu luyện Võ Đạo, ngưng tụ Thiết Huyết Sát

Khí, đại quân xuất chinh hướng đến đâu cũng bất khả chiến bại, sao có thể kém được.

Lâm Dương khẽ cười nói: "Đi theo ta vào thôi." Lâm Dương sẽ không nghi ngờ năng lực của Hàn Tín, có thể lưu danh sử sách một cách mạnh mẽ, tuyệt đối không chỉ là người trùng tên, đối với phương diện cầm quân, y tuyệt đối có kiến giải độc đáo.

"Hát!

Cáp!" Vừa bước vào doanh trại, liền có một luồng Thiết Huyết Sát Khí ập đến, phía trước, có đại đội quân sĩ đang diễn luyện, một luồng sóng nhiệt cuồn cuộn cuộn lên, tràn ngập mây trời.

"Bái kiến Võ Tổ." Lâm Dương xuất hiện, lập tức có người nghênh đón, vẻ kính ý tràn ngập nhìn y.

Trước đó Lâm Dương dẫn mười vạn đại quân Nhân tộc đi đến Hỗn Độn nghe Đạo, mỗi người đều có sở ngộ, nên bây giờ đang bế quan tu luyện, toàn bộ doanh trại cũng chỉ còn chín mươi vạn người.

Lâm Dương gật đầu: "Cứ đi làm việc đi, ta xem xem." "Tuân mệnh." Vị tướng lĩnh kia nghe vậy, liền rời đi, trong doanh trại, quân lệnh là lớn nhất, tướng lĩnh không ra lệnh thì không thể dừng, vì vậy có người nhìn thấy Lâm Dương, cũng không có ai dừng lại hành lễ, đã trở thành quy tắc ngầm của doanh trại.

Lâm Dương dẫn Hàn Tín đi bộ trong doanh trại, đưa Hàn Tín đến đây, chủ yếu là để Hàn Tín kiến thức đại quân Nhân tộc, y tin tưởng vào tài dụng binh của Hàn Tín, nhưng lại không biết hiện giờ Hàn Tín ở trình độ nào, nên trước khi hiểu rõ Hàn Tín, y sẽ không giao trọng trách.

"Đại quân này thế nào?" Lâm Dương hữu ý vô ý nhìn về phía Hàn Tín, lời nói mang theo ý khảo hạch.

Hàn Tín từ khi bước vào doanh trại, ánh mắt chưa từng rời khỏi đại quân đang diễn luyện kia, lúc này nghe Lâm Dương nói, liền không tự chủ mà đáp: “Có phong thái Hùng binh, mỗi người trên thân đều có Thiết Huyết Sát Khí, pháp môn đại quân tu luyện, hẳn là chủ tu thể phách.” “Tuy rằng tu vi mỗi người đều không cao, nhưng vô cùng vô tận Thiết Huyết Sát Khí ngưng tụ e rằng, ta đối mặt với đại quân này cũng không thể sống sót.

Chương 79

Hành quân đạp bộ giữa khoảng cách rõ ràng, đại quân hẳn là cũng có trận pháp độc đáo, chỉ là ta chưa nhìn ra điểm nào chưa tốt để bình luận." Ánh mắt Lâm Dương hiện lên một tia kinh ngạc, không ngờ Hàn Tín vừa tiến vào doanh trại chưa đến vài chục hơi thở, đã quan sát được nhiều điều như vậy.

Chi tiết đến mức nhập thần, gần như phân tích thấu đáo đại quân mà Lâm Dương đã hao phí vô số tinh lực để bồi dưỡng.

"Không tệ, kiến giải vô cùng độc đáo, không biết Hàn Tín có muốn chơi một trò chơi không?" Lâm Dương hài lòng với năng lực của Hàn Tín, nhưng, muốn nhận thức sâu hơn, chỉ bằng một điểm rõ ràng không đủ.

Hàn Tín nhướng mày, chắp tay hành lễ nói: "Hoàn toàn tùy thuộc vào sự sắp xếp của Chúa công." Lâm Dương khẽ gật đầu, sau đó lớn tiếng hô: "Người đâu, thay ta gọi Lâm Lôi Thống Lĩnh đến." "Nặc!" Ở không xa, có một tiểu tướng lĩnh nghe lời Lâm Dương nói, sau khi lĩnh mệnh liền hướng về phía xa đi.

Không lâu sau, Lâm Lôi mặt đầy phong trần vội vã chạy đến.

"Lâm Lôi, bái kiến Võ Tổ." Lâm Lôi hơi gật đầu, nói: "Ngươi và Hàn Tín, mỗi người dẫn một nghìn quân, giao chiến trên thao trường." Lâm Lôi ngẩng đầu nhìn Hàn Tín bên cạnh, hơi nhíu mày, nhưng lại không hỏi bất cứ điều gì, trực tiếp gật đầu nói: "Lâm Lôi lĩnh mệnh, Hàn Tín, đi theo ta." Điều động đại quân, tự nhiên không đơn giản như vậy, nếu Lâm Lôi không dẫn Hàn Tín đi thì căn bản không thể điều động bất cứ binh sĩ nào.

Lâm Dương nhìn bóng lưng hai người rời đi, khẽ cười nói:

“Truyền thuyết Hàn Tín dụng binh như thần, chỉ là không biết rốt cuộc lợi hại đến mức nào.” Phải biết rằng Lâm Lôi không hề yếu, từ sau khi nghe đạo tại Oa Hoàng Thiên, tu vi y liền đạt đến Kim Tiên viên mãn, chỉ riêng tu vi, rõ ràng đã vượt Hàn Tín một bậc, đây là cuộc đối quyết giữa tài cầm binh tác chiến, tranh đoạt thống soái.

Không thể hiện tu vi cá nhân, chỉ xét năng lực thống soái, Lâm Lôi là tướng lĩnh thống soái đại quân Nhân tộc từ ban đầu, còn Hàn Tín thì sao, không phải vừa mới được Lâm Dương triệu hoán ra sao.

Chỉ từ bề ngoài mà xem, Hàn Tín các phương diện đều không bằng Lâm Lôi, nhưng Lâm Dương cảm thấy, lần này Hàn Tín sẽ mang đến một sự bất ngờ. ... ...

Nhanh chóng đại quân chỉnh đốn xong xuôi, Lâm Lôi suất lĩnh một nghìn quân ở một bên, bên kia là quân đoàn một nghìn người do Hàn Tín suất lĩnh.

Cuộc đối trận quy mô lớn như vậy, tự nhiên thu hút rất nhiều người đến xem, trong ngoài đã đứng chật ních người, hiển nhiên đều biết Lâm Lôi và Hàn Tín đang làm gì.

“Lâm Lôi Thống Lĩnh lợi hại, tên đối diện kia thì sao chứ.” “Sao có thể chứ, Lâm Lôi tướng quân là thống soái Đệ Nhất Quân Đoàn của ta, sao có thể tùy tiện một người nào đó sánh bằng.” “Nhưng, người này hình như do Võ Tổ mang đến, có lẽ có bản lĩnh đặc biệt cũng không chừng.” “... ...” Bên ngoài bàn tán xôn xao, giữa trường, khoảng không rộng lớn chia đôi, hai quân đứng trước trận doanh, đều tay không.

Mỗi người trong đại quân này đều có tu vi Thiên Tiên, nếu cầm vũ khí thì không thể tránh khỏi sẽ có thương vong, ngay cả cầm côn gỗ trong tay cũng có thể biến thành sát phạt lợi khí, nên cuộc đối quyết lần này cấm sử dụng vũ khí.

Lâm Dương nhìn hai bên đại quân đã chuẩn bị sẵn sàng, thân hình lóe lên xuất hiện trên không trung, một luồng uy thế tràn ngập khắp trường.

"Quy tắc đơn giản, Lâm Lôi, Hàn Tín mỗi người suất lĩnh một nghìn quân tác chiến, trực tiếp một bên ngã xuống đất liền thắng lợi." "Lâm Lôi, tuân mệnh." "Hàn Tín, tuân mệnh." "Bắt đầu đi!" "... ..." Theo lời Lâm Dương dứt lời, Lâm Lôi trong khoảnh khắc hét lớn: "Kinh Lôi Trận, khởi!" Đại quân Nhân tộc đều cần hiểu biết năm tòa đại trận bao gồm Kinh Lôi Trận, nên, khi lời Lâm Lôi dứt, một nghìn quân phía sau y đã động.

"Đạp đạp đạp!" Bước chân hỗn loạn mà có trật tự, thời gian không đủ một hơi thở, một trận hình đặc biệt liền bày ra, vô cùng hung sát khí tức hội tụ vào thiên khung, hình thành một luồng huyết vân hùng vĩ.

Đám mây huyết sắc ngàn trượng hiện ra, chậm rãi ngưng kết thành một con rồng, uy thế vô cùng va chạm giữa không trung, đồng thời phát ra từng đạo lôi đình chớp giật, Kinh Lôi Trận chủ về lôi, hung sát khí tức có thể dẫn động sức mạnh lôi đình.

Sau khi Lâm Lôi bày ra Kinh Lôi Trận hình thành uy thế hùng vĩ, bên phía Hàn Tín, từ đầu đến cuối không có bất kỳ biến hóa nào.

Lâm Lôi nhíu mày, lớn tiếng quát: "Ngây ra đó làm gì, không bày chiến trận!" Vốn dĩ Lâm Lôi, hoàn toàn có thể trực tiếp triển khai trận thế sát phạt, nhưng y lại thấy Hàn Tín không hề động đậy, cũng bởi vì Hàn Tín là người Lâm Dương dẫn đến, nếu không, y đã sớm mắng cho một trận rồi.

Hàn Tín khẽ lắc đầu: "Huyền ảo của đại trận Lâm Thống Lĩnh, Hàn Tín bội phục, nhưng Hàn Tín lại không biết chiến trận." "!" Mặt Lâm Lôi chấn động, hoàn toàn không ngờ Hàn Tín lại nói: "Không

hiểu chiến trận, làm sao thống lĩnh đại quân, không phải đang nói đùa sao." Thần sắc Lâm Lôi có chút tức giận, từ đáy lòng dâng lên một luồng chán ghét.

"A, ngay cả chiến trận cũng không hiểu, làm sao ra trận giết địch, không phải đang nói đùa sao." "Chậc chậc, ta thật sự thương xót cho những đồng bào đối trận với Lôi Thống Lĩnh kia." "Hy vọng lát nữa, người này có thể thu chút sức lực, nếu không có thể sẽ gây ra trò cười lớn." "... ..." Lời Hàn Tín vừa nói ra đã kinh thiên động địa, trường trung càng thêm ồn ào, đặc biệt một nghìn quân phía sau Lâm Lôi, nhìn về phía một nghìn đồng bào phía sau Hàn Tín, thần sắc mang theo chút tiếc nuối, thầm mặc niệm cầu nguyện cho đồng bào đối diện một tiếng.

"Hàn Tín, tuy không biết chiến trận, nhưng lại biết Phong Thủy Đại Trận, Lâm Lôi Thống Lĩnh cứ việc công kích." Ánh mắt Hàn Tín hiệp nghĩa, ẩn ẩn giữa đó có một tia khí tức nguy hiểm từ trên người hiện ra, khiến Lâm Lôi kinh ngạc, nhưng, dù sao chênh lệch địch ta quá lớn, y cũng không quá để tâm.

"Nếu đã như vậy, ta sẽ cho ngươi biết, trong đại quân, không phải ai cũng có thể vào được, nếu đều không biết, dù là người Võ Tổ mang đến, cũng không được." Khi Lâm Dương muốn y đối trận với đối phương, Lâm Lôi đã ít nhiều hiểu ra, Lâm Dương muốn đưa người này vào đại quân, để khảo nghiệm năng lực của Hàn Tín.

"Kinh Lôi Trận, lạc!" Vốn dĩ Lâm Lôi sẽ không khinh thường bất cứ kẻ địch nào, nhưng đối diện lại là đồng liêu, nên khi triển khai sát phạt của Võ Đạo Quân Hồn khủng bố, y không thể tránh khỏi đã giữ lại một ít lực.

"Hống!" Lôi Long ngàn trượng cuộn mình trên thiên khung, đột ngột lao xuống, quét sạch vô cùng sát khí chu thiên, khí tức khủng bố

tràn ngập chư thiên.

Hàn Tín nhìn Lôi Long trên thiên khung, mắt hơi nheo lại, khẽ quát: "Trăm người phía trước, tiến lên!" "Đạp đạp!" Không chút do dự, càng không người nào chậm nửa bước, với năng lực chấp hành của Đệ Nhất Quân Đoàn, không ai tin Hàn Tín, nhưng khắc này Hàn Tín là thống lĩnh của họ, mệnh lệnh của y cao hơn tất cả.

Trăm người xuất liệt, tiến lên, chỉ chậm nửa bước so với Hàn Tín.

"Ngưng tụ Thiết Huyết Sát Khí, hội tụ vào thân ta." "Hoa lạp lạp!" Cơ thể trăm người đột nhiên bùng nổ Thiết Huyết Sát Khí cuồn cuộn, hội tụ thành một đạo trường hồng huyết sắc, trực tiếp lao về phía Hàn Tín, chỉ là, Thiết Huyết Sát Khí do trăm người ngưng tụ, quả thật có chút yếu ớt.

Nhưng Hàn Tín lại không để tâm, khẽ cười: "Nếu đã hai quân giao chiến, tự nhiên phải dùng trận pháp." Hàn Tín không đem Thiết Huyết Sát Khí dung nhập vào cơ thể, bởi vì khí tức đại biểu cho sát phạt cực hạn, y căn bản không thể mượn dùng, bởi vì y không phải tu luyện giả Võ Đạo, càng không có bất kỳ độ khế hợp nào với đại quân.

Thiết Huyết Sát Khí là do đại quân ngày đêm thao luyện, nội tâm có vô cùng sát khí ngưng tụ thành, sự ăn ý quan trọng nhất, Hàn Tín chưa từng có bất kỳ sự ma hợp nào với đại quân, đối với đại quân, y là một người ngoài, nên căn bản không thể dung hợp Thiết Huyết Sát Khí do đại quân hội tụ.

Nhưng Hàn Tín, việc y muốn làm tự nhiên có đạo lý của nó.

Chỉ thấy Hàn Tín phất tay, hai tay tỏa ra ánh sáng huyền diệu, vô cùng Thiết Huyết Sát Khí quanh thân giữa hai tay vung vẩy, hội tụ Thiết Huyết Sát Khí, từng luồng từng luồng dũng nhập xuống lòng đất.

Thiết Huyết Sát Khí dũng nhập lòng đất, tiếng ầm ầm vang dội kèm theo, lòng đất trong khoảnh khắc này sụp đổ, một luồng khí tức u ám ngưng tụ lại.

"Oanh long long!" Lòng đất nứt vỡ, lộ ra một vùng đất màu huyết sắc, vào lúc này, sắc mặt Hàn Tín ngưng lại, hai tay không ngừng kết từng ấn quyết huyền diệu, mỗi khi ấn quyết được kết, có đất màu huyết sắc bạo động, ngưng tụ thành một đạo nhân ảnh huyết sắc trước mặt.

Trong nháy mắt, trăm tôn nhân ảnh liền hiện ra trước trận tiền của đại quân Hàn Tín, những nhân ảnh này phổ biến không cao, không khác gì người bình thường, và khí tức không mạnh mẽ, chỉ là khi những người đất này ngưng tụ ra, lại mang đến cho người ta một cảm giác vô cùng quỷ dị.

Chương 80

Sau khi hoàn thành tất cả, sắc mặt Hàn Tín có thể thấy hơi tái nhợt, nhưng đối mặt với thế công của Kinh Lôi Trận đang cuộn mình, sắp sửa giáng xuống, y lại không vội không chậm nói: "Ngưng tụ Thiết Huyết Sát Khí, đem nó dung nhập vào mỗi một tôn thổ phân thân." "Hoa hoa hoa!" Hàn Tín chỉ huy đại quân, căn bản không có bất kỳ sự chậm trễ nào, khi lời y dứt, trăm quân phía trước đã hành động, Hung Sát và Thiết Huyết Sát Khí hội tụ đã dung nhập vào mỗi một tôn thổ phân thân.

"Ca ca ca!" Tiếng va chạm cứng rắn, mỗi một tôn thổ phân thân, sau khi được rót vào Thiết Huyết Sát Khí và Hung Sát Chi Khí, đều bắt đầu động đậy, ẩn ẩn giữa đó có khí tức u ám huyền ảo dũng động.

"Đại quân xung kích, tiến lên tấn công." Thủ đoạn bố trí xong, trong mắt Hàn Tín có hàn mang lóe lên, thần sắc hiện lên vẻ kiêu ngạo, coi thường tất cả, mang đến cho người ta một cảm giác như nắm chắc phần thắng.

"Tê tê!" Mỗi một tôn thổ phân thân, sau khi được tướng sĩ rót vào Hung Sát và Thiết Huyết Sát Khí, quanh thân bao phủ một tầng huyết vụ trông vô cùng kinh hãi.

Đặc biệt mỗi một tôn thổ phân thân tỏa ra khí tức mơ hồ, ẩn ẩn có lực lượng thiên địa vận chuyển, một điểm căn bản không thể thoát khỏi cảm ứng của Lâm Dương.

Giữa không trung, mắt Lâm Dương hơi nheo lại: "Sức mạnh của Phong Thủy Sư ư, với tu vi cấp Kim Tiên, có thể mượn nhờ lực lượng đại địa." Thủ đoạn của Hàn Tín, người khác không nhìn ra, nhưng thân là Đại La Kim Tiên Lâm Dương làm sao lại không nhìn ra.

Kẻ tu Phong Thủy, đi khắp đại địa, tìm kiếm long mạch đại địa tu hành, trận Phong Thủy bố trí ra cực kỳ quỷ dị, tự hư tự thực, khác biệt rất lớn so với trận pháp thông thường, Phong Thủy Sư cường đại, thậm chí có thể lợi dụng long mạch, đạt được hiệu quả câu thông Âm Dương lưỡng giới!

Thậm chí có thể thông qua sức mạnh Phong Thủy hình thành một thế giới thuộc về sự khống chế của Phong Thủy Sư.

Tài năng Phong Thủy Sư của Hàn Tín rất cao, dù sao ở thế giới Thánh Quốc Đại Đế, y cũng thuộc về một cường giả đại năng, đổi lại thực lực tuy không thể sánh bằng Lâm Lôi, nhưng Phong Thủy Sư vốn dĩ không phải là tồn tại giao chiến trực diện với người khác.

Nhưng những trăm tôn thổ phân thân này trực tiếp xông về phía đại quân của Lâm Lôi, khí tức của mỗi tôn thổ phân thân đều có tu vi không yếu hơn Thiên Tiên.

Lâm Lôi quát lớn một tiếng, Lôi Long ngàn trượng trên thiên khung dưới sự chỉ huy của y giáng xuống, nhưng, mục tiêu lại không phải đại quân của Hàn Tín, mà là trăm tôn thổ phân thân đang xông lên phía trước.

"Đồ gà đất chó gốm, phá cho ta!" Lôi Long cuộn mình, ầm ầm giáng xuống, phát ra uy thế vô cùng, chỉ một cái vẫy đuôi, liền phá vỡ mười mấy tôn thổ phân thân, đất đá văng tung tóe, tùy tiện quay người một cái, liền lại có mười mấy thổ phân thân tan rã, hóa thành đất đá ban đầu rơi xuống đất.

Lâm Lôi với thái độ cuồng ngạo, từ trên cao nhìn xuống nói: "Hàn Tín, những tiểu thủ đoạn này, đừng có mang ra nữa." Hàn Tín mỉm cười nhạt: "Lâm Thống Soái, cuộc đối quyết chân chính mới vừa bắt đầu thôi, chỉ là không biết người có thể chống đỡ được bao lâu." Lời Hàn Tín vừa dứt, chỉ thấy những đất đá nguyên bản bị Lôi Long đánh

bay, đã phục hồi với tốc độ cực nhanh, và sau khi phục hồi, khí tức của thổ phân thân càng thêm hùng vĩ hơn trước.

Thổ phân thân phục hồi, thân thể đều được bao phủ một tầng giáp đất đá, tay cầm một thanh đao đá khổng lồ, tổng thể lực uy hiếp đề thăng không chỉ một bậc.

Sắc mặt Lâm Lôi hơi biến hóa một chút, lại lần nữa chỉ huy Lôi Long ầm ầm giáng xuống, chỉ là lần này càng thêm cuồng bạo, nhưng chỉ trong vài hơi thở, y liền nghiền nát trăm tôn thổ phân thân thành bột mịn.

Sắc mặt Hàn Tín từ đầu đến cuối vẫn mang theo nụ cười nhạt, một vẻ nắm chắc phần thắng.

Số lượng trăm tôn thổ phân thân tuy không nhiều, nhưng chỉ cần bị hủy hoại đều sẽ phục hồi với tốc độ cực nhanh, dù là Võ Đạo Quân Hồn Lôi Long ngưng tụ, có thực lực vô cùng cường đại có thể cứng rắn đối đầu với Chân Tiên, nhưng đối mặt với loại thổ phân thân gần như bất tử, đánh chết lại càng trở nên mạnh mẽ hơn thì cũng không có chút hiệu quả nào.

Thời gian chậm rãi trôi qua, trăm tướng sĩ phía sau Hàn Tín hoàn toàn không hiểu gì, ngay cả họ cũng không biết rốt cuộc mọi chuyện là thế nào, nhưng trong một khoảng thời gian ngắn.

Chiến lực của mỗi một tôn thổ phân thân đều tăng lên gấp mấy lần, ẩn ẩn giữa đó Lôi Long cũng không thể dễ dàng giải quyết hết trăm tôn thổ phân thân, thậm chí cùng với thời gian, khí tức của Lôi Long có thể thấy hoạt lạc.

Cuối cùng, sau khoảng nửa khắc, cùng với tiếng bi minh phát ra từ Lôi Long trên thiên khung, nó trực tiếp bùng nổ tại chỗ, lôi đình khủng bố càn quét phương viên mấy trăm trượng, nhưng lại không hề hủy diệt trăm tôn thổ phân thân.

Hàn Tín nhìn Lâm Lôi mặt lúc xanh lúc trắng trước đại trận, nhạt nhẽo cười nói: "Lâm Thống Lĩnh, có cần tiếp tục không?" Lâm Lôi giận quát: "Hừ, đại quân Nhân tộc ta, chỉ có chiến tử, không có đầu hàng." "Đại quân tiến lên!

Xung phong." Võ Đạo Quân Hồn bị đánh tan, trong thời gian ngắn không thể ngưng tụ ra nữa, nên, Lâm Lôi lựa chọn trực tiếp áp chế đối phương.

Theo Lâm Lôi thấy, chỉ cần giải quyết những trăm quái vật bất tử trước mắt, thì Hàn Tín, một người chưa từng suất lĩnh đại quân, hoàn toàn không phải đối thủ của y.

Nhưng sự việc thật sự đơn giản như vậy sao!

Một nghìn quân đại quân xung kích tiến lên, tuy mỗi người đều tay không, nhưng lại bùng phát ra Thiết Huyết Sát Khí khủng bố, loại uy thế nhất vãng vô tiền đó, dù là tồn tại Chân Tiên, cũng phải cảm thấy kinh hãi.

"Oanh long long!" Chiến đấu bùng nổ, một nghìn quân đại quân xông lên trong khoảnh khắc nghiền nát trăm tôn thổ phân thân, hình thành một dòng lũ đại quân, sau khi đánh tan thổ phân thân, thế công không giảm, tiếp tục xông về phía đại quân Hàn Tín.

Phía sau Hàn Tín, mỗi người thần sắc đều tràn ngập một luồng chiến ý bốc lên đầu, ánh mắt hoàn toàn bị màu huyết hồng bao trùm, súc thế đợi phát, chỉ cần đợi Hàn Tín phát hiệu lệnh, liền sẽ hóa thành một dòng lũ càn quét lên.

Nhưng, có lẽ không đợi được khắc đó.

Trên thiên khung, Lâm Dương khẽ cười, nói: "Phong Thủy Đại Trận không hổ danh là tồn tại siêu việt trận pháp thông thường." Trong thế giới Thánh Quốc Đại Đế, Phong Thủy Sư là một loại tồn

tại vô cùng cường đại, Phong Thủy Đại Trận bố trí ra, không có trận nhãn tồn tại, càng không cần sử dụng linh vật để trấn áp, dễ dàng có thể điều động lực lượng thiên địa, hình thành các loại trận thế, nếu người không quen thuộc, cùng cảnh giới nhập trận đều cửu tử nhất sinh.

Hung hiểm dị thường, muốn phá trận liền cần phải nắm bắt được quy luật vận chuyển của Phong Thủy Đại Trận, ngăn chặn sự quán thâu lực lượng thiên địa, với tu vi Đại La Kim Tiên của Lâm Dương, nắm giữ lực lượng pháp tắc, dễ dàng có thể ngăn chặn lực lượng thiên địa trong phạm vi ức vạn dặm, nhưng Lâm Lôi hiển nhiên không thể làm được một chút nào.

Thậm chí ngay cả Lâm Lôi cũng không biết, đã rơi vào đại trận, tự nhiên cũng không thể phá trận.

Quả nhiên, chỉ thấy, Lâm Lôi suất lĩnh một nghìn quân đại quân, không ngừng xông lên phía trước, nhưng dù thế nào cũng không thể rút ngắn khoảng cách với Hàn Tín và những người khác, cùng lúc đó, đại địa đột nhiên truyền đến từng trận rung chuyển, từng tôn thổ phân thân thân mặc giáp đất đá, tay cầm đao đá từ lòng đất mọc lên đầu.

Nguồn sức mạnh của những thổ phân thân này, chỉ là tướng sĩ đóng vai trò như một mồi lửa, nguồn sức mạnh chân chính, lại là, sức mạnh vô cùng vô tận trong lòng đất.

Chỉ cần chân đạp đại địa, sức mạnh sinh sôi không ngừng, nguyên nguyên bất đoạn, dù có phá hủy, cũng không thể triệt để hủy diệt.

Có Phong Thủy Đại Trận, Lâm Dương không cần đoán cũng có thể biết kết cục, không lâu sau, đại quân do Lâm Lôi thống soái, cũng chỉ còn một người đứng vững trên đất, một nghìn tướng sĩ nằm trên đất không ngừng phát ra tiếng rên rỉ.

Lâm Lôi mặt mày đen kịt nhìn Hàn Tín, toàn thân không còn chút

dục vọng chiến đấu nào.

“Lâm Thống Soái thua rồi.” Hàn Tín khóe miệng mang theo nụ cười nhạt, bước vào đại trận, từ xa nhìn Lâm Lôi.

Lâm Lôi ném thanh trường kiếm trong tay xuống, nói một cách u ám: “Lợi hại, ta thua mà tâm phục khẩu phục.” Làm sao có thể không phục, từ đầu đến cuối, đại quân Hàn Tín trừ trăm người hàng đầu, số còn lại gần như đều không động, Lâm Lôi không chỉ thua triệt để, mà là một nghìn quân đại quân đối trận trăm người của Hàn Tín lại thua, Lâm Lôi lại sao có thể không phục.

“Không dám, Lâm Thống Lĩnh, thực lực cũng không tệ, chúng ta đồng là Nhân tộc, nên không tồn tại thắng thua.” Lâm Lôi sững sờ, sau đó thần sắc khó coi dần dần giãn ra, chậm rãi bước đến trước mặt Hàn Tín, bàn tay lớn trực tiếp vỗ lên vai đối phương, nghiêm túc nói: “Có thể được Võ Tổ công nhận, chứng tỏ người mạnh hơn ta, ta Lâm Lôi nhận thua, từ nay về sau, toàn bộ đại quân Nhân tộc, nghe theo sự điều khiển của người.” “Ta sẽ vì Nhân tộc mà tạo nên một Bách Chiến Bách Thắng Đại Quân.” Hàn Tín không từ chối, cũng, đây chính là mục đích của Lâm Dương.

“Tốt, không hổ là một đời quân thần Hàn Tín.” Lâm Dương từ trên không trung hạ xuống, mặt đầy vui mừng nhìn Hàn Tín, đối phương đã mang đến cho y một sự kinh hỉ lớn lao, hiện nay đại quân Nhân tộc tuy mạnh mẽ, nhưng bất kể Lâm Lôi hay Lâm Phong và những người khác, đều không thể thực sự độc lập một mình gánh vác.

Chương 81

Tài năng quân sự của Hàn Tín, Lâm Dương đã kiến thức rồi, điều quan trọng nhất, Hàn Tín thân là một Phong Thủy Sư, trên phương diện thống soái đại quân, hoàn toàn là một sự tương phụ tương thành, có Hàn Tín, thực lực tổng thể của đại quân Nhân tộc tất định sẽ thăng lên mấy bậc.

"Ý chí của Chúa công, chính là mục tiêu của ta." Lâm Dương cười cười, phất tay nói: "Được rồi, Lâm Lôi, đây là một trận diễn binh, để Hàn Tín kiến thức kỹ càng về chiến trận của đại quân Nhân tộc ta." Trước đó, hai quân giao chiến, Lâm Dương không hề giới thiệu chiến trận Nhân tộc cho Hàn Tín, mục đích là để khảo nghiệm năng lực của Hàn Tín, giờ sau khi kiến thức, Lâm Dương tự nhiên sẽ không còn giấu giếm Hàn Tín, chỉ có thực sự hiểu rõ tình hình của đại quân Nhân tộc, Hàn Tín mới có thể tiếp quản đại quân tốt hơn. ... ...

Dưới sự sắp xếp của Lâm Lôi, mười vạn đại quân chỉnh đốn xong xuôi, bắt đầu diễn luyện trên thao trường rộng lớn.

Cùng với sự bắt đầu diễn luyện của đại quân, từng trận Hung Sát Chi Khí truyền khắp mây trời, Thiết Huyết Sát Khí vô cùng ập đến, hệt như đang ở trong Tu La Địa Ngục vậy.

"Đại quân Nhân tộc, tu luyện Võ Đạo, tự thân ngưng tụ một luồng khí huyết cường đại, có thể hình thành Hung Sát Chi Khí, ý chí như sắt, có thể thành khí phách, Hung Sát Chi Khí và khí phách ngưng tụ, liền thành Thiết Huyết Sát Khí." "Thiết Huyết Sát Khí, thông qua chiến trận có thể ngưng tụ ra Võ Đạo Quân Hồn độc đáo, nghìn người thành đoàn, vạn người thành quân, trăm vạn người hướng đến đâu cũng bất khả chiến bại." Lâm Dương chậm rãi giới thiệu đại quân

Nhân tộc cho Hàn Tín, sau đó nhìn y, nói: "Thế nào, ngươi có muốn không?" Trong mắt Hàn Tín tràn ngập sự chấn động, không hề có bất kỳ suy nghĩ nào khác, "Chiến trận vô cùng cường đại, nếu ta không lầm, Thiết Huyết Sát Khí, nếu hội tụ trên một người, hẳn là có hiệu quả tăng phúc phải không." "Không tệ, chính là như vậy, chỉ là vừa rồi Lâm Thống Lĩnh chưa kịp thi triển, liền bị phá Võ Đạo Quân Hồn, nên không thể thi triển, nếu không, Phong Thủy Đại Trận kia e rằng không thể vây khốn được." Hàn Tín khẽ gật đầu: "Thiết Huyết Sát Khí mạnh mẽ, nếu có thể dung nhập vào Phong Thủy Đại Trận, e rằng có thể khai sáng ra một phái Phong Thủy Thuật hoàn toàn mới." Hàn Tín tiến lên, hướng Lâm Dương chắp tay, sắc mặt nghiêm túc nói: "Nếu Chúa công giao trăm vạn đại quân cho ta chấp chưởng, trong vòng trăm năm, ta có thể khiến đại quân này thực sự bất khả chiến bại, vì Nhân tộc khai sáng Bất Hủ Thánh Đình." "Ha ha!

Tốt, xứng đáng với lời nói đó." Lâm Dương không lo lắng về năng lực của Hàn Tín, càng không lo lắng về lòng trung thành, huống chi, hiện tại cảnh ngộ của Nhân tộc không được tốt cho lắm, Hàn Tín quy căn để cũng thuộc về một phần tử của Nhân tộc, tuyệt đối sẽ dốc hết tâm sức vì sự phát triển của Nhân tộc.

"Không cần quá lâu, đợi đến khi Nhân tộc Thánh Đình của ta được kiến lập, chính là lúc đại quân Nhân tộc thực sự hiển uy." Lâm Dương đứng thẳng, nhìn về phía đại quân phía trước, hoành đồ đại nghiệp, hùng tâm tráng chí đã sớm được y quy hoạch trong nội tâm, tin rằng, đợi đến ngày Thánh Đình xuất hiện, tuyệt đối sẽ tạo nên một làn sóng khổng lồ trong toàn bộ thế giới Hồng Hoang. ... ...

Sau khi an ổn Hàn Tín, Lâm Dương liền một lần nữa vùi đầu vào bế quan, bất kể Nữ Oa Nương Nương khai tịch thế giới hay ba nghìn năm giảng đạo, đều khiến y được lợi không ít, đều cần thời gian tiêu hóa.

Nhưng, Lâm Dương có nội tình thâm hậu, mười năm thời gian tiêu hóa hoàn toàn đủ.

Sau khi Lâm Dương rơi vào bế quan, toàn bộ Nhân tộc lại một lần nữa dấy lên một trận phong ba, dưới sự sắp xếp của Tùy Nhân thị, Hữu Sào thị, Truy Y thị ba người, việc Võ Tổ được Thánh Mẫu Nữ Oa khâm điểm trở thành Nhân Vương, được truyền bá khắp đại địa Nhân tộc.

Thời gian chậm rãi trôi, trên toàn bộ Nhân tộc Thánh Địa, khắp nơi giăng đèn kết hoa, vô số hào quang chiếu rọi, đám đông người tấp nập, vãng vãng bố trí tất cả.

Đồng thời các tộc trưởng bộ lạc Nhân tộc nhận được tin tức, đều động thân hướng về Nhân tộc Thánh Địa.

Nhân tộc lập Nhân Vương, đây là việc trọng đại của Nhân tộc, tự nhiên không thể qua loa, cũng không thể sơ suất muốn làm qua loa, định trước sẽ được ghi vào sử ký Nhân tộc, vĩnh thế trường tồn.

Mười năm thời gian không dài không ngắn, không biết tự lúc nào đã đến gần.

Tu vi Lâm Dương, sau mười năm bế quan, cũng đã có tiến bộ không nhỏ, trong đó mười hai vạn chín nghìn sáu trăm ngôi Hằng Tinh trong vũ trụ nhục khiếu hoàn toàn được lấp đầy, mạnh mẽ đến đáng sợ, chỉ riêng nội tình hiện nay có thể cứng rắn đối đầu với tồn tại Đại La Kim Tiên viên mãn cũng không có vấn đề gì.

Hằng Tinh dưới năng lượng dư thừa, cũng bắt đầu chậm rãi chuyển hướng suy bại, hướng về tinh ám chuyển hóa đi, chỉ là quá trình này lại vô cùng chậm chạp.

Sau khi Lâm Dương xuất quan, y không tham gia vào việc bố trí thịnh hội, sau khi xuất quan y không ở trong doanh trại, mà ở bên

Thường Nga, thời gian cũng trôi qua nhanh chóng. ... ...

Nhân tộc Thánh Địa, người tấp nập, khắp nơi là đám đông bận rộn, nổi bật nhất chính là một tòa cao đài dựng trước Thánh Điện, cao khoảng trăm trượng, toàn thân được kiến trúc bằng kim ngọc thạch, trên đó điêu khắc những hoa văn bí ẩn loang lổ, lấp lánh ánh sáng dịu.

Lúc này các nơi ở Nhân tộc Thánh Địa đều chật kín người, trong đó có các tộc trưởng bộ lạc Nhân tộc, có các cường giả cư trú tại Nhân tộc Thánh Địa, số người đông đến hàng tỷ người, mỗi người trên mặt đều mang theo thần sắc vui mừng, bởi vì hôm nay là thời điểm Nhân tộc lập Nhân Vương.

Thời gian chậm rãi trôi, khi mặt trời lên đến điểm cao nhất, một luồng khí tức mênh mông như biển cả truyền đến, toàn bộ Nhân tộc Thánh Địa trong khoảnh khắc im phăng phắc, tất cả mọi người đều nhìn về phía trước.

Một bóng người vĩ ngạn, bước ra từ Thánh Điện, trên người mặc một bộ bào màu kim hoàng, dưới ánh nắng mặt trời chiếu rọi, rực rỡ sinh huy, hào quang vạn trượng, tỏa sáng khắp nơi, trên thiên khung ẩn ẩn giáng xuống từng đạo khí tức u ám, mang đến cho người ta một cảm giác áp bức.

Lâm Dương chậm rãi bước ra, dọc theo một con đại đạo, đi về phía cao đài đã được dựng, động tác tuy chậm rãi, nhưng tốc độ lại không hề chậm.

Trong vài chục hơi thở, Lâm Dương liền đặt chân lên đỉnh cao đài, cũng vào khoảnh khắc đó, khí tức u ám trên đỉnh thiên khung đột nhiên bùng nổ, vô cùng khí tức bùng phát ra, tràn ngập toàn bộ thiên khung.

Sắc mặt Lâm Dương trịnh trọng, ánh mắt quét nhìn tất cả Nhân tộc, y đều thấy sự hưng phấn lưu chuyển trong mắt họ.

“Xưa kia Bàn Cổ khai thiên tích địa, sau đó Thánh Mẫu Nữ Oa thuận thế sáng tạo Nhân tộc, trải qua vạn năm phát triển, Nhân tộc đã vượt qua thời kỳ gian nan nhất.” “Mỗi một tộc nhân đều được kiến lập từ tiên huyết và mồ hôi, tuy nhiên, một chủng tộc muốn kéo dài, không thể thiếu Vương, hôm nay ta Lâm Dương phụng mệnh Thánh Mẫu, lập mình làm Nhân Vương.” “Oanh long long!” Theo lời Lâm Dương dứt lời, trên Cửu Thiên đột nhiên ngưng tụ ra một đám kim vân hùng vĩ, trong kim vân chính là vô lượng Công Đức Chi Khí, Nhân tộc lập Nhân Vương, có lợi cho Thiên Đạo vận chuyển, nên mới giáng xuống công đức, không chỉ riêng việc lập Nhân Vương mà cả Công Đức Đạo này cũng không nhiều.

“Nhân Vương!

Nhân Vương!

Nhân Vương!” Tất cả mọi người lớn tiếng hô to, tiếng vang cuồn cuộn, chấn động cả thương khung.

Nhưng Lâm Dương vẫn chưa làm xong việc, chỉ thấy y trừng mắt một cái, Tạo Nhân Đỉnh được tế xuất, lơ lửng trên đầu.

“Quốc có quốc pháp, gia có gia quy, Nhân Vương xuất thế, tự nhiên phải kiến lập trật tự.” “Từ nay về sau, các bộ lạc Nhân tộc, không được tùy ý tàn hại đồng bào, đây là tử tội.” “Các bộ Nhân tộc, cần đoàn kết một lòng, kiến lập trật tự, nếu không tuân theo sẽ bị xử phạt.” Từng điều trật tự quy tắc từ trong miệng Lâm Dương phát ra, lọt vào tai vô số người, khiến tất cả mọi người đều sắc mặt nghiêm nghị.

Nhân Vương xuất thế, tự nhiên không đơn giản như vậy, cần kiến lập trật tự đối đẳng, thể hiện Nhân Vương chí cao vô thượng, quốc có quốc pháp gia có gia quy, Nhân Vương là tồn tại tối cao của Nhân tộc, tất cả mọi người đều phải tuân theo.

Kỳ thực cũng không có gì không tốt, Nhân tộc phát triển đến nay, đã vạn năm, dân số phá hàng tỷ, tranh chấp các loại chuyện cũng thường xuyên xảy ra, nếu cứ để như vậy tiếp diễn, sớm muộn cũng sẽ xảy ra đại sự, duy chỉ có dùng thủ đoạn thiết huyết cưỡng chế trấn áp, mới có thể triệt để chấm dứt tình trạng này.

"Oanh long long!" Lâm Dương nói ra năm trăm điều trật tự nghiêm ngặt, trong đó có mười điều tử hình, các loại hạn chế xuất hiện, khiến trên thần sắc của các tộc trưởng bộ lạc vốn dĩ hưng phấn không khỏi có chút u ám.

Quyền thế của Nhân Vương vượt xa mọi thứ, từ trước, Nhân tộc với chế độ phân chia, tộc trưởng là tồn tại tối cao của một bộ lạc, tuy rằng phía trên có Tùy Nhân thị, Võ Tổ và những người khác, nhưng dù sao cũng không thể can thiệp vào các bộ Nhân tộc.

Chương 82

Nhân Vương thì khác, phàm là Nhân tộc, đều cần nghe theo sự sắp xếp xử trí của Nhân Vương, các loại hạn lệnh, không gì không nằm trên quyền thế.

Tuy rằng trong đó có không ít người bất mãn, nhưng càng nhiều người lại giữ thái độ vô sở vị.

Thân phận Võ Tổ, dù không trở thành Nhân Vương, đối với các bộ lạc cũng có quyền chấp chưởng, dưới sự phát triển của Nhân tộc trong những năm này, tất cả mọi người đều đã học được cách tuân theo.

"Oanh long long!" Theo Lâm Dương công bố năm trăm điều trật tự, kim vân công đức trên thiên đỉnh, trong khoảnh khắc lớn mạnh thêm mấy phần, cũng khi lời Lâm Dương dứt, kim vân công đức trên thiên khung đột nhiên chiếu rọi xuống một đạo kim trụ, vô cùng công đức phân phân rót vào trong cơ thể y.

"Hoa lạp lạp!" Công đức lần này, tự nhiên không thể so sánh với việc khai sáng Võ Đạo và trồng trọt Long Nha Mễ, nhưng cũng không tệ, ít nhất loại công đức này, không ai sẽ chê.

"Ngô đẳng bái kiến Nhân Vương." Đám đông phía dưới, xôn xao quỳ phục trên đất, trong đó ngay cả Tùy Nhân thị, Hữu Sào thị, Truy Y thị cũng không ngoại lệ.

Thân phận Nhân Vương lớn hơn tất cả, vượt xa Nhân tộc Tam Tổ, nên, tất cả đều phải hành lễ với Lâm Dương.

"Đứng dậy đi." Lâm Dương được bao bọc trong kim quang, chậm rãi phất tay, một luồng lực lượng vô hình nâng đỡ mười mấy tỷ người dưới đất lên.

Nhân Vương không phải Nhân Hoàng, tuy chấp chưởng Nhân tộc, nhưng lại không hưởng Hoàng Đạo Khí Vận, địa vị tự nhiên cũng có phần không bằng, nhưng hiện nay Nhân tộc chưa trở thành nhân vật chính của thiên địa, căn bản sẽ không có Nhân Hoàng tồn tại, nên Nhân Vương là tồn tại tôn quý nhất của toàn bộ Nhân tộc trừ Thánh Mẫu Nữ Oa ra.

Ngay sau đó, liền bắt đầu tổ chức một yến tiệc thịnh soạn, trong đó tiên quả quỳnh tương cũng không ít, đặc biệt những quỳnh tương kia, được ủ từ Long Nha Mễ, không chỉ có nồng độ rượu cao, đồng thời còn giúp người tu luyện.

Hào quang dịu dàng, yến tiệc thịnh soạn này duy trì liên tục một ngày một đêm, sau đó mới chậm rãi tản đi, toàn bộ Thánh Điện lại một lần nữa khôi phục sự yên tĩnh như trước.

"Nhân Vương." Tùy Nhân thị ba người tụ tập, cung kính trước mặt Lâm Dương.

Lâm Dương mang theo nụ cười hỏi: "Có chuyện gì sao?" "Hiện nay thân phận Nhân Vương hoàn toàn khác biệt, nên chúng thần định ở bên cạnh Thánh Điện xây dựng một tòa Vương Thành cho Nhân Vương, để thể hiện sự tôn quý của Vương." "Vâng, sự tôn quý của Nhân Vương, tự đương phải khác biệt với chúng thần, nếu ở cùng Thánh Điện với chúng thần, há chẳng phải khiến chúng sinh Hồng Hoang cười chê sao." Lâm Dương nghe vậy, cười khổ một tiếng: "Tuy ta cảm thấy không cần thiết phiền phức như vậy, nhưng Hữu Sào thị cũng có lý, vậy thì làm phiền các ngươi rồi." "Không phiền phức." Tùy Nhân thị, Hữu Sào thị, Truy Y thị ba người vội vàng xua tay, hiện nay thân phận Lâm Dương hoàn toàn khác biệt, những Nhân tộc Thủy Tổ này, cũng kém hơn một bậc, lời nói không khỏi có chút câu nệ.

Lâm Dương gật đầu, sau đó lại lần nữa mở miệng nói: "Đúng rồi, sau việc này, ta định đi du lịch Hồng Hoang một chuyến, trong thời gian ta không có ở đây, các ngươi cần gánh vác nhiều hơn một chút." Sắc mặt Tùy Nhân thị sững sờ, sau đó có chút lo lắng nói: "Nhân Vương muốn đi du lịch Hồng Hoang sao?" "Không tệ, muốn đi tìm kiếm một số cơ duyên." "Hiện nay tu vi Nhân Vương sớm đã đạt tới Đại La Kim Tiên, quả thật nên ra ngoài du lịch một chuyến, có lẽ sẽ có thu hoạch cũng không chừng." Tùy Nhân thị lúc đầu có chút lo lắng, nhưng sau đó nghĩ đến tu vi của Lâm Dương, lại thấy thoải mái, Đại La Kim Tiên trong toàn bộ thế giới Hồng Hoang, cũng xem như một cường giả, có nguy hiểm, cũng không đến mức thân vẫn.

Hiện nay Nhân tộc cũng không yếu, hiện tại, vạn tộc Hồng Hoang, ngay cả các cường giả đại năng cũng sẽ không làm khó Nhân tộc nhiều, duy chỉ có Yêu tộc từ sớm đã kết thù oán với Nhân tộc, đến nay ma sát cũng thường xuyên xảy ra.

Nhưng, hiện nay Vu Yêu chỉ hòa, Yêu tộc chưởng thiên Vu tộc chưởng địa, đại địa Hồng Hoang cũng chỉ có một số đại yêu tiểu yêu tồn tại, cường giả đều ở Yêu Đình, ít khi hạ giới, nên với tu vi hiện nay của Lâm Dương, tự nhiên cũng sẽ không có chuyện gì.

Nhân tộc lập Nhân Vương, ở Nhân tộc đã gây ra sóng gió lớn, tuy nhiên, việc này truyền đến Hồng Hoang lại không có quá nhiều biến động.

Dù rằng, hiện nay chúng sinh Hồng Hoang, ngay cả các cường giả đại năng cũng sẽ không khinh thường sự tồn tại của Nhân tộc, nhưng cũng không đến mức lúc nào cũng chú ý, dù sao cũng chỉ là một Nhân Vương, không đến mức khiến người ta bàn tán.

Sự xuất hiện của Nhân Vương, tự nhiên đã gây ra sự chấn động lớn cho toàn bộ Nhân tộc, một trận biến cách, trong thời gian ngắn

không thể lắng xuống.

Vào lúc đó, Lâm Dương đã rời khỏi Nhân tộc Thánh Địa.

Nhân tộc Thánh Địa, nằm không xa Bất Chu Sơn, xuất phát từ lòng khao khát đối với Bất Chu Sơn, điểm dừng chân đầu tiên của Lâm Dương chính là Bất Chu Sơn.

Lâm Dương bay lên không, không quá quan tâm đến tốc độ, chậm rãi cưỡi mây trên thiên khung hướng về phía Bất Chu Sơn.

Dãy núi trùng điệp, đỉnh phong cao vút xuyên mây, kỳ sơn quái thạch, nước trong cát trắng, khắp nơi đều như cảnh giới tiên gia, chỉ là một góc của Hồng Hoang mà thôi.

Suốt dọc đường du lịch, dị thú thân hình khổng lồ có thể thấy khắp nơi, kèm theo tự nhiên là tranh đấu, linh căn, linh quả, linh dược, nơi linh khí sung túc,...

đều là lý do tranh đấu, nhược nhục cường thực, thích giả sinh tồn, đó chính là pháp tắc sinh tồn nguyên thủy nhất.

Nhưng, đối với những điều này, Lâm Dương đều không để ý, mỗi khi gặp tiên quả, y đều hái vài quả để nếm, gặp linh trân cũng sẽ thu thập, thời gian cũng trôi qua một cách vô ý.

Trong nháy mắt mấy chục năm trôi qua, cùng lúc đó, Lâm Dương cũng đã đến được điểm đến của mình.

Dãy núi khổng lồ trực tiếp vút lên mây xanh, không thể nhìn rõ, quanh năm bao quanh bởi tiên vụ mờ mịt khắp nơi lấp lánh, từng ngọn núi hùng vĩ nối tiếp nhau, khắp nơi có thể thấy những cây cổ thụ cao vút, mỗi cây đều cao trăm vạn trượng, một mắt không thể nhìn thấy đỉnh, chỉ là ở dưới chân Bất Chu Sơn mà thôi.

Bất Chu Sơn thực sự do xương cột sống của Bàn Cổ biến hóa, lại là trung tâm nhất của toàn bộ thế giới Hồng Hoang, Bàn Cổ khai thiên

tích địa, dù đã chết đi, nhưng trên Bất Chu Sơn vẫn còn lưu lại uy áp của Bàn Cổ.

Chỉ là, cùng với uy áp của Bàn Cổ trên Bất Chu Sơn ngày càng yếu đi, đến nay ngay cả tồn tại dưới Tiên Đạo cũng có thể tùy tiện tiến vào trong đó.

Đây cũng là lý do, năm xưa Nhân tộc khi sinh ra ở Bất Chu Sơn, lại không bị nghiền nát thành bột mịn, tu vi của Lâm Dương đã đạt tới Đại La Kim Tiên, uy áp của Bàn Cổ trở nên yếu ớt, nhưng trong cõi vô minh vẫn khiến y cảm thấy một cảm giác vô cùng khủng bố.

"Ngày xưa Bàn Cổ khai thiên tích địa, tu vi rốt cuộc khủng bố đến mức nào, sau khi chết đi vô số nguyên hội đến nay, vẫn còn lờ mờ có thể cảm nhận được luồng khí tức khiến người ta kinh hãi đó." Lâm Dương thở dốc, vội vàng thu hồi thần thức đang dò xét, trong mắt lưu chuyển sự chấn động sâu sắc, vừa rồi y thử lĩnh ngộ luồng khí tức Bàn Cổ lưu lại đó, liền dùng thần thức giao thoa tiến vào trong đó.

Nhưng chỉ trong khoảnh khắc, Lâm Dương liền không thể chịu đựng nổi, trực tiếp thu hồi thần thức, thực sự bởi vì luồng khí tức đó, khủng bố đến mức khó mà tưởng tượng, nếu chậm một chút nữa, thần thức dò xét liền sẽ bị nghiền nát thành hư vô.

"Bất Chu Sơn, đệ nhất thần sơn Hồng Hoang, không biết có thể tìm được cơ duyên thuộc về ta hay không." Lâm Dương không còn tùy ý dò xét thần thức, thu thần thức lại trăm dặm, sau đó mới bước vào dãy núi Bất Chu Sơn.

Vừa đặt chân lên Bất Chu Sơn, Lâm Dương liền nhạy bén cảm nhận được một luồng uy áp nặng nề, nhưng luồng uy áp này không hề mạnh mẽ, cũng là do tu vi y cường đại, mới có thể cảm nhận được, nếu đặt trên người bình thường thì căn bản sẽ không có bất kỳ cảm giác nào.

Luồng uy áp này không mạnh, cũng tương đương với gấp đôi bình thường mà thôi.

Lâm Dương không quá để ý, bước lên một bước, thân hình liền biến mất trong đại địa mênh mông.

Bất Chu Sơn không cấm bay lượn, nhưng Lâm Dương đã định du lịch Bất Chu Sơn, tự nhiên sẽ không chọn phương pháp bay lượn, với lực lượng nhục thân hiện nay, tốc độ đi bộ cũng chưa chắc đã kém hơn bay lượn. ... ...

Chương 83

Bất Chu Sơn tuy là đệ nhất thần sơn Hồng Hoang, đã sinh ra không ít Tiên Thiên Linh Vật, nhưng dù sao đã trôi qua vô số nguyên hội, nếu thực sự có Tiên Thiên Sinh Vật, cũng đã sớm bị người khác lấy đi rồi, nhưng trong đó các loại linh dược tiên quả thì nhiều không kể xiết, lại không thiếu những linh dược ức vạn năm tuổi.

Phía sau Lâm Dương có một Nhân tộc khổng lồ, đối với những thứ này y tự nhiên không cự tuyệt, gần như đều thu vào không gian trữ vật của mình.

"Linh khí Bất Chu Sơn thật nồng đậm, e rằng so với những Động Thiên Phúc Địa của các cường giả đại năng cũng không hề kém cạnh." Lâm Dương khẽ cười, nhưng y hiểu rằng, Bất Chu Sơn không thích hợp để tu luyện.

Tuy Bất Chu Sơn trải qua năm tháng lâu dài, uy áp của Bàn Cổ ẩn chứa trong đó đã giảm xuống đến mức đóng băng, nhưng muốn tĩnh tâm tu luyện lại cũng khó khăn, có ảnh hưởng của uy áp Bàn Cổ, trừ phi là tồn tại cấp Đại La Kim Tiên, nếu không căn bản không thể tĩnh tâm lĩnh ngộ Đạo Pháp.

Những Đại La Kim Tiên hầu như đều có đạo trường của riêng mình, chưa chắc đã kém hơn Bất Chu Sơn, nên càng không chọn khai tịch đạo trường ở nơi như vậy.

Bất Chu Sơn thân là đệ nhất thần sơn Hồng Hoang, đến nay có không ít tồn tại đến đây dò xét, nếu lập đạo trường ở đây, e rằng mỗi ngày đều bị quấy rầy, càng không thể an tâm tu luyện.

Trong nháy mắt, Lâm Dương đã du lịch Bất Chu Sơn trăm năm, trăm năm thời gian không dài, nhưng thu hoạch của Lâm Dương lại vô

cùng khả quan, trong đó có ba cây Hậu Thiên Linh Căn, tuy chỉ là hậu thiên, nhưng đã bước vào cấp độ linh căn, xa xa không phải linh dược thông thường có thể sánh bằng.

Đối với Nhân tộc đều là tồn tại nền tảng, càng không cần nói đến vô số linh dược ức vạn năm tuổi khác rồi, nếu toàn bộ lấy ra, e rằng hoàn toàn đủ để trăm vạn đại quân Nhân tộc, tu vi lại một lần nữa leo lên một tầng.

Cùng lúc đó, Lâm Dương cũng đã đến được đỉnh Bất Chu Sơn, vô số nguyên hội trôi qua, tuy uy áp của Bàn Cổ trên Bất Chu Sơn đã suy yếu rất nhiều, nhưng ở đỉnh bộ vẫn là nơi tiên nhân thông thường khó mà đặt chân đến.

Nơi đây, bao phủ một tầng đạo vận không thể nhìn rõ, bài xích những kẻ chưa nhập Đại La Kim Tiên ra ngoài, đồng thời uy áp Bàn Cổ còn lưu lại bên trong càng khủng bố hơn, Đại La Kim Tiên thông thường, đều cần cẩn thận đối mặt, bởi vì sự tồn tại của đạo vận cổ xưa đó, khiến họ căn bản không thể tùy tâm vận chuyển pháp lực trong cơ thể, hơi bất cẩn một chút, liền sẽ có nguy hiểm giáng lâm.

"Nơi đây tuy là một hiểm địa, nhưng đối với ta lại không có bất kỳ khó khăn nào." Lâm Dương khẽ cười, sau đó trực tiếp bước vào trong đó, trong khoảnh khắc một luồng áp lực nặng nề giáng xuống trên cơ thể y.

Đối mặt với luồng uy áp đó, Lâm Dương không vận chuyển pháp lực để chống cự, chỉ thấy trên da thịt y đột nhiên lóe lên một đạo huyền hoàng kim quang, bài xích luồng áp lực đó ra ngoài.

Hiện nay Huyền Hoàng Công Đức Bất Diệt Thể của Lâm Dương, sớm đã tiểu thành, đủ sức sánh ngang với cường độ phòng ngự của Tiên Thiên Linh Bảo trung phẩm, chỉ riêng cấp độ uy áp như vậy, đối với y không là gì, không thi triển pháp lực vẫn có thể dễ dàng chống

cự.

Ánh mắt Lâm Dương sáng lên, không khỏi lẩm bẩm: "Linh khí Tiên Thiên thật nồng đậm, ở đây e rằng đã thai nghén Tiên Thiên Linh Bảo, chỉ là không biết ta có cơ duyên tìm kiếm được hay không." Muốn tìm kiếm linh bảo, đều cần dựa vào cơ duyên của bản thân, Tiên Thiên Linh Bảo đều có số, trong cõi vô minh tự có sắp đặt, đó cũng là lý do sau khi tu vi đạt đến một trình độ nhất định, các tiên nhân Hồng Hoang đều sẽ đi du lịch bên ngoài.

Nếu không đi ra ngoài mà xem, làm sao có thể tìm được cơ duyên thuộc về mình.

Nhưng, Lâm Dương cũng không ôm quá nhiều hy vọng, Hồng Hoang đến nay đã tồn tại vô số nguyên hội, cường giả càng không ít, Bất Chu Sơn thân là đệ nhất thần sơn Hồng Hoang, hầu như bất cứ ai cũng sẽ đặt chân đến nơi này, trong đó cơ duyên còn sót lại thì ít lại càng ít, chưa chắc có thể tìm được Tiên Thiên Linh Bảo.

Nhưng, đã tiến vào vùng đất này, Lâm Dương tự nhiên muốn xem kỹ.

Vùng đất này, linh khí nồng đậm, trong đó các loại linh dược có thể thấy khắp nơi, cây đại thụ cao vút khắp nơi, đều là những cây cổ thụ không dưới trăm ức vạn năm tuổi, khí tức tang thương ập đến, khắp nơi hiện ra những dãy núi hùng vĩ.

Lâm Dương bước về một hướng trong số đó, dọc đường phàm là linh dược có phân linh dược trên ức vạn năm tuổi đều sẽ bị y thu vào.

"Ơ, phía trước linh khí dao động thật mạnh, chẳng lẽ có linh bảo tồn tại." Đột nhiên, Lâm Dương cảm ứng được từ xa có từng trận linh khí dao động, trong khoảnh khắc tâm thần khẽ động, sau đó liền trực tiếp bước về phía trước. ... ...

Từng trận tiên thiên linh vụ mờ mịt khắp đại địa, hình thành sương mù tiên khí, bao phủ một vùng đại địa, khắp nơi dũng động đạo vận huyền bí, thậm chí trong đó Lâm Dương cảm nhận được một luồng khí tức quen thuộc.

"Tinh thần chi lực?

Nơi đây vì sao lại có Tinh Thần Chi Lực xuất hiện?" Lâm Dương nhíu mày, luồng khí tức đó vô cùng nhạt, nhưng y tu luyện Tinh Thần Biến, sao lại không cảm nhận được luồng khí tức đó chứ!

"Dù sao thì, cứ vào xem sẽ biết." Lâm Dương không do dự nhiều, bước chân vừa nhấc, thân hình liền ẩn mình vào trong tiên vụ, không biết đi về đâu.

Trước mắt một mảng trắng xóa, căn bản không thể phân biệt phương hướng, ngay cả thần thức ở nơi đây cũng không thể phóng ra ngoài, thân ở trong đó như người mù vậy, may mắn là, Lâm Dương tạm thời không phát hiện ra nơi nào có nguy hiểm.

"Tinh Thần Chi Lực, xem ra phương hướng đang ở bên cạnh." Tuy mắt không thể nhìn, thần thức cũng không thể phóng ra ngoài, nhưng bằng vào sự nhạy bén của Lâm Dương đối với Tinh Thần Chi Lực, y trong khoảnh khắc đã phân biệt được phương hướng.

Lâm Dương ở trong thế giới trắng xóa, vô định đi bộ, không lâu sau, mảng trắng xóa trước mắt trong khoảnh khắc tiêu tán, hiện ra trước mắt y là một thế giới hệt như tiên cảnh.

Hào quang ngũ sắc rực rỡ hiện ra, trước mắt là một bình nguyên vô tận, mọc đầy các loại hoa, ngũ sắc tân phân, linh khí tiên thiên hùng vĩ thực sự ập đến, trong đó điều khiến Lâm Dương chú ý nhất chính là cây đại thụ sừng sững giữa bình nguyên kia.

"!

Tiên Thiên Linh Căn, Tinh Thần Thụ.” Lâm Dương thất thanh hét lớn, thần tình tràn ngập khó có thể tin, y lại vạn vạn không ngờ lại tìm được chí bảo này!

Cây cổ thụ cao khoảng trăm vạn trượng đó, tang thương cổ phác, khí tức dày đặc, rễ cây như rồng cuộn giao thoa, mỗi một cành cây đều dài trăm trượng.

Điều khiến người ta kinh ngạc nhất chính là, những lá cây rực rỡ như tinh thần, hình dạng như ngôi sao năm cánh, mỗi một lá cây đều ẩn chứa lượng lớn Tinh Thần Chi Lực, ít nhất tương đương với tổng lượng Lâm Dương hấp thu trong một năm.

Tinh Thần Thụ, tuy cũng là Tiên Thiên Linh Căn, nhưng vì ngoài việc có thể tiếp dẫn Tinh Thần Chi Lực chu thiên ra không có bất kỳ công dụng nào khác, nên không được xếp vào một trong Thập Đại Tiên Thiên Linh Căn.

Tinh Thần Chi Lực, vốn dĩ có thể tùy ý thu thập từ Tinh Thần Chu Thiên, nhưng lại không có bao nhiêu người sẽ đi hấp thu loại sức mạnh này, bởi vì Tinh Thần Chu Thiên cách Hồng Hoang quá xa xôi, Tinh Thần Chi Lực cũng không tinh thuần như Tiên Thiên Linh Khí, căn bản không có ai sẽ đi hấp thu loại sức mạnh này.

Từ khi Tinh Thần Thụ xuất hiện, cũng chẳng có ai cố ý tìm kiếm tung tích của nó.

Tinh thần chi lực, đối với người khác có cũng được, không có cũng chẳng sao, nhưng đối với Lâm Dương thì vô cùng hữu dụng, đặc biệt là một Tinh Thần Thụ có thể dẫn dắt lực lượng của Chu Thiên Tinh Đấu, trong mắt hắn càng như một chí bảo vậy.

“Quả nhiên là cơ duyên tốt, có Tinh Thần Thụ, tốc độ tu luyện của ta ít nhất có thể tăng lên vài lần.” Ánh mắt Lâm Dương rực cháy, đặc biệt khi hắn nhận ra Tinh Thần Thụ đã thai nghén tinh thần chi lực

bàng bạc qua vô số nguyên hội, ánh mắt hắn càng chấn động.

"Hưu!" Thân hình Lâm Dương thoắt cái, giây tiếp theo đã xuất hiện bên cạnh Tinh Thần Thụ, tay chạm vào thân cây, một cỗ ý thức thân thiết từ trong Tinh Thần Thụ truyền ra, ức vạn lá cây Tinh Thần Thụ phát ra âm thanh "xào xạc".

Chương 84

"A a, chắc hẳn ngươi cũng đang mong chờ ta đây." Lâm Dương đưa tay vuốt ve Tinh Thần Thụ, khẽ mỉm cười, sau đó thần thức thâm nhập vào trong.

Tiên Thiên Linh Căn khác với những linh vật khác, tuy không có trí tuệ nhưng lại có linh tính, một khi bị luyện hóa trực tiếp, ví như cây Nhân Sâm Quả trong tay Trấn Nguyên Tử, một khi đã bị luyện hóa thì không ai có thể đoạt đi được.

Tinh Thần Thụ là một Tiên Thiên Linh Căn cũng vậy, sau khi thần thức Lâm Dương thâm nhập vào, lập tức tìm thấy linh tính của Tinh Thần Thụ, thần thức xâm nhập vào không gặp bất kỳ trở ngại nào, cũng vì hắn rất khế hợp với Tinh Thần Thụ.

Bằng không, muốn luyện hóa bất kỳ linh vật nào cũng sẽ có sự chống cự, về phần mức độ chống cự cuối cùng phải xem Tiên Thiên Linh Căn mạnh mẽ đến đâu.

Như Tinh Thần Thụ này ẩn chứa tinh thần chi lực đã tích tụ qua vô số nguyên hội, nếu nó chống cự, Lâm Dương với tu vi Đại La Kim Tiên cũng cần trải qua một trận giằng co kéo dài, từ từ mài mòn sự tích lũy của đối phương mới có thể luyện hóa thành công.

Lâm Dương dễ dàng đi vào hạt nhân của Tinh Thần Thụ, chỉ trong vài hơi thở đã luyện hóa hạt nhân thành công.

Cảm nhận tinh thần chi lực không ngừng tuôn trào từ Tinh Thần Thụ, thân thể Lâm Dương lập tức đỏ bừng.

Lâm Dương bất đắc dĩ nói: "Khụ khụ, khoan đã, tích tụ tinh thần chi lực bàng bạc như vậy, đừng có đổ hết vào ta, ta sắp bị căng chết rồi." Tinh thần chi lực mà Tinh Thần Thụ thai nghén bàng bạc đến

mức nào, nếu đổ hết vào, Lâm Dương cũng khó mà chịu nổi.

May mắn thay, Tiên Thiên Linh Căn có linh tính, hiểu được ý đồ của Lâm Dương, lập tức ngừng quán thâu tinh thần chi lực.

Không, Lâm Dương cũng không có ý trách tội, sau khi luyện hóa linh tính của Tinh Thần Thụ, hắn cũng biết vì sao Tinh Thần Thụ từ đầu đã biểu hiện nhiệt tình, thậm chí không có chút nào cản trở việc luyện hóa.

Đó là vì, tuy Tinh Thần Thụ có thể dẫn dắt tinh thần chi lực, nhưng việc tiến hóa lại không dựa vào việc hình thành chi lực, mà là một loại sức mạnh gọi là Tạo Hóa Bản Nguyên, cỗ sức mạnh này cần phải hấp thu tinh thần chi lực mới có thể đạt được.

Cây Tinh Thần Thụ này đã cắm rễ ở đây hàng trăm vạn nguyên hội, sớm đã bị tinh thần chi lực tràn đầy, căn bản không thể tiếp tục hấp thu Chu Thiên tinh thần chi lực, nó cảm nhận được Lâm Dương toàn thân tràn đầy tinh thần chi lực, cho nên mới bị hấp dẫn, đồng thời phối hợp để Lâm Dương luyện hóa.

Cũng là để nó chuyển giao tinh thần chi lực mà nó ẩn chứa cho Lâm Dương, chỉ là linh tính của nó không quá mạnh mẽ, cho nên sau khi luyện hóa xong, nó mới trực tiếp bắt đầu quán thâu tinh thần chi lực cho Lâm Dương, chỉ là, tinh thần chi lực được thai nghén qua hàng trăm vạn nguyên hội thì bàng bạc đến mức nào, Lâm Dương nhất thời căn bản không thể hấp thu hết được.

Nhưng, một tồn tại có linh tính của Tiên Thiên Linh Vật thì sẽ nghe lời.

"Xào xạc!" "Ai, lần đầu tiên cảm thấy tinh thần chi lực nhiều đến mức không hấp thu hết được, cảm giác này... quả thực quá mỹ diệu." Lâm Dương thần sắc đầy đắc ý, nhìn về phía Tinh Thần Thụ khổng lồ, nội tâm thầm nghĩ: "Tinh Thần Thụ, ẩn chứa tinh thần chi lực tích

lũy qua vô số nguyên hội, nếu hấp thu toàn bộ, e rằng có thể giúp ta hoàn thành quá trình chuyển đổi từ Hằng Tinh sang Ám Tinh." Từ Hằng Tinh chuyển đổi thành Ám Tinh, cần vô cùng sức mạnh, lúc đầu ở Hỗn Độn, thông qua đạo tràng của Nữ Oa nương nương, Lâm Dương may mắn thôn phệ được không ít Hỗn Độn khí tức, nhưng sau này sẽ không đơn giản như vậy.

Mỗi lần tiến bộ một chút đều cần lượng lớn nội tình để lấp đầy, giờ đây không cần lo lắng, có Tinh Thần Thụ, không chỉ Lâm Dương đột phá Ám Tinh không thành vấn đề, mà việc tu luyện sau này cũng sẽ tiến triển vượt bậc.

"Xào xạc!" "Ừm?

Bên kia có bảo vật?" Đột nhiên, Tinh Thần Thụ thông qua linh tính còn sót lại trong tâm thần Lâm Dương mà giao tiếp, tuy vì không có linh trí nên chỉ có thể giao tiếp đơn giản nhất, nhưng ý tứ lại biểu đạt vô cùng rõ ràng.

Lâm Dương khẽ nhíu mày nhìn quanh: "Ồ, nơi đây lại là một nội thiên địa thế giới, ta trước đó chưa từng phát hiện một chút nào." Nội thiên địa, tương đương với một Tiểu Thiên Thế Giới, các Đại Năng giả Chuẩn Thánh về cơ bản đều dùng đại thần thông khai mở một nội thiên địa thế giới trong đạo tràng, tuy không thể như Thánh Nhân trực tiếp khai mở một Tiểu Thế Giới trong Hỗn Độn.

Nhưng nội thiên địa lại là một tồn tại độc nhất vô nhị, ẩn mình trong không gian, điều quan trọng nhất là, sau khi nội thiên địa được khai mở, nó có sự tồn tại của pháp tắc như một Tiểu Thiên Thế Giới, chứ không phải đơn thuần là một vùng không gian.

"Không gian này cũng không biết hình thành thế nào, nhưng có thể khai mở nội thiên địa trong Bất Chu Sơn, nếu không có Tiên Thiên Linh Bảo mạnh mẽ thì chắc chắn có tồn tại thần bí." Lâm Dương

càng nghiêng về giả thuyết trước, giờ đây ở Hồng Hoang, có thể khai mở nội thiên địa trong Bất Chu Sơn, chỉ có Thánh Nhân mới có thể làm được, dù sao Bất Chu Sơn được hóa thành từ xương sống của Bàn Cổ, muốn đả thông linh mạch hình thành nội thiên địa, không phải ai cũng làm được.

"Đi xem sao." Đã biết rồi, Lâm Dương tự nhiên phải thăm dò rõ ràng nơi này mới được.

"Xào xạc!" Theo sự chỉ dẫn của lá Tinh Thần Thụ, Lâm Dương đi về phía trước, sau khi xuất hiện trong nội thiên địa, thần thức của hắn cũng có thể sử dụng được.

Cũng là sau khi Lâm Dương lan tỏa thần thức ra, hắn mới thực sự hiểu được thế giới nội thiên địa này rốt cuộc lớn đến mức nào.

Với tu vi hiện tại của Lâm Dương, thần thức triển khai, ức vạn dặm đại địa đều có thể rõ ràng hiện lên trong tâm trí, thế nhưng, sau ức vạn dặm, lại là một ức vạn dặm khác.

Thoáng cái vài ngày trôi qua, Lâm Dương vẫn chưa tìm thấy linh vật mà Tinh Thần Thụ chỉ dẫn, từ đó có thể thấy nội thiên địa này rốt cuộc rộng lớn đến mức nào.

"Tinh Thần Thụ đã tồn tại trong nội thiên địa này hàng trăm vạn nguyên hội, với thời gian dài như vậy, nội thiên địa có thể diễn hóa đến mức độ này, cũng không có gì kỳ lạ, vả lại, cần biết rằng, nơi này có thể được khai mở từ linh mạch của Bất Chu Sơn." Lâm Dương không nản lòng, nội thiên địa càng rộng lớn, càng có thể cho thấy Tiên Thiên Linh Bảo được thai nghén ở đây đáng sợ đến mức nào, nếu không, căn bản không thể chống đỡ được.

Thoáng cái, lại vài ngày trôi qua, cuối cùng vào một khắc nào đó, tâm thần Lâm Dương rung động, mắt hắn bừng sáng nhìn về phía trước.

“Tìm thấy rồi.” Lâm Dương khẽ thì thầm một câu, rồi thoắt cái biến mất tại chỗ. ...

Khi Lâm Dương xuất hiện trở lại, thần sắc hắn có chút ngưng trọng.

Một không gian rộng khoảng trăm dặm, nơi đây tràn ngập một cỗ tử sắc sương mù, cỗ sương mù này đầy rẫy sự sắc bén, ẩn ẩn khiến Lâm Dương cảm giác thân thể như muốn bị xé toạc.

“Bảo bối bên trong, chỉ riêng cỗ phong mang sắc bén tỏa ra này, đã khiến ta có cảm giác nhục thân muốn bị xé nát.” Tâm thần Lâm Dương chấn động, cần biết rằng hiện giờ Huyền Hoàng Công Đức Bất Diệt Thể của hắn đã tiểu thành, chỉ bằng nhục thân phòng ngự đã có thể cứng rắn chống lại uy lực của Trung Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, thêm tu vi của hắn, càng khó mà tưởng tượng được.

Nhưng, càng lợi hại, lại càng có thể chứng minh, bảo địa này thai nghén một linh bảo phi phàm.

Giây tiếp theo, toàn thân Lâm Dương kim quang Huyền Hoàng đại tác, pháp lực vận chuyển, cái cảm giác như muốn bị xé toạc mới tiêu tan, sau đó không chút do dự trực tiếp bước vào trong màn sương mù màu tím.

Đắm mình trong tử vụ, Lâm Dương cũng không cảm thấy gì, tuy tử vụ có một cỗ khí cơ sắc lạnh, nhưng lại không gây tổn thương.

Lâm Dương tiến lên, nơi đây là một vùng hoang vu, cũng không có gì đáng xem, tử sắc sương mù tuy che khuất tầm nhìn, nhưng lại không cản trở thần thức của hắn, nên hắn vẫn nắm rõ tình hình xung quanh như lòng bàn tay.

Chẳng mấy chốc, Lâm Dương đã đến vị trí trung tâm, đồng thời ánh mắt hắn cũng lập tức nhìn thấy khoảng đất trống phía trước.

Khoảng đất trống rộng vài trăm trượng xung quanh, không có bất kỳ tử sắc sương mù nào, chỉ có một thước tử sắc cắm sâu vào đất.

Chương 85

Cây thước này toàn thân màu tím, chất liệu như ngọc mà không phải ngọc, bề ngoài cổ phác mang đạo chi thuần phác, phía trên có những hoa văn thần bí, cây thước được bao quanh bởi một làn sương tím nhàn nhạt, toát lên vẻ tôn quý.

"!" Tuy nhiên, khi ánh mắt Lâm Dương nhìn về phía cây thước tử sắc đó, đồng tử hắn hơi co lại, tâm thần lại dâng trào sóng lớn, không khỏi cảm thấy có chút hoang đường.

"Hồng Mông Công Đức Lượng Thiên Xích." Một danh xưng hiện lên trong não hải Lâm Dương, quanh quẩn mãi, khiến hắn chấn động.

Hồng Mông Công Đức Lượng Thiên Xích chưa từng xuất hiện trong Hồng Hoang, Lâm Dương sở dĩ biết đến sự tồn tại của nó, là vì hắn hiểu rõ một Chí Bảo như vậy mạnh mẽ đến mức nào.

Hồng Mông Công Đức Lượng Thiên Xích là một Hậu Thiên Chí Bảo, về tầng thứ công phạt hoàn toàn không kém bất kỳ Chí Bảo nào, đồng thời cũng là một Công Đức Chí Bảo.

Hồng Mông Công Đức Lượng Thiên Xích ra đời vào đầu thời khai thiên lập địa, sau khi Bàn Cổ khai thiên, có ba phần khai thiên công đức lưu lộ ra, trong đó một phần rưỡi khai thiên công đức, dung hợp với Thiên Địa Huyền Hoàng chi khí, diễn biến thành Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo, Huyền Hoàng Linh Lung Tháp.

Bảo vật này nằm trong tay Thái Thanh Lão Tử, được mệnh danh là Chí Bảo phòng ngự số một Hồng Hoang, trấn trên đỉnh đầu thì Tiên Thiên Bất Bại, không ai có thể phá vỡ phòng ngự của nó.

Một phần rưỡi khai thiên công đức còn lại, thì cùng với một đạo pháp tắc thế giới hoàn chỉnh của Hồng Hoang hóa thành Hậu Thiên

Công Đức Chí Bảo, Hồng Mông Lượng Thiên Xích, ẩn chứa pháp tắc thế giới, tùy ý vươn ra có thể phá nát khung trời.

Trong đó, một tia tử khí mỏng manh, ẩn chứa khí cơ sắc bén không thua kém bất kỳ Tiên Thiên Chí Bảo nào, cùng với Huyền Hoàng Công Đức Linh Lung Tháp, lần lượt nắm giữ công phạt vô thượng và phòng ngự vô thượng.

Chính vì một Chí Bảo như vậy, Lâm Dương mới cảm thấy có chút hoang đường, quả thực nên dùng từ "vận chó ngáp phải ruồi" để hình dung.

Lâm Dương mặt đầy rực cháy, cuồng hỉ, một bước đạp tới, lập tức đến trước Hồng Mông Công Đức Lượng Thiên Xích, đưa tay ra trực tiếp nắm lấy một đầu của Hồng Mông Công Đức Lượng Thiên Xích.

"Ông ông!" Tuy nhiên, khi Lâm Dương nắm tay vào một đầu của Hồng Mông Công Đức Lượng Thiên Xích, một đạo khí cơ sắc bén đột nhiên bùng phát từ trên đó, tử vụ trong khoảnh khắc hóa thành sát phạt đáng sợ.

"Phốc xuy!" Một đoàn huyết vụ từ lòng bàn tay Lâm Dương nổ tung, may mà Hồng Mông Công Đức Lượng Thiên Xích là vật vô chủ, bằng không, chỉ với một kích này, e rằng sẽ chặt đứt cả bàn tay Lâm Dương.

Cần biết rằng, Lâm Dương lúc này thúc đẩy Huyền Hoàng Công Đức Bất Diệt Thể của mình, đã ở tầng phòng ngự của Trung Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, nhưng dù vậy, Hồng Mông Công Đức Lượng Thiên Xích vẫn dễ dàng phá tan lòng bàn tay hắn, có thể tưởng tượng phong mang bên trong nó đáng sợ đến mức nào.

"Hừ!

Vật vô chủ sao có thể tranh đấu với ta.” Sắc mặt Lâm Dương lạnh lùng, không quan tâm đến vết thương trên lòng bàn tay, hắn không hề buông Hồng Mông Công Đức Lượng Thiên Xích ra, ngược lại, một cỗ uy thế ngút trời bùng phát, cuộn trào sức mạnh thần thức, trực tiếp ầm ầm áp xuống.

Uy áp đáng sợ, khiến Hồng Mông Công Đức Lượng Thiên Xích bị áp chế sâu hơn một tầng, đồng thời, làn sương tím mỏng manh trên đó cũng không ngừng run rẩy, đúng lúc này, thần thức Lâm Dương nhân cơ hội nhập vào.

“Ông ông ông!” Linh Bảo có linh, linh tính của Chí Bảo càng mạnh, không muốn bị Lâm Dương luyện hóa, lập tức bắt đầu phản kháng dữ dội, một cỗ linh tính không kém Lâm Dương bùng phát, va chạm vào nhau.

Sắc mặt Lâm Dương có chút trắng bệch, “Đấu với ta ư, ta sẽ cho ngươi biết sự lợi hại của ta, mười hai vạn chín ngàn sáu trăm vạn Hằng Tinh chi lực, cho ta chuyển!” “Hoa lạp lạp!

Hoa lạp lạp!” Uy thế cuồn cuộn hóa thành trường hồng, trực tiếp bay lên, lực lượng kinh khủng từ trong cơ thể Lâm Dương bùng phát, nhiễm vào hắn như một tiểu kim nhân, lấp lánh sắc vàng chói lọi, sức mạnh dâng trào, khiến toàn bộ không gian thế giới đều bị vặn vẹo.

Trong vũ trụ nhục khiếu của Lâm Dương, mỗi một Hằng Tinh, vào giờ khắc này, đều như một động cơ, điên cuồng vận chuyển, mỗi phút ít nhất có hàng vạn lần vận chuyển, mỗi lần vận chuyển, đều có lực lượng kinh khủng xuyên qua nhục khiếu truyền vào cơ thể Lâm Dương.

Lực lượng của mười hai vạn chín ngàn sáu trăm vạn Hằng Tinh bùng phát trong chớp mắt.

Lúc này Lâm Dương như hóa thân thành một tôn thần linh vĩnh

hằng, vẻ mặt mang uy nghiêm vô thượng, khẽ quát: “Cho ta trấn áp!” Âm thanh mang theo uy nghiêm đáng sợ, toàn thân uy thế Đạo Vận hóa thành công phạt vô thượng, ầm ầm đánh thẳng vào Hồng Mông Công Đức Lượng Thiên Xích trong tay hắn.

“Ông ông ông!” Dưới lực lượng kinh khủng, Hồng Mông Công Đức Lượng Thiên Xích phát ra tiếng rên rỉ bất cam, dù là Hậu Thiên Chí Bảo, vào giờ khắc này cũng chỉ là vật vô chủ, lúc này toàn thân Lâm Dương sức mạnh bùng phát, ẩn ẩn còn chạm đến lãnh địa Chuẩn Thánh, Hồng Mông Công Đức Lượng Thiên Xích làm sao có thể chống cự.

Sau khi Hồng Mông Công Đức Lượng Thiên Xích lộ ra kẽ hở, thần thức Lâm Dương lập tức như hồng lưu tuôn vào, trong chớp mắt chiếm lĩnh cấm chế thứ nhất của nó!

“Ông ông ông!” Sự run rẩy kịch liệt trên Hồng Mông Công Đức Lượng Thiên Xích bắt đầu chậm lại, không lâu sau hoàn toàn biến mất, bởi vì lúc này, Lâm Dương đã hoàn toàn luyện hóa cấm chế đầu tiên.

Lâm Dương khóe miệng mang theo ý cười, cánh tay khẽ dùng lực, dễ dàng rút cây thước dài màu tím ra.

“Thứ!” “Ông ông ông!” Hồng Mông Công Đức Lượng Thiên Xích khẽ run rẩy, dường như đang reo vui.

“Không hổ là Hậu Thiên Chí Bảo công phạt số một khai thiên lập địa, sự huyền diệu của pháp tắc thế giới quá mạnh mẽ.” Pháp tắc thế giới, chính là bốn nguyên tố cơ bản địa thủy hỏa phong được cấu thành khi sáng tạo thế giới, dung hợp lại, chính là sức mạnh của thế giới, Hồng Mông Công Đức Lượng Thiên Xích, sở dĩ có thể trở thành Chí Bảo công phạt số một, chính là vì ẩn chứa sức mạnh của thế giới.

Hồng Mông Công Đức Lượng Thiên Xích, có thể phá vỡ vách

ngăn thế giới, tử sắc sương mù trên đó càng có thể phá vỡ mọi phòng ngự trên thế gian, trực tiếp tấn công bản nguyên, cũng là lý do tại sao, dù Lâm Dương có Huyền Hoàng Công Đức Bất Diệt Chân Thân, sở hữu phòng ngự kinh khủng như vậy, vẫn bị phá vỡ.

"Pháp tắc thế giới, không biết sau khi Huyền Hoàng Công Đức Bất Diệt Thể của ta đại thành có thể phá vỡ không?" Khóe miệng Lâm Dương khẽ nhếch lên, trong lòng lại phủ định, bởi vì Huyền Hoàng Công Đức Bất Diệt Thể là thể chất cấp Hồng Mông, Hồng Mông Công Đức Lượng Thiên Xích, tuy có hai chữ Hồng Mông nhưng lại không phải vật phẩm cấp Hồng Mông, cho nên không thể phá vỡ Huyền Hoàng Công Đức Bất Diệt Thể đã đại thành.

"Có Hồng Mông Công Đức Lượng Thiên Xích cấp Hậu Thiên Chí Bảo, lực lượng công phạt của ta e rằng có thể đạt đến tầng Chuẩn Thánh." Hiện giờ Lâm Dương dựa vào nội tình bản thân, tuy tự nhận chiến lực không thua kém các Đại Năng giả Đại La Kim Tiên viên mãn, nhưng khi đối mặt với những tồn tại siêu nhiên như Chuẩn Thánh, lại không có cách nào chống đỡ, nay có Chí Bảo như vậy, ít nhất về mặt công phạt, Chuẩn Thánh cũng có thể bị thương, thậm chí có thể được xưng là tồn tại vô địch trong Đại La Kim Tiên.

Sau khi thu Hồng Mông Công Đức Lượng Thiên Xích, Lâm Dương nhìn toàn bộ nội thiên địa, khẽ cười nói: "Không sai, toàn bộ thế giới này do Hồng Mông Công Đức Lượng Thiên Xích khai mở, thảo nào có thể khai mở nội thiên địa trên Bất Chu Sơn." Trước đây Lâm Dương từng thắc mắc, rốt cuộc tồn tại nào có thể khai mở nội thế giới từ linh mạch Bất Chu Sơn, nhưng sau khi tìm thấy Hồng Mông Công Đức Lượng Thiên Xích, mọi thắc mắc đều được giải đáp.

Hồng Mông Công Đức Lượng Thiên Xích, vốn là pháp tắc của thế giới diễn hóa, có thể khai mở một nội thiên địa từ Bất Chu Sơn là điều hết sức bình thường.

Sau khi Lâm Dương luyện hóa Hồng Mông Công Đức Lượng Thiên Xích, toàn bộ nội thiên địa cũng thuộc về hắn, cần biết rằng nội thiên địa này đã thai nghén vô số nguyên hội, trong đó các loại linh trân dị bảo không hề ít, ngoài Tiên Thiên Linh Căn Tinh Thần Thụ, còn có không dưới vài trăm Tiên Thiên Linh Căn, còn linh dược ức vạn năm thì có thể thấy ở khắp mọi nơi.

"Thế giới nội thiên địa này, hoàn toàn có thể trở thành nội tình cho việc ta kiến lập Vô Thượng Thánh Đình." Ánh mắt Lâm Dương lấp lánh vi quang, khẽ cười, tùy tay lấy Hồng Mông Công Đức Lượng Thiên Xích ra, vạch một đường trước mặt.

"Xé toạc!" Không gian kiên cố, dưới Hồng Mông Công Đức Lượng Thiên Xích, trực tiếp nứt ra một khe hở khổng lồ, khe hở lộ ra một bức màn không gian đen kịt như mực.

Ở đây, vách ngăn không gian của nội thiên địa vô cùng mỏng manh, nếu đặt ở thế giới Hồng Hoang, Lâm Dương tuyệt đối không thể dễ dàng phá vỡ không gian như vậy.

Lâm Dương không chút do dự, kim quang Huyền Hoàng bao phủ toàn thân, bước về phía trước, thân hình ẩn vào khe nứt không gian.

Trong chớp mắt, thân hình Lâm Dương biến mất trong toàn bộ thế giới nội thiên địa.

Chương 86

...

Trên đỉnh Bất Chu Sơn, nơi đây lưu lại uy áp của Bàn Cổ nồng đậm, người bình thường căn bản không thể đến được.

Lúc này, trên một ngọn núi cao ngất, đột nhiên nứt ra một khe nứt không gian đen kịt, một thân ảnh vĩ ngạn tắm trong kim quang từ trong đó bước ra, toàn thân bao phủ hào quang vô tận, chính là Lâm Dương.

Sau khi Lâm Dương bước ra từ nội thiên địa, hắn quay đầu nhìn toàn bộ ngọn núi, sắc mặt lập tức ngưng trọng, cây thước dài màu tím rơi vào tay, nắm chặt.

"Trảm!" Lâm Dương cầm thước dài, dùng sức chém về phía ngọn núi sừng sững trước mắt, Hồng Mông Công Đức Lượng Thiên Xích trong tay bừng lên ánh sáng tím, khí cơ sắc bén trực xông mây trời.

"Hoa lạp lạp!" Một đạo khí cơ sắc bén khổng lồ vài vạn trượng từ tay Lâm Dương chém ra, khí cơ sắc bén xé rách khung trời, trong khoảnh khắc chặt đứt ngọn núi thành hai.

"Oanh long long!" Đây chính là Bất Chu Sơn, ngọn núi kiên cố đến mức không thể tưởng tượng nổi, nếu không có sự sắc bén và sức mạnh thế giới của Hồng Mông Công Đức Lượng Thiên Xích, đừng nói là phá hủy, thậm chí không thể tổn hại Bất Chu Sơn một chút nào.

Nhưng, dưới năng lực của Hồng Mông Công Đức Lượng Thiên Xích, toàn bộ ngọn núi cao ngất vạn dặm cũng ầm ầm đổ sụp.

Ánh mắt Lâm Dương chấn động, Hồng Mông Công Đức Lượng Thiên Xích trong tay, ném về phía đoạn núi bị chém đứt.

"Thu!" "Hoa lạp lạp!" Hồng Mông Công Đức Lượng Thiên Xích

bùng phát ra một đoàn tử sắc sương mù, sương mù dường như có sức mạnh thôn phệ, trực tiếp nuốt chửng ngọn núi cao vạn dặm vào trong tử sắc sương mù.

"Ngọn núi này, cùng thế giới nội thiên địa liên kết thành một thể, chỉ cần mang nó đi, nội thiên địa bên trong tự nhiên có thể mang đi toàn bộ, vả lại, là ngọn núi ở đỉnh Bất Chu Sơn, sở hữu uy áp Bàn Cổ, dùng để luyện chế Tế Thiên Đài thì hiệu quả tuyệt đối không phải linh vật tầm thường có thể sánh bằng." Lâm Dương sở dĩ ra tay chặt đứt toàn bộ ngọn núi, không phải không có nguyên nhân, nội thiên địa được khai mở từ linh mạch trong núi, nếu muốn mang đi, chỉ có thể mang đi toàn bộ ngọn núi.

Hồng Mông Công Đức Lượng Thiên Xích bên trong tự thành không gian thiên địa, dung nạp ngọn núi vạn dặm không thành vấn đề, thậm chí linh mạch của toàn bộ ngọn núi, đều được Lượng Thiên Xích khai mở ra nội thiên địa, bản tính tương cận, sẽ không có bất kỳ vấn đề gì. ...

Chuyến đi này thu hoạch viên mãn, Lâm Dương cũng không định tiếp tục du ngoạn nữa, huống hồ, trên Bất Chu Sơn, phần lớn cơ duyên cũng đã bị các Đại Năng giả thượng cổ cướp sạch gần hết rồi, sau khi có được mọi thứ trong nội thiên địa, hắn cũng không còn để mắt đến những linh dược hay Tiên Thiên Linh Căn còn sót lại.

Chẳng mấy chốc, Lâm Dương đã rời khỏi vùng đại địa tràn ngập uy áp đáng sợ này, tuy ở đây sinh trưởng linh dược hàng vạn năm, nhưng là Bất Chu Sơn, nơi đây sớm đã bị vô số Đại Năng giả đặt chân, muốn thực sự tìm kiếm Tiên Thiên Linh Bảo, hay Tiên Thiên Linh Căn cũng vô cùng khó khăn.

Trừ khi có đủ cơ duyên, như Lâm Dương được Tinh Thần Thụ chỉ dẫn, tìm được một thế giới nội thiên địa, tuy cũng chứng tỏ cơ

duyên của hắn, nhưng chắc hẳn sau này sẽ không có chuyện tốt như vậy xảy ra nữa.

Nhưng, bất kể thế nào, chuyến đi này của Lâm Dương cũng hoàn toàn viên mãn, lợi ích của Tinh Thần Thụ không cần nói nhiều, chỉ riêng linh căn và linh dược ẩn chứa trong nội thiên địa, e rằng Nhân tộc trăm vạn năm cũng không thể thu thập được, đó chính là nội tình.

Có nội tình siêu cường, sự phát triển của Nhân tộc sau này tất sẽ quật khởi.

Điều quan trọng nhất là, ngọn núi mà Lâm Dương đã chặt hạ.

Bất Chu Sơn, do xương sống của Bàn Cổ hóa thành, e rằng không có ngọn núi nào hùng vĩ như vậy, nếu có thể luyện chế nó thành Tế Thiên Đài, tuyệt đối không phải linh vật bình thường luyện chế có thể sánh bằng, cho nên chuyến thu hoạch này, có thể nói là vô cùng lớn.

Tâm trạng mãn nguyện, Lâm Dương xuống núi cũng trực tiếp ngự không, không hề cố ý tìm kiếm nữa. ...

Bất Chu Sơn bàng bạc hùng vĩ, rộng lớn không biết biên giới, Lâm Dương du ngoạn trên Bất Chu Sơn trăm năm, cũng chỉ đi thẳng lên trên, nếu muốn hắn thăm dò theo kiểu trải thảm, thì với tu vi hiện tại e rằng ít nhất cần vài vạn năm mới có thể hoàn toàn thăm dò hết.

Hiển nhiên, có thể thấy được sự bàng bạc của Bất Chu Sơn, nhưng, thu hoạch viên mãn, Lâm Dương cũng không còn tâm trạng du ngoạn, tốc độ nhanh hơn trước, thoáng cái vài năm đã đi từ đỉnh núi xuống vùng bụng núi.

Nơi đây, so với uy áp Bàn Cổ đáng sợ trên đỉnh núi, uy áp gần như bằng không, đồng thời, sinh linh nơi đây cũng ngày càng nhiều.

Vì tranh giành một cây linh dược, dị thú đánh nhau thường xuyên xảy ra, đi dọc đường không biết gặp bao nhiêu lần, lúc đầu, Lâm

Dương cũng có chút hứng thú quan sát, nhưng sau trăm năm du ngoạn, hắn đã không còn kiên nhẫn đó nữa.

Nếu thấy linh dược ưng ý, Lâm Dương thậm chí sẽ ra tay đoạt lấy, nếu không dùng cho mình, cũng có thể coi là nội tình của Nhân tộc, ban tặng cho Nhân tộc sử dụng để đột phá cảnh giới.

Thời gian trôi qua chầm chậm, thoáng cái vài chục năm đã qua, theo Lâm Dương đi xuống, uy áp Bàn Cổ gần như hoàn toàn biến mất, cũng đúng lúc sắp bước ra khỏi phạm vi Bất Chu Sơn, đột nhiên tâm thần hắn khẽ rung động truyền đến.

"Chuyện gì thế này." Ánh mắt Lâm Dương nhìn về phía xa, trên con đường phía trước, đột nhiên cảm thấy một cỗ tâm quý, dường như có thứ gì đó vô cùng quan trọng đối với hắn, đang hấp dẫn hắn đi tới.

"Chẳng lẽ là cơ duyên của ta?" Ánh mắt Lâm Dương tinh quang chợt lóe, sau đó không chút do dự, trực tiếp thuận theo hướng tâm thần rung động ngự không đi tới, trong chớp mắt xé rách khung trời tạo thành một đạo hà quang, bay về phía bắc. ...

Một vùng đại địa mênh mông, cây cối cao lớn chằng chịt, tán cây che mây che nắng, vùng đại địa này, sinh cơ tràn ngập, là một vùng xanh tươi vô bờ bến.

Thân hình Lâm Dương hạ xuống đại địa, khẽ nhíu mày, "Ở đây... sao lại cho ta một cảm giác quen thuộc." Quen thuộc, lẽ ra không thể, vì đây là lần đầu tiên Lâm Dương đến Bất Chu Sơn, cảm giác quen thuộc tự nhiên không từ đâu mà có.

Nhưng rất nhanh, thần sắc Lâm Dương liền hơi ngẩn ra, "À, ta dường như đã từng đến Bất Chu Sơn một lần rồi." Nữ Oa nặn đất tạo người, chuyện này xảy ra trên Bất Chu Sơn, chỉ là, lúc đó Lâm Dương chưa xuyên việt, giờ đây hơi suy nghĩ một chút, lập tức hiểu

ra.

“Nơi này, hẳn là nơi mà Nữ Oa Thánh Mẫu đã nặn đất tạo người, cũng là nơi Nhân tộc sơ khai ra đời.” Sau khi Lâm Dương hiểu ra, ánh mắt hắn liền đặt vào phía trước, một gò núi nhỏ, bước chân khẽ khàng, chậm rãi đi lên.

“Chỉ không biết, rốt cuộc là thứ gì, đang hấp dẫn ta.” Gò núi nhỏ bình thường này, không lớn, chỉ vài chục trượng, đỉnh núi trọc lóc, không có bất kỳ cỏ cây nào, chỉ có một chút đất trống, biểu hiện vô cùng bất thường.

Càng đến gần, sự rung động trong tâm thần Lâm Dương càng trở nên nặng nề, ẩn ẩn khiến hắn có cảm giác, thứ đồ đó vô cùng quan trọng đối với mình.

“Ông ông ông!” Khi Lâm Dương đến gần, gò núi nhỏ vài chục trượng kia, đột nhiên bắt đầu run rẩy, từng đạo kim quang từ trong gò núi bắn ra.

Kim quang tuôn trào, ẩn chứa một loại hào quang chí cao vô thượng, cỏ cây bị kim quang chiếu rọi, cành lá đều cúi thấp, dường như đang cúi lạy về phía đó.

Chương 87

Tâm thần Lâm Dương đại động, yết hầu không khỏi nuốt nước bọt, đồng tử co rút kịch liệt, "Cỗ khí vận này, là của Nhân tộc, rốt cuộc là thứ gì." "Hoa lạp lạp!" Lâm Dương sớm đã nóng lòng, vung tay áo, sức mạnh vô hình ầm ầm tuôn trào, dũng nhập vào gò núi nhỏ kia, làm lộ ra một vùng đất đá văng tung tóe.

"Gì!

Nhân tộc Chí Bảo Không Động Ấn!" Lâm Dương nhìn chằm chằm vào đại ấn màu vàng kim rực rỡ ẩn trong gò núi, thần sắc đầy vẻ khó tin.

Đại ấn màu vàng kim đó, có một cỗ khí quý phái bừng phát, khí tức đạo chi tự nhiên cổ phác tràn ngập khắp thiên địa, trên ấn thể, ẩn hiện vài chữ nhỏ, tuy Lâm Dương không nhận ra nhưng lại có thể hiểu rõ ý nghĩa của vài chữ đó.

"Thụ mệnh ư thiên, ký thọ vĩnh xương." Cũng chính vì tám chữ lớn này, Lâm Dương mới có thể khẳng định, Không Động Ấn đã tồn tại.

"Nhân tộc chưa trở thành nhân vật chính của thiên địa, nên Không Động Ấn chưa xuất thế, có lẽ vì ta nắm giữ năm phần khí vận của Nhân tộc, nên mới có sự liên hệ." Rất nhanh, Lâm Dương liền hiểu ra, Nhân tộc sau này sẽ trở thành nhân vật chính của thiên địa, theo đại thế Thiên Đạo, nên Không Động Ấn đã tồn tại từ sớm, chỉ là, vì Nhân tộc chưa hoàn toàn trở thành nhân vật chính của thiên địa, nên nó chưa xuất thế.

Sở dĩ có sự liên hệ với Lâm Dương, cũng vì hắn là Nhân Vương, sở hữu năm phần khí vận của Nhân tộc.

Lâm Dương vẫy tay, đại ấn màu vàng kim lơ lửng trong hố đất liền bay ra, từ từ rơi vào tay hắn.

Không Động Ấn bản thân là một Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, sự thai nghén và sinh trưởng của nó lại có liên quan mật thiết đến khí vận của Nhân tộc, cho nên đối với Lâm Dương không hề có bất kỳ sự chống cự nào, biểu hiện vô cùng yên tĩnh.

Không Động Ấn, là một Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, không chỉ có thể dùng để trấn áp khí vận của Nhân tộc, vĩnh thế trường tồn, mà bản thân nó còn là một Tiên Thiên Linh Bảo công phòng kiêm bị.

Thúc giục Không Động Ấn, công năng có thể đè bẹp sơn hà đại địa, thủ có thể vạn pháp bất xâm, trấn áp vô thượng ô uế chi khí, vô cùng mạnh mẽ.

"Phong Thần Bảng, Tế Thiên Đài, Khai Quốc Ngọc Tỷ, ba kiện linh vật kiến lập Thánh Đình đã tề tựu, có lẽ cũng đã đến lúc để toàn bộ chúng sinh Hồng Hoang, thực sự biết đến sự cường đại của Nhân tộc ta." Ánh mắt Lâm Dương lấp lánh tinh quang đáng sợ, chuyến du ngoạn lần này, ngoài việc kiến thức sơn hà tráng lệ của Hồng Hoang, còn muốn thử vận may, xem có thể tìm thấy linh vật thay thế cho Tế Thiên Đài, và Khai Quốc Ngọc Tỷ hay không.

Trong đó, linh vật luyện chế Tế Thiên Đài Lâm Dương đã tìm thấy, nhưng vạn vạn không ngờ rằng, khi chuẩn bị quay về Thánh Địa của Nhân tộc, vận mệnh lại mang đến một bất ngờ lớn như vậy.

Không Động Ấn, không chỉ là Chí Bảo trấn áp khí vận của Nhân tộc, bản thân nó trong lịch sử Nhân tộc cũng tương đương với sự tồn tại của Ngọc Tỷ, vài chữ lớn trên Không Động Ấn, càng xuyên suốt lịch sử thay đổi triều đại của Nhân tộc sau này, hiển hách khắp thế gian.

Dùng Không Động Ấn, làm Khai Quốc Ngọc Tỷ cho việc kiến lập

Thánh Đình của Lâm Dương, thì không còn gì tốt hơn.

Ban đầu, Lâm Dương cũng đã nghĩ đến việc dùng Không Động Ấn làm Khai Quốc Ngọc Tỷ, nhưng hắn hiểu rằng, khi Nhân tộc chưa trở thành nhân vật chính của thiên địa, Không Động Ấn sẽ không xuất thế, cũng căn bản không thể tìm thấy một Tiên Thiên Linh Bảo chưa xuất thế.

Nếu thực sự đợi đến khi Yêu tộc thoái lui về hậu trường, Nhân tộc trở thành nhân vật chính của thiên địa, Lâm Dương mới kiến lập Thánh Đình, thì mọi chuyện cũng đã muộn.

Thần thức tiềm nhập vào Không Động Ấn, dễ dàng luyện hóa cấm chế đầu tiên của kiện linh bảo này, không hề có bất kỳ sự bài xích nào.

Vốn là một Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, Không Động Ấn không thể dễ dàng bị luyện hóa như vậy, nhưng Lâm Dương bản thân là Nhân tộc, và sở hữu năm phần khí vận của Nhân tộc.

Không Động Ấn là Chí Bảo hiển hóa khí vận của Nhân tộc, việc luyện hóa nó quả thực quá dễ dàng, nhưng, nếu đặt lên các chủng tộc khác, thì căn bản không thể bị luyện hóa.

Linh Bảo có linh, đặc biệt là Không Động Ấn, một Chí Bảo của Nhân tộc, nếu không phải Nhân tộc mà cưỡng ép luyện hóa, cũng không thể phát huy được nửa điểm công hiệu, thậm chí sẽ bị khí vận của Nhân tộc phản phệ từng giây từng phút, cuối cùng sẽ thân tử đạo tiêu.

Chuyến du ngoạn lần này, Lâm Dương vô cùng hài lòng, sau khi thu Không Động Ấn vào thế giới nội thiên địa, hắn liền ngự không, toàn tốc hướng về phía Thánh Địa của Nhân tộc, lúc này hắn đã nóng lòng muốn bắt tay vào kiến lập Thánh Đình. ...

Không lâu sau khi Lâm Dương rời khỏi Thánh Địa của Nhân tộc, Hữu Sào Thị đứng đầu đã bắt đầu kiến lập một tòa vương thành thuộc về Nhân Vương, dưới sự đồng lòng hiệp lực của mọi người, chỉ trong vài năm ngắn ngủi, một tòa cự thành khôi hoành hùng vĩ, chiếm địa vạn dặm đã hoàn thành.

Cùng với việc vương thành được kiến lập, toàn bộ Thánh Địa của Nhân tộc đều lấy vương thành làm trung tâm, kiến lập từng tòa tường thành cao ngất và kiến trúc, mỗi lúc mỗi khắc, Thánh Địa của Nhân tộc đều đang trải qua những thay đổi lớn lao.

Thoáng cái, đã gần hai trăm năm trôi qua kể từ khi Lâm Dương du ngoạn Hồng Hoang, Thánh Địa của Nhân tộc cũng từ một vùng bình nguyên, kiến lập lên từng tòa thành trì cổ kính, trong đó việc xây dựng thành trì không chỉ có sự chủ lực của Hữu Sào Thị của Nhân tộc, mà còn có sự phụ tá của Hàn Tín.

Lấy vương thành của Nhân tộc làm trung tâm, vô số Phong Thủy Đại Trận đã được kiến lập, Phong Thủy Đại Trận, so với trận pháp thông thường, càng khó bị phát giác, thoạt nhìn bình thường không có gì nổi bật, nhưng một khi Phong Thủy Đại Trận vận chuyển, thì với những bố trí này, Đại La Kim Tiên cũng khó mà thoát thân.

Đương nhiên, điểm này, người biết không nhiều, sau khi vương thành được kiến lập, sự thay đổi của toàn bộ Thánh Địa Nhân tộc cũng dần chậm lại, nhưng toàn bộ Thánh Địa Nhân tộc, lúc này trong mắt người ngoài, lại có một cảm giác hoàn toàn khác biệt, mỗi một kiến trúc đều như một tôn Cự Thú hoang cổ, nhe nanh múa vuốt, tỏa ra khí tức hung sát đáng sợ. ...

"Xác định, là Nhân tộc sao?" Hậu Nghệ, mặt đầy nghi ngờ nhìn chằm chằm vào tòa thành trì trước mắt với tường thành cao vút, một cỗ khí tức cổ phác ập vào mặt, vô số khí tức hung sát ngút trời, ngay

cả một Đại Vu của Vu tộc như hắn cũng cảm thấy từng trận tâm quý.

Phía sau một vu nhân, mặt đầy kinh ngạc, nhưng vẫn nghiêm túc trả lời: "Không sai, vị trí này chính là Thánh Địa của Nhân tộc, vài trăm năm trước ta đi qua nơi này, nhưng lại không có những kiến trúc hùng vĩ tráng lệ như vậy." Hậu Nghệ nghe vậy, phất phất tay không kiên nhẫn nói: "Thôi thôi, vào trong xem sẽ biết, bất kể là Nhân tộc hay thế lực nào khác, nếu sống trên địa bàn của Hậu Thổ bộ lạc ta, đều phải tuân thủ quy củ." "Nhị lang, theo ta vào gây phiền phức." Kèm theo tiếng quát lớn của Hậu Nghệ, phía sau vang lên tiếng hưởng ứng như thủy triều, phóng tầm mắt nhìn, số người rải rác ít nhất cũng đạt vạn người, mỗi người đều lưng hổ vai sói, cao lớn uy mãnh, mình khoác thú bì, tràn ngập một cỗ khí tức hung sát vô biên.

Tuy ngoại hình giống hệt Nhân tộc, nhưng, lại là Vu tộc!

"Người!" Hậu Nghệ và những người khác vừa xuất hiện, lập tức thu hút sự chú ý của vô số người trên tường thành cao trăm trượng, quả thực một nhóm người đông đảo như vậy, muốn không thu hút sự chú ý cũng khó.

Vu tộc, tuy ngoại hình trông khá giống Nhân tộc, nhưng khi thực sự lọt vào mắt Nhân tộc, lại có thể dễ dàng phân biệt được, hệt như người đời trước phân biệt người nước ngoài, cái khác biệt bẩm sinh đó.

Hậu Nghệ đi đầu, mặt đầy kiêu ngạo, quát lớn một tiếng: "Ngô đẳng là Vu tộc nhân, các ngươi có phải Nhân tộc không?" Trên tường thành cao ngất, mấy ngàn quân sĩ Nhân tộc, nghe lời Hậu Nghệ nói, lập tức sắc mặt đều thay đổi!

Vu tộc, không kính thiên địa chỉ bái Bàn Cổ, tự coi mình là hậu duệ của Bàn Cổ, sở hữu thiên phú trời ban, đồng thời cũng là người nắm giữ đại địa Hồng Hoang hiện nay.

Nhanh chóng, trên tường thành cao vút, một nam tử thân hình khá cường tráng bước ra, giọng nói trầm ổn nói: “Ta đẳng chính là Nhân tộc, không biết bằng hữu Vu tộc đến đây có việc gì?” “Quả nhiên là Nhân tộc, ha ha ha, mau mau mở cửa ta muốn tìm người chủ sự của Nhân tộc.” “Vu tộc xin đợi chút, ta phái người đi thông báo một tiếng.” Hậu Nghệ nghe vậy, sắc mặt lại cứng lại, rồi trên mặt hiện lên một tia giận dữ, mắt hổ trừng lớn quát: “Tiểu tiểu Nhân tộc các ngươi, dám để ta đứng đợi ở đây?

Chẳng lẽ không biết, toàn bộ đại địa Hồng Hoang này đều là của Vu tộc ta sao.” “Tiểu tiểu Nhân tộc, dám cho ta chút thể diện sao, lại dám cự tuyệt ta ngoài cửa.” “Nếu không phải nhìn thấy các ngươi yếu ớt, bộ lạc ta sớm đã đuổi các ngươi ra ngoài ức vạn dặm rồi.” “.....” Tính cách huyết tính của Vu tộc từ trước đến nay đều như vậy, không tôn thiên địa, chưa từng đặt bất kỳ ai vào mắt, đặc biệt là khi họ nắm giữ thế lực cường đại như vậy, lại càng như thế.

“Oanh long long!” Một tiếng chấn động, Hậu Nghệ trực tiếp vung quyền một kích đánh thẳng vào tường thành phía trước, chấn động bàng bạc truyền khắp Thánh Địa Nhân tộc, kinh động vô số người.

“Dám cả gan khinh ta Vu tộc như vậy, hôm nay ta nhất định phải khiến Nhân tộc trả giá đắt.” Hậu Nghệ mặt đầy kiệt ngạo, tính cách Vu tộc thẳng thắn, không thể hiểu được hành động như vậy của Nhân tộc, chỉ cảm thấy bị sỉ nhục lớn.

Chương 88

Hậu Nghệ là ai chứ, là một Đại Vu, lực lượng nhục thân đủ sức ngang với Đại La Kim Tiên, một quyền đánh xuống, tường thành trăm trượng trực tiếp bị phá ra một cái lỗ rộng vài chục trượng, bụi mù bay mù mịt.

"Huynh đệ, đã Nhân tộc dám cự tuyệt ta ngoài cửa, ta liền đánh vào." "Ha ha!

Chiến!" Mỗi vu nhân đều mang vẻ mặt hung tàn đầy sát khí, từ trước đến nay không hề sợ hãi chiến đấu, dưới sự dẫn dắt của Hậu Nghệ, trực tiếp từ tường thành, tấn công về phía khu vực trung tâm của Nhân tộc.

Nhưng, hiển nhiên, họ đã bỏ qua sức mạnh của đại quân Nhân tộc, gần như trong khoảnh khắc tiếng nổ vang lên, liền có vài đạo đại quân từ các nơi hóa thành hồng lưu đen kịt, tuôn về phía trung tâm sự kiện.
...

"Kẻ nào dám gây rối ở Thánh Địa Nhân tộc ta." Trong Thánh Điện, ba cỗ khí tức ngút trời ầm ầm dâng lên, Toại Nhân Thị, Hữu Sào Thị, Truy Y Thị ba người, mặt đầy giận dữ, hướng về phía đông nơi khí tức hung sát dâng lên.

Doanh trại quân đoàn số một, Hàn Tín mặt đầy hàn mang nhìn về phía đông, trong mắt có sát phạt khí tức sâu thẳm bùng cháy.

"Quân đoàn số một, mười bộ đại quân tập hợp, tiến về cửa thành đông, trấn áp tiểu nhân." "Nặc!" Từng trận sát khí thiết huyết đáng sợ, từ trong doanh trại dâng lên, gần như mỗi hơi thở liền có một chi đại quân mười vạn người, từ doanh trại ngự không, tiến về phía đông nơi sát khí huyết sát đang dâng lên.

“Đang lo không có chỗ luyện binh, đã tự đưa tới cửa, vậy thì đừng ai quay về nữa.” Suy nghĩ của Hàn Tín rất đơn giản, liên quan đến uy nghiêm của Nhân tộc, sẽ không quan tâm đối phương là ai, hắn tin rằng, điểm này, Lâm Dương nếu ở đây, cũng sẽ rất đồng tình với quan điểm này.

Vu tộc mạnh mẽ, nhưng hiện nay Nhân tộc cũng không dễ chọc, tuy có sự chênh lệch rất lớn so với Vu tộc, nhưng trước sự tôn nghiêm của chủng tộc, không ai sẽ lựa chọn lùi nửa bước. ...

“Oanh long long!” Đại quân Nhân tộc đến nơi sớm nhất, trực tiếp xung đột với vạn vu nhân do Hậu Nghệ dẫn dắt, tôn nghiêm của Nhân tộc không thể mạo phạm, đây là nhận thức chung của mọi người, không ai sẽ lựa chọn co rúm lại vào lúc này.

“Phong Dương Trận!” “Kinh Lôi Trận!” “Phúc Thủy Trận!” “Mãnh Hỏa Trận!” “Hậu Thổ Trận!” Võ Đạo Chiến Trận được bày ra, sát khí thiết huyết đáng sợ ngưng tụ trên không trung thành năm linh hồn võ đạo quân đoàn khổng lồ vài vạn trượng, khí tức hung sát bàng bạc nhiễm khắp một vùng trời rộng lớn, vô tận sát phạt từng trận đổ xuống, áp bách về phía Hậu Nghệ và các vu tộc khác.

“Ha ha, tiểu tiểu Nhân tộc, dám đối đầu với Vu tộc, hôm nay các ngươi sẽ bị diệt vong tại đây.” Lúc này Hậu Nghệ, đã sát đỏ mắt, không còn nghĩ đến chuyện thể diện chó má gì nữa, lúc này hắn chỉ muốn một trận chiến thống khoái.

Sát khí kinh người càn quét, lực lượng nhục thân đáng sợ, trong khoảnh khắc ầm ầm bùng nổ, chiến lực cấp Đại La Kim Tiên hoàn toàn không phải là sự chênh lệch có thể bù đắp bằng số lượng.

Một quyền, linh hồn võ đạo quân đoàn vài vạn trượng trên bầu trời ầm ầm đổ sụp, vô tận sát khí thiết huyết ào ạt rơi xuống, linh hồn võ đạo quân đoàn khổng lồ trong chớp mắt hoàn toàn bị hủy diệt.

Lực lượng nhục thân đơn thuần, dù thế nào cũng không thể cứng rắn đối đầu với tồn tại siêu thoát thế gian như Đại La Kim Tiên, Đại Vu của Vu tộc có thể cứng rắn đối đầu Đại La Kim Tiên, không phải vì lực lượng nhục thân đơn thuần.

Sở dĩ được xưng là Đại Vu, chính là vì truyền thừa lực lượng pháp tắc từ huyết mạch Tổ Vu, vung tay giữa trời có thể kéo theo uy lực thiên địa đáng sợ, xa xa không phải đại quân Nhân tộc bình thường có thể chống lại.

Vài hơi thở, Nhân tộc đã có vài vạn đại quân ngã xuống, vu nhân của Vu tộc theo sau, thấy người liền giết, như đồ tể tiến vào làng vậy.

"Oanh long long!" "Ngươi dám như vậy!" Từ trên không truyền đến ba tiếng quát lớn, Toại Nhân Thị, Hữu Sào Thị, Truy Y Thị ba người giáng lâm, uy thế đáng sợ ầm ầm áp xuống, trong chớp mắt chém giết vài trăm vu nhân, thu hút sự chú ý của Hậu Nghệ.

"Hừ, hay cho một Nhân tộc, giết nhị lang của Vu tộc ta, bất tử bất hưu!" "Bất tử bất hưu!" Khí tức hung sát bàng bạc cuộn trào khung trời, Vu tộc không sợ chết, càng không sợ hãi cái chết, cái chết đối với họ, chỉ là được đầu thân vào vòng tay của Bàn Cổ phụ thần, vì vậy, sự tồn tại của Vu tộc, ngay cả Yêu tộc cũng vô cùng kiêng kỵ, càng bị liệt vào dạng tử địch.

Toại Nhân Thị ba người, sắc mặt bạo nộ, "Hay cho một Vu tộc, tùy ý xâm nhập Thánh Địa Nhân tộc, lại còn đồ sát Nhân tộc, còn dám nói bất tử bất hưu." Thực sự tức giận, thấy trong mắt không có người, lại vạn vạn không ngờ rằng Vu tộc lại dám dẫn đầu đồ sát chủng tộc của mình, không cho phép phản kháng, quả thực vô lý.

"Chiến!" Hai bên đã chiến đấu đến mức này, không thể ba lời hai tiếng mà kết thúc, Hậu Nghệ không muốn, Nhân tộc càng không muốn.

Máu tươi vương vãi khắp đại địa, đại địa sụp đổ, từng tòa kiến trúc cao ngất bị hóa thành phế tích.

Nhân tộc một phương tuy chiếm ưu thế về số lượng, nhưng vu nhân của Vu tộc, trừ Đại Vu ra, tu vi của các vu nhân gần như đều có chiến lực cấp Kim Tiên, trong đó có một trăm vu nhân toàn thân bao phủ huyết sát nồng đậm, chiến lực của họ gần như tương đương với cấp Thái Ất Kim Tiên.

"Đạp đạp đạp!" Từng hàng đại quân từ các nơi tiến đến, người đứng đầu thống lĩnh chính là Hàn Tín, quân đoàn này, cũng là quân đoàn mạnh nhất trong Nhân tộc.

Nhưng, tuy mạnh nhất, nhưng khi đối mặt với Vu tộc chiếm ưu thế tuyệt đối, vẫn khó mà tránh khỏi sự yếu ớt như trứng gà.

"Thật mạnh mẽ, Vu tộc sao." Hàn Tín nhìn chằm chằm vào các vu nhân đang tàn sát Nhân tộc phía trước, có chút chấn động, nhưng phần nhiều là phẫn nộ.

Hàn Tín được Lâm Dương triệu hoán, bất kể đời trước hay đời này đều là người Nhân tộc, cho nên, hắn cũng có huyết tính thuộc về Nhân tộc, giờ đây nhìn đồng bào bị đánh chết đồ sát, làm sao có thể không giận.

"Quân đoàn số một, phong lôi thủy hỏa thổ, nhập trận." Hàn Tín không ngừng nghỉ, mỗi tiếng quát lớn đều rõ ràng truyền vào trong đại quân được phân phó.

Vô số đại quân lập tức vận động, dù nội tâm phẫn nộ, nhưng lại càng hiểu rõ, quân nhân, tuân theo mệnh lệnh là thiên trách, bất kể nội tâm muốn xông lên trận giết địch đến mức nào, đều âm thầm nhẫn nhịn.

Phong lôi thủy hỏa thổ năm bộ, mỗi bộ đều có mười vạn đại quân,

mỗi người thấp nhất cũng có tu vi Thiên Tiên, nhưng trong thế giới Hồng Hoang, cảnh giới cao một bậc, thì không đơn thuần số lượng lấp đầy có thể chống lại.

Đặc biệt là khoảng cách giữa Kim Tiên và Thái Ất Kim Tiên, càng như hồng câu không thể vượt qua.

Nhưng, đối mặt với Vu tộc, Hàn Tín vẫn có niềm tin sẽ chiến đấu với họ.

Năm bộ đại quân bao vây toàn bộ nhân mã Vu tộc, năm cỗ sát khí thiết huyết bàng bạc ẩn vào khung trời, năm linh hồn võ đạo quân đoàn vạn trượng tỏa ra khí tức huyết sát vô biên.

"Ngao!" "Hống!" Năm dị thú hoành không, hoàn toàn không phải những gì mà đại quân Nhân tộc trước đó tổ kiến có thể so sánh, trong đó bất kể lôi long huyền quy, hay mãnh hổ quân thần đều tràn đầy sắc thái rực rỡ, như chân thân giáng lâm.

Hậu Nghệ thấy vậy, hơi có chút để ý, nhưng sau đó liền lạnh lùng cười một tiếng: "Nghe nói Nhân tộc do Yêu tộc tạo ra, lại còn cung phụng Yêu tộc Oa Hoàng làm Thánh Mẫu, xem ra, quả nhiên không sai." Đối với Yêu tộc, Vu tộc từ trước đến nay chưa từng có thiện cảm, đặc biệt sau Vu Yêu đại chiến, càng trở thành kẻ thù không đội trời chung.

Trước đó, Thánh Địa Nhân tộc ở đây, Vu tộc thấy Nhân tộc có hình dáng giống mình, mới ít có sự uy hiếp, giờ đây Hậu Nghệ thấy cảnh này, nội tâm làm sao không giận.

"Sống trên đại địa Vu tộc ta, lại cung phụng Yêu tộc làm Thánh Mẫu, hôm nay dù thế nào cũng không thể tha!" "Vu tộc nhị lang, cho ta giết, đồ sát hết Nhân tộc!" Hậu Nghệ quát lớn một tiếng, lập tức ngự không nhảy lên, một quyền mang theo uy thế kinh khủng của vạn quân, hùng hổ đánh thẳng vào thân thể linh hồn võ đạo quân đoàn của

Phong Dương Trận vạn trượng.

"Phanh!" Một tiếng va chạm trầm đục vang lên, toàn bộ thực lực của Hậu Nghệ trong khoảnh khắc không hề giữ lại.

Chương 89

"Ngao ô!" Linh hồn Mãnh Hổ quân đoàn bị một đòn nặng nề, ngẩng đầu gào thét, thân thể ẩn ẩn có chút phân tán, đặc biệt là mười vạn tướng sĩ Nhân tộc bố trí đại trận, lại trong khoảnh khắc bị như búa tạ giáng xuống, sắc mặt đều trắng bệch.

"Ngũ hành nữu chuyển, định càn khôn." Hàn Tín giơ tay ra, ngũ sắc hào quang bừng sáng, Đạo Vận đáng sợ tràn ngập chư thiên, một cỗ lực lượng mênh mông, từ bản nguyên của Mãnh Hổ sinh ra, cứng rắn chống đỡ một kích toàn lực của Đại Vu Hậu Nghệ.

"Ồ, mạnh hơn trước một chút rồi đấy." Hậu Nghệ nhìn về phía Mãnh Hổ trước mặt, có chút bất ngờ.

Sắc mặt Hàn Tín khó coi, mắt lộ hung quang: "Vu tộc, đều phải chết!" "Nhật, Diệu, Tinh, Thần, Không ngũ bộ, tổ kiến chiến trận." Nhìn thấy sát khí thiết huyết trong trường đã ngưng tụ đạt đến đỉnh điểm, Hàn Tín không còn chần chừ, lập tức quát lớn một tiếng truyền xuống cho năm mươi vạn đại quân còn lại.

Cũng đúng lúc lời nói của Hàn Tín vừa dứt, đại quân thiết huyết đang đứng yên, hùng hổ vận động, khí tức thiết huyết đáng sợ ầm ầm bùng phát ra, khí tức nhiễm khắp thiên địa, biến toàn bộ Thánh Địa Nhân tộc thành một vùng huyết vụ bao phủ, như một tu la trường.

"Oanh long long!" Cùng lúc vận động không chỉ có năm mươi vạn đại quân kia, mà còn có các kiến trúc của toàn bộ Thánh Địa Nhân tộc, mỗi kiến trúc của Thánh Địa Nhân tộc, đều không phải tùy ý xây dựng, trong đó được kiến tạo dựa theo mạch động của đại địa, cũng đúng lúc đại quân vận động, vô tận khí tức linh mạch đại địa của toàn bộ Thánh Địa Nhân tộc, đều ầm ầm bạo động.

Khí tức đáng sợ, nhiễm khắp toàn bộ thiên địa, bùng phát ra uy áp Đạo Vận kinh người.

Khoảnh khắc này, Hậu Nghệ cuối cùng cũng biến sắc.

"Khí tức thật bàng bạc, Nhân tộc có đại trận." Đối với trận pháp, chúng sinh Hồng Hoang không xa lạ gì, đặc biệt là Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận của Vu tộc và Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận của Yêu tộc, tương truyền, nếu đại trận được bày ra, có thể địch lại Thánh Nhân.

Địch lại Thánh Nhân, chỉ bằng Hàn Tín và những người này tự nhiên không thể làm được, thậm chí ngay cả uy hiếp Chuẩn Thánh cũng không thể, nhưng Đại La Kim Tiên, nếu lọt vào đại trận, cũng có nguy cơ vẫn lạc.

"Oanh long long!" Vô tận khí tức huyết sát bao hàm uy thế Đạo Vận, đều ngưng tụ về phía năm linh hồn quân đoàn khổng lồ trên khung trời, trong khoảnh khắc năm linh hồn quân đoàn vốn thần thái sáng láng, khí tức lập tức tăng vọt.

Linh hồn quân đoàn vốn do năm mươi vạn đại quân ngưng tụ thành, dưới sự gia tăng cũng chỉ có chiến lực cấp Thái Ất Kim Tiên, nhưng dưới sự chú nhập vô số khí tức, trong chớp mắt đã siêu việt khí tức Thái Ất Kim Tiên, chấn động đại địa, ẩn ẩn có thể đối đầu với Đại La Kim Tiên.

"Hay cho một Nhân tộc, chỉ trong vạn năm ngắn ngủi đã có nội tình như vậy, trước đây ta đã xem thường." Vu tộc, hoàn toàn không biết sợ hãi là gì, Hậu Nghệ càng không thể sợ hãi, đôi mắt huyết sắc tràn ngập sự điên cuồng vô tận, "Để ta chiến một trận thống khoái!" Hậu Nghệ nói xong, hai tay đưa ra sau lưng, một cây cung dài bằng gỗ đào mật bố hoa văn thần bí được lấy ra, cây cung toàn thân huyết hồng, có những hoa văn kỳ dị, uy thế phi phàm.

Vu tộc không tu Nguyên Thần, không thể tế luyện linh bảo, nhưng, trên điểm này họ lại có cách bù đắp.

Huyết dịch của Vu tộc ẩn chứa huyết dịch Bàn Cổ, trong đó có vô tận sức mạnh Đạo Vận, dùng để huyết tế vật phẩm bình thường cũng có thể trở thành linh vật, huống chi cây cung gỗ đào bản thân chất liệu đã phi phàm.

Giương cung bắn tên, một hơi làm thành, một đạo lưu quang từ tay Hậu Nghệ bắn ra, thẳng tắp nhắm vào một linh hồn quân đoàn cự thú trên khung trời.

"Hưu!" Mũi tên ngưng tụ huyết sát xé rách khung trời, trong chớp mắt xuyên thủng một trong những linh hồn quân đoàn cự thú, sức mạnh đáng sợ càng theo đó bùng phát.

"Bính!" Một cánh tay khổng lồ ước chừng vài trăm trượng, từ thân thể cự thú đó rơi xuống, thật đáng tiếc, một trận pháp, do Hàn Tín kết hợp võ đạo chiến trận bố trí, trong trận lại có trận, dẫn dắt trọc khí đại địa, vô tận khí tức hung sát sinh sôi không ngừng, chỉ bằng công kích đơn thuần không thể làm tổn thương bản nguyên của linh hồn quân đoàn.

Chỉ thấy cánh tay rơi xuống không trung lập tức tan rã hóa thành vô tận khí tức thiết huyết sát khí, linh hồn quân đoàn cự thú kia, cánh tay bị mất cũng trong chớp mắt được mọc lại.

Hàn Tín mắt lộ hàn mang, "Thiên Địa Vũ Trụ, nữu chuyển âm dương!" Vô tận hào quang bừng sáng, ngũ quang thập sắc, chiếu rọi giữa thiên địa, khí tức đáng sợ tràn ngập chư thiên, trong chớp mắt, khiến toàn bộ thiên địa đều như bị bao phủ bởi sắc màu rực rỡ khác nhau.

Vô số sát phạt khí tức đáng sợ trong chớp mắt hiện ra, hóa thành từng đạo sát cơ sâm nhiên, bao phủ toàn bộ đại địa.

“Phốc thử phốc xuy!” Kiếm khí ngũ quang thập sắc tung hoành, như có mắt vậy, tránh né Nhân tộc, đánh trúng vô số Vu tộc.

“A!” Tiếng kêu thảm thiết truyền khắp toàn bộ đại địa, máu tươi vương vãi, tạo thành một vùng sông suối ngập máu.

Ngay khi kiếm khí xuất hiện, Hậu Nghệ trở thành mục tiêu chính, và cũng phải chịu không ít thương thế, nhưng bất kể kiếm khí sắc bén đến mức nào, cũng chỉ có thể phá ra một vết thương trên người Hậu Nghệ, với nhục thân cường hãn như vậy, gần như trong chớp mắt đã có thể hồi phục.

Hậu Nghệ có thể chống cự, nhưng đám Vu tộc kia lại căn bản không thể chống lại thế công sắc bén đến mức độ này, lập tức, vài ngàn người trực tiếp bị nghiền nát thành vô số mảnh, may mắn có người né được đòn chí mạng, cũng bị trọng thương.

“Hống!

Nhân tộc, cho ta chết!” Vu tộc không sợ đổ máu, càng không sợ hãi cái chết, nhưng trong một khoảnh khắc đã có nhiều đồng tộc vẫn lạc như vậy, nội tâm Hậu Nghệ không thể tránh khỏi nảy sinh một tia bi phẫn, khí tức bi phẫn hóa thành liệt hỏa hùng hùng đốt cháy nội tâm hắn.

“Đại Vu Chân Thân!” Hậu Nghệ toàn thân bao phủ một tầng khí tức hung sát đáng sợ, thân thể trong khoảnh khắc đón gió mà lớn lên, vài hơi thở, thân hình hắn biến ảo thành gần vạn trượng.

Ban đầu Hậu Nghệ còn có hình người, khi thi triển Đại Vu Chân Thân, đầu hắn hóa thành một tôn Tu La Ác Sát, có sáu cánh tay, toàn thân màu huyền hoàng, chân đạp đại địa, càng có một tầng khí vụ màu vàng đất ẩn ẩn bao phủ.

“Hống!

Chết!" "Bính!" Sáu cánh tay của Hậu Nghệ, lần lượt đánh thẳng vào năm linh hồn quân đoàn cự thú, dưới lực lượng kinh khủng công kích, khiến không gian xung quanh cũng bùng phát từng trận gợn sóng.

Mỗi một Đại Vu, trong Vu tộc đều là tồn tại gần nhất với Tổ Vu, trong trạng thái bình thường, có thể cứng rắn đối đầu Đại La Kim Tiên, thi triển Đại Vu Chân Thân hoàn toàn bùng phát, lúc này Hậu Nghệ càng có chiến lực cận kề Đại La Kim Tiên viên mãn.

Dưới tiếng nổ vang, năm tòa võ đạo chiến trận phong lôi thủy hỏa thổ trong chớp mắt tan rã.

Sắc mặt Hàn Tín biến đổi, trắng bệch không chút huyết sắc, trong mắt lấp lánh ánh nhìn kinh hãi, "Sao lại có thể mạnh mẽ như vậy." Hàn Tín không thể lý giải, nhưng mọi chuyện đều quá đỗi bình thường, cần biết rằng Vu tộc có thể lấy ít thắng nhiều, thậm chí còn áp đảo Yêu tộc một bậc, không phải không có nguyên nhân, lực lượng nhục thân của Vu tộc có thể thông thiên, đặc biệt là Đại Vu lại có huyết mạch Tổ Vu, truyền thừa thần thông lực lượng huyết mạch thiên phú của Bàn Cổ.

Nắm giữ nhật nguyệt tinh thần đều không thành vấn đề, Nhân tộc Hàn Tín có thể mượn lực thiên địa, ngưng tụ trận thế vô thượng, nhưng trước sức mạnh tuyệt đối, những thứ này vẫn không thể chống cự.

"Vu!" Hậu Nghệ quát lớn một tiếng, nhìn về phía vài vạn vu nhân phía sau mình, dưới trận chiến này, chỉ còn sót lại vài ngàn người bị thương tàn, trong lòng hắn ngoài bi phẫn còn có nộ hỏa ngút trời.

"Nhân tộc, chết!" Ba đôi sáu nắm đấm vung xuống, cuộn trào uy thế vô tận của thiên địa hình thành cự lực đáng sợ như thủy triều, chỉ với một kích này, lực lượng của Hậu Nghệ đã có thể cứng rắn đối đầu với tồn tại Đại La Kim Tiên viên mãn.

Tuy nhiên, vào khoảnh khắc này!

Thời gian đột nhiên ngưng đọng, một thanh niên mặc trường bào xanh, mặt trầm xuống, đứng sừng sững trước thế công của Hậu Nghệ.

“Phạm Nhân tộc ta, Đại Vu, cũng phải chết.” Người đó, chính là Lâm Dương!

Chương 90

"Oanh long long!" Khí tức thâm sâu, ngút trời, Lâm Dương đối mặt với thế công cường hãn của Hậu Nghệ bằng một cách làm vô cùng đơn giản, hai quyền vung lên, trực tiếp đánh thẳng vào thế công của Hậu Nghệ, đôi quyền nhìn có vẻ bình thường, nhưng trong khoảnh khắc vung lên, từng đạo khe nứt không gian đen kịt như mạng nhện, lấy hắn làm trung tâm lan rộng ra trăm trượng.

Đã nói nhiều như vậy, thực ra từ lúc Lâm Dương xuất hiện, đến khi phát động thế công, chỉ trong một sát na, bất kể Hậu Nghệ, hay vô số người Nhân tộc đều căn bản không kịp phản ứng.

"Ca sát!

Bính!" Không thấy có thanh thế quá lớn, chỉ nghe thấy một tiếng nổ như sấm sét, khiến tai người muốn ù đi, sau đó một cỗ uy thế kinh khủng ngút trời càn quét, vô số người Nhân tộc đều bị cỗ sức mạnh đó thổi bay vài dặm.

Dưới cỗ uy thế đó, chỉ thấy Hậu Nghệ, thân thể gần vạn trượng, ầm ầm bay ngược ra sau, uy thế đáng sợ từ phía sau truyền đến, nghiền nát hàng ngàn vu nhân còn sót lại thành tro bụi.

"Oanh long long!" Hậu Nghệ bay ngược ra, trực tiếp đập vào phía sau, phá hủy không biết bao nhiêu dãy núi trong vài trăm dặm mới dừng lại.

Toàn bộ Thánh Địa Nhân tộc chìm vào một sự tĩnh lặng, tiếng kim rơi cũng có thể nghe thấy, trên mặt mỗi người vẫn còn sót lại vẻ kinh hoàng, không kịp phản ứng với sự thay đổi lớn lao đó.

"Nhân Vương!

Nhân Vương đã trở về!" "Nhân Vương!

Nhân Vương!

Nhân Vương!" Rất nhanh có người phản ứng lại, nhìn về phía thân ảnh vĩ ngạn trên khung trời, đồng loạt lớn tiếng hò reo, trên mặt mỗi người tràn ngập vẻ cuồng nhiệt, ánh mắt rực cháy dường như muốn hòa tan cả Lâm Dương.

Lâm Dương nhìn về Thánh Địa Nhân tộc tan hoang khắp nơi, trong phạm vi trăm dặm mọi kiến trúc đều bị phá hủy sạch, đại địa bị xé rách, vô tận địa sát chi khí phun trào ra, sắc mặt càng thêm khó coi.

"Oanh long!" Trong một cái hố sâu vài trăm dặm, Hậu Nghệ từ trong đó bò ra, toàn thân tan hoang, máu tươi tuôn ra như suối.

"Oanh long long!" Sau khi Hậu Nghệ bò ra khỏi hố sâu, thân thể hắn đột nhiên run rẩy, trực tiếp từ Đại Vu Chân Thân suy yếu trở về thân thể ban đầu, chỉ thấy khuôn mặt đen sạm đó, vẫn có thể nhìn ra vẻ trắng bệch vì kiệt sức.

Hậu Nghệ nhìn về phía Lâm Dương như thần linh trên khung trời, đồng tử hắn hơi co lại, sâu trong con ngươi ẩn hiện một tia sợ hãi, không ai có thể hiểu được tâm trạng của Hậu Nghệ lúc này.

Dù Hậu Nghệ đã dốc toàn lực tung ra một kích, gần như đã tạo ra một thế công chưa từng có, nhưng, dưới một quyền nhẹ nhàng của đối phương, hắn vẫn bại trận một cách vô cùng dứt khoát, đáng sợ!

Không thể tưởng tượng!

Cảm giác mà Lâm Dương mang lại cho hắn lúc này, hệt như đối mặt với Tổ Vu vậy, Hậu Nghệ đột nhiên nảy sinh một cỗ kính sợ, dù sao, không có gì dễ khiến người ta cảm thấy thất bại hơn việc bị người khác đánh bại ngay tại lãnh địa mạnh nhất của mình.

Đặc biệt đối phương đánh bại, lại là bằng lực lượng nhục thân

đơn thuần, điểm này, Hậu Nghệ sẽ không nghi ngờ, bởi vì, cỗ sức mạnh đó vô cùng quen thuộc.

Lặng im một lúc lâu, vẻ sợ hãi trong mắt Hậu Nghệ dần dần thu lại, nhìn về phía Lâm Dương đang đứng sừng sững trên khung trời, trầm giọng nói: "Ta Hậu Nghệ tự nhận không phải đối thủ của ngươi, nhưng đã kết thù sinh tử với Vu tộc, Nhân tộc các ngươi đều sẽ phải diệt vong." Hậu Nghệ không sợ chết!

Y biết thực lực đôi bên chênh lệch xa, có thể một kích trọng thương, nhưng điều đó thì sao chứ?

Chuẩn Thánh, trong mảnh Hồng Hoang đại địa này, cũng không được phép trêu chọc Vu tộc!

Khí tức âm trầm, áp bức bao trùm toàn thân Lâm Dương.

"Ha ha!" Không biết vì sao, Lâm Dương bỗng ngửa đầu cười lớn, tiếng cười tràn ngập tứ tán, khí tức khủng bố mà áp bức tràn ngập cả vùng đất.

"Trêu chọc Vu tộc!" "Vậy thì sao?

Nhân tộc ta từ khi quật khởi ở Hồng Hoang, từ yếu nhược mặc người khi dễ cho đến ngày nay, đã giẫm đạp lên vô số thi cốt của những tồn tại mạnh mẽ mà đi lên!" "Mạng của Vu tộc là mạng, chẳng lẽ mạng của Nhân tộc ta không phải sao?" "Một trận chiến này, Nhân tộc chết gần trăm vạn, còn Vu tộc thì chẳng qua vài vạn người.

Trêu chọc Vu tộc ư?" "Không!" "Là Vu tộc trêu chọc Nhân tộc ta!" Lâm Dương từng lời từng chữ đều tràn ngập sự phẫn nộ vô biên, khí tức khủng bố áp bức giờ phút này như núi lửa phun trào.

Lâm Dương cách trăm vạn dặm chỉ vào Hậu Nghệ, quát lớn: "Nhân tộc ta tự cường bất tức, ai dám trêu chọc Nhân tộc ta, đến chết mới thôi!" "Đừng tưởng Vu tộc các ngươi có huyết tính, không sợ

chết.

Thử hỏi Nhân tộc ta, ai lại sợ chết ư?" "Chiến!

Chiến!

Chiến!" "Đến chết mới thôi!

Mới thôi!!" Từng tiếng nộ hỏa bùng lên từ miệng vô số Nhân tộc.

Sau trận chiến vừa rồi, mỗi người trong lòng đều nghẹn một cục tức, bị người ta đánh tận cửa, đánh bại đối phương rồi, lại không ngờ đối phương dám buông lời ngoan độc như vậy.

Cứ như thể, sinh mệnh của Vu tộc là chí cao vô thượng, còn Nhân tộc chỉ là lũ kiến hèn mọn mặc người chà đạp!

Không ai nuốt trôi được cục tức này, không một ai!

Một cỗ khí phách vô úy thiên địa chậm rãi ngưng tụ từ trên Nhân tộc, loại khí tức không thể xem nhẹ đó trực xung mây xanh, kinh động Cửu Tiêu Lăng Vân, khiến trời đất biến sắc.

Khí phách tràn ngập, Hậu Nghệ không tự chủ lùi lại một bước, sắc mặt tái nhợt giờ phút này không chút máu, đồng tử giãn ra, lộ vẻ chấn kinh khó mà tin nổi.

Hậu Nghệ không thể tưởng tượng nổi, trong mắt y, thậm chí trong mắt vô số chúng sinh Hồng Hoang, Nhân tộc yếu nhược lại có được khí phách như vậy.

"Đáng chết!" Lâm Dương nhìn Hậu Nghệ trọng thương, chao đảo muốn ngã dưới sự bùng nổ khí phách của Nhân tộc, chậm rãi nâng cánh tay, một cỗ khí tức màu đen bao phủ trong tay.

Khí tức Pháp tắc Luân Hồi đó, đại biểu cho tử vong, nghiền nát, thứ sức mạnh khủng bố có thể hóa mọi thứ trên thế gian thành tro bụi.

Chương 91

Một tia uy thế nhỏ bé vừa tiết ra đã khiến cả vùng trời đất chấn động theo.

"Đi gặp Bàn Cổ Đại Thần đi." Cánh tay Lâm Dương hạ xuống, Đạo Vận vô cùng tận màu đen từ trong tay phun ra, trượt xuống, mang theo sự khủng bố vô biên, chớp mắt lao về phía Hậu Nghệ.

Hậu Nghệ cảm nhận cỗ vĩ lực vô cùng bàng bạc, nội tâm tràn ngập đắng chát, cùng một tia hối hận.

Nhưng hơn cả là sự không nỡ với Vu tộc, giờ khắc này y đã chấp nhận lùi bước, không cầu chết.

"Ai!" Đúng lúc này, một đạo hoa quang màu vàng đất rơi xuống, một thân ảnh yêu kiều đột ngột xuất hiện trước Hậu Nghệ.

Trong sự chấn hám của mọi người, nàng chỉ thấy nàng khẽ nâng tay ngọc, đầu ngón tay như củ hành trắng muốt điểm về phía uy thế Đạo Vận đen kịt kia.

"Xoạt xoạt!" "Rầm!" Âm thanh trầm đục vang lên, quang hoa vàng đất chói mắt, uy thế vô cùng cuồn cuộn dâng trào, nhưng không thể tiến thêm một tấc, đều bị quang mang vàng đất chặn lại.

Vô số người nhao nhao nhìn lại, nội tâm không tự chủ trầm xuống.

Nữ tử đột ngột xuất hiện kia có làn da màu lúa mì, khóe môi thỉnh thoảng treo một nụ cười nhạt.

Đặc biệt, việc nàng xuất hiện trước mặt Đại Vu Hậu Nghệ của Vu tộc, lại còn đỡ được công kích, ai cũng hiểu rõ, người này ắt hẳn là người của Vu tộc.

Lâm Dương khẽ mở miệng nói: “Hậu Thổ Tổ Vu!” Nữ tử kia hơi thoáng sững sờ, đặt đầu ngón tay trước mắt, nhìn một giọt máu nhỏ xuống từ trên, khẽ mỉm cười nói: “Nhân Vương, tiền nhân hậu quả sự tình, ta đã rõ.

Lần này quả thực là Hậu Nghệ của Hậu Thổ bộ lạc ta sai.” Giọng Hậu Thổ nhẹ nhàng, như một dòng suối êm đềm.

“Hậu Thổ Tổ Vu đại nhân.” Hậu Nghệ mặt đầy xấu hổ, không biết nên nói gì.

Chuyện này có sai sao?

Ít nhất Hậu Nghệ không cho rằng mình sai, điều thực sự khiến y không nói được lời nào chính là sự cường thế của Lâm Dương.

Hậu Thổ khẽ liếc Hậu Nghệ một cái, trong mắt không có vẻ dịu dàng như khi đối mặt Lâm Dương, trái lại tràn ngập uy nghiêm vô thượng: “Lát nữa về bộ lạc, đi nhận hình phạt.

Tộc nhân chết, đều quy về tội hành sự lỗ mãng và coi thường người khác.

Nếu không phải ta xuất hiện nhanh, thậm chí sẽ cuốn vào một trận chiến vô vị, tộc nhân chết sẽ còn nhiều hơn.” Lời Hậu Thổ nói không phải không có lý.

Mặc dù bề ngoài nhìn, Nhân tộc không mạnh, thậm chí không địch lại một trong mười hai bộ lạc của Vu tộc là Hậu Thổ bộ lạc, nhưng qua một lần vừa rồi, Hậu Thổ đã hiểu rõ, Nhân Vương trước mắt quả thực có chút thực lực.

Hậu Thổ là một trong Thập Nhị Tổ Vu, vì sinh ra sau cùng, hấp thu trọc khí ít nhất, lại vốn là nữ tử, tính tình so với các Tổ Vu khác có phần ôn hòa hơn một chút.

Đương nhiên cũng chỉ là một chút mà thôi, nếu thực sự nổi giận,

mười con trâu cũng không kéo lại được.

Nhưng ít nhất, Hậu Thổ cũng là một người hiểu lẽ phải, biết rằng trong chuyện này Vu tộc tuyệt đối là bên lý lẽ không vững, cũng không cố chấp đến cùng.

Đối mặt Hậu Thổ, sắc mặt âm trầm của Lâm Dương hơi dịu đi, nhưng không lập tức mở miệng, mà rơi vào trầm tư.

Một kích đầy giận dữ vừa rồi của Lâm Dương, là toàn lực trong tình huống không động đến nội tình, nhưng dù vậy, vẫn bị Hậu Thổ nhẹ nhàng đỡ lấy, không làm Tổ Vu Hậu Thổ bị thương, chỉ khiến nàng chảy một giọt máu.

Lâm Dương, dưới tình huống không rõ ý đồ của Hậu Thổ, không muốn hoàn toàn xé rách mặt với đối phương.

Nếu không cần thiết, sẽ không lúc này bùng nổ đại chiến với Vu tộc.

"So với Vu tộc, Nhân tộc quả thực tổn thất nghiêm trọng hơn.

Chuyện này vốn là lỗi của Hậu Nghệ.

Chi bằng, Hậu Thổ bộ lạc ta sẽ bồi thường, để chuyện này kết thúc, Nhân Vương thấy thế nào?" Giọng Hậu Thổ nhẹ nhàng, nhưng lại ẩn chứa uy nghiêm không thể nghi ngờ.

Đối mặt Hậu Thổ, sắc mặt Lâm Dương không thay đổi, quay đầu nhìn về vùng đất hoang tàn, cùng linh mạch bị phá hủy gần một nửa trong trận đại chiến vừa rồi, khẽ gật đầu.

"Chuyện này, không lớn không nhỏ.

Vì Hậu Thổ Tổ Vu cho rằng dĩ hòa vi quý, ta tự nhiên không có ý kiến." "Còn về bồi thường, cũng không cần thiết." "Chỉ là nghe nói, Hậu Thổ Tổ Vu truyền thừa Đại Địa chi lực của Bàn Cổ Đại Thần,

muốn thỉnh cầu Tổ Vu có thể giúp đỡ khôi phục linh mạch bị tổn thương của Nhân tộc một phen." Lâm Dương không chọn cách tiến một tấc lùi một thước, thứ nhất, y hiểu rõ, Nhân tộc trước mặt Vu tộc rốt cuộc khó mà kháng cự; thứ hai, Nhân tộc tự cường bất tức, căn bản không cần đối phương bồi thường với thái độ bố thí.

Lâm Dương đã có được nội thiên địa do một chủ mạch sơn phong của Bất Chu Sơn diễn hóa, trong đó linh trân bảo vật nhiều không kể xiết, nên việc bồi thường hoàn toàn không cần thiết. 7.

Cho dù có nhiều hơn nữa, Hậu Thổ bộ lạc cũng không thể lấy ra những thứ quý giá như vậy.

Hậu Thổ nghe vậy, khẽ mỉm cười nói: "Đơn giản." Chỉ thấy Hậu Thổ nói xong, bàn chân khẽ nhấc, rồi giẫm mạnh xuống mặt đất.

"Ầm ầm!" Chấn động truyền khắp thiên địa, cả vùng đất ức ức vạn dặm trong chớp mắt chấn động theo.

Linh mạch Thánh Địa Nhân tộc vốn bị tổn hại vì đại chiến, đều lập tức khôi phục.

Thậm chí, những gì Hậu Thổ làm không chỉ có vậy.

Nàng đã dẫn các linh mạch đại địa nằm cách xa hàng trăm ức vạn dặm về đây, trong đó có một chủ mạch của Hồng Hoang.

Chương 92

Chỉ riêng mạch này thôi đã đủ để sánh với mức độ linh khí của vạn điều linh mạch khác.

"Ông ông!" Tiên Thiên linh khí vô cùng tận từ các linh mạch đại địa thăng lên, bao phủ cả Thánh Địa Nhân tộc trong một lớp sương mỏng.

Mức độ linh khí đậm đặc của toàn bộ Thánh Địa Nhân tộc so với trước kia càng thêm bàng bạc gấp mấy lần.

Thậm chí so với nội thiên địa mà Lâm Dương có được cũng chỉ kém một chút.

So với Động Thiên Phúc Địa của các đại năng Hồng Hoang cũng không hề kém cạnh là bao, nhưng phạm vi tuyệt đối rộng lớn hơn Đạo trường của các đại năng Hồng Hoang nhiều.

Chỉ riêng điều này thôi đã không uổng phí.

Sắc mặt âm trầm của Lâm Dương hơi tan biến, khẽ gật đầu ra hiệu với Hậu Thổ.

Hậu Thổ làm xong mọi việc, ống tay áo run lên, mấy đạo linh quang từ trong tay áo bay ra.

"Năm kiện Tiên Thiên Linh Bảo, xem như lời xin lỗi cho sự vô lễ của Hậu Nghệ, thỉnh Nhân tộc vui lòng nhận lấy." Đồng tử Lâm Dương lóe tinh quang, thuận tay đón lấy.

Năm kiện Tiên Thiên Linh Bảo này cấp bậc không cao, đều là phẩm Tiên Thiên Linh Bảo trung phẩm, nhưng điều quan trọng nhất, cả năm kiện đều là Tiên Thiên Linh Bảo chuyên về phòng ngự.

Công pháp linh bảo dễ tìm, nhưng Tiên Thiên Linh Bảo chuyên

phòng ngự thì lại vô cùng quý giá.

Từ giọng điệu của Hậu Thổ, Lâm Dương cũng nghe ra, đối phương không phải bồi thường với thái độ bố thí, mà là thật tâm xin lỗi.

Điểm này, mới là nguyên nhân Lâm Dương thực sự nguyện ý tiếp nhận.

Lâm Dương nhận lấy Tiên Thiên Linh Bảo, ôm quyền nói với Hậu Thổ: "Nếu đã vậy, chuyện Vu tộc đồ sát Nhân tộc xin được khép lại tại đây." "Tốt." Hậu Thổ nói xong, vung ống tay áo, liền trực tiếp mang theo Hậu Nghệ biến mất tại chỗ, rời đi.

Lâm Dương nhìn Hậu Thổ rời đi, hơi ngừng lại trên không trung vài nhịp thở, sau đó chậm rãi hạ thân.

Ngay khi Lâm Dương vừa hạ xuống mặt đất, vô số Nhân tộc liền vây quanh.

Tùy Nhân Thị nghiến răng phẫn nộ nói: "Nhân Vương, lần này Nhân tộc ta thương vong hàng trăm vạn, chẳng lẽ cứ thế bỏ qua sao?" Lâm Dương nghe vậy, khẽ lắc đầu: "Thế cục ép người.

Nhân tộc ta cần thời gian phát triển, càng cần trầm tích.

Mặc dù ta không sợ, nhưng điều đó sẽ khiến Nhân tộc ta lâm vào thảm cảnh." Dứt lời, ánh mắt Lâm Dương không khỏi nhiễm một tầng sương lạnh: "Nhân quả lần này tuy đã giải quyết, nhưng chờ đợi sau khi nội tình Nhân tộc ta trầm tích đủ, không thể tránh khỏi sẽ phải đấu tranh với hai tộc Vu Yêu.

Đến lúc đó, mới là thời khắc Nhân tộc ta thực sự trổ tài!" "Ta hiểu rồi." Mấy người Tùy Nhân Thị thở dốc mấy cái rồi dần bình tĩnh lại trong lòng.

Thực ra trong Nhân tộc, ai cũng biết, chỉ dựa vào thế lực Nhân tộc

hiện giờ căn bản không thể địch lại Vu tộc, nhưng dù thế nào cũng khó mà nuốt trôi cục tức này, thà chết chứ quyết không khuất phục.

"Hữu Sào Thị khá quen thuộc với việc xây dựng Nhân tộc, chuyện này cứ giao cho y xử lý." Lâm Dương khẽ thở dài một tiếng, sau đó nhìn về phía Hàn Tín với sắc mặt tái nhợt ở đằng xa: "Hàn Tín theo ta." Nói rồi, Lâm Dương liền cùng Hàn Tín hai người, cùng nhau đi về phía Vương Thành.

"Chủ công xin lỗi, lần này thuộc hạ cũng không ngờ đối phương mạnh như vậy, không chuẩn bị trước được." Hàn Tín lộ vẻ hối lỗi, nắm giữ đại quân Nhân tộc, bị người ta chính diện công phá thì dù thế nào cũng khó giữ chức, càng không thoái thác trách nhiệm.

Lâm Dương hiểu ý Hàn Tín, khẽ lắc đầu: "Chuyện này không thể trách ngươi, vì thực lực đối phương có chút vượt quá dự liệu." "Lần này trở về, ta muốn kiến lập Thánh Đình, ngươi có ý kiến gì về việc này không?" Hồng Hoang từ trước đến nay chưa từng xuất hiện sự tồn tại như Thánh Đình.

Mặc dù Lâm Dương biết việc lập Thánh Đình, nhưng sự hiểu biết về Thánh Đình chưa chắc đã bằng Hàn Tín, dù sao thì Hàn Tín đến từ thế giới đó.

Hàn Tín nghe vậy, trầm ngâm một lát rồi mới nghiêm túc nói: "Chủ công là Nhân Vương của Nhân tộc, chiếm giữ khí vận vô thượng của Nhân tộc.

Nếu lập Thánh Đình, với khí vận khủng bố này, e rằng có thể một mạch xông lên cấp độ Đế Triều." Vận triều thông qua lớn nhỏ khí vận tổng cộng chia làm năm cấp bậc: Vương Triều, Hoàng Triều, Đế Triều, Thiên Đình và Thánh Đình.

Ở thế giới nguyên bản của Hàn Tín, Thánh Đình có rất nhiều, và một Thánh Đình vừa thành lập chỉ có cấp độ Vương Triều.

Nhưng Lâm Dương thì khác, y là chủ của Nhân tộc, chủ của một tộc ở Hồng Hoang, mà cấp độ thế giới Hồng Hoang so với Thánh Quốc đại địa không biết cao hơn bao nhiêu cấp.

Ở cấp độ tương đương, khí vận càng mạnh mẽ lại là một cấp độ hoàn toàn khác.

Với Lâm Dương, nếu lập Thánh Đình, hẳn có thể một mạch xông lên cấp độ Đế Triều.

Hàn Tín sau đó lại sửng sốt, rồi mừng rỡ nói: "Chẳng lẽ Chủ công chuyến này, đã tìm được ba kiện thần vật cần để lập Thánh Đình?" Lâm Dương khẽ gật đầu mỉm cười không nói, nhưng Hàn Tín sao lại không hiểu, lập tức cười lớn: "Ha ha, nếu kiến lập vô thượng vận triều, ngưng tụ Khí Vận Kim Long, lại do ta bố trí Thánh Đình cấp phong thủy đại trận, cho Đại Vu Hậu Nghệ trở lại đấu, chúng ta cũng không sợ!" Phong thủy đại trận, cần phong thủy tương ứng, đó là nơi cốt lõi của trận pháp phong thủy mà vận triều Thánh Đình có.

Ánh mắt Hàn Tín lấp lánh, giờ đây Nhân tộc đã bước ra một bước khó khăn nhất, kiến lập Thánh Đình, nhất định có thể một lần nữa nhanh chóng cường đại.

Đến lúc đó rốt cuộc sẽ mạnh đến mức nào, ai cũng khó mà đoán được.

"Nếu đã vậy, thì bắt tay chuẩn bị việc kiến lập Thánh Đình.

Ta tin rằng đợi Thánh Đình được lập, nhất định sẽ khiến cả chúng sinh Hồng Hoang, những kẻ ngồi ở vị trí cao, đều phải giật mình kinh hãi." Hàn Tín bí ẩn cười nói: "Không sai, nhưng trước đó, Chủ công có một việc nhất định phải làm." "Việc gì?" "Sáng tạo văn tự." Hàn Tín ngữ khí dứt khoát: "Việc kiến lập Thánh Đình, nhất định có thể khiến toàn bộ Nhân tộc trải qua một lần lột xác trọng đại.

Tuy nhiên, văn tự là một vật thể mang nền văn minh, nếu không, sau khi Thánh Đình được lập, thánh chỉ cũng khó mà truyền đạt xuống được.

Do đó, tốt nhất là trước khi lập Thánh Đình, nên sáng tạo ra văn tự thuộc về Nhân tộc trước." Lâm Dương nghe vậy, không khỏi bừng tỉnh, sau đó gật đầu mạnh: "Không sai, trước đây ta vì quá nhiều việc chưa xử lý mà quên mất chuyện này." Sáng tạo văn tự, đối với Hàn Tín lẫn Lâm Dương đều không khó khăn, vì trong ký ức của Lâm Dương có không dưới mười loại văn tự chủng tộc hoàn thiện.

Trước đây cũng có cách sáng tạo văn tự, chỉ là lúc đó tu vi còn thấp, Nhân tộc lại đang ở tình cảnh khó khăn.

Lâm Dương cũng khó mà lo liệu toàn diện đến vậy.

Chương 93

Giờ Nhân tộc đã quật khởi, không kém bất kỳ tộc nào trong Vạn tộc Hồng Hoang, nên cũng có thể bắt đầu sáng tạo văn tự thuộc về Nhân tộc.

"Nếu văn tự truyền thừa xuất hiện, sẽ có công đức lớn, tất yếu có thể khiến khí vận Nhân tộc tăng lên vài phần.

Như vậy, sau đó lại khai sáng vô thượng Thánh Đình, nhất định sẽ có khí vận càng thêm bàng bạc, dù sao khí vận mới là căn bản của Thánh Đình." Lời Hàn Tín nói không sai.

Ở thế giới đó, tầm quan trọng của khí vận vượt xa mọi thứ.

Các vô thượng vận triều tranh đấu sống chết, chẳng phải đều vì tranh đoạt khí vận sao?

Nếu Lâm Dương sau khi lập Thánh Đình mới sáng tạo văn tự, một phần khí vận ước chừng chỉ có thể chia một nửa, phần lớn còn lại thuộc về toàn bộ Nhân tộc.

Khí vận Nhân tộc, Lâm Dương chỉ chiếm khoảng năm phần mà thôi.

Lâm Dương không do dự nữa, lập tức mở miệng nói: "Sự không nên chậm trễ.

Hàn Tín, Nhân tộc tiếp theo giao cho ngươi, ta đi sáng tạo văn tự trước." "Tuân lệnh." Văn tự là một vật thể truyền thừa, nhưng ở Hồng Hoang ngoại trừ Thiên Đạo minh văn, căn bản không có sự xuất hiện của văn tự.

Đó là vì phần lớn Hồng Hoang đều sử dụng huyết mạch truyền thừa.

Trong đó một số tồn tại sẽ truyền lại những gì mình học được cả đời thông qua huyết mạch cho đời sau, như vậy căn bản không cần sự tồn tại của văn tự.

Quả thực tốt, nhưng lại không phổ biến rộng rãi như văn tự truyền thừa.

Nhân tộc cũng không thích hợp với loại huyết mạch truyền thừa này, chỉ có văn tự truyền thừa mới thích hợp nhất với Nhân tộc.

Vương Thành, là nơi Lâm Dương cư ngụ, cũng là thành bang mà Hữu Sào Thị đã dốc hết tâm huyết tạo ra.

Khắp nơi tràn ngập khí tức của một cổ thành rêu phong, mỗi viên gạch xanh ngói biếc đều mang ý vị khôi hoành, bàng bạc đại khí.

Gần Vương Thành, mỗi giờ mỗi khắc đều có đại quân tuần tra bất cứ ngóc ngách nào.

Đối với Nhân tộc bình thường, Vương Thành là cấm địa.

Để giữ gìn uy nghiêm của Nhân Vương, Nhân tộc Tam Tổ đã sớm hạ lệnh, nơi đây không cho phép ai tùy ý ra vào.

Một lệnh cấm này cũng khiến toàn bộ Vương Thành bao phủ một tầng khăn che mặt bí ẩn.

Trong Vương Thành, tại một chủ điện, Lâm Dương khoanh chân ngồi, ngón tay không ngừng vũ động trong hư không, vẽ ra từng chữ thể thần bí.

Mỗi khi một chữ thể xuất hiện trong hư không, liền hiện ra quang huy màu vàng kim, quang huy chiếu rọi khắp điện đường, mang theo vẻ đẹp vô tận.

Từng chữ thể, uốn lượn nhưng lại vô cùng sống động.

Nếu là người không nhận biết, căn bản không thể hiểu chúng đại

biểu điều gì, nhưng Lâm Dương thì rõ.

Bỗng nhiên, ngón tay Lâm Dương ngừng lại, mày nhíu chặt, tùy tiện vung tay xóa đi hàng trăm chữ lớn trên không trung, khẽ lẩm bẩm: "Không đúng, những chữ thể này, chỉ có hình thức, hoàn toàn không thể dùng làm văn tự." Những văn tự này đều là chữ Hán mà Lâm Dương học ở kiếp trước.

Mỗi chữ đều trải qua hàng ngàn năm diễn biến, đã sớm khắc sâu vào xương tủy.

Tuy nhiên, đối với Nhân tộc hiện tại, thậm chí các sinh linh Hồng Hoang khác, chúng chỉ là những nét vẽ tùy tiện mà thôi.

Tương truyền, mỗi một văn tự đều có câu chuyện độc đáo riêng.

Những văn tự này đặt ở Hồng Hoang hiển nhiên không có những câu chuyện đó, vì vậy chỉ có thể gọi là hữu hình vô thần.

Văn tự Lâm Dương muốn sáng tạo ra không chỉ đơn thuần là có hình thức, mà phải là một loại văn tự thực sự khế hợp với Hồng Hoang.

Bỗng nhiên, Lâm Dương lại nhắm mắt, rơi vào trạng thái đốn ngộ sâu sắc.

Theo Lâm Dương rơi vào đốn ngộ, tâm thần y cũng chìm đắm vào đó, bắt đầu diễn hóa từ một mảnh hư vô.

Không gian hư vô đen kịt, một đạo ánh sáng chói lọi tuôn ra, ánh sáng xuyên thấu, chiếu rọi cả không gian hư vô đen kịt thành một vùng trắng xóa ban ngày, ngoại trừ vùng hư vô trắng xóa đó.

"Quang!

Chiếu rọi thiên địa ban phát quang minh." "Ầm ầm!" Một tiếng chấn động truyền ra từ cung điện Lâm Dương đang ở, quang hoa chói

mắt tràn ngập khắp thiên địa.

"Quang." Lâm Dương nhắm chặt mắt, chậm rãi thò ngón tay ra, trong hư không phác họa ra một chữ thể màu trắng trong suốt rực rỡ ánh sáng.

Chữ thể này vô cùng giản dị, không có bất kỳ trang sức cầu kỳ nào, từng nét bút đều tràn ngập khí tức của ánh sáng.

Cứ như thể!

Ánh sáng vốn dĩ phải được miêu tả như vậy.

"Xoẹt xoẹt xoẹt!" Sự tồn tại của ánh sáng vốn không nên bị bất kỳ vật thể nào chứa đựng.

Thế nhưng, khi bút của Lâm Dương hạ xuống, vô tận quang mang ào ạt dâng trào, đổ về phía chữ thể trong suốt đó.

Chương 94

"Ầm ầm!" 8.

Trên đỉnh trời, uy thế Đạo Vận vô cùng ngưng tụ, một cỗ ý chí lăng giá vạn vật đột nhiên xuất hiện, thu hút ánh nhìn của tất cả mọi người.

"Thiên Đạo!

Có khí tức công đức, chẳng lẽ Nhân Vương lại làm ra việc gì có công với Thiên Đạo ư?" Vô số người kinh hãi, nhưng suy nghĩ kỹ lại thì cũng không quá truy cứu.

Nhìn lại quá trình trưởng thành của Nhân Vương, từ khi khai sáng Võ Đạo, sau đó vì Nhân tộc mà trồng Long Nha Mễ, mỗi việc đều là đại sự kinh động Thiên Đạo.

So với hai lần Kim Vân công đức khủng bố trước kia, đạo này hiện giờ cũng không kinh người lắm.

Thế nhưng, mỗi lần công đức giáng lâm đều khiến nội tâm vô số người càng thêm kính sợ đối với Nhân Vương Lâm Dương.

Chẳng mấy chốc, một chuyện càng chấn động hơn đã xảy ra.

Tương truyền, trước khi thế giới khai tịch, là một mảnh hư vô, không có bất kỳ sự tồn tại hay sinh cơ nào.

Một đạo quang tự phá hiểu, chiếu rọi đại địa, ngay sau đó diễn biến ra sự thay đổi của sơn hà, nhật nguyệt, tinh thần.

Vạn vật từ đó hồi sinh, thiên địa chấn động, sinh cơ vô cùng vô tận trải khắp thiên địa.

Tinh Thần Biến của Lâm Dương vốn là công pháp cấp độ diễn

hóa vũ trụ, việc diễn hóa ra một thế giới trong tâm thần tự nhiên vô cùng dễ dàng.

Khi một đạo quang phá hiểu, không gian hư vô đen kịt theo đó mở ra một khe hở.

Cùng lúc đó, ngón tay Lâm Dương theo tâm thần phác họa trong hư không.

"Ầm ầm!" "Nhật!" "Nguyệt!" "Tinh!" "....." Tinh thần vũ trụ, vạn vật theo đó diễn hóa.

Từng chữ mang khí tức bản nguyên từ tay Lâm Dương bay ra, trong đó có những chữ rất giống chữ Hán kiếp trước, cũng có những chữ hoàn toàn y hệt.

Mỗi khi một chữ thể từ tay Lâm Dương được phác họa xong, liền an tĩnh lơ lửng bên cạnh y, một cỗ khí tức ẩn vào bầu trời vô tận, câu động vĩ lực của thiên địa.

"Ầm ầm!" Trên không Vương Thành của Thánh Địa Nhân tộc, kim vân công đức vốn chỉ lớn vài chục trượng, giờ phút này đang lớn mạnh với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Chỉ trong vài chục hơi thở ngắn ngủi, nó đã vượt qua công đức mà Nhân tộc Tam Tổ thu được khi thành đạo, và vẫn không ngừng tiếp tục lớn mạnh.

Uy áp đáng sợ, lấy Thánh Địa Nhân tộc làm trung tâm khuếch tán, trong chớp mắt lan tràn hàng trăm ức, ngàn ức, vạn ức dặm đại địa.

Thiên cơ ẩn sâu cũng bị vô số đại năng giả cảm nhận được.

Côn Luân Sơn, Ngọc Hư Cung.

Từ khi Nữ Oa khai tịch Đạo Trường, đã trôi qua vài trăm năm.

Tam Thanh cũng sau khi luận đạo kết thúc thì trở về Đạo trường

của mình.

Đồng là đệ tử Hồng Quân, Tam Thanh vốn dĩ dù là về tu vi hay kỳ ngộ đều vượt xa Nữ Oa.

Nay lại bị người đi sau vượt qua, hiển nhiên cảm thấy áp lực bội phần, đặc biệt là Lão Tử, với tư cách Đại sư huynh, áp lực càng lớn hơn.

Tam Thanh, với tư cách Bàn Cổ chính tông, căn cốt xếp hàng đầu Hồng Hoang.

Trong đó, Lão Tử, với tư cách Thái Thanh của Tam Thanh, thực lực lại là mạnh nhất trong sáu đệ tử của Hồng Quân.

Sau lần Nữ Oa khai tịch Đạo Trường, và một lần luận đạo sau đó, Tam Thanh cùng những người khác đều có được chút thu hoạch, cảnh giới ít nhiều đều có sự thăng tiến.

Bỗng nhiên, Lão Tử đang ngồi xếp bằng trên bồ đoàn, chậm rãi mở đôi mắt.

Trong mắt có một đạo tinh mang lóe lên, cảm nhận khí tức truyền đến từ Thiên Đạo, ánh mắt từ từ nhìn về hướng Thánh Địa Nhân tộc.

"Nhân tộc, một tộc được Thiên Đạo ưu ái.

Cho dù là Vu Yêu hai tộc cũng chưa từng có nhiều công đức giáng lâm như vậy." Nhân tộc liên tục được Thiên Đạo công nhận, ai trong số các đại năng Hồng Hoang mà không biết?

Thái Thanh Lão Tử cũng dành nhiều sự chú ý cho việc này, đặc biệt là lần này, công đức bàng bạc vượt xa mấy lần trước.

Lực lượng công đức ẩn chứa trong đó, đặt trước mặt bất kỳ đại năng đỉnh tiêm nào cũng phải ghen tỵ.

"Nhân tộc xuất hiện chưa đến vạn năm, nhưng lại liên tục được

Thiên Đạo công nhận, chẳng lẽ trong đó có ẩn tình gì sao?" Nhân tộc với tư cách là chủng tộc được Nữ Oa để lại sau khi thành đạo, ngay từ đầu cũng đã thu hút sự chú ý của vô số đại năng giả, nhưng sau khi chú ý một chút, tất cả mọi người đều mất hứng thú.

Nếu không phải có chuyện Nữ Oa khai tịch Đạo Trường, thậm chí căn bản không thể được chúng sinh Hồng Hoang ghi nhớ, thực sự là vì sự tồn tại của Nhân tộc quá mờ nhạt.

Ban đầu Lão Tử tự nhiên chưa bao giờ để Nhân tộc vào mắt, nhưng giờ đây một lần công đức hạo hãn giáng lâm lại sâu sắc hấp dẫn y, thậm chí ngay cả Đạo tâm vốn không chút dao động cũng có chút lay chuyển.

Tình huống này, đặt trên thân Thái Thanh ở cảnh giới Chuẩn Thánh viên mãn vốn là điều cực kỳ không thể tưởng tượng được.

Tu đạo vô số năm, lại cách cảnh giới Thánh Nhân chỉ một đường, bản thân y tu cũng là Thái Thượng Vong Tình Đạo.

Chương 95

Trừ phi có liên quan đến bản thân, nếu không, tuyệt đối sẽ không có bất kỳ xúc động nào.

Vì vậy, khi cổ liên y xuất hiện, Lão Tử hiểu rằng Nhân tộc nhất định có liên quan đến việc thành đạo của y.

"Vừa hay, giờ không có việc gì, đi Hồng Hoang một chuyến, có lẽ có thể lĩnh ngộ được cơ hội thành đạo." Lão Tử khẽ lắc đầu, sau đó thân hình chớp động, trực tiếp biến mất tại chỗ.

Y không lập tức đi đến nơi Nhân tộc ở, mà du đãng vô định trên đại địa Hồng Hoang, một tồn tại mà không ai có thể bắt gặp được.

Không chỉ Lão Tử, khi công đức hạo hãn bao trùm Thánh Địa Nhân tộc xuất hiện, cỗ chấn động đó đã thu hút sự chú ý của vô số đại năng giả, ai nấy đều giáng tâm thần xuống nơi đây.

Thấu hiểu thiên cơ, trong chớp mắt liền hiểu rõ, vì sao công đức giáng lâm.

"Trời ơi, Nhân Vương lại đang sáng tạo văn tự truyền thừa, lại còn được Thiên Đạo công nhận!" "Văn tự truyền thừa, ngoại trừ Thiên Đạo minh văn, chưa từng xuất hiện ở Hồng Hoang.

Trong đó không ít đại năng giả đã nghiên cứu về đạo này, nhưng lại căn bản không thể khai sáng ra văn tự." "....." Vô số người thán phục, tràn đầy nỗi niềm khó nói.

Hồng Hoang rộng lớn khó mà đo lường, số lượng chúng sinh lại nhiều như sao trời.

Suy nghĩ kỹ một chút, ai cũng có thể hiểu, văn tự truyền thừa đối với toàn bộ Hồng Hoang có công tích vĩ đại đến mức nào.

Điều càng khiến người ta khó mà tưởng tượng được, là kẻ sáng tạo ra văn tự truyền thừa, lại chỉ là một Nhân tộc Đại La Kim Tiên thượng cảnh.

Lâm Dương không biết, lần đầu sáng tạo văn tự Nhân tộc, lại bùng phát thanh thế như vậy, gần như đã kinh động hơn nửa số đại năng giả Hồng Hoang đến xem.

Lúc này Lâm Dương, đã rơi vào một trạng thái đặc biệt.

Trong một thế giới rộng lớn, vô số sinh cơ và vật chủng không ngừng diễn hóa.

Mỗi khi diễn hóa một lần, liền có văn tự hoàn toàn mới được thai nghén sinh ra.

Điện vũ rộng lớn, lơ lửng hàng ngàn văn tự.

Mỗi văn tự ngao du trong không trung đều có khí tức riêng của mình.

Một chữ "Địa", đại địa bao la, khí tức đạo của sự cổ phác ập đến.

Một chữ "Thủy", có thể tưới nhuận vạn vật, giây tiếp theo lại như hóa thành sóng dữ cuồn cuộn, có thể hủy diệt mọi sinh cơ.

"....." Mỗi chữ được sáng tạo ra đều có khí tức độc đáo riêng, đại biểu cho bản nguyên cơ sở nhất của vạn vật thế gian.

Mỗi chữ thể diễn hóa, đều có mối liên hệ mật thiết với bản nguyên vô cùng tận của thế giới.

Vài ngàn chữ tuy ít ỏi, nhưng lại nói hết sự tồn tại cơ bản nhất để tạo dựng nên một thế giới.

Sau khi vài ngàn chữ được tạo ra, tốc độ của Lâm Dương lập tức chậm lại.

Lúc này, trong thế giới hư giả được diễn hóa trong ý thức của

Lâm Dương, từ một đạo quang mà bắt đầu diễn hóa thế giới, đang trôi qua với tốc độ cực nhanh.

Một thế giới từ tân sinh đến hủy diệt, cần trải qua không biết bao nhiêu kỷ nguyên.

Giờ phút này, dưới ý thức của Lâm Dương, loại suy bại đó đang gia tăng.

Cây cối khô héo, đại địa dần mất đi sinh cơ, sông ngòi khô cạn, lục địa hóa thành một vùng đất hoang cằn cỗi, khí tức hủy diệt màu đen không ngừng từ đại địa thăng lên.

Cùng lúc đó, ngón tay Lâm Dương vũ động cực nhanh, hai chữ "Hủy", "Diệt" hình thành dưới tay.

Làm xong tất cả, y vẫn không ngừng lại, nhanh chóng viết ra hai chữ "Luân", "Hồi" trong không trung.

"Ông ông!" Hai ngàn chín trăm chín mươi tám chữ, trong khoảnh khắc tràn ngập cả điện vũ.

Quang hoa chói mắt ẩn vào tận chân trời, hình thành một cỗ khí tức hạo hãn vĩ đại.

Trong chớp mắt, kim vân công đức bao trùm Thánh Địa Nhân tộc lại một lần nữa lớn mạnh.

Kim vân công đức giờ phút này, đã hoàn toàn vượt qua tổng hòa hai lần công đức mà Lâm Dương đã đạt được trước đó.

Vạn ức dặm đại địa đều bị kim quang Huyền Hoàng bao phủ, chấn động khủng bố khiến vô số sinh linh yếu ớt không tự chủ quỳ rạp xuống đất, cung kính triều bái về phía Thánh Địa Nhân tộc.

Theo kim vân công đức lớn mạnh, vào lúc này cũng ẩn ẩn có dấu hiệu đạt đến cực hạn.

Hai ngàn chín trăm chín mươi tám chữ, bao hàm toàn bộ vạn vật thế gian.

Đặc biệt, giữa từng chữ thể đơn lẻ, cũng có thể kết hợp ra vô số biến hóa, đó chính là tinh túy của văn tự do Lâm Dương sáng tạo.

"Ầm ầm!" Một mảng lớn kim vân giáng xuống, tắm gội toàn bộ Vương Thành trong kim quang vô biên.

Lâm Dương chậm rãi mở đôi mắt, nhưng lại không hề có chút vui mừng nào với việc công đức giáng lâm, trái lại, vô số mây sầu giăng kín, đôi mày nhíu chặt lại.

"Vì sao ta cảm thấy văn tự ta sáng tạo ra vẫn còn thiếu sót!" Lâm Dương khẽ lẩm bẩm một câu rồi nhìn lên bầu trời, bỗng nhiên đồng tử co rút, y liền đứng thẳng người, lại nhắm chặt mắt.

Chương 96

Thế giới được diễn hóa trong ý thức của Lâm Dương tuy đã hủy diệt, nhưng sự diễn biến vẫn chưa dừng lại, vì chưa thực sự hủy diệt theo đúng nghĩa.

Thế giới sụp đổ, thiên địa băng liệt, vạn vật theo đó điêu linh.

Ý chí Lâm Dương hóa thành một đạo khí tức mờ mịt ẩn vào trong đó, âm thầm ảnh hưởng đến một thế giới bị hủy diệt.

Không biết đã trôi qua bao nhiêu thời gian, một năm, một vạn năm, hàng ức vạn năm, nhưng thực ra chỉ là một khoảnh khắc mà thôi.

Trong điện đường, Lâm Dương đột nhiên mở đôi mắt.

Trong đáy mắt còn sót lại một cỗ ý chí đạm mạc thời gian, xem vạn vật như cỏ rác, không để trong mắt.

Nhưng lại thiếu đi một loại khí tức lăng giá vạn vật thiên địa, trái lại lại có thêm một loại khí tức bá đạo.

"Thiên!" "Đạo!" Hai chữ thể khổng lồ từ tay Lâm Dương bay ra.

Từng nét bút đều tràn ngập tình cảm đạm mạc đối với thiên địa vạn vật.

Hai chữ xuất hiện, hòa quyện vào nhau, khí tức khủng bố trấn áp hai ngàn chín trăm chín mươi tám chữ thể ban đầu ở phía dưới.

"Ầm ầm!" 9.

Cũng vào lúc này, trên kim vân công đức, một cỗ ý thức lăng giá vạn vật ầm ầm giáng lâm.

Cỗ ý thức này hiện ra, trong chớp mắt truyền khắp toàn bộ đại địa Hồng Hoang.

Tâm thần vô số đại năng giả dưới cỗ ý thức đó, lập tức tan biến, mất dạng không còn vết tích.

Hiển nhiên, giờ phút này, toàn bộ Thánh Địa Nhân tộc đều không phải là nơi có thể dòm ngó!

Lâm Dương ngẩng đầu, nhìn lên bầu trời.

Kim vân công đức bàng bạc ngừng dấu hiệu giáng xuống, bắt đầu ngưng tụ thành một con mắt khổng lồ trải dài ức vạn dặm.

Con mắt hoàn toàn bị biển vàng kim bao trùm, đồng tử khổng lồ không hề nhìn thấy chút tình cảm nào, dường như vạn vật thế gian trong mắt nó đều như cỏ rác.

Ý chí tràn ngập, vô số người quỳ rạp trên đất, run rẩy bần bật, bởi vì, Thiên Đạo Hồng Hoang đã hiển hóa.

Trong sâu thẳm đồng tử Lâm Dương hiện lên sự kinh sợ, nhưng linh hồn y không phải từ Hồng Hoang, nên so với chúng sinh Hồng Hoang, y không có sự sợ hãi Thiên Đạo đến mức đó.

"Xoạt xoạt!" Hai chữ "Thiên", "Đạo" đứng đầu, trấn áp vô số văn tự khác, giờ phút này phóng ra kim quang vô tận.

Kim quang chiếu rọi, cỗ khí tức Thiên Đạo đó như nước u sâu chảy xiết.

"Ầm ầm!" Bỗng nhiên, hai chữ thể đó như bị dẫn dắt, phá tan từng tầng trở ngại, xuyên qua mái điện, trực tiếp ẩn vào con mắt khổng lồ trên bầu trời.

Đồng tử khổng lồ của Thiên Đạo, với ánh mắt không chút tình cảm, đầu tiên nhìn hai văn tự đang lơ lửng, sau đó lại nhìn Lâm Dương nhỏ bé như con kiến ở phía dưới, dường như đang trầm tư.

Tuy nhiên, Thiên Đạo không có trí tuệ, chỉ có từng điều Pháp tắc

trật tự.

Trong mắt Thiên Đạo, Lâm Dương không hề xúc phạm bất kỳ trật tự nào, đồng thời lại có công đức bàng bạc gia trì, vậy thì không thể nào gây ra bất kỳ tổn hại nào cho Lâm Dương.

"Ầm ầm!" Giây tiếp theo, con mắt Thiên Đạo dường như đã hiểu ra, buông bỏ sự giam cầm đối với hai chữ "Thiên Đạo", mặc cho hai văn tự đó rơi xuống.

Cùng lúc đó, đồng tử khổng lồ cũng trong khoảnh khắc tan rã trên bầu trời.

"Xoạt!" Chấn động khổng lồ truyền đi khắp đại địa xa xôi, kim vân công đức bàng bạc trên bầu trời cuồn cuộn dâng trào.

Giờ phút này, nó càng thêm bàng bạc, chậm rãi trong vài chục hơi thở, lớn hơn khoảng một phần ba so với trước đó.

Kim vân công đức hạo hãn, gần như bao phủ hàng vạn dặm đại địa, kim quang lấp lánh. 10.

Đại địa và vạn vật bị bao phủ trong đó đều tỏa ra sinh cơ phồn vinh.

Công đức, là phúc trạch Thiên Đạo giáng xuống.

Nhân tộc bị bao phủ trong đó, nhận phúc trạch, những vết thương ngầm trong cơ thể cũng theo đó mà khôi phục, tinh khí thần đạt đến mức bão hòa.

Đợi ý chí Thiên Đạo rời đi, Lâm Dương mới nhìn về phía ba ngàn văn tự đang lấp lánh đạo uẩn quang hoa giữa không trung.

Mỗi văn tự đều có sự tồn tại tương ứng, khí tức bản nguyên độc đáo.

Nhìn vào, dù là người không biết chữ cũng có thể suy đoán ra ý

nghĩa ẩn chứa trong văn tự.

Lâm Dương hít một hơi thật sâu, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời cao quát lớn: "Thiên Đạo tại thượng!

Nay Nhân Vương Lâm Dương ta, khai sáng văn tự truyền thừa, làm hỏa chủng truyền thừa của Nhân tộc ta từ nay về sau, văn tự chứa đạo, hỏa chủng vĩnh truyền!" Văn tự tức là văn minh.

Chương 97

Người chết như đèn tắt, nhưng chỉ cần có văn tự tồn tại, mỗi người đều sẽ được hậu bối của mình đời đời ghi nhớ, đó chính là sự truyền thừa của văn tự.

Theo lời Lâm Dương hạ xuống, bầu trời ầm ầm chấn động, từng đạo kim vân công đức mạnh mẽ giáng xuống một trụ quang vàng kim, mục tiêu chính là Lâm Dương trong Vương Thành của Thánh Địa Nhân tộc.

Công đức vô cùng tận hình thành cột sáng bao phủ Lâm Dương, từng chút một được cất giữ trong thức hải, mãi cho đến vài chục hơi thở sau sự chấn động mới chậm rãi dừng lại.

"Lần công đức thu được này, hoàn toàn đủ để thực lực ta phát sinh biến hóa long trời lở đất.

Đến lúc đó, cộng thêm việc Bất Diệt Thánh Đình được kiến lập, Nhân tộc nhất định có thể với tốc độ nhanh nhất, chiếm một vị trí ở Hồng Hoang." Ánh mắt Lâm Dương chuyển động một trận quang ba, lấp lánh tinh mang, ống tay áo vung lên, ba ngàn văn tự đang lơ lửng giữa không trung, trong khoảnh khắc ẩn vào bầu trời vô tận, biến mất khỏi tầm mắt của tất cả mọi người.

Văn tự Lâm Dương sáng tạo, được Thiên Đạo công nhận.

Dưới sự giúp đỡ của Thiên Đạo, ba ngàn văn tự thông qua sức mạnh của Đạo, hiện lên trong tâm trí tất cả Nhân tộc.

"Văn tự!!" "Văn tự của Nhân tộc ta, truyền thừa của Nhân tộc!" Ngay cả những tồn tại như Tùy Nhân Thị, vào lúc này, cũng không khỏi rưng rưng nước mắt.

Tùy Nhân Thị khoan cây lấy lửa, giúp Nhân tộc có được khả năng sinh tồn cơ bản nhất.

Thông qua lửa, Nhân tộc có thể sinh tồn trên đại địa Hồng Hoang bao la, đó cũng là một loại truyền thừa văn minh.

Văn tự, dùng văn tự chứa đạo, càng là một sự truyền thừa có ý nghĩa thực sự. 11.

Có lẽ sau vô số nguyên hội, khi đó Nhân tộc đã cường thịnh đến đỉnh điểm, lăng giá vô số chủng tộc khác, nhưng lật xem sử ký, vẫn có thể biết được, Nhân tộc vào thời kỳ đó đã sinh tồn gian nan đến mức nào.

Tinh thần tự cường bất tức của Nhân tộc cũng sẽ mãi mãi được ghi nhớ.

Giờ khắc này, vô số bộ lạc ở xa ngoài Thánh Địa Nhân tộc đều đang nhảy nhót.

Tất cả mọi người vây quanh đống lửa, ca hát nhảy múa, cao giọng ngâm vịnh ba ngàn văn tự.

Yêu Đình, một tòa băng tinh hành cung.

Một nam tử âm lãnh mặc trường bào đen, bao trùm toàn thân trong đó.

Không ai khác, chính là Côn Bằng, kẻ vốn ẩn cư sâu trong Bắc Minh Hải Vực, sau đó bị Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất ép buộc gia nhập Yêu Đình.

Côn Bằng cũng là một trong những đại năng giả thượng cổ đầu tiên của Hồng Hoang, cũng là khách trong Tam Thiên Tử Tiêu Cung.

Tu vi cả đời mới đạt đến cảnh giới Chuẩn Thánh, nhưng bản tính kiệt ngạo bất tuần, không thể nào thật tâm thần phục bất kỳ tồn tại

nào.

Đế Tuấn cũng hiểu rõ điều này, từ đó không trọng dụng Côn Bằng, thậm chí ngầm phòng bị y phản bội.

Có thể thấy, Côn Bằng ở cảnh ngộ này, sống ở Yêu Đình không được như ý.

Thậm chí các Yêu Thần khác đều có Tiên Thiên Linh Bảo do Đế Tuấn ban thưởng, Côn Bằng lại vẫn sử dụng Bổn Mạng Linh Bảo, thật đáng cười, Bổn Mạng Linh Bảo của y lại chính là hành cung.

"Văn tự, nếu Nhân tộc sáng tạo văn tự có thể được Thiên Đạo công nhận, thu được nhiều công đức như vậy, ta hà cớ gì không sáng tạo ra một loại văn tự thuộc về Yêu tộc chứ?" Côn Bằng không phải kẻ ngu dốt, thậm chí còn rất thông minh.

Đặc biệt là phần công đức mà Lâm Dương đã thu được trước đó, càng khiến y thèm muốn không thôi.

Nói xong, Côn Bằng trực tiếp đóng chặt cửa hành cung, bắt đầu sáng tạo Yêu văn trong hành cung. 12.

Sau khi sáng tạo ra văn tự Nhân tộc, Lâm Dương cũng không dừng lại, tiềm nhập sâu trong cung điện, bắt đầu bế quan luyện chế Tế Thiên Đài, chuẩn bị kiến lập Thánh Đình.

Cũng không lâu sau khi Lâm Dương bế quan, một lão đạo cưỡi Thanh Ngưu, du ngoạn trên đại địa Hồng Hoang, điểm đến đầu tiên chính là Nhân tộc.

Nhân tộc hiện nay, dưới sự lớn mạnh không ngừng, chỉ riêng Thánh Địa Nhân tộc với dãy núi ức ức vạn dặm cũng không thể đáp ứng sự tụ tập của vô số bộ lạc.

Do đó, trong những năm này, các bộ lạc Nhân tộc đã phân tách, di cư đến những nơi xa hơn để mưu cầu phát triển.

Đến nay, sự lan rộng của Nhân tộc đã đến vùng rừng biển phía đông Thánh Địa Nhân tộc, đâu đâu cũng có thể thấy dấu vết của Nhân tộc.

Đặc biệt sau khi được Nữ Oa công nhận, càng ít có chủng tộc khác quấy nhiễu Nhân tộc.

Tổng số lượng Nhân tộc hiện nay, không biết đã lớn mạnh đến mức nào.

Chỉ riêng Thánh Địa Nhân tộc thôi, đã có hàng trăm tỷ nhân khẩu.

Lão Tử đi khắp đại địa Hồng Hoang, cố ý đi về phía những nơi Nhân tộc tụ tập.

Mỗi bộ lạc Nhân tộc, y đều dừng lại một thời gian không ít, âm thầm quan sát sự phát triển của Nhân tộc.

Lão Tử là người thế nào chứ?

Chỉ cần y không cố ý, người khác căn bản không thể phát hiện dấu vết của y.

Chương 98

Trong vài trăm năm qua, y đã gần như du hành qua vô số bộ lạc, đồng thời cũng dần dần tiếp cận Thánh Địa Nhân tộc.

Trong cổ thành rêu phong, có thể thấy dấu vết của sự phong sương qua bao năm tháng.

Thỉnh thoảng có từng cặp quân sĩ tuần tra đi lại.

Đó chính là Vương Thành của Nhân tộc, cũng là nơi trung tâm nhất của toàn bộ Nhân tộc.

Trong một điện đường, Lâm Dương khoanh chân ngồi.

Thực ra tâm thần y đang chìm đắm trong Vũ Trụ Nhục Khiếu.

Trong Vũ Trụ Nhục Khiếu của Lâm Dương, mười hai vạn chín ngàn sáu trăm ngôi hằng tinh phát ra sức mạnh vô cùng tận, cuồn cuộn đổ về phía một ngọn núi lớn bị chặt đôi ở giữa.

Ngọn núi lúc này, cũng chỉ có thể nhìn thấy hình dạng cơ bản nhất.

Dãy núi khổng lồ ức vạn dặm nguyên bản, giờ chỉ còn khoảng vài chục dặm.

Toàn bộ ngọn núi đều hiện ra sắc vàng ngọc đá, nhưng lại không hoàn toàn là ngọc đá, giống ngọc mà không phải kim loại, quang hoa nội liễm.

Ngọn núi bị chặt đôi đó, vốn là một linh mạch của Bất Chu Sơn, trong đó ẩn chứa linh khí vô cùng tận.

Sau khi được Lâm Dương tế luyện, nó đã trở thành một tồn tại bán Linh Bảo, Tế Thiên Đài.

Bỗng nhiên, Tế Thiên Đài đó mạnh mẽ rung động, bị một cỗ lực

lượng vô hình kéo ra.

"Ầm ầm!" Tế Thiên Đài vài chục dặm được xem là cực kỳ khổng lồ, mạnh mẽ rơi xuống đại địa, khiến cả mặt đất chấn động theo, ầm ầm sụp lún mấy chục trượng.

Lâm Dương lơ lửng trên không Tế Thiên Đài, khóe môi mang theo nụ cười nhạt có như không: "Phong Thần Bảng, Ngọc Tỷ, và Tế Thiên Đài đều đã chuẩn bị xong.

Đến lúc đó sẽ mời chư thiên tiên nhân đến quan lễ." Những gì cần để lập Thánh Đình đã hoàn toàn chuẩn bị xong, việc còn lại là kiến lập Thánh Đình.

"A!" Bỗng nhiên, sắc mặt Lâm Dương đanh lại, thần sắc không tự chủ hiện lên một tia ngưng trọng: "Thái Thanh đã đến Thánh Địa Nhân tộc ta rồi." Lâm Dương khẽ lẩm bẩm một câu, giây tiếp theo thân hình biến mất tại chỗ, không rõ đi đâu.

Thánh Địa Nhân tộc, phát triển cho đến nay, nơi đâu cũng dựng lên vô số kiến trúc.

Các kiến trúc này có hình dạng tương tự như kiến trúc cổ đại, đều được xây dựng dưới sự chỉ đạo của Hàn Tín.

Mỗi tòa kiến trúc đều nằm trên các linh mạch đại địa, hình thành một thế trận tự nhiên.

"Thánh Địa Nhân tộc thật khôi hoành!" Bước vào Thánh Địa Nhân tộc, ngay cả với nhãn giới của Lão Tử cũng không khỏi tán thưởng một tiếng, sau đó liền cưỡi Thanh Ngưu du đãng trong đó.

Thật kỳ lạ, mỗi khi Lão Tử đi lại ở những nơi đông người, vô số người đi đường đều tự động nhường đường, nhưng lại không một ai, nhìn về phía Lão Tử - một sự tồn tại kỳ lạ đó.

Sau khi Lão Tử du hành gần nửa vòng, bỗng nhiên đổi hướng, đi

về phía một khu rừng khá hẻo lánh.

Y dừng chân dưới một dòng suối trong vắt, dường như đang chờ đợi.

"Xoẹt!" Một đạo hồng quang, từ chân trời xa xôi giáng xuống, rơi xuống gần bên cạnh Lão Tử.

Đó chính là Lâm Dương đang từ Vương Thành vội vã đến đây.

Lâm Dương hạ xuống bên cạnh Lão Tử, không kiêu ngạo không tự ti hành một lễ, sau đó mới mở miệng nói: "Thái Thanh tiền bối đến Nhân tộc ta không biết có việc gì?" Đối với sự tồn tại của Lão Tử, Lâm Dương từ đầu đã không coi đối phương là một đại năng giả, vì y hiểu rõ, Lão Tử thành Thánh là chuyện đã định.

Lão Tử khẽ nhíu mày, nhìn về phía Lâm Dương, ánh mắt có chút kỳ lạ.

Lão Tử đã sớm tiến vào Chuẩn Thánh viên mãn, làm sao lại không nhìn ra, khí tức Lâm Dương hiện giờ cách cảnh giới Chuẩn Thánh cũng chỉ còn một bước.

Với việc Lâm Dương đã thu được vài lần công đức bàng bạc, việc đột phá Chuẩn Thánh cũng không có gì là lạ, tự nhiên cũng không thể khiến một tồn tại như Lão Tử phải chú ý.

Nhưng, với một tồn tại như Lão Tử, làm sao có thể không nhìn ra, Lâm Dương trước mắt, sau đầu ẩn ẩn có hư ảnh kim quang công đức, do có đại công đức trên thân, nhưng lại chưa sử dụng đến cực hạn.

Điều quan trọng nhất là nội tình của Lâm Dương, tuy chưa thể hiện ra, nhưng cũng mang lại cảm giác kinh ngạc đến khủng khiếp.

Trong chớp mắt, Lão Tử liền đoán định, tu vi của Lâm Dương không phải do dùng công đức để thăng cấp.

Nếu dùng công đức thăng cấp tu vi, tuyệt đối không thể có nội tình cường thịnh như vậy.

Chính vì điều này, Lão Tử mới kinh ngạc.

Cách đây vài trăm năm, tu vi Lâm Dương chỉ vừa mới đột phá Đại La Kim Tiên, trong mắt y còn không bằng một con kiến nhỏ nhất.

Thế mà chỉ trong vài trăm năm ngắn ngủi!

Từ Đại La Kim Tiên trung kỳ một mạch thăng cấp đạt đến cảnh giới Bán Bộ Chuẩn Thánh!

Thật đáng sợ biết bao.

Tam Thanh năm xưa, tốc độ đột phá tu vi cũng không khủng bố như vậy chứ!

Chương 99

Nhìn khắp Hồng Hoang, tốc độ tu vi của Lâm Dương cũng có thể xưng là đệ nhất nhân.

"Nhân Vương, mấy trăm năm không gặp, vẫn khỏe chứ?" Lâm Dương hơi sững sờ, không ngờ Lão Tử lại hỏi thăm mình, liền phản ứng lại, mở miệng nói: "Tạ Thái Thanh tiền bối quan tâm, tiểu bối vẫn khá tốt." Lão Tử nghe vậy, khẽ gật đầu, nhưng không nói gì thêm.

Lão Tử không mở miệng, Lâm Dương cũng không đoán được ý đồ của y, cũng không mở miệng, trong chốc lát hai người cứ thế chìm vào im lặng.

Không lâu sau, Lão Tử mở miệng.

"Nhân tộc phát triển chưa đến vạn năm, nhưng lại cường thịnh như vậy.

Chẳng qua, Nhân tộc hiện giờ vẫn chưa có Tiên Đạo truyền thừa, ta muốn ở đây kiến lập đạo thống, không biết Nhân Vương có bằng lòng không?" Thần tình Lâm Dương trong chớp mắt bừng tỉnh, lập tức hiểu rõ ý đồ của Lão Tử khi xuất hiện ở Nhân tộc.

Thực ra nên sớm hiểu ra, chỉ là sự việc xảy ra đột ngột, căn bản không kịp suy tính, nên trong khoảnh khắc đầu tiên y không phản ứng kịp.

Lâm Dương đảo tròng mắt, khẽ cười nói: "Thái Thanh tiền bối nói đùa rồi.

Căn cốt Nhân tộc yếu ớt, không thích hợp đi con đường Tiên Đạo, trái lại con đường Võ Đạo mới là khế hợp nhất." Lão Tử muốn nhập chủ Nhân tộc, Lâm Dương tự nhiên không thể nào chỉ qua vài lời của

đối phương mà đồng ý.

Mặc dù Lâm Dương và Lão Tử không có nhiều giao thiệp, nhưng y lại rất hiểu tính cách của Lão Tử.

Nhập chủ Nhân tộc, ngoài việc phân hóa khí vận Nhân tộc ra, sẽ không để ý đến bất kỳ sự phát triển nào của Nhân tộc.

Tuyệt đối không phải cứ có một đại năng đỉnh tiêm như Lão Tử nhập chủ là Nhân tộc có thể như thế nào.

Nhìn suốt lịch sử Nhân tộc, khi Yêu tộc đại cử đồ sát Nhân tộc, vào thời khắc nguy nan đó, ngay cả Trấn Nguyên Tử cũng không đành lòng, thi triển Địa Thư bảo hộ Nhân tộc.

Thế mà Lão Tử, được Nhân tộc cung phụng, lại không hề động thủ.

Bởi vì, trong mắt các vị Thánh Nhân đó, chỉ cần Nhân tộc không diệt vong, với khả năng sinh sôi nảy nở của Nhân tộc, chỉ cần vài trăm năm vẫn sẽ tiếp tục cường thịnh.

Việc để một tồn tại như Thánh Nhân ra tay cứu Nhân tộc căn bản là không thể, đặc biệt là với tính cách vô vi của Lão Tử.

Lão Tử nhíu mày, hiển nhiên không ngờ mình lại bị cự tuyệt.

Với danh nghĩa Thái Thanh Lão Tử, thủ lĩnh của Tam Thanh, nếu muốn nhập chủ một chủng tộc nào đó, tự nhiên sẽ được cung phụng làm thượng khách.

Ngay cả ở các thế lực đỉnh tiêm như Vu Yêu, địa vị của y cũng sẽ trên vạn vạn người.

Lâm Dương không lo lắng việc từ chối Lão Tử sẽ có hậu quả thế nào.

Y ngẩng đầu nhìn về phía kiến trúc thành trấn Nhân tộc bên dưới,

chậm rãi mở miệng: "Thái Thanh tiền bối, quý là đại năng đỉnh tiêm, chẳng lẽ không nhìn ra được sự trưởng thành của Nhân tộc sao?" "Nhân tộc, từ một chủng tộc yếu ớt ban đầu chỉ vài vạn người, trưởng thành đến tình cảnh ngày nay, chỉ trong chưa đầy vạn năm." "Biết đâu sau này có thể trở thành nhân vật chính của thiên địa đây." Nghe lời cuối cùng của Lâm Dương, khóe môi Lão Tử kéo ra một độ cong, chậm rãi nói: "Lời này có lý.

Nếu đã vậy, bần đạo quả thực đã chiếm được một món hời lớn." Thật bất ngờ, Lão Tử lại không phản bác câu nói cuối cùng của Lâm Dương, một câu nói tưởng chừng viển vông.

Về điểm này, Lâm Dương cũng cảm thấy có chút ngoài ý muốn.

Lâm Dương cười nói: "Thái Thanh đã chê cười rồi." Ánh mắt Lão Tử trực tiếp nhìn Lâm Dương, không hề có chút kiêng kỵ nào, cũng không có nửa điểm khinh thường, chỉ có một mảnh đạm nhiên.

"Ta du lịch Hồng Hoang mấy trăm năm, đi khắp các bộ lạc Nhân tộc, tự nhiên cũng nhìn ra được một số điều.

Nếu Nhân Vương có yêu cầu gì cứ nói, nhưng ta nhất định phải truyền đạo trong Nhân tộc." Lâm Dương gật đầu, nhưng không lập tức mở miệng.

Nếu Lão Tử đã nói ra lời như vậy, thì hiển nhiên y đã nhìn ra điều gì đó.

Chắc chắn, Thánh Nhân cũng không thể thấu triệt thiên cơ, biết được chuyện Nhân tộc sau này sẽ trở thành nhân vật chính của thiên địa.

Nhưng đó không phải là trọng điểm.

Trọng điểm là thái độ của Lão Tử, hiển nhiên đã quyết tâm nhập chủ Nhân tộc, hẳn đã lĩnh ngộ ra con đường chứng đạo của mình.

Lâm Dương muốn ngăn cản?

Căn bản là không thể.

“Thái Thanh, nếu muốn nhập chủ Nhân tộc, tự nhiên có thể.

Ta đại diện Nhân tộc cũng hoan nghênh, và ta cũng sẽ nhường đường để tiền bối truyền đạo.” “Nhưng, nếu đã nhập chủ Nhân tộc, Thái Thanh có cho rằng mình nên xuất lực vì Nhân tộc không?” Lâm Dương nói xong, ánh mắt trực tiếp nhìn Lão Tử, ánh mắt chói lọi.

Lão Tử nhập chủ Nhân tộc sẽ phân hóa khí vận Nhân tộc, điều này là hiển nhiên. 13.

Sau khi sáng tạo Thánh Đình, trọng tâm của y cũng không phải ở Nhân tộc, mà lăng giá trên Nhân tộc.

Về căn bản, điều đó sẽ không phân hóa toàn bộ khí vận thuộc về Lâm Dương, nhưng lấy đồ mà không làm gì, Lâm Dương tuyệt đối sẽ không chấp nhận chuyện đó.

“Ngươi đang uy hiếp ta sao?” Giọng Lão Tử có chút lạnh lẽo, một cỗ khí tức bao la như bầu trời, vô lượng như biển cả ập xuống áp bức, trong khoảnh khắc bao trùm thân thể Lâm Dương.

Tu vi Thái Thanh khủng bố đến mức nào, Chuẩn Thánh viên mãn, là tồn tại mạnh nhất đứng dưới Thánh Nhân.

Chương 100

Cường giả cấp đó chỉ cần uy áp cũng có thể nghiền nát Đại La Kim Tiên thành tro bụi.

Dưới uy thế bao trùm, Lâm Dương trong chớp mắt như bị một ngọn núi đè nặng lên thân thể.

Lâm Dương nghiến chặt răng, ánh mắt quật cường nhìn về phía Thái Thanh, tràn đầy kiên nghị, không tin Thái Thanh dám thực sự ra tay với mình.

Sự kiên tín đó không phải đến từ Nữ Oa Thánh Mẫu đứng sau Nhân tộc, mà đến từ lực lượng công đức vô thượng của chính bản thân y!

Kẻ có đại công đức trên thân, ở Hồng Hoang tự nhiên sẽ được Thiên Đạo bảo hộ.

Nếu bị chém giết, sẽ chịu nghiệp lực Thiên Đạo giáng xuống.

Nếu công đức bản thân không đủ để hóa giải, sẽ dẫn đến thiên phạt, ngay cả Chuẩn Thánh cũng có nguy cơ vẫn lạc.

Đặc biệt là một tồn tại như Thái Thanh, càng có thể cảm nhận rõ ràng sự tồn tại của Thiên Đạo.

Công đức trên thân Lâm Dương bàng bạc đến mức nào.

Nếu Lão Tử bất chấp tất cả chém giết y, dù đang ở Thánh vị, Thiên Đạo cũng sẽ không bỏ qua, ít nhất là Thánh Nhân quả vị cũng có khả năng bị tước bỏ.

Thánh Nhân cũng không thể gánh vác hậu quả như vậy.

Quả nhiên, không lâu sau, khí thế uy áp bao trùm Lâm Dương như

thủy triều rút đi, thần tình Lão Tử lại khôi phục vẻ đạm mạc ban đầu.

"Nếu bần đạo đã nhập chủ Nhân tộc, vào thời khắc nguy nan của Nhân tộc, tự nhiên sẽ ra tay, bảo toàn một đường sinh cơ cho Nhân tộc.

Điều này ngươi không cần phải lo lắng." Sau khi uy áp của Lão Tử tan biến, sắc mặt tái nhợt của Lâm Dương hơi khá hơn, trong mắt tinh quang đại tác: "Chỉ như vậy thì không đủ.

Nhân tộc có Thiên Đạo bảo hộ, Lão Tử không ra tay cũng không thể bị diệt tộc." Giờ khắc này ngữ khí Lâm Dương cũng đã thay đổi, không còn vẻ tôn kính như trước, thậm chí còn trực tiếp gọi thẳng danh húy Thái Thanh.

"Nếu thật lòng muốn truyền đạo trong Nhân tộc, kiến lập đạo thống, vậy thì phải lưu lại Đạo pháp chân chính, đồng thời vào thời khắc nguy cơ của Nhân tộc sau này ra tay.

Không cần nhiều, chỉ cần một lần." Ánh mắt Lâm Dương trực tiếp nhìn Lão Tử, không hề có chút sợ hãi nào, trái lại như nắm chắc phần thắng.

Thực ra mà nói, yêu cầu của y không hề khắc nghiệt.

Đạo pháp khó cầu, nhưng đối với Lão Tử lại không phải là thứ quá quan trọng.

Lão Tử nghe vậy, hơi suy nghĩ một chút, liền khẽ mở miệng nói: "Có thể." "Sau này Nhân tộc gặp nạn, ta sẽ vì Nhân tộc ra tay một lần, nhưng bần đạo chỉ truyền đạo trong Nhân tộc, tự nhiên không thể sự gì cũng lo liệu cho Nhân tộc." Lâm Dương cười nói: "Một lần là đủ rồi, nhiều hơn nữa cũng không cần thiết." Chỉ cần Lão Tử giúp Nhân tộc ra tay một lần, đủ để uy chấn chúng sinh Hồng Hoang.

Sau này Thánh Đình của Lâm Dương được kiến lập, tất nhiên sẽ

gặp cường địch, có thể là Yêu tộc, cũng có thể là Vu tộc.

Có Lão Tử tự nhiên cũng có thêm một tầng bảo hộ.

Thực ra, việc Lão Tử nhập chủ Nhân tộc, đối với toàn bộ Nhân tộc, lợi lớn hơn hại.

Các tồn tại như Lão Tử đích thân tiến vào Nhân tộc truyền đạo, đương nhiên có thể vì Nhân tộc mà giáo đạo ra một nhóm cường giả, cuối cùng có lợi cho Nhân tộc.

"Vậy thì tạ Nhân Vương." Giao thiệp thành công, Lão Tử cũng không có lý do gì để ở lại lâu hơn.

Nhưng khi Lão Tử chuẩn bị rời đi, Lâm Dương lại mở miệng.

"Nếu Thái Thanh tiền bối đã quyết định nhập chủ Nhân tộc, có một việc trọng đại muốn mời." "Một ngàn năm sau, Nhân tộc sẽ thành lập quốc bang, đến lúc đó mong Thái Thanh có thể đến quan lễ." Lão Tử nghe vậy, khẽ gật đầu nhưng lại tỏ vẻ không quá để tâm: "Nếu có thời gian tự nhiên sẽ đến." Quốc bang cũng là một hình thức kiến lập thế lực.

Nhân tộc hiện nay đã đi đến bước này, quả thực có năng lực kiến lập thế lực riêng.

Nhưng đối với việc này, Lão Tử hiển nhiên tỏ ra không đặc biệt để ý.

Chẳng mấy chốc, Lão Tử liền cưỡi Thanh Ngưu bay lên không trung, đi về phía xa.

Lão Tử muốn thuận lợi kiến lập đạo thống, nhất định phải truyền đạo ở các bộ lạc Nhân tộc, từ đó đặt nền móng cơ sở.

Sau khi Lão Tử rời đi, Lâm Dương liền trở về điện vũ của mình, chuẩn bị bế quan.

“Đinh, duyệt đọc nhỏ làm mới thành công, xin Túc chủ kiểm tra.” Một âm thanh thanh thúy truyền đến bên tai Lâm Dương, trong chớp mắt khiến y hơi sững sờ: “Hệ thống mấy trăm năm không có động tĩnh, ta suýt nữa quên mất rồi.” Sau đó Lâm Dương liền mang theo tâm trạng mong chờ, chìm đắm tâm thần vào trong hệ thống.

“Hệ thống, làm mới duyệt đọc nhỏ.” “Đinh, đang làm mới, xin chờ trong giây lát. .....” Trước mắt Lâm Dương, một mảnh quang mang đại tác, huyền quang chói mắt, một giao diện đầy chữ thể liền xuất hiện trước mắt y.

Tác phẩm: 《Trạch Thiên》.

Giới thiệu: Trong sâu thẳm vũ trụ lạnh lẽo và bóng tối cùng tồn tại, chín bộ long thi khổng lồ kéo một cổ quan bằng đồng xanh, vĩnh viễn trường tồn.

“Tàu thăm dò không gian trong vũ trụ khô cằn đã bắt gặp một cảnh tượng cực kỳ chấn động, chín rồng kéo quan tài, rốt cuộc đã trở về thượng cổ, đã đến bờ bên kia của tinh không sao?” “Bước lên đường lên trời, dẫm ca mà đi, búng tay che trời.” Cấp độ: Đại Thần.

Trạng thái: Hoàn bản.

Số chữ: 653 vạn.

Chương 101

"Thế giới hậu truyện của Hoàn Mỹ Kỷ Nguyên." Lâm Dương trong chớp mắt liền nhận ra, rốt cuộc là bộ tiểu thuyết nào.

Thế giới này tương đồng với Hoàn Mỹ Kỷ Nguyên, chỉ là Hoàn Mỹ Kỷ Nguyên nằm ở dòng thời gian trước Thái Cổ, còn Trạch Thiên thì ở thời kỳ Hoang Cổ.

Cũng là một bộ tiểu thuyết vì truy cầu tiên lộ, thăm dò tiền đồ.

"Không biết quyển sách này có thể giúp ta thu được những gì." Chẳng mấy chốc, Lâm Dương liền chìm đắm vào thế giới tiểu thuyết.

Trước đó đã xem bộ tiểu thuyết Hoàn Mỹ Kỷ Nguyên, nên khi đọc Trạch Thiên, tốc độ lại càng nhanh hơn.

Chỉ trong nửa canh giờ, Lâm Dương đã đọc xong toàn bộ sáu trăm vạn chữ của cuốn sách.

Ý chí thương mang bất khuất vẫn còn quanh quẩn trong nội tâm, mãi không thể bình tĩnh lại.

Bỗng nhiên, Lâm Dương cảm thấy, việc xuyên việt đến thế giới Hồng Hoang này, dường như là một sự may mắn vượt xa sức tưởng tượng.

Mặc dù nguy cơ ở đây còn hiểm ác hơn cả Trạch Thiên hay Hoàn Mỹ Kỷ Nguyên, nhưng chỉ cần cố gắng một chút, trường sinh bất tử đâu có khó cầu đến vậy.

Trải qua vô số tuế nguyệt, vô số Đại Đế Nhân tộc ngạo thị thương khung, bảo hộ Nhân tộc, vì cầu tiên lộ mà không tiếc tự chặt, trường miên cấm địa.

Vì kéo dài sự tồn tại, thậm chí không tiếc phát động loạn lạc hắc

ám, biến đồng bào ngày trước thành sức mạnh của mình.

Tất cả, tất cả đều chỉ để sống tiếp.

Từ Trạch Thiên, Lâm Dương đã nhìn thấy một nỗi bi lương mà Hoàn Mỹ Kỷ Nguyên không có.

"Đinh, chúc mừng Túc chủ đã duyệt đọc xong 《Trạch Thiên》, thu được hai thẻ triệu hoán nhân vật ngẫu nhiên từ thế giới Trạch Thiên." Âm thanh truyền đến bên tai khiến Lâm Dương hơi hồi thần, đồng thời ánh mắt y cũng nhìn về phía hai tấm thẻ bài trong suốt trong hệ thống.

Thẻ nhân vật, Lâm Dương không phải lần đầu sử dụng.

Lần trước triệu hồi ra Hàn Tín, Lâm Dương vô cùng tán đồng, không chỉ có năng lực độc đáo mạnh mẽ, mà còn tuyệt đối cung kính với Lâm Dương, sẽ không có bất kỳ tâm lý phản bội nào, đây cũng là điều mà hắn coi trọng nhất.

"Không, thẻ nhân vật ngẫu nhiên, tràn đầy sự bất định." Hai thẻ nhiệm vụ triệu hồi, nếu triệu hồi ra phàm nhân phổ thông nhất, thì thật đáng buồn cười.

Không, đồ vật trong tay, Lâm Dương đương nhiên muốn dùng rồi, nếu có thể triệu hồi ra cường giả, đối với Nhân tộc hiện nay cũng là một trợ lực không nhỏ.

"Hệ thống, sử dụng hai thẻ nhân vật." "Đinh, đã sử dụng, thành công triệu hồi, Thần Nông Đại Đế và Hiên Viên Đại Đế của Thế giới Trạch Thiên." "Thần Nông, Hiên Viên!?" Lâm Dương nhất thời sững sờ, không kịp phản ứng, nhưng nhanh chóng, hai đạo vầng sáng màu trắng sữa liền đột ngột xuất hiện trước mắt hắn.

Vầng sáng không ngừng ngưng kết, hiện ra hai bóng người mặc hoàng bào dài, hai người thân hình khôi ngô, toát ra một cỗ khí thế bất

giận tự uy.

Ánh mắt Lâm Dương lóe lên tinh quang, hai cái tên Thần Nông và Hiên Viên đối với hắn cũng không xa lạ, bất kể là tiểu thuyết nào, phàm là liên quan đến Nhân tộc thượng cổ thì hầu như đều có bóng dáng hai người họ, bởi vì chính hai người này đã đặt nền móng cho sự phát triển khí vận của Nhân tộc.

Trong số đó, ở Thế giới Trạch Thiên, hai vị Đại Đế cũng không tầm thường, trong đó Thần Nông thành Đại Đế cả đời phi phàm, luyện chế Hằng Vũ Thần Lô, độc chiếm cường giả vô thượng, một mình đối kháng toàn bộ Thái Sơ Cổ Khoáng, che chở Nhân tộc vạn năm, sau khi chết vẫn để lại Đế Binh, được thế nhân xưng là Viêm Đế.

Người còn lại cũng không tầm thường, chấp chưởng hư không, là Hiên Viên Đại Đế.

Hiên Viên Đại Đế cả đời cũng không hề kém cạnh, bình định hắc ám hỗn loạn, trấn giữ Bất Tử Sơn, chiến đấu với chư thần ngoài vực, chưa từng lùi bước, cuối đời giả chết lập cục kéo hai vị Chí Tôn của Bất Tử Sơn cùng đi vào đường chết.

Khi hắc ám hỗn loạn, ứng triệu của vạn linh, một lần nữa hiển hóa thế gian, huyết chiến, lực địch các Đại Chí Tôn cấm khu, sau khi chém giết Luân Hồi Chí Tôn thì bị mấy vị Chí Tôn cấm khu vây sát.

Nửa mặt tàn kính cùng tàn thân của Hư Không Đại Đế đi về phía hư không xa xăm, vùi mình vào hư không vô dấu vết.

Che chở Nhân tộc vô số năm tháng, được định danh là Hoàng Đế.

Huyền quang vô tận chiếu rọi hai người, khiến thân thể Thần Nông và Hiên Viên hoàn toàn hiện rõ.

"Phập!" Đột nhiên, hai người đồng thời mở mắt, trong đôi mắt sâu

thẳm tràn ngập sự mơ hồ về thế giới mới, nhưng ngay sau một khắc, đáy mắt lại hiện lên một cỗ chấn hám sâu sắc, cả hai đồng thời hành lễ với Lâm Dương trước mắt.

"Thần Nông (Hiên Viên) khấu kiến Nhân Vương." Hai người được triệu hồi, tuy còn lưu lại ký ức tiền thế, nhưng cũng được quán thâu những tri thức phiến diện về Hồng Hoang, đương nhiên biết đây là một thế giới như thế nào, đặc biệt là khi vừa giáng lâm nơi đây, liền cảm nhận được vật chất trường sinh trong cơ thể, làm sao có thể không chấn động.

Lâm Dương khẽ gật đầu, "Không cần đa lễ, tiền thế hai vị cũng là Đại Đế của Nhân tộc, một lòng vì Nhân tộc, kiếp này trọng sinh tại đây hy vọng vẫn có thể dốc hết sức mình vì Nhân tộc." Trong mắt Lâm Dương, tu vi của Thần Nông và Hiên Viên chỉ vừa Kim Tiên hậu kỳ mà thôi, nhưng nội tình của họ lại vô cùng khủng bố, cộng thêm Thế giới Trạch Thiên vì không có vật chất trường sinh tồn tại, nên sức mạnh sát phạt của họ đã được diễn hóa đến mức cực hạn.

Chỉ với cảnh giới Kim Tiên, thực lực chiến đấu của hai người e rằng có thể đối chọi cứng rắn với Thái Ất Kim Tiên.

Hiện nay Nhân tộc tuy cũng có không ít tồn tại tu vi Thái Ất Kim Tiên, như Nhân tộc Tam Tổ lại có tu vi đột phá Thái Ất Kim Tiên trung kỳ, cùng với Lâm Phong và Hàn Tín.

Không, mọi việc không hề đơn giản.

Thế giới Trạch Thiên, ngay cả Đại Đế cũng chỉ có tuổi thọ vỏn vẹn không đến vạn năm, đặc biệt là vào thời kỳ hoang cổ, mỗi một đời chỉ có thể có một vị Đại Đế ra đời, phải tranh giành cơ duyên với ức vạn triệu sinh linh trong thiên hạ, sự gian nan để thuế biến thành Đại Đế có thể thấy được.

Lâm Dương coi trọng không chỉ thực lực và năng lực của Thần

Nông và Hiên Viên, mà càng coi trọng nội tình của hai người, cả hai đều có tư chất thành Chuẩn Thánh.

Lâm Dương khẽ mỉm cười nói: "Tình hình Nhân tộc hiện nay hai vị cũng rõ, đã đến lúc phải dốc sức rồi." Thần Nông và Hiên Viên nghe vậy, sắc mặt tức thì nghiêm nghị, "Định sẽ dốc toàn lực." Không nghi ngờ gì, bất kể là tiền thế hay kiếp này, cả hai đều là người của Nhân tộc, và là Đại Đế một lòng che chở Nhân tộc, tuyệt đối không phải loại Chí Tôn vì cầu tiên lộ mà tự chém một đao, khiến tình cảm hoàn toàn mất đi.

"Thần Nông, nghe nói người rất giỏi luyện đan và luyện khí, ta hy vọng người có thể tìm kiếm những người có thiên phú trong Nhân tộc để truyền thừa." "Tuân mệnh." "Còn Hiên Viên, vừa hay, Nhân tộc vẫn còn Thập Đại Quân Đoàn, đệ nhất quân đoàn có Hàn Tín ta yên tâm, đệ nhị quân đoàn liền giao cho người chấp chưởng." "Tuân mệnh." Trước mặt Lâm Dương, vị Đại Đế năm xưa không hề có chút phong thái Đế Tôn nào, không chỉ vì sự xuất hiện của mình mà còn vì Lâm Dương có thực lực đủ để khiến hắn phải khuất phục.

Sự xuất hiện của Thần Nông và Hiên Viên, đối với sự phát triển của toàn bộ Nhân tộc sau này, không nghi ngờ gì là có sự giúp đỡ vô cùng to lớn.

Trong đó, năng lực của Thần Nông không cần nghi ngờ, Hằng Vũ Thần Lô, dung luyện vạn vật thiên địa, Hằng Vũ Kinh mà hắn sáng lập, lại dung luyện Kinh văn thiên địa, nếu có thể tích hợp việc luyện khí và luyện đan mà Nhân tộc đang thiếu hiện nay, thì có thể biết được sự giúp đỡ đối với sự phát triển của Nhân tộc sẽ lớn đến nhường nào.

Chương 102

Lâm Dương vô cùng hài lòng với những gì thu được từ lần đọc tiểu thuyết này, đặc biệt là khi Thánh Đình sắp được thành lập, có Thần Nông và Hiên Viên, chắc chắn sau này sẽ trở thành trợ lực mạnh mẽ cho Lâm Dương.

Cùng lúc đó, ở các bộ lạc lớn của Nhân tộc trên Hồng Hoang Đại Lục, trong khoảng thời gian gần đây, có một lão đạo sĩ đang du ngoạn.

Lão đạo sĩ, ở mỗi bộ lạc Nhân tộc, không nói chuyện với bất kỳ ai, chỉ ngồi trên một tảng đá lớn ở trung tâm bộ lạc, như không có ai bên cạnh mà bắt đầu giảng đạo.

Đạo mà lão đạo sĩ giảng, là đạo của tiên nhân, ông cũng không quản người nghe đạo có thể hiểu hay không, ở mỗi bộ lạc, ông đều giảng một lượt Kim Đan Đại Đạo và một phần đạo pháp chi thuật.

Nhân tộc hiện nay, tuy đã có truyền thừa võ đạo, nhưng tiên đạo mới là chủ lưu của Hồng Hoang, cho nên mỗi khi lão giả giảng đạo đều có vô số người tụ tập.

Trong đó có người từ bộ lạc khác, cũng có người của chính bộ lạc đó nghe đạo.

Theo thời gian chậm rãi trôi qua, lão đạo sĩ cũng có được một nhóm người đi theo, cùng ông đi khắp vô số bộ lạc Nhân tộc.

"Đạo khả đạo, phi thường đạo.

Danh khả danh, phi thường danh..." Lời lẽ như lan, đất phun sen vàng, đạo pháp theo lời vàng của Lão Tử mà hóa thành từng chữ lớn trên không trung, cung cấp cho vô số người Nhân tộc tham ngộ.

Nhân tộc là Tiên Thiên Đạo Thể, tốc độ lĩnh ngộ đạo pháp vô cùng

nhanh, đạo mà Lão Tử giảng đều là những đạo pháp cơ bản, đơn giản đến mức người phổ thông cũng có thể hiểu được.

Trong chốc lát, linh khí thiên địa điên cuồng dũng động, thậm chí có người trong lúc Lão Tử giảng đạo đã trực tiếp từ phàm thai đột phá lên cảnh giới tiên đạo, tốc độ này nhanh hơn việc khổ tu võ học.

Một sớm ngộ đạo, tiến vào tầng thứ tiên nhân, ở Hồng Hoang cũng không phải là chuyện lạ, dù sao sinh linh Hồng Hoang hiện nay cơ bản sinh ra đều đã có cảnh giới tiên đạo.

Nhân tộc tuy yếu ớt, nhưng dù sao Nữ Oa nương nương nặn đất tạo người, nên có Tiên Thiên Đạo Thể thuần khiết, tư chất tu luyện cũng không kém.

Thời gian Lão Tử giảng đạo xa hơn vô số lần giảng đạo trước đây, đồng thời sau khi giảng xong các cảnh giới dưới tiên đạo, cũng bởi vì có ước hẹn với Nhân Vương, Lão Tử không chỉ đơn thuần giảng đạo như vậy, mà còn chuẩn bị một phần Kim Đan Đại Đạo.

Trong đó bao hàm thuật tránh hung tìm lành, kiến thức đan dược, tất cả đều là thuật của tiên nhân.

Ba năm chậm rãi trôi qua, Lão Tử vốn đang ngự trên tảng đá xanh, đột nhiên dừng lại.

Mấy chục vạn người Nhân tộc đều mở mắt, ánh mắt còn vương vẻ không vui, giống như ánh mắt khao khát của những người đã khô hạn nhiều ngày trong sa mạc.

Lão Tử đương nhiên nhìn rõ tình cảm của vô số người nghe đạo, ban đầu sau khi nghe đạo ở Tử Tiêu Cung, đại đa số mọi người đều lộ ra ánh mắt như vậy, nên ông cũng không trách cứ.

"Đạo pháp tồn tại trong tự nhiên, có lợi cho thiên địa thì là đạo của chúng sinh, đạo của chúng sinh cũng là đạo của Thánh Nhân!" Lão Tử

nói xong câu đó liền dừng giảng đạo, đồng thời có người trong số Nhân tộc bên dưới mở miệng hỏi: "Dám hỏi Tiên nhân, thế nào là đạo của Thánh Nhân?" Lão Tử nghe vậy, thần sắc tức thì lạnh lẽo, sắc mặt dường như không hề có chút tình cảm nào.

"Thiên địa bất nhân, lấy vạn vật làm chó rơm; Thánh Nhân bất nhân, lấy bách tính làm chó rơm.

Giữa trời đất, há chẳng phải giống như ống thổi sao?" Lão Tử thở dài một tiếng, sau đó đứng dậy khỏi tảng đá xanh, thần sắc lập tức trang trọng, một cỗ khí thế vô hình lấy ông làm trung tâm lan tỏa ra, sau đó một bức Âm Dương Thái Cực Đồ bay lên, trực tiếp ẩn vào đỉnh trời.

"Thiên Đạo ở trên, Ngô là Thái Thanh Lão Tử trong Tam Thanh, nay cảm ngộ Đại Đạo có thành, truyền đạo cho sinh linh Nhân tộc, lấy Thái Cực Đồ làm trấn giáo chi bảo, trấn áp khí vận Nhân giáo, Đạo Giáo lập." Theo lời Lão Tử vừa dứt, trên bầu trời tức thì hạ xuống một cỗ kim quang bàng bạc, bao phủ toàn thân Lão Tử, lúc này, một đạo ánh sáng tím từ Nguyên Thần của Lão Tử thoát ra, hóa thành đạo vận đầy trời giáng xuống thân ông.

Trong chốc lát, một cỗ uy áp khủng bố bao trùm toàn bộ Hồng Hoang Đại Lục, cỗ uy áp này ẩn chứa uy áp của Thánh Nhân, mượn lực Thiên Đạo mà bao phủ toàn bộ Hồng Hoang Đại Lục.

Trong cỗ uy nghiêm đó, ẩn ẩn có một cỗ khí tức siêu nhiên, siêu thoát vạn vật thế gian, khí tức bàng bạc chấn động toàn bộ thiên địa, phát ra lực áp bách vô cùng vô tận, trên cửu thiên lại ẩn ẩn có tiếng chuông vang vọng, lan xa bốn phương.

"Ngô là Thái Thanh Lão Tử trong Tam Thanh, hôm nay thành Thánh, một ngàn năm sau sẽ tại Hỗn Độn Thiên Ngoại Thiên khai tịch đạo trường giảng đạo cho chúng sinh, hữu duyên giả đều có thể

nghe.” Lời Thiên Uy hùng vĩ truyền khắp Hồng Hoang, tức thì khiến toàn bộ Hồng Hoang Đại Lục sôi trào.

Uy áp Thánh Nhân bao trùm Hồng Hoang, chúng sinh chỉ biết Hồng Hoang lại có Thánh Nhân xuất thế, nhưng lại không biết rốt cuộc là ai, nay Lão Tử đã bày tỏ thân phận, tất cả mọi người đều chấn động.

Khí tức của Thái Thanh Lão Tử ẩn vào bầu trời, xa ở Côn Luân Sơn, Ngọc Hư Cung, Ngọc Thanh Nguyên Thủy và Thượng Thanh Linh Bảo Thiên Tôn đang ngộ đạo, lúc này đều đồng thời minh ngộ Đại Đạo của bản thân.

Người phản ứng đầu tiên chính là Nguyên Thủy, trong Tam Thanh, tu vi của hắn trực tiếp đuổi kịp Lão Tử.

Một cây cờ lớn được Nguyên Thủy tế xuất, cờ lớn không gió mà lay động, từng trận khí tức Đô Thiên Thần Sát lan tỏa, trên thân cờ, ngay cả thời không cũng bị vặn vẹo.

Chính là Bàn Cổ Phiên, một trong ba Chí Bảo Khai Thiên, Bàn Cổ Phiên có uy năng xé rách Hồng Mông Hỗn Độn, nghiền nát sức mạnh thời không chư thiên, đạo Tạo Hóa Vô Cực, công đức thống ngự vạn pháp áo nghĩa, năng lực khai tịch thiên địa vũ trụ.

Lại có thể thao túng uy năng thiên địa, công phạt và tạo hóa lại càng đứng đầu Hồng Hoang.

Chỉ thấy, khí tức toàn thân Nguyên Thủy trong khoảnh khắc tế xuất Bàn Cổ Phiên đã tăng vọt đến cực hạn, tu vi Chuẩn Thánh viên mãn tràn ra, bao trùm nửa Côn Luân Sơn, vô số sinh linh đều run sợ.

Cùng lúc đó, Nguyên Thủy mặt đầy ngưng trọng.

“Ngô là Ngọc Thanh Nguyên Thủy Thiên Tôn trong Tam Thanh, là Huyền Môn chính tông của Đạo Tổ Hồng Quân, nay Ngô cũng lập

một giáo, danh là: Xiển Giáo, Xiển giả là minh bạch, ứng thiên thuận nhân, xiển phát Đại Đạo, lấy Tiên Thiên Chí Bảo Bàn Cổ Phiên trấn áp khí vận Xiển Giáo, linh vật thiên địa, những người có phẩm chất siêu nhiên, có thể nhập môn của ta, có thể đắc chân truyền của ta, Xiển Giáo lập." "Ngô là Thượng Thanh Linh Bảo Thiên Tôn trong Tam Thanh, là Huyền Môn chính tông của Đạo Tổ Hồng Quân, nay Ngô cũng lập một giáo, nắm giữ một tia thiên cơ, hiệu là Tiệt Giáo, dùng giáo này để giáo hóa chúng sinh, lấy Tru Tiên Kiếm Trận làm trấn giáo chi bảo, trong Tam Giới, vạn vật chúng sinh, hữu duyên giả đều có thể nhập môn của ta, tự bảo vệ bản thân, tự mình tu hành, có thể đắc Đại Đạo, Tiệt Giáo lập." Lời vừa dứt, Thiên Đạo lại giáng xuống hai đạo lực công đức bàng bạc, không lâu sau, lại có hai cỗ uy áp Thánh Nhân mạnh mẽ, bao trùm toàn bộ Hồng Hoang Đại Lục, chỉ là khí thế của hai người tuy kém Lão Tử một chút, hiển nhiên không thể so sánh với sự tồn tại Thánh Nhân dựa vào khí vận như Lão Tử.

Theo Tam Thanh lần lượt thành đạo, toàn bộ chúng sinh Hồng Hoang đều xôn xao, Tam Thanh nhất thể, nay một môn ba Thánh, trong Hồng Hoang ai dám trêu chọc, đồng thời có người nghe lời lập giáo thu đồ của Ngọc Thanh Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thượng Thanh Linh Bảo Thiên Tôn, tức thì có người rục rịch muốn hành động.

"Hôm nay, ta Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề cùng lập một giáo ở phương Tây, gọi là: Tây Phương Giáo, dẫn dắt chúng sinh hướng thiện, không khổ không ưu, là cõi Cực Lạc, lấy Tiên Thiên Linh Bảo Công Đức Kim Liên trấn áp khí vận Tây Phương Giáo, Tây Phương Giáo lập!" Hồng Hoang Đại Lục, lại có hai đạo công đức giáng lâm, chỉ là, cỗ công đức này vạn vạn không thể so sánh với Tam Thanh, thậm chí chỉ bằng một nửa trình độ của Võ Tổ sáng tạo văn tự, hai cỗ công đức hiển nhiên không đủ để Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cùng thành Thánh

Nhân.

Linh Sơn phương Tây, Chuẩn Đề thấy công đức không đủ, lập tức sốt ruột nhìn về phía Sư huynh Tiếp Dẫn đạo nhân.

"Sư đệ đừng vội, đã đến lúc vận dụng Nhân Quả Đại Đạo mà ta lĩnh ngộ rồi." Lời Tiếp Dẫn vừa dứt lại khẽ thở dài, trên khuôn mặt vốn đã khắc khổ, nếp nhăn càng có thể kẹp chết ruồi.

Chuẩn Đề nghe vậy, trong lòng chợt bừng tỉnh, thần tình hai người một lần nữa trở nên nghiêm túc, ẩn ẩn giữa không trung có vô cùng đạo vận huyền quang tràn ngập, lóe sáng khắp Linh Sơn.

"Nếu ta chứng đắc Vô Thượng Bồ Đề, thành Chánh Giác, thì Phật sát mà ta ngự, đều đầy đủ vô lượng công đức trang nghiêm.

Chương 103

Không có địa ngục, ngạ quỷ, các loại côn trùng, loài bò sát.

Tất cả chúng sinh...” Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề mặt không đổi sắc phát ra Tứ Thập Bát Đại Hoành Nguyện, hướng Thiên Đạo mượn trước công đức vô thượng, tức thì, lại có hai cỗ kim vân công đức khổng lồ ngưng tụ, hiển nhiên Thiên Đạo đã ngầm đồng ý lời hứa của hai người.

Nhưng lời hứa với Thiên Đạo, nếu không đi hoàn thành, sớm muộn gì cũng sẽ rơi vào nơi vạn kiếp bất phục.

Cùng với tiếng Phạm Âm vang vọng, Thiên Nữ rải hoa, vạn tượng đều thăng hoa, lại có hai cỗ uy áp Thánh Nhân bàng bạc bay lên, chỉ là hai cỗ uy áp Thánh Nhân này, ngay cả Nguyên Thủy Thiên Tôn và Linh Bảo Thiên Tôn cũng không thể sánh bằng, càng đừng nói đến Thái Thanh Thánh Nhân Lão Tử.

Hiển nhiên, giữa việc thành Thánh cũng có sự khác biệt, theo sáu Thánh liên tiếp xuất hiện trong một ngày ở Hồng Hoang, toàn bộ chúng sinh Hồng Hoang Đại Lục tức thì sôi trào, tất cả mọi người đều hiểu rằng, với sự xuất hiện của Thánh Nhân, thời đại hiện nay có thể gọi là thời đại Thánh Nhân.

Khắp Hồng Hoang, bất kể là các Đại năng giả, hay các thế lực tộc quần, đều vì Tam Thanh và những người khác thành Thánh mà dấy lên một trận tranh luận, Thánh Nhân, chúng sinh dưới Thánh Nhân đều là kiến hôi, chỉ cần từ cuộc đại chiến Vu Yêu, thủ đoạn mà Đạo Tổ Hồng Quân đã thể hiện, có thể quan sát một hai.

Cũng chính vì như vậy, Hồng Hoang lâm vào một mảnh hỗn loạn.

Yêu Đình, Lăng Tiêu Bảo Điện.

Cùng với từng đạo uy áp Thánh Nhân bàng bạc liên tiếp, không ngừng bao trùm toàn bộ Hồng Hoang, sắc mặt Đế Tuấn dần trở nên khó coi.

Đế Tuấn siết chặt hai nắm đấm, đáy mắt trào ra một cỗ không cam lòng, "Tại sao, ta đã làm nhiều như vậy, mà quả vị Thánh Nhân lại không có phần của ta, còn Tam Thanh và những người khác, chỉ vì cơ duyên mà chiếm vị trí đầu ở Tử Tiêu Cung, liền có thể đương nhiên trở thành Thánh Nhân chi tôn." Thánh Nhân!

Chúng sinh Hồng Hoang không ai không hiểu ý nghĩa của nó, mạnh mẽ!

Siêu nhiên, đứng trên vạn vật chúng sinh, dưới Thánh Nhân đều là kiến hôi.

Sở dĩ Đế Tuấn làm nhiều như vậy, chỉnh đốn Yêu tộc, ngưng tụ khí vận vô thượng, vì gì?

Chẳng phải là truy cầu Đại Đạo sao.

Tam Thanh có thể trở thành Thánh Nhân, vì phúc duyên của bản thân, Đế Tuấn không nói gì, nhưng hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề ở phương Tây, những tồn tại xuất thân từ phương Tây nghèo khó so với Đế Tuấn, kém không biết bao nhiêu lần, muốn khí vận không có khí vận, muốn công đức không có công đức, vậy mà lại có thể trở thành Thánh Nhân.

Trong khoảnh khắc đó, nội tâm Đế Tuấn mất kiểm soát, sự không cam lòng trở thành ma chướng trong lòng hắn.

"Còn Hồng Vân, Hồng Mông Tử Khí trên người hắn ta nhất định phải đoạt được." Thần tình Đế Tuấn hiện lên vẻ kiêu ngạo, "Hy vọng Hồng Vân lão tổ có thể ngoan ngoãn đi ra khỏi Ngũ Trang Quán thì tốt rồi." Hồng Hoang bước vào thời đại Thánh Nhân, gần như lan rộng

khắp Hồng Hoang Đại Lục, chúng sinh đều nghe thấy, so với trước đây, Hồng Hoang hiện nay, càng thêm một tầng sương mù.

Khi Đạo Tổ Hồng Quân hợp đạo, không còn can thiệp vào Hồng Hoang, Chuẩn Thánh đã là tồn tại Đại năng giả đỉnh cấp, nhưng nay Hồng Hoang sáu Thánh cùng xuất hiện, không nghi ngờ gì là một cây gai đâm vào lòng tất cả mọi người, phàm là đi lại trong Hồng Hoang ít nhiều đều có chút kiêng dè.

Vương Thành Nhân tộc, lầu chuông điện vũ san sát, vô số người đi đường dừng chân, trên mỗi khuôn mặt đều mang theo một cỗ hạnh phúc rạng rỡ.

Hồng Hoang bước vào thời đại chư Thánh cùng tồn tại, có lợi nhất không nghi ngờ gì là Nhân tộc, từ trước có Nữ Oa đứng sau Nhân tộc, khiến nhiều Đại năng giả Hồng Hoang phải kiêng dè, nay Lão Tử trong Tam Thanh lại lập Nhân Giáo thành Thánh Nhân chi tôn.

Khí vận giao thoa với Nhân tộc, tương đương với Nhân tộc tự nhiên có thêm một phần trợ lực, khiến Đại năng giả Hồng Hoang càng thêm kiêng dè.

Đặc biệt là khi Lão Tử du lịch khắp vô số bộ lạc Nhân tộc ở Hồng Hoang giảng đạo, càng khiến Nhân tộc xuất hiện truyền thừa tiên đạo, làm cho thực lực tổng thể của Nhân tộc tăng lên không chỉ một tầng thứ.

Trong Vương Thành Chủ Điện, Lâm Dương ngự tọa trên một chiếc ghế làm từ đá vàng ngọc, thần thái tràn đầy uy nghiêm vô thượng, sau ngàn năm làm Nhân Vương, trên người hắn đã toát ra một loại khí chất Đế Vương.

Dưới Lâm Dương, từng hàng người ngồi, trong đó bao gồm Nhân tộc Tam Tổ, Hàn Tín, Hiên Viên và Thần Nông, cùng với các Tộc trưởng của các bộ lạc lân cận Nhân tộc, có gần ngàn người.

“Chúng ta tham kiến Nhân Vương.” Bên dưới, ngàn người đồng thời cung kính chắp tay hành lễ với Lâm Dương.

“Không cần đa lễ.” Lâm Dương khẽ mỉm cười, “Hôm nay gọi mọi người đến đây, là có việc muốn bàn bạc.” “Nhân tộc phát triển đến nay, khó có không gian để thăng tiến, cho nên năm trăm năm sau, ta sẽ dẫn dắt Nhân tộc thành lập Thánh Đình, xây dựng thế lực vô thượng, chinh chiến Hồng Hoang.” Lời Lâm Dương trực tiếp thu hút sự chú ý của tất cả mọi người.

“Thánh Đình!?

Dám hỏi Nhân Vương, Thánh Đình là gì?” Lâm Dương chậm rãi đứng dậy, toàn thân toát ra khí phách Đế Vương vô cùng, uy trấn tất cả mọi người.

“Thiên hạ rộng lớn, duy ta chính thống!

Lấy thế Thánh Đình quét ngang quần hùng thiên hạ!

Tu ‘Đế Vương Chi Đạo’, đại diện chấp chưởng Hồng Hoang, khắp trời dưới đất không đâu không phải vương thổ, các thần dân không ai không phải vương thần!” Những lời kích động vang vọng khắp điện vũ, đặc biệt là câu cuối cùng, càng khắc sâu vào lòng tất cả mọi người, bên dưới, trừ Hàn Tín, Nhân tộc Tam Tổ, Hiên Viên và Thần Nông đã sớm biết đến sự tồn tại của Thánh Đình, các Tộc trưởng của các bộ lạc khác lúc này đều sững sờ, mặt đầy vẻ khó tin nhìn về phía Lâm Dương.

Lâm Dương lúc này, trong mắt họ, thân hình vô hình mà cao lớn, một cỗ khí tức bá đạo Đế Vương mênh mông lan tỏa, ảnh hưởng sâu sắc đến lòng mỗi người.

Chịu ảnh hưởng của khí phách đó, gần ngàn người bên dưới trong khoảnh khắc không tự chủ được mà quỳ xuống, “Chí hướng của

Nhân Vương chính là chí hướng của chúng thần, chúng thần nhất định sẽ dốc hết toàn lực." Uy vọng của Lâm Dương trong toàn bộ Nhân tộc không nghi ngờ gì là vô cùng lớn, lời hắn nói ra, không ai từ chối, cũng không có bất kỳ ai do dự.

Thánh Đình giáng lâm, vốn là chuyện quan trọng của toàn bộ Nhân tộc, cho nên mới có cuộc nghị hội này, và hiển nhiên, mọi thứ đều nằm trong dự liệu của Lâm Dương.

"Chuẩn bị thiệp mời, mời các Đại năng giả Hồng Hoang đến dự lễ, lần này là Nhân tộc chúng ta lập thế, đương nhiên phải để Hồng Hoang thực sự biết được sự cường đại của Nhân tộc chúng ta." "Vâng!" Nhanh chóng, những gì cần phân phó đều đã được phân phó, sau đó toàn bộ Thánh Địa Nhân tộc lại một lần nữa trở nên bận rộn, từng đội đại quân Nhân tộc từ Thánh Địa Nhân tộc xuất phát, tiến về Hồng Hoang Đại Lục.

Hiện nay, khí vận Nhân tộc ngưng tụ trên người Lâm Dương, khí vận hùng hậu, cộng thêm việc Lão Tử truyền đạo không lâu trước đây, sau một trận này, thực lực tổng thể của Nhân tộc đã tăng lên không biết bao nhiêu lần.

Trong đó Nhân tộc Tam Tổ, tu vi đã đột phá Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ, Hàn Tín bản thân thiên tư ngộ tính cũng không tệ, từ mấy trăm năm trước đã đột phá Thái Ất Kim Tiên sơ kỳ.

Hai người khiến Lâm Dương không ngờ nhất chính là Hiên Viên và Thần Nông.

Hai người là Đại Đế của Thế giới Trạch Thiên, vạn năm nội tình khủng bố đến mức nào, sau khi được triệu hồi đến Hồng Hoang, không lâu sau đã đột phá tu vi Thái Ất Kim Tiên.

Và tích lũy thế lực chờ thời, trong vỏn vẹn vài trăm năm, đã đột phá gần đạt Thái Ất Kim Tiên sơ kỳ viên mãn, cách trung kỳ cũng chỉ

còn một bước.

Chương 104

Mặc dù sự bùng nổ của Thần Nông và Hiên Viên khiến Lâm Dương cảm thấy bất ngờ, nhưng cũng có lý do của nó, ở Thế giới Trạch Thiên, Hiên Viên và Thần Nông là những Đại Đế tồn tại cổ kim hiếm có, tu hành vỏn vẹn ngàn năm đã đột phá cảnh giới Đại Đế, tức Kim Tiên.

Thế giới Trạch Thiên, xa xa không thể so sánh với Thế giới Hồng Hoang, có thể ngàn năm thành Kim Tiên, chỉ dựa vào điểm này có thể thấy thiên tư của hai người khủng bố đến nhường nào, là sự tồn tại vạn người có một.

Sau khi đột phá Đại Đế, tiền đồ không còn đường, gần vạn năm nội tình, nay bùng nổ, Thái Ất Kim Tiên xa xa không phải đỉnh phong.

Hơn nữa, đại quân Nhân tộc hiện nay, sau khi dốc vô số tài nguyên, trong đó đệ nhất quân đoàn có tu vi thấp nhất cũng là Chân Tiên cảnh giới, Kim Tiên không phải số ít, dưới sự dẫn dắt của Hàn Tín bày bố chiến trận, Đại La Kim Tiên thông thường cũng có nguy cơ vẫn lạc.

Ngoài ra, chín đại quân đoàn khác cũng có sự trưởng thành lớn, toàn bộ Nhân tộc mỗi lúc một khác.

Cùng lúc đó, cùng với việc Nhân tộc phát thiệp mời, mời các Đại năng giả Hồng Hoang đến Thánh Địa Nhân tộc dự lễ, sự việc này đương nhiên thu hút sự chú ý của nhiều bên.

Thực ra, bất kể Nhân tộc hiện nay biến hóa lớn đến đâu, trong mắt các Đại năng giả từng trải, đều cảm thấy Nhân tộc vẫn chưa đủ tầm, chẳng qua chỉ là một đám sinh linh yếu ớt mà thôi.

Nếu không có Nữ Oa nương nương che chở, có lẽ đã sớm hoàn

toàn biến mất khỏi Hồng Hoang Thế Giới.

Nay thiệp mời vừa phát ra, trong đó không ít kẻ chế giễu.

"Nhân tộc thật ngông cuồng, đại điển khai quốc, có tư cách gì mà khiến chúng ta phải đến?" "Nếu không phải vì có Thánh Nhân Nữ Oa chăm sóc, một tộc yếu ớt như vậy đã sớm chìm vào lịch sử Hồng Hoang rồi." Điều này đương nhiên cũng khiến người ta buồn cười, Nhân tộc tuy có chiến tích đồ sát Yêu tộc Yêu thần, nhưng vẫn không có nhiều tồn tại coi trọng Nhân tộc, thậm chí không ít người sau khi nhận thiệp mời liền tiện tay vứt bỏ, căn bản không để chuyện này trong lòng.

Ngũ Trang Quán, nơi tràn ngập tiên khí, bao trùm toàn bộ dãy núi, trên bầu trời cũng có hạc trắng bay lượn, trong núi muông thú thành đàn, nhìn một cái như tiên cảnh vậy.

Dưới cây đại thụ cổ kính ngàn năm, hai người đàn ông mặc đạo bào đang ngồi đối diện, trên bàn đặt hai chén trà thơm nghi ngút khói.

"Trấn Nguyên Tử đạo hữu, Nhân tộc cũng thật buồn cười, phát triển đàng hoàng không được sao, cứ phải bày ra chuyện lớn như vậy, thật sự nghĩ sẽ có Đại năng giả đến dự lễ sao?" Một người đàn ông mặc đại hồng bào, trên mặt lộ vẻ phù phiếm, dáng vẻ bất cần đời, có vài phần phóng đãng bất kham, ung dung tự tại.

Trấn Nguyên Tử khẽ lắc đầu, "Hồng Vân, đừng xem thường Nhân tộc, có Thái Thanh Thánh Nhân, có Nữ Oa Thánh Nhân chống lưng, Nhân tộc nhất định sẽ có một chỗ đứng trong Hồng Hoang." "Hừ hừ." Hồng Vân cười khẩy một tiếng, nói: "Trấn Nguyên Tử đạo hữu, người lại muốn chạy theo danh lợi rồi, hai chúng ta cũng là Đại năng giả Chuẩn Thánh, tranh chấp Hồng Hoang có liên quan gì đến chúng ta?" "Ai, Hồng Vân không hiểu, người thật sự nghĩ Nhân tộc có thể đi đến bước đường này, chỉ đơn thuần vì Thánh Nhân Nữ Oa sao?" "Ta

từ trên người Nhân tộc thấy một cỗ khí phách cương liệt, kiên cường bất khuất, ta đối với Nhân Vương trong truyền thuyết Nhân tộc vô cùng cảm thấy hứng thú, muốn kết giao một phen, cho nên nhân dịp đại điển khai quốc của Nhân tộc, ta lại muốn đi một chuyến." "Được rồi." Đáy mắt Hồng Vân hiện lên một tia bất đắc dĩ, lập tức đứng dậy, nói: "Vừa hay ở Ngũ Trang Quán đã mấy vạn năm, cũng nên ra ngoài đi dạo một chút." Trấn Nguyên Tử nghe vậy liền nghiêm sắc: "Không được, lần này ta đi là được rồi, ngươi không thể rời khỏi Ngũ Trang Quán." "Người mang Hồng Mông Tử Khí, bị vô số Đại năng giả dòm ngó, nếu bước ra khỏi nơi đây, tất sẽ gặp nguy hiểm." Sắc mặt Hồng Vân càng thêm bất đắc dĩ: "Trấn Nguyên Tử, người nghĩ nhiều quá rồi, sự việc đã qua mấy chục vạn năm, nói không chừng những người đó căn bản không còn để ý đến ta nữa, Hồng Mông Tử Khí là do Đạo Tổ ban tặng, ai dám cướp." Lời Hồng Vân tuy nói vậy, nhưng ngữ khí lại có vẻ không có khí phách.

Hồng Vân lão tổ nổi tiếng là "thiếu tâm nhãn" khắp Hồng Hoang, nhưng dù thiếu tâm nhãn đến mấy, hắn cũng là một Đại năng giả Chuẩn Thánh, đương nhiên có thể cảm nhận được nguy cơ đang ẩn ẩn bao trùm bản thân.

Hồng Vân lão tổ, là một đám mây nhàn rỗi trong thiên địa Hồng Hoang hóa thành, tính tình phóng đãng, từ sau khi Đạo Tổ Hồng Quân giảng đạo ba lần ở Tử Tiêu Cung mấy chục vạn năm trước, đã bị Trấn Nguyên Tử kéo vào Ngũ Trang Quán, phải đợi đến khi chứng đạo Thánh Nhân mới được rời đi.

Nếu cứ như vậy, Hồng Vân tự nhận là mình chứng đạo Thánh Nhân, e rằng cũng sẽ phát điên.

Hiển nhiên, Trấn Nguyên Tử không hề có ý định đưa hắn đi, bất kể Hồng Vân lão tổ cầu xin thế nào, ông cũng không nhả lời.

Không chỉ Trấn Nguyên Tử nhận được thiệp mời khai quốc đại điển của Nhân tộc, mà toàn bộ những tồn tại có danh có tính ở Hồng Hoang đều nhận được thiệp mời từ Nhân tộc.

Trong đó đương nhiên cũng bao gồm Tây Phương Nhị Thánh vừa mới chứng đạo Thánh Nhân, Tam Thanh, Thánh Nhân Nữ Oa và những người khác, thậm chí ngay cả U Minh Huyết Hải, cho đến Vu tộc.

Bàn Cổ Thần Điện, Hậu Thổ mang theo thiệp mời từ Nhân tộc đến đây.

Đế Giang đang nhắm mắt dưỡng thần, bực bội vẫy tay nói: "Loại tộc Nhân tộc đó, chỉ dựa vào một tấm thiệp mà đòi Vu tộc chúng ta đi dự lễ khai quốc sao?" Bên cạnh, một người đàn ông toàn thân đỏ rực, có những hoa văn rõ rệt trên mặt và râu quai nón, thân hình vạm vỡ, phát ra một tiếng cười lớn nói: "Nghe nói, Nhân tộc mấy trăm năm trước đã xảy ra xung đột với bộ lạc của Hậu Thổ muội tử, nay lại để tâm đến chuyện này sao?" "Ồ!?

Nhân tộc đã chọc đến đầu Vu tộc chúng ta rồi sao?" Đế Giang nhướng mày, khuôn mặt hiện lên một tia bất giận tự uy, trong lời nói càng tràn đầy một cỗ lửa giận, Hồng Hoang Đại Lục rộng lớn như vậy, từ trước đến nay chỉ có Vu tộc đi bắt nạt người khác, chưa từng có ai dám ức hiếp Vu tộc.

Hậu Thổ vẫy tay nói: "Chỉ là một vài xung đột nhỏ thôi, ta đã cho người dưới tay một chút giáo huấn, nếu không thì thật sự là vô pháp vô thiên rồi." "Không, lần này đại điển khai quốc của Nhân tộc, ta lại muốn đi một chuyến." Một lời nói của Hậu Thổ, tức thì khiến mười một cặp mắt Tổ Vu trong Bàn Cổ Thần Điện nhìn chằm chằm, đáy mắt mỗi người đều hiện lên một vẻ khó hiểu.

"Nhân tộc và Yêu tộc kết oán đã lâu, kẻ địch của kẻ địch chính là

bằng hữu, Nhân Vương này có hùng tâm tráng chí, sau này chưa chắc đã không thể trở thành kẻ địch của Yêu tộc." "Phải biết, Vu Yêu chỉ chiến, chỉ nhằm vào Vu tộc và Yêu tộc, nếu Nhân tộc có thể quật khởi, đối kháng và tiêu hao Yêu tộc, trăm vạn năm sau, chẳng phải Vu tộc chúng ta mặc sức tàn sát sao!" Lời của Hậu Thổ khiến tất cả Tổ Vu có mặt đều sáng mắt, "Hậu Thổ muội tử ta đúng là người có đầu óc nhất trong chúng ta, kế hoạch không tệ, không thể làm tổn thương căn bản của Yêu tộc, nhưng cũng phải khiến chúng ghê tởm, hahaha." Các Tổ Vu cười vang, nếu có thể khiến Nhân tộc đối kháng với Yêu tộc, bất kể kết cục ra sao, đó đều là điều Vu tộc thích, lấy trứng chọi đá, cũng có thể khiến Yêu tộc ghê tởm, để giải mối hận trong lòng.

Chỉ là, họ căn bản không biết được, nội tình của Nhân tộc rốt cuộc khủng bố đến nhường nào!

Chờ đợi đến khoảnh khắc Nhân tộc thực sự vượt trên chư thiên, Vu tộc sẽ hiểu, kế hoạch này, đã chiêu mộ một kẻ địch khủng bố đến nhường nào.

Yêu Đình, Lăng Tiêu Bảo Điện.

Một nhóm Yêu Thần lại tụ họp, bàn tán xôn xao, Đế Tuấn ngồi trên Long ỷ, sắc mặt lúc xanh lúc trắng, trông vô cùng khó coi.

"Đại điển khai quốc của Nhân tộc, mời vô số Đại năng giả Hồng Hoang, nhưng lại bài xích Yêu tộc chúng ta ra ngoài, hành động như vậy, đơn giản là không coi Yêu tộc chúng ta ra gì." Bên dưới có người bàn luận, lời lẽ đầy phẫn nộ bất bình.

"Yêu Đế bệ hạ, Nhân tộc đã như vậy, Yêu tộc chúng ta không thể chịu đựng được nữa." Trong mắt mọi người, đại điển khai quốc của Nhân tộc không là gì, từ trước đến nay không ai để tâm đến, nhưng, Nhân tộc mời vô số Đại năng giả Hồng Hoang, lại cố tình bài xích Yêu tộc ra ngoài, với sự kiệt ngạo bất tuần của Yêu tộc, làm sao có

thể nuốt trôi cục tức này.

Đơn giản là khinh thường người khác.

Đế Tuấn khẽ ngẩng đầu, ánh mắt lóe lên hàn quang kinh người, tiếng bàn luận phía dưới tức thì im bặt.

"Nhân tộc đã coi thường Yêu tộc chúng ta như vậy, đương nhiên phải cho chúng biết ai mới là vương giả của Hồng Hoang." "Yêu Soái Kế Mông!" "Hạ thần có mặt." Bên dưới, một người đàn ông mặc giáp bạc bước ra, người này không phải ai khác, chính là Yêu Soái Kế Mông, một trong Thập Đại Yêu Thần của Yêu Đình.

"Vì Nhân tộc không nể mặt, vậy ta sẽ không mời mà đến." Đế Tuấn vừa nói xong liền lớn tiếng quát với Kế Mông: "Kế Mông nghe lệnh, trách lệnh người suất lĩnh hùng binh trăm vạn, tiến về Thánh Địa Nhân tộc, nhất định phải khiến chúng mất hết mặt mũi, để chúng biết, sự coi thường Yêu tộc chúng ta sẽ phải trả giá đắt." "Hạ thần tuân mệnh." Kế Mông lĩnh mệnh, một cỗ uy thế mênh mông xông thẳng lên trời, uy áp toàn bộ Lăng Tiêu Bảo Điện, tất cả mọi người có mặt đều lộ ra tinh quang trong mắt.

Cỗ khí tức đó, uyển như bầu trời bao la mênh mông, tuy chưa hình thành uy áp, nhưng lại khiến tất cả mọi người có mặt đều cảm thấy kinh hãi.

"Chuẩn Thánh!" Những tồn tại có thể bước vào Lăng Tiêu Bảo Điện, ít nhất cũng cần có tu vi Đại Yêu Vương, lúc này cảm nhận được khí cơ của Kế Mông, tức thì hiểu ra, khuôn mặt hiện lên vẻ kinh ngạc.

Tuy nhiên, cũng chỉ có những Đại Yêu Vương đó biểu lộ vẻ kinh ngạc, các Yêu Thần khác thần tình không có quá nhiều dị thường, hiển nhiên đều biết tu vi của Kế Mông đã sớm đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh.

Thậm chí một số Yêu Thần, ánh mắt còn lướt qua các Yêu Thần khác trong Thập Đại Yêu Thần hiện nay, dường như đang thăm dò điều gì đó.

Đại điển khai quốc lần này của Nhân tộc có thể nói là không nhỏ, không chỉ gửi thiệp mời đến vô số Đại năng giả, mà ngay cả Thánh Nhân cũng đã gửi một lượt, cảm giác như nếu Nhân tộc có thể tìm thấy Tử Tiêu Cung, e rằng một tấm thiệp mời cũng sẽ xuất hiện trước mắt Đạo Tổ.

Chương 105

Vương Thành Nhân tộc, trong điện vũ rộng lớn, Lâm Dương ngồi trên bàn đá vàng ngọc, một lần nữa lâm vào trầm tư.

Việc mời vô số Đại năng giả Hồng Hoang lần này, cũng là do Lâm Dương phân phó, còn về việc rốt cuộc có bao nhiêu người đến, hắn thực sự không đặc biệt lo lắng.

Cái Lâm Dương muốn chỉ là thanh thế mà thôi, hiển nhiên, chỉ một điểm này, đã làm rất thành công.

Việc thành lập Thánh Đình, sẽ dẫn dắt toàn bộ Nhân tộc tiến một bước lớn, là chuyện định sẵn sẽ được vạn chúng chú ý, hình thành thế lực vô thượng, thành lập Thánh Đình, đồng thời thể hiện sức mạnh của Nhân tộc trước các Đại năng giả Hồng Hoang.

Nhưng, cách đại điển khai quốc còn năm trăm năm, trong thời gian này, Lâm Dương cần phải nâng cao tu vi của mình thêm nữa.

Lâm Dương khẽ lẩm bẩm: "Trước đây sáng tạo truyền thừa văn tự, công đức thu được đủ để ta đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh, vì sự thành lập Thánh Đình vạn vô nhất thất, ta cần phải nâng tu vi lên tầng thứ Chuẩn Thánh." Thanh thế lớn như vậy, tất nhiên sẽ kéo theo vô số phiền phức, Lâm Dương đã sớm có thể dự liệu rằng khi đại điển khai quốc được tổ chức, tuyệt đối sẽ có những phiền phức ngoài dự kiến.

Chỉ cần Lâm Dương đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh, dựa vào nội tình sâu sắc, so với những sinh linh Tiên Thiên thượng cổ kia, cũng tuyệt đối không thua kém chút nào.

Nhanh chóng, Lâm Dương liền chuẩn bị một lần nữa bắt đầu tu luyện, chuẩn bị mượn công đức trong Thức Hải để một lần đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh.

Nhưng đúng lúc này, một giọng nói đột nhiên xuất hiện bên tai Lâm Dương.

"Đinh, tiểu duyệt độc làm mới thành công, xin Túc chủ kiểm tra." Lâm Dương hơi sững sờ, sau đó trong lòng vui mừng, vội vàng mở miệng nói: "Hệ thống, ta muốn làm mới tiểu duyệt độc." Lâm Dương lại không nghĩ, vào lúc này, hệ thống lúc được lúc không lại có động tĩnh, nào có lý do gì mà không làm mới, phải biết rằng mỗi lần làm mới tiểu duyệt độc, Lâm Dương đều có thể thu được không ít lợi ích.

"Đinh, làm mới thành công....." Ánh sáng chiếu rọi, một vùng mờ ảo giản dị.

Tác phẩm: 《Nhân Sinh Trường Hận Thủy Trường Đông》.

Giới thiệu: Thần tiên có nghĩa là trường sinh, nhưng không có nghĩa là bất tử.

Đằng sau sự đơn thuần, thường là sự thật tàn khốc, người, quỷ, thần, không ai là không như vậy.

Cấp bậc: Bạch Kim.

Trạng thái: Hoàn thành.

Số chữ: 84 vạn.

Lâm Dương nhướng mày, thần tình hiện lên một tia ngưng trọng.

"Câu chuyện về Nhị Lang Thần Dương Tiễn!" Tiền thế, những gì liên quan đến Nhị Lang Thần Dương Tiễn, nhân vật đó không như trong truyền thuyết, nhưng ở Thế giới Hồng Hoang, Nhị Lang Thần lại là một tồn tại có xương có thịt, đặc biệt là bộ tiểu thuyết này, chính là lịch sử của hậu thế Hồng Hoang.

Chỉ là, điều khiến Lâm Dương không ngờ, lại xuất hiện một cuốn tiểu thuyết liên quan đến Thế giới Hồng Hoang như vậy.

Trong lòng dù còn nghi hoặc, nhưng Lâm Dương vẫn đặt tâm thần vào việc đọc, nhanh chóng cùng với tiên ý lan tỏa, một cái nhìn thế giới hư vô phiêu miểu xuất hiện trong lòng hắn.

Đó là một thế giới Hồng Hoang hậu thế, có tiên, có thần, có Phật, có người, trên có Thiên Đình dưới có Cửu U Địa Phủ, nhân vật chính của câu chuyện, chính là Nhị Lang Hiển Thánh Chân Quân của Thiên Đình.

Một cỗ bi thương hiện lên từ nội tâm Lâm Dương, vỏn vẹn tám mươi vạn chữ, Lâm Dương nghiền ngẫm trọn vẹn một ngày, một bộ tiểu thuyết ngắn ngủi, đã nói hết tình trạng bi thương của Tam Giới, thần, tiên, người cần duy trì trật tự, nếu không Tam Giới đều sẽ sụp đổ, nhưng, dưới trật tự tuyệt đối, lại chôn giấu bao nhiêu bi thương.

Sự hy sinh của Nhị Lang Thần, để Trầm Hương có thể trưởng thành, không ai biết có đáng giá hay không, nhưng chỉ có một điều có thể khẳng định, Nhị Lang Thần gánh vác vô số tội nghiệt đó cuối cùng cũng có thể ngủ yên, có lẽ đó cũng là điều Nhị Lang Thần muốn.

Khi màn cuối cùng khép lại, Lâm Dương mãi không thể hoàn hồn.

"Đinh, chúc mừng Túc chủ đọc xong 《Nhân Sinh Trường Hận Thủy Trường Đông》, nhận được một hồ lô Cửu Chuyển Kim Đan từ Đâu Suất Cung, và thẻ triệu hồi Tư Pháp Thiên Thần Lưu Trầm Hương." Lâm Dương nhướng mày, sự bi thương hào hùng trong lòng vốn có tức thì tan biến, "Cửu Chuyển Kim Đan, tương truyền có lực lượng cửu chuyển, có thể giúp phàm nhân một lần đột phá đến Đại La Kim Tiên, không ngờ lại thu được cơ duyên tốt như vậy." Trong Tam Thanh, Thái Thanh Lão Tử giỏi luyện đan, Ngọc Thanh Nguyên Thủy Thiên Tôn giỏi luyện khí, Thượng Thanh Thông Thiên có kiến giải độc đáo về trận pháp chi đạo, Cửu Chuyển Kim Đan, chính là Kim Đan đỉnh phong xuất từ Thái Thanh Thánh Nhân Lão Tử.

Một viên Kim Đan vào bụng, có thể giúp người lập tức thành Đại La Kim Tiên, tuy rằng tác dụng phụ sẽ khiến người dùng Kim Đan cả đời không thể tiến thêm nửa bước, nhưng tác dụng phụ đó xa xa không thể so sánh với hiệu quả của nó.

Chúng sinh Hồng Hoang ức vạn triệu, trong đó kẻ có thể đột phá Đại La Kim Tiên lại càng là một trong ức vạn người, Nguyên Thần Đại La Kim Tiên ký thác vào trường hà thời gian, từ đó tiêu dao thời gian, có thể thực sự nói một viên Kim Đan vào bụng, "mệnh ta do ta không do trời." Lần này, Cửu Chuyển Kim Đan mà Lâm Dương thu được, không phải một viên, mà là cả một hồ lô, ít nhất cũng có tám trăm mười viên, nếu dùng làm nội tình của Nhân tộc, e rằng có thể tức thì khiến thực lực tổng thể của Nhân tộc tăng lên gấp bội vô số lần, trong khoảnh khắc có thể tạo ra trăm tám mươi vị Đại La Kim Tiên, sự khủng bố đó có thể thấy được.

Lâm Dương kìm nén sự kích động trong lòng, chuyển ánh mắt nhìn về phía một thẻ triệu hồi nhân vật khác, nhưng lại nhíu mày, "Thế giới Nhân Sinh Trường Hận Thủy Trường Đông, tuy là tiểu thuyết tình yêu của thế giới Hồng Hoang, nhưng bản chất cũng thuộc bối cảnh thế giới Hồng Hoang, nếu triệu hồi ra những tồn tại như Tam Thanh hay Hạo Thiên..." Hồng Hoang có Thiên Đạo, bất kỳ sinh linh nào cũng đều dưới sự kiểm soát của Thiên Đạo, cho nên tuyệt đối không thể xuất hiện cùng một người, Đại năng giả đều có thể suy diễn vận mệnh của bản thân, nếu xuất hiện những tồn tại giống hệt nhau, Lâm Dương cũng không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Nhanh chóng, đối với Lâm Dương, hệ thống đã đưa ra lời giải đáp: "Đinh, thẻ triệu hồi nhân vật, không phải là triệu hồi theo ý nghĩa thực sự, chỉ là sao chép sự tồn tại của đối phương, tiến hành triệu hồi, đồng thời nếu ở vị diện ban đầu có bất kỳ nhân vật nào trùng lặp, sẽ không thể triệu hồi thành công." Lâm Dương nghe vậy, tức thì nhẹ

nhõm, "Thì ra là vậy, vậy thì hoàn toàn không cần lo lắng nữa." Lâm Dương thực sự lo lắng, nếu triệu hồi ra những tồn tại như Tam Thanh hay Nữ Oa, lúc đó dù thế nào cũng không thể giải thích rõ ràng, điều nguy hiểm nhất là, ở thế giới đó, thậm chí có cả Hồng Quân tồn tại, nếu triệu hồi cả Đạo Tổ, Lâm Dương sẽ gặp rắc rối lớn.

Lâm Dương một lần nữa hướng ánh mắt về phía thẻ triệu hồi nhân vật, không phải là thẻ triệu hồi ngẫu nhiên, mà là thẻ triệu hồi nhân vật chỉ định, Tư Pháp Thiên Thần Lưu Trầm Hương.

Lưu Trầm Hương vốn là sinh mệnh được sinh ra từ tình yêu giữa Tam Thánh Mẫu (em gái Nhị Lang Thần) và phàm nhân, có huyết thống nửa tiên nửa người, thiên phú phi phàm.

Tuy nhiên, lý do thực sự khiến cô có thể trưởng thành thành Tư Pháp Thiên Thần, là vì có một sư phụ tốt, một người cậu tốt.

Lưu Trầm Hương trưởng thành, gần như noi gương Nhị Lang Thần và Tôn Ngộ Không, trộm Kim Đan, mở Đào Sơn, hoàn thành việc mà Nhị Lang Thần chưa từng hoàn thành: phá núi cứu mẹ.

Cho nên, Lưu Trầm Hương khi trưởng thành, thậm chí còn mạnh mẽ hơn cả cậu mình, có thể coi thường trật tự Tam Giới, nhưng về bản chất cũng chỉ là một vai bi kịch mà thôi.

Cuối cùng, Lưu Trầm Hương coi thường Thiên Đình, coi thường tất cả mọi người, phá núi cứu mẹ, nhưng cuối cùng, sau khi hiểu rõ mọi chuyện, lại lựa chọn bước đi trên con đường mà cậu mình đã sắp đặt, trở thành Tư Pháp Thiên Thần mới của Tam Giới.

Trở thành Tư Pháp Thiên Thần mới, thực lực của Lưu Trầm Hương hiển nhiên ít nhất cũng là cường giả Chuẩn Thánh, nếu không, căn bản không thể coi thường sự tồn tại của Thiên Đình, khiến Ngọc Đế cũng phải bó tay chịu trói.

“Hệ thống, ta muốn triệu hồi Tư Pháp Thiên Thần, Lưu Trầm Hương.” “Đinh, triệu hồi thành công.....” “Vút vút vút!” Ánh sáng khủng bố chiếu rọi toàn bộ điện vũ, trong ánh sáng đó, còn có một tầng đạo vận mờ ảo giản dị, vô cùng pháp tắc hiển hiện triệu chứng.

Trong ánh hào quang, một bóng dáng hiện ra, người đó mặc một bộ áo giáp màu bạc, tay cầm đại xưởng đen của Tư Pháp Thiên Thần, trong gió bay lượn như cánh chim ưng muốn bay, thần tình đạm mạc, uyển như hóa thân của trật tự thiên địa.

“Tư Pháp Thiên Thần, Lưu Trầm Hương, kiến Nhân Vương.” Lưu Trầm Hương, tuy ở hậu thế là Tư Pháp Thiên Thần, nhưng xét cho cùng vẫn là một người Nhân tộc, đối mặt với Lâm Dương về cơ bản đã thấp hơn một bậc, thứ nữa là nhân vật mà hệ thống triệu hồi ra, đều sẽ được khắc ghi sự trung thành tuyệt đối, cả đời sẽ không phản bội.

Chương 106

Ánh mắt Lâm Dương lóe lên tinh mang, bởi vì tu vi của Lưu Trầm Hương ngay cả hắn cũng không thể nhìn thấu sâu cạn.

"Tu vi của người đã đến bước nào rồi?" "Bẩm Nhân Vương, tu vi của thần đã đạt đến cảnh giới Chuẩn Thánh, đang ở đỉnh phong sơ kỳ, cách trung kỳ cũng chỉ còn một bước." Thần tình của Lưu Trầm Hương, ngoại trừ vẻ nghiêm túc trên mặt thì không có nhiều cảm xúc khác, hiển nhiên, đã quen với thân phận Tư Pháp Thiên Thần.

"Chắc người cũng đã biết thời kỳ này rồi chứ." Đối mặt với lời Lâm Dương, khuôn mặt nghiêm nghị của Lưu Trầm Hương hiếm thấy hiện lên một tia bàng hoàng, mất vài hơi thở mới hoàn hồn, "Có lẽ, đối với thần, đây là món quà từ trời, thần sẽ không để bi kịch tái diễn." Trong lòng Lưu Trầm Hương, sự cảm kích đối với cậu mình là Dương Tiễn chưa bao giờ giảm sút, Nhị Lang Thần đã dùng sinh mệnh của mình, để tạo nên một Tư Pháp Thiên Thần hoàn toàn mới.

"Sẽ thành công thôi." Lâm Dương mỉm cười nói xong, tức thì sắc mặt lại chuyển sang vẻ nghiêm nghị, quát lớn: "Sắc lệnh, Lưu Trầm Hương suất lĩnh Đệ Tam Quân Đoàn, thiết lập trật tự tư pháp, tuy ta biết trong lòng ngươi còn vướng mắc, nhưng đã đến lúc phải dốc sức vì Nhân tộc rồi." "Lưu Trầm Hương, tuân mệnh." Lưu Trầm Hương quỳ một gối xuống, vẻ buồn bã trên mặt quét sạch, một lần nữa trở lại thành Tư Pháp Thiên Thần thiết diện vô tư.

Lâm Dương hài lòng gật đầu, sự xuất hiện của Lưu Trầm Hương hoàn toàn là một bất ngờ, sau này Thánh Đình được thành lập, tất nhiên cần phải thiết lập từng điều trật tự, với tư cách là Tư Pháp Thiên Thần của Tam Giới hậu thế, cô ấy chắc chắn có thể nhanh

chóng bắt tay vào việc này.

Đồng thời, tu vi Chuẩn Thánh sơ kỳ của Lưu Trầm Hương, đặt ở Thế giới Hồng Hoang cũng là tồn tại đỉnh cấp.

Giá trị của một Chuẩn Thánh, xa xa vượt lên tất cả.

Ngay sau đó, Lưu Trầm Hương mang theo sắc lệnh của Lâm Dương, tiến về nơi đồn trú của Đệ Tam Quân Đoàn tại Thánh Địa Nhân tộc, còn Lâm Dương thì lâm vào bế quan.

Trong đại điện tĩnh mịch, từng đạo kim quang chói lọi từ thân thể Lâm Dương chiếu ra, hào quang lưu chuyển làm kinh động toàn bộ không gian, tràn ngập đạo vận vô biên.

Tâm thần Lâm Dương đã sớm chìm đắm trong vũ trụ Nhục Khiếu.

Một vùng vũ trụ rộng lớn vô ngần, vô biên vô tế, căn bản không thể đo lường được biên giới, phảng phất như toàn bộ vũ trụ không có giới hạn.

Mười hai vạn chín ngàn sáu trăm Hằng Tinh, lấp lánh kim quang nồng đậm, chỉ là, ánh sáng phát ra từ từng Hằng Tinh, càng giống như đã bước vào buổi hoàng hôn suy kiệt.

Mỗi một Hằng Tinh đều phát ra kim quang mờ tối, ánh sáng chuyển thành ảm đạm.

Hằng Tinh thuế biến, mỗi Hằng Tinh đều có tuổi thọ, một khi tuổi thọ hao hết, liền sẽ bước vào Ám Tinh, cũng là sự diễn hóa của Tinh Thần Biến.

Một cỗ khí Huyền Hoàng Công Đức cổ xưa, thông qua Nhục Khiếu chui vào vũ trụ, hóa thành sức mạnh tinh thuần, dung nhập vào mỗi Hằng Tinh.

Sức mạnh của Huyền Hoàng Công Đức, vốn là Thiên Đạo ban

tặng có thể trực tiếp hấp thu thôn phệ, mỗi đạo sức mạnh đều tràn ngập đạo vận vô biên, thúc đẩy Hằng Tinh phát sinh chuyển biến.

Dưới sức mạnh nồng đậm, từng Hằng Tinh lấp lánh kim quang, bắt đầu dần ảm đạm, ngay cả kim quang bề mặt cũng bắt đầu mất đi, lộ ra tinh hạch màu đen.

Hằng Tinh hiện nay, mỗi viên đều lớn đến ức vạn dặm, nhưng màu vàng phai đi lại chậm chạp, nếu cứ theo tốc độ này, để phai màu hoàn toàn ít nhất cũng cần vài trăm năm.

Nhưng, vài trăm năm, đối với tu sĩ, lại không phải là quá dài.

Thời gian chậm rãi trôi qua...

Cùng lúc đó, toàn bộ Hồng Hoang cũng chấn động theo đại điển khai quốc của Nhân tộc, tuy phần lớn mọi người đều chọn bỏ qua, nhưng thiệp mời đã gửi đi nhiều như vậy, trong đó đương nhiên không thiếu những người như Trấn Nguyên Tử, những người có tư duy, nhìn trọng tiềm lực của Nhân tộc, để kết giao một phen.

Trong đó có Long tộc.

Vùng biển mênh mông, sóng biển cuồn cuộn vỗ bờ, sâu dưới đáy biển, từng hàng lính tôm tướng cua đứng thẳng, những người dẫn đầu chính là mấy chục tồn tại đầu đội Long đầu.

Chính là Long tộc, bốn người đứng đầu mặc Long bào, một thân uy nghiêm bá đạo hiện rõ bên ngoài, chính là Tứ Hải Long Vương của Long tộc hiện nay, trong bốn anh em thì Đông Hải Long Vương Ngao Quảng là lớn nhất đã đạt đến Đại La Kim Tiên trung kỳ, tiếp theo là Nam Hải Long Vương Ngao Khâm, Bắc Hải Long Vương Ngao Thuận, Tây Hải Long Vương Ngao Nhuận, ba người đều có tu vi Đại La Kim Tiên sơ kỳ.

"Đại ca, đi dự lễ của Nhân tộc, sao lại phải kéo cả đệ đi chứ,

Long tộc ta tuy suy yếu, nhưng cũng chưa đến mức đó đi." Nam Hải Long Vương Ngao Khâm mặt đầy bất mãn, nói Long tộc mấy trăm nguyên hội trước, đó là bá chủ biển cả danh xứng với thực, một tộc có thể kháng cự với Phượng tộc, Kỳ Lân tộc, hoàn toàn không thể so sánh với Yêu tộc hiện nay.

Chỉ là, vì một sai sót, gặp phải sự hãm hại của Ma Tổ La Hầu, khiến Thiên Đạo ghét bỏ Long tộc, nếu không phải cuối cùng Long Vương tự giải binh khí với thiên địa, để Long tộc vĩnh viễn trấn giữ tứ hải, mới tiêu được một nửa nghiệp lực, Long tộc có lẽ đã sớm trở thành lịch sử.

Nhưng lạc đà gầy còn hơn ngựa béo, năm đó Đế Tuấn khi mới sáng lập Yêu tộc, vốn cũng muốn thu phục Long tộc, nhưng nội tình Long tộc xa vượt ngoài sức tưởng tượng của Đế Tuấn, nếu dùng thủ đoạn cứng rắn để thu phục, tất sẽ bị trọng thương, lúc đó, Yêu tộc và Vu tộc đã có ma sát, cuối cùng đành thôi.

Long tộc là một tộc cường đại, nay Tứ Hải xuất động, chỉ để đến dự lễ của Nhân tộc, thật sự có chút... làm quá.

Đông Hải Long Vương Ngao Quảng nghe vậy, khẽ thở dài, bất đắc dĩ liếc nhìn đệ đệ, "Ngươi nghĩ ta muốn sao, Lão Tổ đã phân phó suy diễn rằng Nhân tộc sau này có mối nhân duyên to lớn với Long tộc chúng ta, cho nên mới bảo ta đến trước để thăm dò một phen, xem rốt cuộc là thế nào." Không chỉ Ngao Khâm, ngay cả Long Vương của hai vùng biển lớn khác, lúc này nghe vậy đồng tử cũng khẽ co lại, Ngao Khâm nghe lời liền cười gượng, "Được rồi, đã là mệnh lệnh của Lão Tổ, đệ đương nhiên không còn gì để nói." Tứ Hải Long Vương, tuy là người thống trị Long tộc trên danh nghĩa, nhưng thực sự dưới tay họ căn bản không có mấy người Long tộc, đều là một đám lính tôm tướng cua, từ đó có thể thấy được, họ cũng chỉ là những người bị đẩy ra làm chủ sự mà thôi.

Long tộc từ khi Hồng Hoang mới khai sinh đã ra đời, là Tiên Thiên Thần Thai Thú, Long tộc chỉ cần trưởng thành đã có tu vi Kim Tiên, trời sinh lĩnh ngộ pháp tắc, bất lão bất tử bất diệt, nhưng có lẽ chỉ có vài con Long tộc lớn nhỏ, sự việc quan trọng như vậy, người sáng mắt đều có thể nhìn ra có vấn đề.

Ít nhất, phàm là người thông minh, tuyệt đối sẽ không cho rằng Tứ Hải Long tộc, chính là căn bản của Long tộc.

Nhanh chóng, Ngao Quảng và những người khác liền suất lĩnh mấy chục vạn lính tôm tướng cua, cùng với con cháu Tứ Hải Long tộc, phá mặt biển, hướng về phía Thánh Địa Nhân tộc mà đi.

Cùng với đó không chỉ Long tộc động thân, còn có một số Đại năng giả đã định đi, điều khiến người ta bất ngờ là, ngay cả Tây Phương Nhị Thánh ở xa phương Tây, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, cũng đều có dị động vào lúc này.

Hiện tại cách đại điển khai quốc của Thánh Địa Nhân tộc cũng không còn hơn một trăm năm nữa.

Theo thời gian trôi qua, sự việc đại điển khai quốc của Nhân tộc cũng đang diễn biến, thậm chí kéo theo một phần Đại năng giả vốn không định đi, cũng như thể đi hóng hớt mà đến, tóm lại, thậm chí đã xuất hiện tình hình mà Lâm Dương cũng không dự liệu được.

Là đại điển lớn nhất từ trước đến nay của Nhân tộc, việc chuẩn bị đương nhiên rất nhiều, từ trăm năm trước, toàn bộ Thánh Địa Nhân tộc đã được tu sửa lại một lượt, mang ý nghĩa tiễn cũ đón mới, vô số tiên quả và quỳnh tương được ủ từ Long Nha Mễ bắt đầu được chuẩn bị dần dần, toàn bộ Nhân tộc đều bận rộn.

Đúng lúc này, một cỗ khí tức mênh mông từ Vương Thành Chủ Điện bay ra, khí tức bàng bạc, bao trùm toàn bộ thiên địa, khí tức đạo cổ phác lan tỏa ức vạn dặm thiên địa, khí cơ lan tỏa làm kinh động

cửu tiêu mây biến.

Người phản ứng đầu tiên chính là Lưu Trầm Hương ở xa Đệ Tam Quân Đoàn, khuôn mặt nghiêm nghị khẽ ngẩng đầu, khóe môi nhếch lên nở một nụ cười nhẹ: "Hiện nay Nhân Vương cũng đã đạt đến Chuẩn Thánh, tiếp theo Thánh Đình Nhân tộc thành lập, sẽ không còn sợ hãi bất kỳ kẻ tiểu nhân nào." Dưới sự áp bách của khí tức bàng bạc, vô số người từ trong lòng dâng lên một cỗ sợ hãi, dưới sự bao trùm của khí cơ cổ xưa đó, phảng phất như tính mạng của bản thân đều bị nắm chặt, một cỗ kính sợ dâng lên từ đáy lòng, tất cả mọi người đều không tự chủ được mà nhìn về phía Vương Thành Chủ Điện.

"Khí tức thật khủng bố, tu vi của Nhân Vương lại có đột phá rồi, Nhân tộc chúng ta cũng sẽ trở nên càng cường đại hơn." Vô số người Nhân tộc cảm nhận được liền lộ ra vẻ vui mừng, Nhân Vương càng cường đại, không gian sinh tồn của Nhân tộc càng lớn, đối với toàn bộ Nhân tộc đều là chuyện khắp nơi ăn mừng.

Chương 107

Dưới sự chú mục của vô số người, khí cơ kinh động thiên khung cửu tiêu từ từ thu liễm, ẩn vào trong chủ điện.

Trong chủ điện trống trải, Lâm Dương vẫn đang chìm đắm trong sự thuế biến bên trong cơ thể, khí tức toàn thân thu liễm đến cực điểm, nếu có người bước vào đó, sẽ phát hiện, tuy đang ở đây nhưng căn bản không thể cảm nhận được sự tồn tại của hắn, bởi vì khí tức của Lâm Dương đã hòa hợp hoàn hảo với thế giới, ẩn ẩn có triệu chứng hòa tan vào đó.

Vũ trụ rộng lớn vô ngần, chỉ có ánh sáng mờ tối, mười hai vạn chín ngàn sáu trăm Hằng Tinh, đã hoàn toàn chuyển biến thành Ám Tinh.

Trên mỗi Ám Tinh không có bất kỳ nguồn sáng nào, chỉ có một cỗ khí tức đen tối sâu thẳm từ đó tuôn trào ra, năng lượng màu đen cuồn cuộn, hóa thành những gợn sóng vô tận, lan tỏa khắp vũ trụ, từng giây từng phút đều khiến vũ trụ này phát sinh vô cùng biến đổi.

"Tuy rằng không còn loại sức mạnh cuồng bạo như cảnh giới Hằng Tinh, nhưng từ nay, ta lại có thể mượn một tia sức mạnh của toàn bộ vũ trụ vô ngần." Năng lượng Hằng Tinh khô cạn, chuyển hóa thành Ám Tinh, nhưng sức mạnh vốn có lại không hề biến mất hoàn toàn, mà tràn ngập khắp mọi ngóc ngách của vũ trụ, chống đỡ vũ trụ không ngừng bành trướng.

Ở giai đoạn này, sức mạnh mà Lâm Dương nắm giữ tuy nhìn không cuồng bạo, nhưng nếu thực sự bùng phát ra, lại có thể dễ dàng lay động thế gian, Đại Đạo chí giản, phản phác quy chân cũng chỉ có vậy.

“Tuy rằng chỉ mới Chuẩn Thánh sơ kỳ, nhưng dựa vào Hậu Thiên Chí Bảo Hồng Mông Công Đức Lượng Thiên Xích trong tay, cùng với nội tình sâu dày, khi bùng phát toàn bộ trạng thái, chưa chắc sẽ kém hơn Đế Tuấn và những người khác.” “Tu đạo mấy vạn năm cuối cùng cũng đi được một bước rồi, đợi Thánh Đình của ta thành lập, ngưng tụ khí vận vô thượng chưa chắc đã không thể tranh phong với Yêu tộc, hoặc có lẽ thôn tính khí vận của Yêu tộc, còn có thể giúp ta đột phá Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.” Lâm Dương khẽ mỉm cười, hiện nay thực lực cuối cùng cũng lọt vào hàng ngũ đỉnh cấp, đủ để tranh phong với những tồn tại đỉnh cấp Hồng Hoang như Đế Tuấn, cũng có được khí phách cứng rắn.

Hiện nay Nhân tộc, ngoài Lâm Dương ra, còn có Tư Pháp Thiên Thần Lưu Trầm Hương tôn kính, cũng là tồn tại có tu vi Chuẩn Thánh.

Nếu thêm vào Hiên Viên, Thần Nông, Hàn Tín và những người khác, đại quân Nhân tộc có thể bày bố chiến trận, thì thế lực cấp độ này đã có thể xưng là thế lực mạnh nhất ngoài Vu Yêu.

Nhưng, Nhân tộc nhân số đông đảo, lại càng phân tán, lại không có vật trấn áp khí vận, cho nên, trong mắt vô số Đại năng giả Hồng Hoang, khí vận Nhân tộc không đặc biệt cường đại, hoàn toàn không thể so sánh với loại khí vận bàng bạc của hai tộc Vu Yêu.

Cũng chính vì như vậy, khi đại điển khai quốc của Nhân tộc được truyền ra, mới bị coi là một trò cười, ngay cả khi Yêu Đình thành lập, cũng không mời toàn bộ Đại năng giả Hồng Hoang một lượt, tạo cho người ta cảm giác, lòng còn cao hơn trời.

Cách đại điển khai quốc của Nhân tộc sắp đến gần.

Trong nháy mắt, mấy chục năm trôi qua, đại điển khai quốc của Nhân tộc, tuy chỉ đích thân gửi thiệp mời đến các Đại năng giả, nhưng

cũng rộng rãi mời các Tiên nhân Hồng Hoang, không hề phân chia quá rõ ràng.

Cách đại điển chính thức của Nhân tộc còn mười mấy năm, số người ở Thánh Địa Nhân tộc cũng vì thế mà tăng lên gấp mấy lần, trong đó không chỉ có Nhân tộc từ các bộ lạc khác, mà còn có những tồn tại kỳ lạ ở Hồng Hoang, hoặc là Tiên nhân, hoặc là tán tu, trong đó không ít người vì khoảng cách không xa mà đặc biệt đến hóng hớt.

Trong đó cũng không thiếu những kẻ thích chuyện thị phi, đơn thuần chỉ muốn xem Nhân tộc sẽ kết thúc ra sao.

"Oanh long long!" Đột nhiên, một con phố ở Thánh Địa Nhân tộc bùng phát ra chấn động kinh thiên, một cỗ uy thế cổ xưa hình thành gợn sóng lan tỏa trăm dặm xung quanh, phá hủy vô số nhà cửa, làm không ít người kinh hoàng.

"Hắc Ma lão tổ, ngươi đã sa vào bẫy rồi, hãy nạp mạng đi." Một người đàn ông mặc đạo bào màu xám, mặt đầy hung dữ, lớn tiếng quát tháo về phía lão giả mặc hắc bào trước mặt, thanh trường kiếm trong tay lóe lên ánh sáng kinh người.

"Ha ha, Mộc Hoa đạo quân, mấy ngàn năm mới giữ được một mạng, không biết trân trọng thì thôi, vậy ta sẽ thu lấy." Uy thế toàn thân hai người bùng phát, trong đó Hắc Ma lão tổ ở Thái Ất Kim Tiên trung kỳ, còn Mộc Hoa đạo quân kia lại chỉ có tu vi Thái Ất Kim Tiên sơ kỳ, nhưng Mộc Hoa đạo quân lại cầm trong tay một thanh tiên kiếm lóe sáng linh quang cuồn cuộn, hóa ra là một kiện Hạ phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Thế giới Hồng Hoang, Linh Bảo khó cầu, đừng nói Thái Ất Kim Tiên, ngay cả Đại La Kim Tiên trong tay cũng chưa chắc có được một kiện Hậu Thiên Linh Bảo, Mộc Hoa đạo quân tuy chỉ là Thái Ất Kim Tiên, nhưng trong tay lại có một kiện Hạ phẩm Tiên Thiên Linh Bảo,

từ đó có thể thấy cơ duyên của hắn cũng không tầm thường.

Hắc Ma lão tổ cười khẩy một tiếng, nói: "Giết rồi, tiện thể đoạt lấy Tiên Thiên Linh Bảo." Tuy nhiên, các kiến trúc nhà cửa gần vương thành của Thánh địa Nhân tộc đều không phải kiến trúc đá gỗ thông thường, nhưng cũng không thể chống đỡ được cuộc chiến ở cấp độ Kim Tiên, hơn nữa lại ở nơi dân cư đông đúc, nhà cửa đổ sập, nhất thời trong Nhân tộc đã xuất hiện không ít thương vong.

Dư ba chấn động, vài trăm dặm đất đều bị ảnh hưởng, may mắn thay những nơi thực sự nguy hiểm chỉ có vài dặm, bởi vì nơi đây sớm đã được Hàn Tín bố trí Phong Thủy Đại Trận.

"Hai người Mộc Hoa Đạo Quân, cùng Hắc Ma Lão Tổ, tương truyền vài ngàn năm trước, Hắc Ma Lão Tổ vì muốn thu thập Tiên Thiên Ất Mộc Tinh Thạch, đã tàn sát mấy vạn tộc nhân của Mộc Hoa, nhân quả như vậy, hôm nay sợ rằng phải có một kết cục rồi." 14.

Ngay lập tức, không ít người đều nhận ra hai người đang đại chiến trên bầu trời, thi nhau tụ tập, thích thú bình phẩm, thỉnh thoảng lại sách sách khen ngợi thần thông của hai người họ lợi hại thế nào, dù sao Thái Ất Kim Tiên ở Hồng Hoang cũng là những tồn tại có danh tiếng lừng lẫy.

"Đạp đạp đạp!" Vào thời khắc này, từng tiếng bước chân chỉnh tề vang lên, vô số đội quân áo đen như hồng thủy từ bốn phương tám hướng kéo đến, mỗi người đều tỏa ra khí huyết sát đáng kinh ngạc, khiến vô số đại năng giả phải kinh thán.

Từ khi sự việc xảy ra cho đến nay không đầy mấy chục tức thời gian, ít nhất đã có mấy vạn người từ các hướng tập trung lại, đó không phải ai khác, mà chính là Quân đoàn thứ ba đang đóng quân ở Thánh địa Nhân tộc, cũng là tồn tại mà nay được gọi là Đội quân Trật tự.

Trước đại quân, một nam tử với vẻ mặt nghiêm nghị, uy nghiêm hiển lộ, toàn thân tràn ngập sát khí kinh khủng ngưng tụ, khí thế hiển lộ rõ ràng, chính là cảnh giới Kim Tiên đỉnh phong.

Nhưng hiển nhiên, trong mắt tất cả Hồng Hoang Tán Tiên, không chỉ Kim Tiên, mà một đám Thiên Tiên, Chân Tiên tập hợp thành đại quân, rõ ràng là không đủ xem.

Xung quanh, mấy ngàn Hồng Hoang Tán Tiên lạnh lùng đứng xem, không ít người thậm chí còn mang theo vẻ chế giễu nhìn đội quân Nhân tộc trước mắt.

Trong tiềm thức của chúng sinh Hồng Hoang, số lượng người không có bất kỳ tác dụng gì trong một cuộc chiến ở cảnh giới cao, huống chi là một đám người có cảnh giới chênh lệch lớn như vậy, gần như có thể dự đoán dù có nhiều hơn nữa cũng chỉ là đi chịu chết.

Hắc Ma Lão Tổ và Mộc Hoa Đạo Quân vẫn đang chiến đấu, căn bản không thèm để đội quân Nhân tộc vào mắt, vô tư vô kỵ mà phát ra từng đợt uy thế đạo uẩn phá hủy vô số kiến trúc.

Phía dưới, ánh mắt của tướng sĩ áo đen dẫn đầu đội quân Nhân tộc ngưng lại, lộ rõ vẻ lạnh lùng, quát lớn một tiếng: "Bày trận, bắt giữ hai tên tội phạm!" "Đạp đạp đạp!" Từng bước chân nặng nề, chậm rãi nhưng đầy trật tự của đại quân chuyển động, mấy vạn người trong khoảnh khắc đã kết thành một trận thế, nhất thời phong vân thiên địa kinh động, từng trận thiết huyết sát khí khủng bố xâm nhiễm thiên địa, trong chớp mắt lan tỏa ra mấy trăm dặm đất.

"Hừ!

Sát khí thật khủng bố.

Đội quân Nhân tộc này không đơn giản!" Vô số Tán Tiên đều biến sắc mặt, thân hình nhanh chóng lùi về phía sau, sợ bị vạ lây.

“Oanh long long!” Thiên địa chấn động, sát phạt kinh khủng giáng xuống, mục tiêu chính là Mộc Hoa Đạo Quân và Hắc Ma Lão Tổ đang chiến đấu vô tư vô kỵ trên bầu trời.

“Hừ!

Lũ sâu kiến nhỏ bé dám càn rỡ!” Hắc Ma Lão Tổ và Mộc Hoa Đạo Quân cùng quát lên một tiếng, gương mặt mang theo sát cơ vô cùng, nhưng ngay giây sau sắc mặt đột nhiên thay đổi.

Vô cùng thiết huyết sát khí điên cuồng ngưng tụ thành một con mãnh hổ cao mấy ngàn trượng, thần thái hung hãn tràn ngập sát khí khủng bố, khí tức bá lăng thiên địa, chính là trình độ khí tức của một Thái Ất Kim Tiên.

“Trấn áp!” Đại quân Nhân tộc phía dưới dưới sự dẫn dắt của tướng quân áo đen đồng thanh quát lớn, mãnh hổ trên bầu trời ngửa đầu rống lên một tiếng: “Gầm!” Vô số căn nhà trong Thánh địa Nhân tộc từng luồng thiên địa chi uy ngưng tụ lên thân mãnh hổ, sau đó ngưng tụ thành công thế sát phạt vô thượng, một cú vồ lao thẳng về phía Mộc Hoa Đạo Quân và Hắc Ma Lão Tổ.

“Oanh long long!” Thiên địa chấn động dữ dội, uy thế vô cùng trong chớp mắt bùng nổ, Mộc Hoa Đạo Quân chịu đòn đầu tiên lập tức bị áp sập, bị đánh văng xuống đất, chỉ có Hắc Ma Lão Tổ nhờ tu vi cao hơn một bậc mà né được một đòn.

Chương 108

Nhưng sự hung tàn của mãnh hổ lại để lại ấn tượng không thể xóa nhòa trong tâm linh hắn, "Lùi!" Hắc Ma Lão Tổ hiểu rõ con mãnh hổ trước mắt khó đối phó, dù chưa chắc sẽ bại, nhưng không nên vì thế mà cuốn vào công thế của đối phương, phải biết rằng Nhân tộc có tồn tại có thể đồ sát Đại La Kim Tiên.

Trước đó chiến đấu với Mộc Hoa Đạo Quân thì không sao, nếu trực tiếp bùng phát xung đột với Nhân tộc, e rằng cũng không có kết cục tốt đẹp, dù trong lòng không cam, nhưng tâm thần hắn lại vô cùng thấu suốt, hiểu rõ đạo lý tiến thoái.

Hắc Ma Lão Tổ hóa thành một đạo hồng quang vọt lên trời, trực tiếp muốn rời khỏi Thánh địa Nhân tộc, nhưng đúng vào lúc này, khi hắn lao thẳng lên trời, lại đột nhiên dừng lại, một màng mỏng hư vô hiện rõ bao phủ toàn bộ Thánh địa Nhân tộc.

Trên màng mỏng đó, có những văn lộ vi diệu khó mà thấy được, mỗi một văn lộ dường như là tự nhiên hình thành, nhưng lại dẫn động sức mạnh thần bí nhất của Hồng Hoang, không gian!

Màng mỏng đó có lẽ đã bao phủ Thánh địa Nhân tộc từ sớm, việc Hắc Ma Lão Tổ lao thẳng lên trời hiển nhiên đã chạm vào sức mạnh thần bí.

"A!" Đột nhiên, Hắc Ma Lão Tổ thảm thiết kêu một tiếng, trong không gian hắn đang ở, dường như có một tồn tại cực kỳ sắc bén, trong chớp mắt đã cắt thân thể hắn thành vô số mảnh.

Từng mảnh thân thể của Hắc Ma Lão Tổ được bao phủ bởi một tầng sương mù đen kịt sâu thẳm, dù là Thái Ất Kim Tiên, đối mặt với trọng thương gần như tan xương nát thịt vẫn không vẫn lạc.

Nhưng vào khoảnh khắc đó, một nam tử mặc trường bào, lơ lửng giữa không trung xuất hiện trước đám sương đen đó, sự xuất hiện của hắn không hề có dấu hiệu báo trước, cho người ta cảm giác như vốn dĩ hắn đã ở đó.

"Đó là tồn tại Thái Ất Kim Tiên viên mãn!

Tu sĩ Nhân tộc." Vô số Hồng Hoang Tán Tiên kinh thán, trợn mắt há mồm nhìn thân ảnh đứng sừng sững trên bầu trời.

Hắn chính là Hiên Viên, chấp chưởng Quân đoàn thứ hai, trong khoảng thời gian ngàn năm nay, tu vi của hắn đã đạt tới Thái Ất Kim Tiên viên mãn, trận văn hư không bao phủ Thánh địa Nhân tộc cũng chính là do hắn bố trí.

"Xúc phạm trật tự Nhân tộc, hai ngươi tất phải chịu hình phạt ở Nhân tộc." Hiên Viên mặt đầy uy nghiêm, thanh âm tràn ngập bá đạo vô biên.

Vô cùng sương đen tụ lại, một lần nữa ngưng tụ ra thân ảnh Hắc Ma Lão Tổ, chỉ là lúc này sắc mặt hắn có chút tái nhợt, nhưng đối mặt với Hiên Viên vẫn kiệt ngạo bất tuần nói: "Hừ hừ, ta là Hồng Hoang Tán Tiên, Nhân tộc có bản lĩnh gì mà muốn giam cầm ta?" "Càn rỡ!

Trấn áp." Hiên Viên cũng không phí lời với đối phương, vươn ra bàn tay trắng nõn như ngọc, trực tiếp áp xuống Hắc Ma Lão Tổ.

"Oanh long long!" Bàn tay hạ xuống, hình thành uy thế khủng bố, Hắc Ma Lão Tổ không có chút sức phản kháng nào, trực tiếp bị áp chế xuống đất.

Hiên Viên, trong Trạch Thiên Ký bản thân là Đại Đế vô địch thế gian càn quét cấm khu, dưới cùng cảnh giới đã chém giết không biết bao nhiêu Chí Tôn, được xưng là tồn tại vô địch cùng cảnh giới, đối phó với Hắc Ma Lão Tổ, một tồn tại có tu vi thấp hơn hắn, tự nhiên

không thể quá dễ dàng.

"Đánh hai người này vào ngục, để Tư Pháp Bộ xử lý." Hiên Viên nói xong, liền đảo mắt nhìn các Hồng Hoang Tán Tiên có mặt tại đó, lạnh giọng nói: "Không ai có thể càn rỡ ở Thánh địa Nhân tộc, làm bất cứ chuyện gì đều phải trả giá." "Nhân tộc chúng ta coi các ngươi như khách quý để chiêu đãi, xin chư vị đừng tự chuốc lấy phiền phức." ...Tất cả mọi người đối mặt với ánh mắt uy nghiêm của Hiên Viên đều không tự chủ mà cúi đầu, trong đó ngay cả Thái Ất Kim Tiên cũng không ngoại lệ. ...Sau sự kiện này, những Tán Tu vốn không có ước thúc cũng trở nên ngoan ngoãn, ít nhất không dám tùy ý làm bậy, càng không dám trực tiếp động thủ đánh nhau trong Thánh địa Nhân tộc, bởi vì hậu quả căn bản không thể tưởng tượng nổi.

Theo thời gian trôi qua, những Tán Tiên nên đến cũng đều đã đến, trong đó ngay cả các đại năng giả cũng không thể đến sớm hơn, thời gian trôi qua từng ngày, chẳng mấy chốc đã đến ngày Nhân tộc cử hành đại điển khai quốc.

Tế Thiên Đài khổng lồ sớm đã được đặt ở trung tâm Thánh địa Nhân tộc, đài tế này tựa như vàng không phải ngọc, toàn thân trong suốt sáng lấp lánh, nhìn rộng ra ít nhất cũng có mấy chục dặm, hình dạng giống như một ngọn núi khổng lồ, chỉ là phần đỉnh đã được san phẳng, ít nhất có thể dung nạp mấy chục ức người.

Những người có mặt không ai không bị sự hùng vĩ tráng lệ của Tế Thiên Đài chấn kinh, đặc biệt là linh quang lưu chuyển trên Tế Thiên Đài, quả thực là một Linh Thai hoàn mỹ, nếu tinh luyện, tuyệt đối có thể trở thành một kiện Hậu Thiên Linh Bảo không tồi.

Nhưng, cho dù có một trăm lá gan, họ cũng không dám cướp đoạt vào lúc này.

Lúc này, trong quảng trường đã tập trung không ít Hồng Hoang

Tán Tiên, trong đó cũng có người của các bộ lạc Nhân tộc, đều vì muốn tham dự nghi lễ, rầm rì tụ tập mấy chục ức người.

Nhưng vào khoảnh khắc này, phía xa trên bầu trời có một đám mây bàng bạc bay tới, từng luồng tiên quang chiếu rọi xuống, thu hút sự chú ý của vô số người.

"Long Tộc, Tứ Hải Long Vương..." Một tiếng nói du dương truyền đến, khiến vô số người nghị luận sôi nổi.

"Ngay cả tồn tại như Long Tộc cũng đến tham dự nghi lễ, Tứ Hải Long Vương đều đã đến rồi." Long Tộc tuy đã suy tàn, nhưng ai cũng biết, chỉ bằng nội tình, họ duy trì cho đến nay, cũng không phải hạng tầm thường, vào thời khai thiên, Long Tộc chiếm cứ một phần ba thiên hạ Hồng Hoang, ai cũng không biết họ có bao nhiêu trân bảo, tóm lại, phàm là người Long Tộc đi lại ở Hồng Hoang, đều bị coi như những thổ tài chủ.

Hơn nữa còn có lời đồn, chớ nói Long Cung không có bảo bối, nhưng ai lại dám đi đòi hỏi chứ?

Đám mây hạ xuống, mấy chục vạn lính tôm tướng cua cùng với mấy chục người Long Tộc đội đầu rồng bước vào quảng trường.

Ánh mắt Lâm Dương đột nhiên trở nên hứng thú, lúc trước tặng thiệp mời, tự nhiên không quên Long Tộc, chỉ là không ngờ Long Tộc thực sự đến, hơn nữa Tứ Hải Long Vương còn tề tựu, hành động này không thể không nói là đã ban đủ mặt mũi cho Nhân tộc.

Phía Long Tộc giáng lâm, uy thế vô cùng bao phủ tất cả mọi người, không nói đến đám lính tôm tướng cua kia, chỉ riêng khí tức Đại La Kim Tiên của Tứ Hải Long Vương cũng đủ để xếp vào hàng đại năng giả ở Hồng Hoang, trong Long Tộc, các đệ tử cao nhất cũng có cảnh giới Thái Ất Kim Tiên, đương nhiên không phải tầm thường.

Đồng thời cũng khiến vô số Hồng Hoang Tán Tiên càng thêm nhận định, Long Tộc dù suy tàn cũng tuyệt đối không phải là tồn tại dễ chọc.

Long Tộc, Tứ Hải Long Vương dẫn đầu mang theo ý cười bước tới, cùng nhau chắp tay hướng về Lâm Dương nói: "May mắn được Nhân tộc mời, hôm nay đặc biệt đến quan lễ, đồng thời mang theo lễ vật, xin Nhân Vương nhận cho." Đông Hải Long Vương Ngao Quảng phất tay một cái, từng trận linh quang bay lên, vô số tiên trân linh vật chất đống như núi, trong đó còn có một viên châu màu xanh lam lớn bằng nắm tay lơ lửng.

"Đây là Hạ Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Tị Thủy Châu, có năng lực tránh nước và khống chế nước, còn các loại linh trân khác có mấy trăm cân, xin Nhân Vương nhận cho." Mắt Lâm Dương lóe lên một tia tinh quang, ống tay áo khẽ phất, thu tất cả các loại linh trân chất đống như núi cùng với một kiện Hạ Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo đó vào trong túi: "Long Tộc đã là khách quý của Nhân tộc ta, hà tất phải mang theo đồ vật gì chứ." "Mời ngồi." Tuy Lâm Dương cũng kỳ quái, vì sao Long Tộc lại cấp cho một đại lễ như vậy, nhưng bảo vật ở trước mặt, cũng không có đạo lý nào để từ chối.

Nhưng, tuy đã mời ngồi, nhưng đám lính tôm tướng cua mà Long Tộc mang đến lại không có tư cách vào bên trong, chỉ có thể ngồi ở bên ngoài cùng một số Hồng Hoang Tán Tiên có tu vi thấp hơn.

Ngay sau đó Lâm Dương liền hữu ý vô ý mà nói chuyện phiếm với Đông Hải Long Vương Ngao Quảng, cần phải biết, vì sao Tứ Hải Long Vương của Long Tộc đều xuất động, lại còn mang theo nhiều bảo vật như vậy.

Nhưng hiển nhiên, Đông Hải Long Vương với tư cách là lão đại của Tứ Hải Long Vương, là người tinh minh, hỏi han dò xét mãi cũng

không hỏi ra được điều gì, sự việc này lại lưu lại trong lòng Lâm Dương một khúc mắc, là thiện ý hay ác ý thì Lâm Dương không biết.

Điều duy nhất Lâm Dương hiểu rõ là, "Vô sự hiến ân cần, phi gian tức đạo", ý nghĩa của câu nói này, hiện nay Nhân tộc vẫn chưa thể hiện ra nội tình chân chính, bất cứ ai cũng không coi trọng Nhân tộc, nhưng vào lúc này, Long Tộc lại mang thiện ý đến, bất cứ ai cũng cảm thấy không bình thường.

Ngay sau đó, một số đại năng giả Hồng Hoang cũng đến, tuy đều mang theo chút tâm ý, nhưng cũng không có nhiều linh trân, cũng chỉ là đi cho có hình thức mà thôi.

Nhưng vào khoảnh khắc này, chân trời lại lơ lửng một đám mây, đám mây hiện ra bảy sắc cầu vồng, loại mây ngũ sắc này, ở Hồng Hoang ngay cả Đại La Kim Tiên cũng không thể ngưng tụ ra được, chỉ có cường giả Chuẩn Thánh mới có thể ngưng tụ, hiển nhiên, đó là một tôn Chuẩn Thánh!

Mây ngũ sắc bay tới, thu hút ánh mắt của tất cả mọi người, rất nhanh, khi đến gần, tất cả mọi người đều giật mình, chau mày, ngay cả Lâm Dương cũng có chút bất ngờ.

Chương 109

"Trấn Nguyên Tử Đại Tiên..." "Xôn xao!" "Trấn Nguyên Tử, ngay cả tồn tại như vậy cũng nể mặt đến, Nhân tộc rốt cuộc có bản lĩnh gì?" Vô số người sôi nổi nghị luận, đều cảm thấy đại điển khai quốc của Nhân tộc lần này e rằng không đơn giản như vậy.

Trấn Nguyên Tử hạ vân đầu, giáng xuống bên trong Thánh địa Nhân tộc, mặt đầy ý cười, thong thả bước tới: "Bần đạo biết được Nhân tộc có đại hỉ, đặc biệt đến quan lễ chúc mừng." Trấn Nguyên Tử khẽ cười, ống tay áo phất một cái, lấy ra một cái mâm, trên mâm có sáu quả, nếu mắt không tinh thật sự sẽ tưởng là hài nhi, "Đây là Nhân Sâm Quả của bần đạo, làm hạ lễ, xin đừng chê ít." Mắt Lâm Dương sáng lên, cười nói: "Sao lại thế, Trấn Nguyên Tử có thể đến, đã ban cho Nhân tộc ta mặt mũi lớn bằng trời rồi, sao lại chê ít chứ." Sau đó Lâm Dương liền đưa mắt nhìn về phía Nhân Sâm Quả.

Đại danh Nhân Sâm Quả, toàn bộ Hồng Hoang không ai là không biết, với tư cách là một trong Thập Đại Tiên Thiên Linh Căn, Nhân Sâm Quả sở hữu sinh cơ bàng bạc, quả này còn có tên là Thảo Đan, ba ngàn năm nở hoa một lần, ba ngàn năm kết quả một lần, rồi ba ngàn năm nữa mới chín, chỉ trong một vạn năm mới có thể ăn.

Cứ mỗi vạn năm, chỉ kết được ba mươi quả, người ngửi một cái có thể sống ba trăm sáu mươi tuổi; ăn một quả có thể sống bốn vạn bảy ngàn năm, xếp vào một trong Thập Đại Tiên Thiên Linh Căn của Hồng Hoang, thuộc sở hữu của Trấn Nguyên Tử.

Tuy tuổi thọ đối với những tồn tại đã thành tiên đạo ở Hồng Hoang căn bản không đáng kể, nhưng sinh cơ ẩn chứa trong Nhân Sâm Quả lại có ích ngay cả với Đại La Kim Tiên, ăn vào thực sự có

lợi lớn.

Vô số Hồng Hoang Tán Tiên, ném ánh mắt thèm thuồng về phía Nhân Sâm Quả trong tay Trấn Nguyên Tử, có thể biết bọn họ khao khát sở hữu dù chỉ một quả đến mức nào, nhưng Nhân Sâm Quả đã định không có bất kỳ quan hệ gì với họ.

Lâm Dương tùy tay vung một cái, thu Nhân Sâm Quả xuống, sau đó cười nói: "Trấn Nguyên Tử đạo hữu mời vào chỗ." Trấn Nguyên Tử với tư cách là một Chuẩn Thánh lão làng, vị trí tự nhiên càng được ưu tiên, lăng giá trên vô số người, đối với điều này, tự nhiên sẽ không có ai có ý kiến.

Cùng với Trấn Nguyên Tử, không khí toàn bộ buổi thịnh hội cũng tiếp tục nóng lên, bất cứ ai cũng hiểu rõ một điều, lần này có nhiều người như vậy, nếu Nhân tộc chỉ đơn thuần là cử hành một đại điển khai quốc, có lẽ thật sự sẽ trở thành một trò cười.

Một thế lực nhỏ bé được thành lập, lại thu hút nhiều người đến xem như vậy, nếu không thể phục chúng thì làm sao được?

"Minh Hà Lão Tổ!" Lại một đại năng giả Chuẩn Thánh lão làng nữa, nhưng người này lại khiến toàn bộ buổi thịnh hội bao trùm lên một tầng huyết sát khí tức, khiến vô số người cau mày, nhưng không dám lên tiếng.

Nói đùa, tồn tại như Minh Hà Lão Tổ, ngay cả trong hàng Chuẩn Thánh cũng có thể xưng là một trong những người đứng đầu, cũng là một trong ba ngàn khách của Tử Tiêu Cung năm xưa, vì phỏng theo Nữ Oa nặn đất tạo người, sáng lập A Tu La tộc chấn động Hồng Hoang, tuy không nhờ đó mà thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, nhưng lại thu được vô lượng công đức, tu vi sớm đã bước vào Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Minh Hà khiến vô số người im lặng, Lâm Dương mặt mang ý

cười, chậm rãi nhìn về phía Minh Hà, người Minh Hà này, cũng thật bi thảm.

Người này đản sinh ở U Minh Huyết Hải, nơi cực ô của Hồng Hoang, U Minh Huyết Hải đó là do một đoàn ô huyết từ rốn của Bàn Cổ Đại Thần sau khi khai thiên tích địa hóa thành, đồng thời hội tụ vô số huyết dịch của Hỗn Độn Ma Thần, quanh năm bị huyết sát khí tức bao phủ.

Đồng thời cơ duyên của Minh Hà Lão Tổ này cũng rất tốt, khi đản sinh có hai kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo cộng sinh, ôm Nguyên Đồ A Tỳ, tọa trên Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên, sát phạt phòng ngự vô thượng, chủ tu Sát Lục Đại Đạo.

Đáng tiếc, Minh Hà vì tính cách âm trầm, tuy tu luyện Sát Lục Đại Đạo, nhưng lại chưa từng gây ra nhiều sự sát lục ở Hồng Hoang, ngược lại vẫn luôn ẩn mình ở U Minh Huyết Hải, hiếm khi bước ra khỏi nơi này.

Còn về việc vì sao bi thảm, cũng có nguyên nhân.

Minh Hà Lão Tổ đản sinh ở Huyết Hải, khổ tu Đại Đạo, đáng tiếc lại lựa chọn Sát Lục Đại Đạo không phù hợp với tính cách, vì muốn chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, trước tiên phỏng theo Thánh Nhân Nữ Oa sáng tạo chủng tộc, sau đó lại phỏng theo Tam Thanh, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề lập giáo, nhưng như vậy, vẫn không đột phá Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, thực sự là vì nội tình quá nông cạn.

Nếu chỉ dừng lại ở đây thì không bi thảm, dù Minh Hà Lão Tổ không đột phá Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, nhưng dưới sự giúp đỡ của công đức, lại khiến tu vi của hắn đạt tới Chuẩn Thánh viên mãn, sau Vu Yêu đại chiến, cũng là người Chuẩn Thánh đệ nhất không hổ danh, cường giả đệ nhất Tam Giới.

Nhưng không được bao lâu, dưới sự đại hưng của Tây Phương, trực tiếp bị Tây Phương tính kế, không chỉ toàn bộ A Tu La tộc bị Phật giáo Tây Phương thu nhận vào thế lực, mà ngay cả bản nguyên của hắn cũng bị các Phật Tổ đời sau đánh cho gần như sụp đổ.

Dù có tu vi cường đại, lưu lại danh tiếng lừng lẫy ở Hồng Hoang, cuối cùng lại rơi vào kết cục như vậy, sao có thể không bi thảm chứ?

Rất nhanh, trong lúc Lâm Dương đang suy tư, Minh Hà Lão Tổ đã bước vào, gương mặt ẩn dưới trường bào màu huyết hồng tràn đầy vẻ âm trầm, đen tối.

"Hừ hừ, cũng không cần quá khách khí, Lão Tổ ta ở U Minh Huyết Hải nhàn rỗi, ra ngoài hít thở không khí, nhân tiện đến Nhân tộc." Minh Hà Lão Tổ sở dĩ đến quan lễ đại điển khai quốc của Nhân tộc lần này, không phải vì Nhân tộc mời, mà vì khi du lịch Hồng Hoang, vừa hay thấy Trấn Nguyên Tử đi đến, tiện thể không có việc gì cũng đi theo, nếu không với tính khí của hắn, căn bản không thể nào đến.

Lâm Dương khẽ cười, cũng không tức giận: "Minh Hà Lão Tổ đã đến, Nhân tộc ta tự nhiên sẽ cung kính đón tiếp, mời vào chỗ." Minh Hà Lão Tổ khẽ hừ một tiếng, sau đó cũng không lấy ra lễ vật, trực tiếp ngồi vào một góc, cũng không ngồi cùng với những Chuẩn Thánh lão làng như Trấn Nguyên Tử.

Lâm Dương cũng không để ý, bởi vì điều này vốn phù hợp với tính cách của Minh Hà Lão Tổ.

Rất nhanh, lục tục cũng có một số đại năng giả đến, nhưng những đại năng giả Chuẩn Thánh đỉnh tiêm thì không có mấy ai có nhiều thời gian như vậy, trừ Trấn Nguyên Tử và Minh Hà, căn bản không ai nguyện ý đến.

Rất nhanh đã đến gần giờ Ngọ, nhưng, Lâm Dương lại không bắt đầu chuẩn bị cử hành đại lễ, mà vẫn tiếp tục chờ đợi.

Theo thời gian không ngừng trôi qua, rất nhiều đại năng giả Hồng Hoang bắt đầu mất kiên nhẫn.

Những đại năng giả Hồng Hoang này từ xa đến, đã ban đủ mặt mũi cho Nhân tộc, nhưng bây giờ cũng đã một lúc rồi, cũng không có ai chiêu đãi, trên bàn cho đến nay vẫn trống rỗng, khiến những đại năng giả mới đến này biết giấu mặt vào đâu.

Nhưng vào lúc này, phía xa đại địa đột nhiên cuộn lên một mảnh huyết sát khí bàng bạc, người dẫn đầu là một nữ tử thân hình khá nhỏ bé khoác thú y, phía sau là từng người đàn ông để trần ngực và lộ lưng, từ xa phi nước đại đến.

"Vu Tộc, Hậu Thổ Tổ Vu!" "Vu Tộc!

Hậu Thổ Tổ Vu, Vu Tộc đã đến rồi!" "Tương truyền, vài ngàn năm trước, Nhân tộc và bộ lạc Hậu Thổ của Vu Tộc đã phát sinh ma sát, nay e rằng không phải là đến gây rối chứ." ...Mọi người đều nghị luận, ngay cả thần sắc Lâm Dương cũng không tự chủ mà trở nên ngưng trọng, cũng không khỏi suy đoán, Vu Tộc vào lúc này lại có mấy vạn người, nói không chừng thật sự có khả năng đến gây rối.

Nhưng, hiện nay có nhiều đại năng giả có mặt, Lâm Dương khi chưa làm rõ được mọi chuyện, vẫn bất động thần sắc.

Không lâu sau, Hậu Thổ và những người khác dẫn bộ lạc Vu Tộc bước vào quảng trường, lại một đống linh trân tỏa ra ánh sáng rực rỡ chói mắt, trong đó còn có ba kiện Tiên Thiên Linh Bảo: "Nhân tộc mời, các huynh trưởng của ta không có thời gian, vậy thì để ta cùng mang lễ vật đến, xin Nhân tộc nhận cho." "Không phải chứ, nhiều linh trân bảo vật như vậy!

Vu Tộc ra tay cũng quá hào phóng rồi." Vu Tộc lấy ra hơn mười ngọn núi nhỏ linh trân, trong đó bao gồm các loại dược liệu luyện khí, thậm chí có cả ba kiện Tiên Thiên Linh Bảo, hơn nữa đều là Tiên

Thiên Linh Bảo cấp Trung Phẩm, trong khoảnh khắc toàn bộ được lấy ra, không khỏi khiến người ta phải kinh thán.

Hào quang ngũ sắc chiếu rọi khắp cả thiên địa, linh khí bành trướng tạo thành từng trận tiên vụ, lễ vật Vu Tộc tặng lần này, số lượng ít nhất cũng gấp trăm lần so với Long Tộc trước đó.

Trong chớp mắt, một đám đại năng giả cũng mắt sáng rực nhìn về phía những ngọn núi nhỏ linh trân và linh vật chất đống kia, những đại năng giả này vốn cũng là người từng trải, nhưng giờ phút này cũng không khỏi nuốt nước miếng ừng ực, mặt đầy vẻ tham lam.

Nhưng cuối cùng cũng nhịn xuống, không nói gì khác, chính là vì lễ vật do Vu Tộc tặng ra, với tính cách man rợ của Vu Tộc, nếu vào lúc này có hành động không tốt, e rằng không tránh khỏi kết cục biến thành một đống thịt băm.

Hậu Thổ hài lòng với phản ứng của hiện trường, trên gương mặt tươi cười mang theo chút kiêu ngạo, lần này vốn dĩ nàng không định mang theo nhiều hạ lễ như vậy đến.

Chỉ vì trước đó, Hậu Thổ đã tính kế, nhận được sự đồng ý nhất trí của các Tổ Vu khác, tặng nhiều đồ vật như vậy, cũng là vì muốn Nhân tộc có thể phát triển mạnh mẽ hơn, rồi lại bùng phát xung đột với Yêu Tộc, đó cũng chính là điều Vu Tộc mong muốn.

Khóe miệng Lâm Dương khẽ nhếch lên, trong mắt lại hiện lên một sự đề phòng sâu sắc, câu nói "Vô sự hiến ân cần, phi gian tức đạo", Long Tộc trước đây, nay Vu Tộc còn hơn thế, nếu không có mưu đồ gì, hắn căn bản không tin.

Chương 110

"Hậu Thổ Tổ Vu, đại lễ như vậy, Nhân tộc ta nhận lấy thật hổ thẹn, xin thu hồi lại đi." Lâm Dương mỉm cười nói, quả quyết từ chối lễ vật của Vu Tộc, thực sự là vì không thể nắm bắt được tâm tư của Vu Tộc.

Hiện nay Nhân tộc đã đắc tội với Yêu Tộc một cách triệt để, giữa Nhân tộc và Yêu Tộc sớm muộn cũng sẽ có một trận chiến tranh, dưới tình hình này, nếu lại dính líu đến Vu Tộc, thì dù là bất cứ thứ gì, cũng đủ để khiến Nhân tộc rơi vào vạn kiếp bất phục.

Đối mặt với Yêu Tộc, Lâm Dương đã vận dụng hết mọi mưu kế, nếu thêm cả Vu Tộc nữa, thì Nhân tộc hiện nay căn bản không thể nào chống đỡ được, vì vậy, bất kể Vu Tộc có hành động gì, Lâm Dương đều lựa chọn không tiếp nhận.

Chỉ cần không dính líu đến mối quan hệ này, thì Vu Tộc cũng không có cách nào với Nhân tộc, ít nhất trong tình huống chưa hoàn toàn xé bỏ mặt mũi, Vu Tộc không có khả năng lớn sẽ động thủ với Nhân tộc.

Hậu Thổ có chút nghi hoặc, nhìn về phía Lâm Dương khẽ nói: "Nhân Vương không cần đề phòng, lần này không phải do một mình Hậu Thổ tặng, mà là hạ lễ do các huynh trưởng của ta cùng mang đến." "Nhân tộc và Yêu Tộc có ma sát, Vu Tộc ta cũng rõ, nếu có những thứ này, đối với Nhân tộc, cũng có thể tăng cường không ít sức mạnh." Lời của Hậu Thổ vừa dứt, thần sắc Lâm Dương lập tức bừng tỉnh, nụ cười trên mặt càng thêm rạng rỡ, hắn chậm rãi thi lễ với Hậu Thổ: "Trước hết ta xin thay mặt các Tổ Vu của Vu Tộc nói lời cảm tạ, những thứ này, Nhân tộc ta xin nhận." Nếu trong tình huống không

rõ ràng, Lâm Dương đoạn nhiên không thể nào hiện tại dính líu đến mối quan hệ với Vu Tộc, nhận lấy thiện ý đó.

Nhưng, sau khi Hậu Thổ nói câu nói đó, Lâm Dương lập tức hiểu ra, Vu Tộc muốn dùng Nhân tộc làm thương, trên danh nghĩa là hạ lễ, nhưng thực chất là một phần quà tặng từ Vu Tộc cho Nhân tộc.

Nếu là như vậy, Lâm Dương tự nhiên sẽ không từ chối.

Cần phải biết, những linh trân này có thể khiến thực lực tổng thể của thiên vạn đại quân Nhân tộc, lại thăng lên một cấp bậc nữa, trong đó các loại linh vật, hoàn toàn đủ để luyện chế mấy triệu kiện Hậu Thiên Linh Bảo, càng có thể tăng cường cực đại thực lực tổng thể của Nhân tộc.

Thân phận của Vu Tộc khác biệt, Lâm Dương cũng không sắp xếp họ ở bên cạnh các đại năng giả Hồng Hoang, mà mở ra một khu vực khác để dung nạp mấy vạn người Vu Tộc.

"Hừ hừ!

Đại điển khai quốc của Nhân tộc mời vô số đại năng giả Hồng Hoang, ngay cả Vu Tộc cũng đến, lẽ nào tự nhiên không thể thiếu Yêu Tộc ta, nếu không chẳng phải là gây chuyện thị phi sao." Một tiếng cười giễu cợt truyền đến, bầu trời vốn đang nắng đẹp ngàn vạn dặm, phong vân đột biến, mây đen nghịt bao phủ gần nửa Thánh địa Nhân tộc, từng luồng yêu khí hôi hám kinh khủng xông thẳng lên trời.

Do mây đen tải đỡ, từng người Yêu Tộc từ trong đó hiện ra, mặc đồng phục quân đội màu vàng bạc, người dẫn đầu là một nam tử âm trầm toàn thân khoác hắc bào.

"Ha ha, lũ tiểu tử Yêu Tộc, ta nhớ Nhân tộc dường như không hề mời các ngươi nhỉ?" Vu Tộc vốn đối địch với Yêu Tộc, khi thấy Yêu Tộc, lập tức có người phát ra một tiếng cười khẩy, lời lẽ châm chọc

chói tai khó nghe, đồng thời, một luồng huyết sát khí tức từ nơi Vu Tộc đang đứng bốc lên, trực tiếp lao thẳng về phía Yêu Tộc đang hùng dũng bành trướng trên bầu trời mà va chạm.

"Oanh long long!" Thiên địa chấn động, uy thế vô cùng bùng nổ, cuốn theo phong vân đầy trời kinh biến, vô số đại năng giả thần sắc ngưng trọng nhìn mọi thứ đang xảy ra.

"Vu Tộc!

Hừ, không có gì khác." Trên bầu trời, Kế Mông mặt mũi lạnh lẽo, toàn thân yêu khí cuồn cuộn, uy thế lan tỏa chư thiên, khí tức Chuẩn Thánh đủ để áp bức tất cả đại năng giả ở đây, không một ai không lộ vẻ sợ hãi.

Hậu Thổ dẫn đầu Vu Tộc đứng dậy, lạnh lùng nhìn về phía bầu trời, tuy tính cách của Hậu Thổ hơi ôn hòa một chút, nhưng đối mặt với Yêu Tộc, nàng cũng không khác gì những người Vu Tộc khác.

Bởi vì thù hận giữa hai bên Vu Yêu, đã sớm tích lũy đến một trình độ nhất định, hai bên nếu gặp nhau tất nhiên sẽ là cục diện bất tử bất hưu, nhưng, vì có Đạo Tổ Hồng Quân trách lệnh, Hậu Thổ và Kế Mông đều không lựa chọn động thủ ngay lập tức.

"Yêu Tộc, ta nhớ Nhân tộc dường như không mời các ngươi nhỉ, còn không mau cút đi." Hậu Nghệ mặt đầy bạo ngược, một luồng huyết sát khí tức nồng đậm xông thẳng lên trời, một đôi mắt hổ cùng lúc phát ra chiến ý đáng sợ.

"Hừ, chẳng phải Nhân tộc nói chúng sinh Hồng Hoang đều có thể đến quan lễ sao, lẽ nào Nhân tộc coi thường Yêu Tộc ta ư?" Kế Mông có thể trở thành Thập Đại Yêu Thần, được sắc phong thành Yêu Soái của Yêu Đình, tự nhiên không phải là kẻ ngu xuẩn, bùng phát xung đột với Vu Tộc ở Hồng Hoang Đại Địa, hiển nhiên là chuyện chịu thiệt thòi, dù sao thế lực chủ yếu của Vu Tộc đều ở Hồng Hoang Đại Địa,

vì vậy hắn lựa chọn tạm thời tránh né, ném vấn đề cho Nhân tộc.

Mắt Lâm Dương lóe lên một tia hàn mang, biết rằng, kẻ gây chuyện đã đến rồi.

"Ha ha, Kế Mông chắc chắn là đến gây chuyện rồi." Lâm Dương lạnh lùng cười một tiếng, toàn thân tràn ngập một loại lạnh lẽo, chúng sinh Hồng Hoang đều biết, đại điển khai quốc của Nhân tộc, mời tất cả mọi người, duy độc không mời Yêu Tộc, vào lúc này Yêu Tộc phái Kế Mông đến nguyên nhân không ngoài việc gây rối.

"Hừ hừ, lũ súc sinh lông vũ nghe không, Nhân tộc căn bản không mời các ngươi, từ đâu đến thì về đó đi, nếu không chậm một bước, coi chừng không có kết cục tốt đâu." Hậu Thổ với tính cách thay đổi lớn, tính tình trở nên vô cùng bưu hãn, mặt đầy vẻ khinh bỉ và xem thường.

Kế Mông nghe vậy, thần tình đột nhiên trở nên khó coi, âm trầm như muốn nhỏ ra nước, toàn thân sát khí đáng sợ bức người.

"Nhân tộc, đáng chết, ta sẽ cho các ngươi biết Yêu Tộc ta không thể bị sỉ nhục." "Ha ha, coi Vu Tộc ta đã chết rồi ư?

Hồng Hoang Đại Địa do Vu Tộc ta chấp chưởng, đây là chuyện do Đạo Tổ đích thân định, dám động thủ ở Hồng Hoang Đại Địa, Vu Tộc ta dám đến Yêu Đình đại náo một phen." Vu Tộc thống lĩnh đại địa, xét về ý nghĩa nghiêm ngặt, bất kỳ sinh linh nào ở Hồng Hoang Đại Địa đều thuộc sự quản lý của Vu Tộc, Nhân tộc cũng không ngoại lệ, lời nói của Hậu Thổ không có bất kỳ vấn đề gì, bởi vì nàng quả thực có tư cách nói ra những lời như vậy.

Đồng tử Kế Mông khẽ co lại, không thèm nhìn Vu Tộc Hậu Thổ, mà đưa mắt nhìn về phía Lâm Dương, lạnh giọng nói đầy vẻ châm chọc: "Ồ!?

Từ khi nào Nhân tộc lại trở thành chó săn của Vu Tộc vậy?" "Nếu Nhân tộc thật sự như vậy, Kế Mông ta không có gì để nói." Vì một Nhân tộc, mà đại động can qua với Vu Tộc hiển nhiên là một chuyện vô cùng không đáng, đặc biệt là Kế Mông không thể đại diện cho toàn bộ Yêu Tộc, nhưng Hậu Thổ lại có thể đại diện cho toàn bộ Vu Tộc, đây vốn không phải một cuộc đối thoại bình đẳng.

Vì vậy, bất kể Hậu Thổ có lăng mạ Kế Mông như thế nào, hắn cũng chỉ có thể nhẫn nhịn.

Lâm Dương ngón tay khẽ gõ lên tay vịn ghế, mặt đầy vẻ lạnh lùng, trong mắt cuộn trào một ngọn lửa giận.

"Tư Pháp Thiên Thần đâu?" Đứng sừng sững trên bậc đài ngọc thạch, Lưu Trầm Hương mặc trường bào đen tuyền mặt đầy vẻ nghiêm nghị và tĩnh lặng, quỳ phục xuống đất quát lớn: "Thuộc hạ tại!" "Sỉ nhục Nhân tộc, phá hoại cương yếu, đáng tội gì?" "Tội của hắn...

đáng tru diệt!" Lâm Dương hài lòng rời mắt khỏi Lưu Trầm Hương, nhìn về phía bầu trời, trên bầu trời không chỉ có Yêu Thần Kế Mông, mà còn có trăm vạn Yêu Binh Yêu Tướng của Yêu Tộc, hơn nữa mỗi một Yêu Binh Yêu Tướng đều là tinh nhuệ trong tinh nhuệ, trên mỗi người đều tràn ngập huyết sát khí tức khủng bố.

Lâm Dương vươn ngón tay thon dài, chỉ vào Yêu Thần Kế Mông trên bầu trời, lạnh giọng nói: "Giết!

Ta muốn đầu trăm vạn Yêu Tộc làm cực phẩm tế thiên của Nhân tộc!" "Xôn xao!" Dưới chỗ ngồi, vô số đại năng giả đều xôn xao, đồng tử khẽ co lại, không ai ngờ Nhân Vương dưới sự cường thế như vậy của Yêu Tộc lại nói ra những lời cứng rắn như thế.

Giết!

Bằng!

Bằng vào thế lực Nhân tộc hiện nay, làm sao dám chính diện đối đầu với Yêu Đình, Kế Mông tuy cũng là một trong Thập Đại Yêu Thần, nhưng hoàn toàn không phải cùng một khái niệm với Cửu Anh trước đó.

Bất cứ ai cũng có thể cảm nhận được khí tức khủng bố như núi non trên người Kế Mông, đó không phải là Đại La Kim Tiên, mà là Chuẩn Thánh!

Một Chuẩn Thánh, đó là tồn tại đứng sừng sững ở đỉnh điểm Hồng Hoang rồi, Hồng Hoang cho đến nay vô số nguyên hội, cũng chỉ có trong lượng kiếp, mới có Chuẩn Thánh vẫn lạc, Hồng Hoang từ sau Long Phượng Lượng Kiếp cũng chỉ có một tôn Chuẩn Thánh tên là Đông Vương Công vẫn lạc, nhưng đó cũng là tập hợp hơn nửa thế lực của Yêu Tộc, mới có thể vây giết hắn.

Ngay cả Đại La Kim Tiên, ở cùng cảnh giới cũng khó mà vẫn lạc, huống chi là Chuẩn Thánh!

Chương 111

Vô số người phát ra tiếng kinh hô, trong đó gần như đều mang thái độ coi thường.

“Thuộc hạ!

Tuân mệnh.” Lưu Trầm Hương lĩnh mệnh, toàn thân khí tức cuồn cuộn ngưng trệ, một luồng khí tức trật tự uy nghiêm khủng bố xông thẳng lên trời, mang theo một loại khí thế hùng bá bát hoang, khí thôn sơn hà.

Khí tức khủng bố vừa bùng phát, liền thu hút ánh mắt của tất cả mọi người.

“Chuẩn Thánh!

Chuẩn Thánh của Nhân tộc!” “Khí tức thật mạnh, ít nhất cũng là tồn tại sắp bước vào Chuẩn Thánh trung kỳ.” “Nhân tộc làm sao lại có loại nội tình cường đại như vậy!” ...Vốn dĩ tất cả mọi người đều không quá coi Lưu Trầm Hương là gì, bởi vì tính cách của Lưu Trầm Hương chính là cô ngạo như vậy, vào thời bình thường toàn thân hắn đều mang một loại vẻ mặt “người lạ chớ đến gần”, mặt đầy uy nghiêm, càng không có ai sẽ tiếp cận.

Đặc biệt là khí tức Chuẩn Thánh của hắn, nếu không cố ý hiển lộ, dưới cùng cảnh giới đều không thể phát giác, vì vậy khi Lưu Trầm Hương bùng phát khí tức khủng bố, ngay cả Trấn Nguyên Tử và Minh Hà Lão Tổ đều ném ánh mắt dị sắc.

“Quân đoàn thứ ba theo ta xuất chinh!” Lưu Trầm Hương ngửa đầu quát lớn, trong tay đột nhiên xuất hiện một cây búa bạc sáng lấp lánh, giống như Hiên Viên và Thần Nông, Lưu Trầm Hương khi được triệu hoán ra, không chỉ có một thân tu vi đỉnh phong, mà còn có bản

mệnh pháp bảo của riêng mình.

Khai Sơn Thần Phủ, vốn là cây búa Đại Vũ đời sau dùng để khai sơn, sau khi thành đạo sở hữu năng lực ngộ sơn khai sơn, sau đó được Lưu Trầm Hương có được.

Khai Sơn Thần Phủ, vốn là một kiện Thượng Phẩm Hậu Thiên Linh Bảo, sau khi Đại Vũ công đức viên mãn, có công đức rót vào, trở thành một kiện Thượng Phẩm Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo, giết người không dính nhân quả, đồng thời có thể trấn áp sơn mạch Hồng Hoang, chém đứt linh mạch đại địa cũng sẽ không bị nhân quả gia trì, là một kiện linh bảo vô cùng cường đại.

Trong tay Lưu Trầm Hương ở cảnh giới Chuẩn Thánh, Khai Sơn Thần Phủ càng thể hiện ra một mặt cực kỳ cường đại.

"Đạp đạp đạp!" Cùng với tiếng quát lớn của Lưu Trầm Hương, bên ngoài Thánh địa Nhân tộc một luồng hồng thủy xông thẳng đến, đó không phải là hồng thủy theo nghĩa chân chính, mà là từng đội quân với đội hình chỉnh tề, mỗi người đều mặc áo giáp đen, tay cầm trường thương đen, thiết huyết sát khí ập đến mặt, ngay cả Đại La Kim Tiên cũng phải e dè.

Trấn Nguyên Tử mang theo nụ cười nhìn sang Lâm Dương bên cạnh nói: "Từng có lời đồn, đại quân Nhân tộc có thiết huyết trật tự, nay nhìn thấy quả nhiên danh bất hư truyền." "Trấn Nguyên Tử đạo hữu, điều kinh ngạc còn ở phía sau, ta chắc chắn." Lâm Dương lạnh lùng cười với Kế Mông đang có vẻ mặt đột nhiên ngưng trọng trên bầu trời.

Rất nhanh, hai đội đại quân đã giao hội trên không Thánh địa Nhân tộc, hai bên đối đầu, sát khí vô cùng xông thẳng lên trời, bao phủ kín bầu trời, quét sạch mây ngàn vạn dặm, một bên là đại quân Yêu Tộc do Kế Mông dẫn đầu bùng phát huyết sát khí tức và yêu khí bành

trướng hỗn tạp ập đến mặt.

Một bên là trăm vạn đại quân Nhân tộc do Lưu Trầm Hương dẫn đầu, thiết huyết sát khí khủng bố cuồn cuộn, hơn nữa từng luồng thiên địa chi uy hỗn tạp còn ẩn mình trong đại quân.

Chỉ xét về số lượng đại quân hai bên, Nhân tộc và Yêu Tộc đều có hàng triệu người, nhưng xét về uy thế, Nhân tộc lại ở vào thế yếu tuyệt đối.

Dù sao so với Yêu Tộc, nội tình của đại quân Nhân tộc quá kém, trong đó cơ bản đều là tu vi Thiên Tiên, so với một đội Yêu Binh Yêu Tướng tinh nhuệ của Yêu Tộc, thì kém xa.

Nhưng, đối với một cuộc chiến ở cấp độ đó, đại quân tầm thường có thể cung cấp sự giúp đỡ rõ ràng là không lớn, điều thực sự quyết định thắng bại là Kế Mông và Lưu Trầm Hương.

Lưu Trầm Hương và Kế Mông hai người xa xa đối đầu, khí tức khủng bố bao phủ toàn bộ thiên địa, Chuẩn Thánh!

Cảnh giới lăng giá trên Đại La Kim Tiên, là tồn tại cường giả mạnh nhất dưới Thánh Nhân, đồng thời cũng là cường giả đứng sừng sững ở đỉnh điểm Hồng Hoang.

"Một cường giả ra dáng, hà tất phải khuất phục dưới trướng Nhân tộc chứ." Kế Mông nhìn về phía Lưu Trầm Hương.

Giữa thiên địa, mỗi một tôn Chuẩn Thánh, đều là tồn tại chí cường giả, Thập Đại Yêu Thần của Yêu Đình, nếu không phải vì đã sớm thần phục Đế Tuấn và những người khác, tuyệt đối không thể nào gia nhập Yêu Đình.

Trong đó, trong Yêu Tộc có Côn Bằng, người này trước khi gia nhập Yêu Đình đã là Chuẩn Thánh, nhưng để uy hiếp Côn Bằng, lúc đó Thập Đại Yêu Thần của Yêu Đình xuất động, ngay cả Yêu Đế Đế

Tuấn, Yêu Hoàng Đông Hoàng Thái Nhất, và những người khác cùng nhau ra tay, mới có thể ép buộc đối phương gia nhập Yêu Đình.

Có thể thấy, mỗi một tôn Chuẩn Thánh trong thiên địa Hồng Hoang đều có tôn nghiêm của riêng mình, tuyệt đối không thể tùy tiện gia nhập thế lực khác, càng không thể khuất phục dưới người khác.

Lưu Trầm Hương nghe vậy, vẻ mặt sắt đá vô tư lộ ra một tia ý cười, dứt khoát mạnh mẽ nói: "Ta vốn là Nhân tộc, hà tất phải gia nhập ai khác?" "Cái gì!

Nhân tộc!" Một lời nói của Lưu Trầm Hương, không chỉ khiến Kế Mông kinh ngạc, mà ngay cả tất cả đại năng giả trong Thánh địa Nhân tộc đều vì thế mà chấn kinh.

"Làm sao có thể, Nhân tộc đản sinh không đầy mấy vạn năm, trong khoảng thời gian ngắn ngủi mấy vạn năm, sao có thể tu luyện đến tu vi Chuẩn Thánh!" Đương nhiên là không thể rồi, Lâm Dương là kẻ có ngón tay vàng (hệ thống), thêm vào mấy lần vô lượng công đức, mới thành công đột phá tu vi Chuẩn Thánh, đừng nói là mấy vạn năm ngắn ngủi, hàng ức vạn năm, nếu không có cơ duyên vượt xa người thường cũng không thể đột phá Chuẩn Thánh.

Kế Mông hít sâu một hơi, ánh mắt tinh anh có thần: "Bất kể ngưu quỷ xà thần nào, dám sỉ nhục Yêu Tộc ta, đều đáng chết!" Kế Mông nói xong, một cây trường thương màu máu xuất hiện trong tay, dẫn động khí tức hung sát vô biên, hóa thành thực chất ngưng tụ trên thân thể như bao phủ một tầng áo bào sa màu máu.

"Chiến!" Lưu Trầm Hương trưởng thành, cũng không phải thuận buồm xuôi gió, hắn cũng là một đường từ sát phạt mà đi lên, đặc biệt sau khi trở thành Tư Pháp Thiên Thần Tam Giới, duy trì trật tự Tam Giới càng trải qua nhiều chiến trường, một luồng chiến ý bàng bạc càn quét, hóa thành hung diễm cuồn cuộn, xông thẳng lên trời.

“Oanh long long!” Ngay cả Đại La Kim Tiên cũng chỉ có thể nhìn thấy một đạo thân ảnh màu vàng và một đạo thân ảnh màu máu va chạm trên không trung, uy thế vô cùng bùng nổ, không gian từng lớp sóng liên tục vỡ ra, truyền khắp bầu trời.

Cuộc chiến giữa các Chuẩn Thánh, ngay cả dư ba cũng có thể hủy diệt một phương không gian, uy thế vô cùng cuồn cuộn, truyền khắp toàn bộ Nhân tộc.

Lâm Dương đang ngồi ở vị trí đầu thấy vậy, phất tay một cái, một luồng sức mạnh vô hình đột nhiên bao phủ toàn bộ thiên địa, luồng lực lượng này xuất hiện, trong chớp mắt đã phong tỏa không gian trên không Thánh địa Nhân tộc, nhất thời, tất cả mọi người đều cảm thấy.

Bất kể cuộc chiến bên ngoài có khủng bố đến mức nào, cũng căn bản không thể ảnh hưởng chút nào.

Ánh mắt tất cả mọi người tràn ngập vẻ kinh hãi nhìn về phía Lâm Dương.

“Chỉ phất tay một cái, ngay cả dư ba của cuộc chiến Chuẩn Thánh cũng không thể lọt vào, ít nhất cũng cần cảnh giới Chuẩn Thánh mới có thể làm được, Nhân Vương của Nhân tộc cũng là một cường giả Chuẩn Thánh, loại nội tình này cũng quá khủng bố rồi.” Vô số người kinh thán, trong mắt đều hiện lên một sự e ngại, trong toàn bộ thế giới Hồng Hoang, hàng trăm triệu sinh linh có thể thành Chuẩn Thánh thì đếm trên đầu ngón tay, Nhân tộc xuất thế không đầy mấy vạn năm, lại có hai tôn Chuẩn Thánh, nội tình cường đại như vậy, chỉ xếp sau Vu Yêu hai tộc.

Nếu lại tính đến hai tôn Thánh Nhân đứng sau Nhân tộc, so sánh thì, lại càng khủng bố đến mức nào!

Trấn Nguyên Tử mặt đầy kinh hãi, sách sách khen ngợi nói: “Nhân Vương đạo hữu, đối với lĩnh ngộ pháp tắc không gian thật thâm thúy,

phất tay một cái đã phong tỏa hàng ức vạn dặm không gian, e rằng ta muốn thoát ra cũng cần một ít thời gian." "Chỉ là một chút thủ đoạn nhỏ mà thôi." Lâm Dương khẽ cười, không gian và luân hồi hai loại pháp tắc, đều là pháp tắc cấp Đại Đạo, dù mới vừa đột phá Chuẩn Thánh, nhưng khi sử dụng lực lượng pháp tắc, lại đạt đến cảnh giới Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Tu vi của Trấn Nguyên Tử dù cao hơn Lâm Dương một cảnh giới, nhưng, nếu thực sự chiến đấu, chiến lực của hắn tuyệt đối đủ để nghiền ép đối phương, nội tình cường đại mang đến chiến lực khủng bố.

Trên bầu trời, cuộc chiến giữa Lưu Trầm Hương và Kế Mông, hoàn toàn bùng phát, khí thế vô cùng cuồn cuộn lực lượng sát phạt đáng sợ, ngay cả không gian cũng bị xé rách ra từng vết nứt màu đen kịt.

Cuộc chiến ở cấp độ Chuẩn Thánh, hủy thiên diệt địa, ngay cả không gian cũng khó mà ngăn cản, không gian bị hủy diệt, địa thủy hỏa phong lan tràn hóa thành khí hủy diệt khủng bố, tồi hủy tất cả mọi thứ trên thế gian.

Chương 112

Thánh địa Nhân tộc, nếu không phải vì có Lâm Dương phong tỏa không gian, khiến uy thế không thể truyền ra, thì lúc này, toàn bộ Thánh địa Nhân tộc e rằng đều gặp nguy hiểm.

Lúc này cuộc đại chiến giữa Lưu Trầm Hương và Kế Mông, đã đạt đến giai đoạn gay cấn, tu vi hai người chênh lệch không lớn, nhưng, nội tình của Lưu Trầm Hương không nghi ngờ gì là cao hơn một chút, dù sao hắn cũng là Chuẩn Thánh sơ kỳ đỉnh phong.

"Khai Sơn!" Lưu Trầm Hương hung hãn một búa bổ xuống, Kế Mông vội vàng chống cự, nhưng rốt cuộc đã xem thường một kích của Lưu Trầm Hương, toàn bộ thân thể hắn như bị đập mạnh, trực tiếp bay ngược về phía sau, mãi đến mấy trăm dặm mới dừng lại thân hình.

"Thật mạnh!

Xem ra không ra hết bản lĩnh thật sự thì không thắng được người này." Kế Mông đột nhiên hừ một tiếng, thân thể đột ngột bạo trướng, bề mặt cơ thể hiện ra vảy giáp dày đặc, thân thể đón gió mà lớn lên, chỉ trong mấy hơi thở ngắn ngủi đã hóa thành một con cự thú gần mười vạn trượng.

Cự thú toàn thân như rồng, có vảy giáp màu đen kịt, nhưng điểm duy nhất khác với Long Tộc chính là cái đầu của nó, Kế Mông thân thể mười vạn trượng, cái đầu lại vẫn là bộ dạng hình người đó, trông vô cùng quái dị.

"Giết!" Kế Mông quát lớn một tiếng, lao thẳng về phía Lưu Trầm Hương.

Lưu Trầm Hương quát lớn một tiếng: "Pháp Tướng Thiên Địa!"

“Xôn xao!” Khi Lưu Trầm Hương hóa thân thành thân thể mười vạn trượng, một luồng chiến ý sâu thẳm bùng phát ra từ cơ thể, tu vi của Lưu Trầm Hương đều được truyền thừa từ Tôn Ngộ Không và Dương Tiễn, thông hiểu Thất Thập Nhị Biến, trong đó Pháp Tướng Thiên Địa chính là thần thông chi thuật trong Thất Thập Nhị Biến.

Pháp tắc mà Lưu Trầm Hương tự thân lĩnh ngộ, không gì khác, chính là pháp tắc chiến tranh, vì chiến mà sinh.

Chiến ý khủng bố xâm nhiễm, khiến khí cơ của Lưu Trầm Hương cảm thấy càng thêm hùng hậu so với trước, ẩn ẩn giữa lúc đó có khí tức mà chỉ Chuẩn Thánh trung kỳ mới có, rõ ràng Lưu Trầm Hương đã chuẩn bị tung ra bản lĩnh mạnh nhất của mình rồi.

“Oanh long long!” Hai người một lần nữa va chạm, khiến không gian mấy trăm dặm đều từng trận vỡ vụn, nhưng trong Hồng Hoang có sức mạnh thế giới tồn tại, dù phá nát cũng có thể nhanh chóng khôi phục.

Nhưng, uy thế của không gian vỡ nát cuồn cuộn, lại hủy diệt hàng ức vạn dặm đại địa, đất đá sụp đổ tan nát, cuốn theo vô số bụi bặm, sinh linh chết và bị thương, càng không biết là bao nhiêu.

Cuộc chiến vẫn tiếp tục, nhưng, dưới công thế bùng phát hoàn toàn của Lưu Trầm Hương, Kế Mông hiển nhiên không phải đối thủ, toàn thân máu tươi đầm đìa, mấy chục vết thương sâu đến tận xương.

Nhưng, dù sao cũng đều là cảnh giới Chuẩn Thánh, phân ra thắng bại thì dễ, nhưng muốn chém giết, thì lại không dễ dàng làm được như vậy.

Dù đã rõ ràng ở vào thế yếu, Kế Mông vẫn không bỏ cuộc, ngược lại công thế càng thêm hung mãnh, nhưng như vậy, vẫn không phải đối thủ của Lưu Trầm Hương.

“Khai Sơn Liệt Địa!” Lưu Trầm Hương một lần nữa bùng phát công thế, một đạo công thế chém xuống, uy thế đó khiến ngay cả đại năng giả đang ở dưới sự che chở của Lâm Dương cũng cảm thấy từng trận kinh hãi, có một cảm giác nguy cơ lớn.

Sắc Huyền Hoàng hòa lẫn chiến ý huyết sát vô cùng, gần như là một kích đỉnh phong của Lưu Trầm Hương, trên Khai Sơn Thần Phủ khổng lồ kim quang chói mắt, Kế Mông lập tức tâm thần đại quý, bởi vì hắn biết, chỉ bằng nhục thân hiện giờ căn bản không thể chống cự được loại công kích như vậy.

“Gầm!” Kế Mông bạo hống một tiếng, quanh thân ngưng tụ hung sát vô cùng, dị thú Hồng Hoang đều có thiên phú thần thông, Kế Mông cũng không ngoại lệ, huyền quang mờ ảo lóe lên, hung sát vô cùng bao phủ quanh thân hình thành một đám huyết vân khủng bố.

“Oanh long long!” Chỉ nghe một tiếng nổ lớn vang lên, toàn bộ thiên địa trong khoảnh khắc ầm ầm nổ tung, không gian từng tấc sụp đổ, bầu trời trăm dặm trong chớp mắt biến thành một mảnh hư vô, công thế một kích của Lưu Trầm Hương đã trực tiếp nghiền nát không gian.

“Ha ha!

Lưu Trầm Hương, ngươi không giết được ta đâu!” Một tiếng cười lớn sảng khoái vang lên, Kế Mông thân thể chịu trọng thương từ trong uy thế vô tận xuất hiện, toàn bộ thân thể thảm hại, thân thể mười vạn trượng không một chỗ nào còn nguyên vẹn, da thịt nứt toác, thậm chí còn một mảng cháy đỏ.

Nhưng, Kế Mông đã đỡ được công thế của Lưu Trầm Hương.

“Ồ!

Vậy sao?” Lưu Trầm Hương mặt mũi trầm tĩnh, cũng không lộ

chút cảm xúc nào, "Bản nguyên của ngươi dường như đã bị thương rồi." "Thì sao chứ, hôm nay ngươi không giết được ta, sau này ta sẽ dẫn dứt ức vạn Yêu Binh Yêu Tướng đồ sát Nhân tộc cho đến hết, Yêu Tộc không thể bị sỉ nhục, cuối cùng các ngươi sẽ biết kết cục mà thôi!", khóe miệng Kế Mông trào ra máu tươi, mặt đầy vẻ hung ác phát ra tiếng rống giận.

Mối thù huyết hải thâm cừu giữa Nhân tộc và Yêu Tộc tự nhiên không cần nói nhiều, mấy năm nay tuy không xuất hiện ma sát lớn, nhưng ma sát nhỏ vẫn có, điều này ai cũng rõ.

Bất kể Nhân tộc hay Yêu Tộc, đều hiểu rõ, giữa Nhân tộc và Yêu Tộc sớm muộn cũng sẽ có một trận chiến, một trận chiến sẽ vì sự tích oán không ngừng của hai bên, mà triệt để mở màn.

Chỉ là, hiện nay ân oán giữa Nhân tộc và Yêu Tộc, chưa đạt đến trình độ đó, Đế Tuấn cũng cần phải cân nhắc Nữ Oa, không dám thực sự động thủ với Nhân tộc.

Nhưng, một khi tích oán đạt đến một trình độ nhất định, Nữ Oa cũng không tiện ra mặt, dù sao Nữ Oa cũng là Oa Hoàng của Yêu Tộc.

Lưu Trầm Hương khẽ ngẩng đầu, dùng ánh mắt như nhìn người chết mà nhìn về phía Kế Mông: "Ngươi có lẽ không có cơ hội trở về Yêu Đình đâu." Kế Mông nghe vậy, đầu tiên hơi sửng sốt, sau đó liền lộ ra một vẻ châm chọc: "Ồ?

Nếu ta muốn đi, lẽ nào chỉ bằng ngươi có thể ngăn được ta sao?" Lần này, Lưu Trầm Hương không trả lời, chậm rãi nhắm mắt lại, toàn thân chiến ý thu liễm vào trong cơ thể, cả người một lần nữa chìm vào cảnh giới phản phác quy chân, ẩn ẩn giữa lúc đó khí cơ cũng theo đó ẩn vào hư không, như hòa mình vào thiên địa, cho người ta một cảm giác hư vô phiêu miểu.

"Oanh long long!" Cũng vào giây tiếp theo, toàn bộ thiên địa đột

nhiên chấn động, một luồng khí cơ hỗn tạp từ thiên tế giáng xuống, bao phủ lên thân thể mười vạn trượng của Kế Mông.

Kế Mông muốn ngăn cản, nhưng lại phát hiện, bất luận thế nào cũng không thể ảnh hưởng đến luồng khí cơ đó, đột nhiên trong lòng dâng lên một dự cảm không lành, Đại La Kim Tiên đối với nguy cơ của bản thân đều sẽ mơ hồ có một cảm giác nguy cơ, Chuẩn Thánh càng như vậy.

Kế Mông có thể cảm giác được, sắp có chuyện không lành xảy ra, tuy không hiểu rốt cuộc là chuyện gì, nhưng điều đó không ngăn cản hắn muốn bỏ chạy.

"Hưu!" Cũng vào khoảnh khắc Kế Mông vừa động thân, Lưu Trầm Hương vốn đang nhắm mắt đột nhiên mở mắt ra, chỉ là đôi mắt mở ra, không phải là đôi mắt đã nhắm, mà là ở giữa mi tâm!

Ở giữa mi tâm Lưu Trầm Hương, đột nhiên mở ra một con mắt dọc, trong con mắt đó không hề tồn tại bất kỳ cảm tình nào, chỉ có sự đạm bạc đối với vạn vật thế gian, cùng với con mắt đó mở ra, toàn bộ thiên địa trong chớp mắt cuộn trào một luồng ý chí vô hình.

Ý chí đó uyển như thiên đạo, lăng giá trên vạn vật, nhưng lại có một luồng khí tức bá đạo cực độ, uyển như người phán xử của thiên địa, đang tuyên phán vậy.

Kế Mông vốn đã bỏ chạy ngàn vạn dặm về phía xa, thân thể đột nhiên khựng lại, sức mạnh vô hình trong chớp mắt giáng xuống thân thể hắn, khiến hắn rơi vào một mảnh mờ mịt.

"Không!" Kế Mông đột nhiên quát lớn một tiếng, sinh cơ nồng đậm trên toàn bộ thân thể trong khoảnh khắc diệt tuyệt, mọi thứ trước khi xảy ra, đều không có bất kỳ dấu hiệu báo trước nào, thân thể khổng lồ mười vạn trượng, lập tức từ trên cao rơi xuống, nặng nề đập xuống đại địa.

“Hô!” Lưu Trầm Hương đột nhiên thở phào một hơi dài, sắc mặt có chút tái nhợt, chấn cánh tay vung lên quát lớn: “Quân đoàn thứ ba nghe lệnh, đồ sát tất cả Yêu Tộc, không được để một kẻ nào chạy thoát!” “Vâng!” Đại quân chuyển động, dưới tiếng quát đồng thanh, thiết huyết sát khí đã ủ lâu, đột nhiên bùng nổ, xâm nhiễm bầu trời ngàn vạn dặm thành màu huyết hồng.

Phía đối đầu, có lẽ vì Kế Mông vẫn lạc, trăm vạn Yêu Binh Yêu Tướng của Yêu Đình giáng xuống, lúc này khí thế suy yếu, trên thần tình mỗi người đều dày đặc vẻ kinh hãi và sợ hãi, có một số người thậm chí còn chưa kịp phản ứng.

Chương 113

Yêu Thần Kế Mông trước đó uy thế khủng bố xông thẳng lên trời, vào giây tiếp theo đã vẫn lạc.

Người phản ứng lớn nhất, không ai khác ngoài các đại năng giả tham gia đại điển khai quốc của Nhân tộc, lúc này tất cả đều mang một vẻ mặt khó tin, trợn mắt há mồm.

Cần phải biết, đó là Chuẩn Thánh a!

Một tôn Chuẩn Thánh đường đường, Chuẩn Thánh nào mà không phải là tồn tại lăng giá trên hàng ức vạn sinh linh, muốn giết chết một tôn Chuẩn Thánh khó khăn đến mức nào!

Nhưng điều càng khiến người ta khó mà tưởng tượng được, tồn tại ra tay, lại là Nhân tộc!

Nhân tộc a, đản sinh không đầy mấy vạn năm, lại có năng lực cường đại như vậy, điểm này, bất cứ ai cũng khó mà tin được.

Đặc biệt, trước đó, tất cả mọi người đều hiểu rõ Nhân Vương hiện nay tu vi mới đạt đến cảnh giới Chuẩn Thánh, có thể khiến Lưu Trầm Hương, một tồn tại có thể đánh giết cùng cảnh giới phải thần phục dưới trướng, có thể dự đoán, chiến lực của Nhân Vương so sánh, chỉ mạnh không yếu.

Nếu là như vậy, thực lực của toàn bộ Nhân tộc lại đáng sợ đến mức nào.

Trong chốc lát, những người ở Thánh địa Nhân tộc, gần như đều im lặng, cũng thật nực cười, trước đó, ngay cả Nhân tộc, chưa từng có ai coi Nhân tộc là gì, thậm chí còn nhiều lần tỏ ra cực kỳ mất kiên nhẫn.

Nhưng, sau khoảnh khắc đó, gần như không có bất kỳ ai dám lộ ra loại thần tình đó, thậm chí còn không ai dám quay đầu.

Phía dưới, Lâm Dương nhìn Lưu Trầm Hương thể hiện uy phong, cũng không lấy làm kỳ quái, Lưu Trầm Hương dù sao cũng là tồn tại được Nhị Lang Thần Dương Tiễn và Tôn Ngộ Không rèn luyện mà thành, là nhân vật đứng sừng sững ở đỉnh điểm Tam Giới đời sau, tuy chỉ có Chuẩn Thánh sơ kỳ, nhưng đối phó với tồn tại Chuẩn Thánh trung kỳ cũng không hề kém cạnh.

Nhưng, thực ra Lâm Dương không ngờ, nội tình của Lưu Trầm Hương lại cường hãn đến vậy, không chỉ áp đảo Kế Mông mà đánh, thậm chí còn có thể chém giết đối phương.

"Thiên Nhãn!?" Mắt Lâm Dương khẽ co lại, trong chớp mắt đã hiểu rõ Lưu Trầm Hương đã sử dụng loại năng lực nào để đánh giết Kế Mông.

Thiên Nhãn, còn được gọi là Thiên Đạo Chi Nhãn, Thiên Đạo ban tặng, đản sinh trên một số huyết mạch đặc thù, Dương Tiễn là nhân thần hỗn huyết nên có, nhưng Lâm Dương lại nhớ, Lưu Trầm Hương dường như không có Thiên Đạo Chi Nhãn.

Nhưng Lâm Dương lại hiểu rõ sức mạnh của Thiên Đạo Chi Nhãn, Thiên Đạo Chi Nhãn ẩn chứa một tia ý chí của Thiên Đạo, loại sức mạnh đó tương đương với sức mạnh mà Thánh Nhân mới có thể tiếp xúc, đủ để thấy nó khủng bố đến nhường nào.

Nhưng cũng có thể suy luận rằng, việc sử dụng sức mạnh này không phải không có giới hạn, nếu không Lưu Trầm Hương có thể trực tiếp mở Thiên Đạo Chi Nhãn ngay từ đầu, hoàn toàn không cần dây dưa nhiều đến vậy.

"Giết!

Giết!

Giết!" Hiện tại, chiến ý của đại quân Nhân tộc cao ngất, còn đại quân Yêu tộc đối diện, sau khi Kế Mông ngã xuống đã trở thành quân hỗn loạn, dù tu vi của toàn bộ binh lính đều cao hơn đại quân Nhân tộc một cấp bậc.

Nhưng quân hỗn loạn hoàn toàn không thể hình thành sức chiến đấu, thường chỉ chiến đấu riêng lẻ, trong khi chiến trận của Nhân tộc một khi được thi triển, lập tức quét sạch một mảng lớn sinh linh của Yêu tộc.

Trong chớp mắt, toàn bộ chiến trường liền hiện ra cảnh tượng một chiều, đại quân Nhân tộc tàn sát hàng chục vạn Yêu tộc, cuối cùng vẫn để phần lớn trốn thoát.

Điều này cũng bình thường, Yêu tộc cũng là sinh linh, cũng sẽ sợ hãi, sợ hãi tự nhiên sẽ chạy trốn.

Vô số đại quân hỗn loạn thành từng nhóm, nhanh chóng chạy về phía chân trời, trên mặt mỗi người đều vội vã, sợ chậm nửa bước sẽ bị tàn sát.

Chẳng mấy chốc, Lưu Trầm Hương đã mang thi thể Kế Mông trở về, trực tiếp đặt lên Tế Thiên Đài.

"Thuộc hạ may mắn không phụ mệnh, đã lấy được đầu của Yêu thần Kế Mông, chỉ là đại quân Yêu tộc hỗn loạn bỏ chạy, e rằng không thể đồ sát tận diệt." "Làm tốt lắm." Lâm Dương hài lòng gật đầu, vươn tay đỡ Lưu Trầm Hương dậy, sau đó ánh mắt quét qua phía trước, vô số đại năng giả cùng tán tiên Hồng Hoang khi ánh mắt giao hội với Lâm Dương đều không tự chủ cúi đầu, dường như muốn che giấu nỗi sợ hãi trong lòng.

"Hãy để toàn bộ Hồng Hoang biết rằng, uy nghiêm của Nhân tộc

không thể bị xúc phạm!" Thanh âm của Lâm Dương cố ý khuếch đại, rót vào tai tất cả mọi người trong Thánh Địa Nhân tộc, tư thái uy nghi cùng bá đạo của đế hoàng tràn ngập bên tai mọi người, để lại một ấn tượng không thể phai mờ.

Tất cả những tồn tại đến quan lễ đều gần như trong khoảnh khắc hiểu rằng, Nhân tộc đã trở nên cường đại đến mức mọi người đều cần phải nhìn lên.

Trong đó, Long tộc càng cảm nhận rõ điều này, chỉ riêng sự cường đại mà Nhân tộc đã thể hiện hiện nay, khiến họ cảm thấy món đại lễ đã dâng lên trước đó một chút cũng không thiệt thòi.

Ngay cả Trấn Nguyên Tử và Minh Hà Lão Tổ cũng hơi khựng mặt, nhưng nhanh chóng khôi phục, ngược lại trên khóe miệng Trấn Nguyên Tử còn thấp thoáng một nụ cười.

Chỉ có Minh Hà Lão Tổ âm thầm hừ lạnh một tiếng, nhưng cũng không bày tỏ thái độ.

Lâm Dương thu hết mọi biểu cảm vào đáy mắt, cuối cùng mới gật đầu, khẽ cúi đầu ra hiệu với Trấn Nguyên Tử, y bẩm sinh đã có hảo cảm với Trấn Nguyên Tử.

Không vì điều gì khác, bởi vì Lâm Dương hiểu nhân cách của Trấn Nguyên Tử.

Trong lịch sử Nhân tộc, khi xảy ra chuyện Yêu tộc đồ sát Nhân tộc, Hồng Hoang căn bản không ai ra tay giúp đỡ Nhân tộc, duy chỉ có Trấn Nguyên Tử ra tay che chở Nhân tộc, để lại một đường sinh cơ cho Nhân tộc.

Dù trong đó có thể có nguyên nhân riêng, nhưng điều đó cũng thể hiện phẩm tính của Trấn Nguyên Tử.

Tuy nhiên, vào khoảnh khắc này, Lâm Dương bỗng nhiên ngẩng

đầu nhìn lên trời, một cảnh tượng mà tất cả mọi người đều nhìn thấy, khiến họ không tự chủ cùng ngẩng đầu nhìn lên trời.

Vài hơi thở sau, có người nhận ra, nhưng vào lúc đó, cả bầu trời bỗng chốc rực rỡ chói lóa.

"Hoa lạp lạp!" Bầu trời một lần nữa hiện ra từng đạo kim quang, vạn tượng rực rỡ, vô tận tiên khí mịt mờ tràn ngập khắp cả thiên địa, tiên nữ rải hoa, đất vọt kim liên, vô số dị tượng hiện ra khắp thiên địa, trong chốc lát tất cả mọi người đều không tự chủ hiện ra vẻ cung kính, tràn đầy kỳ vọng nhìn về phía chân trời.

Ở chân trời, đầu tiên chính là một con kim phượng khổng lồ cao vạn trượng, trên lưng kim phượng đang ngồi đoan trang một nữ tử thanh lãnh, người này không ai khác chính là Nữ Oa Nương Nương.

Bên cạnh Nữ Oa, đồng thời có một thân ảnh khác, người này cưỡi một con Thanh Ngưu, tốc độ không nhanh không chậm tiến về phía Thánh Địa Nhân tộc.

"Ngô đẳng bái kiến Nữ Oa Nương Nương, Thái Thanh Thánh Nhân." Cùng với việc hai vị Thánh Nhân bước vào, hàng tỷ sinh linh phía dưới đều quỳ rạp xuống đất, duy chỉ có Trấn Nguyên Tử và Minh Hà Lão Tổ – hai vị cùng thời với Tam Thanh và các Thánh Nhân khác – chỉ hành một lễ để tỏ lòng kính ý.

Chương 114

"Đứng dậy đi." Lão Tử và Nữ Oa cùng lúc mở lời, một sức mạnh vô hình nâng đỡ tất cả mọi người.

Sau đó, Lão Tử trầm mặc, Nữ Oa Thánh Nhân ánh mắt nhìn về phía Lâm Dương trên cao, rồi lại nhìn thi thể Kế Mông trên Tế Thiên Đài, sau đó không lạnh không nhạt mở lời nói: "Vì đã đến giờ cát, vậy thì bắt đầu đi." Lúc này Nữ Oa hiển nhiên đã hiểu rõ trận đại chiến vừa xảy ra ở Thánh Địa Nhân tộc, nhưng lại không có bất kỳ biểu thị nào, hiển nhiên đối với chuyện này cũng không quá quan tâm.

Nữ Oa mở lời, Lâm Dương tự nhiên đồng tình, một lần nữa cung kính hành lễ với Nữ Oa Nương Nương xong, thần sắc tràn đầy uy nghiêm, cả người được bao phủ bởi một cỗ bá khí vương giả, khí tức đó dũng mãnh hiện lên trên người y, tạo cho người ta một cảm giác không thể xem thường.

Vô số ánh mắt đều đổ dồn về phía Lâm Dương, trong đó không thiếu những người cảm nhận được sự lột xác của y, trong mắt hiện lên một tia chấn động.

Một lần đại điển khai quốc của Nhân tộc, tuy thiệp mời đã truyền khắp cả thế giới Hồng Hoang, nhưng đối với khái niệm về "quốc", kỳ thực không có bao nhiêu người hiểu rõ, bởi vì trong Hồng Hoang không hề có vương triều tồn tại.

Nhưng chỉ dựa vào điểm này, cũng đủ để người ta đoán được, Nhân tộc muốn ngưng tụ khí vận, tranh đoạt khí vận Hồng Hoang với nhiều thế lực khác.

Kỳ thực, từ mấy nghìn năm trước, Nhân tộc chém giết một trong Thập Đại Yêu Thần của Yêu Đình, đã khiến người ta nhận thức được

thực lực của Nhân tộc.

Dù tất cả đại năng giả nhất trí cho rằng, thực lực tổng thể của Nhân tộc còn yếu kém, nhưng không, đó là do Nhân tộc dựa vào sự tồn tại của Thánh Nhân phía sau, đặc biệt là lễ khai quốc lần này, ngay cả Nữ Oa Thánh Nhân và Thái Thanh Thánh Nhân cũng đến, tự nhiên cũng thể hiện sự coi trọng của Thánh Nhân đối với Nhân tộc.

Chỉ thấy Lâm Dương mặc kim sắc trường bào, trên đó thêu đồ án thương hải long đằng, sau khi bước lên Tế Thiên Đài khổng lồ, một cỗ vương dương kim sắc mạnh mẽ quét qua, thổi bay vạt áo và phi phong của y cao vút.

Gương mặt tuấn lạnh của Lâm Dương lộ rõ vẻ uy nghiêm, uyển như Chí Tôn Thiên Địa không thể xâm phạm, đồng tử lấp lánh hào quang vô hạ, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng dưới ánh mặt trời hiện lên vẻ uy nghi bẩm sinh và sự cao quý trời phú, cả người y tỏa ra một cỗ khí tức vương giả chấn nhiếp thiên hạ.

Thường Nga và Lâm Dương sánh bước đồng hành, lúc này Thường Nga trang điểm nhã nhặn, mang phong thái phượng nghi, gương mặt vốn thục lệ đã thoát khỏi vẻ ngây thơ non nớt, hiện lên một chút khí chất thanh nhã.

Nàng mặc bộ giáp vàng, bên trong áo trắng ẩn hiện, thắt lưng dùng một dải lụa mềm màu xanh lam nhạt khéo léo buộc lại.

Hai bên trái phải của hai người, phía sau là một nhóm những người có danh vọng của Nhân tộc, trong đó có Huyền Viên, Thần Nông, Hàn Tín, cùng với Lưu Trầm Hương được Lâm Dương triệu hoán ra chưa đến vài trăm năm, phía sau mỗi người là các tướng lĩnh dưới trướng, đông đến hàng trăm người.

Ngoài ra, ở một bên khác, có các tộc trưởng bộ lạc có danh vọng trong Thánh Địa Nhân tộc do Nhân tộc Tam Tổ dẫn đầu, về năng lực

trị lý, các tộc trưởng bộ lạc này tự nhiên cũng không kém cạnh.

Nếu xếp theo thứ tự, sẽ thấy hai bên lần lượt đứng các văn chức và võ tướng của Nhân tộc, văn thần võ tướng theo sau Lâm Dương, như một dòng hồng lưu, trong chớp mắt cả Tế Thiên Đài đã đứng kín hàng triệu người, tuy số người lên đến hàng triệu, nhưng đối với Tế Thiên Đài khổng lồ vẫn chỉ là một phần nhỏ.

"Ô ô!" "Đông đông đông!" Tiếng tù và rền vang, cùng tiếng trống chiến trận dồn dập, kích động cả bầu trời.

Trên đỉnh trời còn có một loại khí tức mơ hồ nào đó dập dờn, ngay lập tức thu hút sự chú ý của tất cả mọi người.

"Nhân tộc rốt cuộc muốn làm gì, chưa bắt đầu đã có uy thế như vậy, hành động lần này của Nhân tộc e rằng không hề đơn giản," Vô số đại năng giả thầm đoán trong lòng, hành động bất thường của Nhân tộc, khiến tất cả mọi người đều cảm thấy hoảng loạn, ngay cả Đại La Kim Tiên cũng không ngoại lệ, đều chăm chú nhìn về vô số nhân ảnh trên Tế Thiên Đài.

Mỗi người đều tỏa ra kim quang lấp lánh, mười sắc hào quang từng trận, dũng động giữa thiên địa, xen kẽ với đạo vận mơ hồ khó hiểu.

Trên Tế Thiên Đài, hàng triệu Nhân tộc, mỗi người đều có một cỗ khí cơ dũng động, ẩn nhập vào trời xanh.

Từng thân ảnh đứng trên Tế Thiên Đài, trong đó tu vi thấp nhất cũng là Kim Tiên, nhưng vào giờ khắc này, ẩn ẩn đã lay động thiên uy.

Nếu như trước đây, có lẽ phần lớn đều đến để xem Nhân tộc làm trò cười, nhưng giờ đây sau khi chứng kiến thực lực mà Nhân tộc thể hiện, lại không ai dám nhận định như vậy, chỉ dựa vào thực lực Nhân tộc đã thể hiện, căn bản không phải là làm trò cười gì cả.

Do đó, mọi người đều cảm thấy, đại điển khai quốc lần này của Nhân tộc, e rằng không hề đơn giản.

"Hoa lạp lạp!" Đột nhiên, khí tức khủng bố ngập trời bao phủ khắp cả thiên địa, đúng lúc này Lâm Dương mạnh mẽ vung tay, hai vật phẩm lấp lánh kim quang được ném lên trời.

Hai vật đó chính là Phong Thần Bảng và Nhân tộc Chí Bảo Không Động Ấn.

"Ngao…" Trong khoảnh khắc, chỉ nghe thấy một tiếng rồng ngâm gào thét truyền đến, một con khí vận kim long dài hàng vạn trượng, đột nhiên thò đầu ra từ biển mây khí vận.

Vô số Nhân tộc trong Thánh Địa Nhân tộc đều cảm thấy một cỗ khí vận dũng mãnh dâng lên trong cơ thể, trong khoảnh khắc dường như không thể kiểm soát, trở nên cuồng bạo, sôi sục.

Khí vận Nhân tộc hùng hậu, chỉ là trước đây không hề hội tụ làm một, mà phân tán trên mỗi người.

Lúc này, khí vận của tất cả mọi người dường như bị kéo theo, ùn ùn hội tụ về phía Không Động Ấn trên bầu trời.

"Ngao!" Lại một tiếng rồng ngâm, kim quang khổng lồ lấp lánh, cả thiên địa đều dũng động một biển vàng kim, hư ảnh kim long trên Phong Thần Bảng hiện ra từ đó, con kim long uy nghi đó có chín móng, là Cửu Ngũ Chí Tôn.

"Cửu Trảo Kim Long!" Đông Hải Long Vương khi nhìn thấy kim long trên bầu trời, đồng tử trong mắt tức khắc trợn trừng, chiếc chén ngọc vừa cầm trong tay trực tiếp bị bóp nát thành phấn vụn, từ đó có thể thấy nội tâm y chấn kinh đến nhường nào.

"Đại ca!" Ba vị Long Vương Tứ Hải còn lại cũng thất thanh kinh hô, nhưng lại bị Đông Hải Long Vương Ngao Quảng ngăn lại.

Thấy vậy, Ngao Quảng sắc mặt ngưng trọng, "Về rồi nói." Rồng có chín móng, từ khi Long tộc ra đời đến nay, cũng chỉ có một con, đó chính là Thủy Tổ Long Vương của Long tộc!

Long Vương là con rồng đầu tiên được thai nghén giữa thiên địa, trong toàn bộ Long tộc, cũng chỉ có Long Vương mới sở hữu chín móng.

Thiên địa chấn động, Cửu Trảo Kim Long vạn trượng hiện ra, trong chốc lát chấn động không ít người, nhưng các đại năng giả khác lại không hề biết, Cửu Trảo Kim Long có ý nghĩa gì.

Vào khoảnh khắc này, vô số yêu thú chất đống trên Tế Thiên Đài trong khoảnh khắc nổ tung, máu tươi ngưng tụ thành dòng sông, chảy dọc theo những phù văn thần bí nhỏ trên Tế Thiên Đài.

Trong đó có thi thể của đại quân Yêu tộc trước đó, cũng có một số yêu thú mà Lâm Dương đã chuẩn bị từ nhiều năm trước.

Tế thiên tế địa, tự nhiên cần tế phẩm, trong đó mỗi con yêu thú đều ẩn chứa vô tận sinh cơ, sinh cơ trong máu theo Tế Thiên Đài hội tụ, ùn ùn dũng nhập lên trời cao.

Trong mắt Lâm Dương tinh quang lóe lên, y bước lên đỉnh Tế Thiên Đài, đứng trên cao nhìn xuống, có cảm giác như đặt chân lên trời xanh, vạn vật thế gian đều ở dưới chân, lòng dạ rộng mở, càng có hào khí tráng chí, loại hùng tâm của đế vương.

Đứng sừng sững trên đỉnh thiên địa, vạn vật đều ở dưới chân, nắm giữ quyền lực thiên hạ, say ngủ trên gối mỹ nhân, huy động thiên quân vạn mã, đạp phá thiên địa.

Chương 115

"Nhân tộc rốt cuộc muốn khai quốc, sao còn chưa bắt đầu?" Khái niệm "quốc độ" chưa từng xuất hiện trong Hồng Hoang, các đại năng giả đều vì điểm này mà đến quan lễ Nhân tộc, muốn xem "quốc" là gì.

"Ô ô ô!" Tiếng tù và hùng tráng dập dờn, khí thế của Lâm Dương bỗng chốc chấn động, khí tức khủng bố từ trong cơ thể y bùng phát, trực tiếp hội nhập vào trời xanh.

Con kim long vạn trượng từ khi xuất hiện vẫn không hề động tĩnh, vào khoảnh khắc này ngẩng đầu gào thét.

"Ngao ô!" Tiếng rồng ngâm truyền khắp thiên địa, dường như đang trút bỏ sự khó chịu trong lòng.

Lâm Dương một lần nữa quát lớn: "Tế thiên bắt đầu!" "Thiên" trong lời y không phải là Thiên Đạo trên danh nghĩa, mà là Đại Đạo trong toàn bộ Hỗn Độn, và Thiên Đạo Hồng Hoang.

Mặc dù Thiên Đạo nắm giữ sinh tử của chúng sinh Hồng Hoang, nhưng suy cho cùng, Thiên Đạo cũng chỉ nằm dưới Đại Đạo mà thôi.

"Bái!" Gần mười triệu Nhân tộc đứng trên Tế Thiên Đài, sau khi Lâm Dương quỳ bái, đồng loạt quỳ bái xuống.

"Tái bái!" "Tam bái!" Ba lần bái kết thúc, vô tận khí cơ ẩn nhập vào trời xanh, bầu trời vốn ẩn chứa đạo vận và uy thế khủng bố, dưới tác động này bỗng chốc không thể chịu đựng nổi cỗ khí cơ đó, ầm ầm vỡ tan.

"Oanh long long!" Một khoảng hư không vạn dặm vỡ nát, từ đó mơ hồ có thể nhìn thấy đạo vận khó hiểu, tạo cho vô số người một cảm giác kinh hoàng như sắp bị hủy diệt.

Tất cả mọi người đều có thể cảm nhận được từ khoảng hư không đó loại ý chí cao hơn vạn vật, rộng lớn vô biên.

Ý chí đó, vô cùng cường đại, nếu so sánh ý chí giáng lâm của Thiên Đạo vốn cao hơn vạn vật thiên địa với cỗ ý chí này, sẽ phát hiện ra rằng, căn nguyên của chúng tuy giống nhau, nhưng sự rộng lớn hùng vĩ thì hoàn toàn không cùng một khái niệm. 15.

Ý chí của Thiên Đạo uyển như ánh đom đóm, tuy chí cao vô thượng, nhưng so với cỗ ý chí uyển như thái dương trên trời xanh này, lại hiển nhiên vô cùng nhỏ bé.

"Đại Đạo!" "Cổ đông!

Cổ đông!" Tiếng nuốt nước bọt vang lên, vô số người ngây như phỗng, trong lòng dâng lên một cỗ kinh hoàng, Đại Đạo, cao hơn Thiên Đạo, ý chí đó tuy không hiện ra vẻ uy nghiêm khủng bố đến nhường nào, nhưng lại khiến tất cả mọi người đều phải cúi đầu.

Ngay cả hai vị Thánh Nhân đứng giữa không trung trên bầu trời, Thái Thanh và Nữ Oa, sắc mặt cũng trong khoảnh khắc có chút ngưng trệ, trong mắt hiện lên một cỗ huyền quang xám xịt.

Đại Đạo tuy giáng lâm, nhưng lại không hiển hiện, lần tế thiên này của Nhân tộc lấy Đại Đạo làm chủ, dẫn động Đại Đạo xuất hiện, nhưng Đại Đạo là tồn tại như thế nào, Nhân tộc muốn dẫn động Đại Đạo hiển hiện là hoàn toàn không thể, bởi vì chỉ riêng Nhân tộc là không đủ tư cách.

Sở dĩ Nhân tộc có thể dẫn động ý chí của Đại Đạo hiện ra, nguyên nhân chủ yếu nhất là sự tồn tại của Tế Thiên Đài.

Tế Thiên Đài là thần vật, nhưng lại không phải linh bảo, Tế Thiên Đài là thần vật quy tắc, khi Tế Thiên Đài tế bái, ngay cả Đại Đạo ẩn mình trong Hỗn Độn cũng có khí tức hiện ra.

Trong mắt Lâm Dương tinh quang lóe lên vô tận đạo uẩn huyền quang, trên Tế Thiên Đài vô số đạo uẩn huyền quang bay tán loạn, hình thành một Thái Cực Đồ âm dương lưỡng sắc khổng lồ, huyền quang chân chính dũng động, thúc đẩy vô cùng khí cơ huyền ảo đến cực điểm.

"Chỉ như thế này là chưa đủ, chưa đủ!" Lâm Dương nội tâm gào thét, trong mắt bị vô tận đạo uẩn huyền quang bao phủ đột nhiên bùng phát ra sắc thái khủng bố, hào quang vạn trượng.

"Huyết tế!" Lâm Dương quát lớn một tiếng, đầu ngón tay y điểm một cái, một đóa huyết hoa nổ tung, chảy vào trong Tế Thiên Đài.

"Huyết tế!

Hống!" Trong khoảnh khắc, không chỉ Tế Thiên Đài, mà toàn bộ Nhân tộc trong Thánh Địa Nhân tộc, đều trong khoảnh khắc, mỗi người đều bị bức ra một đạo tinh huyết, hội tụ về phía Tế Thiên Đài.

Khí huyết luyện đạo tu luyện dâng trào lên trời, đặc biệt như cường giả Chuẩn Thánh như Lâm Dương, đã sớm ẩn nhập dòng sông thời gian, siêu thoát vạn vật thời gian, một giọt máu có thể nghiền nát vạn vật thế gian, một cọng cỏ có thể chém nhật nguyệt tinh thần.

Từng giọt máu hội tụ, hóa thành biển cả sông dài, cả thiên địa đều trong khoảnh khắc, bị màu máu nhuộm đỏ, vô cùng vô tận, sông dài cuồn cuộn, tinh thần rơi rụng.

Ý chí đó hội tụ ý chí của hàng tỷ Nhân tộc, đủ để hủy diệt tất cả.

"Oanh long long!" Đúng lúc thiên địa chấn động, khí thế của Lâm Dương toàn thân hội tụ về phía đỉnh trời.

"Ngô, Nhân tộc chi vương, Lâm Dương, hội tụ sức mạnh của vạn dân Nhân tộc, ngưng tụ thế của Đại Đạo, gánh vác ý chí của chúng sinh, nay tuần phủ đại thiên, phụng thiên thừa vận, đây là thuận thiên

hành sự, Đại Đạo có thể giám chứng." Lời vừa dứt, thanh âm của Lâm Dương như hồng chung, như sắc lệnh uy nghiêm, từ từ nói ra, trong khoảnh khắc, chấn động thiên địa.

"Oanh long long!" Đột nhiên, chỉ thấy một tiếng hồng chung vĩ đại như sấm sét nổ vang giữa thiên địa, âm thanh rung tai nhức óc, khiến thiên địa biến sắc, phong vân biến hóa, cuồng phong gào thét, trên bầu trời, lôi đình tím hoành hành, như muốn hủy diệt vạn vật.

Trên đỉnh trời rộng lớn, vô tận khí cơ hội tụ, hóa thành một con mắt huyết hồng, trong con mắt máu đó, những tia sét tím như sợi máu hoành hành, hóa thành Tử Tiêu Thần Lôi khủng bố nhất thế gian.

Tử Tiêu Thần Lôi, loại lôi đình khủng bố nhất thiên địa, còn được gọi là Thiên Phạt Lôi Đình, chỉ một sợi cũng có thể khiến Đại La Kim Tiên hóa thành phấn vụn.

Con mắt khổng lồ kéo dài hàng tỷ dặm đó, mỗi tia sét nhìn như sợi máu nhưng lại dài hàng trăm trượng.

Hàng trăm trượng Tử Tiêu Thần Lôi, nếu giáng xuống, đủ để khiến Chuẩn Thánh cũng có nguy cơ ngã xuống.

Ý thức khủng bố giáng lâm, khiến cả thiên địa đều tràn ngập một cỗ chấn động, như biển cả sóng dữ cuồn cuộn, như cửu tiêu phong vân tụ biến, dường như muốn hủy diệt cả thiên địa.

Thái Thanh Thánh Nhân và Nữ Oa Thánh Nhân, trong khoảnh khắc sắc mặt đại biến, là Thánh Nhân, sao lại không biết, Thiên Đạo đã nổi giận.

Thiên Đạo không có trí tuệ, chỉ là sự hiện hóa của các quy tắc, sự tồn tại của nó là để Hồng Hoang thế giới vận chuyển, tự nhiên không thể nào cho phép vận triều của Lâm Dương xuất hiện.

Bởi vì, vận triều của Lâm Dương, được gửi gắm dưới Đại Đạo,

Thiên Đạo tuyệt đối không thể dung thứ cho sự tồn tại như vậy.

Chỉ riêng cỗ phẫn nộ của Thiên Đạo, vô số đại năng giả đều có thể cảm nhận được, là sinh linh dưới Thiên Đạo, Thiên Đạo là tồn tại cao hơn họ, sinh tử đều nằm trong tay Thiên Đạo.

"Nhân tộc muốn đối kháng với Thiên Đạo ư!" "Hành sự nghịch thiên, Nhân tộc e rằng phát điên rồi." "....." Vô số người xì xào bàn tán, trố mắt nhìn về phía Tế Thiên Đài, nhóm Nhân tộc bị uy thế vô tận quét qua, đặc biệt là Lâm Dương trong đó, lúc này bị huyền quang uy thế vô tận bao phủ, uyển như thiên thần vậy.

Chương 116

Uy thế của Thiên Đạo giáng lâm, chấn động toàn bộ Hồng Hoang đại địa, vô số người đều mang ánh mắt kinh ngạc nhìn về phía Thánh Địa Nhân tộc.

Côn Luân Sơn, Ngọc Hư Cung, cảm nhận được thiên địa đại động, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ trong khoảnh khắc, lập tức mở đôi mắt.

Nguyên Thủy Thiên Tôn, ánh mắt uyển như xuyên thấu thời không, tức khắc hiểu rõ mọi chuyện từ đầu đến cuối, rồi hiện ra nụ cười giễu cợt, "A a, Nhân tộc lại dám hành sự nghịch thiên." Nguyên Thủy Thiên Tôn lộ vẻ khinh thường, tự nhiên, đạo y tu luyện, bản thân là thuận ứng Thiên Đạo để diễn giải nhân tâm, đối mặt với tồn tại đối kháng Thiên Đạo, tự nhiên sẽ cảm thấy phản cảm.

Một tòa cung điện tối đen, Thông Thiên Giáo Chủ khoanh chân ngồi trên không trung điện vũ, ánh mắt xuyên thấu thời không, khóe miệng lộ một nụ cười.

"Đối kháng Thiên mệnh, thật sự có chút bản lĩnh." Tính cách của Thông Thiên kiệt ngao bất tuần, phóng đãng, sáng tạo đạo thống Tiệt Giáo, vì chúng sinh tiệt thủ một đường sinh cơ.

Việc Nhân tộc cả tộc xúc phạm thiên uy, quả thực khiến y phải nhìn bằng con mắt khác. .....

Bất cứ ai cũng không ngờ, đại điển khai quốc của Nhân tộc lại gây ra động tĩnh lớn đến thế, ngay cả Thiên Phạt Chi Nhãn cũng xuất hiện.

Chúng sinh vạn vật, ngay cả Đại La Kim Tiên vào khoảnh khắc đó, cũng cảm nhận được uy nghiêm và phẫn nộ khủng bố của Thiên Đạo.

Dưới Thánh Nhân, chúng sinh đều là kiến càng, dưới Thiên Đạo, ngay cả Thánh Nhân cũng chỉ là kiến càng.

Lâm Dương tự nhiên hiểu Thiên Đạo vì sao lại xuất hiện.

Nhân tộc trong Hồng Hoang, phát ra tuyên ngôn như vậy đối với Đại Đạo, muốn nắm giữ Hồng Hoang, thì sao Thiên Đạo có thể không xuất hiện.

Trên Tế Thiên Đài, dù đối mặt với uy áp khủng bố của Thiên Đạo, y vẫn không hề biến sắc.

Khai tịch vận triều bẩm thừa Đại Đạo, chỉ cần Đại Đạo đồng ý, thì dù Thiên Đạo cũng không thể ngăn cản.

"Đại Đạo ở trên, chỉ có Nhân tộc Lâm Dương, thấy trật tự thiên địa hỗn độn, không thể sắp xếp rõ ràng, đặc biệt lập một quốc, tên là 'Càn' để sắp xếp âm dương thiên địa, làm phồn vinh thế giới, mong Đại Đạo ban cho nghiệp vị hoàng triều, là Đại Việt Hoàng Triều, thuận ứng thiên địa, địa tải càn khôn, nhật nguyệt vi luân." "Đại tranh chi thế, quần tinh thôi xán, kiếp nạn tịnh thế, Nhân tộc có khổ nạn treo ngược, trị cao thương sinh, Đại Đạo duy gian, thụ mệnh vu thiên, ký thọ dụng khang, nguyên nhiệt trở thái bình, phồn vinh xương thịnh." "Oanh long long!" Thanh âm của Lâm Dương uyển như hồng chung, từng câu từng chữ dập dờn giữa thiên địa, dư âm lượn lờ, truyền sâu vào nội tâm tất cả mọi người.

Toàn bộ Nhân tộc trong Thánh Địa Nhân tộc đều chấn động, vô số tồn tại đến quan lễ Hồng Hoang, lúc này nội tâm đều bỗng chốc đại động, đơn giản là không thể dùng lời nào để hình dung.

"Nhân tộc trực tiếp giao tiếp với Đại Đạo, ..." Con mắt máu khổng lồ trên bầu trời, sắc máu đột nhiên chấn động, bắt đầu vặn vẹo, sâu trong mắt hiện lên một vẻ không cam lòng mà bất cứ ai cũng có thể nhìn thấy.

“Hoa lạp lạp!” Thiên địa một tiếng chấn động, con mắt máu khổng lồ kéo dài hàng tỷ dặm đó đột nhiên theo đó chấn động, trong khoảnh khắc kế tiếp bỗng chốc biến mất giữa thiên địa.

Những đám mây máu, ùn ùn tiêu tán.

Con mắt máu hóa thành mây mù tan biến, trong khoảnh khắc, một đạo ý chí cổ xưa rộng lớn đột nhiên giáng lâm, ẩn chứa một cỗ khí cơ huyền diệu dũng động.

Nhưng vào khoảnh khắc này, vô tận khí lưu xám xịt dũng động, trên bầu trời, từ từ ngưng tụ thành một con mắt khổng lồ.

Trong con mắt đó, một mảnh xám xịt mông lung, vô số người chú mục, sâu trong lòng một cỗ cảm giác nhỏ bé tự nhiên nảy sinh.

Rộng lớn, bao la, vô biên, chí tôn, cổ xưa, một loại ý chí không thể dùng ngôn ngữ để hình dung, ý chí tràn ngập cả bầu trời.

Trong khoảnh khắc ý chí Đại Đạo xuất hiện, vô số người trên toàn bộ Hồng Hoang đại địa trong khoảnh khắc đều hóa thành một tia nhỏ bé.

Tây Phương Đại Địa, hai thân ảnh khoanh chân ngồi giữa vô số kim liên, uyển như hóa thân của thiên địa, nhưng vào khoảnh khắc này mạnh mẽ mở đôi mắt, sâu trong mắt, hiện lên một cỗ sợ hãi.

“Sư huynh, ...Đại Đạo, Nhân tộc rốt cuộc đã làm gì?” Tiếp Dẫn trong mắt lóe lên một tia khó xử, lông mày nhíu chặt: “Có thể trực tiếp giao tiếp với ý chí Đại Đạo, Nhân tộc này đương nhiên có một mặt nào đó mà ta không biết, có lẽ ta có thể thử tiếp xúc.” Trước đó, thiệp mời đại điển khai quốc của Nhân tộc tự nhiên đã được gửi đến trước mặt Tây Phương Nhị Thánh, nhưng họ không mấy để ý.

Dù sao, Tây Phương Nhị Thánh sau khi thành Thánh đã phát hạ đại hoành nguyện với Thiên Đạo, nhưng lại kết rất nhiều nhân quả, nếu

không thể dẫn dắt Tây Phương cường thịnh, có thể sẽ phải chịu nhân quả nghiệp lực của Thiên Đạo.

Vì vậy, vừa mới thành Thánh, Tây Phương Nhị Thánh đã bắt đầu bận rộn tu bổ các linh mạch ở Tây Phương Đại Địa, không có thời gian để tham gia đại điển khai quốc của Nhân tộc.

Trong khoảnh khắc Đại Đạo xuất hiện, toàn bộ Hồng Hoang đều theo đó chấn động, không chỉ Tây Phương Nhị Thánh, ngay cả Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ ở Côn Luân Sơn trong lòng cũng chấn động, không dám có chút mạo phạm nào. .....

Ngoài Hồng Hoang có Tam Thập Tam Trọng Thiên, phía sau Tam Thập Tam Trọng Thiên chính là Hỗn Độn Thế Giới, nơi đây tràn ngập khí tức Hỗn Độn vô biên, khí tức Hỗn Độn hùng dũng bành trướng có thể xé nát bất kỳ vật chất nào trên thế gian thành hư vô.

Ở đó, sâu trong Hỗn Độn, ngay cả đại địa Hỗn Độn cũng không tồn tại nữa, nhưng ở một nơi như vậy, lại có một tòa cung điện khổng lồ đứng sừng sững.

Cung điện khổng lồ, tràn ngập một tầng hào quang huyền bí, bao phủ toàn bộ cung điện, vô số khí tức Hỗn Độn chạm vào cỗ huyền quang đó, đều bị đẩy ra ngoài.

Cung điện toàn bộ kiến trúc bằng kim ngọc thạch, có một đạo trường khổng lồ, trên chính điện của đạo trường, có một tấm biển, trên đó viết: "Tử Tiêu Cung".

Tử Tiêu Cung, chính là đạo trường của Đạo Tổ Hồng Quân, thế nhân đều biết, nhưng kể từ khi Đạo Tổ hợp đạo, Tử Tiêu Cung đã ẩn mình trong Hỗn Độn, nếu không có Tử Tiêu Cung chỉ dẫn, bất kỳ ai cũng không thể tìm thấy sự tồn tại của nó.

Bên trong Tử Tiêu Cung, vô tận huyền quang chiếu rọi, một cỗ

đạo vận pháp tắc thâm thúy tràn ngập cả thiên địa, một lão giả mặc đạo bào màu tím, khoanh chân ngồi trên đài cao, hư vô phiêu miểu.

Đột nhiên, lão đạo đó bỗng chốc mở đôi mắt, trong mắt lưu chuyển một cỗ tử ý.

"Nhân tộc." Hồng Quân khẽ lẩm bẩm một câu, lông mày khẽ nhíu lại, cũng không biết đang nghĩ gì.

Lâu sau, Hồng Quân khẽ lắc đầu, "Đại Đạo, suy cho cùng vẫn ẩn mình, Nhân tộc được Đại Đạo thừa nhận, nhưng trong Hồng Hoang suy cho cùng vẫn khó tiến lên." Quan hệ xa không bằng quản lý gần, Hồng Hoang khai tịch, Thiên Đạo hiện, Đại Đạo ẩn.

Đại Đạo có thể giáng lâm Hồng Hoang một lần, nhưng không thể tồn tại mãi mãi, Hồng Hoang này suy cho cùng vẫn do Thiên Đạo nắm giữ.

Chương 117

"Nếu biết an phận thủ thường, trở thành nhân vật chính của Thiên Đạo, có lẽ sẽ không có nhiều chuyện như vậy, tương lai vận mệnh sẽ ra sao, suy cho cùng khó mà dự liệu." Nhân tộc sẽ trở thành nhân vật chính của thiên địa Hồng Hoang, Thánh Nhân còn không biết, nhưng Hồng Quân hợp đạo với Thiên Đạo thì sao có thể không rõ.

Giờ đây Nhân tộc được Đại Đạo thừa nhận để thành lập Thánh Đình, nhìn uy vũ bất phàm, có thể tranh giành quyền nắm giữ Hồng Hoang với Thiên Đạo, nhưng suy cho cùng Nhân tộc không thể sánh bằng Thiên Đạo, giờ đây lại càng mất đi tư cách là chính thống chủ nhân của thiên địa Hồng Hoang trong tương lai, Nhân tộc như vậy có lẽ sẽ nhanh chóng bị tiêu diệt giữa thế gian.

Hồng Quân cũng không quá chú ý, y đã là tồn tại cấp Bàn Cổ, khó có chuyện gì có thể thu hút sự chú ý của y, chẳng mấy chốc, y liền một lần nữa nhắm đôi mắt. .....

Thiên địa chấn động, con mắt kim sắc khổng lồ đó, mang theo ánh mắt thẩm định, nhìn về phía Lâm Dương trên Tế Thiên Đài.

"Oanh long long!" Vô tận uy thế chấn động, đạo vận huyền quang ùn ùn ngưng tụ trên con mắt kim sắc đó, một đạo kim sắc lôi đình từ đó thai nghén.

Kim sắc thần lôi, ẩn chứa một đạo huyền hoàng chi lực, sức mạnh ngưng tụ trong đó, hình thành một cỗ khí tức cường đại.

Kim sắc thần lôi chỉ có trăm trượng, nhưng khi hình thành, một cỗ sức mạnh hủy diệt thiên địa dập dờn, sắc mặt vô số đại năng giả đều hiện lên vẻ kinh sợ, toàn thân tiên quang lấp lánh không tự chủ đều bày ra tư thế phòng ngự.

Ngay cả Trấn Nguyên Tử và Minh Hà Lão Tổ cùng các Chuẩn Thánh khác cũng không ngoại lệ, sắc mặt tràn đầy vẻ ngưng trọng.

"Oanh long long!" Đại Đạo chí công, nhưng có cầu ắt sẽ được tranh thủ.

Lâm Dương sắc mặt ngưng trọng, vung tay một cái, Không Động Ấn và Phong Thần Bảng lập tức rơi vào tay trái và tay phải y, kim quang lấp lánh, Khí Vận Kim Long khủng bố, một lần nữa hiện ra.

Khí Vận Kim Long ngưng tụ, khí tức khủng bố trấn áp thiên địa, không chỉ vậy.

Trong khoảnh khắc Khí Vận Kim Long ngưng tụ, toàn thân Lâm Dương dũng động một cỗ khí tức huyền hoàng ngập trời, khí tức lan tỏa, lập tức hội tụ về phía Cửu Trảo Kim Long trên bầu trời.

"Ngao hống!" Cửu Trảo Kim Long lập tức ngẩng đầu gầm thét một tiếng, một cỗ khí tức thâm thúy lan tỏa khắp chư thiên, tất cả đại năng giả trong khoảnh khắc đều hiện lên vẻ chấn kinh.

"Oanh long long!" Lôi đình trên bầu trời, đột nhiên giáng xuống, trăm trượng lôi đình rơi xuống, uy lực khủng bố trên đường đi xé nát từng tấc không gian.

Lâm Dương toàn thân dũng động một cỗ khí chất đế vương bá lăng thiên hạ, ánh mắt tràn ngập uy nghiêm vô biên, loại khí chất cao hơn vạn vạn người đó.

"Oanh!" Kim sắc thần lôi giáng xuống, va chạm với Khí Vận Kim Long đang bay lượn, uy thế khủng bố lập tức lan tỏa khắp chư thiên đại địa, dư ba dập dờn thiên địa.

Lâm Dương sắc mặt ngưng lại, "Thật mạnh, nhưng không vượt quá cấp độ Chuẩn Thánh." Khảo nghiệm của Đại Đạo Lâm Dương không sợ, Đại Đạo chí công vô tư, đã có khảo nghiệm, thì tuyệt đối

không thể vượt quá giới hạn mà y có thể chịu đựng quá nhiều.

Thần lôi cường đại, ít nhất cũng tương đương với một đòn toàn lực của Chuẩn Thánh hậu kỳ.

"Ngao hống!" Giữa vô tận uy thế, toàn thân rồng phát ra kim mang lấp lánh, nhưng cũng không thể che giấu những vết thương tàn khuyết trên cơ thể, trên thân rồng khổng lồ đầy vết rách.

"Oanh long long!" Một đòn thần lôi giáng xuống không thành, thần lôi trên bầu trời lại một lần nữa ngưng tụ, chỉ là lần này không chỉ một đạo mà là hàng trăm đạo.

"Tích lý ba lạp!" Lôi đình thai nghén, bỗng chốc ầm ầm giáng xuống.

Lâm Dương sắc mặt ngưng lại, khống chế vạn trượng Khí Vận Chân Long một lần nữa lao lên đối kháng.

Không Động Ấn và Phong Thần Bảng ngưng tụ khí vận vô thượng của Nhân tộc, tuy chưa hoàn toàn định nền tảng Thánh Đình, nội tình chưa đủ sâu dày, nhưng dưới sự khống chế của Lâm Dương, lại có uy thế vô cùng.

Uy thế lan tỏa trên trời xanh, kim sắc quang huy chiếu rọi thiên địa, dư ba dập dờn khiến nội tâm vô số đại năng giả đều giật thót, bởi vì chỉ riêng cỗ uy thế đó, đã tiếp cận trình độ Chuẩn Thánh đỉnh phong.

"Ngao hống!" Một tiếng rồng ngâm vang lên, tuy cao ngất, nhưng không còn vẻ thần dũng như trước, ngược lại tràn ngập một cỗ suy yếu vô cùng nồng đậm.

Lâm Dương sắc mặt hơi tái nhợt, khí vận kim long bản nguyên từ khí vận trên người y, khí vận bị tổn thương y lập tức cảm nhận được.

Thái Thanh Thánh Nhân, Nữ Oa Nương Nương trong khoảnh khắc

đó sắc mặt đều ít nhiều có chút động dung.

Đặc biệt là Thái Thanh Thánh Nhân, ánh mắt khẽ nheo lại, thầm nghĩ: "Chỉ trong thời gian chưa đến vạn năm, từ một con kiến càng mà trưởng thành đến độ cao như ngày nay!" Mấy nghìn năm trước, Thái Thanh Lão Tử đã từng gặp Lâm Dương, lúc đó Lâm Dương chỉ là một Đại La Kim Tiên hậu kỳ, trong thời gian ngắn ngủi chưa đến mấy nghìn năm, y đã trở thành Chuẩn Thánh khiến người ta kinh ngạc, nhưng càng khiến người ta khó tưởng tượng hơn, là trong thời gian ngắn ngủi mấy nghìn năm, Lâm Dương không chỉ đạt đến tu vi Chuẩn Thánh.

Mà chiến lực bùng phát của y, khủng bố đến nhường nào, là chuyện khó có thể tưởng tượng được.

Khí Vận Kim Long tan vỡ, nhưng cuối cùng Lâm Dương đã vượt qua khảo nghiệm của Đại Đạo.

Trên bầu trời, một đạo kim quang từ con mắt vàng khổng lồ chiếu xuống, bao bọc Lâm Dương trong đó.

Kim sắc quang mang bao phủ khắp đại địa, giữa thiên địa, còn có một cỗ khí tức mơ hồ, hội tụ về phía y.

Lâm Dương tắm mình trong kim quang, uyển như một vị thần linh giữa thiên địa, đôi mắt tuấn lạnh tràn ngập bá đạo cao quý.

Lâm Dương vung tay, trải Phong Thần Bảng ra, lộ ra mặt giấy trắng, ngón tay vung lên, một hàng chữ lập tức hiện ra phía trên.

"Đại Càn Chi Chủ, Lâm Dương." Hàng chữ này không phải gì khác, chính là văn tự truyền thừa mà Lâm Dương đã sáng tạo trước đây, văn tự truyền thừa được Thiên Đạo thừa nhận, khi giáng xuống, một cỗ khí vận trắng bạc mênh mông, đột nhiên dâng lên, ùn ùn hội tụ về phía Phong Thần Bảng.

Được khí vận hùng hậu gia trì, Lâm Dương trong khoảnh khắc liền cảm nhận được một cỗ sức mạnh dồi dào dũng nhập vào cơ thể, loại sức mạnh khủng bố rộng lớn đó, khi xuất hiện đã du đãng khắp toàn thân y, cuối cùng ùn ùn dũng nhập vào trong vũ trụ nội khiếu của y.

Vài chục hơi thở sau, một cỗ khí tức càng thêm khủng bố, từ trong cơ thể Lâm Dương bùng phát ra, khí cơ quét ngang toàn bộ Thánh Địa Nhân tộc.

"Chuẩn Thánh trung kỳ!" "Chỉ dựa vào khí vận gia trì, đã đột phá Chuẩn Thánh trung kỳ, cũng quá khủng bố rồi." "....." Sự đố kỵ hiện rõ trên khuôn mặt của tất cả mọi người, tu luyện, hàng triệu hàng tỷ năm như một ngày, gần như không có chút tiến bộ nào, nhưng Lâm Dương này, xuất thế được bao lâu, chỉ trong mấy vạn năm ngắn ngủi, đối với đại năng giả Hồng Hoang, thậm chí thời gian đánh một giấc còn không đủ, nhưng trong thời gian ngắn ngủi đó, tu vi lại đột phá mạnh mẽ, vượt qua tất cả mọi người.

Thánh Đình, không giống như Yêu tộc hay Vu tộc, hoặc là các đạo thống được hình thành, mà là chân chính vì thiên hạ chúng sinh, nhân nhân như long.

Chương 118

Mỗi người dân của Đại Càn Hoàng Triều, đều có thể nhận được sự gia tăng khí vận từ Đại Càn Hoàng Triều, đây chính là sự khác biệt chân chính giữa Thánh Đình và các thế lực đạo thống.

Trước đó, Lâm Dương đã là Nhân Vương, nắm giữ năm phần khí vận Nhân tộc, cộng thêm cả tộc thành lập Thánh Đình, Đại Càn Hoàng Triều vừa mới thành lập, đã là cấp Đế Triều, khí vận ẩn chứa trong đó có thể tưởng tượng được.

Đột nhiên, Lâm Dương quay đầu nhìn về phía tất cả mọi người phía sau, từ từ mở lời: "Phụng thiên thừa vận, Đế Hoàng chiếu viết: Trẫm khai sáng Đế Triều, kiến lập trật tự, là Đế Hoàng của Nhân tộc, từ nay về sau kiến lập trật tự vô thượng." "Đế Hoàng chí tôn, không thể xúc phạm, đất đai nằm trong vương thổ không ai không phải vương thần, Thiên Đạo có trật tự Nhân tộc cũng có trật tự." Đế Triều thành lập, tự nhiên không thể không có trật tự, nếu vẫn tản mạn như trước, trật tự vương quyền cũng cần được thiết lập theo thế.

Từng điều trật tự nghiêm khắc được thiết lập, so với trật tự Nhân tộc trước đây càng thêm nghiêm ngặt, vương quyền cao hơn tất cả quyền thế, dưới Đại Càn Hoàng Triều tất cả đều lấy Lâm Dương làm tôn.

Khi từng câu từng chữ của Lâm Dương thốt ra, cả thiên địa đều dũng động một cỗ huyền diệu khó tả, vô luận trên Tế Thiên Đài hay dưới Tế Thiên Đài, phàm là Nhân tộc, lúc này đều đồng loạt quỳ rạp xuống đất.

"Ngô Hoàng Thánh Thọ Vô Cương!" "Ngô Hoàng Thánh Thọ Vô Cương!" "....." Thánh Thọ Vô Cương, là lời tán dương đối với

Thánh Nhân, nhưng vào khoảnh khắc này, lại được dùng cho Lâm Dương, thế nhưng lúc này, vô luận vô số đại năng giả hay Thái Thanh Thánh Nhân, Nữ Oa Thánh Nhân trên bầu trời, đều không cảm thấy có gì sai.

Đại Càn Hoàng Triều, tuần phủ đại thiên Hồng Hoang, bản chất của nó đã siêu thoát cảnh giới của Thánh Nhân và ngang hàng với Thiên Đạo.

Lâm Dương là chủ của Đại Càn, dùng lời Thánh Thọ Vô Cương tự nhiên không có gì không thể.

Làm xong mọi việc, Lâm Dương khẽ mỉm cười, tay phải cầm Nhân tộc chí bảo Không Động Ấn, ấn một cái lên Phong Thần Bảng, từ nay về sau Phong Thần Bảng chính là thánh chỉ của Đại Càn Hoàng Triều.

"Ngao!" Trong chốc lát, chỉ thấy con kim sắc Cửu Trảo Thần Long đó, từ trên thánh chỉ dũng xuất, dũng nhập vào trời xanh một lần nữa ngưng tụ.

Cửu Trảo Kim Long, là khí vận của Đại Càn Hoàng Triều ngưng tụ, so với Cửu Trảo Kim Long trước đây chỉ do khí vận tự thân của Lâm Dương ngưng tụ còn khủng bố hơn, thần thái càng thêm bá khí.

Đầu rồng như lạc đà, sừng như nai, mắt như thỏ, tai như trâu, cổ như rắn, bụng như thận, vảy như cá chép, móng như chim ưng, bàn chân như hổ, trên lưng có tám mươi mốt vảy, đều là số dương cửu cửu.

Chỉ thấy con Cửu Trảo Kim Long cực kỳ thần vận này, bay lượn trong mây lành, từng vảy rồng vàng óng ánh, từng sợi râu rồng đều hiện rõ, vạn luồng kim quang lấp lánh trên thân rồng, thân rồng uốn lượn, cong cổ ngẩng đầu bay vút lên không trung.

Kim long cao đến vạn trượng, xa xưa không thể sánh bằng, sau khi kim long lượn vài vòng trên Thánh Địa Nhân tộc, liền trực tiếp ẩn mình khỏi tầm mắt thế nhân.

Không ít đại năng giả có mặt, ẩn nhập vào thiên cơ, tự nhiên hiểu rằng, Khí Vận Kim Long không hề biến mất, mà đang lượn quanh toàn bộ Thánh Địa Nhân tộc.

Được Khí Vận Kim Long che chở, Thánh Địa Nhân tộc sẽ trở thành một mảnh phúc địa, linh khí thiên địa nồng đậm tuyệt đối không thua kém bất kỳ nơi nào ở Hồng Hoang, đó cũng là lợi ích mà khí vận mang lại.

"Đại điển khai quốc, hóa ra mục đích của Nhân tộc, khai tịch ra một vận triều cường thịnh, lại có thể thay Thiên Đạo chấp pháp." Lúc đó, các đại năng Hồng Hoang có mặt, vô cùng kinh ngạc, trên mảnh đất của Nhân tộc, được khí vận Nhân tộc kiên trì, bất kỳ dân chúng nào của Đại Càn Hoàng Triều cũng sẽ trở nên càng mạnh mẽ hơn.

"Phụng thiên thừa vận, đại thiên tuần thủ, thiên mệnh sở quy, đại thiên chấp pháp." Lâm Dương cao giọng chấn động, uyển như hồng chung vang vọng bên tai vô số người, tất cả mọi người trong lòng đều thở dài, hiểu rằng, sự trưởng thành của Nhân tộc, sẽ vượt xa tưởng tượng của họ.

Nhân tộc tuy không thể sánh bằng Yêu Đình, hoặc Vu tộc, nhưng Thánh Đình lại khiến tiềm lực của Nhân tộc trở nên mạnh mẽ hơn.

Đặc biệt, hiện nay thực lực tổng thể của Nhân tộc, vô cùng cường đại, trong đó Chuẩn Thánh trung kỳ đã có hai vị, có lẽ không bao lâu nữa, mượn khí vận Nhân tộc, sẽ sinh ra nhiều cường giả hơn nữa.

Trong Hồng Hoang, vận triều đầu tiên ngang trời xuất thế, vô luận Bàn Cổ Tam Thanh, Nữ Oa hay Tây Phương Nhị Thánh, sắc mặt đều có chút khó coi.

Nhân tộc thành lập Thánh Đình, địa vị nghiễm nhiên đại biến, trong đó chủ của Đại Càn Hoàng Triều Lâm Dương, càng không cần nói nhiều, phụng thiên thừa vận, theo nghĩa nghiêm ngặt, địa vị không thua kém Thiên Đạo.

Nhân tộc đại thiên tuần thủ, có cần thiết phải có Thánh Nhân tồn tại nữa không?

Điều quan trọng nhất, hiện nay khí vận hùng hậu của Thánh Đình Nhân tộc đã thành lập, ngay cả Thánh Nhân nhìn vào cũng phải đỏ mắt. .....

Nhân tộc thành lập Thánh Đình, khiến toàn bộ Hồng Hoang đều theo đó chấn động, bởi vì tin tức thực sự quá kinh người.

Phải biết rằng trong Hồng Hoang, Thiên Đạo cao hơn chúng sinh, nay Nhân tộc thành lập Thánh Đình, đại thiên tuần thủ Hồng Hoang đại địa, nghiễm nhiên đã chạm đến uy nghiêm của Thiên Đạo, khiến uy thế của Thiên Đạo trở nên có chút nhỏ bé.

Thiên Đạo không có trí tuệ, không thể nhắm vào Đại Càn Hoàng Triều, dù sao, thân phận của Đại Càn Hoàng Triều, là được Đại Đạo thừa nhận, không phải dạng tầm thường.

Nhưng Thiên Đạo sẽ không nhắm vào Đại Càn Hoàng Triều, không có nghĩa là Thánh Nhân sẽ không.

Lâm Dương, là chủ của Đại Càn Hoàng Triều, trên Hồng Hoang, thân phận ngang hàng với Thiên Đạo, nhìn có vẻ cao quý, nhưng lại ẩn chứa mối họa lớn.

Phải biết rằng, Thiên Đạo Hồng Hoang còn có Hồng Quân chấp chưởng, hợp đạo với Thiên Đạo, nắm giữ Thiên Đạo, cũng là hóa thân của Thiên Đạo, sao có thể dung thứ cho sự tồn tại như Đại Càn Hoàng Triều.

Nhưng, đó chỉ là suy đoán của Lâm Dương, hiện nay Đại Càn Hoàng Triều thực sự quá nhỏ yếu, căn bản không thể khiến Hồng Quân ra tay, càng không thể thật sự tranh giành quyền nắm giữ Hồng Hoang với Thiên Đạo, tất cả những gì y làm hiện nay, chỉ là để gieo mầm cho tương lai.

Lâm Dương tự nhiên không biết, vì sự xuất hiện của Đại Càn Hoàng Triều, đã gây ra động tĩnh lớn đến nhường nào trong Hồng Hoang, lúc này y còn có một bước cuối cùng phải làm.

Lâm Dương cao giọng dương thánh chỉ, lớn tiếng quát: "Đây là thánh chỉ của Đại Càn Hoàng Triều, phàm là chân danh dung nhập vào đó, thì dù có ngã xuống, vẫn có thể từ đó phục sinh.

Từ nay về sau, bất kỳ ai có công, đều có thể nhập triều làm quan, có thể lưu lại danh tính trên đó!" Để kiến lập Thánh Đình, nhất định phải có Phong Thần Bảng, Tế Thiên Đài, và Nhân Hoàng Ngọc Tỷ, không thể dùng các vật phẩm khác thay thế, đều là vì ba vật phẩm này đều có tầm quan trọng mật thiết đối với toàn bộ Thánh Đình.

Tế Thiên Đài, gánh vác thiên ý của dân chúng, truyền thừa nơi khí vận của toàn bộ Thánh Đình, nếu không có vật này căn bản không thể khai sáng Thánh Đình.

Thánh chỉ đối với Thánh Đình càng quan trọng hơn, không chỉ dùng để sách phong quan chức, mà còn có thể bảo tồn chân linh của thần tử, khiến họ phục sinh, công dụng vô cùng lớn.

Còn về Nhân Hoàng Ngọc Tỷ, càng không cần nói nhiều, là nơi khí vận của toàn bộ Thánh Đình hội tụ, nếu không có Ngọc Tỷ trấn áp khí vận, sự tồn tại của Thánh Đình sẽ không có ý nghĩa gì.

Đó cũng là lý do vì sao không có ba thần vật này thì không thể khai sáng Thánh Đình, vô số đại năng giả Hồng Hoang dù muốn tham gia một chân, nhưng chờ đến khi hiểu rõ, sẽ biết được sự gian nan trong

việc khai sáng Thánh Đình.

Thậm chí không chỉ vậy, Lâm Dương nắm giữ Phong Thần Bảng, có thể cảm nhận được lòng trung thành của thần tử, chỉ có đồng tâm hiệp lực mới có thể kiến tạo Thánh Đình vô thượng.

Chương 119

Lâm Dương trải thánh chỉ ra, trên thánh chỉ đứng đầu chỉ có một người, lúc này, việc sách phong chân chính mới vừa bắt đầu.

Trên Tế Thiên Đài, ánh mắt tất cả mọi người đều nhìn về phía Lâm Dương, vô luận là ai, đều không sợ cái chết, tu vi càng cao lại càng sợ hãi, Nhân tộc cũng không ngoại lệ, nếu có thể đạt được trường sinh bất tử, ai lại không muốn chứ?

Lâm Dương sắc mặt nghiêm nghị, đầu ngón tay khẽ nhấc lên, trên thánh chỉ hiện ra một chữ "Đại", sau đó y dùng Không Động Ấn ấn sâu xuống thánh chỉ.

"Đại Càn Chi Hậu, Thường Nga." Lâm Dương trầm ngâm nói: "Phụng thiên thừa vận, thánh dụ sắc viết, sách phong Đại Càn Hoàng Hậu Thường Nga." Lời vừa dứt, Thường Nga trên Tế Thiên Đài, trong khoảnh khắc liền hiện ra một cỗ khí cơ, dung nhập vào thánh chỉ trong tay Lâm Dương.

Cũng vào khoảnh khắc đó, vô tận khí vận dũng động, cỗ khí vận này tuy không hùng hậu như khí vận trước đây của Lâm Dương, nhưng cũng không nhỏ, đủ một phần mười tổng lượng khí vận hiện tại của Nhân tộc.

Khí vận khủng bố quán chú vào cơ thể Thường Nga đang đứng trên Tế Thiên Đài, người vốn trong trắng uyển như tiên nữ, lúc này uyển như một nữ thần, toàn thân tắm mình trong ánh sáng trắng ngần, một cỗ khí thế thâm thúy không ngừng dâng lên.

"Oanh long long!" Tư chất của Thường Nga cũng bất phàm, tu vi trước đó đã là Kim Tiên đỉnh phong, cách Thái Ất Kim Tiên chỉ một đường, vào khoảnh khắc này dưới sự xung kích của khí vận hoàng

triều, tất cả nghiệp chướng của bản thân đều tiêu tan, trong nháy mắt liền đột phá bình cảnh Kim Tiên, bước vào cấp độ Thái Ất Kim Tiên.

Khí tức đó sau khi bước vào Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong, sức mạnh khí vận mới từ từ giảm xuống, nhưng hậu kình đó lại không hề giảm đi bao nhiêu.

Đột phá nhờ khí vận có hiệu quả như công đức, nhưng so với công đức, tai họa sau đó lại nhỏ hơn một chút, bởi vì chỉ cần dựa vào khí vận, mỗi người đều có thể phát huy ra một trăm phần trăm thực lực của bản thân.

Đặc biệt là Lâm Dương, nắm giữ công đức chí bảo, nếu bùng phát, ít nhất có thể tăng cường gấp đôi chiến lực một cách không cần lý do, từ nay về sau, nội tình sẽ càng thêm sâu dày.

Chờ đến khi Thường Nga hấp thu xong khí vận, toàn thân nàng đều dũng động một cỗ khí tức đáng sợ, quét ngang toàn bộ Thánh Địa Nhân tộc.

Đồng thời, một cỗ khí tức mơ hồ từ trong cơ thể nàng dũng nhập lên trời xanh, hiện ra từng đạo khí cơ mơ hồ, đó chính là kiếp nạn đột phá Đại La Kim Tiên.

"Oanh long long!" Một đạo kiếp vân hùng hậu ngưng tụ trên bầu trời, lấp lánh uy thế hủy diệt thiên địa, khiến vô số người kinh hãi.

"Hanh!" Lâm Dương ngẩng đầu nhìn về phía đám mây đen đang ngưng tụ trên trời, hừ lạnh một tiếng, trực tiếp dương Nhân Hoàng chí bảo Không Động Ấn, oanh kích về phía kiếp vân đang dần ngưng tụ trên đỉnh trời.

"Oanh!" "Ngao!" Biển vàng kim xung kích, hóa thành vô tận gợn sóng, dũng mãnh lao về phía kiếp vân trên đỉnh trời.

Khí vận Nhân Hoàng oanh kích về phía đám mây đen trên bầu trời,

một cỗ khí cơ mơ hồ bỗng chốc nổ tung, vô tận khí cơ nổ tung, kiếp vân dưới khí vận nổ tung, ầm ầm tiêu tán.

Vô số đại năng giả đều chú mục, sắc mặt sững sờ, còn có chút chấn kinh, phải biết rằng kiếp nạn Đại La Kim Tiên, là kiếp nạn lớn nhất mà tiên nhân cần phải trải qua.

Ai mà sắp bước vào Đại La Kim Tiên, không phải thập tử nhất sinh, chuẩn bị nhiều mặt mới dám độ kiếp, muốn nhúng tay vào kiếp nạn đó, ngay cả Chuẩn Thánh cũng khó lòng nhúng tay.

Thế nhưng, kiếp vân trước mặt Nhân Hoàng Lâm Dương, lại trong khoảnh khắc bị xua tan.

Trong số những người quan lễ Thánh Địa Nhân tộc, không chỉ có nhiều đại năng giả, mà còn có vô số tán tiên Hồng Hoang.

Tán tiên là gì, chính là một nhóm người "ba không": không linh bảo, không linh dược, không động thiên phúc địa, muốn tu luyện với họ không nghi ngờ gì là càng khó khăn hơn.

Để có thể tiêu dao thiên địa, họ từ bỏ việc gia nhập các thế lực khác.

Trong số tán tiên Hồng Hoang, cũng không ít người tu vi đã đến Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong, so với những người khác, những tán tiên Hồng Hoang này càng khó tránh khỏi độ kiếp, kiếp nạn.

Vì vậy, khi nhìn thấy Lâm Dương có được năng lực như vậy, trong mắt một số người hiện lên một tia tinh quang.

Lâm Dương xua tan kiếp vân trên trời, thu Không Động Ấn lại.

Đại Càn Hoàng Triều gánh vác ý chí Đại Đạo, địa vị ngang hàng với Thiên Đạo, kiếp nạn là do ý chí Thiên Đạo hóa thành.

Lâm Dương vận dụng khí vận Đại Càn Hoàng Triều, tự nhiên có

thể oanh tan kiếp vân, nhưng cảnh tượng đó rơi vào mắt người khác lại không giống nhau.

Nhưng Lâm Dương hiển nhiên không để ý nhiều như vậy, đầu ngón tay y vung lên, chỉ là lần này lại viết hàng chục cái tên, rồi mới ấn sâu Ngọc Tỷ lên thánh chỉ.

"Công thần Đại Càn. ....." "Toại Nhân Thị, Hữu Sào Thị, Truy Y Thị." "Quân đoàn thứ nhất Huyền Viên." "Quân đoàn thứ hai Thần Nông." "Quân đoàn thứ ba, Tư Pháp Thiên Thần, Lưu Trầm Hương." "....." Đây đều là những tồn tại có chiến lực đỉnh cao của Nhân tộc hiện tại, ít nhất đều có tu vi Thái Ất Kim Tiên, và mỗi người đều có tư chất phi phàm, được khí vận quán chú, tu vi đã trải qua sự thay đổi long trời lở đất.

Hàng chục đạo khí vận giáng xuống, trong đó phản ứng kịch liệt nhất chính là Lưu Trầm Hương.

Ban đầu tu vi của Lưu Trầm Hương đã ở đỉnh phong Chuẩn Thánh sơ kỳ, nay dưới sự quán chú của khí vận hùng hậu, khí tức toàn thân y một trận co rút, rồi lại bành trướng, liền trực tiếp đột phá vào cảnh giới Chuẩn Thánh trung kỳ.

Uy thế hùng hậu lại một lần nữa quét qua, gần như tất cả các đại năng giả Hồng Hoang đến quan lễ đều có vẻ mặt tê dại nhìn vô số Nhân tộc trên Tế Thiên Đài.

Trong lòng đầy đố kỵ, thậm chí hận không thể thay thế họ.

Tu hành tiên đạo, đại nghị lực, đại cơ duyên, đại pháp lực không thể thiếu một, nhưng tất cả mọi người đều hiểu, trong đó đại cơ duyên mới là quan trọng nhất.

Có lẽ khổ tu hàng tỷ năm tu vi vẫn không tiến bộ, nhưng người khác chỉ cần có chút cơ duyên, liền có thể lập tức đột phá, đó là sự

khác biệt.

Trong đó Nhân tộc Tam Tổ và những người khác tu vi đều trong khoảnh khắc đột phá cảnh giới Đại La Kim Tiên, bao gồm cả hơn chục tồn tại đỉnh cao của Nhân tộc, đều đồng loạt đột phá.

"Oanh long long!" Từng đám kiếp vân, ngưng tụ trên đỉnh trời, Lâm Dương như thường lệ, trực tiếp huy động Không Động Ấn, oanh tan kiếp vân trên bầu trời.

Lần này liên tiếp xua tan hàng chục đạo kiếp vân, nhưng lại hoàn toàn không cùng cấp độ với một đạo kiếp vân trước đó.

Lâm Dương tự nhiên cũng thấy những lời bàn tán phía dưới, cùng với ánh mắt động lòng của vô số tán tu Hồng Hoang, y mỉm cười, sau đó lại tiếp tục viết lên thánh chỉ.

Chương 120

Trong khoảnh khắc, Lâm Dương lại trực tiếp viết xuống hàng nghìn tên, khi Không Động Ấn giáng xuống, trên thánh chỉ, dũng động một cỗ khí cơ, ẩn nhập vào cơ thể tất cả mọi người.

Trên toàn bộ Tế Thiên Đài, dũng động vô tận hoàng đạo khí vận kim huy, càng có hàng nghìn đạo khí cơ theo đó không ngừng dâng lên.

Mỗi khi trên Phong Thần Bảng có thêm một cái tên, liền có một đạo khí vận quán chú giáng xuống.

Những người có thể lên Phong Thần Bảng, đều là những tồn tại có công lao trọng đại đối với Nhân tộc, đối với điều này, Lâm Dương cũng sẽ không keo kiệt.

Đạo khí vận được tất cả Nhân tộc ngưng tụ, nhưng lại không thuộc về khí vận Nhân tộc, mà thuộc về khí vận Đại Càn Hoàng Triều.

Được khí vận quán chú, không chỉ tu vi được đề thăng, đồng thời, còn được hưởng khí vận khai quốc của Đại Càn Hoàng Triều.

Đại Càn Hoàng Triều đứng vững không đổ, thì có thể từ trong Đại Càn Hoàng Triều mà thu được khí vận liên tục, theo tổng thể khí vận của Đại Càn Hoàng Triều dâng lên, khí vận tự thân cũng sẽ được gia tăng rất lớn, đó là diệu dụng của Thánh Đình.

"Ngô Hoàng Thánh Thọ Vô Cương, nguyện Ngô Hoàng phụng thiên thừa vận, đại thiên tuần thú, phúc trạch thiên hạ!" Cùng với tiếng hô đồng thanh của Nhân tộc, thiên địa chấn động theo đó từ từ lắng xuống, dưới đó, toàn bộ đại điển khai quốc từ từ khép lại.

Lâm Dương lúc này sắc mặt tràn đầy vẻ không thể xâm phạm,

như là tồn tại cao quý nhất thế gian, uy nghi tràn ngập khắp đại địa vô hạn.

Từ nay về sau, y chính là Đế Hoàng của Đại Càn Hoàng Triều, gánh vác ý chí Đại Đạo, thân phận tôn quý không kém gì Thánh Nhân, một chúng đại năng giả phía dưới đều không tự chủ cúi đầu.

"Ngô đẳng tham kiến Nhân Hoàng!" Vô số người đều hướng về phía Lâm Dương toàn thân tắm mình trong kim quang trên Tế Thiên Đài mà khấu đầu.

Không chỉ là sự thừa nhận vị trí Nhân Hoàng của Lâm Dương, mà còn là sự tôn kính đối với cường giả.

Trên bầu trời, Nữ Oa ánh mắt phức tạp nhìn về phía Lâm Dương, khẽ mở lời nói: "Vì đại điển khai quốc của Nhân tộc đã kết thúc, vậy bản cung xin cáo từ trước." "Cung tống Thánh Mẫu!" "Cung tống Nữ Oa Nương Nương." Tất cả Nhân tộc trong khoảnh khắc đều hướng về phía Nữ Oa trên đỉnh trời mà hành lễ, cùng hành lễ với nàng có vô số đại năng giả Hồng Hoang.

Nữ Oa dù sao cũng là Thánh Nhân, cao hơn chúng sinh, là hóa thân của Thiên Đạo, lời nói và hành động đều cần được báo đáp bằng sự cung kính.

Sau khi Nữ Oa rời đi, Thái Thanh Lão Tử cũng không ở lại lâu, Lão Tử rời đi, nhưng lại không chào hỏi bất kỳ ai, thân hình trực tiếp tiêu biến vào bầu trời vẫn còn uy thế tàn dư.

"Cung tống Giáo Chủ!" "Cung tống Thái Thanh Thánh Nhân!" Thái Thanh kiến lập Nhân Giáo, giáo hóa Nhân tộc, Nhân tộc ôm lòng kính trọng đối với Thái Thanh tự nhiên phải hành lễ bái.

Lâm Dương ngẩng đầu nhìn về phía Thánh Nhân đã biến mất trên trời xanh, tức khắc vung tay một cái, quát lớn: "Chư vị khách quan lễ

Nhân tộc, vì chủ nhân chuẩn bị tiên quả quỳnh tương." "Hoa lạp lạp!" Đại điển khai quốc của Nhân tộc kết thúc, từng món tiên trân phun ra từng đạo linh khí, rượu quỳnh tương được nấu từ gạo Long Nha Mễ tỏa ra một cỗ hương thơm nồng đậm.

Từ khi Long Nha Mễ được trồng đại trà, Lâm Dương đã dùng Long Nha Mễ nấu rượu.

Trong thế giới này, môi trường nấu rượu được kiểm soát càng tốt hơn, hương rượu bay xa, uống vào tan chảy, Lâm Dương cũng khá thích uống.

"Rượu ngon!" Một tiếng quát lớn từ khu vực Vu tộc truyền ra, âm thanh thô ráp như sấm nổ, khiến không ít người nhíu mày, nhưng đối mặt với Vu tộc, lại không ai dám nói nhiều.

Rượu đối với Vu tộc là một đại kinh hỉ, cũng không quá đáng khi gọi là chí bảo, chỉ là số lượng người đến quan lễ lần này quá đông, tự nhiên không thể dâng lên quá nhiều.

Trong vài chục hơi thở ngắn ngủi, trên bàn của Vu tộc, số rượu được dâng lên đã bị uống hết sạch.

Cùng với việc rượu được uống hết, trong chốc lát, những người Vu tộc liền làm ầm ĩ lên: "Quỳnh tương đâu?

Hết rồi, Nhân tộc sao keo kiệt vậy, cho thêm một chút đi." Trong Vu tộc truyền ra tiếng ồn ào, hiển nhiên là chê rượu và thức ăn dâng lên quá ít.

Lâm Dương tự nhiên cũng nghe thấy, mi tâm hơi nhíu lại, nhưng nhớ đến đại lễ mà Vu tộc đã tặng trước đó, mi tâm liền giãn ra, vẫy tay nói: "Đem toàn bộ rượu Long Nha Mễ trăm năm cất giữ trong vương thành ban cho Vu tộc, để bằng hữu Vu tộc tận hứng." Tuy rằng việc ủ rượu ngon cần tiêu hao rất nhiều Long Nha Mễ, nhưng so

với đại lễ mà Vu tộc tặng, những thứ này chẳng đáng là gì.

Trước đó, chỉ dâng lên rượu Long Nha Mễ bình thường, nhưng rượu Long Nha Mễ trăm năm so với rượu thường nồng liệt hơn nhiều, sau trăm năm ủ, một Kim Tiên uống một vò cũng phải ngủ mê man nửa ngày.

Kỳ thực, cũng bởi vì Vu tộc đã dâng lên vô số linh trân, giúp nội tình Nhân tộc trở nên sung túc, nếu không Lâm Dương có hào phóng đến mấy cũng không thể lấy ra Quỳnh Tương trân tàng.

Trong suốt thịnh hội, vạn tượng sinh huy, tiên linh khí tuôn trào, vô số dị tượng hiển hiện, rất nhiều đại năng giả và tán tiên Hồng Hoang đều nhân cơ hội khó có được này để luận đạo, ít nhiều đều có chút thu hoạch.

Tóm lại, sau điển lễ khai quốc của Nhân tộc, hầu như mọi người đều có thu hoạch phong phú, đặc biệt sự cường thế của Nhân tộc càng gióng lên hồi chuông cảnh tỉnh trong lòng hầu hết mọi người.

Nhân tộc cường đại, không còn bất kỳ ai dám nghi ngờ, danh tiếng và uy thế của Đại Càn Hoàng Triều cũng bao trùm khắp Hồng Hoang đại địa.

Thịnh hội Nhân tộc kéo dài mấy chục ngày mới dần kết thúc, khách khứa nối tiếp nhau rời đi.

Thánh địa Nhân tộc từ đó đổi tên thành Đại Càn Hoàng Đô, vương thành cũng vì thế mà được gọi là Hoàng Cung.

Cùng với sự thành lập Thánh đình, trật tự sâm nghiêm của hoàng triều đã vượt lên trên trật tự của Nhân tộc.

Sự xuất hiện của một hoàng triều là yếu tố tất yếu, nếu không có trật tự sâm nghiêm để củng cố uy nghi hoàng quyền, sau khi Thánh đình thành lập, toàn bộ Thánh địa Nhân tộc cũng đã trải qua một cuộc

cải cách lớn.

Yêu Đình, Lăng Tiêu Bảo Điện.

Vô số yêu thần đứng chầu hai bên, một luồng khí tức trang nghiêm không rõ tên lan tỏa khắp điện đường, trên khuôn mặt mỗi người đều mang vẻ lạnh lùng.

Tại vị trí đầu tiên trong đại điện, trên một ngai rồng, một nam tử đang ngồi, ánh mắt kiêu ngạo nhìn khắp thiên hạ, người này chính là Yêu Đế Đế Tuấn, mặc một bộ hoàng bào vàng kim, toàn thân toát ra khí tức kinh khủng.

Sắc mặt Đế Tuấn lúc này âm trầm như sắp vắt ra nước, khí tức kinh khủng cuồn cuộn như thủy triều.

"Yêu Thần Kế Mông vẫn lạc trong Nhân tộc, việc này liên quan đến uy nghiêm của Yêu Đình, không thể bỏ qua được." Đế Tuấn chậm rãi mở miệng, giọng nói tràn ngập sát cơ vô biên, khiến cả điện đường huy hoàng như hóa thành một vùng Sâm La địa ngục.

Dưới trướng, các yêu thần và đại yêu vương không ai mở miệng, chỉ là vẻ mặt lạnh lùng của họ càng thêm phần tịch mịch.

Chương 121

Nhân tộc đã giết chết hai yêu thần của Yêu tộc, đều là những Yêu Thần nằm trong Thập Đại Yêu Thần, trong đó một người vừa mới đột phá Chuẩn Thánh là Kế Mông, tổn thất lớn như vậy khiến Đế Tuấn cũng phải đau lòng.

Cần biết rằng, Yêu Đình hiện tại, bao gồm cả hắn, cũng chỉ có hơn mười tôn cường giả Chuẩn Thánh mà thôi, thật sự là mất một tôn là thiếu một tôn.

Cả điện đường chìm vào sự lạnh lẽo dưới lời nói của Đế Tuấn, bỗng nhiên, một người bước ra, khẽ cúi đầu về phía Đế Tuấn.

Người này không ai khác, chính là Bạch Trạch, người được mệnh danh là quân sư của Yêu tộc.

"Yêu Đế Bệ hạ, lúc này Nhân tộc đã có lông cánh đầy đủ, theo lời những yêu binh yêu tướng bại trận chạy về, Nhân tộc và Vu tộc đang giao hảo.

Nếu bùng nổ đại chiến, e rằng sẽ bất lợi cho tình cảnh của Yêu tộc chúng ta." Trong mắt Đế Tuấn lóe lên một tia hàn quang, nhưng được che giấu rất sâu, hắn chậm rãi nhướng mày, nhìn Bạch Trạch khẽ nói: "Vậy Bạch Trạch, ngươi nghĩ việc này nên xử lý thế nào?" Bạch Trạch cười khổ một tiếng nói: "Việc này tất nhiên không thể bỏ qua, nhưng hiện tại không phải thời cơ tốt nhất để động thủ với Nhân tộc, huống hồ, thời gian Đạo Tổ trách lệnh Vu Yêu trăm vạn năm không được tương chiến sắp hết, nếu lúc này lại phát sinh đại chiến với Nhân tộc, e rằng sau này khi đối mặt với Vu tộc sẽ gặp phải khó khăn." Vu tộc, rốt cuộc vẫn là kẻ địch lớn nhất của Yêu tộc.

Lời của Bạch Trạch cũng khiến hồi chuông cảnh tỉnh vang lớn

trong lòng mọi người, hiện tại Nhân tộc đã có lông cánh đầy đủ, nếu thực sự muốn phát động đại thế đồ sát Nhân tộc, tất yếu cần phải huy động phần lớn thế lực của Yêu tộc mới có khả năng làm được.

Dù sao, hiện tại Nhân tộc trên mặt nổi có hai tôn Chuẩn Thánh, thêm vào sự tồn tại của khí vận hoàng triều, việc tiêu diệt không đơn giản như vậy.

Huống hồ, hiện tại Nhân tộc lại giao hảo với Vu tộc, nếu Yêu tộc phái đại quân đồ sát Nhân tộc, không ai có thể đoán trước Vu tộc có ra tay hay không, nếu ra tay, không những không thể tiêu diệt Nhân tộc trong một lần, mà thậm chí Yêu tộc còn phải trả một cái giá thảm khốc hơn.

Những người có thể tiến vào Lăng Tiêu Bảo Điện đều chứng tỏ họ không phải những kẻ lỗ mãng chỉ biết hành động theo cảm tính, càng không phải những kẻ tầm thường, chút đạo lý này ai mà không hiểu chứ?

Cho nên, trong nháy mắt, sắc mặt mọi người đều hơi biến đổi, vẻ lạnh lùng ban đầu cũng giãn ra đôi chút.

Đế Tuấn khẽ gật đầu: "Không sai, kẻ địch quan trọng nhất của ta là Vu tộc, chỉ cần chiến thắng Vu tộc, ta sẽ khiến Nhân tộc phải trả giá từng chút một." Khí tức cuồng bạo đột nhiên tuôn trào, lan tỏa khắp Lăng Tiêu Bảo Điện, Bạch Trạch ở phía dưới đảo mắt một vòng rồi lại mở miệng nói: "Yêu Đế Bệ hạ, theo thần thấy, Thánh đình Nhân tộc kỳ thực cũng có thể học theo được." "Nếu Yêu tộc chúng ta có thể thành lập Thánh đình, tuần thủ khắp Hồng Hoang đại địa, vậy thì trên một tầng thân phận, chúng ta sẽ áp đảo Vu tộc một bậc, đợi sau khi Yêu tộc chúng ta chuẩn bị hoàn tất, liền có thể ngưng tụ đại thế, một lần đánh bại Vu tộc." "Thánh đình sao, quả thực là một cách hay." Nhân tộc thành lập Thánh đình, động tĩnh lớn như vậy, Đế Tuấn

ở Yêu Đình xa xôi cũng cảm nhận được, Bạch Trạch không nhắc, Đế Tuấn cũng đã có ý định chuẩn bị việc thành lập Thánh đình.

Những thứ cần thiết để thành lập Thánh đình căn bản không thể làm khó Đế Tuấn, dù sao Đế Tuấn cũng là một tồn tại ở cảnh giới Chuẩn Thánh hậu kỳ, những Tế Thiên Đài, Phong Thần Bảng, Khai Quốc Ngọc Tỷ, chỉ cần hắn muốn, hoàn toàn có thể luyện chế ra.

Sau khi đã quyết định, Đế Tuấn lại một lần nữa cất tiếng hô: "Nhân tộc cứ để chúng thêm chút thời gian nữa, trong khoảng thời gian này, ta sẽ gấp rút chuẩn bị việc thành lập Thánh đình, nhất định phải hoàn thành trước khi Vu Yêu đại chiến bắt đầu.

Đến lúc đó, toàn bộ Hồng Hoang đều sẽ là của Yêu tộc ta!" "Yêu Đế Bệ hạ thánh minh!" Trong Lăng Tiêu Bảo Điện, các đại yêu vương và yêu thần đều quỳ phục dưới đất, hành lễ với Đế Tuấn trên cửu thiên.

Nhân tộc đã có lông cánh đầy đủ, thế lực lớn mạnh, chỉ đứng sau Vu Yêu, đặc biệt hiện tại lại có quan hệ với Vu tộc, Yêu tộc cũng không thể tùy tiện chèn ép Nhân tộc.

Bởi vì, dù có thuận lợi đồ sát Nhân tộc, Yêu tộc cũng sẽ bị trọng thương, mà thời gian Đạo Tổ trách lệnh trăm vạn năm Vu Yêu ngừng chiến cũng sắp đến, vì vậy, Yêu tộc tuyệt đối không thể động thủ với Nhân tộc vào lúc này.

Điều này, Lâm Dương cũng không lường trước được, căn bản không biết rằng Vu tộc sẽ bày tỏ thiện ý với Nhân tộc vào lúc này, thậm chí hắn đã chuẩn bị sẵn sàng để công khai xé bỏ mặt nạ với Yêu tộc sau khi Thánh đình thành lập.

Dù sao, nếu nội tình Nhân tộc hiện tại bùng nổ toàn bộ, cũng không phải Yêu tộc có thể tùy tiện chèn ép.

Hoàng thành Nhân tộc, trong một đại điện nguy nga tráng lệ, Lâm Dương ngẩng đầu nhìn hư không và đại địa phương xa, trong mắt lưu chuyển ánh sáng mê ly, đạo vận kinh khủng từ cơ thể cuồn cuộn dâng trào.

"Hiện tại ta, mượn hoàng đạo khí vận chiến đấu, tuyệt đối không kém gì Đế Tuấn hay những người khác.

Chỉ cần Thánh đình lại một lần nữa tấn thăng, ta liền có thể mượn hoàng đạo khí vận đột phá đến Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên!" Khóe miệng Lâm Dương nở nụ cười nhạt, ngẩng đầu nhìn vô số tinh thần trên cửu thiên, lẩm bẩm nói: "Yêu tộc, các ngươi không động thủ với Nhân tộc, ta cũng sẽ động thủ với các ngươi, thời gian sẽ không quá lâu đâu." Thánh đình muốn tấn thăng, tất phải có khí vận ngút trời, trong thế giới Đại Đế Thánh Quốc, vận triều tấn thăng cần thôn tính vận triều khác để đề thăng khí vận của bản thân.

Trong Hồng Hoang, chỉ có một Thánh đình Nhân tộc tồn tại, nhưng bất luận là Yêu tộc hay Vu tộc, hoặc là Đạo thống của các đại năng giả Hồng Hoang, xét về ý nghĩa nghiêm ngặt, đều thuộc về sự ngưng tụ khí vận.

Nhưng khí vận đó không phải hoàng đạo khí vận, đối với Lâm Dương, càng giống như nguồn dinh dưỡng siêu việt.

Thánh đình vì chinh chiến mà siêu thoát tồn tại, từ ngày Lâm Dương thành lập Đại Càn Hoàng Triều, số phận của Nhân tộc đã được định đoạt, chỉ có thể siêu thoát trong chiến đấu.

Lâm Dương vung tay, trường bào màu vàng kim phất xuống những tia sáng chói lọi của tinh thần, vô cùng đạo vận hiển hóa, từng đạo pháp tắc chi lực huyền ảo.

"Đinh, hệ thống làm mới thành công, nhận được một lần cơ hội làm mới tiểu thuyết ngẫu nhiên." Ánh mắt Lâm Dương hơi dừng lại,

nụ cười nhạt trên khóe miệng càng sâu hơn, "Hỷ thượng hỷ, không biết lần này sẽ làm mới ra tiểu thuyết như thế nào." Dù Lâm Dương hiện tại tu vi đã đạt Chuẩn Thánh, nhưng đối với ngón tay vàng (hệ thống), hắn vẫn gửi gắm kỳ vọng lớn, bởi vì mỗi lần đọc tiểu thuyết đều mang lại bất ngờ lớn cho hắn.

Lâm Dương không đợi lâu, tâm thần trong khoảnh khắc chìm vào thức hải, từng đạo quang hoa giản dị mê ly lóe sáng, vô cùng quang huy bao trùm toàn bộ thức hải.

"Hệ thống, ta muốn làm mới tiểu thuyết." "Đinh, đang làm mới, xin chờ một lát." Một giao diện hiện lên trong tâm thần Lâm Dương, vô số huyền hoàng quang huy không ngừng lóe sáng, từng hàng chữ hiện ra trước mắt Lâm Dương, khiến hắn chợt ngẩn người.

"Một cuốn tiểu thuyết hay, nếu có thể từ đó mà thu được thứ tốt, có lẽ có thể mở ra một con đường mới cho Nhân tộc." Tác phẩm: 《Nho Đạo Thế Giới》 Giới thiệu: Một thế giới mà người đọc sách nắm giữ sức mạnh trời đất.

Tài khí quán thân, thơ có thể giết địch, từ có thể diệt quân, văn chương có thể yên định thiên hạ.

Tú tài đề bút, chỉ thượng đàm binh; Cử nhân giết địch, xuất khẩu thành chương; Tiến sĩ nhất nộ, thần thương thiệt kiếm; Thánh nhân giáng lâm, khẩu tru bút phạt, có thể tru người, có thể phán Thiên tử vô đạo, lấy một địch quốc.

Một hàn môn tử đệ vô danh, sau khi bị người đập vỡ đầu, mang theo thơ từ truyền thế, văn chương kinh thánh, bước lên con đường chí thánh.

Cấp độ: Đại thần.

Trạng thái: Hoàn bản.

Số chữ: 755 vạn.

Nho Đạo Thế Giới, từ cấp độ thế giới, tuyệt đối có tư cách trở thành một Đại Thiên Thế Giới, nhưng rõ ràng, so với Hồng Hoang thì còn kém xa, nên chỉ có cấp độ Đại thần, điểm này Lâm Dương cũng không thấy kỳ lạ.

Điểm này Lâm Dương không thấy kỳ lạ, mặc dù trong Nho Đạo Thế Giới có sự tồn tại của Thánh nhân, nhưng Thánh nhân theo ý nghĩa đó rõ ràng không giống với Thánh nhân của Hồng Hoang.

Trong Nho Đạo Thế Giới, danh tiếng Thánh nhân, là sự ngưỡng mộ của trăm họ vạn dân đối với người có địa vị cao cả, đại diện cho những nhân vật khai sáng một thời đại.

Trong Hồng Hoang, Thánh nhân là hiện thân của những kẻ cường giả nhất, chấp chưởng Hồng Hoang.

Chương 122

Đối với điểm này, Lâm Dương cũng không quá bận tâm, hắn chìm đắm tâm thần vào thế giới trong sách, theo dõi tình tiết trong sách lên xuống, cũng chìm đắm vào thế giới đó.

Trong thế giới này, người đọc sách có tài khí, tài khí quán thân, thơ có thể giết địch, từ có thể diệt quân, văn chương có thể yên định thiên hạ, đây là một tác phẩm có tư tưởng lớn.

Trọn vẹn bảy trăm vạn chữ, Lâm Dương đọc vô cùng nghiêm túc, Nhân tộc đối kháng vạn tộc, cho đến cuối cùng đối kháng Thiên Mệnh, thể hiện tinh thần tự cường bất tức.

Kỳ thực, đây cũng là tư tưởng mà Lâm Dương đã không ngừng truyền bá cho Nhân tộc kể từ khi đến thế giới Hồng Hoang.

Nhân tộc tuy yếu đuối, nhưng mỗi người đều có ý nghĩa tồn tại của riêng mình, vĩnh viễn không bao giờ khuất phục.

Xã hội mà Lâm Dương ở kiếp trước cũng lấy tư tưởng Nho gia làm chủ, từ đó mà diễn sinh ra.

Vì vậy, đối với tư tưởng Nho gia, Lâm Dương đã khắc sâu vào tận xương tủy.

Không, Nho gia trong lòng Lâm Dương lại không phải là tư tưởng Nho gia ngu muội của thời kỳ cổ đại trong lịch sử Nhân tộc, mà là Trí, Tín, Thánh, Nhân, Nghĩa, Trung mà mỗi học tử an lạc ở thế kỷ 21 hậu thế được học đầu tiên.

Nho Đạo Thế Giới lại phát triển một loại tư tưởng đến cực hạn, thậm chí ở một mức độ nào đó còn ràng buộc lòng người.

Nhưng sự xuất hiện của Phương Vân đã phá vỡ tất cả, đó cũng là

lý do tại sao Lâm Dương trước đây lại nói đây là một tác phẩm có tư tưởng lớn.

Nhanh chóng, cuốn tiểu thuyết bảy trăm vạn chữ đã được Lâm Dương đọc xong hoàn toàn, không sai một chữ từ đầu đến cuối.

"Hô, có lẽ, ta có thể tổng hợp ra một bộ điển cố Nho gia, từ đó mà giáo hóa Nhân tộc." Hiện tại Nhân tộc, chỉ có truyền thừa Tiên đạo và Võ đạo, nhưng những thứ này đều không phải là tư tưởng cốt lõi.

Trước đây Lâm Dương cũng đã nghĩ đến việc dung nhập một số học thuyết Nho gia vào Nhân tộc, nhưng loại phương pháp này vẫn luôn khó thực hiện, chủ yếu là vì hắn chỉ là một kẻ nửa vời, làm sao có thể dạy người khác được.

Nhưng, một bộ "Nho Đạo Thế Giới" lại khiến Lâm Dương thu hoạch không nhỏ, chỉ riêng tư tưởng được chú trọng trong đó đã khiến tâm đắc tiềm ẩn trong lòng hắn được khơi dậy.

Thêm vào tu vi của Lâm Dương, muốn kết hợp một số điển cố của hậu thế để sáng tạo ra tư tưởng Nho gia, điểm này cũng không khó khăn.

"Đinh, chúc mừng Túc chủ đã đọc xong 《Nho Đạo Thế Giới》, nhận được Thẻ Triệu Hoán Vạn Giới Thiên Tôn Phương Vân." Lâm Dương nhướng mày, khóe miệng khẽ cong lên nở một nụ cười, "Xem ra, điển cố Nho Đạo hoàn toàn không cần phải biên soạn nữa rồi." Phương Vân là nhân vật chính của Nho Đạo Thế Giới, từ một hàn môn tử đệ bình thường, trở thành Vạn Giới Thiên Tôn cuối cùng, tất cả đều là bởi vì hắn là một người xuyên việt.

Phương Vân đến từ Địa Cầu, mang theo một kỳ thư Thiên Địa Nội Uẩn, trong đó hàm chứa tất cả văn thư của thư viện trên thế giới, đó cũng là thứ hắn dựa vào để trưởng thành đến độ cao như vậy.

“Địa Cầu, không biết thế giới mà Phương Vân đang ở rốt cuộc là thế giới nào?” Lâm Dương có chút tò mò, nhưng cũng không quá để tâm, chư thiên vạn giới cơ bản đều có một chủ thế giới.

Ngay cả thế giới Trạch Thiên cũng tồn tại, nhân vật chính của thế giới đó cũng xuyên việt từ chủ thế giới đến.

Vì vậy Lâm Dương cảm thấy, Địa Cầu mà Phương Nguyên đang ở, hẳn cũng thuộc về chủ thế giới của Nho Đạo Thế Giới, không phải Địa Cầu của hắn.

“Hệ thống, ta muốn sử dụng Thẻ Triệu Hoán Vạn Giới Thiên Tôn, Phương Nguyên.” “Đinh, sử dụng thành công, bắt đầu triệu hoán.” “Hoa lạp lạp!” Kim quang huyền hoàng bao trùm toàn bộ điện đường, bạch quang chói lòa tràn ngập trời đất, một luồng khí tức sâu thẳm sinh ra từ trong vầng sáng đó.

Khí tức đó, không phải khí tức mà bất kỳ Đạo thống Hồng Hoang nào ẩn chứa, cũng không phải khí tức Võ đạo.

Mà là một loại sức mạnh tựa như Nguyên thần.

Nho đạo tu luyện tài khí, bản chất của nó cũng tương đương với tu luyện Nguyên thần, tài khí quán thân, thơ có thể giết địch, từ có thể diệt quân, văn chương có thể yên định thiên hạ, kỳ thực cũng chỉ là Nguyên thần hiển hóa, nhìn có vẻ thần bí, nhưng trước mặt những tồn tại như Lâm Dương, không có bất kỳ bí mật nào có thể che giấu.

Không lâu sau, một thanh niên mặc nho bào bước ra từ trong vầng kim huy đó, người này khí vũ hiên ngang, cũng có một loại khí chất cao khiết lan tỏa, y bào toàn thân không gió mà bay, đôi mắt đen láy sáng ngời có thần, giống như hóa thân của thiên thần vậy.

“Đại La Kim Tiên viên mãn, xem ra Nho Đạo Thế Giới hẳn là một Đại Thiên Thế Giới trung đẳng.” Thần thức của Lâm Dương bao trùm

Phương Nguyên, từ sức mạnh Nguyên thần cuồn cuộn của đối phương, hắn trong nháy mắt đã xác định được cấp độ tu vi của đối phương.

Trong Nho Đạo Thế Giới, Thánh Hồn bất diệt, rõ ràng là cảnh giới Đại La Kim Tiên có được, có lẽ trong thế giới đó, không tồn tại dòng sông thời gian, nên tu vi có cảnh giới này, nhưng nhục thân cuối cùng cũng sẽ mục nát.

Chỉ có cảnh giới siêu thoát Thánh nhân như Phương Nguyên mới có thể thực sự đạt đến mức độ bất tử bất diệt, vì vậy tu vi của hắn ở đỉnh phong Đại La Kim Tiên, không vượt quá dự liệu của Lâm Dương.

"Nhân tộc Phương Nguyên, bái kiến Nhân Hoàng." Phương Nguyên nhìn Lâm Dương đang mang theo ánh mắt thẩm định nhìn mình, không kiêu ngạo không tự ti hành một lễ khấu đầu Nho gia, đây là lễ bái cao nhất trong Nho gia, thường dành cho những tồn tại chí cao vô thượng.

Lâm Dương khẽ gật đầu, "Miễn lễ." "Ngươi hẳn cũng biết đây là một thế giới như thế nào chứ?

Có cảm nghĩ gì về điều này không?" Khóe miệng Phương Nguyên luôn mang theo một nụ cười nhạt mơ hồ, mang đến cho người ta một khí chất nho nhã, có chút phong thái thái sơn sập trước mặt không đổi sắc.

"Thời kỳ Hồng Hoang thượng cổ, một Đại Thiên Thế Giới khiến người ta hướng tới." Lâm Dương khẽ gật đầu, sau đó ánh mắt lóe lên một tia tinh mang, mở miệng nói: "Ngươi đến từ Địa Cầu, vậy có thể nói cho ta biết đó là một thế giới như thế nào không?" Trong mắt Phương Nguyên lóe lên một tia dị sắc, nhưng nhanh chóng hiện lên một nụ cười nhạt thấu hiểu nói: "Địa Cầu, là một tinh cầu vô cùng

xinh đẹp, chỉ là thế giới đó căn bản không tồn tại." "Không biết Nhân Hoàng có hiểu Hoàng Lương Nhất Mộng, Hồ Điệp Mộng Trang Chu không?" Lâm Dương khẽ gật đầu, "Ngày xưa Trang Chu mộng thấy mình hóa bướm, vui vẻ làm bướm thay vì mình!

Chẳng biết là Trang Chu nữa.

Chợt tỉnh giấc, thì lại là Trang Chu vậy.

Chẳng biết là Trang Chu mộng thấy mình hóa bướm hay là bướm mộng thấy mình hóa Trang Chu?

Trang Chu và bướm, tất phải có phân biệt vậy.

Đó gọi là vật hóa." Trong mắt Lâm Dương hiện lên một tia bừng tỉnh, ý nghĩa của một câu nói như vậy sao hắn có thể không hiểu, thậm chí ngay lúc này hắn cũng có cảm giác bàng hoàng, rốt cuộc là hai mươi mấy năm ở Địa Cầu là thật, hay mấy vạn năm ở Hồng Hoang này mới là thật.

Nhưng, rất nhanh tia bàng hoàng liền biến mất không dấu vết, một tia mê hoặc cũng theo đó mà tiêu tan.

"Ta vĩnh viễn là ta, bất luận là ở Hồng Hoang, hay là ở Địa Cầu, ta đều là Lâm Dương." Ánh mắt Lâm Dương dần trở nên sáng ngời, trong mắt càng thêm tinh thần rạng rỡ, một luồng khí tức sâu thẳm hơn trước kia từ cơ thể dâng lên.

"Phương Nguyên, ngươi đã đến Nhân tộc, vậy hợp lẽ nên cống hiến cho Nhân tộc, cống hiến cho Đại Càn Hoàng Triều của ta." "Thần cẩn tuân mệnh lệnh của Nhân Hoàng." Vẻ mặt bình thản ban đầu của Phương Nguyên đột nhiên trở nên nghiêm nghị, một luồng khí chất thánh nhân ôm tài ẩn hiện từ cơ thể hắn, đó mới chính là Phương Nguyên chân chính, Phương Nguyên – Vạn Giới Thiên Tôn.

Chương 123

Lâm Dương đứng dậy, vô cùng đế hoàng khí hiển lộ, ánh mắt kiêu ngạo tràn ngập uy nghi bẩm sinh, tay trái cầm thánh chỉ, tay phải cầm ngọc tỷ, hoàng đạo khí vận bao trùm toàn thân, khiến toàn bộ cơ thể hắn hiện ra một màu vàng kim rực rỡ, giống như một tôn Đại Đế Thần Linh.

Lâm Dương mở thánh chỉ, đầu ngón tay phác họa, một hàng chữ rơi xuống trên đó, sau đó hắn lấy ấn ngọc tỷ khai quốc của Đại Càn Hoàng Triều ra, ấn lên thánh chỉ.

"Sách phong Phương Nguyên làm Tả Tướng Đại Càn Hoàng Triều, đứng đầu hàng văn thần." "Oanh long long!" Khi lời Lâm Dương vừa dứt, một cột kim quang hoàng đạo khí vận từ trong thánh chỉ tuôn ra, xuyên vào cơ thể Phương Nguyên.

Đại Càn Hoàng Triều đã sớm định ra hai chức vị văn thần và võ tướng, trong đó sắp xếp theo thực lực.

Lưu Trầm Hương là Tư Pháp Thiên Thần, đứng đầu hàng võ tướng Đại Càn Hoàng Triều.

Trong hàng văn thần, chia làm Tả tướng và Hữu tướng, trong đó Tả tướng là tôn quý nhất.

"Hoa lạp lạp!" Vô cùng hoàng đạo khí vận bao trùm Phương Nguyên, khí tức kinh khủng đỉnh phong Đại La Kim Tiên hoàn toàn bộc lộ không sót chút nào, loại khí thế đó, giống như tồn tại chí tôn chí quý trên cửu thiên, chín ngàn trượng tài khí xông thẳng lên trời, quán xuyên hoàng thành, được vô số người chú ý.

Khí tức thuộc về Phương Nguyên hội tụ trên thiên khung, hóa thành một đạo bạch quang mênh mông hiện ra dưới ánh mắt của tất

cả mọi người.

Khi vầng sáng trắng chậm rãi hạ xuống, một thanh niên mặc nho bào hiện ra trên thiên khung, người này tay trái cầm một quyển sách, tay phải cầm một cây thước giới, khí tức cuồn cuộn hùng vĩ, khiến lòng người lay động.

"Thiên địa hữu chính khí!" Đột nhiên, trên hoàng thành, mấy trăm trượng thân ảnh chậm rãi mở miệng, một câu "Thiên địa hữu chính khí" vang vọng trời đất, ức vạn sinh linh đều cảm nhận được trong lòng, lần lượt quỳ bái về phía Đại Càn Hoàng Thành, trong lòng tất cả Nhân tộc chấn động mạnh mẽ, mơ hồ nảy sinh một tình cảm sùng kính.

Cũng chính sau khi thân thể Phương Nguyên trên thiên khung mở miệng, trên đỉnh trời, đột nhiên một luồng khí tức mênh mông cuồn cuộn dâng lên, khí cơ hội tụ, vừa xuất hiện đã khiến trời đất đại động.

Huyền hoàng kim quang lan tỏa khắp đỉnh trời Nhân tộc, hóa thành vô cùng quang huy chiếu rọi toàn bộ hoàng thành, trong đó, những người như Thần Nông, Hiên Viên, Nhân tộc Tam Tổ và những người khác đã sớm xuất hiện tại đây, vẻ mặt ngưng trọng nhìn về phía Hoàng Cung.

Hiên Viên trầm ngâm một lát rồi khẽ cười nói: "Xem ra lại có đại hiền hậu thế của Nhân tộc xuất thế rồi, chỉ mong Hoàng có thể thức tỉnh tất cả tiên hiền Nhân tộc!" Thần Nông khóe miệng cũng mang theo nụ cười nhạt, khẽ gật đầu, không nói gì!

Bất luận Thần Nông hay Hiên Viên, đều không phải Nhân tộc Hồng Hoang, mà đều là những tồn tại đỉnh cao của Nhân tộc từ thế giới của họ, càng hiểu rõ Nhân tộc chiếm giữ địa vị to lớn đến mức nào trong chư thiên thế giới.

Trong vô số tuế nguyệt thời không của Nhân tộc, rốt cuộc có bao

nhiêu đại hiền bối tồn tại, không ai biết được, nhưng có thể khẳng định rằng, bất luận Lưu Trầm Hương, hay thậm chí Hàn Tín, trong toàn bộ lịch sử tồn tại của Nhân tộc, đều chỉ là một hạt cát giữa biển khơi mà thôi!

Bởi vì một câu nói của Phương Nguyên, huyền hoàng công đức trên đỉnh trời ngưng tụ, vô cùng khí tức bùng nổ, hùng hồn mênh mông.

Sau khi Phương Nguyên niệm xong một câu, liền chậm rãi nhắm mắt lại, không lâu sau, hắn lại mở miệng, vừa mở miệng liền từng câu từng chữ vang vọng khắp trời đất.

"Tạp nhiên phú lưu hình.

Hạ tắc vi hà nhạc, thượng tắc vi nhật tinh.

Vu nhân viết hạo nhiên, phái hồ tắc thương minh." "....." "Oanh long long!" Khi mỗi câu nói của Phương Nguyên vừa dứt, huyền hoàng công đức ngút trời trên đỉnh trời càng thêm cuồn cuộn hùng vĩ, kim vân kinh khủng lúc này đã trải dài mấy vạn dặm.

"Nay, Tả Tướng của Đại Càn Hoàng Triều ta, Phương Nguyên, cảm thán sự bi tráng của Nhân tộc, chưa kịp giáo hóa, đặc biệt sáng lập Nho học, để cảnh tỉnh thế nhân." "Nho gia!

Lập." Trên đỉnh trời, Phương Nguyên vung quyển sách và cây thước giới trong tay, trực tiếp chìm vào kim vân trên thiên khung.

"Oanh long long!" Huyền hoàng công đức bàng bạc mênh mông, đột nhiên cuộn trào, ào ào giáng xuống, trong đó bảy phần hóa thành cột vàng mấy trăm trượng trực tiếp xuyên thủng Đại Càn Hoàng Cung, rơi xuống cơ thể Phương Nguyên.

Ba phần còn lại rơi xuống quyển sách và cây thước giới mà hắn vừa ném ra.

“Hô lạp lạp!” Lực lượng công đức, đây không phải lần đầu tiên Phương Nguyên có được, nhưng công đức mà hắn có được trước đây, xa xa không thể so sánh với những gì hắn có được ở Hồng Hoang.

Sức mạnh nồng đậm cuộn trào khí vận hoàng đạo vốn có của hắn, khiến tu vi trong khoảnh khắc đã phát sinh biến hóa long trời lở đất.

Tu vi vốn dừng lại ở đỉnh phong Đại La Kim Tiên, dưới sự tác động của công đức và hoàng đạo khí vận trong nháy mắt đã bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh, tu vi của hắn lại một lần nữa thăng hoa.

Lâm Dương vẻ mặt vui mừng nhìn Phương Nguyên trước mắt đang bị vô cùng đạo vận uy thế bao trùm.

Nhân tộc hiện tại so với Yêu tộc có phần yếu kém hơn, nay có Phương Nguyên, lại thêm một cường giả Chuẩn Thánh nữa, không nghi ngờ gì sẽ khiến nội tình Nhân tộc càng thêm cường đại.

Không lâu sau, vô cùng uy thế từ cơ thể Phương Nguyên tiêu tán.

“Tạ Nhân Hoàng ban tặng cơ duyên.” Phương Nguyên sở dĩ có thể thành công sáng lập Nho giáo trong Nhân tộc, không thể tách rời sự giúp đỡ của Lâm Dương, dù sao hiện tại Nhân tộc đã trở thành Đại Càn Hoàng Triều, nếu không có sự giúp đỡ của Lâm Dương, bất kỳ ai cũng không thể truyền đạo thống trong Nhân tộc.

Nho học, cũng là một loại đạo thống, nhưng càng là một loại truyền thừa.

Lâm Dương vẫy tay, “Ngươi là Chí Thánh của Nho Đạo Thế Giới, có sự giúp đỡ của ngươi, sau này Đại Càn Hoàng Triều Nhân tộc nhất định sẽ ngày càng hưng thịnh, chỉ cần sự giúp đỡ tiếp theo của ngươi, mới có thể khiến toàn bộ Nhân tộc phồn vinh.” “Đây là việc bổn phận của Phương Nguyên.” Phương Nguyên cúi mình hành

lễ, lại một lần nữa hành đại lễ nhất với Lâm Dương.

"Thần muốn thành lập học viện Nho gia, trong trăm năm tới, sẽ truyền bá tư tưởng văn học Nho gia, để đặt nền tảng bất hủ cho Đại Càn Hoàng Triều của thần." "Trăm năm, đủ rồi." Phương Nguyên vẻ mặt nắm chắc phần thắng, hắn là Chí Thánh của Nho Đạo Thế Giới, nếu muốn truyền học vấn, đó là một việc không thể đơn giản hơn.

Sự xuất hiện của Phương Nguyên đã khai sáng học thuật Nho gia cho toàn bộ Nhân tộc, học thuật này dưới sự ban lệnh của Lâm Dương, còn trực tiếp trở thành nền tảng của Đại Càn Hoàng Triều.

Sự khai sáng của Nho học càng làm chấn động toàn bộ Hồng Hoang đại địa, vô số đại năng giả đều chú ý đến.

"Chỉ cần truyền đạo thống trong Nhân tộc cũng có thể thu được lực lượng công đức, nếu ta cũng có thể truyền đạo thống vào Nhân tộc, có lẽ có thể khiến tu vi của ta tiến thêm một bước." Vô số đại năng giả Hồng Hoang đều nghĩ như vậy, nhưng nhanh chóng họ đã hiểu được sự khó khăn trong đó.

Đừng nói bây giờ, trước đây, Lão Tử muốn truyền đạo trong Nhân tộc cũng phải trả một cái giá nhất định, những đại năng giả Hồng Hoang này, so với Thánh nhân Thái Thanh còn chẳng đáng nhắc đến.

Làm sao Lâm Dương có thể để những người này truyền đạo thống vào Nhân tộc, làm phân hóa khí vận hoàng đạo của Đại Càn Hoàng Triều.

Thời gian chậm rãi trôi qua, học viện Nho gia được thành lập trong Đại Càn Hoàng Thành, Phương Nguyên còn biên soạn một bộ giáo trình hoàn chỉnh, dùng để giảng dạy, từ đó, hầu như mỗi ngày, đều có thể nghe thấy tiếng đọc sách vang vọng khắp các ngõ hẻm.

Chương 124

Hiện tại Nhân tộc, chưa hiểu thế nào là lễ nghi, càng chưa hiểu thế nào là lễ, nhạc, nhân, nghĩa.

Sau khi Nho học xuất hiện, rõ ràng là hành vi cử chỉ của tất cả trăm họ Nhân tộc đều thêm một vẻ trang nghiêm.

Lâm Dương hiểu, đó là văn minh!

Trong nháy mắt, trăm năm trôi qua.

Đại Càn Hoàng Cung, cùng với một tiếng chuông chấn động hoàng thành vang lên, lần lượt những người mặc trường bào uy nghiêm, vẻ mặt trang trọng uy nghi, bước vào trong hoàng cung.

Mỗi người khi bước vào hoàng cung, đều tự động đứng ở hai bên, không ai mở miệng phá vỡ bầu không khí trang nghiêm đó, trong nháy mắt, điện đường rộng lớn đã đứng kín ít nhất mấy vạn người.

"Ngô Hoàng giá lâm!" Cùng với một tiếng hô vang cao vút, các văn võ đại thần đứng chầu hai bên đều xếp hàng trước điện, chờ đợi bóng dáng mà trong lòng họ tôn kính nhất.

Không lâu sau, Lâm Dương Dương mặc một bộ trường bào vàng kim hoa lệ, sải bước vào điện đường, vẻ mặt uy nghiêm, khí chất chí tôn đập vào mặt.

"Rào rào!" Mấy vạn văn võ đại thần, khi Lâm Dương ngồi xuống, đều quỳ phục dưới đất đồng thanh hô lớn: "Ngô Hoàng thánh thọ vô cương." Lâm Dương khẽ gật đầu, vẻ mặt uy nghiêm không hề lay động, khẽ nâng tay nhẹ giọng nói: "Chư khanh bình thân!" "Tạ Ngô Hoàng!" Từng hàng văn võ đại thần đứng dậy, sau đó lại chia thành hai bộ phận, đó là văn võ đại thần Nhân tộc.

Trong đó văn thần lấy Phương Nguyên làm thủ lĩnh, trong đó có Nhân tộc Tam Tổ, và những bộ lạc Nhân tộc tương đối mạnh mẽ trước đây.

Trong hàng võ tướng thì lấy Lưu Trầm Hương và Hàn Tín, Hiên Viên, Thần Nông và những người khác làm thủ lĩnh.

Đại Càn Hoàng Triều, luận công ban thưởng, địa vị cũng tương xứng với công tích của bản thân.

Mặc dù Nhân tộc Tam Tổ là tổ tiên thời thượng cổ của Nhân tộc, có công tích phi phàm với Nhân tộc, nhưng không thể chứng minh họ mạnh hơn Phương Nguyên.

Phương Nguyên khai sáng Nho gia, hiện nay đã ăn sâu vào xương tủy Nhân tộc, trở thành chuẩn mực cho lời nói và hành động, công đức to lớn, vượt xa Tam Tổ, đồng thời tu vi của hắn đã bước vào Chuẩn Thánh.

Đối với điều này, Nhân tộc Tam Tổ tự nhiên không thể có dị nghị.

Nhân tộc Tam Tổ cũng không thể có dị nghị, so với những người khác, Nhân tộc có thể đi đến ngày hôm nay, không nghi ngờ gì là người vui mừng hơn cả, là Nhân tộc tiên thiên, họ đều từng bước một đi từ yếu ớt của Nhân tộc.

Lâm Dương nhìn vô số văn võ đại thần phía dưới, khẽ mở miệng uy nghiêm nói: "Mấy năm gần đây, có sự tình gì phát sinh không?" Đại Càn Hoàng Triều triều nghị, không phải ngày nào cũng có, một năm một lần, bởi vì trong thế giới Hồng Hoang này, khoảng thời gian ngắn ngủi một ngày căn bản không thể có bao nhiêu chuyện lớn xảy ra.

Đại Càn Hoàng Triều áp dụng chính sách phân quyền, cơ bản những chuyện nhỏ đều do các văn võ đại thần phía dưới xử lý, chỉ những chuyện không giải quyết được mới giao cho Nhân Hoàng Lâm

Dương xử lý.

Nhưng, hiện tại hầu hết những người có chức vụ cao của Nhân tộc đều có tu vi bất phàm, khó có chuyện không giải quyết được, nếu ngay cả họ cũng không giải quyết được, đó tất nhiên là chuyện lớn, Lâm Dương không thể nào không biết.

Vì vậy, mỗi năm một lần triều nghị, cũng là chuyện bình thường.

Khi lời Lâm Dương vừa dứt, Tả Tướng Phương Nguyên, người đứng đầu văn thần, bước ra, trước tiên hành lễ với Lâm Dương, sau đó mở miệng nói: "Ngô Hoàng Bệ hạ, hiện tại Nhân tộc phát triển ngày càng hưng thịnh, cùng với thời gian trôi qua, số lượng cung phụng của Đại Càn Hoàng Triều cũng đã đột phá mười vạn, những người này suốt ngày tu luyện, hao tổn hoàng đạo khí vận.

Thần cho rằng, nên để họ cống hiến một chút sức lực cho Đại Càn Hoàng Triều." Lâm Dương khẽ gật đầu, trong khoảnh khắc liền hiểu ra những tán tiên Hồng Hoang này.

Trăm năm trước, Nhân tộc thành lập Thánh đình, địa vị ngang với Thiên Đạo tuần thủ khắp thiên địa, vì vậy dưới sự che chở của hoàng đạo khí vận, tu sĩ đột phá có thể miễn chịu độ kiếp, cũng đã thu hút vô số tán tiên Hồng Hoang hăm hở gia nhập thế lực Đại Càn Hoàng Triều.

Trong đó tự nhiên cũng có một số người dưới sự che chở của hoàng đạo khí vận, thuận lợi đột phá đến Đại La Kim Tiên, nhưng dù sao cũng chỉ là tán tiên, nếu căn cốt ưu việt, sao lại trở thành tán tiên được chứ?

Trong trăm năm có ít nhất mười vạn tán tiên gia nhập Đại Càn Hoàng Triều, nhưng số lượng thực sự có thể đột phá Đại La Kim Tiên thì rất ít.

Nhưng, việc gia nhập thế lực Đại Càn Hoàng Triều cũng đã làm tăng thêm không ít hoàng đạo khí vận cho Nhân tộc.

Mà lời của Phương Nguyên cũng đúng, những người này suốt ngày tu luyện, nhưng lại không có công lao gì cho Đại Càn Hoàng Triều, thời gian dài sẽ giống như những con sâu mọt, chắc chắn sẽ trở thành tai họa.

Lâm Dương khẽ trầm ngâm một lát rồi mở miệng nói: "Vậy không biết Tả Tướng có phương pháp nào về việc này không?" Phương Nguyên vẻ mặt trang trọng uy nghiêm, mở miệng nói: "Hiện tại tổng số lượng Nhân tộc đã không biết bao nhiêu, trong đó ngoài Đại Càn Hoàng Thành ra còn có vô số bộ lạc Nhân tộc tồn tại." "Những cung phụng này để đó cũng là để đó, không bằng phái họ ra ngoài, che chở các bộ lạc Nhân tộc rải rác khắp Hồng Hoang đại địa.

Như vậy cũng tốt để họ cống hiến một chút sức lực, những tán tiên Hồng Hoang này, dưới trướng cũng có chút bản lĩnh, nếu có thể thu nhận một số đệ tử trong Nhân tộc, cũng có thể tạo ra sự ràng buộc sâu sắc hơn với Nhân tộc." Khuôn mặt uy nghiêm của Lâm Dương nở một nụ cười nhạt, "Phương pháp này không tồi, chuẩn tấu." Không hổ là Chí Thánh của Nho Đạo Thế Giới, là một người đọc sách, kiến thức và trí tuệ của Phương Nguyên đều có thể nói là tuyệt đỉnh.

Kỳ thực, việc nuôi dưỡng một số cung phụng, Lâm Dương cũng chỉ nghĩ là có còn hơn không, nhiều cũng không mang lại nhiều khí vận cho Đại Càn Hoàng Triều, ít thì cũng có một thế lực không nhỏ.

Mười vạn tán tiên từ khắp Hồng Hoang, trong Đại Càn Hoàng Triều, trong đó có ba Đại La Kim Tiên, và gần vạn Thái Ất Kim Tiên, số còn lại hầu hết đều là Kim Tiên đỉnh phong.

Một thế lực như vậy hội tụ lại, gần như đủ để quét ngang một số chủng tộc Hồng Hoang bình thường.

Nhưng, Lâm Dương chưa bao giờ coi vạn tộc Hồng Hoang là đối thủ, mục tiêu trong lòng hắn từ đầu đến cuối đều là Yêu tộc và… Vu tộc.

Lâm Dương nhẹ nhàng gõ ngón tay lên tay vịn, nhìn nhóm văn thần võ tướng phía dưới, chậm rãi mở miệng nói: "Đại Càn Hoàng Triều của trẫm, từ trăm năm trước thành lập, đến nay vũ nội ổn định, tứ hải thái bình, nhưng chỉ dừng lại ở đây thì chưa đủ!" Lâm Dương đứng dậy, toàn thân toát ra khí chất uy nghiêm kiêu ngạo nhìn khắp thiên hạ, "Trẫm muốn Đại Càn Hoàng Triều thống lĩnh toàn bộ Hồng Hoang đại địa, trẫm muốn chúng sinh Hồng Hoang đều thần phục dưới trướng Đại Càn Hoàng Triều, tiếp theo, cũng là lúc Đại Càn Hoàng Triều của trẫm xuất động rồi." "Hoa lạp lạp!" Dưới trướng, mấy vạn văn thần võ tướng đều quỳ bái xuống, vẻ mặt trang nghiêm kính cẩn, đồng thanh hô lớn: "Kiếm chỉ nơi nào, nơi đó quy phục.

Phong mang hướng tới, vạn vật thần phục." Tiếng hô lớn xuyên thấu hoàng thành, kinh động mây trời trên đỉnh trời tan rã, một luồng ý chí bàng bạc ngưng tụ, lơ lửng trên không toàn bộ Đại Càn Hoàng Thành.

Lâm Dương một lần nữa ngồi xuống, hít sâu một hơi, ánh mắt sáng ngời có thần, mở miệng nói: "Tiếp theo, mục tiêu của trẫm là Long tộc!" "Long tộc?" Dưới trướng có người phát ra tiếng, không chỉ có vậy, ánh mắt Hàn Tín lóe lên, phát ra tiếng cười nói: "Bệ hạ muốn lập Long tộc làm hộ quốc thần thú sao?" "Không sai, chính là hộ quốc thần thú.

Hoàng đạo khí vận của Nhân tộc ta vốn là Cửu Trảo Kim Long, nếu có thể tôn Long tộc làm hộ quốc thần thú, nhất định sẽ có những bất ngờ ngoài dự liệu." "Huống hồ, Long tộc này hành vân bố vũ (hô mưa gọi gió), trong Hồng Hoang khí vận phi phàm, nếu có thể thôn tính, tất sẽ khiến khí vận Đại Càn Hoàng Triều tăng vọt, đây là một

mục tiêu không tồi.” Thánh đình đều có hộ quốc thần thú, trong đó có thể là bất kỳ dị thú nào, đương nhiên, cũng có thể là những tồn tại khác, chỉ cần có linh tính, đều có thể trở thành hộ quốc thần thú của Thánh đình.

Một khi có hộ quốc thần thú, Thánh đình cũng sẽ triệt để lột xác, nội tình sẽ trở nên càng thêm thâm hậu.

Ngay từ trước khi thành lập Thánh đình, Lâm Dương đã đặt mục tiêu thần thú Long tộc, nhưng vào thời kỳ đó, nội tình Nhân tộc vẫn chưa đủ.

Long tộc tuy là một tộc suy yếu, nhưng năm xưa Đế Tuấn của Yêu tộc dẫn quân tấn công, cũng không thể khiến Long tộc thần phục, từ đó có thể thấy, nội tình Long tộc tuyệt đối vô cùng thâm hậu.

Chương 125

Nhưng đó chỉ là trước đây, hiện tại nội tình Nhân tộc đủ để quét ngang bất kỳ thế lực nào trừ Vu Yêu nhị tộc, đối đầu với Long tộc, cũng có tuyệt đối phần thắng.

Hơn nữa, lần trước, việc Long tộc dâng đại lễ luôn khiến hắn hoài nghi, vì vậy Lâm Dương muốn nhân cơ hội này, triệt để đối đầu với Long tộc một phen.

Ánh mắt Phương Nguyên lóe lên, chậm rãi mở miệng nói: "Long tộc, tuy suy yếu, nhưng không nên đơn giản như vậy, nếu muốn chiến, vậy hãy để thần cùng đi." Lưu Trầm Hương nghe vậy, khẽ nhíu mày, bước lên một bước nói: "Long tộc, thần trước đây từng tiếp xúc với họ.

Bệ hạ chỉ cần ban cho thần trăm vạn đại quân, thần liền có thể san bằng tứ hải Long tộc!" Lâm Dương mang theo nụ cười nhạt khẽ lắc đầu nói: "Trầm Hương, Long tộc thượng cổ, Phương Nguyên nói đúng, Long tộc không đơn giản như ngươi nghĩ." "Tương truyền trăm vạn năm trước, Yêu tộc chinh chiến Long tộc, trong đó có một tôn lão tổ Long tộc xuất thế, trực tiếp trấn áp Đế Tuấn và những người khác, vì vậy việc Yêu tộc chiếm Long tộc mới không thành công." Lâm Dương đương nhiên biết tôn lão tổ Long tộc đó là ai, mặc dù trong thời kỳ Long Phượng thượng cổ bị trọng thương, nhưng hiện tại vẫn là một tồn tại vô cùng đáng sợ.

Lời Lâm Dương vừa dứt, vẻ mặt lập tức trở nên trang nghiêm, "Lưu Trầm Hương nghe lệnh." "Thần tại." "Lần này lấy ngươi làm chủ tướng, Phương Nguyên làm phụ, đồng thời suất lĩnh quân đoàn thứ nhất của Hàn Tín, quân đoàn thứ hai của Hiên Viên, và quân đoàn

thứ ba xuất động, nhất định phải trong một lần đoạt lấy Long tộc." "Bá bá bá!" Lưu Trầm Hương, Phương Nguyên, Hàn Tín, Hiên Viên, Thần Nông và mấy người khác, ngay lập tức quỳ một gối xuống, vẻ mặt ngưng trọng, đồng thanh hô lớn: "Trận chiến này tất thắng, nhất định phải để Long tộc biết sự lợi hại của quân đoàn Đại Càn Hoàng Triều!" "Oanh long long!" Khí cơ cuồn cuộn hóa thành sức mạnh vô hình, hội tụ về phía thiên khung, một luồng thiết huyết sát khí cuồn cuộn dâng trào, khuấy động một phương phong vân.

Cũng chính vào lúc Lâm Dương ra lệnh, tứ hải Long tộc xa xôi, trong khoảnh khắc tâm thần đại động, một loại cảm giác bất an truyền đến tận tim.

Đại La Kim Tiên, siêu thoát thời gian, Nguyên thần chìm vào dòng sông thời gian, biết rõ quá khứ và vị lai.

Khi Lâm Dương lấy thân phận chủ Đại Càn Hoàng Triều phát binh Long tộc, các Long Vương tứ hải, trong khoảnh khắc đầu tiên liền cảm nhận được.

"Nhân tộc!

Chuyện gì vậy." Đông Hải Long Vương Ngao Quảng, vẻ mặt lạnh lùng, mơ hồ có một dự cảm vô cùng bất hảo.

Là Long Vương trên mặt nổi của Long tộc, Ngao Quảng tự nhiên hiểu rõ nội tình Long tộc hiện tại, tuy không thể so sánh với Vu Yêu, nhưng cũng không phải quả hồng mềm tùy ý nắn bóp.

Thế nhưng, trăm năm trước khi đến Nhân tộc quan lễ, lại khiến Ngao Quảng hiểu rõ nội tình Nhân tộc.

Nếu Đại Càn Hoàng Triều toàn lực xuất động, chỉ dựa vào Long tộc hiện tại có lẽ thật sự khó có thể chống cự.

"Không được, ta phải đến tổ địa, báo chuyện này cho lão tổ." Đột

nhiên, tâm thần Ngao Quảng rung động, một luồng thần thức lan tỏa về phía ba hải còn lại, lập tức liền bắt giữ được ba bóng người từ chân trời bay đến, hướng về phía Đông Hải Long Cung.

"Đại ca!" Ba tiếng nói vừa dứt, chính là Nam Hải Long Vương Ngao Khâm, Bắc Hải Long Vương Ngao Thuận, Tây Hải Long Vương Ngao Nhuận, hiển nhiên họ cũng trong khoảnh khắc đầu tiên liền cảm nhận được động tĩnh của Nhân tộc, sau đó lập tức đi đến đây.

Đông Hải Long Vương Ngao Quảng khẽ gật đầu, vẻ mặt ngưng trọng nói: "Các đệ đến đúng lúc, cùng ta đến tổ địa, báo chuyện này cho lão tổ đi." "Ừm!" Hiển nhiên, ba Long Vương còn lại cũng đến đây vì mục đích này.

Tứ hải Long Vương tụ họp, một vùng hoang vu sâu trong Đông Hải Long Cung, nhìn khắp nơi chỉ thấy một vùng đen tối vô tận, bốn phía tám phương đều là những khối đá đen kịt, ngoài ra không có bất kỳ thứ gì.

Tứ hải Long Vương đến đây, vẻ mặt ngoài sự ngưng trọng còn có một vẻ trang nghiêm.

Lại thấy, lấy Đông Hải Long Vương Ngao Quảng làm thủ lĩnh, trên cơ thể tứ hải Long Vương cuộn trào một vầng sáng màu xanh lam, vầng sáng cuồn cuộn, trong khoảnh khắc, toàn bộ hư không đều phát ra từng đạo gợn sóng.

Gợn sóng khuếch tán, cuồn cuộn ra một lực lượng vô hình, hư không đen kịt vô tận đột nhiên xé toạc một vết nứt không gian khổng lồ.

Vết nứt không gian rộng mấy vạn trượng, nhưng, nếu nhìn kỹ, sẽ phát hiện, bên ngoài vết nứt không gian, không phải một vùng hư vô đen kịt, mà là một thế giới khác!

Tứ hải Long Vương không do dự, khi vết nứt không gian xuất hiện, bốn người liền thân hình khẽ dừng, chìm vào trong đó, đặt chân vào một thế giới khác.

Một thế giới mênh mông, những dãy núi khổng lồ nhấp nhô, nối liền thành một vùng giống như những con rồng khổng lồ đang uốn lượn nằm phục trên mặt đất.

Từng dãy núi uốn lượn đều tràn ngập tiên vụ lượn lờ, bao phủ khắp cả trời đất, bên trong chính là tổ địa Long tộc.

Tứ hải Long Vương vừa đến đây, liền có vô số luồng khí tức hùng vĩ cuồn cuộn dâng lên từ nơi này, dò xét về phía họ.

"Bốn con rồng các ngươi, đến tổ địa vì việc gì?" Một giọng nói tang thương vang vọng khắp trời đất, giống như tiếng sấm sét nổ tung, cuộn trào vô biên phong vân.

Ở bên ngoài kiêu ngạo, tứ hải Long Vương ở đây lại giống như cháu trai, trên vẻ mặt luôn mang theo sự cung kính.

"Long tộc có đại nạn, đặc biệt cầu kiến lão tổ và những người khác." "Ồ!?" "Bá!" Một đạo quang huy huyền ảo từ trên chân trời, trực tiếp giáng xuống, bao phủ Long tộc tứ hải Long Vương, trong khoảnh khắc tứ hải Long Vương liền biến mất tại chỗ, không biết đi đâu.

Một đại điện huy hoàng đồ sộ, chỉ riêng một cánh cửa đã rộng gần vạn trượng, những thành trì cổ kính mỗi tòa đều có thể cao bằng trời, hùng vĩ tráng lệ, toát ra vẻ khí phách hào hùng.

Lần nữa xuất hiện tứ hải Long Vương, chính là xuất hiện trước cổng chính của cung điện.

Trước cửa lớn, hai bên trái phải đứng hai con long thân ngàn trượng, chính là hai con cự long.

“Ngô đẳng tham kiến tứ hải Long Vương.” Hai đầu chân long ngàn trượng cúi đầu về phía tứ hải Long Vương, bất luận thế nào, tứ hải Long Vương đều là Long Vương trên mặt nổi của Long tộc, dù ở trong tổ địa Long tộc, nhưng thân phận của tứ hải Long Vương cũng đứng ở tầng cao nhất.

“Oanh long long!” Cánh cửa đá vạn trượng chậm rãi đẩy ra, tứ hải Long Vương vẻ mặt trang nghiêm vội vàng bước lên phía trước.

Bước qua cửa đá, chính là chủ điện.

Lúc này, trên chủ điện, đã có mấy vạn bóng người đứng sừng sững, trên mỗi bóng người đều tràn ngập một luồng đạo vận uy thế mơ hồ có thể lay động trời đất.

Trong mấy vạn luồng khí tức, cấp độ thấp nhất đều là Thái Ất Kim Tiên, trong đó cũng không thiếu những tồn tại cảnh giới Đại La Kim Tiên, đặc biệt là tồn tại ngồi ở vị trí đầu tiên trong điện đường, người mặc y bào màu đỏ sẫm đó.

Người này đầu rồng thân người, trên đầu rồng đen kịt có một vết sẹo gớm ghiếc từ đầu rồng xuống cằm, toàn thân không hề lộ ra chút khí tức nào, nhưng lại mang đến cho người ta một cảm giác không thể xem thường.

“Ngô đẳng bái kiến Chúc Long lão tổ.” Tứ hải Long Vương tiến lại gần, cung kính quỳ bái trước người mặc hắc bào ngồi ở vị trí đầu tiên.

Người này không ai khác, chính là Chúc Long, em trai của Long Vương Long tộc thượng cổ, ngay từ thời kỳ Long Phượng, đã là cường giả đứng thứ hai trong Long tộc, sau Long Vương.

Giờ đây đã trải qua mấy trăm nguyên hội thời gian, thực lực của hắn đã không biết đáng sợ đến mức nào.

Chương 126

Chúc Long vung tay hư đỡ, "Miễn lễ!" Tứ hải Long Vương đứng dậy, trong đó Ngao Quảng liền không kịp chờ đợi bước lên một bước, mở miệng nói: "Chúc Long lão tổ, Nhân tộc e rằng muốn động thủ với Long tộc chúng ta, không biết chúng ta nên làm thế nào." "Nhân tộc!?

Một chủng tộc như vậy, dám nhòm ngó Long tộc chúng ta?" "Không biết sống chết, thật sự cho rằng Long tộc chúng ta suy yếu đến mức đó sao, ai cũng dám đặt ý đồ lên người chúng ta." Vô số người đều bàn tán, vẻ mặt đều đầy tức giận.

Đây là tổ địa Long tộc, thế giới được khai phá khi Long Vương vẫn lạc, tách biệt khỏi thế giới Hồng Hoang, không có Thiên Đạo Hồng Hoang tồn tại, vì vậy họ không biết những chuyện đã xảy ra ở thế giới Hồng Hoang trong mấy năm qua.

Nếu nói thật cũng không trách được.

Nhưng rõ ràng, Chúc Long không có ý định giải thích, lại một lần nữa mở miệng nói với tứ hải Long Vương: "Chuyện này do các ngươi định đoạt, nếu trong tình huống có thể nhượng bộ, hơi nhượng bộ một chút cũng được." "Nhưng các ngươi phải nhớ kỹ, Long tộc chúng ta, chưa bao giờ sợ chiến đấu!" Vào thời kỳ thượng cổ, tính khí của Chúc Long tuyệt đối không thể nói là tốt, nhưng từ khi Long tộc ẩn lui, tính khí của hắn cũng theo đó mà thu liễm, nhưng kiêu ngạo của chủng tộc mạnh nhất ngày xưa, vẫn không hề mất đi.

Long tộc thượng cổ từng huy hoàng một thời, nay lại suy yếu đến mức này.

Tứ hải Long Vương trong Hồng Hoang chưa bao giờ tham gia vào bất kỳ cuộc tranh giành thế lực nào, thậm chí còn thể hiện có chút yếu

đuối, tất cả kỳ thực đều có sự chỉ dẫn thầm lặng của Chúc Long.

Người khác không biết, nhưng Chúc Long lại vô cùng rõ ràng, Long tộc hiện tại, không thể gánh chịu thêm bất kỳ nghiệp chướng nào nữa!

Vào thời kỳ thượng cổ, Ma Tổ La Hầu đã gây ra Tam Tộc Đại Chiến, từ đó dẫn đến lượng kiếp.

Trong đó, La Hầu tự bạo còn hủy diệt gần hết toàn bộ đại địa phương tây của Hồng Hoang.

La Hầu đã chết, nhưng một phần nghiệp chướng luôn cần có người gánh chịu.

Trong số những chủng tộc gây ra lượng kiếp, Long tộc, Phượng tộc, Kỳ Lân tộc, đã gánh chịu phần lớn nhân quả của việc thế giới phương tây bị hủy diệt.

Năm đó, nếu không phải Long Vương kịp thời dẫn toàn tộc rút khỏi cuộc tranh bá Hồng Hoang, thậm chí không tiếc binh giải thiên địa, Long tộc đã sớm trở thành lịch sử.

Nếu không, vô số nguyên hội qua, Long tộc an cư tứ hải, hành vân bố vũ cho Hồng Hoang đại địa, từ đó kiếm công đức để bù đắp nghiệp chướng, Long tộc e rằng cũng sẽ gặp nhiều tai ương, không biết phải trải qua bao nhiêu kiếp nạn.

Vì vậy, Chúc Long hùng bá bát hoang ngày xưa, cũng đã bị mài mòn góc cạnh, căn bản không còn tâm tư như năm đó, một lòng chỉ cầu dẫn dắt Long tộc tự vệ trong Hồng Hoang.

Nếu không, chỉ riêng việc Đế Tuấn và những người khác ngày xưa chọc giận Long tộc, cũng không thể kết thúc trong hòa bình, chỉ là vì Long tộc căn bản không thể gánh chịu thêm nữa.

Lâm Dương không biết những chuyện đã xảy ra ở Long tộc, càng

không biết rằng, đối mặt với sự tấn công của Nhân tộc, Long tộc đã sớm chuẩn bị sẵn sàng, không biết, cũng sẽ không bỏ qua.

Long tộc là một trong những chủng tộc lớn của Hồng Hoang, nhất định phải trở thành hòn đá đặt chân đầu tiên để Đại Càn Hoàng Triều mở rộng cương thổ.

Thiết huyết sát khí cuồn cuộn, từ Đại Càn Hoàng Thành dâng lên, hội tụ xông thẳng lên trời, kinh động phong vân biến ảo, hình thành một đám huyết vân khổng lồ, trôi nổi trên không trung.

Từng đạo khí cơ sâu thẳm kinh khủng từ Đại Càn Hoàng Thành cuồn cuộn dâng lên.

Lâm Dương chưa bao giờ xem thường Long tộc, lần này vì muốn đoạt lấy Long tộc, hắn gần như đã huy động đại quân tinh nhuệ nhất của Nhân tộc, còn cử Lưu Trầm Hương làm chủ tướng, trong đó có Phương Nguyên, và các cường giả đỉnh cao của Nhân tộc.

Hầu như toàn bộ thế lực mạnh nhất của Nhân tộc, trừ Lâm Dương ra, đặt ở Hồng Hoang đại địa, gần như có thể bỏ qua bất kỳ tồn tại nào.

Ba quân đoàn, mỗi quân đoàn có trăm vạn người, trong đó tu vi thấp nhất đều ở cảnh giới Chân Tiên, một số người còn ở cấp độ Kim Tiên hoặc Thái Ất Kim Tiên, trong đó có Hàn Tín và Hiên Viên, tu vi của cả hai đã đạt đến cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Những người này đều do Lâm Dương triệu hoán từ thế giới của họ, trong thế giới của họ, những người này đều là những thiên tài đỉnh cao, để lại dấu ấn đậm nét trong lịch sử Nhân tộc.

Trong thế giới Hồng Hoang này, sau khi Lâm Dương thành lập Thánh đình và được hoàng đạo khí vận quán thâu, tu vi của họ đều đại tiến.

Trong đó, như Hiên Viên và Thần Nông, đều đã đạt đến cảnh giới Đại La Kim Tiên viên mãn, chỉ còn một bước nữa là đến Chuẩn Thánh.

Tuy chỉ còn một bước, nhưng đó lại là cách biệt giữa trời và đất.

Chín phần mười Đại La Kim Tiên trong Hồng Hoang đều bị kẹt ở một ngưỡng cửa đó.

Nhưng, Lâm Dương lại có đủ lòng tin vào họ, tin rằng, cùng với sự trưởng thành không ngừng của Đại Càn Hoàng Triều, sẽ có một ngày, có thể khiến những người này ai nấy đều như rồng, siêu thoát vạn vật thế gian.

Lâm Dương bay lên không, ánh mắt quét nhìn tất cả phía dưới, toàn thân toát ra khí chất uy nghiêm bẩm sinh, tuy không áp bức chúng sinh, nhưng lại khiến tất cả mọi người từ nội tâm dâng lên một luồng kính ngưỡng và áp lực, đó chính là đế hoàng khí của Lâm Dương.

"Quân đoàn thứ nhất, Hàn Tín, điểm binh hoàn tất." "Quân đoàn thứ hai, Hiên Viên, điểm binh hoàn tất." "Quân đoàn thứ ba, Lưu Trầm Hương, điểm binh hoàn tất." Lâm Dương khẽ gật đầu, môi mấp máy: "Trẫm tại đây, chúc đại quân xuất chinh đại cát, khải hoàn quy về." "Đại quân xuất chinh, sở hướng phi mỹ, phong mang sở chỉ, vũ nội thần phục." "Chiến!

Chiến!

Chiến!" Từng tiếng hô lớn vang vọng mây xanh, thiết huyết sát khí xông thẳng lên trời, hóa thành huyết vụ cuồn cuộn.

Ức vạn sinh linh đều cảm nhận được, kích động không ngừng, ẩn mình trong động phủ run rẩy, không dám ló đầu ra.

"Chiến!" Cùng với lời Lâm Dương vừa dứt, giữa trời đất, một luồng khí cơ kinh khủng cuộn trào theo khí thế đại quân Nhân tộc

chìm vào thiên khung, khuấy động đại phiến phong vân, từng đạo kiếp khí cuồn cuộn như sóng, kinh thiên động địa.

Luồng kiếp khí cổ xưa cuộn trào, ngay lập tức đã bị vô số đại năng giả Hồng Hoang cảm nhận được, trên khuôn mặt mỗi người đều hiện lên vẻ kinh hãi, ngón tay bấu vào nhau, trong nháy mắt liền minh ngộ thiên cơ, biết rõ mạch lạc của Long tộc.

“Nhân tộc lại ra tay với Long tộc, thanh thế lớn như vậy, e rằng không đơn giản.” “Nhân tộc!

Gan cũng thật lớn, cả Hồng Hoang ai mà chẳng biết Long tộc không hề đơn giản, lúc này lại dám vung đao tấn công Long tộc, chẳng lẽ thực sự nghĩ rằng Long tộc dễ chọc sao!” “.....” Tất cả các vị Thiên Đạo, Đại Năng Giả trong thế giới Hồng Hoang đều có thể suy diễn thiên cơ, minh bạch nhân quả.

Lúc này, Nhân tộc bùng phát khí cơ khủng bố như vậy, thậm chí cuốn động kiếp khí dũng mãnh, những kẻ có cảm ứng đều bắt đầu suy diễn thiên cơ.

Trong nháy mắt, họ đã hiểu rõ đại sự gì đã xảy ra, nhưng cũng chính vì vậy, nội tâm hầu như đều tràn ngập vẻ kinh hãi.

Chương 127

Nhưng, vào khoảnh khắc này, lại không có ai nói những lời không hay về Nhân tộc, bởi vì sự cường đại của Nhân tộc, tất cả đều đã chứng kiến tại Lễ đăng cơ của Nhân tộc.

Chẳng phải Nhân Hoàng Lâm Dương chỉ phái một thủ hạ ra tay, đã chém giết Kế Mông, một trong Thập Đại Yêu Thần của Yêu tộc sao?

Phải biết rằng, Kế Mông chính là tu vi Chuẩn Thánh, một Nhân tộc có khả năng đồ sát Chuẩn Thánh như vậy, làm sao có thể yếu kém được.

Ngược lại Long tộc, ai cũng biết Long tộc có nội tình hùng mạnh, nhưng rốt cuộc mạnh đến mức nào, lại có ai biết được?

Tóm lại, cùng với sự hành động của đại quân Nhân tộc, cũng đồng thời thu hút ánh mắt của tất cả Đại Năng Giả khắp Hồng Hoang, nhao nhao theo dõi tiến về Hồng Hoang hải vực.

Vô cùng sát khí cuồn cuộn, giữa trời cuộn trào kiếp khí, dấu hiệu đại kiếp bùng phát, ngụ ý không lâu nữa sẽ có đại chiến bùng nổ, một trận chiến tranh với quy mô lớn sẽ rung chuyển thế giới Hồng Hoang.

Thiên Đạo có cảm ứng, giáng xuống kiếp khí, nếu không liên quan thì mau chóng tránh xa.

Sau khi nhận được mệnh lệnh của Nhân Hoàng, Lưu Trầm Hương dẫn đầu vài trăm vạn đại quân Nhân tộc, cưỡi một đám huyết vụ, hướng về Hồng Hoang hải vực, chớp mắt đã biến mất nơi chân trời.

Lâm Dương nhìn chúng nhân đi xa, khóe miệng khẽ nhếch, lộ ra nụ cười nhàn nhạt, khẽ lẩm bẩm: “Long tộc, hy vọng có thể an phận

thủ thường một chút, nếu không hộ quốc thần thú của Đại Càn Hoàng Triều ta có lẽ sẽ thiếu một loại." Đối với Long tộc, Lâm Dương cũng không phải ôm giữ ý chí phải đoạt cho bằng được, trong vạn tộc Hồng Hoang không thiếu những chủng tộc có khí vận thâm hậu, với thế lực Nhân tộc hiện giờ, nếu muốn lập quốc thú, không biết sẽ có bao nhiêu chủng tộc tranh giành đến vỡ đầu.

Nhưng trong mắt Lâm Dương, có thể trở thành quốc thú của Đại Càn Hoàng Triều, ít nhất cũng cần một loại tiên thiên thần thú có thai nghén như Long tộc, chỉ có như vậy, khí vận của cả hai mới tương phụ tương thành, những chủng tộc khác, anh ta căn bản không thèm để mắt.

Cùng với sự xuất động của đại quân Nhân tộc, thiên địa Hồng Hoang chấn động, Long tộc cũng bắt đầu chuẩn bị.

Khí cơ kinh người không ngừng ẩn nhập lên trời, vô cùng sát khí cuồn cuộn dũng động, khiến vô số hải vực đều nổi lên sóng dữ dâng trào, cự lãng mênh mông cuồn cuộn, tựa như thế gian đã đến tận thế.

Long tộc năm đó, đối mặt với Yêu tộc còn không hề sợ hãi, đối mặt với lời tuyên chiến của Nhân tộc, Tứ Hải Long Vương được lệnh, lập tức bắt đầu chỉnh đốn đại quân.

Long tộc ẩn mình tại Hồng Hoang hải vực, trấn áp Tứ Hải Hồng Hoang, được xưng là bá chủ đại dương, dưới trướng thống lĩnh vô số hải tộc, tụ tập những tồn tại này lại một chỗ, cũng tạo thành một thế lực không nhỏ.

Cộng thêm phần lớn Long tộc từ Long tộc tổ địa xuất hiện, lúc này cả thế lực Long tộc chỉ riêng Đại La Kim Tiên đã có gần trăm người, Thái Ất Kim Tiên càng nhiều không kể xiết, đại quân phía trước đạt đến hàng ức vạn, gần như là chiến lực đỉnh cao nhất mà Long tộc có thể phô bày.

Nhưng số lượng tuy nhiều, song tu sĩ hải tộc lại không đồng đều, trong đó thậm chí phần lớn đều chưa hoàn toàn hóa hình, ngay cả cảnh giới Tiên Đạo cũng chưa bước vào, trong loại chiến đấu cấp bậc này, thậm chí còn không được xem là pháo hôi.

Vô số nhân ảnh hiện lên trên mặt biển, La Sát, Cự Yêu, cùng các loại hải tộc khác đều đứng sừng sững trên bờ, dẫn đầu là gần vạn con Cự Long, mỗi con gần như đều cao vạn trượng, vô cùng hung sát khí tức cuộn trào hàng vạn ức dặm.

Vô số khí cơ hỗn loạn từng đợt bao trùm thiên địa, trong đó không ít Đại Năng Giả đặt ánh mắt vào nơi này, nội tâm cũng dâng lên vẻ kinh hãi.

"Long tộc nội tình sâu dày quả nhiên, không hổ là một trong Tiên Thiên Tam Tộc, dù sa sút, thế lực này vẫn khủng bố phi phàm." Vô số Đại Năng Giả tâm thần giao hòa trên trời, nhao nhao nghị luận, lúc này lại có một cỗ sát khí thiết huyết hùng dũng, từ chân trời xa xa, đám mây màu máu kia.

Trên huyết vân, lờ mờ có thể thấy từng đạo thân ảnh mặc hắc giáp, sừng sững giữa thiên địa, tạo thành một dòng lũ màu huyết hồng, xông thẳng về phía Long tộc.

Phía Long tộc, do Tứ Hải Long Vương dẫn đầu, bốn người đều là tu sĩ cảnh giới Đại La Kim Tiên, tuy rằng trong Long tộc, tu vi của bốn người không phải cao nhất, nhưng vào lúc này, thân phận của bốn người không nghi ngờ gì là cao nhất.

"Đại ca, Nhân tộc đến rồi." Ngao Quảng mặt mày nghiêm nghị gật đầu, trực tiếp bay lên không trung, sau đó lớn tiếng hô: "Nhân tộc và Long tộc vốn không oán không thù, cớ gì lại làm như vậy?" Dẫn đầu đại quân Nhân tộc, Lưu Trầm Hương giơ tay, vài trăm vạn đại quân phía sau lập tức dừng bước, hành quân có trật tự cho thấy sự cường

hãn của đại quân Nhân tộc.

Lưu Trầm Hương với đôi mắt lạnh lùng, nhìn về phía Đông Hải Long Vương, tiến lên vài trăm dặm, đối mặt từ xa với Ngao Quảng.

"Nhân tộc và Long tộc dĩ nhiên vô oán, đại quân của ta đến đây, cũng không phải vì muốn xung đột với Long tộc." Nội tâm Ngao Quảng không hề thả lỏng, nhưng nét mặt lại theo đó dịu đi, thậm chí lộ ra một nụ cười hòa ái nói: "Thì ra là vậy, vậy thì Long tộc ta đã hiểu lầm rồi." "Chỉ không biết đại quân Nhân tộc đến đây là vì chuyện gì?" Trước đó Tứ Hải Long Vương đã đến Long tộc tổ địa, Chúc Long đã dặn dò, nếu điều kiện cho phép, hãy cố gắng đáp ứng yêu cầu của Nhân tộc, nếu có thể thì cố gắng đừng để bùng nổ xung đột.

"A a, Đại Càn Hoàng Triều ta khai tịch vận triều, còn thiếu một vật, tên là Hộ Quốc Thần Thú, Long tộc hành vân bố vũ ở Hồng Hoang có công đức lớn, ta đặc biệt phụng mệnh Hoàng của ta, đến đây mời Long tộc gia nhập Đại Càn Hoàng Triều ta." "Hộ Quốc Thần Thú!" Sắc mặt Ngao Quảng lập tức trở nên khó coi, âm trầm đến mức như muốn vắt ra nước.

Hộ Quốc Thần Thú, Ngao Quảng không rõ lắm, nhưng y hiểu rằng, Nhân tộc muốn Long tộc thần phục, suy cho cùng cũng chỉ là một ý nghĩa.

Nhưng so với thần phục, trở thành Hộ Quốc Thần Thú của Đại Càn Hoàng Triều lại càng không có tự do, sẽ trở thành chủng tộc phụ thuộc của Nhân tộc, khuất phục dưới Nhân tộc.

Điểm này, Ngao Quảng tuyệt đối không thể đồng ý!

Lưu Trầm Hương tựa hồ nhìn ra điều đó, lại lần nữa mở miệng nói: "Lão Long Vương, chuyện này đối với Long tộc chính là đại hỷ sự." "Gia nhập Đại Càn Hoàng Triều ta, chịu Hoàng Triều khí vận trùng kích, tiêu trừ tự thân nghiệp chướng, cũng có thể khiến Long tộc

triệt để thoát khỏi hiện trạng, trở thành Hộ Quốc Thần Thú của Đại Càn Hoàng Triều ta, sẽ càng có thể được Hoàng Triều khí vận gia trì, vĩnh sinh vĩnh thế, được che chở." "Hừ!

Nói thì hay ho vậy, chẳng qua là muốn Long tộc ta thần phục thôi, ta chỉ hỏi một câu, Nhân tộc có xứng sao?" Trong Long tộc, một giọng nói già nua vang lên, trong lời nói đầy vẻ khinh thường, thái độ kiêu ngạo dường như hoàn toàn không để Nhân tộc vào mắt.

Lời này vừa nói ra, sắc mặt Đông Hải Long Vương Ngao Quảng lập tức trở nên khó coi, nhưng y khẽ cúi đầu không lựa chọn phản bác câu nói đó.

"A a!" Lưu Trầm Hương lạnh lùng cười một tiếng, Khai Sơn Thần Phủ không biết từ lúc nào đã xuất hiện trong tay, một cỗ khí tức hùng mạnh khủng bố, xông thẳng lên trời, cỗ khí tức kia tựa như bầu trời vô ngần, tựa như vực sâu không thấy đáy.

Cũng vào lúc cỗ khí tức này xuất hiện, cả vùng hải vực rộng hàng trăm vạn dặm đang nổi sóng lập tức tĩnh lặng, những con sóng dữ dội như bị nghẹn cổ họng, đột ngột dừng lại.

Dưới gió lặng sóng yên, một cỗ khí tức tịch diệt, truyền đến tâm thần của tất cả mọi người, cỗ khí tức lăng giá vạn vật kia, khủng bố lại mênh mông.

Cả thế lực Long tộc, trong khoảnh khắc đều rơi vào sự sợ hãi nghẹt thở, trong từng đôi mắt đều hiện lên vẻ kinh hãi.

Đông Hải Long Vương Ngao Quảng, người chịu ảnh hưởng trực tiếp từ khí thế của Lưu Trầm Hương, càng không ngoại lệ, thân thể run rẩy không ngừng, đôi mắt rồng khổng lồ hơi giãn ra.

Chuẩn Thánh là một cảnh giới vượt xa Đại La Kim Tiên, đặc biệt là trong cảnh giới Chuẩn Thánh, đối mặt với Đại La Kim Tiên, căn

bản không thể có bất kỳ sức phản kháng nào, trước uy thế ngập trời của Lưu Trầm Hương, giống như con kiến vậy.

"Đừng có không biết điều, Nhân tộc ta há có thể tùy tiện bị sức nhục!

Cuối cùng ta sẽ cho các ngươi một cơ hội nữa, gia nhập Đại Càn Hoàng Triều!

Hoặc là bị diệt sạch!" Uy thế ngập trời chấn động, Lưu Trầm Hương nhìn Đông Hải Long Vương trước mặt, mang cảm giác rằng nếu đối phương trả lời không vừa ý, y sẽ lập tức thi triển thủ đoạn lôi đình.

Chương 128

Ngay trước khi đại quân Nhân tộc xuất chinh, Lâm Dương đã dặn dò, đối mặt với Long tộc, nếu không muốn thần phục thì có thể trực tiếp khai chiến, không chiến mà khuất phục binh, đối mặt với sự tồn tại như Long tộc, rõ ràng là không thực tế.

Đại chiến đã khai mở, mọi thứ sẽ không còn do Long tộc quyết định, hoặc là bị diệt tộc, hoặc là thần phục.

Do đó, Lưu Trầm Hương trước Long tộc, đã chuẩn bị sẵn sàng, trận chiến này chắc chắn không thể tránh khỏi.

"Hoa lạp lạp!" Bỗng nhiên, sóng gió vốn đang đình trệ lại cuộn lên, thậm chí còn khủng bố hơn lúc trước, ngay cả uy áp Chuẩn Thánh trung kỳ của Lưu Trầm Hương cũng không thể trấn áp được.

"Nhân tộc, uy phong lớn thật!

Long tộc ta xưng bá Hồng Hoang, không biết ngươi là ai!" Một tiếng nói như sấm nổ vang lên, nổi lên một con sóng khổng lồ cao trăm vạn trượng, vùng hải vực rộng hàng trăm ức vạn dặm đột nhiên cuộn lên gió bão, một cái đầu rồng khổng lồ ít nhất mười vạn trượng, từ đáy biển nổi lên mặt nước.

Trên cái đầu rồng đen kịt khổng lồ, có một vết sẹo lớn, vảy rồng như mực, dường như có thể nuốt chửng bất kỳ ánh sáng nào, trong đôi mắt rồng khổng lồ, hai con ngươi đỏ như máu chiếu rọi vô cùng sát ý lạnh lẽo.

"Chúc Long Lão Tổ." Cùng với sự xuất hiện của đầu rồng, tất cả Long tộc có mặt đều quỳ phục dưới đất, kính sợ hành lễ với Chúc Long vừa xuất hiện.

“Chúc Long, Bệ hạ đoán quả nhiên không sai, lão bất tử này thật sự còn sống.” Lưu Trầm Hương khẽ nhướng mày, đáy mắt hiện lên vẻ ngưng trọng, khóe miệng vẫn treo một nụ cười châm biếm.

“Nhân tộc, hãy lui đi, Long tộc ta từ trước đến nay không tham dự vào tranh giành khí vận thiên địa Hồng Hoang, trước đây nếu có bất kính ta có thể bỏ qua, nếu các ngươi nguyện ý, Long tộc ta sau này vẫn sẽ đối xử với Nhân tộc bằng lễ nghi.” “A a, chắc chắn Long tộc, không phải là trùng?” Nhưng vào lúc này, một giọng nói mang theo ý trêu chọc vang lên.

Một nam tử ôn văn nhã nhặn, mặc nho sinh trường bào, khóe miệng lúc nào cũng mang nụ cười nhàn nhạt, cho người ta cảm giác ấm áp như nắng xuân, đúng là một nam nhi thiên thiên như ngọc.

Chúc Long mang ánh mắt phẫn nộ nhìn về phía đó, đồng tử khổng lồ hơi co lại, ngọn lửa giận dữ xông thẳng lên thiên linh đã bị cưỡng chế áp chế xuống.

“Tả tướng Đại Càn Hoàng Triều, Phương Nguyên, hữu lễ.” “Chuẩn Thánh!

Lại một Chuẩn Thánh nữa!” Đồng tử Ngao Quảng co lại, trước đó không để ý, nhưng khi nhìn thấy Phương Nguyên đứng ra, sắc mặt y lập tức thay đổi lớn, khí thế của đối phương như biển cả bao la, lại như một ý chí khủng bố, đôi mắt sáng rực càng đáng sợ.

Phương Nguyên hữu ý vô ý nhìn Ngao Quảng một cái, sau đó ánh mắt rơi trên Chúc Long phía trước, chậm rãi mở miệng nói: “Chúc Long, tình cảnh hiện giờ của Long tộc ngươi cũng đã rõ, đặt trước mắt chỉ có một đường thần phục, mong ngươi đừng tự lầm.” “Hoa lạp lạp!” Chúc Long thân thể từ trong nước biển bước ra, long khu khổng lồ tự nhiên tản phát ra một cỗ long uy, chấn nhiếp vũ nội, khí tức mênh mông dũng động, kinh động phong vân cửu thiên tụ biến.

“Nực cười, chỉ bằng các ngươi không đủ để khiến Long tộc ta thần phục, Nhân tộc, muốn chiến thì chiến, Long tộc từ trước đến nay không sợ chiến đấu.” “Chiến!

Chiến!

Chiến!” Phía Long tộc phát ra tiếng gào thét, chiến ý sát phạt khủng bố xông thẳng lên trời, nét mặt tươi cười của Phương Nguyên dần dần biến mất, đôi mắt sáng ngời lóe lên từng tia bạch mang, từng đợt sát phạt chi khí dũng động.

Phải biết rằng, trong thế giới Nho Đạo, Phương Nguyên không chỉ là Nho gia Chí Thánh, mà y còn rất tinh thông Binh gia và Tạp gia, đặc biệt là khi hóa thân thành Binh gia tử, càng có thể xưng là truyền nhân vĩ đại nhất của Binh gia, định sẵn, tuyệt đối không phải kẻ lương thiện.

“Nếu đã như vậy, thì chiến thôi!” “Chiến!

Chiến!

Chiến!” Lưu Trầm Hương hô lớn ba tiếng, ba trăm vạn đại quân Nhân tộc phía sau bùng phát ra một cỗ huyết sát khí ngập trời, sát khí khủng bố hội tụ, nhuộm đỏ hàng ức vạn dặm chân trời.

Nhân tộc tuy chỉ có ba trăm vạn đại quân, nhưng đây lại là đội quân tinh nhuệ nhất của Nhân tộc, tu vi thấp nhất cũng ở cảnh giới Chân Tiên, hội tụ thành một cỗ sát khí mênh mông, cuộn trào, ngay cả ức vạn hải tộc cũng ẩn ẩn có chút không bằng.

“Một trận chiến không thể tránh khỏi.” Phương Nguyên khẽ thở dài, hai tay giơ lên, hai đạo linh quang hiện ra, từng đợt Huyền Hoàng Công Đức Kim Quang bao phủ, hiện ra một cuốn sách và một cây thước.

Đó chính là chí bảo của Phương Nguyên, Kỳ Thư Thiên Địa và

Thánh Đạo Giới Xích, hai loại bản mệnh chí bảo này cùng y chinh chiến, sau này lại ở Hồng Hoang hấp thu khí công đức Huyền Hoàng tầng ba do việc sáng tạo Nho gia mà có được, giờ đây uy thế phát ra cũng không kém gì Thượng Phẩm Linh Bảo.

Đồng thời, là bản mệnh chí bảo của Phương Nguyên, uy thế càng khủng bố, sức mạnh phát huy ra, trong số Thượng Phẩm Linh Bảo cũng vô cùng mạnh mẽ.

Uy thế đạo vận khủng bố tràn ngập chư thiên, trong đó càng có từng đạo huyết sát khí ngang dọc, tràn ngập chư thiên vạn giới.

"Sát!" Khai Sơn Thần Phủ trong tay Lưu Trầm Hương vung lên, một đạo phủ quang sáng chói lóe lên thiên địa, bùng phát vô cùng uy thế, trấn áp chư thiên vạn giới.

"Tốt!

Tốt!

Tốt!" Chúc Long đang ẩn mình trong mây liên tiếp hô lớn, trong giọng nói ẩn chứa sự phẫn nộ ngập trời, hai chiếc sừng rồng khổng lồ tản phát từng đợt đạo vận uy thế khủng bố khiến không gian cũng theo đó rung động, tản phát ra từng đạo gợn sóng.

"Uy nghiêm của Long tộc không thể xâm phạm!" "Ngao hống!" Chúc Long há miệng rộng nanh sắc bén, ngẩng đầu gào thét một tiếng, lấy y làm trung tâm không gian từng tấc sụp đổ, một cỗ uy thế khủng bố sâu thẳm đột nhiên bao trùm cả vùng hải vực, tạo thành vô cùng uy thế áp bức Lưu Trầm Hương và Phương Nguyên.

Chúc Long hiểu rằng, thế lực Nhân tộc lấy hai người họ làm đầu, chỉ cần chém giết Lưu Trầm Hương và Phương Nguyên, đại quân Nhân tộc sẽ không đánh mà tan.

Nhưng, thật sự có đơn giản như vậy sao!

Đối mặt với uy thế khủng bố của Chúc Long Lão Tổ, Lưu Trầm Hương giơ chiếc búa khổng lồ trong tay, một đạo phủ quang khủng bố từ trong tay lan tràn ra.

"Khai Sơn!" Lưu Trầm Hương ngửa mặt lên trời gầm một tiếng, cuộn động vô biên đạo vận, chiến ý khủng bố từ thân thể bùng phát ra, so với tu vi Chuẩn Thánh sơ kỳ một trăm năm trước càng thêm khủng bố, dưới một kích, không gian dọc đường từng tấc sụp đổ, lộ ra từng đạo không gian hư vô đen kịt.

"Oanh long long!" Hai bên uy thế va chạm, một cỗ xung kích động trời, dư ba chấn động hàng vạn dặm hải vực, vô số con sóng cuộn trào, đặc biệt là vùng hải vực vài trăm dặm nơi Lưu Trầm Hương và Chúc Long Lão Tổ đối đầu, chịu dư ba uy thế khủng bố, trực tiếp làm bốc hơi toàn bộ nước biển.

May mắn thay, hải tộc gần đây đều đã bị Long tộc xua đi, nếu không chỉ với một kích này, đã tạo ra không biết bao nhiêu nghiệp chướng cho Long tộc.

Phải nói rằng, trải qua vô số nguyên hội, Long tộc bị nghiệp chướng quấn thân, thật sự rất tủi nhục, bị đánh đến tận cửa nhà rồi, lại còn phải cố kỵ không được làm tổn thương những sinh linh yếu ớt, chỉ có thể nói, Long tộc cũng không dễ dàng gì.

Lưu Trầm Hương tuy chỉ có Chuẩn Thánh trung kỳ, so với Chúc Long Lão Tổ, một Đại Năng Giả Chuẩn Thánh hậu kỳ lão luyện, rõ ràng không cùng một cấp bậc.

Chương 129

Nhưng phải nói rằng Lưu Trầm Hương nội tình thâm hậu, lại có Phương Nguyên ở bên cạnh giúp đỡ, trong thời gian ngắn không hề rơi vào thế yếu.

Trong lúc Lưu Trầm Hương và Phương Nguyên bùng nổ đại chiến với Chúc Long, Hàn Tín cũng không ngừng nghỉ, với ức vạn chiến thi binh ở phía trước, y cũng dẫn dắt ba trăm vạn đại quân Nhân tộc xông thẳng vào đại quân Long tộc.

"Chiến!" "Hoa lạp lạp!" Khí tức hung sát ngập trời và uy thế hỗn hợp, đạo vận khủng bố thực sự tràn ngập giữa thiên địa, chịu đòn đầu tiên, chính là vô số mũi tên sắc bén, từ đại quân Nhân tộc bắn ra.

Đại quân Nhân tộc hiện tại, không chỉ thực lực tổng thể tăng gấp bội, mà dưới vô số linh trân bảo vật do Vu tộc ban tặng, qua tay Thần Nông và Toại Nhân thị đã chế tạo ra không ít linh binh.

Những vũ khí này tuy không thuộc dòng Linh Bảo, nhưng dưới tu vi cường đại và sự gia tăng của chiến trận, cũng vô cùng khủng bố.

"Bày Vạn Long Trận!" Ngao Quảng sắc mặt ngưng trọng, hô lớn một tiếng, hiện ra long khu vạn trượng, vảy rồng xanh biếc dưới ánh sáng chiếu rọi, hiện ra ánh sáng chói mắt.

"Hống!" Dưới lệnh của Ngao Quảng, vạn con chân long của Long tộc trong khoảnh khắc cùng nhau gào thét lên trời, một cỗ uy thế khủng bố từ thân thể bùng phát ra, long uy xông thẳng lên trời, hòa quyện vào nhau, tạo thành một trận thế tự nhiên.

Long tộc vào thời thượng cổ huy hoàng như vậy, tự nhiên cũng có bản lĩnh trấn áp đáy hòm, Vạn Long Trận chính là một trong số đó.

Thời thượng cổ, Long tộc có thể cùng lúc đối đầu với Phượng tộc và Kỳ Lân tộc, ngoài việc Long tộc mạnh hơn hai tộc đó, Vạn Long Trận chính là một trong những nguyên nhân.

Vô số mũi tên sắc bén hóa thành luồng sáng rơi xuống, khi đến gần Long tộc, liền bị một màn sáng màu xanh lam cản lại.

Nhưng, dù vậy, vẫn có không ít mũi tên xuyên qua màn sáng, rơi vào trận doanh Long tộc, nổ tung tạo ra vô số đóa huyết hoa.

Chỉ một lần tấn công, phía Long tộc đã có tổn thất, tuy rằng dưới Vạn Long Trận của Long tộc, đã tránh được rất nhiều thương vong, nhưng những hải tộc yếu ớt kia căn bản không thể chống đỡ được công kích khủng bố của Nhân tộc.

Trong đó ít nhất có vài vạn sinh linh đã mất mạng dưới một đợt tên.

"Hống!" Từng tiếng long ngâm, từ trong Vạn Long Trận truyền ra, tạo thành một gợn sóng khổng lồ lay động cả vùng thiên địa.

Cũng vào lúc này, cả vùng hải vực đột nhiên chấn động, vô số sóng biển theo đó dâng cao, tạo thành một con sóng khổng lồ gần trăm vạn trượng, che khuất trời đất, bao trùm toàn bộ đại quân Nhân tộc.

Long tộc vốn giỏi về nước, nổi danh khắp Hồng Hoang đại địa với khả năng khống thủy, Vạn Long Trận lại càng ngưng tụ sức mạnh của vạn Long tộc, uy thế của nó có thể tưởng tượng được.

Hàn Tín nhìn về phía trước, đáy mắt hiện lên vẻ lo lắng, "Long tộc không hổ là chủng tộc bá chủ thượng cổ, uy thế này thực sự đáng sợ." Hàn Tín không dám kiêu ngạo, y sẽ không bao giờ coi thường người khác, đó là đại kỵ của một kẻ làm tướng.

"Hãy để ta cho các ngươi thấy, sự cường đại của đại quân Nhân tộc, trước thực lực tuyệt đối, tất cả đều không chịu nổi một kích."

Hàn Tín hô lớn một tiếng, tự thân bùng phát ra một cỗ uy thế, hòa nhập vào toàn bộ đại trận.

"Oanh long long!" Trong thiên địa, một cỗ uy thế không rõ danh tính lay động, sự chấn động truyền từ giữa thiên địa, đại trận phong thủy, không cần dựa vào trận nhãn, việc bố trí trận thế hoàn toàn dựa vào uy thế của thiên địa.

Sau khi Hàn Tín hòa nhập võ đạo quân hồn và sát khí thiết huyết của Nhân tộc, chiến trận Bát Quái độc đáo của y cũng theo đó thành hình.

Uy thế thiên địa, cuốn động vô biên sát khí thiết huyết, một cỗ cảm giác lo lắng đột nhiên dâng lên, khí cơ hỗn loạn không ngừng giao hòa, hội tụ về trung tâm thành hình.

"Hống!" Một cái đầu lâu nanh sắc hiện ra, cái đầu lâu đó hoàn toàn không phải của sinh vật nào, cái đầu lâu khổng lồ ít nhất trăm trượng, chỉ có một con mắt khổng lồ ở giữa trán.

Cùng với việc dần dần hiện ra, cả thân hình người khổng lồ cũng hiển hiện trước mắt mọi người, người khổng lồ đó nhìn xa ít nhất mười vạn trượng, một cỗ khí tức khủng bố từ thân thể bùng phát ra, kéo động phong vân biến đổi kinh hoàng.

Nước biển không ngừng bị cỗ khí tức khủng bố kia áp bức, hạ xuống vài trăm trượng, khí thế mênh mông, dù đối mặt với con sóng khổng lồ cao trăm vạn trượng cũng không hề có chút sợ hãi nào.

Khí tức khủng bố tản lạc giữa thiên địa.

"Hống!" Đột nhiên, lại thấy người khổng lồ kia ngửa mặt lên trời gào thét một tiếng, con mắt độc nhãn giữa trán chiếu rọi ra một tia huyết quang, hai tay giơ lên thế chống trời, ngang nhiên nghênh kích con sóng khổng lồ trăm vạn trượng đang đánh tới.

Hai tay của người khổng lồ độc nhãn nắm thành quyền, vung về phía trước, khí lãng khủng bố cuộn trào, ngay cả không gian cũng có thể thấy từng đạo vết nứt như mạng nhện lan tràn.

"Oanh long long!" Hai cỗ uy thế mênh mông va chạm vào nhau, thiên địa đại động, uy thế cường đại đến mức ngay cả Chúc Long, Lưu Trầm Hương và Phương Nguyên đang chiến đấu trên trời cũng bị kinh động, ánh mắt liếc xuống phía dưới.

Vô cùng khí cơ từng đợt dũng động, sóng biển khổng lồ trực tiếp bị uy thế mênh mông làm bốc hơi thành từng đạo sương mù bao phủ cả vùng thiên địa, tựa như tiên cảnh, nhưng lại ẩn chứa sát cơ khủng bố.

"Phốc xuy!

Phốc xuy!" "Hống!" Tiếng gào thét cùng với từng tiếng huyết hoa nổ tung, trong toàn bộ thế giới bị sương mù bao phủ, vang lên từng đạo khí cơ hỗn loạn.

Cùng với thời gian chậm rãi trôi qua, sương mù dần dần tan biến, người khổng lồ cao mười vạn trượng kia, thân thể tàn tạ, nhưng vẫn kiêu dũng vô địch, tiến vào đại quân Long tộc, mỗi lần vung quyền đều đánh tan một mảng lớn địch nhân.

Chỉ trong vài chục nhịp thở ngắn ngủi, vùng hải vực hàng ức vạn dặm đều hóa thành một màu máu, trên trời càng phiêu đãng sương máu nhàn nhạt, từ đó có thể thấy được sự thảm khốc sau khi đại chiến bùng nổ.

Nhưng, người khổng lồ độc nhãn tuy thể hiện thực lực cường hãn, ẩn ẩn vượt qua giới hạn Đại La Kim Tiên, nhưng vẫn chưa phá vỡ Vạn Long Trận, những kẻ tử thương cũng chỉ là một số hải tộc yếu ớt.

Dưới uy thế của cự long độc nhãn, Long tộc chỉ có thể khó khăn duy trì Vạn Long Trận, mới có thể chống đỡ được công thế của cự nhân độc nhãn, nếu không nếu Vạn Long Trận sụp đổ, vài vạn sinh linh Long tộc sẽ tử thương thảm trọng.

Trên bầu trời, Chúc Long cũng hiểu rõ điểm này, cánh mũi phun ra một luồng khí nóng trắng xóa, "Hoạt động gân cốt kết thúc, không chơi nữa." "Long Thần Cửu Biến, Cuồng Chiến Vu Dã!" "Ngao hống!" Là tiên thiên chủng tộc, Long tộc vốn có công pháp riêng, không có Đạo Tổ, nhưng vào thời thượng cổ, Long tộc vẫn có thể tạo ra Chuẩn Thánh, chính là dựa vào truyền thừa tiên thiên.

Cùng với việc thi triển, toàn thân Chúc Long bùng phát ra một cỗ uy thế kinh thiên, cả vùng trời đều ẩn ẩn truyền ra một cỗ sát cơ khủng bố, ngay cả những Đại Năng Giả dò xét tâm thần cũng có thể cảm nhận được một cỗ khí tức đáng kinh hãi.

"Chúc Long, tương truyền vào thời thượng cổ, đã có tu vi Chuẩn Thánh hậu kỳ, đến nay trải qua vô số nguyên hội trầm đọng đã không biết đáng sợ đến mức nào, lần này Nhân tộc e rằng sẽ thất bại." "Thực lực của Chúc Long, e rằng có thể xưng là tồn tại đỉnh cấp ở Hồng Hoang, Nhân tộc lần này nhất định sẽ phải rút lui, chỉ không biết Nhân Hoàng sẽ phải thu dọn tàn cục thế nào, dù sao Long tộc cũng không dễ chọc, ngay cả Yêu Đế Đế Tuấn năm xưa cũng đã bại trong tay Long tộc." "....." Vô số Đại Năng Giả tâm thần giáng lâm nơi đây, nhao nhao nghị luận, rõ ràng, hầu như đều không xem trọng Nhân tộc.

Dù cho thế lực hiện tại của Nhân tộc, tổng thể vượt trội Long tộc, nhưng Long tộc có Chúc Long, một lão cổ đổng trấn giữ, chỉ dựa vào Nhân tộc hiện tại, e rằng cũng khó đối phó.

Lưu Trầm Hương và Phương Nguyên hai người sát cánh bên

nhau, đôi mắt lạnh lùng nhìn về phía Chúc Long đang đại phát thần uy trên bầu trời, không có bất kỳ dị động nào.

Chương 130

Nhưng vào lúc này, Lưu Trầm Hương trong mắt tinh quang lóe lên, thần khẩu khẽ động nói: "Tả tướng, Chúc Long vào thời thượng cổ thân bị trọng thương, vô số nguyên hội nghiệp chướng quấn thân, e rằng vẫn chưa hoàn toàn khôi phục." Phương Nguyên khẽ gật đầu: "Rồng có nghịch lân, chạm vào tất chết, nếu có thể tìm được mệnh môn của Chúc Long, ta sẽ có cơ hội." Dù là Lưu Trầm Hương hay Phương Nguyên, đều là nhân vật chính của một phương thế giới, từ sinh linh yếu ớt từng bước trưởng thành, trải qua nhiều chuyện, sẽ hiểu rằng, nếu không có tu vi cường thế tuyệt đối, thì việc lấy yếu thắng mạnh cũng không phải là không thể.

"Ngô có một pháp, có thể trấn áp Chúc Long, nhưng thời gian có lẽ sẽ không quá lâu, nếu Lưu tướng quân có thể nắm bắt cơ hội, chưa chắc không thể phá long khu." Lưu Trầm Hương nhìn Phương Nguyên bên cạnh, khẽ gật đầu, "Chỉ cần Tả tướng có thể trấn áp con nghiệt long này vài hơi thở, ta có nắm chắc chém giết nó!" Phương Nguyên nghe vậy, hít một hơi thật sâu trầm trọng nói: "Nếu đã như vậy!

Thì làm phiền Lưu tướng quân trước tiên tranh thủ cho ta vài hơi thở thời gian." "Nhân tộc, Long tộc ta vốn không muốn dính dáng nhân quả Hồng Hoang, nhưng hôm nay, ngô nhất định phải khiến các ngươi phải trả giá, để cho toàn bộ chúng sinh Hồng Hoang biết, Long tộc ta chưa bao giờ sa sút." "Ngao hống!" Trên Cửu Tiêu, Chúc Long đang lượn lờ trong mây gầm lên một tiếng, vô số tầng mây đều bị chấn tán, long thân gần trăm vạn trượng chấn động tản phát một cỗ uy thế khủng bố, so với lúc trước càng thêm vài phần đáng sợ.

Nếu, Chúc Long trước đó chỉ có uy thế của Chuẩn Thánh hậu kỳ,

nhưng về thực lực lại có phần kém hơn, thì vào khoảnh khắc này, y hoàn toàn là một Chuẩn Thánh hậu kỳ ở đỉnh phong nhất.

Lưu Trầm Hương, trước đó giao chiến với Chúc Long, rõ ràng cũng đã phát hiện ra điều này, mới dám khẳng định Chúc Long chắc chắn thân mang trọng thương chưa hồi phục, nếu không một cường giả Chuẩn Thánh hậu kỳ, làm sao có thể đơn giản như vậy.

"Hãy để ta cùng ngươi chiến đấu một trận thống khoái!" Lưu Trầm Hương tiến lên một bước, thân thể đón gió mà lớn lên, chỉ trong nháy mắt đã hóa thân thành một người khổng lồ mười vạn trượng, dù trước thân thể to lớn của Chúc Long, vẫn có vẻ hơi nhỏ bé, nhưng cỗ chiến ý khủng bố sâu thẳm kia, lại như hóa thành thực chất, quấn quanh thân thể.

Khai Thiên Thần Phủ vốn không mấy trượng cũng biến hóa thành cự phủ vạn trượng, tựa như vung một ngọn núi khổng lồ, nhưng phong mang sắc bén kia lại càng mạnh mẽ, ẩn ẩn còn mang theo cảm giác nặng nề.

Lưu Trầm Hương hóa thân Chân Thân mười vạn trượng hô lớn một tiếng, giơ Khai Thiên Thần Phủ trong tay liền công kích về phía Chúc Long.

"Oanh long long!" Không trung va chạm bùng phát ra gợn sóng chấn động, lấy hai người làm trung tâm, không gian càng từng tấc sụp đổ, lộ ra không gian hư vô bên trong.

"Hô!" Phương Nguyên nhìn Lưu Trầm Hương và Chúc Long hai người giao chiến, tâm thần trong nháy mắt lắng xuống, một cỗ gợn sóng vô hình từ thân thể bùng phát ra.

Đột nhiên, một cuốn sách xuất hiện trong tay Phương Nguyên, cuốn sách đó chính là cuốn mà hư ảnh hiển hóa từ linh đài đã cầm, chỉ là đây là một cuốn sách thực thể.

Chính là chí bảo của Phương Nguyên, Kỳ Thư Thiên Địa, cùng với sự xuất hiện của cuốn sách, một cỗ hương sách bay ra, trên bầu trời không biết từ lúc nào tản phát ra từng đợt tiếng đọc sách, kinh thư niệm tụng, truyền ra từng đạo phạm âm.

"Hoa lạp lạp!" Linh khí tiên thiên của hàng ức vạn dặm đại địa, trong khoảnh khắc dũng động, từng đợt tiếng đọc sách êm tai cũng vào lúc này truyền khắp trời.

Sức mạnh vô hình truyền khắp thiên địa, tâm thần của vô số Đại Năng Giả giáng lâm nơi này, trong nháy mắt liền bị cỗ sức mạnh vô hình này hóa thành hư vô, biến mất không dấu vết.

Chỉ trong vài hơi thở, cỗ sức mạnh kia liền đạt đến đỉnh điểm, chiến đấu trên bầu trời cũng tiến vào giai đoạn bạch nhiệt, toàn thân Lưu Trầm Hương máu me be bét, khó khăn giao phong với Chúc Long.

Lưu Trầm Hương dĩ nhiên cường đại, nhưng trước mặt Chúc Long vẫn luôn kém hơn một chút, dù sao, Chúc Long là một trong những Đại Năng Giả tiên thiên đầu tiên khai thiên lập địa, nội tình trầm tích vô số nguyên hội, mức độ đáng sợ có thể biết được, xa không phải Lưu Trầm Hương có thể sánh bằng.

Nhưng, thực lực của Lưu Trầm Hương cũng không hề yếu, không chỉ chống đỡ được công thế của Chúc Long, mà còn thỉnh thoảng có thể phản kích, sau này có thể kế thừa Nhị Lang Thần trở thành Tam Giới Tư Pháp Thiên Thần, chiến lực của Lưu Trầm Hương rõ ràng không hề kém.

"Được rồi!" Ánh mắt Phương Nguyên tinh quang đại chấn, hai tay giơ lên, ném Kỳ Thư Thiên Địa lên không trung, sắc mặt nghiêm nghị, đồng thời khẽ mở miệng, từng lời nói có lý có cứ.

"Núi chẳng cần cao, có tiên là nổi danh.

Nước chẳng cần sâu, có rồng là linh thiêng; Nhà tồi ấy, chỉ vì đức của ta thơm.

Dấu rêu xanh bò lên bậc thềm, màu cỏ biếc lọt vào rèm xanh.

Nói cười có bậc đại nho, qua lại không kẻ trắng tay.

Có thể gảy đàn không tơ, đọc kinh vàng.

Không tiếng đàn sáo làm loạn tai, không án thư mệt mỏi hình hài.

Lều tranh Gia Cát ở Nam Dương, đình Tử Vân ở Tây Thục." "Oanh long long!" Khi câu nói đầu tiên của Phương Nguyên vừa dứt, trên bầu trời đột nhiên truyền ra đạo vận hỗn tạp, đạo vận tràn ngập cả vùng thiên địa, loại uy áp chỉ Thánh Nhân mới có.

Chẳng qua, Phương Nguyên lại không nói rõ là vị Thánh Nhân nào, bởi vậy cỗ uy áp Thánh Nhân này, không phải là của bất kỳ Thánh Nhân nào ở Hồng Hoang, mà ngược lại là một loại uy áp chưa từng có.

Cỗ uy áp mênh mông vô biên, rộng lớn vô lượng, vô cùng vô tận, vừa xuất hiện, liền lan tràn khắp Hồng Hoang đại địa, được vô số Đại Năng Giả cảm nhận được.

"Uy áp Thánh Nhân!

Chẳng lẽ Hồng Hoang lại có Thánh Nhân xuất thế!" "Cỗ uy áp này, tuy mang bản nguyên Thánh Nhân nhưng so với các Thánh Nhân lại kém xa, xuất hiện ở nơi đại chiến giữa Nhân tộc và Long tộc, chẳng lẽ là thủ đoạn mà Long tộc hoặc Nhân tộc thi triển!" Ngay từ khi Phương Nguyên thi triển Kỳ Thư Thiên Địa, đã nghiền nát tâm thần của tất cả Đại Năng Giả, căn bản không thể biết được rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra.

Cũng vào lúc cỗ uy áp này lan tỏa, Oa Hoàng Thiên Hỗn Độn, Côn Luân Sơn, Tây Phương đại địa đều có một cỗ ba động lan tràn đến

đây.

Trong Oa Hoàng Thiên, đôi mắt tịch mịch tràn ngập vô biên khí cơ, một nữ tử thanh lãnh mặc cung trang khẽ nhíu mày, tâm thần theo thiên cơ giáng lâm xuống Hồng Hoang hải vực.

"Tuy yếu ớt, nhưng cũng là uy áp Thánh Nhân, chỉ không biết đứa trẻ này rốt cuộc đã làm gì." Nữ Oa Nương Nương sau khi tìm hiểu tiền nhân hậu quả liền khẽ lắc đầu, không quá bận tâm, uy áp Thánh Nhân từ trên người Phương Nguyên dũng động tuy thuần chính, nhưng đáng tiếc lại xa không thể sánh với Thánh Nhân thật sự.

Nếu ví uy áp Thánh Nhân trên người Nữ Oa, thậm chí Tam Thanh và Nhị Thánh Tây Phương, như ánh sáng mặt trời, thì cỗ uy áp kia, yếu ớt như ánh nến, căn bản không có tính so sánh. .....

Côn Luân Sơn cũng có ba đạo khí cơ hỗn tạp dũng động, nhưng không quá lâu liền trực tiếp lắng xuống, không gây sự chú ý quá lớn của Tam Thanh.

Duy chỉ ở Tây Phương Linh Sơn, Nhị Thánh Tây Phương, sau khi tra xét tiền nhân hậu quả, khẽ cau mày.

"Sư huynh, Nhân tộc quả nhiên không tầm thường, nếu có thể dẫn độ về Tây Phương giáo, có lẽ có thể mang lại không ít khí vận cho chúng ta." Tiếp Dẫn nét mặt hiện lên sự khổ sở, nhưng y lại khẽ lắc đầu, khẽ nói: "Sư đệ, khí vận Nhân tộc tuy hùng hậu, nhưng lại có Thái Thanh Lão Tử sư huynh, có Nữ Oa sư muội nhập chủ, nếu chúng ta nhúng tay vào, thế tất sẽ dẫn đến sự bất mãn." Chẳng nói thế lực Nhân tộc ngày càng lớn mạnh ở Hồng Hoang hiện giờ, dù là bất kỳ một trong vạn tộc Hồng Hoang, Nhị Thánh Tây Phương đều dò xét rất kỹ, nhưng lại có chủng tộc nào nguyện ý cả tộc di dời đến vùng đại địa hoang vu như Tây Phương chứ!?

Đương nhiên, Tiếp Dẫn Chuẩn Đề cũng đã dùng thủ đoạn cường

ngạnh thu nhận một số chủng tộc, hiện tại cũng thực sự đang thực thi, chỉ là hiệu quả không tốt mà thôi.

Uy áp Thánh Nhân đột ngột vang vọng khắp Hồng Hoang, tuy khiến vô số Đại Năng Giả chấn động, nhưng lại không kinh động các Thánh Nhân thật sự, bởi vì chỉ những kẻ ở cảnh giới đó, mới hiểu rõ, Thánh Nhân thật sự rốt cuộc đáng sợ đến mức nào. .....

Chương 131

Trận chiến vẫn tiếp tục, cùng với việc Phương Nguyên thi triển sức mạnh Thánh Đạo ẩn chứa trong Kỳ Thư Thiên Địa, cỗ uy áp kia trực tiếp bao trùm Chúc Long đang ở trên Cửu Tiêu.

Dù cỗ uy áp này so với Thánh Nhân thật sự, giản lược đến không thể nói được, nhưng rốt cuộc cũng là sức mạnh cấp bậc Thánh Nhân, dù chỉ một tia cũng không phải Chúc Long có thể chống đỡ được.

Dưới cỗ uy áp đó, thân thể trăm vạn trượng của Chúc Long đột nhiên khựng lại, đôi mắt trở nên ngơ ngác, toàn bộ khí tức phân tán, không còn ngưng kết nữa.

Uy áp trên người Lưu Trầm Hương đối đầu với y cũng trong khoảnh khắc tan biến.

"Lưu tướng quân, mau chóng tìm mệnh môn của con nghiệt long này, chỉ bằng sức mạnh của ta hiện giờ cỗ uy áp này không duy trì được bao lâu." Phương Nguyên sắc mặt tái nhợt, đầu đổ mồ hôi như tắm, cùng với thế giới Hồng Hoang, Kỳ Thư Thiên Địa cũng theo đó mà thay đổi, nếu ở thế giới Nho Đạo, dựa vào tu vi hiện tại, y hoàn toàn có thể triệu hoán Chân Thân của các tiên hiền trong đó.

Nhưng ở Hồng Hoang thì không thể, bởi vì trong quy tắc Hồng Hoang, Kỳ Thư Thiên Địa không tồn tại Thánh Nhân!

Chỉ tồn tại từng tia khí tức Thánh Nhân, nên cỗ uy áp Thánh Nhân này, chỉ dựa vào Chuẩn Thánh sơ kỳ cũng khó duy trì quá lâu.

Lưu Trầm Hương khẽ gật đầu, thu Khai Thiên Thần Phủ, hai mắt nhắm chặt, chỉ trong nháy mắt, giữa trán y liền hiện ra một con mắt đứng dọc.

Chính là Thiên Đạo Chi Nhãn của Lưu Trầm Hương, chẳng qua lần này y không vận dụng uy áp Thiên Đạo ẩn chứa bên trong, nên không gây ra quá nhiều động tĩnh.

Thiên Đạo Chi Nhãn, không chỉ có thể sử dụng một tia ý chí Thiên Đạo bên trong làm sát phạt, mà còn có thể nhìn thấu bất kỳ tồn tại và vật chất nào trong thiên địa.

Dưới sự hiển hiện của Thiên Đạo Chi Nhãn, Lưu Trầm Hương trong nháy mắt đã nhìn thấu toàn thân Chúc Long, trong mắt y, Chúc Long Lão Tổ giống như một mặt trời phát ra ánh sáng chói chang, đó đều là nội tình vô số nguyên hội của đối phương.

Cỗ sức mạnh đó nếu bùng phát, tuyệt đối có thể biến hàng ức vạn dặm đại địa thành một vùng phế tích, không đợi lâu Lưu Trầm Hương liền phát hiện khí tức toàn thân Chúc Long đang tiết ra ngoài.

"Hỏng rồi!" Đột nhiên, Lưu Trầm Hương giơ Khai Sơn Thần Phủ trong tay, uy thế khủng bố trong nháy mắt ngưng tụ, khí cơ sắc bén lóe lên cả vùng thiên địa, công kích về phía cái đầu rồng khổng lồ của Chúc Long Lão Tổ đang chưa hồi phục.

"Oanh long long!" Thanh thế kinh thiên động địa vang vọng mây trời, trong nháy mắt đã đánh thức Chúc Long Lão Tổ, nhưng vừa mới hồi phục đã chịu một kích sắc bén như vậy, hiển nhiên y không kịp phản ứng ngay lập tức.

Nếu, Chúc Long có thể phản ứng ngay lập tức, có lẽ một kích của Lưu Trầm Hương chưa chắc đã làm tổn thương căn bản của y.

Đáng tiếc!

"Phốc xuy!" Huyết hoa khổng lồ nổ tung, máu đỏ tươi phun ra giữa không trung, vương vãi xuống một vùng hải vực, mỗi giọt máu hòa tan vào nước biển, cả vùng nước biển đều dâng lên một cỗ khí

tức ô uế.

"Hống!" Chúc Long Lão Tổ thân bị trọng thương, trong nháy mắt rơi vào trạng thái phát cuồng, khí cơ khủng bố tiết ra ngoài, tựa như một quả bóng da khổng lồ, bị xì hơi, thân thể cũng theo đó co rút lại với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Lưu Trầm Hương thấy vậy, lập tức hiểu ra, vị trí mà y vừa tấn công, chính là mệnh môn nghịch lân của Chúc Long.

"Chết đi!" Lưu Trầm Hương không dừng tay khi đã nắm được lợi thế, chiến ý hung hãn xông thẳng lên trời, hội tụ thành như biển cả bao la, từng tia khí tức lay động, cuốn động Khai Thiên Thần Phủ trong tay bùng phát ra đạo vận khủng bố, thiên địa theo đó ầm ầm đại động, lại một kích nữa, đánh về phía Chúc Long đang bạo động điên cuồng.

"Oanh long long!" "Phốc xuy!" Chúc Long Lão Tổ vốn đã trọng thương, đối mặt với một kích của Lưu Trầm Hương, toàn bộ thân thể trực tiếp nặng nề rơi xuống vô lượng nước biển, nổi lên một con sóng khổng lồ, chia cắt chiến trường Nhân tộc và Long tộc.

"Chúc Long Lão Tổ!" "....." Từng tiếng kinh hô, từ trong trận doanh Long tộc truyền ra, Vạn Long Đại Trận, trong từng đôi mắt rồng khổng lồ như đèn lồng, đều hiện ra sắc thái đỏ như máu.

Trận chiến, từ khi nổ ra đến nay, chỉ duy trì vài canh giờ, nhưng trong vài canh giờ đó, đại quân Nhân tộc không hề tổn thương một chút nào, hải tộc trong trận doanh Long tộc đã tử thương gần một nửa.

Long tộc, nếu không phải vì có Vạn Long Trận duy trì, cũng tuyệt đối không khá hơn là bao, nhưng lúc này mọi người đều hiểu, nếu cứ để cự nhân độc nhãn hoành hành, Vạn Long Trận cũng không duy trì được bao lâu.

Nhưng vào khoảnh khắc này, tồn tại mạnh nhất của Long tộc, lão tổ Chúc Long đã chiến bại, trên đỉnh đầu của tất cả sinh linh Long tộc, treo lơ lửng một tầng bi ai.

Ngay cả tồn tại như Chúc Long Lão Tổ còn thất bại, có thể biết kết cục đang chờ đợi Long tộc sẽ như thế nào.

"Long tộc ta tuyệt đối không khuất phục!" Ngao Quảng một thân thiết cốt tranh tranh, toàn bộ long khu bùng phát ra một cỗ sức mạnh ảnh hưởng đến toàn bộ Vạn Long Trận khiến ánh sáng rực rỡ.

"Tuyệt đối không khuất phục." Mỗi đôi mắt rồng đều tràn ngập sát ý thiết huyết, hội tụ thành một ý chí đáng sợ, nhưng trong mắt tất cả mọi người, đó chẳng qua chỉ là sự ngoan cường cuối cùng của Long tộc mà thôi.

Lưu Trầm Hương sừng sững trên bầu trời, tựa như Thiên Thần phủ thị Long tộc, khóe miệng khẽ nhếch khẽ nói: "Xem ra, Long tộc thượng cổ, cũng có chút huyết tính." Hồng Hoang hậu thế, đã thay đổi hoàn toàn, nhân thần chia lìa, đại địa ai chủ phù trầm, tính cách nhu nhược của Long tộc, trong toàn bộ Tam Giới đều là một trò cười.

Lưu Trầm Hương từng tiếp xúc không ít với Long tộc, việc y hiểu về Long tộc hậu thế tự nhiên không cần nói nhiều, trong đó ở hậu thế thậm chí một Yêu Vương tầm thường cũng có thể ức hiếp Long tộc.

Sư tôn của Lưu Trầm Hương, Đấu Chiến Thắng Phật, đã từng đoạt một linh bảo từ Long Cung, Long tộc thời kỳ đó, đâu có huyết tính như vậy.

"Hừ, không muốn thần phục, vậy thì tất cả hãy chết đi." Dù nội tâm cảm khái hư không, nhưng Lưu Trầm Hương hiểu rằng chủng tộc của y trong kiếp này, đã là Nhân tộc, nhất định phải vì sự phát triển của Nhân tộc mà cống hiến tất cả.

Khai Thiên Thần Phủ trong tay một lần nữa chiếu rọi ra vô cùng đạo vận uy thế, chiến ý khủng bố ngang dọc chư thiên, phong mang sắc bén bao trùm trời cao, tựa như sắp sửa giáng xuống, trong hải vực, vô số sinh linh dưới Long tộc đều quỳ rạp xuống đất, đôi mắt tràn ngập vẻ kinh hoàng.

Trong đó những sinh linh yếu ớt bỏ cuộc kháng cự, quỳ xuống, run rẩy bần bật, ngay cả một chút phản kháng cũng không dám làm.

"Hoa lạp lạp!" Nhưng vào lúc này, một cỗ ý chí mênh mông như vũ trụ vô ngần giáng lâm, cả vùng hải vực phong vân dũng mãnh đột nhiên bị san bằng.

Ngay cả cỗ chiến ý lăng vân trên người Lưu Trầm Hương cũng bị áp chế xuống, trên đỉnh trời, vô số thanh quang chiếu rọi xuống, đạo vận huyền chi hựu huyền tràn ngập giữa thiên địa.

Một cỗ ý chí sâu thẳm phá kính trọng viên, cuốn động vô cùng hoa quang đạo vận của thiên địa, chậm rãi ngưng tụ thành một thân ảnh giữa không trung.

Uy thế thiên địa lay động, từ sâu thẳm nội tâm vô số sinh linh hiện lên một cỗ rung động, thân ảnh kia, mặc một bộ thanh bào, mặt mày tuấn lãng, ẩn ước có vài phần uy nghiêm trang trọng, đặc biệt là đôi mắt kia, hoàn toàn bị một vùng đạo vận tràn ngập, căn bản không thể nhìn rõ dung mạo thật sự.

Tâm thần Lưu Trầm Hương chùng xuống, nét mặt ngưng trọng chưa từng có, nhìn về phía nam tử mặc thanh bào trên đỉnh trời, đáy mắt hiện lên vẻ rúng động.

Phải biết rằng, tu vi của Lưu Trầm Hương mới đạt đến Chuẩn Thánh trung kỳ, một Đại Năng Giả Chuẩn Thánh lão luyện như Chúc Long đã tồn tại từ thượng cổ đến nay cũng không thể cho y cảm giác này, y hiểu rằng, người trước mắt cường đại chưa từng có.

Chương 132

"Long tộc?" Ánh mắt Phương Nguyên ngưng trọng nhìn nam tử thanh bào trên trời, Lưu Trầm Hương khẽ gật đầu, "Có khí tức của Long tộc, chỉ không biết, rốt cuộc là vị nào của Long tộc." "....." Ngao Quảng há hốc mồm nhìn thân ảnh trên bầu trời, cảm giác cỗ sức mạnh huyết mạch tương liên ẩn chứa trong thân thể đối phương, ngay cả cường giả Đại La Kim Tiên như y cũng không ngừng run rẩy.

"Thanh Long Lão Tổ!" Một tiếng kinh hô từ trong Long tộc truyền ra, tất cả Long tộc đều hiện lên vẻ kính ngưỡng trên khuôn mặt.

Thanh Long là ai, là cường giả chí cường của Long tộc, đồng thời cũng là thủy tổ của Đông Hải Thanh Long tộc, vào thời thượng cổ, sức ảnh hưởng của y trong Long tộc tuyệt đối không kém Long Vương và Chúc Long.

Nhưng, sau khi trải qua Long Hán Lượng Kiếp, Long Vương đã phát hạ lời thề với Thiên Đạo, lấy việc Long tộc rút lui khỏi tranh giành Hồng Hoang làm cái giá, tiêu trừ đại bán nghiệp chướng, nhưng vẫn khó có thể bù đắp hết sát nghiệp mà Long tộc đã gây ra trong vô số nguyên hội.

Do đó, Thanh Long đã lựa chọn dùng chân thân mình trấn áp một trong Tứ Cực Hồng Hoang, phương Đông, mới một lần xoay chuyển càn khôn, không chỉ tiêu trừ phần lớn nghiệp chướng còn lại cho Long tộc, mà còn tranh giành được chức vụ hành vân bố vũ ở Hồng Hoang cho Long tộc, có thể thu được lực công đức.

Nếu không, Long tộc dù may mắn thoát khỏi Thiên Phạt do Thiên Đạo giáng xuống, sau này ở Hồng Hoang sinh tồn cũng định sẵn gặp nhiều tai ương, thậm chí có khả năng có nguy cơ diệt tộc.

Vì vậy, trong tâm mắt vô số tồn tại của Long tộc, địa vị của Thanh Long đủ để sánh ngang với Long Vương, là người có công lao lớn thật sự của Long tộc.

"Nhân tộc!

Chết đi." Thanh Long xuất hiện, không nhiều lời, chỉ thấy y lật bàn tay, vạn thiên hà quang rơi xuống, một cỗ uy thế nồng đậm bao trùm toàn bộ đại quân Long tộc.

"Oanh long long!" "Khí tức thật mạnh mẽ." Lưu Trầm Hương và Phương Nguyên sắc mặt trong nháy mắt kinh biến, lập tức phản ứng, gần như dốc hết toàn lực bùng phát ra một cỗ uy thế mênh mông, nghênh kích về phía vạn thiên hà quang đang rơi xuống từ bầu trời.

"Oanh long long!" Cùng với một tiếng chấn động của thiên địa, uy thế khủng bố trong nháy mắt nổ tung, dư ba cuộn trào khắp thiên địa, uy thế ngập trời lay động, lấy Lưu Trầm Hương và những người khác làm trung tâm, vạn dặm không gian đều bị nghiền nát thành hư vô.

Khí hủy diệt kích động cuồn cuộn, vùng hải vực hàng trăm ức vạn dặm gió mây vần vũ, cuồng phong dậy sóng, sinh linh tử thương đạt đến hàng ức vạn.

"Phốc xuy!" Trong uy thế, Lưu Trầm Hương mang theo Phương Nguyên lui nhanh về phía sau, đồng thời bùng phát ra một cỗ uy thế tuy yếu ớt, nhưng lại cực kỳ nồng đậm che chở toàn bộ đại quân Nhân tộc, vô cùng uy thế lan tràn cuộn trào sông biển.

Chỉ một kích này, Lưu Trầm Hương và Phương Nguyên, thậm chí toàn bộ đại quân Nhân tộc trực tiếp bị đánh tan tác, đại trận Bát Quái do Hàn Tín tổ chức trực tiếp bị giải thể.

Uy thế khủng bố này xa không phải Chúc Long trước đó có thể

sánh bằng, thực lực của Thanh Long vượt xa Chúc Long một đoạn lớn.

Dưới công thế của Thanh Long, toàn bộ đại quân Nhân tộc giống như con thuyền cô độc giữa bão tố, vô số sóng lớn đánh tới, khí tức khủng bố lay động, trong chớp mắt đã có vài vạn quân sĩ Nhân tộc ngã xuống tại chỗ.

Công thế đáng sợ tầng tầng lớp lớp, không ngừng cuồn cuộn.

Lưu Trầm Hương sắc mặt khó coi, khó khăn chống đỡ công thế của Thanh Long, nhưng y vừa trải qua đại chiến, có phần tiêu hao, cộng thêm sự cường thế của Thanh Long, y không thể chống đỡ quá lâu.

"Phù du lay cây, Long tộc ta dù sa sút, cũng không phải là thứ mà Hồng Hoang có thể tùy tiện chọc vào, chết đi." Trên gương mặt lạnh lùng của Thanh Long, độc thêm vài phần nghiêm nghị, uy thế một lần nữa dâng cao, đồng thời bùng phát ra một cỗ uy thế khủng bố một lần nữa áp bức xuống.

Lưu Trầm Hương và những người khác dưới cỗ uy thế này, sắc mặt trong nháy mắt thay đổi lớn, hô lớn: "Tả tướng, dẫn đại quân Nhân tộc rút lui!" "Lưu tướng quân!" Phương Nguyên sắc mặt không cam lòng, nhưng y hiểu rằng phải coi trọng đại cục, dù sao chân danh của Phương Nguyên và Lưu Trầm Hương đều nằm trong Phong Thần Bảng, sẽ không thật sự vẫn lạc.

Nhưng vài trăm vạn đại quân Nhân tộc lại không có trong Phong Thần Bảng, và vài trăm vạn đại quân đó đều là tinh nhuệ của Nhân tộc, nếu tất cả đều ngã xuống ở đây, đối với Đại Càn Hoàng Triều vừa mới thành lập, cũng là một tổn thất lớn.

Vô cùng uy thế tản lạc xuống, Phương Nguyên thi triển thần thông triệu hồi một đám mây lành, bao trùm toàn bộ đại quân Nhân tộc vào

trong, muốn đưa họ rời khỏi nơi này.

Hành động của Phương Nguyên tự nhiên bị Thanh Long trên bầu trời biết rõ, trên gương mặt lạnh lùng hiện lên một tia cười lạnh, uy thế khủng bố trong nháy mắt giáng lâm, căn bản không cho Nhân tộc một chút cơ hội phản kháng nào.

"Oanh long long!" Uy thế ngập trời lay động, trực tiếp rơi xuống nơi Nhân tộc đang ở, uy thế khủng bố chưa giáng lâm, Lưu Trầm Hương và Phương Nguyên đã sắc mặt tái nhợt, đồng tử sâu thẳm dũng động vẻ kinh hãi, bởi vì cỗ sức mạnh kia đã vượt quá quá nhiều.

"Khốn kiếp!" Thần thông sát phạt vô thượng của Thanh Long thi triển, khí cơ khóa chặt tất cả Nhân tộc, uy thế khủng bố từng đợt lay động, gần như phong tỏa tất cả đường lui, dù sao, Thanh Long ở Long tộc thượng cổ, là tồn tại cùng cấp với Long Vương, đến nay lại đã trải qua vô số thời gian, sớm đã không biết đã đi đến bước nào rồi.

Công thế giáng xuống, tất cả mọi người trong đại quân Nhân tộc đều hiểu, họ sắp phải đối mặt với loại tồn tại gì, nhưng không một ai hoảng loạn mất tự chủ, càng không tự làm loạn trận cước, dù dưới uy thế vô cùng áp bức, vài trăm vạn người vẫn giữ vững nét mặt không đổi, đúng là tinh nhuệ thật sự của Nhân tộc.

"Hoa lạp lạp!" "Thanh Long, ngươi đang khiến Long tộc tự chuốc diệt vong!" Trong khoảnh khắc, một trận oai phong lẫm lẫm tràn ngập vô biên, tựa như uy nghi của Chí Tôn trên Cửu Thiên, một cỗ khí tức sâu thẳm lại khủng bố, đột nhiên bùng nổ, đạo vận uy thế khủng bố tràn ngập cả vùng thiên địa, trực tiếp va chạm với sát phạt chi thuật vô thượng do Thanh Long giáng xuống.

"Oanh long long!" Thiên địa đại động, sóng biển hàng trăm ức vạn dặm cuồn cuộn, trên Cửu Thiên, mây đen tụ tập, tựa như tận thế của thế giới, khí tức khủng bố, tràn ngập chư thiên vạn giới.

Một thân ảnh, trong khoảnh khắc mà tất cả mọi người không hề hay biết, xuất hiện trên không trung đại quân Nhân tộc, người đó mặc một bộ hoàng bào kim hoàng sắc chói mắt, toàn thân toát ra một cỗ bá khí lộ liễu, đôi mắt khinh thường nhìn Thanh Long trên bầu trời lộ ra uy nghi của bá giả.

"Chúng thần bái kiến Nhân Hoàng, Ngô Hoàng Thánh Thọ vô cương." Người đó không phải ai khác, chính là Lâm Dương!

Toàn thân y được một tầng kim huy bao phủ, hệt như Chí Tôn bước ra từ Cửu Thiên, uy thế hoàng tráng tựa thủy triều công kích lên trời cao.

Cả không gian thiên địa đều bị một luồng khí cơ khó hiểu, u ám bao phủ.

Khí cơ tràn ngập trời đất rơi xuống, tạo thành một đạo vận màu vàng kim, bao trùm toàn bộ Nhân tộc, ngăn cách thần thông sát phạt vô thượng mà Thanh Long đang thi triển.

"Chủ của Đại Càn Hoàng Triều, Lâm Dương." Thanh Long khẽ thì thầm, mang theo vẻ hứng thú nhìn Lâm Dương, cất tiếng nói vang: "Với tu vi Chuẩn Thánh sơ kỳ, đã có thể triển hiện uy thế như vậy, e rằng Chuẩn Thánh hậu kỳ cũng khó là đối thủ." "Không, kém ta xa.

Ta cho ngươi cơ hội cuối cùng, rời khỏi nơi đây, đời đời kiếp kiếp không được xâm lược Long tộc, nếu không..." "Uy hiếp ta?" Lâm Dương vẻ mặt kiêu ngạo, lạnh giọng nói: "Thanh Long, nếu chân thân ngươi hàng lâm tại đây, ta sẽ không nói hai lời mà trực tiếp suất quân rời đi, nhưng chỉ dựa vào một đạo hóa thân, ngươi chắc chắn có thể ngăn cản ta sao?" Phải nói là, Thanh Long tu vi mới đạt đến Chuẩn Thánh đỉnh phong, có thể xưng là nửa bước Thánh Nhân, gần như không có đối thủ trong số các Chuẩn Thánh.

Nhưng đừng quên, tuy mạnh mẽ, nhưng chân thân của y đã sớm

trấn áp phương Đông của Hồng Hoang tứ cực.

Từ trước đó, Lâm Dương đã nhìn thấu Thanh Long.

Y trông có vẻ uy thế vô song, nhưng kiểu công thế như lúc nãy thì có thể sử dụng được mấy lần đây chứ?

Thanh Long bị Lâm Dương vạch trần, sắc mặt chợt khựng lại, nhưng rồi lại trong chớp mắt khôi phục, vẻ mặt dần trở nên lạnh nhạt: "Nhân Hoàng, Long tộc ta không muốn tham dự vào cuộc tranh đoạt Hồng Hoang, hà tất phải khổ sở ép buộc!" Lâm Dương khẽ lắc đầu, Khai Quốc Ngọc Tỷ Không Động Ấn hiện ra trước thân y, một luồng long uy hạo hãn bỗng nhiên trỗi dậy, bao trùm cả không gian thiên địa.

"Ta sẽ không ép, hoặc là thần phục, hoặc là chết." Lời nói cuối cùng của Lâm Dương vừa dứt, từ Không Động Ấn một luồng khí vận mênh mông tuôn trào, uy thế khủng bố bùng nổ, chấn động thiên địa, một hư ảnh Cửu Trảo Kim Long dài trăm vạn trượng từ đó hiện ra.

Chương 133

Trước đó, Lâm Dương vận dụng Nhân Hoàng khí vận đã có thể lay động đại năng Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Sau khi lập Thánh Đình, Hoàng Đạo khí vận của Nhân tộc ngưng tụ trong đó, uy thế càng tăng lên gấp bội.

Từng trận uy thế chấn động, Kim Long khí vận dài trăm vạn trượng chỉ cần tản ra khí cơ đã có thể lay động thiên địa, so với khí tức của Thanh Long cũng không hề kém cạnh.

Cuối cùng, vào khoảnh khắc đó, sắc mặt Thanh Long trở nên có chút trầm trọng, đặc biệt khi nhìn thấy Kim Long Cửu Trảo lơ lửng giữa trời, y càng có một cảm xúc khó tả.

"Hoàng Đạo khí vận hóa rồng, xem ra Đại Càn Hoàng Triều quyết tâm phải có được Long tộc ta rồi." Thanh Long khi nhìn hư ảnh Cửu Trảo Kim Long khổng lồ, tâm thần chấn động, thông qua suy diễn Thiên Cơ, y lập tức hiểu rõ ngọn nguồn.

"Ngao hống!" Kim Long Cửu Trảo đang cuộn mình trên bầu trời đột nhiên ngẩng đầu rít gào một tiếng khủng bố, một làn sóng kim quang lấy Kim Long làm trung tâm, lan rộng ra bốn phía.

Bất kỳ sinh linh nào chạm vào làn sóng đó, trong chớp mắt đều hóa thành tro bụi, sát phạt khủng bố không chút che giấu.

Thanh Long vẻ mặt trầm trọng, thân thể đột ngột lao xuống, giữa không trung gào thét một tiếng "Ngao!" Tiếng rồng ngâm vang vọng, thân thể Thanh Long trong khoảnh khắc bành trướng, hóa thành một con Thất Trảo Thanh Long dài hơn trăm vạn trượng, mỗi vảy rồng đều hiện rõ mồn một.

“Ầm ầm ầm!” Hai thân rồng khổng lồ va chạm trên không trung, kịch liệt đối chọi, tạo thành một làn sóng khí cổ xưa cuồn cuộn, tàn phá hủy diệt.

Dư ba uy thế của cả hai chạm đến đâu, không gian đều từng tấc sụp đổ đến đó.

Song, Hồng Hoang là một Đại Thiên Thế Giới, không gian sụp đổ chỉ cần vài nhịp thở đã có thể khôi phục.

Thế giới Hồng Hoang rộng lớn vô bờ, ngay cả Chuẩn Thánh cũng không thể thăm dò đến tận cùng, vậy Chuẩn Thánh làm sao có thể hủy diệt được thế giới Hồng Hoang?

Ngay cả Thánh Nhân, muốn hủy diệt Hồng Hoang cũng khó mà làm được, bởi lẽ Hồng Hoang nằm dưới sự chấp chưởng của Thiên Đạo, có sức mạnh Thiên Đạo che chở.

Muốn hủy diệt Hồng Hoang, nhất định phải có sức mạnh chống lại Thiên Đạo mới có thể làm được.

“Ầm ầm ầm!” Giữa trời đất, uy thế vô cùng bùng nổ, tứ đại yếu tố cơ bản kiến tạo thế giới là Địa, Thủy, Hỏa, Phong từng trận dũng động, cuộn lên khí hủy diệt khiến trăm ức vạn dặm đại địa đều hóa thành hư vô.

Trong đó, những sinh linh yếu ớt một chút trực tiếp vẫn lạc ngay tại chỗ, không có chút sức chống cự nào.

Hai con cự long một vàng một xanh giao chiến trên không trung.

Sau mấy chục hơi thở, bóng rồng màu xanh lam trực tiếp bị Kim Long đánh văng xuống đại dương, khuấy động một làn sóng biển, nước biển vô tận đều bị bốc hơi.

Lâm Dương ánh mắt ngưng lại, mở miệng nói: “Thanh Long, ngươi chỉ là một đạo hóa thân, căn bản không có bao nhiêu sức mạnh

có thể sử dụng, chỉ dựa vào đó căn bản không thể ngăn cản ta.” Từ lúc bắt đầu, Thanh Long còn có thể đối địch với Kim Long khí vận do Lâm Dương điều khiển.

Nhưng theo thời gian trôi qua, khí tức của Thanh Long tựa như dòng nước vô tận, không ngừng suy yếu.

Thanh Long lúc này căn bản không thể đối địch với Lâm Dương.

“Hoa lạp lạp!” Đầu Thanh Long to lớn nhô lên khỏi mặt biển, đôi mắt y không có bao nhiêu phẫn nộ, ngược lại tràn đầy sự tĩnh lặng chưa từng có.

“Thanh Long lão tổ.” Vô số người phía Long tộc nóng lòng nhìn về phía Thanh Long, trong mắt tràn đầy hùng tâm tráng chí.

Hiển nhiên họ không phải không hiểu rõ cục diện, Long tộc đã bại rồi!

Lâm Dương không tấn công lần nữa, vẻ mặt uy nghiêm, lạnh giọng nói: “Thanh Long, ta biết Long tộc vướng phải nghiệp chướng, giờ đây đại chiến tạo ra vô số nghiệp lực, ngươi thật sự nghĩ những ngày tháng sau này của Long tộc sẽ tốt đẹp sao?” “Gia nhập Đại Càn Hoàng Triều của ta, có Hoàng Triều khí vận của ta tẩy rửa nghiệp chướng Long tộc, đó mới là con đường duy nhất.

Nếu không, chờ đợi Long tộc cuối cùng sẽ là con đường diệt vong.” “A a!

Tốt một Đại Càn Hoàng Triều, tốt một Nhân Hoàng, uy hiếp dụ dỗ, thậm chí không tiếc khiến Long tộc ta đi vào ngõ cụt.” “Có lẽ, cách làm của ngươi là chính xác.” Thanh Long thân thể từ biển nước vô tận bay lên, thân rồng màu xanh lam trông thấy có chút hư huyễn, rõ ràng vừa rồi đại chiến đã hao tổn cực lớn, y không thể duy trì hóa thân này tiếp tục chiến đấu được nữa.

“Thiên Đạo ở trên, hôm nay Long tộc ta thần phục Đại Càn Hoàng Triều, sinh sinh thế thế vĩnh không phản bội.” “Thanh Long lão tổ!” Vô số Long tộc đều trợn mắt há hốc mồm, vạn lần không ngờ Thanh Long lại quyết đoán đưa ra quyết định như vậy.

Nhưng trong chớp mắt, họ lại đều thanh thản, dường như ngoài cách này ra, Long tộc không còn lựa chọn nào khác.

Đường cùng ngõ tận, không gì hơn.

“Nhân Hoàng, ta hy vọng ngươi có thể thiện đãi Long tộc ta.

Dù sao, bất luận thế nào, Long tộc ta cũng chỉ vì muốn sinh tồn mà thôi.” Lâm Dương vung tay, Kim Long Cửu Trảo trên đỉnh trời cuộn quanh toàn bộ đại quân Nhân tộc lại một chỗ.

“Vào Đại Càn Hoàng Triều của ta, sống là người của Đại Càn Hoàng Triều ta, chết cũng là quỷ của Đại Càn Hoàng Triều ta.

Từ nay về sau, Long tộc và Nhân tộc liền là một thể, không phân biệt thiện đãi hay ác đãi.” Thanh Long khẽ cúi đầu, trong đôi mắt to lớn hiện lên một tia mệt mỏi, y quay đầu nhìn về phía đại quân Long tộc: “Từ nay về sau, Long tộc quy thuộc Nhân tộc, con đường sau này phải đi như thế nào, ta hy vọng các ngươi có thể hiểu rõ.” “Hoa lạp lạp!” Thanh Long nói xong, một đôi long trảo vồ mạnh xuống đáy biển, xé toang làn nước cuồn cuộn, vớt lên một con Chúc Long vốn đã chìm xuống đáy biển.

Rồng có nghịch lân, đó là mệnh môn của Long tộc, nếu bị phá thì cách cái chết không xa.

Nhưng Chúc Long lại là một tồn tại không hề tầm thường, dù bị phá mệnh môn, y vẫn chưa hoàn toàn vẫn lạc.

Thanh Long nhìn Chúc Long trước mắt khẽ thở dài, thân rồng dài trăm vạn trượng trong khoảnh khắc vỡ nát, hóa thành một đạo thanh

quang mênh mông bao bọc lấy thân thể Chúc Long giữa không trung.

“Hoa lạp lạp!” Phương Đông thuộc mộc sinh, bản nguyên toàn thân Thanh Long đều do tinh hoa Ất Mộc hóa thành.

Dưới tinh hoa Ất Mộc cường thịnh, toàn bộ thân thể Chúc Long đều khôi phục với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Chỉ trong mấy chục hơi thở ngắn ngủi, Chúc Long vốn khí tức suy yếu đã tỉnh lại, đôi mắt rồng to lớn tràn đầy vẻ lạnh lùng.

Chương 134

"Ngao hống!" Sau khi Chúc Long tỉnh lại, y ngẩng đầu rít gào một tiếng, âm thanh tràn ngập bi thương vô biên, lại còn có một sự muộn màng.

Đồng thời, luồng tinh khí Ất Mộc màu xanh lam bao phủ trên thân thể y cũng trong chớp mắt bị nuốt chửng hết sạch.

"Chúc Long lão tổ!" Đàn rồng vây quanh, bảo vệ Chúc Long ở trung tâm, mỗi ánh mắt nhìn về phía Chúc Long đều tràn đầy sự căng thẳng.

Phải biết rằng Chúc Long chính là nội tình chân chính của Long tộc hiện nay.

Nếu y xảy ra chuyện, vậy Long tộc có thể nói là hoàn toàn suy tàn rồi.

"Vô ngại, đều lui xuống đi." Chúc Long trầm giọng nói, đẩy vô số người Long tộc ra, chầm chậm đi về phía Lâm Dương, người đứng đầu Nhân tộc.

"Long tộc, Chúc Long, bái kiến Ngô Hoàng." Một tồn tại thượng cổ kiêu ngạo như Chúc Long, dưới tình thế yếu kém hơn người, cũng đã lựa chọn thần phục.

Bởi Chúc Long biết rằng, y không phải là một người đơn độc, trên thân y còn gánh vác sinh linh của cả Long tộc.

Trong cục diện như hiện tại, y nhất định phải đứng ra.

Lâm Dương khóe môi khẽ nhếch, vẽ ra một nụ cười rạng rỡ: "Từ nay về sau, Long tộc liền là Hộ Quốc Thần Thú của Đại Càn Hoàng Triều.

Một trăm năm sau sẽ khai mở nghi thức tế thiên, nhằm tẩy rửa nghiệp chướng." "Tạ ơn!" Chúc Long một lần nữa cúi đầu.

Bất luận thực lực hay địa vị, Lâm Dương đều vượt xa y, Long tộc hiện nay đã sớm không còn tư cách để kiêu ngạo nữa rồi.

Một trận đại chiến, gần như chấn động toàn bộ Hồng Hoang.

Chẳng ai ngờ được, ngay cả Long tộc, một thế lực khổng lồ như vậy, cũng đã thần phục dưới trướng Nhân tộc, đặc biệt là trong tình huống Long tộc đã triển hiện ra tất cả nội tình của mình.

"Từ nay về sau, Nhân tộc, sẽ là chủng tộc có khí vận mạnh nhất dưới Yêu tộc.

Có lẽ cũng chỉ có Yêu tộc, hoặc giả Vu tộc mới có thể sánh vai một phen với Nhân tộc." Vô số người phát ra cảm thán từ đáy lòng.

Vạn năm thời gian, Nhân tộc từ một lũ kiến hôi ở Hồng Hoang, đã trưởng thành đến mức độ đáng sợ như ngày nay, ai cũng không ngờ tới, thậm chí căn bản không thể tưởng tượng nổi.

Chỉ trong mấy vạn năm ngắn ngủi, thế lực Hồng Hoang đã xảy ra sự thay đổi lớn lao như vậy.

Giờ đây, khí vận của Đại Càn Hoàng Triều Nhân tộc tựa như cầu vồng, trực chỉ thiên tế, vượt xa vạn tộc Hồng Hoang, dường như muốn sánh vai với Vu Yêu.

Không, tất cả mọi người đều hiểu rõ, so với hai tộc Vu Yêu, Nhân tộc còn một con đường rất xa phải đi.

Bởi vì Vu Yêu có thể xưng bá thế giới Hồng Hoang, không chỉ vì thế lực hùng mạnh của họ, mà còn vì họ ngưng tụ hơn một nửa khí vận Hồng Hoang, mới đúc nên một vương triều bất hủ như vậy.

Việc Nhân tộc thu phục Long tộc đã làm chấn động toàn bộ Yêu

Đình.

Mấy trăm vạn năm trước, Đế Tuấn từng sát thần quy trước mặt Long tộc, nên so với những người khác, Đế Tuấn không nghi ngờ gì nữa càng hiểu rõ nội tình chân chính của Long tộc hơn bất kỳ ai.

Cũng chính vì vậy, Đế Tuấn giờ đây cuối cùng đã thực sự ý thức được nguy cơ từ Nhân tộc.

Trong Lăng Tiêu Bảo Điện, vẻ mặt trang nghiêm, vô số Đại Yêu Vương và Yêu Thần đều mang vẻ mặt nghiêm nghị lạnh lùng, mày mắt ngưng đọng như có một đám mây sầu.

"Bệ hạ, Nhân tộc quật khởi như bây giờ, với ân oán giữa ta và Nhân tộc, tất sẽ có một trận đại chiến bùng nổ." Đế Tuấn khẽ gật đầu, đôi mắt y như ẩn chứa một vũ trụ, có vô số tinh thần lấp lánh, y đoan tọa trên đài cao, toàn thân tản ra khí chất bễ nghễ thiên hạ.

"Tốc độ quật khởi của Nhân tộc nhanh đến mức vượt xa dự liệu của ta.

Nhưng trăm vạn năm Vu Yêu chỉ là trong chốc lát, hy vọng Nhân tộc đừng tự lầm." "Tát tát tát!" Ngón tay Đế Tuấn khẽ gõ lên tay vịn.

Nhân tộc thu phục Long tộc, khí vận không chỉ tăng lên gấp mấy lần, đồng thời còn thu hoạch được toàn bộ thế lực Long tộc.

Mấy trăm vạn năm trước, Đế Tuấn từng dẫn Yêu tộc muốn thu phục Long tộc nhưng bị Vu tộc ngăn cản, giờ đây lại để lại không ít mầm họa.

Có thể tưởng tượng, dựa vào ân oán năm xưa giữa Long tộc và Yêu tộc, nếu Nhân tộc và Yêu tộc bùng nổ đại chiến, Long tộc tuyệt đối sẽ nhúng tay vào, thậm chí có thể không tiếc sức lực.

Đế Tuấn khẽ lắc đầu: "Tuy Nhân tộc có Long tộc gia nhập, nhưng cũng chỉ là một đám gà đất chó sành, không làm được việc lớn." Trong

Long tộc, người thực sự có thể khiến Đế Tuấn coi trọng chính là Thanh Long lão tổ.

Nhưng đối phương trấn áp thiên địa, không thể bước ra khỏi thế giới Hồng Hoang, nên y cũng không quá lo lắng.

Điều duy nhất khiến Đế Tuấn lo lắng là với tốc độ phát triển hiện tại của Nhân tộc, e rằng sẽ trở thành một mối họa lớn.

"Bệ hạ anh minh.

Giờ đây không thích hợp bùng nổ đại chiến với Nhân tộc." Bạch Trạch khẽ thở dài.

Kỳ thực trong lòng y không phục việc Đế Tuấn ra tay với Nhân tộc, bởi y có linh cảm rằng Nhân tộc sau này nhất định sẽ trở thành trở ngại lớn nhất của Yêu tộc.

Nhưng Bạch Trạch hiểu rõ, những chuyện mà Đế Tuấn đã quyết định thì không thể thay đổi, vào lúc này có phát biểu ý kiến thì Đế Tuấn cũng không thể nào lắng nghe.

Một góc Yêu Đình, một tòa cung điện làm hoàn toàn bằng băng tinh sừng sững.

Bên ngoài cung điện có từng đạo phù hiệu nhỏ li ti như nòng nọc đang uốn lượn, hệt như có sinh mệnh vậy.

Chương 135

Mỗi một phù hiệu đều ẩn chứa khí tức huyền ảo thiên địa khó tả, tự chủ dẫn động linh khí thiên địa.

Một nam tử vẻ mặt âm lãnh điều khiển pháp lực đầu ngón tay, không ngừng vẽ vời từng phù hiệu trong toàn bộ cung điện.

"Thành công rồi!" Khi nét bút cuối cùng hạ xuống, toàn bộ Yêu Sư Cung đều tản ra một luồng bảo quang khủng bố tứ tán, một uy thế kinh người vào khoảnh khắc này bao trùm toàn bộ Yêu Đình.

Xa trong Lăng Tiêu Bảo Điện, Đế Tuấn và nhiều đại năng Yêu tộc khác đều có cảm ứng trong lòng, nhìn về phía bắc, nơi Côn Bằng đang ở.

"Tình huống gì!" Uy thế cổ xưa từ đỉnh trời cao, khí tức Pháp Thân Thiên Đạo, lan tràn toàn bộ Yêu Đình, không cảm giác được cũng không thể nào.

Sắc mặt Đế Tuấn khẽ động dung, thân hình chớp mắt đã xuất hiện bên ngoài Côn Bằng Yêu Sư Cung, nhìn khí Huyền Hoàng Công Đức vô lượng lan tràn phía trên Yêu Sư Cung, y liền nhíu mày.

"Nay có Yêu Thần Côn Bằng, cảm thấy Yêu tộc không có văn tự truyền thừa, đặc biệt sáng tạo ra văn tự thuộc về Yêu tộc, mong Thiên Đạo giám xét." "Ầm ầm ầm!" Khí Huyền Hoàng Công Đức tràn ngập trời đất hàng lâm giữa đại địa, một tiếng sấm rền vang lên.

Trong Yêu Sư Cung, vô số phù hiệu uốn lượn, cùng lúc phóng ra quang mang vô tận, dẫn động khí Huyền Hoàng Công Đức từ trên trời cao giáng xuống.

Khí Huyền Hoàng Công Đức, ba phần rơi vào trong Yêu Sư Cung,

bảy phần còn lại toàn bộ dũng nhập vào thân thể Côn Bằng.

Khí Huyền Hoàng Công Đức rơi vào thân thể Côn Bằng, không hề do dự mà trực tiếp bị luyện hóa, toàn thân y tản ra khí thế càng thêm mãnh liệt.

Thần sắc Đế Tuấn khẽ động dung, một cây trường mâu trong tay y bị ném về phía Côn Bằng ở đằng xa.

Đó chính là một kiện Trung Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Côn Bằng trông thấy, cũng không nói lời nào, trực tiếp thu lấy, Nguyên Thần xâm nhập vào trong, trong chốc lát liền sơ bộ luyện hóa kiện Linh Bảo này.

"Ác Thi!

Trảm." Khí vụ màu đen từ trong thân thể Côn Bằng phân ly ra, từng luồng dũng mãnh hướng về cây trường mâu trong tay.

Trong chớp mắt, một nam tử mặc hắc bào, dung mạo có bảy phần tương tự với Côn Bằng đã hóa thành.

"Bần đạo, bái kiến Bản Tôn." Côn Bằng vui vẻ nói: "Thiện!" "Chúc mừng Yêu Thánh Côn Bằng bước vào Chuẩn Thánh trung kỳ, tiến thêm một bước gần Đại Đạo.

Đây là tin vui của Yêu tộc ta." "Yêu Hoàng quá khen, ngược lại ta phải cảm tạ Yêu Hoàng đã ban cho Linh Bảo, nếu không ta căn bản không thể trảm thi." "Ha ha!

Không cần khách sáo, Yêu Thánh Côn Bằng là người của Yêu tộc ta, nếu có sở cầu, há lại không ban cho." Đế Tuấn ánh mắt liếc nhìn Yêu Sư Cung, rồi lớn tiếng nói: "Yêu Thánh Côn Bằng sáng tạo Yêu Văn có công, truyền lệnh xuống, từ nay về sau Côn Bằng liền là Sư của Yêu tộc ta, địa vị đồng tôn với Yêu Hoàng." Phía sau, các đại năng Yêu tộc đều xôn xao.

Trong Yêu Đình, ngoài Yêu Đế Đế Tuấn ra, còn thiết lập vị Thiên Địa Lục Ngự, hưởng khí vận và công đức lớn.

Trong đó, vị trí Yêu Hoàng chính là một trong Thiên Địa Lục Ngự, bao gồm cả đệ đệ của Yêu Đế là Đông Hoàng Thái Nhất, và Yêu Hoàng Phục Hy, Nữ Oa.

Tất cả đều là những người có công đức lớn hoặc có cống hiến lớn cho Yêu tộc mới có thể đảm nhiệm.

Vậy mà Côn Bằng dựa vào việc sáng tạo Yêu Văn, trở thành vị Yêu Sư.

Tuy không có quyền thế của Yêu Hoàng, nhưng lại có quả vị ngang hàng với Yêu Hoàng, quả thật không tầm thường.

"Chúng thần bái kiến Yêu Sư Côn Bằng." Đế Tuấn thân là Yêu Đế, lời nói có trọng lượng lớn, nên dù chúng nhân có không tình nguyện thế nào, cũng không thể phủ nhận địa vị của Côn Bằng.

"Từ nay về sau, ra sức phổ biến Yêu Văn, để Yêu tộc ta cũng có văn tự.

Ha ha, đây là chuyện đại hưng, ta muốn vì sự kiện Yêu Sư mà thiết yến tiệc lớn, để làm phần thưởng." "Cảm tạ Yêu Đế bệ hạ đã ưu ái." Thần tình Côn Bằng không có chút vui mừng nào.

Côn Bằng là người âm hiểm xảo trá hơn ai hết.

Sự tồn tại của Yêu Văn, trông có vẻ công đức vô lượng, nhưng đối với Yêu tộc mà nói, lại không phải vậy.

Yêu tộc tồn tại vốn có huyết mạch truyền thừa, tác dụng của Yêu Văn không lớn như trong tưởng tượng.

Đối với Đế Tuấn mà nói, Côn Bằng tiến giai Chuẩn Thánh trung kỳ mới là hữu dụng nhất.

Ban cho vị Yêu Sư này cũng chẳng qua là để lôi kéo Côn Bằng mà thôi.

Nhưng chỉ bằng một vị trí Yêu Sư, có thể lôi kéo được Côn Bằng sao?

Côn Bằng tuy đã bái nhập Yêu tộc, nhưng lại chưa từng được trọng dụng.

Tuy có danh xưng là một trong Thập Đại Yêu Thần, nhưng đó đều là do tu vi Chuẩn Thánh mà có được.

Là Yêu Thần, y lại không có nhiều quyền thế dưới trướng.

Không giống như các Yêu Thần khác, chấp chưởng một phương, dưới trướng có trăm vạn Yêu binh Yêu tướng.

Côn Bằng chỉ là một tướng quân không binh tướng mà thôi.

Côn Bằng sáng tạo Yêu Văn, được sách phong làm Yêu Sư, danh tiếng chấn động thiên địa.

Nhưng người ta đều khinh thường hành động của Côn Bằng, người đầu tiên ăn cua thì vạn lần dễ được người ta ghi nhớ, nhưng người thứ hai thì sao?

Chương 136

Trong mắt vô số đại năng Hồng Hoang, việc Côn Bằng sáng tạo Yêu Văn phần lớn là do được khải phát từ văn tự Nhân tộc, mới theo phong trào kiếm chút công đức.

Nhưng phải nói, Côn Bằng lần này nhờ sự trợ giúp của công đức, đã thành Chuẩn Thánh trung kỳ, tu vi toàn thân cũng chỉ dưới Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất mà thôi, trở thành tồn tại đỉnh tiêm nhất của Yêu tộc, nhất thời cũng phong quang.

Chuyện Côn Bằng sáng tạo Yêu Văn truyền đến Nhân tộc, về điều này, Lâm Dương cũng không quá để ý.

Bởi y hiểu rõ hơn ai hết, dù không có khải phát, Côn Bằng cũng sẽ sáng tạo ra Yêu Văn cho Yêu tộc.

Lâm Dương xuất hiện, chỉ là đã khiến mọi thứ được đẩy sớm hơn mà thôi.

Trong chớp mắt, trăm năm thời gian đã trôi qua.

Trong Đại Càn Hoàng Thành, người ra người vào không chỉ có Nhân tộc, mà còn có một số chủng tộc khác, như một số Tiên Thiên sinh linh, thậm chí cả sinh linh Vu tộc, hoặc giả vạn thiên Hải tộc, thậm chí trong đó còn có thể thấy cả A Tu La tộc từ U Minh Huyết Hải.

Chỉ có điều, trong đó lại không có sự tồn tại của Yêu tộc.

Kể từ khi Đại Càn Hoàng Thành lập nên ở Hồng Hoang, Đại Càn Hoàng Thành với tư cách là chủ thành của Đại Càn Hoàng Triều, tự nhiên cũng có không ít người đến tham quan.

Về điều này, Lâm Dương cũng không thiết lập hạn chế, mặc cho

người khác đến tham quan.

Dù sao, Nhân tộc hiện nay đã sớm không còn là một chủng tộc theo đúng nghĩa nữa, đã kiến lập một phương thế lực, không thể tránh khỏi việc giao du với bên ngoài.

Trong đó, không ít sinh linh Hồng Hoang đến Đại Càn Hoàng Triều không vì gì khác, mà là vì Quỳnh Tương được ủ từ Long Nha Mễ đặc sản của Nhân tộc.

Năm đó, trong điển lễ khai quốc của Nhân tộc, không ít người đã may mắn được thưởng thức Quỳnh Tương Long Nha Mễ.

Loại liệt tửu có độ thuần khiết cao này, gần như bị vô số đại năng Hồng Hoang ca tụng lên tận trời, đặc biệt dưới sự dẫn dắt của Vu tộc, gần như đã hình thành một chuỗi sản nghiệp.

Về điều này, Lâm Dương tự nhiên vui mừng thấy tai nghe mắt thấy, cũng không hề keo kiệt, ngược lại còn mở các tửu trang Long Nha Mễ ở khắp các phố lớn ngõ nhỏ, cung cấp cho người khác đổi lấy.

Vật phẩm có thể là linh dược, cũng có thể là một số linh vật.

Còn về việc có thể đổi được bao nhiêu Quỳnh Tương Long Nha Mễ, thì chỉ có Nhân tộc mới rõ.

Dù sao, đối với Đại Càn Hoàng Triều hiện nay, đây cũng là một khoản thu nhập có còn hơn không.

Ít nhất, đối mặt với số lượng Nhân tộc ngày càng đông đảo, đây cũng là một khoản thu nhập đáng kể.

Hiện nay, sở dĩ Đại Càn Hoàng Thành lại tập trung nhiều dị tộc như vậy, đều là vì đến quan sát nghi thức tế thiên của Đại Càn Hoàng Triều.

Đại Càn Hoàng Triều thu phục Long tộc, sẽ cử hành nghi thức tế thiên sau trăm năm, đưa Long tộc làm Hộ Quốc Thần Thú của Đại Càn Hoàng Triều.

Chuyện này đã sớm truyền rộng khắp Hồng Hoang, thêm vào đó Đại Càn Hoàng Triều cũng không để ý dị tộc đến Đại Càn Hoàng Thành, nên đã sớm có không ít người đến đây chuẩn bị quan lễ.

Trong Đại Càn Hoàng Cung, Lâm Dương đoan tọa trên một chiếc long ỷ lấp lánh kim huy, phía dưới là Tứ Hải Long Vương đang quỳ một gối trên mặt đất.

"Ngô Hoàng, chiếc long ỷ này là của Long Vương năm xưa, là một kiện Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Thường xuyên ngồi trên đó có thể tăng trưởng khí vận bản thân, đồng thời có thể trấn áp thiên địa, toàn bộ Đại Càn Hoàng Triều đều sẽ được long ỷ che chở, người bình thường không thể công phá." Lâm Dương đưa tay vuốt ve đầu rồng hung tợn trên long ỷ, hài lòng gật đầu: "Các ngươi có lòng rồi." Đông Hải Long Vương Ngao Quảng khẽ cúi đầu, nịnh nọt cười nói: "Hiện nay Long tộc đã quy thuộc Nhân tộc, đây đều là những việc nên làm.

Trong đó có một số linh trân dị bảo mà Long tộc đã thu thập trong những năm qua, trước đó thần đã giao cho Tả Tướng." Lâm Dương biết chuyện này, cũng không hỏi han chi tiết, chầm chậm mở miệng nói: "Tiếp theo chính là nghi thức tế thiên đã chuẩn bị cho Long tộc.

Hành động này sẽ tẩy rửa nghiệp chướng Long tộc, tất cả sinh linh Long tộc đã đến đông đủ chưa?" "Tứ Hải Long tộc, tổng cộng năm vạn, đều đã tề tựu." Lâm Dương khẽ gật đầu, sau đó phất tay nói: "Đều lui xuống đi." "Tuân mệnh, chúng thần cáo lui." Tứ Hải Long Vương cung kính hành lễ với Lâm Dương, sau đó mới chậm rãi lui ra.

Nhìn bóng Tứ Hải Long Vương rời đi, Lâm Dương vẻ mặt mang theo nụ cười nhạt, khẽ thì thầm: "Hộ Quốc Thần Thú và Nhân tộc bổ trợ cho nhau, sau này nhất định có thể trở thành đại sát khí của Đại Càn Hoàng Triều." Hộ Quốc Thần Thú, về cơ bản không phải là phụ thuộc vào Hoàng Triều, mà chỉ là một sự tồn tại tương hỗ.

Nhân tộc cung phụng Thần Thú, Thần Thú trợ giúp Hoàng Triều phát triển, đồng thời có thể nhận được không ít lợi ích từ Thần Thú.

Hoàng Đạo khí vận của Nhân tộc vốn là Cửu Trảo Kim Long, có Long tộc gia nhập, Hoàng Đạo khí vận của Đại Càn Hoàng Triều nhất định sẽ tăng lên gấp mấy lần.

Trong chớp mắt, mấy tháng thời gian đã trôi qua.

Trong mấy tháng đó, toàn bộ Đại Càn Hoàng Thành đều vận động, đại quân xuất chinh đồ sát hung thú Hồng Hoang, chuẩn bị cho việc tế thiên.

Buổi sớm, mặt trời đỏ rực dâng lên trong sương mù, ánh nắng dịu nhẹ rơi xuống, nhuộm màu bảy sắc cầu vồng cho màn sương dày đặc trong rừng núi, chầm chậm trôi lững lờ.

Trên đài tế thiên khổng lồ, nơi đây đã sớm vây quanh vô số sinh linh, trong đó không chỉ có Nhân tộc, Hải tộc, mà còn có một số tán tiên Hồng Hoang đến quan lễ.

Đài tế thiên khổng lồ, dưới ánh dương quang chiếu rọi, hiện ra ánh sáng vàng kim, từng đạo quang huy giản dị mà mê ly từng trận dũng động, phản chiếu ra những sắc thái quang huy đặc biệt.

Lâm Dương đoan tọa trên Cửu Tiêu, phía dưới bên trái bên phải chính là văn thần võ tướng của Đại Càn Hoàng Triều, bao gồm Lưu Trầm Hương, Tả Tướng Phương Nguyên cùng một đám người khác.

Phía dưới đó, từng Long tộc hóa thân thành hình dạng Tiên Thiên

Nhân tộc.

Long tộc với tư cách là Tiên Thiên Thần Thai Thú, ngoài bản thể ra, tự nhiên cũng có thể hóa hình thành nhân hình hoàn mỹ không tì vết.

Chỉ có điều Long tộc không thích duy trì vẻ bề ngoài đó mà thôi.

Sau khi bái nhập Nhân tộc, Long tộc khi ra ngoài gần như đều dùng nhân hình.

Chương 137

Dưới ánh mắt của vô số sinh linh, Lâm Dương bay lên không, dẫn dắt văn võ bá quan của Đại Càn Hoàng Triều bước lên đài tế thiên.

Đài tế thiên rộng lớn mấy chục vạn dặm, dung nạp trăm ức vạn người cũng không thành vấn đề.

Vạn người bước vào đài tế thiên, thậm chí còn chưa chiếm nổi một phần ức vạn.

Sau khi bước lên đài tế thiên, bất kể Lâm Dương hay văn võ đại thần, lúc này đều đầy vẻ trang nghiêm, uy nghiêm hiện rõ trên khuôn mặt.

Lâm Dương tiến lên một bước, vẻ mặt uy nghi, lớn tiếng nói: "Tế thiên bắt đầu, dâng tế phẩm!" "Tuân lệnh!" Từng chi đại quân Nhân tộc, tay cầm thi thể hung thú bước lên đài tế thiên, chẳng bao lâu đã chất thành mấy ngọn núi nhỏ trên đài tế thiên, số lượng đạt đến trăm vạn.

Hung thú không có trí tuệ và cũng sẽ không sinh ra linh trí.

Những hung thú này tự nhiên không thể so sánh với Thượng Cổ hung thú, chúng chỉ là một số mãnh thú kế thừa huyết mạch Thượng Cổ hung thú.

Khí huyết của mỗi con hung thú đều vô cùng dồi dào, đủ sức sánh với những tồn tại Tiên Đạo.

Song, chất thịt của hung thú lại rất tệ, chỉ có Vu tộc mới cần khí huyết để tu luyện, và cũng ít chủng tộc nào ăn loại này.

Hiện nay Đại Càn Hoàng Triều đã kiến lập truyền thừa, việc đánh giết các sinh linh hoặc chủng tộc khác rõ ràng là không thích hợp, bởi

vậy Lâm Dương mới dùng những hung thú này làm tế phẩm.

Khi hung thú được chất thành núi nhỏ, luồng huyết sát ngút trời hóa thành huyết vụ lan tràn toàn bộ đài tế thiên.

Cùng lúc đó, toàn bộ đài tế thiên cũng theo đó tản ra một luồng vi quang.

Vi quang bao phủ, từng luồng huyết vụ lan tràn trên đài tế thiên đều bị nuốt chửng, đồng thời tản ra một luồng khí cơ u ám, trực tiếp xông thẳng lên trời cao.

"Ầm ầm ầm!" 16.

Thiên địa chấn động, một luồng khí tức cổ phác chí tôn lăng giá vạn vật chậm rãi truyền đến.

Luồng khí tức này không phải Thiên Đạo, cũng không phải Đại Đạo khí tức.

Chỉ có điều, chỉ bằng tế thiên của Đại Càn Hoàng Triều rõ ràng không thể thực sự khiến ý chí Đại Đạo hàng lâm, chỉ là một tia ý chí có cảm ứng mà truyền đến thôi.

Thế là đủ rồi.

Lâm Dương sắc mặt trang nghiêm, vung tay lên, một đạo Khai Quốc Thánh Chỉ của Đại Càn Hoàng Triều theo đó bay ra, Hoàng Đạo khí vận tràn ngập trời đất từng luồng giáng xuống, ẩn ẩn giữa đó tựa hồ có tiếng rồng ngâm đi kèm.

"Phụng Đại Đạo thừa vận, Đại Càn Hoàng Triều chiêu cáo." "Tuyên Long tộc tiến lên thụ phong." "Ngao hống!" Từng tiếng rồng ngâm trầm thấp vang lên, từng con Long tộc chí ít cũng có thân hình mấy vạn trượng từ phía dưới hiện nguyên hình, bay lên đài tế thiên.

Trong Long tộc, lần lượt có Thanh Long đại diện cho Đông Hải

Long tộc, Xích Long đại diện cho Nam Hải Long tộc, Hắc Long đại diện cho Tây Hải Long tộc, Bạch Long đại diện cho Bắc Hải Long tộc.

Tứ Hải Long tộc lần lượt đứng sau Tứ Hải Long Vương, tứ chi phủ phục hiển lộ vẻ hết sức cung kính.

"Đông Hải Long Vương Ngao Quảng, Nam Hải Long Vương Ngao Khâm, Tây Hải Long Vương Ngao Nhuận, Bắc Hải Long Vương Ngao Thuận, bái kiến Ngô Hoàng Bệ Hạ." Lâm Dương khẽ cúi đầu, đầu ngón tay hiện lên một đạo quang mang vàng kim, viết xuống một hàng chữ lớn trên Thánh Chỉ.

"Sách phong, Long tộc làm Hộ Quốc Thần Thú của Đại Càn Hoàng Triều, Tứ Danh Chân Long nhất tộc, đời đời kiếp kiếp trấn thủ quốc vận." Lâm Dương nói xong, vung tay lên, Khai Quốc Ngọc Tỷ của Đại Càn Hoàng Triều trực tiếp ấn xuống Thánh Chỉ.

"Hoa lạp lạp!" "Ngao hống!" Một tiếng rồng ngâm từ Thánh Chỉ và ngọc tỷ thăng lên, khí tức bành trướng trực chỉ mây xanh, long uy chấn động khắp cõi đại địa, khí tức vô tận cuồn cuộn.

Một luồng Hoàng Đạo khí vận màu vàng kim, từ trên trời giáng xuống, hoàn toàn bao phủ mấy vạn Long tộc trong đó.

Hoàng Đạo khí vận vô cùng bá đạo, dưới sự tẩy rửa, lại thấy trên thân thể mỗi con Long tộc đều nổi lên từng đạo nghiệp chướng màu đỏ tươi.

Mỗi một sinh linh Long tộc, vào khoảnh khắc này đều có thể cảm giác được, thân thể như trút được gánh nặng.

Thiên Đạo vốn mờ mịt không rõ trước kia, vào lúc này trở nên rõ ràng hơn.

Nghiệp chướng và nghiệp lực có chỗ khác biệt.

Nghiệp lực chỉ là nghiệp lực trên thân thể đơn độc của sinh linh.

Chúng sinh Hồng Hoang phàm là sát phạt tranh đấu, đều sẽ nhiễm nghiệp lực.

Trong Hồng Hoang cũng không thiếu linh vật hoặc thần thông chi thuật tiêu trừ nghiệp lực.

Nhưng nghiệp chướng lại khác, nghiệp chướng là nghiệp lực hiện diện trên toàn bộ chủng tộc, không thể thông qua cách khác để tiêu trừ, chỉ có thể thông qua công đức hoặc khí vận mênh mông mới có thể tiêu trừ.

Hoàng Đạo khí vận của Đại Càn Hoàng Triều, so với khí vận thông thường, càng thêm mạnh mẽ.

Chỉ cần một tia, liền có thể dễ dàng tiêu trừ nghiệp chướng, đồng thời che chở sinh linh, không bị nghiệp lực ảnh hưởng.

"Ngao hống!" "Ngao hống!" Mỗi một sinh linh Long tộc, sau khi bị nghiệp chướng tẩy rửa, đều phát ra tiếng rít gào vui sướng, một luồng sinh khí từ trong thân thể bùng nổ, Long tộc cuối cùng đã quật khởi rồi!

Long tộc đã chịu sự giày vò của nghiệp chướng ức vạn năm, chỉ có họ mới hiểu rõ rốt cuộc khó chịu đến mức nào.

Trong đó, điểm quan trọng nhất chính là sinh sôi nảy nở.

Tiên Thiên Thần Thai Thú sinh sôi khó khăn, nhưng tuyệt đối không đến mức khoa trương như vậy.

Chương 138

Từ Long Phượng Lượng Kiếp cho đến nay, vô số Nguyên Hội thời gian, toàn bộ Long tộc mơ hồ chỉ còn mấy vạn sinh linh.

Long tộc mới sinh gần như mỗi ức vạn năm mới đản sinh một con.

Nếu cứ để mọi chuyện phát triển tiếp, thì thanh hoàng bất tiếp, truyền thừa bị đứt đoạn là điều không thể tránh khỏi.

Đối với một chủng tộc, đó là điều bi ai nhất.

Hiện nay, nghiệp chướng Long tộc đã tiêu trừ, tất cả sinh linh Long tộc đều có thể cảm giác được sự thân hòa với Hồng Hoang thiên địa.

Đặc biệt trên đài tế thiên, con Hắc Long khổng lồ dài mấy chục vạn trượng kia, chính là Chúc Long.

Trận chiến trăm năm trước, Chúc Long bị trọng thương.

Dưới sự trợ giúp của sức mạnh tàn tồn của Thanh Long, y cũng chỉ khá hơn chút ít, chưa được chữa trị tận gốc.

Nếu ở trước đây, trong tình huống thân mang nghiệp chướng, muốn khôi phục, chí ít cần một Nguyên Hội thời gian.

Nhưng hiện nay nghiệp chướng đã tiêu trừ, Chúc Long có thể cảm giác được sự thân hòa giữa thiên địa.

Đạo vận u ám trước kia ngày càng rõ ràng, y có thể nắm chắc việc khôi phục đến thời kỳ toàn thịnh Thượng Cổ trong ức vạn năm.

Không khỏi, tất cả sinh linh Long tộc đều cảm thấy thần phục Đại Càn Hoàng Triều là một cách làm chính xác.

Chí ít hoàn cảnh sinh tồn của Long tộc, so với trước kia đã tốt hơn vô số lần.

"Ầm ầm ầm!" Toàn bộ đài tế thiên đều chấn động, hơi thở của rồng, trường tồn vĩnh cửu.

Là Tiên Thiên sinh linh, Long tộc không chỉ có căn cốt cao quý, mà còn có khí tức độc nhất của Long tộc.

Sau khi được sách phong, một luồng khí tức độc thuộc về thân Long tộc, chầm chậm thăng lên, hội tụ trên không trung, tạo thành một đạo hư ảnh rồng mênh mông.

"Ngao hống!" Từng tiếng rồng ngâm truyền khắp ức vạn dặm đại địa, một luồng khí tức cổ phác thương mang, tràn ngập giữa thiên địa.

Trong khoảnh khắc, ánh mắt Lâm Dương lấp lánh tinh mang, tay nâng Ngọc Tỷ Đại Càn Hoàng Triều trong tay, một luồng kim quang trực chỉ mây xanh.

"Ngao hống!" Con Kim Long Cửu Trảo kia, Kim Long uy vũ, giữa thiên địa cuồn cuộn uy thế khủng bố.

Kim Long Cửu Trảo dài trăm vạn trượng bay lên không, há miệng nuốt chửng, vô số khí tức cuồn cuộn hóa thành vân vụ, bị Kim Long Cửu Trảo do Hoàng Đạo khí vận ngưng tụ thành hình một hơi nuốt gọn.

"Hô hô hô!" Gió lớn gào thét, kim sắc quang huy từng trận dũng động, tựa như một mặt trời, quang huy cuồn cuộn, hóa thành từng đạo liên y Đạo cổ phác tràn ngập giữa thiên địa.

"Ầm ầm ầm!" Gầm thét như sấm, sau khi Kim Long Cửu Trảo nuốt chửng khí tức vô lượng, kim huy đạo vận khủng bố càng thêm nồng đậm.

"Ngao hống!" Gầm thét như sấm, cuộn lên uy lực vô tận của thiên

địa.

Thân thể Kim Long Cửu Trảo vốn dài trăm vạn trượng, trong khoảnh khắc bành trướng thấy rõ.

Kim Long Cửu Trảo vốn do Hoàng Đạo khí vận của Đại Càn Hoàng Triều hóa thành, nhưng vì Không Động Ấn nhiễm phải khí tức của rồng, nên mới hiển hiện thành Kim Long Cửu Trảo.

Khí tức của rồng chỉ có trên thân Long tộc.

Đây cũng là lý do Lâm Dương phải tốn công tốn sức, cũng phải thu phục Long tộc trở thành Hộ Quốc Thần Thú, bởi vì nó có hiệu quả bổ trợ cho Hoàng Đạo khí vận của Đại Càn Hoàng Triều.

Khí tức rồng mênh mông hóa thành sương mù, chỉ trong mấy chục hơi thở ngắn ngủi, đều bị Kim Long Cửu Trảo trên Cửu Tiêu nuốt chửng hết.

"Ầm!" Thân thể dài trăm vạn trượng, chỉ trong mấy chục hơi thở, đã bành trướng hơn gấp đôi, đạt đến hai trăm vạn trượng, cuộn mình giữa mây, uy thế lan tràn chư thiên.

Mấy vạn tồn tại Long tộc, từng cái đầu rồng đều cúi thấp xuống, khẽ khàng tụng niệm.

Kim Long Cửu Trảo do Hoàng Đạo khí vận của Đại Càn Hoàng Triều diễn hóa, sau khi nuốt chửng toàn bộ khí tức Long tộc, liền cuộn mình trên mây, chầm chậm tiêu tán trong toàn bộ Đại Càn Hoàng Thành.

"Ầm ầm ầm!" Cùng với Kim Long Cửu Trảo chầm chậm tiêu tán, Đạo Uẩn vô tận chầm chậm tản lạc xuống đại địa.

Trong đó còn có một cột sáng vàng kim khổng lồ từ trên trời giáng xuống, rơi vào trên Khai Quốc Ngọc Tỷ trong tay Lâm Dương.

“Hoa lạp lạp!” Trên ngọc tỷ, kim huy lay động bao phủ toàn bộ thân thể Lâm Dương, một luồng sức mạnh bành trướng theo Khai Quốc Ngọc Tỷ dũng nhập vào trong thân thể Lâm Dương.

Lâm Dương nhắm chặt hai mắt, cảm thụ sức mạnh truyền đến từ sâu thẳm bên trong, một luồng khí tức thâm thúy không ngừng thăng lên.

“Hoa lạp lạp!” Vài hơi thở, Lâm Dương chầm chậm mở hai mắt, cảm thụ khí tức đang dâng lên trong cơ thể.

Không rõ ràng, việc nuốt chửng khí tức rồng tăng phúc Hoàng Đạo khí vận phản hồi, ẩn ẩn không đủ để giúp Lâm Dương đột phá Chuẩn Thánh trung kỳ.

Nhưng, như vậy cũng đã khiến nội tình của Lâm Dương cường đại hơn gấp mấy lần.

“Khí vận Thánh Đình, quả nhiên khủng bố.

Không chỉ Long tộc, nếu ta nuốt chửng cả khí vận hai tộc Vu Yêu, lại sẽ trưởng thành đến mức độ nào đây?” Nếu như lại tưởng tượng, khi Đại Càn Hoàng Triều uy thế thống nhất Hồng Hoang, đại địa Hồng Hoang khắp cõi thần phục, đợi đến khoảnh khắc đó, với sự gia trì của Hoàng Đạo khí vận, tu vi của y tất định sẽ bước vào một cảnh giới khó có thể tưởng tượng được.

Chương 139

Sau đó, Long tộc trở thành Hộ Quốc Thần Thú của Đại Càn Hoàng Triều, Chân Long nhất tộc cũng theo đó gia nhập vào đại quân Nhân tộc.

Song, Lâm Dương cũng không hạn chế sự phát triển của Long tộc.

Hải vực Hồng Hoang, lại càng là nơi Long tộc đã chiếm cứ từ thời Thượng Cổ cho đến nay, muốn cả tộc thiên di rõ ràng là không mấy khả thi.

Về điều này, Lâm Dương cũng không quá để ý, điều y thực sự để ý chỉ là khí vận và thế lực của Long tộc mà thôi.

Trong đó, những linh trân dị bảo Long tộc trân tàng vô số năm lại là thứ đáng thèm khát nhất.

Về điều này, Long tộc tự nhiên không hề giấu giếm.

Bái nhập Nhân tộc, sự kiêu ngạo thuộc về Long tộc đã sớm không còn tồn tại.

Sau khi có được nội tình vô số Nguyên Hội của Long tộc, thế lực Nhân tộc cường hãn chưa từng thấy, quân đội từ một ngàn vạn đã mở rộng thành hàng ức vạn đại quân.

Hiện giờ, khí vận của Đại Càn Hoàng Triều thăng lên, cao tới năm vạn trượng, bay lên Cửu Tiêu.

Vô số đại năng Hồng Hoang đều có cảm ứng trong lòng, nội tâm kinh hãi.

“Thanh khí thăng lên năm vạn trượng, khí vận mênh mông như vậy, chỉ xếp sau Vu Yêu.” Vô số đại năng Hồng Hoang đều chấn động, thế giới Hồng Hoang có ức ức vạn triệu chúng sinh, có thể vượt

lên trên ức ức vạn triệu người, có thể thấy được sự gian nan trong đó.

Nhân tộc từ lúc yếu ớt, ngay cả tồn tại đạt đến cảnh giới cũng vô cùng ít ỏi, nhưng hiện nay dưới sự dẫn dắt của Lâm Dương, lại đã trưởng thành đến mức độ này, vượt lên trên vạn tộc Hồng Hoang, chỉ xếp sau hai tộc Vu Yêu của Hồng Hoang.

Đặc biệt dưới sự gia trì của khí vận Nhân tộc, nhân tài xuất hiện lớp lớp.

Những người tu luyện võ đạo hoặc tiên đạo đột phá cảnh giới dễ dàng như uống trà.

Nhân tộc dưới sự dẫn dắt của Đại Càn Hoàng Triều, hiện lên vạn tượng sinh huy.

Có thể nói, Nhân tộc có thể đạt đến độ cao như vậy trên đại địa Hồng Hoang trong mấy vạn năm ngắn ngủi, đều là do Lâm Dương mang lại.

Nhân tộc từ hình thức bộ lạc nguyên thủy, thậm chí mỗi ngày còn không thể ấm no thức ăn, cho đến nay đã kiến lập Thánh Đình, trở thành thế lực lớn thứ ba chỉ xếp sau Vu Yêu, trong đó cũng đã trải qua vô số chông gai.

Trong Đại Càn Hoàng Cung, Lâm Dương độc tọa trên long ỷ, cảm thụ khí cơ bành trướng đang dũng động từ long ỷ, tâm thần y theo đó chìm vào trầm tư.

“Hiện nay khí vận Đại Càn Hoàng Triều, đã đạt đến tầng thứ đỉnh phong của Đế Triều.

Muốn tiến thêm một bước, đã không còn là chuyện thu phục những chủng tộc nhỏ bé kia có thể làm được nữa.” Trên đại địa Hồng Hoang, tuy có vạn tộc Hồng Hoang, nhưng cơ bản đều là những bộ lạc nhỏ bé.

Cường giả mạnh nhất trong tộc cũng chỉ là Đại La Kim Tiên.

Trong đó chỉ có vài chủng tộc lớn có tồn tại tầng thứ Chuẩn Thánh, nhưng đối với toàn bộ Đại Càn Hoàng Triều cũng không đáng kể, bởi vì khí vận của họ, thậm chí không bằng một phần vạn của Đại Càn Hoàng Triều.

Từng chút một thôn tính, cũng không thể thúc đẩy Đại Càn Hoàng Triều tấn thăng, ngược lại còn có khả năng dẫn đến sự phẫn nộ của Hồng Hoang.

Dù sao, Nhân tộc hiện nay mục tiêu quá lớn, nếu dẫn đến sự phẫn nộ, đến lúc đó ở Hồng Hoang cũng sẽ bước đi khó khăn.

Phải biết rằng, hiện nay thực sự thống trị toàn bộ Hồng Hoang vẫn là hai tộc Vu Yêu.

"Thôi được, tạm thời trầm lắng một thời gian vậy.

Đại Càn Hoàng Triều hiện nay, không lợi cho việc phát triển quá nhanh." Chẳng mấy chốc, Lâm Dương liền đã hạ quyết tâm.

Hiện nay Đại Càn Hoàng Triều vẫn cần một khoảng thời gian để củng cố, đặc biệt là vừa mới có được vô số nội tình của Long tộc.

Nếu như tiêu hóa xong, thực lực tổng thể của Nhân tộc tất yếu sẽ thăng lên một bậc thang lớn.

"Đạp đạp!" Vào khoảnh khắc này, một tiếng bước chân gấp gáp từ đằng xa truyền đến, Lâm Dương khẽ ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa cung.

"Thần, Thần Nông bái kiến Ngô Hoàng." Lâm Dương ống tay áo khẽ lay động, cánh cổng lớn của hoàng cung liền chầm chậm bị đẩy ra, hiện ra Thần Nông đang quỳ phục bên ngoài.

"Vào đi." Thần Nông nghe vậy, chầm chậm bước vào, vẻ mặt

mang theo ý kính ngưỡng.

“Có chuyện gì sao?” Đối mặt với câu hỏi của Lâm Dương, khóe môi Thần Nông hiện lên ý cười, lật tay, một hồ lô vỏ xanh xuất hiện trong tay y.

“Mấy ngàn năm trước, Bệ Hạ lệnh thần nghiên cứu kim đan, hiện nay đã có thành quả.” “Ồ?

Tiên đệ đưa ta xem thử.” Lâm Dương ánh mắt lấp lánh tinh mang, thần tình có chút nóng lòng.

Mấy ngàn năm trước, Lâm Dương đã từ trong [Nhân Sinh Trường Hận Thủy Trường Đông] mà có được một hồ lô Cửu Chuyển Kim Đan.

Trong đó, một nửa số Cửu Chuyển Kim Đan đều được dùng cho một số người trung thành của Nhân tộc.

Những người đó, cơ bản đều không phải Tiên Thiên Nhân tộc.

Nếu không có cơ duyên, chúng sinh đều không thể đột phá đến Đại La Kim Tiên.

Dù sao, trong Hồng Hoang, Đại La Kim Tiên chính là một rào cản lớn.

Chương 140

Thế giới Hồng Hoang, phàm là đại năng giả lựa chọn đường đi, đều đặt căn cốt ở vị trí đầu tiên.

Bởi vì cho dù có ngộ tính thông thiên, nếu không có căn cốt đủ ưu việt, lại không có đại cơ duyên, chúng sinh đều không thể đột phá cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Đó là Thiên chú định!

Lứa Tiên Thiên sinh linh đầu tiên của Nhân tộc, căn cốt đều phi phàm, đều có căn cốt để đột phá Đại La Kim Tiên.

Nhưng Hậu Thiên Nhân tộc, căn cốt lại mỗi người một vẻ, gần như đại bộ phận đều không có tư chất đột phá Đại La Kim Tiên.

Hoặc giả, đó cũng là nguyên nhân mà các đại năng giả cổ kim coi Nhân tộc là chủng tộc yếu ớt.

Lâm Dương không nói gì, tiếp lấy hồ lô Thần Nông đưa lên, sau đó dốc xuống, một viên kim đan tròn trịa liền xuất hiện trên lòng bàn tay y.

"Hoa lạp lạp!" Kim đan sáng trong, không lớn bằng ngón tay cái, nhưng lại có một luồng khí tức cổ phác hồn nhiên thiên thành, trong đó ẩn chứa một luồng linh lực vô cùng nồng đậm.

"Kim đan này, thần đã bóc tách bột Cửu Chuyển Kim Đan và thêm vào mấy loại linh dược khác để luyện chế, đã cực đại áp chế dược tính nguyên bản của Cửu Chuyển Kim Đan, đồng thời bổ sung bản nguyên vốn thiếu hụt." "Mấy loại linh dược này đều rất phù hợp với thân thể Nhân tộc ta, càng có lợi cho việc hấp thu." "Một viên kim đan, ẩn chứa một luồng Đạo Uẩn.

Nếu thần không lầm, hẳn là có thể giúp người bình thường ngay lập tức chứng Đạo Kim Tiên nhỉ?" Thần Nông khẽ cúi đầu cười nói: "Không sai, chính là Kim Tiên.

Đan dược này cũng được thần gọi là Đế Đan." Đế Đan không tệ.

Trong Trạch Thiên thế giới, Đại Đế chính là tồn tại tương đương với tầng thứ Kim Tiên ở thế giới Hồng Hoang.

Kỳ thực, ngay cả Thần Nông cũng khó tưởng tượng được, chỉ một viên đan dược nhỏ bé, liền có thể giúp người ta trở thành Đại Đế Chí Tôn của Trạch Thiên thế giới.

Hồng Hoang quả không hổ là một Đại Thiên Thế Giới đỉnh cấp.

Lâm Dương lại lần nữa bỏ đan dược vào hồ lô, hỏi: "Đan dược luyện chế có phức tạp không?" "Ngược lại không hề phức tạp.

Với nội tình ức vạn số lượng của Đại Càn Hoàng Triều hiện nay thì không thành vấn đề.

Chỉ có điều nguyên liệu chính là Cửu Chuyển Kim Đan không nhiều, đại khái có thể luyện chế ra trăm vạn viên Đế Đan." "Tốt!" Lâm Dương thần tình hiện lên vẻ vui mừng, giao một hồ lô Đế Đan cho Thần Nông, đồng thời hạ lệnh: "Từ nay về sau, bảo khố Đại Càn Hoàng Thành tùy ý sử dụng, nhất định phải dùng tốc độ nhanh nhất luyện chế ra trăm vạn viên Đế Đan." "Còn về chuyện Cửu Chuyển Kim Đan, nếu có cơ hội, ta sẽ nói chuyện với Nhân Giáo Giáo Chủ một phen." Cửu Chuyển Kim Đan, xuất phát từ tay Thánh Nhân, chỉ bằng Thần Nông căn bản không thể luyện chế ra.

Lâm Dương không thích loại Cửu Chuyển Kim Đan ngăn chặn đạo đồ sau này.

Theo y thấy, trừ khi bất đắc dĩ, y sẽ không thúc đẩy loại đan dược Cửu Chuyển Kim Đan này.

Tin rằng, với ý chí cường đại của Nhân tộc, tuyệt đối có thể bước ra một con đường hoàn toàn mới.

Đặc biệt là sau này Đại Càn Hoàng Triều trưởng thành, nhất định sẽ người người như rồng, đạp phá thiên cảnh.

"Như vậy, thần xin cáo lui." "Đi đi." Thần Nông mang đến tin tốt, phải nói là khiến Lâm Dương vô cùng vui mừng.

Một Thánh Đình muốn trưởng thành, tự nhiên không thể chỉ dựa vào một người, mà cần vô số người trợ giúp, mới có thể khiến Đại Càn Hoàng Triều trưởng thành đến mức độ cao nhất.

"Đinh, cơ hội đọc truyện của hệ thống đã làm mới." Lâm Dương sắc mặt hơi khựng lại, sau đó mày y hiện lên vẻ vui mừng: "Không biết lần này, có thể làm mới ra loại tiểu thuyết gì đây?" Mỗi lần hệ thống làm mới, gần như đều có thể mang đến bất ngờ cho Lâm Dương, gần như mỗi lần đều không khiến y thất vọng.

Điều duy nhất khiến y đau đầu là, mỗi lần hệ thống làm mới cơ bản đều không theo định kỳ, có khi cách mấy năm, có khi cách mấy trăm năm cũng không chừng.

"Hệ thống, ta muốn làm mới đọc truyện." "Đinh, đang làm mới..." Từng đạo huyền quang giản dị mà mê ly rơi xuống, dưới ánh sáng rực rỡ vô tận chiếu rọi, tâm thần Lâm Dương hoàn toàn bị bao phủ trong đó.

Đồng thời, một giao diện tràn ngập chữ viết dày đặc cũng theo đó xuất hiện trong tâm thần Lâm Dương.

Tác phẩm: 《Thôn Phệ Vũ Trụ》 Giới thiệu: Trong tinh không.

"Hành tinh này, toàn thân màu vàng đất, không có bất kỳ sự sống nào tồn tại, đường kính 21000 cây số.

Ồ, ẩn chứa khoáng mạch 'Tinh Lệ Kim', đúng là trời giúp ta!

Sau khi nuốt chửng hành tinh này, thực lực của ta hẳn có thể khôi phục 80% so với trước khi bị thương." La Phong sắc mặt tái nhợt, khoanh chân ngồi trên một thiên thạch đang bay, nhìn về phía xa một hành tinh không có sự sống.

Đẳng cấp: Bạch Kim.

Trạng thái: Hoàn bản.

Số chữ: 477 vạn.

"Thôn Phệ Vũ Trụ, đây là một cuốn tiểu thuyết kinh điển!" Lâm Dương trong lòng phát ra một tiếng kinh thán, tâm thần y trong khoảnh khắc chìm đắm vào một tinh không rộng lớn vô bờ.

Trên dưới trái phải là vũ trụ, xưa nay là thời gian.

Công pháp chính của Lâm Dương tu luyện là Tinh Thần Biến, vốn là công pháp diễn hóa vũ trụ.

Quan điểm thế giới của "Thôn Phệ Vũ Trụ" cũng khiến y có cảm nhận trực quan hơn về sự diễn biến của vũ trụ.

Chẳng mấy chốc, Lâm Dương liền chìm đắm vào thế giới của Thôn Phệ Vũ Trụ.

Vũ trụ rộng lớn ấy, khoảng cách giữa một hành tinh và một hành tinh khác ít nhất cũng có mấy chục năm ánh sáng.

Chương 141

Với tốc độ ánh sáng, ít nhất cũng cần mấy chục năm thời gian, mới có thể đi từ một hành tinh này đến một hành tinh khác.

Thế giới rộng lớn vô bờ bến ấy, so với Đại Thế Giới Hồng Hoang cũng không hề kém cạnh.

Đặc biệt là ý chí bản nguyên vũ trụ được đề cập trong sách, ở một mức độ nào đó, lại càng giống một ý chí Thiên Đạo hoàn chỉnh.

Ở mức độ lớn, Thôn Phệ Vũ Trụ có nhiều điểm tương đồng với thế giới Hồng Hoang.

Chỉ có điều, vũ trụ Hồng Hoang phát triển nền văn minh tu luyện Tiên Đạo, còn Thôn Phệ Vũ Trụ thì phát triển công nghệ và sự siêu thoát của bản thân.

Về cơ bản, không có sự khác biệt quá lớn.

Bốn trăm vạn chữ ngắn ngủi, với tu vi hiện nay của Lâm Dương, chỉ trong nửa canh giờ đã đọc xong toàn bộ.

"Đinh, chúc mừng Túc chủ đọc xong 《Thôn Phệ Vũ Trụ》, nhận được Chí Cường Chí Bảo cấp Thần Vương: Tinh Thần Tháp." "Tinh Thần Tháp!

Một kiện Chí Cường Chí Bảo." Lâm Dương trong lòng hít một hơi khí lạnh.

Vừa mới đọc Thôn Phệ Vũ Trụ xong, y vẫn còn cảm nhận rất trực quan về Thôn Phệ Vũ Trụ.

Cường giả Thần Vương đứng đầu trong số những tồn tại mạnh nhất của Thôn Phệ Vũ Trụ.

Nếu đặt ở Hồng Hoang, tuyệt đối là tồn tại cấp độ Thánh Nhân.

Ngay cả La Phong, nhân vật chính trong Thôn Phệ Vũ Trụ, cũng chưa đạt đến độ cao đó.

Theo Lâm Dương ước đoán, trong Thôn Phệ Vũ Trụ, Vĩnh Hằng Chân Thân, hẳn là tầng thứ Đại La Kim Tiên, siêu thoát Luân Hồi, đạt đến bất tử bất diệt theo đúng nghĩa.

Trên Vĩnh Hằng Chân Thần, chính là Hỗn Độn Chúa Tể.

Tuy trong Thôn Phệ Vũ Trụ được dự kiến xưng Thánh, nhưng hẳn cũng chỉ là tu vi Chuẩn Thánh.

Thần Vương chưởng khống một phương vũ trụ, đó tuyệt đối là tồn tại tầng thứ Thánh Nhân.

Còn về sau đó, rốt cuộc có cảnh giới "Nguyên" hay không, rất có khả năng chính là loại tầng thứ tương tự Thiên Đạo Hồng Quân, vô hạn tiếp cận Thiên Đạo.

Chí Cường Chí Bảo do tầng thứ Thần Vương dốc sức chế tạo, há lại có thể đơn giản?

Lâm Dương sắc mặt dần trở nên trầm trọng: "Tinh Thần Tháp là Chí Cường Chí Bảo do Thần Vương Tọa Sơn Khách chế tạo, đối với tồn tại tầng thứ Thần Vương, cũng có thể xem như chủ thần binh bảo vật." Trong Thôn Phệ Vũ Trụ, Tinh Thần Tháp, khi La Phong thi triển, có thể xưng vô địch trong cùng đẳng cấp, đã giúp nhân vật chính vượt qua không biết bao nhiêu kiếp nạn.

Nếu không sở hữu Tinh Thần Tháp, có lẽ La Phong đã sớm vẫn lạc tại chỗ.

Tinh Thần Tháp: Tác phẩm của Tọa Sơn Khách (Thần Vương tấn cấp).

Bảo vật loại trấn áp cấp Thần Vương, nhất định phải là cường giả cấp Thần Vương tinh thông luyện bảo (là tác phẩm đỉnh tiêm nhất của cường giả này) vận dụng vô tận dược liệu trân quý, hao phí tâm huyết lớn nhất mới có thể luyện chế, có thể làm chủ binh khí của cường giả cấp Thần Vương.

Tâm thần Lâm Dương khẽ động, Tinh Thần Tháp đột nhiên xuất hiện trong tay y.

Tháp toàn thân màu vàng kim, mang theo tinh thần quang huy lốm đốm.

Tòa Tinh Thần Tháp này tổng cộng có chín tầng, trên toàn thân có từng đường văn lộ thần bí, hồn nhiên thiên thành, mỗi một đường đều như ẩn chứa chí lý thiên địa.

Tâm thần Lâm Dương tiềm nhập vào Tinh Thần Tháp, một luồng sức mạnh đồng thời bao bọc y.

Giây tiếp theo, thân hình y liền biến mất tại chỗ, trên long ỷ chỉ còn lơ lửng một tòa tháp lớn bằng bàn tay.

Trên đỉnh trời cao, hiển hóa một mảnh vũ trụ thương mang, ức vạn tinh thần rực rỡ, sắp xếp trên bầu trời tạo thành một bức tinh đồ mang khí cơ u ám.

Lâm Dương khoanh chân ngồi dưới một mảnh vũ trụ thương mang, tâm thần hội tụ lên đỉnh trời, giao hòa với tinh thần vũ trụ rộng lớn vô bờ, chìm vào đốn ngộ.

Chí bảo trong thế giới Thôn Phệ Vũ Trụ, kỳ thực đều có bản chất tương đồng với Linh Bảo trong Hồng Hoang.

Trong Hồng Hoang, khi đã đạt đến cấp độ Linh Bảo, trong đó đều sẽ dựng dục ra cấm chế thuộc về Linh Bảo.

Tinh Thần Tháp cũng vậy.

Tinh Thần Tháp sở hữu bí văn đồ chia làm chín tầng, mỗi tầng có ba trọng bí pháp, tổng cộng có hai mươi bảy trọng bí pháp.

Mỗi loại bí pháp đều có uy năng thần bí khó lường, nếu phối hợp Tinh Thần Tháp thi triển, sẽ triển hiện ra năng lực sát phạt của một kiện Chí Cường Chí Bảo.

Chẳng mấy chốc, Lâm Dương liền khôi phục từ trạng thái đốn ngộ, trong ánh mắt y phản chiếu một mảnh tinh thần, tinh thần rực rỡ tràn ngập quỹ tích vô biên, đó chính là bí văn tinh đồ tầng thứ nhất của Tinh Thần Tháp.

"Tinh Thần Tháp, đặt ở thế giới Hồng Hoang, cũng không kém cạnh hàng Tiên Thiên Chí Bảo.

Thậm chí ở một mức độ nào đó, còn vượt qua ba kiện Khai Thiên Chí Bảo đã có của Hồng Hoang." Vài hơi thở, Lâm Dương cơ bản đã luyện hóa Tinh Thần Tháp, đồng thời cũng hiểu rõ năng lực của Tinh Thần Tháp.

Là một bảo vật loại trấn áp, nếu Lâm Dương với tu vi hiện tại thi triển, không một ai trong cảnh giới Chuẩn Thánh có thể thoát khỏi sức mạnh trấn áp của chí bảo này.

Hơn nữa, nếu Tinh Thần Tháp lơ lửng trên linh đài, nó có thể trấn thủ Nguyên Thần, năng lực phòng ngự có thể sánh ngang với chí bảo phòng ngự đỉnh cấp nhất.

Chương 142

Về mặt công phạt, nó cũng không hề kém cạnh chí bảo công phạt đỉnh tiêm nhất.

Tinh Thần Tháp có thể trở thành chí bảo mạnh nhất của La Phong, nhân vật chính trong Thôn Phệ Vũ Trụ, tuyệt đối danh xứng với thực.

Đặc biệt, Tinh Thần Tháp tự thành không gian, tồn tại cùng đẳng cấp, nếu bị Tinh Thần Tháp trấn áp, có thể thúc đẩy bí văn của Tinh Thần Tháp để nô dịch ý chí đối phương.

Hơn nữa, Tinh Thần Tháp là một kiện chí bảo loại cung điện không tệ, điều khiển Tinh Thần Tháp có thể phá vỡ thời không, tiến hành ngao du, trong chớp mắt xuyên qua ức vạn năm ánh sáng.

Nếu ở Hồng Hoang, e rằng chỉ có Thánh Nhân mới có thể theo kịp tốc độ đó.

Kiện chí bảo này, hiển nhiên không còn là một linh bảo loại trấn áp đơn thuần nữa, mà đơn giản có thể xưng là một tồn tại vạn năng.

Trong khoảnh khắc, Lâm Dương biến mất trong không gian Tinh Thần Tháp, lần nữa xuất hiện trong Đại Càn Hoàng Cung.

Đánh giá Tinh Thần Tháp trong tay, Lâm Dương hài lòng cười cười, sau đó liền đưa nó vào Thức Hải để ôn dưỡng.

Với tu vi hiện nay của Lâm Dương, y có thể hoàn mỹ sử dụng Tinh Thần Tháp.

Dù sao, kiện Chí Cường Chí Bảo này không cần phải dựa vào Nguyên Thần ôn dưỡng như Tiên Thiên Linh Bảo trong Hồng Hoang.

Chỉ cần không ngừng lĩnh ngộ những bí văn tiềm tàng trong đó là được.

“Hiện giờ tu vi của ngô đã đạt tới Chuẩn Thánh sơ kỳ đỉnh phong, cách Chuẩn Thánh trung kỳ cũng không còn xa, chỉ cần củng cố một phen là có thể đột phá.” Lâm Dương suy tư trầm tĩnh, sau đó ánh mắt hơi ngưng đọng, sát na biến mất tại chỗ cũ.

Hậu hoa viên Đại Càn Hoàng Triều, trăm hoa đua nở, kiều diễm rực rỡ, hương thơm lan tỏa, hiển hóa vô cùng linh khí.

Giữa vô số linh căn linh thảo, có một cây cự thụ thông thiên cắm sâu vào đại địa, toàn thân cự thụ tỏa ra ánh sáng tinh thần, mỗi chiếc lá mang hình ngôi sao năm cánh, lấp lánh tinh quang rực rỡ.

Đây chính là Tinh Thần Thụ mà Lâm Dương đã tìm thấy ở Bất Chu Sơn cách đây hàng vạn năm.

Tinh Thần Thụ tọa lạc tại hậu hoa viên hoàng cung Đại Càn, ngày đêm không ngừng tiếp dẫn tinh thần chi lực từ Hồng Hoang thiên ngoại thiên.

Lâm Dương khoanh chân tọa thiền dưới Tinh Thần Thụ, tinh thần quang huy cuồn cuộn từ Tinh Thần Thụ truyền vào thân thể hắn, cả tán cây đều xào xạc rung động.

Hiện giờ Tinh Thần Thụ đã trưởng thành thêm, ít nhất cũng to lớn gấp đôi so với ban đầu, tinh thần chi lực ẩn chứa cũng càng thêm hùng hậu.

Tất cả đều nhờ có Lâm Dương trợ giúp tiêu hao và hấp thu sức mạnh.

Khi Lâm Dương bế quan, toàn bộ Đại Càn Hoàng Triều cũng bước vào giai đoạn phát triển tốc độ cao.

Dựa vào nội tình của Long Tộc, Thần Binh Các và Đan Các của Đại Càn Hoàng Triều cũng đang hoạt động hết công suất để luyện chế đan dược và thần binh cho đại quân Nhân Tộc.

Đồng thời, dưới sự dẫn dắt của Lưu Trầm Hương, Hàn Tín cùng những người khác cũng đang xây dựng doanh trại, bởi lẽ so với toàn bộ chúng sinh Hồng Hoang, đại quân Nhân Tộc hiện giờ vẫn còn hơi ít.

Trước kia vì nội tình không đủ, không thể duy trì quá nhiều binh lực, nhưng hiện giờ tự nhiên không cần lo lắng vấn đề nội tình.

Thời gian thoi đưa như bóng câu qua cửa sổ, thoáng chốc đã mấy ngàn năm trôi qua.

Mấy ngàn năm đối với các đại năng giả Hồng Hoang chỉ là thời gian của một lần bế quan mà thôi.

Hơn nữa, trong mấy ngàn năm này, cả Vu Yêu hai tộc lẫn Đại Càn Hoàng Triều đều không có động tĩnh gì lớn, dường như tất cả đều đang âm thầm chuẩn bị và tích lũy thế lực.

Trên Hồng Hoang đại địa, có một ngọn linh sơn, vô biên hoa quang cuồn cuộn dũng động, tiên hạc thành đàn bay lượn giữa trời đất, tiếng hạc kêu vang vọng khắp núi rừng, sương mù dày đặc bao phủ toàn bộ dãy núi.

Giữa vô tận tiên vụ, có một ngọn núi sừng sững, trên đỉnh núi có lầu chuông đứng sừng sững, điện vũ nối liền nhau, một cảnh tượng khí thế huy hoàng, tựa hồ chốn tiên cảnh vậy.

Chỉ là, ngọn linh sơn này bị một tầng gợn sóng màu vàng đất nhàn nhạt bao phủ, che kín cả ngọn núi, bất kỳ khí tức nào cũng không thể lọt vào bên trong.

Đó là động phủ của Trấn Nguyên Tử, một đại năng giả có tiếng tăm trên Hồng Hoang.

Tầng gợn sóng màu vàng đất kia chính là tấm màn mỏng từ Địa Thư hóa thành, khả năng phòng ngự vô song thiên hạ.

Sáu vị Thánh của Hồng Hoang đều đã thành Thánh, chỉ có Hồng Vân Lão Tổ vẫn luôn tham ngộ thiên đạo tại Ngũ Trang Quán.

Có thể tưởng tượng được, đối với vô số đại năng giả Hồng Hoang, hiện giờ Hồng Vân Lão Tổ không nghi ngờ gì chính là miếng bánh thơm ngon.

Dù sao, ai mà không muốn chứng đạo thành Thánh, hiện giờ một tia sinh cơ duy nhất nằm trên thân Hồng Vân, tự nhiên sẽ bị người khác dòm ngó.

Trấn Nguyên Tử hiểu rõ điều này, từ sau khi nghe đạo ở Tử Tiêu Cung về cách đây mấy chục vạn năm, y liền luôn mở Địa Thư phòng hộ, bao bọc toàn bộ Ngũ Trang Quán trong đó.

Địa Thư vốn là tấm màn mỏng của Hồng Hoang đại địa hóa thành, ngay cả Chuẩn Thánh cũng không thể phá vỡ!

Nhưng, vào lúc này, đạo đạo gợn sóng bao phủ Ngũ Trang Quán đột nhiên phát ra từng trận quang huy, rồi giây tiếp theo mở ra một lỗ hổng chỉ đủ một người lọt qua.

"Trấn Nguyên Tử đạo hữu vẫn còn bế quan, ngô phải động tĩnh nhỏ một chút." Một đạo nhân mặc áo bào đỏ sẫm, cẩn thận từng li từng tí bước ra từ lỗ hổng do Địa Thư phòng hộ mở ra, dáng vẻ lấm la lấm lét, dò xét xung quanh, cho đến khi không phát hiện ra bất kỳ khí tức nào khác mới thở phào nhẹ nhõm.

"Haizzz, Hồng Mông Tử Khí do Đạo Tổ ban tặng, nào có ai dám ngang nhiên cướp đoạt, Trấn Nguyên đạo huynh quá cẩn thận rồi." "Không, Địa Thư phòng hộ quả thực lợi hại, ngay cả ngô cũng phải hao phí mấy chục vạn năm mới phá giải được đạo vận trong đó." Hồng Vân vẻ mặt thản nhiên, kiêu ngạo nói: "Ngô Hồng Vân Lão Tổ, chính là đóa mây nhàn rỗi đầu tiên giữa trời đất hóa thành, toàn bộ Hồng Hoang không ai có thể giam cầm ngô!" Tiên thiên nhàn vân, vốn

dĩ nhàn hạ như mây hạc, tiêu dao tự tại giữa trời đất, có thể tự do đi lại trong bất kỳ tiên thiên cấm chế trận thế nào, nào có nơi nào có thể thực sự giam cầm được chứ?

Tính cách của Hồng Vân vốn là như vậy, bị giam cầm trong Ngũ Trang Quán mấy chục vạn năm đã khiến y vô cùng uất ức, nay thoát khỏi trói buộc, nhất thời cảm thấy một sự nhẹ nhõm tự tại chưa từng có, ngay cả đạo tâm đã lâu không rung động cũng có chút lay chuyển.

Chương 143

"Đạo mà ngô tu, chính là đạo tiêu dao, bế môn tạo xa sao có thể tu thành Đại Đạo?

Ăn cơm du lịch Hồng Hoang có lẽ mới có thể tìm thấy khế cơ đột phá Thánh Nhân chi đạo." Bàn Cổ Tam Thanh cùng những người khác lần lượt chứng đạo thành Thánh, nếu Hồng Vân không ngưỡng mộ điều đó thì rõ ràng y không có cơ duyên như Bàn Cổ Tam Thanh và Nữ Oa, việc kiến lập đạo thống giáo phái cũng không thể thành công, con đường duy nhất bày ra trước mắt là dựa vào lĩnh ngộ.

Hồng Vân bay vút lên không, sát na biến mất ở phương xa, sự việc căn bản không ai hay biết, bởi vì trong mắt mọi người, Hồng Vân đang giữ Hồng Mông Tử Khí, trước khi chứng đạo thành Thánh tuyệt đối sẽ không rời khỏi Ngũ Trang Quán.

Mấy chục vạn năm chờ đợi, không ít người đã mất đi lòng tin, chỉ còn một số ít đại năng giả trấn giữ nơi đây, cũng căn bản không thể bắt được Hồng Vân Lão Tổ cố ý che giấu tu vi.

Bay trên không, Hồng Vân rơi vào trầm tư, "Giữa Hồng Hoang, Nhân Tộc quật khởi, bất kể Nữ Oa Thánh Nhân, Thái Thanh Thánh Nhân, đều có liên quan đến Nhân Tộc, có lẽ ngô có thể tìm thấy cơ duyên thuộc về ngô trong Nhân Tộc." Đã quyết định, Hồng Vân không chút do dự, chuyển đầu vân, hướng về phía Đại Càn Hoàng Triều mà đi.

Yêu Đình, trong Yêu Sư Cung, Yêu Sư Côn Bằng toàn thân mặc hắc bào, đột nhiên mở bừng hai mắt, đáy mắt phù động một tia uy thế nhàn nhạt, toàn thân khí cơ khủng bố dũng động.

"Hồng Vân, ngươi thật sự dám bước ra khỏi Ngũ Trang Quán,

hôm nay chính là ngày ngươi táng thân." Côn Bằng sắc mặt âm trầm, năm đó tại Tử Tiêu Cung nghe đạo, nếu không vì Hồng Vân, y đã bỏ lỡ Thánh vị.

Nếu không như vậy, có lẽ hiện giờ y cũng đã là Thánh Nhân tôn quý, nhân quả này làm sao có thể quên được?

Ban đầu, giảng đạo đầu tiên ở Tử Tiêu Cung, Côn Bằng dựa vào tốc độ bản thân, là người đầu tiên chiếm được một trong sáu bồ đoàn của Tử Tiêu Cung, cùng với Hồng Vân Lão Tổ.

Chỉ là, sau đó hai vị đạo hữu vô sỉ phương Tây bán thảm tại Tử Tiêu Cung, lay động lòng trắc ẩn của Hồng Vân Lão Tổ, khiến y nhường chỗ.

Ban đầu thì không sao, nào ngờ Chuẩn Đề ngồi lên vị trí xong, lại để ý đến Côn Bằng Lão Tổ.

Bị Chuẩn Đề đẩy khỏi bảo tọa, bất kể là hai vị phương Tây hay Bàn Cổ Tam Thanh, Côn Bằng đều không dám gây sự, tự nhiên oán hận cũng đổ dồn lên thân Hồng Vân Lão Tổ.

Ban đầu thì cũng không đến mức hận thù sâu sắc như vậy, nhưng cùng với ba lần giảng đạo ở Tử Tiêu Cung, công dụng của sáu bồ đoàn kia cũng thể hiện rõ.

Đặc biệt sau đó, Hồng Vân dù nhường chỗ cũng có được một đạo Hồng Mông Tử Khí - cơ duyên thành Thánh, điều này càng khiến hận ý của Côn Bằng ăn sâu vào tận xương tủy.

Nếu ban đầu Hồng Vân Lão Tổ và Trấn Nguyên Tử không chạy nhanh, e rằng đã bị Côn Bằng phẫn nộ tìm đến gây sự rồi.

Hơn nữa, Côn Bằng đã để lại một đạo khí cơ bản mệnh trên thân Hồng Vân Lão Tổ từ trước, nên hiện giờ Hồng Vân vừa có động tĩnh liền bị y phát hiện.

“Vút!” Không chút do dự, Côn Bằng trực tiếp cuốn lấy Yêu Sư Cung, tức thì phá vỡ Nam Thiên Môn giáng hạ xuống hạ giới.

Tốc độ của Côn Bằng tự nhiên không cần nói nhiều, trong toàn bộ Hồng Hoang, gần như không có mấy người có thể sánh bằng về tốc độ, ngay cả Kim Ô Tam Túc hóa hồng chi thuật cũng không thể sánh bằng, sát na đã xuyên qua Nam Thiên Môn, hạ xuống Hồng Hoang đại địa.

Nhưng, động tĩnh của Côn Bằng lại ảnh hưởng đến Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất đang nghị sự ở Lăng Tiêu Bảo Điện.

“Đại ca, Côn Bằng gấp gáp như vậy chạy xuống Hồng Hoang đại địa, không biết rốt cuộc là nguyên nhân gì.” Đông Hoàng Thái Nhất vẻ mặt không hiểu, Đế Tuấn cũng có chút kỳ lạ, nhưng rồi sắc mặt lại cuồng biến trong chớp mắt, “Không ổn, nhất định là Hồng Vân Lão Tổ đã ra ngoài, nếu không với tính cách của Côn Bằng, tuyệt đối không thể nào lại giận dữ bừng bừng như vậy.” “Cái gì!

Ta đã phái người trấn thủ Ngũ Trang Quán, Hồng Vân xuất thế sao ta lại không nhận được thông báo.” Đế Tuấn sắc mặt có chút khó coi, “Hồng Vân cũng là Chuẩn Thánh đại năng giả, hơn nữa bản thể là tiên thiên nhàn vân, nếu cố ý che giấu, Chuẩn Thánh tầm thường cũng khó mà phát giác.” “Không nói nhiều nữa, ta mau chóng đuổi theo, chỉ dựa vào một mình Côn Bằng, chưa chắc đã có thể bắt được Hồng Vân Lão Tổ, nếu lại để y chạy thoát, đời này ta e rằng sẽ vô duyên với Hồng Mông Tử Khí.” “Đi!” Lăng Tiêu Bảo Điện, hai đạo kim hồng quang mang trực tiếp bay lên không, hóa thành hồng mang độn xuống Hồng Hoang đại địa.

Sau khi rời khỏi Ngũ Trang Quán, Hồng Vân tuy không quá vội vã, trên đường đi đến Đại Càn Hoàng Triều, y vừa đi vừa ngắm cảnh, y cũng không phải ngốc, trên đường đi đều sử dụng bản nguyên, hóa

thành một đám mây.

Ngay cả cường giả Chuẩn Thánh, nếu không cố ý thôi diễn, cũng không thể phát giác sự bất thường của đám mây kia.

Lúc này Hồng Vân đang nhàn du, nhưng lại không biết rằng, nguy cơ từ xa đang ập đến.

"Hoa lạp lạp!" Đúng lúc này, đột nhiên phong vân thiên địa biến sắc, một luồng khí tức cổ xưa dường như vĩnh hằng, đột nhiên bao phủ hàng ức vạn dặm thiên địa, một luồng khí cơ lạnh lẽo, từ hàng trăm ức vạn dặm bên ngoài chân trời, khóa chặt Hồng Vân.

"Không ổn!" Hồng Vân Lão Tổ lúc này nào còn để ý đến việc che giấu, thoáng chốc hiển lộ nguyên hình, thân thể khẽ lay động, thi triển độn thuật hóa thành một luồng khói xanh biến mất tại chỗ cũ.

"Kẻ nào dám tìm ngô gây sự, đáng ghét!" Hồng Vân sắc mặt khó coi, tự nhiên biết luồng khí tức kia là của ai, càng biết rằng, nếu lúc này không trốn, tuyệt đối sẽ gặp nguy hiểm lớn.

"Oanh long long!" Hồng Vân vừa rời đi khoảng mấy hơi thở, một thân ảnh đen kịt hạ xuống nơi đây, chính là Côn Bằng.

"Chạy thật nhanh, nhưng, liệu có nhanh bằng ta không!" "Hoa lạp lạp!" Khóa chặt khí cơ của Hồng Vân, Côn Bằng không chút do dự, hai cánh tay đột nhiên lay động, thân thể bỗng nhiên bành trướng, một đạo bóng đen khổng lồ hiện lên bao phủ toàn bộ đại địa.

"Bắc Minh có cá, tên là Côn.

Côn lớn không biết mấy ngàn dặm.

Hóa thành chim, tên là Bằng.

Bằng lớn không biết mấy ngàn dặm; nổi giận bay lên, cánh như đám mây che trời." Câu nói đó chính là miêu tả Côn Bằng.

Côn Bằng xuống nước là cá, nổi giận bay lên là chim, tốc độ nhanh đến nỗi ngay cả tộc Phượng Hoàng nổi tiếng về tốc độ cũng có phần không bằng.

Sát na, Côn Bằng thân thể khổng lồ liền biến mất tại chỗ cũ, chỉ mấy hơi thở đã nhìn thấy bóng lưng Hồng Vân đang độn xa.

"Hồng Vân Lão Tổ, hôm nay ngươi khó thoát kiếp nạn." Côn Bằng vẻ mặt hung quang, một đạo huyết sắc quang mang từ thân thể dũng động, thẳng tắp lao về phía Hồng Vân Lão Tổ đang chạy trốn.

"Oanh long long!" Một đoàn hồng sắc vụ khí bao bọc Hồng Vân, ngăn cản công kích bộc phát từ thân thể Côn Bằng.

Đồng thời, một linh bảo huyết sắc quang mang hiện ra, chính là kiện tiên thiên linh bảo mà Đế Tuấn đã ban tặng cho y để trảm thi, năm đó khi Côn Bằng sáng tạo ra yêu tộc văn tự.

"Côn Bằng Lão Tổ, đừng quá đáng người khác, bần đạo chưa chắc đã sợ ngươi, chỉ là không muốn gây thêm chuyện." Hồng Vân vẻ mặt phẫn nộ, nhìn về phía Côn Bằng phía sau, trong lòng lại có chút kinh ngạc.

Trước kia, Côn Bằng tuy cũng là một trong những đại năng giả đầu tiên của tiên thiên, nhưng tu vi chỉ có Chuẩn Thánh sơ kỳ, nay mấy chục vạn năm trôi qua, tu vi đã đạt đến Chuẩn Thánh trung kỳ.

Chương 144

Cần biết rằng, Hồng Vân, cũng dưới sự tham ngộ Hồng Mông Tử Khí, mới thăng lên cảnh giới Chuẩn Thánh trung kỳ, nhìn vào thì dường như Hồng Mông Tử Khí đối với y cũng không có tác dụng lớn như y tưởng tượng.

"Hừ hừ, quá đáng người khác, ta thấy ngươi Hồng Vân mới là kẻ quá đáng người khác.

Năm đó nếu không vì ngươi, bần đạo sao có thể bỏ lỡ Thánh vị, nhân quả này không chết không ngừng." Côn Bằng quát lớn một tiếng, toàn thân tỏa ra sương mù đen kịt đáng sợ, từng trận bao phủ thiên địa, thân thể khổng lồ gần vạn dặm, trong sương mù đen kịt, ẩn hiện như một cự thú.

"Hừ!" Sắc mặt Hồng Vân dần lạnh lẽo, trong hồng vụ hiện ra một hồ lô da đỏ, toàn thân lấp lánh gợn sóng rung động, uy thế ngút trời từng trận lan ra, loại cảm giác run rẩy từ tận sâu linh hồn đó, hàng trăm ức vạn dặm đại địa, tất cả sinh linh đều quỳ rạp trên đất, run rẩy sâu sắc.

"Oanh long long!" Bất kể Côn Bằng hay Hồng Vân, tu vi hai người tương cận, nhưng nếu luận về nội tình, Hồng Vân tuyệt đối không thể so với Côn Bằng, lượng pháp lực ẩn chứa trong yêu thân khổng lồ kia đã gấp mấy lần Hồng Vân.

Nhưng đã đến tầng thứ này, chiến đấu cũng không chỉ là so đấu pháp lực!

Vô tận đạo vận huyền quang tràn ngập, sát na va chạm giữa không trung.

Chưa đầy mấy hơi thở, hai người đã giao chiến vạn lần, thiên địa

băng liệt, sơn xuyên sông ngòi đều phá diệt, khí tức hủy diệt cuồn cuộn dũng động, hủy diệt thiên địa.

Vô tận uy thế như sóng thần cuốn tới, chạm vào đâu cũng đều bị hủy diệt.

Đúng lúc này, trên trời lại có mấy đạo thân ảnh bay đến, mỗi người đều phát ra khí cơ hùng dũng bành trướng, mỗi người đều có khí cơ tầng Chuẩn Thánh, hùng dũng bành trướng, mục tiêu chính là Hồng Vân Lão Tổ đang ở giữa vô tận uy thế.

"Hồng Vân Lão Tổ, ngươi thật sự dám bước ra khỏi Ngũ Trang Quán, đúng là trời muốn vong ngươi!" Mấy đạo khí cơ khóa chặt Hồng Vân Lão Tổ, mỗi người tiến lên trực tiếp thi triển thần thông sát phạt vô thượng, công kích về phía Hồng Vân.

Hồng Vân Lão Tổ vốn đang giao chiến với Côn Bằng Lão Tổ, nào có kịp phản ứng, uy thế lan tỏa, chống đỡ mấy đạo công thế trong đó, nhưng vẫn có không dưới ba đạo công thế mang theo uy lực hủy diệt va chạm vào thân thể y.

"Oanh long long!" Thiên địa đại động, uy thế ngút trời phân tán, vô tận hoa quang chiếu rọi khắp thiên địa, đạo vận khủng bố lan tỏa, trong khoảnh khắc biến không gian hàng trăm dặm lấy Hồng Vân Lão Tổ làm trung tâm hóa thành tro bụi.

"Phụt!" Thân thể Hồng Vân Lão Tổ bị đập mạnh xuống đại địa, hàng ức vạn dặm đại địa đều rung chuyển trong khoảnh khắc, vô số cây cổ thụ cao vút, cự thạch kiên cố trực tiếp bị phá hủy hóa thành tro bụi.

"Hắc Bào Đạo Chủ, Bồng Lai Tam Tiên, cũng đến rồi." Hồng Vân Lão Tổ khóe miệng nở nụ cười cay đắng, nhìn những cố nhân ngày xưa, trong lòng có một cảm giác khó tả.

Hồng Vân Lão Tổ đắc đạo đã lâu, là một trong những đại năng giả tiên thiên đầu tiên trên Hồng Hoang, đồng thời tính tình nhàn nhã như mây hạc, thích kết giao đạo hữu.

Hiện giờ những người hạ xuống nơi đây, tuy không phải là bạn chí cốt của y, nhưng cũng có mối quan hệ rất tốt.

Thế nhưng trước sự hấp dẫn của Hồng Mông Tử Khí, nào có bạn chí cốt, Hồng Vân gặp nạn cũng chỉ có một mình Trấn Nguyên Tử bầu bạn.

"Hồng Vân Lão Tổ, giao ra Hồng Mông Tử Khí, xét tình nghĩa ngày xưa, ta có thể tha cho ngươi một con đường sống." Trên bầu trời, ít nhất có bảy tám vị Chuẩn Thánh đại năng giả, những người này đều là ba ngàn khách của Tử Tiêu Cung năm đó, tuy tu vi chỉ ở Chuẩn Thánh sơ kỳ, nhưng dưới sự tấn công của nhiều người như vậy, ngay cả Hồng Vân cũng khó thoát thân.

"Hừ hừ, Hồng Vân, ngươi không phải vẫn luôn hành tẩu Hồng Hoang với danh tiếng người tốt bụng sao, giờ nhìn xem, rốt cuộc có ai xem ngươi ra gì không!" Sát nhân tru tâm, lời nói của Côn Bằng, càng giống như một thanh đao vô hình, đâm sâu vào tận đáy lòng Hồng Vân.

"Ha ha!" Hồng Vân lau vết máu dính trên khóe miệng, cười thảm một tiếng, giơ Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô trong tay, dáng vẻ điên cuồng, "Muốn Hồng Mông Tử Khí, đơn giản thôi, giết ngô chẳng phải là có thể có được sao." "Hừ tử!" "Sự tình đã đến nước này, còn dám càn rỡ!

Hôm nay e rằng ngươi khó mà sống sót." Trên trời truyền đến vô số tiếng quát lớn, không ai giữ tay, tất cả đều bộc phát công phạt mạnh nhất của bản thân, trong đó ngay cả Côn Bằng cũng không ngoại lệ, lấy ra linh bảo bản mệnh, Yêu Sư Cung giáng xuống Hồng

Vân Lão Tổ.

Ánh mắt Hồng Vân tràn đầy kiên cường, Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô trong tay ném lên trời, sắc mặt trong sát na tái nhợt, "Bạo!" "Oanh long long!" Gần như trong khoảnh khắc vô số công thế giao hội, một luồng chấn động kinh thiên động địa khủng bố từ không trung truyền đến, Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô trong tay Hồng Vân trực tiếp nổ tung, bộc phát ra hồng sa che kín bầu trời.

Đồng thời, trong uy thế nổ tung của Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô, vô số hồng sa bắn về phía vô số Chuẩn Thánh đại năng giả trên trời.

"A!" Chuẩn Thánh trung kỳ tự bạo linh bảo, uy thế đó hoàn toàn không thua kém một kích của Chuẩn Thánh hậu kỳ, đặc biệt là hồng sa ẩn chứa trong Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô, đó là hồn sa làm tổn thương nguyên thần, không công kích nhục thân mà chuyên công kích nguyên thần.

Trên trời chỉ có Côn Bằng Lão Tổ phản ứng nhanh nhất, tránh được phần lớn công thế, nhưng bảy tám vị Chuẩn Thánh sơ kỳ đại năng giả kia lại không may mắn như vậy, trực tiếp bị công thế đánh trúng, nguyên thần trong khoảnh khắc bị tổn hại, rơi vào trạng thái điên cuồng.

Hồng Vân lạnh lùng nhìn tất cả mọi người trên trời, toàn thân bộc phát một đạo huyết hoa, hóa thành một đạo hồng sắc độn quang, bay về phía xa, lúc này không chạy thì đợi đến bao giờ.

Sau một thời gian dài, khi uy thế dần tán loạn, Hồng Vân đã biến mất không còn dấu vết.

Côn Bằng sắc mặt lạnh lẽo thấu xương, vẻ mặt dữ tợn, nhưng chưa kịp chuẩn bị truy đuổi, đã thấy hai đạo kim hồng từ chân trời trực tiếp hạ xuống bên cạnh y.

Hai đạo kim hồng hạ xuống bên cạnh, hiển lộ ra hai thân ảnh ngạo nghễ thiên hạ, chính là Yêu Đế Đế Tuấn, và Yêu Hoàng Đông Hoàng Thái Nhất.

"Hồng Vân Lão Tổ đâu!" Đế Tuấn sắc mặt khó coi, hung hăng trừng mắt nhìn Côn Bằng, nếu Côn Bằng sớm báo cho y, Hồng Vân tuyệt đối sẽ không có cơ hội thoát khỏi tay y.

Hiển nhiên, Đế Tuấn đã đổ mọi tội lỗi lên Côn Bằng.

"Đi!" Côn Bằng không cam lòng, y không thông báo cho Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất trước, mục đích chẳng phải là vì Hồng Mông Tử Khí sao, nhưng giờ Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất đã đến, y làm sao còn có cơ hội giành được Hồng Mông Tử Khí nữa.

"Hừ, đuổi!" Đế Tuấn lạnh lùng hừ một tiếng, một tiếng quát khẽ rồi cùng Đông Hoàng Thái Nhất, hai người hóa thân kim hồng truy đuổi Hồng Vân đã độn xa.

Côn Bằng sắc mặt dữ tợn, vẻ mặt âm trầm, "Hồng Vân, ngươi không muốn Hồng Mông Tử Khí, ta cũng muốn tự tay giết ngươi!" "Hống!" Tốc độ của Côn Bằng tự nhiên không cần nói nhiều, tuy tu vi không bằng Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất, nhưng cũng chỉ theo sát phía sau hai người không xa.

Còn về những Chuẩn Thánh đại năng giả ban đầu sừng sững trên đỉnh trời, lúc này sắc mặt tái nhợt không chút huyết sắc, rõ ràng đã bị Hồng Vân trọng thương từ trước.

"Yêu Đế và Yêu Hoàng đã đến, xem ra ta vô duyên với Hồng Mông Tử Khí rồi." Bồng Lai Lão Tổ sắc mặt khó coi, nếu chỉ có một mình Côn Bằng, mấy người họ hợp lực cũng có thể tranh đoạt một phen, nhưng Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất đều là tồn tại Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Giả sử có tranh được cũng tốt, không tranh được, may mắn thoát nạn, sau này đối mặt với Yêu Tộc e rằng cũng có nguy cơ thân vong.

Hơn nữa, tất cả đều đã bị trọng thương, rõ ràng không thích hợp để chiến đấu nữa.

Cuối cùng mấy người đều rời khỏi nơi đây, trở về động phủ.

Chương 145

Không lâu sau khi rời đi, trên mặt đất hoang tàn có một thanh niên đứng thẳng, thanh niên mặc một bộ nho y trường bào, khóe miệng treo một nụ cười nhàn nhạt.

"Hồng Mông Tử Khí, ngô cũng khá hứng thú." Người này chính là Lâm Dương, nơi đây cách Đại Càn Hoàng Triều không xa, một trận đại chiến kinh thiên động địa như vậy bùng nổ, hắn không thể nào không hay biết.

Chỉ là khi chứng kiến Hồng Vân Lão Tổ và Côn Bằng cùng những người khác, hắn chỉ đứng ngoài quan sát mà thôi.

"Hoa lạp lạp!" Lâm Dương giơ bàn tay lên, một tiểu tháp xuất hiện trong lòng bàn tay, lấp lánh quang mang thấu thể.

Giây tiếp theo, Lâm Dương liền biến mất tại chỗ cũ, chỉ còn một tiểu tháp tỏa ra quang huy đạo vận vô tận lơ lửng giữa không trung.

Sát na, Tinh Thần Tháp phát ra một luồng chấn động quỷ dị, một luồng gợn sóng lan tỏa, một đường hầm thời không lớn bằng nắm tay xuất hiện trong hư không.

Lâm Dương không chút do dự, trực tiếp khống chế Tinh Thần Tháp tiến vào đường hầm thời không này, truy đuổi mấy luồng khí cơ đang bỏ chạy về phía xa.

Sau khi Tinh Thần Tháp ẩn mình vào đường hầm thời không, đường hầm thời không đen kịt chỉ lớn bằng nắm tay kia cũng biến mất tại chỗ này.

Hồng Vân Lão Tổ tự bạo linh bảo bản mệnh, nguyên thần đều bị xé nát, sau đó lại hao tổn bản nguyên thi triển độn thuật, toàn thân khí

tức càng thêm khô kiệt, ngay cả cảnh giới Chuẩn Thánh trung kỳ cũng ẩn ẩn sụt giảm.

Lúc này, Hồng Vân Lão Tổ hóa thân hồng quang, sắc mặt lạnh lùng, không còn thấy chút vẻ cà lơ phất phơ hay phóng đãng bất kham nào của trước kia, trong mắt càng hiện lên từng tia hối hận.

"Nếu sớm biết như vậy, ngô tuyệt đối sẽ không bước ra khỏi Ngũ Trang Quán, điều đáng tiếc duy nhất là đã làm Trấn Nguyên huynh trưởng thất vọng rồi." Bị một số đạo hữu ngày trước vây công, Hồng Vân cuối cùng cũng hiểu được, Hồng Mông Tử Khí trong tay y, trong mắt người khác, rốt cuộc có sức hấp dẫn lớn đến nhường nào.

Nhưng dù vậy, y vẫn không muốn từ bỏ Hồng Mông Tử Khí để cầu xin sự an toàn.

Tu hành Đại Đạo, vốn dĩ nằm ở một chữ tranh, khó khăn lắm mới có một tia cơ duyên chứng đạo thành Thánh, Hồng Vân vô luận thế nào cũng không từ bỏ, chết, cũng không thể giao Hồng Mông Tử Khí ra.

"Hồng Vân hôm nay chắc chắn phải chết!" Phía sau Côn Bằng mang theo khí thế hùng hổ truy đuổi, không xa phía trước, chính là Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất hai người.

Hai bên một người truy một người chạy, trong chớp mắt đã vượt qua hàng ức ức vạn dặm đại địa, uy thế dâng trào, gần như làm chấn động tất cả các đại năng giả Hồng Hoang chú mục.

Trong đó có một người, chính là Minh Hà Lão Tổ đang ở U Minh Huyết Hải, thật khéo léo, hướng độn của Hồng Vân Lão Tổ, lại chính là U Minh Huyết Hải.

"Ha ha, đã tự chui đầu vào lưới, đừng trách lão tổ ngô." Ánh mắt Minh Hà Lão Tổ lóe lên hung quang, sát na biến mất trong huyết hải,

cuốn theo một làn sóng máu cuồn cuộn, lao lên trời cao.

Hồng Vân Lão Tổ hóa thân hồng quang, đột nhiên sắc mặt cuồng biến, không chút do dự trực tiếp độn sang một hướng khác, nhưng ngay lúc đó, một thanh lợi kiếm chém rách thời không, ầm vang giáng xuống.

"Hoa lạp lạp!" "Không ổn!" Hồng Vân Lão Tổ sắc mặt cuồng biến, Minh Hà Lão Tổ đột ngột giáng lâm, một kích trực tiếp chặt đứt phương hướng của y, nếu y bất chấp chạy trốn, tuyệt đối sẽ bị một kích đánh trúng.

Uy thế một kích của Minh Hà Lão Tổ Chuẩn Thánh hậu kỳ mạnh mẽ đến mức nào, có thể biết được, ngay cả Hồng Vân cũng không thể không ngừng thân hình trực tiếp lại.

"Oanh long long!" Huyết sắc trường kiếm ầm vang giáng xuống, nhưng vì Hồng Vân Lão Tổ dừng bước nên không trúng.

Nhưng, cũng trong khoảnh khắc Hồng Vân Lão Tổ dừng lại, ba luồng khí tức hùng vĩ phía sau, tức thì giáng lâm, xuất hiện phía sau Hồng Vân.

"Minh Hà Lão Tổ, chẳng lẽ ngươi muốn nhúng tay!" Đế Tuấn không nhìn Hồng Vân ngay lập tức, mà nhìn về phía Minh Hà Lão Tổ bị sương mù huyết hồng bao phủ ở phía xa.

Minh Hà Lão Tổ cười lạnh một tiếng, vươn tay triệu hồi Nguyên Đồ đã thoát tay, nói: "Nhúng tay?

Ngô muốn hỏi Yêu Đế, vì sao lại động thủ với Hồng Vân đạo huynh của ngô!" "....." Đế Tuấn cùng những người khác không nói nên lời, nhìn Minh Hà rồi lại nhìn Hồng Vân, cười lạnh một tiếng nói: "Minh Hà, vừa rồi một kiếm kia, dường như hoàn toàn không coi Hồng Vân là đạo hữu của ngươi nhỉ." "Ha, ngô chỉ thấy Hồng Vân

đạo huynh cấp bách, nên đã ngăn lại để huynh ấy dừng lại nghỉ ngơi một chút thôi." "Hừ!" Bên cạnh Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất sắc mặt lạnh lùng, một luồng bá khí lộ ra ngoài, đại chung huyền hoàng sắc tế ra, xa xa đối đầu với Minh Hà Lão Tổ, "Minh Hà Lão Tổ, Hồng Vân thân mang Hồng Mông Tử Khí, Yêu Tộc ngô quyết tâm đoạt lấy, nếu ngươi dám ngăn cản, e rằng sẽ có nguy cơ thân vong." "Ha ha!

Khiến ngô thân vong ư, Huyết Hải không cạn, Minh Hà bất tử, dựa vào các ngươi không cách nào làm tổn thương ngô.

Nếu thức thời thì hãy lui đi, ngô muốn cùng Hồng Vân đạo hữu của ngô ôn chuyện." Nếu nói, trong toàn bộ Hồng Hoang, có đại năng giả nào không sợ uy thế của Yêu Đình, Minh Hà tuyệt đối là một người.

Minh Hà này, cách đây mấy ngàn năm đã phỏng theo Thái Thanh Lão Tổ lập ra Tu La Giáo, có được không ít công đức, tuy không thể thành Thánh Nhân, nhưng cũng khiến thực lực của y đạt đến Chuẩn Thánh hậu kỳ đỉnh phong, chiến lực của y chưa chắc đã thua kém Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất.

Hơn nữa, cơ duyên của Minh Hà cũng rất phi phàm, khi sinh ra đã ôm theo cực phẩm tiên thiên linh bảo Nguyên Đồ A Tỳ, chân đạp cực phẩm tiên thiên linh bảo Nghiệp Hỏa Hồng Liên.

Đồng thời, là sinh linh tiên thiên trong Huyết Hải, y đã luyện hóa bản nguyên của Huyết Hải, luyện thành bốn ức tám vạn huyết thần tử phân thân, tự xưng Huyết Hải không cạn, Minh Hà bất tử.

U Minh Huyết Hải, là trọng địa của Hồng Hoang, ngày đêm không ngừng tiêu trừ nghiệp lực ô uế khí của thiên địa Hồng Hoang, dù Yêu Tộc thế lớn, cho thêm trăm vạn cái gan cũng không dám động thủ với trọng địa Hồng Hoang như U Minh Huyết Hải.

Cho nên Minh Hà Lão Tổ tuyệt đối không e ngại Yêu Tộc.

“Đã như vậy thì chiến đi!” Đế Tuấn hai tay hiện ra Hà Đồ Lạc Thư, khí tức đế hoàng hiện lên, là Yêu Đế của Yêu Tộc, y sẽ không e ngại Minh Hà, dù không thể làm gì Minh Hà, nhưng có thể đánh bại y!

Để y không thể dòm ngó Hồng Mông Tử Khí của Hồng Vân.

“Chiến đi!” Nghiệp Hỏa Hồng Liên lượn lờ trên đỉnh đầu Minh Hà, hai tay mỗi tay cầm một kiếm Nguyên Đồ A Tỳ, toàn thân sát khí huyết sắc cuồn cuộn ập đến, hình thành một đám mây máu ngưng tụ giữa thiên địa.

Hồng Vân sắc mặt thảm đạm, trước có sói sau có hổ, hai bên đều là tồn tại không thể đối địch, cục diện hiện giờ đã định đoạt vận mệnh.

“Oanh long long!” Một bên Đế Tuấn trực tiếp giao chiến với Minh Hà Lão Tổ, vô tận uy thế cuồn cuộn dũng động giữa thiên địa, đất đá nứt nẻ, uy thế trực tiếp lan tràn đến U Minh Huyết Hải ở xa.

“Côn Bằng, đi giúp đại ca ngô, Hồng Vân Lão Tổ giao cho ngô giải quyết.” Đông Hoàng Thái Nhất ôm Hỗn Độn Chung, ánh mắt kiệt ngạo, không tin tưởng Côn Bằng Lão Tổ, đặc biệt là tốc độ của đối phương, ngay cả Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn cũng không thể theo kịp.

Nếu Côn Bằng cuốn lấy Hồng Mông Tử Khí, cũng khó mà làm được, cho nên Đông Hoàng Thái Nhất tuyệt đối sẽ không để Côn Bằng Lão Tổ có cơ hội có được Hồng Mông Tử Khí.

Côn Bằng làm sao có thể không hiểu điểm này, nhưng không nói lời nào, bay vút lên, trợ giúp Đế Tuấn, ngăn cản Minh Hà Lão Tổ.

Chương 146

Đông Hoàng Thái Nhất tinh quang đại chấn, vươn tay vỗ vào Hỗn Độn Chung một cái.

"Đông đông đông!" Tiếng chuông trầm đục vang lên, hình thành từng đạo gợn sóng lan tỏa giữa thiên địa.

Hỗn Độn Chung huyền diệu vô hạn, tạo hóa vô cùng.

Có thể cấm cố thời gian, trấn áp không gian.

Phản đạn bất kỳ bảo vật thần binh công kích nào và bỏ qua tất cả thần thông pháp thuật sát thương.

Công kích phòng ngự hợp nhất, đỉnh trên đầu liền lập tức bất bại.

Trong tay Đông Hoàng Thái Nhất, Hỗn Độn Chung thể hiện uy thế khủng bố, trong khoảnh khắc trấn áp toàn bộ không gian thiên địa, Hồng Vân ở xa trong khoảnh khắc cảm thấy thân thể nặng trĩu, tựa như có vạn ngọn núi đè nặng lên người, khiến thân thể vốn đã trọng thương của y càng thêm lung lay sắp đổ.

"Hồng Vân Lão Tổ, trước kia ta đã cho ngươi cơ hội, để ngươi giao ra Hồng Mông Tử Khí, đã không muốn, vậy thì chết đi." Đông Hoàng Thái Nhất mắt lộ tinh quang, toàn thân dũng động sát phạt khí cơ, hai tay vỗ một cái, Hỗn Độn Chung trực tiếp lao về phía Hồng Vân Lão Tổ.

"Oanh long long!" Uy thế của Tiên Thiên Chí Bảo khủng bố đến mức nào, đặc biệt tu vi của Đông Hoàng Thái Nhất vốn đã cao hơn Hồng Vân Lão Tổ, cộng thêm Hồng Vân Lão Tổ thân chịu trọng thương, Hỗn Độn Chung giáng lâm, trực tiếp đập Hồng Vân Lão Tổ xuống sâu dưới đại địa.

Vô số địa mạch nứt vỡ, uy thế khủng bố tràn ngập chư thiên, vô tận khí cơ hủy diệt hàng ức vạn dặm thiên địa, ngay cả Minh Hà Lão Tổ đang chiến đấu với Đế Tuấn và Côn Bằng trên trời cũng sắc mặt trầm xuống, trực tiếp dừng động tác chiến đấu.

"Minh Hà Lão Tổ, trẫm không đối địch với ngươi, chỉ hy vọng chuyện này ngươi đừng nhúng tay." Đế Tuấn thấy Minh Hà Lão Tổ dừng công phạt, y cũng theo đó dừng lại, nếu không cần thiết sẽ không xé rách mặt với Minh Hà Lão Tổ, Vu Yêu đại chiến sắp xảy ra, không vì Yêu Tộc mà thêm kẻ địch, đặc biệt là đại năng giả đỉnh cấp như Minh Hà.

Nếu thực sự chọc giận Minh Hà, sẽ mang đến cho Yêu Tộc một kẻ địch cường đại, điều này Đế Tuấn không muốn thấy.

"Hừ!" Minh Hà lạnh lùng hừ một tiếng, nhưng không hề động thủ nữa, vừa rồi mấy lần giao chiến, y hiểu rằng, bản thân y ngang ngửa với Đế Tuấn, cộng thêm một Côn Bằng, thực sự chiến đấu, cũng không có bao nhiêu phần thắng.

Hơn nữa với sự cường thế của Đông Hoàng Thái Nhất, tuyệt đối sẽ không để Hồng Vân Lão Tổ chạy thoát lần nữa, Minh Hà đang ở thế yếu tuyệt đối, cũng lười tự tìm lấy điều vô vị.

Một bên, Hồng Vân Lão Tổ chịu đựng công phạt cường thế của Đông Hoàng Thái Nhất, toàn bộ thân thể trong khoảnh khắc tan tành, ẩn ẩn ngay cả bản nguyên cũng tựa hồ sắp tiêu tán, nhưng cuối cùng đã kiên cường chống đỡ bằng tu vi cường đại.

Nhưng, có thể tưởng tượng được, dù có kiên cường chống đỡ, Hồng Vân cũng không thể chống đỡ quá lâu, thực sự hai bên chênh lệch quá xa.

Hồng Vân Lão Tổ toàn thân tan nát, lòng đầy bi phẫn, "Ngươi thật sự cho rằng ta dễ bị bắt nạt sao!" "Dù có hoàn toàn diệt vong khỏi thế

gian, ta cũng sẽ không khiến ngươi vui vẻ!" "Oanh long long!" Đột nhiên, toàn bộ thiên địa vô cớ hiện lên một luồng chấn động u ám, khí cơ hỗn tạp, dần dần ngưng tụ thành hình, trong sát na, cường thế như Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất cũng sắc mặt cuồng biến.

"Hồng Vân Lão Tổ thật sự điên rồi, hà tất phải như vậy!" Đế Tuấn sắc mặt khó coi, Hồng Vân Lão Tổ vốn là tồn tại siêu thoát trường hà thời gian, bị trảm vẫn lạc, chỉ dựa vào bản nguyên bản thân sau này vẫn có hy vọng trọng sinh, dù không còn căn cước của kiếp trước, nhưng ít nhất vẫn có cơ hội sống lại.

Bất cứ đại năng giả Hồng Hoang nào cũng là tồn tại siêu thoát thời gian, trừ phi chân linh cho đến bản nguyên đều tiêu tán giữa thiên địa, nếu không tuyệt đối không thể bị giết chết, việc tái tạo chân thân cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Nhưng, hiện giờ Hồng Vân lại trực tiếp dẫn động vô tận bản nguyên chi lực của bản thân, mỗi một phần bản nguyên đó đều do thiên đạo ban tặng, nếu tự bạo, uy thế đó sẽ khủng bố đến mức nào, chỉ cần nhìn từ luồng chấn động thiên địa hiện giờ là có thể biết được.

Hàng ức ức vạn dặm thiên địa phong vân kinh biến, từng trận khí cơ hỗn tạp cuồng bạo dũng động, những người đang ở trung tâm như Minh Hà Lão Tổ, cho đến Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất là tồn tại Chuẩn Thánh hậu kỳ, cũng cảm thấy từng trận nguy cơ.

Dù vậy, tất cả đều có một lá bài tẩy để tồn tại ở đây, nhưng cuối cùng vẫn sẽ bị trọng thương, riêng đối với Hồng Vân, tuyệt đối không phải là một giao dịch có lãi.

"Hoa lạp lạp!" 17.

Côn Bằng căn bản không cần nói, gần như trong lúc Hồng Vân chuẩn bị tự bạo và kích động thiên địa chi lực, y bay vút lên, điên

cuồng độn về phía xa.

Khí cơ khủng bố, từng trận giáng xuống hóa thành đạo vận vô biên tràn ngập giữa thiên địa.

Sát cơ đáng sợ vẫn không ngừng nghỉ, tốc độ của Côn Bằng càng bị áp chế đến cực hạn, trong mấy hơi thở không thể độn đi trăm vạn dặm, còn xa mới thoát khỏi khu vực trung tâm Hồng Vân dẫn động uy thế thiên địa.

"Đáng ghét!" Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất nhìn Côn Bằng và Minh Hà Lão Tổ đang độn xa, trong sát na đưa ra quyết định quả quyết.

"Thái Nhất, chúng ta đi!" Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất hai người hiện ra nguyên hình, Tam Túc Kim Ô trăm vạn trượng, thi triển tốc độ đến cực hạn, nhưng dưới vô tận khí cơ hỗn loạn, tốc độ cũng không đặc biệt nhanh, may mắn là Hồng Vân tự bạo cũng cần thời gian.

Mấy chục hơi thở, uy thế thiên địa theo đó dũng động đến cực hạn, chỉ dựa vào uy thế, đã khiến không gian hàng ức ức vạn dặm đều nứt ra từng vết như mạng nhện, cũng đúng lúc uy thế leo đến đỉnh điểm, một luồng lực lượng kinh khủng từ trung tâm bộc phát ra.

"Oanh long long!" Một tiếng chấn động, từ nơi đây vang lên, bằng mắt thường có thể thấy được, một đạo gợn sóng xuất hiện trong hư không, cuốn theo một đạo gợn sóng trăm trượng, gợn sóng khiến thời không đều bị vặn vẹo, lấy Hồng Vân Lão Tổ làm trung tâm, lan tỏa ra bốn phía.

Dọc đường đi tất cả, đều hóa thành không gian hư vô, mang theo khí tức hủy diệt dũng động, trực tiếp cuốn sạch hàng ức ức vạn dặm vuông, tất cả sinh cơ cho đến vật chất đều bị hủy diệt trong khoảnh khắc.

Tiếng vang vọng, ngay cả toàn bộ Hồng Hoang đại địa cũng có thể nghe thấy một tiếng chấn động, tuy yếu ớt, nhưng lại khiến tất cả mọi người cảm thấy, trong đó ẩn chứa uy thế khủng bố.

"Cái gì!

Hồng Vân Lão Tổ tự bạo, đáng tiếc, một đại năng giả đỉnh cấp như Hồng Vân Lão Tổ, đã ra đi về với đất trời." "Hồng Mông Tử Khí, rốt cuộc là cơ duyên thành Thánh, hay là họa đoan." "....." Đối với sự vẫn lạc của Hồng Vân Lão Tổ, tất cả các đại năng giả Hồng Hoang đều bày tỏ sự bi thương, trong đó không ít tồn tại, trong lòng càng thêm căm hận Yêu Tộc.

Danh tiếng người tốt bụng của Hồng Vân Lão Tổ không phải là giả, trong số tất cả các đại năng giả sinh linh tiên thiên, y cũng có uy vọng rất hiển hách.

Trong số đó không ít người đối với việc Hồng Vân tự bạo, ngoài sự tiếc nuối ra, còn có một cảm giác bi thích.

"Oanh long long!" Ngũ Trang Quán một luồng khí tức hùng vĩ thăng lên, trong khí cơ mang theo sát ý sâm nhiên, tựa như Tu La vậy xâm nhiễm nửa bầu trời.

Vô tận khí tức lan tràn trăm ức vạn dặm, tất cả sinh linh cảm thấy luồng sát cơ đó trong lòng đều hiện lên một sự run rẩy, trong đó không ít đại năng giả đang trú ngụ nơi đây đều mắt lộ kinh ngạc nhìn về phía đó.

"Đó là khí tức của Trấn Nguyên Tử!" "Thật khủng bố, so với Yêu Đế cùng những người khác cũng không hề kém cạnh, Chuẩn Thánh hậu kỳ. ....." "....." Vô số người phát ra tiếng kinh ngạc, tồn tại Chuẩn Thánh hậu kỳ, rốt cuộc khủng bố đến mức nào không ai có thể tưởng tượng được, bởi vì đó là những kẻ thực sự sừng sững trên đỉnh cao nhất của Hồng Hoang, vượt xa vô số cường giả Chuẩn

Thánh, có thể xưng là đệ nhất nhân dưới Thánh Nhân.

Chương 147

"Ta cùng Hồng Vân là bạn, Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Minh Hà Lão Tổ, ta nhất định sẽ khiến các ngươi phải trả giá đắt!" "!!!" Người thành thật không có nghĩa là không biết nổi giận, người thành thật nếu nổi giận, tuyệt đối phải đáng sợ hơn vạn lần so với kẻ tiểu nhân âm hiểm.

Đặc biệt khi người thành thật, có sức mạnh đáng sợ, càng đáng sợ hơn!

Hồng Vân chết, chấn động tất cả các đại năng giả Hồng Hoang.

Trong phạm vi hàng ức ức vạn dặm từ nơi Hồng Vân tự bạo, hai đạo Tam Túc Kim Ô lấp lánh kim diễm nóng bỏng đập mạnh xuống đại địa.

Yêu thân trăm vạn trượng còn lớn hơn cả một dãy núi khổng lồ, khi rơi xuống, hàng ngàn vạn dặm sông núi trong khoảnh khắc băng liệt.

"Phụt!" Đế Tuấn đột nhiên lại phun ra một ngụm tiên huyết màu vàng kim, dãy núi trước mắt trong khoảnh khắc bị Thái Dương Chân Hỏa màu vàng kim đốt cháy.

Tương truyền Bàn Cổ khai thiên tích địa, diễn hóa Hồng Hoang, mắt trái phải lần lượt hóa thành mặt trời và mặt trăng.

Thái Dương Tinh có ngọn lửa nóng bỏng, tên là Thái Dương Chân Hỏa, phi Đại La Kim Tiên giả không được vào trong.

Thái Dương Chân Hỏa, ẩn chứa tất cả tinh khí mặt trời của Bàn Cổ, vô cùng cuồng bạo, đốt sông nấu biển không thành vấn đề.

Tam Túc Kim Ô là sinh linh sinh ra từ Thái Dương Tinh, Thái

Dương Chân Hỏa chính là bản nguyên của chúng, thấm nhuần từng sợi lông.

Đế Tuấn chỉ dựa vào một ngụm máu huyết hóa thành Thái Dương Chân Hỏa, đã đủ để thiêu hủy Đại La Kim Tiên giả, ngay cả một tiểu thiên thế giới cũng có thể đốt cháy.

Nhưng, trong thiên địa Hồng Hoang, một ngụm tiên huyết kia lại như nước không vết tích, sau khi thiêu cháy hơn trăm ngọn núi, liền từ từ tiêu tán.

"Oanh long long!" Cũng đúng lúc đó, từ xa lại truyền đến một tiếng chấn động, Côn Bằng với thân thể đen kịt vạn dặm đập mạnh xuống đại địa, gây ra địa chấn sơn dao.

"Đáng ghét!

Thái Nhất, ta đi tìm Hồng Mông Tử Khí." Đế Tuấn phản ứng lại, bất chấp mấy vết thương còn rỉ máu trên thân, trực tiếp vẫy hai cánh, hóa thành một đạo kim hồng, lao về phía nơi Hồng Vân tự bạo.

Khí tức hủy diệt ngút trời, đều bị kim huy quanh thân Đế Tuấn ngăn cản bên ngoài, không thể gây tổn hại dù chỉ một chút, trong chớp mắt hai người lại một lần nữa xuất hiện tại vị trí Hồng Vân tự bạo trước đó.

Một vùng hư không hoang vu, khí tức hủy diệt hùng dũng bành trướng cuồn cuộn, cản trở sức mạnh của thế giới Hồng Hoang khôi phục không gian nơi đây.

Hàng ức vạn dặm không gian hư không, đều có khí tức hủy diệt tồn tại, thế giới muốn bù đắp một vùng thời không cũng cần một khoảng thời gian rất dài, uy thế tự bạo của cường giả Chuẩn Thánh có thể thấy được qua đó.

"Hồng Mông Tử Khí ở đâu!!!" Đế Tuấn vẻ mặt kiệt ngạo hiện lên

vẻ dữ tợn, thần thức lan ra hàng ức vạn dặm nhưng căn bản không tìm thấy sự tồn tại của Hồng Mông Tử Khí, trong khoảnh khắc y có một dự cảm không tốt.

"Oanh long long!" Giữa vô tận chấn động, một thân ảnh mặc huyết sắc trường bào bước ra từ trong đó, toàn thân huyết sắc trường bào, đầy vết rách nát, khí tức của Minh Hà tán loạn, nhưng dù sao cũng có cực phẩm tiên thiên linh bảo Nghiệp Hỏa Hồng Liên che chở, nên cũng không bị thương quá nặng.

"Hừ!" Đông Hoàng Thái Nhất giáng lâm, ánh mắt quét một vòng rồi dùng đôi mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm Minh Hà Lão Tổ.

"Minh Hà Lão Tổ, giao ra Hồng Mông Tử Khí!" "Hừ hừ, Yêu Đế cũng có chút khí phách đấy, dựa vào thế lực của ngươi mà có được Hồng Mông Tử Khí thì cần gì phải lo người khác dòm ngó chứ." Minh Hà Lão Tổ vẻ mặt khinh bỉ nhìn Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất, sau đó lạnh giọng nói: "Đừng nói là ngô không có được Hồng Mông Tử Khí, ngô có được thì làm sao có thể giao cho các ngươi." Đế Tuấn nghe vậy, vẻ mặt hơi khựng lại, giơ tay ngăn cản Đông Hoàng Thái Nhất đang muốn động thủ, "Hồng Mông Tử Khí không nằm trong tay Minh Hà, y đến nơi này muộn hơn chúng ta." Đế Tuấn nhận định, Hồng Mông Tử Khí tuyệt đối sẽ không nằm trong tay Minh Hà, y vừa chứng kiến uy thế khủng bố của vụ tự bạo, nếu Minh Hà dám dòm ngó Hồng Mông Tử Khí trong tay Hồng Vân, tuyệt đối sẽ không có dáng vẻ như vậy đứng trước mặt họ.

Càng không thể nào dám xuất hiện trước mặt họ, Minh Hà chỉ cần không phải kẻ ngốc, tuyệt đối sẽ độn xa về U Minh Huyết Hải, chuyên tâm tham ngộ Hồng Mông Tử Khí.

"Hừ." Minh Hà lạnh lùng hừ một tiếng, tức thì ánh mắt không ngừng đánh giá bốn phía, không gian hư vô khí tức hủy diệt dũng

động, đột nhiên y khựng lại, mở miệng nói: "Thời không nơi đây tán loạn, có lẽ Hồng Mông Tử Khí đã thuận theo đường hầm thời không không biết rơi vào góc nào của Hồng Hoang, muốn tìm căn bản là không thể." "Lão tổ ngô lười chơi với các ngươi nữa, đi trước đây." Minh Hà vẫy tay, trực tiếp hóa thành huyết sắc hồng quang độn đi.

Sau đó Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất tìm kiếm một lúc lâu ở nơi cũ, sau khi không có kết quả cũng rời đi.

Còn về Côn Bằng Lão Tổ, từ khi Đế Tuấn cùng những người khác đến, mục tiêu hàng đầu của y đã chuyển từ Hồng Mông Tử Khí sang Hồng Vân.

Hiện giờ Hồng Vân đã vẫn lạc, y cũng lười quay lại, trực tiếp trở về Yêu Đình, bế quan khôi phục thương thế.

Nơi cũ hoang tàn, không gian đầy vết nứt, khắp nơi hiện lên khí tức hủy diệt, ngay cả Đại La Kim Tiên đến đây, nếu không có linh bảo che chở, cũng sẽ gặp nguy hiểm, muốn khôi phục không biết phải mất bao nhiêu triệu năm.

Ngoài một vùng đất xa xôi cách nơi Hồng Vân tự bạo, trong một sơn cốc yên tĩnh, một đường hầm thời không lớn bằng nắm tay đột nhiên bị mở ra, một kim tháp lấp lánh kim huy quang mang xuất hiện từ trong đường hầm thời không đó.

"Vút!" Kim quang hiện lên, thân thể Lâm Dương xuất hiện tại chỗ cũ, "Dòng chảy hỗn loạn thời không thật đáng sợ, suýt nữa thì không tìm thấy lối ra rồi." Sắc mặt Lâm Dương hơi tái nhợt, việc một đại năng giả Chuẩn Thánh tự bạo thật đáng sợ, uy thế khủng bố, trong chớp mắt biến mọi thứ trong hàng ức vạn dặm thành hư vô, thời không băng liệt, trật tự tán loạn, pháp tắc đều bị quét sạch.

Dù sao, tu vi của Lâm Dương cũng chỉ ở Chuẩn Thánh trung kỳ, nếu không phải vì chí cường chí bảo Tinh Thần Tháp có khả năng

vượt qua thời không, đã sớm ghi lại tọa độ không gian, có lẽ thực sự không thể quay về được.

"Nhưng, rốt cuộc cũng không uổng công." Lâm Dương khẽ cười, ánh mắt đột nhiên có chút sâu xa.

Tốc độ của Tinh Thần Tháp khi Lâm Dương thi triển ra, ngay cả đại năng giả Chuẩn Thánh nổi tiếng về tốc độ như Côn Bằng cũng không thể sánh bằng, có lẽ về tốc độ, cũng chỉ có Thánh Nhân mới có thể nắm bắt quỹ tích.

Cho nên, ngay từ đầu, Lâm Dương đã xuyên qua thời không, trực tiếp đến gần Hồng Vân Lão Tổ.

Đặc biệt là khi y tự bạo, hắn không những không lùi mà còn tiến lên, dùng trấn áp chi lực của Tinh Thần Tháp để trấn áp Hồng Vân đang sắp tự bạo, tuy chỉ trong mấy hơi thở, nhưng cũng chính trong mấy hơi thở đó.

Đế Tuấn và những người khác chỉ bị nhẹ, không bị trọng thương, tất cả những điều này không một ai thứ hai trong toàn bộ thiên địa hay biết.

Lâm Dương vươn tay, trong Tinh Thần Tháp nhất thời độn ra một đạo nguyên thần đang cuộn lấy khí tức màu tím.

Chỉ là, đạo nguyên thần đó đã tan nát không còn hình dạng, ánh mắt Lâm Dương có chút phức tạp, tựa hồ quay về mấy chục hơi thở trước, đối thoại với Hồng Vân Lão Tổ.

Trong khoảnh khắc Hồng Vân tự bạo, sức mạnh bành trướng trực tiếp hủy diệt tâm thần y, sức mạnh trong cơ thể căn bản không thể kiềm chế được mà bộc phát ra.

Nhưng đúng lúc này, một luồng lực lượng cấm cố, không gian hàng trăm vạn dặm trong sát na đóng băng, ngay cả Hồng Vân cũng có

thể cảm nhận được, luồng sức mạnh đó khiến thân thể sắp bộc phát của y trong khoảnh khắc bị cấm chế.

Chương 148

Một kim sắc tiểu tháp xuất hiện trước mắt Hồng Vân.

"Ngươi Hồng Vân Lão Tổ lại có ngày rơi vào cảnh điêu linh như vậy." Giọng nói mang theo chút trêu chọc vang lên bên tai Hồng Vân, nhưng vẻ mặt Hồng Vân lại không có bất kỳ biến hóa nào, đối với một người sắp chết, những điều này đều không còn quan trọng.

"Kẻ nào?" Hồng Vân phát ra nghi vấn, sau đó lại cười thản nhiên: "Thôi được rồi, bất kể là ai, hãy mau rời đi đi, bần đạo Hồng Vân không muốn vì ân oán của mình mà liên lụy người khác." "Vút!" Thân hình Lâm Dương bước ra từ Tinh Thần Tháp, toàn thân bao phủ một tầng kim huy, đẩy lùi uy thế đang rung động xung quanh, đôi mắt sáng rực như tinh thần, nhưng nhìn về phía mặt Hồng Vân lại tràn đầy vẻ giễu cợt.

"Sự tình đã đến nước này, ngươi lại còn ra vẻ đại nghĩa lẫm liệt như vậy, ta không tin ngươi không biết vì sao lại rơi vào cảnh điêu linh như hôm nay, ta tin rằng có thể trở thành đại năng giả Chuẩn Thánh, không ai là kẻ ngốc cả." Hồng Vân nghe vậy, vẻ mặt hơi khựng lại, cuối cùng lại chậm rãi lắc đầu: "Đạo hữu cứ đi đi, bần đạo rơi vào cảnh địa như vậy, cũng chỉ là tự tìm lấy mà thôi." Lâm Dương khóe miệng hơi nhếch lên, "Không, ngươi không hiểu, ngươi thật sự cho rằng có thể có được Hồng Mông Tử Khí, là vì vận may của ngươi vượt xa người khác sao?" "Không phải sao?" Lời của Lâm Dương khiến Hồng Vân có chút do dự, nhưng cuối cùng vẫn không hiểu.

"Năm đó, Tử Tiêu Cung khai giảng, vì ngươi nhường chỗ, đã gián tiếp khiến Huyền Môn phương Đông tổn thất hai vị Thánh vị, nhân quả này, lớn đến nhường nào, trong đó mối liên hệ ngươi làm sao có

thể hiểu được." "Thánh vị?" Hồng Vân khẽ cười nói: "Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai vị đạo hữu, tuy là phương Tây, nhưng cuối cùng cũng là sinh linh Hồng Hoang, hơn nữa còn bái nhập dưới trướng Đạo Tổ Hồng Quân, sao có thể nói là tổn thất hai vị Thánh vị chứ?" Lời của Hồng Vân cũng không phải là không có lý, trong toàn bộ Hồng Hoang, vô số đạo thống đều tự xưng là Huyền Môn, bởi vì hầu hết các đại năng giả Hồng Hoang đều thuộc đệ tử dưới trướng Đạo Tổ Hồng Quân, tu luyện cũng là Huyền Môn chính tông chi pháp.

Nhưng, dù Hồng Vân có tưởng tượng thế nào, y cũng không thể hiểu được, sau này hai vị Thánh phương Tây sẽ thoát ly Huyền Môn lập Phật giáo, phản bội đạo thống Huyền Môn, đặc biệt là cùng với sự hưng thịnh của Phật giáo phương Tây sau này, càng khiến khí vận của đạo thống Huyền Môn bị tổn hại lớn.

Đạo Tổ Hồng Quân đã lấy thân hợp đạo, tự nhiên hiểu rõ điều này, nhưng cuối cùng Hồng Quân không phải Thiên Đạo, y hiểu rõ đại thế Thiên Đạo, nhưng không thể ngăn cản, Hồng Quân là Thiên Đạo, nhưng Thiên Đạo lại không phải Hồng Quân, cho nên không thể nhúng tay vào sự thay đổi của đại thế Hồng Hoang.

Hồng Vân không ngốc, sau khi được Lâm Dương khẽ nhắc nhở, trong khoảnh khắc liền hiểu rõ nhân quả trước sau, tuy trong lòng vẫn có chút không dám tin, nhưng không khỏi có vài phần tin tưởng.

"Hồng Vân, ngươi có biết vì sao ngươi có được Hồng Mông Tử Khí mấy chục vạn năm, nhưng vẫn không có cách nào thành Thánh không, thậm chí đối với tu vi cũng không có bất kỳ trợ giúp nào." Hồng Vân thất thanh không tự chủ được hỏi: "Vì sao!" "Vì ngươi, căn bản không thể thành Thánh." Lâm Dương nhìn Hồng Vân vẻ mặt không thể tin được, nói trôi chảy: "Bàn Cổ Tam Thanh, có được công đức khai thiên của Bàn Cổ, khí vận liên miên, tự nhiên có thể thành Thánh." "Nữ Oa Thánh Mẫu, tuy không có phúc trạch của Bàn Cổ,

nhưng lại có đại công đức, tự nhiên có thể thành Thánh." "Thuở nhỏ đại địa phương Tây tan nát, trong đó có vài phần nhân quả của Đạo Tổ Hồng Quân, phương Tây nghèo khó, hoang vu, nhưng dù sao cũng là một phần tử của Hồng Hoang, cộng thêm Tiếp Dẫn Chuẩn Đề hai người, phát đại hoành nguyện với Thiên Đạo, tự nhiên cũng có thể thành Thánh Nhân." "Còn Hồng Vân ngươi, một không có phúc trạch của Bàn Cổ, hai không có đại công đức, ba không có bá lực như hai vị Thánh phương Tây, căn cước bản thân tuy không tầm thường, nhưng thực sự muốn so với sáu vị Thánh Nhân sừng sững trên đỉnh trời kia, lại kém không chỉ một bậc." "Hồng Vân, dựa vào ngươi mà thành Thánh sao?

Dựa vào Hồng Mông Tử Khí ư?" Câu nói cuối cùng của Lâm Dương "Hồng Vân, dựa vào ngươi mà thành Thánh sao!" như một chiếc búa tạ nặng nề đập thẳng vào nơi yếu ớt nhất trong lòng Hồng Vân Lão Tổ.

"Phụt!" Một ngụm tiên huyết từ miệng Hồng Vân Lão Tổ phun ra, toàn bộ thân thể y trong sự mất ổn định của sức mạnh trong cơ thể, từng tấc băng liệt, ngay cả Tinh Thần Tháp và uy thế của Lâm Dương cũng khó mà áp chế được luồng bạo động đó.

"Thì ra là vậy!" Hồng Vân cười thảm một tiếng, vết máu phun ra từ khóe miệng cũng không thèm để ý, "Thực ra, ngô Hồng Vân cũng vẫn luôn có một thắc mắc, bần đạo vô công với trời, hà đức hà năng mà có được Hồng Mông Tử Khí cùng các chí bảo khác." Hồng Vân nói xong, đôi mắt nhìn chằm chằm Lâm Dương trước mặt, "Ngươi gọi Nữ Oa Thánh Nhân là Thánh Mẫu, Nhân Tộc." "Nếu ngô đoán không sai, ngươi hẳn là chủ nhân của Đại Càn Hoàng Triều, Nhân Hoàng Lâm Dương chứ." "Có được tu vi như vậy, cùng với những kiến giải sâu sắc như ngươi, khó trách có thể trong mấy vạn năm, dẫn dắt Nhân Tộc trưởng thành đến độ cao như ngày nay." Hồng Vân Lão

Tổ khẽ thở dài, sau đó vỗ tay một cái, một đạo tử khí từ đỉnh đầu hiện ra, bay đến trước mặt Lâm Dương: "Ngô biết ý của ngươi, Hồng Mông Tử Khí đối với ngô mà nói cũng không có tác dụng lớn." "Nhưng, hôm nay ngô sẽ tặng Hồng Mông Tử Khí cho ngươi, hy vọng sau này, nếu cố hữu Trấn Nguyên Tử của ngô gặp nạn, Nhân Tộc có thể ra tay giúp đỡ." Lâm Dương tùy tay đánh Hồng Mông Tử Khí vào Tinh Thần Tháp, sau đó mỉm cười nói: "Ngô và Trấn Nguyên Tử đạo hữu có giao tình tốt, sau này nếu có điều cầu, tự nhiên nguyện ý ra tay giúp đỡ." "Nhưng, ngô không hiểu, ngươi sẽ chết." Hồng Vân nhìn Lâm Dương, rõ ràng không hiểu câu nói cuối cùng của đối phương.

Nhưng, nhanh chóng thấy sắc mặt Lâm Dương đột nhiên đại biến, Tinh Thần Tháp lơ lửng trong lòng bàn tay chấn động kịch liệt, luồng khí tức sâu thẳm kia một lần nữa bạo động, trong thiên địa vô cớ hiện lên một luồng chấn động đáng sợ, hắn hiểu rằng, uy thế thiên địa mà Hồng Vân đang khiên động đã hoàn toàn được thai nghén.

"Không kịp nữa rồi, sau này hãy nói rõ hơn." "Nhiếp!" Lâm Dương vươn tay vung một cái, Tinh Thần Tháp độn về phía đỉnh đầu Hồng Vân Lão Tổ, phát ra một luồng bí văn chấn động hư không, cưỡng ép xả nguyên thần của Hồng Vân Lão Tổ ra.

Sau khi làm xong tất cả, Lâm Dương không chút chần chừ, thân hình thoáng cái độn vào Tinh Thần Tháp, trong sát na phá mở một đường hầm thời không chui vào.

Cũng đúng lúc Tinh Thần Tháp ẩn mình vào đường hầm thời không, một luồng sức mạnh đáng sợ, đột nhiên bộc phát ra, lấy thân thể Hồng Vân Lão Tổ làm trung tâm, một luồng sức mạnh hủy thiên diệt địa bộc phát, trong chớp mắt lan tràn hàng ức vạn công lý.

Một luồng chấn động với tốc độ mà mắt thường khó có thể nắm

bắt, lan tràn hàng ức ức vạn dặm.

Uy lực tự bạo của Hồng Vân quá lớn, đặc biệt là khi sắp bộc phát, Lâm Dương lúc đó vẫn đang ở khu vực trung tâm, nếu không nhờ Tinh Thần Tháp che chở, dù không chết cũng tàn phế nửa đời, Tiểu Thừa Huyền Hoàng Công Đức Bất Diệt Thể cũng khó mà hoàn toàn chống đỡ được tầng công thế đó.

"Nhưng, tất cả đều đáng giá." Một đoàn tử sắc vụ khí từ trong Tinh Thần Tháp hiện ra, chính là Hồng Mông Tử Khí mà Hồng Vân đã trao cho Lâm Dương trước đó.

Tương truyền Hồng Mông Tử Khí, từ thời Hồng Mông chưa phân, Hỗn Độn chưa khai, cái thời kỳ còn xa xưa hơn cả thời Hỗn Độn, ở thời kỳ đó, ngay cả Đại Đạo cũng chưa được sinh ra.

Hồng Mông Tử Khí, chính là tồn tại ở thời kỳ đó, sau đó thế giới Hồng Mông tan vỡ, vô số Hồng Mông Chi Khí biến đổi thành khí tức Hỗn Độn, trong đó có ba ngàn đạo Hồng Mông Tử Khí diễn hóa thành ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần.

Mỗi một đạo Hồng Mông Tử Khí đều ẩn chứa một điều pháp tắc chi lực trực đạt Đại Đạo.

Chỉ là, Lâm Dương không rõ đạo trong tay hắn, rốt cuộc có phải là Hồng Mông Tử Khí đã diễn hóa thành Hỗn Độn Ma Thần hay không.

Trong sát na, thần thức Lâm Dương thâm nhập vào Hồng Mông Tử Khí trong tay, nhất thời, tựa như tiến vào một biển đạo, vô số đạo thuần khiết hiện ra trong tâm thần, nhưng dù thế nào, cũng không thể tiếp xúc với pháp tắc chi đạo ẩn chứa trong đó.

Trong đó luôn có một luồng lực lượng vô hình, ngăn cách hắn với pháp tắc chi đạo ẩn chứa trong Hồng Mông Tử Khí.

"Oanh long long!" Đột nhiên, một luồng sức mạnh hỗn độn ngưng

tụ trên đỉnh đầu Lâm Dương, một ý chí hùng vĩ trong chớp mắt giáng lâm.

Ý chí này không phải Thiên Đạo, nhưng lại thắng cả sức mạnh Thiên Đạo, uyển chuyển như vũ trụ bao la vô ngần, sâu không lường được, mênh mông bất tận.

Dưới áp lực đó, Lâm Dương trong tích tắc tỉnh táo. "Ý chí của Thánh Nhân, nhưng không phải Lục Thánh Hồng Hoang, cũng không phải Hồng Quân!" Mặt Lâm Dương thoáng chốc đờ ra, đáy mắt hiện lên một tia kinh hãi, nhưng giây tiếp theo lại trở nên khó coi. "Hồng Mông Tử Khí...

Hừ, xem ra ta đã đánh giá thấp Hồng Quân." Lâm Dương, là người đến từ hậu thế, hiểu rõ diễn biến Hồng Hoang.

Nếu không có chuyện đó, Đế Tuấn và những người khác cuối cùng cũng không đoạt được Hồng Mông Tử Khí, mà nó sẽ theo Hồng Vân tự bạo mà tiêu tán.

Còn việc Hồng Mông Tử Khí bị uy thế tự bạo của Hồng Vân hủy diệt, trốn vào dòng chảy hỗn loạn của thời không mà biến mất, không ai hiểu rõ.

Không, Lâm Dương lại càng nghiêng về việc tất cả đều là kế sách của Đạo Tổ Hồng Quân.

Năm xưa ở Tử Tiêu Cung, Hồng Quân trao Hồng Mông Tử Khí cho Hồng Vân Lão Tổ, không phải không có thành phần mưu kế trong đó.

Nếu không, Hồng Vân Lão Tổ tuyệt đối sẽ không rơi vào tình cảnh như ngày nay.

Bởi vì, chỉ cần Hồng Quân nói một lời, cả Hồng Hoang sẽ không có ai dám động đến Hồng Vân.

Thậm chí, Hồng Vân chủ động nhường chỗ cho Tây Phương Nhị Thánh Tổ, gián tiếp tặng cho Tây Phương hai tôn Thánh vị.

Nhân quả lớn đến thế, Tây Phương Nhị Thánh tuyệt đối không thể thờ ơ, nếu không sẽ làm tổn hại đạo quả của chính mình.

Đáng tiếc, việc Tây Phương Nhị Thánh vẫn chưa xuất hiện cho đến bây giờ, từ đó có thể thấy sự việc tuyệt đối không hề đơn giản.

Chương 149

Cộng thêm luồng khí tức đột nhiên giáng lâm trên đỉnh trời, Lâm Dương chợt cảm thấy mình đã hiểu ra một ván cờ lớn. "Ầm ầm!" Trên Cửu Tiêu, sấm sét tím hoành hành một trận, một luồng khí cơ hùng vĩ bàng bạc tràn ngập chư thiên, vô cùng đáng sợ.

Mắt Lâm Dương lóe lên tinh quang, ngẩng đầu nhìn lên trời cao, nơi một luồng khí tức hỗn độn vô danh đang dần ngưng tụ thành một đám mây đen hùng vĩ. "Hồng Mông Tử Khí đã về tay ta, đừng hòng đòi lại!

Hồng Quân quả thực mạnh, nhưng Trẫm là chủ Đại Càn Hoàng Triều, có Hoàng Đạo Khí Vận gia trì, địa vị ngang với Thiên Đạo.

Dưới Đại Đạo, ai dám động đến ta?" Một luồng khí tức màu vàng kim hiện ra từ thân thể Lâm Dương, bao bọc quanh y như một kim long cuộn mình, một luồng đế hoàng khí tức mênh mông tràn ngập chư thiên.

Trên đỉnh trời, luồng khí cơ hỗn độn hỗn loạn kia, cảm nhận được uy thế bùng phát từ thân thể Lâm Dương, trong khoảnh khắc liền ngưng trệ.

Đại Càn Hoàng Triều, Hoàng Đạo Khí Vận mạnh đến nỗi ngay cả kiếp vân Thiên Đạo cũng không giáng lâm.

Với Hoàng Đạo Khí Vận, có thể tẩy trừ nghiệp chướng.

Ngay cả khi Lâm Dương đồ sát hết chúng sinh Hồng Hoang, cũng không thể có bất kỳ nghiệp lực nào gia trì.

Dù sao, Đại Càn Hoàng Triều được Đại Đạo thừa nhận là tuần thủ đại thiên, lực lượng Thiên Đạo căn bản không thể ảnh hưởng đến

Lâm Dương.

Trên đỉnh trời, vô số khí tức trong khoảnh khắc ngưng trệ, cuối cùng mang theo tiếng gầm gừ đầy bất cam, từ từ tiêu tán khắp cả thiên địa. "Quả nhiên, Hồng Quân đã lấy thân hợp đạo, tuy y đã bổ sung Thiên Đạo và nắm giữ sức mạnh của toàn bộ thế giới Hồng Hoang, nhưng ngược lại cũng bị Thiên Đạo chế ước, không thể tùy ý xuất thủ." Mắt Lâm Dương lóe lên tinh quang, trong lòng lạnh lùng cười.

Kẻ mạnh nhất Hồng Hoang, không nghi ngờ gì chính là Đạo Tổ Hồng Quân.

Y thành Thánh Nhân từ mấy triệu năm trước.

Tuy thời gian đó đối với toàn bộ thế giới Hồng Hoang là vô cùng ngắn ngủi, nhưng sau khi lấy thân dung đạo, Hồng Quân đã trải qua biến hóa nghiêng trời lệch đất, vượt xa cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên mà Thánh Nhân bình thường đạt tới.

Nhưng việc tu vi Hồng Quân có đột phá lớn như vậy không phải không có cái giá phải trả.

Thu hoạch thường tỷ lệ thuận với sự hy sinh.

Hồng Quân lấy thân hợp đạo, chấp chưởng lực lượng Thiên Đạo, đứng trên vạn vật Hồng Hoang, nhưng cũng bị Thiên Đạo chế ước, không thể can thiệp vào đại thế thiên địa, càng không thể tùy ý động thủ ở Hồng Hoang.

Nhờ vậy, ít nhất có thể đảm bảo Đại Càn Hoàng Triều khi chưa hoàn toàn trưởng thành, không cần lo lắng đối mặt trực tiếp với Hồng Quân.

Đột nhiên, Lâm Dương lại cau mày, cảm nhận Thiên Cơ Hồng Hoang bỗng trở nên hỗn độn khó lường, trong lòng dâng lên một dự

cảm chẳng lành. "Chẳng lẽ hành động của ta đã can thiệp vào đại thế Thiên Đạo, khiến toàn bộ Thiên Cơ Hồng Hoang trở nên hỗn loạn?" Sau khi luồng khí tức hỗn độn kia bị Lâm Dương bức lui, Thiên Cơ Hồng Hoang đều trở nên mờ mịt, ngay cả các đại năng giả cũng không thể thông qua Thiên Cơ mà suy diễn bất cứ điều gì, như thể đôi mắt bị mù lòa.

Không rõ nguyên do, Lâm Dương khẽ lắc đầu, sau đó hóa thành một đạo hà quang bay về Đại Càn Hoàng Thành.

Trận chiến trước đó giữa Hồng Vân Lão Tổ và Côn Bằng cùng những đại năng giả khác đã kinh động y, khiến y trực tiếp phá quan mà ra.

Hiện y đang ở cảnh giới nửa bước Chuẩn Thánh trung kỳ, cần trở về bế quan tĩnh dưỡng.

Đồng thời, vừa mới đoạt được Hồng Mông Tử Khí, Lâm Dương cần nghiên cứu xem nó có ích lợi gì cho mình hay không. .....

Ngoài Thiên Ngoại Thiên, sâu trong Hỗn Độn, một cung điện đứng sừng sững giữa vô tận Hỗn Độn.

Từng trận huyền quang chói lọi, đạo uẩn tràn ngập, vô số hào quang chiếu rọi cung điện rộng lớn, đẩy lùi những luồng khí tức Hỗn Độn hung dũng bàng bạc bên ngoài.

Đột nhiên, một luồng khí cơ đáng sợ bùng phát từ trong cung điện, bên trong khí cơ tiềm ẩn một cỗ nộ ý dâng trào, vô cùng khủng khiếp.

Dưới ảnh hưởng của luồng khí cơ đó, vô số huyền quang không ngừng rung chuyển, thậm chí khí tức Hỗn Độn bên ngoài cũng tan rã.

Có thể thấy chủ nhân của luồng khí cơ kia rốt cuộc đáng sợ đến mức nào. "Nhân tộc!

Lâm Dương, kẻ dị số." Hồng Quân cau chặt mày, giữa ấn đường

có một cỗ nộ ý bốc lên, từng đạo pháp tắc Đại Đạo thuần phác lan tỏa khắp Tử Tiêu Cung.

Giây tiếp theo, dung mạo y lại khôi phục vẻ bình tĩnh, đạm mạc như thường!

Không nhìn thấy chút dao động nào, chỉ có đôi mắt kia tràn ngập sự lạnh lùng coi chúng sinh như kiến cỏ. "Đáng tiếc, mấy vạn năm trước đã phát giác, nhưng không thể tiêu diệt.

Nay y đã thành thế lực, không biết sẽ mang đến thay đổi to lớn thế nào cho thế giới Hồng Hoang." "Chỉ mong, đừng bức bần đạo phải rời Tử Tiêu Cung, bằng không dù toàn bộ Hồng Hoang đi đến hủy diệt thì sao!

Chẳng qua là tái diễn biến lại mà thôi." Cùng với tiếng thở dài trầm trọng vang vọng khắp Tử Tiêu Cung, trong chớp mắt, toàn bộ Tử Tiêu Cung đều biến mất tại chỗ.

Kéo theo đó là từng đợt gợn sóng lan ra, khiến khí tức Hỗn Độn ở chỗ cũ bỗng nhiên bạo động hàng ức vạn dặm.

Chương 150

"Ầm ầm!" Một mảng Hỗn Độn bạo động, kéo theo vô số khí tức Hỗn Độn cuộn trào.

Trong phút chốc, toàn bộ sâu trong Hỗn Độn đều dâng lên một sự chấn động.

Đột nhiên, toàn bộ sâu trong Hỗn Độn như thể tỉnh giấc.

Vô số cương phong Hỗn Độn thổi quét, không gian bị xé rách, từng đạo Thần Lôi Hỗn Độn màu xám ầm ầm nổ tung, uy thế khủng bố càn quét toàn bộ sâu trong thế giới Hỗn Độn. "Xoạt xoạt!" Giữa uy thế vô tận, từng luồng khí tức cổ xưa, tang thương theo đó mà thức tỉnh.

Khí tức tang thương, như thể tồn tại từ thời viễn cổ cho đến nay, cổ kính trầm ngủ qua vô số năm tháng.

Gần trăm luồng khí tức từ sâu trong Hỗn Độn tuôn ra.

Mỗi luồng khí tức đều tràn ngập một loại vĩ lực vô biên, như vũ trụ vô ngần, tiềm tàng sức mạnh vô cùng. "Ầm ầm!" Cùng với sự cuộn trào của Hỗn Độn vô biên, từng luồng khí tức cổ xưa tiềm tàng trong Hỗn Độn vô biên cũng theo đó ngưng tụ, không ngừng giao hội trong không gian hư vô. "Hồng Quân đã rời đi, e rằng Hồng Hoang đã xảy ra đại sự." "Hắc hắc, Ngô đã cảm giác được Thiên Đạo thế giới Hồng Hoang hỗn loạn, e là có người can thiệp vận chuyển Thiên Đạo, hoặc đây chính là cơ hội của Ngô chờ đợi." Giữa Hỗn Độn vô biên, từng giọng nói tang thương vang lên, cùng với một luồng chấn động lan truyền đến. "Vô số nguyên hội trước, Thiên Đạo đã trục xuất tàn dư Hỗn Độn Ma Thần chúng ta ra khỏi thế giới Hồng Hoang, khiến chúng ta trọng thương.

Nào ngờ, mấy trăm nguyên hội sau, lại xuất hiện một tồn tại như Hồng Quân, trấn áp chúng ta ở bên ngoài Hỗn Độn." "Giờ đây Thiên Đạo hỗn loạn, chính là cơ hội quật khởi của chúng ta." "Hắc hắc hắc!

Ta nói, chi bằng trực tiếp giáng lâm thế giới Hồng Hoang, triệt để hủy diệt Hồng Hoang, để giải mối hận trong lòng chúng ta!" "Ha ha, Ngũ Hành Ma Thần, chi bằng ngươi đi thử trước xem!

Thiên Đạo dù hỗn loạn nhưng chưa biến mất.

Chỉ với tàn niệm Hỗn Độn Ma Thần chúng ta, tiến vào Hồng Hoang chắc chắn sẽ bị Thiên Đạo áp chế." "E rằng ngay cả thực lực Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên cũng không phát huy được.

Chớ quên, toàn bộ Hồng Hoang đã không còn là Hồng Hoang thuở khai thiên lập địa nữa." "Ngoài Hồng Quân ra, còn có sáu tôn Thiên Đạo Thánh Nhân!" Lại một giọng nói vang lên, lớn tiếng châm chọc lời của Ngũ Hành Ma Thần trước đó. "Hừ!" Đối mặt với sự phản bác này, Ngũ Hành Ma Thần im lặng, nhưng y cũng hiểu rằng Hồng Hoang bây giờ đã khác xưa.

Không chỉ có Hồng Quân tọa trấn trên đỉnh, mà trong Hồng Hoang còn có sáu tôn Thiên Đạo Thánh Nhân duy trì trật tự.

Cộng thêm mấy triệu năm trước, Hồng Quân bố đạo Hồng Hoang, không biết đã xuất hiện thêm bao nhiêu đại năng giả.

Những kẻ họ chỉ là tàn dư Hỗn Độn Ma Thần may mắn thoát khỏi công cuộc khai thiên lập địa của Bàn Cổ trong thời kỳ Hỗn Độn.

Ngay cả thân thể vốn thuộc về Hỗn Độn Ma Thần cũng đã hoàn toàn biến mất, chỉ còn sót lại một tia nguyên thần, tuyệt đối không thể khôi phục đỉnh phong thời kỳ Hỗn Độn Ma Thần.

Dù sao, năm xưa ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần được thai nghén từ Hỗn Độn đều là sinh linh Đại Đạo, tu vi của mỗi người đã sớm đạt

đến cường giả tối cao dưới Đại Đạo.

Nếu bây giờ thực sự có tu vi như trước đây, muốn hủy diệt Hồng Hoang chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay, làm sao có thể bị Thiên Đạo áp chế? "Chư vị Đạo hữu!" Nhưng ngay lúc này, một giọng nói tang thương vang lên, vô số thần thức Hỗn Độn Ma Thần đều ngưng trệ, lần lượt nhìn về phía luồng khí tức đột ngột bốc lên đó.

Luồng khí tức cổ xưa kia mạnh hơn so với các Hỗn Độn Ma Thần khác, loại khí tức tang thương, cổ kính đó áp đảo quần hùng. "Dương Mi Đạo hữu, không biết Đạo hữu có kiến giải gì không?" "Kiến giải không dám nhận, chỉ là hiện tại trong Hồng Hoang rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vẫn chưa rõ.

Chúng ta tốt nhất không nên chân thân giáng lâm.

Dù sao, đã đấu với Hồng Quân lão đạo nhiều năm như vậy, sự xảo quyệt của y chúng ta đâu phải không biết." Giọng nói tang thương vừa dứt, vô số thần thức đều ngưng lại, không lập tức tiếp lời.

Không lâu sau, liền có người tiếp lời, "Dương Mi Đạo hữu nói có lý.

Nếu muốn tiến vào Hồng Hoang, ta Hủy Diệt Ma Thần sẽ đi một chuyến." "Ta Ngũ Hành Ma Thần cũng đi một chuyến." "....." Chẳng mấy chốc, trong gần trăm đạo thần thức có hơn một nửa số tồn tại đáp lời, muốn đi Hồng Hoang một phen để tìm hiểu rốt cuộc. "Thời Thần Đạo hữu không định đi Hồng Hoang tìm hiểu rốt cuộc sao?" Cùng với một giọng nói vang lên, vô số người đều nhìn về một phía.

Ở đó, một luồng khí tức huyền diệu vô cùng lan tỏa khắp một mảng lớn Hỗn Độn.

Tại không gian đó, trật tự thời không hỗn loạn, khiến người ta có

cảm giác khó nắm bắt, như thể đang lạc vào một giấc mộng huyễn. "Ha ha!

Thật ra, ta sẽ không tham gia.

Dù sao với năng lực của ta cũng không giúp được gì." Đó là một giọng nữ, thanh âm trong trẻo lạnh lùng, mang theo cảm giác lạnh lẽo cự tuyệt người ngoài ngàn dặm. "Ha ha!" Dương Mi Lão Tổ bật cười, "Thời Thần Đạo hữu không cần tự coi thường.

Trong ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần, chỉ có Thời Thần là có thể so chiêu với Bàn Cổ.

Năm xưa nếu không có ngươi kìm chân Bàn Cổ, e rằng tàn niệm Hỗn Độn Ma Thần chúng ta cũng không thể thoát thân." "....." Đáng tiếc, mặc cho Dương Mi Lão Tổ nói thế nào, giọng nói lạnh lùng kia vẫn không hề lên tiếng.

Không gian nơi y ở cũng theo đó tuôn trào một luồng sức mạnh huyền ảo.

Chương 151

Khí tức Hỗn Độn hùng vĩ bàng bạc lan tràn đến đây đều bị luồng khí tức huyền ảo kia san phẳng.

Sức mạnh vô hình như một bàn tay lớn, dù khí tức Hỗn Độn có cuộn trào hung mãnh đến mấy, nơi này vẫn sẽ bình lặng.

Vô số thần thức đang giao hội trong Hỗn Độn đều dừng lại trong khoảnh khắc.

Sau một hồi lâu, họ mới bắt đầu tiếp tục thương nghị.

Càng sống lâu càng sợ chết, đạo lý này áp dụng cho bất kỳ tồn tại nào, không ai muốn chết đi.

Hỗn Độn Ma Thần đã sống lâu như vậy, lại càng hiểu rõ điều này, đồng thời cũng càng lão luyện xảo quyệt.

Trước khi chưa làm rõ ngọn ngành sự việc, tuyệt đối không thể chân thân giáng lâm Hồng Hoang.

Nếu tất cả chỉ là Hồng Quân dụ dỗ, vậy thì sẽ rất nguy hiểm. .....

Thiên Đạo Hồng Hoang hỗn loạn, Thiên Cơ mịt mờ, không chỉ làm chấn động Hỗn Độn Ma Thần mà trong khoảnh khắc đó, tất cả đại năng giả trong Hồng Hoang đều không thể cảm ứng được sự tồn tại của Thiên Cơ.

Đồng thời, việc cảm ngộ pháp tắc Thiên Đạo cũng trở nên khó khăn hơn trước rất nhiều. "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, Thiên Đạo ẩn mình, hỗn loạn hiện ra, chẳng lẽ có lượng kiếp giáng lâm?" "Không thể nào, lượng kiếp giáng lâm, thiên địa đại động ắt phải có kiếp khí hiện ra, không thể nào không có dấu hiệu gì!" "....." Lúc

này, Thiên Cơ không rõ, toàn bộ Hồng Hoang đều chấn động.

Thiên Đạo chấp chưởng đại địa Hồng Hoang, ngay cả Đại La Kim Tiên cũng có thể suy diễn Thiên Cơ, không chỉ giúp đại năng giả biết mọi nhân quả trong quá khứ và tương lai.

Hơn nữa còn có thể mượn đó để tham ngộ pháp tắc Thiên Đạo.

Giờ đây Thiên Đạo mịt mờ, ảnh hưởng đến các đại năng giả là điều có thể biết.

Thiên Đạo khó lường, cộng thêm Thiên Cơ không rõ, bất kể là ai cũng không biết rốt cuộc mọi chuyện là thế nào, hay đã xảy ra điều gì.

Côn Luân Sơn, Ngọc Hư Cung, Tam Thanh hiếm khi tề tựu một chỗ.

Sau khi Tam Thanh thành Thánh, mỗi người tự khai sáng đạo thống, hiển nhiên chỉ một Ngọc Hư Cung khó mà dung nạp Tam Thanh và những người khác nữa.

Thái Thanh đã dời Đâu Suất Cung đến một ngọn núi không xa Ngọc Hư Cung, Thượng Thanh Thông Thiên cũng vậy, nên toàn bộ Ngọc Hư Cung giờ chỉ có Nguyên Thủy Thiên Tôn ở.

Việc Tam Thanh tề tựu một chỗ như bây giờ cũng là hiếm thấy.

Lúc này, ba người Bàn Cổ Tam Thanh đều có vẻ mặt ngưng trọng, lông mày nhíu chặt, ẩn hiện một nỗi lo âu.

Nguyên Thủy Thiên Tôn lạnh lùng hừ một tiếng nói: "Chủ Đại Càn Hoàng Triều Lâm Dương đã can dự vào vận chuyển Thiên Đạo." "Lão Sư tọa trấn Thiên Đạo, duy trì vận chuyển, không bao lâu nữa Thiên Đạo sẽ khôi phục.

Chỉ là Đại Càn Hoàng Triều này là một dị số, cuối cùng vẫn là ẩn họa." Lời Nguyên Thủy Thiên Tôn vừa dứt, y liền nhìn sang huynh

trưởng Lão Tử.

Lão Tử khẽ trầm tư, mắt lóe lên rồi mở lời nói: "Nhân tộc cải thiên hoán địa, triều bái Đại Đạo, khí vận của Ngã cũng theo đó bị áp chế.

Có lẽ đã đến lúc chỉnh đốn Nhân tộc." Lão Tử truyền đạo thống trong Nhân tộc, lập ra Nhân Giáo, đồng thời hưởng thụ khí vận giáo hóa của Nhân tộc.

Bây giờ, toàn bộ khí vận Nhân tộc đều chuyển hóa thành Hoàng Đạo Khí Vận, khí vận của Lão Tử và Nữ Oa đều bị áp chế xuống mức thấp, sức ảnh hưởng không còn như xưa.

Hiện tại, toàn bộ Nhân tộc đều lấy Đại Càn Hoàng Triều làm chủ, Nhân Hoàng lại chiếm giữ phần lớn nhất khí vận của Nhân tộc.

Tác dụng của khí vận đối với đại năng giả là điều có thể biết.

Ngay cả Thiên Đạo Thánh Nhân, nếu muốn trở nên mạnh hơn cũng không thể thiếu khí vận.

Tam Thanh hậu thế có thể vì chuyện khí vận mà tan rã, từ đó có thể hiểu được. "Loài kiến không tuân Thiên Mệnh, làm sao có thể tồn tại trong Hồng Hoang?" Nguyên Thủy Thiên Tôn lạnh lùng hừ một tiếng, nhưng lại khiến Thông Thiên hơi cau mày, "Đại huynh, Nhân tộc Đại Càn Hoàng Triều vốn được gửi gắm dưới Đại Đạo, địa vị ngang với Thiên Đạo, dường như không cần thiết phải tuân theo Thiên Mệnh của Thiên Đạo." Thông Thiên vốn là người trọng tình cảm, lập đạo thống Tiệt Giáo, vì chúng sinh Hồng Hoang mà giành lấy một tia sinh cơ.

Tuy là Thiên Đạo Thánh Nhân, nhưng từ lý lẽ có thể thấy, con đường y đi không thuận theo Thiên Mệnh.

Ở điểm này, nó đi ngược lại giáo nghĩa của Xiển Giáo.

Điều đó cũng khiến, từ sau khi thành Thánh, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ thường xuyên có mâu thuẫn.

Quả nhiên, sau khi Thông Thiên nói ra lời đó, Nguyên Thủy Thiên Tôn lập tức mặt xanh mét, "Chúng ta là Thiên Đạo Thánh Nhân, thay Trời chấp chưởng đại địa Hồng Hoang, ngươi sao có thể nói ra lời như vậy!" "Hành sự nghịch thiên là dị đoan, Nhân Hoàng kia lại càng là dị số, bây giờ y làm loạn Thiên Đạo, sau này không biết sẽ làm ra chuyện gì nữa." Thông Thiên im lặng, không tiếp lời.

Lão Tử khẽ thở dài, nói: "Lão Sư giáng lâm Hồng Hoang để duy trì vận chuyển Thiên Đạo, đã để lại lời dặn dò, lệnh Thánh Nhân chúng ta đề phòng Hỗn Độn Ma Thần giáng lâm Hồng Hoang.

Trước khi Thiên Đạo khôi phục vận chuyển, cần phải cẩn thận." "Tốt!" .....

Lâm Dương, sau khi đoạt được Hồng Mông Tử Khí của Hồng Vân và tàn phá nguyên thần của đối phương, liền trở về hoàng cung Đại Càn Hoàng Thành.

Sau khi về Đại Càn Hoàng Cung, Lâm Dương liền bắt đầu nghiên cứu Hồng Mông Tử Khí.

Hồng Mông Tử Khí tiềm ẩn pháp tắc Thiên Đạo, có thể giúp tồn tại Chuẩn Thánh trực tiếp cảm ngộ lực lượng Thiên Đạo, trở thành Thiên Đạo Thánh Nhân, đạt cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên dưới Đại Đạo.

Chương 152

Nếu chỉ dựa vào tu luyện mà muốn thành Hỗn Nguyên sẽ vô cùng khó khăn.

Có lẽ cả Hồng Hoang cũng chỉ có mình Hồng Quân là có năng lực chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, nhưng y lại chọn con đường lấy thân hợp đạo.

Còn về Bàn Cổ Tam Thanh và những người khác, nếu không phải nhờ Thiên Đạo tương trợ cộng thêm Hồng Mông Tử Khí, muốn thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên còn không biết phải mất bao lâu.

Nghiên cứu nửa ngày, Lâm Dương không thể tìm ra nguyên do. "Có lẽ, chỉ khi tu vi đạt đỉnh phong Chuẩn Thánh mới có thể dựa vào Hồng Mông Tử Khí mà lập tức chứng đạo Thánh Nhân." Lâm Dương lắc lắc đầu, ngay lập tức ném Hồng Mông Tử Khí ra sau đầu, rồi lại bắt đầu bế quan tu luyện.

Con đường Lâm Dương đi khác với chúng sinh Hồng Hoang, công pháp Tinh Thần Biến y tu luyện trực chỉ Đại Đạo.

Là chủ Đại Càn Hoàng Triều, y là người nắm giữ Hoàng Đạo Khí Vận, địa vị trong thế giới Hồng Hoang ngang bằng với Thiên Đạo, vậy sao có thể khuất phục dưới Thiên Đạo?

Vì vậy, Lâm Dương chưa bao giờ có ý định sử dụng Hồng Mông Tử Khí.

Y ra tay cướp đoạt cũng chỉ vì tò mò với Hồng Mông Tử Khí trong truyền thuyết.

Hơn nữa, Lâm Dương không dùng thì cũng có thể dùng cho người khác, dù sao đó cũng là một cơ duyên thành Thánh. "Chỉ tiếc, nguyên

thần Hồng Vân Lão Tổ đã tàn phá.

Nếu không, cũng có thể tăng thêm một phần chiến lực độc đáo cho Đại Càn Hoàng Triều của ta." Lâm Dương thu lấy nguyên thần Hồng Vân, thật sự cũng đã nhìn trúng tu vi thực lực của y, cũng như lòng hận thù của y đối với Yêu tộc.

Vả lại, Tinh Thần Tháp có năng lực nô dịch nguyên thần, là chí cường chí bảo, trong cùng cảnh giới, không ai có thể thoát khỏi sự nô dịch.

Năng lực của Hồng Vân Lão Tổ tuy không xuất sắc, nhưng tu vi bản thân y cũng không tầm thường, đặc biệt là lòng hận thù đối với Yêu tộc, đó chính là điều Lâm Dương cần.

Nếu không, Lâm Dương làm sao có thể ra tay giúp đỡ y chứ.

Rất nhanh, Lâm Dương lại một lần nữa chìm đắm vào tu luyện.

Hồng Vân Lão Tổ bị Côn Bằng và mấy tôn Chuẩn Thánh đại năng giả vây công, sự việc xảy ra không xa Đại Càn Hoàng Cung.

Ngay khi trận chiến vừa bùng nổ, Lâm Dương đã cảm giác được, phá quan mà ra để điều tra.

Lúc đó y chỉ còn một bước nữa là đột phá Chuẩn Thánh trung kỳ.

Vô số đạo vận tràn ngập khắp thiên địa, tán lạc từng trận hào quang chiếu rọi khắp bầu trời.

Dựa vào cây Tinh Thần Thụ cao ngất trời, y không ngừng lung lay, từng luồng Tinh Thần Chi Lực theo đó mà tán lạc.

Hàng ức vạn lá Tinh Thần Thụ "xào xạc" kêu, hầu như mỗi khắc đều có vô số lá Tinh Thần Thụ trở nên u ám, nhưng lại có vô số Tinh Thần Chi Lực rực rỡ từ hư không vô tận được Tinh Thần Thụ dẫn dắt, không ngừng tuôn vào tán cây sum suê. "Xào xạc." Toàn bộ cây

Tinh Thần Thụ, tắm mình trong vô số tinh quang rực rỡ, hiển nhiên trở nên lớn mạnh hơn, và dưới ánh sáng của tinh thần, bắt đầu mọc ra thêm cành.

Tinh Thần Thụ, là Tiên Thiên Linh Căn, tuy không thể sinh ra quả thực để người dùng, nhưng chỉ cần tắm mình đủ Tinh Thần Chi Lực, liền có thể không ngừng sinh trưởng, cho đến một ngày, sinh trưởng trở thành tồn tại có thể sánh ngang với Kiến Mộc thế giới cũng không phải là không thể.

Lâm Dương tắm mình trong Tinh Thần Chi Lực tán lạc từ Tinh Thần Thụ, không ngừng thôn phệ sức mạnh như sợi tơ mỏng, lưu chuyển tiến vào Nhục Khiếu Vũ Trụ.

Trong Nhục Khiếu Vũ Trụ của Lâm Dương, dưới sự quán thâu của vô tận Tinh Thần Chi Lực, nó không ngừng bắt đầu diễn biến.

Mười hai vạn chín ngàn sáu trăm ám tinh, phát ra sức mạnh đen kịt, toàn bộ vũ trụ đều hiện ra khí tức tử vong, không có một chút sinh cơ nào.

Cùng với vô số Tinh Thần Chi Lực rót vào Nhục Khiếu Vũ Trụ, một luồng sức mạnh huyền diệu, kỳ dị không ngừng thay đổi toàn bộ vũ trụ.

Trong đó, mỗi một ám tinh đều không ngừng cuộn trào một luồng sức mạnh hỗn loạn đáng sợ, dường như trong giây tiếp theo sẽ triệt để bùng phát.

Nếu mười hai vạn chín ngàn sáu trăm ám tinh cùng lúc bùng phát trong chớp mắt, thì ngay cả vũ trụ vô ngần của Lâm Dương hiện tại cũng sẽ bị nghiền nát trong tích tắc.

Thời gian từ từ trôi qua!

Trong nháy mắt, mấy trăm năm đã trôi đi.

Thiên Đạo hỗn loạn cũng từ từ bắt đầu trở nên trong sáng, khôi phục trật tự như trước.

Đến lúc này, vô số đại năng giả Hồng Hoang mới từ từ thở phào nhẹ nhõm.

Ai cũng sợ hãi rằng Thiên Đạo Hồng Hoang sẽ biến mất một cách khó hiểu như vậy.

Nếu điều đó xảy ra, toàn bộ con đường tu đạo của Hồng Hoang sẽ bị cắt đứt, không còn ai có thể cảm ngộ pháp tắc Thiên Đạo, thậm chí vô số chúng sinh ngay cả Đại La Kim Tiên cũng không thể thành tựu.

Ngay cả những Đại La Kim Tiên cũng sẽ không có hy vọng tiến thêm bước nữa, đó mới là điều tồi tệ nhất.

May mắn thay, sự việc không phát triển đến mức nghiêm trọng như vậy. .....

Đại địa Hồng Hoang mênh mông vô tận, nơi nơi đều sừng sững những cây cổ thụ cao chót vót chạm trời.

Chương 153

Tiên thiên linh khí hóa thành sương mù bao phủ quanh từng ngọn núi.

Rễ cây đan xen chằng chịt như những con mãng xà khổng lồ, giao thoa khắp khu rừng.

Mấy chục bóng người đột nhiên xé rách thời không, giáng lâm xuống nơi đây.

Mỗi bóng người đều không hề để lộ khí tức nào, nhưng trong mắt bất kỳ ai, những người này đều ẩn chứa một sự đáng sợ không thể xem thường. "Hắc hắc!

Hồng Quân lão đạo hành động khá nhanh, đáng tiếc phân thân của ta đã giáng lâm.

Chỉ cần không phát tán khí tức, ngay cả Thiên Đạo cũng không thể phát giác sự tồn tại của ta." Một người áo đen trong số đó phát ra một tiếng cười khẩy.

Những người còn lại đều hơi ngẩng mặt lên, để lộ những khuôn mặt hung tàn muôn hình vạn trạng. "Ài, mấy trăm nguyên hội đã qua, Hồng Hoang bây giờ đã phát triển đến mức này, không cần dùng thần thức thăm dò cũng có thể cảm nhận được vô số sinh cơ bừng bừng." "Chỉ là, tiên thiên linh khí của thế giới Hồng Hoang lại không bằng trước đây." "Ha ha, Ngũ Hành Ma Thần, mấy trăm nguyên hội trước, chúng ta đã phát động Thú Triều, Hồng Hoang chẳng qua là mới tái sinh.

Giờ đã qua lâu như vậy, tiên thiên linh khí tự nhiên sẽ bị hao tổn." Mọi người cùng cười.

Thuở Hồng Hoang sơ khai, cõng trên mình oán niệm và sát khí của Hỗn Độn Ma Thần quanh năm bao phủ cả đại địa, tư sinh ra một đám Hung Thú chỉ biết sát lục.

Những tàn dư Hỗn Độn Ma Thần đó, tuy may mắn thoát khỏi đại kiếp khai thiên, nhưng dù sao vẫn là tồn tại Hỗn Độn Ma Thần.

Do đó, chúng thao túng oán niệm và sát khí của Hỗn Độn Ma Thần tràn ngập chư thiên, thêm vào trên các sinh linh mãnh thú Hồng Hoang.

Do đó, Hung Thú nhất tộc liền ra đời, mang theo oán niệm và sự hủy diệt cuồng bạo đối với toàn bộ Hồng Hoang, tạo thành lượng kiếp khai thiên đầu tiên của Hồng Hoang: Hung Thú Đại Kiếp.

Dưới Hung Thú Đại Kiếp, toàn bộ tiên thiên sinh linh Hồng Hoang đều không thể tránh khỏi.

Trong đó có Càn Khôn Lão Tổ, Hồng Quân Lão Tổ, cùng những tiên thiên sinh linh đời đầu khác.

Sau đó, vạn tộc Hồng Hoang cũng gia nhập, mới trấn áp được Hung Thú Đại Kiếp.

Vào thời điểm đó, tàn dư Hỗn Độn Ma Thần chỉ vừa mới khôi phục một chút thực lực, điểm khởi đầu cũng không cao hơn nhiều so với những tiên thiên sinh linh đời đầu.

Sau khi âm mưu bị vạch trần, đám tàn dư Hỗn Độn Ma Thần liền bị sinh linh Hồng Hoang đánh tan, phải trốn vào thế giới Hỗn Độn mới tránh được một kiếp nạn.

Trong khoảng thời gian dài đằng đẵng ở Hỗn Độn, vốn dĩ chúng tưởng có thể một lần nữa càn quét Hồng Hoang.

Nào ngờ, sau khi Long Hán Lượng Kiếp lần thứ hai kết thúc, Hồng Quân thành Thiên Đạo Thánh Nhân, lấy thân dung đạo, triệt để trấn áp chúng ở sâu trong Hỗn Độn, khiến chúng không dám xuất hiện.

Chỉ là, vì trước đó Lâm Dương đã quấy nhiễu đại thế Thiên Đạo, khiến Thiên Đạo hỗn loạn, Hồng Quân bất đắc dĩ phải rời khỏi Hỗn Độn, đi trấn thủ Thiên Đạo, hỗ trợ khôi phục vận chuyển Thiên Đạo.

Điều đó đã mang lại cơ hội cho những tàn dư Hỗn Độn Ma Thần này.

Bằng không, cho dù có một trăm lá gan, chúng cũng không dám chạy về Hồng Hoang.

Phải biết rằng chúng là kẻ thù chung của toàn bộ chúng sinh Hồng Hoang, một khi bị phát hiện, tuyệt đối sẽ không có kết cục tốt đẹp. "Chư vị Đạo hữu, chúng ta mau chóng điều tra một phen về thế giới Hồng Hoang hiện nay đi." "Nhớ kỹ, không được tùy tiện phát tán khí tức.

Nếu bị Thiên Đạo phát giác, phân thân mà chúng ta hao hết tâm huyết hóa thành sẽ uổng phí." Một lão đạo mặc lục bào với vẻ mặt hiền hòa khẽ nói, sau đó liền lặng lẽ biến mất tại chỗ.

Đó chính là Dương Mi Lão Tổ, một trong số tàn dư Hỗn Độn Ma Thần, Ma Thần chấp chưởng pháp tắc không gian, danh tiếng của y đã vang xa khắp cả thế giới Hồng Hoang.

Mấy chục người có mặt, thấy Dương Mi Lão Tổ rời đi, thần sắc đều ngưng lại, sau đó khẽ gật đầu ra hiệu với nhau, cuối cùng cũng theo đó mà biến mất tại chỗ.

Chẳng mấy chốc, bầu trời trên cả đại địa liền vắng lặng không người.

Mấy chục người đều biến mất không tăm hơi, căn bản không tìm thấy bất kỳ dấu vết nào.

Tàn dư Hỗn Độn Ma Thần ở sâu trong Hỗn Độn có tu vi thấp nhất cũng ở tầng thứ Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Ngay cả khi phân thân giáng lâm, ít nhất cũng có tu vi Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Hồng Hoang hiện nay, ngay cả khi cộng tất cả những tồn tại Chuẩn Thánh hậu kỳ đỉnh cao lại, cũng không đếm hết trên hai bàn tay.

Do đó, mấy chục tôn tàn dư Hỗn Độn Ma Thần này, chỉ cần không cố ý để người khác phát hiện, căn bản không ai có thể phát giác.

Trong khoảng thời gian Thiên Đạo Hồng Hoang hỗn loạn, có mấy chục tôn tàn dư Hỗn Độn Ma Thần đã trở lại thế giới Hồng Hoang.

.....

Đại Càn Hoàng Thành, vô số khí cơ chấn động, gợi lên phong vân biến chuyển kinh người.

Bầu trời trăm ức vạn dặm đột nhiên hiện ra một luồng khí tức hỗn độn, lan tràn khắp chư thiên sâu thẳm như biển, đè nặng trong lòng mỗi người.

Luồng khí tức đó vô cùng khủng bố.

Chương 154

Nếu cảm nhận kỹ, có thể cảm thấy mỗi luồng khí tức trong đó đều như cơ hội diệt thế, mang lại cho người ta cảm giác hủy thiên diệt địa, như thể tận thế của thế giới đang giáng lâm.

Hoàng cung!

Hậu hoa viên.

Cây Tinh Thần Thụ cổ kính cao ngất trời, toàn bộ thân cây hiển nhiên đã lớn thêm một chút.

Trên tán cây, lác đác có thể thấy những chiếc lá thưa thớt, không còn vẻ sum suê như trước.

Đó là bởi vì, trong mấy trăm năm qua, dưới sự thôn phệ không ngừng của Lâm Dương, Tinh Thần Chi Lực mà Tinh Thần Thụ đã hấp thu mấy nguyên hội đều đã chảy vào trong cơ thể y.

Đặc biệt là tu vi của Lâm Dương bây giờ, ngay cả tốc độ Tinh Thần Thụ thôn phệ Tinh Thần Chi Lực cũng không theo kịp.

Lâm Dương đã thôn phệ một lượng lớn sức mạnh Tinh Thần, Tinh Thần Biến của y càng phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Trong Nhục Khiếu Vũ Trụ của Lâm Dương, mắt thường có thể thấy một luồng khí tức màu xám trôi nổi, mười hai vạn chín ngàn sáu trăm ám tinh không ngừng phát ra ánh sáng đỏ sẫm, thai nghén thứ lực lượng khủng khiếp đó, như thể trong giây tiếp theo sẽ bùng phát.

Sâu trong vũ trụ vô ngần, lại có một luồng sức mạnh thúc đẩy từng ám tinh đi về phía diệt vong. "Mấy trăm năm thôn phệ Tinh Thần Chi Lực đã đẩy mỗi ám tinh đến cực hạn.

Tu vi của ta cũng theo đó đột phá Chuẩn Thánh trung kỳ.

Đặc biệt là sức mạnh khủng khiếp mà từng ám tinh thai nghén, nếu bùng phát, ngay cả Chuẩn Thánh hậu kỳ cũng không thể ngăn cản." Ý thức Lâm Dương giáng lâm ở đây, cảm nhận sức mạnh còn lại trong mỗi ám tinh, ngay cả trong lòng y cũng cảm thấy một sự đáng sợ, đặc biệt là cảnh giới tiếp theo của Tinh Thần Biến, càng khiến y cảm thấy một sự dao động cổ quái.

Lâm Dương có một dự cảm, nếu mười hai vạn chín ngàn sáu trăm hằng tinh cùng lúc bùng phát trong chớp mắt, e rằng không chỉ một mảng Nhục Khiếu Vũ Trụ sẽ bị hủy diệt, mà ngay cả y cũng tuyệt đối không dễ chịu.

Không, đó cũng là chuyện không thể tránh khỏi.

Tinh Thần Biến một đường luôn đi kèm với hủy diệt và tân sinh.

Mỗi bước đi đều đi kèm với khảo nghiệm sinh tử.

Nếu không phải Lâm Dương từ Đại Đạo Tiểu Duyệt Độc Khí mà có được Tinh Thần Biến, sở hữu sự cảm ngộ thậm chí còn hơn cả người sáng tạo công pháp, y tuyệt đối không thể đi con đường như vậy.

Rất nhanh, ý thức Lâm Dương liền thoát khỏi Nhục Khiếu Vũ Trụ, Tinh Thần Biến đang vận chuyển trong khoảnh khắc co rút lại, ngừng thôn phệ Tinh Thần Chi Lực.

Đã bước vào Chuẩn Thánh trung kỳ, nhưng muốn bước vào Chuẩn Thánh hậu kỳ không phải chuyện một sớm một chiều.

Mười hai vạn chín ngàn sáu trăm ám tinh trong Nhục Khiếu Vũ Trụ nhìn như sắp hủy diệt, nhưng thực ra lại vô cùng kiên cố, cần một khoảng thời gian trầm tích mới có thể triệt để bùng phát, hình thành hắc động, cũng chính là cảnh giới tiếp theo.

Theo việc Lâm Dương thoát khỏi tu luyện, vô số sương mù hủy

diệt tràn ngập khắp Đại Càn Hoàng Thành cũng theo đó mà tan biến.

Lâm Dương mạnh mẽ mở đôi mắt, sâu trong mắt y có ánh sáng nguy hiểm màu đỏ sẫm lóe lên, trong khoảnh khắc, khiến người ta có cảm giác như một ác quỷ đầy hung khí. "Cảnh giới Hắc Động, thôn phệ vạn vật, do cảnh giới ám tinh hủy diệt mà thành.

Nhục Khiếu Vũ Trụ của ta bây giờ đã rộng lớn không biết chừng nào, thậm chí còn hơn một tiểu thiên thế giới.

Nếu bùng phát, hắc động hình thành sẽ khủng bố đến mức nào?" Ai cũng biết hắc động đáng sợ, nghiền nát vạn vật thế gian.

Nhưng nếu đặt trong thế giới Hồng Hoang, nó lại có vẻ hơi kém lực, dù sao các đại năng giả đỉnh cao của Hồng Hoang, tùy tiện một kích là có thể phá vỡ thời không.

Nhưng nếu một hắc động thậm chí còn lớn hơn một tiểu thiên thế giới xuất hiện, có lẽ Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hoặc Thiên Đạo Thánh Nhân cũng phải tránh xa ba tấc!

Sức mạnh nghiền nát bàng bạc đến vậy, sức mạnh ẩn chứa trong đó có thể thấy rõ. "Lách tách!" Lâm Dương đứng dậy, toàn thân xương cốt vang lên tiếng rắc rắc.

Tinh Thần Biến có hiệu quả rèn luyện nhục thân.

Lúc này, y không chỉ có tu vi đột phá, mà ngay cả lực lượng nhục thân cũng tăng vọt mấy chục lần.

Không hề khoa trương, chỉ bằng lực lượng nhục thân của Lâm Dương hiện tại, so với Tổ Vu của Vu Tộc, cũng không kém bao nhiêu, ít nhất có thể chính diện đối kháng. "Đinh!

Hệ thống thăng cấp hoàn thành, mời kiểm tra chi tiết." Mặt Lâm Dương đờ ra, trong khoảnh khắc y hiểu ra âm thanh đột ngột vang bên tai đến từ đâu. "Đại Đạo Tiểu Duyệt Độc Khí, có thể thăng cấp!" Rất

nhanh, Lâm Dương cũng hơi hiểu ra.

Từ lần cuối cùng quét mới tiểu thuyết cho đến nay đã gần ngàn năm rồi.

Vì bế quan, y hầu như đã quên mất, ít nhất là cả ngàn năm chưa từng đọc tiểu thuyết từ Đại Đạo Tiểu Duyệt Độc Khí.

Thảo nào y luôn cảm thấy thiếu thiếu cái gì đó.

Rất nhanh, một luồng tin tức liền xuất hiện trong đầu Lâm Dương.

Chương 155

Y cũng không biết Đại Đạo Tiểu Duyệt Độc Khí rốt cuộc là tồn tại như thế nào.

Với tu vi Chuẩn Thánh tầng thứ của Lâm Dương hiện tại, cũng không cảm giác được bất kỳ sinh tức nào, mà luồng tin tức đó cứ thế xuất hiện trong đầu y.

Vài hơi thở sau, vẻ mặt Lâm Dương có chút biến đổi, giữa lông mày càng khó che giấu được vẻ chấn động. "Ài, một lần thăng cấp Đại Đạo Tiểu Duyệt Độc Khí lại có những thay đổi trọng đại đến vậy, thật khó tưởng tượng." Trước đây, Đại Đạo Tiểu Duyệt Độc Khí đều quét mới tiểu thuyết ngẫu nhiên, thời gian không xác định, đôi khi vài năm, đôi khi lại cần đến mấy trăm năm.

Bây giờ Lâm Dương tuy tu vi đứng ở tầng thứ đỉnh cao của Hồng Hoang, nhưng y vẫn ôm ấp kỳ vọng lớn lao vào hệ thống, bởi vì mỗi lần đọc đều sẽ mang lại cơ duyên lớn cho y.

Hiện tại, sau khi Đại Đạo Tiểu Duyệt Độc Khí thăng cấp, cơ hội quét mới tiểu thuyết đã từ ngẫu nhiên trở thành mỗi một ngàn năm quét mới một lần.

Đồng thời, Đại Đạo Tiểu Duyệt Độc Khí cũng thêm một giao diện mới.

Trong giao diện này, mỗi trăm năm, có thể đọc lại những tiểu thuyết đã quét mới trước đó, tương tự như vậy cũng có thể ngẫu nhiên nhận được linh bảo và bất kỳ thứ gì khác trong thế giới tiểu thuyết đó. "Nếu Đại Đạo Tiểu Duyệt Độc Khí sớm thăng cấp một chút, có lẽ ta bây giờ đã bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên rồi." Lâm Dương hơi cười khổ, nhưng rất nhanh liền lắc đầu.

Làm người không thể quá tham lam.

Nếu không có Đại Đạo Tiểu Duyệt Độc Khí, làm sao y có thể từ một đệ tử Nhân tộc chưa bước vào Tiên đạo mà trưởng thành đến độ cao như bây giờ.

Thậm chí có khả năng, Lâm Dương ngay cả trọng thương lúc ban đầu cũng không chống đỡ nổi, bị lôi đình khổng lồ sau đó chém giết.

Làm sao có thể đi đến trình độ như bây giờ, lập nên Vô Thượng Thánh Đình, dẫn dắt toàn bộ Nhân tộc quật khởi.

Rất nhanh, Lâm Dương liền gạt bỏ những tạp niệm đó, chuyển sang suy nghĩ.

Hiện tại trong tay y còn một lần lựa chọn đọc lại tiểu thuyết đã xuất hiện trước đó, trong đó tác phẩm bạch kim tự nhiên là mục tiêu ưu tiên.

Trước đó, Đại Đạo Tiểu Duyệt Độc Khí cũng đã quét mới không ít tác phẩm bạch kim, ví dụ như lần đầu tiên Lâm Dương quét ra Tinh Thần Kỷ Nguyên, cũng như Võ Đạo Chi Mộ, hai tác phẩm cấp bạch kim này đều mang lại cho Lâm Dương lợi ích vô cùng lớn.

Đặc biệt là Tinh Thần Kỷ Nguyên.

Nếu không phải vì công pháp Tinh Thần Biến có được từ tác phẩm này, có lẽ Lâm Dương đã sớm chôn thây trong bụng lôi đình khổng lồ rồi.

Nhưng, xét về hiện tại thì những thứ tốt mà Tinh Thần Kỷ Nguyên có thể mang lại thực sự rất hạn chế.

Trong bộ tiểu thuyết đó, dù là Tiên Giới hay Thần Giới, hệ thống chiến đấu đều phổ biến thiên về thấp, xa xa không thể sánh ngang với Hồng Hoang.

Nếu không phải cuối cùng, nhân vật chính Tần Vũ của Tinh Thần Kỷ Nguyên ngẫu nhiên khám phá ra Tạo Hóa, khai sáng Tần Mông Vũ Trụ, và nhập vào Hồng Mông Kim Bảng, thì thế giới tiểu thuyết đó tuyệt đối không thể siêu thoát thế giới Hồng Hoang.

Vì vậy, ngoài công pháp Tinh Thần Biến ra, Lâm Dương khó có thể nhận được thứ gì tốt từ Tinh Thần Kỷ Nguyên.

Nếu có thể xuyên vào Hồng Mông Vũ Trụ, hoặc Lâm Mông Vũ Trụ, có lẽ y sẽ cảm thấy hứng thú hơn một chút.

Nhưng hiển nhiên, chỉ riêng Tinh Thần Kỷ Nguyên không hề đề cập đến chuyện hai vị chưởng khống giả Hồng Mông đó. "Xem ra, lựa chọn tốt nhất là Võ Đạo Chi Mộ." Lời Lâm Dương vừa dứt, trên một giao diện độc lập của hệ thống, lập tức hiện ra miêu tả về thế giới Võ Đạo Chi Mộ.

Thế giới Võ Đạo Chi Mộ thuộc tác phẩm bạch kim đỉnh cao, trong đó hệ thống sức mạnh rõ ràng vượt qua Hồng Hoang.

Nó kể về một thế giới vũ trụ Đại Đạo chân chính.

Trong thế giới đó, ngay cả tồn tại như Đạo Tổ Hồng Quân cũng không phải chí cường.

Các chí bảo công pháp, thiên địa linh trân, hay nhân vật trong đó, mỗi cái đều mạnh mẽ phi phàm.

Lâm Dương trước đây đã từ nhân vật chính Vũ Mục mà có được cảm ngộ không gian Đại Đạo của đối phương.

Sự cảm ngộ trực đạt cảnh giới Đại Đạo đó, hiện giờ y vẫn luôn chủ tu pháp tắc chi lực, mang lại cho y vô cùng nội hàm, khiến y vô địch cường thế trong cùng cảnh giới.

Ngoài ra, trong Võ Đạo Chi Mộ, tùy tiện có được một kiện chí bảo cũng rất hữu dụng cho Lâm Dương hiện tại.

Đặc biệt là trong thế giới tiểu thuyết đó, có một vật phẩm vô cùng quan trọng. "Vĩnh Hằng Chi Chu!

Nếu có thể có được một kiện Vĩnh Hằng chí bảo, trong khoảnh khắc liền có thể khiến chiến lực của ta sánh ngang với Đạo Tổ Hồng Quân." Ánh mắt Lâm Dương rực lửa.

Trong hậu kỳ Võ Đạo Chi Mộ, Vĩnh Hằng Chi Chu đã được nhân vật chính cường hóa đến mức nào.

Vĩnh Hằng Chi Chu ở đỉnh phong, một kích dễ dàng có thể nghiền nát một tôn Thánh Nhân.

Đương nhiên, Lâm Dương cũng chỉ mong chờ, chứ không dám cầu xa vời, không tin mình có thể có được vận may lớn như vậy, có thể đạt được chí bảo như thế.

Võ Đạo Chi Mộ Lâm Dương đã từng đọc trước đây, nhớ rõ từng chữ.

Lần này đọc lại, y càng dụng tâm hơn.

Chương 156

Lâm Dương ở kiếp trước rất thích đọc tiểu thuyết.

Khi khan hiếm sách, y cũng sẽ tìm những tác phẩm kinh điển để đọc, bởi y cho rằng mỗi lần đọc tiểu thuyết lại có những cảm ngộ và lý giải khác nhau, vĩnh viễn không biết tác giả có bao nhiêu thâm ý trong đó.

Vì vậy, lần thứ hai đọc lại Võ Đạo Chi Mộ, Lâm Dương vẫn đọc rất nghiêm túc, không bỏ qua bất kỳ một từ nào.

Có lẽ vì biết được tình tiết không định trước, lần này, Lâm Dương hoàn toàn dùng một tâm thái bình thường mà đối đãi.

Sau khi đọc xong, trong lòng y không còn sự nhiệt huyết dâng trào như trước.

Chỉ còn lại một sự lạnh nhạt, trong mắt càng tràn ngập ánh sáng trí tuệ vô biên. "Đinh, chúc mừng Túc chủ đọc xong Võ Đạo Chi Mộ, nhận được Tàn Khuyết Vĩnh Hằng Chi Chu." "Vĩnh Hằng Chi Chu!" Một danh từ xuất hiện, trong khoảnh khắc khiến nội tâm vốn không chút dao động của Lâm Dương nổi lên một tia xao động.

Ánh mắt y chợt dừng lại trên một chiếc thuyền nhỏ bằng đồng bị tàn phá cô độc trong không gian hệ thống.

Tâm thần vừa động, chiếc thuyền nhỏ bằng đồng đặt trong không gian hệ thống lập tức bị một trận ánh sáng bao phủ, trong khoảnh khắc hiện ra trong lòng bàn tay y.

Nhìn tạo hình chiếc thuyền cổ bằng đồng kia, nó khác biệt với bất kỳ thuyền cổ nào khác.

Trên thân thuyền, rõ ràng, từng cây cột sắt bằng đồng từ giữa thân

thuyền dựng lên, tổng cộng có chín cây.

Trong đó, cây ở giữa dài nhất, cao ngất sừng sững.

Tám cây còn lại đều giảm dần theo thứ tự, đặt trên thuyền cổ, như hình kim tự tháp.

Chín cột sắt bằng đồng đó, hiển nhiên, chính là cột buồm để treo buồm trên thuyền cổ. "Cổ đông!" Đồng tử Lâm Dương co giãn, mặt đầy khó tin nhìn chiếc phương chu tàn phá trong tay, không thể tưởng tượng nổi.

Điều đáng tiếc duy nhất là Vĩnh Hằng Phương Chu này, sự tàn phá của nó khiến người ta khó mà tin nổi.

Nhìn lá buồm lớn, có thể thấy từng lỗ hổng rõ ràng dày đặc phân bố khắp mọi khu vực của lá buồm.

Hiển nhiên, nó tàn phá không chịu nổi, chỗ nào cũng thủng.

Bất cứ lúc nào cũng có thể hóa thành tro bụi, không giữ được gió.

Nhìn từng cây cột buồm bằng đồng đó, có dấu vết đứt gãy, có một lượng lớn vết nứt xuất hiện trên đó.

Trên thân thuyền, cũng xuất hiện từng lỗ hổng.

Nhìn bằng mắt thường, chiếc thuyền cổ bằng đồng này chẳng khác nào một con thuyền rách nát, một con thuyền rách nát không có bất kỳ giá trị nào.

Nhưng, một chiếc thuyền nhỏ tàn phá tầm thường như vậy, ngay cả Lâm Dương Chuẩn Thánh trung kỳ cường đại cũng không thể thấu hiểu được huyền ảo trong đó.

Chỉ có những vết rỉ sét trên thuyền cổ, không phải rỉ sét bình thường, mà là dấu vết của năm tháng.

Hiển nhiên, chiếc thuyền cổ này đã lưu truyền qua năm tháng vô

cùng dài.

Một luồng khí tức vĩnh cổ phả vào mặt.

Chiếc thuyền nhỏ tàn phá, đặt trong mắt bất kỳ ai, có lẽ đều không thể khiến người ta hứng thú.

Nhưng trong mắt Lâm Dương, nó lại là chí bảo, chí bảo vượt xa tất cả bảo vật khác! "Vĩnh Hằng Phương Chu, tuy vẫn ở trạng thái nguyên thủy nhất, nhưng tiềm năng trưởng thành lại vượt xa tầng thứ tiên thiên chí bảo." Ánh mắt Lâm Dương rực lửa, nhìn chiếc thuyền nhỏ bằng đồng trong tay, "Hoàn thành hình thái Vĩnh Hằng Chi Chu thì còn xa vời, nhưng Tàn Khuyết Vĩnh Hằng Chi Chu này, nếu ta có thể tu phục, cũng sẽ có giá trị vô cùng to lớn." Vĩnh Hằng Chi Chu ẩn chứa Vĩnh Hằng Chi Lực, tràn đầy sự bất định.

Có thể thêm nhiều Vĩnh Hằng Đan Nguyên vào trong đó.

Tuy điểm này Lâm Dương khó có thể bổ sung đầy đủ ở Hồng Hoang, nhưng có một loại, lại có thể tìm được.

Đó là Hạch Tâm Vĩnh Hằng Chi Chu: Vĩnh Hằng Chi Linh.

Vĩnh Hằng Chi Linh được thai nghén từ Tạo Hóa Thanh Liên, thứ có thể tạo hóa vạn vật thế gian.

Trong Hồng Hoang có bóng dáng Tạo Hóa Thanh Liên, nếu đi tìm, chưa chắc không tìm được.

Còn về những Vĩnh Hằng Đan Nguyên khác, Lâm Dương hoàn toàn có thể có được từ việc mỗi trăm năm đọc lại thế giới Võ Đạo Chi Mộ.

Tuy cần dựa vào chút vận khí, nhưng ít nhất, y có hy vọng thu thập đủ. "Vừa hay, bây giờ tu vi đã đột phá, tiện thể đi Hồng Hoang du ngoạn một chuyến, biết đâu lại có thu hoạch bất ngờ." Lời Lâm Dương vừa dứt, y liền lật tay một cái, Vĩnh Hằng Chi Chu liền theo

đó chui vào Nhục Khiếu Vũ Trụ của y.

Sau khi Vĩnh Hằng Chi Chu tiến vào Nhục Khiếu Vũ Trụ của Lâm Dương, nó phát ra từng tia vi quang, vô thức bắt đầu thôn phệ sức mạnh hủy diệt tràn ngập khắp Nhục Khiếu Vũ Trụ. "Vĩnh Hằng Chi Chu, tuy thiếu Vĩnh Hằng Chi Linh, nhưng lúc này cũng là một tồn tại không kém gì cực phẩm tiên thiên linh bảo, có linh tính nhất định." Lâm Dương cười thầm trong lòng, không hề để ý đến việc Tàn Khuyết Vĩnh Hằng Chi Chu thôn phệ sức mạnh của Nhục Khiếu Vũ Trụ.

Chỉ bằng chiếc thuyền nhỏ này thôn phệ, cho dù mấy triệu năm, cũng không thể thôn phệ được một phần vạn sức mạnh của Nhục Khiếu Vũ Trụ.

Chương 157

Bởi vì, Nhục Khiếu Vũ Trụ của Lâm Dương bây giờ đã triệt để thuế biến thành đỉnh điểm của ám tinh.

Nếu luồng lực lượng kia bùng phát trong khoảnh khắc, tuyệt đối sẽ mạnh gấp trăm lần trở lên so với sức mạnh bùng phát khi Hồng Vân tự bạo. "Đã đến lúc xuất quan rồi!" Lâm Dương nhấc chân bước một cái, thân hình liền biến mất khỏi hậu hoa viên hoàng cung, trong khoảnh khắc xuất hiện tại tiền điện hoàng cung: Đại Càn Điện.

Đại Càn Điện, cũng là chính điện của toàn bộ Đại Càn Hoàng Cung, bình thường các cuộc triều nghị của Nhân tộc đều diễn ra ở đây.

Lâm Dương xuất hiện, ngồi trên long ỷ.

Tâm thần y vừa động, chiếc chuông đồng khổng lồ treo cao ở rìa cửa Đại Càn Điện lập tức vang lên. "Đông đông đông!" Tiếng chuông đồng trầm đục vang vọng, từng đợt sóng âm hữu hình tạo thành gợn sóng, truyền khắp toàn bộ Đại Càn Hoàng Thành.

Âm thanh hùng hậu cho thấy một sự vĩ đại hoành tráng. "Vút vút vút!" Cùng với tiếng chuông hùng hậu vang lên, từ bốn phương tám hướng Đại Càn Hoàng Thành, vô số đạo hồng quang quét đến.

Mỗi đạo hồng quang đều mang khí tức sâu thẳm khó che giấu, mỗi người đều là tồn tại có tu vi không tầm thường.

Gần mười vạn đạo hồng quang cùng lúc xé rách bầu trời, bay về phía Đại Càn Điện.

Dưới ánh sáng rực rỡ của mặt trời ban mai, chúng hiện ra với sắc màu ngũ quang thập sắc, chói mắt lấp lánh, thu hút sự chú ý của vô số

sinh linh.

Chẳng mấy chốc, vô số hồng quang trên trời đều lần lượt hạ xuống trước cổng Đại Càn Hoàng Cung.

Hoàng cung là nơi tôn quý nhất của toàn bộ Đại Càn Hoàng Triều, bất cứ ai cũng không dám trực tiếp bay lượn trong đó.

Bất kể tu vi cao thấp thế nào, đều sẽ hạ thân hình xuống và đi bộ.

Giáng lâm trước cổng Đại Càn Hoàng Cung, mỗi người đều đứng thẳng người, trên mặt mang theo vẻ trang nghiêm và kính sợ.

Họ chào hỏi nhau, sau đó cùng nhau đi vào sâu trong hoàng cung. ..... "Ngô đẳng bái kiến Ngô Hoàng, Ngô Hoàng Thánh thọ vô cương, uy nghi thiên hạ." Vô số ánh mắt nhìn về phía Lâm Dương đang ngồi trên cao đài, vẻ mặt cung kính, cúi sâu hành một lễ. "Chư khanh bình thân." Lâm Dương giơ tay hư đỡ, đỡ mọi người dậy, sau đó vẻ mặt trang nghiêm nói: "Trong thời gian Trẫm bế quan mấy trăm năm, có đại sự gì xảy ra không!?" Lời Lâm Dương vừa dứt, Phương Nguyên đứng thẳng ở bên trái liền bước lên một bước, cúi chào Lâm Dương: "Bẩm tấu Bệ hạ, mấy trăm năm qua Nhân tộc phát triển thuận lợi, các bộ càng ngày càng cường thịnh." "Nhưng, trong đó cũng có một số việc cần được Bệ hạ phê chuẩn, chỉ là sự việc không lớn, nên thần không dám quấy rầy Bệ hạ." Lâm Dương xua tay nói: "Kể đi." Nhìn thái độ của Phương Nguyên, y biết chuyện trong lời nói chỉ là không lớn không nhỏ.

Nếu thực sự có đại sự xảy ra, y không thể không được mời xuất quan.

Phương Nguyên cúi đầu, sau đó vẻ mặt nghiêm túc từ tốn nói: "Trong mấy trăm năm qua của Nhân tộc, dân số các bộ lạc đều đã vượt qua con số trăm triệu.

Ở những bộ lạc xa Đại Càn Hoàng Thành, cũng có không ít bộ lạc cường thịnh tụ tập lại, bắt đầu phỏng theo Đại Càn Hoàng Thành mà xây dựng thành trì." "Đối với việc này, thần cho rằng thực sự có thể thực hiện, và sắp xếp nhân lực để tiến hành bàn giao.

Chỉ là việc này liên quan đến sự chấn động khí vận của Đại Càn Hoàng Thành, nên cần được Bệ hạ phê chuẩn." Lâm Dương khẽ gật đầu, trong khoảnh khắc hiểu ý.

Hiện tại Nhân tộc đã phát triển đến trình độ này, cũng đã đến lúc bắt đầu từ hình thức bộ lạc nguyên thủy mà diễn biến thành quận thành.

Trước đây, y đã từng thảo luận với Phương Nguyên về việc này.

Chỉ là, tốc độ phát triển của Đại Càn Hoàng Triều quá nhanh, các bộ lạc xung quanh hiển nhiên có chút không theo kịp bước chân.

Vì vậy, việc này cũng đã bị gác lại.

Bây giờ xem ra, Nhân tộc trong mấy trăm năm phát triển, đã đạt đến trình độ đủ để lập quận thành rồi.

Có lẽ, điều này có liên quan đến việc Long tộc thần phục Đại Càn Hoàng Triều trước đó, khí vận đột ngột tăng trưởng, mới khiến toàn bộ Nhân tộc phát triển nhanh chóng. "Việc này, Trẫm đã chuẩn.

Nhưng các chức vụ của các bộ, cần Tả Tướng phải gánh vác nhiều hơn một chút." "Thần nên làm như vậy." Đối với những quỹ đạo phát triển đã định sẵn này, Lâm Dương không định nhúng tay vào, trực tiếp giao cho Phương Nguyên xử lý, cũng tin rằng đối phương có năng lực này. "Bệ hạ, thần cũng có việc bẩm tấu." Tả Tướng Phương Nguyên lùi lại, Hữu Phương thủ lĩnh Lưu Trầm Hương bước lên một bước, vẻ mặt nghiêm nghị. "Kể đi." "Từ sau khi thu phục Long tộc, dựa vào nội hàm của Long tộc, đại quân Nhân tộc ta đã tăng quân số

lên mười ức.

Trong đó, mỗi bộ đều có trăm doanh trại quân đội." "Ngoài ra, còn có một chi Bách Vạn Cấm Vệ Quân, chuyên trách phụ trách trật tự của toàn bộ Đại Càn Hoàng Triều, đều là tinh nhuệ trong quân." Lưu Trầm Hương hơi ngừng lại một chút, dường như nhìn thấy vẻ trầm tư của Lâm Dương. "Cứ tiếp tục đi." Sau khi được Lâm Dương chấp thuận, Lưu Trầm Hương lại một lần nữa mở lời, nhưng lần này vẻ mặt y càng thêm trang nghiêm. "Trong đó, đại quân trăm bộ, tu vi Chuẩn Thánh, tạm thời do một mình thần phụ trách.

Còn về Hàn Tín, Hiên Viên, các tướng quân đều có khả năng chiến đấu với Chuẩn Thánh." "Ngoài ra, tướng sĩ Đại La Kim Tiên có hơn ngàn người, Thái Ất Kim Tiên có vạn người, Kim Tiên có trăm vạn người.

Yêu cầu thấp nhất để gia nhập đại quân đã thay đổi thành cảnh giới Chân Tiên." "Trong đây là chế độ quân pháp của các bộ, kính xin Bệ hạ xem xét." Lưu Trầm Hương dâng lên một bản tấu chiết màu vàng, tự có người tiến lên nhận lấy, sau đó lại dâng lên tay Lâm Dương.

Lâm Dương mở ra xem xét, chỉ liếc nhìn vài cái, liền có khái niệm rõ ràng về đại quân Nhân tộc hiện nay.

Chương 158

"Tốt!

Đại Càn Hoàng Triều ngày càng cường thịnh, đều không thể thiếu sự chung sức của chư vị.

Ta tin rằng sau này Đại Càn Hoàng Triều sẽ trở nên cường đại hơn nữa, cần chư vị ở đây đồng tâm hiệp lực." "Ngô đẳng không dám!" Không ai dám tiếp lời Lâm Dương.

Vận thế của hoàng triều là như vậy, làm tốt việc trong phận sự thì thôi, làm không tốt sẽ phải chịu trách nhiệm.

So với trước, đế đạo uy nghiêm của Lâm Dương hiện tại rõ ràng mạnh mẽ hơn, điều này cũng liên quan đến việc tu vi của y tăng trưởng.

Lâm Dương đặt tấu chiết trong tay xuống, khẽ nói: "Trẫm muốn du lịch Hồng Hoang một chuyến, dài thì ngàn năm, ngắn thì trăm năm.

Trong thời gian đó, cần chư vị gánh vác nhiều hơn một chút." Lưu Trầm Hương nghe vậy, lập tức mở lời: "Bệ hạ muốn viễn du, có cần thần chuẩn bị đại quân không?" Lâm Dương khẽ xua tay: "Nơi ta muốn đến, quân đội không thể đi được.

Một mình ta là đủ rồi." "Tuân mệnh!" Đối với lời Lâm Dương, không ai phản bác, bởi vì chiến lực của Lâm Dương hiện tại siêu phàm, vượt xa bất kỳ ai.

Đặc biệt là trong thế giới Hồng Hoang này, tồn tại thực sự có thể làm đối thủ của Lâm Dương là rất ít ỏi.

Những người có năng lực đó, ít nhiều gì cũng sẽ phải e ngại Hoàng Đạo Khí Vận của Lâm Dương.

Hơn nữa, nếu xuất hiện một tồn tại mà Lâm Dương cũng không thể đối địch, thì dù có đem toàn bộ Nhân tộc ra, cũng chỉ là chịu chết, căn bản không có bất kỳ tác dụng nào. "Nếu không có việc gì, các ngươi lui xuống đi." Hiện tại toàn bộ Nhân tộc phát triển rất tốt, dưới sự thống trị của Đại Càn Hoàng Triều, vô số trật tự nghiêm minh được thiết lập, mọi việc đều đang vận hành một cách chậm rãi và có trật tự.

Hơn nữa có Phương Nguyên và những người khác ở đây, về cơ bản cũng sẽ không có chuyện gì không xử lý được. .....

Đại địa Hồng Hoang mênh mông, vô số khí lãng cuồn cuộn dâng trào.

Trời không biết cao bao nhiêu, đất không biết dày bao nhiêu, toàn bộ thế giới phả vào mặt một luồng khí tức hùng hậu vĩ đại.

Sinh linh trên đại địa Hồng Hoang đông đảo, nhân quả dây dưa không ngừng.

Mỗi thời mỗi khắc đều có sát phạt hiện ra.

Lâm Dương du lịch cũng không có mục đích rõ ràng, cũng không vội vã.

Trên đường y đã chứng kiến vô số cuộc chiến tranh sát phạt.

Nhưng, Lâm Dương căn bản không để ý, thậm chí ẩn giấu khí tức của mình, ngồi trên đằng vân, như hóa thành một đám mây nhàn tản trôi theo gió. "Kích hoạt Vĩnh Hằng Chi Chu cần Vĩnh Hằng Liên Tử ẩn chứa lực lượng tạo hóa.

Trong đó, Tứ Đại Liên Đài của Hồng Hoang tự nhiên không đủ để kích hoạt Vĩnh Hằng Chi Chu, cho nên cần tìm Tạo Hóa Thanh Liên đã từng rơi xuống Hồng Hoang năm xưa." Tất cả Tạo Hóa Thanh Liên trong Hồng Hoang đều là do những Hạt Sen Bản Nguyên của Thanh

Liên ẩn chứa sau khi Hỗn Độn Thanh Liên vỡ nát mà hóa thành.

Trước đó, nó từng xuất hiện trên Bất Chu Sơn, nhưng vì Thiên Đạo không dung nạp, nên đã bị Bàn Cổ Tam Thanh tìm thấy, và hóa thành ba kiện cực phẩm tiên thiên linh bảo.

Đó chính là những thứ đang lưu truyền ở Hồng Hoang: Ngó sen trắng, hoa sen, lá sen xanh.

Tam Thanh vốn dĩ là người một nhà.

Trong đó, ngó sen trắng hóa thành Thái Ất Phù Trần nằm trong tay Thái Thanh Lão Tử.

Hoa sen hóa thành Tam Bảo Ngọc Như Ý nằm trong tay Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Còn lá sen xanh thì hóa thành Thanh Bình Kiếm nằm trong tay Thông Thiên.

Ba món đều là cấp độ Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, đã có thể suy đoán, đóa Tạo Hóa Thanh Liên ban đầu kia hẳn là cấp độ Tiên Thiên Chí Bảo.

Nhưng, đóa Tạo Hóa Thanh Liên kia đã biến mất, nên Lâm Dương tự nhiên không thể nào có được nữa, nhưng Tạo Hóa Thanh Liên lại không chỉ có một đóa như vậy.

Hỗn Độn Thanh Liên, trong đài sen, mỗi lần đều sẽ sinh ra sáu hạt sen, trong đó sẽ có hai hạt ấp ủ lực lượng tạo hóa, bốn hạt còn lại mỗi hạt đều ẩn chứa một phần tư Bản Nguyên chi lực của Hỗn Độn Thanh Liên.

“Tương truyền, Bàn Cổ khai thiên tích địa, có ba khối hỗn độn toái phiến rơi xuống Hồng Hoang, rơi vào Đông Hải Hồng Hoang, trở thành Bồng Lai Doanh Châu Phương Trượng Tam Tọa Tiên Đảo ở hậu thế.” “Kiếp trước rất nhiều tiểu thuyết đều nói, trên Bồng Lai

Tam Đảo có Tạo Hóa Thanh Liên, chỉ không biết thật giả." Lâm Dương nội tâm thầm tư, nhưng bất luận có hay không, đều định đi một chuyến, không vì Tạo Hóa Thanh Liên, chỉ bằng danh tiếng của ba tòa tiên đảo hải ngoại, cũng định đến du ngoạn một phen.

Sau khi đã định chủ ý, Lâm Dương cũng không còn tâm tư phiêu bạt, nhưng cũng không trực tiếp tiến vào Tinh Thần Tháp thi triển khai tịch thời không toại đạo để đi đường, mà đoan tọa trên đằng vân, toàn tốc bay về phía Đông.

Thế giới Hồng Hoang vô cùng rộng lớn, tồn tại tu vi Chuẩn Thánh như Lâm Dương cũng không thể ngày ngày du ngoạn ngũ hồ tứ hải, chỉ riêng bằng thủ đoạn đằng vân, ngay cả Thánh Nhân cũng không thể làm được điều đó.

Hồng Hoang rộng lớn hoàn toàn không có biên giới, cũng căn bản không có ai từng đi đến biên giới Hồng Hoang, có lẽ Thánh Nhân chấp chưởng Thiên Đạo thì rõ, nhưng cũng không có ai nói ra.

Nhưng may mắn là Thánh Địa Nhân Tộc trước đây của Đại Càn Hoàng Triều vốn ở không xa Đông Hải, bộ lạc Mộc Dương nơi Lâm Dương từng ở cũng vốn dựa vào bờ Đông Hải, cũng không quá xa.

Một làn khói bụi, sương khói mịt mờ, ngàn dặm sóng khói, tiêu điều phai tàn.

Một đời một mộng, trong mộng ngoài mộng đều như khói sương, mang vẻ đẹp hư vô, sự mông lung như thơ, nỗi trù trướng như thơ, một loại kỳ vọng, và sự thanh khiết như hoa sen.

Giữa ngàn trùng núi non, một bóng người khoác nho sinh trường bào đặt chân lên đỉnh núi.

Chương 159

Khi hắn đặt chân đến đây, vô số mây mù xung quanh tự động tản ra, như có một lực lượng vô hình chấn tan toàn bộ sương mù thiên địa.

Người này không ai khác, chính là Lâm Dương đang đi về phía Đông, chỉ là, nơi này lại không thuộc phạm vi Đông Hải hay bờ Đông Hải.

Nơi này tên là Vũ Di Sơn, trong Hồng Hoang cũng thuộc hàng danh sơn đại xuyên, Tiên Thiên linh khí dũng mãnh bành trướng, trong Hồng Hoang cũng thuộc loại động thiên phúc địa không tồi.

Về phần Lâm Dương vì sao biết Vũ Di Sơn, là bởi vì phàm là danh sơn đại xuyên trong Hồng Hoang đều có danh hiệu riêng, khi đặt chân đến đây, trong lòng đều có cảm ứng.

"Vũ Di Sơn, ở đây sao." Lâm Dương khóe miệng hơi nhếch lên, lộ ra một nụ cười, nội tâm thầm đoán: "Chỉ không biết, Lạc Bảo Kim Tiền đã đại phóng dị sắc trong Phong Thần hậu thế có ở đây không." Bất luận có hay không, một khi Lâm Dương đã đến một nơi, tự nhiên phải hảo hảo khám phá một phen.

Giây tiếp theo, thân hình Lâm Dương đã biến mất trên đỉnh núi, xuất hiện giữa dãy núi hùng vĩ trùng điệp.

Vũ Di Sơn, với tư cách là danh sơn đại xuyên trong Hồng Hoang, tự nhiên hùng vĩ khí phái, từng dãy núi cao thấp trùng điệp nối tiếp nhau, mỗi dãy núi hùng vĩ không dưới ức vạn dặm, trong đó, dưới bất kỳ dãy núi nào cũng đều có linh mạch tồn tại.

Chính vô số linh mạch tồn tại đã khiến toàn bộ Vũ Di Sơn hiện ra trước mắt là một vùng tiên vụ mịt mờ.

Một làn khói bụi, sương khói mịt mờ, ngàn dặm sóng khói, tiêu điều phai tàn, quả đúng là như vậy.

Đặt chân lên Vũ Di Sơn, Lâm Dương liền phóng thần thức ra, cỏ cây trên trăm ức vạn dặm đại địa đều hiện rõ trong tâm trí hắn.

"Trong Vũ Di Sơn, ngược lại cũng có không ít Hồng Hoang Tán Tiên tồn tại nhỉ." Lâm Dương khẽ mỉm cười, cũng không đặc biệt để ý, những tiên sơn như vậy, thường thường đều có không ít tán tiên cư ngụ, những người này thường sẽ chọn một động thiên phúc địa làm đạo trường, tại đó thanh tu.

Những đại năng giả chân chính của Hồng Hoang, cơ bản đều sẽ lấy nơi mình sinh ra làm đạo trường, nếu linh khí không đủ, cũng sẽ thi triển thần thông, di chuyển linh mạch vào động phủ, hoàn toàn không cần thiết phải tìm kiếm những danh sơn đại xuyên kia.

Chẳng mấy chốc, Lâm Dương liền chậm rãi bước đi trong Vũ Di Sơn, toàn bộ Vũ Di Sơn vô cùng rộng lớn, hắn phải khám phá cả một ngày trời mới tiến vào khu vực trung tâm.

Vô cùng rộng lớn, cần biết rằng Lâm Dương bây giờ đã là cảnh giới Chuẩn Thánh Trung Kỳ, trong một hơi thở bay đi ức vạn dặm không phải là chuyện khó nói, chỉ từ điểm này thôi đã có thể thấy Vũ Di Sơn rộng lớn đến mức nào.

Thoáng chốc, mấy tháng thời gian trôi qua, Lâm Dương vẫn đang khám phá trong Vũ Di Sơn, trong khoảng thời gian này, hắn không hề kinh động bất kỳ tồn tại nào, dù sao Vũ Di Sơn, tuy có không ít tán tu, nhưng lại ngay cả Đại La Kim Tiên cũng không có.

Nếu Lâm Dương cố ý ẩn tàng, ngay cả Chuẩn Thánh cùng cảnh giới cũng khó có thể phát giác được sự tồn tại của hắn.

"Ồ!

Nơi này ngay cả thần thức của ta cũng không thể thâm nhập vào được, xem ra có dị trạng." Thân hình Lâm Dương đột nhiên dừng lại, trong mắt tinh quang đại chấn, giây tiếp theo, hắn lại biến mất tại chỗ cũ, trực tiếp xuất hiện tại nơi thần thức không thể xuyên thấu.

Nơi đó là một thung lũng u tĩnh, hai ngọn núi khổng lồ cách biệt, trong thung lũng cũng có linh khí ngút trời dũng hiện, một cảnh tượng tiên gia.

Nhưng, ánh mắt Lâm Dương lại không đặt vào thung lũng đó, mà đặt vào hai ngọn núi khổng lồ tạo thành một khe núi hẹp.

"Trong này có Tiên Thiên Trận Thế, thảo nào thần thức của ta không thể xuyên thấu nơi đây." Trong đôi mắt Lâm Dương phát ra những đốm sáng tinh thần lấp lánh, ánh mắt chiếu rọi nhưng không thể xuyên thấu những tầng núi trùng điệp.

"Tiên Thiên Trận Thế, nơi đây nhất định có Tiên Thiên Linh Vật xuất hiện, chỉ không biết có phải là Lạc Bảo Kim Tiền mà ta đang tìm hay không." Lâm Dương không chút do dự, bước chân đạp xuống, trong chớp mắt đã hạ xuống sườn núi, cách Lâm Dương vài thước lại có đạo vận trận văn phù động, chính là một Tiên Thiên Đại Trận, bao trùm toàn bộ ngọn núi.

Tiên Thiên Đại Trận, không phải do con người bố trí, mà là một loại trận pháp cùng sinh ra với Tiên Thiên Linh Vật, nó có thể cách tuyệt sự dò xét của thần thức, hình thành một thế trận tự nhiên, ngăn cản người khác tiến vào trong đó.

Chỉ là, Tiên Thiên Trận Thế lại không thể chống đỡ được sự tồn tại trên Đại La Kim Tiên, bởi vì Đại La Kim Tiên đã không đơn thuần chỉ dựa vào thần thức để dò xét nữa.

Thần thức dò xét, không chỉ có thể dò xét thiên địa, mà còn có thể tùy theo đó mà thôi diễn thiên cơ, minh bạch mọi sự vật.

Cũng vì thế mà phàm là Đại La Kim Tiên đều có Tiên Thiên chi vật bên mình, Hồng Hoang vô hạn rộng lớn, trong đó Tiên Thiên Linh Trân càng nhiều không đếm xuể, phàm là đi du lịch dựa vào cơ duyên đều có thể tìm thấy Tiên Thiên Linh Vật thuộc về mình.

Dù sao, phàm là người có thể thành Đại La Kim Tiên đều có phúc duyên nhất định, được Thiên Đạo ưu ái, khí vận liên miên không ngừng, là chân chính đắc đạo chân tiên.

"Để ta xem xem, trong Tiên Thiên Đại Trận rốt cuộc có Tiên Thiên Linh Vật nào đây." Lâm Dương không hề do dự thêm nữa, bước chân đạp xuống, quanh thân một luồng Huyền Hoàng kim quang chiếu rọi, trong chớp mắt liền xua tan những trận văn đang dao động phía trước, tiến vào trong đó.

"Hoa lạp lạp!" Vượt qua một màn sóng nước, xuất hiện trước mặt Lâm Dương là một vùng sương mù trắng xóa tinh khiết, sương mù có một loại lực lượng đặc biệt, khiến thần thức của hắn bị áp chế chỉ còn trong phạm vi trăm trượng.

Lâm Dương đối với trận pháp nhất đạo cũng không tinh thông, nên phương pháp hắn lựa chọn rất trực tiếp, đó là trực tiếp xông vào!

Sương mù có thể mê hoặc tâm thần con người, phong bế lục thức của tiên nhân, khiến người ta cảm thấy như đang tiến về phía trước, nhưng thực ra chỉ là quay vòng tại chỗ.

Nhưng, một tồn tại như Lâm Dương, sao có thể dễ dàng bị người khác mê muội lục thức!

Bước vào trung tâm sương mù, trong chớp mắt tâm thần hắn đã độn nhập thiên cơ, minh bạch tất cả, trong cõi vô hình tự có thiên cơ dẫn lối cho hắn tiến về phía trước.

Thời gian chậm rãi trôi đi, thoắt cái đã mấy tháng trôi qua.

Sương mù trắng xóa dũng mãnh bành trướng trong chớp mắt liền mở ra một khe hở khổng lồ, Lâm Dương toàn thân bao phủ một tầng Huyền Hoàng kim huy nhàn nhạt, từ đó bước ra, trong chớp mắt cảnh vật trước mắt liền trở nên quang đãng.

Phóng mắt nhìn ra xa, một vùng cỏ xanh tươi tốt, đập vào mắt là sinh cơ xanh biếc, cùng với Tiên Thiên linh khí dũng mãnh bành trướng không dứt.

Sau khi Lâm Dương bước vào không gian trận pháp này, ngay lập tức hắn ngửi thấy một mùi hương lạ xộc thẳng vào mũi, sau đó, tầm nhìn của hắn liền bị một cây cổ thụ to lớn, xanh biếc bao phủ ánh sáng tươi tốt thu hút.

"Táp táp!" Cổ thụ to lớn không gió mà khẽ lay động, cây cổ thụ cắm rễ sâu vào đại địa, có thể thấy thân cây cổ kính đã trải qua phong sương, trên thân cây cành lá không nhiều, toàn bộ đều là chồi non xanh biếc, mang lại cho người ta một cảm giác thưởng tâm duyệt mục.

Mắt Lâm Dương khẽ híp lại, đáy mắt hiện lên một tia kinh hỉ: "Hậu Thiên Linh Căn Đại Hồng Bào Thụ!

Thật là một niềm vui ngoài ý muốn a." Cây cổ thụ này tuy không phải Tiên Thiên Linh Căn, nhưng giá trị của nó lại chưa chắc đã kém hơn Tiên Thiên Linh Căn là bao.

Chương 160

Giá trị của Đại Hồng Bào Cổ Thụ chính là những chồi non trên cành, chính là một cây trà, tuy không thể so sánh với cây trà Tiên Thiên duy nhất trong Hồng Hoang là Ngộ Đạo Trà, nhưng về công hiệu lại có tác dụng tương tự.

Ít nhất, Lâm Dương ở kiếp trước vẫn luôn giữ thói quen uống trà, đối với trà đạo cũng có sự lý giải rất sâu sắc, danh tiếng của Đại Hồng Bào Vũ Di Sơn hắn từng nghe qua.

Chẳng mấy chốc, Lâm Dương liền rời mắt khỏi cây trà đó, phóng thần thức ra bao phủ phương viên ức vạn dặm.

Tiên Thiên Trận Thế được hình thành tự nhiên, tự nhiên không thể là Hậu Thiên Linh Bảo, ít nhất cũng cần có Tiên Thiên Linh Bảo làm trận nhãn, nếu không căn bản không thể hình thành loại trận thế này.

Cây trà Đại Hồng Bào, chỉ là Hậu Thiên Linh Căn, chưa bước vào hàng Tiên Thiên, nên hiển nhiên, trong này còn có Tiên Thiên Linh Vật khác tồn tại.

Trong chớp mắt, thần thức Lâm Dương liền dò xét khắp toàn bộ không gian này một lượt, nhưng lại không phát hiện bất kỳ dị trạng nào, "Xem ra, món Tiên Thiên Linh Vật này không đơn giản, có thể ẩn giấu khí tức, lẽ nào có liên quan đến thiên cơ." Trong Hồng Hoang, Tiên Thiên Linh Bảo có liên quan đến thiên cơ cũng không ít, nổi tiếng nhất không nghi ngờ gì chính là Hà Đồ Lạc Thư trong tay Yêu Đế Đế Tuấn.

Nếu là linh bảo như vậy, việc Lâm Dương không cảm nhận được sự tồn tại của đối phương cũng không có gì kỳ lạ, nhưng, muốn tìm món linh bảo này, cũng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

“Tìm.” Chỉ không đầy nửa ngày, Lâm Dương liền tìm thấy món Tiên Thiên Linh Bảo mà hắn đã khổ sở tìm kiếm trong một hang núi.

Trong hang núi được kim quang chiếu rọi, có một vật lơ lửng giữa không trung, vật này có hình tròn lỗ vuông như đồng tiền, hai bên trái phải có cánh bay, trên đó ẩn hiện Thiên Đạo Minh Văn.

Lâm Dương đặt ánh mắt lên hai Thiên Đạo Minh Văn ở mặt chính diện, tuy không nhận ra, nhưng khi ánh mắt hắn dừng lại trên đó, lại có thể lĩnh hội được ý nghĩa của nó.

“Lạc Bảo! ” Lâm Dương khóe miệng hơi nhếch lên, lộ ra một nụ cười, “Có được cũng không phí công chút nào.” Lâm Dương đến Vũ Di Sơn chính là vì Lạc Bảo Kim Tiền, chỉ là hắn không ngờ vận may của mình lại tốt đến vậy, thật sự đã tìm thấy nó.

Lạc Bảo Kim Tiền, Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, hình dáng ngoài vuông trong tròn hàm ý vũ trụ vuông tròn, có thể làm rụng bất kỳ bảo vật nào dưới Tiên Thiên Chí Bảo, cũng có thể diễn hóa thiên đạo huyền cơ, trong Phong Thần hậu thế đã đại phóng dị sắc, Nhiên Đăng Đạo Nhân cũng chính là nhờ uy lực của Lạc Bảo Kim Tiền.

Trong Phong Thần đã xoay chuyển càn khôn, làm rụng hai mươi bốn viên Định Hải Thần Châu của Triệu Công Minh Tiệt Giáo, cũng chính vì thế, sau khi Nhiên Đăng thoát Huyền nhập Phật ở hậu thế, mới có thể nhờ Định Hải Thần Châu khai tịch hai mươi bốn tiểu thế giới chư thiên, trở thành vị Phật của Tây Phương Phật Giáo.

Lâm Dương không chút do dự, đưa tay nắm lấy, một lực lượng bành trướng trong chớp mắt liền nắm lấy Lạc Bảo Kim Tiền đang lơ lửng giữa không trung vào lòng bàn tay.

“Ong ong!” Linh bảo có linh, tự nhiên sẽ không dễ dàng bị khống chế, nhưng, Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo vô chủ vật thì lực phản kháng cũng rất hạn chế.

Ban đầu Lâm Dương chỉ là Đại La Kim Tiên, đã có thể thu phục Hậu Thiên Chí Bảo Hồng Mông Công Đức Lượng Thiên Xích, bây giờ tu vi Chuẩn Thánh Trung Kỳ, việc cầm giữ Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo tự nhiên là điều dễ dàng.

"Rơi vào tay ta, đừng phí sức vô ích mà phản kháng nữa." Lâm Dương lạnh lùng cười một tiếng, thần niệm như thủy triều sâu thẳm dũng mãnh tràn vào trong Lạc Bảo Kim Tiền.

"Hoa lạp lạp!" Trong chớp mắt, Lạc Bảo Kim Tiền đại phóng quang hoa, bảo quang tứ tán tràn ngập khắp hang núi, thoáng chốc mấy chục hơi thở, bảo quang mới từ từ hạ xuống.

Cùng lúc đó, Lâm Dương cũng theo đó mở mắt, hứng thú đánh giá đồng tiền nhỏ nhắn đang lơ lửng trong lòng bàn tay.

Sau khi Lạc Bảo Kim Tiền được luyện hóa, đạo vận quang hoa vốn có đã giảm đi rất nhiều, chỉ bằng mắt thường căn bản không thể nhìn ra dị trạng.

"Thì ra, trong Lạc Bảo Kim Tiền ẩn chứa một đạo Vận Mệnh Pháp Tắc, thảo nào có thể làm rụng linh bảo trong tay người khác." "Thay vì nói là làm rụng, chi bằng nói là trực tiếp chém đứt lực lượng tâm thần liên kết giữa linh bảo và chủ nhân, khiến nó trở thành vật vô chủ, và loại sử dụng này cũng không có bất kỳ hạn chế nào." Lâm Dương luyện hóa Lạc Bảo Kim Tiền chi hậu, tự nhiên cũng nắm được phương pháp sử dụng.

Lạc Bảo Kim Tiền tự nhiên rất cường hãn, phàm là luyện hóa, liền có thể làm rụng Tiên Thiên Linh Bảo dưới Tiên Thiên Chí Bảo, không sai, chính là Tiên Thiên Linh Bảo, Hậu Thiên Linh Bảo không thể làm rụng, và việc sử dụng cũng không phải không có hạn chế.

Việc sử dụng Lạc Bảo Kim Tiền, chỉ có thể dùng đối với tồn tại có tu vi cao hơn một tầng, nếu tu vi vượt quá quá nhiều thì cũng không

thể sử dụng thành công.

Và, điểm quan trọng nhất trong đó chính là khí vận.

Khí vận, khó mà đoán biết được, chỉ những tồn tại trên Đại La Kim Tiên mới có thể nắm bắt quỹ tích.

Khí vận mạnh yếu liền đại biểu cho vận mệnh của một tồn tại, giống như Lâm Dương, có khí vận của Đại Càn Hoàng Triều, nếu dùng Hoàng Đạo Khí Vận hiển hóa vào chiến đấu, liền có thể khiến hắn có lực chiến đấu vượt trên đỉnh phong Chuẩn Thánh, có thể phân cao thấp với Thanh Long.

Tổn thất khí vận, đối với bản thân ảnh hưởng vô cùng lớn, theo dõi những người sử dụng Lạc Bảo Kim Tiền trong hậu thế, đều có kết cục thân tử đạo tiêu.

Lại ví dụ như Lục Áp Đạo Nhân, rõ ràng trong tay có Đinh Đầu Thất Tiễn Thư, nhưng lại để Khương Tử Nha kết thảo doanh đối Triệu Công Minh thi triển chú thuật.

Vì sao!

Không phải vì Lục Áp sợ khí vận của mình bị tổn thất sao, việc hại người không lợi mình làm nhiều, khí vận sẽ bị tổn thất, cuối cùng đại kiếp giáng lâm, không thể tránh khỏi rơi vào kết cục tan thành tro bụi.

"Ta có Hoàng Đạo Khí Vận của Đại Càn Hoàng Triều trong tay, nhưng cũng không thể dùng loạn, một chút bất cẩn thôi cũng có thể làm tổn thất toàn bộ khí vận của Đại Càn Hoàng Triều." Lâm Dương vui vẻ cất Lạc Bảo Kim Tiền vào túi, bất luận thế nào, Lạc Bảo Kim Tiền có công dụng lớn, sau này chỉ cần cẩn thận sử dụng, kỳ thực vấn đề cũng sẽ không quá lớn.

Dù sao, bây giờ khí vận của Đại Càn Hoàng Triều đang ngày càng

thăng tiến, tổn thất một chút cũng nhanh chóng có thể hồi phục, chỉ cần không đi tìm chết làm rụng linh bảo trong tay những tồn tại như Đế Tuấn hay Thánh Nhân, sẽ không có vấn đề gì quá lớn.

Dù sao, bất luận những người có khí vận bàng bạc như Đế Tuấn hay tồn tại Thánh Nhân, đều là những kẻ có đại khí vận dưới Thiên Đạo, nếu dùng Lạc Bảo Kim Tiền đối phó, khí vận của bản thân cũng sẽ bị tổn thất.

Chẳng mấy chốc, Lâm Dương liền rời khỏi nơi đây, đồng thời cũng không quên cây trà Đại Hồng Bào Hậu Thiên Linh Căn kia, dù sao, đồ tốt đáng yêu thích, đặc biệt là cây ở cấp độ Hậu Thiên Linh Căn, lại càng phi phàm.

Ngồi trên đằng vân, trước mặt đặt một chén trà, trên ấm trà bằng bạch ngọc tỏa ra hơi nóng nghi ngút, Lâm Dương vẻ mặt thảnh thơi nửa nằm trên tầng mây mềm mại, thỉnh thoảng nhấm nháp trà, ngắm nhìn phong cảnh Hồng Hoang đại địa phía xa.

Thật sự có cảm giác tiêu sái nhân gian đến vậy.

"Hương vị trà cấp bậc Hậu Thiên Linh Căn quả nhiên là tuyệt phẩm, nếu lưu truyền đến hậu thế, e rằng còn quý hơn cả vàng." Lâm Dương phát ra lời tán thán, chẳng mấy chốc liền vỗ vỗ đầu, "Nhầm miệng rồi, thứ này làm sao có thể dùng vàng để sánh bằng được." Không cần nói vàng, ngay cả linh dược linh bảo cũng không thể sánh bằng, huống hồ, cây Đại Hồng Bào cổ thụ kia ở hậu thế, dường như cũng không thể dùng vàng để sánh bằng, nó hoàn toàn là hữu giá vô thị!

Cần biết rằng đó là niềm ao ước cả đời của mỗi người yêu trà.

Chẳng mấy chốc, Lâm Dương liền chuyển ánh mắt từ vùng núi hoang dã, nhìn về phía xa, nhìn về phía đường bờ biển xanh thẳm kia.

Chương 161

Ánh mắt nhìn tới một màu xanh biếc, không có bất kỳ tạp chất nào, trời xanh mây trắng, tràn ngập một vẻ đẹp.

"Đông Hải, cuối cùng cũng đến rồi." Lâm Dương vươn vai, khẽ duỗi người, cả người đều trở nên phấn chấn hơn.

Quần đảo Đông Hải Hồng Hoang, từ trước đến nay đều là nơi tập trung phần lớn tán tiên Hồng Hoang, bởi vì ở quần đảo Đông Hải, mới thật sự có ý nghĩa là tránh xa trần thế ồn ào, ngay cả khi Hồng Hoang xảy ra đại kiếp, cũng khó có thể lan đến những nơi xa xôi như vậy.

Chỉ khi Hồng Hoang Lượng Kiếp giáng lâm, mới có thể lan đến toàn bộ Hồng Hoang đại địa, và hải ngoại cũng đã trở thành nơi mà những tán tiên chỉ cầu tu tiên thích cư ngụ nhất.

Lâm Dương đứng sừng sững trên đẳng vân, trong chớp mắt tâm thần đã độn nhập Thiên Cơ, truy tìm Bồng Lai Tam Đảo đang tồn tại trong cõi vô hình giữa Đông Hải rộng lớn.

Đông Hải rộng lớn vô biên, nếu Lâm Dương tìm kiếm không mục đích, thì vài trăm năm cũng chưa chắc đã tìm được, nhưng bây giờ vị trí của Bồng Lai Tam Đảo đã không còn là bí mật nữa.

Vài trăm vạn năm trước, Bồng Lai Đảo đã lần đầu tiên bị Đông Vương Công tìm thấy, và trở thành lãnh địa đạo thống của Tử Châu Phủ, sau đó Đông Vương Công tuy đã vẫn lạc, nhưng Bồng Lai Tam Đảo lại không ẩn tàng trong thế giới Hồng Hoang nữa, trở thành nơi tập trung lớn nhất của vô số tán tiên Hồng Hoang.

Khi tâm thần Lâm Dương thôi diễn thiên cơ, liền lập tức minh bạch vị trí của Bồng Lai Tam Đảo.

Lâm Dương đột nhiên mở mắt, nhìn về một vùng biển xa xăm không thể phân biệt phương hướng, đang lấp lánh tinh mang, "Tìm thấy rồi, ở hướng này." Lâm Dương khẽ thì thầm một câu, sau đó liền cưỡi đằng vân toàn tốc bay đi.

Thoáng chốc, mấy tháng thời gian trôi qua, trên bầu trời Lâm Dương dừng lại động tác, lông mày cau chặt, "Xem ra, chỉ bằng cách bay thôi thì muốn đến Bồng Lai Tam Đảo cần phải mất thêm một ít thời gian nữa." Lâm Dương khẽ lắc đầu, đại hải không giống Hồng Hoang đại địa, mỗi khắc phong cảnh đều biến chuyển, tuy phong cảnh hải vực cũng khá đẹp, nhưng một khi bất biến, dù đẹp đến mấy cũng sẽ cảm thấy tẻ nhạt.

"Hoa lạp!" "Ca sát!" Lâm Dương khẽ giơ nắm đấm, đột nhiên đấm mạnh vào hư không phía trước, một vết nứt không gian đen kịt dài vài trượng xuất hiện trước mặt hắn.

Vết nứt không gian xuất hiện, đồng thời phát ra uy lực vô cùng, quét sạch mấy trăm vạn dặm hải vực, trong toàn bộ hải vực gió mây cuộn trào, vô số sinh linh dưới đáy biển sợ hãi run rẩy, không ngừng giãy dụa, đáng tiếc, uy thế kia tràn ngập mấy trăm dặm hải vực căn bản không thể tránh thoát.

Lâm Dương cũng không để ý đến động tĩnh tạo ra, hắn cố ý khống chế, nếu toàn lực thi triển, với sự lĩnh ngộ pháp tắc không gian của hắn hiện tại, dễ dàng một cú đấm có thể phá vỡ ức vạn dặm không gian, trong thời gian ngắn đừng nói đến việc khôi phục.

"Hoa lạp lạp!" Quanh thân lóe lên vô cùng Huyền Hoàng kim quang, Lâm Dương trong chớp mắt liền chen thân vào vết nứt không gian, khí tức của hắn cũng theo đó biến mất tại chỗ cũ.

Sau khi Lâm Dương biến mất, vết nứt không gian bị phá vỡ kia mới từ từ dung hợp lại.

Nửa khắc sau, hải vực trước đó bị uy thế của Lâm Dương bao phủ, vẫn không có bất kỳ sinh linh nào dám ló đầu ra, thật sự đã bị uy thế kia hù dọa rồi.

Một nơi nào đó ở Đông Hải, vô số tiên vụ mịt mờ, bao phủ cả một vùng thiên địa, ba tòa đảo liên tiếp nhau như ẩn như hiện trên bờ biển.

Đó chính là Bồng Lai, Doanh Châu, Phương Trượng Tam Tọa Đảo Tự, ba tòa đảo này được sinh ra tại nơi Bàn Cổ khai thiên tích địa, từ ba khối Hỗn Độn toái phiến khổng lồ rơi xuống từ Hỗn Độn mà thành, cùng với việc hiển hiện trong thế giới Hồng Hoang, bây giờ đã trở thành nơi mà vô số tán tiên Hồng Hoang đổ xô đến.

Trong rừng núi, cây cổ thụ cao vút trời, đá núi sừng sững, chim chóc hót líu lo, sóc chuột nhảy nhót vui vẻ giữa các cây.

Con đường nhỏ sâu hun hút trong rừng dẫn đến ngôi cổ tự giữa rừng, ở phía xa, mây mù mờ ảo, tháp chuông sừng sững, điện vũ san sát, ẩn hiện như cảnh tiên nhân gian.

Bồng Lai Tam Đảo do Hỗn Độn toái phiến hóa thành, mức độ linh khí nồng đậm tự nhiên không cần nói nhiều, dưới sự nuốt thổ của vô số tán tiên Hồng Hoang, vẫn vô cùng nồng đậm, gần như hóa thành thể lỏng.

"Oanh long long!" Đột nhiên, trên Bồng Lai Doanh Châu Phương Trượng Tam Tọa Tiên Đảo, gió mây cuộn trào, tiên vụ bàng bạc chấn động, trên đỉnh trời càng ngưng tụ từng đám mây đen, cuồng phong thổi quét, đại địa chấn động.

Trong khoảnh khắc, vô số đạo khí cơ dũng động, muốn tìm hiểu động tĩnh không rõ kia rốt cuộc là do đâu.

Nhưng, sau khi dò xét một vòng, lại không có thu hoạch nào, và, cùng với việc động loạn dừng lại, vô số đạo khí tức cũng từ từ tản đi,

chỉ có vài đạo khí tức cường đại đang cẩn thận dò xét.

Trên đảo Bồng Lai, một cung điện được xây bằng bạch ngọc thạch, cung điện hùng vĩ có từng trận quang hoa như ẩn như hiện, đạo vận mờ ảo giản dị dũng động một phương.

Trong đại điện, một nam tử thân mặc thanh sắc đạo bào, lông mày nhíu chặt, vẻ mặt đầy lo lắng nhìn về phía chân trời.

"Không gian động loạn, rốt cuộc là chuyện gì." Bồng Lai Đạo Chủ vẻ mặt đầy ngưng trọng, nhưng thần thức quay vòng mấy lượt cũng không có bất kỳ thu hoạch nào, cuối cùng chỉ có thể bỏ qua.

"Mấy trăm năm trước, Nguyên Thần bị Hồng Vân làm thương tổn, bây giờ vẫn chưa hồi phục, hy vọng sẽ không có chuyện gì không tốt xảy ra." Bồng Lai Đạo Chủ, chính là một trong những người đã tham gia tranh đoạt Hồng Mông Tử Khí trên người Hồng Vân mấy trăm năm trước, đáng tiếc, trong chiến đấu không cẩn thận, bị Hồng Vân tự hủy linh bảo làm bị thương, cho đến nay vẫn chưa hồi phục.

Sau khi Bồng Lai Đạo Chủ nói xong câu đó, liền một lần nữa chìm vào tu hành.

Đảo Bồng Lai, một ngọn núi vô danh, ngọn núi này so với những nơi khác có vẻ hoang vu hơn một chút, Tiên Thiên linh khí cũng không sung túc, nên cũng không có tán tiên nào đến đó lập động phủ nữa.

Trên ngọn núi nhỏ đó, một thanh niên thân mặc nho phục trường bào, đang lặng lẽ đứng trên đỉnh, vẻ mặt đầy hứng thú nhìn mọi thứ trước mắt.

"Một Chuẩn Thánh Sơ Kỳ, ba Đại La Kim Tiên, Thái Ất Kim Tiên thì càng không đếm xuể." "Thế lực tán tiên hải ngoại thật sự mạnh mẽ nhỉ." Tán tiên Hồng Hoang, tuy không tham gia vào tranh giành quyền lực giữa Vu Yêu và các vương tộc Hồng Hoang, nhưng lại có

một thế lực không nhỏ, chỉ là lực ngưng tụ lỏng lẻo, căn bản không thể hình thành thế lực, cộng thêm bản tính của tán tiên là theo đuổi đại đạo, không thích tranh đấu, bình thường cũng ít tranh giành.

Nhưng, điều đó cũng không có nghĩa là tán tiên Hồng Hoang yếu kém.

Chúng sinh Hồng Hoang ức ức vạn triệu, nhiều như lông trâu, như sao trời, trong đó không thiếu những cường giả không thuộc Vu Yêu hai tộc tồn tại, như Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân Lão Tổ trước đây, cùng với một số Tiên Thiên sinh linh, những người này cũng không yếu.

Chỉ là, hành vi của những người này lỏng lẻo, nên không bị hai tộc Vu Yêu để mắt tới mà thôi, giống như Hồng Vân Lão Tổ gặp nạn, trừ Trấn Nguyên Tử ra, còn có ai ra tay giúp đỡ đâu, mà còn có nhiều kẻ ném đá giếng nữa.

"Thôi, nhiều tán tu như vậy, Bồng Lai Tam Đảo, e rằng sẽ không còn đồ tốt gì nữa." Lâm Dương hơi nhíu mày, nhưng rồi liền giãn ra, "Thôi kệ, dù sao cũng là danh tiên đảo, nói không chừng còn có thu hoạch bất ngờ cũng không chừng." Nói tuy là vậy, nhưng Lâm Dương lại không đặt hy vọng vào chuyến đi này.

Tán tiên Hồng Hoang, nổi tiếng là nghèo, phàm là có bảo vật cơ bản đều đào sâu ba tấc đất, căn bản không sẽ để lại gì cho người đến sau.

Trên đảo Bồng Lai có ít nhất hàng vạn tán tiên, tu vi không đồng đều, cơ bản những tài nguyên có thể tìm thấy đều đã bị phân chia sạch sẽ, những thứ còn lại, Lâm Dương chỉ e rằng không thèm nhìn tới.

Cùng với một trận gió nhẹ thổi qua, thân hình Lâm Dương trong chớp mắt biến mất tại chỗ cũ, lá cây cổ thụ to lớn "táp táp" reo vang.

Vô số tu sĩ tấp nập đi lại trên đường phố, Bồng Lai Tam Đảo, gần như là nơi tập trung tán tiên lớn nhất toàn bộ Đông Hải, người đông, chợ búa cũng tồn tại, cung cấp nhu cầu giao dịch cho tán tu.

Chương 162

Lâm Dương đi lại ở đây, nhìn vô số tu sĩ ra vào, khí tức ẩn giấu trong đám đông cũng không hề nổi bật, không có gì khác biệt so với những người khác.

Cùng lúc đó, Lâm Dương cũng cơ bản đã tìm hiểu được một số thông tin cơ bản về Bồng Lai Tam Đảo.

Bồng Lai Tam Đảo với tư cách là nơi tập trung tán tiên lớn nhất quần đảo Đông Hải, kẻ thống trị chính là Bồng Lai Đạo Chủ, tu vi vừa mới đạt Chuẩn Thánh Sơ Kỳ.

Toàn bộ trật tự của Bồng Lai Tam Đảo cũng do hắn thiết lập, trong đó có Bồng Lai Phường Thị, không thể không nói, Bồng Lai Đạo Chủ cũng được coi là một nhân tài.

"Bồng Lai Tam Đảo với tư cách là nơi tập trung tán tu, giá trị của nó không thể đo lường." Với tư cách là một Đế Hoàng, Lâm Dương nhìn nhận sự vật thường không đơn giản như bề ngoài, sự tồn tại của phường thị có giá trị lợi ích vô cùng lớn, nếu có thể thay đổi một chút, thậm chí có thể cung cấp vô tận nội hàm cho Đại Càn Hoàng Triều.

Hiện nay Đại Càn Hoàng Triều, chỉ bằng nội hàm tự cung tự cấp, sự phát triển đã rơi vào bình cảnh, tuy Nhân Tộc vẫn có rất nhiều thiên tài kỳ tài giáng lâm, nhưng đối với một Thánh Đình chân chính trưởng thành, vẫn không đủ.

Trong chớp mắt, thân hình Lâm Dương biến mất khỏi phường thị, xuất hiện tại một nơi hoang vu không người.

Nơi này không phải khu vực trung tâm đảo Bồng Lai, mà gần rìa, linh khí cũng không sung túc, tự nhiên cũng hiển thị ra hoang vắng không người.

Lâm Dương sắc mặt có chút kỳ dị nhìn về phía hư không trước mắt, khẽ thì thầm: "Sóng nước do thông đạo không gian sản sinh, lẽ nào đó là Nội Thiên Địa mà Bồng Lai Đạo Chủ đã khai tịch trên đảo Bồng Lai." Nội Thiên Địa, là một không gian được khai tịch từ linh mạch đại địa, trong Tế Thiên Đài của Đại Càn Hoàng Triều cũng ẩn chứa một Nội Thiên Địa.

Trong đó một số đại năng giả, cũng sẽ khai tịch Nội Thiên Địa trong đạo trường của mình, làm động thiên phúc địa, nên, khi Nội Thiên Địa xuất hiện trên đảo Bồng Lai, Lâm Dương ngay lập tức nghĩ đến kẻ thống trị Bồng Lai Tam Đảo, Bồng Lai Đạo Chủ.

Chẳng mấy chốc, Lâm Dương liền gạt bỏ ý nghĩ đó.

Thảng hoặc Bồng Lai Đạo Chủ muốn khai tịch Nội Thiên Địa, tuyệt đối sẽ không chạy đến một nơi hoang vu không người như vậy, mà sẽ chọn đạo trường của mình, bởi vì, Nội Thiên Địa xuất hiện trước mắt Lâm Dương, lại không có bất kỳ trận pháp che giấu nào, giống như một căn phòng không có cửa chính vậy.

Xuất hiện ở loại nơi hoang vu không người này, lại có thể là nơi của Bồng Lai Đạo Chủ sao, tuy một Nội Thiên Địa rất ẩn mật, nếu không phải vì Lâm Dương đối với pháp tắc không gian lĩnh ngộ cao, Chuẩn Thánh Hậu Kỳ cũng không thể phát giác ở nơi xa như vậy.

"Vào xem thử!" Lâm Dương không chút do dự, với tu vi thực lực của hắn, hoàn toàn không cần lo lắng có nơi nào có thể uy hiếp hắn.

"Hoa lạp lạp!" Một vầng sáng trắng xuyên thấu bị Lâm Dương đánh vào không gian phía trước, trong chớp mắt toàn bộ không gian đều bùng phát ra một đạo sóng nước, Lâm Dương cũng theo đó chen thân vào trong.

Sóng nước như những gợn sóng lan tỏa, sau đó mấy hơi thở liền biến mất không dấu vết, toàn bộ không gian không nhìn ra chút dị

thường nào.

Linh khí thiên địa dũng động, dưới ánh hào quang tràn ngập, một hồ nước khổng lồ phát ra vầng sáng nhàn nhạt, vô số linh dược được trồng khắp đại địa.

Trong không gian từng đạo sóng nước lan tỏa, thân ảnh Lâm Dương đột ngột xuất hiện trong một thế giới.

"Cổ đông!" Lâm Dương xuất hiện trong một Nội Thiên Địa, trong chớp mắt cả người hắn đều rơi vào trạng thái ngây dại, cổ họng không ngừng nuốt nước bọt.

Trước mắt, một vùng thiên địa rộng lớn, ở trung tâm nhất có một hồ nước mênh mông, trong hồ nước trong xanh nhìn thấy đáy, nước hồ ức vạn dặm gợn sóng lăn tăn.

Bốn phía mọc đầy các loại linh dược Hậu Thiên Linh Căn, trong đó phần lớn linh dược đều sắp trưởng thành cấp độ Hậu Thiên Linh Căn, trong đó, ở gần hồ nước nhất có một vùng vạn trượng không mọc bất kỳ linh dược nào.

Ở vùng đất này, không có linh dược nào khác, mà chỉ có một cây cổ thụ to lớn vút trời.

Cây này cao vút trời, bốn phía có khí Hỗn Độn loãng bao phủ, lan tỏa một tầng sương khói màu xám nhạt, trên cây cổ thụ có chín quả, hình dáng hoa tựa như hoa sen, hình dáng quả tựa như hạt châu.

Trên hoa quả đều có hai chữ "Hoàng Trung".

Cây này, gần như nổi danh khắp Hồng Hoang đại địa, chính là Hoàng Trung Lý, đứng đầu trong Hồng Hoang Thập Đại Tiên Thiên Linh Căn.

Tương truyền cây này một Nguyên Hội nở hoa một lần, một Nguyên Hội kết quả một lần, một Nguyên Hội thành thục một lần,

một Nguyên Hội mới có thể ăn được, thần tiên nếu ngửi một chút hương hoa có thể đắc "Vạn Tái Đạo Hãn", nếu may mắn ăn một quả có thể trong chớp mắt trở thành "Đại La Kim Tiên".

Tuy nhiên, lập tức chứng đạo Đại La Kim Tiên có ẩn họa rất lớn, giống như Cửu Chuyển Kim Đan mà Thái Thanh Thánh Nhân Lão Tử luyện chế, sau này sẽ không còn hy vọng đột phá nữa.

Nhưng dù vậy, nếu phóng ra trong thiên địa Hồng Hoang, trong khoảnh khắc liền có thể gây ra một trận oanh động, cần biết rằng trong ức ức vạn triệu sinh linh Hồng Hoang, gần như chín phần mười chín sinh linh đều vô vọng chứng đạo Đại La, lúc này nếu có một viên Hoàng Trung Lý xuất hiện trước mặt, vì nó mà trả giá tất cả cũng không tiếc.

Ánh mắt Lâm Dương tràn ngập đạo vận quang hoa vô biên, ánh mắt chuyển từ Hoàng Trung Lý sang, nhìn về phía hồ nước khổng lồ kia.

Nơi đây với tư cách là Nội Thiên Địa của đảo Bồng Lai, tuy Tiên Thiên linh khí sung túc, thậm chí vì là Hỗn Độn toái phiến hóa thành, nên có khí Hỗn Độn loãng, nhưng chỉ bằng như vậy, cũng không thể ấp ủ ra nhiều linh dược linh căn đến vậy, thậm chí là Hoàng Trung Lý đứng đầu Tiên Thiên Linh Căn.

Tất cả nguyên nhân, chính là vì một hồ nước ức vạn dặm.

"Hẳn là Tam Quang Thần Thủy rồi." Ánh mắt Lâm Dương tinh quang đại chấn.

Tam Quang Thần Thủy, là Tiên Thiên Thần Thai Thủy, chỉ khi thiên địa khai tịch mới được ấp ủ sinh ra, Tiên Thiên chi vật không thể được hòa tan thành hậu thiên, nên Tam Quang Thần Thủy càng dùng càng ít.

Hiện nay Hồng Hoang tuy vẫn còn Tam Quang Thần Thủy tồn tại, nhưng lại bị vô số người coi như bảo bối, nếu rơi vào tay sinh linh có căn cước Ất Mộc và Mậu Thổ, gần như không kém hơn giá trị của Tiên Thiên Linh Bảo.

Tam Quang Thần Thủy phân biệt là "Kim Sắc Nhật Quang Thần Thủy, Ngân Sắc Nguyệt Quang Thần Thủy, Tử Sắc Tinh Quang Thần Thủy".

Nhật Quang Thần Thủy: Tiêu trừ huyết tinh cốt nhục (xương thịt).

Nguyệt Quang Thần Thủy: Hủ thực Nguyên Thần hồn phách.

Tinh Quang Thần Thủy: Nuốt giải chân linh thức niệm.

Nhưng!

Kim Sắc Nhật Quang Thần Thủy, Ngân Sắc Nguyệt Quang Thần Thủy, Tử Sắc Tinh Quang Thủy một khi hợp ba làm một, vậy thì chính là thánh dược trị liệu số một!

Chương 163

Có thể giải trừ tất cả các loại kịch độc, khắc chế tất cả các loại độc được gọi là "vô phương cứu chữa".

Có thể trị liệu tất cả các vết thương và bệnh tật.

Thậm chí có thể cải tử hoàn sinh, khiến xương trắng mọc thịt, người chết sống lại.

Chính là vô thượng sinh mệnh chi thủy, hồ nước ức vạn dặm đều là Tam Quang Thần Thủy, có thể biết giá trị của nó lớn đến mức nào.

Cũng chính vì đảo Bồng Lai có vô cùng Tiên Thiên linh khí và khí Hỗn Độn loãng, cộng thêm sự ấp ủ của Tiên Thiên Thần Thai Thủy, mới có thể ấp ủ ra nhiều linh trân linh dược và Hậu Thiên Linh Căn đến vậy.

Nhưng, chẳng mấy chốc ánh mắt Lâm Dương liền bị đóa liên đài trên Tam Quang Thần Thủy kia thu hút.

Đài sen toàn thân màu xanh thẳm, đạo vận cổ xưa thuần phác tràn ngập khắp nơi, vầng sáng màu xanh nhạt chiếu rọi trong phạm vi vạn trượng.

Thanh liên tổng cộng có hai mươi bốn lá sen, rễ cắm sâu vào Tam Quang Thần Thủy, không ngừng hấp thụ năng lượng ẩn chứa trong đó.

Đặc biệt là cùng với việc Lâm Dương xuất hiện ở đây, Vĩnh Hằng Chi Chu vẫn luôn được cất giữ trong Nhục Khiếu Vũ Trụ, bắt đầu xao động, nó không ngừng du đãng trong Nhục Khiếu Vũ Trụ, dường như muốn tìm lối ra.

Nhưng, không có Lâm Dương mở Nhục Khiếu Vũ Trụ thì làm sao

nó có thể đi ra được.

"Này, vận khí của ta hình như cũng quá tốt rồi nhỉ." Lâm Dương tặc lưỡi khen ngợi, chậm rãi bước về phía trung tâm hồ nước, mục đích của chuyến đi này là tìm kiếm Tạo Hóa Thanh Liên, được vận mệnh ưu ái, hoặc giả khí vận của hắn quá nghịch thiên, thật sự đã tìm thấy nó.

Thậm chí không chỉ có Tạo Hóa Thanh Liên, mà còn có Hoàng Trung Lý đứng đầu Thập Đại Tiên Thiên Linh Căn, vô số linh căn linh dược, thêm vào đó là một nửa nội hàm mà Long Tộc đã lấy ra trước đó, quan trọng nhất là một hồ Tam Quang Thần Thủy, có Tam Quang Thần Thủy dùng để ấp ủ linh dược, gần như lấy mãi không hết dùng mãi không cạn, tuyệt đối sẽ vượt xa nội hàm mà Long Tộc đã thu thập vô số năm.

"Hoa lạp lạp!" Dường như cảm giác được Lâm Dương là một vị khách không mời mà đến, Tạo Hóa Thanh Liên đang lơ lửng giữa hồ nước khẽ run rẩy.

Nhị Thập Tứ Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên, cấp độ Tiên Thiên Chí Bảo, không phải là Bản Nguyên của Hỗn Độn Thanh Liên, mà chỉ đủ để trưởng thành đến mức độ này, nếu không thì Tạo Hóa Thanh Liên đã ấp ủ ở nơi đây không biết bao nhiêu lâu, linh khí mà nó nuốt vào không thể phản bản quy nguyên, cũng sẽ đạt đến cấp độ nhị thập tứ phẩm.

"Tạo Hóa Thanh Liên, ẩn chứa Vĩnh Hằng chi lực từ Hỗn Độn Thanh Liên, đồng thời lại ẩn chứa Tạo Hóa chi lực, có thể dùng làm Vĩnh Hằng chi Linh, dùng để điều khiển Vĩnh Hằng Phương Chu." Lâm Dương khẽ thì thầm một câu, sau đó lật bàn tay, một chiếc thuyền nhỏ bằng đồng xanh cổ kính, tang thương xuất hiện trong lòng bàn tay.

“Ong ong ong!” Vĩnh Hằng Chi Chu vừa xuất hiện, liền không nén nổi sự xao động, nhưng lại bị Lâm Dương áp chế lại, “Đừng vội, đợi đã.” Với Tạo Hóa Thanh Liên loại chí bảo này, Lâm Dương tự nhiên sẽ không hoàn toàn dung nhập vào Vĩnh Hằng Chi Chu.

Tạo Hóa Thanh Liên do hai hạt sen của Hỗn Độn Thanh Liên hóa thành, trong đó một hạt sen hóa thành Tạo Hóa Thanh Liên, bị Bàn Cổ Tam Thanh phân hóa thành ba món linh bảo, không thể nào tái hiện nữa.

Nếu Lâm Dương dung nhập đóa Tạo Hóa Thanh Liên cuối cùng này vào Vĩnh Hằng Chi Chu, thì toàn bộ Hồng Hoang sẽ không còn Tạo Hóa Thanh Liên nữa.

Lâm Dương đưa tay khẽ búng, sáu hạt sen trên Tạo Hóa Thanh Liên liền rơi vào lòng bàn tay, sau đó mới thả lỏng sự áp chế đối với Vĩnh Hằng Chi Chu.

“Oanh long long!” Gần như ngay lập tức khi Lâm Dương thả lỏng sự áp chế đối với Vĩnh Hằng Chi Chu, chiếc thuyền nhỏ bằng đồng xanh trông như đã tàn phá kia trong chớp mắt liền phát ra một luồng uy thế chấn động, trực tiếp lao thẳng về phía Tạo Hóa Thanh Liên giữa hồ nước.

“Hoa lạp lạp!” Vĩnh Hằng Chi Chu tuy mất Vĩnh Hằng chi Linh, nhưng dù sao cũng là Vĩnh Hằng chi Vật, cả hai đều nhất trí về bản nguyên.

Vì vậy, dưới đạo vận huyền bí mà Vĩnh Hằng Chi Chu triển hiện ra, Tạo Hóa Thanh Liên cũng theo đó phát ra một đạo sóng nước, trực tiếp nhổ rễ, khí tức thuần phác cổ xưa của đạo dung hợp vào nó.

“Hoa lạp lạp!” Vô cùng đạo uẩn, ào ạt dao động, dung hợp vào làm một, đẩy lùi Tam Quang Thần Thủy vạn trượng ra bên ngoài, lôi kéo phong vân của toàn bộ thế giới Nội Thiên Địa cuộn trào, vô số

Tiên Thiên linh khí ào ạt dũng mãnh chảy về nơi đây.

Thần sắc Lâm Dương cũng theo đó ngưng lại, nghiêm túc cảm thụ sự biến hóa của Vĩnh Hằng Chi Chu lúc này.

Mấy hơi thở sau, Tạo Hóa Thanh Liên vốn lơ lửng trên hồ Tam Quang Thần Thủy hoàn toàn tiêu dung, dung nhập vào trong Vĩnh Hằng Chi Chu.

Cùng với việc Tạo Hóa Thanh Liên dung nhập, toàn bộ Tạo Hóa Chi Chu đều trong chớp mắt bùng phát vô cùng quang hoa, từng trận đạo vận huyền quang hiển hóa, triển hiện ra ánh sáng ngũ quang thập sắc.

"Oanh long long!" Một tiếng động nhẹ nhàng từ Vĩnh Hằng Chi Chu truyền ra, lớp rỉ sét đồng xanh bao phủ bề mặt cũng theo đó từng lớp bong ra, một luồng lực lượng thần bí từ trong đó phát tán ra, chiếc thuyền nhỏ vốn đã tàn phá, lúc này, đang khôi phục với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Một luồng khí tức ngút trời từ trong chiếc thuyền đồng xanh nhỏ bé đó bùng phát ra, uy thế cổ xưa trực tiếp xông thẳng lên trời, ngay cả Nội Thiên Địa cũng ẩn ẩn không thể ngăn cản luồng khí tức kia tiết ra ngoài.

"Hoa lạp lạp!" Toàn bộ Bồng Lai Tam Đảo đều bị một luồng khí tức đột nhiên dũng hiện bao phủ, thậm chí còn lan rộng ra vùng biển bên ngoài.

"Khí tức thuần phác cổ xưa này, rốt cuộc là gì, ngay cả ta cũng cảm thấy run rẩy từng chút một." Trên đỉnh núi cao nhất đảo Bồng Lai, trong cung điện kiến trúc bằng bạch ngọc thạch, Bồng Lai Đạo Chủ vừa mới chìm vào trạng thái tu luyện không lâu, liền bị luồng khí tức đột nhiên bùng phát này kinh tỉnh.

Thần thức trong chớp mắt lan tỏa truy tìm, lập tức đã tìm thấy nơi phát ra khí tức, trong chớp mắt Bồng Lai Đạo Chủ liền biến mất tại chỗ cũ.

Cùng lúc đó, từ trong cổ thuyền, đột nhiên truyền ra một tiếng thiên âm thanh thúy duyệt nhĩ: "Vĩnh Hằng Chi Chu, tiếp quản hoàn tất, mời chủ nhân tiến vào khoang thuyền trung tâm." Lâm Dương khóe miệng nở nụ cười, không chút do dự trực tiếp mở miệng nói: "Vĩnh Hằng Chân Linh, đưa ta vào khoang thuyền trung tâm." "Sắp khai mở không gian đạo văn, xin hỏi chủ nhân có xác định không?" "Khai mở đi." Lâm Dương gật đầu đồng ý.

Gần như ngay lập tức khi dứt lời, Lâm Dương liền thấy, trên boong tàu dưới chân hắn, phát ra từng đạo đạo văn huyền diệu thần bí, truyền ra một luồng lực lượng thần bí, trực tiếp bao phủ toàn bộ cơ thể hắn.

Sau đó, bị kéo mạnh xuống dưới, cảnh vật trước mắt biến hóa kịch liệt, nhưng trong chớp mắt, hắn đã đặt chân lên mặt đất, xuất hiện trong một khoang thuyền trung tâm rộng lớn.

Nơi đây chính là khoang thuyền trung tâm của Vĩnh Hằng Chi Chu, từ bên ngoài nhìn vào chỉ là một khoang thuyền nhỏ, nhưng khi Lâm Dương tự mình tiến vào trong, mới phát hiện đây là một không gian rộng lớn đến mức nào.

Dưới chân, từng khối ván sàn bằng đồng xanh, mỗi khối đều tinh xảo như ngọc, phát ra bảo quang lấp lánh, tràn ngập một luồng khí tức cổ xưa của năm tháng, mặt đất trải dài ít nhất mấy trăm vạn dặm, mà đây chỉ là khoang thuyền mà thôi.

Dưới thần thức của Lâm Dương, trên boong tàu Vĩnh Hằng Chi Chu, ít nhất cũng có ức vạn dặm chiều rộng, dung nạp hàng trăm ức người cũng không thành vấn đề.

Trong khoang thuyền trung tâm, có thể thấy.

Một ao nước phương viên mấy chục trượng đứng sừng sững ở vị trí trung tâm nhất, trong ao nước cổ xưa, là một ao nước màu Hỗn Độn.

Trong nước, phát ra từng tia u sâu, khí tức bản nguyên vạn vật, trong ao, càng có thể cảm nhận được khí tức sinh mệnh dồi dào.

Chương 164

"Hẳn là Hỗn Độn Chân Thổ và Hỗn Độn Chân Thủy trong khoang thuyền trung tâm của Vĩnh Hằng Chi Chu rồi." Ánh mắt Lâm Dương mang theo vẻ vui mừng nhìn về phía hai thần vật trước mắt, vẻ mặt kích động không thể kiềm chế.

Hỗn Độn Chân Thổ, đó là một linh vật vô thượng còn thắng một bậc so với Cửu Thiên Tức Nhưỡng, Hỗn Độn Chân Thủy lại càng không cần nói, đó là một loại linh thủy vô thượng thần dị hơn cả Tam Quang Thần Thủy.

Trong Hỗn Độn có Địa Hỏa Thủy Phong Tứ Đại Bản Nguyên chi lực, ấp ủ ra linh vật, có công hiệu thần kỳ không thể tưởng tượng nổi.

Hỗn Độn Chân Thổ, có thể ấp ủ vạn vật, có thể khiến bất kỳ Thiên Địa Linh Căn nào cũng có thể sinh trưởng, ấp ủ.

Hỗn Độn Chân Thủy, lại càng ẩn chứa sinh cơ tạo hóa, có thể cải tử hoàn sinh, khiến vạn vật phục hồi, sự thần dị của nó, không thể đo lường.

Tuy bất luận Hỗn Độn Chân Thổ hay Hỗn Độn Thần Thủy, đều chỉ có kích thước mấy chục trượng, nhưng đối với Lâm Dương hiện tại, cũng là thần vật vượt xa chí bảo.

Trên không của cái ao cổ đó, đang lơ lửng một đóa Nhị Thập Tứ Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên, chỉ là Tạo Hóa Thanh Liên đã dung hợp với Vĩnh Hằng Chi Chu, tự nhiên cũng không thể sử dụng được nữa.

Lâm Dương không chút do dự, tùy tiện vung tay, sáu hạt sen mà hắn đã lấy ra từ Tạo Hóa Thanh Liên trước đó liền rơi vào trong Hỗn Độn Chân Thổ.

Cấp độ của Hỗn Độn Chân Thổ vượt xa Cửu Thiên Tức Nhưỡng, Hỗn Độn Chân Thủy cũng vượt xa Tam Quang Thần Thủy đã ấp ủ Tạo Hóa Thanh Liên trước đây.

Sáu hạt sen chìm vào trong Hỗn Độn Chân Thổ nảy mầm, sinh trưởng, không ngừng hấp thụ Hỗn Độn Chân Thủy, với tốc độ trưởng thành nhanh chóng có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Chỉ trong chớp mắt, chúng đã mọc ra thân sen, lá sen, nụ hoa, nụ hoa nở rộ, hóa thành một đóa thanh sắc liên hoa.

Lá sen chỉ có ba phẩm, thậm chí chưa thành thục, nhưng cần biết rằng, chỉ trong vài hơi thở đã hoàn thành việc kết quả.

Nếu thêm một chút thời gian nữa, e rằng việc tái sinh trưởng trở lại Nhị Thập Tứ Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên cũng không phải là không thể.

"Tạo Hóa Thanh Liên, bản nguyên khuyết thiếu không thể trực tiếp phản bản quy nguyên đến cấp độ Hỗn Độn Thanh Liên, nhưng nếu ta có thể tập hợp bản nguyên của bốn đài sen còn lại, mượn Hỗn Độn Chân Thổ và Hỗn Độn Chân Thủy, có lẽ thật sự có khả năng thành công." Ánh mắt Lâm Dương lóe lên tinh quang, việc này trong chớp mắt đã bén rễ trong lòng hắn, sau này nếu có thời gian nhất định sẽ tìm bốn đài sen còn lại, nếu có thể dung hợp ra Hỗn Độn Thanh Liên thì nội hàm của Lâm Dương sẽ cường thịnh đến mức độ nào.

Cần biết rằng, Hỗn Độn Thanh Liên đó là tồn tại cấp độ Hỗn Độn Chí Bảo, trong thời kỳ Hỗn Độn, cũng chỉ có vài món như vậy, nếu có thể sở hữu, Lâm Dương sẽ cường đại đến một mức độ, có thể tưởng tượng được.

Nhưng, tuy Lâm Dương biết bốn đóa liên đài còn lại nằm trong tay ai, nhưng chỉ bằng hắn hiện tại, hiển nhiên khó mà tập hợp được trong một thời gian ngắn, không chỉ vì thực lực, mà còn là vấn đề thời

gian, trong đó Tịnh Thế Bạch Liên có Diệt Thế Hắc Liên đến nay căn bản không có xuất thế, cũng không thể tìm thấy.

Vĩnh Hằng Thiên Trì, Vĩnh Hằng Thần Tỉnh, Vĩnh Hằng Tuyền Nhãn đều theo đó không ngừng diễn hóa ra, đối với công dụng của những thứ này, Lâm Dương trong lòng cũng rõ mười mươi.

Vĩnh Hằng Tuyền Nhãn có thể câu thông hư không bên ngoài, câu thông toàn bộ chư thiên vũ trụ, từ chư thiên vũ trụ, hấp thụ các loại thiên địa chi lực, hóa thành Vĩnh Hằng Thần Lực, quán chú vào trong thuyền đồng cổ, hóa thành động lực, hóa thành vô cùng nguyên tuyền chiến lực.

Chỉ cần có thời gian, Vĩnh Hằng Thần Lực có thể không ngừng diễn sinh ra, chống đỡ sự vận hành của Vĩnh Hằng Chi Chu, cũng chính là hạt nhân của Vĩnh Hằng Chi Chu.

"Hoa lạp lạp!" Cùng với việc mọi thứ của Vĩnh Hằng Chi Chu đều diễn hóa hoàn thành, đi kèm với một tiếng "hoa nhiên", đóa Tạo Hóa Thanh Liên hư huyễn đang nở rộ, trong chớp mắt liền nở rộ.

Có thể thấy, một bóng người mặc y phục hoa sen, phía sau mọc một đôi cánh màu xanh, trông như tinh linh hoàn mỹ nhất giữa thiên địa, mái tóc dài màu xanh, đôi chân ngọc thon dài, đường cong linh lung, khiến người ta khó mà rời mắt.

Nhưng lại chỉ có kích thước ba tấc, trông nhỏ nhắn linh lung, tinh xảo vô cùng.

Chỉ thấy tồn tại có dáng vẻ tiểu tinh linh đó, chớp chớp mắt, nhìn về phía Lâm Dương mở miệng nói: "Ta là Vĩnh Hằng Chân Linh, xin chủ nhân đặt tên cho ta, đặt tên cho Vĩnh Hằng Chi Chu." Lâm Dương không hề hỏi Vĩnh Hằng Chân Linh, bởi vì tất cả mọi thứ liên quan đến Vĩnh Hằng Chi Chu, hắn trong lòng đều rất rõ ràng.

“Trẫm là chủ của Đại Càn Hoàng Triều, Cửu Ngũ Chí Tôn, Quốc thú là Long, vậy Trẫm liền đặt tên cho ngươi là “Linh Lung”, Vĩnh Hằng Chi Chu thì đặt tên là Thần Long Chiến Hạm đi.” “Đa tạ chủ nhân tứ danh, Linh Lung bái kiến chủ nhân.” “Từ nay về sau, Vĩnh Hằng Thiên Chu này chính là Thần Long Chiến Hạm! ” Thiếu nữ nghe lời Lâm Dương nói, trong hai mắt phát ra quang hoa kinh người, toàn thân trên dưới, phát tán ra khí tức vĩnh hằng.

Lâm Dương gật đầu, sau đó mở miệng nói: “Linh Lung, trình bày tất cả số liệu của Thần Long Chiến Hạm ra.” “Tuân mệnh!” Trong âm thanh duyên dáng của Linh Lung, chỉ thấy, trên các bức tường tinh bích xung quanh khoang thuyền trung tâm, cùng với lời nói của nàng, từng bức họa mặt trước, từng mặt thuyền buồm dưới dạng 2D, 3D, thậm chí 4D trực tiếp hiện ra trước mắt, không ngừng xoay tròn, phóng đại, biến hóa, sống động như thật, rõ nét đập vào mắt.

Lâm Dương đứng trong khoang thuyền trung tâm, tâm thần trong chớp mắt chú ý đến vô số bức họa.

Toàn bộ Thần Long Chiến Hạm có kích thước mấy chục ức vạn trượng, nhưng phần lớn nơi đều hiện ra rất tàn phá, ví dụ như những cánh buồm trên đó, vì diện tích hư hại quá lớn, trực tiếp ảnh hưởng đến tốc độ hành trình của Thần Long Chiến Hạm, giảm xuống gần một phần hai.

Trên Thần Long Chiến Hạm từng đạo thân thuyền tàn phá, càng thêm tàn phá, giống như một chiếc thuyền cổ sắp bị hủy diệt.

Nhưng, dù sao cũng là một Vĩnh Hằng Chi Chu, dù tàn phá đến mấy, cũng không dễ dàng coi thường, tuy trên chiếc thuyền này, không có bất kỳ Vĩnh Hằng Đan Nguyên nào.

Nhưng, chỉ riêng lực phòng ngự đã tương đương với Tiên Thiên Chí Bảo, Thánh Nhân muốn phá cũng cần phải hao phí một ít khí lực.

Còn về Chuẩn Thánh!

Trước tiên hãy tính toán xem, liệu có thể chống lại cú va chạm trực diện của Thần Long Chiến Hạm hay không, muốn công phá phòng ngự của Vĩnh Hằng Chi Chu căn bản là không thể.

Cần biết rằng, đồng xanh kiến tạo Vĩnh Hằng Chi Chu, đó là Bất Hủ Đồng Thanh, vật phẩm tự nhiên của Hỗn Độn, chỉ bằng Chuẩn Thánh, muốn phá vỡ, đơn giản là vọng tưởng.

"Tuy, một chiếc Thần Long Chiến Hạm, hiện tại không có bất kỳ Vĩnh Hằng Đan Nguyên nào, nhưng với tư cách là chiến hạm của Đại Càn Hoàng Triều, đủ để đối đầu trực diện với Chuẩn Thánh!" "Có chiến hạm này, cuộc viễn chinh của Đại Càn Hoàng Triều có lẽ sẽ trở nên dễ dàng hơn." Thần Long Chiến Hạm, dung nạp toàn bộ Nhân Tộc cũng không thành vấn đề, nếu dẫn dắt đại quân Nhân Tộc xuất chinh, sẽ trở thành bảo lũy mạnh nhất của Đại Càn Hoàng Triều, Lâm Dương đối với điều này vô cùng hài lòng.

"Đinh, kiểm tra sinh linh xuất hiện." Một tiếng "xoát", một bức họa hiện ra trước mặt Lâm Dương, chính là cảnh tượng Nội Thiên Địa Bồng Lai bên ngoài, một nam tử thân mặc thanh sắc đạo bào, há hốc mồm trợn mắt nhìn mọi thứ trước mắt, khí tức toàn thân lên xuống thất thường, như thể bị kinh hãi.

Bồng Lai Đạo Chủ, thuận theo nơi khí tức bốc lên mà đi, trong chớp mắt liền xuất hiện tại lối vào Nội Thiên Địa Bồng Lai mà Lâm Dương đã tiến vào trước đó.

"Nơi này lại có Nội Thiên Địa, vô số năm ta lại không hề phát hiện!" Bồng Lai Đạo Chủ vẻ mặt ngưng trọng nhìn về phía hư không bình tĩnh trước mắt, dưới sự cảm tri của tâm thần hắn, hư không trước mắt phát ra từng đạo sóng nước, chính là một lối vào, tự nhiên hắn cũng minh bạch những gì đang xuất hiện trước mắt mình.

“Vào xem thử!” Bồng Lai Đạo Chủ không chút do dự, toàn bộ đảo Bồng Lai đều là lãnh địa của hắn, tự nhiên sẽ không cho rằng bên trong sẽ có thứ gì đó uy hiếp hắn.

Vượt qua sóng nước không gian, trong chớp mắt, Bồng Lai Đạo Chủ liền xuất hiện trong một thế giới linh khí bành trướng.

Chương 165

Hoàng Trung Lý Tiên Thiên Linh Căn cổ kính cao vút, khắp nơi là Hậu Thiên Linh Căn và vô số linh dược, có một hồ nước khổng lồ rộng ức vạn dặm, phát ra từng đạo sóng nước, gợn sóng lăn tăn, tất cả mọi thứ đều thu hút sâu sắc tâm thần của Bồng Lai Đạo Chủ.

Bồng Lai Đạo Chủ, không phải là người không có kiến thức, hắn cũng là một trong ba nghìn khách của Tử Tiêu Cung năm đó, căn cước bất phàm, kiến thức rộng rãi, đặc biệt là đã trải qua cảnh tượng Đạo Tổ phân bảo năm đó với vô số Tiên Thiên Linh Bảo cùng tồn tại, càng không cho rằng sẽ có linh bảo nào có thể mê hoặc được tâm thần hắn.

Nhưng vào khoảnh khắc này!

Bồng Lai Đạo Chủ tự nhận mình thực sự đã say rồi.

“Hoàng Trung Lý...

Tam Quang Thần Thủy...” “Cổ đông!” “Nhiều linh dược quá, nhiều linh căn quá!” “A a!” Khóe miệng Bồng Lai Đạo Chủ chảy nước bọt, cả người đều ngây dại, tuy Chuẩn Thánh được liệt vào hàng đại năng giả đỉnh cao của Hồng Hoang, nhưng chứng kiến cảnh tượng trước mắt, hắn tự nhận mình thực sự sắp ngây dại rồi.

Dù sao, bất luận tu vi có cường đại đến đâu, nội hàm có sâu dày đến mấy, dù sao cũng là một tán tiên, không linh bảo, không bảo địa, không tài nguyên, lại càng là đại danh từ của tán tiên, vì vậy cũng đã định trước, không thể nào giàu có đến mức độ nào.

Mấy chục hơi thở sau, Bồng Lai Đạo Chủ mới từ từ hồi thần, lẩm bẩm tự nói: “Tương truyền, khi Đông Vương Công tìm thấy Bồng Lai Tam Đảo, nơi này có vô số linh trân bảo vật, gần như lấy mãi không hết dùng mãi không cạn.” “Chỉ là, tất cả đều cùng với sự

vẫn lạc của Đông Vương Công mà biến mất không dấu vết, trước đây ta có thể tìm thấy ba tòa đảo, trừ một số linh dược và Hậu Thiên Linh Căn ra, lại không tìm thấy thứ gì có ích cho ta." "Thì ra, Đông Vương Công năm đó đã khai tịch Nội Thiên Địa trên đảo Bồng Lai, giấu tất cả những gì thu hoạch được vào trong, thảo nào không ai có thể tìm thấy." "Đông Vương Công lúc đó ít nhất cũng là tồn tại Chuẩn Thánh Trung Kỳ, nếu có lòng muốn ẩn giấu thì chỉ bằng ta thật sự không thể tìm thấy." Bồng Lai Đạo Chủ khẽ thì thầm, trong mắt càng dũng mãnh tuôn ra từng đạo kim quang.

"Thì ra Nội Thiên Địa này, là do Đông Vương Công năm đó để lại a." "Ai!" Đột nhiên, một luồng khí tức hạo hãn từ trong cơ thể Bồng Lai Đạo Chủ bùng phát ra, trong chớp mắt toàn bộ thế giới Nội Thiên Địa đều tràn ngập một luồng áp lực linh khí cuồng bạo, vô số linh lực vụ khí cuộn trào, bị luồng khí tức đó khuấy động.

Cùng lúc đó, khí cơ của Bồng Lai Đạo Chủ cũng trong chớp mắt khóa chặt vào một luồng khí tức không xa phía sau hắn, trong lòng càng như bị đổ một chậu nước lạnh.

"Ta vẫn không hề phát giác có kẻ ở phía sau." Bồng Lai Đạo Chủ với ánh mắt ngưng trọng nhìn về phía sau, thấy đối phương vẻ mặt phong khinh vân đạm, ánh mắt lại mang theo vẻ hứng thú, trong lòng không khỏi lần nữa chấn động.

Có thể che giấu khí tức trước mặt y, chỉ cần điểm đó cũng đủ để y hiểu, tu vi của đối phương tuyệt đối cao hơn y, đặc biệt là ở nơi này, Bồng Lai Đạo Chủ vốn định ra tay lập tức nghẹn lời.

"Vị đạo hữu, nơi đây là phạm vi của Bồng Lai Đảo ta, không biết đạo hữu có chỉ giáo gì?" Lâm Dương nhìn Bồng Lai Đạo Chủ khẽ cười nói: "Vốn định sau này sẽ tìm, nào ngờ đã tự tìm tới cửa." "Ngươi là ai!

Nếu không nói rõ ý đồ, bần đạo sẽ không khách khí đâu.” Bồng Lai Đạo Chủ nội tâm kinh hãi và sợ hãi, nhưng cũng lập tức hiểu ra, luồng khí cơ chấn động trước đó tuyệt đối có liên quan đến người này, có lẽ việc không gian Bồng Lai Tam Đảo chấn động mấy ngày trước cũng do đối phương gây ra.

Lâm Dương ánh mắt lướt qua Bồng Lai Đạo Chủ, khóe miệng nhếch lên lộ ra vẻ mỉa mai, “Ngươi bây giờ nguyên thần bản nguyên đã bị tổn thương nặng nề, cho dù là thời kỳ toàn thịnh, cũng không phải địch thủ của Trẫm, có tư cách gì mà lớn tiếng trước mặt Trẫm.” “Lớn mật!” Bồng Lai Đạo Chủ dù sao cũng là một cường giả Chuẩn Thánh, tồn tại đứng trên đỉnh cao Hồng Hoang, làm sao chịu được sự sỉ nhục như vậy, đặc biệt là trong nội thiên địa Bồng Lai Đảo hiện giờ, với nhiều linh trân dị bảo như thế, y càng có tật giật mình, không muốn để bất kỳ ai biết.

“Oanh long long!” Khí tức khủng bố lập tức xâm nhiễm toàn bộ thiên địa, vĩ lực vô tận tựa như thủy triều dâng cao từng đợt, bộc phát ra chấn động đáng sợ, sát cơ không ngừng đánh về phía Lâm Dương.

Chấn động vô tận thế như bẻ cành khô héo, dường như muốn chôn vùi Lâm Dương, nhưng Lâm Dương đang ở giữa uy thế chấn động vô tận lại kiên cố như một khối cự thạch, mặc cho uy thế vô tận chấn động, cũng không thể uy hiếp dù chỉ một phần nhỏ.

“Hừ, tìm chết.” Sắc mặt Lâm Dương lạnh đi, vung tay áo cuốn lấy uy thế ngập trời, lập tức như bị một đôi bàn tay vô hình khuấy động, điên cuồng bộc phát ra một luồng chấn động càng thêm khủng bố, cuồn cuộn đánh về phía Bồng Lai Đạo Chủ.

Đối mặt với uy thế khủng bố, sắc mặt Bồng Lai Đạo Chủ lập tức tái nhợt, đồng tử co rút lại, như thể nhìn thấy thứ gì đó đáng sợ.

Cảnh giới Chuẩn Thánh vốn là một vực sâu ngăn cách, mỗi một

tiểu cảnh giới lại như một khoảng cách thiên tiệm, khó lòng vượt qua.

Đặc biệt là một tồn tại có nền tảng thâm hậu đáng sợ như Lâm Dương, đối mặt với Bồng Lai Đạo Chủ chỉ ở Chuẩn Thánh sơ kỳ và bị trọng thương, áp chế đối phương căn bản không có chút sức phản kháng nào.

"Rắc!" Dù hai bên chưa triển hiện các thủ đoạn sát phạt của mình, nhưng chỉ bằng khí cơ đáng sợ đó, đã khiến thiên địa trong phạm vi ức vạn dặm ầm ầm bạo động, không gian chợt vỡ nát, cuốn lên vô biên phong vân, vô số linh trân dị bảo, dưới uy thế của hai người, không chịu nổi áp lực, ẩn ẩn đều sắp bị hủy diệt hoàn toàn.

"Vị đạo hữu, tuy ta không biết người tiến vào đây bằng cách nào, nhưng nơi này là vật của Bồng Lai ta, hành động như vậy, khá là tiểu nhân." Đánh không lại, Bồng Lai Đạo Chủ không còn cách nào, chỉ có thể giảng đạo lý, nhưng hiển nhiên, y đã nhầm người để giảng đạo lý.

"Hơn nữa nếu chúng ta bùng phát đại chiến, nơi đây nhất định sẽ bị phá hủy, chi bằng dĩ hòa vi quý, nơi đây trừ Hoàng Trung Lý ra, ta đều có thể chia một nửa cho đạo hữu, người thấy thế nào?" Lâm Dương nghe vậy, cười lạnh một tiếng, "Ngươi không có tư cách đàm phán điều kiện với Trẫm." "Hoa lạp lạp!" Bảo quang tỏa sáng rực rỡ, vô số đạo văn ẩn chứa đạo vận mật bố trong hư không, một tòa tiểu tháp từ trong tay Lâm Dương hiện lên, vĩ lực giáng lâm, lập tức trấn áp Bồng Lai Đạo Chủ.

"Không, không sai, nếu hủy hoại hoa cỏ, quả thực không tốt chút nào!" "Tinh Thần Tháp!

Trấn áp!" Lâm Dương sắc mặt uy nghiêm, đột nhiên quát lớn một tiếng, Tinh Thần Tháp vốn linh lung tinh xảo lơ lửng trên đỉnh trời, lập tức biến hóa thành một tòa cự tháp cổ kính cao vút trời xanh.

Cự tháp có tổng cộng chín tầng cao có thể thông thiên, ít nhất cao

mấy trăm vạn trượng, toàn bộ tháp không biết dùng loại tài liệu nào luyện chế, trên bề mặt có vô số đạo văn dường như được khắc họa tùy tiện, nhưng những đạo văn tưởng như tùy tiện đó lại như đang câu thông thiên địa, nắm giữ uy lực mênh mông của thiên địa.

"Hoa lạp lạp!" Theo Lâm Dương câu thông các bí văn đồ trên Tinh Thần Tháp, lập tức, một luồng chấn động lan tràn khắp nội thiên địa, hư không trận văn mật bố, lập tức bao phủ Bồng Lai Đạo Chủ, giam cầm y.

"Khốn kiếp!" Một luồng lực kéo khổng lồ bao phủ toàn thân Bồng Lai Đạo Chủ, mặc cho y thi triển thế nào cũng không thể thoát khỏi sự trói buộc, như bị vô số ngọn núi áp bức, căn bản không thể thoát ra.

"Hưu!" Một luồng quang mang bao phủ, lập tức nuốt chửng toàn bộ Bồng Lai Đạo Chủ vào trong Tinh Thần Tháp.

Ánh mắt Lâm Dương nhìn về Tinh Thần Tháp trên bầu trời, không chút do dự, lập tức lách mình tiến vào trong. . . . . .

Thiên địa rộng lớn vô biên, một vùng hoang vu mênh mông, không hề có chút sinh cơ nào tồn tại, trên lục địa cổ kính chỉ có một vùng cát vàng bụi đất bay mịt mù.

Lâm Dương nhìn Bồng Lai Đạo Chủ không ngừng giãy giụa tại chỗ, khẽ cười nói: "Không cần giãy giụa nữa, trong thế giới Tinh Thần Tháp của ta, tồn tại cảnh giới Chuẩn Thánh không thể thoát khỏi sự trói buộc đâu." Tác phẩm đỉnh cao của Thần Vương, Tinh Thần Tháp được luyện chế từ vô thượng chí bảo trong toàn bộ vũ trụ thôn phệ, trong Hồng Hoang, tuyệt đối đứng hàng thượng phẩm của Hậu Thiên Chí Bảo, đặc biệt là bảo vật chuyên trấn áp, thêm vào nền tảng thâm hậu đáng sợ của Lâm Dương, lời nói Chuẩn Thánh không ai có thể thoát khỏi quả thực không phải hư ngôn.

Chương 166

Còn về Bồng Lai Đạo Chủ chỉ mới Chuẩn Thánh sơ kỳ, trong Tinh Thần Tháp này, căn bản không có chút sức phản kháng nào.

"Ngươi là ai!?" Bồng Lai Đạo Chủ sắc mặt ngưng trọng nhìn Lâm Dương trước mặt, nếu trước đây thấy đối phương cường đại, nội tâm có chút kinh ngạc, thì bây giờ bị trấn áp không thể động đậy, nội tâm chỉ còn lại sự kinh hãi tột độ, có cảm giác rằng kết cục của mình có lẽ sẽ không tốt đẹp.

"Trẫm chính là chủ nhân của Đại Càn Hoàng Triều." "Nhân Hoàng Lâm Dương!

Không thể nào tu vi lại cường đại đến thế." Bồng Lai Đạo Chủ mặt đầy kinh hãi, hiện giờ Đại Càn Hoàng Triều khí vận cuồn cuộn, quốc vận càng kéo dài vạn năm, là một đại năng giả đỉnh cao Hồng Hoang, y làm sao có thể không biết đối phương là ai.

Mọi chuyện trước đó quá đột ngột, y không kịp suy diễn thiên cơ, giờ đây khi biết thân phận đối phương, trong lòng ngoài kinh ngạc ra, còn nhiều hơn là kinh khủng.

Nhân tộc từ khi lập thế đến nay, một đường đều vượt qua uy thế của Yêu tộc, thành lập Thánh Đình, ngưng tụ khí vận vô thượng, phía sau dựa vào hai vị Thánh Nhân, uy danh vang dội.

Nhanh chóng, Bồng Lai Đạo Chủ liền trấn định lại, ngưng thần nói: "Ta và Nhân tộc từ trước đến nay chưa từng có bất kỳ ân oán dây dưa nào, càng chưa từng làm hại bất kỳ người nào của Nhân tộc, vẫn luôn tu hành ở hải ngoại." Lâm Dương cười lạnh một tiếng, "Một nửa, ha ha, dường như hơi nhiều rồi." "Tất cả mọi thứ trong nội thiên địa đều thuộc về Trẫm, đồng thời toàn bộ Bồng Lai Tam Đảo từ nay

về sau, đều là lãnh thổ của Đại Càn Hoàng Triều Trẫm." "Ngươi!" Bồng Lai Đạo Chủ tức giận, ánh mắt hung tợn nhìn Lâm Dương: "Quá đáng!

Nếu ta lâm tử phản phác tự bạo, ngươi cũng sẽ không có kết cục tốt đẹp." "Nội thiên địa có thể thuộc về ngươi, nhưng dám dòm ngó Bồng Lai Tam Đảo của ta, tuyệt đối không thể nào." Bồng Lai Tam Đảo là đạo trường của Bồng Lai Đạo Chủ, lại là nơi y kinh doanh vô số năm, cũng vì thế mà đạo hiệu của y được đổi thành hai chữ Bồng Lai.

Nếu ngay cả đạo trường cũng giao ra, vậy Bồng Lai Đạo Chủ sau này trong Hồng Hoang làm sao mà tồn tại được?

Chẳng phải sẽ trở thành trò cười sao.

"Kể từ khi ngươi xuất hiện ở đây, ngươi đã không còn quyền lựa chọn, Trẫm cũng không có ý định thương lượng với ngươi." Khoảnh khắc đó, vẻ mặt Lâm Dương vô cùng lãnh đạm, ánh mắt nhìn Bồng Lai Đạo Chủ tràn đầy vẻ coi thường như sâu kiến.

"Cuồng vọng!

Ngô Bồng Lai Đạo Chủ tuy là một tán tiên, nhưng cũng không phải dễ chọc đâu.

Sau này, mạch Bồng Lai ta đời đời sẽ là địch của Nhân tộc!" Bồng Lai Đạo Chủ bị ánh mắt của Lâm Dương kích thích, dần dần rơi vào trạng thái điên cuồng, pháp lực cuồn cuộn khủng bố lập tức dũng động, như muốn đánh tan lực lượng vô hình bao phủ trên cơ thể.

"Oanh long long!" "Đông đông đông!" Trong toàn bộ thế giới Tinh Thần Tháp, cát vàng vô tận cuồn cuộn, bị uy thế ngập trời va chạm tạo thành từng đợt cuồng phong thổi quét, nhưng bất luận Bồng Lai Đạo Chủ chấn động thế nào, cũng không thể lay động sức mạnh vô

hình bao phủ trên cơ thể.

Lâm Dương lãnh đạm nhìn mọi thứ, hai tay giương lên, không ngừng kết từng thủ ấn, mỗi một thủ ấn đều hình thành một đạo pháp ấn, độn nhập vào hư không bên trong Tinh Thần Tháp, một luồng khí cơ thâm thúy cũng theo đó hiện lên.

"Lò Dung Luyện Thiên Địa, luyện!" Giọng nói uy nghiêm trang trọng, tựa như thiên uy hùng vĩ vang vọng khắp thiên địa, một luồng sức mạnh huyền diệu khôn cùng, từ đỉnh trời Tinh Thần Tháp giáng xuống, bao phủ một vùng đại địa hoang vu, đồng thời cũng bao phủ Bồng Lai Đạo Chủ.

"A!" Một tiếng gầm thét xé nát trời đất bộc phát ra từ miệng Bồng Lai Đạo Chủ, khuôn mặt y vặn vẹo như ác quỷ, toàn bộ thân hình đều hiển hiện sự vặn vẹo.

Khi luồng uy thế cổ xưa bao phủ Bồng Lai Đạo Chủ, nguyên thần y không ngừng bị một luồng sức mạnh xé rách, lúc thì bị vặn vẹo như bánh quẩy, lúc lại như bị vô số lưỡi dao sắc bén cắt xé, trực tiếp thâm nhập sâu vào nguyên thần.

Điều đó cũng khiến ánh mắt Bồng Lai Đạo Chủ trở nên hung ác, nhìn Lâm Dương tràn đầy vẻ oán hận độc địa, "Chết đi!" Bồng Lai Đạo Chủ điều động sức mạnh bành trướng vô tận trong cơ thể, ngưng tụ uy thế vô tận, muốn tự bạo.

"Đã tiến vào Tinh Thần Tháp, há có thể do ngươi quyết định." Lâm Dương thần sắc không thay đổi, lực trấn áp của Tinh Thần Tháp, ngay cả Hồng Vân tự bạo cũng bị trấn áp, huống hồ gì bị kéo vào trong, tu vi của Bồng Lai Đạo Chủ cũng chỉ mới Chuẩn Thánh sơ kỳ, còn kém xa một bậc lớn chứ!

Nhanh chóng, Bồng Lai Đạo Chủ liền phát hiện, suối nguồn sức mạnh vô tận trong cơ thể không thể câu thông với lực lượng thiên địa,

căn bản không thể tự bạo!

Thậm chí!

Muốn tự hủy nguyên thần cũng không làm được!

"Phụt!" Một ngụm tiên huyết từ miệng Bồng Lai Đạo Chủ thổ ra, thần tình tựa như Tu La ác quỷ, chăm chú nhìn Lâm Dương, trong mắt dâng lên đầy hận ý.

Dần dần, hận ý sâu trong mắt Bồng Lai Đạo Chủ từ từ tiêu tan, dưới lực dung luyện của Tinh Thần Tháp, nguyên thần tàn phá không chịu nổi, gần kề bờ vực hủy diệt.

Lâm Dương nắm lấy thời cơ, pháp ấn trong tay xoay chuyển, một đạo nguyên thần từ cơ thể phân ly ra, độn nhập vào thân thể Bồng Lai Đạo Chủ, "Nô dịch!" "Hoa lạp lạp!" Đối mặt với Lâm Dương có tu vi vượt xa Bồng Lai Đạo Chủ, cộng thêm nguyên thần tàn phá, y căn bản không thể kháng cự chút nào.

Đạo nguyên thần của Lâm Dương cũng trực tiếp phá khai nguyên thần tàn phá của đối phương, độn nhập vào chân linh sâu trong nguyên thần, dưới ảnh hưởng của một luồng lực lượng huyền ảo, dần dần dung hợp với chân linh của đối phương.

Thoáng chốc vài tháng đã trôi qua.

Nội thiên địa Tinh Thần Tháp sớm đã khôi phục như trước, không còn nửa điểm sóng gợn, mọi thứ đều vô cùng tĩnh lặng.

Uy thế vô hình tạo thành sóng gợn, bao phủ Bồng Lai Đạo Chủ, dưới sự bao phủ của vô tận đạo vận bí văn, thân hình y như đứng giữa mây mù, mờ ảo không rõ ràng.

"Hoa lạp lạp!" Đột nhiên, uy thế vô tận bao phủ trên cơ thể Bồng Lai Đạo Chủ đồng loạt tản đi, lộ ra thân thể y.

“Hô!” Lập tức, mắt Bồng Lai Đạo Chủ đột nhiên mở ra, tinh mang lóe sáng, hiện ra vẻ diệu mang vô tận, toàn thân khí tức ngưng trệ, mang lại cho người ta cảm giác như tái sinh từ lửa.

“Bồng Lai!

Bái kiến chủ nhân.” Sau khi mở mắt, Bồng Lai Đạo Chủ không hề dừng lại, trực tiếp quỳ phục trên mặt đất, cung kính cúi đầu lạy Lâm Dương.

Cũng chính vào lúc Bồng Lai Đạo Chủ cúi đầu quỳ lạy, đột nhiên, một luồng khí cơ hỗn tạp, quanh quẩn trong lòng Lâm Dương, nhưng rốt cuộc vẫn không thể giáng xuống.

Lâm Dương cau mày, nhìn về thiên địa bên ngoài Tinh Thần Tháp, “Nghiệp lực!

Tại sao lại có nghiệp lực giáng lâm?” Đột nhiên, ánh mắt Lâm Dương chuyển sang nhìn Bồng Lai Đạo Chủ trước mặt, lập tức hiểu ra.

“Dưới Thiên Đạo Hồng Hoang, chúng sinh đều đã thần phục Thiên Đạo, là sinh linh của Thiên Đạo.

Nay Bồng Lai Đạo Chủ bị ta nô dịch, về cơ bản, đã hoàn toàn thoát ly Thiên Đạo.” “Bởi vậy, Bồng Lai Đạo Chủ vốn thuận theo Thiên Đạo mà sinh ra, nay ta nô dịch y, cũng tương đương với việc phản chiến về phe Đại Càn Hoàng Triều của ta.” Lâm Dương khẽ thì thầm trong khoảnh khắc, đã hiểu rõ mọi mấu chốt sự việc.

Chương 167

Dù sao, trong Hồng Hoang, Đại Càn Hoàng Triều và Thiên Đạo cùng chấp chưởng Hồng Hoang đại địa, về bản chất địa vị tương đẳng.

Lâm Dương dùng thủ đoạn như vậy để biến một tồn tại thuộc về phe Thiên Đạo phản chiến về phe mình, tự nhiên sẽ bị Thiên Đạo bài xích.

Nếu thông qua thủ đoạn bình thường, tự nhiên sẽ không có nghiệp lực giáng lâm, chỉ là, thủ đoạn nô dịch bằng Tinh Thần Tháp này, không chỉ đơn giản là nô dịch, mà về cơ bản, khiến đối phương thân tâm và nguyên thần đều khắc sâu dấu ấn thuộc về Lâm Dương.

Theo cái nhìn của Bồng Lai Đạo Chủ hiện giờ, Lâm Dương trong lòng y là tồn tại đáng kính sợ như Thiên Đạo, Lâm Dương bảo y đi chết, y cũng sẽ không chút do dự.

"Cổ nghiệp lực này, tuy không thể ảnh hưởng đến Trẫm, nhưng lại bị Thiên Đạo chú ý.

Nếu Trẫm tứ vô kỵ đạn mà nô dịch chúng sinh Hồng Hoang, tuyệt đối sẽ chọc giận Thiên Đạo.

Thiên Đạo không thể ra tay, nhưng Thánh Nhân giáng lâm, thì Đại Càn Hoàng Triều hiện nay cũng không thể chống cự được." Lâm Dương nội tâm trầm ngâm, nhưng rồi lập tức quẳng ra sau đầu, với tốc độ trưởng thành hiện tại của Trẫm, không bao lâu nữa, Thánh Nhân cũng không thể làm gì được.

Nhưng trước đó, Trẫm cũng sẽ không tùy tiện động dụng năng lực nô dịch của Tinh Thần Tháp.

Sau khi suy nghĩ xong, Lâm Dương lần nữa đặt ánh mắt lên Bồng Lai Đạo Chủ, "Từ nay về sau, Trẫm muốn Bồng Lai Tam Đảo treo đầy quốc kỳ Đại Càn Hoàng Triều, nơi đây thuộc về Đại Càn Hoàng Triều thống trị." "Đồng thời, Trẫm muốn biến Bồng Lai Tam Đảo thành một nơi tập trung tán tiên lớn nhất Hồng Hoang, để Bồng Lai Đảo hải ngoại trở thành thánh địa trong số các tán tiên Hồng Hoang." "Bồng Lai cung kính tuân theo mệnh lệnh của chủ nhân, chỉ là, muốn biến Bồng Lai Tam Đảo thành nơi tập trung tán tiên trong Hồng Hoang, e rằng cần thời gian phát triển lâu dài." Bồng Lai Đạo Chủ bị Lâm Dương nô dịch thân tâm, nhưng không hề nói không, bởi vì chỉ cần Lâm Dương ra lệnh, y dù có chết cũng sẽ hoàn thành.

Lâm Dương hiểu ý của Bồng Lai Đạo Chủ, Hồng Hoang rộng lớn vô biên, tán tiên càng nhiều không đếm xuể, Bồng Lai Tam Đảo hiện giờ cũng khá có danh vọng trong quần đảo Đông Hải, nhưng chưa truyền đến Hồng Hoang đại địa, muốn hoàn thành mục tiêu đó quả thực có chút khó khăn.

"Ta tự có kế sách." Lâm Dương đầu ngón tay khẽ chạm vào mi tâm, tâm thần rung động, từng đạo chế độ hoàn thiện về việc thành lập phường thị, giao dịch, v.v. từ trong ký ức được sao chép ra, tạo thành một vòng sáng trên đầu ngón tay.

"Hưu!" Vòng sáng ngưng tụ trên đầu ngón tay Lâm Dương, trực tiếp bị đánh vào mi tâm Bồng Lai Đạo Chủ, "Đây là những điều liên quan đến sự phát triển của Bồng Lai Tam Đảo trong tương lai, ngươi có thể xem xét, sau đó tiến hành thao tác." "Ngoài ra, một số linh trân dị bảo trong nội thiên địa Bồng Lai Đảo, ta sẽ mang đi một phần, số còn lại đều dùng để phát triển nền tảng của Bồng Lai Đảo, để hấp dẫn tán tiên đến, sau đó nhân cơ hội phát triển lớn mạnh." Bồng Lai Đạo Chủ sau khi hấp thu tin tức độc quyền mà Lâm Dương truyền cho, mặt đầy chấn động, mang theo một tia nóng bỏng.

Tuy bị Lâm Dương nô dịch, nhưng chủ ý thức vẫn còn tồn tại, kiến giải của Chuẩn Thánh cũng vẫn còn.

Ngay khi Lâm Dương truyền cho một phần tin tức độc quyền, Bồng Lai Đạo Chủ liền hiểu rõ sự phát triển của Bồng Lai Tam Đảo trong tương lai.

"Nếu dùng những phương pháp này, biến Bồng Lai Tam Đảo thành thánh địa tán tiên Hồng Hoang, nhiều nhất là trăm vạn năm có thể làm được." "Nếu có Hoàng Trung Lý và vô số linh trân dị bảo hấp dẫn, e rằng trong mười vạn năm, có thể trở thành nơi tập trung tán tiên lớn nhất toàn bộ Hồng Hoang, về điểm này ta có nắm chắc." "Mười vạn năm?" Lâm Dương khẽ cau mày, nhưng rồi lập tức phất tay nói: "Trước tiên cứ làm theo cách của ta đi." Mười vạn năm thời gian, đối với chúng sinh Hồng Hoang không phải là dài, thậm chí đối với đại năng giả chỉ như chớp mắt mà thôi.

Nhưng nếu xét kỹ, Lâm Dương đến Hồng Hoang đến nay cũng chỉ mới mấy vạn năm thời gian, nếu lại cho thêm mười vạn năm thời gian, cần gì phải vận dụng sức mạnh tán tiên của Bồng Lai Đảo, e rằng toàn bộ Đại Càn Hoàng Triều đã thống nhất Hồng Hoang rồi.

Không, chuyện cũng không cần quá gấp gáp, chỉ cần Bồng Lai Đạo Chủ làm theo những gì mình đã nói, rồi thuận tiện thêm dầu vào lửa, chắc hẳn nhanh chóng có thể khiến Bồng Lai Tam Đảo ngưng tụ đại thế.

"Thuộc hạ tuân mệnh." Lâm Dương khẽ gật đầu: "Trẫm đi ra trước đây." Lâm Dương vung tay áo, lập tức, hai người liền lướt ra khỏi thế giới Tinh Thần Tháp, lần nữa xuất hiện trong nội thiên địa Bồng Lai Đảo.

Vô tận Tiên Thiên linh khí ập vào mặt, hà quang ngũ sắc rực rỡ chiếu rọi giữa thiên địa.

Đồng thời, theo Lâm Dương xuất hiện ở nơi đây, một luồng khí cơ hỗn độn mơ hồ bao phủ lấy chàng.

"Hừ!" Lâm Dương cảm nhận luồng khí cơ đó, khẽ hừ một tiếng, Hoàng Đạo khí vận ẩn sâu trong bản nguyên ngưng tụ, lập tức nuốt chửng luồng khí cơ hỗn độn đó.

Một luồng khí tức hỗn trọc từ cơ thể dâng lên, sau đó tiêu tan vào giữa thiên địa.

Lâm Dương sau đó nhìn chăm chú vào vô số linh trân dị bảo trước mắt, chậm rãi mở miệng nói: "Hoàng Trung Lý ta lấy một quả, số còn lại để lại cho ngươi." Lâm Dương đối với Hoàng Trung Lý cũng không đặc biệt coi trọng, bởi vì có Cửu Chuyển Kim Đan có hiệu quả tương tự, trong bảo khố hoàng cung Đại Càn cũng có mấy chục viên, cũng không để người Nhân tộc dùng loại linh vật có tác dụng phụ lớn như vậy.

Nếu không, Cửu Chuyển Kim Đan có được, sớm đã bị tiêu hao hết rồi.

Hiện giờ muốn một quả Hoàng Trung Lý, chỉ là muốn mang về cho Thần Nông, để xem có thể dùng Hoàng Trung Lý làm nguyên liệu thuốc, luyện chế ra Đế Đan hay không.

Lâm Dương nói xong, một cái thước ngọc tử khí mịt mờ xuất hiện trong tay, trực tiếp quét xuống phía dưới.

"Hoa lạp lạp!" Hấp lực bàng bạc từ trong đó bộc phát ra, toàn bộ nội thiên địa ít nhất có một nửa số linh trân dị bảo, đồng loạt bị nuốt chửng vào Hồng Mông Công Đức Lượng Thiên Xích, ngay cả Tam Quang Thần Thủy trong hồ nước ức vạn dặm cũng bị cuốn đi một phần ba.

Hiện giờ trong Thần Long Chiến Hạm của Lâm Dương, có chứa

Hỗn Độn Chân Thủy và Hỗn Độn Chân Thổ, đối với Tam Quang Thần Thủy cũng không quá coi trọng, mang về một ít cũng có thể dùng cho những người khác.

Làm xong tất cả mọi việc, Lâm Dương liền cùng Bồng Lai Đạo Chủ rời khỏi nơi đây, trở về vùng đại địa hoang vu nơi đã tiến vào đây.

"Đặt lối vào nội thiên địa ở đây có chút nguy hiểm, ta sẽ di dời nó lên đạo trường của ngươi." "Chủ nhân, lối vào nội thiên địa đã khai tịch có thể di dời sao!?" Bồng Lai Đạo Chủ mặt đầy kinh hãi nhìn Lâm Dương, tuy bị nô dịch, nhưng không có nghĩa là y đã trở thành một kẻ ngốc, y vẫn tồn tại thất tình lục dục.

Nội thiên địa, là thế giới được khai tịch trong linh mạch, từ ngày được khai tịch, lối vào đã cố định, bất luận ai, chỉ có thể thông qua lối vào đó để ra vào, chưa từng nghe nói, có ai có thể thay đổi lối vào được.

Lâm Dương mỉm cười không nói, đối với sự lĩnh ngộ về pháp tắc không gian của chàng sâu sắc đến mức, bất cứ đối phương nào cũng không thể lý giải được.

Từng trận vòng sáng bao phủ lấy vùng thiên địa trước mặt, lập tức, không gian rung động từng gợn sóng, ánh mắt Lâm Dương chấn động, hai tay giương lên, trong hư không cuộn trào từng đạo quang mang.

"Kéo!" Lâm Dương hai tay đột nhiên kéo mạnh, hư không trước mặt lập tức vặn vẹo, giây tiếp theo cứng rắn bị xé xuống.

"Oanh long long!" Khe nứt không gian hiện ra, cuốn động phong vân Bồng Lai Tam Đảo chấn động, toàn bộ thiên địa bộc phát ra một luồng chấn động khiến người ta có cảm giác hủy thiên diệt địa, vô số đạo khí tức ngang trời xuất thế, đồng loạt giáng xuống nơi đây.

“Hừ!

Tất cả lui xuống cho Ngô!” Cảm nhận vô số khí cơ lan tràn, lập tức mắt Bồng Lai Đạo Chủ trừng một cái, bộc phát ra một luồng khí tức sâu thẳm như đại dương đánh bật vô số đạo khí tức trở lại, không cho phép chúng cảm ứng được chuyện gì đang xảy ra ở đây.

Tán tiên Hồng Hoang tuy không tồn tại sự phân chia thế lực, nhưng Bồng Lai Đạo Chủ dù sao cũng là người thống trị toàn bộ Bồng Lai Tam Đảo, đối mặt với khí thế của Bồng Lai Đạo Chủ, không ai dám lớn tiếng.

Vô số đạo khí tức đồng loạt bại lui, không dám có chút mạo phạm nào.

Chương 168

Uy thế đột nhiên bùng phát, nhanh chóng cũng theo sự khôi phục của không gian mà bình yên trở lại.

Lâm Dương nắm giữ vòng sáng tỏa ra khí tức đạo vận trong tay, đưa cho Bồng Lai Đạo Chủ nói: "Ngươi đặt cái này vào đạo trường, là có thể hình thành lối vào nội thiên địa, những việc còn lại giao cho ngươi." Bồng Lai Đạo Chủ một mặt kính sợ nhận lấy, sau đó hai đầu gối quỳ phục trên mặt đất, "Thuộc hạ định sẽ dốc hết toàn lực, hoàn thành dặn dò của chủ nhân." "Đi đi." Lâm Dương khẽ gật đầu, thân hình lập tức biến mất tại chỗ, toàn bộ bầu trời chỉ còn lại một giọng nói.

"Cung tiễn chủ nhân." Bồng Lai Đạo Chủ bị Lâm Dương nô dịch, đương nhiên đã trở thành thủ hạ trung thành nhất, mọi lời nói, mọi hành động đều xem Lâm Dương là tồn tại đáng kính nhất. . . . . .

Lâm Dương rời khỏi Bồng Lai Tam Đảo sau đó, cũng theo đó trở về Đại Càn Hoàng Thành, chuyến du hành này viên mãn, cũng đã đến lúc trở về sắp xếp một số công việc của Đại Càn Hoàng Triều.

Sau khi Lâm Dương rời đi, Bồng Lai Đạo Chủ trở về đạo trường lập tức, liền cắm đầy cờ gấm thuộc về Đại Càn Hoàng Triều trên vô số đỉnh núi của toàn bộ Bồng Lai Tam Đảo, đồng thời tuyên bố với bên ngoài rằng từ nay về sau Bồng Lai Tam Đảo đã quy về Đại Càn Hoàng Triều thống trị.

Tất cả tán tu trên đảo, đều phải nhất trí chấp thuận, hoặc lựa chọn rời đi.

"Cái gì!

Bồng Lai Tam Đảo thần phục Đại Càn Hoàng Triều, rốt cuộc là

chuyện gì!" "A!

Bồng Lai Đạo Chủ dù sao cũng là tu vi Chuẩn Thánh, đại năng giả đỉnh cao Hồng Hoang, đột nhiên lại thần phục sao." "....." Chuyện này theo một tiếng kinh ngạc truyền ra, liền chấn động toàn bộ quần thể tán tiên Đông Hải.

Cho dù ai cũng hiểu, hiện giờ Đại Càn Hoàng Triều quật khởi cường thế, nhưng đến mức này, với tu vi và ảnh hưởng lực của Bồng Lai Đạo Chủ trong vô số tán tiên, cũng tuyệt đối không đến mức phải thần phục.

Nhưng trên thực tế, Bồng Lai Đạo Chủ không những thần phục, mà còn giao cả Bồng Lai Tam Đảo, nơi tập trung tán tiên lớn nhất Đông Hải, ra ngoài.

Gần như ngay khi biết tin tức này, những tồn tại có chút ảnh hưởng lực trên ba tòa đảo Bồng Lai, Doanh Châu, Phương Trượng, đều lập tức đến Bồng Lai Phong, nơi tọa lạc đạo trường của Bồng Lai Đạo Chủ.

"Các ngươi đến đây có chuyện gì!" Người đón tiếp vô số người là một tiểu đồng mặc đạo bào, cũng chính là đồng tử của Bồng Lai Đạo Chủ, quản lý mọi việc ở Bồng Lai Đạo Trường.

"Thanh Mộc Đồng Tử, lần này chúng ta đến để bái kiến Đảo Chủ." Ba người đứng đầu vô số sinh linh, chính là ba vị tán tiên Đại La Kim Tiên duy nhất trên Bồng Lai Tam Đảo, trong toàn bộ Bồng Lai Tam Đảo, ngoài Bồng Lai Đạo Chủ ra thì chỉ có uy vọng của họ là lớn nhất.

"Lão sư đang bế quan, không có thời gian gặp, mời về cho." "Ngươi!" Vô số người sắc mặt tái xanh, nhưng ở nơi đó, nhất thời cũng không dám gây sự.

“Thạch Tâm đạo huynh, chúng ta đi thôi, e rằng Bồng Lai Đạo Chủ hiện giờ cũng đã triệt để thần phục dưới trướng Đại Càn Hoàng Triều rồi.” Một trong các Đại La Kim Tiên đó lắc đầu thở dài, người Đại La Kim Tiên khác nghe vậy lại cau mày, thần sắc hiện lên một vẻ chán ghét, “Vốn dĩ ta nghĩ phẩm đức của Bồng Lai Đạo Chủ khá có phong phạm của tán tiên Hồng Hoang chúng ta, bây giờ xem ra, cũng chẳng ra sao.” “Hừ, quả thực cũng chẳng ra sao, đường đường một đại năng giả đỉnh cao Hồng Hoang, lại đi thần phục một vương triều của một lũ sinh linh yếu kém, cũng không biết Nhân Hoàng của Đại Càn Hoàng Triều rốt cuộc đã cho hắn uống thứ thuốc mê gì.” Tuy nhiên, cũng chính vào lúc lời nói của người này vừa dứt, một luồng khí tức xông thẳng mây xanh, từ đỉnh Bồng Lai Phong dâng lên, giữa tầng mây, ngưng tụ ra uy thế vô tận đột nhiên bùng phát ra.

“Oanh long long!” “Kẻ nhục mạ chủ nhân của ta phải chết!” “Hoa lạp lạp!” Khí tức khủng bố lập tức giáng lâm, tựa như sóng lớn biển động lập tức trấn áp tâm thần vô số chúng sinh, mãnh liệt bùng phát ra.

“Phụt!” “Phụt!

Phụt!” Gần mấy chục thân ảnh, trực tiếp dưới uy thế của Bồng Lai Đạo Chủ hóa thành huyết vụ, trong đó còn bao gồm cả một tôn Đại La Kim Tiên, sát phạt khí tức bàng bạc, khủng bố đến thế.

Vô số người trợn tròn mắt, lưỡi nghẹn lại nhìn mọi thứ, đặc biệt là khi nhìn thấy thân ảnh lơ lửng trên bầu trời, trong lòng vô số người càng tràn đầy sự kinh hãi và sợ hãi.

Bồng Lai Đạo Chủ ánh mắt lạnh lùng lướt qua mấy vạn người phía dưới, những người này đều là tán tiên khá có danh vọng cố thủ trên Bồng Lai Tam Đảo, trong đó tu vi thấp nhất cũng ở cảnh giới Thái Ất Kim Tiên.

“Từ nay về sau, Bồng Lai Tam Đảo thuộc về lãnh thổ của Đại Càn Hoàng Triều.

Các ngươi nếu nguyện ý cố thủ tại đây, thì cần phải duy trì sự kính sợ đối với Đại Càn Hoàng Triều, nếu không nguyện, thì hãy rời đi.” “Bồng Lai Đạo Chủ, ngươi làm vậy không đúng chút nào.” Hai vị Đại La Kim Tiên còn lại, sắc mặt trắng bệch, trong mắt tràn đầy ý sợ hãi vô biên, đáng thương thay, đối mặt với Bồng Lai Đạo Chủ hung uy cuồn cuộn, ngay cả một tia oán hận cũng không dám nhắc đến.

Bồng Lai Đạo Chủ không thèm để ý lời nói của người này, tiếp tục lạnh lùng nói: “Nếu đã mọi người đều ở đây, vậy ta sẽ nói thêm một câu.

Bồng Lai Tam Đảo quy về Đại Càn Hoàng Triều, nếu muốn cố thủ tại đây, đương nhiên có nghĩa vụ tuân theo sự phân phó của ta.” “Nếu có bất kính, giết!

Nếu có lòng phản bội, giết!

Nếu có lời nói ngông cuồng, giết!” “Đồng thời, Đại Càn Hoàng Triều cũng sẽ phái binh đồn trú tại đây, bảo vệ Bồng Lai Tam Đảo của chúng ta.” “Tất cả lui xuống đi.” Nói xong, Bồng Lai Đạo Chủ không thèm để ý đến những người đó nữa, vung tay áo, lực lượng vô hình cuốn những người đó đông nghiêng tây ngả, rơi xuống dưới chân núi.

“Những kẻ này, cố thủ trên Bồng Lai Tam Đảo, cũng chỉ là một lũ sâu bọ, chi bằng không cần.” Bồng Lai Đạo Chủ ánh mắt lạnh lùng nhìn một đám người tâm tro ý lạnh đó, không hề để ý đến cách nhìn của những người này đối với mình, chỉ cần có thể hoàn thành dặn dò của Lâm Dương, dù có chết thì có sao đâu.

Nhưng những kẻ sâu bọ đó, hiển nhiên không đủ tư cách để hưởng lợi ích.

Để xây dựng quyền chủ đạo tuyệt đối thuộc về Bồng Lai Đạo Chủ, cũng cần phải đảm bảo rằng toàn bộ Bồng Lai Tam Đảo đều đoàn kết một lòng thần phục y, chỉ có như vậy mới có thể chấp chưởng nơi đây tốt hơn. . . .

Chương 169

. . . .

Thời gian trôi đi, thoáng chốc đã mấy trăm năm trôi qua.

Kể từ khi Lâm Dương trở về Đại Càn Hoàng Thành, liền để Hàn Tín phái bách vạn đại quân đến Bồng Lai Tam Đảo trấn thủ, bởi vì chàng cũng có thể dự đoán rằng, sau khi chỉnh đốn Bồng Lai Tam Đảo, trong thời gian ngắn, dưới trướng Bồng Lai Đạo Chủ sẽ không có ai dùng được.

Sau khi trở về Đại Càn Hoàng Thành, Lâm Dương liền đặt tất cả thiên tài địa bảo có được vào trong bảo khố hoàng cung, sau đó liền đến hậu hoa viên, trồng cây trà linh căn Hậu Thiên vào đây.

"Xào xạc!" Theo cây trà Đại Hồng Bào cắm rễ vào đại địa, màu xanh biếc trên tán cây càng đậm vài phần.

Là hậu hoa viên của Đại Càn Hoàng Triều, tự nhiên không chỉ trồng một ít hoa cỏ, trong đó phần lớn đều là linh căn và linh dược.

Đất trong hậu hoa viên cũng không tầm thường, là một khối Tiên Thiên Mậu Thổ khổng lồ được lấy từ tộc Long, nguồn nước tuy không phải Tiên Thiên Thần Thai Thủy, nhưng cũng là thiên thủy trong số Hậu Thiên Thần Thủy, tưới nhuận vạn vật.

Điều đó khiến hậu hoa viên, không chỉ linh khí nồng đậm, mà đại địa còn không ngừng dũng xuất từng trận đạo vận quang huy khủng bố, tưới nhuận vô số linh căn linh dược.

Đối với hoa viên riêng tư, Lâm Dương cũng không tiếc rẻ, thu hút toàn bộ Hậu Thiên thần thủy ban đầu, rồi lấy Hồng Mông Công Đức Lượng Thiên Xích ra, đổ Tam Quang Thần Thủy đã thu được trước

đó vào trong.

"Hoa lạp lạp!" Tam Quang Thần Thủy đầy ắp hồ nước, mây mù cuồn cuộn bao phủ toàn bộ hậu hoa viên, vô số linh căn linh dược trong khoảnh khắc tỏa ra từng trận sinh cơ, ý xanh biếc càng đậm, vòng sáng xanh biếc ẩn hiện, hiện ra trên tất cả cành cây.

"Phu quân, chàng đang làm gì vậy?" Đột nhiên, một giọng nói dịu dàng vang vọng bên tai Lâm Dương, theo đó Thường Nga mặc cung trang bước đi thướt tha không nhanh không chậm về phía chàng.

Lâm Dương khóe miệng nhếch lên lộ ra một nụ cười, sau đó trực tiếp đưa tay ôm chặt Thường Nga vào lòng, ngửi mùi hương thoang thoảng từ mái tóc nàng.

"Ơ, linh khí hậu hoa viên sao lại cường thịnh đến vậy." Bước vào vườn, Thường Nga nhanh chóng phát hiện ra sự thay đổi trong đó, dù sao, khi không có việc gì làm nàng đều chạy vào đây dạo chơi, tự nhiên cũng vô cùng hiểu rõ.

Lâm Dương yêu chiều xoa đầu Thường Nga, khẽ nói: "Ta có được một ít Tam Quang Thần Thủy, đặt vào trong vườn, dưới sự tưới nhuận của Tam Quang Thần Thủy, linh khí và sinh cơ tự nhiên sẽ càng thêm bàng bạc." "Tam Quang Thần Thủy." Mắt Thường Nga sáng lên, kéo Lâm Dương chạy nhanh đến bên hồ nước, nhìn hồ nước trong xanh và luồng sinh cơ bàng bạc đó, mở miệng nói: "Tương truyền, Tam Quang Thần Thủy là Tiên Thiên Thần Thai Thủy, có năng lực 'bạch cốt sinh cơ' (xương trắng mọc thịt), có thể khiến xương trắng mọc thịt.

Phu quân thật có cơ duyên, có một hồ Tam Quang Thủy lớn như vậy, e rằng cả Hồng Hoang cũng chỉ có một điểm như thế này." "Nào đến mức đó, trên Bồng Lai Đảo, có một nửa hồ Tam Quang Thần Thủy, lần này ta cũng chỉ mang về một nửa thôi." Nhanh chóng

Thường Nga liền mất hứng thú với Tam Quang Thần Thủy trước mắt, rồi kéo Lâm Dương chạy lung tung khắp hậu hoa viên, Lâm Dương chỉ mỉm cười đi theo suốt, thỉnh thoảng hỏi nàng về lịch sử của cây linh dược nào đó, hoặc tác dụng của cây linh căn nào đó.

Lâm Dương cũng luôn giữ nụ cười ôn nhu, kiên nhẫn giải thích cho nàng.

Thực ra, Lâm Dương biết rõ Thường Nga vô cùng hiểu về các loại linh dược và thậm chí là tác dụng của linh căn trong hậu hoa viên, nhưng nàng lại không ngừng hỏi chàng.

Lâm Dương làm sao không biết dụng ý của Thường Nga, chỉ là nhìn thấu nhưng không nói ra, một bàn tay lớn vỗ nhẹ lên nàng.

"Thường Nga, những năm qua ta quả thật có chút sơ suất." Lâm Dương đột nhiên mở miệng, khiến Thường Nga có chút thất thần, gượng cười nói: "Không có đâu, thiếp thấy như vậy là tốt mà, phu quân là chủ của một quốc gia, lại là Nhân Hoàng của toàn Nhân tộc, đương nhiên phải lấy việc xử lý chính sự làm trọng." Lâm Dương khẽ thở dài một tiếng, sau đó đưa tay ôm Thường Nga vào lòng, "Hậu hoa viên ngày nào cũng đi dạo ta cũng chán rồi, chi bằng chúng ta ra ngoài dạo chơi đi." Thường Nga nghe vậy, mắt sáng lên vừa định đồng ý ngay, nhưng lời đến khóe miệng lại do dự.

Lâm Dương biết Thường Nga nghĩ gì, vỗ vỗ đầu nàng: "Yên tâm, cơ bản các công việc, văn võ đại thần đều có thể xử lý được, cần gì phải để ta lo lắng mọi chuyện." "Nếu phu quân có thời gian, vậy đi dạo đi." "Ừm!

Từ khi Đại Càn Hoàng Thành được thành lập, ta cũng chưa từng đi dạo tử tế." Lâm Dương nói xong, liền tay trong tay với Thường Nga, trực tiếp bay lên không trung, hướng về phía hoàng thành. . . . . .

Đại Càn Hoàng Thành, lấy hoàng cung làm trung tâm, xây dựng liên miên ra bốn phía.

Những kiến trúc này nhìn qua đều vô cùng cổ kính, toàn bộ được xây bằng đá thanh cương, trong mỗi căn nhà loang lổ đều có một số bí văn thần bí được vẽ, đó đều là kiệt tác của Hàn Tín.

Trên mỗi căn nhà đều có thiên địa bí văn, liên kết toàn bộ hoàng thành thành một phong thủy đại trận.

Nếu đại trận bùng phát, chỉ bằng phù văn trên tất cả kiến trúc của một hoàng thành cũng có thể chống lại Đại La Kim Tiên, hoặc chống lại một đòn của Chuẩn Thánh.

Nhanh chóng Lâm Dương và Thường Nga liền xuất hiện trong hoàng thành.

Sau khi hạ xuống, Lâm Dương vung tay áo một cái, một luồng lực lượng vô hình bao phủ lấy chàng và Thường Nga, "Dưới sự bao phủ của đạo vận của ta, sẽ không bị bất kỳ ai phát giác." Thân phận hai người đều vô cùng đặc biệt, tự nhiên không thể công khai đi dạo, nếu không đó không phải là thưởng thức cảnh hoàng thành, mà là vô số người Nhân tộc đến xem hai người.

"Ừm ừm." Thường Nga lại căn bản không để ý nhiều như vậy, sau khi hạ xuống liền nắm chặt cánh tay Lâm Dương, cất bước nhanh chóng đi về phía trước, tất cả mọi thứ trước mắt đều hấp dẫn nàng sâu sắc.

Tuy không có ai hạn chế hành tung của Thường Nga, nhưng có một lần Thường Nga đi ra khỏi hoàng cung, sau khi bị vô số bách tính Nhân tộc phát hiện, đã gây ra không ít chấn động, gần như mọi ngõ ngách đều bị vây kín.

Trong tình huống như vậy, tự nhiên nàng không thể có tâm tư đi

dạo nữa.

Chương 170

Nhưng, lần này lại không giống, có Lâm Dương ở đó, nàng không cần lo lắng bị người khác phát hiện, một đường có Lâm Dương bầu bạn, trong lòng Thường Nga vô cùng vui vẻ.

Lúc đó chính là buổi trưa, trên các ngõ ngách lớn nhỏ người qua lại đông đúc, ồn ào náo nhiệt, đồng thời bên đường vẫn có thể thấy không ít người đang rao bán hàng hóa, còn về phương pháp giao dịch, lại vô cùng nguyên thủy là đổi vật lấy vật.

Chỉ cần hai bên đều cho rằng vật có giá trị, liền sẽ tiến hành trao đổi.

Trong đó cũng có không ít người, đều đã hình thành hình thức cửa hàng, trên quầy bày đủ loại hàng hóa phong phú, cơ bản đều là một số linh dược hoặc linh trân không thường thấy, có cả huyết nhục yêu thú hiếm có.

Những thứ này, đối với người bình thường đều vô cùng trân quý.

Võ đạo lưu truyền trong Nhân tộc, hiện giờ Nhân tộc cơ bản đều duy trì phong tục người người luyện võ.

Hậu Thiên Nhân tộc không thể sánh bằng Tiên Thiên Nhân tộc, bước đầu tiên cần phải rèn luyện nhục thể, bước này thường cần có thiên địa linh vật, hoặc huyết nhục yêu thú cung cấp, mới có thể đại thành.

Không thể không nói, dưới sự dẫn dắt của Lâm Dương, toàn bộ nền văn minh Nhân tộc dường như đã được nhấn nút tăng tốc, trong mấy vạn năm đã có được sự thay đổi như hiện tại.

Nếu không có Lâm Dương xuất hiện, có lẽ, Nhân tộc hiện giờ vẫn

còn ở thời đại nguyên thủy.

Hoặc là trong thời đại Yêu tộc đồ sát Nhân tộc sau này, hoàn toàn sụp đổ. . . . . .

Lâm Dương và Thường Nga thong dong dạo chơi cả ngày, lúc nhanh lúc chậm, nhưng cũng đã dạo hết nửa hoàng thành.

Cuối cùng Thường Nga có chút chưa hết ý, dường như không muốn về nhà.

Đối với chuyện này, Lâm Dương cũng khá bất đắc dĩ, nhưng cũng không giục giã.

"Ê!

Ta dùng huyết nhục yêu thú cảnh giới Tiên Đạo đổi lấy một cây linh dược không được sao, giá trị hai loại vật phẩm cũng gần như nhau." "Không được không được, huyết nhục yêu thú tuy tốt, nhưng đã chết rồi, cây linh dược của ta vẫn còn sinh cơ bừng bừng, trồng trong nhà cũng có thể nâng cao nồng độ linh khí." Lúc này, từ xa truyền đến hai giọng nói tranh luận, xung quanh đã vây kín không ít người, cũng đang bàn tán xôn xao, không biết vì sao.

Tuy nhiên, Lâm Dương lại dừng bước vào khoảnh khắc này, kéo Thường Nga khẽ nói: "Ta đi phía trước xem sao." "Huyết nhục yêu thú của ta, cũng đủ ăn hơn nửa tháng, một cây linh dược thậm chí không đủ no một bữa, tại sao không thể đổi?" Một tráng hán mặc da thú, kéo một con yêu thú to như ngọn núi nhỏ, gào lớn không cam lòng trước mặt một thanh niên lùn xì.

Thanh niên đối diện ngồi trên mặt đất, trước mặt có một cây linh dược, linh dược cũng đã có niên đại, so với huyết nhục yêu thú cảnh giới Tiên Đạo cũng không kém cạnh.

Nhưng hiển nhiên, thanh niên ngồi trên mặt đất đó không đồng ý

cuộc mua bán này.

"Nhưng, nửa tháng, không chừng tinh hoa của huyết nhục yêu thú đó sẽ mất hết rồi, ngươi cũng biết, một mình ta trong thời gian ngắn căn bản không thể ăn hết, không chừng ta phải mang ra chợ rao bán đó." "....." Lâm Dương nhìn hai người đang tranh chấp trước mắt, khẽ cau mày, rơi vào trầm tư.

Thường Nga bên cạnh dường như cũng nhận ra sự thay đổi của Lâm Dương, nên không làm phiền.

Điều duy nhất kỳ lạ là, trong vòng mười trượng nơi Lâm Dương và Thường Nga đứng, gần như tất cả mọi người đều có ý hoặc vô ý né tránh, thậm chí đối với sự xuất hiện của hai người, không hề chú ý, như thể căn bản không nhìn thấy.

"Ai, tiểu huynh đệ, ta cầu xin ngươi đó, đổi cho ta đi, vì đi săn yêu thú, một người huynh đệ của ta bị trọng thương, cần một cây linh dược để điều dưỡng, nếu không phải vậy, ta cũng không nguyện ý làm chuyện khó người như vậy." Quả nhiên, nghe lời cầu xin thống thiết của tráng hán, sắc mặt thanh niên có chút động lòng, kinh ngạc nhìn tráng hán nói: "Thợ săn?" "Không sai, mấy huynh đệ của ta đều là thợ săn, yêu thú có thể làm chứng, tổng không thể nói dối mặt ta chứ." "Nếu không phải vì huyết nhục yêu thú, ở những thương hộ đó giá trị không cao, ta cũng sẽ không mang ra ngoài trao đổi." "Thì ra là vậy, nếu là thợ săn, vậy linh dược ta sẽ đổi với ngươi." Thợ săn, một nhóm người chuyên đi săn yêu thú.

Nói về yêu thú, toàn bộ Nhân tộc cơ bản không ai không hận.

Hiện giờ, giữa Yêu tộc và Nhân tộc cũng có không ít ma sát lớn nhỏ, yêu thú chết trong tay Nhân tộc không ít, đồng thời Nhân tộc mệnh vong trong miệng Yêu tộc cũng không ít.

Một cuộc chiến tranh giằng co, từ khi Nhân tộc ra đời đến nay

chưa từng dừng lại.

Tuy Lâm Dương sớm đã sắp xếp không ít đại quân tuần tra canh gác ở những nơi Nhân tộc cư trú, tuy có tác dụng, nhưng cũng không lớn.

Nhanh chóng, cuộc tranh chấp cũng theo đó kết thúc, những người vây xem cũng đồng loạt rời đi, Lâm Dương lại vẫn chìm trong trầm tư.

Cuối cùng, không lâu sau Lâm Dương mới hồi thần, mỉm cười nhìn Thường Nga nói: "Đi thôi, ta tiếp tục đi dạo." "Không được đâu, dạo cả ngày ta cũng mệt rồi, chúng ta về thôi." Thường Nga tâm tư tinh tế, nhìn ra Lâm Dương có tâm sự, hai người cũng đã dạo chơi cả ngày, hiện giờ trời đã tối, cũng đã đến lúc phải trở về rồi.

"Ừm, được thôi." Lâm Dương không từ chối, cùng Thường Nga trở về hoàng cung.

Sau khi về hoàng cung, Thường Nga liền định rời đi.

"Thường Nga!" "Vâng, phu quân có chuyện gì ạ?" Thường Nga quay đầu lại, khuôn mặt tinh xảo tràn đầy vẻ đẹp.

Lâm Dương bước lên phía trước, nhẹ nhàng ôm Thường Nga vào lòng, dịu dàng nói: "Chúng ta chưa từng thực sự cử hành hôn lễ." "Hôn lễ?

Phu quân, thiếp đã bên chàng nhiều năm như vậy rồi, dường như cũng không cần thiết nữa chứ?" Hồng Hoang vì Yêu Đế Đế Tuấn đã định Thiên Hôn, nên sự kết hợp đạo lữ liền có pháp tắc kết hôn, nhưng pháp tắc này không thịnh hành trong Nhân tộc.

Chương 171

Nếu trong Nhân tộc có người mừng kết duyên, cũng chỉ là tuyên cáo mang tính tượng trưng, không tồn tại nghi thức hôn lễ.

"Tương truyền, Nữ Oa Thánh Mẫu trong tay có Hồng Tú Cầu định Thiên Địa Nhân Tam Hôn.

Bởi vậy, ta muốn thỉnh Nữ Oa Thánh Mẫu giúp ta định nhân duyên." "Chuyện này... không hay lắm đâu!" Trái tim nhỏ của Thường Nga đập thình thịch loạn xạ, má phấn ửng hồng, mặt đầy vẻ thẹn thùng, nhưng lại có một tia khát vọng, người phụ nữ nào lại không muốn hôn nhân của mình được khắp trời cùng mừng, đặc biệt là Nữ Oa Nương Nương, đó chính là Thánh Mẫu Nhân tộc.

Nếu có thể có Nữ Oa Thánh Mẫu chứng kiến, đối với Thường Nga, đó sẽ là vinh dự đến nhường nào.

"Ta vẫn còn một số việc cần xử lý, sau khi xử lý xong, ta sẽ đích thân đến Hỗn Độn Oa Hoàng Thiên, khẩn cầu Thánh Mẫu vì ta chứng hôn, sau đó ta sẽ bàn định thời gian cử hành hôn lễ khánh điển." "Vâng, mọi chuyện đều nghe theo chàng." Cả người Thường Nga đều như say, nàng biết, chỉ cần là chuyện Lâm Dương đã quyết định, không có chuyện gì là không làm được, có lẽ, nàng thật sự có thể cử hành hôn lễ dưới sự chứng kiến của Nữ Oa Thánh Mẫu, cùng với người mình yêu nhất.

Lâm Dương khẽ vỗ về Thường Nga, sau đó tiễn nàng rời đi.

Theo bóng lưng Thường Nga dần khuất, sắc mặt Lâm Dương cũng theo đó trở nên trang trọng, chậm rãi bước về phía Đại Càn Điện.

Chuyện xảy ra trước đó, khiến Lâm Dương không thể không để ý.

Nếu không dạo một chút trong hoàng thành, ngay cả chàng cũng không đặc biệt rõ về mức độ phát triển hiện tại của Nhân tộc.

"Đông đông đông!" Tiếng chuông trầm hùng cổ kính vang vọng khắp Đại Càn Hoàng Thành, trong khoảnh khắc, vô số đạo hà quang nương theo màn đêm, bay lên không trung, hướng về phía Đại Càn Điện.

Tuy trời tối, nhưng đối với người tu hành, thực ra không có nhiều khác biệt so với ban ngày, huống hồ, đại sự quốc gia, nào có phân biệt ngày đêm.

Gần như ngay khi tiếng chuông vang vọng, tất cả mọi người đều đồng thời giáng lâm trên Đại Càn Điện.

"Xì xào!" Vô số tiếng nói, cất bước đi vào Đại Càn Điện, đứng thẳng tắp, hành lễ với Lâm Dương đang ngồi trên long ỷ ở đài cao.

"Thần đẳng, tham kiến Ngô Hoàng, Ngô Hoàng Thánh thọ vô cương." "Chúng khanh miễn lễ." "Hôm nay Trẫm triệu tập các ngươi, là có một việc cần bàn bạc." Ánh mắt Lâm Dương quét qua mấy chục vạn văn thần võ tướng phía dưới.

Hiện giờ theo chế độ phân phong quận thành mà Đại Càn Hoàng Triều đang tiến hành, quan viên thượng triều cũng ngày càng nhiều, trong đó cũng có không ít đại biểu được phái từ các quận thành, để trực tiếp lắng nghe mệnh lệnh của Nhân Hoàng.

Khi Lâm Dương dứt lời, tất cả mọi người đều bày ra vẻ mặt nghiêm túc, lẳng lặng chờ đợi lời nói của Lâm Dương.

"Trước đây, Trẫm cùng Hoàng Hậu đích thân đến hoàng thành, nhìn thấy bách tính tranh vinh hăng hái, thời đại thay đổi khiến cuộc sống của mọi người đều được bảo đảm, nhưng cũng có một số vấn đề theo đó mà xuất hiện." "Trong đó, việc bách tính trao đổi vật phẩm

có vẻ không hợp lý, các thương hộ buôn bán hành sự không quy củ.

Do đó, buổi triều nghị lần này, chính là để giải quyết việc này." Lâm Dương nói đến đây thì dừng lại.

Nghe lời nói của Lâm Dương, trong số đó, những tồn tại được Lâm Dương triệu hoán ra như Lưu Trầm Hương hay Hàn Tín đều bày ra vẻ mặt bừng tỉnh đại ngộ, đồng thời cũng theo đó hiện lên một tia hổ thẹn.

Đặc biệt là Phương Nguyên, sắc mặt hổ thẹn càng thêm nặng.

Khi lời nói của Lâm Dương dừng lại, Phương Nguyên trực tiếp quỳ xuống, "Bệ hạ, về điểm này, thần cũng có phần thất trách, không thể nào lúc nào cũng thấu hiểu dân tâm bách tính, đã sơ suất đại ý." Thương nghiệp phát triển, là căn bản của một hoàng triều, cũng là yếu tố cơ bản nhất của hình thái xã hội Nhân tộc.

Điểm này thực ra, những người như Phương Nguyên là người của hậu thế, đều hiểu rõ, nhưng lại đều bỏ qua điểm đó.

Bởi vì, trong một Hồng Hoang đầy rẫy nguy cơ này, họ không đặt sự phát triển tự chủ của Nhân tộc lên hàng đầu, mà đặt việc Đại Càn Hoàng Triều lớn mạnh lên hàng đầu, từ đó bỏ qua sự phát triển của bách tính tầng lớp thấp.

Lâm Dương nghe vậy, phất phất tay nói: "Tả tướng, về tình hình hiện nay, cơ bản ngươi hẳn cũng đã hiểu rõ, tiếp theo cần phải dụng tâm nhiều hơn." Lâm Dương tuy là người từ một xã hội văn minh mà thương nghiệp cực kỳ phát đạt ở hậu thế, nhưng loại chuyện này hoàn toàn không cần phải tự mình xử lý, với năng lực của Phương Nguyên hoàn toàn có thể xử lý tốt việc này.

Điều cần quan tâm, không phải thứ khác, mà là việc sáng lập tiền tệ.

“Không chỉ chỉnh đốn thương nghiệp, mà còn cần phải thiết lập tiền tệ.

Vừa hay ta có một kiện linh bảo có thể dùng làm vật trấn áp.” “Truyền lệnh xuống, hơn một tháng nữa sẽ khai mở nghi thức tế thiên, ta muốn vì Nhân tộc sáng lập tiền tệ, và hệ thống đo lường.” “Chúng thần tuân mệnh.” Vô số người phía dưới cúi đầu.

Sau đó Lâm Dương liền lần nữa cùng Phương Nguyên và những người khác đàm luận một số vấn đề về chế độ, rồi bãi triều.

Muốn hoàn thiện chế độ tiền tệ của Nhân tộc, không phải là chuyện đơn giản như vậy.

Nhân tộc hiện giờ, có Đại Càn Hoàng Triều lập thế, nếu có đại sự xảy ra cần tiến hành tế thiên, chỉ có như vậy mới được Đại Đạo nhận đồng. . . . . .

Hơn một tháng sau, trong vòng một tháng đó, gần như toàn bộ Nhân tộc đều theo đó chấn động.

Dù sao phàm là Thánh Đình tế thiên, đó đều là đại sự liên quan đến sự chấn động của cả hoàng triều.

Chương 172

Gần như, tất cả mọi người đều mong chờ ngày đó.

Vô số đại quân Nhân tộc bắt đầu dũng động, đi đến các nơi săn bắt hung thú, làm vật tế.

"Oanh long long!" Một ngày, đỉnh sẵn là khắp trời cùng mừng.

Ngoài mấy trăm ức người Nhân tộc trong hoàng thành, còn có vô số sinh linh Hồng Hoang.

Những người này vốn ở trong hoàng thành, nghe tin về nghi thức tế thiên của Đại Càn Hoàng Triều, có một số chưa từng được chứng kiến, đều đến lưu trú để xem lễ.

Cùng với một tiếng chấn động, một luồng vi quang cổ xưa từ trên đài tế thiên khổng lồ tỏa ra.

Quang mang màu vàng rực rỡ, chiếu rọi toàn bộ thiên địa thấu đáo, ngay cả hào quang của mặt trời trên bầu trời cũng trong khoảnh khắc đó trở nên mờ mịt không ánh sáng.

Văn võ đại thần Đại Càn Hoàng Triều lần lượt bước lên đài tế thiên.

Sau khi Lâm Dương đọc văn tế trời, một luồng khí tức mênh mông từ Cửu Thiên hiện ra.

Luồng ý chí đó tuy yếu ớt, chỉ hiện ra một tia nhỏ, nhưng chỉ một tia ý chí đó.

Cũng khiến người ta có một sự kính sợ không thể xem nhẹ, mênh mông vô biên, rộng lớn vô tận, chí cao uy nghiêm, hàm chứa uy nghi vô biên hiện ra trên toàn bộ hoàng thành.

“Ý chí chân Đại Đạo!” Dưới đài tế thiên, trong vô số đám người, một người toàn thân bị hắc bào bao phủ không nhìn rõ mặt, phát ra tiếng chấn động khó che giấu.

“Tại sao!

Sinh linh Thiên Đạo có thể câu thông với Đại Đạo, nay ta là sinh linh Hỗn Độn lại không thể làm được một chút nào.” Nội tâm Hủy Diệt Ma Thần tràn đầy sự chấn động vô biên.

Nếu y cũng có thể câu thông với Đại Đạo, là sinh linh sinh ra dưới trướng Đại Đạo, y làm sao có thể rơi vào cảnh địa như vậy, khắp nơi bị Thiên Đạo áp bức, mang một cảm giác như hổ lạc bình dương bị chó khinh.

Tuy nhiên, điều khiến Hủy Diệt Ma Thần càng thêm kinh hãi lại vừa mới bắt đầu.

“Đại Đạo tại thượng, Hoàng của Đại Càn Hoàng Triều đảo cáo, nay tra xét căn cơ hoàng triều, vẫn chưa có vật đo lường và tiền tệ giao dịch.” “Oanh long long!” Thiên địa đại động, ý chí mênh mông giáng lâm, bao phủ xuống, dường như đang lắng nghe.

Đến đây, nội tâm Hủy Diệt Ma Thần càng chấn động.

Phải biết rằng, trong thời kỳ Hỗn Độn, Đại Đạo chí công cũng không thể nào lắng nghe lời cầu xin của sinh linh, chỉ vận chuyển theo quỹ tích đã định.

Hỗn Độn vỡ nát, Đại Đạo cũng chưa từng xuất hiện.

“Loảng xoảng!” Hai đạo quang huy một vàng một tím chiếu rọi thiên địa, uy thế đạo vận đáng sợ chấn động thiên địa.

“Hôm nay Trẫm dùng Lạc Bảo Kim Tiền định tiền tệ đo lường vật phẩm của Nhân tộc, tên là “Càn Khôn Tệ”.

Dùng Hồng Mông Công Đức Lượng Thiên Xích để đo lường giá trị tất cả vật phẩm.

Từ nay về sau, Đại Càn Hoàng Triều thống nhất giá trị vật phẩm." "Oanh long long!" Trên đỉnh trời đột nhiên ầm ầm chấn động, đó là Đại Đạo có cảm ứng.

Việc làm này của Lâm Dương có ích cho sự phát triển của Đại Càn Hoàng Triều nên được nhận đồng.

Một luồng khói xanh đột nhiên theo đó bao phủ lấy toàn bộ khí vận của Đại Càn Hoàng Triều.

Đó không phải là công đức, mà là quy tắc khí vận.

Từ nay về sau, phàm là Nhân tộc có giao dịch, sẽ có một phần khí vận yếu ớt diễn sinh trên Lạc Bảo Kim Tiền và Hồng Mông Công Đức Lượng Thiên Xích, sau đó độn nhập vào khí vận hoàng triều của Đại Càn Hoàng Triều.

Đại Đạo nhận đồng, đồng thời cũng là mục tiêu của Lâm Dương.

"Ngô Hoàng Thánh thọ vô cương, công tích thiên thu vạn tải." Vô số bách tính Nhân tộc phía dưới cảm động, đồng loạt quỳ phục trên mặt đất kính sợ quỳ lạy Lâm Dương.

Tiền tệ xúc tiến thương nghiệp, hệ thống đo lường định giá vật phẩm.

Sau này phàm là những thứ có giá trị, đều sẽ được Hồng Mông Công Đức Lượng Thiên Xích đo lường giá trị, sau đó dùng tiền tệ để mua.

Lễ tế thiên kết thúc, nhưng việc chỉnh đốn nhân tộc mới chỉ vừa bắt đầu.

Từng đạo mệnh lệnh được ban xuống, vô số Càn Khôn Tệ phỏng

theo hình dạng Lạc Bảo Kim Tiền được chế tạo.

Mỗi một Càn Khôn Tệ đều mang một tia khí tức của Lạc Bảo Kim Tiền, người khác căn bản không thể làm giả, trừ phi có Thánh Nhân ra tay truy tìm bản nguyên mới có thể mô phỏng.

Nhưng một khi động đến Lạc Bảo Kim Tiền, thậm chí là hoàng đạo khí vận của Đại Càn Hoàng Triều, Lâm Dương chắc chắn sẽ biết.

Vả lại, cũng không có vị Thánh Nhân nào lại đi làm một việc tốn sức không có lợi như vậy.

Sau đó, liền bắt đầu định giá trị vật phẩm.

Về điểm này, nhờ có Đại Đạo công nhận trợ giúp, Hồng Mông Công Đức Lượng Thiên Xích cũng có thêm một công năng mới: phán định giá trị khí vận của vật phẩm.

Mỗi kiện vật phẩm đều có khí vận, mỗi sinh linh cũng mang khí vận của riêng mình.

Chương 173

Nếu muốn có được một vật phẩm, khí vận trên người đối phương cũng sẽ theo đó mà giảm, đó chính là giá trị khí vận.

Dưới Hồng Mông Công Đức Lượng Thiên Xích, hầu như toàn bộ giá trị các vật phẩm lưu thông phổ biến trong nhân tộc đều được ghi lại, sau đó còn thành lập đội ngũ giám sát.

Nhưng những việc này rõ ràng không cần Lâm Dương phải lo lắng, dù sao có Phương Nguyên cùng một số nhân tài khác, những việc nhỏ như vậy sao có thể đến lượt Nhân Hoàng xử lý được.

Lúc này, Lâm Dương đã thay một bộ y bào nho nhã, cưỡi mây bay về phía Thiên Ngoại Thiên.

Hồng Hoang thế giới vô cùng rộng lớn, từ đây đến Hỗn Độn thế giới Thiên Ngoại Thiên, dẫu Lâm Dương có tu vi Chuẩn Thánh, ít nhất cũng cần gần trăm năm.

Khi quay về, toàn bộ chế độ của Đại Càn Hoàng Triều cũng đã được cải thiện hoàn tất.

Không thể không nói, Lâm Dương thực sự may mắn khi có thể triệu hoán được đại tài tướng quốc như Phương Nguyên từ Nho Đạo thế giới, nhờ đó hắn mới có thể làm một chưởng quỹ khoanh tay, không đến mức phải tự mình giải quyết mọi việc.

Bằng không, đâu ra thời gian mà du lịch Hồng Hoang, đâu ra thời gian mà tu luyện.

Lâm Dương bay vút lên trời, thẳng tiến đến Hỗn Độn Thiên Ngoại Thiên.

Lần này, hắn vẫn không dùng Tinh Thần Tháp để phá mở thời

không toại đạo, bởi vì nơi hắn muốn đến chính là Hỗn Độn.

Nơi đó là vũ trụ thế giới Đại Đạo, không gian kiên cố vượt xa so với Hồng Hoang.

Nếu không cẩn thận mà lỡ bước vào hiểm địa, cả đời cũng khó lòng thoát ra, chắc chắn sẽ tiêu đời.

Nhưng dù vậy, tốc độ của Lâm Dương, người nắm giữ không gian pháp tắc, cũng tuyệt đối không chậm.

Thoáng cái mười mấy năm trôi qua, hắn đã đến ranh giới giữa Thiên Ngoại Thiên và Hỗn Độn thế giới.

Lâm Dương chen chân bước vào Hỗn Độn thế giới, một luồng áp lực hỗn độn khủng khiếp ập tới, dường như muốn ép hắn thành một khối.

Huyền Hoàng kim quang lóe lên, uy áp khủng khiếp ban đầu tan biến.

Nhưng Lâm Dương vẫn có thể cảm nhận được áp lực từ Hỗn Độn thế giới xa xa vượt trội so với Hồng Hoang thế giới.

Khí tức hỗn độn mênh mông tràn ngập, ngay cả thần thức ở đây cũng chỉ có thể bao phủ ức vạn dặm, bị áp chế một cách đáng sợ.

"Ốc Hoàng Thiên ở đâu?" Lâm Dương khẽ lóe mắt, nhìn về phía trước.

Trong cõi mịt mờ dường như có một sợi dây dẫn, khiến hắn có thể cảm nhận được vị trí của Ốc Hoàng Thiên.

Ngay lập tức, hắn không chút do dự mà tiến về phía trước.

Ở trong Hỗn Độn thế giới, Lâm Dương không dám khinh suất, hắn phóng thích thần thức rồi mới tiếp tục lên đường.

Hỗn Độn thế giới vô cùng hiểm ác, Lâm Dương tuy có tu vi Chuẩn

Thánh trung kỳ, nhưng nếu lâm vào vùng Hỗn Độn bạo động, hắn cũng tuyệt đối không dễ chịu.

Thần thức bao phủ, chỉ cần có chút dị động, hắn đều có thể cẩn thận né tránh.

Tại Hồng Hoang thế giới, trên một mảnh đại địa bao la, vô số cự thú có thân thể ít nhất vạn trượng đang nằm phục trên mặt đất.

Trong đôi huyết mâu của chúng không có chút trí tuệ nào, chỉ có sự sợ hãi nguyên thủy nhất.

Những cự thú này đều là dị chủng hung thú, trong đó không thiếu những chủng hung thú cực kỳ khủng bố từ thời thượng cổ, ví dụ như huyết mạch của Thao Thiết, Chu Yếm, Lỏa Ngư, Cùng Kỳ... một trong Thượng Cổ Thập Hung.

Mỗi một cự thú toàn thân đều tỏa ra một luồng hung sát khí đáng sợ.

Thượng Cổ Hung Thú tộc là do tiên thiên cự thú hấp thụ tàn niệm của Hỗn Độn Ma Thần mà hóa thành hung thú tộc, dưới sự dẫn dắt của Hoàng giả Hung Thú tộc Thần Nghịch, chúng đã càn quét khắp Hồng Hoang đại địa.

Hung thú vốn không có trí tuệ, lại càng không biết thần phục là gì, nhưng phàm là sinh linh đều có những cảm xúc cơ bản nhất là hỉ nộ ái ố.

Hiện tại, không dưới mấy chục vạn hung thú đều quỳ phục trên mặt đất, run rẩy bần bật.

Phía trước chúng là một người toàn thân bị hắc bào bao phủ, dưới lớp hắc bào che kín, dung mạo hắn không thể nhìn rõ.

Đột nhiên, người áo đen hơi ngẩng đầu.

Dưới sự phản chiếu của ánh sáng, dung mạo hắn không hề lộ ra, như thể có một lực lượng huyền ảo đang che chắn chân dung.

Chỉ có đôi mắt đỏ như máu khiến toàn thân hắn trông như một ác ma.

"Haiz, hung thú tộc mà năm xưa ta đã hao hết tâm huyết chế tạo, giờ lại thảm hại đến mức này, mấy con mèo lớn chó nhỏ này căn bản không làm nên trò trống gì." Người áo đen khẽ lầm bầm một tiếng rồi khẽ lắc đầu: "Thôi, có còn hơn không." Nói đoạn, người áo đen bước lên một bước, đồng thời một luồng sức mạnh hủy diệt vô cùng tận lấy hắn làm trung tâm bộc phát, lan tràn: "Tỉnh dậy đi, các chiến sĩ của Hủy Diệt Ma Thần Hắc Trạch ta!" Hắc Trạch, đó là chân danh của Hủy Diệt Ma Thần, giống như Lực Chi Ma Thần Bàn Cổ.

Nói chung, giữa các Hỗn Độn Ma Thần, họ thường lấy bản nguyên của mình làm tên tựa như đạo hiệu, còn chân danh mới là tên thật sự.

Cùng với lời Hắc Trạch dứt, giữa thiên địa dâng lên những biến động đáng sợ.

"Hoa lạp lạp!" Khí cơ kinh người từ thân thể Hủy Diệt Ma Thần bộc phát, biến động vô cùng, lấy hắn làm trung tâm lan tràn ra bốn phía.

Chương 174

Dọc đường, mọi sinh cơ đều bị hủy diệt thành tro tàn, trong nháy mắt khiến một vùng đất rộng ức vạn dặm hóa thành phế tích.

Vô số hung thú nằm trong phạm vi phá hoại, lại không hề gặp phải bất kỳ công kích nào.

Nhưng khi một đạo gợn sóng lan đến thân thể chúng, tất cả đều không tự chủ được mà ngửa đầu gào thét.

"Gào rống!" "Gào rống!" Âm thanh tạo thành sóng âm, càn quét thiên địa, khiến cả thế giới chấn động.

Máu hung sát trong cơ thể mỗi con hung thú cũng sôi trào trong nháy mắt.

Mỗi con hung thú gào thét, dường như đang trút bỏ sự bất cam trong lòng, khí thế bàng bạc dâng trào bay thẳng lên trời cao.

"Hậu duệ Thượng Cổ Thập Hung Cùng Kỳ, bái kiến Hắc Trạch đại nhân." "Hậu duệ Thượng Cổ Thập Hung Gia Hoài, bái kiến Hắc Trạch đại nhân." "Hậu duệ Thượng Cổ Thập Hung Lỏa Ngư, bái kiến Hắc Trạch đại nhân." "....." Ánh sáng máu tiềm ẩn sâu trong mắt từng con hung thú dần ẩn đi, thay vào đó là từng tia sáng trí tuệ.

Nhưng vào giờ khắc này, tất cả đều phủ phục trên mặt đất, hướng về Hắc Trạch mà quỳ bái.

Trong mắt Hắc Trạch, huyết quang cuồn cuộn, giọng hắn khàn đặc: "Đi, vì Ngô tìm kiếm vật phẩm để xây dựng Thánh Đình, đồng thời triệu tập Hung Thú tộc còn sót lại trên Hồng Hoang đại địa.

Ngô muốn ở Hồng Hoang này kiến lập một Thánh Đình thuộc về Hung Thú tộc, cuốn đất trở về, xưng bá Hồng Hoang!" "Chúng thần

tuân mệnh.” Tất cả hung thú, sau khi nghe lệnh của Hắc Trạch, đều bước những bước nhanh nhẹn, lao đi như thủy triều, tản ra khắp nơi trên Hồng Hoang.

“Hừ hừ, Thánh Đình à, Ngô không có, nhưng có thể thông qua tế thiên mà liên hệ với Đại Đạo.” “Hồng Quân, Thiên Đạo Thánh Nhân, hãy đợi đấy, Ngô sẽ khiến các ngươi nhìn thấy Hồng Hoang mà các ngươi bảo hộ, tan nát ngay trước mắt!” Hắc Trạch cất tiếng cười lớn, tiếng cười điên cuồng, tràn đầy sự hủy diệt đáng sợ.

Hành động của Hủy Diệt Ma Thần Hắc Trạch vô cùng bí ẩn.

Tuy rằng đã thu hút không ít sinh linh gần đó đến do thám, nhưng không ai có thể cảm nhận được sự tồn tại của Hắc Trạch.

Thậm chí, chỉ cần hắn không hoàn toàn bộc phát uy thế trong Hồng Hoang thế giới, ngay cả Thiên Đạo cũng không thể phát giác ra hắn.

Hỗn Độn Ma Thần có thể từ Hỗn Độn thế giới của Đại Đạo mà tàn tồn đến tận ngày nay, ai mà không có bản lĩnh chứ?

Bằng không đã sớm chết trong đại kiếp Bàn Cổ khai thiên rồi.

Trong thế giới Hỗn Độn mênh mông, khí tức hỗn độn vô tận khiến Lâm Dương như đang ở trong mây mù.

Hắn đã ở trong Hỗn Độn mười mấy năm, theo thời gian trôi qua, giờ đây cũng đã đến Ốc Hoàng Thiên.

May mắn thay, Ốc Hoàng Thiên không nằm sâu trong Hỗn Độn.

Bằng không, với sự rộng lớn của Hồng Hoang thế giới, Lâm Dương không biết phải mất bao lâu mới có thể đến được.

“Nhân tộc Nhân Hoàng, Lâm Dương, bái kiến Thánh Mẫu.” Lâm Dương tuy là Nhân Hoàng của nhân tộc, lại là chúa tể của Đại Càn

Hoàng Triều, nhưng trước mặt Nữ Oa, nàng không chỉ là tôn giả Thánh Nhân, mà còn là Thánh Mẫu khai sáng nhân tộc.

Mặc dù thân phận hiện tại đã khác biệt, hoàn toàn không cần phải tỏ ra cung kính tột bậc, nhưng vẫn cần có đủ sự kính trọng.

Mặc dù, từ khi nhân tộc ra đời, Nữ Oa tiện từ vị chiếu cố nhân tộc, nhưng cũng không thể trách nàng.

Vị thế đứng khác nhau, cách nhìn nhận vấn đề cũng sẽ khác nhau.

Đối với Lâm Dương, với tư cách là người thống trị nhân tộc, là tôn giả Nhân Hoàng, tự nhiên mong nhân tộc ngày càng phát triển cường thịnh.

Nhưng Nữ Oa, với tư cách Thánh Mẫu, lại có cách nhìn khác.

Chỉ cần nhân tộc không diệt vong, Nữ Oa nương nương chưa chắc đã quá quan tâm đến thương vong của nhân tộc.

Nhưng một khi liên quan đến sự diệt vong của nhân tộc, với tính cách của Nữ Oa, nàng tuyệt đối sẽ không khoanh tay đứng nhìn.

Nhưng nếu muốn Nữ Oa nương nương lo lắng cho nhân tộc như Lâm Dương, với địa vị của nàng, điều đó hiển nhiên là không thể.

Dù sao, cách nhìn nhận nhân tộc của hai bên hoàn toàn khác nhau.

"Hoa lạp lạp!" Cùng với lời Lâm Dương dứt, trong không gian hỗn độn bao la trước mặt hắn đột nhiên lóe lên từng đạo gợn sóng.

Hà quang vạn trượng xua tan vô số khí tức hỗn độn, để lại một cánh cổng cao vài trăm trượng.

"Nhân Hoàng mời vào." Một hư ảnh Kim Phượng lơ lửng trước cánh cổng, khẽ gật đầu với Lâm Dương.

Đó chính là Kim Phượng tộc, khi Nữ Oa nương nương thành Thánh, nó đã tự nguyện hóa thành tọa kỵ của Nữ Oa theo sự chỉ dẫn

của Thiên Đạo.

Kim Phượng tuy là tọa kỵ của Thánh Nhân, có địa vị cao quý trong toàn Hồng Hoang, nhưng trước mặt Lâm Dương, nó vẫn giữ lễ nghi cơ bản, bởi vì nó biết người trước mặt là ai!

So với thân phận tọa kỵ của Nữ Oa nương nương, rõ ràng là thấp hơn đối phương một bậc.

Lâm Dương cũng không nghĩ nhiều, khẽ gật đầu, sau đó mỉm cười bước vào cánh cổng.

Cùng với Lâm Dương bước vào, cánh cổng hiện hữu trong không gian hỗn độn cũng theo đó biến mất không dấu vết.

Ngũ sắc hà quang rút đi, khí tức hỗn độn hùng vĩ bàng bạc lại một lần nữa lấp đầy khoảng không đó.

Chỉ là so với khí tức hỗn độn bạo động ở nơi khác, khí tức hỗn độn lưu chuyển bên trong rõ ràng trở nên ôn hòa hơn nhiều.

Chương 175

Ốc Hoàng Thiên, là đạo trường do Thánh Nhân khai lập, tự nhiên không cần phải nói nhiều.

Hổ phách tửu, bích ngọc thương, kim túc tôn, phỉ thúy bàn, thức ăn như họa, rượu như suối, cổ cầm leng keng, chuông vang đinh đông.

Bốn phía được trang trí bằng những đóa hoa tựa như linh bàn, đài hoa trắng tinh, xương hoa như sứ tỏa ra ánh sáng bán trong suốt.

Phần đỉnh cánh hoa có một vòng màu tím nhạt đậm nhạt khác nhau, như nhuộm tự nhiên mà thành.

Đặc biệt là luồng tiên thiên linh khí nơi đây, ngay cả Côn Luân Sơn được mệnh danh là vạn mạch chi tổ cũng không thể sánh bằng.

Mọi thứ đều tỏa ra ánh sáng vô tận, Thánh Nhân đạo trường quả không hư danh.

Sau khi tiến vào Ốc Hoàng Thiên, Kim Phượng liền hóa thành hình người, dẫn đường phía trước.

Trên đường, hai người cũng không giao tiếp nhiều, bởi vì không quen thuộc.

Hai người một trước một sau, nhanh chóng đến một điện vũ.

Đại điện trắng như mây, trong suốt, phản chiếu ánh sáng châu báu thủy tinh trong vắt như lệ.

Không linh hư ảo, cảnh đẹp như hoa cách vân đoan, khiến người ta không phân biệt được đâu là cảnh thật, đâu là ảnh ảo.

Trên điện vũ đề: "Ốc Hoàng Thiên".

Bước lên bậc ngọc thạch, dung mạo Lâm Dương cũng trở nên

trang trọng và nghiêm túc.

Đến đây, Kim Phượng liền dừng bước, mở miệng nói: "Nương Nương đang đợi ở đại điện, người có thể tự mình vào." "Đa tạ dẫn đường." Lâm Dương khẽ gật đầu mỉm cười, sau đó bước về phía trước.

Trước cánh cửa ngọc cao trăm trượng, cự môn không gió tự mở, hé ra một lối đi vừa đủ một người qua.

"Vào đi." Một trận âm thanh hư vô phiêu diểu truyền đến.

Âm thanh tràn ngập uy nghiêm trang trọng vô biên, lại như tiếng suối chảy khe núi, rì rầm êm tai, tuôn chảy trong tâm hồn con người.

Thần sắc Lâm Dương càng thêm vài phần trang trọng, sau đó chậm rãi bước vào.

Cùng với Lâm Dương bước vào đại điện, cánh cửa chỉ đủ một người đi cũng theo đó đóng lại.

Trong đại điện trong suốt một mảnh, ánh sáng bên ngoài chiếu rọi xuống, khiến toàn bộ điện vũ trở nên trong suốt, ngũ quang thập sắc mỹ lệ tuyệt luân.

Nhưng phần lớn tầm mắt của Lâm Dương không dừng lại ở điện vũ huy hoàng, mà dường như xuyên thấu hư không vô tận, rơi vào một thân ảnh mơ hồ đang tọa trên cao đài.

Đó chính là Nữ Oa Thánh Nhân, thân mặc một bộ cung trang, khí tức thanh lãnh lộ ra, khí chất tao nhã tựa như nữ thần không vương vấn trần tục.

Đặc biệt là luồng khí tức bàng bạc kia, dù không phóng thích ra, lại cho người ta cảm giác đáng sợ sâu thẳm như biển cả, đó chính là tồn tại Thánh Nhân chí cao trong Hồng Hoang.

“Nhân Hoàng Lâm Dương, bái kiến Nữ Oa Thánh Mẫu.” Thần sắc Lâm Dương cung kính, không thấy chút nào bất kính, nhưng lại không hành lễ quỳ bái với Nữ Oa.

Không phải Lâm Dương tự cho mình quá cao, mà vì lúc này không thích hợp để hành đại lễ như vậy.

Đại Càn Hoàng Triều tồn tại ngang hàng với Thiên Đạo, Lâm Dương với tư cách là chúa tể của Đại Càn Hoàng Triều, mang trong mình hoàng đạo khí vận.

Còn Thiên Đạo Thánh Nhân lại thuộc về một phe của Thiên Đạo.

Nếu hắn hành đại lễ, thì Lâm Dương không sao, nhưng lại sẽ làm hao tổn khí vận của Nữ Oa.

Về điều này, Nữ Oa cũng hiểu rõ, nên cũng không tỏ ra dị thường gì.

Đôi mắt thanh lãnh của nàng chuyển hướng nhìn Lâm Dương, lập tức khiến Lâm Dương dấy lên cảm giác linh hồn mình như bị nhìn thấu.

“Chuẩn Thánh trung kỳ, không tệ.” Trong ngữ khí của Nữ Oa nương nương, hiếm hoi hiện lên một tia tán thưởng.

Lâm Dương nghe vậy khẽ nhướng mày, mở miệng nói: “Đều là do Nữ Oa Thánh Mẫu sáng tạo ra chúng ta, nhân tộc chúng ta mới có được thành tựu như ngày hôm nay.” Nữ Oa lộ ra một nụ cười tao nhã, ngón tay khẽ điểm về phía trước mặt Lâm Dương.

Một đám mây tụ lại thành hình, đồng thời nàng khẽ mở môi nói: “Ngồi đi.” “Tạ Thánh Mẫu tứ tọa.” Lâm Dương ngồi lên đám mây, sau đó nghe Nữ Oa lại mở miệng hỏi: “Ngươi đến gặp Ngô lần này, không biết là vì chuyện gì?” Nữ Oa tự nhiên sẽ không cho rằng Lâm Dương từ khoảng cách xa xôi như vậy, lại còn trong Hỗn Độn, chỉ

đơn thuần đến bái kiến.

Chắc chắn có việc gì đó.

Lâm Dương hơi nghiêm sắc mặt một chút, sau đó mở miệng nói: “Ta lần này đến đây, ngoài việc bái kiến Thánh Mẫu, còn có một chuyện muốn cầu.” “Hiện nay, Đại Càn Hoàng Triều đã đặt định căn cơ ở Hồng Hoang, nhưng nghi lễ hôn phối vẫn chưa định.

Do đó, muốn thỉnh Thánh Mẫu chủ trì hôn lễ cho ta và Thường Nga.” “Hôn lễ sao.” Nữ Oa nghe vậy, lập tức chợt hiểu ra điều Lâm Dương cầu.

Nữ Oa khi chưa thành Thánh, đã được Hồng Quân Đạo Tổ ban cho cực phẩm tiên thiên linh bảo Hồng Tú Cầu.

Hồng Tú Cầu có thể định thiên địa nhân tam hôn, trong đó thiên hôn đã được Yêu Đế Đế Tuấn và Yêu Hậu Hi Hòa định đoạt.

Hiện tại, còn Địa Hôn và Nhân Hôn hai đạo công đức chưa viên mãn.

Nhân Hôn, kỳ thực Lâm Dương không cần cầu, Nữ Oa cũng đã có ý định ban cho nhân tộc.

Chương 176

Bởi vì việc định Thiên Địa Nhân Tam Hôn là việc có công với Hồng Hoang, đương nhiên sẽ có đại công đức giáng lâm.

Lần này Lâm Dương đến, cũng hợp với tâm ý của Nữ Oa, tự nhiên không có lý do gì để từ chối.

"Việc này Ngô ưng thuận." Lâm Dương nghe vậy, lập tức lộ ra nụ cười, một lần nữa hành lễ với Nữ Oa nương nương, phấn khích nói: "Nếu đã như vậy, vậy thời gian sẽ được an bài vào trăm năm sau.

Đến lúc đó có Thánh Mẫu quang lâm, chắc chắn sẽ khiến toàn bộ nhân tộc reo hò hoan hô!" "Ừm, Nhân Hôn là hôn lễ lập thế, liên quan rất rộng, cần chuẩn bị kỹ lưỡng trước." Lâm Dương cúi đầu gật, biểu thị đã hiểu.

Kỳ thực Thiên Địa Nhân Tam Hôn, đã sớm được Thiên Đạo an bài thỏa đáng.

Trong đó Thiên Hôn tự nhiên đại biểu cho trời, Địa Hôn không phải cái khác, chính là âm hôn, còn Nhân Hôn chính là hôn nhân của nhân tộc.

Trong đó Nhân Hôn là phức tạp nhất, các loại nghi lễ hôn phối đều cần thượng hợp Thiên Đạo, hạ thuận nhân tâm.

Về điều này Lâm Dương tự nhiên cũng hiểu.

Ngay sau đó, Lâm Dương lại thương nghị với Nữ Oa nương nương một số chi tiết, rồi liền cáo từ rời đi.

Còn lại một trăm năm, hiện Lâm Dương vẫn đang ở trong Hỗn Độn, thời gian cũng khá gấp gáp.

Sau khi hao phí mười mấy năm rời khỏi Hỗn Độn, Lâm Dương

không còn giữ lại, trực tiếp vận dụng lực lượng không gian pháp tắc, mở ra thời không toại đạo, trực tiếp độn về Đại Càn Hoàng Thành.

Tại Đại Càn hoàng cung, Lâm Dương nhanh chóng tìm thấy Thường Nga, kể cho nàng nghe về việc đi Ốc Hoàng cung.

"Thật sao?!

Thánh Mẫu thật sự đồng ý chủ trì hôn lễ cho thiếp sao?" Thường Nga mặt mày rạng rỡ, đối với nhân tộc, thân phận của Nữ Oa Thánh Mẫu cao quý.

Trong lòng vô số người nhân tộc hiện nay, nàng là tồn tại chỉ đứng sau Nhân Hoàng Lâm Dương.

Không sai, hiện giờ cùng với việc Đại Càn Hoàng Triều lập thế, ảnh hưởng lực của Nữ Oa, thậm chí là Thái Thanh Thánh Nhân chủ nhân Nhân Giáo, ngày càng giảm xuống, khí vận chiếm giữ không ngừng bị áp bách, đến nay ảnh hưởng lực không bằng Lâm Dương.

Nhưng Nữ Oa Thánh Mẫu đối với nhân tộc có ý nghĩa phi phàm, đặc biệt trong một đại sự hôn lễ như của Thường Nga, có Nữ Oa chủ trì lại càng là một vinh dự.

Thường Nga kích động nhảy cẫng lên, ôm chặt lấy Lâm Dương: "Tốt quá rồi!

Thật sự tốt quá rồi, thiếp không ngờ mình sẽ có ngày này!" "Thôi nào, Nữ Oa Thánh Mẫu không chỉ đến, đến lúc đó còn sẽ định Nhân Hôn cho ta, khi đó nàng cũng sẽ nhận được một khoản công đức.

Có công đức này, nàng có thể đột phá cảnh giới Đại La Kim Tiên rồi." Lâm Dương yêu chiều xoa đầu Thường Nga.

Thường Nga không phải tiên thiên nhân tộc, nhưng tư chất lại chỉ kém tiên thiên nhân tộc một chút.

Thêm vào đó, với tư cách Hoàng Hậu, tài nguyên tự nhiên không thiếu, cho đến nay nàng đã có tu vi Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong.

Nhưng, nếu không có căn cơ sâu dày, ở bình cảnh Đại La Kim Tiên, đủ để làm khó chín tầng chín tồn tại, cả đời cũng không hy vọng đột phá.

Từ đó có thể thấy, càng về sau, yêu cầu đối với căn cơ càng trở nên quan trọng.

Nhân tộc hiện nay, một thế hệ không bằng một thế hệ.

Nếu Lâm Dương không mưu cầu con đường Thánh Đình, sau trăm vạn năm nữa, e rằng toàn bộ nhân tộc sẽ đều trở thành phàm nhân bình thường, trong đó những kỳ tài tu luyện xuất hiện, e rằng cả đời cũng vô vọng Đại La Kim Tiên.

Bởi vậy, Lâm Dương mới muốn ngưng tụ hoàng đạo khí vận, thanh tẩy toàn bộ nhân tộc, khiến cho người người như rồng, trở nên phi phàm.

Thời gian chậm rãi trôi qua.

Từ khi trở về từ Ốc Hoàng Thiên, Lâm Dương liền dành cả ngày ở bên Thường Nga, đồng thời cũng thông qua triều nghị mà báo cáo cho thiên hạ về việc Đại Càn Hoàng Triều sẽ tổ chức hôn lễ của Nhân Hoàng và Hoàng Hậu sau trăm năm nữa.

Trong một thời gian ngắn, toàn bộ nhân tộc chấn động.

Ngay cả các quận thành nhân tộc ở khoảng cách xa xôi cũng đều sôi nổi.

Đặc biệt, khi biết được hôn lễ lần này sẽ do Nữ Oa Thánh Mẫu đích thân chủ trì, sự chấn động càng lan rộng khắp Hồng Hoang đại địa.

Bất cứ ai cũng có thể hiểu được, hôn lễ của Nhân Hoàng và Hoàng Hậu sẽ hoành tráng đến mức nào.

Phàm là tồn tại có năng lực, vào khoảnh khắc đó đều chuẩn bị đến quan lễ một nghi thức thịnh đại.

Hai người giữa sự chấn động đó, lúc này đang nắm tay đi trên các con phố lớn nhỏ của hoàng thành.

Lâm Dương nhìn hệ thống giao dịch do Phương Nguyên thiết lập chỉ trong chưa đầy trăm năm, trong lòng vô cùng hoan hỉ.

Trong hoàng thành, ẩn hiện cảnh người người qua lại, bá tánh an cư lạc nghiệp, trên mặt mỗi người đều nở nụ cười rạng rỡ.

Hiện tại, sau khi Lâm Dương đặt định tiền tệ và vật phẩm định giá, hoàng thành rộng lớn càng thêm phồn vinh gấp vạn lần.

Nhân tộc hiện nay phát triển, sớm đã đạt đến thời khắc đỉnh phong.

Các gia đình bá tánh bình thường đều sẽ trồng Long Nha Mễ để duy trì sự sinh tồn cơ bản nhất, trong đó cũng không ít người đã bước lên con đường tiên đạo hoặc võ đạo.

Chương 177

Thể chất của hậu thiên nhân tộc hiện nay khá kém, khả năng dịch cân phạt tủy của Long Nha Mễ hiển nhiên không đủ để duy trì việc tu hành của bản thân, trừ phi có một lượng Long Nha Mễ cực lớn được cung cấp, nhưng điều đó hiển nhiên là khó.

Việc trồng Long Nha Mễ có yêu cầu, dưới sự thiết lập của hoàng thành, phạm vi trồng Long Nha Mễ được phân chia cho mỗi gia đình đều rất hạn chế.

Thậm chí có một số hộ còn không đủ để tự dùng, làm sao dám như đại quân nhân tộc mà mỗi ngày có đủ Long Nha Mễ để tu luyện.

Bởi vậy, dưới tình hình đó, một số người đành phải rời khỏi hoàng thành, đi đến Hồng Hoang đại địa thám hiểm, tìm kiếm linh dược, hoặc thịt yêu thú để tu luyện.

Đương nhiên, tài nguyên nhiều lên, cũng có giao dịch.

Trước đây, việc trao đổi vật đổi vật đã dẫn đến không ít tranh chấp, nhưng hiện tại cơ bản không cần lo lắng về điều đó.

Trong đó, thế lực Đại Càn Hoàng Triều đã xây dựng các Trân Bảo Các ở khắp hoàng thành.

Trân Bảo Các này trực tiếp thuộc quyền quản lý của Thần Nông, có thể kết nối với kho báu hoàng cung.

Chỉ cần là mọi thứ có giá trị, ví dụ như thịt yêu thú, hoặc kỳ trân dị bảo, thậm chí là linh dược hay bất cứ thứ gì, đều có thể trực tiếp đổi lấy Càn Khôn Tệ tại Trân Bảo Các.

Có Càn Khôn Tệ, liền có thể mua bất cứ thứ gì có giá trị tương ứng.

Thậm chí chỉ cần có đủ Càn Khôn Tệ, ngay cả tiên thiên linh bảo cũng có thể mua được, trong đó không thiếu các loại linh dược.

Trước đây, Lâm Dương từng gặp phải tranh chấp do muốn dùng thịt của một con yêu thú tiên đạo để đổi lấy một gốc linh dược.

Những chuyện như vậy, hiện tại trong hoàng thành căn bản không thể xảy ra.

Thịt yêu thú sẽ mất đi khí huyết lực theo thời gian.

Nhưng hiện tại trong nhân tộc, với hàng ức vạn đại quân, nguồn cung khí huyết vẫn không đủ.

Hầu như số thịt yêu thú ở đây, sau khi tích trữ một ngày, đều sẽ được đưa đến các quân doanh khắp nơi.

Đương nhiên, sau khi thiết lập hệ thống giao dịch, bất cứ ai muốn mua bán, trao đổi thông qua Trân Bảo Các đều cần Càn Khôn Tệ, ngay cả quân doanh cũng không ngoại lệ.

Chỉ trong chưa đầy trăm năm ngắn ngủi, Lạc Bảo Kim Tiền – nguồn gốc để Lâm Dương rèn đúc Càn Khôn Tệ, cùng với vật phẩm định giá Hồng Mông Công Đức Lượng Thiên Xích, khí vận ẩn chứa đã trở nên vô cùng bàng bạc.

Trong đó, hữu dụng nhất chính là Lạc Bảo Kim Tiền.

Bản thân nó là một kiện khí vận linh bảo, dưới khí vận bàng bạc ẩn chứa, Lâm Dương nếu sử dụng đối với tồn tại thấp hơn cảnh giới của mình, hầu như có thể dùng đến hàng trăm lần mà cũng không tổn hại khí vận của bản thân.

Cùng với sự phát triển phồn thịnh của bá tánh Đại Càn hoàng thành, khí vận của Đại Càn Hoàng Triều cũng theo đó tăng vọt, ẩn ẩn dường như có cảm giác muốn đuổi kịp Vu Yêu.

Nhưng Lâm Dương cũng hiểu rõ, khí vận của Vu Yêu lưỡng tộc đã đạt đến đỉnh phong mà chúng có thể đạt được, hai tộc phân chia quyền cai trị Hồng Hoang thiên địa.

Dưới tình hình như vậy, Đại Càn Hoàng Triều dù thế nào cũng không thể siêu việt khí vận của Vu Yêu lưỡng tộc, bởi vì đây không chỉ đơn thuần là vấn đề tích lũy không ngừng.

Hiện nay, cách duy nhất để Đại Càn Hoàng Triều tiến thêm một bước thăng hoa là xung đột với khí vận của Vu Yêu lưỡng tộc.

Trong cuộc xung đột đó, hoặc khí vận của Đại Càn Hoàng Triều thôn tính yêu tộc, hoặc khí vận của yêu tộc thôn tính Đại Càn Hoàng Triều.

Nhưng hiện tại, Lâm Dương vẫn chưa thực sự chuẩn bị kỹ càng cho một cuộc đại chiến thực sự với yêu tộc, bởi vì cái giá phải trả đó thực sự quá lớn.

Đồng thời, Đế Tuấn cũng đang tính toán như vậy.

Dù có bao nhiêu ma sát nhỏ giữa nhân tộc và yêu tộc, cũng không thể thực sự bùng nổ xung đột với nhân tộc, đặc biệt là trong tình hình Vu Yêu song phương đang kiềm chế lẫn nhau như hiện nay, càng như vậy.

Cách nghĩ của Lâm Dương rất đơn giản: trước khi nội tình của Đại Càn Hoàng Triều chưa đủ cường đại để vượt qua yêu tộc, hắn sẽ không lựa chọn khai chiến.

Bởi vì nếu thực sự đại chiến với yêu tộc, bản thân hắn tuyệt đối sẽ phải chịu trọng thương.

Trong thời kỳ đó, đối mặt với Vu tộc đang ở thời kỳ toàn thịnh, như hổ rình mồi, kết quả có thể đoán trước.

Thời gian khi hai người ở bên nhau, luôn cảm thấy ngắn ngủi.

Thoáng cái, trăm năm đã sắp đến.

Toàn bộ Đại Càn hoàng thành đều treo đèn lồng đỏ rực, ban đêm khắp nơi đèn giăng kết lụa, đâu đâu cũng tràn ngập sắc đỏ.

Nếu bước vào Đại Càn hoàng thành sẽ phát hiện, hoàng cung cổ thành vốn kim bích huy hoàng, hiển lộ uy nghi vô biên, đã sớm được trang hoàng lại một lượt, khắp nơi trong tầm mắt đều treo đầy đèn lồng tú cầu màu đỏ.

Cùng với việc trăm năm sắp đến, số lượng người trong toàn bộ Đại Càn hoàng thành đã nhiều hơn gấp mấy lần so với trước đây.

Ngay cả tòa thành trì rộng lớn chiếm thiên vạn ức dặm này, vào ban ngày cũng trở nên vô cùng đông đúc.

Kỳ thực không phải không có nguyên nhân.

Vốn dĩ, cùng với việc Nhân Hoàng Lâm Dương và Hoàng Hậu Thường Nga của Đại Càn hoàng thành sẽ cử hành hôn lễ dưới sự chủ trì của Nữ Oa Thánh Nhân.

Việc có thể thân cận với tồn tại Thánh Nhân như vậy, tự nhiên sẽ thu hút vô số người đến quan lễ.

Chương 178

Đương nhiên, chỉ riêng điều này thì tự nhiên cũng không thể khiến bỗng dưng xuất hiện thêm hàng trăm ức sinh linh.

Tất cả nguyên nhân là do sự tồn tại của Trân Bảo Các.

Các vật trân tàng trong Trân Bảo Các sẽ kết nối với kho báu hoàng cung.

Trong đó, tất cả các tài nguyên, trừ một số nội tình hữu hạn không thể lấy ra, hầu như đều được ghi chép lại.

Ví dụ như trong đó có đủ loại tiên thiên linh bảo, hậu thiên linh bảo, vô số linh căn đan dược.

Đặc biệt, sự xuất hiện của một vật "Tam Quang Thần Thủy" – một loại tiên thiên linh vật, càng khiến Hồng Hoang dấy lên một trận chấn động.

Tiên thiên linh bảo quý giá, nhưng đối với một số tiên thiên sinh linh, tiên thiên linh vật dùng một chút là ít đi một chút, lại càng thêm quý giá.

Ban đầu, các đại năng giả không tin điều này.

Nhưng khi Trấn Nguyên Tử lấy ra hơn ba mươi quả Nhân Sâm Quả đổi lấy đủ Càn Khôn Tệ để mua một bình nhỏ Tam Quang Thần Thủy, tất cả mọi người đều chấn kinh.

Sau khi chấn kinh, mọi người càng theo đó mà bạo động, hầu như đều lấy ra những thứ bình thường không dùng đến, đổi thành Càn Khôn Tệ để mua những vật mình cần.

Trong khoảnh khắc, vô số người đều đỏ mắt vì điều đó.

Trong mười mấy năm kể từ khi sự việc này xảy ra, ngưỡng cửa các Trân Bảo Các ở khắp Đại Càn Hoàng Triều đều gần như bị đạp nát.

"Chỉ mười mấy năm ngắn ngủi, nhờ vào những đại năng giả Hồng Hoang này, khí vận của Đại Càn Hoàng Triều ta bỗng nhiên tăng vọt một đoạn.

Sự xuất hiện của Trân Bảo Các quả nhiên hiệu quả phi phàm." Lâm Dương ẩn mình trong hoàng cung, cười tủm tỉm cảm thụ.

Mỗi khắc mỗi giây, đều có khí vận từ Lạc Bảo Kim Tiền và Hồng Mông Công Đức Lượng Thiên Xích tràn ra, chảy vào khí vận kim long của Đại Càn Hoàng Triều, khiến toàn thân hắn lâng lâng.

Lạc Bảo Kim Tiền và Hồng Mông Công Đức Lượng Thiên Xích, với tư cách là nguồn gốc mọi giao dịch của Trân Bảo Các.

Vốn dĩ đã đủ phồn thịnh dưới giao dịch của nhân tộc, nay sau khi vô số đại năng giả Hồng Hoang đổ xô vào Đại Càn Hoàng Triều, càng trở nên khủng bố hơn.

Đồng thời, cùng với việc vô số đại năng giả giao dịch tại Trân Bảo Các, không chỉ khí vận bành trướng, mà nội tình của Đại Càn Hoàng Triều cũng ngày càng tăng tiến.

Cần biết rằng, mỗi lần giao dịch tại Trân Bảo Các đều cần nộp một phần trăm thuế tiền tệ.

Tuy không nhiều, nhưng nếu số lượng lớn, thì sẽ rất nhiều.

Đồng thời, còn có Càn Khôn Tệ thoát ra.

Trong đó không ít đại năng giả rao bán những kỳ trân dị bảo, thậm chí linh vật không cần thiết.

Nhưng vì trong Trân Bảo Các không có thứ họ cần, nên họ giữ lại

Càn Khôn Tệ, đợi khi xuất hiện thì sẽ mua.

Chính vì sự việc này, Lâm Dương đã một lần nữa khai mở một nội thiên địa trên linh mạch của hoàng cung, chuyên dùng để trữ tồn thiên tài địa bảo.

Bởi vì trong một khoảng thời gian ngắn, lượng bảo vật chảy vào và chảy ra khỏi kho báu hoàng cung gần như đạt đến một con số cực kỳ khủng bố.

Nói không chút khách khí, nếu Lâm Dương nuốt chửng tất cả những bảo vật quý giá trong kho báu, nội tình của Đại Càn Hoàng Triều sẽ ngay lập tức vượt qua nội tình mà Vu Yêu lưỡng tộc đã tích lũy trong vô số thời gian.

Đương nhiên, Lâm Dương không thể làm ra chuyện như vậy, ai cũng hiểu đạo lý "nước chảy đá mòn".

Vô số đại năng giả sinh linh Hồng Hoang đã sớm đổi những thứ có giá trị thành Càn Khôn Tệ.

Việc dùng Càn Khôn Tệ đổi lại những vật phẩm ban đầu gần như là không thể.

Nhưng Lâm Dương cũng có thể dự liệu, hiện tại những đại năng giả kia đều đến quan lễ, đổi thành Càn Khôn Tệ.

Sau khi Nhân Hôn hoàn thành, tuyệt đối họ sẽ không mang Càn Khôn Tệ đi.

Không phải vì không tín nhiệm, mà cũng không phải không tín nhiệm Đại Càn Hoàng.

Chuyện tiền tệ mất giá, các đại năng giả sao lại không biết chứ?

Một khi nhân tộc xảy ra biến động, hoặc trực tiếp bị Vu Yêu diệt vong, những Càn Khôn Tệ này sẽ trở nên vô giá trị.

Bởi vậy, khi rời đi, nếu không tìm được thứ mình cần, họ cũng nhất định sẽ lựa chọn mang đi những thứ có giá trị tương đương.

Về điểm này, Lâm Dương sao lại không dự liệu được chứ?

Bởi vậy, hắn mới cho Bồng Lai Đảo thiết lập một nơi tụ tập tán tiên Hồng Hoang, không chỉ vì một điểm này.

Hơn nữa, Đại Càn hoàng thành là đại bản doanh của nhân tộc.

Đợi khi thời cơ chín muồi, sẽ không cho phép người khác tùy ý ra vào.

Nếu có người trà trộn vào hoàng thành, một khi xảy ra bạo động, sẽ gây ra tổn thất không thể vãn hồi cho toàn bộ Đại Càn Hoàng Triều.

Chương 179

Về điểm này, hắn cũng đã suy tính kỹ càng.

"Đinh, cơ hội duyệt đọc đã làm mới, hiện tại có 2 lần duyệt đọc, túc chủ có thể tùy ý xem xét tiểu thuyết đã làm mới." Âm thanh bên tai, khiến Lâm Dương giật mình tỉnh khỏi trầm tư, tâm thần lập tức chìm vào Đại Đạo Tiểu Duyệt Độc Khí.

"Chà, đã hai trăm năm trôi qua rồi." Lâm Dương chưa từng cảm nhận rõ ràng sự trôi chảy của thời gian như ngày hôm nay.

Từ khi đến Hồng Hoang thế giới, ngoài việc ban đầu sẽ hoài niệm về thời gian đã qua, thì cho đến nay, mấy ngàn năm thoáng qua cũng không hề hay biết.

Cũng giống như vô số tiên nhân tồn tại ở Hồng Hoang vậy, thời gian đối với họ không còn chút ý nghĩa nào.

Nhanh chóng, Lâm Dương liền gạt bỏ những suy nghĩ phiền muộn đó ra khỏi đầu, chuyển tâm thần vào một giao diện.

Giao diện đó, giống như giá sách trên app đọc truyện của Lâm Dương kiếp trước, từng cuốn sách đều là những thứ hắn quen thuộc.

"Trong thế giới Võ Đạo Chi Mộ, vẫn còn vô số thứ tốt chưa lấy được.

Đặc biệt là nếu may mắn triệu hoán được nhân vật chính, e rằng ta có thể đi ngang ở Hồng Hoang thế giới ngay lập tức." Lâm Dương trong lòng cười thầm, nhưng không dám vọng tưởng điều này.

Vô số lần duyệt đọc, hắn cũng đã nghiên cứu kỹ Đại Đạo Tiểu Duyệt Độc Khí và quy tắc nhận vật phẩm.

Cơ bản là không thể xuất hiện vật phẩm có cấp bậc tu vi quá cao

so với bản thân.

Đương nhiên, công pháp thần thông không nằm trong số này, ví dụ như ở lần duyệt đọc đầu tiên có thể nhận được công pháp cấp Hồng Mông.

Nhanh chóng, Lâm Dương một lần nữa đưa mắt nhìn lên cuốn sách Võ Đạo Chi Mộ.

Trong nháy mắt, từng đạo ánh sáng mộc mạc mê ly chiếu rọi, lóe lên đạo vận huyền ảo.

Từng hàng chữ hiển hiện trước mắt Lâm Dương.

Đã đọc vài lần, trong lòng hắn đã hoàn toàn thuộc lòng mọi tình tiết của thế giới Võ Đạo Chi Mộ.

Nhưng trong khoảnh khắc đó, Lâm Dương vẫn chìm đắm vào thế giới vĩ đại và khổng lồ này.

Thế giới quan của Võ Đạo Chi Mộ vô cùng rộng lớn, một nhân vật nhỏ từng bước tiến đến cuộc đấu tranh nghịch thiên, một đường khai sáng ra truyền thuyết thần thoại của riêng mình.

Nhân vật chính của Võ Đạo Chi Mộ là Vũ Mộc, tuy có ngón tay vàng cường đại, nhưng điều thực sự giúp hắn trưởng thành đến trình độ sánh ngang Đại Đạo, không hoàn toàn dựa vào ngón tay vàng, mà dựa vào nội tâm cường đại.

Nội tâm không sợ hãi tất cả, điểm này Lâm Dương bội phục, nhưng cũng tự nhận không thể đạt đến trình độ như đối phương.

Không phải Lâm Dương không có hùng tâm tráng chí, bởi vì từ đầu đến cuối hắn không phải một người đơn độc.

Đặc biệt là trực tiếp xuyên việt đến Hồng Hoang, một đại thiên thế giới đỉnh cấp như vậy, những điều cần lo lắng còn xa hơn rất

nhiều.

Đặc biệt, với tư cách là khởi điểm của nhân tộc, chỉ cần đi sai bất kỳ một bước nào, tùy tiện một tôn yêu vương cũng có thể diệt sạch toàn bộ nhân tộc.

Làm sao dám hành động tùy tiện, không kiêng nể gì?

Nửa canh giờ trôi qua, Lâm Dương cuối cùng cũng đọc xong chữ cuối cùng, sự chấn động trong lòng mới dần dần tan đi.

Dù sao hắn cũng đã đọc mấy lần rồi, tự nhiên không thể có cảm giác dư âm vương vấn như trước.

"Đinh, chúc mừng túc chủ đã duyệt đọc xong 《Võ Đạo Chi Mộ》, nhận được Tiếp Dẫn Thần Thạch, Anh Linh Thần Thạch." Mắt Lâm Dương sáng lên, không kìm được thốt lên: "Hai viên thần thạch!

Vận khí của ta cũng quá tốt rồi đi!" Sau khi có được Vĩnh Hằng Chi Chu, Lâm Dương đã cảm thấy vận khí tốt bùng nổ, nhưng không ngờ, vận khí lại liên tiếp như vậy.

Khi duyệt đọc 《Võ Đạo Chi Mộ》, hắn lại nhận được hai kiện thần thạch liên quan đến Vĩnh Hằng Chi Chu.

Lâm Dương đã sớm thuộc lòng 《Võ Đạo Chi Mộ》, làm sao lại không biết tác dụng của hai viên thần thạch này chứ?

Đặc biệt là Tiếp Dẫn Thần Thạch, đối với hắn lúc này, hầu như có thể gọi là vật phẩm quý giá như gửi than giữa trời tuyết cũng không quá.

"Bá!" Cùng với tâm thần Lâm Dương khẽ động, một đạo quang mang lập tức hiện ra trong lòng bàn tay hắn.

Cùng với quang mang tan đi, trong đó hiện ra là một viên đá màu

trắng tựa như tổ ong.

Trên viên đá dường như có vô số lỗ nhỏ do kiến đào, khắp nơi đều là những lỗ nhỏ chi chít.

Bốn thông tám đạt, trông rất kỳ dị, nhưng trên đó lại tự nhiên toát ra từng tia đạo vận huyền diệu, mang đến cho người ta một lực hấp dẫn kỳ lạ.

"Ong ong ong!" Thần Long Chiến Hạm vẫn luôn được cất giữ trong vũ trụ nhục khiếu của Lâm Dương, cảm ứng được đạo vận từ Tiếp Dẫn Thần Thạch, phát ra từng trận rung động.

"Đừng lo lắng, mau đến đây." Mắt Lâm Dương lóe lên một tia tinh quang.

Tiếp Dẫn Thần Thạch hòa nhập vào Vĩnh Hằng Chi Chu, có thể dẫn dắt người khác vào đó, cũng là vật phẩm không thể thiếu để khai mở Vĩnh Hằng Khư Phường.

Chỉ khi dùng Tiếp Dẫn Thần Thạch luyện chế ra Tiếp Dẫn La Bàn, mới có thể khai mở Khư Phường.

Lâm Dương ném Tiếp Dẫn Thần Thạch vào trong Thần Long Chiến Hạm, có chút tiếc nuối nói: "Đáng tiếc, không có được Định Tinh Thần Thạch, bằng không có thể trực tiếp khai mở Khư Phường trong Chư Thiên Vạn Giới rồi." Không lâu sau, Lâm Dương liền lắc đầu.

Chương 180

Có Tiếp Dẫn Thần Thạch khai mở Khư Phường, có thể bao phủ toàn bộ Hồng Hoang đại thiên thế giới, đủ để thu hoạch vô số lợi ích rồi, làm người không thể quá tham lam.

"Hơn nữa, có Anh Linh Thần Thạch, ít nhất cũng không quá tệ." Anh Linh Thần Thạch, là nguyên liệu chính quan trọng nhất để chế tạo Anh Linh Tế Đàn.

Thiếu nó, căn bản không thể làm được.

Một khi chế tạo ra Anh Linh Tế Đàn, từ tế đàn đó ngưng tụ triệu hoán ra anh linh, gọi là Vĩnh Hằng Anh Linh.

Trên Vĩnh Hằng Chi Chu, chúng hầu như không có bất kỳ khác biệt nào so với sinh linh bình thường, thậm chí có thể coi là một loại sinh mệnh và tồn tại khác.

Đối với chủ nhân tế đàn, chúng càng trung thành tuyệt đối, cho dù bảo chúng tự vẫn tại chỗ cũng sẽ không chút do dự.

Mặc dù, Vĩnh Hằng Anh Linh triệu hoán ra chỉ có thể tồn tại trên Vĩnh Hằng Chi Chu, nhưng lại có thể khiến Khư Phường do Vĩnh Hằng Chi Chu sinh ra tự thành một giới.

Các luyện khí sư, luyện đan sư, đại sư trận pháp trong Khư Phường đều có thể tự cung tự cấp, đảm bảo toàn bộ Khư Phường vận hành trơn tru.

Sự tồn tại của Khư Phường, cũng có thể cung cấp cho chủ nhân Vĩnh Hằng Chi Chu lượng tài nguyên gần như hải lượng, hóa thành nội tình trợ lực chủ nhân tu hành.

"Có Khư Phường, có lẽ ta có thể sớm biến Bồng Lai Tam Đảo

thành một thị trường giao dịch độc nhất vô nhị." Ánh mắt Lâm Dương lóe lên ánh sáng kinh người, ngay lập tức hắn liền đặt hai viên thần thạch vào trong Thần Long Chiến Hạm.

"Lung, bắt đầu xây dựng Anh Linh Tế Đàn, tiến hành triệu hoán anh linh." "Nguyên liệu xây dựng Anh Linh Tế Đàn đã tập hợp đủ, đang bắt đầu xây dựng Anh Linh Tế Đàn." Lung với tư cách là Vĩnh Hằng Chân Linh của Thần Long Chiến Hạm, càng thêm khát khao sự tiến hóa của Thần Long Chiến Hạm.

Bởi vì chỉ khi Thần Long Chiến Hạm trưởng thành, nó mới có thể lột xác.

Vốn dĩ Vĩnh Hằng Chi Chu là một kiện cấp bậc vô thượng, nhưng vì quá tàn khuyết, Lâm Dương đã lựa chọn trả nó về cấp Lăng Vân.

Mặc dù, đẳng cấp của Vĩnh Hằng Chi Chu đã suy thoái, nhưng bản nguyên vẫn còn đó.

Với nội tình bàng bạc như vậy, Anh Linh Tế Đàn nhiều nhất là một tuần là có thể xây dựng hoàn thành.

Nhưng Tiếp Dẫn Thần Thạch lại không thể sử dụng trực tiếp, bởi vì thần thạch cần được luyện chế thành Tiếp Dẫn Thần Bàn mới có khả năng dẫn dắt người vào Thần Long Chiến Hạm.

Có được hai loại thần thạch, Lâm Dương trong lòng mừng rỡ, nhưng lại không quên thời điểm hiện tại.

Lâm Dương, với tư cách là chủ nhân của Đại Càn Hoàng Triều, có địa vị cao quý trong Hồng Hoang.

Đặc biệt trong thế giới tôn sùng cường giả, với tư cách Chuẩn Thánh, bản thân hắn đã có địa vị vô thượng.

Hơn nữa, lần này lại có Nữ Oa nương nương đích thân chủ trì, đối với toàn bộ nhân tộc đều là chuyện khắp nơi cùng chung vui.

Ví dụ như các đại năng giả cấp Trấn Nguyên Tử, đều đã đến Đại Càn hoàng thành trước mười mấy năm.

Đương nhiên, những đại năng giả đỉnh cấp như vậy, tự nhiên sẽ được lễ đãi, hoàn toàn không thể giống người khác mà ngủ tạm đầu đường, hoặc chen chúc trong những căn nhà do Đại Càn Hoàng Triều xây cho vô số sinh linh.

Với tư cách là hôn lễ của Lâm Dương, không chỉ cảnh tượng hoành tráng, mà những người bên dưới, từ khoảnh khắc Lâm Dương trở về tuyên cáo hôn kỳ, đã bắt đầu bận rộn.

Vô số Long Nha Mễ được ủ thành quỳnh tương, tiên quả linh trân cũng đã sớm bắt đầu được dự trữ.

Trong phạm vi bán kính trăm ức vạn dặm lấy hoàng thành làm trung tâm, hầu như tất cả yêu thú, hung thú đều đã bị đồ sát sạch.

Có kinh nghiệm từ lễ khai điển trước, lần chuẩn bị này của Lâm Dương đặc biệt phong phú.

Đặc biệt là đối mặt với những đại vị vương của Vu tộc, hắn không thể để lễ điển lần này trở nên khó coi.

Cùng với ngày tháng không ngừng trôi qua, cuối cùng cũng đến thời khắc vạn chúng chú mục của toàn bộ Đại Càn Hoàng Triều.

Vô số linh đăng phủ khắp hoàng thành, ánh sáng rực rỡ đến nỗi ánh sáng mặt trời cũng trở nên ảm đạm vô quang.

Các loại linh quang từ đỉnh trời chiếu rọi xuống, khiến toàn bộ hoàng thành hiển lộ vẻ tráng lệ huy hoàng.

Trong một khoảng không rộng lớn, quỳnh hương lượn lờ, khí lành đầy rẫy.

Dao đài trải thảm lụa, bảo các tỏa hương.

Phượng trứ loan tường hình phiêu miểu, kim hoa ngọc ngạc ảnh phù trầm.

Trên bày Cửu Phượng Đan Hà Ỷ, Bát Bảo Tử Nghê Đôn.

Bàn mạ vàng ngũ sắc, bồn ngọc bích thiên hoa.

Trên bàn có gan rồng và tủy phượng, chưởng gấu và tinh thần.

Trăm món trân tu đều đẹp mắt, dị quả hảo hạng tươi mới đủ màu.

Nơi đó bày biện gọn gàng ngăn nắp, vô số tiên nhân tọa lạc phía trên, trong đó các loại tiên nhân đều được phân chia chỗ ngồi theo tu vi.

Tu vi thấp nhất có thể vào nội trường đều là Thái Ất Kim Tiên.

Một số người thậm chí không có Thái Ất Kim Tiên, cơ bản đều ở ngoại trường, đãi ngộ tự nhiên khác nhau.

Chương 181

Nhưng nếu phóng tầm mắt nhìn ra, sẽ phát hiện, tuy lúc này có vô số tiên nhân, nhưng những đại năng giả thực sự khiến người ta quen thuộc lại không có, hiển nhiên đây không phải lúc.

"Ha ha, Thanh Thạch đạo nhân, nghe nói ở Trân Bảo Các đã đổi được một khối tiên thiên linh thạch hiếm thấy, không biết có thể lấy ra cho mọi người mở rộng tầm mắt không?" Cùng với một người khác gia nhập, có người cùng ngồi một bàn đã mở miệng nói.

Người nam tử mặc đạo bào màu vàng đất nghe vậy, lập tức nhướng mày cười nói: "Ai, ta cũng không ngờ Đại Càn Hoàng Triều lại có phương thức giao dịch như vậy." "Khối tiên thiên Âm Dương Thạch kia, ta đã dùng rồi.

Không chỉ bản nguyên cường đại, ngay cả tu vi cũng có chỗ đột phá.

Cái giá phải trả chỉ là một số linh bảo không dùng đến, không thể không nói là thật sự kiếm lớn rồi." Lời của Thanh Thạch đạo nhân, lập tức thu hút vô số ánh mắt hâm mộ của các tiên nhân.

"Ai, ta vốn cũng thiếu một kiện linh vật, đáng tiếc vì chậm một bước, bị người khác đoạt mất.

Nếu có kiện linh vật đó, tu vi của ta tuyệt đối có thể đột phá Thái Ất Kim Tiên sơ kỳ." Có một người đấm ngực tiếc nuối, trông rất bi tráng, khiến người khác bật cười.

Nếu lần này đến quan lễ, nhiều người hơn vì muốn mục sở thị sự tồn tại của Thánh Nhân, thì khi đặt chân vào Đại Càn Hoàng Triều mới phát hiện, điều thực sự hấp dẫn lại là Trân Bảo Các, cùng với phương thức trao đổi vật phẩm đó.

Tiên nhân Hồng Hoang có số lượng ức ức vạn triệu.

Trong đó có hàng trăm ức tiên nhân tham gia hôn lễ của Đại Càn Hoàng Triều.

Mặc dù phần lớn đều là tán tiên đến góp vui, nhưng những người này trong vô số năm qua cũng có một số linh trân dị bảo trong tay.

Trong đó một số linh trân dị bảo, đối với họ ý nghĩa không lớn, nhưng nếu vứt đi lại đáng tiếc, tự nhiên cũng giữ lại.

Sau Trân Bảo Các, hầu như mỗi người đều sẽ lựa chọn xử lý những linh vật không cần thiết, mua một số thứ có ích cho tu vi.

Phần lớn các tu sĩ đến quan lễ đều đã nhận được lợi ích không nhỏ.

Vô số người huyên náo bàn tán, nói về việc đã nhận được những thứ tốt đẹp đến mức nào từ Trân Bảo Các, giúp ích to lớn thế nào cho tu vi.

Đồng thời, tự nhiên cũng có những người vận khí không tốt, không tìm được vật ưng ý, mặt mày ủ rũ.

Thời gian chậm rãi trôi qua, nhưng vào khoảnh khắc này, một đoàn mây bàng bạc từ chân trời lướt đến, một luồng uy áp mênh mông theo đó truyền tới, khiến vô số tiên nhân đều ngừng lời, nhìn về hướng đó.

"Tiệt Giáo Chân Tiên!" Kèm theo một tiếng hô lớn, tất cả mọi người trên hội trường đều vỡ òa!

"Đệ tử Thánh Nhân, không ngờ một hôn lễ của Nhân Hoàng lại kinh động cả Thánh Nhân!" "Nói, có biết lần này ai chủ trì hôn lễ của Nhân Hoàng và Hoàng Hậu không?

Thánh Nhân đích thân đến, nếu những Thánh Nhân khác nhận lời mời, làm sao dám không đến chứ?" "…" Vô số người bàn tán xôn xao,

nhưng nhanh chóng vô số tiên nhân cũng chợt hiểu ra.

Cần biết rằng lần này chủ trì hôn lễ là Nữ Oa nương nương đích thân đến.

Đồng là tôn giả Thánh Nhân, trong trường hợp này, cũng phải nể mặt Nữ Oa nương nương mà phái đệ tử hoặc thuộc hạ đến, bằng không chẳng phải làm mất thể diện của Thánh Nhân sao.

Người Tiệt Giáo rất đông, phóng mắt nhìn qua ít nhất cũng có mấy chục người.

Cùng với việc họ giáng lâm xuống đây, trong nháy mắt không ít người trong nhân tộc cau chặt mày.

Người Tiệt Giáo, dẫn đầu là một nam tử thân mặc y bào màu đỏ sẫm.

Dung mạo người này cũng không tỏ ra quá kiêu ngạo, nụ cười thỉnh thoảng hiện lên cũng cho người ta cảm giác thiện ý.

Nhưng toàn thân hắn không hề che giấu yêu khí, không gì không biểu thị thân phận yêu tộc.

Thậm chí không chỉ vậy, ngoài nam tử dẫn đầu ra, hơn nửa số người của Tiệt Giáo đều có thân phận yêu tộc.

Cần biết rằng, ân oán giữa nhân tộc và yêu tộc đã sớm đạt đến mức nước lửa không dung.

Không chỉ lễ khai quốc của nhân tộc, ngay cả lần trước, nhân tộc mời khắp chư tiên thần nhưng vẫn không mời yêu tộc đến.

Có kinh nghiệm từ trước, cộng thêm Nữ Oa Thánh Nhân đích thân đến, ắt cũng không thể có yêu tộc gây sự.

"Tiệt Giáo Đa Bảo Đạo Nhân, phụng danh sư tôn Thông Thiên Thánh Nhân, đặc biệt mang đến hạ lễ một kiện trung phẩm tiên thiên

linh bảo." "Chư vị, hoàng thượng của ta đang ở trong điện chuẩn bị, Thánh Nhân đệ tử đã đến, xin mời nhập tọa." Lâm Dương và Thường Nga đang thay y phục chuẩn bị nghị sự, lúc đó sẽ chưa xuất hiện.

Bởi vậy, toàn bộ yến hội trường đều do Phương Nguyên quản lý.

Đối phương tuy là yêu tộc, nhưng lại là đệ tử Thánh Nhân.

Phương Nguyên hiểu rõ nặng nhẹ nên cũng không dám khinh suất.

"Đệ tử Xiển Giáo!" Cùng với Tiệt Giáo nhập tọa không lâu, bên ngoài lại truyền đến một tiếng hô vang.

Không chỉ có đệ tử Tiệt Giáo, vô số tiên nhân cũng có thể hiểu rằng, đồng là Tam Thanh, Nguyên Thủy Thiên Tôn chắc chắn cũng sẽ phái đệ tử đến, nên cũng không tỏ ra quá kinh ngạc.

"Đệ tử Xiển Giáo, Quảng Thành Tử phụng mệnh sư tôn, đến chúc mừng Nhân Hoàng, đặc biệt dâng lên hạ lễ, một kiện trung phẩm tiên thiên linh bảo." So với Đa Bảo của Tiệt Giáo, Quảng Thành Tử hiển nhiên càng thêm kiêu ngạo, trên mặt cao cao treo một ánh mắt coi thường tất cả.

So với Tiệt Giáo, người Xiển Giáo hiển nhiên có thêm một loại khí chất không coi ai ra gì, nhưng cũng là điều bình thường.

Nguyên Thủy Thiên Tôn khi chọn đệ tử càng chú trọng căn cơ, người nào có thể bái nhập môn hạ của ông, chứng tỏ căn cơ của họ tuyệt đối không tầm thường.

Chương 182

Thêm vào đó, với tư cách đệ tử Thánh Nhân, địa vị vô hình chung càng cao vút.

Một cảnh tượng rơi vào mắt vô số tiên nhân, nhưng họ lại không kìm được mà nhíu mày.

"Mấy tên đệ tử Thánh Nhân này, thật đúng là kiêu ngạo!

Tu vi thì chẳng cao, nhưng tâm lại cao hơn trời." "Hừ, nếu ngươi có thể bái nhập môn hạ Thánh Nhân, ngươi cũng có thể như vậy." "…" Bàn Cổ Tam Thanh, mỗi người tự sáng lập đạo thống chứng đạo Thánh Nhân, sau đó liền bắt đầu thu đồ.

Thời kỳ đó đã gây ra một sự chấn động không nhỏ trong toàn Hồng Hoang, bởi vì nếu có thể bái vào môn hạ Thánh Nhân, không chỉ con đường truy cầu Đại Đạo sau này sẽ thênh thang.

Có Thánh Nhân che chở, hành tẩu Hồng Hoang vô hình chung cũng cao hơn người một bậc.

Cùng với việc Tam Thanh chính thức bắt đầu thu đồ, trong đó có không dưới hàng trăm ức vạn chúng sinh đổ về Côn Luân Sơn.

Nhưng kết cục cũng hiển nhiên.

Thánh Nhân là tồn tại cỡ nào, há có thể thu ai cũng được?

Cuối cùng, những người thực sự có thể bái nhập môn hạ Thánh Nhân, cũng chỉ có không quá trăm người.

Trong đó mười hai người bái nhập Xiển Giáo, số người của Tiệt Giáo thì đông hơn một chút, có mấy chục người.

Nhưng đối với cơ số trăm vạn ức, ngay cả tỷ lệ một phần ức vạn

cũng không có, quả thật khó có thể tưởng tượng.

Vô luận đệ tử Thánh Nhân có kiêu ngạo đến đâu, cũng không liên quan đến Phương Nguyên.

Chỉ cần không gây sự trong hôn lễ của Nhân Hoàng, thì không ai sẽ để ý.

"Đệ tử Nhân Giáo!" Kèm theo một tiếng hô lớn, chân trời lại lướt đến một đóa tường vân.

Trên tường vân, một người thân mặc đạo bào đứng đó, toàn thân khí tức thuần phác tự nhiên mà thành, cho người ta cảm giác như một chân tiên đắc đạo.

"Nhân Giáo, Huyền Đô bái kiến Tả Tướng." Huyền Đô, không giải thích thân phận ngay lập tức, mà cung kính hành lễ với Tả Tướng Phương Nguyên.

Thái độ không kiêu ngạo cũng không nhún nhường, lại khiến Phương Nguyên mắt sáng rỡ.

"Thì ra là Huyền Đô đạo hữu, không cần đa lễ." Huyền Đô là đệ tử duy nhất của Nhân Giáo, chuyện này với tư cách là Tả Tướng cấp cao của Đại Càn Hoàng Triều, Phương Nguyên sao lại không biết chứ?

Bất kể những thứ khác, chỉ riêng thân phận của Huyền Đô, cộng thêm sự chú trọng lễ nghi của đối phương, cũng đủ để khiến Phương Nguyên coi trọng Huyền Đô ba phần.

"Lần này đến, vì sư tôn Thái Thanh Thánh Nhân và ta, xin chúc mừng Nhân Hoàng, đặc biệt dâng lên hạ lễ một kiện trung phẩm tiên thiên linh bảo, một bầu Cửu Chuyển Kim Đan." "Khách khí, khách khí." Khoảnh khắc đó, mắt Phương Nguyên càng sáng thêm vài phần, đồng thời trong ánh mắt còn lưu lại vài phần sắc thái kỳ dị.

Vô số tiên nhân Hồng Hoang, khi nhìn thấy Huyền Đô dâng lên hạ lễ, lập tức ồn ào.

Tác dụng của Cửu Chuyển Kim Đan, về cơ bản đã lan truyền khắp Hồng Hoang đại địa.

Thái Thanh Thánh Nhân giỏi luyện đan, Cửu Chuyển Kim Đan chính là xuất từ tay ông.

Công hiệu có thể trực tiếp giúp người ta thành Đại La Kim Tiên, khiến vô số người không ngừng thèm muốn.

Đáng tiếc, Cửu Chuyển Kim Đan là thứ như vậy, làm sao có thể xa cầu được?

Vô số tiên nhân thậm chí còn chưa từng thấy qua.

Hiện tại, vừa ra tay liền là một bầu, rơi vào tay Phương Nguyên.

Vô số ánh mắt trên toàn bộ hội trường cũng theo đó mà lóe lên ánh sáng rực rỡ.

"Vậy, trên Trân Bảo Các, liệu có Cửu Chuyển Kim Đan không?" Trong số đó, vô số tiên nhân Hồng Hoang phía dưới bắt đầu nghị luận, sự tham lam trong lời nói căn bản không thể kiềm chế được.

"Ha ha!

Có thì có thể làm gì?

Dù có lấy cả gia tài ra cũng chưa chắc mua được một viên." "Các ngươi nghĩ, với tình hình nhân tộc hiện nay, có đưa loại đan dược mang tính nội tình như vậy ra không?" Trong số các tiên nhân Hồng Hoang, tự nhiên cũng có những người không ngốc.

Cửu Chuyển Kim Đan, có thể giúp người ta lập tức thành Đại La Kim Tiên, có thể thấy, loại bảo vật mang tính nội tình của một thế lực như vậy, tuyệt đối không thể lấy ra.

Cần biết rằng, hiện nay Hồng Hoang thế giới tuy Kim Tiên nhiều như chó, Thái Ất Kim Tiên đầy đất đi, nhưng Đại La Kim Tiên vẫn có thể coi là đại năng giả có chiến lực đỉnh cao, mỗi người đều là cường giả vô thượng.

Nhưng hiển nhiên, tất cả đều không biết rằng, Cửu Chuyển Kim Đan, Lâm Dương đã sớm có được một bầu, nhưng số lượng thực sự được lấy ra cho người nhân tộc dùng lại rất ít.

Thời gian chậm rãi trôi qua, ví dụ như các đại năng giả Chuẩn Thánh cấp Trấn Nguyên Tử, những người nên đến cũng đã đến, lúc này sẽ không còn ai đến nữa.

Nhưng, vào khoảnh khắc ấy, chân trời đột nhiên xuất hiện một đám mây vàng trôi nổi, đi kèm với muôn vàn điềm lành khắp trời, kim quang rực rỡ, ẩn ẩn giữa không gian tựa hồ có tiếng tụng kinh truyền vọng.

"Nhân Hoàng đại hỉ, Tây Phương giáo ta đặc biệt đến chúc mừng." Giữa đám mây vàng, một giọng nói hùng vĩ truyền ra, kèm theo vô tận đạo vận, từng trận bao phủ khắp trời, trong khoảnh khắc, vô số tiên nhân Hồng Hoang chấn động, nhao nhao đứng dậy hành lễ về phía phương trời ấy.

"Chúng ta bái kiến Chuẩn Đề Thánh Nhân, Thánh Nhân thánh thọ vô cương." Người ấy không phải ai khác, chính là Chuẩn Đề Thánh Nhân, một trong Tây Phương Nhị Thánh, cùng với hơn trăm đệ tử Tây Phương giáo.

Chương 183

Phương Nguyên khẽ nhíu mày, sau đó trên mặt nở nụ cười, bước ra ngoài hội trường nghênh đón.

Chuẩn Đề Thánh Nhân mặt mang tươi cười, nhìn về phía vô số tiên nhân Hồng Hoang, trong lòng càng thêm vui mừng, "Lần này ta thụ Nhân Hoàng mời, đến chúc mừng đại hôn của Người, đặc biệt mang theo hạ lễ là một kiện Hạ Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, xin vui lòng nhận cho." Phương Nguyên nhìn Chuẩn Đề Thánh Nhân mặt đầy nụ cười như hoa, khi nghe đối phương nói về hạ lễ, trong lòng bỗng chốc nhảy lên thầm thì: "Tây Phương nghèo kiết xác đúng là không sai, mang nhiều người như vậy, lại chỉ tặng một kiện Hạ Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo." Nhưng, Phương Nguyên đâu biết rằng, nếu không phải vì Tiếp Dẫn đã sớm dặn dò, rằng chuyến đi này cần phải giữ thể diện cho Đại Càn Hoàng Triều, thì Chuẩn Đề thật sự đã định tay không đến rồi.

Một kiện Hạ Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, đối với toàn bộ Tây Phương giáo nghèo túng, cũng là họa vô đơn chí.

"Thánh Nhân có thể thân lâm, đã là vạn hạnh, sao cần phải mang hạ lễ." Phương Nguyên nói tuy vậy, nhưng dù muỗi có nhỏ đến mấy cũng là thịt, vừa nói vừa tiện tay thu lấy kiện Hạ Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo của Chuẩn Đề.

Khiến Chuẩn Đề nhíu mày, có chút không vui, thật sự, sau khi Phương Nguyên nói câu đó, ông ta thật sự muốn thu lại món Tiên Thiên Linh Bảo đã tặng, nhưng hiển nhiên, đã chậm một bước.

"Thánh Nhân mời vào trong." Phương Nguyên với vẻ mặt cười như không cười, dẫn Chuẩn Đề Thánh Nhân cùng người Tây Phương

giáo vào hội trường.

Vì đã sớm dự liệu Tây Phương giáo sẽ có người đến, chỗ ngồi tự nhiên đã được chuẩn bị, nhưng Phương Nguyên không ngờ Tây Phương giáo lại có gần trăm người, bất đắc dĩ đành phải thêm một số ghế ngồi khác.

Còn về tôn vị Thánh Nhân, tự nhiên không thể ngồi cùng người khác, trên cao đài của toàn bộ hội trường, Phương Nguyên đã đặc biệt đặt thêm một chiếc ghế độc lập, đứng sừng sững trên đầu tất cả các Đại Năng giả Chuẩn Thánh, nhưng lại cách chỗ ngồi chính một khoảng.

Như vậy, vừa không làm mất thể diện của Chuẩn Đề, lại không làm kẻ khách lấn át chủ nhà.

Cùng với sự xuất hiện của Chuẩn Đề Thánh Nhân, gần như toàn bộ không khí trong hội trường cũng theo đó đạt đến đỉnh điểm, ánh mắt mỗi người nhìn lên đài đều ít nhiều mang theo một tia cung kính.

Còn như Trấn Nguyên Tử và những người khác, càng là như vậy.

Mặc dù Chuẩn Đề Thánh Nhân có tiếng tăm không tốt trên Đại Địa Hồng Hoang, nhưng ít nhất ông ta cũng là một Thánh Nhân, ai dám vô lễ với ông ta.

Thời gian chầm chậm trôi qua, cùng với mặt trời lên cao đến đỉnh điểm, toàn bộ hoàng thành đều lan tỏa ra một luồng khí tức mênh mông, khí tức ẩn vào bầu trời, đẩy lùi vô số tầng mây, đạo vận đáng sợ bao trùm khắp thiên địa.

Vô biên hoa quang từng trận dũng động, hóa thành vô cùng hào quang sắc màu rực rỡ, chim chóc thành đàn, líu lo, ánh sáng tứ tán tràn ngập điềm lành.

Trong hoàng cung, cũng có vô số đồng nam đồng nữ, đạp không,

rải hoa tiên, sau đó Lâm Dương và Thường Nga trong y bào hoa lệ cũng cùng nhau đạp không đến, dọc đường vô cùng hoa quang sắc màu rực rỡ chiếu rọi.

Lâm Dương và Thường Nga phiêu nhiên đến, không khí toàn bộ hội trường càng theo đó tăng vọt đến đỉnh điểm.

Lâm Dương và Thường Nga tắm trong vô vàn hoa quang, toàn thân lấp lánh ánh sáng hoa lệ, đặc biệt y bào thêu rồng khắc phượng trên người hai người, sống động như thật.

"Chúng ta bái kiến Nhân Hoàng, Hoàng Hậu, chúc Nhân Hoàng Hoàng Hậu nắm tay nhau, vĩnh kết đồng tâm." Vô số người cao giọng hô to, âm thanh xuyên thẳng mây xanh, vang vọng vũ nội, khí tức hỗn loạn lan tỏa khắp Đại Càn Hoàng Thành.

Thường Nga cả người đều say sưa, đôi mắt tràn ngập hạnh phúc, một hôn lễ phổ thiên đồng khánh như vậy, khiến người người chú mục, là điều vô số nữ nhân cả đời truy cầu.

"Hôm nay, là ngày đại hôn của trẫm, Đại Càn Hoàng Triều phổ thiên đồng khánh, ta cũng cảm tạ, có thể có nhiều Hồng Hoang chúng sinh đến quan lễ như vậy." Kèm theo Lâm Dương mở lời, vô cùng đạo vận hoa quang nhao nhao tản lạc, khí vận hình rồng của Đại Càn Hoàng Triều hiển hiện, đạo vận kinh người tràn ngập.

Vô số Hồng Hoang chúng sinh trong khoảnh khắc, đều cảm thấy nghiệp chướng của bản thân ít nhiều đều tiêu tan, nhất thời tâm thần đại chấn.

Làm xong tất cả, Lâm Dương ánh mắt tràn ngập vô biên sắc màu, kéo tay Thường Nga bước lên cao đài đã được dựng sẵn.

Lâm Dương và Thường Nga, về mặt hình thức, đã sớm là vợ chồng, lễ nghi tự nhiên cũng không có phức tạp đến vậy.

Bước lên cao đài, Lâm Dương và Thường Nga hành lễ với thiên địa, sau đó mặt đầy trang nghiêm nói: "Nghênh Thánh Mẫu." Cùng với lời nói của Lâm Dương vừa dứt, trên khắp bầu trời đột nhiên phong vân chấn động, kèm theo một tiếng phượng minh, một con Kim Phượng khổng lồ che trời vỗ cánh bay đến, trên lưng Kim Phượng ấy đứng chính là Nữ Oa Thánh Nhân.

"Chúng ta bái kiến Thánh Mẫu (Nữ Oa Nương Nương)." Thánh Nhân lâm phàm kèm theo dị tượng thiên địa, số trăm ức sinh linh tại chỗ nhao nhao quỳ phục xuống đất, cung kính hành lễ.

Nữ Oa ngự trên lưng Kim Phượng, mặt mày thanh lãnh, đôi mắt đẹp khẽ nhìn xuống chúng sinh phía dưới, đưa tay khẽ phất nói: "Miễn lễ." "Tạ Thánh Mẫu (Nữ Oa Nương Nương)." Thanh thế Nữ Oa giáng lâm còn hùng vĩ hơn cả Chuẩn Đề Thánh Nhân, bởi vì nơi đây không chỉ là nơi Nhân tộc của Đại Càn Hoàng Triều tụ tập, mà còn vì Nữ Oa là Thánh Nhân phương Đông, những người có mặt cơ bản đều là tiên nhân Hồng Hoang phương Đông, đối với sự tồn tại của Nữ Oa, họ càng thêm vài phần kính ý.

Sau khi Nữ Oa làm xong tất cả, liền nhìn xuống nơi Lâm Dương và Thường Nga đang đứng, trong nháy mắt đạp không đến trên cao đài.

Nữ Oa vừa bước chân lên cao đài, một tiếng uy thế trong khoảnh khắc bùng phát, chấn động cả thiên địa, vô cùng đạo vận nhao nhao ẩn vào bầu trời, dẫn động ý chí Thiên Đạo trong cõi hư vô.

Phía dưới, vô số tiên nhân Hồng Hoang cảm nhận uy thế Thánh Nhân, trong lòng đều không tự chủ được nổi lên một cảm giác sợ hãi.

Khí tức của Nữ Oa, mênh mông vô bờ như vũ trụ tinh thần, lại tựa như bầu trời bao la biển cả vô biên không thể đo lường, dưới luồng khí tức ấy, ngay cả tu vi Chuẩn Thánh như Trấn Nguyên Tử và

những người khác, cũng đều như con thuyền đơn độc, trong khoảnh khắc đều có thể gặp phải kết cục tan nát.

Vào lúc này, mắt Nữ Oa Nương Nương tinh quang lóe lên, Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Hồng Tú Cầu được ném ra, hào quang hỉ khánh chầm chậm rơi xuống, bao trùm toàn bộ cao đài.

"Nhân hôn!

Lập." Giọng nói Nữ Oa Nương Nương hùng vĩ, tựa như Thiên Uy rạng rỡ không thể nghi ngờ, trên bầu trời đột nhiên dũng động một luồng chấn động đáng sợ, đó là hóa thân của ý chí Thiên Đạo.

Nhưng, mặc dù ý chí Thiên Đạo giáng lâm, lại không hiển hiện, bắt đầu ngưng tụ ra một đám kim vân công đức hùng vĩ, đám kim vân mênh mông, một chút cũng không thua kém khi Lâm Dương ban đầu trồng ra Long Nha Mễ cho Nhân tộc, thậm chí còn có phần hơn.

Vốn dĩ, Nhân Hôn tuy cũng có công đức giáng lâm, nhưng tuyệt đối không nhiều đến mức này, bởi vì người làm công đức lần này chính là Lâm Dương.

Thân phận Lâm Dương tương đương với hóa thân của Thiên Đạo, lập Nhân Hôn, có công với thiên địa Hồng Hoang, công đức giáng lâm, cũng căn bản không phải do Thiên Đạo tạo ra, mà là do thiên địa Hồng Hoang tạo ra, chỉ cần có công với thiên địa Hồng Hoang, liền sẽ có công đức giáng lâm.

Hơn nữa Lâm Dương vốn có thân phận phi phàm, có công với thiên địa Hồng Hoang, công đức cũng càng thêm hùng vĩ.

Kim vân công đức trên trời ngưng tụ, khiến trong mắt vô số người phía dưới lộ ra vẻ hâm mộ, chỗ tốt của lực lượng công đức tự nhiên không cần nói nhiều, bất kể là luyện chế công đức linh bảo, hay dùng để đề thăng tu vi, đều có công hiệu hiển hách.

Đám kim vân công đức này hùng vĩ dị thường, sau khi thai nghén đến đỉnh điểm liền giáng xuống.

Công đức giáng xuống chia làm ba phần, trong đó hai đạo lớn nhất mỗi đạo chiếm ba tầng rưỡi, lần lượt rơi xuống người Lâm Dương và Thường Nga, tiếp theo có ba tầng, rơi xuống người Nữ Oa.

Chương 184

"Xoạt xoạt!" Công đức hùng vĩ rơi xuống, Lâm Dương không lựa chọn hấp thu mà cất giữ trong thức hải, chuẩn bị dùng để ngưng luyện Huyền Hoàng Công Đức Bất Diệt Thể.

Còn về Thường Nga, thì không chờ đợi, trực tiếp bắt đầu hấp thu ngay sau khi công đức giáng xuống, bởi vì nếu hấp thu vào lúc này, nàng sẽ có thể cảm nhận lực lượng pháp tắc Thiên Đạo càng rõ ràng hơn.

"Oanh long long!" Tu vi Thường Nga vốn mới đạt đến Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong, cách Đại La Kim Tiên cũng chỉ còn một bước, dưới sự chú nhập của công đức, khí thế toàn thân trong nháy mắt đột phá đỉnh điểm, tức thì phá vỡ bình cảnh với Đại La Kim Tiên.

"Oanh long long!" Trên đỉnh trời, kiếp vân ngưng tụ, nhưng trong nháy mắt, liền bị một đạo Kim Long chín móng lấp lánh kim quang trên Cửu Thiên của Lâm Dương chấn tan, biến mất không dấu vết.

Cùng với kiếp vân tan đi, một đạo Thời Gian Trường Hà theo đó hiển hiện trên đỉnh trời của Đại Càn Hoàng Triều.

Thường Nga không chút do dự, trực tiếp chém ra một tia nguyên thần chi lực ẩn vào trong Thời Gian Trường Hà, từ đó "ta mệnh do ta không do trời", trở thành Đại La Kim Tiên vĩnh hằng bất hủ.

Tuy nhiên, sự biến hóa của Thường Nga lại không phải là lớn nhất, dưới sự chú nhập của công đức, khí tức trên người Nữ Oa Nương Nương trở nên càng thêm huyền ảo, mang đến cho người ta một cảm giác càng thêm cao thâm mạt trắc.

Nữ Oa thành Thánh bằng công đức, công đức chính là căn bản tồn tại của nàng, công đức càng nhiều, sự cảm ngộ đối với Thiên Đạo

càng mạnh, nếu công đức tiêu hao, thậm chí có khả năng trực tiếp suy thoái từ Đạo Quả Thánh Nhân.

Bởi vậy, so với các Thánh Nhân khác, tính cách Nữ Oa Nương Nương càng thêm bình hòa, ít can thiệp vào bất kỳ chuyện gì của Hồng Hoang, vì sợ nhiễm nhân quả nghiệp chướng, làm tổn hao công đức, khiến nàng suy bại.

Sau khi vô tận hào quang tản lạc, sắc mặt Lâm Dương chợt nghiêm lại, lớn tiếng hô: "Nhân Hôn đã lập, Nhân tộc đương định nhân luân." "Trong Nhân tộc, phàm là người có huyết mạch cận thân không được phép thông hôn." "....." Nhân Hôn được lập, không chỉ đơn giản là có thể hoàn thiện nhân luân của Nhân tộc, mà cần thời gian dài tích lũy, nhưng dưới một lời của Lâm Dương hiện giờ, toàn bộ Nhân tộc không ai dám không nghe theo.

Trong khoảnh khắc, lời nói của Lâm Dương liền truyền khắp toàn bộ Đại Càn Hoàng Triều, tất cả Nhân tộc nghe vậy, đều nghiêm mặt, chăm chú lắng nghe luật pháp do Lâm Dương chỉ định.

Nhanh chóng, thời gian trôi qua, toàn bộ Nhân Hôn cũng theo đó được định đoạt, khắp trời hào quang triển hiện, hào quang đáng sợ từng trận tiêu tán.

Nhanh chóng, cùng với Lâm Dương tuyên cáo xong, vô số tiên nga do linh khí hóa thành dâng lên tiên quả quỳnh tương cung cấp cho vô số tiên thần có mặt.

Nhưng, điều duy nhất đáng nói là, lần đại hôn của Lâm Dương này, Vu tộc không phái người đến, điểm này Lâm Dương cũng hiểu rõ.

Dù sao, ân oán giữa Vu và Yêu tộc sâu đậm, khó mà dung hòa, lần này chủ trì Nhân Hôn lại là Nữ Oa Nương Nương, một Thánh Nhân của Yêu tộc, với bản tính của Vu tộc, có lẽ sẽ đến gây sự.

Điều này cũng khiến rượu Long Nha Mễ mà Lâm Dương chuẩn bị trước đó còn dư không ít, hiển nhiên cũng không định đem tất cả những thứ đã chuẩn bị ra.

Yến tiệc mở ra, với tư cách chủ nhân, Lâm Dương tự nhiên không thể trực tiếp rời đi, bởi vì trong toàn bộ yến tiệc hôn lễ, Nữ Oa Nương Nương và Chuẩn Đề Thánh Nhân đều chưa rời đi, đương nhiên y cũng không thể rời đi.

Nhưng, với tư cách Thánh Nhân, tự nhiên không thể ngồi cùng người khác, Nữ Oa Nương Nương và Chuẩn Đề hai người ngồi cùng một chỗ, xung quanh hai người bao phủ từng đạo huyền quang, khiến người ta không thể nhìn thấu rõ ràng bên trong.

Sau khi vô số linh trân tiên quả được bày lên bàn, không khí toàn bộ yến tiệc hôn lễ cũng theo đó đạt đến đỉnh điểm, thừa lúc men say, không ít tiên nhân đều đang luận đạo trong đó.

Tuy nhiên, vào khoảnh khắc không khí ở đây đạt đỉnh điểm, một luồng uy áp đáng sợ hùng vĩ đột nhiên giáng lâm, luồng uy áp này giáng xuống không có dấu hiệu báo trước, nhưng trong khoảnh khắc giáng lâm lại bao trùm toàn bộ Đại Địa Hồng Hoang. 18.

Ý chí Thiên Đạo ấy, ẩn chứa ý chí lăng giá trên vạn vật, giờ khắc này tựa như nổi giận bao trùm khắp Đại Địa Hồng Hoang.

"Ý chí Thiên Đạo, vì sao lại nổi giận đến vậy, rốt cuộc là tồn tại nào đã xúc phạm Người!" 19.

Trong số tất cả chúng sinh Hồng Hoang, ý chí Thiên Đạo tồn tại chí cao vô thượng, lăng giá trên vạn vật, nhưng tất cả mọi người lại đều hiểu rõ, ý chí Thiên Đạo không có trí tuệ, càng không có thất tình lục dục, sự phẫn nộ kia, cũng chỉ là sự hình dung của chúng sinh đối với lần Thiên Đạo chấn động này mà thôi.

Ánh mắt Lâm Dương khẽ biến, trong mắt lộ ra vẻ suy tư, rốt cuộc là chuyện gì, có thể dẫn động Thiên Đạo chấn động đến mức này.

Tuy nhiên, vào lúc này, một giọng nói hùng vĩ mênh mông như thần linh truyền khắp toàn bộ Đại Địa Hồng Hoang.

"Thiên Đạo tại thượng, Hắc Trạch ta cảm thấy chúng sinh Hồng Hoang khổ sở, đặc lập Hắc Trạch Thánh Đình, thay trời tuần thủ sinh linh Hồng Hoang, chỉnh đốn vạn vật, kiến lập trật tự thiết huyết vô thượng." Một giọng nói, tựa như sóng lớn cuồn cuộn quét khắp toàn bộ Đại Địa Hồng Hoang, vô số sinh linh đều có thể cảm nhận được thần uy ẩn chứa trong giọng nói đó.

Âm thanh vang vọng, khí tức Thiên Đạo đáng sợ lan tỏa khắp Hồng Hoang, cũng trong nháy mắt ngừng lại, ngưng tụ thành mây, trên không trung dường như rơi vào suy tư.

Vô số tiên thần Hồng Hoang ở xa trong Đại Càn Hoàng Triều, giờ khắc này tựa như bị bóp chặt cổ họng, thần sắc hiện lên một vẻ chấn động khó tả.

Lâm Dương ngồi trên cao đài, đôi mắt chợt nheo lại, trong lòng tức thì chìm vào suy tư.

"Kiến lập Thánh Đình ư!" Lâm Dương kỳ thực đối với sự kiện đột phát nằm ngoài dự liệu, cũng không đặc biệt kinh ngạc, sự tồn tại của Thánh Đình như vậy, tuyệt đối có thể khiến vô số người coi trọng, vì đó mà hành động.

Trong đó, các vật phẩm quan trọng để xây dựng Thánh Đình là Phong Thần Bảng, Tế Thiên Đài, Khai Quốc Ngọc Tỷ, đối với người khác có lẽ khó, nhưng đối với các Đại Năng giả đỉnh tiêm, như Đế Tuấn và những người khác, kỳ thực không hề khó.

Lâm Dương khai sáng Đại Càn Hoàng Triều, lập nên Thánh Đình

đầu tiên của Hồng Hoang, những điều huyền diệu trong đó đã sớm bị những tồn tại đỉnh tiêm kia tìm hiểu rõ ràng, ba kiện thần vật lập Thánh Đình, cũng càng có vật phẩm thay thế.

Dù sao, Hồng Hoang là một Đại Thiên Thế Giới, muốn tìm bất kỳ thứ gì đều rất đơn giản, nhưng không phải như vậy, Lâm Dương cũng có thể khẳng định, lật khắp toàn bộ Đại Địa Hồng Hoang, cũng không thể tìm được ba kiện thần vật dùng để sáng lập Thánh Đình.

Đặc biệt là Phong Thần Bảng và Khai Quốc Ngọc Tỷ, là thần vật phù hợp nhất với Nhân tộc, dù có dùng chí bảo thay thế cũng không thể có sự phù hợp đến vậy.

"Nhưng, Hắc Trạch!

Rốt cuộc là ai, mà lại có thể kiến lập Thánh Đình trước cả Yêu tộc." Chuyện Yêu tộc trù bị kiến lập Thánh Đình, và việc thu thập chế tạo ba kiện thần vật, những người có tâm ở Hồng Hoang hầu như đều biết, Lâm Dương là chủ của Đại Càn Hoàng Triều, tự nhiên cũng không ngoại lệ.

Nhưng, điều thật sự khiến Lâm Dương kinh ngạc, là Hắc Trạch!

Trước đây y dường như chưa từng nghe nói có người này, thậm chí lục soát ghi chép hậu thế cũng không xuất hiện người này.

Một tồn tại có năng lực như vậy, có thể đi trước Yêu tộc một bước lập Thánh Đình, có thể thấy người này tuyệt đối phi phàm, sao lại có thể không có một chút ghi chép nào trong hậu thế, biến mất không dấu vết chứ.

Chương 185

"Oanh long long!" Khi vô số người đang chìm vào suy đoán, khí tức Thiên Đạo lơ lửng trên đỉnh trời Hồng Hoang, đột nhiên dũng động, lần chấn động này, luồng khí tức hủy diệt mọi thứ trong ý chí Thiên Đạo biến mất, chuyển thành một ý chí tán thành.

Thiên địa chấn động, một luồng uy thế vô cùng trong sát na giáng xuống, kinh động toàn bộ Hồng Hoang đều chìm vào một trận chấn động.

"Vì, vì sao ta không thể câu thông Đại Đạo!" Hủy Diệt Ma Thần Hắc Trạch đứng sừng sững trên Tế Thiên Đài đầy thi hài, mặt đầy khó tin nhìn ý thức Thiên Đạo từ trời giáng xuống.

Khi khai lập Thánh Đình, Hắc Trạch đã chuẩn bị câu thông Đại Đạo, nhưng điều không ngờ là, Đại Đạo căn bản không hề đáp lại, một luồng khí tức Hỗn Độn Ma Thần lại hấp dẫn Thiên Đạo, muốn trấn áp y.

Cũng chính vì vậy, Hắc Trạch mới bất đắc dĩ lùi bước, lựa chọn phát thệ với Thiên Đạo để khai sáng Thánh Đình.

Cùng với Thiên Đạo chìm vào suy tư, tim Hắc Trạch càng theo đó thót lại, hiện giờ y đã lộ khí tức Hỗn Độn Ma Thần của mình trong Hồng Hoang, nếu Thiên Đạo không chấp nhận lời thề ước.

Với thân phận Hỗn Độn Ma Thần, và sự chấn động đã gây ra cho Hồng Hoang khi mới khai thiên lập địa, thân phận phân thân của y không thể nào trở về Hỗn Độn nữa rồi.

Cần biết rằng, thế giới Hỗn Độn hiện giờ, đã không còn là thời kỳ ban đầu, nơi đâu cũng có thể tìm thấy linh bảo, dưới sự cọ rửa của vô cùng khí tức Hỗn Độn, ngay cả một tia sinh cơ cũng không có.

Với những Hỗn Độn Ma Thần tàn tồn trong thế giới Hỗn Độn, muốn luyện chế ra một phân thân như vậy, độ khó có thể biết được rồi.

Cũng chính vì vậy, trong lúc Thiên Đạo suy tư, tim Hắc Trạch đang thấp thỏm lo âu, may mắn thay, Thiên Đạo không có trí tuệ, phàm là chúng sinh Hồng Hoang muốn hiệp trợ quản lý Hồng Hoang, Thiên Đạo đều rất sẵn lòng chấp nhận.

Vô số hào quang giáng xuống, mang theo một luồng khí vận hùng vĩ, trên Tế Thiên Đài nơi Hắc Trạch đứng ngưng tụ ra một cự thú màu đen, đó chính là Hoàng Đạo khí vận của Hắc Trạch Thánh Đình ngưng tụ mà thành.

"Gầm!" Chỉ thấy cự thú cao đến trăm vạn trượng, toàn thân lộ ra một luồng ý chí man rợ khát máu và tang thương, ngoại hình tựa như do các loại hung thú ngưng tụ thành, vô cùng có uy hiếp lực.

Sau khi cự thú kia ngửa mặt lên trời rống một tiếng, liền hóa thành thủy triều đen cuồn cuộn mãnh liệt đổ ào về phía Hắc Trạch.

Dưới sự cọ rửa của luồng Hoàng Đạo khí vận đáng sợ, toàn thân Hắc Trạch dũng xuất một luồng nghiệp lực màu huyết sắc hùng vĩ, tất cả đều là nghiệp chướng do y đã hủy hoại Đại Địa Hồng Hoang và tạo ra vô số sát nghiệp năm đó ngưng tụ thành.

Giờ đây khi lập Hắc Trạch Thánh Đình, ngưng tụ ra Hoàng Đạo khí vận, dưới sự cọ rửa của nó, nghiệp lực nhao nhao tan biến.

"Xuy xuy!

Có lẽ, như vậy cũng không tồi, ít nhất ta ở Hồng Hoang có một thân phận chính đáng, Hồng Quân, cũng không thể xuất thủ với ta, ha ha." Nghiệp lực hùng vĩ hóa thành một luồng sương mù màu tử hồng đáng sợ lan tỏa, từ đó có thể thấy, nghiệp lực trên người Hắc Trạch

rốt cuộc đáng sợ đến mức nào, cần biết rằng, nghiệp lực trên người sinh linh thông thường cơ bản đều là màu tiên hồng, nếu hóa thành màu đen, đại biểu cho tội ác tày trời, sẽ dẫn động Thiên Đạo xuất thủ giáng xuống Thiên Phạt.

Nghiệp chướng của Hắc Trạch, còn sâu hơn cả màu đen, chỉ riêng luồng nghiệp chướng đáng sợ ấy, cũng khó trách Thiên Đạo trước đây lại chấn động dữ dội đến vậy, dấy lên uy thế như thế, không chỉ đơn thuần là Thiên Phạt giáng lâm.

Hỗn Độn Ma Thần tàn tồn, cũng chính vì mang trong mình vô số nghiệp chướng, mới bị Thiên Đạo Hồng Hoang bài xích, không dám tiến vào thế giới Hồng Hoang.

Đặc biệt, so với thời kỳ thiên địa Hồng Hoang mới khai mở, Thiên Đạo hiện giờ càng thêm hoàn thiện, Hỗn Độn Ma Thần dù có thực lực Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, nếu ở trong thế giới Hồng Hoang, cũng sẽ bị trấn áp dễ dàng.

Bị vô tận hắc vụ bao phủ, Hắc Trạch một đôi mắt màu tiên hồng ẩn chứa hung quang đáng sợ, phía dưới vô số tiếng gầm rú khổng lồ phục trên mặt đất, tựa như từng ngọn núi thịt.

Thánh Đình thành lập, Hắc Trạch không sách phong bất kỳ ai, y lựa chọn độc hưởng toàn bộ khí vận Thánh Đình, bởi vì theo y thấy, những hung thú này hoàn toàn không có giá trị được sách phong, đến nay ở Hồng Hoang, Hung thú nhất tộc đã sớm sinh sôi thành một quần thể khổng lồ.

Chỉ cần Hắc Trạch nguyện ý, dễ dàng có thể ngưng tụ trăm ức vạn đại quân hung thú, hoàn toàn không cần phải phân hóa khí vận Hoàng Đạo.

“Xuy xuy!

Có lẽ hủy diệt Hồng Hoang không phải là lựa chọn tốt nhất, nếu ta có thể ngưng tụ toàn bộ khí vận Hồng Hoang, cũng hoàn toàn không cần phải câu thông với Đại Đạo." "Giờ đây ta, không còn Hỗn Độn Ma Khu, cũng không tính là sinh linh Đại Đạo, chi bằng lấy đây tranh đoạt Thiên Đạo quả vị của thế giới Hồng Hoang." Hắc Trạch khẽ lẩm bẩm sau đó lại cười lạnh một tiếng, lần nữa chìm vào mê vụ khí vận.

Đại Càn Hoàng Triều, vô số tiên thần trợn mắt há hốc mồm, trong đó phàm là Đại Năng giả, đều có thể cảm nhận được từ phương xa dâng lên một luồng khí vận trùng thiên, luồng khí vận đó chính là nơi Hắc Trạch Thánh Đình tọa lạc.

Cùng với luồng khí vận ấy ẩn vào thiên cơ, mọi thứ của Hắc Trạch Thánh Đình, trước mặt vô số Đại Năng giả, cũng tựa như vén mây thấy trăng, trong nháy mắt hiểu rõ tiền căn hậu quả.

"Hắc Trạch!

Là nguyên thần tàn tồn của Hủy Diệt Ma Thần hóa thành." 20. "Hỗn Độn Ma Thần, tồn tại trong Hung Thú Lượng Kiếp số trăm nguyên hội trước, chẳng phải đã sớm bị Tiên Thiên Tam Tộc hợp lực với vô số Đại Năng giả Hồng Hoang chém giết hết sạch rồi sao, vì sao lại sống sót đến giờ!" "....." "Hỗn Độn Ma Thần sao." Tim Lâm Dương chợt đập mạnh, đôi mắt khẽ nheo lại, "Khó trách ta chưa từng nghe danh Hắc Trạch, nguyên lai là Hỗn Độn Ma Thần, chỉ không biết rốt cuộc là chạy vào thế giới Hồng Hoang bằng cách nào." Thiên địa oanh động, sắc mặt Lâm Dương có chút biến hóa, "Tồn tại Chuẩn Thánh đỉnh phong, lẽ nào là tồn tại tàn tồn từ thời thượng cổ đến nay!" Chuẩn Thánh đỉnh phong, cách Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên chỉ còn một bước, nhưng hiện giờ Hồng Hoang lại thiếu những tồn tại đỉnh tiêm như vậy, trong đó như Thanh Long, tuy có thực lực Chuẩn Thánh đỉnh phong nhưng căn bản không thể đi lại lâu dài trong thế giới Hồng Hoang.

Có thể tưởng tượng, một tồn tại Chuẩn Thánh đỉnh phong đột ngột xuất hiện, tuyệt đối không phải kẻ tầm thường, Lâm Dương có kinh ngạc cũng không lạ.

"Kiến lập Thánh Đình, không biết nội tình ra sao, nếu không đủ, cuối cùng sẽ trở thành chất dinh dưỡng cho Đại Càn Hoàng Triều của trẫm." Thánh Đình muốn trưởng thành, cần phải thôn phệ khí vận, Thánh Đình được kiến lập, bản thân liền ngưng tụ vô cùng khí vận, nếu Lâm Dương có thể thôn phệ Hắc Trạch Thánh Đình, hoặc hoàn toàn không cần chờ đợi đến khi đủ mạnh để thôn phệ Yêu tộc, sẽ trực tiếp khiến toàn bộ Đại Càn Hoàng Triều, xung kích cấp bậc Thánh Đình vô thượng.

Hắc Trạch Thánh Đình ra đời vào lúc này, không nghi ngờ gì đã chấn động toàn bộ Đại Địa Hồng Hoang, vô số Đại Năng giả Tán Tiên tại chỗ trong khoảnh khắc, không ai còn tâm trí tiếp tục hưởng thụ thịnh hội này nữa.

Trên mặt mỗi tiên nhân, đều ít nhiều mang theo một tia ưu sầu, trong lòng chìm vào suy tư.

Vốn dĩ, cục diện Hồng Hoang đã bắt đầu chấn động khi Nhân tộc quật khởi trong nghịch cảnh, kiến lập Đại Càn Hoàng Triều, nếu không phải vì Vu và Yêu tộc số mười vạn năm trước bị Đạo Tổ trách lệnh, tuyệt đối sẽ dẫn đến đại chiến, thậm chí dấy lên lượng kiếp cũng không chừng.

Giờ đây, Hắc Trạch Thánh Đình xuất thế, càng khiến cục diện hỗn loạn của Hồng Hoang, trở nên phức tạp và mờ mịt hơn, đặc biệt Hắc Trạch là một Thánh Đình hoàn toàn do hung thú tổ thành.

Hung thú, là nỗi kinh hoàng bao trùm trên đỉnh đầu vô số tiên thần Hồng Hoang, phàm là Đại Năng giả, cơ bản đều sinh ra vào thời kỳ đó.

Như Bàn Cổ Tam Thanh, cùng với Trấn Nguyên Tử và những người khác, nhưng vào thời kỳ đó, họ cũng chỉ là những sinh linh yếu ớt, trước mặt Hung Thú Lượng Kiếp, đều không dám lộ diện, chỉ có thể nương nhờ sự che chở của tiên thiên trận thế Thiên Đạo mà kéo dài hơi tàn.

"Nhân Hoàng, vì Nhân Hôn đã lập, ta liền về Hỗn Độn trước đây." Hắc Trạch Thánh Đình được kiến lập, không hiểu vì sao, sắc mặt Nữ Oa Nương Nương và Chuẩn Đề Thánh Nhân đều trong sát na cuồng biến, Lâm Dương mẫn cảm nhận ra một điểm, hiểu rằng, với tư cách tồn tại Thánh Nhân Thiên Đạo, họ tuyệt đối biết nhiều hơn y.

Lâm Dương kéo Thường Nga trước mặt Nữ Oa Thánh Mẫu lần nữa hành lễ, "Lần này đa tạ Thánh Mẫu đã thân chinh đến, nếu Thánh Mẫu có việc, xin cứ đi trước." Nữ Oa khẽ gật đầu, thân hình tức thì biến mất tại chỗ.

Chương 186

"Chúng ta cung tiễn Thánh Mẫu (Nữ Oa Nương Nương)." Nữ Oa rời đi, vô số Nhân tộc và tiên nhân nhao nhao hành lễ cung tiễn.

"Đại Địa Tây Phương, có nhiều việc vặt, nay điển lễ của Nhân tộc cũng đã kết thúc, chúng ta cũng nên trở về rồi." Người nói chính là Chuẩn Đề Thánh Nhân, cũng chuẩn bị rời đi trước, thật sự có chút không phù hợp với bản tính của ông ta, nhưng ông ta nổi tiếng là người không chịu thiệt, đã tặng một kiện Tiên Thiên Linh Bảo, trước khi chưa kiếm lại được, sao có thể rời đi được chứ.

Nhưng lần này hiển nhiên khác, trên mặt Chuẩn Đề hiện lên một tia trịnh trọng, hiển nhiên là vô cùng cấp thiết.

Lâm Dương không giữ lại, cung tiễn Chuẩn Đề rời đi, bất kể trong lòng y có không ưa Chuẩn Đề đến đâu, nhưng trước mặt vô số chúng sinh Hồng Hoang, cần phải giữ thể diện cho đối phương là một Thánh Nhân Thiên Đạo.

"Cung tiễn Chuẩn Đề Thánh Nhân!" Vô số người nhao nhao hành lễ, cung tiễn, chỉ là thần sắc cung kính lại hoàn toàn không có vẻ cung kính như khi đối mặt với Nữ Oa Nương Nương trước đó.

Cùng với hai vị Thiên Đạo Thánh Nhân rời đi, một số Đại Năng giả cũng bắt đầu từ biệt và chuẩn bị rời đi, đương nhiên phần lớn không lựa chọn rời đi ngay lập tức, bởi vì trong tay họ có không ít Càn Khôn Tệ, định sau khi đổi lấy những linh vật tương xứng thì mới rời đi.

Côn Luân Sơn, Ngọc Hư Cung!

Sau vài trăm năm, Tam Thanh lại một lần nữa tề tụ một chỗ, chỉ là sắc mặt ba người đều ít nhiều có chút ngưng trọng, điều khó tin là, vẻ

ngưng trọng này lại xuất hiện trên mặt Tam Thanh vốn đã là Thiên Đạo Thánh Nhân.

Cần biết rằng, dưới Thánh Nhân đều là kiến cỏ, ở Hồng Hoang, ba người họ là tồn tại đứng ở đỉnh điểm, chấp chưởng toàn bộ thế giới Hồng Hoang.

"Đại huynh, không ngờ, lần thiên cơ hỗn loạn mấy trăm năm trước, thật sự có Hỗn Độn Ma Thần đã đến thế giới Hồng Hoang, thậm chí hiện giờ còn lập Thánh Đình." Nguyên Thủy Thiên Tôn mặt mày trịnh trọng, mang theo một vẻ uy nghiêm trang trọng khó lòng quên được.

Lão Tử nghe vậy, lại khẽ lắc đầu, ánh mắt nhìn về phương xa, nơi có một luồng khí vận màu đen cuồn cuộn không ngừng như Trường Giang, khẽ nói: "Vị Hỗn Độn Ma Thần kia rất cẩn thận, không phải chân thân giáng lâm, do đó Thiên Đạo cũng không phát hiện ra sự tồn tại của y." Bản nguyên của Hỗn Độn Ma Thần đã sớm bị Thiên Đạo ghi nhớ, nếu xuất hiện trong thế giới Hồng Hoang, tuyệt đối không thể nào tránh khỏi sự cảm tri của Thiên Đạo, lựa chọn hóa thân giáng lâm cũng không phải là không có lý.

Hóa thân tuy do bản nguyên Hỗn Độn Ma Thần ngưng tụ, nhưng lại không nhiều, chỉ cần không triển hiện khí tức của bản thân, tuyệt đối sẽ không bị Thiên Đạo cảm tri, do đó cũng giúp những hóa thân Hỗn Độn Ma Thần này tránh được một kiếp.

"Hừ, nếu không phải lần này Nhân Hoàng Đại Càn Hoàng Triều xuất thủ quấy nhiễu thiên cơ, hóa thân Hỗn Độn Ma Thần kia không thể nào đến thế giới Hồng Hoang được." Nguyên Thủy Thiên Tôn mặt đầy vẻ giận dữ, chuyện Hỗn Độn Thần Ma ẩn nhập Hồng Hoang này có thể lớn có thể nhỏ, nếu chỉ là hóa thân nhiều nhất có tu vi Chuẩn Thánh đỉnh phong, đối với Hồng Hoang cũng không thể tạo ra

phá hoại lớn đến mức nào.

Nhưng tình hình hiện giờ, hoàn toàn khác, Hủy Diệt Ma Thần Hắc Trạch dưới sự chấp thuận của Thiên Đạo kiến lập Thánh Đình, dựa vào Hoàng Đạo khí vận tẩy rửa nghiệp chướng của bản thân, được siêu thoát, nhìn thì có vẻ không có gì.

Nhưng chớ quên ý nghĩa tồn tại của Thánh Đình, thay trời tuần thủ, Hắc Trạch Thánh Đình càng trực tiếp thuộc về Thiên Đạo chưởng khống, địa vị tương đương với Thánh Nhân, điều quan trọng nhất là, bản tôn Hủy Diệt Ma Thần với tu vi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, giờ đây được Thiên Đạo chấp thuận, chẳng phải cũng tương đương với Thánh Nhân Thiên Đạo sao!

Cũng khó trách, như Nữ Oa, Chuẩn Đề, thậm chí Bàn Cổ Tam Thanh và những người khác đều sẽ biến sắc khi nghe đến, dưới gầm trời Thánh Nhân có số lượng nhất định, giờ lại xuất hiện thêm một vị, ai cũng có thể tưởng tượng được, uy thế của Thánh Nhân sẽ bị giảm đi rất nhiều.

Đặc biệt là một Hỗn Độn Ma Thần muốn hủy diệt Hồng Hoang, lại có được địa vị Đạo Quả Thánh Nhân Thiên Đạo tương đương, chắc chắn sẽ gây ra tổn thất không thể vãn hồi cho Hồng Hoang.

Tam Thanh tuy thu hồi tâm tư, nhưng chuyện Hủy Diệt Ma Thần Hắc Trạch được Thiên Đạo chấp thuận là không thể vãn hồi, từ nay về sau, trên Hồng Hoang lại có thêm một tồn tại sánh ngang Thánh Nhân Thiên Đạo.

Thậm chí, sự tồn tại của Hắc Trạch Thánh Đình, trên Đại Địa Hồng Hoang, tuyệt đối còn được ưu ái hơn cả Đại Càn Hoàng Triều.

Dù sao, hiện giờ Đại Đạo ẩn mình không can thiệp vào trật tự chư thiên vũ trụ, hoàn toàn do Thiên Đạo chấp chưởng, tuy nhiên, Đại Càn Hoàng Triều lại không phải Thánh Đình dưới Thiên Đạo, mà là Thánh

Đình dưới Đại Đạo.

Có lẽ, sự trưởng thành sẽ càng thêm cao, nhưng trong bối cảnh Thiên Đạo đang chấp chưởng Hồng Hoang hiện giờ, dưới cục diện như vậy, lại đặt một ẩn họa lớn cho Đại Càn Hoàng Triều.

Nhưng, làm sao họ biết được nội tình thật sự của Đại Càn Hoàng Triều, không khách khí mà nói, chỉ cần cho Lâm Dương đủ thời gian trưởng thành, dù Hồng Hoang cả thế giới là địch, y cũng không hề sợ hãi.

Đại Địa Tây Phương, cùng với Chuẩn Đề Thánh Nhân trở về Linh Sơn, hai người cũng bắt đầu bàn bạc chuyện này.

"Sư huynh, hiện giờ Hỗn Độn Ma Thần giáng lâm thế giới Hồng Hoang, đối với toàn bộ Hồng Hoang e rằng đều là một tai nạn lớn." Lời Chuẩn Đề vừa dứt, thần sắc Tiếp Dẫn càng thêm thống khổ, từ từ mở miệng nói: "Hỗn Độn Ma Thần, lòng muốn hủy diệt Hồng Hoang, ai cũng biết, loại tồn tại như vậy, sao cũng có thể được Thiên Đạo chấp thuận." Trong số chúng sinh Hồng Hoang, những người thật sự biết rõ lịch sử của Hắc Trạch Thánh Đình, cũng chỉ có các Thánh Nhân Thiên Đạo.

Chính vì biết được thân phận Hỗn Độn Ma Thần của đối phương, mới cảm thấy kinh ngạc, nghiệp chướng của Hỗn Độn Ma Thần sâu đậm đến mức khó mà tưởng tượng, loại tồn tại như vậy, làm sao có thể được Thiên Đạo chấp thuận.

Bất cứ ai nhìn vào, Thiên Đạo giáng xuống sát phạt khiến y tan thành tro bụi cũng không lạ, nhưng điều khiến tất cả mọi người đều không ngờ là, Hắc Trạch Thánh Đình kiến lập thành công!

Được Thiên Đạo chấp thuận, ngưng tụ Hoàng Đạo khí vận vô thượng.

“Mùa thu tai ương, sau này khi lượng kiếp bùng nổ, e rằng ngay cả Thánh Nhân cũng phải nhập cuộc.” Tiếp Dẫn ngự trên Kim Liên, ngưng vọng bầu trời, trong mắt hiện lên một cảm giác sợ hãi khó tả, ông ta có một dự cảm, sự phát triển của Hồng Hoang sau này, tuyệt đối sẽ vượt xa dự liệu của Thánh Nhân.

Hắc Trạch Thánh Đình được kiến lập, không chỉ kinh động các Thánh Nhân, mà toàn bộ chúng sinh Hồng Hoang đều bị kinh động, trong đó Vu và Yêu hai tộc càng thêm chấn động.

Vu tộc, Bàn Cổ Thần Điện.

Thập Nhị Tổ Vu tề tụ tại đây, mặt mỗi người đều tràn đầy vẻ trịnh trọng.

Thập Nhị Tổ Vu, do tinh huyết Bàn Cổ và trọc khí Đại Địa Hồng Hoang ngưng tụ mà sinh, mỗi một Tổ Vu đều kế thừa huyết mạch Bàn Cổ, trời sinh chấp chưởng pháp tắc Bàn Cổ để lại, khi sinh ra liền có chiến lực Đại La Kim Tiên cứng rắn.

Có lẽ vì sự ra đời của Vu tộc, căn cơ quá nghịch thiên, nên người Vu tộc đều không thể sinh ra nguyên thần, nhưng dù vậy, lực lượng nhục thân của Tổ Vu cũng đủ để sánh ngang Tiên Thiên Linh Bảo, dựa vào pháp tắc huyết mạch kế thừa của bản thân, đủ để đối đầu trực diện với Đại Năng giả Chuẩn Thánh.

Thập Nhị Tổ Vu dựa vào thứ tự sinh ra để xếp hạng, Đại ca Đế Giang kế thừa pháp tắc không gian của Bàn Cổ, được xưng là Tổ Vu tốc độ không gian, chiến lực bùng nổ của y không kém cạnh Đại Năng giả Chuẩn Thánh hậu kỳ.

“Nhân tộc kiến lập Thánh Đình, giờ đây lại xuất hiện thêm một Hắc Trạch, xem ra Vu tộc ta cũng không thể tiếp tục án binh bất động nữa rồi.” Lời Đế Giang vừa dứt, liền nghe Chúc Dung với tính khí nóng nảy nhất mở miệng hô to: “Như vậy cũng tốt, kiến lập Thánh

Đình, thay trời chấp chưởng Đại Địa Hồng Hoang, vốn dĩ nên thuộc về Vu tộc ta." Bàn Cổ thân hóa Hồng Hoang, người Vu tộc đều tự xưng là hậu duệ Bàn Cổ, càng cho rằng thế giới Hồng Hoang này nên do họ chấp chưởng, thậm chí đây cũng là nguyên nhân vì sao Vu tộc bị chúng sinh Hồng Hoang gọi là "man tử".

Bàn Cổ khai thiên tích địa, kiến lập Đại Thiên Thế Giới Hồng Hoang, nhưng nếu nói, Hồng Hoang nên do Vu tộc chấp chưởng, chẳng phải là một trò cười lớn sao.

Pháp tắc mạnh được yếu thua khắc nghiệt của Hồng Hoang đã sớm được thiết lập, Hồng Hoang rộng lớn như vậy, ai lại dám thật sự thống trị? 21.

Huống hồ, tác phong của Vu tộc không có nguyên thần vốn thiếu lý trí, phàm là Đại Năng giả đều có thể cảm nhận được, hiện giờ Vu tộc đã sớm nghiệp chướng triền thân.

Gần như bị Thiên Đạo vứt bỏ, Vu tộc không có nguyên thần, lại căn bản không biết điểm này, trái lại vẫn tùy ý làm càn ở Hồng Hoang, công đức khai thiên vốn còn sót lại, đã sớm bị hao tổn cạn kiệt.

Chương 187

Lời Chúc Dung nhận được sự đồng tình nhất trí của tất cả Tổ Vu có mặt, đều gật đầu.

Đế Giang gật đầu, vốn dĩ Vu tộc không định kiến lập Thánh Đình, bởi vì Vu tộc không tôn kính thiên địa, mà Thánh Đình lại cần tế bái Đại Đạo, điểm này Vu tộc tự nhiên không bằng lòng.

Điểm này, quả thực Vu tộc đã sai lầm nhiều, Đại Càn Hoàng Triều sở dĩ có thể ký thác dưới Đại Đạo, bởi vì Thánh Đình là lần đầu tiên xuất hiện, Thiên Đạo sơ sẩy, mới để Lâm Dương có kẽ hở.

Như Hắc Trạch sáng tạo Hắc Trạch Thánh Đình, vừa mới định phát thệ với Đại Đạo, liền trực tiếp bị Thiên Đạo ngăn cản, thậm chí Đại Đạo cũng hoàn toàn không để ý đến lời thề ước.

Đại Đạo là tồn tại cỡ nào, chấp chưởng toàn bộ vũ trụ Hỗn Độn, vứt Hồng Hoang vào trong Hỗn Độn, cũng không phải chuyện gì lớn lao, huống hồ hiện giờ Đại Đạo ẩn mình, đâu có nhiều thời gian rảnh rỗi mà chạy ra dạo chơi.

Bởi vậy Vu tộc, nếu muốn ký thác dưới Đại Đạo, chú định sẽ thất vọng rồi.

"Yêu tộc đã sớm bắt đầu trù bị Thánh Đình từ ngàn năm trước, vì Vu tộc ta cũng định tham gia một phần, tự nhiên phải nhanh lên." Ngay sau đó Đế Giang lại bàn bạc thêm một số sự vụ khác, cuộc họp bàn bạc liền kết thúc, Thập Nhị Tổ Vu trừ Đế Giang trấn thủ tại Bàn Cổ Thần Điện ra, đều nhao nhao rời đi, mỗi người tự mình đến bộ lạc của mình, chuẩn bị thu thập những thứ cần thiết để xây dựng Thánh Đình.

So với Vu tộc, giờ khắc này ở Yêu Đình, trong Lăng Tiêu Bảo

Điện, vô số Yêu Thần Đại Yêu Vương dưới sự đại nộ của Yêu Đế Đế Tuấn, đều phủ phục.

"Gần ngàn năm!

Trẫm ra lệnh các ngươi thu thập vật phẩm xây dựng Thánh Đình gần ngàn năm thời gian, đều đi ăn không ngồi rồi cả sao!" Đế Tuấn đột nhiên nổi giận, thần sắc đầy phẫn hận nhìn xuống đám Đại Yêu Vương và Yêu Thần phía dưới, kèm theo sự phẫn nộ, nhiệt độ toàn bộ Lăng Tiêu Bảo Điện vô hình trung tăng lên gấp mấy lần.

Thái Dương Chân Hỏa đáng sợ nhảy múa trong mắt Đế Tuấn, "Phế vật, đúng là một lũ phế vật." "Bệ hạ, Tế Thiên Đài và Khai Quốc Ngọc Tỷ cần để xây dựng, chúng thần đã thu thập xong rồi, duy chỉ Phong Thần Bảng, thật sự không tìm được vật phù hợp." Đối mặt với lửa giận của Đế Tuấn, Bạch Trạch đang chấp chưởng sự vụ Thánh Đình chỉ có thể cứng rắn tiến lên giải thích.

Nhưng Đế Tuấn lúc này sao có thể nghe lọt tai, uy thế cuồn cuộn tựa như sóng lớn vỗ vào Bạch Trạch, dưới ánh sáng vàng rực rỡ chiếu rọi, khiến Bạch Trạch tựa như đang ở trung tâm Thái Dương Tinh.

"Vậy vì sao Hắc Trạch lại có thể kiến lập Thánh Đình trước cả Yêu tộc ta, chẳng lẽ Yêu tộc ta đã suy yếu đến mức này sao!" "Bệ hạ, thần đã tra xét, Hắc Trạch Thánh Đình khi khai lập, không sử dụng Phong Thần Bảng, mà dùng một vật phẩm khác thay thế, tuy có thể hình thành Hoàng Đạo khí vận, nhưng lại không có năng lực ký túc chân linh như Đại Càn Hoàng Triều." "....." Đế Tuấn đang thịnh nộ vừa định mở miệng, lệnh Bạch Trạch tùy ý tìm một vật phẩm thay thế, nhưng trong nháy mắt liền nhớ ra đây là Lăng Tiêu Bảo Điện, vô số Đại Năng giả Yêu tộc đang lắng nghe, nếu dám nói ra lời vô trách nhiệm như vậy, tuyệt đối sẽ khiến vô số Đại Năng giả Yêu tộc thất

vọng.

"Trẫm!

Bất kể dùng phương pháp nào, tối đa ngàn năm, Thánh Đình của Yêu tộc ta nhất định phải được kiến lập." "Thần tuân mệnh." Bạch Trạch cười khổ một tiếng, trong nháy mắt lĩnh hội ý tứ của Đế Tuấn, nhưng không dám phản bác.

Đừng thấy Thập Đại Yêu Thần có uy thế ngút trời đến đâu trong Yêu tộc, nhưng trước mặt Đế Tuấn, đều là một lũ con cháu, sinh mệnh đều do đối phương nắm giữ.

Không còn cách nào, ai bảo năm đó Đế Tuấn cường thế trực tiếp luyện chế ra Linh Bảo tà ác như Chiêu Yêu Phiên, đem tất cả nguyên thần của mọi tồn tại trong Yêu tộc dung nạp vào trong đó.

Tuy rằng chỉ bằng việc khống chế một sợi nguyên thần, căn bản không thể khiến những Đại Năng giả như vậy vẫn lạc, nhưng lại có thể khiến bản nguyên bị trọng thương, đặc biệt đối mặt với những người có tu vi vượt xa Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất, càng không có sức phản kháng.

Hắc Trạch Thánh Đình được kiến lập, chấn động Hồng Hoang đồng thời, cũng khiến Vu và Yêu hai tộc hoàn toàn chấn động, toàn bộ Hồng Hoang ở khắp mọi nơi đều có thể nhìn thấy người của Vu tộc và Yêu tộc đang tìm kiếm.

Cũng chính vì hành động này, cũng khiến Vu và Yêu hai bên lâu nay không bùng phát ma sát xung đột, càng lên một tầng cao mới.

Vào thời kỳ đó, Hắc Trạch Thánh Đình vừa mới kiến lập, lại không có bất kỳ động tĩnh nào, tựa như đã hoàn toàn tịch diệt.

Nhưng tất cả Đại Năng giả Hồng Hoang đều hiểu rõ, tồn tại chấp chưởng Hung thú nhất tộc như vậy, tuyệt đối không phải kẻ lương

thiện, sự tĩnh lặng hiện giờ, càng giống như một sự lắng đọng.

Lúc này, Đại Càn Hoàng Triều, sau khi trải qua Nhân Hoàng định đoạt, khí vận lại lần nữa cao thêm một đoạn, ẩn ẩn giữa không gian có cảm giác như sắp đuổi kịp khí vận hùng vĩ của Yêu tộc.

Khí vận Đại Càn Hoàng Triều hiện giờ, tương đương với mức độ đỉnh phong của Đế Triều, Lâm Dương hiểu rằng, muốn tiến thêm một bước nữa, chỉ dựa vào tích lũy đơn thuần, là điều không thể, cần phải thôn phệ khí vận càng hùng vĩ hơn, mới có thể thúc đẩy sự trưởng thành.

Đại Càn Hoàng Thành, trong hoàng cung.

Trong cung điện tĩnh lặng huy hoàng chỉ có một mình Lâm Dương, y đang khoanh chân ngồi trên long ỷ, toàn thân dũng động một luồng khí tức đáng sợ, đặc biệt trên thể biểu của y, càng ẩn ước có một luồng kim quang nhàn nhạt dũng động.

Thời gian cũng không biết đã trôi qua bao lâu, ở giây tiếp theo, lại dường như ở trong vĩnh hằng, Lâm Dương chợt mở đôi mắt.

"Xoạt xoạt!" Khí tức hùng vĩ, xông thẳng hoàng cung, ẩn vào bầu trời, cuộn trào vô biên phong vân biến đổi, vang vọng toàn bộ Đại Càn Hoàng Thành.

Ức vạn sinh linh Đại Càn Hoàng Thành, giờ khắc này nhao nhao ngẩng đầu, nhìn về phía hoàng cung hùng vĩ tráng lệ kia, trong mắt tràn ngập kính sợ.

Luồng khí tức ấy tràn ngập mênh mông, tựa như hóa thân của uy thế cả thiên địa, ẩn chứa lực lượng vô cùng đáng sợ, chấn động cả thiên địa, tồn tại sâu trong tâm tủy chúng sinh.

Lâm Dương khoanh chân ngồi trên long ỷ, đột nhiên mở đôi mắt, đôi mắt đó là đôi mắt như thế nào.

Trong sâu thẳm đôi mắt y, tựa như có một mảnh vũ trụ vô ngần, lấp lánh vô tận tinh thần, trong sâu thẳm đồng tử, giữa luồng quang huy ấy, dường như ẩn chứa khả năng nhìn thấu chí lý thiên cơ của thiên địa.

Mênh mông vô bờ, tựa như Thiên Uy sâu không thể dò, giản đơn là không thể dùng ngôn ngữ để hình dung sự uy nghi ấy.

"Hô!" Cùng với Lâm Dương hít sâu một hơi, luồng uy thế vô cùng ấy theo đó thu lại, ánh mắt cũng theo đó khôi phục bình thường, tiến vào một trạng thái phản phác quy chân.

"Hiện giờ, Ám Tinh đã gần kề bờ vực hủy diệt, cách sự tiêu diệt chỉ còn một đạo khế cơ, đồng thời hiện giờ ta, cũng đã đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh hậu kỳ." Dùng công pháp Tinh Thần Biến để phân chia cảnh giới, hiển nhiên là vô cùng không thích hợp, Lâm Dương hiện giờ không khác gì đã nắm giữ sức mạnh của một vũ trụ nhỏ, dưới sự bùng nổ của luồng sức mạnh ấy, trong số Chuẩn Thánh không ai là địch thủ của y.

Hơn nữa, trong tay y nắm giữ vô số linh bảo, nếu bùng phát, cảnh giới Chuẩn Thánh có thể xưng là vô địch, nếu vận dụng Hoàng Đạo khí vận của Đại Càn Hoàng Triều, có lẽ ngay cả Thánh Nhân cũng có thể cùng y chiến một trận.

Chiến lực Lâm Dương hiện giờ, cũng có chút không thể đo lường, bởi vì, liên quan đến Thánh Nhân, đó lại là một tầng thứ hoàn toàn mới, dưới vô cùng nội tình, y cũng chỉ dám đảm bảo có một sức chiến đấu.

Nhưng rốt cuộc ai mạnh ai yếu thì vẫn chưa thể biết được.

"Nhưng, công đức thu được từ Nhân Hôn hiện giờ, dưới sự cọ rửa của khí vận Hoàng Triều, ta đã đạt đến cực hạn có thể đạt được, muốn đột phá lần nữa, chỉ có thể thăng cấp Đại Càn Hoàng Triều lên

cấp độ Thần Triều, thông qua khế cơ này, dẫn bạo tất cả Ám Tinh, khiến Tinh Thần Biến bước vào cảnh giới Hắc Động." Lâm Dương nội tâm trầm tư, Chuẩn Thánh và Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, là một rào cản tựa trời, nếu không có đủ cơ duyên, dù có căn cơ ngút trời cũng không thể vượt qua rào cản đó.

Trong đó, Bàn Cổ Tam Thanh, Tây Phương Nhị Thánh hoặc Nữ Oa Nương Nương, trên ý nghĩa thật sự, cũng không thể xưng là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Chương 188

Bởi vì, các Thánh Hồng Hoang, đều là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên dưới sự giúp đỡ của Thiên Đạo, đồng thời dưới sự giúp đỡ của Hồng Mông Tử Khí, trở thành Thiên Đạo Thánh Nhân.

Nhưng, ai bảo các Thánh Hồng Hoang có một vị sư tôn tốt chấp chưởng lực lượng Thiên Đạo cơ chứ, có Hồng Quân giúp đỡ Bàn Cổ Tam Thanh và những người khác, không thành Thánh cũng khó.

"Hiện giờ cũng là lúc bắt đầu luyện chế Tiếp Dẫn Thần Bàn, chỉ cần có Tiếp Dẫn Thần Bàn, ta có thể trong Thần Long Chiến Hạm khai mở Khư Phường." "Nếu có đủ nội tình, có lẽ không cần đợi Đại Càn Hoàng Triều đột phá Thần Triều, cũng có thể nhìn thấu Hỗn Nguyên Tạo Hóa." Khi lời Lâm Dương vừa dứt, giây tiếp theo, thân hình y liền biến mất tại chỗ, xuất hiện trong Thần Long Chiến Hạm.

Tiểu tinh linh Lung, tràn đầy vẻ vui mừng nhìn về phía Lâm Dương, "Hoan nghênh Chủ nhân trở về khoang thuyền." Lại một lần nữa xuất hiện trên Thần Long Chiến Hạm, Thần Long Chiến Hạm lúc này đã sớm phát sinh sự biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Trong đó sự biến hóa lớn nhất, không nghi ngờ gì là hạch tâm khoang thuyền của Thần Long Chiến Hạm, một tòa tế đàn ngũ sắc rộng lớn vài trăm trượng, trong tế đàn lơ lửng một viên đá phát ra hào quang.

Thấy Lâm Dương nhìn về phía tế đàn kia, Lung bắt đầu giải thích: "Đây là Vĩnh Hằng Tế Đàn được xây dựng bằng Anh Linh Thần Thạch." "Hiện giờ, vì nguyên nhân pháp tắc thế giới nên không thể tiếp dẫn anh linh chư thiên vạn giới, chỉ có thể thu được anh linh Hồng Hoang." "Ồ?

Vậy hiện giờ đã có những anh linh có tài năng đặc biệt nào ra đời?" Lâm Dương quan tâm nhất một điểm, Khư Phường được kiến lập, chỉ dựa vào nội tình của Đại Càn Hoàng Triều, căn bản không thể đáp ứng lượng giao dịch của vô số sinh linh Hồng Hoang.

Bởi vậy, điều thật sự có thể chống đỡ Khư Phường khai mở, là phải dựa vào việc Vĩnh Hằng Tế Đàn tạo hóa ra các loại anh linh có tài năng đặc biệt, để không ngừng luyện chế linh bảo, đan dược, v.v. cho Khư Phường duy trì.

Lung đưa tay vẽ một cái vào hư không, từng đạo màn sáng lập thể ba chiều hiện ra trước mặt Lâm Dương.

Sau đó Lung chỉ vào một khối màn sáng trong đó, trên khối màn sáng đó, hiện ra một chiến sĩ mặc giáp vàng tay cầm trường mâu, "Vĩnh Hằng Chiến Sĩ, tuy không có tài năng đặc biệt, nhưng vì có sự che chở của Vĩnh Hằng Tế Đàn, có thể bất tử bất diệt, là những chiến sĩ trung thành nhất, không sợ chết." "Hiện giờ tổng cộng có hơn năm vạn danh, tu vi đại khái ở tầng thứ Thiên Tiên cảnh giới của thế giới Hồng Hoang." "Xoạt!" Sau khi giải thích xong, Lung lại lần nữa thao tác trên giao diện lập thể ba chiều.

"Trong đó, cũng có không ít Vĩnh Hằng Anh Linh sở hữu tài năng đặc biệt, đồng thời cũng đã kiến lập các loại tầng lầu, thuận tiện cho việc phân loại." "Trong đó Đan Các, có ba trăm danh Vĩnh Hằng Anh Linh, cơ bản đều là tồn tại cấp bậc Luyện Đan Đại Sư, tuy nhiên, các loại đan dược hiện giờ có thể luyện chế không nhiều, nhưng hoàn toàn đủ để duy trì Khư Phường khai mở." "Luyện Khí Các, số người khá nhiều, có khoảng năm trăm danh, năng lực luyện khí cũng khá mạnh, cao nhất có thể luyện chế ra Thượng Phẩm Hậu Thiên Linh Bảo, nhưng số lượng không nhiều, dốc hết Luyện Khí Các, mỗi vạn năm cũng chỉ có một kiện xuất ra, nếu muốn sản xuất số lượng lớn tốt nhất nên chọn luyện chế Hạ Phẩm Hậu Thiên Linh Bảo." "Năm

trăm người, mỗi ngày có thể luyện chế ra bao nhiêu Hạ Phẩm Hậu Thiên Linh Bảo?" Thượng Phẩm Hậu Thiên Linh Bảo tuy giá trị cao, nhưng sản lượng quá ít, Khư Phường được kiến lập, điều thật sự cần đối mặt là vô số Tán Tiên Hồng Hoang, còn về những chủng tộc Vu Yêu có nội tình đáng sợ kia, hiển nhiên không phải mục tiêu của Lâm Dương.

Dù sao, chỉ dựa vào Khư Phường vừa mới khởi động hiện giờ, khó mà xuất hiện được thứ có thể hấp dẫn những thế lực như vậy.

"Nếu là Trung Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, mỗi ngàn năm có thể sản xuất ra một kiện, Hạ Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo thì lại khá đơn giản, cơ bản, năm trăm danh luyện khí sư đều có thể đạt yêu cầu luyện chế, trong tình huống nội tình đủ, mỗi trăm năm có thể có năm trăm kiện sản xuất." Lâm Dương gật đầu, thần sắc tỏ vẻ hài lòng, cần biết rằng, Vĩnh Hằng Tế Đàn được xây dựng đến nay cũng chỉ mới hơn trăm năm ngắn ngủi, mà đã có nhiều Vĩnh Hằng Anh Linh ưu tú đến vậy.

Nếu theo thời gian trôi qua, chắc chắn sẽ có càng nhiều Vĩnh Hằng Anh Linh sở hữu các loại tài năng xuất hiện, đến lúc đó cùng dung nhập vào Khư Phường, có thể biết sẽ có lợi ích lớn đến mức nào.

Trong đó, điều khiến Lâm Dương chú ý nhất là Luyện Khí Các, tiên nhân Hồng Hoang, nhu cầu đối với đan dược hoàn toàn không thể sánh bằng nhu cầu đối với linh bảo.

Bởi vì, ở Hồng Hoang, một Đại Thiên Thế Giới đỉnh tiêm như vậy, linh dược lâu năm nhiều không đếm xuể, phàm là tiên nhân trong tay cơ bản đều có một ít, dưới tình huống như vậy, giá trị của đan dược tự nhiên cũng không thể hiện rõ.

Đương nhiên, nếu có Cửu Chuyển Kim Đan hoặc Đế Đan do Đại Càn Hoàng Triều luyện chế ra, tuyệt đối sẽ gây ra một trận oanh động.

Nhưng, loại đan dược cấp bậc nội tình như vậy, Lâm Dương tuyệt đối không thể lấy ra giao dịch, chỉ riêng tiêu hao của Nhân tộc hiện giờ đã thấy không đủ rồi.

Nhanh chóng, Lâm Dương không còn chú ý đến Vĩnh Hằng Tế Đàn nữa, quay sang Lung mở miệng nói: "Lấy dược liệu luyện chế Tiếp Dẫn Thần Bàn ra, ta muốn bắt đầu luyện chế Tiếp Dẫn Thần Bàn." "Tuân mệnh." Chuyện liên quan đến Thần Long Chiến Hạm thăng cấp, Lung không hề do dự, đôi tay nhỏ bé mềm mại khẽ vẫy, vô số thiên tài địa bảo bằng không xuất hiện trước người Lâm Dương.

Giữa vô số thiên tài địa bảo, lại có một viên đá lấp lánh hào quang kinh người.

Viên đá này lớn bằng cối đá, bên trong có những lỗ thông suốt như tổ ong, ở hạch tâm viên đá, có một vầng sáng lớn bằng quả trứng ngỗng, đang phát ra vô cùng hào quang.

Sau khi dược liệu luyện chế xuất hiện, Lâm Dương không chút do dự trực tiếp dấn thân vào việc luyện chế.

Luyện chế Tiếp Dẫn Thần Bàn kỳ thực không khó, Lung sở hữu ký ức của tiền thân Thần Long Chiến Hạm, dưới sự chỉ dẫn của nàng, vô số thiên tài địa bảo đều bị dung luyện thành một đoàn dịch thể kim huy huyền hoàng.

Trong đoàn dịch thể màu huyền hoàng ấy, một viên đá lớn bằng cối đá đang ở trong đó.

"Xoạt xoạt!" Vô số đạo vận hào quang xoay tròn, khí cơ hiển lộ phát ra từng trận khí tức đáng sợ, toàn bộ khoang thuyền hạch tâm đều tràn ngập một luồng chấn động kinh người.

Cùng với việc dung luyện hoàn thành, Lâm Dương thay đổi động tác ban đầu, hai tay không ngừng kết ra từng đạo thủ ấn huyền ảo.

Thủ ấn hóa thành pháp ấn không ngừng ẩn vào trên đoàn dịch thể giữa bầu trời, và theo đó bắt đầu không ngừng biến hóa.

Luyện chế Tiếp Dẫn Thần Bàn, không chỉ cần Tiếp Dẫn Thần Thạch làm hạch tâm, mà còn cần vô số thiên tài địa bảo, may mắn là, những thiên tài địa bảo này đều rất dễ tìm, mà không, với nội tình của thế giới Hồng Hoang, tìm vật phẩm thay thế cũng không khó khăn.

Hơn nữa, khác với chủ nhân của Vĩnh Hằng Chi Chu, Lâm Dương không xây dựng Vĩnh Hằng Dung Lô, không phải là không muốn, mà là không có được phương pháp kiến trúc.

Nhưng, kỳ thực không có Vĩnh Hằng Dung Lô, cũng không ảnh hưởng gì.

Trong chư thiên vạn giới, Vĩnh Hằng Chi Chu không thể thiếu Vĩnh Hằng Dung Lô, bởi vì Vĩnh Hằng Dung Lô, có thể thông qua thôn phệ vạn vật tinh khí của thiên địa, dung luyện ra Vĩnh Hằng Tệ.

Nhưng Lâm Dương khai mở Khư Phường, lại chưa từng có ý định thúc đẩy Vĩnh Hằng Tệ, mà muốn thúc đẩy Càn Khôn Tệ.

Mỗi khi Càn Khôn Tệ được giao dịch một lần, kim tiền tệ mục sẽ nhận được một luồng khí vận tăng trưởng, sự tồn tại của Khư Phường, một khi xuất hiện, tuyệt đối sẽ là một đại sự chấn động toàn bộ Hồng Hoang, lúc đó số lượng tu sĩ tiến vào tuyệt đối sẽ không ít.

Nếu dùng Càn Khôn Tệ làm tiền tệ chủ lưu, Lâm Dương không chỉ có thể từ Khư Phường thu được nội tình vô cùng vô tận, mà còn có thể thu được vô cùng khí vận.

Tiếp Dẫn Thần Bàn luyện chế vô cùng chậm rãi, kiện thần vật này, tuy không phải linh bảo, càng không có năng lực công phạt, nhưng trên trình độ huyền ảo, tuyệt đối không kém Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Thời gian chầm chậm trôi qua, thoáng chốc vài trăm năm đã trôi qua.

Sau vài trăm năm, đại khái hình dáng ban đầu của Tiếp Dẫn Thần Bàn cũng dần xuất hiện, cũng vào lúc này, Lung đang lẳng lặng chờ đợi, đột nhiên giơ tay nhỏ lên.

Hồ nước của Tạo Hóa Thanh Liên không xa đột nhiên dũng động, chảy ra một làn nước trong vắt, ẩn vào trong Tiếp Dẫn Thần Bàn sắp thành hình.

Nước trong hồ đó chính là Hỗn Độn Chân Thủy, ẩn chứa lực lượng tạo hóa vượt xa Tam Quang Thần Thủy.

Chương 189

Cùng với Hỗn Độn Chân Thủy chảy vào Tiếp Dẫn Thần Bàn sắp thành hình, lập tức một đạo hào quang chói mắt bao trùm toàn bộ khoang thuyền.

Vào lúc này, trên thân thể Lâm Dương đột nhiên bùng phát một luồng pháp lực, hội tụ quang mang bùng phát ra từ trung tâm, khẽ quát một tiếng: "Dung!" "Xoạt xoạt!" Một luồng chấn động, từ hạch tâm khoang thuyền lan tỏa ra, trong nháy mắt liền bao trùm toàn bộ Thần Long Chiến Hạm trên dưới.

Khi không gian xung quanh được điều chỉnh, từng gợn sóng lan tỏa, đặc biệt là ánh sáng của Đài tiếp dẫn thần bàn càng trở nên rực rỡ, ẩn chứa thế năng làm chấn động không gian.

Lâm Dương mừng rỡ nói: "Thành công rồi." Ánh sáng vạn trượng duy trì trong vài nhịp thở, cuối cùng từ từ tắt hẳn, một đĩa tròn khổng lồ không ngừng xoay tròn giữa không trung khoang thuyền, đạo vận quang huy tràn ngập khắp Thần Long Chiến Hạm.

"Chủ nhân, Đài tiếp dẫn thần bàn đã luyện chế thành công, xin hỏi có cần lập tức xây dựng khu phường không." Lâm Dương khẽ mỉm cười, gật đầu nói: "Xây dựng đi, để ta xem, với cấp bậc Thần Long Chiến Hạm hiện tại, có thể xây dựng đến trình độ nào." Ngay khi lời Lâm Dương vừa dứt, Linh đã sớm kích động không thôi, lập tức bùng nổ một cỗ đạo vận uy thế, liên kết với toàn bộ Thần Long Chiến Hạm.

Thần Long Chiến Hạm, bản thể của Linh, ẩn chứa lực lượng tạo hóa vô hình vô tướng, biến hóa tùy tâm, thậm chí có thể biến Thần Long Chiến Hạm thành bất kỳ hình dạng nào.

Chẳng qua, Lâm Dương đặc biệt yêu thích hình dạng chiến hạm, nên không chọn thay đổi ngoại hình.

Lúc này, sau khi nhận được lệnh của Lâm Dương, lấy Linh làm trung tâm, một cỗ lực lượng vô hình liền lan tràn khắp Thần Long Chiến Hạm.

Đài tiếp dẫn la bàn bay lượn trên khoang thuyền, boong tàu Thần Long Chiến Hạm hóa thành một tòa tháp lớn, tòa tháp này tổng cộng chín tầng, đều được ánh sáng vô tận bao phủ.

Đồng thời, Linh cũng bắt đầu giải thích.

"Thần Long Chiến Hạm, dựa theo yêu cầu của chủ nhân được định nghĩa là Vĩnh Hằng Chi Chu toàn diện, khoang thuyền là khu vực trung tâm, boong tàu là nơi trú đóng của đại quân, nơi đóng quân của chiến sĩ vĩnh hằng." "Tòa tháp này chính là một không gian do Đài tiếp dẫn la bàn hóa thành, bất kỳ sinh linh nào thông qua Đài tiếp dẫn thần bàn tiến vào Thần Long Chiến Hạm đều sẽ xuất hiện trong tòa tháp, đây là nền tảng cơ bản để xây dựng khu phường." Lâm Dương lắng nghe kỹ lưỡng, đồng thời trong lòng cũng bắt đầu âm thầm suy nghĩ.

Trong Hồng Hoang, mặc dù không có sự tồn tại kỳ diệu như khu phường, nhưng trước đó, mức độ sôi nổi của Trân Bảo Các trong Đại Càn Hoàng Thành có thể phần nào cho thấy điều đó.

Trong trăm năm sau khi Đại Càn Hoàng Triều được thành lập, toàn bộ Đại Càn Hoàng Thành vẫn rất náo nhiệt, thường xuyên có không ít tiên nhân Hồng Hoang hoặc đại năng giả tụ tập trong hoàng thành, để trao đổi những thứ có ích tại Trân Bảo Các.

Mặc dù có người giao dịch, nhưng Lâm Dương vẫn có thể cảm nhận được sự thiếu tin tưởng của mọi người, vô cùng bất tiện, một khi đại chiến bùng nổ, Trân Bảo Các mà Lâm Dương xây dựng trước đó sẽ bị một đám tiên nhân san bằng.

Sự tồn tại của khu phường thì hoàn toàn không có điểm này, thậm chí căn bản không cần có bất kỳ lo lắng nào.

Chỉ cần có sự chỉ dẫn của Đài tiếp dẫn la bàn, dù ở bất kỳ nơi nào trên Hồng Hoang đại địa, cũng có thể lập tức chân thân tiến vào khu phường; đương nhiên, hiện tại, Thần Long Chiến Hạm của Lâm Dương chỉ ở cấp Lăng Vân.

Nếu ở Hỗn Độn, một nơi xa xôi như vậy, với sức mạnh hiện tại của Thần Long Chiến Hạm cũng không thể hoàn thành việc tiếp dẫn.

Muốn tăng phạm vi tiếp dẫn, phải có được Đá Định Tinh Thần.

Không chỉ thế giới Hồng Hoang, mà còn đủ rồi!

Nếu có thể tập hợp một phần vạn nội tình của vô số tán tiên trong Hồng Hoang, Đại Càn Hoàng Triều cũng sẽ vượt xa Yêu Tộc.

Phải biết rằng, Yêu Tộc và Vu Tộc mặc dù hùng mạnh qua nhiều thế hệ, nhưng nếu so với hàng tỷ vạn triệu chúng sinh toàn bộ Hồng Hoang, chỉ riêng về số lượng đã không phải là một khái niệm.

Sau khi tòa tháp hoàn thành, tâm thần Lâm Dương lập tức có cảm ứng, tâm thần vừa động, giây tiếp theo liền biến mất tại chỗ.

Một tòa cổ thành khổng lồ, thành trì hoàn toàn mô phỏng kiến trúc của Đại Càn Hoàng Thành, từng viên gạch, từng phiến ngói đều mang đạo vận cổ phác.

Lâm Dương dẫm trên con đường gạch xanh, nhìn vô số các lầu được xây dựng.

“Tòa tháp có tổng cộng chín tầng, hiện tại chỉ mở tầng thứ nhất, tám tầng còn lại có thể khai thác cho các mục đích khác.” Tiểu tinh linh Linh bay lượn bên cạnh Lâm Dương, từng đồ án ba chiều lập thể hiện ra trước mặt Lâm Dương, là bản đồ phân bố của toàn bộ tòa tháp.

Bởi vì đã sớm biết sẽ dùng cho khu phường, nên ngay từ đầu khi sáng tạo tòa tháp, đã hoàn thành việc xây dựng nội bộ theo thiết lập.

Trong đó tầng thứ nhất là khu giao dịch phường thị, hiện ra dưới dạng một cổ thành, cụ thể khổng lồ đến mức nào thì Lâm Dương cũng không thể biết được, nhưng chứa đựng hàng tỷ vạn triệu sinh linh thì tuyệt đối không thành vấn đề.

Chỉ riêng tầng thứ nhất, phía trên còn có tám tầng không gian, mỗi tầng gần như tương đương với một tiểu thiên thế giới.

Chín tầng tháp lâu, ngoại trừ tầng thứ nhất đã hoàn thành xây dựng, thì tám tầng còn lại đều trống rỗng.

Lâm Dương từ đồ án ba chiều lập thể mà Linh hiển thị, có thể thấy rõ ràng kiến trúc của toàn bộ thành trì, cũng rất phù hợp.

Khu phường tuy thuộc về mình, nhưng một khu phường rộng lớn như vậy, một mình Lâm Dương tự nhiên không thể hoàn toàn kinh doanh được, đặc biệt là sau này xuất hiện trong Hồng Hoang, chắc chắn sẽ dẫn đến sự thèm muốn của nhiều thế lực.

Đối với điều này, Lâm Dương không ngại thả ra một số khu vực để người khác đến định cư, những tòa nhà lớn kia đều được chuẩn bị cho những người đó.

Khu phường là một thị trường giao dịch khổng lồ, trong đó các công trình xây dựng đều rất hoàn thiện, ví dụ như Luyện Khí Các, Đan Các, cùng với Lâu Đấu Giá do Lâm Dương đã quy hoạch từ trước, những thứ này đều là trọng yếu duy trì toàn bộ khu phường.

"Linh, tăng tốc việc triệu hoán anh linh của Vĩnh Hằng Tế Đàn, sau này khi khu phường mở cửa, chắc chắn không thể thiếu lực lượng duy trì trật tự, năm vạn chiến sĩ vĩnh hằng quá ít, ít nhất phải cần một trăm vạn mới đủ." Chiến sĩ vĩnh hằng, không thể rời khỏi Thần Long

Chiến Hạm, tất cả đều lấy Thần Long Chiến Hạm làm trung tâm, sự tồn tại của khu phường nếu một khi ra đời, tuyệt đối sẽ thu hút sự thăm dò của nhiều đại năng giả.

Đương nhiên, trong Thần Long Chiến Hạm, Lâm Dương không hề sợ hãi, Thánh Nhân cũng sẽ bị Linh hồn vĩnh hằng của Thần Long Chiến Hạm áp chế, chưa chắc đã là đối thủ của Lâm Dương.

Các Thánh Nhân tôn quý chưa chắc sẽ ra tay, nhưng những đại năng giả kia tuyệt đối sẽ thăm dò, đồng thời các thế lực khác cũng không thể thiếu việc đến thám hiểm một phen.

"Triệu hoán một trăm vạn chiến sĩ vĩnh hằng ít nhất cần một trăm năm thời gian." Lâm Dương gật đầu, "Chuẩn bị thêm một trăm năm nữa là đủ rồi." "Tòa tháp tạm thời chỉ mở tầng thứ nhất, còn tám tầng kia thì cứ để trống đã." Chỉ riêng tầng thứ nhất, hoàn toàn đủ để chứa vô số người, sau này nếu có cách khác, sẽ tính toán sau, hiện tại, Lâm Dương có kế hoạch khác, với nội tình hiện tại cũng không thể vận hành được.

Ngay sau đó, Lâm Dương lại một lần nữa ra lệnh cho Linh, rồi liền rời khỏi Thần Long Chiến Hạm, trở về hoàng cung.

Trở về hoàng cung sau, Lâm Dương lại một lần nữa rơi vào trầm tư.

Hiện nay thực lực tổng thể của Đại Càn Hoàng Triều tuyệt đối có thể nói là cường hãn chưa từng có, từ một bộ lạc chỉ có vài vạn người, phát triển đến nay, trải qua không ít gian nan, nhưng hiện tại.

Chương 190

Sinh linh nhân tộc đi lại trên Hồng Hoang đại địa, bất kỳ sinh linh Hồng Hoang nào cũng không dám có chút khinh thường, trong đó không ít tồn tại đều so sánh Nhân Tộc Đại Càn Hoàng Triều với Yêu Tộc.

Mặc dù, phần lớn chúng sinh Hồng Hoang vẫn cho rằng, hiện tại Nhân Tộc so với Yêu Tộc vẫn kém một đoạn dài, nhưng cũng hiểu rằng, đối mặt với Đại Càn Hoàng Triều, Yêu Đình cũng không dám tùy tiện động binh.

"Đinh, một ngàn năm đã qua, tiểu duyệt đọc đã làm mới." Đột nhiên, một âm thanh du dương truyền đến bên tai Lâm Dương, lập tức khiến đôi mắt Lâm Dương khẽ nheo lại.

"Thoáng cái đã một ngàn năm trôi qua." Lâm Dương trong lòng thở dài, nhanh chóng định thần lại, trầm tâm vào Đại Đạo Tiểu Duyệt Độc Khí.

Cùng với lần thăng cấp trước, hiện nay Đại Đạo Tiểu Duyệt Độc Khí, cứ mỗi ngàn năm sẽ có cơ hội làm mới một lần tiểu duyệt đọc ngẫu nhiên.

Lúc này, Lâm Dương có tám cơ hội đọc lại tích lũy, tức là, ngoài việc làm mới tiểu duyệt đọc, còn có thể đọc lại tám lần tiểu thuyết đã làm mới.

Lâm Dương tâm thần vừa động, thầm nghĩ: "Hãy xem có thể làm mới ra tiểu thuyết như thế nào, nếu đủ hấp dẫn, vừa hay có thể mượn tám cơ hội đọc lại còn lại, xem có thể thu được những thứ có giá trị hay không." Nếu tiểu thuyết làm mới ngẫu nhiên không có giá trị, vậy Lâm Dương cũng có thể chọn tiếp tục đọc Võ Đạo Chi Mộ, đó là một

kho báu khổng lồ.

Đã hạ quyết tâm, trong khoảnh khắc, tâm thần Lâm Dương lại một lần nữa chìm xuống.

"Hệ thống, ta muốn làm mới tiểu duyệt đọc." "Đinh, đang làm mới. ....." Âm thanh du dương vang vọng, giao diện mộc mạc huyền ảo hiện ra trước mặt Lâm Dương, đây là giao diện tiểu thuyết làm mới đã không xuất hiện trong vài ngàn năm.

Tác phẩm: 《Phật Ký Đạo》 Giới thiệu: Thượng cổ dị chủng tàn bạo thần bí Lục Sí Kim Tàm; Ác độc vô cùng Thiên Huyền Huyết Ma Sát Chú; Tiềm tâm tu luyện hai ngàn năm Hiên Viên Pháp Vương; Sát khí thao thiên Địa Sát Đại Trận; Âm u thê lương Trường Bình Cổ Chiến Trường Mãnh Quỷ Quân Hồn; Thông linh thần diệu Song Đầu Lang Thiên La Hóa Huyết Thần Đao. .....

Một truyền kỳ đầy kỳ quỷ biến hóa!

Một đoạn nhân sinh khúc chiết kỳ lạ!

Cấp bậc: Bạch Kim.

Trạng thái: Hoàn bản.

Số chữ: 203 vạn.

"Cộp!" "《Phật Ký Đạo》!" Lâm Dương với ánh mắt khó tin, nhìn giao diện đầy những văn tự huyền diệu trước mắt, trong lòng đột nhiên dâng lên một cỗ chấn động. 《Phật Ký Đạo》, cuốn tiểu thuyết này trong tiền thế của Lâm Dương, phàm là ai đã đọc tiểu thuyết hệ thống Hồng Hoang, dù chưa đọc cũng ít nhiều có chút hiểu biết, gần như là sự tồn tại mang tính bước ngoặt của dòng Hồng Hoang.

Trong cuốn tiểu thuyết này, Bàn Cổ Tam Thanh, Nữ Oa Nương Nương, Đạo Tổ Hồng Quân, đều tồn tại trên đời, và đều có tu vi Thánh Nhân, mặc dù chủ yếu viết về thời kỳ Phong Thần, nhưng lại

ghi lại tất cả quá khứ trong toàn bộ Hồng Hoang.

Thậm chí, sự xuất hiện của cuốn tiểu thuyết này còn khiến Lâm Dương chấn kinh hơn cả cuốn 《Nhân Sinh Trường Hận Thủy Trường Đông》 trước đó.

"Thế giới quan của sách 《Phật Ký Đạo》 hoàn toàn nhất quán với thế giới Hồng Hoang, trong đó các Thánh Nhân tồn tại, càng có giá trị trong thế giới này." Nhanh chóng Lâm Dương liền lắc đầu, trước đó Đại Đạo Tiểu Duyệt Độc Khí đã giải thích, ngoại trừ công pháp và đan dược là các sản phẩm sao chép, thì các linh bảo và nhân vật xuất hiện trong Hồng Hoang đều không thể được triệu hoán ra.

Sau khi kinh ngạc ban đầu, Lâm Dương cũng nhanh chóng trấn tĩnh lại, nếu theo cách này thì những thứ thực sự có thể thu được từ 《Phật Ký Đạo》 dường như cũng rất hạn chế.

Trong đó một số linh đan diệu dược hoặc công pháp, đối với Lâm Dương, kỳ thực không có giá trị quá lớn, nếu muốn nhân vật, thì phàm là những tồn tại mạnh mẽ trong 《Phật Ký Đạo》, về cơ bản hiện nay cũng đều đã ra đời trong Hồng Hoang, cũng không thể xuất hiện lại được nữa.

Có lẽ, nếu triệu hoán được nhân vật chính, đối với Lâm Dương sẽ có giá trị phi phàm.

Nhưng vì tiểu thuyết đã làm mới ra, Lâm Dương tự nhiên không thể bỏ qua.

Trầm tâm xuống, Lâm Dương liền đưa ánh mắt nhìn lên giao diện đọc, 《Phật Ký Đạo》 lấy góc nhìn của một nhân vật không tồn tại Chu Thanh Yêu, không ngừng mở ra từng bí ẩn mới của thế giới Hồng Hoang.

Ví dụ như Bàn Cổ Tam Thanh, và các đại năng giả Hồng Hoang

khác đều xuất hiện trong đó.

Bản thân Lâm Dương vốn ở trong thế giới Hồng Hoang, sự xuất hiện của một cuốn tiểu thuyết cũng khiến anh có sự thể hội sâu sắc hơn về Hồng Hoang hiện tại, càng thêm minh bạch về cuộc tranh giành đạo thống của các Thánh Nhân đời sau. 《Phật Ký Đạo》 chỉ có hơn hai triệu chữ, nhưng lại khiến Lâm Dương mất nửa ngày mới đọc xong hoàn toàn, bởi vì đây là lần đầu tiên anh đọc kỹ lưỡng đến vậy, toàn bộ tâm thần đều chìm đắm trong thế giới của cuốn sách.

Thế giới quan rộng lớn ấy, mặc dù nhìn qua tiểu thuyết có vẻ hơi hạn hẹp, nhưng những gì Lâm Dương nhìn thấy, hoàn toàn là tinh hoa.

"Đinh, chúc mừng túc chủ đã đọc xong 《Phật Ký Đạo》, nhận được Thẻ Triệu Hoán Nhân Vật ngẫu nhiên." Âm thanh du dương truyền đến bên tai Lâm Dương, nhưng lại khiến anh khẽ nhíu mày, "Thẻ Triệu Hoán Nhân Vật, các đại năng giả trong Hồng Hoang mà thực sự hữu dụng với Đại Càn Hoàng Triều hiện tại cũng chỉ có vài người, nhưng những người đó hiện nay đều đã xuất hiện trong Hồng Hoang." "Chẳng lẽ lại triệu hoán nhân vật chính Chu Thanh Yêu ra sao!" Lâm Dương thầm lẩm bẩm, nhưng đúng lúc này, âm thanh của hệ thống lại một lần nữa truyền đến bên tai: "Đinh, nhân vật chính của 《Phật Ký Đạo》 thuộc một thế giới Hồng Hoang độc lập, có khí vận riêng của nhân vật chính, không thể triệu hoán." "Được thôi!" Lâm Dương trợn trắng mắt, không bằng cho anh thêm một hồ lô Cửu Chuyển Kim Đan thì hữu dụng hơn, ít nhất cũng có nội tình tương đương một trăm tám mươi vị Đại La Kim Tiên.

"Thôi vậy, ít nhất ta còn tám cơ hội đọc lại, không thu được đồ tốt thì cũng không sao." Lâm Dương không hề tự ti tự đại, nhanh chóng điều chỉnh tâm thái, chuẩn bị sử dụng một Thẻ Triệu Hoán Ngẫu Nhiên.

“Hệ thống, ta muốn sử dụng Thẻ Triệu Hoán Ngẫu Nhiên!” “Đinh!

Sử dụng thành công, đang triệu hoán. .....” “Ai ~!” Ngay khi lời Lâm Dương vừa dứt, một tiếng thở dài hư vô phiêu diêu đột nhiên bùng nổ bên tai Lâm Dương, tựa như sấm sét khiến tâm thần anh cũng chấn động theo.

“Rắc!” “Loảng xoảng!” Một cỗ khí tức hùng vĩ đột nhiên từ hoàng cung bùng ra, một màn sương mù đen kịt vô hình lan tỏa, khí tức đáng sợ, trong khoảnh khắc liền nhấn chìm Lâm Dương.

Trong một khoảnh khắc, Lâm Dương từ sâu thẳm trong lòng, dâng lên một cỗ cảm giác vô lực, như thể đang ở trong vực sâu vô tận, cơ thể không kiểm soát được mà rơi xuống, không thể phản kháng bất cứ điều gì.

Cỗ khí tức u ám sâu thẳm này xuyên thấu hoàng cung, bay vào tận trời, khiến bầu trời vạn ức dặm ngưng tụ một đám mây đen, che kín cả bầu trời.

Cỗ khí tức đáng sợ này, không chỉ chúng sinh Đại Càn Hoàng Triều có thể cảm nhận, mà ngay cả chúng sinh ở xa trên Hồng Hoang đại địa cũng đều có thể cảm nhận được.

Chương 191

Chúng sinh tu vi yếu ớt, đều cúi thấp đầu, thần sắc kinh hoàng, tâm thần chấn động, bị ảnh hưởng bởi một cỗ khí cơ giáng lâm trong cõi u minh.

"Cỗ khí cơ bàng bạc này rốt cuộc là chuyện gì!" "Khí tức thật đáng sợ, ngay cả ta cũng không thể thăm dò rốt cuộc phát ra từ đâu!" "....." Sự xuất hiện của cỗ khí tức này đã làm kinh động vô số đại năng giả, uy thế đáng sợ lan tràn, ngay cả những tồn tại đỉnh cao như Chuẩn Thánh, trong lòng cũng dâng lên một cỗ cảm giác sợ hãi.

Côn Luân Sơn.

Đâu Suất Cung, Thái Thanh đang luyện đan dừng động tác quạt Ba Tiêu trong tay, trong mắt hiện lên một cỗ tinh quang, trong khoảnh khắc xuyên thấu vô tận thời không, đi sâu vào thiên cơ.

Không bao lâu sau, Lão Tử đột nhiên nhíu mày, "Có Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên làm loạn thiên cơ, ngay cả ta cũng không thể thăm dò, là ai!" Lời Lão Tử vừa dứt, lại một lần nữa nhìn về hướng Hắc Trạch Thánh Đình, "Chẳng lẽ Chân Thân Hủy Diệt Ma Thần giáng lâm Hồng Hoang?" Hiện tại, trong Hồng Hoang không hề có Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên tồn tại, chỉ có những Hỗn Độn Ma Thần tàn tồn mới có thực lực này, Hủy Diệt Ma Thần, đã lập Hắc Trạch Thánh Đình, tẩy rửa nghiệp chướng của bản thân, Chân Thân tự nhiên có thể giáng lâm Hồng Hoang, cũng không trách Lão Tử lại suy đoán như vậy.

Cùng lúc đó, Hắc Trạch Thánh Đình, một tòa cổ thành mênh mông bàng bạc, tùy tiện một căn nhà cũng cao gần vạn trượng, đặc biệt là ở trung tâm cổ thành, tòa cổ thành hùng vĩ rộng lớn kia, chỉ riêng một

cung điện đã rộng vài chục vạn trượng.

Trong tòa cung điện khổng lồ đó, có một thân ảnh bị sương mù màu xám vô tận bao phủ, chỉ lộ ra một đôi mắt đỏ máu.

"!

Khí tức linh hồn, chẳng lẽ là Linh Hồn Ma Thần!

Không đúng, có khí tức Tử Vong Ma Thần! " "Nhưng cả hai đều đã vẫn lạc trong đại kiếp khai thiên rồi!" Giọng Hắc Trạch trầm đục, lời vừa dứt, đôi mắt đỏ máu kia lại hiện lên một cỗ sắc thái kinh ngạc.

Cuối cùng Hắc Trạch lắc đầu, "Bất luận là ai cũng không thành vấn đề, bởi vì Ngô đã nắm giữ tạo hóa vô thượng, Hồng Hoang tất sẽ trở thành đại địa dưới chân Ngô." "Xuy xuy xuy!" Âm thanh trong cung điện khổng lồ dần dần mờ nhạt đi, cuối cùng biến mất không dấu vết.

Đại Càn Hoàng Thành, màn sương mù bao phủ đỉnh trời, đến nhanh, đi cũng nhanh, không bao lâu sau liền biến mất không dấu vết.

Cũng đúng lúc này, bên tai Lâm Dương cuối cùng cũng truyền đến âm thanh nhắc nhở của Đại Đạo Tiểu Duyệt Độc Khí.

"Đinh, chúc mừng Túc chủ, triệu hoán Bình Tâm Nương Nương." "Cộp!" Đồng tử Lâm Dương co rút kịch liệt, vang vọng trong hoàng cung tĩnh mịch hiện tại.

Lâm Dương nhìn về phía trước, thân ảnh vĩ ngạn đột ngột xuất hiện trước mặt anh, bị bao phủ trong màn sương mù đen tối, mặc dù hiện tại không có bất kỳ khí tức nào tiết ra, nhưng lại khiến trái tim anh không ngừng chấn động.

Váy sa cung trang màu tím, thân ảnh trong màn sương mù tựa như hồ điệp đen, tràn đầy khí chất cao quý, thanh nhã, uy nghi, một đôi mắt

đẹp u ám, lưu chuyển một tia ưu thương và ai sầu nhàn nhạt, một vẻ đẹp cực hạn, đẹp đến mức chúng sinh chỉ có thể ngưỡng vọng, không sinh ra bất kỳ sự xúc phạm nào.

"Cộp!

Hậu Thổ." Lâm Dương từ từ trấn tĩnh lại sự chấn động trong lòng, ngay khoảnh khắc đối phương xuất hiện, đã có một tia liên kết với tâm thần anh, bất luận uy thế đối phương đáng sợ đến đâu, cũng không thể làm hại anh.

Nữ tử xinh đẹp không sao tả xiết nghe lời Lâm Dương nói, khẽ nhíu mày, môi đỏ khẽ mở: "Bình Tâm!

Không phải Hậu Thổ." Thần sắc Lâm Dương bỗng nhiên tỉnh ngộ, đúng vậy, Bình Tâm Nương Nương là Bình Tâm Nương Nương, không phải Hậu Thổ, nếu là Hậu Thổ, thì trong thế giới Hồng Hoang này cũng tồn tại, không thể triệu hoán ra được nữa.

Nhưng, nói đến Bình Tâm Nương Nương, cỗ chấn động trong lòng Lâm Dương vẫn khó mà bình phục.

Danh tiếng của Bình Tâm Nương Nương, chắc chắn không mấy ai trong hậu thế không biết, là Nguyên Thần được sinh ra từ một tia sinh cơ của Hậu Thổ Tổ Vu của Vu Tộc sau khi hóa thân thành Luân Hồi, xét theo ý nghĩa nghiêm ngặt, quả thực không phải là Hậu Thổ.

Nhưng, Bình Tâm Nương Nương lại có tất cả ký ức của Hậu Thổ Tổ Vu, nói là Hậu Thổ cũng không sai.

Là người nắm giữ Lục Đạo Luân Hồi, càng là hóa thân của Địa Đạo, địa vị của Bình Tâm Nương Nương trong Hồng Hoang, so với Thiên Đạo Hồng Quân, cũng không hề kém cạnh.

Lục Đạo Luân Hồi Địa Đạo, mặc dù nương nhờ Hồng Hoang đại địa, nhưng lại không thuộc Thiên Đạo, mà là một "Đạo" độc lập

thuộc về Đại Đạo.

Bình Tâm Nương Nương là hóa thân của Địa Đạo, bản chất tồn tại của nàng, kỳ thực cũng giống như Hồng Quân hóa thân của Thiên Đạo, nhưng vì sao lại có địa vị siêu nhiên hơn Hồng Quân?

Bởi vì, Hồng Quân lấy thân dung đạo, Hồng Quân là Thiên Đạo, Thiên Đạo không phải Hồng Quân, lời này đại diện cho mối quan hệ giữa Hồng Quân và Thiên Đạo, lấy Thiên Đạo làm chủ.

Nhưng Bình Tâm Nương Nương thì không giống, Lục Đạo vốn là do nhục thân Bình Tâm hóa thành, Bình Tâm có quyền khống chế tuyệt đối Địa Đạo, thậm chí Địa Đạo cũng nằm dưới thân phận của nàng.

Đương nhiên, thân phận cũng chỉ là thân phận mà thôi, thật ra, chủ nhân của Đại Càn Hoàng Triều nương nhờ dưới Đại Đạo, thân phận của Lâm Dương cũng đã vượt qua Đạo Tổ Hồng Quân, dù sao Hồng Hoang vẫn lấy tu vi xưng danh.

Lâm Dương hít một hơi thật sâu, ánh mắt có chút lấp lánh mở lời hỏi: "Bình Tâm, hiện nay tu vi của nàng ở cảnh giới nào?" Bình Tâm nghe vậy, khẽ ngước đôi mắt lên, nhìn về phía thiên địa, sau đó mới từ từ mở miệng nói: "Ngô có cảnh giới Hỗn Nguyên Vô Cấp Kim Tiên, nhưng vì Địa Đạo chưa được thiết lập, nên chỉ có thể phát huy ra thực lực Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên." "Nếu như, Luân Hồi được thiết lập và nắm giữ Địa Đạo, Ngô sẽ có sức mạnh sánh ngang Đạo Tổ Hồng Quân." Lâm Dương ngẩn người, "Hỗn Nguyên Vô Cấp Kim Tiên, là cảnh giới trên Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên sao?" Mặc dù, Lâm Dương đã sớm hiểu rằng, Thiên Đạo Thánh Nhân đang ở cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên không phải là đỉnh điểm, nhìn chung hậu thế, Hồng Hoang Lục Thánh đối mặt với Đạo Tổ Hồng Quân, vẫn vô cùng cung kính, dưới một lời nói của Hồng Quân, Lục

Thánh còn phải rút lui khỏi vũ đài Hồng Hoang để trấn giữ vô biên Hỗn Độn.

Nếu chỉ vì thân phận của Hồng Quân mà cung kính, thì ai sẽ tin?

Tuyệt đối là vì Hồng Quân nắm giữ tu vi cường đại vượt xa Thiên Đạo Thánh Nhân.

"Không sai, Hỗn Nguyên Vô Cấp Kim Tiên, là tồn tại siêu nhiên nhất dưới Thiên Đạo, cũng là điểm cao nhất mà sinh linh dưới Thiên Đạo có thể đạt tới." Lâm Dương cúi đầu gật, nhưng lại rơi vào trầm tư.

Công pháp mà Lâm Dương tu luyện, là công pháp trực chỉ tầng thứ Hồng Mông, nhưng trong thế giới Hồng Hoang, rõ ràng không tồn tại Hồng Mông, cảnh giới cao nhất là cảnh giới Đại Đạo.

Nếu cảnh giới Hắc Động tương ứng với Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, vậy thì Nguyên Điểm sau đó chính là tầng thứ Hỗn Nguyên Vô Cấp Kim Tiên, hai cảnh giới Càn Khôn và Vũ Trụ sau này, nên là cảnh giới mà Đại Đạo Vũ Trụ sở hữu.

"Hiện tại, trở về Hồng Hoang thời kỳ Vu Yêu, nàng có kế hoạch gì không?" Lâm Dương tò mò nhìn Bình Tâm, đối phương không phải là loại tồn tại của hậu thế như Lưu Trầm Hương, mà là đại năng giả thực sự sinh ra từ thuở khai thiên lập địa của Hồng Hoang.

Bình Tâm khẽ lắc đầu, đôi mắt đẹp vẫn tràn đầy ai sầu: "Không phải Hồng Hoang nơi Ngô ở." "Nhưng, Ngô sẽ đi khắp thế giới Hồng Hoang này một chuyến, du lịch một phen, hiện giờ cảnh vật đã khác xưa, mọi thứ cũng không còn giống nữa." Lâm Dương nghe vậy, khẽ ngẩn người, nhưng sau đó cũng hiểu ra, so với 《Phật Ký Đạo》, Hồng Hoang này quả thực không phải Hồng Hoang nơi Bình Tâm ở.

"Nàng nên biết, cũng tốt, nhưng ta hy vọng nàng có thể nhớ, hiện

tại, nàng không phải là người của Vu Tộc.” Bình Tâm cười nói: “Bình Tâm từ lâu đã không còn là thân Vu Tộc, sao lại nói là người của Vu Tộc?” Lâm Dương mỉm cười, đúng là điều anh hy vọng thấy, mặc dù vì nguyên nhân của Đại Đạo Tiểu Duyệt Độc Khí, không cần lo lắng Bình Tâm phản bội, nhưng một số chuyện, cần phải nói rõ, cũng là nhắc nhở đối phương.

Nếu, đối phương thực sự có bất kỳ ý đồ nào khác, dù Bình Tâm có thực lực Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, Lâm Dương cũng tuyệt đối sẽ không trọng dụng nàng, so với thực lực, anh càng coi trọng sự trung thành.

Chương 192

Rõ ràng, những tồn tại được triệu hoán từ Đại Đạo Tiểu Duyệt Độc Khí, sẽ không xảy ra chuyện như vậy.

"Hiện nay, Đại Càn Hoàng Triều phát triển ngày càng lớn mạnh, tạm thời cũng không cần những tồn tại cấp độ này ra tay, nếu muốn du lịch Hồng Hoang cũng tốt." Bình Tâm Nương Nương bất luận thân phận hay tu vi, đều khá siêu nhiên, hiện tại Đại Càn Hoàng Triều phát triển nhanh chóng, căn cơ vững chắc, cũng không cần Bình Tâm tọa trấn.

"Loảng xoảng!" Sau khi được Lâm Dương đồng ý, Bình Tâm khẽ cúi đầu ra hiệu, ngay sau đó, giây tiếp theo liền lặng lẽ biến mất tại chỗ.

Cùng với sự biến mất của Bình Tâm, toàn bộ cung điện, lại một lần nữa rơi vào tĩnh lặng.

Rất lâu sau, Lâm Dương mới hoàn hồn: "Bình Tâm xuất hiện, cũng không biết sau này Hậu Thổ có cơ hội hóa Luân Hồi hay không, không, bất kể thế nào, nếu Hậu Thổ hóa Luân Hồi, thế giới Hồng Hoang này, cũng không thể có Bình Tâm xuất hiện nữa." Lâm Dương không suy nghĩ những chuyện này, anh tin rằng, với năng lực của Bình Tâm, sau này trong Hồng Hoang, nàng sẽ có quyết định riêng.

"Còn tám cơ hội đọc lại, tiếp theo ta nên chọn cái gì đây." Lâm Dương không quên, anh còn tám cơ hội đọc lại, sự xuất hiện của Bình Tâm quả thực khiến anh kinh ngạc, cũng khiến nội tình của Đại Càn Hoàng Triều trong khoảnh khắc bành trướng.

Hiện tại mà nói, nếu thực sự đối đầu với Yêu Tộc, Đại Càn Hoàng Triều tuyệt đối có sức mạnh nghiền ép thế lực của Yêu Đình, không,

sau khi có thực lực cường đại ở cấp độ này, Lâm Dương cũng hiểu rằng, những gì anh cần phải lo lắng còn xa hơn cả Yêu Tộc và Vu Tộc.

Thánh Nhân Hồng Hoang.

Vài chục vạn năm trước, Vu Yêu hai bên, Vu Tộc chiếm ưu thế tuyệt đối, trong tình huống đó, Hồng Quân lại ra tay ngăn cản, chính vì Thiên Đạo cần kiềm chế sự phát triển của chúng sinh.

Thiên Đạo sẽ không cho phép những chủng tộc cường đại như Vu Yêu, bất kỳ bên nào trở thành nhân vật chính của thiên địa Hồng Hoang, vì thế mới có sự xuất hiện của Nhân Tộc.

Hiện tại, Nhân Tộc dưới sự dẫn dắt của Lâm Dương, phát triển hoàn toàn vượt ngoài dự tính của Thiên Đạo, chỉ dựa vào sự tồn tại siêu nhiên như Nhân Tộc hiện tại, tuyệt đối không thể được Thiên Đạo công nhận nữa, trở thành nhân vật chính của thiên địa.

Nếu Lâm Dương ngay cả điểm này cũng không hiểu, mà tranh giành vị trí nhân vật chính thiên địa với Vu Yêu, kết cục tuyệt đối sẽ rất thê thảm, thậm chí có khả năng bị Thiên Đạo một lần nữa kiềm chế, khiến Nhân Tộc bị diệt vong khỏi Hồng Hoang.

Nhân vật chính thiên địa Hồng Hoang, có thể không phải Nhân Tộc, nhưng phải là một chủng tộc yếu ớt dễ khống chế, điều này là Thiên Đạo Thánh Nhân không muốn nhìn thấy.

Lâm Dương đã sớm hiểu điểm này, nhưng anh không muốn nhìn toàn bộ Nhân Tộc đều trở thành con rối của Thiên Đạo Thánh Nhân, là đại năng giả Hồng Hoang tùy ý đùa giỡn.

Vì vậy, từ khi Lâm Dương lập Đại Càn Hoàng Triều, anh đã không muốn tranh giành nhân vật chính thiên địa, mà muốn đạp đổ vạn tộc Hồng Hoang, dẫn dắt Nhân Tộc siêu thoát thân phận như con

người bình thường, chứng đạo bất hủ.

Bất luận Thiên Đạo Địa Đạo, đều sẽ bị dẫm dưới chân, anh muốn dẫn dắt Nhân Tộc trở thành bá chủ thiên địa Hồng Hoang.

"Đinh, chúc mừng Túc chủ đã đọc xong 《Phật Ký Đạo》, nhận được huyết mạch Thủy Tổ Hấp Huyết Quỷ." "Đinh, chúc mừng Túc chủ đã đọc xong 《Phật Ký Đạo》, nhận được Cửu Thiên Tức Nhượng." "Đinh, chúc mừng Túc chủ đã đọc xong 《Phật Ký Đạo》, nhận được. ....." Tám cơ hội đọc lại, Lâm Dương đều sử dụng trên cuốn 《Phật Ký Đạo》, bởi vì cuốn sách này là tiểu thuyết gần với thế giới Hồng Hoang nhất, những thứ thu được từ đó, đều có ích cho anh.

Nhưng, sau tám lần đọc lại, Lâm Dương lại không thu được đồ tốt nào, cũng bởi vì, với địa vị hiện tại của anh, những thứ thực sự có thể khiến anh để mắt tới, thực sự không còn nhiều.

Nhưng, trong số đó có một món đồ lại thu hút sự chú ý của Lâm Dương.

"Huyết mạch Thủy Tổ Hấp Huyết Quỷ." Lâm Dương hứng thú nhìn giọt máu to bằng nắm tay đang được lưu trữ trong không gian hệ thống, sinh vật như Hấp Huyết Quỷ tự nhiên anh không còn xa lạ gì.

Nhưng, rõ ràng, hiện tại thế giới Hồng Hoang vẫn đang ở thời kỳ thượng cổ, những sinh vật hậu thế như vậy chưa hề ra đời.

Có lẽ nhận thấy sự chú ý của Lâm Dương đối với giọt máu này, bên tai anh lại truyền đến âm thanh của hệ thống.

"Huyết mạch Hấp Huyết Quỷ, bởi vì nó có tính chất xâm thực siêu mạnh, không cần hệ thống che chở, cũng có thể dung hợp với bất kỳ sinh vật nào." "Nhưng, vì huyết mạch này có khuyết điểm rất lớn, không kiến nghị Túc chủ tự mình sử dụng." Khóe miệng Lâm Dương

khẽ nhếch lên, "Không cần, ta cũng sẽ không sử dụng loại thứ ẩn chứa khuyết điểm lớn như vậy." Huyết mạch Thủy Tổ Hấp Huyết Quỷ, nói trắng ra cũng chỉ là căn cơ của Thần Thai Tiên Thiên bình thường mà thôi, mặc dù vì là huyết mạch đời đầu, không có những khuyết điểm như sợ ánh sáng mặt trời và phải hấp thụ máu sinh vật như hậu thế, nhưng cũng tuyệt đối không mạnh đến mức nào.

Nhanh chóng Lâm Dương liền không còn nhiều hứng thú với nó, chuyển sang nhìn những bảo vật khác.

Nhờ Đại Đạo Tiểu Duyệt Độc Khí, tám lần đọc sách, số lượng linh vật thu được cũng không ít, trong đó có một kiện Linh Bảo Hậu Thiên trung phẩm, mặc dù Lâm Dương không để tâm, nhưng nếu đặt trong Hồng Hoang, cũng có thể dẫn đến không ít tranh giành.

Có thể nói là thu hoạch cũng khá rồi.

Hiện tại, khu phường vừa mới thành lập, nhân lực và một số nội tình vẫn chưa được chuẩn bị kỹ lưỡng, không thích hợp để mở cửa vào lúc này.

Dù sao, một khi khu phường mở cửa, tuyệt đối sẽ gây chấn động toàn bộ chúng sinh Hồng Hoang, số người tiến vào chắc chắn không ít, nếu không có đủ bảo vật hấp dẫn, tuyệt đối sẽ mang tiếng xấu.

Vì vậy, lần đầu tiên khu phường mở cửa, Lâm Dương nhất định phải chuẩn bị những thứ đủ nổi bật, để hấp dẫn người khác.

Hiện nay, dưới sự vận hành không ngừng của Vĩnh Hằng Tế Đàn, chiến sĩ vĩnh hằng trong toàn bộ Thần Long Chiến Hạm mỗi ngày đều tăng gấp bội, trong đó cũng không thiếu những anh linh vĩnh hằng có tài năng đặc biệt được thai nghén.

Lúc này, Lâm Dương đang ở khoang thuyền trung tâm của Thần Long Chiến Hạm, luyện chế tiền tệ chuyên dụng cho khu phường.

Lâm Dương không định giao khu phường cho Đại Càn Hoàng Triều, anh muốn tạo ra một thế lực giao dịch hoàn toàn không thuộc bất kỳ thế lực nào, chỉ có như vậy mới có thể khiến mọi người tin tưởng.

Lâm Dương muốn dùng Lạc Bảo Kim Tiền để tích lũy khí vận, tự nhiên phải sử dụng Lạc Bảo Kim Tiền để luyện chế lại tiền tệ.

Lạc Bảo Kim Tiền, vốn là một chí bảo hóa thân của khí vận, không cần bất kỳ sự công nhận nào cũng có thể dùng làm tiền mẫu.

Lâm Dương đứng một bên, nhìn những đồng tiền không ngừng được luyện chế ra từ lò nung, mỗi đồng tiền đều có dấu ấn của Thần Long Chiến Hạm, mặt còn lại là các mệnh giá.

Chúng sinh Hồng Hoang có hàng tỷ vạn triệu, có thể thấy cơ số tiền tệ tuyệt đối không thể thiếu.

Tiền tệ chuyên dụng cho khu phường, phân biệt có Đồng Hồn Tệ, Ngân Tệ, Kim Hồn Tệ, và cao cấp nhất là Hỗn Độn Tệ, mỗi loại tiền tệ có tỷ lệ hối đoái là một ngàn.

Một ngàn Đồng Hồn Tệ có thể đổi thành một Ngân Tệ, cứ thế mà suy ra.

Giá của một Kim Hồn Tệ, tương đương với một kiện Tiên Thiên Linh Bảo, mệnh giá tuyệt đối đủ lớn.

Chương 193

Trong khi Lâm Dương đang chuẩn bị việc khu phường, ở một nơi xa xôi trong Yêu Đình, lại có sự biến động lớn, từng tấm thiệp mời được gửi đến tay vô số đại năng giả Hồng Hoang, đồng thời cả vô số tán tiên.

Yêu Đình dự định sau một trăm năm nữa sẽ lập Thánh Đình, đặc biệt mời chúng sinh Hồng Hoang đến quan lễ, tin tức này truyền khắp Hồng Hoang, lập tức gây ra không ít chấn động.

Nhưng đối với nhiều đại năng giả mà nói, điều này cũng nằm trong lý lẽ.

Hiện nay Đại Càn Hoàng Triều sau khi thành lập Thánh Đình phát triển ngày càng lớn mạnh, sau đó lại có Hắc Trạch Thánh Đình lập thế, mặc dù tạm thời không có động tĩnh, nhưng cũng đã nghiễm nhiên trở thành một thế lực lớn được Hồng Hoang chú ý.

Trong tình hình đó, nếu Yêu Tộc không đi theo sau người khác, chỉ có thể lập Thánh Đình, nên đối với chuyện này, các đại năng giả cũng không quá bất ngờ.

Cùng với tin tức này của Yêu Tộc vừa được phát ra, điều không ai ngờ tới là, Vu Tộc cũng truyền ra tin tức muốn lập Thánh Đình.

Chẳng qua, so với Yêu Tộc, Vu Tộc lại không mời chúng sinh Hồng Hoang đến quan lễ, điều này cũng rất bình thường.

Vu Tộc vốn tự cao, coi mình là hậu duệ Bàn Cổ, chưa bao giờ để các sinh linh khác vào mắt.

Trong một khoảng thời gian ngắn, toàn bộ Hồng Hoang dường như trở nên yên tĩnh, trong đó những đại năng giả được mời cũng

đang chuẩn bị, dù sao Yêu Tộc là bá chủ khổng lồ của Hồng Hoang, được mời thì ít nhiều cũng phải nể mặt một chút.

Dưới sự bình tĩnh tạm thời của Hồng Hoang, vô số chúng sinh đều rơi vào trầm tư.

Nếu Yêu Tộc và Vu Tộc lập Thánh Đình thành công, toàn bộ thế lực Hồng Hoang nhất định sẽ xảy ra biến động lớn, thế chân vạc bốn bên, chưa chắc có thể duy trì quá lâu, nếu xung đột bùng nổ, tất yếu sẽ chấn động toàn bộ Hồng Hoang đại địa.

Thời gian từ từ trôi qua, một trăm năm đối với chúng sinh Hồng Hoang, chỉ như chớp mắt mà thôi.

Cảnh giới Yêu Đình, khắp nơi treo đèn kết hoa, vạn tượng sinh huy, địa dũng kim liên, thiên nữ tán hoa.

So với lễ khai quốc của Nhân Tộc năm xưa, Yêu Tộc vốn là bá chủ Hồng Hoang, tự nhiên càng tỏ ra khí phách hơn, thời gian chưa đến, đã có vô số cung nga tiên nữ lấy Tế Thiên Đài làm trung tâm, bày ra từng bàn tiệc, cung cấp cho vô số khách quý nghỉ ngơi.

Cùng với thời gian sắp đến, mỗi giây mỗi phút đều có vô số tiên nhân từ Hồng Hoang bước chân lên Yêu Đình, tiếng người ồn ào lên đến hàng tỷ vạn.

Ít nhất, so với, việc thành lập Đại Càn Hoàng Triều vài ngàn năm trước, tuyệt đối không có cảnh tượng hoành tráng như vậy.

Điều này cũng bình thường, lúc đó, Nhân Tộc mặc dù trong Hồng Hoang có danh tiếng không nhỏ, nhưng điều thực sự khiến chúng sinh Hồng Hoang chứng kiến sự phi phàm của Nhân Tộc, là trong lễ khai điển Lưu Trầm Hương đã chiến đấu anh dũng với Kế Mông.

Sau trận chiến này, Nhân Tộc mới thực sự nổi danh trên Hồng Hoang đại địa, sau đó càng thể hiện vô số nội tình, mới được chúng

sinh Hồng Hoang công nhận là thế lực lớn thứ ba sau Vu Yêu.

Nhưng Yêu Tộc thì khác, nội tình Yêu Tộc sâu dày, chỉ riêng Chuẩn Thánh đã không dưới vài chục vị, trong đó có vô số cường giả, điều này, bất cứ ai cũng không dám không nể mặt Yêu Tộc, nên đều đến.

"Minh Hà Lão Tổ!" "Tây Côn Luân, Tây Vương Mẫu!" "Tán tu hải ngoại, Không Sơn Lão Tổ. ....." Cùng với ngày giờ sắp đến, trong số đó không thiếu Chuẩn Thánh đại năng giả, cường giả Chuẩn Thánh trong Hồng Hoang không nhiều, nhưng cũng không phải không có.

Trong số đó, ba ngàn khách Tử Tiêu Cung năm xưa, đến nay về cơ bản đều đã đạt tu vi Chuẩn Thánh đại năng giả, mặc dù xa xa không thể so với những tồn tại như Đế Tuấn Đông Hoàng Thái Nhất, nhưng cũng bá chiếm một phương đại địa Hồng Hoang.

"Ha ha!

Chư vị đại năng có thể đến, Yêu Đình của Trẫm thật vinh dự a." Đế Tuấn mỉm cười, lần lượt nghênh đón, những Chuẩn Thánh đỉnh cấp đại năng giả này có thể đến, là nể mặt Yêu Tộc.

Đế Tuấn cũng không phải loại người không hiểu chuyện, vì người khác đã nguyện ý nể mặt, tự nhiên cũng không thể không chiêu đãi tử tế.

"Yêu Đế khách khí." "Khi nhàn rỗi, được mời tự nhiên phải đến ủng hộ." Vô số đại năng giả đều đáp lễ cúi đầu.

Đế Tuấn phóng tầm mắt nhìn, những đại năng giả nên đến cũng đã đến cả rồi, những người không nên đến, lúc này cũng không thể đến, dù sao hiện nay, ngay cả đệ tử của Thánh Nhân được mời cũng đã đến.

Trong Hồng Hoang, những đại năng giả kia cũng không dám không

nể mặt Thánh Nhân.

Trong số đó, cũng không phải tất cả đại năng giả được mời đều đến, ví dụ như Trấn Nguyên Tử, những người có oán với Yêu Tộc, đương nhiên không thể đến, điểm này Đế Tuấn trong lòng cũng đã rõ.

Khi Đế Tuấn đưa mắt nhìn về phía Tây Phương Giáo, lại khẽ nhíu mày không thể phát hiện.

Thực sự người của Tây Phương Giáo quá đông, gần vài trăm người, mỗi người sắc mặt vàng vọt, như thể suy dinh dưỡng, điều quan trọng nhất là, sau khi những người này đến liền trực tiếp ăn uống ngấu nghiến những tiên quả quỳnh tương trên bàn.

Nào có phong thái của đệ tử Thánh Nhân, giống như một đám quỷ đói đầu thai.

Nhưng, Đế Tuấn dù sao cũng gia đại nghiệp đại, không đến mức vì thế mà oán niệm, hơn nữa, dù sao cũng là đệ tử Thánh Nhân, cũng không muốn vì những chuyện nhỏ nhặt này mà ghi nhớ, âm thầm sai tiên nga cung nữ dọn lại bàn tiệc gần như đã bị ăn sạch.

Cũng đúng lúc này, trên trời đột nhiên dâng trào vô biên hoa quang, ẩn ẩn có long phượng hư ảnh hiện ra, vạn tượng sinh huy, đóa đóa kim liên cùng nở, huyền hoàng kim quang hiện ra.

Trong khoảnh khắc, tất cả tiên nhân đều dừng động tác trong tay, hướng về phía bầu trời xa xôi hành lễ.

“Chúng con, bái kiến Nữ Oa Nương Nương.” “Loảng xoảng!” Huyền hoàng kim quang dâng trào, một thân ảnh vĩ ngạn cưỡi kim phượng đến, đó chính là Nữ Oa Thánh Nhân, một trong Hồng Hoang Lục Thánh.

Nữ Oa giáng lâm, dung nhan thanh lãnh không chút biểu cảm, môi đỏ khẽ mở nói: “Đã đến giờ, vậy thì bắt đầu đi.” Trên mặt Đế Tuấn

hiện lên chút kính sợ, khẽ cúi đầu, sau đó phất tay một cái, ba trăm sáu mươi lăm vị yêu thần của Yêu Đình, vô số đại yêu vương, đều đứng sừng sững trên bầu trời.

"Chúng con bái kiến Nữ Oa Nương Nương, tham kiến Yêu Đế." Toàn thân Đế Tuấn dâng trào một cỗ khí tức hùng vĩ, một cỗ nhiệt sóng quét qua, khiến toàn bộ hội trường dâng lên nhiệt độ cao đáng sợ, nhưng những người có mặt đều không phải kẻ tầm thường, đều có thể chịu đựng được.

Đế Tuấn bay lên không trung, sau đó lại có vài thân ảnh xuất hiện, trong đó có một người, mặc y bào hoa quý, phong thái thanh nhã uy nghi bao phủ toàn thân, chính là Yêu Hậu, Hi Hòa!

Những người còn lại chính là vài tồn tại đỉnh cao của Yêu Tộc, Yêu Hoàng Đông Hoàng Thái Nhất, Hy Hoàng Phục Hy và Yêu Sư Côn Bằng, những người này đều là những tồn tại có sức ảnh hưởng cực lớn trong Yêu Đình.

Chương 194

Tế Thiên Đài mà Yêu Tộc luyện chế cũng vô cùng khổng lồ, toàn thân kiến trúc bằng lưu ly kim ngọc, mang theo một cỗ đạo vận cổ phác tự nhiên.

Cùng với Đế Tuấn và một chúng Yêu Hoàng Yêu Thần bước lên Tế Thiên Đài, kim quang vô tận tràn ngập khắp đại địa, cỗ uy nghi bẩm sinh đó lan tràn khắp toàn thân Đế Tuấn.

Trong khoảnh khắc, một cỗ khí cơ kinh người từ Tế Thiên Đài bay vào hư không vô tận, dung nhan của Đế Tuấn cũng trở nên trịnh trọng chưa từng có.

"Đại. ....." "Ầm ầm!" Tuy nhiên, ngay khi Đế Tuấn vừa mở lời một chữ, trên bầu trời bùng phát một cỗ khí cơ hùng vĩ, trong khoảnh khắc áp bức tất cả tồn tại trên Tế Thiên Đài, khiến mọi người đều quỳ rạp xuống đất.

Trong đó, chỉ có những tồn tại cường hãn như Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất mới có thể chống cự.

Trong một khoảnh khắc, Đế Tuấn liền hiểu ra rốt cuộc là chuyện gì, lập tức đổi lời nói lại: "Thiên Đạo ở trên. ....." Lời này vừa ra, uy thế vô tận trong khoảnh khắc như thủy triều rút đi, tất cả mọi người trên Tế Thiên Đài đều đổ mồ hôi đầm đìa, thở hổn hển, mặt mày kinh hãi.

"Hôm nay Ngô Đế Tuấn hướng Thiên Đạo lập lời thề, lập Vô Thượng Yêu Đình, đại thiên tuần thủ, chấp chưởng Hồng Hoang đại địa, mong Thiên Đạo giám xét." "Ầm ầm!" Trên chín tầng trời, mây bão cuồn cuộn dâng trào, trong đó ẩn chứa đạo vận đáng sợ hiện ra, kim sắc huyền hoàng lan tràn, một cỗ khí tức lăng giá vạn vật, đột

nhiên từ trong đó tràn ra.

Ý chí Thiên Đạo giáng lâm, vô số đại năng giả đều cúi thấp đầu, thần sắc tràn đầy kính sợ, không có chút nào dám làm trái.

Ý chí Thiên Đạo, lăng giá trên chúng sinh, không ai dám đối đầu với Thiên Đạo.

Lúc này, cùng với lời Đế Tuấn nói ra, ý chí Thiên Đạo lơ lửng trên không dường như rơi vào trầm tư, nhưng trạng thái này không duy trì bao lâu, một cỗ khí cơ khó hiểu liền giáng lâm.

Yêu Tộc vốn có khí vận thao thiên, bản thân Đế Tuấn lại là người có đại công đức đại khí vận, ngưng tụ toàn bộ khí vận Yêu Tộc để lập Yêu Đình, Thiên Đạo không có lý do gì mà không đồng ý.

Cùng với một tia khí cơ giáng lâm, toàn bộ Tế Thiên Đài đột nhiên quang hoa đại tác, dung nhan Đế Tuấn mừng rỡ, lập tức ném ra Ngọc Tỷ Khai Quốc và Phong Thần Bảng đã chuẩn bị sẵn.

Trong chớp mắt, một cỗ khí vận thao thiên dâng trào, ngưng tụ thành hình trên không trung, hóa thành một con Tam Túc Kim Ô khổng lồ vài trăm vạn trượng.

Tam Túc Kim Ô toàn thân màu vàng kim, đôi mắt có thần thái, lấp lánh sự kiêu ngạo coi thường thiên hạ.

"Kim Ô Yêu Đình, lập!" Đế Tuấn khẽ quát một tiếng, con Kim Ô cao vút trên bầu trời vài trăm trượng trong khoảnh khắc lao xuống, giáng lâm trên cơ thể anh.

Yêu Đình vốn có khí vận vô thượng, lần này lập Thánh Đình, nếu không phải vì tầng thứ ba kiện thần vật khai quốc quá yếu, hoàn toàn đủ để dẫn dắt Kim Ô Yêu Đình, trở thành Thánh Đình cấp thần triều.

Chẳng qua, Đế Tuấn chỉ là bắt chước, căn bản không biết pháp môn chân chính để đúc Thánh Đình, nếu không lúc đầu tuyệt đối sẽ

không vì thành lập Thánh Đình, mà nói ra những lời như vậy.

Cỗ khí vận hoàng triều đáng sợ đó sau khi dung nhập vào cơ thể Đế Tuấn, khí tức toàn thân anh đột nhiên tăng vọt.

Vốn dĩ Đế Tuấn chỉ ở Chuẩn Thánh hậu kỳ, dưới sự dung nhập của cỗ Hoàng Đạo khí vận bàng bạc này, trong khoảnh khắc đã đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Khí tức đáng sợ, chấn động toàn bộ Yêu Giới, khiến vô số đại năng giả phải kinh thán.

Chuẩn Thánh đỉnh phong, tồn tại mạnh nhất dưới Thánh Nhân, toàn bộ chúng sinh Hồng Hoang, thành Chuẩn Thánh đã không dễ, động một cái là bế quan tu luyện vài trăm vạn năm, cũng chưa chắc có thể tiến thêm một bước, vậy mà trong một khoảnh khắc ngắn ngủi.

Đế Tuấn dưới sự tẩy rửa của Hoàng Đạo khí vận, chỉ trong vài nhịp thở đã đột phá Chuẩn Thánh đỉnh phong, thật đáng sợ như vậy.

Đế Tuấn tắm mình trong kim quang, không quên việc sắc phong, ngón tay hoạt động, khắc tên Yêu Hoàng và vô số Yêu Thần vào trong đó.

Trong khoảnh khắc liền có một cỗ Hoàng Đạo khí vận bàng bạc, lưu chuyển trên cơ thể mọi người.

Chẳng qua, sau khi Đế Tuấn thôn phệ Hoàng Đạo khí vận, phần còn lại không nhiều, trong đó Đông Hoàng Thái Nhất dưới sự tẩy rửa của Hoàng Đạo khí vận, tu vi vẫn chưa đột phá Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Phục Hy, thì từ Chuẩn Thánh trung kỳ đột phá Chuẩn Thánh hậu kỳ, Yêu Sư Côn Bằng vì nội tình không đủ, nhưng cũng đã bước vào Chuẩn Thánh trung kỳ đỉnh phong, chỉ cách Chuẩn Thánh hậu kỳ một bước.

Trong khoảnh khắc, một cỗ khí tức sâu thẳm đáng sợ, từ Tế Thiên Đài dâng trào ra, cỗ đạo vận uy thế đáng sợ đó khiến tất cả đại năng giả Hồng Hoang đều cúi đầu, trong mắt hiện lên ánh sáng kinh hãi.

Ban đầu, Yêu Tộc có ít nhất vài chục vị Chuẩn Thánh đại năng giả, nhưng cùng với một lần tẩy rửa của Hoàng Đạo khí vận, trong đó hai vị Đại Yêu Thần mới được thêm vào, cũng đã đột phá tu vi Chuẩn Thánh.

Ba trăm sáu mươi lăm vị yêu thần còn lại, về cơ bản cũng đều bước vào tu vi Đại La Kim Tiên đỉnh phong, trong một thời gian, thực lực tổng thể của Yêu Tộc tăng lên ít nhất gấp đôi.

Uy thế cuồn cuộn dâng trào khắp Thiên Đình, đạo vận đáng sợ lan tràn khắp chư thiên, Đế Tuấn cảm thán phát ra tiếng cười lớn, "Kim Ô Yêu Đình đã thành lập, cảm tạ chư vị đã đến quan lễ, tiếp theo có tiên quả quỳnh tương mà Ngô đã chuẩn bị cho Kim Ô Yêu Đình để chư vị cùng thưởng thức." "Ầm ầm!" Cũng đúng lúc lời Đế Tuấn vừa dứt, lại có một cỗ chấn động đáng sợ truyền đến toàn bộ thế giới Hồng Hoang.

Thần thức của Đế Tuấn bành trướng gấp mười lần, trong khoảnh khắc lan tràn ra, sắc mặt anh lập tức trầm xuống.

"Thiên Đạo ở trên, nay có hậu duệ Bàn Cổ muốn lập Vu Quốc Thánh Đình, chấp chưởng thiên địa Hồng Hoang, thay trời tuần thủ, mong Thiên Đạo giám xét." Âm thanh cổ phác mênh mông, truyền khắp Hồng Hoang đại địa, uy thế vô tận dâng lên, ý chí Thiên Đạo đáng sợ giáng lâm, tự mình điều tra Vu Tộc.

Vu Tộc là hậu duệ Bàn Cổ, hiện nay nghiệp chướng quấn thân, nhưng dù sao cũng có công đức khai thiên, điểm này ngay cả Thiên Đạo cũng cần phải khiêm nhượng, bởi vì toàn bộ Hồng Hoang đều do Bàn Cổ khai mở, tự nhiên, Vu Tộc là hậu duệ Bàn Cổ cũng có ưu đãi.

Không bao lâu sau, một cỗ khí tức đáng sợ dâng trào, giáng lâm tại toàn bộ khu vực của Vu Tộc.

"Hừ!" Đế Tuấn hừ lạnh một tiếng, tia mừng rỡ vừa dâng lên trước đó, cũng tan thành mây khói dưới sự thành lập Thánh Đình của Vu Tộc.

Ban đầu sau khi lập Thánh Đình, Đế Tuấn tưởng rằng Yêu Tộc đã đi trước Vu Tộc, nào ngờ, Kim Ô Yêu Đình vừa thành lập, ngay sau đó Vu Tộc cũng lập Thánh Đình, đuổi kịp bước chân của anh, sao có thể vui vẻ được.

So với vô số đại năng giả dưới Yêu Đình chúc mừng, Vu Tộc lại có vẻ vô cùng vắng vẻ, chỉ có Thập Nhị Tổ Vu, và Đại Vu của các bộ lạc ở đây.

Chẳng qua, trên mặt những người này đều có chút lo sợ, kinh hãi còn sót lại.

Chương 195

Cộng Công nuốt một ngụm nước bọt, mặt mày kinh hãi, "Đại ca, vừa rồi uy áp Thiên Đạo kia. " Đế Giang cũng có lòng sợ hãi, nhưng so với những người khác thì tốt hơn, "Không sai, Thiên Đạo không cho phép chúng ta ký thác dưới Thiên Đạo Thánh Nhân, nên đã giáng lâm cản trở." "Ai!

Bất kể thế nào, Vu Quốc thành lập, ta cũng thu được không ít lợi ích." Chuyện đã đến nước này, hối hận cũng vô ích, huống hồ, tất cả đều vì Hoàng Triều khí vận giáng lâm, đều có được thu hoạch không nhỏ, tu vi tiến bộ không nói, nghiệp chướng toàn thân cũng được tẩy rửa, đối với toàn bộ Vu Tộc, đều là chuyện tốt.

Chuyện Vu Yêu liên tiếp lập Thánh Đình đã chấn động chúng sinh Hồng Hoang, tất cả mọi người đều nhận thấy sự không đơn giản trong đó.

Sau chuyện này, Hồng Hoang liền có bốn đại Thánh Đình cùng tồn tại, tất cả mọi người đều có thể thấy rằng, để tranh giành khí vận, tiếp theo, toàn bộ Hồng Hoang sẽ không thể yên bình được nữa.

Xa xôi trong vô tận sơn lâm, một tòa cổ thành hùng vĩ, trong cổ thành có nhiều tháp chuông, nhưng đều rất lớn, bất kỳ căn nhà nào cũng cao trăm trượng.

Đây chính là nơi của Hắc Trạch Thánh Đình.

Lúc này, trong cung điện khổng lồ của Hắc Trạch Thánh Đình, cũng có vài chục người đứng.

Vài chục người, mỗi người toàn thân đều dâng trào từng trận khí tức đáng sợ, chỉ cần đứng yên tại chỗ, hư không xung quanh đều hiện ra sự vặn vẹo không đều, vô cùng đáng sợ.

Vài chục người này mỗi người hình dáng cơ thể đều rất khác nhau, có người có sừng dài, có người có tám đầu sáu tay, có người toàn thân mọc đầy lông.

Những người này ngồi một bên, nhìn Hắc Trạch toàn thân bao phủ hắc bào đang đứng trên đài cao.

"Hủy Diệt Ma Thần, hiện nay lập Thánh Đình, tẩy rửa nghiệp chướng bản thân, từ đó có được căn cơ trong Hồng Hoang, thật sự khiến chúng ta phải ghen tỵ a." Trong đó có người mở miệng, ngữ điệu âm dương quái khí, bất kỳ ai cũng có thể nghe ra sự đố kỵ trong lời nói.

"Xuy xuy!

Chư vị không bằng gia nhập Hắc Trạch Thánh Đình của Ngô, Ngô tự nhiên cũng có thể vận dụng Hoàng Triều khí vận để tẩy rửa nghiệp chướng cho các ngươi." Hắc Trạch ngồi trên đài cao nhìn xuống những người ở dưới, những người này đều là Hỗn Độn Ma Thần đã cùng hóa thân trước Hồng Hoang, chẳng qua trong số đó, lại không thấy bóng dáng của Dương Mi Lão Tổ, khiến anh có chút kinh ngạc.

"Xuy xuy!

Trong Hỗn Độn Ma Thần, Hủy Diệt Ma Thần ngay cả mười vị trí đầu cũng không xếp vào được, có tư cách gì mà muốn Ngô đẳng thần phục ngươi!" Hỗn Độn Thần Ma vốn ngạo mạn bất tuần, không thể dễ dàng thần phục người khác, lời nói của Hủy Diệt Ma Thần lại khiến họ lập tức bùng nổ.

"Hừ, nếu đã như vậy, Hắc Trạch Thánh Đình của Ngô làm sao!" Lật mặt, Hắc Trạch cũng sẽ làm, đặc biệt là trong tình hình nắm giữ quyền chủ đạo.

"Có lẽ, các ngươi có thể lập Thánh Đình trong Hồng Hoang, nếu

thực sự có thể được Thiên Đạo công nhận, tự nhiên không cần cầu Ngô." "Hừ!" Lời Hắc Trạch vừa dứt, vô số Hỗn Độn Ma Thần đều hừ lạnh một tiếng.

Hỗn Độn Thần Ma còn sót lại từ thời Hỗn Độn đến nay, ai cũng tinh tường, đã sớm hiểu rõ những gì cần thiết để thành lập Thánh Đình, nếu thực sự đơn giản như Hắc Trạch nói, thì tại sao lại có Hắc Trạch Thánh Đình?

Thánh Đình muốn thành lập, trước tiên cần có đủ khí vận, phải như Hắc Trạch ngưng tụ khí vận còn sót lại của toàn bộ Hung Thú Tộc, mới có thể thành lập thành công.

Nếu không, tùy tiện một tiếng hô là thành công, vậy thì Thánh Đình cũng quá đơn giản rồi.

Đặc biệt những Hỗn Độn Thần Ma này, đã tạo vô số nghiệp chướng trong Hồng Hoang, nếu ở Hồng Hoang mà hô một tiếng, điều chờ đợi tuyệt đối không phải Hoàng Đạo khí vận, mà là lực lượng Thiên Phạt của Thiên Đạo, cùng với uy thế của Thiên Đạo Thánh Nhân Hồng Hoang.

Hắc Trạch đã tìm được khe hở, không có nghĩa là họ cũng có thể thành công.

"Thần phục, hoặc là chết!

Cút đi cho Ngô!" "Ngô Hủy Diệt Ma Thần, không có tính khí tốt như vậy để chiêu đãi." Cùng với tiếng quát của Hắc Trạch, khí tức hủy diệt đáng sợ dâng trào trong toàn bộ Hắc Trạch Thánh Đình, khí tức bàng bạc áp bức vài chục vị Hỗn Độn Ma Thần tại chỗ, tất cả mọi người đều cảm thấy như bị vô số ngọn núi đè ép.

Nhưng, dù vậy, mỗi người vẫn không dám phóng thích khí tức của bản thân để chống cự, chỉ có thể gắng gượng chống đỡ, không

thể nói ra sự uất ức trong lòng.

"Được, Ngô Ngũ Hành Ma Thần nguyện ý gia nhập Hắc Trạch Thánh Đình!" 22.

Cuối cùng dưới áp lực uy thế vô tận của Hủy Diệt Ma Thần, Ngũ Hành Ma Thần trước tiên khuất phục, cùng với sự khuất phục của Ngũ Hành Ma Thần, sau đó liên tiếp cũng có mười mấy người chọn khuất phục.

Nhưng không phải tất cả Hỗn Độn Ma Thần đều nguyện ý khuất phục dưới trướng Hắc Trạch, những người còn lại vẫn ngoan cường chống cự.

"Loảng xoảng!" Đột nhiên, khí thế của Hắc Trạch liền nới lỏng, vô số người đều ngã rạp xuống đất, thở hổn hển, nhìn ánh mắt Hắc Trạch Ma Thần, đều tràn đầy một cỗ ánh sáng nguy hiểm.

"Ha ha!

Tốt!

Có chư vị tương trợ, chắc chắn Ngô nhất định có thể hoàn thành đại nghiệp Hắc Trạch Thánh Đình." Hắc Trạch cười lớn một tiếng, sau đó đứng dậy, nhìn xuống vô số hóa thân Hỗn Độn Ma Thần phía dưới, vung tay một cái, Hoàng Đạo khí vận đáng sợ cuồn cuộn đổ xuống, tẩy rửa nghiệp chướng cho mười mấy người trong số đó.

Trong chớp mắt, trên toàn bộ Hắc Trạch Thánh Đình đều tràn ngập sương mù màu tím đáng sợ vô biên, chuyển mình bị gió thổi tan.

Mười mấy hóa thân Hỗn Độn Ma Thần được Hoàng Đạo khí vận tẩy rửa, đều cảm thấy nghiệp chướng bao phủ trên người mình được tiêu trừ, đồng thời càng cảm nhận rõ ràng hơn sự tồn tại của Thiên Đạo, đều lộ ra nụ cười.

"Còn về những ai không muốn gia nhập Hắc Trạch Thánh Đình,

Ngô cũng không ép buộc." "Hừ, Hủy Diệt Ma Thần, đừng coi thường Thiên Đạo Hồng Quân, ngươi thực sự nghĩ làm những chuyện này Thiên Đạo không biết sao!" "Xuy xuy!" Vô số người phát ra tiếng cười khẩy, khí tức cơ thể từ từ tiêu tán, dường như muốn rời đi.

"Hừ, nếu đã không muốn gia nhập Hắc Trạch Thánh Đình của Ngô, vậy thì hãy trở thành khí vận của Hắc Trạch Thánh Đình của Ngô đi!" "Tất cả đã bị giết, Thiên Đạo chắc chắn sẽ ban thưởng cho chúng ta!" "Hủy diệt Ma Thần, hay lắm!" Mười mấy tôn Hỗn Độn Ma Thần còn sót lại đang dần tiêu tán, lập tức biến mất tại chỗ, lần lượt rời xa, tự nhiên sẽ không đối đầu với những Hỗn Độn Ma Thần nghiệp chướng sâu dày để gột rửa nghiệp chướng.

Thiên Đạo công bằng, đối với những người đánh giết kẻ nghiệp lực thâm sâu đều sẽ có công đức gia thưởng, huống hồ Hỗn Độn Ma Thần, những tồn tại mang nghiệp chướng màu tím thâm sâu đó, thì càng không cần nói.

Ngay sau đó, lại có vài luồng khí tức bùng nổ trong Hồng Hoang, trong đó còn có ý chí Thiên Đạo giáng lâm, bộc phát sự phẫn nộ vô bờ, kinh động toàn bộ chúng sinh Hồng Hoang.

Hoàng thành Đại Càn, sâu trong Hoàng cung.

Chương 196

Lâm Dương ngồi trên long ỷ, cảm nhận chấn động truyền đến từ phương xa, rơi vào trầm tư.

"Hắc Trạch Thánh Đình, rốt cuộc là chuyện gì, lại có Hỗn Độn Ma Thần!" Cái tên Hỗn Độn Ma Thần, không ai trong chúng sinh Hồng Hoang không biết, chúng đản sinh trong thế giới Hỗn Độn, là sinh linh của Đại Đạo, ngay từ khi ra đời đã chấp chưởng một loại Đại Đạo pháp tắc.

So với chúng, căn cơ của Bàn Cổ Tam Thanh cũng không bằng.

Hiện tại, Hồng Hoang đột nhiên bùng phát động loạn, mười mấy tôn Hỗn Độn Ma Thần xuất thế, sau đó bị đánh giết, mọi công trạng đều quy về Hắc Trạch Thánh Đình, những tồn tại thần bí ra tay đó.

Không, những kẻ đã sớm im hơi lặng tiếng vì sao lại xuất thế vào lúc này, Hắc Trạch Thánh Đình lại xuất hiện, càng thêm nhiều nghi vấn.

Nếu nói Hắc Trạch Thánh Đình không liên hệ gì với tàn hồn Hỗn Độn Ma Thần, e rằng không ai sẽ tin.

"Hoặc có lẽ, Hắc Trạch Thánh Đình được một tôn Hỗn Độn Ma Thần kiến lập, cũng chỉ có loại tồn tại cổ xưa đó mới có thể sáng tạo ra Thánh Đình trước Vu tộc và Yêu tộc." Lâm Dương mắt lóe tinh quang, ngón tay gõ nhịp trên tay vịn long ỷ.

"À, xem ra, vì sự xuất hiện của ta, toàn bộ Hồng Hoang đã xuất hiện những biến hóa không giống nhau!" "Nhưng điều đó thì sao chứ!

Nếu chỉ có Vu Yêu hai tộc cùng với Thánh Nhân làm đối thủ, thật sự có chút vô vị, càng vượt ngoài dự liệu, càng khiến ta kích động."

Mọi thứ đều theo khuôn mẫu, chưa chắc đã là điều Lâm Dương mong muốn, sự xuất hiện của Hỗn Độn Ma Thần, tuy mang đến một loại áp lực vô hình, nhưng cũng khiến y càng thêm kích động.

Những Hỗn Độn Ma Thần tàn tồn đó, cẩn thận tiềm phục trong Hồng Hoang, nếu thật sự ở thời kỳ toàn thịnh, y cũng không tin.

Cần biết rằng, ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần thời Hỗn Độn đều là những cường giả chí tôn dưới Đại Đạo, mỗi tôn thực lực đều phải vượt xa các Thánh Nhân tồn tại trong Hồng Hoang.

Loại tồn tại đó, nếu thật sự phục hồi, với thực lực thời kỳ toàn thịnh, tùy tiện bước ra một tôn, đều có thể hủy diệt thế giới Hồng Hoang hiện tại, sao lại phải lén lút như vậy.

Chẳng mấy chốc, Lâm Dương liền gạt bỏ những suy nghĩ đó ra sau đầu.

Đại Càn Hoàng Triều nếu muốn tiếp tục trưởng thành, tuyệt đối không thể thiếu việc bùng phát xung đột với Hắc Trạch Thánh Đình, thậm chí là Kim Ô Thánh Đình do Yêu tộc kiến lập.

Lâm Dương không muốn, và tuyệt đối không thể dung nhẫn bất kỳ thế lực nào khác tồn tại, đến lúc đó có xung đột cũng là điều khó tránh khỏi.

Hiện tại nghĩ nhiều cũng vô ích, ai mạnh ai yếu, đánh một trận rồi sẽ biết.

"Thoáng chốc trăm năm đã trôi qua, hiện nay Khư Phường đã chuẩn bị hoàn tất, cũng đã đến lúc khai mở rồi." Lâm Dương ngẩng đầu, ánh mắt xuyên thấu mái hiên hoàng thành, vọng về phía bầu trời Hồng Hoang mênh mang, khóe miệng khẽ cong lên, tựa hồ đang mỉm cười.

Việc Kim Ô Yêu Đình và Vu Quốc Thánh Đình được kiến lập, dư

ba chấn động còn chưa lắng xuống, ngay sau đó Hắc Trạch Thánh Đình đã phô bày sức mạnh sát phạt vô cùng, trực tiếp bắt giết mười mấy tôn Hỗn Độn Ma Thần ẩn mình trong Hồng Hoang.

Đặc biệt, vô số đại năng giả Hồng Hoang đã thông qua thiên cơ, quan sát mười mấy kẻ đã ra tay đó, từng người đều là Chuẩn Thánh đại năng giả, nhất thời tất cả đều rơi vào hoảng loạn.

Vốn dĩ, chúng sinh Hồng Hoang đều cho rằng Hắc Trạch Thánh Đình khi thành lập, hẳn là một thế lực yếu kém nhất trong Hồng Hoang, bởi lẽ, kể từ khi Hắc Trạch Thánh Đình thành lập, nó chưa từng tạo ra động loạn lớn nào trong Hồng Hoang.

Thậm chí danh tiếng của Hắc Trạch Thánh Đình chi chủ, Hắc Trạch, cũng chưa từng lưu truyền trong Hồng Hoang, khó tránh khỏi khiến người ta xem nhẹ.

Nhưng sự việc lần này bùng phát, lại khiến toàn bộ chúng sinh Hồng Hoang ngỡ ngàng, chỉ riêng lần này Hắc Trạch Thánh Đình phô bày thực lực, đã không kém Yêu Đình.

Mười mấy tôn Chuẩn Thánh tồn tại, thì Kim Ô Yêu Đình cũng chỉ đến thế mà thôi.

Nhất thời, toàn bộ Hồng Hoang đều chìm vào một loại tĩnh lặng, loại tĩnh lặng này, càng mang theo cảm giác "sơn vũ dục lai phong mãn lâu" (gió thổi đầy lầu báo hiệu mưa bão sắp đến).

Điều duy nhất có thể thấy là, hiện nay, trên toàn bộ Hồng Hoang, hiếm có đại năng giả nào lộ diện, tất cả đều đang bế quan trong động phủ.

Thần Long Chiến Hạm, trong khoang thuyền trung tâm.

Lâm Dương đứng sững trên đỉnh tháp lầu do Tiếp Dẫn La Bàn hóa thành, bên cạnh là tiểu tinh linh Lung.

“Chủ nhân, hiện nay Khư Phường đã chuẩn bị xong, xin Chủ nhân đặt tên cho Khư Phường.” Lâm Dương khẽ gật đầu nói: “Khư Phường, đản sinh từ Vĩnh Hằng Chi Chu, vậy cứ gọi là Vĩnh Hằng Khư Phường đi.” “Đã xác định là Vĩnh Hằng Khư Phường, xin hỏi Chủ nhân hiện tại có thông cáo Hồng Hoang khai mở Khư Phường không?” Lâm Dương mắt khẽ nhắm, nhàn nhạt mở miệng nói: “Thông cáo đi.” Lung lập tức hiểu ý, từ một viên đá to bằng quả trứng ngỗng trên tháp lầu phía dưới Lâm Dương, phát ra một luồng ánh sáng nhàn nhạt, một luồng lực lượng Đạo vận thần kỳ đột nhiên truyền ra.

“Truyền cáo Hồng Hoang, từ hôm nay trở đi, Vĩnh Hằng Khư Phường chính thức khai trương.

Lần đầu khai trương, ‘cánh cửa’ Khư Phường sẽ mở miễn phí, cung nghênh tất cả tu sĩ chúng sinh Hồng Hoang tiến vào Khư Phường.

Trong Vĩnh Hằng Khư Thị, có vô số tiên trân quý hiếm, vô vàn dị bảo, tất cả tu sĩ đều có thể tự do giao dịch tại đây, nơi đây ẩn chứa những kỳ ngộ mà chúng sinh mơ ước!” Lung trực tiếp mở miệng nói ra một câu, âm thanh đó trực tiếp theo toàn bộ Thần Long Chiến Hạm, truyền khắp toàn bộ Hồng Hoang đại địa.

Côn Luân Sơn, Ngọc Hư Cung, hôm nay là ngày Bàn Cổ Tam Thanh giảng đạo cho đệ tử Tam giáo.

Đệ tử Tam giáo ngồi đoan chính trên đạo trường Ngọc Hư Cung, đông đúc san sát mấy trăm người, trên thân mỗi người đều dũng động từng luồng huyền quang Đạo vận.

Trên vòm trời, chính là lúc Ngọc Thanh Nguyên Thủy Thiên Tôn đang giảng đạo.

Quả nhiên không hổ là Thánh Nhân giảng đạo, thật sự huyền diệu vô cùng, dị tượng phi phàm.

Từng đóa kim hoa bay lả tả trên không Tử Tiêu Cung, địa dũng kim liên, cung cấp cho đệ tử Tam giáo hấp thu.

Vô số linh khí hóa thành từng con trân cầm dị thú, có tiên hạc trường minh, kỳ lân gào thét, mãnh hổ chậm rãi bước đi...

Mọi dị tượng không ngừng xuất hiện, địa dũng kim liên, thiên hoa loạn trụy, vân hà tự sinh, thiên quang rực rỡ.

Thế nhưng, đúng lúc này, một âm thanh hùng hồn đột nhiên xuyên thấu trận pháp Đạo vận do Thánh Nhân bố trí ở Ngọc Hư Cung, xuyên thấu vô vàn bích chướng, vang vọng đến tận tâm khảm của tất cả mọi người, ngay cả Thánh Nhân cũng không ngoại lệ.

"Truyền cáo Hồng Hoang, từ hôm nay trở đi, Vĩnh Hằng Khư Phường chính thức khai trương.

Chương 197

Lần đầu khai trương, 'cánh cửa' Khư Phường sẽ mở miễn phí, cung nghênh tất cả tu sĩ chúng sinh Hồng Hoang tiến vào Khư Phường.

Trong Vĩnh Hằng Khư Thị, có vô số tiên trân quý hiếm, vô vàn dị bảo, tất cả tu sĩ đều có thể tự do giao dịch tại đây, nơi đây ẩn chứa những kỳ ngộ mà chúng sinh mơ ước!" "Ầm ầm!" Lung thông qua sức mạnh huyền diệu của Tiếp Dẫn La Bàn, trong khoảnh khắc đã truyền bá thông cáo khai mở Vĩnh Hằng Khư Phường khắp toàn bộ Hồng Hoang đại địa, vang vọng bên tai chúng sinh.

Đạo trường Ngọc Hư Cung trên Côn Luân Sơn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn mặt mày tái mét, đạo pháp đang giảng bỗng ngừng bặt trong tiếng thông cáo đó, ngẩng đầu nhìn về phía thiên tế, tâm thần lập tức nhập vào thiên tế, bắt đầu thôi diễn ngọn nguồn sự việc này.

Chỉ trong chốc lát, ánh mắt Nguyên Thủy Thiên Tôn bộc phát một tia tinh mang, ánh mắt khẽ liếc nhìn Thái Thanh Lão Tử.

"Giảng đạo vẫn chưa kết thúc, tiếp tục giảng đạo." Đạo âm hùng vĩ của Nguyên Thủy Thiên Tôn lại lần nữa vang lên, địa dũng kim liên, thiên nữ tán hoa, vô cùng Đạo uẩn khí cơ lại lần nữa mật bố toàn bộ Ngọc Hư Cung.

Tây Phương Đại Địa, nhìn một cái là thấy mênh mông cằn cỗi, khắp nơi đều là sa mạc hoang lương ngập trời cát vàng cuộn, nhưng ở trung tâm Tây Phương Đại Địa, lại có một dãy núi hùng vĩ khổng lồ.

Dãy núi liên miên, khắp nơi đều có thể thấy cành vàng lá ngọc, vô cùng huyền hoàng kim quang chiếu rọi toàn bộ dãy núi, đó chính là

Linh Sơn, cũng là nơi đạo trường của Tây Phương Nhị Thánh.

"Truyền cáo Hồng Hoang, từ hôm nay trở đi, Vĩnh Hằng Khư Phường chính thức khai trương.

Lần đầu khai trương, 'cánh cửa' Khư Phường sẽ mở miễn phí, cung nghênh tất cả tu sĩ chúng sinh Hồng Hoang tiến vào Khư Phường.

Trong Vĩnh Hằng Khư Thị, có vô số tiên trân quý hiếm, vô vàn dị bảo, tất cả tu sĩ đều có thể tự do giao dịch tại đây, nơi đây ẩn chứa những kỳ ngộ mà chúng sinh mơ ước!" Âm thanh của Lung, từ từ vang vọng trên Linh Sơn, mặc dù nơi đây có uy áp của Thánh Nhân tồn tại, nhưng đạo âm đó vẫn hiển hiện tại nơi này.

"Sư huynh, Vĩnh Hằng Khư Phường!" Ngay khi âm thanh vang lên, Chuẩn Đề liền lập tức thôi diễn ngọn nguồn sự việc.

Nguyên thần Thánh Nhân ký thác Thiên Đạo, toàn bộ Hồng Hoang không có bất kỳ chuyện gì có thể qua mắt được Thánh Nhân.

"Đại Càn Hoàng Triều, tên tiểu tử này quả không hổ là dị số của Thiên Đạo, chỉ không biết mục đích của hành động này rốt cuộc là gì." Tiếp Dẫn Thánh Nhân mặt mày tĩnh lặng, không biết đang suy nghĩ gì.

Lúc này Chuẩn Đề lại hai mắt sáng rực, "Sư huynh, Vĩnh Hằng Khư Phường, chắc hẳn cũng giống như Trân Bảo Các trong Đại Càn Hoàng Thành, có lẽ, giáo phái Tây Phương chúng ta có thể kiếm được một khoản lớn ở đó." "Ừm, nếu thật sự như vậy, tuyệt đối có thể làm cường thịnh nội tình tổng thể của Tây Phương Giáo chúng ta." Tây Phương Giáo, mặc dù là đạo thống do hai vị Thánh Nhân cùng nhau kiến lập, nhưng Tây Phương Đại Địa cằn cỗi, một chút cũng không thể thay đổi được ngay cả Thánh Nhân, cho nên Tây Phương Giáo, một đạo thống Thánh Nhân, lại xa xa không thể so sánh với đạo thống

do Bàn Cổ Tam Thanh kiến lập.

Không chỉ Bàn Cổ Tam Thanh, vô số đại năng giả của toàn bộ Hồng Hoang hầu như đều cảm ứng được ngay lập tức âm thanh vang vọng khắp cả thiên địa Hồng Hoang.

Yêu tộc, kể từ khi Đế Tuấn dẫn toàn tộc kiến lập Kim Ô Thánh Đình mấy trăm năm trước, dưới sự tôi luyện của vô lượng Hoàng Đạo khí vận, thực lực tổng thể tăng mạnh.

Tuy nhiên, điều này không hề khiến Đế Tuấn có chút thả lỏng nào, bởi lẽ sau đó Vu tộc đã kiến lập Vu Quốc Thánh Đình, cùng với thế lực mà Hắc Trạch Thánh Đình đã phô bày.

Mọi thứ đều khiến Đế Tuấn, căn bản không dám có bất kỳ sự tự mãn nào.

Khi âm thanh vang vọng đến địa giới Yêu Đình, tất cả đại tiểu yêu vương trong toàn bộ Yêu Đình đều chấn động theo.

Trong đó Lăng Tiêu Bảo Điện càng diễn ra một cuộc nghị sự.

"Bệ hạ, lai lịch Vĩnh Hằng Khư Phường này không rõ ràng, mượn thiên cơ cũng không thể thôi diễn ra được điều gì hữu ích, hiển nhiên, kẻ đứng sau đang che giấu." Bạch Trạch mở miệng, thu hút ánh mắt của vô số người.

Đế Tuấn khẽ gật đầu, mắt lóe tinh mang, "Có thể trong khoảnh khắc, thông cáo khắp toàn bộ Hồng Hoang đại địa, thậm chí có thể quấy nhiễu thiên cơ, khiến trẫm không thể cảm ứng, cực kỳ có khả năng là thủ bút của Thánh Nhân." Lời của Đế Tuấn nhận được sự đồng tình của tất cả mọi người.

Có thể truyền cáo khắp thế giới Hồng Hoang, đó cũng chỉ có Thánh Nhân mới có khả năng đó.

"Khư Phường này, có năng lực truyền cáo chư thiên, chắc chắn

trong đó cũng có đủ trân bảo.” Lời Bạch Trạch vừa dứt, ánh mắt của đông đảo đại yêu vương và yêu thần trong Lăng Tiêu Bảo Điện lập tức sáng lên.

Bảo vật làm động lòng người, đặc biệt là Vĩnh Hằng Khư Phường thần bí, có thể nói ra lời như vậy, chắc chắn nó cũng có đủ năng lực.

Chúng sinh Hồng Hoang, không một ai không bị âm thanh truyền cáo chư thiên đó chấn động, bởi lẽ, sức mạnh ẩn chứa trong âm thanh đó, ngay cả những kẻ đang bế quan cũng phải bị đánh thức.

Cảnh động loạn này, không duy trì được bao lâu.

“Xoạt!” Trong hư không, một đạo thanh quang lóe lên, tự nhiên hình thành một cánh cổ môn màu xanh biếc, hướng về các khu vực của Hồng Hoang mà giáng xuống.

Hầu như trong khoảnh khắc, vô số cổ môn đã giáng xuống.

Cánh cửa Khư Phường!

Lung đã dùng sức mạnh từ Vĩnh Hằng Chi Chu, mượn Tiếp Dẫn La Bàn ngưng tụ ra những cánh cửa Khư Phường này.

Thời gian duy trì không dài, chỉ có ba ngày.

Một khi thời gian đến, chúng sẽ lập tức biến mất.

Khư Thị vừa mới khai trương, Lung mới phải hao phí tinh lực như vậy để ngưng tụ cửa Khư Phường.

Nếu không, căn bản sẽ không làm như vậy.

Để tiến vào Khư Thị, chỉ có thể xem cơ duyên của chư thiên vạn giới, hoặc từ trong Vĩnh Hằng Khư Phường mua những Tiếp Dẫn Thạch có thể tiến vào đó.

Tiếp Dẫn Thạch, ẩn chứa một tia khí tức của Tiếp Dẫn La Bàn, đối với tu sĩ mà nói, không có công hiệu kỳ lạ nào, công hiệu duy nhất

chính là có thể liên thông với Khư Phường, bất kể ở đâu cũng có thể tùy thời tiến vào Khư Phường.

Nhưng đừng xem thường những cánh cổ môn màu xanh biếc đó, mỗi một cánh cổ môn, hầu như đều phải hao tổn nội tình của Vĩnh Hằng Chi Chu.

Chỉ để lần này có thể có nhiều tu sĩ hơn tiến vào đó, Lâm Dương đã lấy ra một phần mười nội tình của Vĩnh Hằng Chi Chu.

Chương 198

Nhưng cũng không cần lo lắng, chỉ cần kiến thiết Khư Phường, tự nhiên có thể mang lại sức mạnh nội tình vô cùng vô tận cho Lâm Dương và Vĩnh Hằng Chi Chu.

Hầu như ngay khi cánh cổ môn màu xanh biếc xuất hiện, đã có vô số tu sĩ vây quanh cửa, nhưng không ai vội vàng chen chúc bước vào.

Bởi vì cổ môn xuất hiện cực kỳ đột ngột, cùng với Vĩnh Hằng Khư Phường đó.

Dù sao, sự tồn tại như Khư Phường này, chưa từng xuất hiện trong thế giới Hồng Hoang, tự nhiên sẽ không giống như trong thế giới Võ Đạo Chi Mộ, được mọi người biết đến và tranh giành như vũ bão.

"Chư vị đạo hữu, có ai muốn đi vào Vĩnh Hằng Khư Phường thám hiểm một phen không?" Trong đó có không ít người vừa đến đã đặt câu hỏi nghi vấn.

Hiển nhiên, tất cả mọi người đều ném cho một cái lườm nguýt, không ai trả lời câu hỏi đó.

Tu sĩ Hồng Hoang, một khi bước vào Tiên Đạo liền có được sự vĩnh sinh, đã sống vô số năm tháng.

Ai cũng sợ chết, trong đó, ngay cả đại năng giả cũng không thể thám hiểm bên trong cánh cổ môn màu xanh biếc đó được, không ai nguyện ý làm kẻ đầu tiên xông pha.

Ai mà biết được bên ngoài cánh cửa, Vĩnh Hằng Khư Phường mà vô số tu sĩ mơ ước đó, rốt cuộc có ẩn chứa một thế giới tràn ngập khí tức sát phạt vô cùng hay không.

Nhưng chẳng mấy chốc, từ phương xa trên vòm trời, một đám mây vàng liền giáng xuống, nhìn thấy bộ dạng ai nấy cũng vội vã, khiến vô số người chú mục.

"Kia là đệ tử thân truyền của Thánh Nhân Tây Phương Giáo, Di Lặc, có cả Dược Sư!?" Có người kinh hô, lại nhận ra kẻ dẫn đầu trong mấy trăm người đó, "Vì sao Tây Phương Giáo lại vội vàng như vậy, chẳng lẽ Thánh Nhân biết được bí mật của Vĩnh Hằng Khư Phường?" Không ai đáp lại, bởi vì mấy trăm đệ tử Tây Phương Giáo, do Di Lặc, Dược Sư dẫn đầu, trực tiếp chen lấn mở đường qua vô số tiên nhân, dưới sự chứng kiến của vô số người, chen chúc bước vào cánh cổ môn màu xanh biếc.

Trong dáng vẻ của họ, không hề có chút do dự nào, thậm chí còn có một sự vội vã, như thể đi chậm một chút, cánh cổ môn màu xanh biếc sẽ biến mất vậy.

Vô số người há hốc mồm kinh ngạc nhìn hành động của các đệ tử Tây Phương Giáo, trong đầu hiện lên một dấu hỏi lớn.

"Các đệ tử Tây Phương Giáo, vì sao lại vội vàng như vậy?

Theo lý mà nói, cánh cổ môn màu xanh biếc của Vĩnh Hằng Khư Phường xuất hiện ở nhiều nơi trong Hồng Hoang, Tây Phương đâu cần phải đến phương Đông để tiến vào chứ?" Có người đặt câu hỏi, tự nhiên cũng có nhiều đại năng giả phóng thần thức ẩn vào thiên cơ để dò xét.

Chẳng mấy chốc, một sự thật liền khiến mọi người kinh hô.

"Tây Phương!

Không có cổ môn Vĩnh Hằng Khư Phường xuất hiện, chẳng lẽ Vĩnh Hằng Khư Phường cũng chê Tây Phương Đại Địa cằn cỗi, không có gì để vơ vét!?" Một câu nói đùa, lại nhận được sự đồng tình

trong lòng vô số người, bởi lẽ, Tây Phương Giáo thật sự nổi tiếng là cằn cỗi, ngay cả tu sĩ cũng hiếm khi muốn đến vùng đất hoang lương đó.

Nếu không, Tây Phương Nhị Thánh kiến lập đạo thống, quảng chiêu môn đồ, nhưng vì sao vẫn không có ai đến chứ!

Trong sự ngạc nhiên của vô số người, những đại năng giả hành động nhanh chóng đã trực tiếp chen chúc bước vào.

Bởi vì họ đều hiểu, các đệ tử Tây Phương Giáo vội vàng như vậy, chắc chắn là biết một số nội tình nên mới hành động như vậy.

Điều đó cũng phần nào biểu thị rằng, cánh cổ môn màu xanh biếc hẳn là không có nguy hiểm, nếu không, Thánh Nhân Thiên Đạo tồn tại sao lại không biết chứ.

Một khi nỗi lo lớn nhất đã được giải trừ, tự nhiên sẽ không có ai chần chừ.

Dù sao thông cáo của Vĩnh Hằng Khư Phường đã truyền khắp chúng sinh Hồng Hoang, không ai không muốn tiến vào đó thám hiểm một phen.

Trong khoảnh khắc, vô số người dũng động, lần lượt chen chúc bước vào cánh cổ môn màu xanh biếc đó.

Cảnh tượng này xảy ra ở rất nhiều nơi.

Đương nhiên, chúng sinh Hồng Hoang có hàng ức vạn triệu, nhưng cũng không phải tất cả mọi người đều tin Vĩnh Hằng Khư Phường, nhiều người hơn cho rằng đó là một âm mưu, nên đã không đi.

Nhưng trong đó, cũng có không ít người mang tâm tư muốn thám hiểm một phen, đã tiến vào đó.

Trong thời gian ngắn ngủi ba ngày, ít nhất có gần hàng trăm tỷ tu sĩ đã tiến vào Vĩnh Hằng Khư Phường.

Chỉ là, không biết vì sao, trong ba ngày ngắn ngủi đó, lại chưa từng có dù chỉ một người bước ra từ trong đó.

"Trong này!?" Đạo Thanh Chân Nhân sau khi tiến vào cánh cổ môn màu xanh biếc, liền lập tức xuất hiện trong một tòa cổ thành rêu phong.

Trong cổ thành, người người qua lại tấp nập, không ít tồn tại.

Mỗi người đều mang vẻ mặt kinh ngạc giống nhau.

Đạo Thanh Chân Nhân chỉ là một tán tiên Hồng Hoang, nhờ ngẫu nhiên có được di thừa của một đại năng giả mà bước vào tu hành, tu hành mấy chục vạn năm, cũng có tu vi Kim Tiên.

Lần này Vĩnh Hằng Khư Phường khai mở, cánh cổ môn màu xanh biếc kia vừa khéo xuất hiện gần đạo trường của y, nên y đã đi vào ngay lập tức.

"Nhanh, mau nhìn kìa, Thiên Địa Linh Bảo, các loại linh trân, linh đan diệu dược ứng có đủ cả, giá cả tuyệt đối phải chăng, chư vị đạo hữu mau đến xem!" Một tiếng rao, đã thu hút vô số người vừa mới đặt chân đến đây giống như Đạo Thanh Chân Nhân, hàng ngàn người lần lượt vây quanh một cửa tiệm.

Cửa tiệm đối ngoại kia, trên quầy bày la liệt vô số bảo vật, mặc dù linh quang nội liễm, nhưng bất kỳ ai cũng có thể cảm nhận được khí tức khủng bố ẩn chứa trong từng món linh vật đó.

Đạo Thanh Chân Nhân phóng mắt nhìn, nhất thời tim đập thình thịch, thất thanh kinh hô: "Ngũ Hành Tiên Tinh, Thuần Dương Chân Thủy...!" "Nhiều linh bảo quá đi mất!" Tiếng kinh hô không chỉ từ miệng Đạo Thanh Chân Nhân truyền ra, mà còn từ miệng vô số tu sĩ

đang vây quanh, tiếng kinh hô vang vọng khắp nơi.

"Mọi người nhìn kìa, trên mỗi món linh vật đều có ghi giá cả, lẽ nào những thứ này đều được đem ra giao dịch sao?" "Vĩnh Hằng Tệ, là gì vậy?" Vô số tiên nhân lần lượt nghị luận.

Người đang rao hàng trong cửa tiệm kia, tự nhiên cũng nghe được một số lời nói của họ, liền nở nụ cười lịch sự mở miệng nói: "Vĩnh Hằng Tệ, là tiền tệ dùng cho mọi giao dịch trong Vĩnh Hằng Khư Phường." "Giao dịch trong Vĩnh Hằng Khư Phường, không hỗ trợ đổi vật lấy vật.

Chương 199

Tất cả mọi người đều có thể đến Vĩnh Hằng Tiền Trang, thông qua các loại linh trân bảo vật để đổi miễn phí lấy Vĩnh Hằng Tệ." "Ồ!

Thì ra là vậy." Đạo lý đơn giản, mọi người cũng dễ dàng lĩnh ngộ thấu đáo, sau đó nhân triều liền dũng động, hiển nhiên không ít người đã nhìn thấy những kỳ trân dị bảo kia, động lòng, dự định đi đến Vĩnh Hằng Tiền Trang đổi lấy Vĩnh Hằng Tệ.

"Vị đạo hữu kia, xin hãy giữ giúp ta một viên Cảnh Kim Tiên Tinh, ta lập tức đi đổi Vĩnh Hằng Tệ." "Đạo hữu, có Thuần Dương Chân Thủy, phiền cũng giữ giúp ta, bần đạo đi rồi sẽ quay lại." "..." Vô số tiên nhân dũng động, lần lượt mở miệng.

Nhưng chủ cửa tiệm kia lại chỉ báo đáp bằng một nụ cười lịch sự.

"Cửa hàng này giao dịch, ai đến trước thì được trước.

Nhưng nếu chư vị có linh vật cần, có thể đến Vĩnh Hằng Đấu Giá Tràng, ở đó, có thể tìm thấy linh vật mình cần, thậm chí Tiên Thiên Linh Bảo cũng có." "Vĩnh Hằng Đấu Giá Tràng?" Có người không hiểu, nhưng nhiều người hơn thì đã rời đi.

Đạo Thanh Chân Nhân khẽ nhíu mày.

Linh vật trên cửa tiệm kia hấp dẫn thật, nhưng trong đó lại không có thứ gì y thực sự rất cần.

May mắn thay, y cũng rời đi, theo dòng người hướng về Vĩnh Hằng Tiền Trang.

Chẳng mấy chốc, Đạo Thanh Chân Nhân đã đến Vĩnh Hằng Tiền Trang, một kiến trúc khổng lồ, cao đến mấy chục tầng lầu, cao hơn hẳn tất cả các kiến trúc lân cận, rất dễ nhận biết.

Đạo Thanh Chân Nhân bước vào, lập tức có một nữ tử trẻ tuổi xinh đẹp tiến lên.

"Vị tiên nhân này, xin hỏi ngài muốn đổi Vĩnh Hằng Tệ phải không?" "Không sai, Vĩnh Hằng Tệ là gì?" Nữ tử trẻ tuổi xinh đẹp nhanh chóng giải đáp, đồng thời dẫn Đạo Thanh Chân Nhân đến một quầy giao dịch, "Vĩnh Hằng Tệ, phân biệt có Vĩnh Hằng Đồng Hồn Tệ, Vĩnh Hằng Ngân Tệ, Vĩnh Hằng Kim Hồn Tệ, và Vĩnh Hằng Hỗn Độn Tệ." "Vĩnh Hằng Tệ xuất phát từ Vĩnh Hằng Khư Phường, đều mang khí tức của Vĩnh Hằng Khư Phường, vì vậy tiên nhân không cần lo lắng sẽ xuất hiện hàng giả." "Vĩnh Hằng Tệ, có thể sử dụng bất kỳ linh vật nào để đổi, cụ thể bao nhiêu, phải xem giá trị vật phẩm mà tiên nhân ngài có." Chẳng mấy chốc, Đạo Thanh Chân Nhân liền lấy ra một số linh vật đã thu thập được ở Hồng Hoang mà y không dùng đến.

Trên quầy, cũng một nữ tử trẻ tuổi xinh đẹp khác, mặt treo nụ cười công thức.

Một đạo hoa quang chiếu rọi từ tay nữ tử đứng sau quầy, bao trùm tất cả linh vật mà Đạo Thanh Chân Nhân lấy ra, sau đó một âm thanh mà chỉ Đạo Thanh Chân Nhân có thể nghe thấy vang lên bên tai y.

"Đinh, các loại linh vật kiểm tra hoàn tất, giá trị sáu trăm ba mươi Vĩnh Hằng Đồng Hồn Tệ, xin hỏi có muốn đổi không?" Đạo Thanh Chân Nhân vẻ mặt mơ hồ, nhìn trái nhìn phải, không hiểu gì cả.

Nữ thị nữ đi cùng bên cạnh mỉm cười giải thích: "Âm thanh đó chỉ có tiên nhân ngài có thể nghe thấy, không liên quan đến việc đổi Vĩnh Hằng Tệ, tiên nhân cứ yên tâm.

Nếu cảm thấy không đáng, tùy thời có thể đổi lại linh vật đã đổi trước đó." "Vĩnh Hằng Tiền Trang của chúng ta, sẽ không thu bất kỳ phí đổi nào." Đạo Thanh Chân Nhân hơi do dự một lát, khóe mắt liếc

nhìn những tiên nhân khác đều trực tiếp đổi mà không hề có chút do dự nào.

Hơn nữa, sau khi đổi thành Vĩnh Hằng Tệ, nếu không muốn thì có thể đổi lại linh vật, điểm này cũng không cần quá lo lắng.

"Vậy đổi đi." "Đinh, đổi thành công." "Bá!" Kèm theo một đạo đồng quang chiếu rọi, một đống tiền tệ màu đồng xuất hiện trên quầy.

"Vị tiên nhân này, kênh Vĩnh Hằng Khư Phường mở miễn phí để tiến vào.

Nếu lần sau muốn tiến vào, cần phải mua Vĩnh Hằng Diện Cụ." "Vĩnh Hằng Diện Cụ, có thể giúp người tùy thời tùy chỗ tiến vào Vĩnh Hằng Khư Phường từ thế giới Hồng Hoang.

Đồng thời đeo trên mặt còn có hiệu quả che giấu khí tức, ngay cả Chuẩn Thánh cũng không thể dò xét được khí tức ban đầu." Đạo Thanh Chân Nhân tâm thần khẽ động, mở miệng hỏi: "Ồ!

Có chuyện tốt như vậy sao, không biết Vĩnh Hằng Diện Cụ giá trị bao nhiêu?" "Vĩnh Hằng Khư Phường lần đầu khai mở, Vĩnh Hằng Diện Cụ được ưu đãi năm phần mười, chỉ cần năm trăm Vĩnh Hằng Đồng Hồn Tệ là được." "Đắt quá!" Đạo Thanh Chân Nhân tim đập thình thịch, lập tức có chút không muốn.

Cần biết rằng, linh vật vừa lấy ra, là một phần mười nội tình mấy chục vạn năm của y, vậy mà cũng chỉ có hơn sáu trăm Vĩnh Hằng Đồng Hồn Tệ.

Một cái mặt nạ, lại cần gần như tất cả Vĩnh Hằng Đồng Hồn Tệ.

Nữ tử kia không biết có phải không, vẫn treo nụ cười ngọt ngào: "Vĩnh Hằng Khư Phường không ép buộc tất cả mọi người phải mua sắm, chư vị tiên nhân đều có thể tùy sức mà hành động." "Thôi được." Đạo Thanh Chân Nhân hờ hững, cầm số Vĩnh Hằng Tệ vừa

đổi được liền rời đi.

Vĩnh Hằng Khư Phường tuy có sức hấp dẫn cực lớn, nhưng đối với một tán tiên như y, việc bỏ ra năm trăm Vĩnh Hằng Đồng Hồn Tệ có chút miễn cưỡng.

Tuy nhiên, khi Đạo Thanh Chân Nhân bước qua ngưỡng cửa tiền trang, một thân ảnh lưng hổ vai gấu, hùng vĩ yêu dị, dưới sự chen chúc của vô số người, bước vào tiền trang, bá đạo đẩy tất cả mọi người trước quầy ra, lấy ra một đống linh bảo sáng rực.

"Nhanh!

Đổi hết đống linh vật này thành Vĩnh Hằng Tệ cho ta!" "Trời ạ, nhiều linh bảo quá!" "Không đúng, nhìn kìa, là Địa Càn Yêu Thần của Yêu tộc!" "Yêu Thần!

Ngay cả loại tồn tại đó cũng bị hấp dẫn rồi." "..." Vô số người xôn xao bàn tán, toàn bộ Vĩnh Hằng Tiền Trang đều chìm trong bầu không khí lập tức sôi trào, tất cả đều dùng ánh mắt nóng rực nhìn về phía Địa Càn Yêu Thần kia.

"E rằng các ngươi không biết, vừa nãy, Địa Càn Yêu Thần và Thiên Khôn Yêu Thần vì tranh giành quyền mua một kiện Hậu Thiên Linh Bảo trung phẩm mà đại chiến." "Hai tôn Yêu Thần đại chiến ư!?

Chẳng phải bọn họ đều là người của Kim Ô Yêu Đình sao?" Vô số người nghị luận.

Đạo Thanh Chân Nhân đang chuẩn bị rời đi, lập tức dừng bước, chăm chú lắng nghe cuộc bàn tán.

"Đúng vậy!

Hậu Thiên Linh Bảo trung phẩm, đặt trong toàn bộ Hồng Hoang đều là vô giá chi bảo.

Kết quả tại Vĩnh Hằng Đấu Giá Tràng lại trực tiếp được bán với giá chiết khấu chín phần mười, chỉ có mười vạn Vĩnh Hằng Hỗn Độn Tệ, cũng tương đương với giá của hai kiện Tiên Thiên Linh Bảo hạ phẩm, đơn giản là kiếm lời lớn rồi." Mấy người vây quanh một chỗ đang thì thầm bàn bạc, tuy rằng nói nhỏ, nhưng trong toàn bộ Vĩnh Hằng Tiền Trang ai mà chẳng có tu vi trong người, sao lại không nghe thấy chứ.

Trong đó có một người hỏi: "Vậy Địa Càn Yêu Thần và Thiên Khôn Yêu Thần đại chiến thì sau đó thế nào?" "Hừ!

Ngươi không biết đó thôi, trong Vĩnh Hằng Khư Phường còn có đội chấp pháp, gọi là Vĩnh Hằng Chiến Sĩ.

Mặc dù tu vi đơn thể không cao, nhưng lại có tính chất bất tử bất diệt, căn bản không có bất kỳ cách nào để giết chết.

Chương 200

Cuối cùng Địa Càn Yêu Thần thỏa hiệp, muốn mua với giá cao, nhưng Thiên Khôn Yêu Thần làm gì chịu thiệt, tự nhiên không đồng ý.

Cuối cùng, một tồn tại thần bí trong Vĩnh Hằng Khư Phường đã ra tay, trực tiếp một chưởng đánh bay Thiên Khôn Yêu Thần ra khỏi Vĩnh Hằng Khư Phường, vĩnh viễn không được phép nhập vào trong." "Địa Càn Yêu Thần vì vi phạm trật tự giao dịch của Vĩnh Hằng Khư Phường, bị phạt tịch thu toàn bộ Vĩnh Hằng Tệ.

Nhưng không!

Hiện tại y đang đổi Vĩnh Hằng Tệ, cũng chuẩn bị đi mua kiện Hậu Thiên Linh Bảo thượng phẩm kia." "Vĩnh Hằng Khư Phường mạnh mẽ đến vậy sao, Thiên Khôn Yêu Thần có thể là Đại La Kim Tiên đỉnh phong, vậy mà lại bị một chưởng đánh bay!?" Vô số người xôn xao bàn tán.

Nhưng không, trong Vĩnh Hằng Khư Phường, có thể trực tiếp khai mở thông đạo không gian trong Hồng Hoang, dường như cũng không có gì kỳ lạ.

"Xì xì!

Xem ra các ngươi biết khá nhiều chuyện đấy." Địa Càn Yêu Thần vừa đổi xong Vĩnh Hằng Tệ, đứng trước mặt mấy vị tiên nhân vừa bàn tán xôn xao kia, nhưng lại không ra tay, vẻ mặt hung ác mở miệng nói: "Ta nhớ kỹ rồi." "Không!

Địa Càn Yàn Thần xin tha mạng, ta vô tâm nói ra." Người kia mặt mày lập tức trắng bệch, không còn chút huyết sắc nào, toàn thân mềm nhũn ngồi sụp xuống đất.

Tu vi y chỉ là Thái Ất Kim Tiên, làm sao có thể chống đỡ được uy thế của Địa Càn Yêu Thần chứ.

Đạo Thanh Chân Nhân nhìn thấy cảnh tượng đó, mặt không biểu cảm, ném năm trăm Vĩnh Hằng Đồng Hồn Tệ lên quầy vừa đổi Vĩnh Hằng Tệ của mình, "Cho ta một chiếc Vĩnh Hằng Diện Cụ." "..." Vĩnh Hằng Khư Phường, vừa mới khai mở, đã làm chấn động tất cả mọi người.

Vì vừa mới khai mở, lần này, Lâm Dương đã mang toàn bộ bảo khố hoàng cung của Đại Càn Hoàng Triều đến.

Đồng thời còn có Tả Tướng Phương Nguyên, cùng Lưu Trầm Hương hai người ở đó duy trì trật tự.

Trước đó, những chuyện tranh giành linh bảo như của Địa Càn Yêu Thần và Thiên Khôn Yêu Thần không ít.

Nhưng Lâm Dương cũng đã chuẩn bị trước một chút, một triệu Vĩnh Hằng Chiến Sĩ, mỗi người tuy chỉ có tu vi Thiên Tiên, nhưng phối hợp với sức mạnh thần bí của Khư Phường, một tiểu đội trăm người, khi tổ kiến chiến trận, ngay cả Kim Tiên cũng khó lòng chống lại.

Chỉ cần ở trong Vĩnh Hằng Chi Chu, thì đó là bất tử bất diệt theo đúng nghĩa đen, giết cũng không chết.

Nếu ngay cả Vĩnh Hằng Chiến Sĩ cũng không giải quyết được, thì cần Phương Nguyên và Lưu Trầm Hương ra tay.

Nhưng loại chuyện đó, chỉ xảy ra vài lần, cũng không còn ai dám tái phạm, bởi vì hễ đụng chạm đến trật tự của Khư Phường đều sẽ bị cấm vĩnh viễn không được tiến vào.

Một bảo địa như Vĩnh Hằng Khư Phường, ai mà lại muốn bị cấm chứ, dù trong lòng có bất lão thực đến mấy cũng phải trở nên thành

thật.

Tóm lại, Vĩnh Hằng Khư Phường, lần đầu tiên xuất hiện trước Hồng Hoang, đồng thời tạo ra chấn động, cũng khiến Lâm Dương thu được lợi ích không nhỏ.

Lâm Dương ngồi trên cao đài, nhìn Phương Nguyên và Lưu Trầm Hương với vẻ mặt nghiêm túc đang thẩm tra phía dưới từ đỉnh tháp lầu, mở miệng nói: "Phương Nguyên, Trầm Hương, hai người có muốn đi Khư Phường dạo một vòng không?" Phương Nguyên nghe vậy, cười khổ nói: "Bệ hạ, thôi đi, Khư Phường là căn cơ của Đại Càn Hoàng Triều.

Vừa mới khai mở, những kẻ gây rối quá nhiều, thần cần phải đề phòng cẩn thận, thiết lập uy nghiêm cho Khư Phường." "Không sai, từ khi bắt đầu đến giờ, xung đột đã bùng phát không dưới mấy trăm lần.

Mặc dù hiện tại đã ít hơn, nhưng vẫn cần phải cẩn thận đề phòng." Lưu Trầm Hương vừa nói, đột nhiên sắc mặt biến đổi, giơ bàn tay lên, trực tiếp vỗ xuống phía dưới một chưởng.

Uy thế khủng bố cuộn trào nhưng lại không làm tổn thương bất kỳ ai ngoại trừ kẻ gây rối.

Sức mạnh của Khư Phường, không nên xem thường Khư Phường này.

Mặc dù nó thuộc về một đơn nguyên trên Vĩnh Hằng Chi Chu, nhưng lại liên thông với toàn bộ Vĩnh Hằng Chi Chu.

Lưu Trầm Hương và Phương Nguyên có sự cho phép của Lâm Dương, có thể điều động sức mạnh của toàn bộ Vĩnh Hằng Chi Chu.

Tuy rằng cả hai chỉ có cảnh giới Chuẩn Thánh, nhưng ở nơi này, ngay cả Chuẩn Thánh đỉnh phong cũng sẽ bị áp chế.

Lâm Dương khẽ lắc đầu, "Vậy thật đáng tiếc rồi." "Vĩnh Hằng Khư Phường cứ giao cho hai người trấn thủ, ta sẽ xuống dạo một chút." Việc kiến thiết Vĩnh Hằng Khư Phường đều giao cho Lung chấp chưởng, mặc dù Lâm Dương là chủ nhân Khư Phường, nhưng y cũng không đặc biệt rõ ràng mọi thứ bên trong.

Theo dòng người dũng động, với sự náo nhiệt như vậy, Lâm Dương tự nhiên cũng phải đi xem một chút.

Lâm Dương tâm thần khẽ động, trung tâm trên tháp lầu lập tức phát ra một đạo quang mang yếu ớt bao trùm y, giây tiếp theo thân hình y liền biến mất tại chỗ.

Vĩnh Hằng Khư Phường rộng lớn vô biên, trong đó tổng cộng được chia thành mười khu vực lớn.

Mỗi khu vực đều có kiến trúc tự doanh của Vĩnh Hằng Khư Phường, ví dụ như Đấu Giá Tràng, Vĩnh Hằng Tiền Trang, và Vĩnh Hằng Giao Dịch Sở.

Lâm Dương xuất hiện tại khu vực trung tâm nhất của Vĩnh Hằng Khư Phường.

Lúc này, cùng với việc cánh cổ môn màu xanh biếc đóng lại, số lượng người tăng vọt mỗi lúc mỗi nhiều, phóng mắt nhìn lại, vô số người qua lại tấp nập.

Không, Vĩnh Hằng Khư Phường vừa mới khai mở, các cửa hàng lớn cũng chỉ có của Khư Phường tự doanh, trong đó bày bán đều là một số linh vật không mấy đặc biệt.

Tiên nhân có tu vi cao cường tự nhiên không thèm để mắt, nhưng lại tụ tập không ít tu sĩ có tu vi thấp kém.

Cũng để phân luồng, Vĩnh Hằng Khư Phường tuy khổng lồ, nhưng cũng phân chia thành cao cấp và bình dân.

Trong đó, những nơi như Đấu Giá Tràng, chỉ riêng phí vào cửa đã cần một trăm Vĩnh Hằng Đồng Hồn Tệ, tự nhiên cũng ngăn cản không ít kẻ không có tiền, cũng ngăn chặn dòng người khổng lồ.

Thực tế là vì, tu sĩ Hồng Hoang thật sự quá đông đảo, nếu tất cả đều dũng nhập vào Đấu Giá Tràng chính của Vĩnh Hằng Khư Phường, căn bản không thể dung nạp được nhiều người như vậy.

Đặt chân đến đây, Lâm Dương không quá chú ý đến các cửa hàng, mà dạo bước trên phố, cảm nhận dòng người dũng động, cùng với khí vận của Lạc Bảo Kim Tiền không ngừng bành trướng.

Chương 201

"Ôi!

Nhân Hoàng đạo hữu, ngài cũng ở đây sao!?" Đột nhiên, một âm thanh vang lên, khiến Lâm Dương dừng bước, quay đầu nhìn lại, khẽ nhướn mày mỉm cười nói: "Thì ra là Trấn Nguyên Tử đạo hữu." Người gọi Lâm Dương không phải ai khác, chính là Trấn Nguyên Tử.

Đối với Trấn Nguyên Tử, Lâm Dương cũng có cảm tình không tệ, bất kể là đại lễ tặng trong lễ khai quốc của Nhân tộc, hay thái độ của đối phương, đều khiến y có cảm quan tốt.

Trấn Nguyên Tử mấy bước tiến lên, khẽ hành một lễ nói: "Vĩnh Hằng Khư Phường gây náo động lớn như vậy, vừa khéo lại có một cánh cửa xuất hiện gần đạo trường của bần đạo, tự nhiên cũng đến xem một chút." "Ừm, không bằng chúng ta cùng dạo một vòng đi." "Tốt." Đại năng giả như Trấn Nguyên Tử, những thứ ở cửa hàng vỉa hè tự nhiên không thể lọt vào mắt y.

Lâm Dương cũng phát hiện ra, đối phương dường như vừa mới đến đây, toàn thân ngay cả khí tức của Vĩnh Hằng Tệ cũng không có.

Lâm Dương khẽ mỉm cười nói: "Trấn Nguyên Tử đạo hữu, mấy ngàn năm không gặp, tu vi lại tinh tiến không ít." "Ai, kể từ khi bằng hữu Hồng Vân của bần đạo vẫn lạc, bần đạo cũng ít khi xuất sơn, vẫn luôn bế quan tu luyện, quả thực cũng có chút tinh tiến." Nhắc đến Hồng Vân, một đại năng giả Chuẩn Thánh như Trấn Nguyên Tử, cũng khó tránh khỏi có chút thương cảm.

Ánh mắt Lâm Dương tinh quang chợt lóe, Trấn Nguyên Tử nhắc đến Hồng Vân, cũng khiến y nhớ ra, tàn hồn của Hồng Vân đến nay vẫn đang được ấp ủ trong Tinh Thần Tháp.

Ban đầu sau khi Lâm Dương có được Hồng Mông Tử Khí do Hồng Vân ban cho, liền tiện tay kéo nguyên thần của Hồng Vân ra ngoài.

Nhưng tu sĩ tự bạo, không chỉ kích nổ nhục thân, mà còn cả bản nguyên tương tu với tính mạng, thậm chí cả nguyên thần.

Nguyên thần bị Lâm Dương nhiếp lấy, tuy thoát khỏi một đòn chí mạng, nhưng cũng chịu trọng thương nghiêm trọng, đến nay vẫn chưa khôi phục.

Nhưng Hồng Vân có Tinh Thần Tháp ấp ủ, cũng bắt đầu chuyển biến tốt, không bao lâu nữa có thể xuất thế.

Chỉ là không biết, đến lúc đó, Trấn Nguyên Tử sẽ có biểu cảm thế nào.

Hiện tại, Lâm Dương Dương cũng không có ý định đề cập chuyện này với Trấn Nguyên Tử.

"Ôi ~!

Đại Càn Thương Phô?" Đúng lúc Lâm Dương đang suy tư, Trấn Nguyên Tử bên cạnh đột nhiên kinh hô.

"Ồ, đây là cửa hàng mà Đại Càn Hoàng Triều của ta thuê ở Vĩnh Hằng Khư Phường, chủ yếu cũng là để bán một số thứ ở đây.

Trấn Nguyên Tử đạo hữu không bằng cùng đi xem một chút." Trấn Nguyên Tử vẻ mặt kinh ngạc, "Thì ra Vĩnh Hằng Khư Phường có thể cho phép tu sĩ mở cửa hàng ở đây sao." "Ừm, chỉ cần ở Vĩnh Hằng Giao Dịch Sở trả một khoản Vĩnh Hằng Tệ là được." "Nếu Trấn Nguyên Tử đạo hữu có ý, ta cũng có thể giới thiệu cho một phen." Chẳng mấy chốc, Lâm Dương liền dẫn Trấn Nguyên Tử đi vào Đại Càn Thương Phô.

Cửa hàng có tổng cộng ba tầng, tầng thứ nhất bán đều là sản vật

của Đại Càn Hoàng Triều, ví dụ như Long Nha Mễ, Long Nha Mễ Tửu, cùng một số vật phẩm thường thấy ở Đại Càn Hoàng Triều, đương nhiên giá bán cũng không cao.

Ở tầng thứ hai, là một số binh giáp chế thức, giá cả cũng không cao, một bộ chỉ cần mười Vĩnh Hằng Tệ.

Ở tầng thứ ba lại đều là một số linh bảo, cùng với công pháp võ đạo và thư tịch văn hóa Nho gia.

Những thứ này, được đặt ở tầng thứ ba tự nhiên cũng có nguyên nhân của nó, đặc biệt là những thư tịch kia, là căn bản lập thân của toàn bộ Đại Càn Hoàng Triều.

Nhưng những thứ này tuy quý hiếm, nhưng chỉ cần có tâm người cũng đều có thể kiếm được, Lâm Dương tự nhiên cũng không keo kiệt, đều đặt trên quầy hàng.

Với tư cách là cửa hàng của Đại Càn Hoàng Triều, tiên nhân đến mua cũng rất đông, nhưng mọi người đều mang một sự thất vọng rất lớn.

Trong cửa hàng đều là một số thứ phổ thông, không có vật phẩm nào có thể khiến người ta sáng mắt lên.

Điều khiến người ta bất ngờ là, so với linh vật, Long Nha Mễ và rượu Long Nha Mễ do nó ủ lại có doanh số cực kỳ cao.

Dù sao, Long Nha Mễ Tửu trong toàn bộ Hồng Hoang cũng khá nổi tiếng.

Rất nhiều tiên nhân nghiện rượu, đã mua một lúc mấy trăm vò.

Long Nha Mễ Tửu được ủ bằng phương pháp chưng cất, phương pháp này, trong toàn bộ Đại Càn Hoàng Triều đều được bảo mật nghiêm ngặt.

Chỉ có Long Nha Mễ của Đại Càn Hoàng Triều mới có thể ủ ra hương vị rượu Long Nha Mễ độc đáo.

Sau khi dạo một vòng, Trấn Nguyên Tử cảm thán: "Tuy rằng chỉ là một cửa hàng nhỏ, nhưng giá trị cũng cực kỳ lớn." "Chỉ là, không biết kẻ đứng sau Vĩnh Hằng Khư Phường rốt cuộc là tồn tại đẳng cấp nào, lại có thể kiến tạo ra một tòa cổ thành độc lập bên ngoài Hồng Hoang như vậy." Lâm Dương nghe lời Trấn Nguyên Tử nói, mỉm cười nói: "Ai mà biết được chứ, một tòa Vĩnh Hằng Khư Phường tích trữ bảo vật lớn đến nhường nào, ta cũng hơi tượng biết rồi." Lâm Dương không hề nói cho Trấn Nguyên Tử biết Vĩnh Hằng Khư Phường là do Đại Càn Hoàng Triều kiến lập.

Chuyện này, trong tầng lớp cao nhất của Đại Càn Hoàng Triều, cũng chỉ có Phương Nguyên và Lưu Trầm Hương biết mà thôi.

Không phải Lâm Dương không tin tưởng, nhưng chuyện này vô cùng trọng đại.

Nếu không phải vạn bất đắc dĩ, nếu tiết lộ ra ngoài, Đại Càn Hoàng Triều tuyệt đối sẽ bị tất cả tồn tại trong Hồng Hoang dòm ngó.

Dù hiện nay nội tình Đại Càn Hoàng Triều không kém Yêu Đình, nhưng cũng không thể chống đỡ được sự dòm ngó của toàn bộ chúng sinh Hồng Hoang.

Lâm Dương và Trấn Nguyên Tử hai người, không nán lại lâu ở cửa hàng Đại Càn Hoàng Triều, không lâu sau liền rời đi, lại tiếp tục dạo chơi trong Khư Phường.

Việc kiến thiết Vĩnh Hằng Khư Phường cực kỳ hoàn thiện, trong đó thậm chí có những phương pháp mà ngay cả Lâm Dương cũng không có, đều do Lung kiến thiết.

Trong đó có một tòa trà lâu, tên là Thiên Nguyên Trà Lâu.

Với tư cách là nội tình của trà lâu, chính là Đại Hồng Bào Linh Căn Hậu Thiên mà Lâm Dương đã có được trước đó, ngoài ra còn có vô số linh dược trà đã được tinh luyện chế, còn về công nghệ, tự nhiên không cần nói nhiều, là do những tồn tại có tài năng đặc biệt được Vĩnh Hằng Tế Đàn triệu hoán ra.

Mặc dù, Vĩnh Hằng Tế Đàn triệu hoán anh linh, chỉ có thể bao phủ toàn bộ Hồng Hoang, nhưng vĩnh viễn cũng không thể tưởng tượng được thế giới Hồng Hoang rốt cuộc lớn đến mức nào.

Với tư cách là một đại thiên thế giới đỉnh cấp, ít nhất gấp vạn lần một đại thiên thế giới cao cấp, chỉ riêng việc triệu hoán những tiên linh vẫn lạc trong Hồng Hoang, đã là một con số cơ bản cực kỳ khổng lồ.

Chương 202

Trong đó không thiếu những tồn tại có đủ mọi loại tài năng, Thiên Nguyên Trà Lâu chính là một trong số đó, là một anh linh tồn tại Đại La Kim Tiên tọa trấn.

Khi Vĩnh Hằng Khư Phường khai mở, đã thu hút không ít người tiến vào đó.

Từ bên ngoài lầu, thậm chí có thể cảm nhận được một luồng Đạo vận tràn ngập vang vọng ra.

Ngoài ra, lầu rượu, quán ăn, một loạt các kiến trúc cũng tồn tại.

Trong đó, có một tòa Tiêu Kim Quật khổng lồ, một "sòng bạc".

Loại hình tồn tại mới lạ này, ngay lập tức đã thu hút rất nhiều tiên nhân tiến vào.

Bởi vì trong đó, ngoài Vĩnh Hằng Tệ, còn có vô số thiên tài địa bảo, linh trân linh bảo nhiều như sao trời làm phần thưởng.

Ai cũng có tâm lý muốn lấy nhỏ đổi lớn.

Trong các địa điểm lớn, cũng chỉ có Tiêu Kim Quật là đông người nhất, mười khu vực lớn của Tiêu Kim Quật đều chật kín người.

Thoáng chốc, mấy tháng đã trôi qua.

Sự náo nhiệt ban đầu của Vĩnh Hằng Khư Phường cũng dần lắng xuống.

Dù sao, sau khi chúng sinh tu sĩ Hồng Hoang cơ bản hiểu rõ về Vĩnh Hằng Khư Phường, hứng thú cũng giảm đi rất nhiều.

Trừ khi một số tiên nhân chưa tìm thấy bảo vật ưng ý, nếu không thì đều đã rời đi.

Dù sao, chỉ cần mua Vĩnh Hằng Diện Cụ, ở bất kỳ đâu trong Hồng Hoang, cũng có thể tự do ra vào Vĩnh Hằng Khư Phường.

Điều đó cũng khiến những tiên nhân tạm thời không có đủ Vĩnh Hằng Tệ, quay về Hồng Hoang thu thập linh vật, chuẩn bị đủ Vĩnh Hằng Tệ rồi mới quay lại.

Kèm theo đó là một lớp tu sĩ xuất hiện khắp Hồng Hoang, hễ thấy linh dược, căn bản không thèm để ý đến niên hạn ngắn hay dài, trực tiếp hái đi.

Mặc dù những linh dược có niên hạn thấp như vậy, đối với họ không có giá trị, nhưng trong Vĩnh Hằng Khư Phường, lại không quản chuyện đó, hễ là linh vật, đều có thể đổi thành Vĩnh Hằng Tệ.

Thần Long Chiến Hạm, trong khoang thuyền trung tâm, Lâm Dương ngồi trên cao đài, bên cạnh là tiểu tinh linh Lung đang bay lượn.

"Chủ nhân, trong Vĩnh Hằng Khư Phường, có một số tu sĩ vì không thuê nổi cửa hàng, nên đã bày bán ở lề đường.

Việc này sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng đến việc kinh doanh của các cửa hàng trong Vĩnh Hằng Khư Phường." "Như vậy sao." Lâm Dương lập tức hiểu rõ ý đồ của những người đó.

Những người này đều là tu sĩ có tu vi thấp kém, vì không thuê nổi cửa hàng, liền bày bán ở lề đường.

Những thứ họ bán, giá cả đều rẻ hơn những thứ trong cửa hàng, việc này tự nhiên sẽ ảnh hưởng đến việc kinh doanh của những người thuê cửa hàng.

"Những người này đều là tiên nhân có tu vi thấp kém, vậy đi, sau này hễ ai bày bán ở lề đường, Vĩnh Hằng Khư Phường đều cần thu năm phần trăm phí dịch vụ." "Vâng, được ạ." "Thông cáo!

Thông cáo!" "Trong Vĩnh Hằng Khư Phường, tự ý bày bán ở lề đường là vi phạm quy định.

Sau này, hễ ai bày bán ở lề đường, Vĩnh Hằng Khư Phường đều sẽ tự động thu năm phần trăm phí dịch vụ." Âm thanh vang vọng, bao trùm toàn bộ Vĩnh Hằng Khư Phường.

Vô số người lần lượt ngẩng đầu nhìn lên đỉnh trời.

Trong đó, những tiểu tiên nhân đang bày bán ở lề đường, sắc mặt đều khó coi.

"Này, Tiên Ngọc Linh Tủy có bán không?" Một tiên nhân ăn mặc lếch thếch, hỏi tiểu tiên nhân đang bày bán.

"Bán!

Ta không tin, ngươi không đưa ta có thể làm gì!" Tiên nhân lếch thếch kia nghe vậy, trực tiếp ném ra một trăm Vĩnh Hằng Đồng Hồn Tệ, sau đó cầm lấy linh tủy liền muốn rời đi.

Không ngờ tiểu tiên nhân kia sau khi đếm kỹ liền nhảy dựng lên, "Tên khốn, đồ không biết xấu hổ, Tiên Tinh Linh Tủy của ta giá một trăm Vĩnh Hằng Đồng Hồn Tệ, vậy mà ngươi chỉ đưa ta chín mươi lăm đồng, ăn chặn tiền của ta sao!" Tiên nhân lếch thếch vốn đang chuẩn bị rời đi, lập tức sắc mặt tối sầm, "Đếm kỹ lại đi, ta rõ ràng đã đưa một trăm đồng mà!" "Đinh!

Phí dịch vụ đã thu, chúc ngài làm ăn phát đạt." Một âm thanh xuất hiện bên tai hai người.

Sau đó thấy sắc mặt đạo nhân lếch thếch kia lạnh đi, "Nghe thấy rồi chứ, quy định của Vĩnh Hằng Khư Phường, phải thu phí dịch vụ.

Nếu ngươi dám ở đây làm loạn vô cớ, đừng trách ta gọi người của đội trật tự đến." Sắc mặt tiểu tiên nhân khó coi như vừa ăn phải một cục tường, nghiến răng ken két, cuối cùng suy sụp ngồi bệt xuống đất

đấm ngực than thở: “Lỗ nặng rồi, ta mua linh tủy từ nhà đấu giá cũng cần 97 Vĩnh Hằng Đồng Hồn Tệ, ta có dễ dàng gì đâu!” Những chuyện như vậy, không chỉ xảy ra một lần.

Ban đầu tự nhiên cũng có người không thể chấp nhận, nhưng điều đó không quan trọng.

Toàn bộ Vĩnh Hằng Khư Phường đều nằm dưới sự chấp chưởng của Lung, mỗi lần giao dịch đều không thể thoát khỏi tai mắt của nó.

Vĩnh Hằng Tệ vốn là tài sản của Vĩnh Hằng Khư Phường, mỗi đồng Vĩnh Hằng Tệ đều mang khí vận độc hữu, không ai có thể chối cãi.

Sự tồn tại của Khư Phường, sau vô số lần tối ưu hóa, quy tắc trật tự đã sớm hoàn thiện, càng khiến Vĩnh Hằng Chi Chu có quyền kiểm soát tuyệt đối đối với Khư Phường.

“Chủ nhân, Vĩnh Hằng Khư Phường đã khai mở ba tháng.

Trong ba tháng này, tổng cộng đã phát hành một triệu Vĩnh Hằng Hỗn Độn Tệ, lợi nhuận hàng ngày đạt một vạn Vĩnh Hằng Hỗn Độn Tệ.” Lâm Dương khóe miệng mỉm cười, gật đầu nói: “Không tệ, tốt lắm!” Một vạn Vĩnh Hằng Hỗn Độn Tệ, thoạt nhìn có vẻ không nhiều, nhưng nếu đặt chữ “lợi nhuận” phía trước, thì đó là một con số vô cùng khủng bố.

Chương 203

Trong Vĩnh Hằng Khư Phường hiện nay, một kiện Tiên Thiên Linh Bảo hạ phẩm tương đương với một vạn Vĩnh Hằng Hỗn Độn Tệ.

Hậu Thiên Linh Bảo thì thấp hơn một chút, chỉ có thể bán bốn vạn Vĩnh Hằng Hỗn Độn Tệ.

Toàn bộ Vĩnh Hằng Khư Phường vận hành cũng cần tiêu hao năng lượng của Vĩnh Hằng Chi Chu, trong đó cũng cần nội tình để bổ sung.

Với lợi nhuận hàng ngày một vạn Vĩnh Hằng Hỗn Độn Tệ, trừ đi tất cả tiêu hao, chỉ cần bốn ngày, Lâm Dương đã có thể nhận được một kiện Hậu Thiên Linh Bảo hạ phẩm.

Năm ngày là có thể nhận được một kiện Tiên Thiên Linh Bảo hạ phẩm.

Hơn nữa, sau khi Vĩnh Hằng Khư Phường khai mở, lợi nhuận về sau cũng sẽ càng cao hơn, đặc biệt là khi Vĩnh Hằng Khư Phường không ngừng phát triển, lợi nhuận cũng sẽ tăng gấp trăm lần.

Có thể thấy, trong đó rốt cuộc ẩn chứa giá trị khủng bố đến nhường nào.

Đừng quên, vì tính chất tồn tại đặc biệt của Vĩnh Hằng Khư Phường, ngay khi xuất hiện đã nhận được sự công nhận của vô số người.

Tổng cộng một triệu Vĩnh Hằng Hỗn Độn Tệ đã được phát hành, nhưng nội tình hiện có của Thần Long Chiến Hạm cũng đã tương đương với một triệu Vĩnh Hằng Tệ.

Đương nhiên, đó chỉ là nội tình, Lâm Dương tự nhiên không thể

động đến, làm như vậy chẳng khác nào "giết gà lấy trứng", được lợi không đáng mà còn mất mát.

Chỉ trong ba tháng ngắn ngủi!

Nếu truyền ra ngoài, e rằng ngay cả Thánh Nhân cũng phải kinh động.

Khả năng hút vàng khủng khiếp như vậy, nếu được phóng đại vô hạn, không bao lâu nữa, sẽ kéo toàn bộ Hồng Hoang vào trong!

"Mặc dù Vĩnh Hằng Khư Phường gây náo động lớn, nhưng những nhân vật lớn thực sự vẫn chưa bị thu hút." Lâm Dương mắt khẽ nheo lại, khóe miệng khẽ nhếch lên.

Lần đầu Vĩnh Hằng Khư Phường khai mở, vạn tộc Hồng Hoang đều có người, Yêu Thần Yêu Đình, Đại Vu Vu tộc.

Nhưng những người như Đế Tuấn lại không xuất hiện, những người đó chỉ cần ra tay một chút e rằng đã có thể tạo ra hàng triệu, hàng chục triệu Vĩnh Hằng Hỗn Độn Tệ.

Nhưng Vĩnh Hằng Khư Phường hiện nay mới bắt đầu, cũng chỉ có một số tán tiên Hồng Hoang tranh giành nhau.

Những nhân vật lớn thực sự, chưa chắc đã thèm để mắt đến những thứ này, trừ phi có những thứ tầm cỡ Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, mới có thể hấp dẫn họ.

Mà Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, Lâm Dương cũng không thể đem ra giao dịch cho người khác, bởi vì loại linh bảo đó không thể dùng giá trị để định lượng, đó đều là những tồn tại tầm cỡ nội tình của các thế lực lớn.

"Hiện nay, khí vận ẩn chứa trong Lạc Bảo Kim Tiền đã gần như vượt quá giới hạn mà nó có thể dung nạp, đã đến lúc dùng để đột phá tu vi rồi." Hiện tại tu vi của Lâm Dương đang ở Chuẩn Thánh hậu kỳ,

chỉ còn một bước nữa là đến Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Đại Càn Hoàng Triều, hoàng cung.

Lâm Dương khoanh chân ngồi trên long ỷ.

Long ỷ là một kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, có công hiệu trấn áp khí vận, đồng thời có thể không ngừng tăng cường tu vi cho chủ nhân.

Do đó, Lâm Dương ở trong Đại Càn Hoàng Cung, cơ bản đều tu luyện ở đó.

"Hưu!" Theo Lâm Dương khẽ vung áo bào, một đạo kim quang nhàn nhạt liền hiện ra, đó là một đồng tiền hình vuông bên ngoài, tròn bên trong, hai bên cũng có một đôi cánh.

Chính là Lạc Bảo Kim Tiền, trên đó bao phủ một luồng ánh sáng trắng sữa khủng bố, cùng với một luồng khí vận bàng bạc.

E rằng không ai nghĩ rằng một linh bảo dùng để rơi bảo vật, lại được Lâm Dương dùng để tích trữ khí vận, và công hiệu lại phi phàm đến vậy.

Lâm Dương ánh mắt lóe lên vi quang, há miệng mạnh mẽ hít vào một hơi.

Từ trong Lạc Bảo Kim Tiền, lập tức dũng động ra một luồng bạch mang, theo hơi hít vào, không ngừng dũng nhập vào trong cơ thể y.

"Hoa lạp lạp!" Một luồng khí tức ẩn chứa sức mạnh vô hạn, sau khi tiến vào cơ thể Lâm Dương, bị tâm thần y dẫn dắt, độn nhập vào trong vũ trụ nhục khiếu.

Vũ trụ bao la, rộng lớn vô biên.

Khí tức hủy diệt vô cùng bao trùm toàn bộ vũ trụ.

Mười hai vạn chín ngàn sáu trăm viên ám tinh, đang dũng động

một luồng quang mang đỏ sẫm, như thể bất cứ lúc nào cũng có thể hủy diệt toàn bộ vũ trụ.

Nhưng, ở sâu trong vũ trụ, lại có một luồng lực lượng vô hình, kéo vô số ám tinh lại, khiến chúng không thể vỡ nát.

Khí vận vô cùng dũng nhập vào trong vũ trụ nhục khiếu, khiến toàn bộ vũ trụ trong vô hình đang phát sinh biến hóa.

Sức mạnh huyền diệu càng thêm cường đại, sự áp chế của vũ trụ đối với ám tinh cũng càng thêm yếu ớt.

"Ầm ầm!" Đột nhiên, vô số ám tinh bùng nổ ra từng đạo hỏa quang đỏ sẫm, chiếu rọi xuyên suốt toàn bộ vũ trụ u ám thâm sâu.

"Hoa lạp lạp!" Nhưng vào lúc này, sâu trong vũ trụ lại một lần nữa dũng động ra áp lực bàng bạc, áp chế vô số ám tinh.

Chỉ là dưới sự áp chế lần này, vô số ám tinh đều từ bên ngoài lan tràn ra từng đạo vết nứt.

"Hô!" Lâm Dương một lần nữa mở đôi mắt ra, trong ánh mắt còn sót lại từng luồng quang mang đỏ sẫm nguy hiểm, toàn thân toát ra một luồng khí tức già nua, nhưng cũng khủng bố.

Chương 204

Luồng khí tức này yếu ớt, nhưng nếu bộc phát ra, lại đủ để hủy diệt toàn bộ ức vạn dặm đại địa.

"Sức mạnh thật kinh khủng!

Nếu như ám tinh bùng nổ, ta rốt cuộc có thể chống đỡ được luồng sức mạnh đó không?" Trong mắt Lâm Dương hiện lên một sự sợ hãi còn sót lại.

Vô số lần được điền đầy, mười hai vạn chín ngàn sáu trăm viên ám tinh, mỗi viên đường kính đều có mấy chục ức vạn dặm khổng lồ, sức mạnh ẩn chứa trong đó, đơn giản là khó có thể tưởng tượng.

Ngay cả tùy tiện một viên, sức mạnh ẩn chứa trong đó, e rằng cũng tương đương với Chuẩn Thánh.

Cảnh tượng Hồng Vân lão tổ ngày đó tự bạo, Lâm Dương không khỏi cảm thấy có chút đáng sợ.

"Mỗi lần 'đặt mình vào chỗ chết rồi được sống lại' đều sẽ mang đến cho ta sự biến hóa cực lớn.

Nếu có thể một lần bước vào cảnh giới Hắc Động, có lẽ ngay cả Thánh Nhân Thiên Đạo, ta cũng có thể chém giết." Ánh mắt Lâm Dương lóe lên vẻ kinh hãi, sau đó bình tức lại sự dao động trong lòng, bắt đầu củng cố tu vi vừa đột phá.

Sức mạnh lại một lần nữa thăng hoa, Lâm Dương đối với lĩnh ngộ pháp tắc cũng càng thêm thâm sâu.

Trong đó pháp tắc Luân Hồi và pháp tắc Không Gian, hầu như đã đạt đến cấp độ Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Lúc này, chiến lực của Lâm Dương cũng đủ để rung chuyển tồn

tại Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Có thể nói, Lâm Dương lúc này, tuy chưa có cảnh giới cấp độ Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, nhưng vận dụng pháp lực cũng đủ để chống lại tồn tại Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Vĩnh Hằng Khư Phường đã nổi lên trong ba tháng, chấn động cả Hồng Hoang đại địa.

Vô số tiên nhân khi gặp mặt câu đầu tiên là "Đã từng ở Vĩnh Hằng Khư Phường, 'kiểm lậu' được thứ tốt nào chưa?".

Nếu trả lời không biết Vĩnh Hằng Khư Phường là gì, tuyệt đối sẽ gặp phải ánh mắt khinh bỉ của mọi người, khiến người ta xấu hổ.

Ngay cả từ "kiểm lậu" cũng bắt nguồn từ Vĩnh Hằng Khư Phường.

Mọi giao dịch, thậm chí việc định giá vật phẩm, trong Vĩnh Hằng Khư Phường đều được tiến hành tại Vĩnh Hằng Tiền Trang.

Nắm giữ sức mạnh phân tích giá trị tiềm tàng của mọi linh vật, dưới sự quản lý của nó tự nhiên không thể có chuyện 'kiểm lậu' xuất hiện.

Nhưng, cùng với việc số lượng người tiến vào Vĩnh Hằng Khư Phường ngày càng nhiều, cũng có thêm nhiều người tham gia vào việc bày sạp trong khư phường.

Không, vì cần nộp một khoản phí hoa hồng, nên người ta đều bắt đầu làm ăn kín đáo.

Xu hướng chủ đạo là cấp thấp, mọi người đều chơi một kiểu đánh cược bảo vật, nghe nói phương pháp này lưu truyền từ Kim Quật của Vĩnh Hằng Khư Phường.

Không, nhiều tiên nhân thích gọi cách này là mua "phúc túi".

Trong một phúc túi nhất định có đồ vật, còn rốt cuộc là thứ gì, không ai biết được.

Giá mỗi phúc túi cũng không đắt, có cái mười Đồng Hồn Tệ, có cái một trăm Đồng Hồn Tệ, trong đó cũng có không ít vật phẩm có giá trị.

Lối chơi này vừa xuất hiện, liền làm Vĩnh Hằng Khư Phường trở nên thịnh vượng, tự nhiên có người chịu thiệt cũng có người 'kiếm lậu' được.

Nghe nói, có không ít tu sĩ, sau khi mua những phúc túi đó, đem đồ vật mở ra đổi lấy Vĩnh Hằng Tệ ở Vĩnh Hằng Tiền Trang, đều có báo đáp gấp trăm lần, cũng khiến càng nhiều tu sĩ tranh giành.

Yêu tộc, Kim Ô Yêu Đình.

Trên Lăng Tiêu Bảo Điện, Đế Tuấn ngồi trên đài cao, ngón tay gõ nhịp nhàng trên mặt bàn đá kim ngọc, ánh mắt quét xuống vô số Đại Yêu Vương và Yêu Thần phía dưới.

"Vĩnh Hằng Khư Phường, tất cả đều đã đi rồi chứ?" Đế Tuấn vừa mở lời, lập tức có tiếng đồng thanh đáp lại từ phía dưới.

"Vĩnh Hằng Khư Phường thật sự rất kỳ diệu, đặc biệt là thần thông không gian đó, cũng không biết rốt cuộc là bảo vật gì.

Bất kể ở đâu trong Hồng Hoang, đều có thể trực tiếp truyền tống vào khư phường, vô cùng thần diệu." "Không sai, trong Vĩnh Hằng Khư Phường, các loại thiên tài địa bảo tuy không quý hiếm, nhưng số lượng lại rất nhiều, thật sự không thể tưởng tượng được, rốt cuộc là ai có thể tạo ra một tồn tại thần bí như vậy." Đế Tuấn tự nhiên chưa từng đến Vĩnh Hằng Khư Phường, nhưng việc này ở Hồng Hoang thế giới náo động ầm ĩ, sao y lại không biết được?

Lúc này, dưới sự bàn tán xôn xao của vô số Yêu Thần bên dưới,

Đế Tuấn cũng đã hiểu rõ mọi việc, y khẽ nâng tay, ngăn lại những lời phát biểu phía dưới.

"Nếu đã đi rồi, có biết chủ nhân phía sau Vĩnh Hằng Khư Phường là ai không?" Cùng với câu hỏi của Đế Tuấn, vô số người đều lộ vẻ khó coi, cuối cùng Bạch Trạch bước ra, chắp tay hành lễ với Đế Tuấn, "Vĩnh Hằng Khư Phường không biết do ai xây dựng, nhưng với năng lực đó, ta dự đoán nhất định có liên quan đến Thánh Nhân." Đế Tuấn khẽ nhíu mày, cuối cùng chậm rãi lắc đầu, "Nếu thật sự là Thánh Nhân chấp chưởng, thì cũng không có gì.

Ta chỉ sợ kẻ đại năng thần bí nào đó trong trời đất đang giả thần giả quỷ phía sau." "Đặc biệt là vài trăm năm trước, tàn hồn Hỗn Độn Ma Thần lại xuất hiện!

Hừ hừ." Ánh mắt Đế Tuấn lóe lên vẻ nguy hiểm, cùng với sự trỗi dậy của Đại Càn Hoàng Triều và Hắc Trạch Thánh Đình, giữa Vu Yêu phân tranh, y cũng cảm nhận được một tia nguy hiểm.

Từ trước đến nay, hai thế lực lớn nhất Hồng Hoang chính là Vu và Yêu hai tộc.

Hiện nay, không chỉ có Đại Càn Hoàng Triều của Nhân tộc không chịu kém cạnh, mà cả thế lực do Hắc Trạch Thánh Đình biểu hiện ra, cũng ẩn ẩn muốn đuổi kịp Yêu Đình.

Lúc này, Đế Tuấn dù tự mãn đến mấy cũng không dám tùy tiện hành động.

Đặc biệt là hiện tại, lại xuất hiện một Vĩnh Hằng Khư Phường, càng khiến thần kinh Đế Tuấn chấn động ngay lập tức.

Giờ khắc này, cho dù là người chấp chưởng Thiên Giới Hồng Hoang, y cũng cảm thấy Hồng Hoang hiện tại có một sự xa lạ.

Chương 205

"Được rồi, vừa lúc không có việc gì, ta sẽ vào Vĩnh Hằng Khư Phường một chuyến." "Bệ hạ, Vĩnh Hằng Khư Phường là một dị không gian, hiện nay đại môn đã đóng, cần phải có Vĩnh Hằng Diện Cụ mới có thể tiến vào." "Vừa hay, thần trước đây tiến vào Vĩnh Hằng Khư Phường, đã đổi dư ra một chiếc." Bạch Trạch ánh mắt lóe lên vẻ trí tuệ, đưa một chiếc mặt nạ tạo hình phổ thông cho Đế Tuấn.

Đế Tuấn nhận lấy, thần thức bàng bạc lập tức bao phủ chiếc mặt nạ trong tay, sau đó khóe miệng khẽ nhếch lên, khẽ thì thầm: "Vận dụng pháp tắc không gian thật cao minh, Vĩnh Hằng Khư Phường này quả không đơn giản.

Không phải Thánh Nhân xây dựng, nhưng cũng chưa chắc." Thực ra chuyện này nếu suy xét kỹ một chút liền biết.

Nếu Vĩnh Hằng Khư Phường thật sự là do Thánh Nhân tạo ra, thì đâu cần phải che che giấu giấu như vậy?

Chỉ dựa vào uy nghi của Thánh Nhân trong Hồng Hoang, thì không thể có bất kỳ ai dám làm càn, những chiến sĩ chấp pháp Vĩnh Hằng kia càng giống như vật bày biện.

Đế Tuấn là người nắm quyền, tự nhiên hiểu rõ mọi chuyện, lần này y đi đến Vĩnh Hằng Khư Phường cũng chính là có ý dò xét.

Lâm Dương tự nhiên không biết Đế Tuấn đang chuẩn bị dò xét Vĩnh Hằng Khư Phường, mà dù có biết cũng sẽ không quá để tâm.

Ngay từ khi Vĩnh Hằng Khư Phường chưa được thành lập, Lâm Dương đã chuẩn bị sẵn sàng cho việc Đế Tuấn và những người khác sẽ dò xét.

Một tồn tại Đế Hoàng như Đế Tuấn sao có thể dung thứ một thế lực thần bí cứ lởn vởn trước mắt y?

Vì thế, Lâm Dương đã sớm bố trí Phương Viễn và Lưu Trầm Hương trấn thủ.

Trong Thần Long Chiến Hạm, Lâm Dương là chủ nhà, chỉ riêng tồn tại Chuẩn Thánh cũng không đủ để lay chuyển Vĩnh Hằng Chi Chu.

Dù sao, Vĩnh Hằng Chi Chu là vô thượng chí bảo đến từ thế giới Võ Đạo Chi Mộ.

Lúc này Lâm Dương đang củng cố tu vi của mình.

Tuy nền tảng vững chắc, nhưng chỉ có thông qua củng cố mới có thể đưa tu vi bản thân trầm lắng đến cực hạn.

Côn Luân Sơn, Đâu Suất Cung.

Thái Thanh Thánh Nhân Lão Tử, tâm thần khẽ động độn nhập thiên cơ, sắc mặt lập tức có chút biến hóa.

"Hoàng Đạo Khí Vận của Đại Càn Hoàng Triều, dần dần bài xích khí vận giáo hóa của Ngô ra ngoài.

Xem ra việc này không thể không xử lý." Nói xong, thân hình Lão Tử khẽ lay động, liền trực tiếp biến mất tại chỗ, không rõ đi đâu.

Trên vùng đại địa mênh mông vô tận, một nữ tử mặc cung trang màu đen lộng lẫy như mộng, bỗng nhiên sắc mặt khẽ động, hơi ngẩng đầu nhìn về phía đông xa xăm.

"Có tồn tại muốn động thủ với Đại Càn Hoàng Triều, người đó không đơn giản." Nữ tử này không ai khác, chính là Bình Tâm Nương Nương, người sau khi được Lâm Dương triệu hoán ra, liền vẫn luôn du ngoạn ở Hồng Hoang.

Bình Tâm Nương Nương, tuy rằng bởi vì Địa Đạo chưa được kiến thiết nên không thể vận dụng sức mạnh cường đại, nhưng dù sao nàng cũng từng là người chấp chưởng Địa Đạo, đồng thời cũng có tu vi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Không cần tiến hành thôi diễn Thiên Đạo, nàng cũng có thể cảm nhận được những biến hóa quỷ dị của thiên cơ.

Cũng ngay khi lời nói của Bình Tâm Nương Nương vừa dứt, nàng liền biến mất tại chỗ, cả không gian không hề gợn chút gợn sóng nào, giống như trước đó chưa từng có ai xuất hiện vậy.

Lâm Dương đang ngồi trên long ỷ, bỗng nhiên cau mày, nhìn lên bầu trời thấy một luồng Kiếp Quang vô lượng hiện ra, nội tâm lập tức chùng xuống.

"Có đại sự xảy ra!

Rốt cuộc là ai?" Kiếp Quang vô lượng, đó là dấu hiệu của kiếp nạn, là cảnh báo của Thiên Đạo về đại kiếp.

Kiếp quang này xuất hiện, thường có nghĩa là có đại sự sắp xảy ra, và tuyệt đối không phải là chuyện nhỏ.

"Oanh long long!" Nhưng vào lúc này, giữa trời, bỗng nhiên dũng động vô tận huyền quang, khí tức uy nghi đáng sợ lập tức bao trùm toàn bộ Đại Càn Hoàng Triều.

Vô số người đều quỳ xuống, bước ra khỏi phòng ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, thấy đạo thân ảnh vĩ ngạn cưỡi Thanh Ngưu, tay cầm Thái Ất Phất Trần.

"Đó là Thái Thanh Thánh Nhân!" Vô số người trợn mắt há mồm nhìn thân ảnh trên bầu trời, thất thanh kinh hô, không ai ngờ tới, người phóng thích uy áp tại Đại Càn Hoàng Thành lại là Giáo chủ Nhân Giáo, Thái Thanh Thánh Nhân.

Lại có một luồng khí tức sâu thẳm hơn bùng phát từ thân thể Thái Thanh Thánh Nhân, trong nháy mắt, vô số người thậm chí không thể ngẩng đầu lên, trong lòng càng hiện lên một nỗi kinh hoàng.

Uy thế Thánh Nhân đáng sợ đến mức này, đừng nói đến những sinh linh chưa bước vào Tiên Đạo, ngay cả Chuẩn Thánh cũng không thể ngẩng đầu.

"Hoa lạp lạp!" Nhưng vào lúc này, một luồng kim quang từ bầu trời Đại Càn Hoàng Triều hạ xuống, một thân thể Cửu Trảo Kim Long dài hàng trăm vạn trượng hiện ra từ trên không cổ thành vô tận, tản mát ra một luồng Hoàng Đạo Khí Vận, từng chút chống lại uy thế đáng sợ vô cùng mà Lão Tử phát ra.

"Thái Thanh Thánh Nhân, hành động này có ý gì?" Từng trận âm thanh vĩ ngạn truyền ra từ trong hoàng cung, kim quang rực rỡ chiếu rọi, uy thế vô cùng dũng động, mơ hồ có cảm giác muốn kháng cự lại uy thế của Lão Tử.

Theo đó, Lâm Dương thân khoác hoàng bào Cửu Trảo Kim Long, không biết từ lúc nào đã xuất hiện trên hoàng thành.

Uy thế nồng đậm khuếch tán, bài xích uy thế vô biên của Thái Thanh Thánh Nhân ra ngoài.

Cùng với sự xuất hiện của Lâm Dương, Lão Tử với thần tình đạm nhiên, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc như có như không, nhưng rồi thoáng chốc đã biến mất.

"Đại Càn Hoàng Triều, Nhân Hoàng Lâm Dương, đã ngồi vị trí Nhân Hoàng hàng vạn năm.

Nay công đức viên mãn, cần thoái vị để trấn áp khí vận, khiến công đức Nhân Hoàng lưu chuyển đến người hiền năng khác." Giọng Lão Tử vô cùng đạm mạc, thân ảnh y vĩ ngạn tựa thần linh, lời của

Thánh Nhân càng theo đó truyền khắp toàn bộ Đại Càn Hoàng Triều, tất cả mọi người đều có thể nghe thấy.

Tĩnh!

Chương 206

Sự tĩnh lặng chết chóc!

"Ha ha!" Một tiếng cười lớn từ trong miệng Lâm Dương truyền ra, một luồng hàn ý dần dần xâm thực cả không gian trời đất.

Đôi mắt lạnh nhạt đó, tựa như vực sâu Tu La, ngưng vọng về phía Lão Tử trên tầng mây.

Lão Tử uy hiếp Lâm Dương, điều này quả thực có, nhưng lại nằm trong dự liệu của y.

Sau Vu Yêu đại chiến, Nhân tộc trở thành nhân vật chính của trời đất, cần có Tam Hoàng Ngũ Đế định thế.

Trong đó, trừ Ngũ Đế, Tam Hoàng trực tiếp bị Thái Thanh Lão Tử bức bách vào Hỏa Vân Động, không dễ dàng được rời khỏi, là để trấn áp khí vận Nhân tộc!

Thật nực cười!

Hoang đường!

Chuyện như vậy ai sẽ tin?

Tam Hoàng định thế, Ngũ Đế trị thế, vốn là đại thế của Thiên Đạo.

Lão Tử vì muốn Tam Hoàng Ngũ Đế ảnh hưởng mạnh mẽ đến khí vận của mình, liền uy hiếp Tam Hoàng Ngũ Đế, buộc họ lui về phía sau.

Trấn áp khí vận càng là lời nói hoang đường, khí vận Nhân tộc tự có Không Động Ấn trấn áp, tất cả chỉ là kế sách của Thái Thanh.

Nhân tộc do Nhân Hoàng chấp chưởng, sẽ ảnh hưởng rất lớn đến

khí vận Nhân Giáo.

Tranh chấp Thánh Nhân không ngoài cái này.

Nhưng, thủ đoạn như vậy, dùng trước mặt Lâm Dương, lại có chút nực cười rồi.

"Lão Tử, ông có tư cách nói lời như vậy sao?" Lâm Dương tức giận bật cười, "Trẫm khai sáng Võ Đạo, giúp Nhân tộc Ngô miễn khỏi sự xâm hại của mãnh thú hoang dã.

Trồng trọt Long Nha Mễ, giúp Nhân tộc Ngô cơm no áo ấm, ấm áp dư dả.

Khai sáng Đại Càn Hoàng Triều, đưa Nhân tộc đến đỉnh phong.

Sự quật khởi của Nhân tộc, mỗi bước đều trưởng thành trong nghịch cảnh, mỗi lần đều cận kề sinh tử!

Lão Tử, ông chỉ là một Giáo chủ Nhân Giáo mà thôi, có tư cách gì can thiệp vào chuyện của Nhân tộc Ngô!

Bảo Trẫm thoái vị, vậy Trẫm hỏi, ông có tư cách sao!?" "Oanh long long!" Cùng với lời nói của Lâm Dương, cả trời đất đều theo đó chấn động dữ dội.

Từ thân thể Lâm Dương bùng phát ra Hoàng Đạo Khí Vận ngút trời, xâm nhiễm vô tận bầu trời, một mặt thì trời đất rung chuyển.

Cần biết, thân phận Thiên Đạo Thánh Nhân, là tồn tại tôn quý nhất Hồng Hoang, là hóa thân của Thiên Đạo.

Chúng sinh Hồng Hoang khi đối mặt với Thánh Nhân đều phải giữ lòng kính sợ.

Nhưng, Lâm Dương là chủ Đại Càn Hoàng Triều, địa vị của Đại Càn Hoàng Triều bản thân nó vốn đã ngang bằng với Thiên Đạo.

Thân phận của y thậm chí còn trên cả Thánh Nhân.

Lâm Dương sao có thể sợ hãi uy nghiêm của Thánh Nhân?

"Ngao hống!" Trên Đại Càn Hoàng Thành, Cửu Trảo Kim Long hiện ra, vào lúc này phát ra một tiếng gầm thét, trên khuôn mặt tôn nghiêm uy nghi tràn đầy phẫn nộ.

"Cuồng vọng!

Hôm nay ngươi muốn thoái cũng phải thoái, không thoái cũng phải thoái." Khuôn mặt Lão Tử đạm mạc, nhưng trong mắt lại hiện lên vẻ chấn nộ.

Thân phận y tôn quý đến mức nào, nay lại bị Lâm Dương chất vấn như vậy, sao có thể không tức giận?

"Kẻ cuồng vọng!" Lâm Dương cau mày lạnh lùng trừng mắt, tay áo vung lên, một đại ấn màu kim hoàng hiện ra trước người y, "Hôm nay, Trẫm tất phải cắt đứt truyền thừa Nhân Giáo!

Trẫm, với tư cách là chủ Đại Càn Hoàng Triều, bằng mệnh lệnh của Nhân Hoàng, tuyên cáo: Từ nay về sau, cắt đứt mối liên hệ với Thái Thanh Lão Tử, từ nay về sau, Thái Thanh sẽ không còn hưởng thụ khí vận Nhân tộc nữa!" "Oanh long long!" Khí tức vô biên càn quét, đáng sợ cuồn cuộn tựa sóng lớn vỗ bờ.

Nhưng vào lúc này, vô số Nhân tộc trong Đại Càn Hoàng Thành, dưới uy thế kia lại kiên cường đứng thẳng lưng, mặt đầy phẫn nộ, rống lớn: "Trảm!" Vô số người đồng thanh gào thét, một luồng sức mạnh ý chí vô hình từ thân thể mỗi một bách tính Nhân tộc bùng ra, bay vút lên trời, dũng mãnh nhập vào Không Động Ấn trong tay Lâm Dương.

Trong chốc lát, Không Động Ấn đại phóng quang hoa, Hoàng Đạo Khí Vận cuồn cuộn dũng động, trên không trung hóa thành một lưỡi dao trắng khổng lồ, trực tiếp chém về phía Thái Thanh Lão Tử trên

bầu trời.

Vô số Nhân tộc khàn cả giọng gào thét, mặt mày dữ tợn, không hề quan tâm Thái Thanh Lão Tử là Thánh Nhân, đứng trên vạn vật chúng sinh.

Trong tâm trí bọn họ, chỉ có Nhân Hoàng của Nhân tộc mới là tồn tại đáng kính sợ nhất.

Nếu không có Lâm Dương, Nhân tộc sao có thể có ngày hôm nay, cơm no áo ấm, đứng trên vô số chúng sinh Hồng Hoang, không một ai dám xem thường tồn tại của Nhân tộc.

Tất cả đều là do Lâm Dương mang lại, ai dám đối đầu với Đại Càn Hoàng Triều, đối đầu với Hoàng đế, thì ai sẽ cam lòng?

"Oanh long long!" Thần tình đạm mạc của Thái Thanh không còn giữ nổi nữa, sắc mặt khó coi đến cực điểm, y khó tin nhìn Lâm Dương, thất thanh nói: "Ngươi dám như vậy!" "Thái Thanh, ngươi đối Nhân tộc không công không đức.

Chương 207

Nếu ngươi biết giữ bổn phận, niệm tình ngươi đã từng truyền đạo cho Nhân tộc lúc ban sơ, ta còn có thể cho ngươi một chút mặt mũi, để ngươi hưởng khí vận giáo hóa của Nhân tộc.

Nhưng hôm nay ngươi muốn tìm chết, thì đừng trách ta." Lưỡi dao trắng do Hoàng Đạo Khí Vận ngưng tụ, trong nháy mắt rơi xuống, chém về phía Thái Thanh Lão Tử.

"Oanh long long!" Trời đất chấn động, Lão Tử phất tay áo, Thái Cực Đồ hai màu âm dương lập tức triển khai trước mặt y.

Thái Cực Đồ, là một trong ba đại chí bảo khai thiên.

Xung quanh Thái Cực Đồ vạn đạo hà quang, nghìn tia ráng lành, bên ngoài đồ án là sấm ngôn Đại Đạo vờn quanh, bên trong là phù lục Thiên Đạo ẩn hiện.

Hào quang ngũ sắc chiếu rọi sơn hà đại địa, khí lành cửu thải chấn nhiếp chư thiên vũ trụ.

Nó có uy năng bình định địa thủy hỏa phong, chuyển hóa lực lượng âm dương ngũ hành, phân tích công năng huyền cơ của Thiên Đạo, bao hàm năng lực của đại thiên vạn tượng.

Một kích Lâm Dương thi triển, là do Hoàng Đạo Khí Vận ngưng tụ ý chí của bách tính mà thành.

Nếu thật sự bị chém trúng, thì mọi chuyện thật sự sẽ chấm dứt.

Cần biết, Nhân Giáo là căn bản thành Thánh của Thái Thanh Lão Tử.

Nếu một tia liên hệ bị cắt đứt, cho dù không đến mức khiến tu vi rơi khỏi Thánh Nhân đạo quả, thì cũng sẽ khiến y bị trọng thương,

thực lực suy giảm nghiêm trọng.

Đây không phải là điều Lão Tử muốn thấy.

Cùng với việc Thái Cực Đồ triển khai, cả không gian dường như bị đóng băng, một sự chấn động đáng sợ theo đó lan ra, trong nháy mắt khiến cả trời đất đều đại động.

"Nhân Hoàng, công đức viên mãn, thoái vị đi." Ánh mắt Lão Tử hàn quang chợt lóe, trong nháy mắt bùng phát uy thế ngút trời, lơ lửng trên đỉnh trời.

Uy thế đáng sợ chấn động, lập tức truyền khắp toàn bộ Hồng Hoang đại địa, vô số sinh linh đều cảm nhận được trong lòng, nội tâm rung động.

Trong số đó, các đại năng giả đã bắt đầu thăm dò thiên cơ, thôi diễn mạch rồng.

Trong vài hơi thở, vô số đại năng giả đều kinh hãi biến sắc, xem ra!

"Nhân Hoàng của Đại Càn Hoàng Triều cũng quá không biết tốt xấu rồi, dám đối đầu với Thái Thanh!" "Uy thế Thánh Nhân đáng sợ như vậy, không nhập Thánh cuối cùng cũng chỉ là lâu nghĩ." Nộ khí của Thánh Nhân, chấn động Hồng Hoang.

Vô số đại năng giả đều có thể cảm nhận được, luồng uy thế bàng bạc đó, hóa thành sương mù, tràn ngập trong lòng vô số người.

Các đại năng giả có cảm giác, thậm chí ngay cả tâm thần cũng không dám dò xét, sợ chạm vào điều cấm kỵ của Thánh Nhân, từ đó mà chiêu họa sát thân.

Trong chốc lát, Hồng Hoang đại động!

Giữa trời đất lan tỏa một khí cơ vô danh, lơ lửng trên bầu trời, tất

cả mọi người đều có thể cảm nhận được.

Lâm Dương vẻ mặt trang trọng, Hồng Mông Công Đức Lượng Thiên Xích đã sớm tế ra, sương mù màu tím nhạt bao phủ quanh thân y, đồng thời Hoàng Đạo Khí Vận bị phong tỏa cũng dưới sự khống chế của y hóa thành kim quang đầy trời.

"Vừa hay để ta xem, khoảng cách giữa ta và Thánh Nhân là bao nhiêu!" Lâm Dương không lùi mà tiến tới, cao cao giơ Hồng Mông Công Đức Lượng Thiên Xích trong tay, vung về phía Lão Tử trên đỉnh trời, cuốn theo uy thế vô biên.

Đối mặt với Thánh Nhân, Lâm Dương không dám lơ là, vừa thi triển liền dốc toàn lực.

Chỉ trong chớp mắt, cả không gian trời đất đều theo đó vỡ vụn.

"Oanh long long!" Nhưng, đối mặt với một kích toàn lực của Lâm Dương, Lão Tử lại tỏ ra vô cùng đạm nhiên, thậm chí còn không ngự sử Thái Cực Đồ, tựa như tùy tay vung Thái Ất Phất Trần trong tay, một luồng sức mạnh hủy thiên diệt địa liền theo đó truyền ra, trong nháy mắt va chạm với công thế của Lâm Dương.

"Oanh long long!" Cả trời đất đều bị một luồng uy thế nhấn chìm, quang hoa chiếu rọi đến mức ngay cả ánh sáng của mặt trời cũng trở nên ảm đạm vô quang.

Dưới sự càn quét của khí lãng đáng sợ, vô số phòng ốc trực tiếp bị phá hủy.

Cả Đại Càn Hoàng Thành lóe lên vô số trận văn, cũng may trước đó Lâm Dương và Hàn Tín cùng những người khác đã gia cố hoàng thành, nếu không chỉ một kích này, e rằng hàng trăm triệu sinh linh Nhân tộc sẽ bị diệt vong hoàn toàn.

"Oanh long long!" Uy thế dần dần tan đi, hiện ra hai người Lâm

Dương và Lão Tử.

Lâm Dương toàn thân dũng động huyền hoàng kim quang, khí tức toàn thân đạt đến đỉnh điểm, không hề có chút tổn hại nào.

Tương tự, Thái Thanh Lão Tử cũng tỏ ra phong khinh vân đạm, dù sao cũng là Thánh Nhân, một kích tùy tay khí tức cũng không hề suy giảm.

Ánh mắt Lâm Dương dũng động ý chí chiến đấu bừng bừng, chấn thanh hét: "Lão Tử, có dám theo ta đến Hỗn Độn nhất chiến!" "Thiện!" Lão Tử khẽ mở miệng, đáp lại lời Lâm Dương, sau đó y thấy Thái Cực Đồ đã triển khai, hóa thành một cây cầu vàng thẳng tắp thông đến thế giới Hỗn Độn ngoài trời.

Lâm Dương cười lạnh một tiếng, cuốn Không Động Ấn giữa không trung, tiện tay xé rách không gian trước người, chen mình tiến vào trong đó.

Lão Tử và Lâm Dương lần lượt rời khỏi thế giới Hồng Hoang, nhưng uy thế còn sót lại đã khiến vô số đại năng giả kinh sợ.

Vô số đại năng giả Hồng Hoang đều hiểu rõ, Nhân Hoàng của Đại Càn Hoàng Triều rất mạnh, nhưng rốt cuộc mạnh đến mức nào thì không ai biết được.

Bởi vì, kể từ khi Đại Càn Hoàng Triều được thành lập, với tư cách là Nhân Hoàng, Lâm Dương rất ít khi động thủ.

Gần đây chỉ có một lần đại chiến với Thanh Long của Long tộc, trận chiến đó cũng đủ để hình dung là hủy thiên diệt địa.

Chuẩn Thánh trung kỳ dốc sức chiến đấu với Thanh Long Chuẩn Thánh đỉnh phong, thế nhân đều có thể tưởng tượng được sức mạnh kinh khủng đến mức nào.

Chương 208

Hiện tại, một trận chiến với Thái Thanh Lão Tử, tuy chỉ có một chiêu, nhưng cũng đã vượt qua vô số đại năng giả Chuẩn Thánh đỉnh cấp Hồng Hoang.

Cần biết, trước khi thành Thánh, sự cường đại của Lão Tử, chúng sinh Hồng Hoang đều cảm nhận sâu sắc.

Sau khi thành Thánh, chỉ riêng uy áp của Thánh Nhân đã vượt xa Nữ Oa Nương Nương, hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề phương Tây, có thể xưng là Chí Cường Giả trong Thánh Nhân.

Nhưng đối mặt với Lâm Dương, y lại không thể một kích lấy mạng, thậm chí còn hẹn chiến ở thế giới Hỗn Độn.

Từ điểm này có thể thấy được, sức mạnh của Nhân Hoàng Đại Càn Hoàng Triều cũng đã được Lão Tử công nhận, nếu không dưới sự nắm chắc tuyệt đối, y đâu cần thiết phải đến Hỗn Độn.

Trong Hỗn Độn mênh mông, khắp nơi đều là khí tức Hỗn Độn hùng dũng bành trướng, mỗi luồng khí tức đều tràn đầy sức mạnh hủy diệt, càn quét hư không vô tận.

Thế giới Hỗn Độn bên trong, so với Hồng Hoang, bất kể là không gian hay đại địa đều kiên cố dị thường, Chuẩn Thánh tầm thường cũng không thể lay chuyển mảy may.

Vào lúc này, một cây cầu vàng bỗng nhiên trượt đến đây, phá vỡ Hỗn Độn vô tận, trấn áp khí tức bạo động.

Một lão giả mặc đạo bào mộc mạc đột ngột hiện ra trong Hỗn Độn, nhưng lại không hề dẫn động bất kỳ khí tức Hỗn Độn nào chấn động.

Thậm chí khí tức Hỗn Độn càn quét quanh thân y cũng trong nháy mắt ngừng lại, kèm theo đó là khí tức Hỗn Độn trong phạm vi hàng triệu dặm lấy y làm trung tâm đều trở nên bình ổn.

Nhưng, sự bình ổn không duy trì được bao lâu, liền bị phá vỡ.

Trước mặt lão giả, không xa, bỗng nhiên nứt ra một khe nứt không gian lớn vài trượng.

Khe nứt không gian xuất hiện, lập tức dẫn động vô lượng khí tức Hỗn Độn sôi trào, cuồn cuộn, giống như thuốc nổ bị áp chế bùng nổ vậy, càn quét uy thế cuồn cuộn.

Đột nhiên, lại thấy từ trong khe nứt không gian lớn vài trượng kia, vươn ra một bàn tay trong suốt như bạch ngọc.

Sau đó, một thanh niên thân khoác hoàng bào Cửu Trảo Kim Long, mang theo vẻ khinh thường thiên hạ, kiệt ngạo bất tuần, không nhanh không chậm bước ra từ đó.

Ánh mắt Lão Tử ngưng vọng về phía Lâm Dương.

Sở dĩ y đồng ý đến Hỗn Độn là vì uy thế của Thánh Nhân quá đáng sợ, chỉ một kích tùy tiện cũng sẽ hủy diệt một góc Hồng Hoang.

Nếu dốc toàn lực thi triển, thì Hồng Hoang cũng sẽ bị diệt vong, nghiệp lực ẩn chứa ngay cả Thánh Nhân Lão Tử cũng không thể chịu đựng nổi.

Không chỉ Thánh Nhân, ngay cả giữa các Chuẩn Thánh, nếu muốn phân định sinh tử, cũng sẽ đến Hỗn Độn.

Nhưng ở Hồng Hoang, lại hiếm khi xảy ra chuyện như vậy.

Chúng sinh Hồng Hoang đều vì truy cầu Đại Đạo, đâu có mối thù sinh tử bất tử bất diệt nào.

Tất cả mọi thứ chỉ là vì muốn tiến thêm một bước trên Đại Đạo.

“Lâm Dương, đừng cố chấp nữa, nếu không sẽ có nguy cơ vẫn lạc.” Giọng Lão Tử tràn đầy đạm mạc, tựa như một tồn tại chí cao đang thi hành án tử hình đối với kẻ hạ vị, không hề có chút tình cảm nào.

Lâm Dương cười mỉa một tiếng: “Thái Thanh, không cần nói nhiều như vậy nữa.

Đã đến Hỗn Độn rồi, vậy thì chiến một trận đi.” Thái Thanh mạnh, từ một kích vừa rồi Lâm Dương đã phát hiện, chỉ với trạng thái này, đừng nói là chiến thắng đối phương, thậm chí ngay cả lay động đối phương cũng không làm được!

Nhưng, Lâm Dương tích lũy vô số, sao có thể không có át chủ bài!

“Hoa lạp lạp!” Không Động Ấn tản phát ra huyền quang kim quang chiếu rọi Hỗn Độn, kích động khí tức Hỗn Độn hùng dũng cuồn cuộn tản ra, giống như chịu phải uy thế đáng sợ vậy.

“Hoàng Đạo Khí Vận, dung!” Lâm Dương vừa ra tay, liền trực tiếp tung át chủ bài.

Trong Không Động Ấn lập tức dũng ra một luồng Hoàng Đạo Khí Vận bàng bạc.

Luồng Hoàng Đạo Khí Vận này là do vô số năm tháng tích lũy của toàn bộ Đại Càn Hoàng Triều, sức mạnh ẩn chứa có thể thấy được.

“Ngao hống!” Cùng với một tiếng rồng ngâm, một đạo Cửu Trảo Kim Long tôn quý quanh quẩn Lâm Dương.

Từng đạo uy thế huyền ảo tràn ngập trời đất Hỗn Độn, đạo vận đáng sợ lan tràn khắp cả không gian trời đất, ngay cả khí tức Hỗn Độn vô tận cũng vì không chịu nổi luồng uy thế đó mà chấn động tản ra.

Lan tràn hàng trăm triệu dặm, đều nổi lên một luồng khí cơ uy thế hạo hãn.

Hỗn Độn vô biên đều bị tàn phá, dù sao Hỗn Độn, bất kể là đại địa hay hư không đều kiên cố hơn Hồng Hoang.

"Nộ khí của Thánh Nhân, ngươi có thể chịu đựng nổi không." Nhìn thấy uy thế của Lâm Dương chấn động, Lão Tử cũng không nói thêm lời nào.

Cùng với lời nói vừa dứt, một luồng uy thế hạo hãn như thiên uy lan ra, hạo hãn vô ngần tựa vũ trụ, sâu thẳm vô biên như vực sâu.

Dưới sự áp bách của sự chấn động đáng sợ, Hỗn Độn vô biên trong nháy mắt có cảm giác muốn sụp đổ.

Lâm Dương, dưới uy thế của Lão Tử, như cây tùng xanh trong bão táp, tuy dao động, nhưng lại không hề có chút lay chuyển nào.

"Chiến!" Lâm Dương bạo hống một tiếng, Hồng Mông Công Đức Lượng Thiên Xích trong tay bổ thẳng xuống Lão Tử.

Ánh sáng tím bạo trướng, trong nháy mắt xé toạc cả Hỗn Độn.

Chương 209

Hồng Mông Công Đức Lượng Thiên Xích, ẩn chứa pháp tắc thế giới, vạn vật trời đất không gì không phá, khí tức Hỗn Độn càng không thể cản trở công thế của y.

Khí cơ sắc bén rơi xuống, không gian cũng theo đó xuất hiện từng vết nứt như mạng nhện.

Dưới công thế của Lâm Dương, trời đất đều vì thế mà chấn động, vạn vật đều khô héo, ngay cả khuôn mặt Lão Tử cũng có chút ngưng trọng.

Lão Tử có thể đồng ý với Lâm Dương đến Hỗn Độn, chính là vì y rất xem trọng Lâm Dương.

Trên Đại Càn Hoàng Thành, dù chỉ là một kích tùy tay, nhưng dù sao cũng là một kích của Thánh Nhân, đâu dễ dàng chịu đựng nổi.

Đặc biệt là dưới một kích đó, Lâm Dương không hề có chút tổn thất nào.

Lão Tử liền hiểu rõ, nếu không dốc toàn bộ thực lực, chưa chắc đã có thể hạ gục đối phương.

Thái Ất Phất Trần trong tay Lão Tử khẽ rung động, vạn đạo hà quang chiếu rọi trời đất, oanh kích về phía công thế của Lâm Dương.

"Oanh long long!" Trời đất chấn động một tiếng, đạo vận đáng sợ nổ tung.

Không gian lấy trung tâm chấn động từng tấc băng liệt, bùng phát uy thế hủy thiên diệt địa, nhấn chìm cả hai người Lâm Dương và Lão Tử.

Sự chấn động không duy trì được bao lâu, hai luồng huyền hoàng

kim quang liền hiện ra giữa uy thế vô biên.

Trên đỉnh đầu Lão Tử là một tòa Linh Lung Tháp, tản ra từng luồng khí tức Huyền Hoàng Công Đức, bao phủ toàn thân y.

Bất kể uy thế đáng sợ đến mức nào, cũng không thể xâm nhiễm chút nào.

Tương tự như vậy, Lâm Dương toàn thân vẫn tỏa ra huyền hoàng kim quang, nhưng y lại không mượn bất kỳ chí bảo nào, mà là tu luyện Huyền Hoàng Công Đức Bất Diệt Thể.

Mắt Lão Tử có chút kinh ngạc.

Là người sở hữu Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp, sao y lại không cảm nhận được, luồng Huyền Hoàng chi khí đang dũng động từ thân thể Lâm Dương.

Huyền Hoàng chi khí là mẫu khí khi thế giới sơ khai.

Khí tức Huyền Hoàng khi Hồng Hoang sơ khai đã sớm dung hợp với công đức khai thiên, hình thành Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp, một tòa hậu thiên chí bảo trong tay Lão Tử.

Muốn có được nó, chỉ có thể bóc tách từ Huyền Hoàng Công Đức.

Hiển nhiên, khí tức Huyền Hoàng Công Đức mà Lâm Dương sở hữu, hẳn là bóc tách từ khí công đức.

Nhưng, luồng khí tức Huyền Hoàng từ thân thể Lâm Dương, lại xa xa không thể sánh với một tòa Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp của Lão Tử.

"Quả là khí vận tốt, không chỉ có thể ngưng luyện ra Huyền Hoàng Công Đức, thậm chí còn có được hậu thiên chí bảo Hồng Mông Công Đức Lượng Thiên Xích." Một nhân vật như Lão Tử, cũng bị cơ duyên của Lâm Dương khiến y cảm thán.

Đặc biệt là, Lâm Dương với tư cách là Tiên Thiên Nhân tộc, trưởng thành đến mức độ ngày nay, thời gian hao phí không chỉ vỏn vẹn mười vạn năm.

Ba Thanh của Bàn Cổ, chỉ riêng việc thai nghén đã hao phí không biết bao nhiêu chục vạn năm.

Tài tình kinh diễm như vậy sao có thể không khiến người ta cảm thán.

Ánh mắt Lâm Dương bạo trướng, dưới sự tràn ngập của Hoàng Đạo Khí Vận, y cảm thấy cường đại chưa từng có.

Cảm giác này rõ ràng chính là tiến vào tầng thứ sức mạnh Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Nhưng, việc tiến vào tầng thứ sức mạnh Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, đối với Thái Thanh Lão Tử, vẫn có chút không đủ.

Thiên Đạo Thánh Nhân, trong Hỗn Độn không thể mượn sức mạnh Thiên Đạo.

Nhưng Lão Tử há là kẻ tầm thường?

Trong tay y còn có hai kiện chí bảo, một kiện Khai Thiên Chí Bảo Thái Cực Đồ, một kiện Hậu Thiên Chí Bảo Thiên Địa Linh Lung Huyền Huyễn Tháp, thêm vào nội tình đáng sợ, trong Hồng Hoang Lục Thánh, y cũng là tồn tại đỉnh cấp nhất.

"Thái Thanh, dù ngươi có nội tình cực mạnh, nhưng ta há lại không có chuẩn bị!" Khóe miệng Lâm Dương khẽ nhếch lên, y hiểu rõ, nếu thật sự không lấy ra thứ áp đáy hòm, thì thật sự không phải đối thủ của Lão Tử.

"Có bản lĩnh thì lấy ra đi, nếu không e rằng sẽ không có cơ hội nữa." Hơi thở của Lão Tử dài lâu, Lâm Dương mạnh, y thấy có thể xưng là đệ nhất nhân dưới Thánh Nhân, nhưng rốt cuộc vẫn không

thể sánh ngang với Thánh Nhân.

Lâm Dương tay vừa triển khai, trong lòng bàn tay hiện ra một tòa tháp nhỏ lấp lánh tinh quang rực rỡ, vạn đạo hà quang tản mát, tinh quang chói lọi chiếu rọi cả thế giới Hỗn Độn trở nên trong suốt.

"Tinh Thần Tháp, trấn áp!" Lâm Dương khẽ quát một tiếng, Tinh Thần Tháp trong lòng bàn tay lập tức tản phát ra một luồng đạo vận chấn động, bao phủ hàng trăm triệu dặm đại địa.

Đồng thời, Tinh Thần Tháp đón gió lớn lên, cao cao lơ lửng trên đỉnh trời Hỗn Độn, toàn thân lóe lên ánh sáng tinh thần, cao gần ngàn trượng.

"Oanh long long!" Trời đất chấn động, uy thế vô cùng lan tràn.

Sức mạnh huyền diệu lan đến Lão Tử, lập tức khiến sắc mặt y đột nhiên biến đổi.

Lão Tử không chút do dự, Thái Cực Đồ trong tay lập tức ném ra, đồng thời Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp trấn áp trên đỉnh đầu, thần tình y trịnh trọng chưa từng có.

"Hoa lạp lạp!" Nhưng, Thái Thanh đã quá xem thường Tinh Thần Tháp.

Chương 210

Tinh Thần Tháp không phải vật của Hồng Hoang, mà là chí cường chí bảo Lâm Dương đạt được từ 《Thôn Phệ Vũ Trụ》.

Về cấp bậc, nó không hề thua kém tầng thứ Tiên Thiên Chí Bảo bao nhiêu.

Với tư cách là chí bảo đỉnh phong của Thần Vương trong Thôn Phệ Vũ Trụ, tự nhiên nó sẽ không đơn giản như vậy.

Nếu Tiên Thiên Chí Bảo có cấp bậc, Tinh Tháp tuyệt đối đứng trong hàng chí bảo quy tắc đỉnh cấp nhất.

Bất kể tu vi, chỉ cần bị trấn áp, trong cùng đẳng cấp tuyệt đối không có sức lực trốn thoát.

Trong 《Thôn Phệ Vũ Trụ》, nhân vật chính La Phong, cũng chính là nhờ vào sức mạnh trấn áp và nô dịch của Tinh Thần Tháp, mới có thể một lần trấn áp mạnh mẽ tai nạn hủy diệt vũ trụ.

Theo Lâm Dương, Tinh Thần Tháp trong phương diện đối địch thậm chí còn vượt qua chí bảo như Vĩnh Hằng Chi Chu.

Dưới sự chiếu rọi của Tinh Thần Tháp quang huy, luồng sức mạnh huyền diệu đó trực tiếp xuyên qua Thái Cực Đồ và Hậu Thiên phòng ngự chí bảo Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp của Lão Tử, giáng xuống thân thể y.

Trong nháy mắt, Lão Tử liền cảm thấy giống như đang ở trong bùn lầy vậy, không chỉ thân thể, ngay cả ý thức nguyên thần vận chuyển cũng có chút đình trệ.

Đó cũng là nguyên nhân sắc mặt Lão Tử đại biến.

Với tư cách là tu sĩ, nguyên thần là nguồn suối sức mạnh, nhục

thân là căn bản của sức mạnh.

Vận chuyển đình trệ, không nghi ngờ gì sẽ làm suy yếu nghiêm trọng khả năng thi triển thực lực.

Nhưng điều khiến Lão Tử thật sự ngưng trọng lại không phải điều này.

Dưới sự phòng ngự của hai đại chí bảo, chí bảo của Lâm Dương lại có hiệu quả đối với y, tựa như không phòng ngự vậy.

Trong cảm nhận của Lâm Dương, Lão Tử bị Tinh Thần Tháp áp chế, toàn thân khí tức ngưng trệ, trong khoảnh khắc đã giảm xuống mức tương đương.

Tuy tương đương, nhưng đối với Lâm Dương, lại có ưu thế vô cùng lớn, bởi vì!

Tinh Thần Tháp không chỉ là một kiện trấn áp chí bảo, mà còn là một kiện lãnh địa chí bảo!

Chỉ cần trong phạm vi lãnh địa của Tinh Thần Tháp, thực lực Lâm Dương phát huy sẽ càng thêm đáng sợ!

"Oanh long long!" Một luồng uy thế ngút trời từ tay Lâm Dương bùng phát ra, trong nháy mắt ầm ầm hạ xuống, oanh kích mạnh mẽ lên thân thể Thái Thanh Lão Tử.

"Bùm!" "Oanh long!" Lão Tử dù sao cũng là Thánh Nhân, tuy tu vi bị áp chế, nhưng y cũng nhanh chóng phản ứng, trong nháy mắt ngự sử cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Thái Ất Phất Trần liên tiếp quét về phía công thế của Lâm Dương!

"Oanh long long!" Hai người đại chiến, ngay cả không gian Hỗn Độn cũng không chịu nổi, vỡ vụn thành vô số vết nứt như mạng nhện.

Nhưng, trong thế giới Hỗn Độn, Thánh Nhân khai tích đạo trường

cũng cần thi triển toàn lực, không ngừng duy trì.

Một trận chiến, tuy khiến không gian Hỗn Độn vỡ nát, nhưng cũng dưới sự càn quét của khí tức Hỗn Độn, lập tức khôi phục.

Cùng với việc tiến vào tu vi thế quân lực địch, hai người Lão Tử và Lâm Dương chiến đấu trên không trung, càng đại phóng dị sắc.

Các loại thần thông linh bảo tầng tầng lớp lớp, vạn đạo hà quang, mỗi một đạo đều có thể dễ dàng hủy diệt một Đại La Kim Tiên.

Một sự chấn động kinh người, truyền đến hàng trăm triệu dặm không gian Hỗn Độn, kích động khí tức Hỗn Độn không ngừng dũng động.

Không bao lâu, hai người đã giao thủ hàng chục triệu lần.

Vùng đất Hỗn Độn hàng trăm triệu dặm tại chỗ đã sớm bị tàn phá thành hố sâu, không gian phủ đầy vết nứt chằng chịt, sau đó lại được khôi phục.

Càng chiến đấu, Lão Tử càng kinh hãi trong lòng!

Lão Tử không phải kẻ tầm thường, đối với sự lĩnh ngộ về Đạo, y tuyệt đối là đệ nhất nhân trong chư Thánh Hồng Hoang.

Tuy ít khi chiến đấu với người khác, nhưng một kích tùy tiện của y cũng mang theo uy thế hủy thiên diệt địa.

Chiến đấu đến mức độ này, Lão Tử trong lòng cũng hiểu rõ, chỉ dựa vào hiện tại khó có thể hạ gục Lâm Dương, thậm chí ở một mức độ nào đó, còn bị Lâm Dương áp chế.

Bị áp chế, không phải là lời hư không.

Dưới sự trấn áp của Tinh Thần Tháp, Lão Tử căn bản không thể dốc toàn lực thi triển.

Lâm Dương, lại như hổ thêm cánh, chiến đấu đến nay khí tức

không hề hao tổn chút nào.

"Oanh long long!" Cùng với một tiếng trời đất chấn động, toàn bộ hư không đều lấy hai người làm trung tâm sụp đổ, đồng thời công thế dày đặc cũng theo đó hạ màn.

"Không hổ là Thái Thanh, bị áp chế mà vẫn có thể triển hiện ra thực lực cường đại như vậy." Sắc mặt Lâm Dương không thay đổi, nhưng trong lòng y cũng biết, thực lực giữa y và Lão Tử không hề kém nhau.

Y vừa phải ngự sử Tinh Thần Tháp, nên việc đó thật là vẹn cả đôi đường.

"Lâm Dương đạo hữu, không hổ là dị số, chỉ trong chưa đầy mười vạn năm đã trưởng thành đến mức độ ngày nay, có tư cách cùng Ngô và các Thánh Nhân khác sánh vai." Một tiếng "Đạo hữu", hiển nhiên biểu thị Thái Thanh đã công nhận Lâm Dương, mới dùng cách xưng hô đồng bối như vậy.

"A a, Thái Thanh, lần này ta nhất định phải cùng ngươi làm một cuộc đoạn tuyệt." Lâm Dương không tiếp tục dây dưa với Thái Thanh nữa, sự chấn động vô cùng mãnh liệt thu lại.

Chương 211

Một luồng khí tức sâu thẳm, đang thai nghén trong thân thể y.

Đạo vận huyền bí đáng sợ, lan tràn khắp cả không gian Hỗn Độn.

Ngay cả tâm thần Lão Tử, cũng cảm thấy một sự rung động.

Lúc này Lâm Dương, toàn thân bao phủ một luồng khí tức màu đen, sương mù u ám nhàn nhạt, trong chớp mắt liền theo đó khuếch tán ra, lập tức bao trùm kín cả hư không.

"Chết chóc và linh hồn, lại có một luồng sức mạnh hủy diệt!" Thần tình Lão Tử khó coi, ngưng trọng lại đột nhiên.

Nếu, trước đây y xem Lâm Dương là một tồn tại có địa vị ngang bằng với mình, thì lúc này, ngay cả Thiên Đạo Thánh Nhân, từ sâu thẳm trong lòng cũng dũng hiện ra một sự rung động nhàn nhạt.

"Lục Đạo Luân Hồi Quyền!" Lâm Dương khẽ quát một tiếng, sau lưng y hiện ra sáu viên viên cầu khổng lồ đen nhánh như ngọc, mỗi viên cầu đều có kích thước trăm vạn trượng.

Hiện tại tu vi Lâm Dương đã sớm phát sinh chuyển biến long trời lở đất, đối với sự lĩnh ngộ pháp tắc Luân Hồi càng thêm sâu sắc.

Hiện giờ thi triển Lục Đạo Luân Hồi Quyền, y đã có thể hiển hiện ra Lục Đạo hoàn chỉnh.

Nhưng, hiện nay ở Hồng Hoang lại không hề có pháp tắc Luân Hồi tồn tại, thậm chí ở thế giới Hỗn Độn dưới Đại Đạo, cũng không có Luân Hồi nào.

Lão Tử tự nhiên không nhận ra được.

Lâm Dương không cho Lão Tử cơ hội dư thừa để chuẩn bị, hai

quyền ầm ầm hạ xuống.

Lục Đạo Luân Hồi ngọc châu phía sau lưng, trong nháy mắt bị thôi động, nặng nề đập về phía Lão Tử.

Ban đầu, ở Chuẩn Thánh đỉnh phong, Lâm Dương đối với mức độ sử dụng pháp tắc Luân Hồi và Không Gian đã đạt đến Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Hiện nay, thực lực bạo trướng đến cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, đối với mức độ sử dụng pháp tắc càng đạt đến Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hậu kỳ.

Cảnh giới Hỗn Nguyên, một chút chênh lệch liền là trời vực khác biệt, một trời một vực.

Tu vi Lão Tử vốn dĩ nên là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trung kỳ, nhưng dưới sức mạnh trấn áp của Tinh Thần Tháp, chỉ có thể phát huy ra chiến lực Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên sơ kỳ.

Lục Đạo Luân Hồi Quyền mà Lâm Dương hiện nay thi triển, rõ ràng đã vượt xa giới hạn mà Lão Tử có thể chịu đựng.

Khi Lục Đạo Luân Hồi ngọc châu rơi xuống, Lão Tử toàn thân dũng động uy thế đáng sợ cuồn cuộn.

Thái Cực Đồ và Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp hoán phát vô cùng đạo vận, đồng thời Lão Tử phất tay áo, vô số linh quang hiện ra, y lại nhất tề thi triển tất cả linh bảo, chỉ để chống đỡ một kích đỉnh phong của Lâm Dương.

"Oanh long long!" Sức mạnh đáng sợ trong nháy mắt nhấn chìm toàn bộ thế giới Hỗn Độn.

Hàng trăm tỷ dặm hư không đại địa, vô cùng khí tức Hỗn Độn trong nháy mắt bị nghiền nát thành hư không, kéo theo khí tức Hỗn Độn của toàn bộ khu vực theo đó chấn động.

“Oanh long long!” Lại một tiếng nổ tung, sáu viên Lục Đạo Luân Hồi ngọc châu trong khoảnh khắc chạm vào Lão Tử, trực tiếp nổ tung.

Uy thế đáng sợ đó bùng phát, đến mức toàn bộ ngoại vi thế giới Hỗn Độn đều bùng phát ra tiếng chấn động đáng sợ.

Khí tức Hỗn Độn vô biên điên cuồng dũng động, hùng dũng bành trướng.

Vô cùng Hỗn Độn Cương Phong thổi không ngừng, Hỗn Độn Thần Lôi tựa du long.

Không gian Hỗn Độn vô tận tại trung tâm uy thế đều theo đó sụp đổ, trong đó khí tức Hỗn Độn hóa thành địa, thủy, hỏa, phong diễn biến thành một thế giới hoàn toàn mới.

Lục Đạo Luân Hồi Quyền thi triển xong, thần tình Lâm Dương không thể tránh khỏi có chút tái nhợt.

Nếu không phải vì nội tình cường hãn, nhục thân Vũ Trụ Thập Nhị Vạn Cửu Thiên Lục Bách Khỏa Ám Tinh không ngừng vận chuyển.

Dưới sự gia trì của tất cả Hoàng Đạo Khí Vận, chỉ một kích này cũng sẽ rút cạn toàn bộ sức mạnh của y!

“Hoa lạp lạp!” Uy thế đạo vận đáng sợ không ngừng lan tràn, hóa thành sóng lớn bàng bạc càn quét.

Trong uy thế vô tận đó, lại có một thân ảnh màu huyền hoàng, đứng sừng sững giữa đó!

Chính là Thái Thanh Thánh Nhân Lão Tử.

Chỉ là, trạng thái toàn thân Lão Tử lúc này lại không hề lạc quan chút nào.

Đạo bào trên người đầy rách nát, cho dù có chí bảo phòng ngự, nhưng cũng không thể hoàn toàn chống đỡ uy thế của Lục Đạo Luân Hồi Quyền.

Khí tức của y lúc cao lúc thấp, hỗn loạn không ngừng.

Đặc biệt là xung quanh thân thể Lão Tử, bao phủ một tầng sương mù u ám mờ nhạt, làm mê hoặc nguyên thần.

Đó cũng chính là điểm đáng sợ thật sự của Lục Đạo Luân Hồi Quyền.

Trừ vô cùng hủy diệt ra, sức mạnh cốt lõi của Lục Đạo Luân Hồi Quyền chính là Luân Hồi.

Lúc này Lão Tử, bị sức mạnh Luân Hồi làm mê hoặc, rơi vào Luân Hồi vô cùng vô tận.

Chương 212

Mỗi một khắc, Lão Tử liền phải luân hồi ngàn trăm kiếp.

Mỗi một lần luân hồi, liền sẽ làm suy yếu một tia nguyên thần của Lão Tử.

Nếu trải qua hàng trăm triệu lần luân hồi, cho dù là Thiên Đạo Thánh Nhân, cũng sẽ vẫn lạc!

"Thiên Đạo Thánh Nhân thì sao, phàm là kẻ đối đầu với Đại Càn Hoàng Triều cuối cùng đều sẽ đi đến diệt vong." Lâm Dương khẽ thì thầm một câu, sau đó lấy ra Không Động Ấn, trong đó khí vận bừng bừng và một luồng ý chí cường thịnh đang ngưng tụ.

"Dân tâm như tiễn, ý chí như đao.

Từ nay về sau, Lão Tử và Nhân tộc ta không còn chút dây dưa nào nữa!" "Trảm!" Lưỡi dao trắng khổng lồ cao cao lơ lửng trên đỉnh đầu Lâm Dương, không phải là sức mạnh mà y khống chế, mà là ý chí do vô số Nhân tộc ngưng tụ ra, có thể chém đứt mọi thứ!

"Dừng tay!" Nhưng, vào lúc này, trong Hỗn Độn vô tận, một tiếng bạo hống truyền đến, sau đó một lá cờ lớn trôi nổi trong hư không đến.

Một thân ảnh vĩ ngạn đột ngột đạp phá thời không bước ra, khuôn mặt uy nghiêm tràn đầy phẫn nộ vô biên, chính là Ngọc Thanh Nguyên Thủy Thiên Tôn của Bàn Cổ Tam Thanh, cũng là đệ đệ của Thái Thanh Lão Tử.

Lâm Dương nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn đạp phá thời không đến, ánh mắt quét ngang, không hề để ý.

Động tác trong tay y cũng không hề dừng lại, lưỡi dao trắng đáng

sợ trực tiếp chém vào thân thể Thái Thanh.

Ngay cả Nguyên Thủy Thiên Tôn vừa đạp phá thời không hàng lâm cũng không kịp ngăn cản.

"Tìm chết, ngươi dám như vậy, hôm nay ngươi tất phải vẫn lạc ở đây." Nguyên Thủy Thiên Tôn chấn nộ.

Đồng là Thánh Nhân, sao y lại không hiểu, một khi Lão Tử bị cắt đứt liên hệ khí vận với Nhân tộc, sẽ có hậu quả như thế nào.

Nhẹ thì đoạn tuyệt đạo thống, nặng thì Thánh Nhân quả vị không giữ nổi.

Đối với Thiên Đạo Thánh Nhân, đả kích thực sự quá lớn!

"Phốc xuy!" Chịu trọng thương, Lão Tử trong nháy mắt từ vô tận luân hồi tỉnh lại, nghiến răng nghiến lợi nhìn Lâm Dương: "Nhân Hoàng, ngươi dám chém diệt đạo thống của Ngô!" "Trẫm, tất trảm!" Lâm Dương vẻ mặt uy nghiêm, lưỡi dao trắng sau khi chém đứt liên hệ giữa Lão Tử và Nhân tộc, liền tiêu tán.

"Cuồng vọng!

Hôm nay Ngô cũng tất trảm ngươi!" Nguyên Thủy Thiên Tôn bạo nộ.

Bàn Cổ Tam Thanh vô số nguyên hội thời gian hình ảnh không rời, tình nghĩa sâu đậm đến mức nào.

Nay Lão Tử bị phế căn cơ đạo thống, Nguyên Thủy Thiên Tôn đã sớm nổi trận lôi đình, Bàn Cổ Phiên trong tay chấn động!

Trên Bàn Cổ Phiên, vô cùng Đô Thiên Thần Sát khí tức trầm xuống, vô cùng huyền quang chiếu rọi.

Bàn Cổ Phiên cùng Thái Cực Đồ, Hỗn Độn Chung đều là ba đại chí bảo khai thiên, trong đó công hiệu mỗi cái một khác.

Bàn Cổ Phiên là do Bàn Cổ Phiên Phủ trong tay Bàn Cổ năm xưa biến hóa thành, chấp chưởng sát phạt, là lợi khí sát phạt đệ nhất Hồng Hoang.

Tuy nhiên, khi Nguyên Thủy Thiên Tôn tế ra Bàn Cổ Phiên công về phía Lâm Dương, từ sau lưng Lâm Dương bỗng nhiên nứt ra một không gian đen nhánh.

Một viên ngọc đen đáng sợ ẩn chứa sự hủy diệt vô thượng trực tiếp bay về phía Bàn Cổ Phiên giữa không trung mà kích tới.

"Oanh long long!" Trời đất theo đó chấn động, uy thế đầy trời lan tỏa.

Viên ngọc đen nhỏ chừng vài trượng kia, khi chạm vào Bàn Cổ Phiên, ầm ầm nổ tung ra uy thế vô cùng, lại còn chống đỡ được Bàn Cổ Phiên thế hung hãn kia.

Tĩnh lặng không tiếng động!

Cả hư không, trừ uy thế vô tận lan tỏa, khí tức Hỗn Độn càn quét, không hề có bất kỳ âm thanh nào.

Từ trong không gian đen nhánh đột ngột xuất hiện đó, một thân ảnh yểu điệu bước ra, toàn thân cung trang màu đen, triển hiện ra uy thế vô biên.

Một luồng khí tức u ám lan tràn, khiến cả người nàng tựa như một đóa tử la lan thần bí, vừa thần bí lại vừa xinh đẹp.

Chính là Bình Tâm mà Lâm Dương trước đó đã triệu hoán ra!

"Ngươi là ai!" Sau một thoáng ngưng trệ ngắn ngủi, giọng Nguyên Thủy Thiên Tôn tràn đầy sự cô tịch, âm thanh uy nghiêm tựa tiếng chuông lớn vang vọng trời đất.

Chỉ có Nguyên Thủy Thiên Tôn mới biết, một kích vừa rồi là một

kích hàm nộ, ẩn chứa nộ khí của Thánh Nhân được phú cho trên Bàn Cổ Phiên.

Nhưng, lại bị đối phương nhẹ nhàng, bằng một viên ngọc đen thần thông chống đỡ được, không thể không nói, quả thực có chút đáng sợ.

Cũng khó trách, Nguyên Thủy Thiên Tôn lại bị trấn trụ.

"Ngô là!

Bình Tâm của Đại Càn Hoàng Triều.

Hai vị Thánh Nhân đối với Ngô Hoàng động thủ, chẳng lẽ cho rằng Đại Càn Hoàng Triều ta không có người sao?" Giọng Bình Tâm điềm tĩnh, âm thanh nhàn nhạt truyền khắp trời đất, cực kỳ có lực mê hoặc xuyên thấu tâm linh con người, ngay cả Thiên Đạo Thánh Nhân Nguyên Thủy Thiên Tôn và Lão Tử cũng không ngoại lệ.

Giọng Bình Tâm chậm rãi hạ xuống, toàn bộ không gian hư vô lan tỏa uy thế vô hình.

Chương 213

"Hoa lạp lạp!" Kiếm khí lan tỏa, hư không vỡ nát.

Một thanh niên mặc đạo bào màu xám mang theo kiếm quang ngạo nghễ bay ngang đến, bốn thanh trường kiếm bao trùm hàng trăm triệu dặm hư không.

Khí tức sát phạt đáng sợ, từng trận dũng động, khiến cả thế giới Hỗn Độn không khỏi chấn động.

"Bàn Cổ Tam Thanh, từ khi nào lại có thể để người khác ức hiếp!" Ánh sáng lạnh lẽo kiệt ngạo chiếu rọi, người đó không ai khác, chính là Thượng Thanh Thông Thiên của Tam Thanh!

Tam Thanh vốn là một thể, Thái Thanh gặp nạn, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên tự nhiên không nhường ai.

Đặc biệt là đạo hạnh của Thái Thanh bị tổn hại, không nghi ngờ gì đã chạm đến ranh giới của Tam Thanh, sao có thể không ra tay?

"Tru Tiên Kiếm Trận." Lâm Dương nhíu mày.

Uy thế của Tru Tiên Kiếm Trận ở Hồng Hoang không ai không biết.

Nếu Thánh Nhân bày trận, thì phi bốn Thánh không thể phá được!

Trong toàn bộ thế giới Hồng Hoang, cũng chỉ có Lục Thánh, trong đó ba vị lại là Bàn Cổ Tam Thanh.

Trong Hồng Hoang Lục Thánh, Thông Thiên dựa vào Tru Tiên Kiếm Trận, thực lực tuyệt đối có thể đứng hàng đệ nhất.

Nguyên Thủy Thiên Tôn tay cầm Bàn Cổ Phiên cũng không thể xem thường.

Dù Thái Thanh bị Lâm Dương tổn hại đạo thống, nguyên khí đại thương, nhưng y cũng không hoàn toàn mất đi sức chiến đấu.

Chỉ dựa vào hiện tại mà xem, phe Lâm Dương vẫn đang ở thế yếu.

Quang huy của Tinh Thần Tháp vẫn chiếu rọi hàng trăm triệu dặm đại địa, nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên dường như biết tác dụng của Tinh Thần Tháp, nên không bước vào phạm vi trấn áp của nó.

Nhưng dù vậy, đối với Thánh Nhân, khoảng cách hàng trăm triệu dặm cũng chỉ như vài tấc mà thôi.

"Chư vị đạo hữu, ức hiếp Nhân tộc của Ngô như vậy, chẳng lẽ cho rằng Ngô không tồn tại sao!" Dưới cục diện nghiêm trọng, hư không lại lần nữa nứt ra một khe nứt.

Một tiếng nói mang theo uy thế đáng sợ lan ra, Nữ Oa từ trong hư không Hỗn Độn vô tận đạp chân bước ra, thần tình thanh lãnh, vẻ mặt uy nghi.

Trong không gian Hỗn Độn hư vô mơ hồ, lại càng dũng động ra tư thế phượng nghi.

"Nữ Oa sư muội, chẳng lẽ cũng muốn nhúng một chân vào sao!" Nữ Oa vừa hàng lâm, liền trực diện ánh mắt lạnh lẽo của Thái Thanh Lão Tử.

Đạo thống bị cắt đứt, y đã kết hạ mối thù sinh tử với Lâm Dương.

Chặn đứng đạo thống, tương đương với mối thù sinh tử, nhân quả như vậy không thể nói là không lớn.

Lúc này Lão Tử, đã trải qua hàng ngàn vạn lần luân hồi, nguyên thần suy yếu, lại thêm bị Tinh Thần Tháp áp chế, hơi thở y mơ hồ muốn rơi khỏi cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, nguyên khí

đại thương.

"Hừ!

Nhân tộc là con dân của Ngô, nếu muốn động thủ với Nhân tộc, cũng không khác gì muốn hủy đạo thống của bản cung, há có thể như ý nguyện của ngươi." Thực ra lời của Nữ Oa cũng không hoàn toàn đúng, nàng không lập giáo, nội tình thành Thánh cũng dựa vào công đức.

Nếu Nhân tộc thật sự bị diệt vong, cũng chưa chắc đã tạo ra ảnh hưởng quá lớn đối với nàng.

Nhưng hiện nay Nhân tộc đã triển hiện ra giá trị to lớn như vậy, trong vài vạn năm ngắn ngủi khí vận trùng thiên, mức độ sâu dày có thể sánh ngang với Yêu tộc.

Là Thánh Mẫu Nữ Oa có thể phân hóa khí vận, nàng sao có thể nguyện ý từ bỏ lợi ích to lớn trước mắt.

"Không nói nhiều nữa, chiến đi!" Cho dù có Nữ Oa gia nhập, Tam Thanh cũng chưa chắc đã kém bao nhiêu.

Cần biết, trong tay mỗi người của Tam Thanh đều chấp chưởng Tiên Thiên Chí Bảo, ngay cả đồng là Thánh Nhân, họ cũng là tồn tại đỉnh cấp nhất.

Một luồng khí tức sâu thẳm, dần dần lan tràn khắp cả Hỗn Độn.

Tại hiện trường, cộng thêm Lâm Dương, tổng cộng có sáu tồn tại có chiến lực ngang Thánh Nhân.

Đặc biệt trong số đó có Thông Thiên lại là người sở hữu Tru Tiên Kiếm Trận, một sát phạt đại trận như vậy.

Bất cứ ai nhìn vào, cục diện đều bất lợi cho Lâm Dương.

Nhưng hiển nhiên, tất cả mọi người tại chỗ đều có chút xem

thường Bình Tâm!

"Kể từ khi Ngô thành đạo đến nay, dường như chưa từng động thủ!" Bình Tâm khẽ ngâm một tiếng, một luồng khí tức hạo hãn, từ thân thể nàng bùng phát ra, tựa như vô tận vũ trụ, đáng sợ lại hạo hãn.

Trong nháy mắt xâm nhiễm vô tận đại địa, ngay cả khuôn mặt Nữ Oa tại hiện trường cũng hiện lên một tia kinh ngạc!

"Mức độ khống chế pháp tắc Luân Hồi này, còn cao hơn ta!" Lâm Dương trong lòng kinh thán, lập tức nhớ lại cuộc đối thoại trước đó với Bình Tâm.

Khi y hỏi về thực lực của Bình Tâm, nàng đã trả lời là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên!

Không sai, quả thực chưa siêu việt Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Chương 214

Nhưng tu vi nguyên bản của Bình Tâm, là người chấp chưởng Địa Đạo, hóa thân của Địa Đạo, đâu thể là một tồn tại đơn giản như vậy.

Ngay cả hiện tại vì Địa Đạo Hồng Hoang chưa được kiến thiết, pháp tắc mà Bình Tâm trước đó lĩnh ngộ cũng tuyệt đối không phải Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên tầm thường có thể sánh được.

Đã là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, pháp lực sâu dày không còn quá quan trọng nữa.

"Thật mạnh!" Khuôn mặt Thông Thiên ngưng trệ, không chút do dự.

Thanh Bình Kiếm trong tay y trực tiếp chém ra một đạo Hỗn Độn Kiếm Khí, vắt ngang hàng trăm triệu dặm thời không, bao phủ Lâm Dương, Nữ Oa, và cả Bình Tâm vào trong đó.

"Vậy để ta xem, Thông Thiên ở đây có năng lực gì!" Bình Tâm là người của Hồng Hoang hậu thế, tuy Hồng Hoang mà nàng ở không phải là Hồng Hoang mà Lâm Dương đang ở, nhưng cũng là một thế giới Hồng Hoang.

Tu vi của Thông Thiên hiện tại cũng chưa đạt đến thời kỳ đỉnh phong như Thông Thiên ở Hồng Hoang hậu thế.

Hiện nay Tiệt Giáo cũng không phải đại giáo đệ nhất.

"Oanh long long!" Bình Tâm bay lên không, vô cùng quang trạch u ám chiếu rọi, sáu viên ngọc châu đen nhánh trăm vạn trượng lơ lửng trên đỉnh trời.

Là chủ của Luân Hồi, Bình Tâm tu luyện tự nhiên cũng là pháp tắc Luân Hồi.

So với pháp tắc Luân Hồi của Lâm Dương hiện tại, pháp tắc mà Bình Tâm chấp chưởng rõ ràng càng thêm đáng sợ!

Bình Tâm và Thông Thiên chiến đấu, chỉ riêng từ uy thế mà xem, hoàn toàn nghiền ép Thông Thiên một bậc.

"Nguyên Thủy sư huynh, hôm nay chúng ta hãy luận đạo một trận ở đây đi!" Nữ Oa không hề ngưng trệ, giơ Tú Cầu màu hồng lên, ném về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Đồng là Thiên Đạo Thánh Nhân, tuy thực lực có chút chênh lệch, nhưng trong cùng đẳng cấp cảnh giới, cũng khó phân thắng bại trong chốc lát.

Thông Thiên đối chiến Bình Tâm, Nguyên Thủy Thiên Tôn đối chiến Nữ Oa.

Cả hai bên đều là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, trong Hỗn Độn cũng không thể mượn sức mạnh Thiên Đạo, nhất thời khó phân cao thấp.

Ánh mắt Lâm Dương lóe lên tia sáng, Hồng Mông Công Đức Lượng Thiên Xích lại lần nữa giương lên, sức mạnh vốn đã lắng đọng lại một lần nữa dũng động.

"Thái Thanh Thánh Nhân!

Ngươi dòm ngó khí vận Nhân tộc ta, cần phải trả giá đắt." "Hừ!" Lão Tử không nói gì, chỉ lạnh lùng hừ một tiếng.

Thái Ất Phất Trần vung lên, vạn đạo hà quang chiếu rọi trời đất Hỗn Độn, lại một lần nữa chiến đấu cùng Lâm Dương.

Chỉ là, Lão Tử vốn đã bị thương, dưới sự áp chế của Tinh Thần Tháp, sao có thể là đối thủ của Lâm Dương?

Vừa chiến đấu, đã hiện ra thế yếu.

Xa xôi ở một nơi khác trong thế giới Hỗn Độn, Bình Tâm và Thông Thiên chiến đấu.

Sau một thời gian ngắn chiến đấu, cũng đã hiện ra cục diện nghiêng về một bên.

Dù sao Thông Thiên thành Thánh chưa đến vài vạn năm, xa xa không thể so sánh với tồn tại đỉnh cấp hậu thế như Bình Tâm.

Bởi vì, trừ tu vi ra, thứ định đoạt thắng bại thực sự có quá nhiều.

Trong Tam Thanh, Thái Thanh Lão Tử và Thượng Thanh Thông Thiên đều bị áp chế, chỉ có Nguyên Thủy Thiên Tôn tay cầm Bàn Cổ Phiên vô thượng sát phạt, giao chiến với Nữ Oa vô cùng kịch liệt!

Nàng thành thánh bằng công đức, thiếu đi một phần nội hàm, chỉ dựa vào chiến lực, Nữ Oa xa xa không phải đối thủ của Nguyên Thủy Thiên Tôn, sau một thời gian ngắn, liền lộ ra thế yếu.

Bất quá, dù là Thiên Đạo Thánh Nhân cũng có chút chênh lệch, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không thể trong thời gian ngắn áp chế hoàn toàn Nữ Oa!

"Ầm ầm!" Khi sáu người đại chiến, cả Hỗn Độn đều dậy sóng dữ dội, không gian Hỗn Độn vô tận bị xé rách, tốc độ khôi phục xa xa không thể sánh bằng tốc độ bị phá hủy.

Dưới sự diễn hóa của khí tức Hỗn Độn, vô số tiểu thiên thế giới ra đời, ngay sau đó lại bị tàn phá hết trong dư ba của cuộc đại chiến.

Địa Thủy Hỏa Phong khuấy động, các loại khí tức mù mịt tràn ngập giữa trời đất Hồng Hoang, mang theo uy thế khai thiên tích địa.

Cuộc chiến ở cấp độ này không thể phân định thắng bại trong thời gian ngắn, thậm chí đối với Thiên Đạo Thánh Nhân, chiến đấu còn giống như một cuộc luận đạo.

Thánh Nhân vĩnh sinh bất diệt!

Dù có vẫn lạc trong Hỗn Độn cũng sẽ không thực sự mất đi.

Chớp mắt mấy chục năm trôi qua, dù là Thái Thanh Lão Tử hay Thông Thiên bị áp chế, tuy không yếu thế, nhưng cũng chưa bại.

Ngay cả Nữ Oa Thánh Nhân cũng chưa thực sự phân định thắng bại.

"Ầm ầm!" Cùng với một tiếng chấn động, hai bên cực kỳ ăn ý tách ra, đối chọi trong Hỗn Độn xa xôi, khí thế hùng hậu nhưng lại vô cùng bất ổn.

Dù là Thánh Nhân, sau mấy chục năm chiến đấu, khí tức cũng có phần chấn động.

Hai bên đối chọi từ xa, nhưng không ai ra tay nữa.

Chương 215

Chỉ nhìn cục diện hai bên, phe của Lâm Dương rõ ràng mạnh hơn, trong đó tu vi của Bình Tâm, dù đối chiến với ai cũng có ưu thế áp đảo tuyệt đối.

Lâm Dương sở hữu Tinh Thần Tháp, đơn đấu bất kỳ Thánh Nhân nào cũng không hề yếu thế, chỉ có Nữ Oa nhìn có vẻ yếu hơn, nhưng cũng không phải ai cũng có thể chiến thắng nàng.

Chiến đấu đến mức này, nếu không có năng lực áp đảo tuyệt đối, hiển nhiên không cần phải tiếp tục đánh nữa.

Thế nhưng ngay tại khắc này, Thông Thiên tiến lên một bước, bốn thanh tiên kiếm vốn bao trùm không gian Hỗn Độn rộng lớn, giờ phút này bùng phát chấn động kinh người.

"Chư vị, có dám vào Tru Tiên Kiếm Trận của ta thử một lần!" Thanh âm hùng vĩ tạo thành sóng âm, càn quét toàn bộ Hỗn Độn, Tru Tiên chi khí, Lục Tiên chi khí, Hãm Tiên chi khí, Tuyệt Tiên chi khí từ bốn thanh tiên kiếm tuôn trào, khí tức hủy diệt đáng sợ từng trận nổi lên.

Thông Thiên vung tay áo, một Trận Đồ theo đó bay ra, lơ lửng trên đỉnh trời, bao trùm cả trăm ức vạn dặm không gian.

Hoàng vụ mịt mù, kim quang chói lọi.

Hoàng vụ mịt mù, trong Tru Tiên Trận tựa phun mây; Kim quang chói lọi, trước Bát Quái Đài như lớp màn.

Kiếm kích qua mâu, cuồn cuộn như sắt thép; Đông Tây Nam Bắc, tựa như tường đồng.

Phi đồng phi thiết diệc phi cương, từng tàng dưới núi Tu Nhị;

Chẳng cần âm dương đảo luyện, há không tôi luyện phong mang?

Tru Tiên lợi, Lục Tiên vong, Hãm Tiên bốn phía hồng quang; Tuyệt Tiên biến hóa vô cùng diệu, Đại La Thần Tiên máu nhuộm thường.

Hồng Hoang đệ nhất sát trận, chỉ bằng ánh sáng đáng sợ đã có thể thấy được phần nào, Thánh Nhân bố trí, phi Tứ Thánh bất khả phá.

Tru Tiên Kiếm Trận bày ra, ma uy hủy diệt chấn động, đáng sợ cuồn cuộn, tràn ngập chư thiên, sắc mặt Lâm Dương trong chốc lát có chút biến hóa.

"Tru Tiên Kiếm Trận sao, chỉ nghe danh tiếng, giờ đây cuối cùng cũng được chứng kiến." Khóe miệng Bình Tâm hé ra một nụ cười, nhưng trong mắt lại ngưng thị bốn cánh cửa của Tru Tiên Kiếm Trận ở đằng xa, ánh lên vẻ ngưng trọng.

Ánh mắt Lâm Dương hơi híp lại, ngay từ khoảnh khắc ra tay với Thái Thanh Lão Tử, hắn đã dự liệu được Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên sẽ can thiệp.

Hiện giờ Tam Thanh là một thể, chưa phân gia, khí vận tương thừa.

Đạo thống của Thái Thanh bị chặt đứt, sở dĩ không trực tiếp rớt khỏi Thánh Nhân Đạo Quả, cũng là do có khí vận của Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên ràng buộc, nếu không, tuyệt đối sẽ rớt khỏi Thánh Nhân Quả Vị.

Đồng thời, khí vận của Thái Thanh Lão Tử bị tổn hại, khí vận của Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên tự nhiên cũng sẽ bị tổn thất, cái nhân quả lớn này có thể thấy rõ.

Lúc này, Tru Tiên Kiếm Trận đã hoàn toàn bao trùm thế giới Hỗn Độn rộng trăm ức vạn dặm, không thể tránh khỏi.

Tru Tiên Kiếm Trận được xưng là phi Tứ Thánh bất khả phá, đủ để thấy uy danh hiển hách của nó, bởi vậy, sau khi Tru Tiên Kiếm Trận được bày ra, Lâm Dương liền cảm thấy phiền phức.

"Hoa lạp lạp!" "Bồ đề vốn không cây, gương sáng cũng chẳng đài; vốn không một vật, nào đâu dính bụi trần!" "Các sư huynh Tam Thanh đã chấp tướng rồi." Trên bầu trời Hỗn Độn, ánh sáng khủng bố chiếu rọi, vô tận hào quang cuộn trào, địa dũng kim liên, đàn hương vờn quanh, trên một luồng thần quang thất sắc, một đạo nhân thân mặc nguyệt bạch trường bào đạp không mà đến.

"Chuẩn Đề!" Chuẩn Đề hiện thân, lập tức thu hút ánh mắt của vô số người, ngay cả Lâm Dương cũng lộ ra ánh mắt dị sắc.

"Chuẩn Đề, lẽ nào cũng muốn nhúng tay vào chuyện này sao!" Thanh âm Thông Thiên lạnh lùng, trong tình huống hiện tại, Chuẩn Đề đến đây, ai cũng biết là muốn làm gì.

Chuẩn Đề bị Thông Thiên chất vấn, thần tình mỉm cười nói: "Chư vị đều là Thiên Đạo Thánh Nhân, việc Thái Thanh sư huynh làm, vốn có phần ép người quá đáng.

Nhân Hoàng đạo hữu, nếu muốn chặt đứt khí vận của Thái Thanh sư huynh với Nhân tộc thì cũng không có gì đáng trách.

Nếu muốn Bần đạo nói một câu công đạo, chi bằng dừng tay thì sao?" Nghe lời của Chuẩn Đề, Nguyên Thủy Thiên Tôn tay cầm Bàn Cổ Phiên lập tức nổi giận nói: "Chuẩn Đề, đây là việc của Đông Phương ta, khi nào đến lượt Tây Phương nhúng tay!" Tranh đoạt giữa các Thánh Nhân vốn là chuyện thường tình, từ trước Tam Thanh Bàn Cổ cho đến Nữ Oa Thánh Nhân đều nhất trí bài xích Tây Phương Giáo truyền đạo ở Đông Phương.

Nếu không, dựa vào hai vị Thánh Nhân của Tây Phương, sao lại gặp nhiều khổ nạn đến vậy!

Cục diện hiện tại, ai cũng phải hiểu mục đích của Chuẩn Đề khi đến đây, có Lâm Dương kiềm chế, ảnh hưởng lực của Tam Thanh sẽ bị suy yếu rất nhiều, chỉ có như vậy, Chuẩn Đề mới có thể đục nước béo cò, kiếm chác ở Đông Phương.

Lâm Dương mang theo nụ cười nhạt nhìn về phía Chuẩn Đề, sao lại không hiểu ý đồ của đối phương chứ, ngay sau đó ánh mắt hắn lại lần nữa nhìn quét từng chút một trên bầu trời.

"Thái Thanh Lão Tử, giờ đây đã chặt đứt khí vận với Nhân tộc ta, lẽ nào muốn thử một lần sao!" Trong câu nói này, thanh âm Lâm Dương tràn đầy ý trêu tức, kỳ thực dù Chuẩn Đề có không xuất hiện, dựa vào Tinh Thần Tháp, Lâm Dương cũng có thể tự do ra vào Tru Tiên Kiếm Trận.

Phải biết, Tinh Thần Tháp gần như được coi là Chí Bảo toàn năng, điều khiển Tinh Thần Tháp còn có thể trực tiếp phá vỡ thời không, sự hiểm nguy của Tru Tiên Kiếm Trận chưa chắc đã làm gì được Lâm Dương.

Nếu không có nắm chắc tuyệt đối, Lâm Dương sao dám trở mặt với Tam Thanh, sự xuất hiện của Bình Tâm cũng nằm trong dự liệu của hắn, còn Nữ Oa và Chuẩn Đề thì lại nằm ngoài dự liệu.

Không thể không nói, Tam Thanh là một thể, nhưng lại khá đáng ghét!

Dù sao, quyền lực của một môn phái có ba vị Thánh Nhân trong Hồng Hoang là điều dễ thấy, hai vị Thánh Nhân của Tây Phương, dưới sự bức bách của Tam Thanh, cũng chỉ có thể nương náu ở Tây Phương cằn cỗi cho đến nay, không có bất kỳ thành tựu nào đáng kể.

Khí vận của Tây Phương Giáo lại càng không cần nói, mấy trăm đệ tử, ai nấy đều xanh xao vàng vọt, điểm này có thể thấy rõ từ việc Nhân Hoàng kiến lập từ ngàn năm trước.

Các đệ tử do Chuẩn Đề mang đến đều có một bộ dạng như vậy.

"Hừ!" Ánh mắt Thái Thanh Lão Tử lóe lên tinh quang, lạnh lùng hừ một tiếng không nói gì, ngược lại Thông Thiên, ánh mắt quét qua Lâm Dương và những người khác, cuối cùng vung tay áo thu Tru Tiên Kiếm Trận lại.

"Hừ, Chuẩn Đề, ngươi nghĩ như vậy là có thể thuận thế nhập chủ Đông Phương sao!

Có Tam Thanh ta ở đây, từ đâu đến thì về đó đi!" Quả nhiên, nghe lời Thông Thiên, sắc mặt Chuẩn Đề không tốt, cười lạnh lùng nói: "Thông Thiên sư huynh nói gì vậy, Hồng Hoang thiên địa từ cổ chí kim vốn là một thể, hà cớ gì chia Đông Tây hai nơi." Thông Thiên tính tình thẳng thắn, tự nhiên không nhịn được đối chọi với Chuẩn Đề: "A a, nếu không có Đông Tây phân chia, hà cớ gì thường xuyên chạy đến địa giới Đông Phương ta kiếm chác, đào ba tấc đất cũng không từ." Thông Thiên bạo nộ, khí tức toàn thân bạo động, "Ngươi thật sự cho rằng, Bần đạo không biết những gì Tây Phương các ngươi đã làm sao!" Bị Thông Thiên chỉ vào mặt mà mắng, Chuẩn Đề không những không tức giận, ngược lại còn mỉm cười: "Thông Thiên đạo hữu nói vậy là sai rồi, Bần đạo ở Tây Phương, chỉ là độ những vật có duyên với Tây Phương, nếu không có duyên, Ngô lại làm sao dẫn độ được chứ." "....." Hai người đối chọi trong hư không, nhưng Lâm Dương lại không hề để ý, ngược lại khá tán đồng lời của Chuẩn Đề, Hồng Hoang không có Đông Tây phân chia, khắp thiên hạ há chẳng phải đất của vua, bờ cõi có ai chẳng là thần dân của vua.

Lâm Dương đạo!

Chương 216

Cuối cùng, bị Chuẩn Đề xen vào, Tam Thanh Bàn Cổ liền rời đi!

Bởi vì đối với Lâm Dương đang quật khởi như hiện nay, họ không còn cách nào nữa.

Trải qua trận chiến này, uy thế của Đại Càn Hoàng Triều tất sẽ như mặt trời ban trưa, đồng thời, đây cũng là bước đầu tiên trong hành trình chinh phạt của Lâm Dương!

Sau khi Tam Thanh Bàn Cổ và Chuẩn Đề lần lượt rời đi, Lâm Dương chắp tay hướng về Nữ Oa: "Lần này đa tạ Thánh Mẫu ra tay!" Nữ Oa thần tình thanh lãnh, nhưng lại thêm mấy phần thanh nhã: "Không sao!

Bản cung đã là Thánh Mẫu Nhân tộc, tự nhiên sẽ không khoanh tay đứng nhìn Nhân tộc bị ức hiếp." "Bất quá, lần này đã khiến Thái Thanh mất mặt lớn, sau này cần phải cẩn thận." Lâm Dương gật đầu: "Tạ Nữ Oa Thánh Mẫu quan tâm, Ngã sẽ cẩn thận." Cẩn thận, tự nhiên không đến mức đó, với thực lực Lâm Dương đã thể hiện, trong thời gian ngắn, Thái Thanh Lão Tử tuyệt đối không dám chạm đến ranh giới của Đại Càn Hoàng Triều nữa.

Trước đây, bất kể ai cũng không rõ nội hàm của Đại Càn Hoàng Triều, nếu không, dù Thái Thanh Lão Tử bị áp bức, cũng tuyệt đối không dám giáng lâm Đại Càn Hoàng Triều, mà sẽ dùng thủ đoạn khác để tranh đoạt khí vận.

Thiên Đạo Thánh Nhân, tồn tại siêu việt chúng sinh, chấp chưởng hóa thân Thiên Đạo, muốn mưu kế trong Hồng Hoang, tự nhiên là việc dễ như trở bàn tay.

Chỉ là, mối liên hệ giữa Thái Thanh và Nhân tộc đã bị chặt đứt,

Lão Tử muốn mưu kế gì nữa cũng không thể!

Đây cũng là nguyên nhân vì sao Tam Thanh và những tồn tại khác lại thịnh nộ như vậy. .....

Theo Hồng Hoang Chư Thánh rời đi, cả vùng Hỗn Độn lại không thể yên bình trở lại, khí tức Hỗn Độn vô tận cuộn trào, Hỗn Độn xoáy lốc, Hỗn Độn cương phong khắp nơi có thể thấy, thỉnh thoảng còn kèm theo tiếng Hỗn Độn Thần Lôi ầm ầm vang vọng, chỉ riêng uy thế đó, đến Đại La Kim Tiên cũng khó lòng tiến vào.

Khí tức Hỗn Độn đạt đến trình độ này, gần như tương đương với sâu bên trong Hỗn Độn.

Lâm Dương đứng sừng sững trong Hỗn Độn, toàn thân cuộn trào Hoàng Đạo Khí Vận như thủy triều rút đi.

Đồng thời, dung mạo Lâm Dương cũng theo đó tái nhợt.

Hoàng Đạo Khí Vận, tuy có thể bổ sung nội hàm của Lâm Dương, nhưng rốt cuộc cũng chỉ là ngoại vật, duy trì tu vi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên đã thăng cấp, và chiến đấu với Lão Tử mấy chục năm, là một điều vô cùng đáng sợ rồi.

Đổi lại bất kỳ ai cũng không thể làm được, không ngoài việc dựa vào nội hàm cường đại của Lâm Dương!

Nhục Khiếu Vũ Trụ, mười hai vạn chín ngàn sáu trăm viên ám tinh, hiện lên màu ảm đạm.

Cả Nhục Khiếu Vũ Trụ chính là nơi nội hàm của Lâm Dương tồn tại, trải qua mấy chục năm chiến đấu, nếu không phải vì nội hàm bên trong, làm sao có thể duy trì được chứ!

Bình Tâm đứng bên cạnh Lâm Dương, khẽ nói: "Tam Thanh Bàn Cổ, quả nhiên bất phàm!" Lâm Dương cũng gật đầu, Tam Thanh Bàn Cổ bản thân vốn là căn cơ Nguyên Thần của Bàn Cổ, thành tựu Thiên

Đạo Thánh Nhân, lại còn có Chí Bảo do Hồng Quân ban tặng, thực lực tự nhiên cường đại.

Nếu ở thế giới Hồng Hoang, mượn sức Thiên Đạo, Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên tầm thường chưa chắc đã là đối thủ của họ.

"Đi thôi, về Đại Càn Hoàng Thành." .....

Trận chiến giữa Lâm Dương và Thái Thanh đã chấn động toàn bộ thế giới Hồng Hoang, ngay cả sự tồn tại của Vĩnh Hằng Khư Phường, cũng vì trận chiến này mà ảnh hưởng lực trở nên không đáng kể.

Không ai nghĩ rằng Nhân Hoàng Nhân tộc, đã dám nổi giận đối đầu với Thái Thanh Thánh Nhân, lại còn trực tiếp ra tay!

Đặc biệt là chấn động từ đòn đánh của Lâm Dương và Thái Thanh Thánh Nhân tại Đại Càn Hoàng Thành, khiến vô số người cảm thấy tâm thần chấn động, đặc biệt là các Đại Năng Giả đỉnh cao tồn tại ở cảnh giới Chuẩn Thánh, tâm thần càng thêm rung động.

Bởi vì, đòn đánh đó đã hoàn toàn vượt xa cực hạn của Chuẩn Thánh!

Theo Thái Thanh và Lâm Dương tiến vào Hỗn Độn, tuy nơi đó không có Thiên Cơ tồn tại, nhưng các Đại Năng Giả vẫn có thể nhận ra một chút chấn động, đặc biệt là sau đó mối liên hệ giữa Thái Thanh Thánh Nhân và Nhân tộc bị chặt đứt!

Nếu vô số Đại Năng Giả không biết chuyện gì đã xảy ra, chẳng phải là quá ngu ngốc sao! .....

Yêu tộc, Kim Ô Yêu Đình, trong Lăng Tiêu Bảo Điện.

Lúc này, trên Lăng Tiêu Bảo Điện không có nhiều người, chỉ có Thập Đại Yêu Thần và Đông Hoàng Thái Nhất, cùng với Đế Tuấn đang ngồi trên ghế rồng uy nghi.

Sắc mặt Đế Tuấn lúc này đặc biệt khó coi, âm trầm như thể sắp chảy ra nước!

"Không ngờ, Lâm Dương người này, đã trưởng thành đến mức này!" Thanh âm Đế Tuấn lạnh lùng, mang theo sự ấm ức khó tả, điều đáng xấu hổ nhất trên đời không nghi ngờ gì chính là một tồn tại vốn bị coi thường, lại đột nhiên trở nên khiến người khác không thể với tới!

Lâm Dương, chính là một ví dụ sống động.

Từ khi Oa Hoàng Cung khai tịch năm đó, Lâm Dương lần đầu tiên xuất hiện trước mặt Đế Tuấn, chỉ là một tồn tại vừa mới trở thành Đại La Kim Tiên.

Đối với chúng sinh Hồng Hoang, Đại La Kim Tiên đích thực là cường giả!

Nhưng Đế Tuấn, lại chưa bao giờ coi đối phương ra gì, thế nhưng, trong thời gian ngắn ngủi chưa đến mười vạn năm, Lâm Dương đã dẫn dắt Nhân tộc quật khởi nghịch thế, đầu tiên là kiến lập Đại Càn Hoàng Triều, cả tộc ngưng tụ vô thượng Hoàng Đạo Khí Vận.

Đến lúc đó, Đế Tuấn cũng đã hiểu, mình đã bỏ lỡ thời cơ tốt nhất để đối phó với Nhân tộc, theo sự kiện Lâm Dương đối kháng Thái Thanh bùng nổ.

Đế Tuấn, thậm chí vô số chúng sinh Hồng Hoang đều cảm nhận được sự cường đại của Lâm Dương!

"Bệ hạ, kỳ thực đây cũng không phải là chuyện xấu!" Khi lời nói của Đế Tuấn vừa dứt, Bạch Trạch ở phía dưới liền mở miệng thu hút ánh mắt của mọi người.

"Hiện giờ Nhân Hoàng Nhân tộc tuy cường đại, nhưng lại vì thế

mà đắc tội Thái Thanh Thánh Nhân, càng chặt đứt đạo thống với Thái Thanh Lão Tử.

Chương 217

Tam Thanh Bàn Cổ, một mạch tương thừa, có thể nói là đắc tội đến chết, sau này Nhân tộc sẽ khó đi từng bước trong Hồng Hoang." Lời Bạch Trạch vừa dứt, sắc mặt Đế Tuấn hơi khởi sắc, cười tủm tỉm nói: "Bạch Trạch không hổ là quân sư của Yêu tộc ta, kiến giải không tồi." Bạch Trạch nghe Đế Tuấn khen ngợi mang theo nụ cười nhạt, lại lần nữa mở miệng nói: "Hơn nữa, chiến tranh Vu Yêu còn có mấy vạn năm nữa, Yêu tộc ta, nên tập trung toàn bộ trọng tâm vào Vu tộc mới phải." "Lời Bạch Trạch nói không sai, bất quá, lại thiếu mất một chuyện." Ngay tại khắc này, Đông Hoàng Thái Nhất bên cạnh Đế Tuấn lại mở miệng, lập tức mọi người đều lộ ra ánh mắt kinh ngạc.

Bởi vì, Đông Hoàng Thái Nhất ít phát biểu trong cuộc nghị sự của Yêu tộc, giờ đây vừa mở miệng, ngay cả trong mắt Đế Tuấn cũng hàm chứa vẻ kinh ngạc.

"Cục diện Hồng Hoang hiện nay rất khác biệt, ngoài Đại Càn Hoàng Triều, còn có sự tồn tại của Hắc Trạch Thánh Đình, nhìn vào thế lực mà họ đã thể hiện trước đây, không phải hạng tầm thường." Đông Hoàng Thái Nhất là Tam Túc Kim Ô, bản tính kiệt ngạo, từ trước đến nay không bao giờ tùy tiện công nhận người khác, chỉ khi thực sự cảm thấy đối phương có đủ mức độ đáng để coi trọng, mới khắc sâu ghi nhớ.

"Hiền đệ nói có lý." Ánh mắt Đế Tuấn lưu chuyển ánh sáng huyền ảo, hắn chưa từng bỏ qua sự tồn tại của Hắc Trạch Thánh Đình, không cần Đông Hoàng Thái Nhất nói, hắn cũng sẽ tự mở lời.

Đế Tuấn trầm tư một lát rồi chậm rãi mở miệng nói: "Không biết các ngươi nghĩ thế nào về Oa Hoàng!" Lời Đế Tuấn vừa dứt, cả điện

đều kinh hãi, ai nấy đều nhíu mày, nhưng không ai mở miệng.

Đế Tuấn hỏi về cách nhìn đối với Nữ Oa Thánh Nhân, loại lời nói này ai dám tùy tiện tiếp lời!

Bàn luận về Thánh Nhân, không đủ tư cách.

"Lần này, Nhân tộc đối đầu với Tam Thanh Bàn Cổ, ngoài một cường giả không rõ lai lịch ra, còn có Nữ Oa Thánh Nhân tham dự, nếu không, e rằng lần này Nhân tộc sẽ gặp nguy hiểm." "....." Cả Lăng Tiêu Bảo Điện, chỉ có Đế Tuấn mở miệng thuật lại, phía dưới các Yêu Thần đều im lặng.

"Vì vậy, Trẫm định kết minh với Hắc Trạch Thánh Đình, lấy đó để làm rối loạn tầm nhìn, đợi sau khi Yêu tộc và Vu tộc được chỉnh đốn lại, sẽ kết hợp tất cả các thế lực, diệt vong Đại Càn Hoàng Triều!" Thập Đại Yêu Thần đều đại kinh thất sắc, ngay cả Đông Hoàng Thái Nhất cũng hơi nhíu mày: "Đại ca, lai lịch Hắc Trạch Thánh Đình quỷ dị, từ khi kiến lập Thánh Đình đến nay, không có bất kỳ động tĩnh nào, ai cũng không biết rốt cuộc họ muốn làm gì!" Đế Tuấn vẫy tay ra hiệu Đông Hoàng Thái Nhất ngừng lời, "Chuyện này, tâm ý của ta đã quyết." "Bạch Trạch!" Sắc mặt Bạch Trạch nghiêm lại, tiến lên một bước: "Thần tại!" "Truyền lệnh ngươi làm sứ giả của Yêu Đình ta, đi Hắc Trạch Thánh Đình thương nghị việc kết minh!" "Thần!

Tuân mệnh." .....

Hồng Hoang động loạn sóng này chưa yên sóng khác đã nổi lên, việc Lâm Dương đại chiến với Thái Thanh Thánh Nhân, rồi quyết chiến Tam Thanh Bàn Cổ trong Hỗn Độn, chưa kịp lắng xuống, một bên, Kim Ô Yêu Đình và Hắc Trạch Thánh Đình đã truyền ra tin tức kết minh.

Trong một thời gian, tất cả các Đại Năng Giả Hồng Hoang đều

hiểu rằng, theo Vu Yêu Chỉ Qua sắp đến, Yêu tộc không nhịn được nữa mà phải chuẩn bị.

Toàn bộ Hồng Hoang bao phủ một tầng áp lực 'sơn vũ dục lai', mây đen đáng sợ từng trận bao trùm giữa trời đất, khí tức bàng bạc từng trận cuộn trào.

Chúng sinh Hồng Hoang đều hiểu, giữa Vu tộc và Yêu tộc tất sẽ có một trận chiến!

Một trận chiến thực sự để định đoạt ai sẽ là nhân vật chính của Hồng Hoang thiên địa.

Để chờ đợi trận chiến này, cả Vu tộc lẫn Yêu tộc đều đã chờ đợi hàng triệu năm! .....

Vu tộc, Bàn Cổ Thần Điện.

Thập Nhị Tổ Vu tề tựu tại đây, Chúc Dung nóng nảy đã bắt đầu mắng chửi ầm ĩ: "Cái bọn súc sinh lông mỏng Yêu tộc kia, dám liên hợp với Hắc Trạch Thánh Đình.

Nghĩ như vậy là có thể sánh vai với Vu tộc ta sao!" Họng Chúc Dung lớn, cả Bàn Cổ Thần Điện rộng lớn đều từ từ vang vọng thanh âm của hắn, các Tổ Vu còn lại đều nhíu mày.

"Chúc Dung, ngồi xuống cho ta, Bàn Cổ Thần Điện há dung ngươi phóng tứ." Sắc mặt Đế Giang hiện lên một tia ôn nộ, nhưng nhiều hơn lại là vẻ đau đầu.

"Nếu Yêu tộc tìm Hắc Trạch Thánh Đình liên minh, chi bằng chúng ta cũng tìm Nhân tộc Đại Càn Hoàng Triều hợp minh, dù sao chỉ cần nhìn từ thế lực bề ngoài qua trận chiến giữa Nhân Hoàng Nhân tộc và Tam Thanh Bàn Cổ trước đây là đủ." Ngay tại khắc này, Hậu Thổ vốn vẫn tương đối yên tĩnh đột nhiên mở miệng, nhưng lời nàng nói lại khiến tất cả Vu tộc trong Bàn Cổ Thần Điện đều trầm mặc.

Không lâu sau, Chúc Dung với vẻ kiêu ngạo đầy mặt mở miệng nói: "Vu tộc ta không cần kết minh với chủng tộc khác, Yêu tộc và Hắc Trạch Thánh Đình liên minh, ta cũng có thể đập nát chúng." "Ngươi muốn thổi phồng sao!

Không rõ thực lực mà cứ muốn mang cả Vu tộc đi chịu chết à." "Cộng Công!

Muốn đánh nhau sao!" Hai mắt Chúc Dung phun ra một đạo hỏa diễm rực cháy, trực tiếp oanh kích về phía Cộng Công đối diện.

"Hừ!

Ngươi nghĩ ta sợ sao." Cộng Công vốn tính khí khá tốt, nhưng đối đầu với Chúc Dung chấp chưởng pháp tắc hệ Hỏa, nước lửa bất dung tuyệt đối không thể yên ổn được.

"Đủ rồi!

Còn ồn ào nữa, cả hai đứa cút ra ngoài cho ta." Đế Giang nổi giận, không gian trong Bàn Cổ Thần Điện trong khoảnh khắc bùng phát ra từng đạo gợn sóng, nghiền nát uy thế của hai người, đồng thời để lại một luồng uy áp đáng sợ.

Đế Giang với tư cách là đại ca của Thập Nhị Tổ Vu, quyền nói chuyện tự nhiên đủ lớn, vừa mở miệng, Chúc Dung và Cộng Công cũng không dám làm loạn.

Cả Bàn Cổ Thần Điện rơi vào tĩnh lặng, Thập Nhị Tổ Vu đều trầm mặc.

Cuối cùng, sau một lúc lâu, Đế Giang trầm giọng nói: "Hậu Thổ muội tử, ngươi quen thuộc với Nhân tộc hơn, vậy lần này cứ để ngươi đi xem sao, hỏi xem đối với việc kết minh họ có ý kiến gì không." Lần này, không ai mở miệng, trong toàn bộ Vu tộc, đừng nhìn có Thập Nhị Tổ Vu, nhưng người thật sự có quyền lên tiếng là Đế

Giang, lời hắn nói ra không ai dám phản bác, đặc biệt là sau khi vừa nổi giận, tuyệt đối sẽ đánh người!

"Vâng, ta đi một chuyến." Hậu Thổ Tổ Vu ứng lời, ngay sau đó liền trầm mặc không nói gì nữa.

Rất nhanh, dưới bầu không khí này, cuộc nghị sự của Vu tộc liền kết thúc, các Tổ Vu tự mình trở về bộ lạc, còn Hậu Thổ Tổ Vu thì không trở về bộ lạc Hậu Thổ, mà hướng về Đại Càn Hoàng Triều đi đến. .....

Đại Càn Hoàng Triều!

Hoàng cung.

Lâm Dương đang ngồi trên Long Ỷ, phía dưới là Tả Tướng Phương Nguyên và Võ Tướng chi thủ Lưu Trầm Hương.

"Bệ hạ, trước đây Đế Tuấn đã đến Vĩnh Hằng Khư Phường làm loạn một trận lớn, bất quá cuối cùng đã bị thần ngăn lại." Lâm Dương gật đầu, "Không cần để ý, lần này chỉ thuần túy là thăm dò, sau này trước khi không có nắm chắc tuyệt đối, sẽ không làm vậy nữa." "Hơn nữa, hiện giờ, e rằng hắn cũng không có cách nào quan tâm đến chuyện Vĩnh Hằng Khư Phường." Lời Lâm Dương vừa dứt, Phương Nguyên liền mở miệng nói: "Bệ hạ, là chuyện Kim Ô Yêu Đình và Hắc Trạch Thánh Đình kết minh phải không." Lâm Dương gật đầu, "Nếu Trẫm đoán không sai, Đế Tuấn hẳn cũng lờ mờ đoán được lai lịch của Hắc Trạch Thánh Đình." "A a, mưu kế với hổ để lấy da, cuối cùng sẽ không có kết cục tốt đẹp." Tuy Lâm Dương không biết Hỗn Độn Ma Thần đã dùng thủ đoạn gì để có thể kiến lập Thiên Đình trong Hồng Hoang, đồng thời tẩy sạch nghiệp chướng của bản thân, nhưng hắn tin rằng, Hỗn Độn Ma Thần tuyệt đối không phải tồn tại dễ chọc.

Hắn càng không tin, Hỗn Độn Ma Thần tiến vào Hồng Hoang, mà

Hồng Quân chấp chưởng Thiên Đạo lại không biết.

Chương 218

Hồng Quân chấp chưởng Thiên Đạo, tất cả quyền thế mà hắn nắm giữ vĩ đại đến mức không ai có thể tưởng tượng được, và điều này cũng là do Bình Tâm xuất hiện, đã nói cho hắn biết!

Thậm chí, việc Hắc Trạch Thánh Đình có thể thành lập, đều có sự cho phép của Hồng Quân, nếu không, kết cục có thể thấy rõ!

Bất quá, những điều này Lâm Dương tạm thời không cần để ý, trời sập thì có người cao hơn chống đỡ, Hỗn Độn Ma Thần là ngoại giả xâm lăng, nếu động loạn muốn hủy diệt Hồng Hoang, đó cũng là chuyện của Thiên Đạo Thánh Nhân.

Bởi vì, nếu Hồng Hoang bị hủy diệt, Lâm Dương cũng có thể trực tiếp di dời cả Nhân tộc đến Tinh Thần Tháp, hoặc Thần Long Chiến Hạm.

Đại Càn Hoàng Triều còn ký thác dưới Đại Đạo, đừng nói là Hồng Hoang, ngay cả Thiên Đạo có bị phá diệt, cũng không thể lay chuyển căn cơ của Đại Càn Hoàng Triều.

"Bệ hạ, nếu thần đoán không sai, Yêu tộc và Hắc Trạch Thánh Đình liên hợp, Vu tộc e rằng cũng sẽ có hành động." Lâm Dương nghe lời Phương Nguyên nói, ngạc nhiên nhìn hắn: "Vu tộc cũng sẽ tìm Đại Càn Hoàng Triều ta đồng minh sao?" "Chắc chắn sẽ, nếu không, chỉ dựa vào Vu tộc, căn bản không thể chống đỡ sự xâm lược của hai thế lực Yêu tộc và Hắc Trạch, dù sao, thế lực Hắc Trạch Thánh Đình ai nấy trong Hồng Hoang đều đã chứng kiến, Vu tộc dù tự tin đến mấy, cũng không đến mức cuồng vọng như vậy." Đạp đạp đạp!

Khi lời Phương Nguyên vừa dứt, bên ngoài Hoàng cung, đột nhiên truyền đến một tiếng bước chân gấp gáp.

“Báo!

Bên ngoài có sứ giả Vu tộc.” Ánh mắt Lâm Dương khẽ nhìn về phía Phương Nguyên, khẽ quát: “Tuyên!” .....

“Đạp đạp!” Lời Lâm Dương vừa dứt không lâu, bên ngoài điện liền truyền đến tiếng bước chân dồn dập, rất nhanh đã có một người từ ngoài đi vào.

Người này vừa bước vào, Lâm Dương lập tức nhíu mày, có chút ngạc nhiên nói: “Thì ra Hậu Thổ Tổ Vu đích thân đến, là Trẫm thất lễ khi không ra xa nghênh đón.” “Nhân Hoàng quá khách khí rồi, mạo muội đến thăm xin thứ lỗi.” “Một chút tấm lòng thành không đáng kể.” Điều khiến Lâm Dương bất ngờ, là sau khi Hậu Thổ Tổ Vu hơi khom người hành lễ với Lâm Dương, nàng liền trực tiếp lấy ra mấy món bảo vật tản mát linh quang.

Tổng cộng ba kiện Linh Bảo, một kiện Tiên Thiên Linh Bảo, hai kiện Hậu Thiên Linh Bảo, tuy đều là hạ phẩm, nhưng cũng là một phần đại lễ!

Lâm Dương có chút ngạc nhiên nhìn về phía Hậu Thổ, cười nói: “Hậu Thổ Tổ Vu, lần này lại trực tiếp tặng Trẫm đại lễ như vậy, không biết có chuyện gì cần giúp đỡ không?” Ai ngờ, Hậu Thổ sau khi ném mấy kiện Linh Bảo ra, liền vẫy tay nói: “Chuyện đó thì không có, chỉ là Vu tộc ta vốn không thể sử dụng Linh Bảo, những Linh Bảo này để đó cũng chỉ là để đó, coi như lễ vật tặng cho Đại Càn Hoàng Triều, hy vọng Nhân Hoàng đừng để ý.” Để ý!

Làm sao có thể để ý, Lâm Dương hận không thể có thêm nhiều.

Là chủ nhân của Vĩnh Hằng Khư Phường, Lâm Dương cũng vô cùng thiếu thốn tài nguyên, đặc biệt là theo Nhân tộc hiện nay ngày càng cường thịnh, số lượng đông đảo chưa từng có.

Dù có Vĩnh Hằng Chi Chu, cũng không thể chịu nổi sự tiêu hao khổng lồ như vậy.

"Hậu Thổ Tổ Vu khách khí rồi." Lâm Dương vung tay áo, không để lại dấu vết nào mà thu ba kiện Linh Bảo vào trong đó, không biết vì sao trong mắt Hậu Thổ Tổ Vu lại ánh lên một chút kim quang.

Mỗi lần Hậu Thổ đến, nàng gần như đều ném ra Linh Bảo, ném ra tài nguyên, cũng khiến Lâm Dương có cảm giác nàng như một kho Linh Bảo di động vậy.

"Lần này Hậu Thổ đến, đại diện cho Vu tộc, muốn hỏi Nhân Hoàng về ý kiến đối với việc kết minh." Tuy nhiên, trong Vu tộc, tính tình Hậu Thổ vô cùng ôn hòa, nhưng cũng không thể nhẫn nại thêm được, nàng cũng không vòng vo tam quốc mà nói thẳng ý đồ.

"Kết minh?

Không biết Vu tộc muốn kết minh với ai." Trước đó, Phương Nguyên đã đoán được hành động tiếp theo của Vu tộc, vì vậy sau khi Hậu Thổ nói ra câu đó, Lâm Dương cũng không tỏ ra quá ngạc nhiên.

"Ân oán giữa Yêu tộc và Nhân tộc, so với những gì ta nhắc đến cũng không cần phải nói thêm, mục đích kết minh cũng đơn giản, là để đối phó Yêu tộc, cùng tiến cùng lùi." "Cùng tiến cùng lùi." Lâm Dương khẽ gõ ngón tay lên thành ghế, khóe miệng nhếch lên nở một nụ cười trêu chọc nói: "Vậy không biết Vu tộc có biết rằng, hiện nay Nhân tộc không chỉ có đại cừu với Yêu tộc, mà còn nước lửa bất dung với Tam Thanh Bàn Cổ không." Sắc mặt Hậu Thổ không đổi, trước đây động tĩnh trận chiến giữa Lâm Dương và Lão Tử lớn như vậy, làm sao nàng có thể không biết, nếu không phải vì biết một chút, Vu tộc cũng chưa chắc đã coi trọng Nhân tộc, càng không thể đến đây kết minh.

"Tự nhiên là biết, bất quá, đã kết minh, tự nhiên phải cùng tiến

cùng lùi.” “Hơn nữa, trong Vu tộc ta, có vô số Linh Bảo, chỉ cần Đại Càn Hoàng Triều lấy ra được thứ có đủ giá trị, ta cũng nguyện ý giao dịch.” Vu tộc có rất nhiều Linh Bảo, đó là chuyện ai cũng biết, tuy không thể sử dụng những Linh Bảo này, nhưng không ngăn cản được dục vọng thích sưu tầm của họ.

Chớ nói Long Cung không có bảo bối, câu nói này đối với Vu tộc còn đúng hơn!

Dù sao, Long tộc đã sớm rút khỏi vũ đài Hồng Hoang từ vô số nguyên hội, Vu tộc thống trị Hồng Hoang đại địa cũng đã mấy nguyên hội, cộng thêm những trận chiến với Yêu tộc trước đây, chỉ riêng chiến lợi phẩm đã không biết có bao nhiêu.

“Tốt!

Đã Vu tộc bằng hữu có lòng thành, Nhân tộc ta tự nhiên cũng nguyện ý kiến lập hữu nghị với Đại Càn Hoàng Triều.” Lâm Dương nở nụ cười nhìn Hậu Thổ, không thể không nói, lời của Vu tộc là một sự dụ hoặc vô cùng lớn.

Là chủ nhân của Vĩnh Hằng Khư Phường, Lâm Dương có thiên tài địa bảo, tiên trân dị bảo đếm không xuể, nhưng trong tình hình hiện tại, dù có nhiều linh vật đến mấy cũng không thể sánh bằng Linh Bảo.

Trong Vĩnh Hằng Khư Phường, không biết có bao nhiêu Tiên Nhân đang tìm kiếm Linh Bảo.

Đáng tiếc, sản lượng Linh Bảo của Luyện Khí Các trong Vĩnh Hằng Khư Phường đến nay vẫn không cao, thêm vào đó, nhu cầu Linh Bảo của Nhân tộc hiện nay cũng rất lớn.

Do đó, tin tức mà Vu tộc mang đến, đối với Lâm Dương, sức cám dỗ có thể thấy rõ.

Hậu Thổ đầy vẻ vui mừng, “Như vậy, tự nhiên là vạn sự hoan

hỉ." "Nay Vu tộc và Nhân tộc đã liên minh, vậy ta có một thỉnh cầu." Hậu Thổ gật đầu ra hiệu: "Nhân Hoàng cứ nói không sao." Lúc này, ánh mắt Lâm Dương có phần sắc bén nhìn về phía Hậu Thổ, không mang chút tình cảm nào mà nói: "Trước đây, khi Nhân tộc yếu nhược, đa tạ Vu tộc đã thu lưu một bộ phận Nhân tộc." "Nghe nói hiện nay bộ phận Nhân tộc đó, chung sống hòa thuận với Vu tộc, và đã sinh ra Vu Nhân nhất tộc." Nói đến đây, ngữ khí Lâm Dương hơi ngừng lại, nhìn về phía Hậu Thổ.

Hậu Thổ lập tức hiểu ý, khuôn mặt hơi hiện vẻ lúng túng.

Kỳ thực dù Lâm Dương hay Hậu Thổ đều hiểu, cái gọi là Vu tộc 'thu lưu', thực chất là bộ phận Nhân tộc đó hoàn toàn bị một số Vu nhân của Vu tộc bắt cóc.

Cũng có nguyên nhân của nó, Vu tộc từ khi ra đời đã là Tiên Thiên chủng tộc, không thể phồn diễn hậu thiên, theo sự xuất hiện của Nhân tộc, cũng đã dẫn đến sự chấn động trong Vu tộc.

Có lẽ Nhân tộc và Vu tộc có hình dáng gần giống nhau, khi Nhân tộc và Vu tộc kết hợp có thể phồn diễn hậu thiên.

Bất quá, vì những đứa con sinh ra về cơ bản đều yếu nhược, cũng không gây ra quá nhiều động tĩnh cho Tổ Vu.

Nhưng, không ít người trong Vu tộc đều hy vọng có con nối dõi, vì vậy, họ đều lần lượt chạy đến Nhân tộc bắt cóc người.

Tuy nhiên, Lâm Dương cũng rõ, Vu tộc tuy bắt cóc không ít Nhân tộc, nhưng cũng không phải là mang đi làm nô lệ, ít nhất đối với bộ phận Nhân tộc đó, họ được ăn no mặc ấm, đồng thời cũng không phải lo lắng bị dã thú xâm hại.

So với Nhân tộc bình thường, cuộc sống như vậy có thể nói là nhân gian thiên đường cũng không sai, cũng chính vì thế, sau khi Nhân

tộc quật khởi, Lâm Dương cũng không để ý đến bộ phận Nhân tộc đó.

Chương 219

"Vậy phần đó thuộc về Nhân tộc, tự nhiên có thể giao lại cho Nhân tộc, bất quá phải xem họ có đồng ý hay không." "Dù sao, bất kể thế nào, Vu Nhân nhất tộc cũng thuộc về chủng tộc phụ thuộc của Vu tộc ta." "Điểm này tự nhiên." Lâm Dương gật đầu, ngay sau đó nhìn về phía Phương Nguyên mở miệng nói: "Như vậy, khi trở về, liền để Tả Tướng cùng Hậu Thổ Tổ Vu cùng đi đi!" "Tiện thể, vì các huynh đệ Vu tộc, mang về một ít Long Nha Mễ Tửu đặc hữu của Nhân tộc." "Ha ha, lần trước trở về, Long Nha Mễ Tửu của Nhân tộc đã truyền khắp cả Vu tộc, ngay cả ca ca của Hậu Thổ cũng khen không ngớt, lần này nhất định phải lấy thêm một ít." Lâm Dương vung tay lớn, "Vừa hay, Long Nha Mễ Tửu mới ủ mấy trăm vạn cân, Phương Nguyên lát nữa hãy mang tất cả đi cho Vu tộc." "Cẩn tuân bệ hạ chi lệnh." So với vô số Linh Trân Linh Bảo của Hậu Thổ, mấy trăm vạn cân Long Nha Mễ Tửu tự nhiên không đáng nhắc đến, thậm chí không bằng một phần vạn giá trị.

Nếu không phải vì chỉ có Nhân tộc nắm giữ phương pháp ủ Long Nha Mễ Tửu, trong Hồng Hoang, Long Nha Mễ Tửu cũng tuyệt đối không thể có giá trị lớn đến vậy.

Hậu Thổ có nhiệm vụ trong người, sau khi nhận Thánh Chỉ Đại Càn Hoàng Triều do Lâm Dương soạn thảo, liền trở về Vu tộc, cùng đi với nàng có Tả Tướng Đại Càn Hoàng Triều Phương Nguyên.

Việc liên minh như vậy tự nhiên không cần Lâm Dương phải lo liệu nữa, Vu tộc có Hậu Thổ Tổ Vu, Đại Càn Hoàng Triều có Tả Tướng tôn quý, hai người họ ra mặt đủ để lo liệu mọi việc thỏa đáng.

.....

Không lâu sau khi Hậu Thổ rời đi, một luồng khí tức u ám hiện lên trong Hoàng cung, Lâm Dương nghiêng mắt nhìn, khẽ mở miệng nói: "Bình Tâm, có cảm nhận gì không." Bình Tâm ngưng vọng vào bóng lưng Hậu Thổ vừa rời đi, sau một lúc lâu khẽ lắc đầu, "Nàng ấy ưu tú hơn tiền thân của ta, cũng là do hoàn cảnh hiện tại tạo nên chăng." Lâm Dương nghe vậy không nói có hay không, nhưng cũng không mở miệng.

Cả Hoàng cung rơi vào tĩnh lặng, không biết đã bao lâu, cùng với một tiếng thở dài u uẩn, thanh âm Bình Tâm lại lần nữa vang lên.

"Bệ hạ, Ngô đã quyết định, chuẩn bị bắt đầu kiến lập Lục Đạo Luân Hồi." Lâm Dương đột nhiên mở to hai mắt, híp mắt mở miệng nói: "Đã quyết định rồi sao?" "Hậu Thổ Tổ Vu hiện nay khí tức đã đạt tới viên mãn, rất nhanh sẽ phát hiện không thể tiến thêm một bước nữa, sau đó sẽ tìm kiếm khế cơ, đó chính là khế cơ này....." "Được, Trẫm tán đồng cách làm của ngươi, bất quá hóa Luân Hồi, dường như cần phải có huyết mạch Bàn Cổ phải không." Ánh mắt Bình Tâm tinh quang lóe lên, "Bàn Cổ Thần Điện, có một quả Bàn Cổ Tâm Tạng, trong đó có một giọt Bàn Cổ Tâm Huyết, từ trước đến nay vẫn dùng để dựng dục tân sinh Vu tộc." "Cái đó, Vu tộc chịu cho sao!?" Lâm Dương trợn mắt trắng dã, Bàn Cổ Tâm Tạng đó gần như là vật mệnh căn của Vu tộc, Vu tộc tự nhiên canh giữ rất chặt chẽ, còn việc đi đòi.

Nếu không chuẩn bị tinh thần bị đánh, tốt nhất đừng nên làm!

"Ngã có ký ức của Hậu Thổ Tổ Vu, biết phương pháp khai mở Bàn Cổ Thần Điện, lấy Bàn Cổ Tâm Tạng ra hẳn không thành vấn đề." "Ừm, đã như vậy, Trẫm liền tiên phong đến U Minh Huyết Hải đợi." "Ừm." Bình Tâm ứng tiếng, ngay sau đó hóa thành một đạo sương mù u ám, biến mất tại chỗ.

Lâm Dương nhìn nơi Bình Tâm biến mất, không biết đang khẽ

lẩm bẩm điều gì. .....

Bàn Cổ Thần Điện, là do đầu lâu của Bàn Cổ hóa thành, bản thể kiên cố đến mức ngay cả Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên cũng không thể lay động chút nào, dù vô số năm tháng trôi qua, vẫn còn lưu lại một luồng uy áp, nếu cảm ứng kỹ lưỡng, vẫn có thể cảm nhận được uy thế mênh mông của Bàn Cổ ngày xưa.

Một đạo thân ảnh u ám lặng lẽ đến, không kinh động bất kỳ tồn tại nào.

"Cảm giác thật quen thuộc." Ánh mắt Bình Tâm lưu chuyển những gợn sóng hồi ức, nhưng nàng không hề trì hoãn, thân hình khẽ xoay chuyển biến hóa thành dáng vẻ của Hậu Thổ Tổ Vu hiện tại.

Bàn Cổ Thần Điện, là nơi quan trọng nhất của Vu tộc, từ trước đến nay vẫn do Đế Giang trấn thủ, tuy trong Hồng Hoang, không ai dám mạo phạm thánh địa của Vu tộc, nhưng là nơi dựng dục tân sinh Vu tộc, dù thế nào cũng cần phải canh giữ.

Bình Tâm hóa thân Hậu Thổ, trực tiếp đi thẳng đến cửa lớn Bàn Cổ Thần Điện, cánh cổng đá cao mấy trăm trượng tràn ngập vẻ tang thương và cổ kính vô biên, luồng khí tức kia tựa như bước ra từ dòng sông thời gian vĩnh hằng vậy.

"Két!" Theo Bình Tâm đến, cánh cửa đá khổng lồ lặng lẽ mở ra, lộ ra không gian điện bên trong trống trải và rộng lớn.

Bàn Cổ Thần Điện, nơi nơi tràn ngập sự trang nghiêm cổ kính, không có bất kỳ vật trang trí thừa thãi nào, chỉ có đèn lửa dùng để xua tan bóng tối, tựa như trường minh đăng.

Bình Tâm nhẹ nhàng đi đường quen thuộc, sau khi tiến vào đại điện liền trực tiếp đi đến mục tiêu, không lâu sau, nàng đến một huyết trì.

Huyết trì rộng lớn mấy vạn trượng, huyết hải đỏ tươi, tựa như dung nham nóng chảy đang sủi bọt máu.

Ở trung tâm huyết trì, có một quả tim khổng lồ lớn mấy trăm trượng, đang "phù phù" đập, phát ra từng đạo sinh mệnh tinh nguyên.

"Sinh mệnh tinh nguyên ẩn chứa trong Bàn Cổ Tâm Tạng gần như cạn kiệt, xem ra, lúc này Vu tộc đã ngừng dựng dục Vu nhân." Vu nhân của Vu tộc, là do huyết dịch Tổ Vu và sinh mệnh tinh nguyên của Bàn Cổ dựng dục mà thành, trong đó tự nhiên không thể vô hạn dựng dục tiếp.

Hiện nay, số lượng Vu nhân đã sớm đột phá trăm vạn ức, mỗi một bộ lạc đều có không dưới mấy chục vạn ức Vu nhân, số lượng Vu nhân nhiều như vậy tự nhiên cũng tiêu hao rất lớn đối với Bàn Cổ Tâm Tạng.

Huyết thủy trong huyết trì, kỳ thực không liên quan gì đến huyết dịch Bàn Cổ, những huyết dịch này, đều là huyết dịch của sinh linh Yêu tộc, bởi vì huyết dịch của sinh linh Yêu tộc sở hữu khí huyết bàng bạc, có thể bổ sung sinh mệnh tinh nguyên mà Bàn Cổ Tâm Tạng tiêu hao.

Do đó, vào thời sơ khai của Vu tộc, Vu tộc không ngừng đồ sát Yêu tộc.

Thậm chí từ một khía cạnh nào đó, Yêu tộc thuộc về phe phản kháng, nhưng tồn tại trên đại địa phù đồ Hồng Hoang, cũng căn bản không có lựa chọn phản kháng, tất cả đều vì sinh tồn.

"Bàn Cổ Tâm Tạng, ẩn chứa một giọt tâm huyết, dùng để hóa Luân Hồi, hiệu quả sẽ tốt hơn Bàn Cổ Tinh Huyết." Bình Tâm về sau mới biết được, kỳ thực Hậu Thổ hóa Luân Hồi, căn bản không cần thiết phải dùng nhục thân Tổ Vu để hóa Luân Hồi, cũng không biết có phải Bàn Cổ đã sớm dự liệu được điều này hay không.

Trong Bàn Cổ Tâm Tạng có một giọt tâm huyết, khác với mười hai giọt tinh huyết, nó không hề dựng dục ra bất kỳ sinh mệnh nào.

Bất quá, với lòng kính ngưỡng của Vu tộc đối với Bàn Cổ Tâm Tạng, họ cũng không thể nào chú ý đến Bàn Cổ Tâm Tạng.

"Vụt!" Theo Bình Tâm vươn tay một cái, Bàn Cổ Tâm Tạng đang lơ lửng trong huyết trì liền trong chớp mắt bị thu vào trong túi, biến mất không dấu vết.

Bình Tâm sau khi thu lấy Bàn Cổ Tâm Tạng, không hề dừng lại, trực tiếp biến mất tại chỗ, đi ra khỏi Bàn Cổ Thần Điện.

Khi Hậu Thổ vừa bước ra khỏi Bàn Cổ Thần Điện, một thanh âm đột ngột vang lên: "Hậu Thổ muội tử, không phải ngươi đi Nhân tộc sao, sao lại về nhanh vậy." Phía trước, thân ảnh Bình Tâm hơi khựng lại, cả cơ thể nàng có chút run rẩy, "Ta có thứ quên lấy rồi." Nói xong, nàng cũng không để ý đến phản ứng của Đế Giang phía sau, trực tiếp biến mất tại chỗ.

Thân ảnh Đế Giang xuất hiện dưới bóng tối của Bàn Cổ Thần Điện, nhìn về phía bóng lưng Hậu Thổ rời đi, đồng tử có phần thâm thúy, cuối cùng hắn lắc đầu: "Là ảo giác sao." .....

U Minh Huyết Hải, bị khí tức huyết sát vô biên tràn ngập, trên bầu trời quanh năm vờn quanh một luồng huyết sắc nồng đậm.

Huyết hải khổng lồ, nhìn một cái không thấy tận cùng, xứng đáng được gọi là biển cả.

U Minh Huyết Hải, là do một khối ứ huyết trong rốn Bàn Cổ năm xưa hóa thành, ngưng tụ huyết dịch của vô số Hỗn Độn Ma Thần, tràn ngập khí tức huyết sát vô biên.

Là trọng địa của Hồng Hoang, U Minh Huyết Hải tiêu hóa oán khí và huyết sát của toàn bộ Hồng Hoang, cũng chính vì sự tồn tại của oán

khí và huyết sát bàng bạc mà nơi đây trở thành nơi tụ tập của vong hồn Hồng Hoang.

Khi Lâm Dương đặt chân đến đây, hắn không chỉ một lần gặp vong hồn.

Chỉ là, vong hồn muốn xuyên qua đại địa Hồng Hoang mênh mông, đến được U Minh Huyết Hải thì vạn người không có một, cơ bản là chưa đi đến nơi đã hồn phi phách tán trên đường, hoặc bị dư ba chấn động của các Tiên Nhân chiến đấu nghiền nát thành tro bụi, tiêu tán giữa trời đất.

Chương 220

"Chậc chậc, U Minh Huyết Hải là nơi cùng sơn ác thủy như vậy, Minh Hà có thể trụ được ở đây, cũng không dễ dàng gì." Ngồi trên bầu trời, nhìn về phía U Minh Huyết Hải, Lâm Dương không khỏi tán thán sức chịu đựng của Minh Hà, nếu để hắn ở đó vài năm, chỉ sợ cũng sẽ biến thái tâm lý.

Một màu đỏ tươi trải dài vô tận, nơi nơi đều là huyết dịch đặc quánh, cả khu vực U Minh Huyết Hải rộng hàng trăm ức vạn dặm căn bản không thấy bất kỳ sinh cơ nào tồn tại, một mảnh đất cằn cỗi.

Lâm Dương khẽ lắc đầu, ngay sau đó hạ mây xuống, hướng về U Minh Huyết Hải mà đến.

"Hoa lạp lạp!" Ngay tại khắc này, trong U Minh Huyết Hải, huyết dịch đột nhiên cuộn trào, một sinh linh thân thể ước chừng mấy chục trượng, toàn thân huyết hồng, diện mạo xấu xí đến cực điểm từ đó bước ra.

"Vị kia, ngươi là ai, đây là địa bàn của Tu La Giáo ta, kẻ tạp nhạp mau chóng lùi lại." Bất quá, Lâm Dương lại không hề để ý lời nói của hắn, mà bị diện mạo của nó thu hút, "Chậc chậc, Tu La tộc, đúng là xấu xí có tiếng mà." "Dám hủy hoại Tu La tộc ta như vậy!" Thanh âm Lâm Dương không hề thu liễm, mà thu liễm cũng vô dụng, bởi vì Tu La tộc trước mặt có tu vi Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong, ngay cả thanh âm nhỏ nhất cũng không thể nghe nhầm.

Tu La nhất tộc vốn là một tộc bẩm sinh tàn khuyết, nam thì hung hăng ác sát, xấu xí, lại khát máu hiếu chiến, nữ thì vũ mị, nhưng tính tình phóng đãng, là một tộc sinh ra từ U Minh Huyết Hải, bản tính thừa hưởng sát lục huyết tính.

Khi lời hủy hoại của Lâm Dương vừa dứt, chỉ thấy A Tu La trước mặt liền rút vũ khí ra, muốn công kích về phía Lâm Dương.

Chỉ là, động tác của hắn lại chậm một bước, không biết từ lúc nào một thân ảnh mặc huyết bào đã đột ngột xuất hiện trước mặt hắn, một tay nắm lấy vũ khí của A Tu La.

"Bá Tuần, không được vô lễ, đây là Nhân Hoàng tôn quý của Đại Càn Hoàng Triều, còn không mau xin lỗi!" "Đại Càn Hoàng Triều!

Nhân Hoàng." Tu La nhất tộc tuy tính cách và thân thể tàn khuyết, nhưng ít nhất trí thông minh vẫn ổn, đặc biệt là khi lão tổ của mình xuất hiện, hắn dứt khoát không dám có bất kỳ vô lễ nào, trực tiếp thu lại băng nhận, cúi người hành đại lễ với Lâm Dương.

"Không biết Nhân Hoàng tại tiền, có nhiều mạo phạm, xin thứ lỗi." Sau khi A Tu La kia mở miệng, Minh Hà Lão Tổ cũng lạnh giọng nói: "Xin Nhân Hoàng đạo hữu đừng trách, A Tu La nhất tộc ít khi đi lại Hồng Hoang, không biết thân phận của đạo hữu." "Không trách, không trách." Lâm Dương cười tủm tỉm nhìn Minh Hà Lão Tổ, cũng không đến mức vì chuyện nhỏ này mà nổi giận, huống hồ thân thủ không đánh người cười, sát tính của hắn cũng không nặng đến vậy.

"Đạo hữu từ xa đến, chi bằng đến U Minh Điện của Bần đạo ngồi một lát?" Minh Hà trước đó đã tham gia Đại Khai Quốc Điển Lễ của Nhân tộc, tuy sau đó Nhân tộc kiến lập Nhân Hoàng chưa lâu, nhưng cũng có chút tình nghĩa.

Bất quá, tất cả đều là do thực lực của Lâm Dương mang lại, nếu là trước đây, Minh Hà chưa chắc đã ra cửa xa nghênh đón, thực sự là bị cảnh tượng Lâm Dương chiến đấu với Thái Thanh Thánh Nhân làm cho chấn động.

Lâm Dương nghe vậy, nhìn huyết hải một lượt, ngay sau đó lắc đầu nói: "Cái đó thì không cần, lần này Trẫm đến đây chẳng qua là để

Minh Hà đạo hữu cắt nhượng một phương trong U Minh Huyết Hải, cấp cho Nhân tộc ta sử dụng." "U Minh Huyết Hải!" Lông mày Minh Hà Lão Tổ hiện lên một tia ánh sáng nguy hiểm, phải biết rằng mỗi giọt huyết thủy trong Minh Hà Huyết Hải đó đều là mệnh căn của Minh Hà.

Bởi vì vào thời sơ khai, Minh Hà đã luyện hóa bản nguyên U Minh Huyết Hải, luyện ra bốn ức tám ngàn vạn Huyết Thần Tử phân thân, bất kỳ động tĩnh nhỏ nào của huyết hải cũng sẽ gây ra ảnh hưởng không thể đảo ngược đối với hắn.

"Đạo hữu hẳn phải hiểu huyết hải có ý nghĩa gì đối với Bần đạo!" "Tự nhiên là biết, bất quá Trẫm sẽ không bạc đãi đạo hữu, sau này sẽ có một cơ duyên ban tặng." Minh Hà Lão Tổ nghe xong cười lớn: "Ha ha!" "Nếu đạo hữu đã biết, vậy vì sao lại muốn chạm vào giới hạn của Bần đạo." Ánh mắt Minh Hà Lão Tổ hiện lên hung quang.

U Minh Huyết Hải, đối với Minh Hà, tương đồng với nơi bản nguyên tồn tại, bảo hắn cắt nhượng một phương, đối với hắn, không khác gì giao ra mệnh căn của mình, hắn lại có thể nguyện ý sao!

Bởi vậy, Minh Hà Lão Tổ đã nổi giận!

Lâm Dương khóe miệng nhếch lên, lộ ra một nụ cười lạnh, phản ứng của Minh Hà Lão Tổ nằm trong dự đoán của hắn, muốn hắn ngoan ngoãn nhường ra một chỗ để diễn hóa Luân Hồi căn bản là không thể.

"Nếu đã như vậy, thì đấu một trận đi!" "Nhân Hoàng!

Lẽ nào ngươi thực sự cho rằng Minh Hà ta dễ bắt nạt sao!" Minh Hà Lão Tổ tự nhiên không phải tồn tại dễ chọc, nhưng Lâm Dương há lại là người đơn giản!

Lâm Dương mở miệng, một đôi mắt lạnh lẽo tràn ngập sát ý vô

tận, một luồng tử vong mang theo phong mang sắc bén, từ trong tay hắn tuôn ra, khí tức đáng sợ, trong chốc lát cuồn cuộn, hóa thành uy thế đáng sợ, bao trùm cả vùng U Minh Huyết Hải.

"Hoa lạp lạp!" Cùng với uy thế của Lâm Dương giáng lâm, cả vùng huyết hải, dâng lên những đợt sóng lớn mấy chục vạn trượng, tản mát ra một mùi máu tanh đáng sợ.

Minh Hà Lão Tổ bay lên không, huyết sắc y bào không gió tự động, cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Nguyên Đồ A Tỳ Nhị Kiếm, chân đạp Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên, uy thế huyết sát đáng sợ tràn ngập chư thiên.

Minh Hà Lão Tổ đã sáng tạo A Tu La nhất tộc, kiến lập Tu La Giáo mà có được khí vận bàng bạc, tu vi của hắn đã đạt đến Chuẩn Thánh hậu kỳ, cộng thêm thực lực của Linh Bảo bẩm sinh tuyệt đối có thể sánh ngang với Đế Tuấn và những người cùng đẳng cấp.

Nếu không, trước đây tranh đoạt Hồng Mông Tử Khí của Hồng Vân Lão Tổ, hắn cũng không dám xuất hiện.

Bất quá, hiển nhiên, chỉ riêng khí thế của Minh Hà Lão Tổ đã xa xa không thể so sánh với Lâm Dương.

Hào quang tinh thần nhàn nhạt bao phủ thân thể Lâm Dương, tuy nhạt nhòa, nhưng lại vô cùng ngưng thực, vô tận chấn động không thể xâm thực dù chỉ một chút.

"Ầm ầm!" Uy thế đáng sợ lấy Lâm Dương làm trung tâm lan ra, mấy trăm vạn dặm không gian trong chớp mắt sụp đổ, chấn động kinh người tràn ngập cả vùng U Minh Huyết Hải, dấy lên vạn tầng sóng lớn, sóng dữ dội tựa như bão tố ập đến.

Bầu trời vô tận, khiến cả thế giới gió mây biến đổi, cuồng phong gào thét, trời đất theo đó chấn động, các loại khí cơ hỗn loạn, tựa như

tận thế vậy.

Và rồi, theo uy thế dần dần tiêu tán, một thân ảnh đứng sừng sững trong hư không tan vỡ đó, tinh huy nhàn nhạt bao phủ, ngăn cản tất cả uy thế vô tận bên ngoài.

"Lực lượng thật khủng bố." Lâm Dương nhướng mày, Minh Hà Lão Tổ tuy chỉ có tu vi Chuẩn Thánh hậu kỳ, nhưng nội hàm của hắn lại vô cùng thâm hậu, có bản nguyên của cả U Minh Huyết Hải làm hậu thuẫn, sức mạnh của hắn gần như vô tận.

Bất quá, Minh Hà Lão Tổ bản thân dựa vào công đức để đột phá tu vi, dù nội hàm thâm hậu, nhưng về cơ bản đều dùng để tiêu hao, không vận dụng nó để tăng phúc thực lực.

Cũng khó trách, một Tiên Thiên Đại Năng Giả như Minh Hà, lại bị một tiểu bối đánh bại ở hậu thế, và còn mất cả U Minh Huyết Hải.

Chỉ có thể nói, Minh Hà Lão Tổ đã dùng tất cả vốn liếng của mình để bảo toàn tính mạng, thì ra là vậy.

Minh Hà Lão Tổ đã luyện hóa bản nguyên cả huyết hải thành bốn ức tám ngàn vạn Huyết Thần Tử phân thân, chỉ cần suy nghĩ một chút, cũng có thể biết sức mạnh đó lớn đến mức nào, nếu biến nó hoàn toàn thành chiến lực, sẽ khủng bố đến mức nào.

Chỉ là không biết, dường như Minh Hà Lão Tổ rất sợ chết, nên mới luyện nó thành Huyết Thần Tử phân thân, không thể không nói là quá lãng phí.

Dưới một đòn, sắc mặt Minh Hà Lão Tổ có chút khó coi, tuy không phải là toàn lực một đòn, nhưng cũng gần như toàn lực uy thế, thế mà Lâm Dương lại nhẹ nhàng đỡ được một đòn đó.

Làm sao không khiến Minh Hà Lão Tổ kinh ngạc.

Rất nhanh, Minh Hà Lão Tổ liền cắn răng, khí cơ toàn thân ẩn vào

huyết màn trên bầu trời, khiến cả vùng U Minh Huyết Hải vô tận bạo động càng thêm kịch liệt.

Chương 221

"Huyết Hà Đại Trận, khởi!" Cùng với một tiếng quát khẽ của Minh Hà, cả huyết màn trên bầu trời đang ngưng tụ, thẩm thấu ra từng giọt nước đẫm máu loang lổ.

Đồng thời, cả U Minh Huyết Hải đều đang sôi trào, vô tận khí cơ cuồn cuộn, đó tựa như toàn bộ bản nguyên U Minh Huyết Hải đang chấn động.

"Được rồi, trực tiếp thu hắn đi." Lâm Dương khẽ nhíu mày, không hề do dự, Tinh Thần Tháp trong tay hắn trong chốc lát bành trướng gấp trăm ngàn lần, hóa thành một tòa cự tháp lơ lửng trên đỉnh trời, vô tận khí cơ huyền diệu tản mát, trấn áp trời đất, ngay cả bản nguyên U Minh Huyết Hải, cũng trong chớp mắt ngưng trệ mấy phần.

"Tinh Thần Tháp!

Nhiếp!" Lâm Dương khẽ bóp thủ ấn, Minh Hà Lão Tổ mặt đầy kinh hãi, trong nháy mắt cảm thấy một cỗ hấp lực mênh mông đặt lên thân thể, căn bản không có chút sức mạnh ngăn cản nào, liền trực tiếp bị hút vào thế giới Tinh Thần Tháp.

"Linh bảo Thiên Địa!" Minh Hà cảm nhận khí tức hoang vu bốn phía, tâm thần chìm xuống đáy cốc, theo toàn bộ thiên địa chấn động lớn, thân ảnh Lâm Dương đột nhiên hiện ra trên đỉnh trời.

Uy thế vô cùng lan tràn, trong chốc lát khiến toàn bộ thiên địa đều ngưng trệ, toàn bộ thiên địa cát vàng bay lượn, sóng khí mênh mông quét tới, động loạn đáng sợ lan tràn khắp thiên địa, rải rác trong thế giới.

Ngay cả Minh Hà Lão Tổ cũng cảm thấy một cỗ chấn động từ sâu thẳm tâm linh, nhưng, chỉ cần U Minh Huyết Hải còn đó, Minh Hà sẽ

không chết, ngược lại cũng không quá sợ hãi.

"Nhân Hoàng, bần đạo vốn không phải kẻ sợ chuyện, cũng không e ngại Đại Càn Hoàng Triều, nếu thật sự muốn xé rách mặt, ta cũng sẽ không sợ." Minh Hà Lão Tổ nhìn Lâm Dương trên bầu trời, sâu trong đôi mắt không hề có chút sợ hãi nào, quả thực y có vốn liếng.

Minh Hà Lão Tổ đâu chỉ một mình, Tuy La tộc tuy ít khi hành tẩu Hồng Hoang, nhưng trong toàn bộ Hồng Hoang đại địa, cũng tuyệt đối là một thế lực không nhỏ.

Cộng thêm phân thân Huyết Thần Tử của Minh Hà, ngay cả Thiên Đạo Thánh Nhân cũng không dám dễ dàng đắc tội y.

Vài vạn năm trước, khi Hồng Vân vẫn lạc, Đế Tuấn đối mặt với sự châm chọc lạnh nhạt của Minh Hà Lão Tổ cũng không dám dễ dàng đắc tội.

Lâm Dương nhìn xuống Minh Hà, cười lạnh nói: "Ta há lại không biết lá bài tẩy của Minh Hà Lão Tổ, ngươi nghĩ ta dám ra tay thì không có bất kỳ chuẩn bị nào sao!" Minh Hà Lão Tổ vô úy cười nói: "Vậy ta thật sự muốn xem, ngươi có thể đối phó ta như thế nào!" "Nổ!" Theo lời Minh Hà dứt, một cỗ động loạn từ thân thể y lan tràn, lực lượng thiên địa đang oanh minh.

Thần tình Lâm Dương cũng có chút kinh ngạc, không ngờ Minh Hà Lão Tổ lại quả quyết chọn tự bạo nhục thân như vậy.

"Tinh Thần Tháp, trấn áp!" Lâm Dương không chút chần chừ, hai tay kết ấn, toàn bộ Tinh Thần Tháp trong chốc lát vận chuyển, bùng phát ra một cỗ động loạn huyền ảo, trong nháy mắt trấn áp sự bạo động của thiên địa.

Da mặt Minh Hà run rẩy, đáy mắt hiện lên một tia kinh hãi, dưới lực trấn áp của Tinh Thần Tháp, đừng nói lực lượng thiên địa, ngay

cả sức mạnh cuộn trào trong cơ thể y cũng bị cấm cố, chưa từng thấy linh bảo nào như vậy, sắc mặt y cũng theo đó trầm xuống.

"Minh Hà Lão Tổ, Huyết Thần Tử tuy bất tử bất diệt, nhưng cũng có một tệ đoan lớn, rốt cuộc Nguyên Thần đâu có phân hóa vạn ngàn." Lâm Dương sớm đã nhìn thấu bản chất Huyết Thần Tử của Minh Hà, Huyết Thần Tử tuy mạnh mẽ, trong Hồng Hoang có thể nói là bất tử bất diệt!

Nhưng trong Hồng Hoang, ai lại có thể chân chính bất tử bất diệt!

Tiên nhân được trường sinh, thọ cùng trời đất, Đại La Kim Tiên Nguyên Thần ký thác vào dòng sông thời gian, được gọi là bất tử bất diệt, cho dù vẫn lạc cũng có thể từ dòng sông thời gian truy tìm về, sớm muộn gì cũng có một ngày trở lại.

Thiên Đạo Thánh Nhân càng không cần nói, Nguyên Thần ký thác Thiên Đạo, cho dù Hồng Hoang hủy diệt cũng không thể ma diệt sự tồn tại của họ.

Tuy nhiên!

Theo Lâm Dương thấy, ngay cả Thánh Nhân cũng sẽ có một ngày vẫn lạc, chân chính bất tử bất diệt, chỉ có kẻ mạnh mẽ vượt trên vô số người, siêu thoát vạn vật chúng sinh, thậm chí Thiên Đạo, Đại Đạo.

Bởi vậy, Lâm Dương chưa bao giờ cố ý theo đuổi trường sinh bất tử, hay bất tử bất diệt, cái y theo đuổi là Đại Siêu Thoát.

"Tinh Thần Tháp, nô dịch!" Lâm Dương không ngừng kết ấn, từng đạo pháp ấn độn nhập vào thế giới Tinh Thần Tháp, khiến toàn bộ thiên địa đều chấn động lớn.

Cát vàng cuộn trào, thiên địa động loạn, khí cơ vô cùng thăng đẳng, hiện hóa ra vô tận hoa lộng, trên đỉnh trời mây tầng cuộn động,

vô tận sương mù dày đặc lũ lượt bạo động.

"A!" Uy thế vô tận bao phủ Minh Hà, trong chốc lát khiến y sôi trào, nhưng dưới lực trấn áp, căn bản không thể nhúc nhích mảy may, đừng nói phản kháng.

"Dừng tay!

Mau dừng tay." Nguyên Thần bị thiêu đốt, dung luyện, khiến Minh Hà Lão Tổ không thể chịu đựng được, dường như lực nô dịch của Tinh Thần Tháp đang nhắm vào Nguyên Thần.

Trong Hồng Hoang, tất cả những kẻ phân hóa Nguyên Thần, cũng chỉ có Thái Thanh Thánh Nhân Lão Tử Nhất Khí Hóa Tam Thanh, thêm vào đó là Tinh Thần Tháp trấn áp, lần này, Minh Hà Lão Tổ tránh không thể tránh, né không thể né.

"Ngô thần phục, Nhân Hoàng chẳng phải muốn U Minh Huyết Hải sao, ngài muốn bao nhiêu, ta đều đưa." Chẳng phải là vậy sao, dưới nỗi đau và bất an cực độ như vậy, giao ra toàn bộ U Minh Huyết Hải thì có gì đáng kể, thứ tốt đến mấy cũng không quý bằng tính mạng nhỏ bé.

Đây chính là bức tranh chân thực về Minh Hà Lão Tổ.

"Muộn rồi!

Ta không chỉ muốn U Minh Huyết Hải, ta muốn ngươi thần phục dưới trướng ta." Nếu lúc trước, Minh Hà thành thật cắt đứt một phần, dựa vào mặt mũi đã cho Nhân tộc ngày trước, Lâm Dương cũng không đến mức bức bách sinh tử như vậy, nhưng giờ nhân quả đã kết, Minh Hà này thực lực không thể xem nhẹ, lần sau chưa chắc đã mắc bẫy.

Nếu vì Đại Càn Hoàng Triều mà chọc phải Minh Hà, một kẻ không sợ chết, Lâm Dương cũng sẽ có chút lo lắng.

“Ta nguyện thần phục, ta nguyện ý giao ra Nguyên Thần, xin hãy tha cho ta.” Lực lượng dung luyện của Tinh Thần Tháp, thâm nhập vào Nguyên Thần của Minh Hà, sự phản kháng của y cũng trở nên càng yếu ớt, ngay cả âm thanh cũng biến thành yếu ớt.

Thời gian trôi qua chớp mắt, trong nháy mắt đã qua hơn một tháng.

Trong nội thiên địa của Tinh Thần Tháp, cát vàng cuộn trào cũng lần lượt rơi xuống, trong đó Minh Hà Lão Tổ bị vô số uy thế huyền ảo bao phủ đã hoàn toàn mất đi năng lực kháng cự, hỗn độn cuộn trào uy thế khiến người ta rùng mình.

Minh Hà Lão Tổ dù là Chuẩn Thánh hậu kỳ, nhưng cũng không thể chống lại lực luyện hóa của Tinh Thần Tháp của Lâm Dương, đặc biệt là cỗ lực trấn áp.

Dưới sự thi triển tu vi Chuẩn Thánh đỉnh phong của Lâm Dương, trong cùng cảnh giới căn bản không ai có thể chống lại, ngay cả tồn tại cấp Thánh Nhân cũng sẽ bị áp chế tu vi.

“Hoa lạp lạp!” Thời gian theo đó trôi qua, cùng với một tiếng xôn xao, động loạn đáng sợ bao phủ trên người Minh Hà Lão Tổ, từ từ tiêu tán.

Chương 222

Đồng thời, Lâm Dương cũng có thể cảm nhận được nghiệp chướng đáng sợ cuộn trào bên ngoài Tinh Thần Tháp đang giáng xuống.

Minh Hà Lão Tổ, là một ma thần thai nghén tiên thiên đỉnh cấp, ngay từ khi đản sinh đã được Thiên Đạo ân trạch, Lâm Dương nô dịch y, hiển nhiên đã chạm đến uy nghiêm của Thiên Đạo.

Nhưng, dựa vào Hoàng Đạo Khí Vận ngưng kết của Lâm Dương hiện tại, một cỗ nghiệp chướng đối với y cũng chẳng là gì.

Nhưng, nô dịch cũng chỉ có tác dụng với những tồn tại như Minh Hà Lão Tổ, nếu không, Lâm Dương hoàn toàn có thể nô dịch Đế Tuấn và những người khác, trực tiếp khiến Đại Càn Hoàng Triều đứng trên đỉnh cao toàn bộ Hồng Hoang.

Nhưng, Lâm Dương tin rằng, nếu thật sự làm vậy, Thiên Đạo tuyệt đối sẽ giáng xuống thiên phạt, hoàn toàn nổi giận, trong Hồng Hoang, địa vị tương đương với Thiên Đạo, cũng không có nghĩa là Lâm Dương có thể làm càn.

Theo uy thế trên người Minh Hà Lão Tổ từ từ tiêu tán, y đã hoàn toàn bị nô dịch, khi nhìn về phía Lâm Dương, từ đáy lòng y nảy sinh một cỗ vẻ kính sợ, không hề giả tạo, mà từ tận đáy lòng phát ra.

"Minh Hà, bái kiến Chủ nhân." Minh Hà quỳ phục trên đất, lời nói tràn đầy vẻ kính sợ.

"Không tệ." Lâm Dương khẽ thì thầm một tiếng, sau đó cười nói: "Sau khi ra ngoài, hãy thống lĩnh Tuy La tộc, ta có một việc đại công đức muốn giao cho ngươi làm." "Đại công đức?" Thần tình Minh Hà đầy nghi hoặc, nhưng nhanh chóng gật đầu: "Tuân mệnh." Lâm

Dương đã khắc xuống lạc ấn nô dịch trong Chân Linh của Minh Hà, sâu trong tâm khảm Minh Hà, sự tồn tại của Lâm Dương tựa như thần minh, bởi vì đã khắc vào Chân Linh, Minh Hà chuyển thế đầu thai cũng không thể xóa bỏ.

Muốn giải trừ, chỉ có thể là Chân Linh ma diệt, Chân Linh là nơi căn nguyên của tiên nhân, cũng là bản ngã, nếu Chân Linh ma diệt, ngay cả tồn tại siêu thoát thời gian như Đại La Kim Tiên cũng không thể phục sinh.

Bước ra khỏi Tinh Thần Tháp, ánh mắt Lâm Dương ngưng đọng, một cỗ Hoàng Đạo Khí Vận bao phủ từ thân thể y, rửa sạch nghiệp chướng vừa giáng xuống.

Hoàn tất mọi thứ, Lâm Dương hướng ánh mắt về phía Bình Tâm không biết từ lúc nào đã xuất hiện trong U Minh Huyết Hải, "Đã lấy được Bàn Cổ Tâm Tạng chưa?" Bình Tâm gật đầu, không nói gì, dùng ánh mắt hồi ức nhìn toàn bộ U Minh Huyết Hải.

Đối với U Minh Huyết Hải, Bình Tâm tự nhiên không thể quen thuộc hơn.

U Minh Huyết Hải, có khí huyết sát tự nhiên và vô tận oán khí, cũng là nơi sinh tồn tốt nhất cho vong hồn, cũng là vị trí tốt nhất để kiến thiết Lục Đạo Luân Hồi.

Đột nhiên, thần tình Bình Tâm nghiêm túc, một bước trực tiếp vượt qua vô tận thời không, xuất hiện trên không U Minh Huyết Hải, đạo vận vô cùng quanh quẩn trên thân thể nàng, đột nhiên một cỗ ánh sáng đen đậm đặc từ thân thể nàng tuôn trào.

Khi uy thế đạo vận đạt đến đỉnh điểm nồng đậm, Bình Tâm ngửa mặt lên trời hô lớn: "Đại Đạo tại thượng, nay có Bình Tâm của Đại Càn Hoàng Triều, muốn lấy Bàn Cổ Tâm Tạng lập Luân Hồi, để giải quyết thống khổ trên thế giới, dùng cái ta nhỏ bé thành cái ta vĩ đại!

Chúng sinh Hồng Hoang sau khi chết, đều nhập Luân Hồi, thiết lập Lục Đạo gồm: Thiên Đạo, A Tu La Đạo, Nhân Đạo, Súc Sinh Đạo, Ác Quỷ Đạo, Địa Ngục Đạo.

Phàm người nào khi sống có đại công đức, có thể thành Thiên Đạo, tiêu dao tự tại; kẻ sát phạt nhập A Tu La Đạo; kẻ vô công vô tích nhập Nhân Đạo; kẻ công tội lớn nhập Súc Sinh Đạo, kẻ cực đại nhập Ác Quỷ Đạo, Địa Ngục Đạo.

Từ nay về sau, các linh hồn đều về đúng vị trí." Dứt lời, chỉ thấy Bình Tâm bay vút lên không trung U Minh Huyết Hải, toàn thân tản mát ra một cỗ hắc khí bành trướng hung dũng, hắc khí tức thì tràn ngập khắp không trung huyết hải.

"Oanh long long!" Theo lời Bình Tâm dứt, toàn bộ bầu trời, trong chốc lát cuộn trào một cỗ khí tức vô cùng rộng lớn, cỗ khí tức đó mang theo sự cao quý, uy nghiêm, chí công, rộng lớn vô biên vô tận, mênh mông không thể tưởng tượng.

Khí tức trên đỉnh trời ngưng tụ thành một con mắt vàng kim, con mắt không có chút tình cảm nào, chỉ có sự đạm mạc đối với vạn vật chúng sinh, nhưng khi nhìn về phía Bình Tâm, lại lóe lên một đạo kim quang.

Bình Tâm đang ở trong uy thế vô tận, nhưng không hề để ý đến sự xuất hiện của Đại Đạo, bởi vì nàng sớm đã biết trong những đại sự như vậy, Đại Đạo tuyệt đối sẽ xuất hiện.

Bởi vì, pháp tắc luân hồi, ngay cả dưới Đại Đạo cũng không hề tồn tại, đều là do sau này sáng tạo ra, kinh động Đại Đạo cũng là điều tất nhiên.

Nhưng thấy trong uy thế vô cùng đó, Bình Tâm lấy ra Bàn Cổ Tâm Tạng lớn vài trăm trượng trực tiếp ném ra, thần khẩu khẽ mở hô lớn một tiếng: "Lục Đạo Luân Hồi!

Lập.” “Phanh!” Khí cơ vô cùng trong chốc lát như từ trong Bàn Cổ Tâm Tạng bùng nổ, trong khoảnh khắc đã nghiền nát Bàn Cổ Tâm Tạng khổng lồ vài trăm trượng, hóa thành một đoàn huyết vụ.

Ngay lúc này, khí cơ màu đen vô cùng, từ thân thể Bình Tâm lan tràn, theo sức mạnh huyền diệu ngưng tụ cùng với huyết vụ vô tận trên đỉnh trời.

“Oanh long long!” Thiên địa động loạn, khí cơ vô cùng hỗn loạn, dưới sự dẫn dắt của một cỗ sương mù đen, huyết vụ đầy trời đều ngưng tụ thành sáu viên ngọc châu khổng lồ đen tuyền.

Mỗi viên ngọc châu đều có kích thước ức vạn trượng, rộng lớn vô biên, pháp tắc luân hồi đáng sợ hiện ra, dường như muốn hủy diệt thiên địa.

Động loạn đáng sợ, lan rộng khắp toàn bộ Hồng Hoang đại địa, khiến vô số sinh linh chấn động, lũ lượt quỳ phục trên đất, niệm tụng Bình Tâm Nương Nương vạn phúc, công đức vô lượng.

Luân Hồi được kiến lập, chúng sinh không còn phiêu bạt không nơi nương tựa, vạn vật thiên địa đều có một tia sinh cơ luân hồi chuyển thế, bổ sung vào việc đại công đức của Hồng Hoang.

Lúc này, dưới sự chú mục của Đại Đạo Kim Mâu, Lục Đạo Luân Hồi dần dần hoàn thiện, và cũng chính vào lúc Lục Đạo Luân Hồi hoàn thiện.

Kim Mâu khổng lồ trên đỉnh trời trong chốc lát chiếu xuống một đạo kim quang, bao phủ toàn bộ Lục Đạo Luân Hồi, đó là lực lượng của Đại Đạo.

Sự xuất hiện của Luân Hồi, không chỉ có lợi cho chúng sinh Hồng Hoang, mà còn có lợi cho sự vận chuyển của Đại Đạo, bổ sung một tia sinh cơ cho nó, Đại Đạo tự nhiên không có lý do gì không chấp

thuận.

"Oanh long long!" Lục Đạo Luân Hồi vừa thành, trên cửu tiêu vang vọng tiếng sấm trận trận, bầu trời bắt đầu ngưng kết ra công đức vô biên, phần công đức này còn nhiều hơn rất nhiều so với công đức khi Thánh Nhân thành thánh.

Bởi vì, cỗ công đức này không phải do Thiên Đạo khống chế, mà là Đại Đạo ngưng tụ ra công đức thuộc về thế giới Hồng Hoang, giáng xuống.

Trong đó, một tầng công đức rơi vào Lục Đạo Luân Hồi, để ổn cố căn bản của Lục Đạo Luân Hồi, chín tầng còn lại toàn bộ rơi vào thân thể Bình Tâm, bị hấp thu.

Bình Tâm vốn có tu vi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên đỉnh phong, khi chấp chưởng Địa Đạo, nàng có thể phát huy ra sức mạnh không kém gì Hỗn Nguyên Vô Cấp Kim Tiên của Thiên Đạo Hồng Quân.

Tuy nhiên, đó cũng chỉ giới hạn trong Địa Đạo, Hồng Hoang rốt cuộc vẫn do Thiên Đạo chấp chưởng, dưới lực lượng của Thiên Đạo, sức mạnh mà Bình Tâm nắm giữ cũng chỉ ở cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

Giờ đây, dưới sự quán chú của vô lượng công đức, tu vi vốn trì trệ của Bình Tâm, cũng lại một lần nữa thăng tiến.

Khí tức đáng sợ từ thân thể Bình Tâm tuôn trào, bình cảnh Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trong chốc lát đột phá, một cỗ sức mạnh pháp tắc luân hồi rộng lớn, cuộn trào trên thân thể nàng.

Loại sức mạnh huyền ảo đó, vượt xa sự tồn tại của Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, ngay cả Lâm Dương lúc này cẩn thận cảm nhận, cũng cảm thấy từng đợt chấn động trong lòng.

Chương 223

"Oanh long long!" Dưới khí thế của Bình Tâm, ngay cả không gian Hồng Hoang cũng bắt đầu vỡ vụn, căn bản không thể duy trì được sự áp bách của cỗ sức mạnh đó.

"Hô!" Bình Tâm mạnh mẽ mở hai mắt, mắt trái vàng, mắt phải đen, khí tức ngập trời xâm nhiễm, bao phủ toàn bộ U Minh Huyết Hải, vô số huyết thủy sôi trào, một cỗ khí tức uy nghiêm tôn quý lấy nàng làm trung tâm lan tràn khắp toàn bộ Hồng Hoang đại địa.

Khí thế của Bình Tâm trong khoảnh khắc bước vào Hỗn Nguyên Vô Cấp Kim Tiên, uy áp lan rộng khắp Hồng Hoang đại địa, vượt xa uy thế của Bàn Cổ Tam Thanh và những người khác trước đây vô số lần.

Trong Hồng Hoang tức thì trời giáng tường thụy, đất dâng kim liên, vô số sinh linh Hồng Hoang đồng loạt cúi lạy Bình Tâm nói: "Bình Tâm Nương Nương từ bi!" Đặc biệt là cỗ khí tức đáng sợ rộng lớn đó, khiến vô số đại năng giả Hồng Hoang rùng mình, ngay cả Thánh Nhân cũng lộ ra thần tình kinh hãi.

Thật sự quá rộng lớn, vượt xa Lục Thánh Hồng Hoang, thậm chí ngang bằng với Thiên Uy, hiển nhiên không phải Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên tầm thường.

Chỉ có Lục Thánh Hồng Hoang, cùng lúc đó kinh hãi nói: "Hỗn Nguyên Vô Cấp Kim Tiên!!!" "Bình Tâm giờ đây, cũng đã chân chính bước vào tu vi Hỗn Nguyên Vô Cấp Kim Tiên, trong Địa Đạo thực lực của nàng hẳn không kém Hỗn Nguyên Kim Tiên của Thiên Đạo!" Trong mắt Lâm Dương lộ ra vẻ vui mừng, cuối cùng cũng tiến thêm một bước rồi!

Lâm Dương sớm đã mưu tính chuyện Bình Tâm hóa Luân Hồi, vốn dĩ Bình Tâm, nhờ sự quán chú công đức mà tu vi đột phá cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, ngang bằng tồn tại Thiên Đạo Thánh Nhân, trong Địa Đạo thậm chí không kém gì Thiên Đạo Hồng Quân.

Địa Đạo tự thành một giới, tuy nương tựa vào Hồng Hoang, nhưng lại độc lập với thế giới Hồng Hoang, nếu Hồng Quân không tiến vào Địa Đạo, Bình Tâm cũng không thể ra ngoài tìm Hồng Quân đại chiến.

Hiện tại, tu vi của Bình Tâm dù không mượn sức mạnh Địa Đạo, cũng có trình độ Hỗn Nguyên Vô Cấp Kim Tiên, đặc biệt là dưới sự gia trì của sức mạnh Địa Đạo, e rằng Hồng Quân cũng không phải đối thủ.

Tất cả nguyên nhân, đều là nhờ công đức lần này, không phải Thiên Đạo ban tặng, mà là Đại Đạo.

Đại Đạo vốn là đối tượng tế thiên của Đại Càn Hoàng Triều, giữa hai bên có sự ràng buộc, nếu không, lời thề của Bình Tâm lần này chưa chắc đã nhận được phản ứng của Đại Đạo.

Nay, có Bình Tâm kiến lập Địa Đạo, toàn bộ Đại Càn Hoàng Triều cũng theo đó nước lên thuyền lên, không chỉ có Bình Tâm một tồn tại cường đại làm chỗ dựa, mà còn khiến khí vận tổng thể của Đại Càn Hoàng Triều đều thăng lên, trực tiếp từ Đế Triều nguyên thủy đột phá đến trình độ Thần Triều.

Chỉ cần Lâm Dương có thể hấp thu cỗ Hoàng Đạo Khí Vận đó, liền có thể trực tiếp đột phá cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, bởi vậy, lần Bình Tâm hóa Luân Hồi này, đối với toàn bộ Đại Càn Hoàng Triều và cả Lâm Dương, đều có thu hoạch phi thường lớn.

"Giờ đây có một khoản công đức có thể thu hoạch." Lâm Dương

hướng ánh mắt về phía từng tôn A Tu La tộc nhô đầu từ U Minh Huyết Hải, mỗi người đều hành xử có trật tự, đủ đến ức vạn số lượng.

Nhưng, không đợi Minh Hà Lão Tổ dẫn dắt vô số A Tu La tộc có hành động, một cỗ khí tức vượt trên vạn vật, đột nhiên giáng lâm toàn bộ U Minh Huyết Hải.

Trong không trung cũng truyền đến một trận Thiên Uy âm vang: "Bình Tâm kiến thiết Luân Hồi, có vô lượng công đức, nhưng Lục Đạo Luân Hồi là trọng địa của Hồng Hoang, vẫn cần hoàn thiện, cần có Thánh Nhân tọa trấn, để phòng bất trắc, trong vòng một lượng kiếp thời gian, Bình Tâm không được rời đi dễ dàng." Một Nguyên là mười hai vạn chín ngàn sáu trăm năm, một Hội nguyên tắc là một tỷ ba trăm chín mươi chín triệu sáu trăm tám mươi vạn năm, một lượng kiếp thời gian, có tất cả năm vạn Nguyên Hội.

Nghĩa là, từ hôm nay trở đi Bình Tâm trong năm vạn Nguyên Hội đều không được bước ra khỏi Địa Đạo, hiện nay toàn bộ Hồng Hoang cũng đã trải qua hai lượng kiếp thời gian, có thể thấy, đó là một khoảng thời gian dài đến mức nào.

"Hừ!

Hồng Quân, ngươi không có tư cách quản chuyện của bổn cung!" Bình Tâm hừ lạnh một tiếng, đôi mắt một vàng một đen tựa xuyên thấu thời không trực tiếp nhìn về phía Tử Tiêu Cung nơi Hồng Quân đang ở.

"Oanh long long!" Trên bầu trời, đột nhiên giáng xuống từng đạo đạo vận đáng sợ, trong khoảnh khắc, đất dâng kim liên, vô cùng phúc trạch tường thụy giáng xuống, một đạo nhân áo xám lặng lẽ xuất hiện, người này chính là Đạo Tổ Hồng Quân, người sau khi Hợp Đạo chưa từng xuất hiện trên Hồng Hoang đại địa.

“Bình Tâm, Thiên Đạo đại thế bất khả nghịch.” Hồng Quân hiện thân, ngữ âm đạm mạc, tựa như một cỗ xác không có bất kỳ tình cảm nào.

Theo Hồng Quân hiện thân, trong chốc lát toàn bộ Hồng Hoang đều sôi trào, tất cả mọi người càng không ngờ, Bình Tâm dám lớn tiếng mắng Hồng Quân.

Hồng Quân tồn tại chí cao vô thượng, ngay cả Tam Thanh thành thánh, Nữ Oa, Tiếp Dẫn Chuẩn Đề Lục Thánh, cũng không dám làm trái ý chí đối phương, huống chi là nàng.

Bình Tâm, từ trận đại chiến giữa Nhân Hoàng Đại Càn Hoàng Triều và Thái Thanh Lão Tử trước đây mà xem, cũng thuộc về một tôn Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên của Đại Càn Hoàng Triều, thực lực cường hãn, nhưng tất cả mọi người đều không cho rằng nàng có vốn liếng để cứng rắn với tồn tại như Đạo Tổ Hồng Quân.

“Đừng ở trước mặt bổn cung mà lôi Thiên Đạo ra, cho dù Thiên Đạo sụp đổ thì có liên quan gì đến Địa Đạo, hay thậm chí Đại Càn Hoàng Triều!” Lời của Bình Tâm không hề sai, Hồng Hoang hủy diệt, Thiên Đạo sụp đổ thực ra không liên quan gì đến những tồn tại độc lập bên ngoài Thiên Đạo, đặc biệt đối với tồn tại cấp Hỗn Nguyên Vô Cấp Kim Tiên như nàng, chỉ cần trọng khai một giới là được.

“Đạo hữu, Thiên Đạo sụp đổ đối ngươi chẳng có lợi ích gì, đừng quên, Địa Đạo cũng ký thác vào Hồng Hoang, nếu Hồng Hoang hủy diệt, Địa Đạo có thể đi xa được sao?” Lần này âm thanh Hồng Quân vẫn đạm mạc, nhưng trong lời nói đạm mạc đó, lại ẩn chứa một loại sát cơ sâu sắc.

Bất kỳ ai có thể đi xa đến vậy trên con đường đạo, đều không phải tồn tại đơn giản, đối với con đường mình đã chọn đều có sự theo đuổi, sai lầm, cũng sẽ đi đến cùng.

Hồng Quân đã bước lên con đường Hợp Đạo, vậy thì tất cả lợi ích đã định đều sẽ gắn liền với Thiên Đạo, Thiên Đạo đại thế chính là cái y cầu, bất kỳ chuyện gì siêu thoát Thiên Đạo, đều phải bị tiêu trừ, bóp chết từ trong trứng nước.

Một cỗ sát ý sâu sắc cuộn trào, khí cơ sát khí mênh mông ngưng tụ, xâm nhiễm toàn bộ thiên địa, chúng sinh Hồng Hoang đều có thể cảm nhận được một cỗ sát cơ, lũ lượt nội tâm chấn động, quỳ rạp trên đất run rẩy bần bật.

Khí cơ vô cùng theo sát ý của Hồng Quân hiển lộ, toàn bộ bầu trời đều bị bao phủ bởi một tầng khí cơ kinh người cuộn trào, ức ức vạn dặm bầu trời từ khí tượng phúc trạch tường thụy trước đó biến hóa thành một vùng Tu La địa ngục, sát cơ lạnh lẽo hiện rõ, uy áp đáng sợ bao phủ chúng sinh Hồng Hoang.

Ai cũng có thể cảm nhận được, lúc này sự phẫn nộ trong lòng Hồng Quân, tựa như kiếp vân đáng sợ cuồn cuộn, bao phủ toàn bộ Hồng Hoang thiên địa.

Đặc biệt là Thánh Nhân liên quan đến Thiên Đạo, càng có thể cảm nhận được, lúc này!

Trời, đã nổi giận!

"Mặc kệ nữa, chiến thôi!

Bổn cung sớm đã muốn cùng Đạo Tổ Hồng Quân một trận, tham thảo thần thông." Lời nói của Bình Tâm cũng tràn ngập sát ý lạnh lẽo, uy áp đáng sợ đột nhiên hiện ra, phía sau ẩn ẩn Lục Đạo Luân Hồi cũng có vô cùng khí cơ ẩn hiện, nếu bùng phát, trong khoảnh khắc có thể hủy diệt vô cùng đại địa.

Thiên Đạo đại thế, bất khả nghịch, giữa Hồng Quân và Bình Tâm, tự nhiên phải có một trận, ai mạnh ai yếu cuối cùng cần phải dựa vào

thực lực của riêng mình mà nói.

"Chiến thôi." Hồng Quân khẽ quát một tiếng, khí cơ sát phạt đáng sợ hiện ra, hướng về phía Bình Tâm oanh nhiên áp bách tới, ẩn ẩn giữa thiên địa đều hiện lên một cỗ quang huy tịch diệt.

Bình Tâm hoàn toàn không sợ, lực lượng luân hồi hiện ra, sáu viên ngọc châu khổng lồ đen tuyền hiện ra phía sau nàng.

Mỗi viên ngọc châu đều có kích thước ức ức vạn dặm, chúng xoay chuyển lẫn nhau, bùng phát ra một cỗ sức mạnh xé rách cường hãn, không gian trong chốc lát sụp đổ, thậm chí còn có một loại sức mạnh luân hồi, dường như muốn kéo tất cả chúng sinh thiên địa vào trong đó.

Trận chiến trong khoảnh khắc bùng nổ, tiếng oanh động đáng sợ chấn động toàn bộ Hồng Hoang thiên địa, trong chớp mắt đã đánh chìm một góc thiên địa, lộ ra khắp nơi là hư không vô tận.

Chương 224

Nhưng dù là Hồng Quân hay Bình Tâm đều không để ý, hai người một bên chấp chưởng Thiên Đạo, một bên chấp chưởng Địa Đạo, đều rất rõ ràng về giới hạn chịu đựng của Hồng Hoang đại địa, không hề sử dụng sức mạnh vượt quá giới hạn đó.

Bởi vậy, tuy thiên địa sụp đổ, nhưng đối với những tồn tại như vậy, đều chỉ cần phất tay là có thể khôi phục, không có gì đáng ngại lớn.

Nếu không, nếu hai người dốc toàn lực thi triển, Hồng Hoang đại địa đều sẽ bị thực lực của hai người làm cho sụp đổ, tội nghiệt như vậy, đừng nói Thiên Đạo, ngay cả Đại Đạo cũng sẽ xuất hiện.

Dù thế nào đi nữa, là một đại thiên thế giới đỉnh cấp dưới Đại Đạo, không thể cứ thế trực tiếp bị ma diệt.

Trận chiến vẫn tiếp diễn, vô số thần thức của các đại năng giả đang quan sát, sớm đã bị uy thế bùng phát trong khoảnh khắc tiêu diệt, vô số người chỉ có thể mượn lực lượng của Thiên Đạo, cảm ứng được lực lượng thiên địa động loạn bùng phát không ngừng.

Trong nháy mắt, ức ức vạn dặm Hồng Hoang đại địa đều hóa thành không gian hư vô, trận chiến giữa Hồng Quân và Bình Tâm cũng theo đó thăng hoa, giữa các công kích không hề có chút lưu tình.

Đồng thời, Bình Tâm cũng hiểu rõ thực lực của Hồng Quân lúc này, chính là ở tầng thứ Hỗn Nguyên Vô Cấp Kim Tiên.

Hồng Quân chấp chưởng Thiên Đạo tuy không phải hàng trăm vạn năm, nhưng lại có được Tạo Hóa Ngọc Vũ Điệp trong một khoảng thời gian phi thường dài, sớm đã làm rõ con đường của mình.

Bình Tâm, chẳng phải vừa mới mượn lực lượng công đức mà thành Hỗn Nguyên Vô Cấp Kim Tiên, bởi vậy, giữa hai người cũng có một chút chênh lệch.

Điều quan trọng nhất, lúc này hai người đang ở Hồng Hoang, Hồng Quân còn có thể mượn lực lượng của Thiên Đạo, Địa Đạo vừa mới thai nghén, ngay cả sức mạnh của đạo cũng chưa thai nghén ra, huống chi, không ở thế giới Địa Đạo, Bình Tâm cũng căn bản không thể mượn sức mạnh Địa Đạo.

Trong tình cảnh này, Bình Tâm hiển nhiên yếu kém một chút, không phải là một tầng thứ sức mạnh, ai mạnh ai yếu cũng chỉ có thể xem xét con đường mà mỗi người lĩnh ngộ.

Bình Tâm lúc đầu, tuy chỉ có Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, nhưng chấp chưởng Lục Đạo Luân Hồi, đối với sự thấu triệt đạo luân hồi, sớm đã đạt đến trình độ Hỗn Nguyên Vô Tận Kim Tiên.

Tuy vừa mới đột phá Hỗn Nguyên Vô Cấp Kim Tiên, nhưng trong việc vận dụng đạo, lại chưa chắc đã kém Hồng Quân.

Trận chiến bùng nổ, nhưng đều là những công kích thăm dò, chưa hề thể hiện ra chiến lực vượt trên Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Đột nhiên vào lúc này, Hồng Quân sắc mặt yên tĩnh, hai tay vung lên, Tạo Hóa Ngọc Vũ Điệp tràn ngập uy thế đạo vận vô biên hiện ra trên đỉnh đầu, quang huy ba ngàn pháp tắc hiện ra giữa toàn bộ ức ức vạn dặm thiên địa, thân hình Bình Tâm trong chốc lát bị ức chế.

"Hừ!

Lục Đạo hiển hóa." Bình Tâm hoàn toàn không sợ, tuy không có Hỗn Độn Linh Bảo như Tạo Hóa Ngọc Vũ Điệp, nhưng sự tồn tại của Lục Đạo, bản thân nó chính là một Chí Bảo đáng sợ ẩn chứa U Minh Pháp Tắc, chỉ là kiện Chí Bảo này có chút siêu nhiên, không thể

tùy tiện vọng động.

Nhưng, Bình Tâm cũng tin chắc, dù có cho Hồng Quân một trăm vạn cái gan, y cũng không dám hủy hoại Lục Đạo, nếu không, Hỗn Nguyên Vô Cấp Kim Tiên thì sao chứ, dưới uy thế của Đại Đạo, vẫn như là kiến hôi mà thôi.

Lời Bình Tâm dứt, sáu viên ngọc châu đen khổng lồ lơ lửng phía sau nàng từ chỗ vốn ẩn hiện, diễn biến thành vật chất hóa, màu đen tuyền tựa như nuốt chửng mọi ánh sáng, không có chút sắc thái nào.

Cùng với sự hiện ra của Lục Đạo Ngọc Châu, một cỗ sức mạnh xé rách còn đáng sợ hơn trước hiện ra, trong chốc lát làm vặn vẹo quang huy ba ngàn đại đạo pháp tắc đang bổ sung cho Chu Thiên thương khung.

"Oanh long long!" Uy thế đạo vận vô cùng lại một lần nữa nhấn chìm toàn bộ đại địa, tạo ra ức ức vạn dặm đại địa thành một vùng hư vô.

Hồng Quân thấy Tạo Hóa Ngọc Vũ Điệp không lập công, cũng không tức giận, tuy chỉ là một phép thử đơn giản, nhưng đã biết được tầng thứ, giữa hai bên chỉ cần thăm dò cũng có thể biết rõ ngọn nguồn.

Hồng Quân phất tay, Bình Tâm cũng không động nữa, cũng hiểu rõ, chỉ bằng hiện tại không thể hạ gục Hồng Quân, bởi vì Hồng Quân là chấp chưởng giả của Thiên Đạo, y còn có lá bài tẩy cuối cùng chưa sử dụng.

Ở cảnh giới này, chỉ có chiến một trận trong Hỗn Độn mới có thể phân cao thấp.

Nhưng, lại không có sự cần thiết.

Bình Tâm hiểu rõ, không thể uy hiếp Hồng Quân, Hồng Quân

tương tự cũng không thể làm gì nàng, đồng thời, là chấp chưởng giả của đạo, cũng không thể thực sự vẫn lạc, những trận chiến thừa thãi chỉ là làm mất mặt mà thôi.

Muốn thực sự chém giết một bên, chỉ có thể ra tay từ trên đạo mà mình chấp chưởng, nhưng hiển nhiên, bất kể là Bình Tâm hay Hồng Quân đều không có năng lực đó.

"Bình Tâm Đạo hữu, Thiên Đạo đại thế bất khả nghịch, ngươi cố chấp như vậy, chỉ sẽ khiến trật tự Thiên Đạo sụp đổ." Bình Tâm cười lạnh một tiếng, "Vậy thì sao chứ, chẳng lẽ để chúng ta làm cá trên thớt, mặc cho Thiên Đạo đại thế tể sát, người đời đều sẽ phản kháng." Thiên Đạo sụp đổ, sẽ chấn động trật tự Thiên Đạo, trọng tân diễn hóa Hồng Hoang đại địa, đến lúc đó Hồng Hoang sẽ sinh linh đồ thán, thế giới từ đó tiêu diệt, hóa thành một vùng hư vô.

Nhưng, lời đó, Hồng Hoang Thiên Đạo đối với Lâm Dương và Bình Tâm không có sức uy hiếp, chỉ là một nơi nương thân mà thôi.

"Nếu không đi bước đó, chúng ta cũng không đến mức kháng lại thiên mệnh, chẳng lẽ, trời muốn diệt ta, ta liền phải chấp nhận?

Thật sự nực cười đến cực điểm." Cuối cùng Hồng Quân nhìn sâu vào Bình Tâm một cái, sau đó ánh mắt hơi nghiêng nhìn về phía Lâm Dương, "Hy vọng Đạo hữu đừng tự ngộ, nếu không, toàn bộ Hồng Hoang sẽ không có đất sống cho các ngươi." Hồng Quân nói xong câu cuối cùng, thân hình y liền trực tiếp tiêu tán tại chỗ, kéo theo toàn bộ hư không uy thế đạo uẩn vô tận cũng tiêu biến mất.

Bình Tâm nhìn hướng Hồng Quân rời đi, khẽ lắc đầu, vạt áo tay áo vung lên, một cỗ sức mạnh huyền diệu từ trong tay bùng nổ, phất về phía một thế giới hoang vu sau trận chiến với Hồng Quân.

"Hoa lạp lạp!" Dưới sức mạnh của Bình Tâm, hư không vô tận nhanh chóng được lấp đầy, đại địa bị vỡ tan hợp lại, vạn vật theo đó

phục hồi, hân hoan hướng vinh, thiên địa động loạn.

Cỗ động loạn này không duy trì quá lâu, đại địa bị phá hoại bởi đại chiến trước đó liền khôi phục địa mạo như xưa.

Nhưng, sinh cơ không thể tái tạo, đại địa bị phá hoại, trong đó cây cối bị nghiền nát thành bụi phấn cũng không thể phục nguyên trở lại.

Nhưng, U Minh Huyết Hải tuy khí huyết sát và oán khí nồng đậm, nhưng cũng không thể che giấu bản chất của một động thiên phúc địa, nếu không cũng không thể đản sinh ra ma thần thai nghén tiên thiên đỉnh cấp như Minh Hà.

Sẽ không lâu nữa, đại địa bị phá hoại, sinh cơ liền sẽ trọng tân khôi phục.

Lâm Dương nhìn về phía Bình Tâm đã thu liễm uy thế trên bầu trời, thầm gật đầu: "Giờ đây nội hàm của Đại Càn Hoàng Triều đã thăng lên đến cực hạn, sau lần này, những Thiên Đạo Thánh Nhân đó, thậm chí Hồng Quân cũng không dám công khai đối phó Nhân tộc." Mũi tên tàng hình dễ tránh, cái thế giới Hồng Hoang này, rốt cuộc vẫn do Thiên Đạo chấp chưởng, Hồng Quân và cả Thiên Đạo Thánh Nhân muốn đối phó Nhân tộc càng dễ dàng hơn.

Tuy không thể gây ra nguy hại lớn cho căn cơ đã củng cố của Đại Càn Hoàng Triều, nhưng cũng khó phòng những kế sách từ các phương diện.

Hiện tại, Bình Tâm đã thành Hỗn Nguyên Vô Cấp Kim Tiên, lại chấp chưởng Địa Đạo, sau này ngay cả Đạo Tổ Hồng Quân cũng không dám dễ dàng ra tay với Nhân tộc.

Chương 225

Nhưng, chỉ một trận chiến này, cũng khó khiến Hồng Quân thu liễm, sau này vẫn phải cẩn thận đối phó Hồng Quân và cả Thiên Đạo Thánh Nhân.

Lâm Dương liếc nhìn Minh Hà Lão Tổ, "Minh Hà, bắt đầu đi." "Tuân mệnh." Minh Hà cúi sâu người hành lễ với Lâm Dương, sau đó mặt đầy nghiêm túc, trực tiếp cất tiếng nói: "Đại Đạo tại thượng, ngô là Minh Hà Lão Tổ, nay Luân Hồi đã thành, Địa Phủ đương lập, ngô làm Phong Đô Đại Đế, chấp chưởng việc luân hồi, Địa Phủ lập!" Âm thanh trang trọng rộng lớn lại một lần nữa vang vọng khắp Hồng Hoang đại địa, mây khói đầy trời lũ lượt rơi xuống, toàn bộ U Minh Huyết Hải trong khoảnh khắc oanh nhiên chấn động lớn.

Theo Minh Hà Lão Tổ một tiếng quát lớn, toàn bộ huyết hải dưới sự khống chế của bản nguyên huyết hải, lũ lượt bạo động, vô số huyết dịch dùng bốn phía Lục Đạo Luân Hồi, bắt đầu diễn hóa Địa Phủ, từng tòa thành quách dần dần hình thành, xa nhất chính là một cửa quan hùng vĩ.

Tường thành xây bằng đá xanh, trên cửa thành viết ba chữ lớn rồng bay phượng múa: Quỷ Môn Quan.

Phía trước Quỷ Môn Quan là con đường nhỏ Hoàng Tuyền Lộ, bước lên Hoàng Tuyền Lộ, âm dương đã cách biệt.

Vào Quỷ Môn Quan là một tòa thành quách khổng lồ, cửa hàng quán xá đủ cả, nếu không phải thiên địa mờ mịt, thật khiến người ta có cảm giác như lạc vào một thành lớn dương gian.

Vọng Hương Đài, được xây dựng để thỏa mãn nguyện vọng của quỷ hồn nhìn về nhà.

Một đài cao lớn cô độc sừng sững bên ngoài tường thành, mỗi ngày đều có vô số linh hồn tụ tập ở đây.

Trong Âm Dương Ty có sáu cây cầu luân hồi, nối liền Lục Đạo Luân Hồi.

Không lâu sau, Địa Phủ liền đã diễn hóa hoàn tất, đồng thời, trong Lục Đạo lại có hai đạo hắc quang theo đó bay ra, rơi vào tay Minh Hà Lão Tổ.

Hai đạo hắc quang, theo sự diễn hóa của Địa Đạo mà đản sinh ra hai kiện Tiên Thiên Linh Bảo: Sổ Sinh Tử và Phán Quan Bút.

Cả hai đều là cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, trong đó Sổ Sinh Tử được gọi là Nhân Thư, ghi lại tất cả thời gian sinh tử của chúng sinh Hồng Hoang.

Phán Quan Bút cũng là một kiện cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo hóa thành, có vô cùng lực lượng luân hồi, nếu dùng Phán Quan Bút gạch sửa tên trong Sổ Sinh Tử, liền sẽ trực tiếp bị kéo vào Địa Đạo Luân Hồi.

Minh Hà Lão Tổ tiếp nhận hai kiện linh bảo, Nguyên Thần trong chốc lát xâm nhập vào trong, lập tức tế xuất Sổ Sinh Tử và Phán Quan Bút, trong khoảnh khắc liền hiểu rõ công dụng của Sổ Sinh Tử và Phán Quan Bút.

Tức thì ném hai kiện linh bảo ra, lại một lần nữa lớn tiếng hô: "Địa Phủ thành, ắt có nơi trừng phạt, đương lập Thập Bát Thành Địa Ngục." "Sinh linh sau khi chết, xét công tội khi sống của họ, kẻ công lớn hơn tội thì nhập Lục Đạo Luân Hồi, kẻ tội lớn hơn công, đương nhập Thập Bát Thành Địa Ngục, chịu tội xong mới có thể tái nhập Luân Hồi, Thập Bát Thành Địa Ngục lập!" Tầng thứ nhất là Địa Ngục Cắt Lưỡi, tầng thứ hai là Địa Ngục Kéo Cắt, tầng thứ ba là Địa Ngục Cây Sắt, tầng thứ tư là Địa Ngục Nghiệt Kính, tầng thứ năm là

Địa Ngục Lồng Hấp, ...

Thập Bát Tầng Địa Ngục được sắp xếp theo thời gian chịu tội và mức độ nặng nhẹ của tội hình, mỗi một địa ngục so với địa ngục trước đó, tăng khổ gấp hai mươi lần, tăng thọ một bội.

Dưới Thập Bát Tầng Địa Ngục, có một không gian đặc biệt, đây chính là Vô Gian Địa Ngục, một khi nhập Vô Gian Địa Ngục thì vĩnh viễn không thể siêu sinh.

Thấy Địa Phủ hoàn thiện, Minh Hà Lão Tổ mở Sổ Sinh Tử hô: "Chúng sinh Hồng Hoang, phàm chưa nhập Đại La Kim Tiên, đều ở trong Lục Đạo, trên Sổ Sinh Tử, đều có tên của họ, nhân quả nghiệp lực, phúc duyên tội nghiệt, đều ở trong đó." Đồng thời, trong Hồng Hoang, Thiên Đạo hiện ra, phối hợp với sự hoàn thiện của Địa Đạo, phân biệt lấy ra một tia khí cơ của chúng sinh, hào quang bốn phía, đồng loạt tuôn về Địa Phủ.

Sổ Sinh Tử phân ra một đạo hắc khí dâng lên, thu tất cả thải quang vào trong đó, trong nháy mắt, vô số tính danh liền đều xuất hiện trên Sổ Sinh Tử, những tính danh này bao quát tất cả sinh linh trong Hồng Hoang chưa nhập Đại La Kim Tiên.

Còn về Đại La Kim Tiên, siêu thoát dòng sông vận mệnh, vĩnh sinh bất diệt, tự nhiên không cần chịu sự quản hạt của Địa Đạo.

Thông qua Phán Quan Bút, liền có thể sửa đổi Sổ Sinh Tử, nhưng cái giá phải trả lại phải căn cứ vào sự mạnh yếu, phúc duyên, v.v. của sinh linh bị sửa đổi mà định.

Nếu tùy tiện sửa đổi, e rằng không chỉ bị nghiệp lực quấn thân, mà còn sẽ dẫn động thiên phạt giáng xuống, triệt để thân tử đạo tiêu.

Địa Phủ vừa thành, trên cửu tiêu sấm sét cuồn cuộn, một đạo kim quang công đức từ trời giáng xuống, trực tiếp lao về phía Minh Hà

Lão Tổ, phần công đức này cũng không nhỏ, đủ đến hơn một phần mười công đức của Bình Tâm hóa Luân Hồi.

Minh Hà Lão Tổ không chút do dự, trực tiếp hấp thu tất cả công đức quán chú vào thân thể y, trong chốc lát từ thân thể bùng phát ra một cỗ uy thế rộng lớn.

Khi cỗ uy thế rộng lớn này xuất hiện, trong chốc lát bắt đầu thăng tiến, khiến tu vi Minh Hà trong khoảnh khắc đột phá Chuẩn Thánh đỉnh phong, thậm chí còn không ngừng thăng tiến, nhưng cuối cùng cũng không đột phá Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Rốt cuộc, Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên đâu chỉ có thể đột phá nhờ công đức, cần phải có sự lĩnh ngộ của bản thân đối với đạo.

Minh Hà lĩnh ngộ sát lục pháp tắc, nhưng nội tâm lại không có sát ý, muốn đột phá càng khó khăn gấp bội.

Nếu không, dựa vào việc Minh Hà Lão Tổ đã nhiều lần có được công đức, sớm đã đột phá Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Hiện nay Địa Phủ đã thành, pháp tắc hiển lộ, toàn bộ hội tụ về thân thể Bình Tâm.

Minh Hà Lão Tổ tuy hóa thành Phong Đô Đại Đế, nhưng rốt cuộc Bình Tâm mới là chủ của Địa Đạo, y chỉ là chấp chưởng giả của Địa Phủ, tất cả đều vì để bổ sung Địa Đạo.

Nhanh chóng, khi uy thế vô tận lũ lượt giáng xuống, Minh Hà tế xuất Tuy La Kỳ trấn áp khí vận Tuy La giáo, ném một cái về phía Địa Phủ.

"Từ nay về sau, A Tu La tộc làm chức quan Âm Ty của Địa Phủ, duy trì trật tự Địa Phủ." "Ngô đẳng cẩn tuân danh lệnh của Lão Tổ." Bốn vị A Tu La Vương nguyên thủy của Minh Hà Lão Tổ lũ lượt quỳ phục trên đất, sau đó hóa thành một đạo hồng lưu màu máu, theo Tuy

La Kỳ độn nhập Địa Phủ, tự chủ tìm nơi nương thân.

Hoàn tất mọi thứ, vẻ mặt uy nghiêm nghiêm túc của Minh Hà tiêu tán, một lần nữa đến trước mặt Lâm Dương, mặt đầy kính sợ cúi đầu nói: "Chủ nhân, Địa Phủ diễn hóa hoàn thành." Lâm Dương hài lòng gật đầu: "Không tệ, làm rất tốt, từ nay về sau, ngươi hãy theo dưới trướng Bình Tâm, quản lý tốt Lục Đạo Luân Hồi, tuyệt đối không được để bất kỳ tồn tại nào can thiệp vào Luân Hồi." "Minh Hà tuân mệnh, tuyệt đối sẽ không để bất kỳ ai đặt chân vào Địa Phủ, quấy nhiễu trật tự Lục Đạo Luân Hồi." Lâm Dương khẽ gật đầu, sở dĩ để Minh Hà hóa thân Phong Đô Đại Đế kiến lập Địa Phủ, một phần là vì đối phương vốn quen thuộc với U Minh Huyết Hải, giờ đây tu vi đột phá, chỉ cần không phải Thánh Nhân giáng lâm, một số chuyện đều có thể xử lý tốt.

Còn về những chuyện Minh Hà không xử lý tốt, thì có Bình Tâm ở đó.

Còn về công đức kiến lập Địa Phủ, thực ra Lâm Dương cũng không quá coi trọng.

Hiện tại, Lâm Dương đối với công đức cũng không quá cần, Huyền Hoàng Công Đức Bất Diệt Thể chỉ dựa vào những công đức Thiên Đạo này cũng khó có tiến triển lớn, chỉ khi có được công đức Đại Đạo, hoặc khai tích Hồng Mông vũ trụ, mới có thể đưa Huyền Hoàng Công Đức Bất Diệt Thể đến đại thành.

"Oanh long long!" Thiên địa động loạn, uy thế vô cùng tản mác khắp trời, toàn bộ chúng sinh Hồng Hoang sớm đã dưới vô số lần động loạn mà hoàn toàn chìm vào nỗi kinh hoàng.

Trước là Đại Đạo xuất hiện, Bình Tâm hóa Luân Hồi, những đại sự như vậy hầu như có thể coi là sự kiện chấn động nhất từ khi Bàn Cổ khai thiên lập địa, thậm chí còn chấn động hơn cả việc Đại Càn

Hoàng Triều cử tộc kiến lập Thánh Đình.

Bởi vì, sự tồn tại của Lục Đạo, chân chân thiết thiết có liên quan mật thiết đến chúng sinh Hồng Hoang.

Chương 226

Sự tồn tại của Lục Đạo, khiến chúng sinh thiên địa đều có cơ hội luân hồi, thân thể vẫn lạc thiên địa, chỉ cần bảo tồn Chân Linh bất diệt, liền có thể đầu thai chuyển thế, sẽ có cơ hội trọng tu.

Tiếp theo là Bình Tâm đại chiến Đạo Tổ Hồng Quân, càng khiến vô số người há hốc mồm, ngay cả chư Thánh Hồng Hoang cũng trong khoảnh khắc rùng mình.

Trận chiến ở tầng thứ đó, vượt xa tưởng tượng, tuy bất kể là Hồng Quân hay Hậu Thổ, đều không sử dụng sức mạnh trên Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, nhưng loại khống chế sức mạnh của đạo đó, lại khiến nội tâm chư Thánh đều run rẩy.

Trong khoảnh khắc, tất cả chúng sinh Hồng Hoang nhìn về phía khí vận Đại Càn Hoàng Triều như mặt trời ban trưa, sắc mặt đều có sự chấn động và một loại kinh sợ khó nói.

Kiến thiết Lục Đạo Luân Hồi, là Bình Tâm của Đại Càn Hoàng Triều, mang đến một phần công đức khổng lồ, và đều thuộc về Đại Càn Hoàng Triều, thêm vào đó là việc kiến thiết Địa Phủ, càng khiến vô số người đỏ mắt, thậm chí ghen tị.

Ai cũng không biết, ngay cả tồn tại như Minh Hà Lão Tổ cũng đã quy phục dưới trướng Đại Càn Hoàng Triều, đặc biệt là việc kiến lập trật tự Địa Phủ, có được công đức ngập trời, điều đó hầu như khiến vô số đại năng giả đều phải đỏ mắt.

Việc kiến thiết Lục Đạo Luân Hồi, cũng trong chốc lát trở thành sự kiện chấn động toàn bộ Hồng Hoang, trận chiến giữa Bình Tâm và Đạo Tổ Hồng Quân, cũng khiến sự tồn tại của Bình Tâm hầu như sánh ngang với Đạo Tổ Hồng Quân.

Đại Càn Hoàng Thành.

Gần vạn trượng phía trước, Cửu Trảo Kim Long khổng lồ quanh quẩn, kim huy bao phủ, đạo vận đáng sợ tản mát bao phủ toàn bộ Đại Càn Hoàng Thành.

Vô số bách tính đang đi lại trong thành, trong khoảnh khắc lũ lượt quỳ phục trên đất, ca tụng Cửu Trảo Kim Long trên không Hoàng Thành.

"Ngao hống!" Đột nhiên, Cửu Trảo Kim Long gần vạn trượng kia ngửa mặt lên trời gầm thét một tiếng, tiếng động loạn đáng sợ lan xa, quang huy vô cùng chiếu xuống, bao phủ tất cả Nhân tộc của Đại Càn Hoàng Triều trong đó.

"Ta!

Ta ám thương đã khỏi rồi!" "Hoa lạp lạp!

Ta đột phá, ta tiến vào cảnh giới Chân Tiên, ta cuối cùng cũng có thể nhập vào đội quân dự bị rồi!" "....." Đại Càn Hoàng Triều tấn thăng thành Thần Triều, khí vận tăng gấp bội lần, khí vận Hoàng Triều tăng trưởng, tất cả tử dân của Đại Càn Hoàng Triều đều có thể nhận được lợi ích.

Đặc biệt là Kim Long khí vận bành trướng, không chỉ bù đắp sự tiêu hao trong trận chiến giữa Lâm Dương và Bàn Cổ Tam Thanh trước đó, mà còn có sự tăng phúc lớn hơn.

Tất cả, đều là do việc kiến thiết Lục Đạo Luân Hồi mang lại.

Đại Càn Hoàng Thành, trong Hoàng Cung.

Lâm Dương ngồi đoan chính trên long ỷ, cảm thụ khí vận Hoàng Triều truyền lại, trong lòng khẽ cười.

"Nhân tộc hậu thiên, đời sau không bằng đời trước, tư chất tu

hành càng theo sự phồn diễn mà càng ngày càng kém, giờ đây dưới sự tăng phúc của Hoàng Đạo Khí Vận, cuối cùng cũng giải quyết được tệ đoan này." Hoàng Đạo Khí Vận, có tác dụng tăng tốc độ tu luyện, dưới sự tấn thăng Thần Triều của Đại Càn Hoàng Triều hiện tại, toàn bộ căn cơ Nhân tộc đều theo đó phát sinh biến hóa, một sự khác biệt trọng đại mà bất kể là linh bảo, hay thiên địa linh trân quý giá đến mấy cũng không thể bù đắp được căn cơ.

Bất kỳ tồn tại Thánh Đình nào, tử dân của họ đều là những tồn tại có căn cơ tốt, đó chính là nền tảng của Thánh Đình.

"Hiện tại, khí vận Đại Càn Hoàng Triều thăng tiến, ta cũng vừa vặn có thể mượn cỗ khí vận đó đột phá đến cảnh giới Hắc Động." Lâm Dương hít sâu một hơi, ánh mắt lóe lên tinh quang, tức thì từ từ nhắm chặt lại, tâm thần y cũng theo đó chìm vào trong Nhục Khiếu vũ trụ.

Thuở ban đầu đại chiến với Thái Thanh Lão Tử, Lâm Dương bùng phát nội hàm, dốc toàn lực mượn Hoàng Đạo Khí Vận dùng thủ đoạn cường thế trấn áp Lão Tử, nhưng, cũng tiêu hao cạn kiệt toàn bộ sức mạnh của Nhục Khiếu vũ trụ.

Trải qua vài chục năm mới khôi phục.

Vũ trụ mênh mông vô biên, vô cùng quang huy và các loại sức mạnh tuôn trào, mười hai vạn chín ngàn sáu trăm viên ám tinh, tản phát ra quang huy đỏ sẫm cực hạn, tựa như dung nham đang chảy trên đó.

"Oanh long long!" Đột nhiên, một vết nứt hiện ra trong vũ trụ vô tận, một cỗ sức mạnh quang huy đáng sợ tuôn nhập vào trong.

Trong chốc lát, toàn bộ vũ trụ vô ngân đều oanh nhiên chấn động lớn.

Vô số ám tinh, nhờ sự tuôn nhập của cỗ sức mạnh đó, bắt đầu oanh nhiên chuyển động, lóe lên sức mạnh đỏ sẫm cực hạn, xâm nhiễm toàn bộ thiên địa.

Động loạn cuộn trào, khí cơ hỗn độn từ từ truyền động, toàn bộ vũ trụ trong khoảnh khắc đó, đều sôi trào.

Vết nứt hiện ra, tựa như muốn xé nát toàn bộ vũ trụ, khe hở khổng lồ không ngừng xé toạc.

Uy thế cuộn trào, đạo vận tràn ngập, quang huy tinh thần đầy trời chiếu rọi, dưới sự gia trì của sức mạnh Hoàng Đạo Khí Vận đáng sợ, lấy thân thể Lâm Dương làm trung tâm, hiện ra một vòng xoáy, kéo theo linh khí thiên địa hàng trăm ức vạn dặm.

Cỗ động loạn này, đã thu hút ánh mắt của toàn bộ chúng sinh Đại Càn Hoàng Thành.

"Khí tức Nhân Hoàng, động tĩnh khổng lồ như vậy, chẳng lẽ Nhân Hoàng muốn đột phá cảnh giới Thánh Nhân!" Sự cường đại của Nhân Hoàng Lâm Dương, toàn bộ Đại Càn Hoàng Thành sớm đã truyền tụng, ngay cả Thái Thanh Thánh Nhân, cũng bị Nhân Hoàng cường thế trấn áp, chặt đứt sự ràng buộc giữa Nhân Giáo và Nhân tộc, triệt để hủy diệt đạo thống Nhân Giáo.

Hiện nay động loạn lớn đến mức này, tự nhiên khiến người ta cảm thấy trong đó có lẽ có biến động.

Lực lượng đáng sợ theo thân thể Lâm Dương tiến vào vũ trụ tựa như một Đại Thiên thế giới kia, trong chốc lát khiến toàn bộ Nhục Khiếu vũ trụ đều bị bao phủ bởi một tầng sương mù.

Diễn hóa Đại Thiên thế giới, không chỉ có thế giới, mà còn có sự đản sinh của vô cùng vô cực vũ trụ, một vũ trụ nhỏ nhất cũng tương đương với một Đại Thiên thế giới.

Thôn Phệ Vũ Trụ chính là một Đại Thiên thế giới diễn hóa vũ trụ, nhưng, thế giới Thôn Phệ Vũ Trụ chỉ có bản nguyên tồn tại, không có đạo, bởi vậy trong Thôn Phệ Vũ Trụ, bản nguyên bản thân dù đạt đến đỉnh phong, cũng cần phải xuyên qua luân hồi, mới có thể thực sự vĩnh sinh.

Vũ trụ, một khi sinh trưởng đến cực hạn liền sẽ bước vào hủy diệt.

Thế giới Thôn Phệ Vũ Trụ như vậy, hiện nay Nhục Khiếu vũ trụ của Lâm Dương cũng như vậy!

Mười hai vạn chín ngàn sáu trăm viên ám tinh, trong khoảnh khắc quang huy bùng nổ đến cực hạn, lực lượng đáng sợ xâm nhiễm toàn bộ vũ trụ, đại địa sụp đổ, quang huy vô cùng chiếu rọi trong vũ trụ.

"Ca sát ca sát!" Trong vô số ám tinh, có một viên ám tinh đột nhiên phát ra âm thanh "ca sát" vỡ vụn, và ngay trong khoảnh khắc âm thanh đó vang lên, tựa như dẫn động một phản ứng dây chuyền, toàn bộ vũ trụ, mười hai vạn chín ngàn sáu trăm viên ám tinh đều trong một chớp mắt phát ra âm thanh "ca sát".

Chương 227

Đồng thời, tâm thần Lâm Dương cũng theo đó ngưng lại: "Cuối cùng, cũng bắt đầu thuế biến rồi sao." Công pháp Tinh Thần Biến, mỗi lần thuế biến đều đi trên ranh giới sinh tử, đặc biệt là cảnh giới hiện tại, ngay cả Lâm Dương, người có sự hiểu biết thậm chí còn hơn cả tác giả nguyên bản, đột phá cũng cần phải cẩn thận từng li từng tí.

Sức mạnh hủy diệt từ mỗi viên ám tinh lan tràn ra, tâm thần Lâm Dương trong một sát na chìm vào tử tịch.

"Hoa lạp lạp!" "Oanh long long!" Trong đó một viên ám tinh trong chốc lát dưới sự tràn ngập của lực lượng đáng sợ mà nổ tung, tựa như một phản ứng dây chuyền, vô số ám tinh đều trong khoảnh khắc nổ tung.

Mỗi một ám tinh đều có đường kính ức vạn công lý, sức mạnh bùng phát ra có thể thấy, trong khoảnh khắc đã nhấn chìm toàn bộ vũ trụ.

Khí hủy diệt lan tỏa, địa thủy hỏa phong diễn hóa, sức mạnh cuồng bạo, khiến tâm thần Lâm Dương cũng trở nên phi thường yếu ớt.

Đối với loài kiến, mỗi lần thế giới động loạn, đều là trời long đất lở, không thể tưởng tượng, trong khoảnh khắc đó, do ám tinh dẫn động, toàn bộ vũ trụ đều trong chốc lát nổ tung, cảnh tượng đáng sợ đó có thể thấy được.

Đáng sợ như vậy, hủy thiên diệt địa, tất cả mọi thứ đều trong một chớp mắt hóa thành hư vô, hủy diệt sạch sẽ, toàn bộ vũ trụ, chỉ có vô cùng sương mù hủy diệt bao phủ.

Hư vô!

Một vùng hư vô.

Vũ trụ sụp đổ, hình thành một không động khổng lồ đen tuyền, ngay cả tâm thần Lâm Dương hiện tại cũng không thể lan rộng ra, căn bản không thể cảm tri được hắc động khổng lồ hình thành sau khi vũ trụ hủy diệt rốt cuộc lớn đến mức nào.

Trước đây, Nhục Khiếu vũ trụ của Lâm Dương, ít nhất cũng rộng lớn như một Đại Thiên vũ trụ, lần sụp đổ này, hắc động hình thành, cũng tương đương với một Đại Thiên vũ trụ khổng lồ.

Lực lượng đáng sợ tựa như muốn thôn phệ tất cả, ngay cả tâm thần Lâm Dương cũng không dám dễ dàng dò xét tiến vào trong đó, bởi vì, ở mặt khác của hắc động đó không tồn tại bất kỳ vật chất nào, chỉ có vô cùng vô tận hủy diệt.

"Tiếp theo, nên củng cố hắc động." Đột phá cảnh giới Hắc Động, không đơn giản như vậy, hiện tại Nhục Khiếu của Lâm Dương từ vũ trụ diễn biến thành hắc động, nhưng cũng phi thường bất ổn định, bất cứ lúc nào cũng có thể sụp đổ.

Một khi sụp đổ, hậu quả đó đâu chỉ là cảnh giới lùi bước đơn giản như vậy, mà sẽ hủy diệt tất cả căn cơ.

Chỉ khi triệt để củng cố hắc động, mới có thể duy trì cảnh giới.

Theo Lâm Dương đột phá đến kỳ Hắc Động, sự động loạn của linh khí thiên địa do y dẫn động cũng theo đó tiêu thoái, một lần nữa chìm vào trạng thái tĩnh lặng.

Khi Lâm Dương đột phá đến kỳ Hắc Động, ở Kim Ô Yêu Đình xa xôi trên Thiên Giới, lúc này cũng vì chuyện Nhân tộc mà mở nghị sự.

Kim Ô Yêu Đình, Lăng Tiêu Bảo Điện, lúc này hai bên đứng đầy Đại Yêu Vương và Yêu Thần, ngồi trên đài cao chính là Yêu Đế Đế Tuấn.

Lúc này, ngoài một nhóm Đại Yêu Vương và Yêu Thần, còn có một Kim Tiên Yêu Vương lúc này đang run rẩy quỳ rạp trên đất, sắc mặt xanh mét đầy vẻ kinh hãi.

Đặc biệt là khi trên đài cao, ánh mắt Đế Tuấn quét qua thân thể y, loại ý lạnh tựa như đang ở trong hang băng, càng khiến y rùng mình.

Đế Tuấn mân mê đoản nhận màu xám trong tay, mặt đầy biểu tình kỳ dị khó tả, "Binh nhận có thể dễ dàng phá vỡ nhục thân Vu tộc, lời này có thật không?" "Tiểu nhân....., tiểu nhân, tuyệt đối không dám lừa dối Yêu Đế bệ hạ, chuyện này tuyệt không hư ngôn." "Trước đây, tiểu nhân ngẫu nhiên gặp Vu tộc, liền dựa vào vũ khí này nhẹ nhàng chém đầu y, nếu không, tiểu yêu e rằng cũng đã mệnh tang Hoàng Tuyền." Theo Lục Đạo Luân Hồi hiện ra, câu "mệnh tang Hoàng Tuyền" cũng tương đương với ý chết rồi.

Đế Tuấn gật đầu, tức thì ánh mắt hướng về đoản nhận màu xám trong tay, thần thức trong chốc lát độn nhập vào trong.

Tuy nhiên, không phải trong chốc lát, lại thấy sắc mặt Đế Tuấn hơi biến, đôi mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm Kim Tiên Yêu Vương kia: "Binh nhận được chế tạo từ đâu?" "Ba tháp!" Dưới ánh mắt lạnh lẽo của Đế Tuấn, Yêu Vương kia trực tiếp quỳ rạp trên đất, run rẩy bần bật, ".....Chế tạo từ oan hồn Nhân tộc." "Hoa lạp lạp!" Lời Yêu Vương đó dứt, tức thì, vô số Đại Yêu Vương và Yêu Thần trong toàn bộ Lăng Tiêu Bảo Điện đều xôn xao, nhưng cũng không có Yêu Vương nào có gan lớn đến mức đó.

Nhưng, Đế Tuấn sau khi nghe xong, lại không biểu hiện gì nhiều, chỉ cười lạnh một tiếng, không nói gì.

Hiện nay Đại Càn Hoàng Triều khí thế như mặt trời ban trưa, ngay cả Kim Ô Yêu Đình hiện tại cũng không thể sánh bằng.

Là Yêu tộc từng có thù oán với Nhân tộc, khi nhìn Nhân tộc từng

bước quật khởi đến cảnh địa hiện tại, tâm tình của y có thể biết là tệ đến mức nào.

"Vả lại....., huyết nhục Nhân tộc đối với Yêu tộc chúng ta cũng có tác dụng đề thăng tu vi." Yêu Vương kia lại nói thêm một câu, nhưng, câu nói này hiển nhiên, không tạo ra sóng gió lớn đến vậy trong Lăng Tiêu Bảo Điện.

Bởi vì, một chuyện sớm đã được cao tầng Yêu tộc biết rõ.

Chuyện thôn phệ huyết nhục Nhân tộc để đề thăng tu vi, cũng sớm đã được Đế Tuấn phái người điều tra rõ ràng.

Tuy có tác dụng đề thăng tu vi, nhưng đối với những tồn tại Yêu tộc trên Thái Ất Kim Tiên, lại không có hiệu quả.

Đặc biệt, thông qua phương thức này để đề thăng tu vi, bản thân cũng sẽ có khí huyết sát quấn quanh, căn cơ nông cạn.

Những tồn tại có thể tiến vào Lăng Tiêu Bảo Điện, ít nhất cũng là tu vi Đại La Kim Tiên.

Kẻ nào có thể thành Đại La Kim Tiên, ai lại không có căn cơ hiển hách bất phàm, tuyệt nhiên không thể đi thôn phệ Nhân tộc, đi con đường tắt như vậy để đề thăng tu vi.

Bởi vậy, khi Kim Tiên Yêu Vương kia nói xong câu đó, toàn bộ Lăng Tiêu Bảo Điện, cũng không có phản ứng gì lớn.

Sau một lúc lâu, Đế Tuấn cất đoản nhận màu xám trong tay xuống, vẫy tay nói: "Vũ khí ta đã nhận, lát nữa ngươi có thể đến bảo khố chọn một kiện hạ phẩm Hậu Thiên Linh Bảo." "Hưu!" Khi lời Đế Tuấn dứt, trong Lăng Tiêu Bảo Điện đột ngột bắn ra một đạo kim huy, rơi xuống trước người Yêu Vương kia.

Kim huy hiện ra, chính là một tấm lệnh bài yêu văn viết chữ "Yêu".

“Tiểu yêu tạ Yêu Đế bệ hạ.” Hạ phẩm Hậu Thiên Linh Bảo, đối với một Kim Tiên Yêu Vương, giá trị có thể tưởng tượng được.

“Đi xuống đi.” “Tiểu yêu cáo lui.” Theo Yêu Vương kia rời đi, toàn bộ Lăng Tiêu Bảo Điện lại một lần nữa chìm vào tịch tĩnh, nhưng, sự tịch tĩnh đó không duy trì được bao lâu.

“Chuyện này, các ngươi có cách nhìn thế nào?” Ánh mắt Đế Tuấn quét qua một nhóm Yêu Thần đại năng giả có mặt, nhưng ánh mắt cuối cùng, lại dừng trên người một nam tử nho nhã trong số đó.

Chính là Bạch Trạch, tồn tại như quân sư của Kim Ô Yêu Đình.

Chương 228

Trong lòng Bạch Trạch hiểu rõ, Đế Tuấn nhìn như đang hỏi người khác, thực ra là đang hỏi y, không chút do dự, trực tiếp bước lên một bước.

"Bệ hạ, thần cho rằng, chuyện này không thể làm." "Nga, vì sao?" Đế Tuấn nhíu mày, ý bảo Bạch Trạch tiếp tục nói.

Sắc mặt Bạch Trạch nghiêm túc, thong thả nói: "Đại Càn Hoàng Triều, căn cơ đã củng cố, giờ đây lại kết minh với Vu tộc, nếu ta muốn đại cử xâm lược Nhân tộc, thế tất sẽ dẫn Vu tộc gia nhập." "Chỉ e hiện giờ Yêu Đình gặp phải một chút khó khăn." Bạch Trạch không ngốc, cũng không nói quá rõ ràng mọi chuyện, nhưng các Yêu Thần ở đó làm sao lại không hiểu ý tứ trong lời của Bạch Trạch chứ!

Không ngoài dự đoán, Kim Ô Yêu Đình hiện tại hoàn toàn không phải đối thủ của Đại Càn Hoàng Triều và Vu tộc.

"Vậy nên, thần cho rằng, vì để luyện chế binh nhận mà tàn sát Nhân tộc, hiển nhiên là có chút không đáng." Đế Tuấn nghe vậy, khẽ gật đầu, không nói gì.

Bạch Trạch không dừng lại, tiếp tục nói: "Không, lệnh cấm Vu Yêu đến nay đã mấy vạn năm, đến lúc đó đại chiến là không thể tránh khỏi.

Không bằng trước khi đại chiến bùng nổ, chúng ta liên hợp với Hắc Trạch Thánh Đình, ra tay trước với Nhân tộc, dùng oan hồn Nhân tộc luyện chế binh nhận, đến lúc đó dù Vu tộc có phản ứng, chúng ta cũng có đủ sự tự tin để đối mặt." Thân thể Bạch Trạch hiện rõ vẻ tự tin nắm chắc phần thắng, toát ra thần sắc rạng rỡ.

Trong mắt Đế Tuấn lóe lên một tia ý động, nở một nụ cười: "Kế

này không tệ.” “Lệnh cấm trăm vạn năm sắp đến, Vu Yêu giữa hai tộc tất nhiên sẽ có một trận chiến, đặc biệt hiện giờ Yêu Đình đã kết minh với Hắc Trạch Thánh Đình, đồng thời Vu tộc cũng đã kết minh với Đại Càn Hoàng Triều, một trận chiến như vậy tất sẽ liên lụy vô số chúng sinh.

Chư vị, cuộc tranh giành Thiên Địa chi chủ chính là ở một lần này, ai mạnh ai yếu, phải dựa vào một trận chiến mà định đoạt.

Chúng ta, nhất định tử chiến đến cùng, dẫu chết cũng cam tâm.” Vô số Đại Yêu Vương và Yêu Thần đồng thanh hô lớn, trong mắt lóe lên chiến ý rực cháy.

Nếu như trước đây, vì các loại lợi ích mà bị Đế Tuấn cưỡng ép tập hợp lại, thì theo sự ma sát giữa Vu Yêu, các loại ân oán, đến nay đã diễn biến thành chiến tranh giữa hai chủng tộc, không ai sẽ sợ hãi chiến đấu.

Người của Yêu tộc càng thêm kiệt ngao, cái chết cũng chưa chắc khiến họ sợ hãi.

Thời gian chậm rãi trôi qua, trong nháy mắt, mấy vạn năm đã qua đi.

Mấy vạn năm thời gian, đối với toàn bộ Hồng Hoang có thể bỏ qua không kể, nhưng trong tình hình hiện tại, tất cả chúng sinh Hồng Hoang đều có thể cảm nhận được, theo thời gian trôi đi, toàn bộ thế giới Hồng Hoang đều tràn ngập một luồng khí tức u ám.

Sự động loạn, khiến người ta kinh sợ, trên đỉnh trời, bất cứ ai cũng có thể cảm nhận được vô cùng khí cơ cuồn cuộn, có những luồng kiếp khí dần dần ngưng tụ.

Theo lệnh cấm trăm vạn năm của Vu Yêu, chúng sinh Hồng Hoang đều có thể đoán được giữa Vu tộc và Yêu tộc sẽ nghênh đón một trận

đại chiến, một trận đại chiến thực sự.

Trận đại chiến này, cũng vì trong khoảng thời gian này Nhân tộc quật khởi, cùng với sự xuất hiện của Hắc Trạch Thánh Đình, tất sẽ trở nên càng thêm vĩ đại.

Đại Càn Hoàng Triều, Hoàng cung.

Một luồng tinh thần rực rỡ lóe sáng, quang huy Đạo Vận khủng bố cuồn cuộn dũng động từng trận, từng đạo gợn sóng, tràn ngập toàn bộ Hoàng cung vàng son lộng lẫy.

Một đôi mắt sâu thẳm, đồng tử lóe ra từng đạo quầng sáng cuồn cuộn, tựa hồ muốn nuốt trọn cả thế giới.

"Trong nháy mắt mấy vạn năm đã trôi qua." Lâm Dương khẽ than một tiếng, đây là lần bế quan tu luyện dài nhất của y.

Theo tu vi càng ngày càng cường đại, thời gian mỗi lần bế quan cũng càng dài hơn, nhưng rất nhanh, Lâm Dương đã vứt bỏ nỗi ưu sầu này ra sau đầu.

Giờ đây y không còn ở Địa Cầu, cũng không phải một phàm nhân, mấy vạn năm thời gian, đối với y, cũng chỉ là trong nháy mắt mà thôi.

Rất nhanh, Lâm Dương liền đặt ánh mắt vào giao diện hệ thống.

Mấy vạn năm trôi qua, Đại Đạo Tiểu Duyệt Độc Khí đã lặp lại việc đọc, tích lũy mấy ngàn lần, chỉ là, cơ hội làm mới việc đọc, mỗi ngàn năm chỉ có một lần, nếu không dùng, sẽ không lặp lại việc làm mới.

Vì vậy, trải qua mấy vạn năm, cơ hội làm mới tiểu thuyết cũng chỉ có một lần.

"Trước tiên hãy xem có thể làm mới ra tiểu thuyết như thế nào." Lâm Dương không chút do dự, giao diện trước mắt liền nhanh chóng

chuyển biến, trong chớp mắt hiện lên một giao diện đọc sách trống không.

"Hệ thống, ta muốn làm mới tiểu thuyết." "Đinh, đang làm mới..." Hoa lạp lạp!

Hoa quang hiển hiện, quang huy vô cùng chiếu rọi, khí tức huyền diệu mộc mạc và mơ hồ chiếu rọi đại địa, trên trời tràn ngập một tầng quầng sáng nhàn nhạt.

Cũng trong khoảnh khắc đó, vô số văn tự hiện ra trên giao diện trống không kia.

Tác phẩm: 《Vĩnh Sinh》 Giới thiệu: Một sinh linh nhỏ bé, làm sao từng bước mở ra cánh cửa Vĩnh Sinh?

Giữa Thiên Địa, kết cấu nhục thân, huyền bí của Thần thông, tiêu dao trường sinh, sức mạnh thành tiên, hy vọng Vĩnh Sinh, tất cả đều nằm trong đó.

Vô cùng vô tận pháp bảo kỳ lạ, thế giới mới mẻ, Tiên đạo môn phái, Nhân, Yêu, Thần, Tiên, Ma, Vương, Hoàng, Đế, ân oán tình thù chốn nhân gian, tranh đấu pháp lực Tiên đạo, tất cả đều trong 《Vĩnh Sinh》.

Cấp độ: Bạch Kim.

Trạng thái: Đã hoàn thành.

Số chữ: 5 triệu.

"Sách này!" Lâm Dương nội tâm kinh thán, với tư cách là một người yêu thích tiểu thuyết, kiếp trước ở Địa Cầu đã đọc vô số tác phẩm lớn, đương nhiên cũng hiểu được giá trị của quyển này. 《Vĩnh Sinh》 kể về sự trưởng thành của khí linh Vĩnh Sinh Chi Môn, cuối cùng dẫn dắt chúng sinh siêu thoát, cho đến khi siêu thoát Đại Đạo.

Rất nhanh, Lâm Dương liền đắm chìm vào thế giới của văn tự, tâm thần theo đó chìm sâu vào thế giới quan của 《Vĩnh Sinh》.

Theo Lâm Dương chìm đắm vào đó, trong khoảnh khắc liền cảm nhận được một loại khí tức chưa từng có trước đây, bao phủ lấy tâm thần của y.

Chương 229

Thế giới quan của 《Vĩnh Sinh》, có điểm tương đồng với thế giới Hồng Hoang, đặc biệt là cuối cùng nhân vật chính trưởng thành đến cực hạn, đã vượt qua Đại Đạo, tạo ra thần thoại Vĩnh Sinh thuộc về mình.

Năm triệu chữ, Lâm Dương đọc vô cùng tỉ mỉ, mỗi chữ mỗi câu đều hiện rõ ràng trong tâm y.

"Một câu chuyện đối kháng thế giới, dùng sức lực một người, giẫm đạp tất cả cường giả của cả thế giới dưới chân." Lâm Dương khẽ than một tiếng, nhân vật chính của thế giới 《Vĩnh Sinh》, Phương Hàn trưởng thành, hầu như là đối địch với cả thế gian, đối kháng tất cả cường giả của cả thế giới, quật khởi từ từng bước âm mưu kế hoạch.

"Đinh, chúc mừng túc chủ duyệt đọc xong 《Vĩnh Sinh》, đạt được Tam Thiên Đại Đạo chi thủ Đại Vận Mệnh Thuật." Hoa lạp lạp!

Quang huy khủng bố tràn ngập toàn bộ Hoàng cung, Đạo Vận hoa quang mộc mạc và mơ hồ phân bố khắp Thiên Địa, trong khoảnh khắc Lâm Dương liền chìm vào lĩnh ngộ Đạo Pháp vô tận.

Trong chớp mắt, Lâm Dương như thể thân mình đang ở trong Trường Hà Vận Mệnh, hóa thân thành một giọt nước trong Trường Hà Vận Mệnh, trôi theo sóng nước trong dòng sông không bờ không bến, không có tận cùng kia.

Trường Hà lấp lánh sóng nước không có gợn sóng, ý thức của Lâm Dương ngao du trong đó, nhìn thấy bản thân, nhìn thấy người khác, nhìn thấy chúng sinh, tất cả vận mệnh liên quan đều hiện lên

trong đó.

Mỗi một người đều có vận mệnh của mình, Lâm Dương cũng có.

Chỉ là, khi ý thức của Lâm Dương dừng lại ở vận mệnh của y, lại phát hiện nó vô cùng mộc mạc và mơ hồ, lúc biến động, lúc chậm rãi, nhìn không rõ ràng.

Khuông đương!

Đột nhiên, trên không Trường Hà Vận Mệnh không bờ không bến, một cánh cửa hư ảo hiện ra, toàn bộ cánh cửa khắc ghi vô tận Đạo Văn, đường nét rõ ràng, phảng phất như miêu tả tất cả vận mệnh của Thiên Địa vạn vật chúng sinh trong đó.

Cánh cửa đó vừa xuất hiện chưa được mấy hơi thở, tâm thần Lâm Dương trong chớp mắt như bị búa tạ giáng xuống, ngay lập tức như thủy triều rút đi, động loạn khủng bố.

"Hừ!" Lâm Dương mạnh mẽ phun ra một ngụm tiên huyết, thần tình còn vương vẻ sợ hãi: "Vĩnh Sinh Chi Môn!

Uy áp thật khủng bố, ngay cả ta hiện giờ là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên cũng không thể duy trì quá lâu." Đại Vận Mệnh Thuật, chính là đứng đầu Tam Thiên Đại Đạo, là pháp tắc chưởng khống vận mệnh Thiên Địa vạn vật chúng sinh, có thể triệu hoán hư ảnh Vĩnh Sinh Chi Môn, trấn áp tất cả pháp tắc trên thế gian.

Đồng thời, Tam Thiên Đại Đạo và các Đại Đạo khác cũng đều từ Đại Vận Mệnh Thuật mà diễn sinh diễn biến.

Vận mệnh, khó lòng nắm bắt, ngay cả Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, những tồn tại lĩnh ngộ đến tận cùng Đại Đạo, nắm giữ một tia sức mạnh của Đạo, cũng không thể thi triển quá lâu.

"Đại Vận Mệnh Thuật, ẩn chứa khủng bố vô cùng, hư ảnh Vĩnh Sinh Chi Môn kia, e rằng ngay cả Thiên Đạo Thánh Nhân cũng có thể

cường thế trấn áp.” Ánh mắt Lâm Dương lóe lên vi quang, bất kỳ sinh linh nào cũng đều có vận mệnh, nếu như cắt đứt vận mệnh tương lai của sinh linh, liền đại biểu cho việc cá nhân đó không còn tồn tại trong thế giới này nữa, không khác gì từ căn bản chém giết, hủy diệt một tồn tại.

Trong Hồng Hoang, Đại La Kim Tiên có thể ký thác Nguyên Thần vào Trường Hà Thời Gian, từ đó ‘Mệnh ta do ta không do trời’, tuy nhiên, như vậy, vẫn không thể siêu thoát sự ràng buộc của vận mệnh.

Đừng nói Đại La Kim Tiên, ngay cả Thiên Đạo Thánh Nhân, cũng nằm dưới vận mệnh, muốn siêu thoát vận mệnh, chỉ có siêu thoát “Đạo” mới được.

Đại Vận Mệnh Thuật, là pháp tắc đứng đầu Tam Thiên Đại Đạo, muốn siêu thoát vận mệnh, chỉ có siêu thoát Đại Đạo mới được.

Trong 《Vĩnh Sinh》, Phương Hàn là khí linh của Vĩnh Sinh Chi Môn, bị tất cả cường giả của thế giới nhắm vào, bởi vì chỉ khi chấp chưởng Vĩnh Sinh Chi Môn, mới có thể siêu thoát, trở thành Vĩnh Sinh theo đúng nghĩa, không bị vận mệnh ràng buộc.

Tầm mắt Lâm Dương nhìn về phía chân trời, trong đáy mắt phản chiếu vô cùng sắc thái, toàn bộ thế giới đều do từng sợi tơ ngũ sắc cấu thành, giữa mỗi sợi tơ đều có sự ràng buộc, và ở tận cùng sợi tơ đó là vận mệnh được gắn kết.

“Tiên nhân Hồng Hoang, đều có thể suy diễn những sự việc có liên quan đến bản thân, đi theo sợi dây vận mệnh.

Chỉ có Đại Năng Giả mới có thể nắm giữ sợi dây vận mệnh của người khác, ta liền là kẻ chưởng khống vận mệnh đứng trên tất cả.” Lâm Dương khẽ lẩm bẩm một câu, ngay sau đó lay động một sợi tơ màu tím trong đó.

Oanh long long!

Theo Lâm Dương lay động sợi dây vận mệnh kia, lập tức trong Đại Càn Hoàng Thành, liền có mấy ngôi nhà sụp đổ, phát ra âm thanh kinh thiên động địa.

Màu tím, đại biểu cho sự hủy diệt sắp đến, sợi dây vận mệnh không chỉ liên quan đến sinh linh, mà còn đến tất cả vật chất của Thiên Địa vạn vật.

"Chuyện gì vậy!?" Ngay khi các ngôi nhà sụp đổ, rất nhanh liền có đội chấp pháp Hoàng Thành tới.

"Mấy ngôi nhà này, đã lâu năm chưa được tu sửa, thêm vào nắng mưa dãi dầu, hôm nay đổ sập cũng là lẽ đương nhiên." Có người giải thích, sau đó chuyện này cũng không ai coi là gì, trong mắt mọi người, tất cả đều tự nhiên, không có gì kỳ lạ.

Thậm chí, đừng nói điều tra, ngay cả Đại Năng Giả suy diễn cũng chỉ có thể suy diễn ra kết quả này.

Vận mệnh, vượt trên Tam Thiên Đại Đạo, không vướng nhân quả nên không ai có thể suy diễn ra được, Lâm Dương lay động sợi dây vận mệnh, một phương khác sẽ theo sự lay động của sợi dây vận mệnh mà phát sinh động loạn, còn việc lúc tốt lúc xấu, cũng chỉ có Lâm Dương mới có thể chưởng khống.

"Khí vận sao." Lâm Dương hai mắt ngưng thần, bất kỳ sức mạnh nào trên thế gian này đều có cái giá phải trả, chỉ có thực sự siêu thoát Đại Đạo, trở thành Đấng Sáng Tạo Vạn Vật, mới có thể không bị ràng buộc bởi các quy tắc này.

Lực lượng vận mệnh cường đại như vậy, cái giá phải trả là tiêu hao Khí Vận, ví dụ như vừa rồi, Lâm Dương nhẹ nhàng lay động sợi dây vận mệnh, khiến ngôi nhà vốn đã định hủy diệt sụp đổ, cái giá

phải trả tuy chỉ là một luồng Khí Vận, nhưng nếu là sinh linh thì cái giá phải trả cũng sẽ lớn hơn rất nhiều.

Nếu Lâm Dương muốn dùng lực lượng vận mệnh để hủy diệt một Thiên Đạo Thánh Nhân, hầu như sẽ phải dốc cạn Khí Vận của cả Đại Càn Hoàng Triều.

Vì vậy, đương nhiên Lâm Dương không thể nào đi làm chuyện ngốc nghếch như vậy.

"Tiếp theo còn có mấy ngàn lần đọc lặp lại." Vừa hay hiện giờ thời gian dư dả, Lâm Dương lập tức bắt đầu tiến hành đọc lặp lại, lựa chọn hàng đầu đương nhiên là Phật Ký Đạo.

"Đinh, chúc mừng túc chủ duyệt đọc xong 《Phật Ký Đạo》, nhận được một viên Cửu Chuyển Kim Đan." "Đinh, chúc mừng túc chủ duyệt đọc xong 《Phật Ký Đạo》, nhận được Hạ phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Kim Cương Thương." "..." Vô số lần đọc, Lâm Dương cũng phát hiện ra một điểm, mỗi lần đọc lặp lại, những thứ có thể nhận được cũng càng ngày càng kém, ví dụ như Cửu Chuyển Kim Đan, lúc đầu là một hồ, sau đó cũng chỉ ra được một viên.

Còn về Linh Bảo, lại càng chỉ có Hạ phẩm xuất hiện, ngay cả một kiện Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Lâm Dương cũng chưa từng thấy, nhưng dù sao cũng không vô ích, Lâm Dương cũng không chê bai, lần lượt cất giữ chúng vào Thần Long Chiến Hạm, dùng để bổ sung nội tình của Vĩnh Hằng Khư Phường.

Thời gian chậm rãi trôi đi, vào ngày lệnh cấm trăm vạn năm của Vu Yêu cận kề, so với sự yên tĩnh của Vu tộc, toàn bộ Kim Ô Yêu Đình lại bị khuấy động gà bay chó chạy.

Nguyên nhân là vì, Đế Tuấn và Thái Âm Tiên Tử Hi Hòa đã kết Thiên Hôn, sau mười vạn năm Thiên Hôn đế kết, Yêu Hậu Hi Hòa liền sinh cho Đế Tuấn mười tiểu Kim Ô.

Chương 230

Đế Tuấn đương nhiên đại hỉ, dù sao ai lại không yêu thích hậu duệ của mình chứ, Yêu Hậu Hi Hòa cũng rất vui vẻ, ban đầu kết Thiên Hôn với Đế Tuấn tuy có chút bị ép buộc do tình thế, nhưng lâu ngày sinh tình, Đế Tuấn đối xử với nàng quả thật rất ân cần, giờ đây sinh hạ con cái cho Đế Tuấn, tình cảm hai người càng thêm tốt đẹp, ngày thường đối với mười tiểu Kim Ô cũng yêu thương vô cùng.

Mười tiểu Kim Ô, mỗi con đều có đồng tử đỏ rực, có ba móng vuốt, lông vũ màu vàng kim, trông như những chú chim ô nha lông xù đáng yêu, thỉnh thoảng có những luồng Thái Dương Chân Hỏa phun ra từ miệng hoặc giữa lông vũ của mười con ô nha ba chân, quả không hổ là Tam Túc Kim Ô, thực sự bất phàm.

Mười tiểu Kim Ô từ khi sinh ra, có thể nói là ngậm thìa vàng mà sinh ra, Đế Tuấn và Yêu Hậu Hi Hòa đối với chúng có thể nói là nâng niu sợ vỡ, ngậm trong miệng sợ tan, có sự yêu thương của Đế Tuấn, mười tiểu Kim Ô đương nhiên càng thêm vô pháp vô thiên, ngang ngược xông xáo trong Yêu Đình.

Do không thể khống chế Thái Dương Chân Hỏa trên người, khiến một số tiểu yêu bị thương không nhẹ, thậm chí có con còn bị thiêu sống đến chết, Đế Tuấn sau khi biết cũng có chút bất lực, tiểu Kim Ô sinh ra không lâu, tu vi không cao, không thể khống chế Thái Dương Chân Hỏa, muốn trách phạt lại không nỡ, vô cùng đau đầu.

Dưới sự bất đắc dĩ, Yêu Hậu Hi Hòa bất lực nói: "Mười tiểu Kim Ô không hiểu chuyện, gây ra oán khí cho tất cả chúng sinh Yêu Đình, nên làm thế nào đây?" Ngờ đâu, Đông Hoàng Thái Nhất bên cạnh nghe vậy, lập tức mắt sáng rực như đã nghĩ ra: "Đại ca, huynh có nhớ ở

quần đảo Đông Hải có một đảo Phù Tang không?" Đế Tuấn nghe vậy, mắt liền sáng lên: "Không sai, đảo Phù Tang đó, là nơi sinh ra Tiên Thiên Linh Căn Phù Tang Thụ, được tia nắng ban mai đầu tiên của Thái Dương Thần Hi Hồng Hoang chiếu rọi, là một bảo địa hệ hỏa.

Không bằng đưa chúng đến đó, đợi khi chúng có thể khống chế được Thái Dương Chân Hỏa rồi hãy đưa về." Yêu Hậu Hi Hòa nghe vậy đại hỉ: "Thật sự có một nơi tốt như vậy sao?" Bản thể Tam Túc Kim Ô đặc thù, nếu ở nơi bình thường, không chỉ gây họa cho một phương, mà tu vi đề thăng cũng chậm chạp.

Trong Thái Dương Tinh, Thái Dương Tinh khí bạo ngược, mười tiểu Kim Ô căn cốt lại không tốt như Đế Tuấn và những người khác, không thể vừa sinh ra đã chống lại được Thái Dương Tinh khí cuồng bạo.

Sau khi Đế Tuấn và Hi Hòa thương nghị, cuối cùng quyết định đưa mười tiểu Kim Ô đến đảo Phù Tang, thứ nhất là để ước thúc, thứ hai cũng vì hiện giờ lệnh cấm Vu Yêu chỉ còn mấy ngàn năm là đến.

Đến lúc đó đại chiến bùng nổ, Đế Tuấn và những người khác cũng không thể lo lắng cho chúng, chỉ có như vậy mới có thể giúp chúng sinh tồn tốt hơn.

Đảo Phù Tang nằm ở cực Đông Hải, là nơi đầu tiên được ánh nắng chiếu rọi khi Thái Dương Tinh Hồng Hoang mới mọc, theo vô số nguyên hội, đảo Phù Tang cũng đã thấm đẫm Thái Dương Tinh khí nồng đậm của Thái Dương Tinh, trở thành một Chí Dương chi địa.

Rất nhanh, Đế Tuấn liền thi triển pháp thuật đưa mười tiểu Kim Ô đến đảo Phù Tang, và thiết lập một Tiên Thiên Đại Trận ở đó, khiến chúng không thể rời khỏi giới hạn này, đồng thời Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất cùng những người khác, cứ cách một khoảng thời gian, đều sẽ đến đây để chỉ dạy tiểu Kim Ô tu luyện.

Nhưng, theo thời gian trăm vạn năm của Vu Yêu chỉ còn chưa đầy ngàn năm, Đế Tuấn và Yêu Hậu Hi Hòa cùng những người khác vì bận rộn xử lý các sự vụ, đã lơ là mười tiểu Kim Ô bị giam cầm trên đảo Phù Tang.

Vào một ngày nọ, mười tiểu Kim Ô đang chơi đùa, con Kim Ô nhỏ nhất đột nhiên khóc òa: "Ô ô, ta muốn phụ hoàng, ta muốn mẫu hậu, đã lâu rồi người không đến thăm ta." Theo tiếng khóc của tiểu Kim Ô, lập tức chín con Kim Ô còn lại cũng trầm mặc theo, quả thật, Đế Tuấn và Thanh Khâu Thiên Hồ đã mấy ngàn năm không đến đây thăm, có lẽ mấy ngàn năm thời gian không dài, nhưng đối với một đứa trẻ mong đợi tình yêu của cha mẹ, lại là tháng ngày dài như năm.

Đại Kim Ô đột nhiên mở miệng nói: "Tiểu Thập, đừng khóc nữa, ta đưa đệ đi tìm phụ hoàng." Tiểu Thập Kim Ô trong vành mắt còn vương chất lỏng màu vàng kim, nức nở nói: "Nhưng, nhưng ở đây có Tiên Thiên Đại Trận do phụ hoàng bố trí, ta không ra ngoài được." Đại Kim Ô 'gác gác' cười một tiếng: "Đại trận, đã sớm không còn đại trận nào nữa, không tin thì ra ngoài xem thử." Ngay khi lời này của Đại Kim Ô vừa thốt ra, chín tiểu Kim Ô còn lại liền vỗ cánh bay lên, rất nhanh phát hiện, đại trận vốn bao quanh toàn bộ đảo Phù Tang đã biến mất, lập tức nhảy vọt, bay thẳng đến Hồng Hoang đại địa.

"Gác gác!

Tiểu Cửu đi đâu rồi!?" Đột nhiên, Đại Kim Ô ngẩn ra, cho người ta một loại thần tình mơ màng vừa mới tỉnh ngủ, chỉ là chín tiểu Kim Ô còn lại thoát khỏi ràng buộc không hề phát hiện ra điều này.

Rất nhanh, Đại Kim Ô nhìn thấy chín huynh đệ trực tiếp rời xa đảo Phù Tang, nhưng cũng không nhịn được mà bay lên, căn bản không thèm để ý đến sự hoảng hốt trước đó.

Theo mười tiểu Kim Ô lần lượt bay đi xa, trên đảo Phù Tang dũng

động một trận kim quang, một lão giả mặc trường bào trắng như trăng với nụ cười nham hiểm hiện ra, người này chính là một trong Tây Phương Nhị Thánh, Chuẩn Đề Thánh Nhân.

"Hắc hắc, giữa Vu Yêu còn thiếu một ngòi nổ, hôm nay ta liền bổ sung nó vậy." Hiện giờ, cục thế Hồng Hoang nghiêm trọng, bốn phương thế lực đều kiềm chế lẫn nhau, không dám khinh suất bùng nổ đại chiến, Chuẩn Đề sở dĩ ra tay thả mười tiểu Kim Ô, cũng vì y hiểu rõ, mười con tiểu Kim Ô ra Hồng Hoang, tất sẽ gây ra một trận phong ba.

Nếu như trước đây, có lẽ không ai dám trêu chọc, nhưng cục thế hiện tại, Yêu tộc cũng không còn là độc đại, tất sẽ có người ra tay trừng phạt.

Còn về ai sẽ ra tay, Chuẩn Đề không quan tâm, chỉ cần khiến toàn bộ phương Đông Hồng Hoang động loạn, chỉ có như vậy, Tây Phương mới có thể đục nước béo cò, thu được lợi ích.

Chuẩn Đề khẽ cười, ngay sau đó thân hình chậm rãi biến mất tại chỗ, đồng thời khi y biến mất, một sợi tơ bảy màu không ai có thể phát giác, theo đó run rẩy.

Cánh bướm vận mệnh khẽ vỗ, phương xa liền sẽ bùng nổ động loạn lớn hơn, ngay cả Chuẩn Đề cũng không ngờ rằng, mười tiểu Kim Ô lần này thoát khỏi lồng giam, sẽ khiến toàn bộ Hồng Hoang đại địa hỗn loạn như một nồi cháo.

Đại Càn Hoàng Cung, Lâm Dương đang nhắm chặt hai mắt đột nhiên mở bừng, trong mắt hiện lên một đạo huyền quang bảy màu, một sợi tơ dài bị kẹp giữa hai ngón tay.

"Có người đã xúc động sợi dây vận mệnh, và nó có liên quan đến ta." Lâm Dương khẽ lẩm bẩm, ý thức trong khoảnh khắc tiềm nhập vào sợi tơ dài kẹp giữa ngón tay y, một khung cảnh trong chớp mắt

hiện ra trong tâm thần y, chính là cảnh Chuẩn Đề bày kế cho mười Thái tử Kim Ô Yêu Đình.

Chuẩn Đề bày kế cho mười Thái tử Kim Ô, mục đích là để làm loạn Hồng Hoang, Đại Càn Hoàng Triều với tư cách là tồn tại đỉnh cao của Hồng Hoang, đương nhiên cũng nằm trong đó.

Hiện giờ Lâm Dương, đã lĩnh ngộ Đại Vận Mệnh Thuật, chấp chưởng vận mệnh, bất kỳ nhân quả sự vật nào có can hệ với y đều sẽ bị y biết được, Thánh Nhân dù có làm loạn thiên cơ, cũng không thể che giấu được sự truy tìm vận mệnh của Lâm Dương.

"Tên Tây Phương kia đúng là một kẻ khuấy nước, nhưng, cũng đúng như ý nguyện của ta." Lâm Dương thầm cười lạnh, Khí Vận của Đại Càn Hoàng Triều hiện giờ, sau khi Bình Tâm kiến lập Luân Hồi, như mặt trời ban trưa, đang xông thẳng đến cấp độ Thần Triều, nếu có thể lần lượt thôn phệ Kim Ô Yêu Đình và các thế lực khác, đến lúc đó, Đại Càn Hoàng Triều có lẽ có thể một lần vọt lên cấp độ Thánh Triều, thống soái toàn bộ Đại Thiên Thế Giới Hồng Hoang.

Đến lúc đó, Khí Vận cuồn cuộn, e rằng ngay cả Thiên Đạo cũng sẽ nằm dưới sự quản khống của Đại Càn Hoàng Triều.

Hoa lạp lạp!

Đột nhiên, một luồng động loạn truyền khắp Hồng Hoang đại địa, trong chớp mắt, mắt Lâm Dương hơi híp lại, một luồng sát ý lạnh lẽo hiện lên: "Hả, cuối cùng cũng có lý do để động thủ với Kim Ô Yêu Đình rồi!" Lời Lâm Dương vừa dứt, thân hình y đã biến mất tại chỗ.

Dưới kế hoạch của Chuẩn Đề, mười tiểu Kim Ô từ đảo Phù Tang đi ra, thẳng tiến về phía cửa vào Thiên Giới ở Bất Chu Sơn.

Đầu tiên chịu ảnh hưởng chính là vô số Hải tộc ở Đông Hải, mười tiểu Kim Ô tuy còn nhỏ, nhưng kế thừa huyết mạch Tam Túc

Kim Ô của Đế Tuấn, trời sinh ẩn chứa Thái Dương Chân Hỏa, đặc biệt trong sự hưng phấn hiện tại, Thái Dương Chân Hỏa từ thể nội bùng phát ra, như mười mặt trời nhỏ, tỏa ra quang huy rực cháy, thiêu sông nấu biển không thành vấn đề.

Theo mười mặt trời trên không dọc đường đi, Đông Hải càng chịu trăm hại, vô số sinh linh Hải tộc lần lượt bị tai họa chết chóc thảm trọng.

Số lượng sinh linh tử vong lên đến hàng ức vạn.

Phải biết, ở đây không phải trong Yêu Đình, Yêu Đình có thủ đoạn áp chế do Đế Tuấn thi triển, cho dù mười tiểu Kim Ô thỉnh thoảng không khống chế được, cũng tuyệt đối không thể toàn lực phóng thích Thái Dương Chân Hỏa.

Cho dù mười tiểu Kim Ô mang theo đại Khí Vận giáng lâm, cũng không thể chịu đựng nổi mức độ nhân quả nghiệp lực như vậy, trên thân thể ngoài kim quang rực rỡ ra, còn có một tầng nghiệp lực đỏ tươi mỏng manh bốc lên, không ngừng trở nên nồng đậm.

Tốc độ Kim Ô hóa cầu vồng cực nhanh, trong nháy mắt đã vượt qua bờ Đông Hải, bước vào Hồng Hoang đại địa, theo việc tiến vào Hồng Hoang đại địa, sinh linh chết chóc càng nhiều hơn.

Mỗi khi mười tiểu Kim Ô bay lượn trên không, đại địa liền gây ra cảnh sinh linh đồ thán, đại địa hóa thành tiêu thổ, tất cả mọi thứ đều hóa thành tro tàn, trong đó không thiếu sinh linh của cả Vu tộc và Yêu tộc.

Nhưng, so với Vu Yêu hai tộc, Nhân tộc thương vong càng lớn hơn, dù sao trong Vu Yêu có cường giả có thể tạm thời chống đỡ, chỉ cần chờ mười tiểu Kim Ô bay qua, là có thể tránh được tai nạn này.

Chương 231

Nhưng Nhân tộc yếu ớt căn bản không có sức lực chống cự a, phàm là mười tiểu Kim Ô bay ngang qua, vô số sinh linh Nhân tộc liền hóa thành tro tàn, đại địa biến thành tiêu thổ, chỉ trong vài ngày đã có hàng trăm triệu sinh linh Nhân tộc vẫn lạc, oán khí khủng bố xông thẳng lên trời, khung trời cũng bị áp bức đến mức đen kịt một mảng.

Nhưng, mười tiểu Kim Ô ngang ngược càn rỡ như vậy, lại cũng chọc ra một Đại Vu của Vu tộc, không phải ai khác, chính là Đại Vu Khoa Phụ đang cư trú tại đây.

Khoa Phụ vì thể hình quá lớn, không cư trú ở Hậu Thổ bộ lạc, cũng chính vì vấn đề thể hình, nên việc tiêu hao huyết nhục cũng lớn hơn rất nhiều, nếu không có việc gì thường sẽ ra ngoài săn bắt Yêu thú.

Theo mười tiểu Kim Ô xuất hiện trên không, ngay lập tức đã hấp dẫn Khoa Phụ, Khoa Phụ thấy có con em Vu tộc chết dưới tay mười tiểu Kim Ô, lập tức đại nộ hiện ra Đại Vu chân thân, nhanh chóng đuổi theo.

Khoa Phụ một đường phi nhanh đuổi kịp mười con Kim Ô, đối với Kim Ô trên không nộ hét: "Lũ súc sinh lông vũ các ngươi, dám ở Hồng Hoang Đại Lục phạm hạ tội nghiệt như vậy, ta Khoa Phụ há có thể tha cho các ngươi, hôm nay chính là lúc các ngươi thân vẫn!" Nói xong, y lấy ra binh khí là Đào Mộc Trượng, hiện ra Đại Vu chân thân, cao vạn trượng, một trượng đánh về phía một con Kim Ô.

Con Kim Ô kia trong lúc không kịp phòng bị bị một trượng đánh trúng, kêu bi ai một tiếng, thân thể chảy ra huyết dịch màu vàng kim, huyết dịch Kim Ô cũng ẩn chứa Thái Dương Chân Hỏa, dòng máu

vàng rơi xuống đất trong khoảnh khắc hóa thành một biển lửa vàng rực.

Các Kim Ô đồng loạt kinh hô: "Lão Bát!" Con Đại Kim Ô kia vội vàng bay đến bên cạnh Kim Ô thứ tám đỡ y bay lên cao, sau đó đối với Khoa Phụ hét: "Ngươi là ai?

Dám làm thương huynh đệ của ta, chẳng lẽ không biết chúng ta là Thái Tử Yêu tộc sao?!" Khoa Phụ nghe vậy cười lạnh: "Ta còn tưởng ai lớn gan, dám chạy đến Hồng Hoang làm càn?

Hóa ra là những đứa con trai giỏi giang mà Đế Tuấn đã dạy dỗ!

Nếu đã như vậy, hôm nay các ngươi đừng hòng quay về!" Nói xong, Đào Mộc Trượng trong tay y lại đánh về phía mấy con Kim Ô gần nhất, mấy con Kim Ô vội vỗ cánh tránh né, nhưng vẫn có một con bị đánh trúng, lập tức lại có một mảng lông vũ rơi rụng, các Kim Ô lần lượt đại nộ, nhưng lại không có cách nào, cuối cùng chỉ đành cùng nhau bay về phía Tây Thùy chi địa.

Khoa Phụ lại không buông tha, trên mặt đất chạy như bay đuổi theo các Kim Ô, một truy một chạy, một đường đuổi theo hàng ức vạn dặm, Kim Ô mệt đến thảm hại, Khoa Phụ cũng thở hổn hển.

Khoa Phụ đuổi theo mãi, chỉ cảm thấy miệng khô lưỡi khát, mồ hôi trên người hóa thành mây mù bốc lên, hình thành từng luồng mây mù gào thét, đột nhiên phía trước xuất hiện một dòng sông, y không chút chần chừ, cúi người xuống, trong mấy hơi thở đã uống cạn nửa dòng sông!

"Khi người quá đáng, tên man nhân này cứ đuổi theo chúng ta như vậy, chết cũng không thể để hắn yên ổn, chư vị huynh đệ, chúng ta phóng hỏa thiêu hắn!" Đại Kim Ô một tiếng ra lệnh, ngay lập tức phun ra một quả cầu lửa vàng kim khổng lồ, công kích về phía Khoa Phụ.

Ngọn lửa đó không phải phàm hỏa, mà là Thái Dương Chân Hỏa, đủ sức thiêu đốt tất cả vật chất trên thế gian.

Chỉ trong mấy luồng hỏa diễm, Đại Vu chân thân cũng tản mát ra một mùi thịt nướng, quả thật những Kim Ô này tuy nhỏ, nhưng Thái Dương Chân Hỏa trên người chúng lại vô cùng khủng khiếp.

Cho dù Khoa Phụ nằm trong hàng ngũ Đại Vu, một thân chiến lực có thể chiến Đại La Kim Tiên, nhưng đối mặt với Thái Dương Chân Hỏa của Tam Túc Kim Ô cũng đành bất lực, quan trọng nhất là những tiểu Kim Ô này con nào cũng linh hoạt hơn con kia, Khoa Phụ muốn đánh trúng chúng cũng khó, nhất thời lâm vào cục diện bế tắc.

Cục diện đối với Khoa Phụ càng ngày càng bất lợi, chỉ vì, dưới nhiệt độ cực cao của Thái Dương Chân Hỏa, thân thể Khoa Phụ gần như khô cạn.

Thực ra cũng vì, Kim Ô vừa vặn khắc chế Khoa Phụ, Khoa Phụ truyền thừa Pháp tắc Đại Địa, trong lòng đất có sức mạnh khổng lồ không ngừng, nhưng lại chưa đủ lĩnh hội, bay lượn trên không cũng không thể so được với tốc độ của Kim Ô, vì vậy từ đầu đã ở trạng thái bị áp chế.

Không lâu sau, Khoa Phụ liền lờ mờ không chống đỡ nổi nữa, Đào Mộc Trượng trong tay vừa buông xuống, thân thể cao hàng mấy chục vạn trượng của y trực tiếp đổ xuống đất, thở hổn hển nặng nề.

"Huynh đệ cố gắng lên, cái tên to xác kia không chống đỡ nổi nữa rồi!" Mười tiểu Kim Ô đều có thần tình tiều tụy, nhưng vì Thái Dương Chân Hỏa không ngừng phun ra, đối với chúng cũng là một loại gánh nặng, nhưng dưới một tiếng ra lệnh của Đại Kim Ô, tất cả Kim Ô đều giật mình, phun ra Thái Dương Chân Hỏa càng thêm gắng sức.

Hoa lạp lạp!

Dưới sự nung nấu vô tận của Thái Dương Chân Hỏa, Khoa Phụ trong khoảnh khắc mệnh tang Hoàng Tuyền, Đào Mộc Trượng trong tay rơi xuống đất hóa thành một rừng đào, thân thể Khoa Phụ khi sinh cơ tiêu tan, hóa thành một ngọn đào sơn khổng lồ.

Vu tộc, tất cả huyết mạch Bàn Cổ, sau khi chết đều sẽ dung nhập vào Hồng Hoang đại địa này, hóa thành một phần tử trong đó, đây cũng là lý do vì sao người Vu tộc ai nấy đều không sợ chết, bởi vì trong mắt họ, đó là trở về vòng tay của Phụ Thần.

"Lão già này thật hung ác, chúng ta mau chóng quay về Yêu Đình, gọi phụ thân đòi công đạo cho chúng ta." Tuy đã thành công giết địch, nhưng trong mắt những tiểu Kim Ô kiệt ngao này, chúng lại thấy mình chịu uất ức.

"Không, đừng quay về nữa." Một âm thanh uy nghiêm vang lên, kèm theo khí tức áp bức bao trùm khung trời, mười tiểu Kim Ô trong khoảnh khắc như bị sa lầy vào bùn nhão, đặc biệt luồng khí tức khủng bố kia bao trùm lấy chúng, tâm thần run rẩy, như đang đối mặt với một Cổ Thần vậy!

Lâm Dương khóe miệng mang theo nụ cười lạnh, nhìn mười tiểu Kim Ô, một luồng khí cơ hoàn toàn bao phủ lấy chúng.

"Đại ca, tên này hình như rất mạnh, chúng ta mau rời đi." "Cô đông!" Đại Kim Ô không khỏi nuốt một ngụm nước bọt, nỗi kinh hoàng tràn ngập lòng y: "Đi thôi." "Đi được sao?" Lâm Dương phất tay áo một cái, một luồng sức mạnh vô cùng bao trùm mười tiểu Kim Ô, từng trận sát phạt khí cơ cuồn cuộn, uy thế Đạo Vận khủng bố lan tràn, trong khoảnh khắc liền nổ tung.

"Phốc xuy!" Vài tiếng huyết nhục nổ tung truyền ra từ trong đó, tiểu Kim Ô tuy nhỏ yếu, nhưng lại chấp chưởng Thái Dương Chân Hỏa và các Thần thông khủng bố khác, ngay cả Khoa Phụ đỉnh phong

Thái Ất Kim Tiên cũng không thể chống đỡ được.

Nhưng trong mắt những tồn tại như Lâm Dương, chúng lại yếu ớt không khác gì lũ kiến hôi.

"Tiểu Cửu!

Tiểu Thập...!" Một tiếng bi minh truyền ra từ trong đó, Lâm Dương hơi kỳ lạ nhìn vào, lại thấy một Hỗn Độn Chung màu huyền hoàng, hiện ra giữa uy thế, tản mát ra quang trạch huyền hoàng, bao phủ lấy Đại Kim Ô.

"Hóa ra Đông Hoàng Thái Nhất đã đặt Hỗn Độn Chung lên người nó." Lâm Dương cười lạnh một tiếng, vừa rồi chỉ là một đòn tùy tiện của y mà thôi, không ngờ Đông Hoàng Thái Nhất lại nỡ lòng đưa Chí Bảo cho tiểu Kim Ô.

Nhưng, cũng chỉ có con Kim Ô này có Hỗn Độn Chung bảo vệ, chín tiểu Kim Ô còn lại, dưới uy thế cường hoành của Lâm Dương, trong khoảnh khắc đã bị nghiền nát thành tro bụi, ngay cả một thi thể nguyên vẹn cũng không còn.

Đại Kim Ô nhìn huynh đệ chết thảm, trong vành mắt chảy ra lệ thủy màu vàng kim, điên cuồng gào thét: "Chúng ta là Thái Tử Kim Ô Yêu Đình, ngươi đã giết huynh đệ của ta, phụ hoàng và thúc thúc của ta sẽ không bỏ qua đâu!" "Ở Hồng Hoang phạm hạ tội lỗi tày trời, Đế Tuấn đến cũng có thể làm gì được?" "Chắc chắn phải chết." Lâm Dương cười lạnh nhạt, tuy y biết rõ tất cả đều là kế của Chuẩn Đề, nhưng, ở Hồng Hoang này, ai lại không có kế sách nào chứ!

Mười tiểu Kim Ô bay ngang trời, Hồng Hoang sinh linh đồ thán, nhiễm phải vô cùng nghiệp chướng, dưới tình huống này, Lâm Dương ra tay cũng không cần lo lắng, thậm chí có thể danh chính ngôn thuận.

Lâm Dương giơ tay lên, uy thế vô cùng động loạn, càng có một luồng quang huy Đạo Vận Pháp Tắc chiếu rọi.

Đại Kim Ô tuy có Hỗn Độn Chung bảo vệ, nhưng suy cho cùng đó không phải Linh Bảo của nó, mà là của Đông Hoàng Thái Nhất, ngay cả Đông Hoàng Thái Nhất cũng không dám nói mình vô sự dưới công thế hiện tại.

Toàn bộ bầu trời theo đó bao phủ một tầng khí tức áp bức.

"Oanh long long!" "Nhân Hoàng, ngươi dám!" Trên đỉnh trời, truyền ra một tiếng nộ hống, sắc thái vàng kim xâm nhiễm toàn bộ Thiên Địa, vô cùng quang huy chiếu rọi xuống, bao bọc toàn bộ Đại Kim Ô.

Nhưng Lâm Dương y, há lại sợ hãi những lời uy hiếp này, nắm tay thành quyền, trực tiếp giáng xuống Đại Kim Ô đang ở trong Hỗn Độn Chung huyền hoàng kia.

Chương 232

"Oanh long long!" Thiên Địa động loạn, vô cùng uy thế trong khoảnh khắc, xâm nhiễm toàn bộ hư không, các loại quang huy Đạo Vận cuồn cuộn, cùng lúc bùng phát ra lực lượng sát phạt khủng khiếp nhất thế gian.

"Hưu!" Tuy nhiên, dưới uy thế của Lâm Dương, lại có một thân ảnh còn nhanh hơn, trực tiếp hóa thành một đạo kim hồng chớp mắt giáng xuống trên Hỗn Độn Chung huyền hoàng.

"Hoa lạp lạp!" Khi thân ảnh toàn thân bao phủ kim huy kia giáng lâm, Hỗn Độn Chung bùng phát ra vô cùng quang huy, Đạo Vận hoa quang tiềm tàng trong đó đột nhiên bùng nổ toàn bộ, Tiên Thiên Chí Bảo trấn áp Thiên Địa.

"Đông đông đông!" Công thế của Lâm Dương giáng xuống trên Hỗn Độn Chung, vang lên từng trận tiếng chuông trầm đục.

Tiếng chuông hình thành sóng âm gợn sóng, quét sạch toàn bộ đại địa, mọi thứ chạm vào đều bị hủy diệt.

"Đáng tiếc." Lâm Dương buông tay xuống, trong miệng nói đáng tiếc, nhưng thần tình lại không hề có nửa điểm tiếc nuối, tựa hồ đã sớm dự liệu được điều này.

"Nhân Hoàng!

Vì sao ngươi nhất định phải làm tuyệt tình như vậy!" Uy thế tản đi, Đông Hoàng Thái Nhất tóc tai bù xù, khóe miệng rỉ máu, kìm nén sự tức giận đến cực điểm nhìn về phía Lâm Dương, trong mắt tràn ngập ngọn lửa vàng kim, toàn thân bao phủ một tầng kim huy nhàn nhạt, toàn bộ Thiên Địa như thể đang ở giữa dung nham, tỏa ra nhiệt độ cao khủng bố.

“Nếu không thể quản tốt con cái, vậy để Trẫm giúp ngươi quản giáo.” “Ngươi có tư cách gì mà thay ta quản giáo con cái!” Nơi chân trời, lại một đạo kim hồng xẹt qua, Đế Tuấn mắt phun lửa giáng lâm, nhìn thấy Đại Kim Ô còn sót lại, sự phẫn nộ trong nội tâm càng bùng phát triệt để.

“Ha ha, ngươi cũng không nhìn xem mấy tên nghiệt chướng này đã gây ra bao nhiêu nghiệp lực, rốt cuộc đã sát lục bao nhiêu sinh linh vô tội, nay tiêu diệt chúng, Thiên Đạo cũng phải ban thưởng cho ta.” “Không cần nói nhiều, chịu chết đi!” Đế Tuấn nghe Lâm Dương dùng từ “nghiệt chướng”, lập tức triệt để bùng nổ, uy thế khủng bố trong khoảnh khắc từ thân thể cuồn cuộn dâng lên, hóa thành Đạo Vận khủng bố, xâm nhiễm toàn bộ Thiên Địa thành nửa bầu trời kim quang.

Lâm Dương lạnh lùng hừ một tiếng: “Muốn giết ta, còn xa lắm.” Nếu như trước đây, dựa vào nội tình và sự cường thế của Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất, Lâm Dương cũng chưa chắc có nắm chắc hạ gục họ.

Nhưng hiện giờ, đã khác rồi, tu vi của Lâm Dương đã sớm đột phá đến cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, một thân tu vi nội tình, đã vượt xa tầng thứ Chuẩn Thánh.

Đừng nói Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất, ngay cả khi lần nữa đối đầu với Thái Thanh Lão Tử, Lâm Dương không cần mượn Tháp Tinh Thần, cũng có nắm chắc trấn áp y!

“Oanh long long!” Động loạn lan tràn, toàn bộ Thiên Địa theo đó cuồn cuộn dâng lên uy áp khủng bố vô cùng.

“Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên!” Bất kể là Đế Tuấn hay Đông Hoàng Thái Nhất, giờ khắc này đều kinh ngạc nhìn về phía Lâm Dương, ngay sau đó sắc mặt trầm xuống: “Sớm biết như vậy, lúc

trước ta nên giết chết y, hủy diệt Nhân tộc.” Đế Tuấn giờ khắc này!

Một đôi mắt uy nghiêm gắt gao nhìn chằm chằm Lâm Dương, ngoài hận ý và nộ ý vô tận ra, còn có sự hối hận.

Không ngờ, Lâm Dương, và thậm chí Nhân tộc lại trưởng thành nhanh đến như vậy, ban đầu khi Đế Tuấn biết đến Nhân tộc, từ tận đáy lòng không quá để ý, nhưng, đợi đến khi y để ý thì mới phát hiện, Nhân tộc đã sớm trưởng thành đến mức Yêu tộc cũng không thể lay chuyển.

Theo thời gian chậm rãi trôi qua, khi nhìn lại, Đế Tuấn lại phát hiện, Đại Càn Hoàng Triều đã trưởng thành đến mức Yêu Đình cũng khó lòng đối phó.

Cho đến hiện tại, Nhân Hoàng lại còn đi trước một bước, chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Thời gian không lâu lắm, vỏn vẹn mười vạn năm mà thôi!

“Đáng tiếc, không còn cơ hội nào nữa.” Chỉ có Đế Tuấn mới cho rằng y đã cấp cho Lâm Dương, và thậm chí Nhân tộc một đường sinh cơ, nhưng chỉ có Lâm Dương biết, tất cả đều là do y tranh thủ được.

Nếu như ban đầu Nhân tộc vừa mới khởi bộ, Lâm Dương không dẫn dắt Nhân tộc đến dưới sự bảo hộ của Oa Hoàng Thiên, từ đó thu hút sự chú ý của Nữ Oa Nương Nương, thì sau đó Đế Tuấn tuyệt đối sẽ vung đao tàn sát Nhân tộc.

Nếu không phải Lâm Dương, hết lần này đến lần khác cường thế ứng đối sự xâm phạm của Yêu tộc, Đại Càn Hoàng Triều đã sớm phải đối mặt với sự áp bức không ngẩng đầu lên được của Yêu tộc.

Bề ngoài có vẻ tất cả đều do Đế Tuấn buông thả, kỳ thực tất cả đều là nỗ lực của Lâm Dương, khiến Đế Tuấn không dám khinh suất động thủ với Nhân tộc.

Nói về kế hoạch, kỳ thực từ lần đầu tiên Lâm Dương mở mắt ở Mộc Dương bộ lạc, nó đã bắt đầu rồi.

Lâm Dương hiểu rất rõ, không có đường lui nào cả, trừ việc không ngừng tiến lên, căn bản không có đường lui, vì vậy mới không sợ Yêu tộc ở Hồng Hoang có mạnh mẽ đến đâu, một kẻ thì giết một kẻ, một đội thì giết một đội!

"Chiến thôi!" Một vệt tử mang hiện lên trong tay Lâm Dương, uy thế Đạo Vận khủng bố trầm đọng trong cơ thể y, trong khoảnh khắc bùng nổ, như một ngọn núi lửa phun trào, rung động toàn bộ Thiên Địa.

"Oanh long long!" Trong mắt Đế Tuấn động loạn, uy nghiêm và khủng bố, đối mặt với uy thế khủng bố mà Lâm Dương bùng phát ra, y liền cảm thấy một luồng áp lực.

"Hoàng Đạo Khí Vận, gia trì!" Đối mặt với Lâm Dương, Đế Tuấn không chút do dự, điều động Hoàng Đạo Khí Vận của Kim Ô Yêu Đình, gia trì lên thân mình.

"Lệ~!" Theo lời Đế Tuấn vừa dứt, trên đỉnh trời, một con Tam Túc Kim Ô cao mấy trăm vạn trượng, trong chớp mắt hiện ra, sau khi bay lượn trên không một vòng, hóa thành một đạo khí lưu màu vàng kim bao quanh thân thể Đế Tuấn.

"Hoa lạp lạp!" Theo Hoàng Đạo Khí Vận gia trì, khí tức toàn thân Đế Tuấn tăng vọt, trong khoảnh khắc đột phá nút thắt Chuẩn Thánh, bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Uy thế khủng khiếp lấy Đế Tuấn làm trung tâm lan tràn, hóa thành khí tức khủng bố, lan tỏa khắp Chư Thiên Vạn Giới.

Khí cơ của Lâm Dương lượn lờ, Thần thức trong khoảnh khắc thăm dò ra.

Tu vi của Đế Tuấn vốn đã ở đỉnh phong Chuẩn Thánh, cách Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên chỉ còn một bước chân, Kim Ô Yêu Đình cũng đã đạt đến cấp độ đỉnh phong Đế Triều, dưới sự gia trì của Hoàng Đạo Khí Vận bàng bạc, y tạm thời bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

"Vô dụng thôi, đột phá đến Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, nhưng khoảng cách giữa ngươi và ta vẫn vô cùng lớn." Lâm Dương cười lạnh một tiếng, Hồng Mông Công Đức Lượng Thiên Xích trong tay, bùng phát ra uy thế khủng bố, ầm ầm chém xuống, bao trùm Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất hai người.

"Oanh long long!" "Chiến!" Ba luồng uy thế bàng bạc, nổ tung trên không trung, trong khoảnh khắc làm sụp đổ hàng trăm ức vạn dặm đại địa, hóa thành một vùng phế tích, khí tức khủng bố bao trùm toàn bộ Thiên Địa.

Địa Thủy Hỏa Phong vô cùng động loạn, Đạo Vận khắp trời, lần lượt tản lạc xuống đại địa, sát phạt khí cơ khủng khiếp bao trùm hàng ức vạn dặm đại địa, không gian Hồng Hoang, càng trực tiếp dưới công thế của ba người, ầm ầm vỡ nát.

Sức mạnh bùng phát từ sự sụp đổ của không gian vô cùng khủng bố, có thể xé nát tất cả mọi thứ trên thế gian, nhưng hiển nhiên, sức mạnh này không thể công phá phòng ngự của mấy người bọn họ.

Trong uy thế vô tận, hai thân ảnh mặc y bào vàng kim từ chỗ cũ bay ngược ra, đó chính là Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất.

Nhưng, Đế Tuấn ở khoảnh khắc đó, cũng đã tiến vào Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, tuy thực lực không thể so sánh với Lâm Dương, nhưng cũng có nội tình khủng bố, chỉ hơi có vẻ chật vật.

Chương 233

So với Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất lại không có vận may như vậy, toàn bộ người y trực tiếp bị oanh kích xuống mặt đất, làm sập vô số sơn xuyên địa mạch, tuy y may mắn thoát ra được, nhưng cũng bị trọng thương.

"Phốc xuy!" Một ngụm tiên huyết từ miệng Đông Hoàng Thái Nhất phun ra, khí tức toàn thân y cũng theo đó suy yếu đi, có thể thấy rõ sự suy bại.

Đối mặt với chiến đấu ở tầng thứ Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, cho dù Đông Hoàng Thái Nhất có Chí Bảo trong tay, nhưng tu vi đỉnh phong Chuẩn Thánh, lại chênh lệch quá lớn, thậm chí ngay cả tư cách tham gia chiến đấu cũng không có.

"Đại ca, Hỗn Độn Chung đây." Đông Hoàng Thái Nhất hiểu rõ mình không giúp được gì, quả quyết tế xuất Hỗn Độn Chung, giao cho Đế Tuấn chấp chưởng.

Hai người là huynh đệ song sinh sinh ra từ Thái Dương Tinh, bản nguyên tương đồng, Đế Tuấn đương nhiên cũng có thể sử dụng Hỗn Độn Chung, chỉ là vì tu vi của Đế Tuấn càng mạnh hơn, mà Hỗn Độn Chung lại là Chí Bảo bẩm sinh của Đông Hoàng Thái Nhất, nên ít khi sử dụng.

Đế Tuấn tiếp nhận Hỗn Độn Chung, pháp lực toàn thân như thủy triều dũng nhập vào trong đó.

Lập tức, khiến Hỗn Độn Chung đại phóng quang hoa, so với khi ở trong tay Đông Hoàng Thái Nhất, nó càng thêm khủng bố.

"Chiến!" Ân oán tình thù, cuối cùng đều hóa thành một tiếng hô lớn đầy chiến ý, hai người đã sớm đạt đến mức độ 'ngươi chết ta

sống', không ai có thể ngăn cản.

Hai người đại chiến, toàn bộ Hồng Hoang đều vì thế mà chấn động, nhưng, Hồng Hoang là Đại Thiên Thế Giới đỉnh cấp, chỉ là chiến đấu ở tầng thứ tu vi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, cũng căn bản không thể đánh vỡ nát Hồng Hoang, cũng căn bản không thể làm động loạn căn nguyên Hồng Hoang.

Chỉ có Thiên Đạo Thánh Nhân, mượn sức mạnh của Thiên Đạo, mới có sức mạnh hủy diệt Hồng Hoang.

Tuy nhiên, hai người đại chiến không thể hủy diệt Hồng Hoang, nhưng động tĩnh lại vô cùng lớn, tất cả chúng sinh Hồng Hoang đều có thể cảm nhận được, từ nơi này truyền ra động loạn khủng bố.

Loại uy thế hủy thiên diệt địa, hình thành gợn sóng, càn quét toàn bộ thế giới, vô số người vì thế mà run sợ trong lòng, như thể giây tiếp theo sẽ bị uy thế vô tận hủy diệt.

Sự động loạn khủng bố duy trì không lâu, liền theo đó dừng lại.

Lâm Dương một kích, trực tiếp lại lần nữa đánh bay Đế Tuấn ra ngoài.

"Oanh long long!" Đế Tuấn toàn thân tơi tả, vết máu loang lổ khắp ngóc ngách cơ thể, đặc biệt là khí cơ vốn cường thịnh, giờ khắc này vô cùng hỗn loạn, lúc cao lúc yếu, như thể giây tiếp theo sẽ rơi xuống cảnh giới Chuẩn Thánh.

Đế Tuấn không giống Lâm Dương, sở hữu nội tình sâu dày, dù có Hoàng Đạo Khí Vận gia trì, cũng không thể duy trì ở Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên quá lâu, nếu không phải trước đó Đông Hoàng Thái Nhất đã ném ra Tiên Thiên Chí Bảo Hỗn Độn Chung.

Mượn Thần Hi trong Chí Bảo, Đế Tuấn đã sớm không chống đỡ nổi nữa.

“Đế Tuấn, xem ra không được rồi.” Lâm Dương cười lạnh nhìn Đế Tuấn, Hồng Mông Công Đức Lượng Thiên Xích trong tay y lại không chút chần chừ, lần nữa chém xuống, vạch ra một đạo quang mang màu tím.

Đế Tuấn thấy vậy, lập tức lần nữa dùng Hỗn Độn Chung chống đỡ trước người.

“Đông!” Tiếng chuông trầm đục của Hỗn Độn Chung vang lên, tuy nó chặn được phần lớn công thế của Hồng Mông Công Đức Lượng Thiên Xích, nhưng lại không thể chặn được toàn bộ công thế.

Bởi vì lực lượng Pháp Tắc Thế Giới ẩn chứa trong Hồng Mông Công Đức Lượng Thiên Xích, có thể bỏ qua bất kỳ phòng ngự nào!

“Phốc xuy!” Lần nữa một ngụm tiên huyết phun ra, sợi dây căng chặt trong toàn thân Đế Tuấn triệt để đứt đoạn, khí tức toàn thân y điên cuồng sụt giảm.

Quả nhiên Đế Tuấn, không thể chịu đựng thương thế, Hoàng Đạo Khí Vận gia trì trên người suy kiệt, đại chiến với Lâm Dương, càng động chạm đến bản nguyên của y, một đường từ Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên rớt xuống tận Chuẩn Thánh sơ kỳ mới dừng lại.

“Khốn kiếp!” Cho đến khoảnh khắc này, Đế Tuấn mới thực sự hiểu rõ, khoảng cách giữa y và Lâm Dương lớn đến nhường nào.

“Đế Tuấn, hôm nay chính là tử kỳ của ngươi, không cần bao lâu nữa, toàn bộ Kim Ô Yêu Đình sẽ bị Đại Càn Hoàng Triều của ta thôn tính!” “Nhân Hoàng, ngươi có thật sự muốn làm tuyệt tình như vậy không!” Đế Tuấn mặt đầy tái nhợt, nhưng lại không hề lộ ra chút thần tình sợ chết nào, thân phận của một Đế Hoàng, không cho phép y cúi đầu trước kẻ địch!

Lâm Dương sắc mặt lạnh lùng: “Từ khoảnh khắc các ngươi coi

Nhân tộc như cỏ rác mà tàn sát, kết cục của Yêu tộc đã được định sẵn!" "Phốc xuy!" "Tốt tốt tốt!

Thật là một Nhân tộc tốt!" Đế Tuấn giận quá hóa cười, cho đến cuối cùng, trên mặt y cũng không hề có chút sợ hãi nào, hai mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm Lâm Dương: "Ta hối hận, đã không nghiền nát Nhân tộc từ trong trứng nước, mới để các ngươi có cơ hội quật khởi!

Nếu có một ngày, Trẫm phục sinh, nhất định sẽ tàn sát tận diệt Nhân tộc thiên hạ!" Lâm Dương hai tay khẽ giơ lên, vô cùng động loạn lan tràn Chư Thiên, khí cơ khủng bố cuồn cuộn, tồi khô lạp hủ: "Sẽ không có cơ hội đó nữa đâu!" "Đại ca mau chạy!" Tuy nhiên, vào khoảnh khắc đó, Đông Hoàng Thái Nhất vẫn luôn quan chiến từ xa, đột nhiên xông lên, nhét Đại Kim Ô vào tay Đế Tuấn, ngay sau đó dùng sức đẩy một cái, nhìn về phía Đế Tuấn đang bay ngược ra, mặt lộ vẻ thê thảm nói: "Đại ca, đừng để ta hy sinh vô ích." Khi Đông Hoàng Thái Nhất vừa nói ra câu đó, Đế Tuấn cũng gần như hiểu ra y muốn làm gì, sắc mặt dần trở nên điên cuồng: "Không!

Không được." Đáng tiếc, cho dù giọng Đế Tuấn có lớn đến đâu, cũng không thể gọi Đông Hoàng Thái Nhất đang phi thân thẳng đến Lâm Dương quay lại.

Lâm Dương sắc mặt khẽ biến, hơi có chút trịnh trọng, bởi vì y cảm giác được Đông Hoàng Thái Nhất đang cuồn cuộn một sức mạnh đáng sợ, thậm chí cho y một tia cảm giác nguy cơ.

Đông Hoàng Thái Nhất sắc mặt tràn ngập vẻ si cuồng, toàn thân pháp lực khủng bố cuồn cuộn, đại hét: "Nhân Hoàng, tiện tử, ta cũng muốn ngăn ngươi lại!" "Bạo~!" "Oanh long long!" Một Chuẩn Thánh đỉnh phong tự bạo khủng bố đến mức nào, căn bản không thể dùng ngôn ngữ hình dung, khi uy thế khủng bố từ thân thể Đông Hoàng Thái Nhất bùng phát, toàn bộ Thiên Địa đều vì thế mà tối sầm, hàng

ức vạn dặm đại địa ầm ầm sụp đổ, trong phạm vi đó, không còn bất kỳ sinh cơ nào tồn tại.

Toàn bộ Hồng Hoang, theo đó đều chấn động, sự chấn động này duy trì mấy hơi thở mới dừng lại, theo uy thế đó dừng lại, vô số Đại Năng Giả đều trong khoảnh khắc sắc mặt cuồng biến.

"Đông Hoàng Thái Nhất!

Vẫn lạc rồi." "Tồn tại như Đông Hoàng Thái Nhất mà cũng vẫn lạc, thật quá đáng sợ đi!" "Uy thế của Nhân Hoàng, e rằng không kém Thánh Nhân là bao nhiêu." "..." Trong khoảnh khắc, toàn bộ Hồng Hoang đại địa chấn động, những người còn sợ hãi thì có, nhưng càng nhiều người lại chấn động trước thực lực cường đại của Lâm Dương.

Dưới sự liên thủ của Yêu Đế và Yêu Hoàng Kim Ô Yêu Đình, lại để Nhân Hoàng Lâm Dương phản kích, thậm chí bức bách Đông Hoàng Thái Nhất tự bạo, thực lực khủng bố đến mức nào!

Côn Luân Sơn, Ngọc Hư Cung.

Tam Thanh lần nữa tề tựu một chỗ, chỉ là sắc mặt đều không được tốt lắm.

Đặc biệt là Nguyên Thủy Thiên Tôn, càng có thể dùng từ đen kịt đáng sợ để hình dung.

"Tên tiểu tử này đột phá Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, toàn bộ Hồng Hoang e rằng không ai có thể ngăn cản được!" Thái Thanh khẽ gật đầu, trên sắc mặt âm trầm, có một tia suy bại, kể từ sau trận đại chiến với Lâm Dương mấy vạn năm trước, trận chiến đó đạo thống của y bị chém diệt, tuy dưới sự liên lụy khí vận của Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ, y không bị rớt khỏi Thánh Nhân Đạo Quả, nhưng cũng chịu trọng thương.

Tu vi vốn là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trung kỳ, cũng rớt xuống Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên sơ kỳ, từ vốn là mạnh nhất trong Bàn Cổ Tam Thanh, rớt xuống cuối cùng, mặt mũi tổn thương, hầu như khiến Thái Thanh không ngẩng đầu lên được.

Chương 234

Thái Thanh lạnh lùng nói: "Đại Càn Hoàng Triều là dị số, cản trở vận chuyển của Thiên Đạo, sớm muộn gì cũng có một ngày, sẽ phải đối mặt với đòn hủy diệt." Nhưng, nói thì là vậy, nội tình của Đại Càn Hoàng Triều hiện giờ khủng bố đến mức nào, ngay cả Địa Đạo cũng đứng về một phía, ngay cả Sư tôn Hồng Quân của y cũng bị ngăn cản.

Nếu thực sự có thủ đoạn, đã sớm dùng ra rồi, đâu lại ngồi ở đây mà than vãn.

Duy chỉ có Thông Thiên, trong mắt lóe lên vi quang tựa hồ hướng về phía nào đó, nhưng sau khi nghe lời của Thái Thanh, khóe miệng lại rõ ràng nhếch lên một chút, như thể không thèm chấp, chỉ là một màn này không bị ai nhìn thấy.

Hắc Trạch Thánh Đình, vô cùng hung sát chi khí quanh quẩn, trong điện vũ, bao quanh vô số thân ảnh không nhìn rõ.

Trong đó, người đứng đầu là một nam tử ẩn mình trong sương mù lạnh lùng nói: "Yêu tộc, cùng lắm cũng chỉ là một đám phế vật, kết minh với chúng, đơn giản là hạ thấp danh tiếng của Hắc Trạch ta." "Xuy xuy, Hắc Trạch đại nhân, ngài còn mong những sinh linh Tiên Thiên đó có thể phát huy tác dụng lớn đến mức nào sao!" Một người dưới trướng phát ra tiếng cười khẩy, khiến cả điện đường vang lên tiếng cười.

Tuy không phải là sinh linh Hỗn Độn nguyên bản, nhưng họ có địa vị rất cao, lại coi thường các sinh linh Thiên Đạo trong Hồng Hoang này.

"Được rồi, mặc kệ đi, Yêu tộc cũng có một luồng sức mạnh không

nhỏ, do đó phát động lượng kiếp là tốt nhất, như vậy ta cũng có thể không vướng bận gì!" "Xuy xuy!" Từ khi sinh ra trong Hỗn Độn cho đến nay đã trải qua không biết bao nhiêu lượng kiếp kỷ nguyên, các Hỗn Độn Ma Thần này há lại không biết những chuyện này sao.

Phát động lượng kiếp, bất kể thế nào cũng sẽ dính vào nhân quả, cho dù thắng cũng chỉ có thể gọi là thảm thắng.

Đây cũng là lý do, năm đó Long Hán Lượng Kiếp, Ma Tổ La Hầu vì muốn Long tộc, Phượng tộc, Kỳ Lân tộc Tam Tổ phát động lượng kiếp.

Dù sao, với thực lực cường đại siêu việt cả Long, Phượng, Kỳ Lân Tam tộc của Ma Tổ La Hầu vào thời điểm đó, mục đích của y, là để làm loạn toàn bộ Hồng Hoang, không đến mức phải tự mình ra tay.

Đông Hoàng Thái Nhất chết, ai sẽ phấn khởi vì điều đó, đương nhiên là Vu tộc!

Chiến tranh giữa Vu Yêu, vì lệnh cấm của Đạo Tổ, nên thỉnh thoảng cũng sẽ có những ma sát nhỏ xảy ra, Đông Hoàng Thái Nhất với tư cách là Yêu Hoàng của Yêu tộc, ngày xưa không biết đã tàn sát bao nhiêu người Vu tộc, ân oán giữa Vu Yêu có thể nói là vô cùng sâu sắc.

Hiện giờ Đông Hoàng Thái Nhất vẫn lạc, người vui mừng nhất đương nhiên không ai khác ngoài Vu tộc.

Bàn Cổ Thần Điện, Thập Nhị Tổ Vu đều cười vang, đặc biệt là Chúc Dung, càng cười sảng khoái, như một kẻ ngốc vậy.

"Tên súc sinh lông vũ Đông Hoàng Thái Nhất chết thật tốt, hiện giờ Yêu Đình thiếu đi một chiến lực đỉnh cấp, đối với Vu tộc ta, thật là một chuyện đại hưng thịnh." "..." Thập Nhị Tổ Vu, lời ngươi lời ta đều nói về sự vẫn lạc của Đông Hoàng Thái Nhất.

Rất nhanh, Đế Giang mở miệng: "Yêu tộc tuy tổn thất một chiến lực đỉnh cấp, nhưng cũng không thể xem thường, thế lực tổng thể của Đại Càn Hoàng Triều, ta cũng cần phải xem xét lại." "Thiết, đại ca thực sự quá lo lắng rồi, Đại Càn Hoàng Triều tuy cường đại, nhưng suy cho cùng nội tình còn non kém, trừ Nhân Hoàng ra, cơ bản không có chiến lực nào quá mạnh mẽ, làm sao có thể so sánh với Vu tộc ta?" Đại Càn Hoàng Triều tuy cường thịnh, nhưng trừ Nhân Hoàng, và mấy tồn tại Chuẩn Thánh ra, hầu như cũng không có tồn tại nào đáng để ra tay, điểm này, Vu tộc đã sớm tính đến.

"Đừng quên, Bình Tâm Nương Nương đã kiến lập Địa Đạo, nàng là tồn tại ngang cấp với Hồng Quân." Hậu Thổ lên tiếng, nhất thời toàn bộ Bàn Cổ Thần Điện chìm vào tĩnh lặng.

"Bình Tâm Nương Nương dù mạnh, chưa chắc có thể ra tay, đừng quên, Hồng Hoang vẫn còn có Hồng Quân, nếu Bình Tâm Nương Nương động thủ, Hồng Quân Đạo Tổ tất định sẽ ra tay kiềm chế." Đế Giang nói xong, liền khoát khoát tay nói: "Thôi được, đó tạm thời không phải chuyện ta nên lo lắng.

Hiện nay ta và Đại Càn Hoàng Triều đã kết minh, không đến bước cuối cùng thì ai cũng không biết sẽ xảy ra biến hóa gì!" Hình như, trong số các tộc nhân Vu Tộc chỉ có Hậu Thổ là tồn tại duy nhất có thể khống chế Vận Mệnh Trường Huyền.

Ngay cả Đại Vu trong Vu Tộc cũng hoàn toàn không thể nhìn thấy Vận Mệnh Trường Huyền trong thời không. *** Hiện giờ, Vu Yêu đại chiến cận kề, bất luận là ai, cũng không ngờ vào thời khắc này, Yêu Hoàng Đông Hoàng Thái Nhất của Kim Ô Yêu Đình lại vẫn lạc.

Một tồn tại đỉnh tiêm như vậy vẫn lạc, ai cũng có thể đoán được, tất sẽ khiến Vu Yêu hai tộc mất cân bằng.

Dưới sự liên thủ của Đại Càn Hoàng Triều và Vu Quốc Thánh

Đình hiện nay, Yêu Tộc cũng chưa chắc có thể chống cự.

Lúc này, tại nơi Đông Hoàng Thái Nhất tự bạo, ức vạn dặm đại địa hóa thành hư vô, vô tận sự chấn động vẫn còn kéo dài mãi không hồi phục.

Một cường giả Chuẩn Thánh đỉnh phong tự bạo, sức mạnh ấy không kém một kích hậu kỳ của Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, thiên địa sụp đổ, e rằng không có một Nguyên Hội thời gian cũng khó mà khôi phục.

Cách nơi chấn động này một khoảng cách xa xôi, có một vùng đất không bị bất kỳ uy thế nào ảnh hưởng.

Nơi đây bằng phẳng, cách xa vùng bị uy thế lan đến, nhưng vì sự chấn động khủng bố trước đó quá kịch liệt, tuy không bị uy thế ảnh hưởng, nhưng cũng rơi vào cảnh núi lở đất nứt, vạn vật tiêu điều.

Nhưng đúng lúc này, một vết nứt không gian bị xé rách ở đây, nhất thời ức vạn dặm đại địa cuồng phong gào thét, vô cùng chấn động tràn ngập giữa thiên địa.

Một thanh niên mặc nho bào từ trong đó bước ra, mặt đầy khó coi, ngưng vọng về phía trung tâm vùng bị uy thế chấn động từ xa.

"Ta thật sự không ngờ, Đông Hoàng Thái Nhất lại quả quyết như vậy!" Người này chính là Lâm Dương.

Khi Đông Hoàng Thái Nhất tự bạo, hắn đã xé rách một vết nứt không gian, chen vào trong đó để độn tẩu.

Dù sao, một Chuẩn Thánh đỉnh phong dốc hết tất cả tự bạo, uy thế có thể nói là cực lớn.

Lâm Dương muốn không bị tổn hại vì chuyện này, chỉ có thể rời đi.

Kỳ thực, ngay cả Lâm Dương cũng không có thủ đoạn tự bạo của Đông Hoàng Thái Nhất lại quả quyết như vậy, không chút do dự dẫn bạo toàn thân Thái Dương Tinh Khí, khiến hắn không có đủ thời gian để thi triển thủ đoạn Trấn Áp của Tinh Thần Tháp.

Thái Dương Tinh Khí vốn là tinh hoa trong Thái Dương Tinh, toàn thân Đông Hoàng Thái Nhất tràn ngập Thái Dương Tinh Khí, tuyệt đối không kém một tiểu Thái Dương, uy thế khủng bố như vậy đủ để hình dung nó hùng vĩ đến mức nào.

Cũng có thể hiểu được, vì sao Lâm Dương với nội tình hùng hậu như vậy, cũng chỉ có thể chọn tạm thời tránh né phong mang.

Hơi trầm tư một lát, Lâm Dương liền cười lạnh: "Đế Tuấn, mặc dù được Đông Hoàng Thái Nhất bảo toàn một mạng, nhưng chuyện ta muốn diệt hắn, sẽ không thay đổi." Trong mắt Lâm Dương xuất hiện ánh hào quang ngũ sắc, dưới tầm nhìn của hắn, vô số sợi vận mệnh Trường Huyền có liên quan đến bản thân hiện ra.

Đột nhiên, Lâm Dương đưa tay kéo sợi vận mệnh màu tím đen trước mặt, sau đó cười lạnh: "Nghiệp chướng quấn thân, vậy thì dùng Đại Vận Mệnh Thuật nghiền diệt, ta cũng không cần tổn hao khí vận." Nói xong, ngay giây tiếp theo, Lâm Dương không chút do dự, trực tiếp cắt đứt sợi dây đó!

"Ầm!" Cùng với một tiếng động nhỏ, âm thanh trong nháy mắt truyền ra, một cỗ lực lượng vô hình thuận theo thời không độn hướng Thiên Giới đi... *** Kim Ô Yêu Đình, Lăng Tiêu Bảo Điện.

Chương 235

Đế Tuấn mình đầy chật vật trở về Lăng Tiêu Bảo Điện, trực tiếp ném tiểu Kim Ô trong tay xuống đất, hai mắt đỏ ngầu, chỉ vào nó mà mắng lớn: "Nghiệt chướng!

Hôm nay ta không đánh chết ngươi không được!" Vừa nói, Đế Tuấn trực tiếp giơ bàn tay lên, một chưởng liền vỗ xuống.

Tiểu Kim Ô đáng thương, vừa thoát chết, khó khăn lắm mới về được Yêu Đình, liền lại bị Đế Tuấn một chưởng đánh bay ra ngoài.

Lúc này!

Tim Đế Tuấn đang rỉ máu.

Nếu có thể, không ai có thể hiểu được tình nghĩa không thể cắt bỏ của vô số Nguyên Hội năm, quan trọng đến nhường nào đối với Đế Tuấn.

Ai cũng nói hoàng gia lạnh lẽo, nhưng ai biết được, không phải hoàng gia lạnh lẽo, mà là không có giới hạn nào.

Nếu phải để Đế Tuấn chọn, hắn thậm chí nguyện ý dùng tính mạng của mình, và cả mười tiểu Kim Ô để đổi lấy sinh mệnh của bào đệ Đông Hoàng Thái Nhất.

"Oa oa!

Ta cũng không biết vì sao." Tiểu Kim Ô bị đánh bay đang vùng vẫy giữa không trung, cuối cùng rơi xuống sàn đá cẩm thạch vàng ngọc của Lăng Tiêu Bảo Điện, những vệt máu vàng kim đang lan ra, nó cũng không để ý, chỉ không ngừng khóc lóc thảm thiết.

Mặc dù mười tiểu Kim Ô còn nhỏ, nhưng cũng đã ra đời gần mười vạn năm, cũng hiểu ai thật lòng tốt với mình.

Đông Hoàng Thái Nhất đối với mười tiểu Kim Ô cưng chiều đến tận xương tủy, vượt xa sự yêu thích của Đế Tuấn.

Điều này, mười tiểu Kim Ô đều có thể cảm nhận được.

Đế Tuấn lại giơ tay lên, nhưng lại chần chừ không hạ xuống.

Người đã chết thì đã chết, có giáo huấn nữa cũng vô ích.

Nhưng, cũng chính vào giờ khắc này, một cỗ sức mạnh huyền ảo ngũ hành từ xa dâng lên, lượn lờ đến trong Lăng Tiêu Bảo Điện.

Đế Tuấn lúc này tuy tu vi đã rớt xuống Chuẩn Thánh sơ kỳ, nguyên thần suy yếu, nhưng điều đó không có nghĩa là cảnh giới của hắn cũng rớt theo.

Cỗ khí cơ hùng hồn kia, trực tiếp hội tụ và tràn đến chỗ tiểu Kim Ô.

Trong nháy mắt, Đế Tuấn nghiến răng nghiến lợi hét lớn: "Lâm Dương, thực sự ức hiếp người quá đáng!" Khí cơ sát phạt hiện ra, uy thế khủng bố lan tỏa, trong tích tắc va chạm vào cỗ khí cơ kia.

"Rầm rầm!" Nhưng, cỗ khí cơ kia vô hình vô chất, cho dù Đế Tuấn có biểu hiện sát phạt thế nào, căn bản cũng không có tác dụng gì, cỗ khí cơ dâng lên kia vẫn trực tiếp lơ lửng về phía tiểu Kim Ô!

"Ngươi dám!" Lúc này, tiểu Kim Ô hoàn toàn ngơ ngác.

Vốn dĩ khi Đế Tuấn hiện ra vẻ mặt bất đắc dĩ kia, nó cứ ngỡ may mắn thoát được một kiếp, nhưng sau đó sự thịnh nộ của Đế Tuấn, lại khiến tâm thần nó cho rằng phụ hoàng đã điên rồi!

"Xoẹt!" Tuy nhiên, trong nháy mắt, một cỗ lực lượng vô hình phủ lên thân thể tiểu Kim Ô, chỉ trong khoảnh khắc đó, ý thức của nó liền chìm vào tịch diệt, trời đất quay cuồng, ngã lăn ra đất.

Tĩnh lặng!

Toàn bộ Lăng Tiêu Bảo Điện, lúc này tĩnh lặng đến đáng sợ!

Khuôn mặt Đế Tuấn vẫn duy trì vẻ bạo nộ, trong mắt hắn, lại dần dần hiện lên một tia huyết sắc, sự chấn động khủng bố từ trong cơ thể dâng trào, dần dần dâng lên đỉnh Lăng Tiêu Bảo Điện.

"Lệ ~!" Một con Tam Túc Kim Ô cao hàng trăm trượng, toàn thân lấp lánh ánh kim huy hiện ra trên không trung của Yêu Đình, vô số người đều có thể cảm nhận được sát cơ tiềm tàng trong thân thể Tam Túc Kim Ô được ngưng tụ từ Hoàng Đạo Khí Vận đó.

Toàn bộ Yêu Đình Giới, tất cả mọi người trong khoảnh khắc đều biến sắc nghiêm nghị, nhìn con Tam Túc Kim Ô cao lớn trên bầu trời, từ bộ lông vũ lấp lánh ánh kim huy ban đầu, dần dần chuyển sang một màu đỏ máu.

Sát cơ lạnh lẽo, tràn ngập toàn bộ Yêu Đình Giới, trong lòng mỗi sinh linh, dần dần đều bị cỗ khí tức đó xâm nhiễm, thiên địa chấn động.

"Rầm rầm!" Giữa trời, lấy Lăng Tiêu Bảo Điện làm trung tâm ngưng tụ mây đen, tràn ngập một cỗ uy áp khủng bố, trong mây đen lấp lánh những tia điện tím.

Sự chấn động khủng bố, tràn ngập toàn bộ Yêu Đình Giới.

Cảm nhận được sự giận dữ của Đế Tuấn lúc này, vô số Đại Yêu Vương và Yêu Thần đều vội vàng chạy đến, nhưng khi đứng chờ ở Lăng Tiêu Bảo Điện, lại đều không nói một lời.

Thân thể tiểu Kim Ô, ngã bệt trong Lăng Tiêu Bảo Điện, toàn thân không còn chút sinh tức nào.

Tất cả mọi tồn tại, lúc này đều trầm mặc, trận đại chiến xảy ra trong Hồng Hoang, ai cũng hiểu, tiểu Kim Ô trước mắt là con cuối cùng rồi.

“Bước, bước!” Một nữ tử mặc y bào lộng lẫy, bước vào Lăng Tiêu Bảo Điện.

Tất cả mọi người cảm nhận được, đều tránh ra một con đường.

Chính là Yêu Hậu Hi Hòa!

Hi Hòa mặt đầy lạnh lẽo, đôi mắt đỏ ngầu, hiển nhiên vừa khóc một trận rồi.

“Hi Hòa!” Đế Tuấn đưa tay kéo Hi Hòa, nhưng Hi Hòa vừa bước vào Lăng Tiêu Bảo Điện từ đầu đến cuối đều không để ý, ôm tiểu Kim Ô đang nằm trên đất, rồi trực tiếp rời đi.

Toàn bộ quá trình, Lăng Tiêu Bảo Điện không một tiếng động nào vang lên.

Chương 236

Cùng với sự rời đi của Hi Hòa, trái tim vốn đã tan nát của Đế Tuấn, dường như bị đả kích nghiêm trọng hơn, đôi mắt đỏ ngầu ẩn ẩn dần chuyển sang màu đen.

"Chỉnh đốn đại quân!

Ta muốn đồ sát Nhân Tộc, luyện chế Đồ Vu Kiếm!" "Bệ hạ!" Thân thể Bạch Trạch run rẩy, lời vừa nói ra, liền nhận lấy ánh mắt chằm chằm từ Đế Tuấn.

Mặc dù tu vi Đế Tuấn đã rớt xuống Chuẩn Thánh sơ kỳ, nhưng khí phách đế vương uy nghiêm từ lâu bao trùm, ngay cả Bạch Trạch Chuẩn Thánh trung kỳ cũng cảm thấy như đang ở trong hang băng vậy.

Bạch Trạch cố gắng chịu đựng áp lực, run rẩy cất tiếng nói: "Bệ hạ, nếu muốn đồ sát Nhân Tộc để luyện chế Đồ Vu Lợi Nhận, chúng ta cần bàn bạc kỹ lưỡng.

Tình trạng ngài hiện giờ cũng không thích hợp phát động một cuộc chiến tranh lớn như vậy." Bạch Trạch là một Yêu Thần lâu đời của Yêu Tộc, mặc dù ban đầu bị buộc phải gia nhập, nhưng ở Yêu Đình cũng đã đạt được không ít lợi ích, nếu như tự mình tu luyện, cũng chưa chắc có thể đạt được bước như ngày nay.

"Ngươi cho rằng, Yêu Tộc không mạnh hơn Nhân Tộc sao?" "Không phải vậy, chỉ là, việc phát động chiến tranh lần này, tất sẽ khuấy động toàn bộ Hồng Hoang, chúng ta cần bàn bạc kỹ lưỡng, ít nhất, trong chuyện này cũng không thể thiếu sự gia nhập của Hắc Trạch Thánh Đình." Lời của Bạch Trạch đã làm rung động tất cả các Đại Yêu Vương và Yêu Thần có mặt, trong lòng đương nhiên hiểu rõ

sự cường đại của Nhân Tộc, nếu cứ xông thẳng vào, dù đạt được mục đích, cũng sẽ tổn thất thảm trọng.

"Bệ hạ, Bạch Trạch Yêu Thần nói không sai, Hắc Trạch Thánh Đình đã liên minh với Yêu Đình chúng ta, sự kiện lần này tự nhiên cũng phải bàn bạc, như vậy cũng có thể chia sẻ bớt áp lực cho chúng ta." Lại có một người khác đứng ra, nói thay Bạch Trạch.

Nhanh chóng, Đế Tuấn hít một hơi thật sâu, ánh mắt đỏ ngầu dần dần khôi phục đôi chút, trầm giọng nói: "Nếu đã như vậy, chuyện này liền giao cho các ngươi xử lý, bất kể Hắc Trạch Thánh Đình có nguyện ý tham gia hay không, trận chiến này cũng tất không thể tránh khỏi." "Tuân mệnh!" *** Đại Càn Hoàng Triều, Đại Càn Điện.

Lâm Dương ngồi ngay ngắn trên long ỷ, phía dưới hai bên đứng đầy văn võ đại thần, mỗi người đều có vẻ mặt vô cùng nghiêm nghị.

Bên trái, Phương Nguyên bước lên một bước, "Bệ hạ, lần này Yêu Đình bị trọng thương, tất sẽ phát động đại chiến, cho nên chúng ta cần phải cẩn thận." Lâm Dương khẽ gật đầu, cười nói: "Vậy Tả Tướng cho rằng, nên ứng phó thế nào." "Thần cho rằng, hiện nay Đại Càn Hoàng Triều như mặt trời ban trưa, tất sẽ không trực tiếp tấn công Đại Càn Hoàng Thành, có khả năng sẽ bắt đầu từ các quận thành, từng bước tước đoạt sức mạnh của Đại Càn Hoàng Triều.

Vì vậy, nên tăng phái đại quân đóng giữ ở các quận thành." Lời của Phương Nguyên được mọi người đồng tình, chỉ có Lưu Trầm Hương khẽ nhíu mày, bước lên một bước.

"Bệ hạ, thần cho rằng việc này e rằng không ổn, nếu Tả Tướng phỏng đoán sai, dẫn đến đại quân hoàng thành phân tán, nếu gặp phải đại quân Yêu Tộc tập kích, e rằng sẽ nguy cấp." Phương Nguyên cười nói: "Lưu Tướng Quân hoàn toàn không cần lo lắng, cho dù cấp cho Yêu Tộc mười lá gan cũng không dám trực tiếp phóng túng ở hoàng

thành!

Huống hồ, hoàng thành có chúng thần trấn thủ, Yêu Tộc cũng chưa chắc có thể công phá." Lâm Dương giơ tay, ngăn Lưu Trầm Hương đang định phát biểu, cười nói: "Kỳ thực bất kể nguyên nhân là gì, nếu đại chiến nổ ra, đều cần phải phái đại quân đến các bộ quận thành trấn thủ.

Dù sao, hiện nay Nhân Tộc, các quận thành đều có vô số tộc nhân, so với hoàng thành, những người này đều tương đối yếu ớt, nếu đại quân Yêu Tộc tập kích, tất nhiên sẽ gặp phải đả kích nặng nề.

Cho nên, bất kể thế nào, đều phải phái đại quân trấn thủ." Lời Lâm Dương vừa dứt, phía dưới một tiếng ứng hòa: "Bệ hạ nhân từ." Tình thế giữa Nhân Tộc và Yêu Tộc đã nghiêm trọng đến một mức độ nào đó, ai cũng có thể đoán được, một trận đại chiến không thể tránh khỏi.

Đại chiến thì không có người không chết, đặc biệt là Nhân Tộc, lực lượng tổng thể còn kém xa so với Yêu Tộc.

Dù sao, hiện nay, tổng số lượng Nhân Tộc đã vượt qua con số trăm vạn ức, nhưng trong đó cường giả chân chính lại không nhiều.

Ngược lại Yêu Tộc, dù sao cũng có nội tình vô số Nguyên Hội ở đó, lực lượng tổng thể vượt xa Nhân Tộc.

Chỉ là, về lực chiến đỉnh tiêm, Nhân Tộc tuyệt đối vượt xa Yêu Tộc, chỉ riêng Bình Tâm Nương Nương một người, e rằng cũng có thể hủy diệt toàn bộ Yêu Đình.

Nhưng, có Thiên Đạo Hồng Quân kiềm chế, Bình Tâm không thể tùy tiện động thủ ở Hồng Hoang, điểm này Lâm Dương cũng có thể đoán được.

Nhanh chóng, sau cuộc triều nghị, mấy ức đại quân đóng giữ tại

Đại Càn Hoàng Thành liền theo sự điều động của các tướng lĩnh, đi đến ba mươi ba quận thành của Nhân Tộc.

Đồng thời, Lâm Dương hạ thánh chỉ, yêu cầu tất cả các quận thành đều tiến vào trạng thái giới bị, đóng chặt cửa thành, bất kỳ ai cũng không được tùy tiện ra ngoài.

Còn về Đại Càn Hoàng Thành, tất cả các sinh linh ngoài Nhân Tộc đều bị đuổi ra khỏi thành.

Nhất thời, trên không toàn bộ Đại Càn Hoàng Triều đều bao phủ một tầng mây đen dày đặc, Cửu Trảo Kim Long được ngưng tụ từ Hoàng Đạo Khí Vận cũng theo đó mà lượn lờ, hiển lộ uy thế... *** Hắc Trạch Thánh Đình, Bạch Trạch Yêu Thần phụng mệnh đến đây, tìm kiếm ý kiến của Hắc Trạch Đạo Minh.

"Chậc chậc, đã Hắc Trạch Thánh Đình và Kim Ô Yêu Đình kết minh, việc động thủ, chúng ta tự nhiên không thể chối từ trách nhiệm." Hắc Trạch phát ra một tiếng cười quái dị, đôi mắt đỏ như máu tràn ngập ánh sáng hủy diệt.

Bạch Trạch bị ánh mắt như lang như hổ của Hắc Trạch nhìn chằm chằm, khẽ nhíu mày, cúi đầu hành lễ: "Nếu đã như vậy, vậy tại hạ xin trở về Yêu Đình, để Yêu Đế Bệ hạ chỉnh đốn đại quân tấn công Đại Càn Hoàng Triều." "Đi đi." Hắc Trạch vung tay áo, trực tiếp cuộn Bạch Trạch ra khỏi cung điện, sau đó cười lớn một cách phóng túng: "Yên lặng nhiều năm như vậy, cuối cùng cũng không nhịn được muốn động thủ sao!" Trong điện tối đen, lại có những âm thanh vang lên, mỗi người đều mang theo tiếng cười quái dị, nhìn vô cùng đáng sợ. *** Kim Ô Yêu Đình, vô cùng chấn động khủng bố tràn ngập, mây khói trên trời tan tác, dâng trào các loại khí cơ kinh hãi.

Đế Tuấn nhìn Bạch Trạch từ Hắc Trạch Thánh Đình trở về, khóe miệng thoát ra một nụ cười lạnh lẽo: "Chỉnh đốn đại quân, dốc toàn

lực xuất phát, lần này không những phải một lần cơ hội Nhân Tộc, mà còn phải đồ sát sinh linh Nhân Tộc, lấy đó huyết tế mệnh đệ ta Thái Nhất." "Tuân mệnh!" Khí tức sát phạt lạnh lẽo truyền khắp mây xanh, toàn bộ Yêu Đình Giới, đều bị bao phủ một tầng huyết tinh nhàn nhạt và yêu khí trùng thiên hỗn loạn.

Vô cùng chấn động tràn ngập chư thiên, hào quang dâng trào, hung sát chi khí, bao trùm giữa thiên địa.

Cùng với một trận tiếng trống vang lên, tiếng chiêng gõ, toàn bộ Yêu Đình Giới, ngưng tụ một đoàn yêu vân khổng lồ, trên yêu vân, đứng vô số yêu binh yêu tướng.

"Rầm rầm!" Toàn bộ Hồng Hoang Đại Địa, gió mây cuồn cuộn, linh khí cuồng bạo rơi vào một trạng thái điên cuồng, vô số đại năng giả của Hồng Hoang đóng chặt sơn môn cũng bị một tầng u ám bao phủ trong lòng, cảm thấy có đại họa sắp giáng lâm.

Thiên Đạo ẩn mình, lượng kiếp, gió mây cuộn động, yêu vân chấn động từ Yêu Đình hiển lộ ra, toàn bộ thiên địa đều tràn ngập yêu khí khiến người ta nghẹt thở, yêu khí làm rung chuyển thiên địa, khiến tất cả sinh linh Hồng Hoang đều ẩn ẩn có thể cảm nhận được khí cơ kích động lòng người đó.

"Yêu Tộc động thủ rồi." Tập hợp toàn bộ lực lượng Yêu Đình, ngưng tụ mấy trăm ức yêu binh yêu tướng, toàn bộ lực lượng và nội tình Yêu Đình, cùng nhau xuất động.

Đây là lần đầu tiên, Yêu Đình bùng phát khí thế mạnh mẽ nhất, tiến vào Hồng Hoang Đại Địa.

Trong số trăm ức yêu binh yêu tướng đó, từ Địa Tiên trở lên, có mấy trăm vạn Thái Ất Kim Tiên Yêu Vương, những kẻ này đều là những tồn tại bình thường cát cứ một phương ở Hồng Hoang Đại Địa.

Ngoài ra, còn có vô số Đại La Kim Tiên Yêu Thần tồn tại, đều là lực lượng trung kiên của Yêu Tộc, đặc biệt là ba trăm năm mươi lăm vị được phong làm Chính Thần, mỗi người đều là tồn tại Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

Ngoài ra còn có Thập Đại Yêu Thần cảnh giới Chuẩn Thánh, và Đế Tuấn đã khôi phục lại thời kỳ toàn thịnh nhờ vào nội tình Yêu Tộc, với tu vi Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Ngay cả khi cộng tất cả các đại năng giả Hồng Hoang lại, cũng không thể tập hợp được nhiều cường giả như vậy, uy thế của Yêu Đình có thể thấy rõ.

Chương 237

Giữa bầu trời, mấy trăm ức yêu binh yêu tướng mặc giáp trụ kim hoàng chói mắt, cầm thương đứng thẳng, ánh mắt ngưng thị về phía trước, nhìn một nam tử mặc y bào kim hoàng.

Chính là Yêu Đế đương nhiệm của Kim Ô Yêu Đình, Đế Tuấn.

Đế Tuấn mặt mày nghiêm nghị, trong đôi mắt liếc nhìn thiên hạ bùng lên một ngọn lửa hừng hực, trường kiếm trong tay giơ lên, trầm giọng hét lớn: "Xuất chinh, đồ sát Nhân Tộc!" *** Hồng Hoang chấn động, cùng với việc Yêu Tộc ngưng tụ thế lực vô thượng, Hắc Trạch Thánh Đình đã liên minh với Kim Ô Yêu Đình, cũng vào lúc này, bùng phát một cỗ khí tức hung sát trùng thiên.

"Hống!" "Hống ~!" Tiếng thú rống chấn động giữa núi rừng, chỉ thấy từng con cự thú như những ngọn núi nhỏ, lắc lư thân thể, tổ chức thành quân đoàn, tiến về phía nơi Nhân Tộc của Đại Càn Hoàng Triều trú ngụ.

Hung thú vốn không có trí tuệ, nhưng dưới sự phú cho của Hủy Diệt Ma Thần, đã sinh ra trí tuệ, vô số đại quân hung thú như hồng thủy cuồn cuộn.

Đặc biệt là các di chủng Thái Cổ Thập Hung dẫn đầu, mỗi người đều có khí tức hung sát ngút trời, khí tức toàn thân cũng không hề kém Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

Nếu là Thái Cổ Thập Hung chân thân, ngay cả tồn tại như Long Vương cũng không thể chống cự.

"Hống ~!" Hung thú nhất tộc, mặc dù trong kiếp nạn hung thú đã bị sinh linh Tiên Thiên của Hồng Hoang đồ sát gần hết, nhưng sau vô số năm sinh sôi nảy nở, trong Hồng Hoang vẫn còn không ít hung thú

tồn tại.

Đại quân hung thú hùng hổ từ Hắc Trạch Thánh Đình xuất phát, trên đường còn có không ít hung thú bị cỗ khí tức đó hấp dẫn, từ đó gia nhập vào cỗ hồng lưu hung thú đó... *** Đại Càn Hoàng Thành, Đại Càn Điện.

Hai bên điện đường, đứng sừng sững các văn thần võ tướng của Đại Càn Hoàng Triều, mỗi người đều có vẻ mặt tràn đầy ngưng trọng.

Mặc dù hiện nay Đại Càn Hoàng Triều quật khởi mạnh mẽ, hoàn toàn không sợ Kim Ô Yêu Đình hay thậm chí Hắc Trạch Thánh Đình liên thủ.

Nhưng đại chiến nổ ra tất định sẽ đi kèm với cái chết, đó là điều tất nhiên.

Hàn Tín bẩm báo với Lâm Dương: "Bẩm Bệ hạ, hiện nay các bộ quân đoàn đã đến các địa quận thành trấn thủ." Lâm Dương khẽ gật đầu, vẻ mặt mang theo một cỗ mây mù: "Trận đại chiến lần này, sẽ triệt để định vị địa vị của Đại Càn Hoàng Triều ta trên Hồng Hoang, tiêu diệt Yêu Tộc, thống nhất Hồng Hoang!" "Tiêu diệt Yêu Tộc!

Thống nhất Hồng Hoang, đất đai nơi nào cũng là vương thần!" Khí tức kích ngang trực xung vân tiêu, khí cơ khủng bố trận trận rơi xuống, chìm vào lòng vô số người.

Cửu Trảo Kim Long cao vạn trượng của Đại Càn Hoàng Triều ngẩng đầu, phát ra một tiếng gầm thét dữ dội "Ngao hống!" "Chiến!

Chiến!

Chiến!" Vô số đại quân của Đại Càn Hoàng Thành đều phân tán đến các quận thành của Nhân Tộc, chỉ còn lại khoảng năm nghìn vạn người của quân đoàn thứ nhất ở Đại Càn Hoàng Triều.

Mặc dù chỉ có năm nghìn vạn, nhưng đó lại là đại quân tinh nhuệ nhất của toàn bộ Nhân Tộc.

Trong mấy chục vạn năm, dưới sự cung cấp nội tình của Đại Càn Hoàng Triều, mỗi người trong số họ đều có tu vi Kim Tiên.

Trong đó, thêm vào Lâm Phong, Lâm Lôi và những người khác, tu vi đã sớm đột phá đến cảnh giới Đại La Kim Tiên, chiến trận được ngưng tụ thậm chí Chuẩn Thánh cũng khó mà chống lại.

Đây là nơi chứa đựng nội tình mạnh mẽ nhất của Đại Càn Hoàng Triều.

Ngoài ra, lực chiến đỉnh tiêm của Nhân Tộc cũng tuyệt đối không yếu.

Trong đó, Nhân Tộc Tam Tổ dưới sự trùng kích của Hoàng Đạo Khí Vận của Đại Càn Hoàng Triều, đều lần lượt đột phá đến cảnh giới Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Ngoài ra, Hàn Tín cũng đã sớm đột phá đến cảnh giới Chuẩn Thánh, trong đó Lưu Trầm Hương lại có tu vi Chuẩn Thánh hậu kỳ, và Tả Tướng Phương Nguyên tu vi cũng mới đạt đến Chuẩn Thánh trung kỳ.

Sáu vị Chuẩn Thánh, có lẽ về số lượng không thể so sánh với Kim Ô Yêu Đình, nhưng nếu cộng thêm Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên Lâm Dương, một mình hắn có thể tiêu diệt toàn bộ Kim Ô Yêu Đình.

Đây cũng là lý do vì sao Đế Tuấn muốn tấn công Đại Càn Hoàng Triều, Bạch Trạch và tất cả Yêu Thần đều ra sức ngăn cản, bởi vì Đại Càn Hoàng Triều hiện nay đã sớm khác xưa.

"Rầm rầm!" Cùng với tiếng gầm dữ dội của Cửu Trảo Kim Long tượng trưng cho khí vận của Đại Càn Hoàng Triều, trong toàn bộ Đại Càn Hoàng Thành, đại quân hùng hậu cuồn cuộn, thậm chí một số

bình dân bá tánh, cũng lần lượt cầm lấy vũ khí cất trong nhà, ngưng tụ uy thế không nhỏ.

Toàn bộ Nhân Tộc, dưới sự cải cách của Lâm Dương, phong tục dân gian hùng dũng, mặc dù không tòng quân, nhưng điều đó không có nghĩa là những người này không có bất kỳ sức phản kháng nào.

Đặc biệt là sự tồn tại của Vĩnh Hằng Khư Phường, càng trực tiếp kết nối với Trân Bảo Các trong Đại Càn Hoàng Thành, không cần vào Vĩnh Hằng Khư Phường, bá tánh trong thành cũng có thể dùng những thứ có giá trị, đổi lấy bất kỳ thứ gì mình muốn.

Dưới điều này, toàn bộ Nhân Tộc đều mạnh mẽ một cách rõ rệt.

Hơn nữa, việc tham gia quân đội của Đại Càn Hoàng Thành cũng là tự nguyện, nhiều người đã quen với cuộc sống nhàn nhã, không thích không khí quân doanh, nhưng điều đó không có nghĩa là họ sẽ yếu ớt đi.

Đã từ nghìn năm trước, Phương Nguyên đã thống kê, trong Nhân Tộc có ít nhất mấy chục tồn tại Thái Ất Kim Tiên, chỉ riêng sức mạnh của bá tánh trong hoàng thành, nếu thêm vào ba mươi ba quận thành, chỉ riêng sức mạnh tự chủ của bá tánh đã có thể làm rung chuyển một trong vạn tộc Hồng Hoang.

"Ngao hống!" Lúc này, phía chân trời xa xăm, hiện ra từng con chân long thân thể hùng vĩ, mỗi con chân long đều hiện ra khí tức khủng bố, uyển như một ngọn núi lớn.

"Long Tộc Chúc Long tham kiến Nhân Hoàng Bệ hạ!" Trên bầu trời, một con hắc long khổng lồ dài cả trăm vạn trượng cất tiếng rống lớn, âm thanh tạo thành sóng gợn lan tỏa khắp hoàng thành.

Vô số người sôi sục.

"Long Tộc!" Vô số người kinh hô, sau đó liền chuyển thành tiếng

reo hò cuồng nhiệt.

Lần này, Long Tộc dốc toàn lực xuất phát, tổng cộng mấy vạn con chân long, ngoài ra còn mang theo gần trăm ức hải tộc.

Thân hình Lâm Dương hiện ra trên Đại Càn Hoàng Thành, toàn thân hiển lộ uy nghi vô hạn.

"Không tệ, hôm nay Long Tộc tương trợ, sau này sẽ cho các ngươi hưởng thụ thêm nhiều Hoàng Đạo Khí Vận." Long Tộc mạnh mẽ, mặc dù còn xa mới có thể sánh bằng Yêu Tộc, nhưng ban đầu Đại Càn Hoàng Triều thu phục Long Tộc, cũng đã dốc toàn lực hành động.

Chương 238

Trong đó Chúc Long tự nhiên không cần nói nhiều, là một Chuẩn Thánh hậu kỳ lão làng, nội tình khủng bố.

Dưới sự trùng kích của Hoàng Đạo Khí Vận của Đại Càn Hoàng Triều, đã sớm khôi phục những vết thương nặng nề trước đây, thực lực toàn thân chưa chắc đã kém Đông Hoàng Thái Nhất là bao.

Cứng rắn đối đầu Chuẩn Thánh đỉnh phong cũng không thành vấn đề.

Ngoài Chúc Long ra, Tứ Hải Long Vương và vô số tồn tại Long Tộc đời cũ, Đại La Kim Tiên đã có mấy chục vị. *** Cùng với sự động thủ của Yêu Tộc và Hắc Trạch Thánh Đình, toàn bộ Đại Càn Hoàng Triều cũng theo đó mà hồi phục, sự chấn động khủng bố tràn ngập chư thiên, trên bầu trời dâng trào vô cùng kiếp vân, Thiên Đạo thối lui, lượng kiếp hiện ra.

Từng trận sát phạt dâng trào, chính là lúc các Tiên Nhân Hồng Hoang xử lý ân oán.

Lúc này, đại quân Yêu Tộc và đại quân hung thú của Hắc Trạch Thánh Đình cùng xuất phát, vô số đại năng giả Hồng Hoang đều cảm nhận được sự chấn động khủng bố từ Hồng Hoang, lần lượt đóng chặt sơn môn, thậm chí ngay cả đại trận hộ sơn cũng đều được khởi động.

Để bảo toàn bản thân, tất cả mọi người đều chọn bế quan trong động phủ, không nghe chuyện bên ngoài.

Nhưng, có một câu nói, người ngồi trong nhà, họa từ trên trời rơi xuống.

Lần này, đại chiến của ba thế lực, uy thế chấn động Hồng Hoang, muốn tự vệ, cần nhiều khí vận hơn. *** Trong hư không vô tận, đại quân Yêu Tộc lần lượt rơi xuống Hồng Hoang Đại Địa.

Ngoài ra, có một chi chủ lực quân được ngưng tụ bởi Đế Tuấn và toàn bộ lực chiến đỉnh tiêm của Yêu Đình, trực tiếp tiến về phía Đại Càn Hoàng Thành.

Trong trận đại chiến này, Đế Tuấn không chỉ muốn đồ sát Nhân Tộc, lấy đó luyện chế Đồ Vu Lợi Nhận, mà còn muốn giáng cho Nhân Tộc một đòn đau.

Trận chiến này không thể tránh khỏi.

Lúc này, đại quân hung thú của Hắc Trạch Thánh Đình, sau khi tiến vào Hồng Hoang, cũng như hồng thủy cuồn cuộn, phàm là nơi có Nhân Tộc, liền trực tiếp ồ ạt xông lên để tiêu diệt.

So với đại quân Yêu Đình của Đế Tuấn, đại quân hung thú này rõ ràng thuần túy hơn, vì phá hoại, vì hủy diệt sinh linh!

Vô số hung thú khổng lồ như những ngọn núi nhỏ, điên cuồng đồ sát một bộ lạc Nhân Tộc, đòn tấn công của chúng gần như mang tính hủy diệt.

Vô số nhà cửa kiến trúc đều bị giẫm đạp, đại địa sụp đổ, máu tươi đọng lại thành sông!

“Hung thú đáng chết!

Giết!” Hiện nay Nhân Tộc không phải là một tộc yếu ớt.

Ngoài các cường giả Nhân Tộc, trong các bộ lạc, có không ít tán tiên Hồng Hoang gia nhập, với tư cách được Đại Càn Hoàng Triều cung phụng, hưởng thụ sự gia trì của Hoàng Đạo Khí Vận của Đại Càn Hoàng Triều, tu vi tiến triển thần tốc.

Hiện tại, dưới đại kiếp, cũng không thể lâm trận đào thoát.

"Rầm rầm!" Một chi hung thú triều quy mô nhỏ, cũng không có tồn tại quá mạnh mẽ, nhưng đối mặt với quần thể hung thú, ít người có thể công phá hàng phòng ngự của chúng.

Máu tươi ngưng tụ thành sông, trong đó có Nhân Tộc, có hung thú, và cũng có một số tán tiên Hồng Hoang.

Dưới sự xâm nhiễm của khí tức lượng kiếp, tất cả chúng sinh đều sát đỏ mắt, chỉ cần là kẻ địch, bất kể chênh lệch địch ta thế nào cũng ồ ạt xông lên.

Nhưng, lực chiến đỉnh tiêm của Nhân Tộc hiện nay đều đã di chuyển đến các quận thành.

Bộ lạc này, cũng chỉ là một bộ lạc nhỏ, cho dù đối mặt với một đội hung thú nhỏ, cũng nhanh chóng hiển lộ sự bất lực trong việc chống cự.

"Các ngươi hung thú xâm phạm lãnh thổ Nhân Tộc, sau này tất định sẽ bị Đại Càn Hoàng Triều của ta tiêu diệt." Tộc trưởng của bộ lạc đó, toàn thân dính đầy máu tươi, một cánh tay đã đứt lìa trong trận chiến.

Mặc dù vậy, vẻ mặt hắn vẫn không chút sợ hãi, chỉ có đầy lòng chiến ý.

"Hống!" Hung thú sẽ không quản những điều này, móng vuốt khổng lồ giơ lên, muốn một chưởng vỗ xuống.

Nhưng đúng lúc này, một màn máu từ chân trời xa xăm bay tới, một cây huyết sắc tam xoa kích trực tiếp từ trong màn máu đó bắn ra, cắm thẳng con hung thú đang giơ tay xuống đất.

Tại vị trí con hung thú đó, một người toàn thân đỏ rực, tướng mạo xấu xí đang đứng sừng sững ở đó.

“Địa Phủ Âm Ti trợ giúp Nhân Tộc, các ngươi nhanh chóng chỉnh đốn, theo chúng ta tiến lên.” Tu La Dạ Xoa hét lớn một tiếng, sau đó phía sau hắn hiện ra vô số cương xoa huyết sắc, một cú vung tay, trong nháy mắt bắn ra, xé nát mấy trăm con hung thú thành từng khối thịt, máu tươi hội tụ, hình thành một vùng biển máu.

“Địa Phủ Âm Ti!” Vô số Nhân Tộc kinh hô, sau đó liền cuồng nhiệt!

Địa Phủ là thế lực do Đại Càn Hoàng Triều thống trị, Địa Phủ Âm Ti tự nhiên không cần nói nhiều, cũng thuộc về thế lực của Đại Càn Hoàng Triều.

Một chi Địa Phủ Âm Ti này, chính là nhận lệnh của Minh Hà Lão Tổ, du tẩu Hồng Hoang Đại Địa, thu gom vô số bộ lạc Nhân Tộc ở bên ngoài... *** Bất Chu Sơn, nơi này là đại bản doanh của Vu Tộc.

Lúc này, vô số người của mười hai bộ lạc Vu Tộc cuồn cuộn như hồng thủy, lần lượt hội tụ tại Bàn Cổ Thần Điện.

Thập Nhị Tổ Vu tề tựu, toàn thân hiển lộ ý chiến đấu sôi sục, khí tức hung sát khủng bố hóa thành một cỗ khí cơ khủng bố, độn nhập Thiên Tế.

“Trận chiến này, Vu Tộc chúng ta đã chờ đợi trăm vạn năm, cuối cùng cũng sắp bắt đầu rồi!” Đế Giang nhìn về phía Hồng Hoang Đại Địa nơi khí cơ vô tận hỗn loạn cuồn cuộn, trong mắt ngoài ý chiến vô tận, còn có chút lo lắng.

Chương 239

Kim Ô Yêu Đình, Hắc Trạch Thánh Đình và Đại Càn Hoàng Triều đều vận động, một trận chiến như vậy, sao có thể thiếu Vu Tộc chứ!

Gần như khi đại quân Yêu Tộc chấn động, toàn bộ Vu Tộc cũng bắt đầu tập hợp đại quân, vô cùng sát khí càn quét, khí cơ khủng bố lần lượt kích động toàn bộ thế giới.

"Xuất phát, đồ sát Yêu Tộc!" "Chiến!

Chiến!

Chiến!" Ý chiến cao ngút trời, tiếng hô vang lên càng lúc càng cao, như sóng lớn cuồn cuộn càn quét, huyết sát hùng vĩ dâng trào, mười hai chi đại quân hội tụ thành một dòng hồng lưu, xông về phía xa.

Vu Tộc mạnh mẽ đến mức nào, chỉ có những tồn tại thật sự đối đầu với Vu Tộc mới rõ.

Vu Tộc không tu Nguyên Thần, cường độ nhục thân của họ thậm chí còn hơn cả linh bảo.

Trong chiến đấu cùng đẳng cấp, nếu không có linh bảo sát phạt, ngay cả phòng ngự của Vu Tộc cũng không thể phá vỡ.

Một đôi thiết quyền của Vu Tộc, lại có thể dễ dàng đập nát vạn vật.

Nhục thân của Vu Tộc đã mạnh mẽ đến đỉnh phong, trong cùng đẳng cấp được xưng là vô địch.

Thập Nhị Tổ Vu càng không cần nói nhiều, thực lực mỗi người, đối địch Chuẩn Thánh cũng không hề thua kém.

Thêm vào việc Vu Quốc Thánh Đình được thành lập trước đó,

dưới sự trùng kích của Hoàng Đạo Khí Vận, càng trở nên mạnh mẽ hơn.

Trong đó, mỗi người trong Thập Nhị Tổ Vu gần như đều có lực chiến Chuẩn Thánh đỉnh phong, nhưng đừng quên, Thập Nhị Tổ Vu có Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận triệu hoán ra Bàn Cổ Chân Thân, sánh ngang với lực chiến Thánh Nhân... *** Gần như cùng một lúc, toàn bộ bốn thế lực lớn của Hồng Hoang đều rầm rộ động thủ, và vừa động thủ đã bùng phát toàn bộ lực lượng.

Cuộc chiến được chúng sinh Hồng Hoang mong đợi đã diễn ra, nhưng trên thực tế, lại không như mọi người dự đoán.

Bởi vì, trận chiến này, đã sớm biến chất vì ân oán tích lũy vô số năm.

Trước đây, Vu Yêu đại chiến, chỉ vì tranh giành vị trí nhân vật chính của thiên địa.

Chỉ là, lần này, còn xa mới là cuộc chiến tranh giành bá chủ Hồng Hoang, bởi vì ân oán trong đó, đã sớm đạt đến mức bất tử bất hưu.

Trừ phi một bên sụp đổ, nếu không, chiến đấu vĩnh viễn sẽ không kết thúc. *** Trên không Đại Càn Hoàng Thành, trên một đám mây máu được ngưng tụ từ vô tận huyết sát chi khí, hơn năm nghìn vạn đại quân đứng sừng sững, mỗi người mặc giáp trụ đen kịt, tay cầm trường thương, trên người mỗi người đều có một cỗ khí tức sắc bén.

Đội ngũ đại quân Nhân Tộc chỉnh tề, đó là quy định dưới thời Lâm Dương.

Bởi vì trong mắt Lâm Dương, đại quân quý ở tinh nhuệ chứ không phải ở mạnh mẽ.

Trật tự cứng rắn duy nhất chính là tuân lệnh.

Người không biết tuân lệnh, vĩnh viễn không thể trở thành binh sĩ

Nhân Tộc.

Quân đoàn thứ nhất, năm nghìn vạn đại quân được năm người Lâm Phong, Lâm Lôi, Lâm Thủy, Lâm Hỏa, Lâm Thổ dẫn dắt, tất cả đều đã đạt đến cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Năm người này đều xuất thân từ Mộc Dương bộ lạc, đi theo Lâm Dương đến ngày hôm nay, không khỏi cảm thán vận mệnh trêu ngươi.

Nếu không phải ngày đó có Lâm Dương xuyên việt, toàn bộ Mộc Dương bộ lạc đã sớm bị hủy diệt trong tay Cự Tích Lôi Đình.

Đại quân Nhân Tộc đứng trên mây, các văn thần võ tướng của Đại Càn Hoàng Triều đứng một bên, mỗi người đều có khí tức vô cùng hùng hậu.

Những người này, đều có cống hiến to lớn cho toàn bộ Đại Càn Hoàng Triều, dưới sự gia trì của Hoàng Đạo Khí Vận, tốc độ tu luyện không kém gì Thiên Tiên Thần Thai Ma.

Thêm vào vô số nội tình, tu vi cũng không yếu, trong đó phần lớn đều ở cảnh giới Thái Ất Kim Tiên.

Trong đó lại có Nhân Tộc Tam Tổ, và Hàn Tín, đều đã bước vào Chuẩn Thánh.

Trong đó lại có hai cỗ khí cơ khủng bố trùng thiên, đó chính là Lưu Trầm Hương đứng đầu võ tướng, và Tả Tướng Phương Nguyên của Đại Càn Hoàng Triều.

Đột nhiên, một cỗ khí cơ trùng thiên dâng trào, mây khói trên trời lần lượt chấn động.

Cỗ uy nghi tôn quý trời sinh, uy nghiêm chi khí dâng trào giữa thiên địa.

“Chúng thần tham kiến Bệ hạ, Bệ hạ thánh thọ vô cương.” Khí

tức tôn quý dâng trào, thân ảnh vĩ ngạn kia, toàn thân mặc y bào màu vàng kim, trên y bào thêu một con Cửu Trảo Kim Long, sống động như thật, trông vô cùng chân thực.

Người đó chính là Lâm Dương.

"Hôm nay, đại quân Yêu Tộc cùng tiến về Đại Càn Hoàng Triều.

Nhân Tộc chúng ta, cũng đã sớm không còn là tồn tại yếu ớt mới sinh ra trong thế giới Hồng Hoang nữa." Giọng Lâm Dương trầm thấp, dường như đang kìm nén một ngọn núi lửa bị đè nén sắp phun trào.

"Hôm nay, ta muốn cho toàn bộ Hồng Hoang hiểu rõ, phạm vào Đại Càn Hoàng Triều của ta, dù xa tất diệt!" "Dù xa tất diệt!

Chiến!

Chương 240

Chiến!

Chiến!" Huyết sát ngút trời như trường hồng, rầm rộ động thủ.

Sự chấn động khủng bố, hội tụ trên đỉnh Hồng Hoang, khí tức khủng bố, truyền khắp toàn bộ Hồng Hoang.

"Hoa lạp lạp!" Trên đỉnh trời, Cửu Trảo Kim Long hội tụ, rải xuống vô tận ánh sáng, rơi xuống thân thể của tất cả sinh linh thuộc Đại Càn Hoàng Triều.

Trong nháy mắt, khí tức của toàn bộ đại quân Nhân Tộc, rầm rộ động thủ.

Khí tức vốn đang cuồn cuộn, trở nên càng khủng bố hơn.

"Rầm rầm!" "Xuất chinh!" Khi khí thế của toàn bộ đại quân Nhân Tộc dâng lên đến cực hạn, Lâm Dương giơ Hồng Mông Công Đức Lượng Thiên Xích trong tay, sau đó vung xuống.

"Vâng!" "Binh sở sở chỉ, sở hướng vô địch!" Gần như ngưng tụ lực chiến đỉnh phong nhất của toàn bộ Đại Càn Hoàng Triều, sự huy động khủng bố chưa từng có như vậy, ngay cả khi thu phục Long Tộc, cũng chỉ xuất động một nửa lực lượng mà thôi.

"Rầm rầm!" Vô tận sát phạt khí tức dâng trào, như thủy triều quét sạch mọi thứ.

Lâm Dương bước một bước, đứng thẳng trước đại quân của tất cả mọi người, dẫn dắt toàn bộ đại quân, tiến về phía xa. *** Tâm thần của tất cả các đại năng giả Hồng Hoang đều chấn động, thôi diễn thiên cơ nhìn về phía xa, bốn dòng hồng lưu mang theo vô tận kiếp khí cuồn cuộn, khí tức lượng kiếp hiện ra.

“Lượng kiếp cuối cùng cũng giáng lâm rồi, trận chiến này, rốt cuộc ai có thể giành chiến thắng vị trí nhân vật chính cuối cùng của thiên địa.” “Có lẽ là Nhân Tộc đi!” “.....” Vô số tâm thần giao hội giữa không trung, mỗi người đều đang bàn luận, nhưng, bất kể thế nào, một trận chiến như vậy, tuyệt đối sẽ được ghi vào lịch sử Hồng Hoang.

Nhưng, bất kể thế lực nào chiến thắng, đối với các tán tiên Hồng Hoang, bất kể thế lực nào chiến thắng, đối với họ, cũng không có bất kỳ liên quan nào.

Đối với các tán tiên Hồng Hoang, mục đích cuối cùng, đều là để chứng đạo!

Đáng tiếc, họ vĩnh viễn không biết, cuộc tranh giành tu hành, nếu chậm một bước, sẽ vĩnh viễn chậm hơn người khác. *** Thời gian trôi qua, trong nháy mắt bốn dòng hồng lưu ngút trời, liền hội tụ tại Bất Chu Sơn.

Lâm Dương, đứng thẳng trước đại quân Đại Càn Hoàng Triều, đôi mắt ngạo nghễ nhìn thiên hạ, nhìn về phía trước, yêu khí tím tràn ngập, hình thành một đám yêu vân khổng lồ, vô số yêu binh yêu tướng đứng thẳng, tiếng trống tiếng chiêng, vang vọng thiên địa.

Dưới đại quân Yêu Tộc, vô tận huyết sát chi khí trùng thiên, từng con hung thú thân hình to lớn như núi, há to miệng máu, tản ra khí tức hung diễm bừng bừng.

Đó chính là chủ lực đại quân của Hắc Trạch Thánh Đình, khí cơ khủng bố dâng trào, trực xung vân tiêu và hội tụ với yêu vân hình thành thế lực khủng bố, áp bách về phía đại quân Đại Càn Hoàng Triều.

Chỉ riêng về số lượng, đại quân Đại Càn Hoàng Triều rõ ràng không chiếm ưu thế nào.

Mặc dù có mấy trăm ức hải tộc đại quân do Long Tộc dẫn theo, nhưng loại đại quân không đồng đều này, trong mắt bất kỳ ai cũng không có bất kỳ uy hiếp lực nào.

Nhưng, thêm vào năm nghìn vạn đại quân tinh nhuệ của Nhân Tộc, khí thế ngút trời, lại không hề kém cạnh hung thú triều của Yêu Tộc và Hắc Trạch Thánh Đình.

"Rầm rầm!" Nhưng đúng lúc này, phía chân trời xa xăm lại dâng trào vô tận sự chấn động khủng bố, khí tức huyết sát trùng thiên, uyển như dòng hồng lưu máu cuồn cuộn.

Nhất thời thu hút ánh mắt của tất cả mọi người.

"Đại chiến như vậy, sao có thể thiếu Vu Tộc chúng ta!" Cùng với một tiếng hét lớn, mười hai cỗ uy thế trùng thiên dâng trào, xâm nhiễm toàn bộ thiên địa.

"Đế Giang." Lâm Dương khẽ lẩm bẩm một tiếng, sau đó mang theo ý cười nhìn về phía mười hai đạo âm thanh toàn thân bao quanh khí cơ huyết sát trên chân trời, dẫn dắt mấy trăm ức đại quân Vu Tộc đến.

Vu Tộc, là một thế lực khổng lồ sánh ngang với Yêu Tộc, mặc dù số lượng tộc nhân Vu Tộc không nhiều bằng Yêu Tộc, nhưng mỗi Vu Nhân đều vô cùng mạnh mẽ.

Ngay cả Vu Nhân phổ thông nhất, cũng có lực chiến mạnh mẽ sánh ngang Kim Tiên.

"Đế Giang!" Phía Yêu Tộc, Đế Tuấn khẽ lẩm bẩm một tiếng, trong mắt hiện lên hung quang.

Đại quân Vu Tộc giáng lâm, đứng về phía đại quân Đại Càn Hoàng Triều.

Đại Càn Hoàng Triều và Vu Quốc Thánh Đình đã sớm liên minh,

mặc dù liên minh không vững chắc, nhưng trong tình hình hiện tại, cũng không dễ dàng bị tan rã.

"Đế Tuấn, mặc dù cách trăm vạn năm có ngàn năm, nhưng, cũng không sao cả." Đế Giang cười lạnh một tiếng, cùng Đế Tuấn đối đầu từ xa.

Uy thế của hai người cũng trong tích tắc dâng lên đến cực hạn!

"Vu Tộc, vì cớ gì nhúng tay vào trận chiến này!" Vu Yêu chỉ hòa giải trăm vạn năm, tuy thời gian chưa đủ, nhưng ngàn năm còn lại thì cũng chẳng đáng kể gì.

Hơn nữa, Đế Giang cũng có thể đoán được, động tĩnh lần này lớn như vậy, muốn Vu Tộc đứng ngoài cuộc là điều hoàn toàn không thể.

Thiên địa sát khí dâng trào, khí cơ lượng kiếp giáng lâm, bao phủ một vùng Hồng Hoang Đại Địa, vô số khí cơ cuồn cuộn, hỗn loạn đến cực điểm.

Đại chiến chưa triệt để bùng phát, nhưng uy thế khủng bố đã nổ tung ở nơi này, lần lượt dâng trào, không gian cũng dưới áp lực của bốn cỗ khí cơ mà trận trận vặn vẹo.

Khí cơ kích động, truyền khắp thiên địa Hồng Hoang, ngay cả vô số đại năng giả đóng chặt sơn môn cũng bị cỗ khí cơ kích động đó chấn kinh. *** Côn Luân Sơn, Ngọc Hư Cung.

Bàn Cổ Tam Thanh đều linh trí, ba người đều mang vẻ mặt ngưng trọng.

Chương 241

"Hồng Hoang lượng kiếp giáng lâm, chỉ là sự việc đã vượt quá dự liệu!" Thái Thanh khẽ lẩm bẩm, trong mắt lấp lánh vô tận ánh sáng.

Thiên Đạo Thánh Nhân vượt lên trên chúng sinh, lượng kiếp giáng lâm, Thiên Đạo ẩn mình, Thánh Nhân cũng có thể cảm ứng đại thế ở đâu.

Vốn dĩ đại thế Hồng Hoang, Vu Yêu sẽ cùng nhau rút khỏi vũ đài, nhưng hiện nay Hồng Hoang Đại Địa, đã không còn là Vu Yêu song song nữa, mà là tứ phương đỉnh lực, tranh giành Hồng Hoang.

Nguyên Thủy Thiên Tôn cười lạnh một tiếng: "Hồng Hoang cuối cùng vẫn do Thiên Đạo chấp chưởng, siêu thoát ngoài Thiên Đạo, thật sự cho rằng đã siêu thoát sao!

Cuối cùng toàn bộ Hồng Hoang tất sẽ theo đó mà nghiền diệt!" Thông Thiên gật đầu, chỉ có Thiên Đạo Thánh Nhân mới biết, Thiên Đạo mất đi trật tự sẽ như thế nào!

Thiên địa sụp đổ, trật tự Thiên Đạo trở về điểm ban đầu, tất cả mọi thứ đều sẽ bị hủy diệt. *** Đế Tuấn lộ ra vẻ hung hãn, khí cơ khủng bố dâng trào, trong nháy mắt tế ra linh bảo bẩm sinh Hà Đồ Lạc Thư, "Bày Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận!" "Vâng!" Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, là do Đế Tuấn dùng Hà Đồ Lạc Thư tham ngộ Chu Thiên Tinh Đấu mà lĩnh ngộ, dùng sức mạnh của bản thân tiếp dẫn lực lượng Chu Thiên Tinh Đấu gia trì, để lại uy danh hiển hách trong thế giới Hồng Hoang.

Cùng với tiếng hét lớn của Đế Tuấn!

Vô số tinh quang từ Thiên Ngoại Thiên của Hồng Hoang trong nháy mắt chiếu xuống, theo sự tiếp dẫn mà lần lượt độn nhập vào

lòng mỗi người.

"Hoa lạp lạp!" Uy thế ngút trời dâng trào, thiên địa chấn động một vùng tinh quang rực rỡ.

"Rầm rầm!" Vô tận trận văn mật bố hư không, thế chấn động tràn ngập toàn bộ bầu trời, mây khói trên trời tan tác, khí tức khủng bố trận trận cuồn cuộn.

Vô cùng sức mạnh khuếch tán, trên đỉnh trời diễn hóa thành từng viên vẫn thạch khổng lồ, mỗi viên vẫn thạch ít nhất cũng dài mấy chục vạn dặm, đè nặng trong lòng vô số người.

Đặc biệt là ba trăm sáu mươi lăm viên chủ tinh, mỗi viên đều dài mấy trăm vạn dặm, tinh thần chi lực khủng bố trận trận cuồn cuộn.

Đế Tuấn cầm Hà Đồ Lạc Thư, toàn thân đứng thẳng trên bầu trời, toàn thân tắm trong ánh kim huy nhàn nhạt, toàn thân tản ra sự chấn động nóng bỏng vô tận.

"Rầm rầm!" Dưới áp lực của vô tận tinh thần quang huy, toàn bộ Đế Tuấn trực tiếp diễn biến thành một Thái Dương khổng lồ, kéo dài hàng vạn dặm, dưới ánh kim huy khủng bố chiếu rọi, ức vạn dặm đại địa lần lượt sụp đổ, núi sông bị nung chảy thành một vùng tiêu thổ.

Sông ngòi đứt đoạn, hóa thành lòng sông khô cạn, vô số hơi nước lần lượt độn nhập Thiên Tế hình thành mây mù bị vô tận khí tức cuốn tan.

Uy thế khủng bố của Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, dâng trào ra, toàn bộ thiên địa cũng theo đó mà tản ra một cỗ chấn động.

Ngay cả Lâm Dương cũng không khỏi nheo mắt, chủ tu Tinh Thần Biến, hắn có thể cảm nhận được, tinh thần chi lực ẩn chứa trong Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, thậm chí còn vượt qua sự diễn biến của nhục khiếu vũ trụ.

Nhưng, tinh thần chi lực tuy hùng vĩ, nhưng Chu Thiên Tinh Đấu dù sao cũng là trận pháp, toàn bộ đại quân Yêu Tộc làm trận nhãn tiếp dẫn Chu Thiên Tinh Đấu, tự nhiên sẽ hùng vĩ hơn việc Lâm Dương thôn phệ Chu Thiên Tinh Thần Chi Lực.

Tuy nhiên, Lâm Dương tu luyện Tinh Thần Biến, đã sớm phát sinh chất biến, không chỉ đơn thuần dựa vào tinh thần chi lực.

Nhưng, khi nhìn thấy sự diễn hóa của Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận của Yêu Tộc, trong lòng Lâm Dương đột nhiên nảy sinh một ý nghĩ kỳ lạ.

"Không biết nếu dùng cơ sở của Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận để diễn hóa công pháp Tinh Thần Biến, liệu có thu hoạch bất ngờ không." Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận hiện nay, giống như cảnh giới Tinh Hạch của Tinh Thần Biến, mỗi viên vẫn thạch đều như một Tinh Hạch, trong đó ẩn chứa vô cùng sức mạnh.

Đế Tuấn đã bố trí Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, Thập Nhị Tổ Vu đối đầu với hắn đều hét lớn một tiếng: "Vậy thì chiến thôi!

Bố Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận!" Đế Giang hai tay giơ lên, một lá đại phiên phù dao ra.

Cùng lúc đó, các Tổ Vu khác cũng lần lượt lấy ra trận phiên của Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, nhất thời vô cùng vô tận khí tức Đô Thiên Thần Sát dâng trào, hóa thành khí tức mênh mông bao phủ ức vạn dặm đại địa.

"Vu!" Cùng với một tiếng hét lớn, vô tận khí tức Đô Thiên Thần Sát dâng trào, lần lượt ngưng tụ, hóa thành một người khổng lồ cao ức vạn trượng.

Thân thể người khổng lồ do Đô Thiên Thần Sát ngưng tụ thành, thân thể hư ảo không thể nhìn rõ thực chất.

Đặc biệt là cái đầu lâu đó, mặc dù có đường nét, nhưng, nếu nhìn kỹ, lại phát hiện, bất kể thế nào cũng không thể ghi nhớ được khuôn mặt của nó.

"Rầm!

Vu!" Thân thể ức vạn trượng trực tiếp xuyên mây, chỉ có thể nhìn lên mới có thể thấy được thân thể của nó.

Cùng với một tiếng ngâm khẽ của Bàn Cổ Chân Thân, toàn bộ thiên địa cũng cuồn cuộn một cỗ chấn động.

Vô cùng khí cơ lần lượt dâng trào, khiến người ta từ sâu trong nội tâm cảm nhận được một cỗ khí tức hoang vu mênh mông, chấn động khủng bố trùng thiên, dâng trào mây xanh, xâm nhiễm vào lòng vô số người.

"Phủ!" Cùng với một tiếng hét lớn của Bàn Cổ Chân Thân, trên bàn tay phải giơ cao của hắn, vô tận khí tức Đô Thiên Thần Sát ngưng tụ thành một cây phủ hư ảo.

Cây phủ tuy hư ảo, nhưng khi ngưng tụ thành hình, lại có một cỗ khí tức sắc bén khủng bố hiện ra.

"Chiến!" "Rầm!" Thực lực của Thập Nhị Tổ Vu hiện nay đã sớm khác xưa, cỗ khí tức khủng bố đó, vượt xa Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên thông thường.

Đặc biệt là khí tức uy áp thuộc về Bàn Cổ, dưới sự áp bách, ngay cả tồn tại cùng đẳng cấp cũng phải bị áp chế.

"Rầm rầm!" Trong Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, vô số vẫn thạch lần lượt rơi xuống, ném về phía đại quân Nhân Tộc, Vu Tộc.

Mỗi viên vẫn thạch đều bao phủ một tầng lửa nhàn nhạt, thanh thế hào hùng.

Lâm Dương cười lạnh: “Dùng tinh thần chi lực đối phó ta, thật nực cười.” Toàn thân Lâm Dương, bỗng nhiên bùng phát một cỗ thần lực kinh thiên động địa, hùng vĩ lại sâu thẳm.

“Hoa lạp lạp!” Khí tức đen kịt tràn ngập, phía sau Lâm Dương hình thành một hắc động hư vô đen kịt, hắc động khổng lồ kéo dài mấy nghìn dặm, khủng bố hùng vĩ, thôn phệ vô tận sức mạnh hư vô trong hư không vô tận.

Chương 242

Chỉ trong nháy mắt, toàn bộ Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận đều trở nên ngưng trệ, những gợn sóng nhàn nhạt hiện ra, hào quang trận thế đều bị vặn vẹo.

Đế Tuấn đã diễn biến thành Thái Dương Tinh, trong nháy mắt liền cảm thấy tinh thần chi lực duy trì toàn bộ Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, lúc này như thủy triều rút đi, tâm thần cũng theo đó mà chấn động.

Nhưng, không duy trì quá lâu, liền từ trong hồng lưu hung thú, dâng trào một cỗ sức mạnh màu xám, trực tiếp vượt qua ức vạn dặm thời không, oanh kích vào hắc động khổng lồ phía sau Lâm Dương.

"Chậc chậc!

Nhân Hoàng, chiến đấu giữa Vu Yêu, ngươi không nên nhúng tay vào thì hơn!" Một giọng nói âm trắc từ phía dưới truyền đến, cùng với một cỗ sức mạnh hủy thiên diệt địa, từ trong hắc động phía sau Lâm Dương bùng phát, trong tích tắc liền làm hắc động do Lâm Dương ngưng tụ sụp đổ!

Nhưng Lâm Dương lại không hề để ý, hắc động chỉ là do hắn tùy tiện ngưng tụ thành, khí tức tu vi của đối phương, rõ ràng đã đạt đến cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, có thể phá hoại nó cũng không có gì là bất ngờ.

Nhưng, so với điều này, Lâm Dương lại càng tò mò về sức mạnh mà hắn sử dụng.

Lâm Dương nhìn người thần bí toàn thân bao phủ trong sương mù đen kịt đối đầu với hắn từ xa, vẻ mặt hiện lên một tia bừng tỉnh.

“Không biết nên gọi là Hủy Diệt Ma Thần, hay là Hắc Trạch đây.” Lâm Dương với vẻ mặt thú vị nhìn người đó, toàn thân người này dâng trào khí hủy diệt, hiển nhiên là đã lĩnh ngộ sâu sắc pháp tắc hủy diệt, mà pháp tắc hủy diệt thì chưa từng lưu lại truyền thừa nào trên Hồng Hoang Đại Địa.

Thêm vào những suy đoán trước đó, Lâm Dương làm sao lại không hiểu người này là ai.

“Gọi ta là Hắc Trạch đi, dù sao, ta hiện tại, đã vứt bỏ tất cả mọi thứ trước đây.” Hắc Trạch đôi mắt đỏ như máu ngưng vọng về phía Lâm Dương, đối với việc hắn có thể đoán ra thân phận của mình, một chút cũng không cảm thấy kỳ lạ.

“Ta tò mò, Hỗn Độn Ma Thần, giáng lâm Hồng Hoang rốt cuộc là vì cái gì!

Chẳng lẽ lại cho rằng chỉ dựa vào ngươi có thể hủy diệt Hồng Hoang sao?

Hay là, có âm mưu khác.” Lâm Dương với nụ cười thú vị nhìn về phía Hắc Trạch trước mặt.

Hồng Hoang Đại Địa, là do Bàn Cổ khai sáng khi chứng đạo cảnh giới Đại Đạo.

Sau đó có vô số Hỗn Độn Ma Thần nhục thân diễn hóa, cuối cùng ngay cả Bàn Cổ bản thân cũng diễn hóa thành một phần của thiên địa Hồng Hoang.

Nội tình khủng bố như vậy, đừng nói là tàn hồn Hỗn Độn Ma Thần chỉ có cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên tồn tại, ngay cả Bình Tâm đạt đến Hỗn Nguyên Vô Cấp Kim Tiên, cũng không thể hủy diệt nó.

Hủy diệt Hồng Hoang!

Nghe thì hay, e rằng chưa kịp diệt một góc, đã bị Thiên Đạo sát giác.

Huống hồ, chỉ dựa vào tàn hồn Hỗn Độn Ma Thần hiện nay, thật sự có năng lực đó sao?

"Hanh hanh!" Đồng tử Hắc Trạch khẽ co lại, lạnh lùng hừ mấy tiếng, nhưng lại không tiếp lời.

Nhưng chính vì thế, Lâm Dương càng triệt để hiểu rõ, những tàn hồn Hỗn Độn Ma Thần này mượn cớ hủy diệt Hồng Hoang, e rằng có mưu đồ khác.

Nhưng, có mưu đồ cũng không liên quan đến Lâm Dương, bởi vì từ khi Hủy Diệt Ma Thần thành lập Hắc Trạch Thánh Đình, đã đứng về phía đối lập với Đại Càn Hoàng Triều.

Với tư cách là kẻ địch của Lâm Dương, kết cục duy nhất chỉ có chết!

"Rầm rầm!" Ánh sáng tím chói mắt bùng nổ trong tay Lâm Dương, đạo vận khủng bố tràn ngập giữa thiên địa, càn quét một cỗ phong vân hùng vĩ áp bách về phía Hắc Trạch.

"Chiến!" Hắc Trạch khẽ hét một tiếng, thân thể dâng trào vô cùng khí hủy diệt ngưng tụ.

Một ma bàn khuyết một góc khổng lồ từ trong tay hắn tế ra, đạo vận khủng bố hào quang rơi xuống.

Đó chính là linh bảo bẩm sinh Diệt Thế Đại Ma của Hắc Trạch.

Vốn dĩ Diệt Thế Đại Ma, là Hỗn Độn Linh Bảo, với tư cách linh bảo bẩm sinh có thể chấp chưởng sát phạt vô thượng.

Nhưng trong trận đại kiếp khai thiên hỗn độn, đã bị Bàn Cổ Phủ chém mất một khối, hiện nay phẩm giai rớt xuống cấp độ Tiên Thiên

Chí Bảo.

Mặc dù phẩm giai rớt xuống, nhưng trong Hồng Hoang, Tiên Thiên Chí Bảo cũng là chí bảo đỉnh tiêm nhất, khí cơ khủng bố được phóng ra thậm chí có thể nghiền diệt toàn bộ hư không Hồng Hoang.

Hắc Trạch bản tôn, mặc dù trải qua đại kiếp khai thiên hỗn độn, thân thể Hỗn Độn Ma Thần đều bị nghiền diệt, nhưng vô số Nguyên Hội tu luyện, lại đột phá đến cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hậu kỳ.

Vô tận chấn động hiện ra, hai người chưa bắt đầu chiến đấu, chỉ dựa vào khí cơ đã áp bách toàn bộ không gian hóa thành hư vô.

Lâm Dương vẻ mặt ngưng trọng: "Không hổ là tàn hồn Hỗn Độn Thần Ma, nội tình quả thực khủng bố!" Nhưng nhanh chóng, khóe miệng Lâm Dương liền thoát ra một nụ cười tà khí lẫm liệt: "Nhưng, chỉ có như vậy mới có ý nghĩa!" Lâm Dương trưởng thành, một đường vượt cấp chiến đấu.

Mặc dù hiện nay chỉ có thực lực Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên sơ kỳ, nhưng dưới sự bùng phát của nội tình mạnh mẽ, Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hậu kỳ cũng chưa chắc không thể chiến đấu!

"Rầm rầm!" Quang mang tím bùng nổ, phát ra một tia sắc bén cực hạn, chém thẳng về phía Hắc Trạch, sự chấn động khủng khiếp như muốn hủy diệt cả thiên địa.

"Diệt Thế Đại Ma, thiên băng địa liệt." Hắc Trạch hét lớn một tiếng, Diệt Thế Đại Ma bị khuyết một góc rầm rộ trấn áp xuống, sự chấn động khủng bố, dường như muốn hủy diệt toàn bộ thiên địa.

Lực hủy diệt, trong ba nghìn pháp tắc Đại Đạo, là pháp tắc công phạt chỉ sau pháp tắc lực, một loại sức mạnh phá hoại cực kỳ thuần túy, tất cả mọi thứ trong thiên địa, đều có thể bị băng diệt.

Tất cả mọi thứ đều bị hủy diệt.

“Rầm rầm!” Uy thế hai bên rầm rộ va chạm, sự chấn động khủng bố tràn ngập chư thiên, tất cả mọi thứ trong phạm vi ức vạn dặm trong tích tắc đều hóa thành hư vô.

Chương 243

Sự chấn động tràn ngập, nhưng lại không dừng lại, đó chỉ là một lần thăm dò đơn giản nhất, muốn phân định thắng bại đâu có dễ dàng như vậy.

Sau lần thăm dò này, Lâm Dương và Hắc Trạch không hề dừng lại, chiến đấu trên không trung, thỉnh thoảng có những tiếng động kinh thiên động địa truyền đến.

Cùng với việc hai bên triển khai chiến đấu, đại quân của họ cũng dưới tiếng trống và tiếng chiêng mà bùng phát đại chiến kinh thiên động địa.

Khí cơ khủng bố chấn động trên toàn bộ đại địa, ngay cả Bất Chu Sơn, lúc này, cũng trở nên chấn động không ngừng.

Đại quân Đại Càn Hoàng Triều cũng chẳng yếu thế, ít nhất là khi đối đầu với đại quân hung thú, đã thể hiện một cuộc tàn sát nghiêng về một phía.

Hung thú tuy mạnh mẽ, nhưng chúng thuộc về một tộc suy tàn, xa xa không đáng sợ như thời kỳ Thái Cổ, những con còn sót lại cũng không phải là hung thú thế hệ đầu tiên.

Khói lửa bốc lên khắp nơi, đại địa một mảnh tan hoang, núi sông sụp đổ, sông ngòi bị cắt đứt, máu tươi chồng chất thành từng hồ nước, cả mảnh đất Hồng Hoang đã sớm bị máu tươi lấp đầy.

Tuy nhiên, Hắc Trạch Thánh Đình lại không hề đơn giản như vậy, ngoài vô số hung thú ra, còn có từng tôn nhân vật mạnh mẽ và thần bí, những người này đều là tàn dư Hỗn Độn Thần Ma gia nhập Hắc Trạch Thánh Đình.

Chỉ là, những tàn dư Hỗn Độn Ma Thần này lại không phải bản tôn giáng lâm như Hắc Trạch, chỉ là hóa thân Chuẩn Thánh đỉnh phong, cũng không phải là không thể cản phá.

Ít nhất, Lưu Trầm Hương và Phương Nguyên dưới sự gia trì của chiến trận đại quân, đều có năng lực một mình chống đỡ.

Khí cơ đáng sợ không ngừng cuộn trào, tản mát khắp nơi. "Oanh long long!" Trên chiến trường Vu Yêu, cảnh tượng cũng vô cùng khủng bố, vô số vẫn thạch từ đỉnh trời rơi xuống, dù Thập Nhị Tổ Vu chấp chưởng Bàn Cổ Chân Thân, cũng không thể hoàn toàn chống đỡ được.

Vô số đại quân Yêu tộc và đại quân Vu tộc tàn sát lẫn nhau trên đại địa, vô cùng thảm khốc.

Trong đó không ít vẫn thạch rơi xuống, bất kể là Vu tộc hay Yêu tộc đều chịu tổn thất nặng nề.

Trận đại chiến này bùng nổ đến nay, chưa đầy mấy chục hơi thở, cả đỉnh trời Hồng Hoang đã tràn ngập một tầng sát khí nhàn nhạt, sát khí đáng sợ bao trùm toàn bộ Hồng Hoang trong một lớp sương máu.

Chúng sinh trong cả thiên địa Hồng Hoang đều đóng chặt động phủ, run rẩy, ngay cả một số đại năng giả mạnh mẽ, giờ phút này cũng bị luồng khí tức kia ảnh hưởng, tỏ ra bồn chồn lo lắng.

Dưới một lần lượng kiếp, cả Hồng Hoang đều bị ảnh hưởng.

Cuộc chiến, lần lượng kiếp chiến đấu này, lại không chỉ dừng lại ở đây, lần trước Yêu Đình Kim Ô chủ yếu nhằm vào Đại Càn Hoàng Triều tiến hành công phạt.

Ngoài đại chiến ở đây ra, ba mươi ba quận thành của Nhân tộc đều cùng lúc phải chịu đòn tấn công hủy diệt.

Tuy nhiên, trước đó, chín đại quân đoàn còn lại với hàng trăm triệu

đại quân trú đóng tại Đại Càn Hoàng Thành đã sớm đóng quân ở các quận thành.

Ngay cả đại quân chủ lực của Yêu tộc, nhất thời cũng căn bản không thể chiếm hạ.

Cuộc chiến này, những người tham gia không chỉ có Nhân tộc Đại Càn Hoàng Triều, mà còn có một số chủng tộc phụ thuộc, thậm chí cả tán tiên phụng cống của Hồng Hoang.

Một trận chiến này, gần như đã kéo theo hơn một nửa sinh linh của toàn bộ Hồng Hoang vào cuộc. "Bạch Trạch Yêu Thần, Đồ Vu Kiếm đã luyện chế xong." Trong doanh trại Yêu tộc bao vây Nhân tộc, với Bạch Trạch dẫn đầu, nhiệm vụ chính là đồ sát Nhân tộc, luyện chế Đồ Vu Kiếm.

Đế Tuấn cũng đã sớm biết, nếu đại cử động thủ với Nhân tộc, ắt sẽ dẫn động đại chiến, nên một chi đại quân Yêu tộc chuyên đồ sát Nhân tộc được Bạch Trạch thống lĩnh.

Bạch Trạch nhìn Đồ Vu Kiếm trong tay, cười lớn: "Thời cơ vừa vặn!" "Rút quân, chúng ta hãy tiến về Bất Chu Sơn, tham gia đại chiến lượng kiếp!" "Vâng!" Trong đại chiến, mỗi thời mỗi khắc đều có người tử vong, Nhân tộc, Yêu tộc, hung thú, Hải tộc, thậm chí cả Long tộc, không ai có thể may mắn thoát khỏi.

Tất cả mọi người đều đã sát đỏ mắt, tham gia vào đại quân Đại Càn Hoàng Triều, bất kể là hung thú hay Yêu tộc, chỉ cần nhìn thấy là tuyệt đối không nương tay.

Ban đầu Kim Ô Yêu Đình đối đầu với Vu Quốc Thánh Đình, Đại Càn Hoàng Triều đối đầu với Hắc Trạch Thánh Đình, nhưng khi cuộc chiến đã hoàn toàn bước vào giai đoạn khốc liệt, không ai còn bận tâm nhiều đến thế nữa. "Oanh long long!

Giết!" Trời long đất lở, trong một không gian hư vô, Lâm Dương và Hắc Trạch cũng đã bước vào giai đoạn chiến đấu khốc liệt.

Sát phạt đáng sợ, ngay cả Chuẩn Thánh tiến vào khu vực trăm triệu dặm này cũng sẽ bị trấn áp, những chấn động khủng khiếp lan tràn, chư thiên đại địa đều theo đó mà lay động.

Lâm Dương thầm nghĩ trong lòng: "Xem ra nếu không phô bày chút nội tình, thì khó mà dễ dàng hạ gục hắn." Bất kỳ tồn tại nào có thể sống sót đến nay, đều không phải nhân vật đơn giản, đặc biệt là tàn dư Hỗn Độn Ma Thần, đó là những kẻ còn sót lại từ thời kỳ Hỗn Độn đến nay, nội tình đáng sợ, đối với việc lĩnh ngộ pháp tắc còn vượt xa cảnh giới của bản thân.

Trong Hồng Hoang, từ Kim Tiên trở đi, đã có thể bắt đầu tiếp xúc pháp tắc, Chuẩn Thánh lĩnh ngộ pháp tắc càng đạt đến tầng đỉnh cao, còn Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên thì càng thôi diễn pháp tắc đến tầng "đạo", mười tầng lĩnh ngộ pháp tắc.

Hủy Diệt Ma Thần, trong thời kỳ Hỗn Độn là do bản nguyên Hủy Diệt Pháp Tắc hóa thành, đối với việc lĩnh ngộ pháp tắc, đã đạt đến tầng cận Đại Đạo.

Tuy nhiên, vì tu vi và nội tình của bản thân không thể phát huy đến trình độ đó, nhưng so với chư Thánh Hồng Hoang, lại có sự chênh lệch lớn.

Chỉ là, điều Lâm Dương không biết, so với hắn, Hắc Trạch lại càng kinh hãi hơn! "Người này sinh ra chưa đầy mười vạn năm, tu vi mới đạt Đại La Kim Tiên, vậy mà đối với việc sử dụng pháp tắc lại ở trên ta!" Hắc Trạch nội tâm tràn đầy kinh sợ khó tả, tu vi của y, dưới sự gia trì của hoàng đạo khí vận, chỉ trong vài vạn năm đã khôi phục đến Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hậu kỳ, cộng thêm nội tình, ngay cả Thiên Đạo Thánh Nhân cũng chưa chắc là đối thủ.

Đối mặt với Lâm Dương chỉ mới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên sơ kỳ, lại chỉ có thể hơi đè đối phương một chút, thật là một chuyện khó tưởng tượng đến mức nào.

Tuy nhiên, Hắc Trạch hiển nhiên không biết, con đường mà Lâm Dương đi khác xa với tiên nhân Hồng Hoang, Tinh Thần Biến không chỉ ban cho Lâm Dương nội tình mạnh mẽ vượt xa đồng cảnh giới vô số lần, mà còn có sự đáng sợ siêu nhiên vượt trên đồng cảnh giới.

Tinh Thần Biến, là công pháp cấp Hồng Mông, có thể trực tiếp đạt đến cảnh giới trên Đại Đạo, từ khi bước vào kỳ Hắc Động đã trở nên khác biệt.

Chương 244

"Oanh long long!" Thiên địa chấn động, Lâm Dương vung tay một cái, một tòa tháp lóe lên lực lượng tinh thần hiện ra trong tay y, tỏa ra đạo vận vô tận. "Tinh Thần Tháp, trấn." Lực lượng trấn áp vô tận lan tràn, đạo vận đáng sợ bao phủ hàng trăm triệu dặm thiên địa, Hắc Trạch đang ở trong uy thế bao trùm của Tinh Thần Tháp, trong khoảnh khắc nội tâm trầm xuống. "Không ổn!" Uy thế của Tinh Thần Tháp hiển hiện, Hắc Trạch trong nháy mắt cảm thấy như đang mắc kẹt trong bùn lầy, ngay cả nguyên thần vận chuyển cũng đình trệ. "Hỗn Độn Ma Thần, hôm nay ta sẽ chém giết ngươi." "Oanh long long!" Thiên địa chấn động, uy thế của Lâm Dương bùng phát, trong khoảnh khắc liền khiến toàn bộ hư không lại sụp đổ, khuấy động phong vân vô biên.

Dưới uy thế đáng sợ, trong khoảnh khắc, sắc mặt Hắc Trạch cuồng biến. "Oanh long long!" Dưới lực trấn áp của Tinh Thần Tháp, Hắc Trạch lúc này nhất thời chưa thích ứng, đối mặt với sát phạt vô thượng mà Lâm Dương giáng xuống, trong khoảnh khắc bị vô tận uy thế nhấn chìm. "Gầm!" Hắc Trạch bạo nộ, phản kháng trong uy thế sát phạt vô tận, chấn động đáng sợ bùng phát từ cơ thể, với tư thái cường ngạnh trực tiếp xé toang uy thế sát phạt của Lâm Dương. "Nhân Hoàng, ngươi đã thành công chọc giận ta, ta sẽ cho ngươi biết Hỗn Độn Ma Thần đáng sợ đến mức nào!" "Oanh long long!" Khí hủy diệt đáng sợ cuộn trào, quét qua Hắc Trạch hóa thành một người khổng lồ cao vạn trượng, loại lệ quỷ tựa như Tu La vực sâu đó, từng trận cuồn cuộn giữa thiên địa.

Lâm Dương thần tình trang trọng: "Dù có mạnh mẽ đến đâu, trước mặt ta, ngươi cũng chỉ có kết cục bị trấn áp!" "Oanh long long!" Đại

chiến lại một lần nữa bùng nổ, Hắc Trạch bùng phát khí tức đáng sợ tiềm ẩn xâm nhiễm giữa thiên địa, nhưng lá bài tẩy của Lâm Dương cũng không chỉ có vậy.

Không gian!

Pháp tắc Luân Hồi lần lượt thi triển, dưới sự trấn áp của Tinh Thần Tháp, không ngừng oanh kích lên người khổng lồ vạn trượng hóa thân của y, cường thế!

Vẫn cường thế như trước.

Bất kể đại đạo ba ngàn, trước sự cường thế tuyệt đối cũng chỉ có kết cục bị trấn áp.

Giờ phút này, trong vô tận tinh không vũ trụ, vẫn thạch rơi xuống như mưa bão, trong đó, có một người khổng lồ vung cây búa khổng lồ trong tay, từng nhát búa oanh kích vào vô tận hư không vũ trụ.

Mỗi khi nhát búa của người khổng lồ kia giáng xuống, trong vô tận vũ trụ liền có một mảnh máu huyết và tàn chi rơi rụng, ẩn vào trong Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận của người Yêu tộc. "Đáng ghét!" Đế Tuấn hóa thân thành mặt trời rực lửa khổng lồ, tâm thần điên cuồng gầm lên, Bàn Cổ Chân Thân quá mạnh mẽ, ngay cả khi tập hợp toàn bộ đại quân Yêu tộc, ngưng tụ Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, y vẫn có chút không chống đỡ nổi, hiện ra thế yếu. "Oanh long long!" Phía xa chân trời, một đội quân lớn cưỡi yêu vân tiến đến, người dẫn đầu chính là Bạch Trạch! "Bạch Trạch đã đến, xem ra Đồ Vu Lợi Nhận đã luyện chế thành công rồi." Đế Tuấn trong lòng đại hỉ.

Quả nhiên, Bạch Trạch dẫn đại quân gia nhập chiến đấu, liền trực tiếp độn lên trời, gia nhập vào Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, đồng thời một thanh lợi nhận màu xám cũng được y ném ra từ trong tay, trao cho Đế Tuấn.

Đế Tuấn điều khiển Đồ Vu Kiếm, tâm thần cảm nhận luồng oán hận khí từ Đồ Vu Kiếm, trong lòng đại hỉ. "Vu tộc, hãy xem ta phá Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận!" Mắt Đế Tuấn lưu chuyển sát khí kinh người: "Hoàng đạo khí vận, gia trì thân ta!" "Lệ ~!" Một con Kim Ô ba chân cao hàng trăm vạn trượng ngạo nghễ thiên hạ, vọt lên không trung phát ra tiếng kêu trong trẻo, toàn thân cuộn trào ánh sáng huyền diệu hội tụ với Đế Tuấn hóa thân thành Thái Dương Tinh khổng lồ.

Ngay lập tức, cả Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận chấn động, một luồng khí tức càng thêm rộng lớn từ đó truyền ra. "Oanh long long!" Cùng lúc đó, Thái Dương Tinh khổng lồ kia, trong nháy mắt lại biến thành chân thân của Đế Tuấn, dưới sự gia trì của Hoàng Đạo khí vận và lực lượng Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, khí tức của y trong khoảnh khắc đã đột phá vào Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trung kỳ.

Uy thế chấn động lan tràn chư thiên, dư uy đáng sợ xâm nhiễm khắp cả thiên địa.

Đế Tuấn tay cầm một thanh trường kiếm màu xám, trên trường kiếm, ẩn hiện một luồng oán hận khí, hiện ra vô số khuôn mặt người đang ai oán, mỗi khuôn mặt đều có thể thấy vẻ oán độc.

Đế Tuấn rót vô cùng pháp lực vào trường kiếm trong tay, một luồng khí cơ rộng lớn hiện ra từ cơ thể y. "Phá cho ta!" Khi uy thế rộng lớn đạt đến đỉnh điểm, Đế Tuấn ném trường kiếm trong tay ra, trường kiếm thoát khỏi tay y cuộn động khí cơ vô biên, bùng phát ra những chấn động vô tận giữa không trung, khí tức ô uế màu xám, cuộn lấy lực lượng oán hận vô tận gần như ngưng kết thành thực chất.

Hàng trăm triệu dặm thời không, trong khoảnh khắc đã đến, xuyên thấu người khổng lồ vạn trượng giữa không trung kia! "Phốc xuy!"

Chỉ nghe một tiếng xuyên thấu huyết nhục, Đồ Vu Kiếm liền từ sau lưng người khổng lồ kia xuyên ra.

Tĩnh lặng!

Một luồng khí cơ mênh mang hiện ra giữa cả thiên địa, những chấn động vô tận lan tràn, kích thích tâm can mỗi một sinh linh. "Hoa lạp lạp!" Cùng với khoảnh khắc Đồ Vu Kiếm xuyên thấu Bàn Cổ Chân Thân, vô tận Đô Thiên Thần Sát khí tức sôi trào, khí cơ đáng sợ cuộn trào ra, bùng phát uy thế kinh người. "Gầm!" Kèm theo một tiếng gầm giận dữ không cam lòng, người khổng lồ vạn trượng trong khoảnh khắc giải thể, vô tận Đô Thiên Thần Sát khí tức sụp đổ, tản mát ra vô số khí cơ hỗn loạn.

Mười hai tôn Tổ Vu cao gần vạn trượng, đứng trong vô tận Đô Thiên Thần Sát khí tức, mỗi người trên thần tình đều có vẻ mệt mỏi.

Đặc biệt là Chúc Dung toàn thân đỏ rực, chân đạp hai con rắn lửa, giờ phút này y nửa quỳ trên đại địa, tay ôm lấy ngực, ở vị trí tim y có một cái lỗ lớn, trái tim chống đỡ mạch sống của Tổ Vu đã vỡ nát gần hết, nhưng vẫn còn đập.

Tuy nhiên, trái tim là suối nguồn sức mạnh của Vu tộc, nơi hội tụ khí huyết chi lực, gặp trọng thương, dù chưa chắc có thể đoạt mạng một tồn tại như Tổ Vu, nhưng cũng không tránh khỏi trọng thương. "Phốc xuy!" "Chúc Dung không sao chứ!" "Khụ khụ!

Không sao, không chết được." Chúc Dung ho khan một tiếng nặng nề, máu tươi không thể kìm nén tràn ra từ khóe miệng. "Đế Tuấn rốt cuộc từ đâu tìm được pháp bảo, chuyên khắc chế nhục thân Vu tộc!" Thanh lợi kiếm kia không hề mạnh mẽ, thậm chí còn chưa đạt cấp linh bảo, ban đầu Đế Giang và những người khác đều không để ý, nhưng khi thanh lợi kiếm kia xuyên thấu phòng ngự bề ngoài của Bàn Cổ Chân Thân, họ mới phản ứng lại.

Nếu Chúc Dung không phản ứng kịp thời, thứ bị phá hủy không chỉ là nửa trái tim đó, mà là cả trái tim, đối với một Tổ Vu, y cũng sẽ phải vẫn lạc ngay tại chỗ.

Chương 245

"Xoát!" Đế Tuấn cầm Đồ Vu Kiếm nhuốm máu, cười lạnh liên tục: "Đế Giang, giờ đây có Đồ Vu Kiếm, nhục thân mà Vu tộc các ngươi lấy làm kiêu ngạo, đối với ta mà nói, một đòn dễ dàng liền có thể phá vỡ." Mắt Đế Giang lóe lên tia sáng mờ, trước đó đã cảm nhận được sức mạnh của Đồ Vu Kiếm, nhưng một thanh vũ khí có thể khiến họ sợ hãi sao?

Rõ ràng là không thể. "Chiến!" Đại chiến lại một lần nữa bùng nổ, những chấn động đáng sợ va chạm rung chuyển cả thiên địa.

Tuy nhiên, mất đi Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, giờ đây Vu tộc đối mặt với Yêu tộc hiển nhiên đang ở thế yếu, Đế Tuấn dưới sự gia trì của Hoàng Đạo khí vận và Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, tu vi rõ ràng đã thăng lên Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trung kỳ.

Uy thế đáng sợ lan tràn chư thiên, chấn động giữa thiên địa, thương vong thảm trọng.

Khí cơ đáng sợ cuộn trào, máu tươi vương vãi khắp thiên địa, tuy nhiên, đối mặt với Đế Tuấn đang ở thế thượng phong, Vu tộc rõ ràng đang ở vị trí bị áp bức. "Oanh long long!" Thân thể Chúc Dung đột nhiên bị vẫn thạch đâm vào lòng đất, bản thân y đã trọng thương, giờ phút này khí tức liền trở nên hư vô mờ mịt. "Yêu tộc đáng ghét!" Chúc Dung bị đánh chìm vào đại địa, sắc mặt hung dữ, hai mắt đỏ rực, khí cơ đáng sợ hiện ra từ cơ thể, như ngọn nến tàn năm cuối đời hồi quang phản chiếu. "Hãy cùng ta chết đi!" Chúc Dung đại nộ, toàn thân hiện ra một luồng khí tức ngút trời, ngọn lửa đỏ rực bao trùm toàn bộ cơ thể, trong khoảnh khắc biến thành một quả cầu lửa khổng lồ kéo dài vạn dặm.

Tổ Vu, vốn là do tinh huyết Bàn Cổ và trọc khí đại địa hóa hình mà thành, Thập Nhị Tổ Vu mỗi người chấp chưởng một loại lực lượng pháp tắc mà Bàn Cổ ẩn chứa.

Trong đó Chúc Dung kế thừa chính là Pháp Tắc Hỏa!

Giờ phút này, Chúc Dung bùng phát khí cơ đáng sợ tiềm tàng trong cơ thể, trong khoảnh khắc cuộn trào ra, quả cầu lửa khổng lồ kéo dài vạn dặm, chỉ riêng về uy thế mà nói, một chút cũng không kém so với Thái Dương Tinh mà Đế Tuấn diễn hóa trước đó!

Thậm chí, trong quả cầu lửa khổng lồ kia, còn có một luồng uy thế hủy thiên diệt địa lan tràn ra. "Chúc Dung!

Không!" Mười một Tổ Vu còn lại, răng nanh muốn nứt, bùng phát tiếng gầm thét kinh thiên, là huynh đệ đồng bào, sao không hiểu Chúc Dung giờ phút này đang làm gì! "Nổ ~!

Oanh long long!" Kèm theo một tiếng chấn động của thiên địa, khí cơ hủy diệt ẩn chứa cuộn trào, những chấn động đáng sợ trong khoảnh khắc hủy thiên diệt địa.

Quả cầu lửa khổng lồ kéo dài vạn dặm kia, trong khoảnh khắc nổ tung, những chấn động đáng sợ lan tràn, trong mấy chục hơi thở ngắn ngủi, cả thiên địa đều theo đó mà tĩnh lặng!

Sự tĩnh lặng như chết chóc đó, những chấn động khủng khiếp với tốc độ mà mắt thường không thể nhìn thấy, đã phá hủy cả thiên địa, ngay cả vô tận vũ trụ của Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận cũng theo đó bị xé toạc!

Sau mấy chục hơi thở tĩnh lặng kinh hoàng, những âm thanh chấn động đáng sợ liên tục truyền khắp chư thiên. "Oanh long long!" "....." Đừng nói đến trong uy thế đó, ngay cả toàn bộ Hồng Hoang, dưới một tiếng chấn động, cũng rung chuyển mấy phần, chúng sinh

Hồng Hoang mặt mày kinh khủng, không chỉ vì những chấn động đáng sợ kia, mà còn vì sự run rẩy đáng sợ truyền đến theo những chấn động đó.

Luồng khí tức hủy thiên diệt địa đó, khí tức hùng vĩ, ngay cả đại năng giả Chuẩn Thánh ở khoảng cách thời không vô tận, cũng có thể cảm nhận được sự đáng sợ đó, tâm thần chìm đắm trong đó như thể đang ở trong một thế giới chứa đầy sự hủy diệt, tâm thần tiêu diệt.

Chúc Dung tự bạo, không chỉ dẫn nổ khí huyết của bản thân, mà còn dẫn nổ lực lượng pháp tắc kế thừa từ Bàn Cổ, chỉ riêng uy thế đó, đã không kém gì một đòn của Bàn Cổ! "Oanh long long!

Cát sát!" Tại khu vực trung tâm uy thế bùng nổ, toàn bộ Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, đều theo Chúc Dung tự bạo mà sụp đổ tan tành. "Phốc xuy!" Máu vàng như mưa vương vãi giữa thiên địa, Đế Tuấn dưới uy thế hủy diệt đáng sợ kia, trực tiếp bị đánh hiện nguyên hình.

Những chấn động lớn đến vậy, ngay cả Lâm Dương đang đại chiến với Hắc Trạch ở phương xa cũng cảm nhận được. "Uy thế thật đáng sợ!" Tuy cách khu vực trung tâm hàng trăm triệu dặm, nhưng uy thế kia vẫn truyền đến bên này, theo uy thế truyền đến, Lâm Dương và Hắc Trạch đều không tự chủ mà dừng chiến đấu, chuyển sang chống đỡ luồng uy thế truyền đến kia. "Ông ông!" Uy thế kia khủng khiếp, ngay cả Chuẩn Thánh cũng có khả năng trực tiếp bị uy thế kia nhấn chìm thành tro bụi, nhưng bất kể là Lâm Dương hay Hắc Trạch đều không phải người bình thường, nếu ở khu vực trung tâm uy thế, đó mới có thể khiến họ coi trọng.

Nhưng lan tràn xa đến vậy, đến trước mặt hai người thì đã yếu ớt, một đòn dễ dàng liền có thể chống đỡ được uy thế đang lan tràn kia. "Xuy xuy!

Vu tộc thật không sợ chết." "Thôi, đến nước này, ta cũng lười

chơi với ngươi nữa, đi trước đây." Cùng với uy thế dần dần tan đi, Hắc Trạch toàn thân bao trùm khí hủy diệt màu đen ở phương xa, toàn thân tỏa ra sóng khí ngút trời, cả người trực tiếp hóa thành một đạo hồng quang màu đen, bay về phương xa.

Hắc Trạch Thánh Đình, vốn không phải chủ lực trong lần đại chiến lượng kiếp này, cùng với Vu tộc và Nhân tộc cũng không có thù oán sinh tử, tự nhiên cũng không thể dốc quá nhiều sức lực.

Lâm Dương nhìn Hắc Trạch rời đi, cũng không chọn ra tay ngăn cản, chiến đấu lâu như vậy, y cũng đã có khái niệm rõ ràng về thực lực của Hắc Trạch.

Tuy nhiên, nếu toàn lực ra tay, đối phương dù có bị áp chế, thì cũng chỉ có thể áp chế mà thôi, muốn chiến thắng, trừ phi ở trong Hỗn Độn toàn lực thi triển, sinh tử đại chiến.

Nếu không, chỉ bằng Lâm Dương hiện giờ, khó mà giữ đối phương lại, tự nhiên cũng không cần thiết phải ngăn cản.

Tuy nhiên, việc Hắc Trạch Thánh Đình rút lui, lại đại biểu cho cục diện Yêu tộc tất bại.

Ánh mắt Lâm Dương nhìn về đại chiến Yêu tộc ở phương xa, cả chiến trường một mảnh tan hoang, hố sâu lồi lõm, khắp nơi máu huyết tràn đầy trên đại địa.

Đặc biệt là Bất Chu Sơn, là xương sống của Bàn Cổ hóa thành, tự nhiên kiên cố, nhưng trong đại chiến lại cũng bị phá hoại vô cùng nghiêm trọng.

Đặc biệt trước đó, dưới sự tự bạo của Chúc Dung, tại eo núi Bất Chu Sơn, xuất hiện một cái hố sâu khổng lồ, suýt nữa đã chấn đứt cả Bất Chu Sơn.

Chương 246

Trong lần tự bạo của Chúc Dung trước đó, đại quân Yêu tộc trong khoảnh khắc tử thương một nửa, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận cũng tan nát triệt để sụp đổ.

Đế Tuấn toàn thân máu me loang lổ, một luồng khí cơ xám xịt lan tràn, khí tức toàn thân ngay cả dưới sự gia trì của Hoàng Đạo khí vận, cũng ẩn ẩn muốn rớt xuống cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên. "Hừ!" Đột nhiên, ánh mắt Lâm Dương nhìn về thanh trường kiếm màu xám đang lượn quanh tay Đế Tuấn, trong khoảnh khắc mắt y muốn nứt ra, lớn tiếng quát: "Đế Tuấn tiểu nhi, ngươi dám dùng linh hồn Nhân tộc luyện chế linh bảo?!" Thanh âm Lâm Dương chấn động, như sấm sét nổ vang. "Oanh long long!" Âm thanh đáng sợ chấn động cả bầu trời, ngay lập tức, Lâm Dương liền vượt qua hàng trăm triệu dặm thời không, giáng lâm trên không trung đại quân Yêu tộc, mặt đầy phẫn nộ nhìn xuống Đế Tuấn phía dưới. "Phốc xuy!" "Ha ha!

Lâm Dương, không lâu trước ta mới biết, hóa ra Nhân tộc là lợi khí trời ban cho Yêu tộc ta!" "Nuốt chửng huyết nhục Nhân tộc, có thể tăng trưởng tu vi Yêu tộc, điều khiến ta không ngờ là, hồn phách Nhân tộc cũng có đại dụng đối với Yêu tộc ta!" "Đáng hận là, ta biết hơi muộn rồi, nếu có thể nô dịch Nhân tộc, đâu có Vu tộc ngày hôm nay." Đế Tuấn cười thảm, nhưng lại động đến vết thương, một ngụm máu vàng kim phun ra từ miệng y, nhuộm xuống đại địa trong khoảnh khắc biến thành một biển lửa vàng.

Lâm Dương mặt đầy lạnh lẽo, dùng ánh mắt như nhìn người chết mà nhìn Đế Tuấn, trong tay ánh sáng tím đậm lóe lên, những chấn động đáng sợ hiện ra từ cơ thể y. "Đáng chết!" Lâm Dương không cho Đế Tuấn cơ hội mở miệng nữa, Hồng Mông Công Đức Lượng Thiên

Xích trong tay y, tỏa ra ánh sáng vô tận, một kích chém thẳng vào Đế Tuấn đã biến thành Kim Ô ba chân cao hàng trăm vạn trượng. "Hoa lạp lạp!" Ánh sáng tím, trong khoảnh khắc xé toạc bầu trời, cả thiên địa đều trong nháy mắt chìm vào một loại lực lượng tịch diệt. "Oanh long long!" Không gian hư vô sụp đổ, cả thiên địa đều theo đó cuộn trào, công thế của Lâm Dương, trong khoảnh khắc đã giáng xuống thân thể Đế Tuấn. "Hừ!" Mặc dù trọng thương, nhưng Đế Tuấn đâu phải hạng xoàng, khi công thế hùng vĩ của Lâm Dương giáng xuống, Đế Tuấn trong khoảnh khắc đã bùng phát đạo vận đáng sợ.

Ánh sáng vàng kim cuộn trào, va chạm với công thế bùng phát của Lâm Dương! "Oanh long long!" Những chấn động truyền đến, nhưng Đế Tuấn trước công thế mạnh mẽ của Lâm Dương, lại chỉ duy trì được vài hơi thở, liền bị sát phạt đáng sợ kia oanh kích vào thân thể, cả người trực tiếp bay ngược về phía sau. "Phốc xuy!" Máu tươi vương vãi trên đại địa, một móng vuốt như cây cột chống trời bị Lâm Dương chém đứt. "A!" Đế Tuấn dáng vẻ điên cuồng, Kim Ô ba chân vốn cao quý, lúc này dưới sự thiếu mất một chân, trực tiếp biến thành một con quạ lửa, tuy là quạ lửa nhưng dáng vẻ vẫn thần tuấn.

Lâm Dương ánh mắt như đuốc, chết chóc nhìn chằm chằm Đế Tuấn, thanh âm băng lãnh: "Từ nay về sau, Nhân tộc và Yêu tộc thế bất lưỡng lập, Nhân cường Yêu suy, Yêu cường Nhân suy, vĩnh sinh vĩnh thế, không đội trời chung!" "Hoa lạp lạp!" Trên đỉnh trời cuồn cuộn uy thế khí cơ vô tận, thanh âm Lâm Dương, càng mượn luồng khí cơ kia truyền khắp cả thiên địa Hồng Hoang!

Liệt Dương Quận Thành!

Tường thành cao ngất, đầy vết máu loang lổ, cùng những hố sâu tan hoang, tòa cổ thành vốn hùng vĩ đã sớm tan nát trong đại chiến với Yêu tộc trước đó.

Tuy đại quân Yêu tộc đã rút lui, nhưng không ai thả lỏng, trên tường thành cao ngất, cách vài chục mét lại có người đứng thẳng, mỗi người trên thân đều có vết máu, thần tình mệt mỏi, nhưng đôi mắt lại như mắt ưng, không rời nhìn chằm chằm phương xa.

Vào giờ khắc này, một thanh âm hùng vĩ truyền khắp cả đại địa Hồng Hoang, rõ ràng lọt vào tai tất cả mọi người. "Từ nay về sau, Nhân tộc và Yêu tộc thế bất lưỡng lập, Nhân cường Yêu suy, Yêu cường Nhân suy, vĩnh sinh vĩnh thế, không đội trời chung!" "Hô hô!" Thanh âm truyền đi, bao trùm cả quận thành, vô số Nhân tộc vừa thoát khỏi đại chiến với Yêu tộc, mắt đỏ rực, mỗi người đều cao giọng hô: "Vĩnh sinh vĩnh thế, không đội trời chung!" Trận chiến này, Nhân tộc tử thương vô cùng thảm trọng, ly tán thê thảm, bạn bè thân thích ngày xưa, đều đã chết trong trận chiến này, trở thành lương thực của Yêu tộc, thậm chí ngay cả linh hồn cũng không thể an nghỉ, bị Yêu tộc luyện chế thành Đồ Vu Kiếm. "Oanh long long!" Những chấn động đáng sợ thẳng tắp xông lên trời cao, thiên địa đột nhiên vang lên một tiếng sấm nổ, kinh động cả đại địa Hồng Hoang. "Vĩnh sinh vĩnh thế, không đội trời chung!

Nếu Nhân tộc thắng lợi trong trận chiến này, Yêu tộc ắt sẽ trở thành lịch sử!" "Thật khiến người ta nhiệt huyết sôi trào!

Xứng đáng là Nhân Hoàng!

Xứng đáng Đại Càn Hoàng Triều, với khí vận toàn tộc đối kháng Yêu tộc, có được khí phách như vậy, khó trách có thể trong mấy chục vạn năm trưởng thành đến cảnh giới đáng sợ như thế." "....." Khí phách của Lâm Dương lại một lần nữa oanh động toàn bộ Hồng Hoang, trước đó, Nhân tộc và Yêu tộc tuy có ân oán, nhưng lại chưa đến mức độ này.

Giờ đây, Lâm Dương phát ra lời thề này, từ nay về sau, Nhân tộc

và Yêu tộc sẽ thế đại cách biệt, thù hận cũng sẽ vĩnh viễn truyền thừa xuống.

Chỉ cần trên đời này còn một bên chưa triệt để biến mất trong thế giới Hồng Hoang, đấu tranh liền không thể dừng lại. "....., dám phát ra lời thề như vậy!" Đế Tuấn khó tin nhìn Lâm Dương, nội tâm ầm ầm chấn động.

Giờ đây, cùng với sự thất bại rút lui của Hắc Trạch Thánh Đình, Yêu tộc không còn bất kỳ khả năng chiến thắng nào, có thể biết được, đối với Yêu tộc, sẽ có kết cục ra sao. "Hừ, ngươi cũng không cần lo lắng gì cả, bởi vì ngươi sống không qua hôm nay!" Lâm Dương nói xong câu đó, hai mắt liền nhắm chặt, một luồng khí tức càng lúc càng mạnh mẽ bùng phát ra từ cơ thể y.

Không gian theo đó phát ra những gợn sóng nhàn nhạt, đó là Lâm Dương đang nắm giữ sức mạnh pháp tắc Không Gian, đồng thời bên cạnh cơ thể y còn có vô cùng khí cơ màu đen cuộn trào, chính là pháp tắc Luân Hồi!

Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, tuy có mạnh yếu, nhưng muốn thực sự phân định thắng bại lại không đơn giản như vậy, bởi vì ở cảnh giới này, tồn tại nào cũng đều nắm giữ sức mạnh "đạo", là tồn tại đã đi đến tận cùng trên con đường của mình.

Đế Tuấn, dưới sự gia trì của Hoàng Đạo khí vận, cũng tạm thời bước vào cảnh giới đó.

Kỳ thực Lâm Dương hoàn toàn có thể đợi khí tức Đế Tuấn suy yếu rồi mới chém giết, nhưng sự phẫn nộ trong lòng sao có thể dễ dàng xả ra như vậy!

Lâm Dương!

Y muốn dùng sự cường thế tuyệt đối để chém giết Đế Tuấn,

muốn đồ Thánh! "Oanh long long!" Giữa thiên địa, một luồng huyền diệu màu xám không tên cuộn trào, khi xuất hiện, trong khoảnh khắc liền lan tràn khắp cả thiên địa, vô số đại năng giả Hồng Hoang đều cảm thấy trong lòng có gì đó, nhìn về nơi này trong mắt mang theo một sự e dè sâu sắc. "Phốc xuy!" Đế Tuấn, kẻ chịu đòn đầu tiên, sắc mặt tái nhợt, nhìn ánh mắt Lâm Dương tràn đầy sự bất lực, quá mạnh mẽ!

Dưới khí cơ của Lâm Dương hiện giờ, Đế Tuấn từ trong tim phát ra một cảm giác nhỏ bé!

Chương 247

Dưới sự sản sinh của sự bất lực kia, đáy mắt Đế Tuấn dần dần bị một màu điên cuồng thay thế: "Muốn ta chết!

A a, vậy để ta xem ai sẽ chết!" Yêu tộc bản tính kiệt ngạo, Kim Ô ba chân là hoàng giả Yêu tộc, trời sinh đã có khí chất ngạo nghễ thiên hạ, trong từ điển của y chưa từng có chữ khuất phục. "Oanh long long!" Một luồng chấn động hiện ra từ Kim Ô ba chân cao hàng trăm vạn trượng kia, chấn động truyền khắp chư thiên, các Tổ Vu còn sót lại trong khoảnh khắc đã đưa ra quyết định dứt khoát, trực tiếp ra lệnh đại quân Vu tộc rút lui!

Bởi vì, họ phát hiện, giờ phút này Đế Tuấn đang chuẩn bị tự bạo!

Tiên nhân Hồng Hoang không dễ dàng tự bạo, dù có nguy cơ vẫn lạc, cũng không thể đi theo phương thức cực đoan như vậy, bởi vì căn bản không có giá trị quá lớn.

Nếu đối phương có năng lực tuyệt đối giết chết, tự bạo cũng chưa chắc có thể nguy hiểm đến đối phương.

Đừng quên, ai cũng không phải kẻ ngốc, khi thấy đối phương muốn tự bạo lại đứng yên không động.

Khi phát giác động tác của Đế Tuấn, các Tổ Vu của Vu tộc đều chọn tạm thời rút lui, nhưng Lâm Dương lại căn bản không hề động đậy!

Một đôi mắt như mắt ưng, chết chóc nhìn chằm chằm Đế Tuấn trước mặt, khí cơ toàn thân cuộn trào, trong khoảnh khắc thăng hoa, mênh mông như vũ trụ! "Tự bạo!

E là ngươi không có cơ hội đó." Lâm Dương nói xong, liền trực

tiếp đối với Đế Tuấn đang khí cơ toàn thân đại động, nhẹ nhàng vươn ra một ngón tay, đầu ngón tay ánh sáng rực rỡ, sức mạnh đáng sợ thâm thúy của "đạo" bị diễn hóa đến cực hạn, trong khoảnh khắc bùng nổ. "Phốc xuy!" Khi luồng sức mạnh đó hiện ra, cả cánh tay Lâm Dương đều trực tiếp bị nhấn chìm, hóa thành tro bụi, luồng sức mạnh đó cuối cùng cũng áp bức về phía Đế Tuấn! "Oanh long long!" Thiên địa đại động, đạo vận hiện ra khắp cả thế giới, ánh sáng cuộn trào, vô tận bí văn hư không hiện ra, chấn động giữa thiên địa, trong khoảnh khắc diễn biến, một hư ảnh thế giới khổng lồ theo đó hiện ra.

Hư ảnh thế giới kia, vô cùng mênh mông, chỉ dùng mắt thường căn bản không thể nhìn thấy tận cùng, trong đó có một viên ngọc châu đen kịt khổng lồ lấp lánh, lực lượng pháp tắc Luân Hồi đậm đặc, trong khoảnh khắc bùng phát ra. "Oanh long long!" Trong khoảnh khắc, phong vân ngưng lại, cả thiên địa trong một khắc đều trở nên ảm đạm vô quang, toàn bộ chúng sinh Hồng Hoang dưới uy thế kia đều tâm thần run rẩy.

Đối mặt với uy thế trấn áp kia, Đế Tuấn muốn tự bạo vào giờ phút này bị áp chế, đáy mắt hiện lên vẻ kinh hãi.

Hư ảnh thế giới hiện ra, trực tiếp bao trùm cả người Đế Tuấn vào trong, kéo y bay ngược về phía sau.

Lâm Dương khẽ mở miệng: "Nổ!" Sau đó liền thấy, cả hư ảnh thế giới kia trong khoảnh khắc từ bên trong bùng nổ, chấn động đáng sợ không hề truyền ra ngoài một chút nào. "Hoa lạp lạp!" Vài hơi thở, hư ảnh thế giới khổng lồ kia trong khoảnh khắc sụp đổ, lực lượng kinh khủng liền khiến vô tận không gian hư vô cũng theo đó vặn vẹo. "Hoa lạp lạp!

Oanh long long!" Chấn động truyền đến, hư ảnh thế giới khổng lồ vô biên, trong vài hơi thở đã sụp đổ không còn dấu vết, bất kỳ vật

chất nào chạm vào hư ảnh thế giới, đều theo hư ảnh thế giới sụp đổ mà vặn vẹo thành hư vô.

Lâm Dương sắc mặt tái nhợt, hư ảnh thế giới là do Lâm Dương sử dụng pháp tắc Không Gian kết hợp với lực lượng Luân Hồi ngưng tụ mà thành, là sự diễn hóa của sức mạnh "đạo", thế giới khổng lồ đó, một chút cũng không nhỏ hơn Tiểu Thiên thế giới, thậm chí có phần còn hơn.

Lực lượng kinh khủng nghiền nát Tiểu Thiên thế giới đó, đủ để nhấn chìm tất cả mọi thứ trên thế gian, bất kỳ vật chất nào cũng sẽ không tồn tại, chạm vào một chút, đều sẽ bị vặn vẹo!

Lâm Dương hiện giờ, chỉ dựa vào thực lực Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên không thể vận dụng ra sức mạnh "đạo" đáng sợ như vậy, một kích này gần như là một kích đỉnh phong nhất.

Sức mạnh đáng sợ biến mọi thứ chạm vào thành hư vô, một khoảng không khổng lồ kéo dài hàng trăm triệu dặm, trong đó tất cả mọi thứ, bao gồm cả Đế Tuấn đều hóa thành hư vô.

Tuy nhiên, trong không gian hư vô đó, vẫn còn có vài đạo linh quang cuộn trào.

Những linh quang đó, chính là cực phẩm tiên thiên linh bảo Hà Đồ Lạc Thư mà Đế Tuấn sở hữu, và cả tiên thiên chí bảo Hỗn Độn Chung mà Đông Hoàng Thái Nhất đã giao cho Đế Tuấn trước khi tự bạo.

Ngay cả lực lượng tiêu diệt đáng sợ, vẫn không thể hủy diệt chí bảo đỉnh phong, đó cũng là điều tự nhiên.

Cực phẩm tiên thiên linh bảo, không kém gì tồn tại tiên thiên chí bảo, Hỗn Độn Chung càng không cần nói, là một trong những chí bảo đỉnh cao nhất Hồng Hoang, tiền thân là Bàn Cổ Phủ, sao lại dễ dàng bị

hủy diệt như vậy.

Trong chốc lát, đồng tử Lâm Dương khẽ co rút lại. "Oanh long long!" Cùng với uy thế dần dần tan đi, giữa thiên địa lại một lần nữa truyền đến chấn động, một chấn động này, trong khoảnh khắc truyền khắp cả đại địa Hồng Hoang! "Oanh long long!" Chỉ nghe một tiếng "oanh long" vang trời, Bất Chu Sơn đổ rồi, trên trời như thể bị thủng một lỗ lớn, nước sông Thiên Hà ào ào chảy xuống.

Nước sông, tuy không phải tiên thiên chi thủy, nhưng lại là nước Thiên Hà, mỗi giọt rơi xuống, liền có thể rửa trôi ra một con suối trên đại địa Hồng Hoang.

Nước Thiên Hà vô cùng vô tận, ầm ầm đổ xuống đại địa, trong khoảnh khắc liền rửa trôi ra một vùng hồng thủy trên toàn bộ Hồng Hoang, lấy việc Bất Chu Sơn đổ sụp làm trung tâm, chảy về bốn phương tám hướng, dọc đường, vô số núi sông đều bị hủy diệt.

Nước cửu thiên từ trời giáng xuống, quét sạch toàn bộ Hồng Hoang, rắn độc hổ dữ, sói điên thú chạy đều tứ tán bỏ chạy, nhưng sau đó liền bị nhấn chìm, tiêu tan.

Địa thủy hỏa phong cuộn trào khắp nơi, như thể tận thế giáng lâm, trong đó còn pha lẫn từng tia nịch thủy, độc tính vô cùng, ăn mòn những sinh linh bị nhấn chìm, khiến đại địa nơi nó đi qua mất đi tất cả sinh cơ.

Lâm Dương sắc mặt khó coi, nhìn khoảng không hư vô khổng lồ bị thần thông trước đó nhấn chìm, trong khoảnh khắc đã hiểu ra.

Bất Chu Sơn, là xương sống của Bàn Cổ hóa thành, độ kiên cố đủ để sánh ngang với tiên thiên chí bảo, trong thời Phong Thần ở hậu thế Hồng Hoang, liền có một linh bảo là Phiên Thiên Ấn, đó chính là do Nguyên Thủy Thiên Tôn lấy nửa đoạn Bất Chu Sơn luyện chế thành.

Tuy chỉ là thượng phẩm hậu thiên chí bảo, nhưng dùng để đập người, lại có uy thế của cực phẩm hậu thiên chí bảo, đáng sợ khó chống đỡ.

Nhưng, dù là xương sống của Bàn Cổ, cũng không thể chịu đựng vô số lần hủy diệt, đặc biệt là từ khi Bàn Cổ khai thiên lập địa đến nay, đã qua vô số nguyên hội thời gian, dư uy đáng sợ còn sót lại ở Bất Chu Sơn đã sớm tiêu tán.

Chương 248

Cộng thêm uy thế đáng sợ của đại chiến lượng kiếp lần này, cả Bất Chu Sơn đã tan nát không chịu nổi, đến cả lực lượng thế giới tiêu diệt của Lâm Dương trước đó, lại càng đẩy ngã sợi dây sức mạnh cuối cùng của Bất Chu Sơn.

Cả Bất Chu Sơn, dưới công thế của Lâm Dương, trực tiếp sụp đổ!

Là trụ cột chống đỡ thiên địa Hồng Hoang, Bất Chu Sơn đổ sụp, cả thiên địa đều theo đó rơi vào thời kỳ đếm ngược hủy diệt.

Trời sụp đất lún, địa thủy hỏa phong vô tận hủy diệt tất cả mọi thứ, hiện ra ở bất kỳ góc nào của đại địa Hồng Hoang.

Nửa trên của Bất Chu Sơn gãy lìa, càng xé toạc thiên đấu ra một cái lỗ hổng khổng lồ, lỗ hổng lớn ít nhất hàng trăm triệu dặm, mỗi thời mỗi khắc đều có vô cùng vô tận nước Thiên Hà đổ xuống. "Hoa lạp lạp!" Vài đạo thân ảnh theo đó đến, chính là Bàn Cổ Tam Thanh vẫn luôn mật thiết chú ý đến đại chiến lượng kiếp lần này!

Sau Bàn Cổ Tam Thanh, không nói hai lời, đều lấy ra thủ đoạn mạnh nhất, tế xuất chí bảo, phát tán đạo vận đáng sợ, lấp đầy cái lỗ hổng Thiên Hà kia.

Thái Cực Đồ của Lão Tử hóa thành cầu vàng xuyên suốt thiên địa, trấn áp địa thủy hỏa phong bạo động của Hồng Hoang.

Nguyên Thủy Thiên Tôn hai tay giương lên, Bàn Cổ Phiên tung bay ra, vô tận Đô Thiên Thần Sát khí tức chấn động, lấp đầy toàn bộ cái lỗ hổng kia!

Chỉ riêng Thông Thiên Giáo Chủ, tuy cùng là Thiên Đạo Thánh

Nhân, nhưng y chủ về đạo sát phạt, về phương diện thần thông hiển nhiên không bằng Thái Thanh và Ngọc Thanh.

Tuy nhiên, dù sao y cũng là Thiên Đạo Thánh Nhân, uy thế đáng sợ chấn động, Thanh Bình Kiếm trong tay liên tục vung vẩy, vì đại địa Hồng Hoang kiến lập một con sông lớn rộng rãi, tránh cho nước Thiên Hà tùy tiện rửa trôi đại địa. "Hoa lạp lạp!" Nhưng vào giờ khắc này, lại có hai đạo kim quang đến, kèm theo địa dũng kim liên giữa thiên địa, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề của Tây Phương Giáo đều đến.

Tiếp Dẫn không nói hai lời, cực phẩm tiên thiên linh bảo Công Đức Kim Liên lơ lửng trên đỉnh trời, cùng với Nguyên Thủy Thiên Tôn trấn áp cái lỗ hổng khổng lồ trên cửu thiên.

Chỉ có Chuẩn Đề, vẻ mặt như thấy chuyện vui, trêu chọc Lâm Dương: "Nhân Hoàng, việc này thực sự có tội, tuy một chiêu giết địch, nhưng lại khiến chúng sinh trên đại địa Hồng Hoang lầm than!" Lâm Dương nghe vậy, cười lạnh một tiếng: "Chẳng phải đã có Thiên Đạo Thánh Nhân thu dọn tàn cục rồi sao." Trêu chọc Lâm Dương, tự nhiên không hề sợ hãi, đừng nói đến tất cả Hoàng Đạo khí vận gia trì, nghiệp chướng không dính thân, ngay cả không có một phần năng lực, địa vị tương đương Thiên Đạo, Thiên Đạo cũng không có tư cách thi hành trừng phạt đối với y.

Tuy nhiên, dù sao lần này động tĩnh quá lớn, liên lụy đến chúng sinh Hồng Hoang, trong đó tự nhiên cũng có Nhân tộc, Lâm Dương cũng không đến mức thực sự ngồi đợi Lục Thánh Hồng Hoang ra tay, nói lời phong thanh.

Lâm Dương vung tay một cái, Tinh Thần Tháp lơ lửng trên đỉnh trời, lực trấn áp đáng sợ, triệt để lấp đầy lỗ hổng hồng thủy đang đổ xuống.

Sau khi làm xong mọi việc, Lâm Dương cũng không ngừng động

tác.

Khí vụ màu tím tràn ngập giữa thiên địa, Hồng Mông Công Đức Lượng Thiên Xích trong khoảnh khắc tỏa ra ánh sáng tím vô cùng, trên nửa đoạn Bất Chu Sơn còn lại, đón gió vươn dài hàng trăm triệu dặm, làm vật chống đỡ thiên địa, chống đỡ Hồng Hoang đang trời sụp đất lún. "Oanh long long!" Sức mạnh đáng sợ xuyên thấu linh bảo, truyền đến thân thể Lâm Dương, lập tức khiến cơ thể y chấn động, pháp lực trong khoảnh khắc như hồng thủy tuôn trào, dùng để chống đỡ lực áp bách của thiên địa.

Hồng Hoang là một Đại Thiên thế giới đỉnh cao, khi khai mở, ngay cả Bàn Cổ cũng thân vẫn trong quá trình chống đỡ thiên địa, dù trong đó có nhân quả không thể miêu tả, nhưng không phải Ngũ Thánh Hồng Hoang và Lâm Dương có thể chống đỡ được.

Tuy nhiên, chống đỡ tạm thời tự nhiên không thành vấn đề.

Có Lâm Dương nhúng tay vào, áp lực của chư Thánh cũng giảm đi, nếu cứ thế này mãi rốt cuộc cũng không phải kế lâu dài. "Hoa lạp lạp!" "Cao ngọa chín tầng mây, bồ đoàn đạo chân; ngoài thiên địa huyền hoàng, ngô đương chưởng giáo tôn.

Bàn Cổ sinh thái cực, lưỡng nghi tứ tượng tuần.

Nhất đạo truyền tam hữu, nhị giáo xiển tiệt phân.

Huyền môn đều lĩnh tụ, nhất khí hóa Hồng Quân." Giữa thiên địa vô tận chấn động, ba ngàn đại đạo hào quang cuồn cuộn, giữa thiên địa thanh khí thăng đằng. "Chúng ngô bái kiến lão sư." Hồng Quân xuất hiện, ánh mắt đạm mạc quét một vòng, sau đó hơi dừng lại trên người Lâm Dương nhưng không biểu thị gì nhiều, rồi nhìn về chân trời. "Lệ ~!" Kèm theo một tiếng phượng minh, Nữ Oa cưỡi kim phượng đến, cả thiên địa kim quang rực rỡ, khí cơ phúc thụy tản mát.

Nữ Oa trong lần đại chiến lượng kiếp này không hề ra tay, bởi vì trước khi đại chiến bắt đầu, nàng đã đến giới Yêu Đình, đưa ca ca Phục Hy về Oa Hoàng Cung.

Cũng là bình thường, đại chiến lượng kiếp giờ đây, diễn biến đến mức này, Yêu tộc cũng không có nắm chắc phần thắng tuyệt đối, là Thiên Đạo Thánh Nhân Nữ Oa, nàng hiểu rõ điều này trong lòng.

Trong tình cảnh như vậy, Nữ Oa tự nhiên không muốn thấy ca ca lấy thân phạm hiểm, nên dù không đồng ý cũng không có cách nào, trực tiếp bị nàng đưa về.

Nữ Oa giáng lâm, vô tận lực lượng tạo hóa hiện ra, lỗ hổng khổng lồ trên đỉnh trời với tốc độ mắt thường có thể thấy được đang khép lại.

Nữ Oa Thánh Nhân, chấp chưởng đại đạo tạo hóa, có năng lực hòa giải tạo hóa, lực lượng phản bản quy nguyên, ngay cả không gian cũng có thể phục hồi.

Nhưng hiển nhiên, chỉ bằng năng lực của Nữ Oa một mình, căn bản không thể trước khi Hồng Hoang sụp đổ, mà tu sửa lỗ hổng trên đỉnh trời.

Thậm chí, trong tình hình hiện giờ, lỗ hổng trên đỉnh trời không phải là việc khẩn yếu nhất, nếu không thể chọn lại vật chống đỡ thiên địa, Hồng Mông Công Đức Lượng Thiên Xích của Lâm Dương cũng không chống đỡ được bao lâu, thiên địa Hồng Hoang sớm muộn cũng sẽ sụp đổ. "Các ngươi chư Thánh, buông lỏng đại chiến lượng kiếp, khó mà giữ được chức trách của mình." Hồng Quân khẽ lẩm bẩm, rồi lại mở miệng nói: "Kế sách bây giờ, trước tiên hãy xử lý việc này, bằng không Thiên Đạo sụp đổ, các ngươi Thánh Nhân đều có tội." Nói rồi, Hồng Quân vung tay áo, một tôn đại đỉnh màu tím hiện ra trước mắt vô số người: "Đây là tiên thiên chí bảo Càn Khôn Đỉnh, ẩn

chứa tiên thiên nhất khí, có thể hậu thiên phản tiên thiên, các ngươi có thể dùng nó để tu bổ vết nứt trời, vết nứt đất." Càn Khôn Đỉnh kia toàn thân phát ra đạo vận uy thế lan tràn, trung tâm do hai con cá âm dương ôm lấy; mặt ngoài thân đỉnh có tám mặt bằng nhau, do phù hiệu và văn tự bát quái tổ thành, tượng trưng cho tám hiện tượng tự nhiên.

Đỉnh có hai tai, tượng trưng "lưỡng nghi", tức là: trời, đất hoặc âm, dương; bốn chân dưới đỉnh, tượng trưng "tứ tượng", tức là: xuân, hạ, thu, đông, hoặc thủy, hỏa, mộc, kim, bố trí ở bốn phương.

Càn Khôn Đỉnh, là do liên bồng của Hỗn Độn chí bảo Hỗn Độn Sáng Thế Thanh Liên hóa thành, có năng lực hậu thiên phản tiên thiên, chấp chưởng tạo hóa, là cấp độ tiên thiên chí bảo.

Càn Khôn Đỉnh lơ lửng giữa không trung, trong mắt đạo nhân Chuẩn Đề lóe lên một tia tham dục, nhưng rất nhanh liền bị che giấu đi, dù sao Càn Khôn Đỉnh xuất từ tay Hồng Quân, cả Hồng Hoang cũng không ai dám tranh đoạt.

Tiên thiên chí bảo Càn Khôn Đỉnh vừa xuất hiện, mắt Lâm Dương lập tức lóe lên vi quang, trong khoảnh khắc y mở miệng nói: "Việc này đã là do Trẫm gây ra, tự nhiên do ta tu bổ." Nữ Oa vốn định mở miệng, sau khi nghe lời Lâm Dương nói, cũng dừng lại ý muốn mở miệng.

Chương 249

Tu bổ lỗ hổng trên trời là chuyện nhỏ, nhưng tìm vật chống đỡ thiên địa lại là chuyện lớn, nếu tiếp theo làm không tốt, đó chính là tội nghịch thiên đạo.

Ban đầu, Nữ Oa Thánh Nhân chấp chưởng tạo hóa, tự nhiên là lựa chọn tốt nhất cho việc này, giờ phút này Lâm Dương đã mở miệng, nàng cũng không tranh đoạt loại việc vất vả không lấy lòng này nữa.

Hồng Quân nghe vậy, ngược lại không biểu lộ gì, vung tay áo một cái, Càn Khôn Đỉnh đang lơ lửng giữa không trung liền rơi xuống gần Lâm Dương: "Có bảy bảy bốn mươi chín ngày thời gian, sau đó sẽ không còn ai có thể ngăn cản Hồng Hoang sụp đổ." Lâm Dương khẽ gật đầu: "Ta hiểu rồi." Lâm Dương ngược lại không nói lời đảm bảo, Hồng Hoang giờ đây, đã sớm trở nên khác biệt, hơn nữa, so với Nữ Oa còn không rõ ràng, y với sự tiên tri tiên giác hiển nhiên có ưu thế hơn.

Thời gian gấp rút, Lâm Dương trực tiếp xé toạc không gian, vượt qua thời không mà đi.

Cùng với việc Lâm Dương rời đi, Đạo Tổ Hồng Quân cũng gia nhập vào việc chống đỡ thiên địa, bởi vì, cùng với việc Lâm Dương rời đi, áp lực của chư Thánh cũng theo đó mà tăng lớn.

Nếu không có sức mạnh của Hồng Quân, việc Hồng Hoang sụp đổ, căn bản không thể duy trì được bảy bảy bốn mươi chín ngày.

Sau khi tiến vào đại địa Hồng Hoang, Lâm Dương liền bắt đầu tìm kiếm thất thải thạch cần thiết để vá trời.

Thất thải thạch là vật tiên thiên thần thai, ẩn chứa lực lượng pháp tắc Không Gian, nếu ở thời kỳ khác, tự nhiên không đơn giản như

vậy, nhưng nắm giữ Càn Khôn Đỉnh, Lâm Dương liền có thiên mệnh tại thân.

Cộng thêm tu vi của Lâm Dương hiện giờ, vượt núi băng rừng tìm thất thải thạch kỳ thực cũng không khó khăn.

Không lâu sau, Lâm Dương liền tìm thấy bảy viên thất thải thạch, mọi chuyện đều thuận lợi như vậy, sau đó, không ngừng nghỉ, trực tiếp tiến về bờ Đông Hải.

Thất thải thạch ẩn chứa bản nguyên pháp tắc Không Gian, có thể dùng để vá trời, nhưng, vá trời kỳ thực không phải là điều quan trọng nhất, điều thực sự quan trọng là vật chống đỡ thiên địa Hồng Hoang.

Ở bờ Đông Hải, có một Huyền Quy, từ khi thiên địa Hồng Hoang mới sinh ra, nó đã sinh ra ở Đông Hải, ngày thường đều sống trong giấc ngủ sâu, thân thể lớn đến mức có thể sánh ngang thiên địa.

Tuy nhiên, muốn tìm một sinh linh như vậy ở Đông Hải, lại vô cùng khó khăn, hơn một tháng trôi qua, Lâm Dương khám phá khắp Đông Hải, nhưng cũng không tìm thấy bóng dáng Huyền Quy.

Cũng là bình thường, nếu Huyền Quy dễ tìm như vậy, thì nó cũng không thể im hơi lặng tiếng vô số nguyên hội trong Hồng Hoang.

Tuy nhiên, vào giờ khắc này, trong cõi u minh, Lâm Dương cảm giác một luồng khí cơ đang dẫn dắt.

Ngay lập tức, Lâm Dương liền hiểu ra, truy tìm luồng khí cơ kia mà đi về phương xa.

Một vùng biển, vô cùng sâu thẳm, từ đỉnh trời nhìn xuống, không phải là một màu xanh lam vô tận, mà là một vùng đen kịt, như vực sâu vậy.

Thần thức Lâm Dương thăm dò, trong khoảnh khắc phát hiện luồng tinh hoa sinh mệnh hùng dũng bừng bừng ở phía dưới. "Huyền

Quy hiện!" Lâm Dương quát lớn một tiếng, âm thanh hội tụ đột ngột nổ tung, cả vùng biển đều theo đó mà phong vân cuồn cuộn.

Giây tiếp theo!

Nước biển vô tận theo đó gợn sóng, rộng không biết trăm triệu dặm, cái bóng đen khổng lồ từ đáy biển nổi lên mặt nước, như một lục địa vậy. "Kẻ nào quấy rầy giấc ngủ của ngô." Thanh âm trầm thấp vang vọng cả thiên địa, một luồng khí tức tuyệt cường cuộn trào ra.

Tu hành vô số nguyên hội, Huyền Quy vẫn luôn chìm trong giấc ngủ sâu, vô thức nuốt chửng linh khí thiên địa, tu vi cũng chắc chắn không kém đi đâu, tu vi Chuẩn Thánh hậu kỳ hiển lộ không nghi ngờ gì, trong cơ thể thai nghén pháp lực như biển, nhưng dù vậy, trước mặt Lâm Dương lại cũng không đáng kể. "Giờ đây thiên địa sụp đổ, Hồng Hoang lâm vào nguy cơ, cần tứ chi của Huyền Quy để làm trụ chống đỡ thiên địa." Huyền Quy vừa mới tỉnh dậy hiển nhiên có chút hoảng hốt, nhưng sau khi nghe lời Lâm Dương nói, trong khoảnh khắc liền giật mình. "Ngươi muốn thân thể ta chống trời, vậy ta làm sao!" Huyền Quy vừa mới tỉnh dậy từ giấc ngủ sâu, vốn ý thức còn mơ hồ, nhưng dưới một câu nói của Lâm Dương, lại trong khoảnh khắc bị chấn tỉnh.

Lâm Dương lạnh lùng nói: "Dùng thân thể chống đỡ thiên địa, tự sẽ có công đức Thiên Đạo giáng lâm, hơn nữa nhìn vào việc ngươi hiến thân, ta sẽ đưa ngươi vào luân hồi, ban cho một căn cước tốt." "Hô lỗ lỗ!" Huyền Quy đại nộ, nhưng lại trong khoảnh khắc, bị uy thế cuồn cuộn từ Lâm Dương trấn áp, từ sâu trong nội tâm hiện lên một sự e dè. "Ta hy vọng ngươi có thể hiểu rõ, uy thế thiên địa Hồng Hoang hiện giờ, ta không muốn làm những chuyện không mong muốn." Tình thế Hồng Hoang hiện giờ nghiêm trọng, đã đạt đến mức khắc không thể chậm trễ, chỉ cần Huyền Quy lại lần nữa phản kháng,

Lâm Dương tuyệt đối sẽ thi triển thủ đoạn lôi đình vạn quân, trực tiếp chém giết Huyền Quy.

Dưới uy thế của Lâm Dương, Huyền Quy nhanh chóng bình tĩnh lại, sau đó tâm thần thả lỏng, bắt đầu cảm nhận những chấn động của thiên địa Hồng Hoang lúc này. "Thì ra đã lâu đến vậy rồi!" Huyền Quy phát ra cảm thán, đặc biệt là uy thế đáng sợ lan tràn chư thiên, có những chấn động khiến đại địa run rẩy do thiên địa chấn động mang lại.

Huyền Quy thích ngủ, nhưng không ngốc, nếu không cũng không thể có tu vi Chuẩn Thánh hậu kỳ, ngay trong một sát na ngắn ngủi, nó liền hiểu ra nếu không đồng ý yêu cầu của Lâm Dương, e rằng cũng không sống nổi.

Thiên địa Hồng Hoang đến nay, có lẽ cũng chỉ có Huyền Quy là phù hợp với yêu cầu trở thành trụ cột thiên địa. "Ha ha, không cần động thủ." "Hồng Hoang là nhà của ta, nếu nó bị hủy diệt, ta lại có nơi nào để đi." "Ngày xưa Bàn Cổ Đại Thần lấy thân dung nhập thiên địa, tạo phúc đại địa Hồng Hoang, ta Huyền Quy thừa phúc trạch Bàn Cổ mà sinh, hợp lý nên do ta đứng ra vậy." Huyền Quy nói xong, uy thế vô cùng hiển lộ trên thân thể nó trong khoảnh khắc thu liễm lại, đồng thời bước tới sự tịch diệt. "Hoa lạp lạp!" Mấy chục hơi thở, toàn bộ tinh hoa sinh mệnh của Huyền Quy hoàn toàn hội tụ vào tứ chi, đồng thời từ cơ thể nó tách rời ra.

Lâm Dương vung tay một cái, Càn Khôn Đỉnh thuận thế mở ra, đưa bốn cây trụ khổng lồ có thể thông thiên vào trong đó, bắt đầu luyện chế trụ chống đỡ thiên địa.

Tuy nhiên, Lâm Dương cũng không quên, thu lấy chân linh của Huyền Quy, việc làm này của Huyền Quy không chỉ giúp đỡ chúng sinh Hồng Hoang, đồng thời cũng gián tiếp giúp Lâm Dương bù đắp

sai lầm của y, đó cũng là một nhân quả.

Vài ngày sau, Lâm Dương đột nhiên vỗ mạnh vào Càn Khôn Đỉnh, lớn tiếng quát: "Khai!" "Oanh long long!" Bốn cây trụ khổng lồ cao hơn cả trời xanh hiện ra giữa đại địa, cùng lúc đó, trên bầu trời ẩn ẩn có từng đạo hoa quang rơi xuống, cuốn lấy bốn cây trụ kia, chính là Thiên Đạo xuất lực, đưa bốn cây trụ đặt ở bốn phương cực.

Cùng với việc các trụ khổng lồ ẩn đi, cả thế giới Hồng Hoang trong khoảnh khắc khẽ run rẩy, sau đó địa thủy hỏa phong cuộn trào khắp nơi đều ngừng lại, chư Thánh đang chống đỡ áp lực thiên địa, cũng cảm thấy một sự nhẹ nhõm. "Tiếp theo là luyện chế vật vá trời rồi." Lâm Dương vung tay một cái, một khe nứt không gian lớn vài trượng hiện ra, y liền chen mình vào trong, trong khoảnh khắc biến mất tại chỗ.

Trên không Bất Chu Sơn, hào quang thất thải từng trận cuộn trào, dưới sự xâm nhiễm của hào quang thất thải, lỗ hổng khổng lồ trên đỉnh trời nhanh chóng bắt đầu khép lại, tốc độ vô cùng nhanh. "Oanh long long!" Cùng với thời gian chậm rãi trôi, lỗ hổng khổng lồ trên bầu trời từ từ phục hồi, cả thế giới Hồng Hoang lại một lần nữa khôi phục như ban đầu.

Chương 250

Chúng Thánh Hồng Hoang, đều hiện ra vẻ nhẹ nhõm như trút được gánh nặng, sau đó đều nhìn về phía Lâm Dương, sâu trong đáy mắt mang theo một vẻ uy nghiêm. "Hừ, đại địa Hồng Hoang bị phá hoại, các ngươi hãy nhanh chóng đi tu bổ linh mạch Hồng Hoang, đây cũng không phải là một việc không có công đức." Đạo Tổ Hồng Quân lạnh lùng hừ một tiếng, khiến chư Thánh Hồng Hoang đều cúi đầu. "Chúng ngô cẩn tuân mệnh lệnh của lão sư." "Hưu!" Ngay lập tức, chư Thánh tại chỗ đều rời đi, hướng về các nơi của Hồng Hoang để tu bổ linh mạch đại địa.

Trong đó, không thể không nhắc đến Tây Phương nhị Thánh Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, là những cao thủ tu bổ linh mạch, dưới đại thần thông của họ, mỗi khi vung tay, liền có vô số linh mạch được tu bổ.

Phải biết rằng, đại địa Tây Phương đã tàn phá, hiện giờ có thể khôi phục được vài phần cảnh sắc, cũng đều nhờ vào năng lực của Tây Phương nhị Thánh, luận về tu bổ linh mạch, đó chính là sở trường của hai người họ.

Chư Thánh rời đi tu bổ linh mạch Hồng Hoang, nhưng Lâm Dương lại không đi.

Dù sao Lâm Dương cũng không phải Thiên Đạo Thánh Nhân, không có năng lực chưởng ngự lực lượng thiên đạo Hồng Hoang như Thánh Nhân, tốc độ tu bổ linh mạch của y xa xa không bằng, có hay không cũng không khác biệt quá lớn.

Sau khi chư Thánh Hồng Hoang rời đi, Lâm Dương liền khẽ cúi đầu với Hồng Quân nói: "Đạo Tổ, Càn Khôn Đỉnh này xin mượn nghìn năm." Hồng Quân nghe vậy, khẽ gật đầu, sau đó cũng không nói

gì, trực tiếp đạp không mà đi.

Sau đó, cả hư không chỉ còn mình Lâm Dương, Bất Chu Sơn là khu vực trung tâm của đại chiến lượng kiếp, cả Bất Chu Sơn cũng đã trở thành một vùng đại địa hoang vu, khắp nơi đều tràn ngập khí cơ chấn động hủy diệt, e rằng không có vô số nguyên hội thì không thể khôi phục được.

Trong lượng kiếp đại chiến, Hoa Hạ không hề suy tàn.

Kim Ô Yêu Đình tuy rằng suy bại cùng với sự vẫn lạc của Đế Tuấn, nhưng Hắc Trạch Thánh Đình, Vu Quốc Thánh Đình, thậm chí Đại Càn Hoàng Triều đều sở hữu thế lực cường hoành.

Liên lụy đến nhiều thế lực như vậy, chiến đấu tự nhiên không thể đơn giản kết thúc.

Trong đó, Vu Quốc Thánh Đình, trừ việc vẫn lạc một tôn Tổ Vu, cũng không bị trọng thương quá lớn.

Hắc Trạch Thánh Đình và Đại Càn Hoàng Triều thì càng không cần phải nói.

Thậm chí, sau trận chiến đó, Đại Càn Hoàng Triều đã giành được ưu thế, một trận tiêu diệt cả Kim Ô Yêu Đình của Đế Tuấn, uy thế cuồn cuộn trấn áp hai thế lực còn lại.

Toàn bộ Hồng Hoang thiên địa tàn phá, dưới sự sắp xếp của chư Thánh Hồng Hoang, đã khôi phục lại gần hết cảnh tượng, ít nhất sẽ không tiếp tục ác hóa.

Thế giới Hồng Hoang, tuy trải qua vô số nguyên hội, Tiên Thiên linh khí đã không còn nồng đậm như xưa, nhưng dù sao cũng là một Đại Thiên Thế Giới đỉnh cấp, có linh khí tư nhuận, không cần bao lâu, những nơi bị phá hủy đều sẽ khôi phục lại.

Điều nguy hiểm nhất chính là Thiên Hà chi thủy kinh khủng.

Nước Thiên Hà chảy tràn đại địa, nhiễm một ít Nhược Thủy, có thể ăn mòn vạn vật trời đất, phàm là bị hồng lưu cuốn vào, trong chốc lát liền hóa thành bộ xương trắng, cực kỳ đáng sợ.

Nhưng may mắn thay có Thông Thiên, dựa vào kiếm khí kinh khủng, trực tiếp từ nguồn Thiên Hà chi thủy, khai mở một con sông rộng lớn, chảy thẳng ra biển cả, mới hoàn toàn giải trừ nguy hiểm này.

Nguy cơ tuy đã giải trừ, nhưng uy thế bùng nổ của lượng kiếp đại chiến vẫn mãi lưu lại sâu thẳm trong tâm trí mọi người, không thể nào quên được.

Đại Càn Hoàng Thành, Hoàng Cung.

Giờ phút này, đại quân của Đại Càn Hoàng Triều đã trở về Hoàng Thành.

Hai bên Đại Càn Điện, văn võ quan viên đứng nghiêm.

Nhìn từ số lượng, không còn đông đảo như trước.

Hiển nhiên, Đại Càn Hoàng Triều tuy có căn cơ vô thượng, nhưng trong lượng kiếp đại chiến cũng không tránh khỏi tổn thất.

Chỉ là tổn thất, không phải là tử vong!

Văn võ quan viên của Đại Càn Hoàng Triều đều được Hoàng Đạo Khí Vận che chở, chân linh ký thác trên Phong Thần Bảng.

Chỉ cần Đại Càn Hoàng Triều còn một ngày chưa diệt, họ sẽ không vẫn lạc.

Bởi vậy, thật sự mà nói, trong trận chiến này, Đại Càn Hoàng Triều mới là người chiến thắng thực sự!

“Bệ hạ, Kim Ô Yêu Đình đã bại, giờ khắc này, nên nhanh chóng phái đại quân thu phục thế lực yêu tộc, thôn tính khí vận Yêu Đình, từ

đó đặt nền móng bất thế cho Đại Càn Hoàng Triều của ta.” Phương Nguyên thần sắc trịnh trọng, thanh âm uyển chuyển như kim thạch giao thoa.

Lâm Dương nghe vậy, khẽ gật đầu, “Lưu Trầm Hương nghe lệnh!” “Thần tại!” Lâm Dương sắc mặt trang nghiêm, quát lớn: “Truyền lệnh suất lĩnh các bộ đại quân, tiến về giới Yêu Đình, thu phục thế lực yêu tộc, chiếm cứ Thiên Giới!” “Tuân mệnh!” Lưu Trầm Hương lĩnh mệnh xong, liền trực tiếp rời đi, đến các quân đoàn điều binh khiển tướng.

Trước lượng kiếp đại chiến, thế lực đại quân Nhân tộc cũng không thể tránh khỏi tổn thất.

Một số chân linh không khắc trên Phong Thần Bảng, chết thì là chết.

Nhưng, Đại Càn Hoàng Triều chấp chưởng Địa Phủ, những người vì Đại Càn Hoàng Triều hiệu lực mà chết, hồn về Địa Phủ, cũng có thể đưa ra lựa chọn, trở thành quan chấp chưởng một phương Âm Ti, ngày đêm tuần du, thu hoạch công đức.

Hoặc giả, đầu nhập Luân Hồi, luân hồi chuyển thế.

Đại quân Nhân tộc, ít nhất đều có cảnh giới Kim Tiên.

Đầu thai chuyển thế, sau này muốn thức tỉnh ký ức kiếp trước cũng là chuyện dễ dàng.

Bởi vậy, từ một khía cạnh nào đó, căn cơ của Đại Càn Hoàng Triều đã sớm như suối nguồn, muốn hủy diệt căn bản là không thể!

Kim Ô Yêu Đình, theo thất bại thảm hại của Đế Tuấn và chủ lực yêu tộc, đã sớm tan rã.

Chương 251

Nhưng, trận chiến đó cũng không phải tiêu diệt toàn bộ chủ lực yêu tộc.

Trong đó, như Thập Đại Yêu Thần và những tồn tại khác, đã sớm thấy tình thế bất lợi mà bỏ trốn.

Tuy nhiên, tàn binh bại tướng cũng không thể làm nên khí hậu, căn bản không dám quay về Thiên Giới.

Chỉ dựa vào Lưu Trầm Hương suất lĩnh đại quân, đã đủ để chiếm lĩnh toàn bộ giới Yêu Đình.

Vu Quốc Thánh Đình, các Tổ Vu và Vu tộc tàn tồn đều rút lui về Bàn Cổ Thần Điện.

Bất Chu Sơn, nơi tập trung của Vu tộc, cũng chịu tổn thất nặng nề khi Bất Chu Sơn sụp đổ!

Trong Bàn Cổ Thần Điện, các Tổ Vu tàn tồn tề tụ, mỗi người đều mang vẻ bi thương.

"Chư vị không cần đau buồn.

Chúc Dung đã trở về với vòng tay Phụ Thần.

Điều đáng mừng là yêu tộc cũng đã hoàn toàn trở thành quá khứ." Lời của Đế Giang tuy là an ủi, nhưng ngữ khí lại tràn đầy sự bi thương không kìm nén được.

Cộng Công hừ lạnh một tiếng nói: "Trận đại chiến này, Đại Càn Hoàng Triều được lợi, tộc Vu ta lại tổn thất nặng nề.

Năm đó, cho Nhân tộc cơ hội quật khởi, khác nào nuôi hổ gây họa!" Lời của Cộng Công lập tức khiến toàn bộ điện vũ lạnh lẽo,

ngay cả trong mắt Đế Giang cũng hiện lên ánh mắt âm trầm.

Ban đầu, việc ban cho Nhân tộc thiên tài địa bảo, kết giao với Nhân tộc, Vu tộc đã mưu tính, không ngoài việc muốn Nhân tộc có thể đứng trước Vu tộc.

Nhưng hiển nhiên, sự trưởng thành của Nhân tộc đã vượt xa dự liệu của vô số người.

Thế lực của Đại Càn Hoàng Triều đã hoàn toàn vượt qua cả hai tộc Vu Yêu, đứng trên bậc thang cao nhất của toàn bộ Hồng Hoang.

Sự hối hận trào dâng trong lòng!

Nhưng quyết sách cuối cùng cũng là do Đế Giang làm chủ.

"Chư vị, giờ đây Chúc Dung đã trở về với vòng tay Phụ Thần, nhưng cuộc tranh đoạt Thiên Địa chi Chủ vẫn chưa kết thúc.

Không có Chúc Dung, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận liền không cách nào tổ kiến thành." "Chúng ta mỗi người bức ra một giọt tinh huyết, từ trong tộc tuyển chọn một Đại Vu, dựng dục ra một tôn Tổ Vu!" Các Tổ Vu khác nghe vậy đều khẽ gật đầu.

Giờ đây Chúc Dung vẫn lạc, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận liền không thể tổ kiến, đối với Vu tộc, liền mất đi nội tình cường đại.

Đại Càn Hoàng Thành, đỉnh trời, vô tận kim sắc quang huy bao phủ, tràn ngập cả thiên địa, chấn động lan tràn, trong chốc lát đã sung mãn khắp trời đất.

Dưới sự tắm gội của kim quang vô tận, Lâm Dương đứng thẳng giữa không trung, vô tận khí cơ từ trong cơ thể dâng trào.

Đột nhiên, thần sắc Lâm Dương trở nên nghiêm trang, ống tay áo vung lên, ba kiện linh bảo tràn ngập kim quang vô biên liền theo đó

bay lên.

Ba kiện linh bảo lấp lánh kim huy đó chính là những thứ Lưu Trầm Hương đã tìm được từ Kim Ô Thánh Đình – ba vật khai sáng Thánh Đình: Phong Thần Bảng, Tế Thiên Đài và Khai Quốc Ngọc Tỷ.

Chất liệu của ba thần vật này tuyệt đối là đỉnh cấp, nhưng phương pháp luyện chế lại thô sơ, hoàn toàn được luyện chế như linh bảo thông thường, việc trữ khí vận căn bản là cực kỳ khó khăn!

"Tuy ba kiện khai quốc thần vật này quá sơ cấp, nhưng Hoàng Đạo Khí Vận ẩn chứa trong đó lại có lợi ích cực lớn đối với Đại Càn Hoàng Triều của ta!" Lâm Dương khẽ mỉm cười.

Trong khoảnh khắc, một luồng khí tức cao quý uy nghi từ đỉnh trời hiện lên, một con Cửu Trảo Kim Long khổng lồ vạn trượng hiện ra trên bầu trời Đại Càn Hoàng Thành.

Cửu Trảo Kim Long chính là sự ngưng tụ của Hoàng Đạo Khí Vận của Đại Càn Hoàng Triều.

Cửu Trảo Kim Long thần tuấn, mỗi một vảy đều lấp lánh kim quang, tư thái tuấn dật.

Theo sự xuất hiện của Cửu Trảo Kim Long của Đại Càn Hoàng Triều, nó nhe nanh múa vuốt, một luồng kim huy kinh khủng từ trên cao rơi xuống, tạo thành một màn trời bao phủ, bao trùm ba kiện khai quốc thần vật của Kim Ô Yêu Đình.

"Lệ ~!" Dưới sự bao phủ của Hoàng Đạo Khí Vận của Đại Càn Hoàng Triều, ba kiện khai quốc thần vật của Kim Ô Yêu Đình dũng động một luồng chấn động, một con Tam Túc Kim Ô khổng lồ vài trăm vạn trượng hiện ra.

Nhưng, Tam Túc Kim Ô này lại không hề có chút thần tuấn nào như trước, lông vũ không có chút thần hi nào, giống như một con gà

đất rơi vào phàm trần.

Giờ đây, Kim Ô Yêu Đình đã diệt vong, nội tình như nước không nguồn.

Tuy vẫn duy trì Hoàng Đạo Khí Vận ngút trời, nhưng không còn nội tình, Tam Túc Kim Ô hiển hóa của Hoàng Đạo Khí Vận tự nhiên giống như một con gà trụi lông, trước Cửu Trảo Kim Long uy mãnh trên đỉnh trời, giống như một con gà con vậy.

"Ngao Hống!" Tam Túc Kim Ô xuất hiện, lập tức khiến Cửu Trảo Kim Long trên đỉnh trời hưng phấn, như thể nhìn thấy một sự hấp dẫn chết người, trực tiếp từ trên không lao xuống, mở to miệng huyết bồn muốn nuốt chửng nó.

"Lệ!" Tam Túc Kim Ô tuy có thân thể vài trăm vạn trượng, nhưng trước Cửu Trảo Kim Long, lại nhỏ bé như một hài nhi, tiếng kêu tràn ngập sự sợ hãi và không cam lòng!

"Oanh long long!" Kim Long cuộn tròn, trong nháy mắt đã bao lấy Tam Túc Kim Ô, từng ngụm từng ngụm nuốt chửng.

Cùng lúc đó, khi Cửu Trảo Kim Long nuốt chửng, một luồng khí tức to lớn, mênh mông không ngừng truyền ra.

Mỗi một ngụm nuốt vào, thân thể vốn đã khổng lồ của nó lại bành trướng thêm một lần nữa.

Cửu Trảo Kim Long đại biểu cho khí vận của toàn bộ Đại Càn Hoàng Triều.

Chương 252

Khí vận kinh khủng hội tụ, khí vận của toàn bộ Đại Càn Hoàng Triều tăng vọt từng giờ từng khắc.

Không lâu sau, Tam Túc Kim Ô khổng lồ liền bị Cửu Trảo Kim Long nuốt chửng, ba kiện khai quốc thần vật thuộc Kim Ô Yêu Đình cũng mất đi thần thái, hóa thành linh vật bình thường rơi xuống đất.

"Ngao Hống!" Cửu Trảo Kim Long đã trưởng thành lần nữa, thân thể vẫn giữ kích thước hàng ngàn vạn trượng, long thân cuộn mình trên đỉnh Hoàng Thành, rải rác vô tận kim huy phản chiếu khắp Đại Càn Hoàng Triều.

Trong khoảnh khắc, phàm là dân chúng của Đại Càn Hoàng Triều, đối với sự lĩnh ngộ Thiên Đạo chi thế càng thêm thấu triệt, không ít những tồn tại đang kẹt trong bình cảnh đều đột phá cảnh giới ngay lập tức.

Khí tức kinh khủng bao trùm toàn bộ Hoàng Thành!

Với tư cách là chủ nhân của Đại Càn Hoàng Triều, Lâm Dương nhận được sự gia trì khí vận càng kinh khủng hơn.

"Hô!" Mắt Lâm Dương tràn ngập kim huy vô biên, nội tình càng thêm cường hãn.

"Nếu lại chiến với Hắc Trạch, dựa vào Hoàng Đạo Khí Vận gia trì, ta có thể trấn áp y!" Đôi mắt Lâm Dương hoàn toàn bị kim huy bao phủ, "Giờ đây lượng kiếp chưa kết thúc, chính là thời cơ tốt nhất để phát động công thế vào Hắc Trạch Thánh Đình!" Kim Ô Yêu Đình tiền thân là yêu tộc, hội tụ hơn nửa yêu tộc sinh linh của Hồng Hoang, nên khí vận của nó từng đạt đến đỉnh điểm của Hồng Hoang.

Trước khi Bình Tâm kiến lập Địa Phủ, khí vận tổng thể của Đại Càn Hoàng Triều cũng không kém hơn Vu Yêu hai tộc, sự hùng vĩ của khí vận tự nhiên có thể tưởng tượng được.

Sau khi thôn phệ khí vận kinh khủng của Kim Ô Yêu Đình, toàn bộ Đại Càn Hoàng Triều hoàn toàn lột xác.

Tuy chưa hoàn toàn đột phá lên cấp độ Thánh Triều, nhưng cũng đã bước vào cảnh giới Thần Triều đỉnh phong.

"Chỉ cần một trận tiêu diệt Hắc Trạch Thánh Đình, với nội tình của Đại Càn Hoàng Triều hiện tại, đột phá đến Thánh Triều cũng là tất nhiên!" Ánh mắt Lâm Dương dũng động từng trận quang huy.

Thánh Triều là cực hạn trưởng thành của Thánh Đình, đại biểu cho sự chí tôn thực sự!

Nếu trong Hồng Hoang, biến hóa thành Thánh Triều, lực khống chế đối với toàn bộ thế giới tuyệt đối không kém Thiên Đạo!

Đến lúc đó, Lâm Dương cũng có thể thực sự thống nhất toàn bộ Hồng Hoang đại địa!

Hoàng Cung, giờ phút này toàn bộ đại điện trống rỗng, chỉ có một mình Lâm Dương ngồi trên long ỷ, nhìn về hư không trước mặt, dường như có thứ gì đó có thể hấp dẫn y.

"Đinh!

Chúc mừng túc chủ duyệt đọc xong 《Phật Ký Đạo》, nhận được Hỗn Độn Ma Thần Bàn Cổ huyết mạch." "Hoa lạp lạp!" Vô tận hoa quang như thủy triều rút đi, trong chớp mắt, khuôn mặt vốn trầm tĩnh của Lâm Dương hiện lên một tia thần sắc kinh ngạc!

"Hỗn Độn Ma Thần, huyết mạch của Bàn Cổ!" "....." Lâm Dương vạn vạn không ngờ, một lần đọc lại lại mang đến một niềm vui lớn đến vậy.

Trong khoảnh khắc, ánh mắt Lâm Dương liền bị thu hút bởi một đạo châu huyết sắc tràn ngập khí tức đạo vận vô biên, đang được cất giữ trong không gian hệ thống.

Nhìn từ bên ngoài, giọt châu huyết sắc kia tràn ngập khí tức đạo vận vô tận.

Tâm thần Lâm Dương hạ xuống trong đó, trong chớp mắt liền bị khí cơ kinh khủng kia hấp dẫn, rất lâu không thể hoàn hồn.

Đó chính là Hỗn Độn Ma Thần Bàn Cổ huyết mạch mà Lâm Dương đã nhận được trước đây.

Hỗn Độn Ma Thần, sinh ra trong Hỗn Độn, là sinh linh dưới Đại Đạo.

Bản chất sinh mệnh của họ phải cao hơn bất kỳ Thần Thai Ma Tiên Thiên nào trong thế giới Hồng Hoang.

Mỗi một tôn sinh linh Hỗn Độn, từ khi sinh ra đã chấp chưởng một trong một loại Đại Đạo pháp tắc.

Trong đó, Bàn Cổ chấp chưởng Lực Chi Pháp Tắc!

Là lực lượng pháp tắc mạnh nhất trong Tam Thiên Đại Đạo.

"Cổ đông!" Lâm Dương không khỏi nuốt nước bọt, nhanh chóng phản ứng lại, "Huyết mạch Hỗn Độn Ma Thần, căn cước của nó phải vượt xa căn cước của ta hiện giờ.

Nếu dung hợp, sẽ lấy huyết mạch nào làm chủ đạo." Hiện giờ huyết mạch của Lâm Dương vẫn là Nhân tộc, chỉ là sau khi thôn phệ một phần huyết mạch Đế Giang của nhân vật chính trong thế giới 《Võ Đạo Chi Mộ》, đã biến đổi thành Thần Thai Ma Tiên Thiên đỉnh cấp.

Nhưng, huyết mạch Bàn Cổ lại không đơn giản như vậy.

Với căn cước huyết mạch của Lâm Dương hiện tại, chưa chắc đã có thể thôn phệ huyết mạch Bàn Cổ, thậm chí cực kỳ có khả năng, huyết mạch Bàn Cổ sẽ thôn phệ huyết mạch của y.

Nếu như vậy, Lâm Dương cũng sẽ là một Bàn Cổ khác!

"Đinh!

Huyết mạch Bàn Cổ tuy là Hỗn Độn Ma Thần, nhưng sản phẩm xuất từ hệ thống không có khả năng phản phệ Túc Chủ." "Nếu Túc Chủ sử dụng phần huyết mạch Hỗn Độn Ma Thần này, chỉ khiến huyết mạch bản thân biến đổi thành một cảnh giới hoàn toàn mới, tất cả đều lấy huyết mạch bản thân Túc Chủ làm chủ đạo." Nghe hệ thống truyền âm, Lâm Dương khẽ gật đầu, "Thì ra là vậy, vậy thì không có gì phải do dự." Lâm Dương không còn do dự nữa, tâm thần vừa động, giọt châu huyết sắc vốn được cất giữ trong không gian hệ thống lập tức xuất hiện trong tay y.

"Hoa lạp lạp!" Khi tinh hoa huyết mạch Bàn Cổ này xuất hiện trong tay Lâm Dương, trong chớp mắt đã bùng phát một luồng lực lượng khí huyết bành trướng, khí huyết lực lượng xông thẳng lên trời, trong nháy mắt bao trùm cả thiên địa.

Sự chấn động kinh khủng, trong khoảnh khắc bao phủ toàn bộ Đại Càn Hoàng Thành.

Ngay lúc đó, tất cả mọi người đều cảm nhận được sự áp chế từ sâu thẳm huyết mạch, sự áp chế tự nhiên của sinh linh cấp cao đối với sinh linh cấp thấp.

Trong lòng mỗi người đều bị bao trùm bởi một bóng tối.

Nhưng không chuyển mắt, luồng uy áp kinh khủng đó liền tiêu tán.

Chương 253

Bởi vì, Lâm Dương đã nuốt chửng huyết mạch Bàn Cổ vào trong cơ thể.

"Oanh long long!" Lực lượng kinh khủng, nổ tung trong cơ thể Lâm Dương, trong chớp mắt hóa thành vô tận khí huyết lực lượng cuốn sạch, bùng phát một vùng chấn động kinh khủng.

"Cổ lỗ cổ lỗ!" Theo giọt huyết châu tiến vào cơ thể Lâm Dương, lập tức, toàn bộ thân thể y sôi trào, huyết vụ bàng bạc tràn ngập toàn thân.

Trong cơ thể Lâm Dương, huyết châu dũng động khí huyết lực lượng vô cùng, xông rửa từng mạch lạc trong cơ thể, chảy khắp tứ chi bách mạch, trong chốc lát khiến toàn bộ người y hóa thành một huyết nhân, dường như vừa được vớt ra từ trong máu vậy.

Nhưng, vì là sản phẩm của hệ thống, đừng nhìn Lâm Dương hiện giờ trông ghê rợn, nhưng khí huyết dũng động từ huyết châu lại không hề làm y bị thương chút nào.

Lâm Dương lập tức cảm giác, dưới sự xông rửa của khí huyết, bản nguyên cơ thể y đang tăng trưởng nhanh chóng, hướng tới một cảnh giới hoàn toàn mới.

Ban đầu, căn cơ huyết mạch của Lâm Dương, sau khi dung hợp huyết mạch pháp tắc không gian của nhân vật chính trong thế giới 《Võ Đạo Chi Mộ》, đã thăng cấp lên tầng thứ Thần Thai Ma Tiên Thiên đỉnh cấp.

Thần Thai Ma Tiên Thiên đỉnh cấp, trong thế giới Hồng Hoang, đã là căn cơ đỉnh cấp.

Nhưng giờ đây, dưới sự xông rửa của luồng khí huyết bàng bạc kia, Lâm Dương lập tức cảm giác một luồng hậu lực vô cùng tràn ngập toàn bộ thân thể, khiến bản nguyên của y, tiến lên một độ cao hoàn toàn mới.

Cùng lúc đó, khi huyết mạch thăng cấp, Lâm Dương cũng cảm giác được một nhận thức hoàn toàn mới đối với Lực Chi Pháp Tắc, như thể đang đắm mình trong biển Lực Chi Pháp Tắc, tùy ý ngao du.

Bản thân Lâm Dương vốn đã ở cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, đối với đạo của bản thân y có sự lý giải cực kỳ rõ ràng, đó chính là cái gọi là nhất pháp thông vạn pháp.

Tuy Luân Hồi và pháp tắc không gian còn lâu mới có thể so sánh với Lực Chi Pháp Tắc.

Nhưng, đạo đã đi đến tận cùng, tất cả đều tương thông.

Bàn Cổ tuy chấp chưởng Đại Đạo Lực, nhưng mười hai Tổ Vu thừa kế huyết mạch của y, lại phân biệt chấp chưởng mười hai loại lực lượng pháp tắc.

Thậm chí, nếu thêm Tam Thanh do nguyên thần Bàn Cổ hóa thành, thì còn xa mới chỉ có mười hai loại.

Lâm Dương, trong khi lĩnh ngộ Lực Chi Pháp Tắc, đồng thời cũng có sự lý giải không tầm thường đối với Tam Thiên Đại Đạo pháp tắc.

Trong một thế giới Hỗn Độn hoang vu, vô biên vô tận, không có bất kỳ sinh mệnh nào, cũng không có bất kỳ vật chất nào, chỉ có khí tức Hỗn Độn trôi nổi bất định, không ngừng dũng động!

"Oanh long long!" Bỗng nhiên, toàn bộ thế giới Hỗn Độn trong khoảnh khắc sôi trào, vô tận khí cơ chấn động, đều dũng nhập vào một đóa đài sen khổng lồ.

Đóa đài sen đó, toàn thân có Tam Thiên Pháp Tắc hà quang dũng

động, tổng cộng có ba mươi sáu cánh sen, trên mỗi cánh sen đều khắc họa những văn tự thần bí, dường như đang giải thích huyền diệu của toàn bộ thế giới.

Đó chính là chí bảo sinh ra trong Hỗn Độn, Tam Thập Lục Phẩm Hỗn Độn Thanh Liên.

Trong đó dường như đang dựng dục một thứ gì đó, một luồng sinh cơ bừng bừng theo đó mà dựng dục.

Không biết đã trải qua bao lâu, có lẽ hàng ức vạn năm, cũng có thể là ức vạn nguyên hội, Tam Thập Lục Phẩm Hỗn Độn Thanh Liên đó, phát ra từng trận dị tượng, Tam Thiên Đại Đạo hà quang bao phủ, đạo vận kinh khủng lấy đó làm trung tâm khuếch tán ra bốn phía.

Sự chấn động kinh khủng lan tràn, toàn bộ thế giới Hỗn Độn bắt đầu phong vân dũng động, vô tận khí tức Hỗn Độn dũng động, truyền khắp toàn bộ thế giới Hỗn Độn.

"Hoa lạp lạp!" Cùng với sự chấn động, Tam Thập Lục Phẩm Hỗn Độn Thanh Liên đó, từ từ nở rộ.

Trên đài sen của nó đang dựng dục một quả trứng khổng lồ màu xám.

Quả trứng khổng lồ đó toàn thân có những hoa văn lốm đốm, Tam Thiên Đại Đạo pháp tắc đều hiện ra trong đó.

"Oanh long long!" Cùng với một tiếng nổ lớn, toàn bộ quả trứng khổng lồ đó lập tức nổ tung, một nam tử toàn thân tràn ngập khí tức cuồng dã từ trong quả trứng đó sinh ra.

"Danh húy của ta là Bàn Cổ." "Oanh long long!" Thanh âm kinh thiên truyền khắp toàn bộ thế giới Hỗn Độn, kích động vô tận chấn động.

Cùng lúc đó, trong Hỗn Độn, lại có vô số đạo khí tức theo đó phun

trào ra, dường như muốn tranh phong với Bàn Cổ.

"Tạo Hóa Ngọc Vũ Điệp!" Bàn Cổ khẽ ngâm một tiếng.

Cùng với vỏ trứng nổ tung khi y sinh ra, một thứ lấp lánh ánh sáng màu tím bắt đầu ngưng tụ thành hình, đó là một khối Tạo Hóa Ngọc Điệp khổng lồ.

Tam Thiên Đại Đạo pháp tắc trước đây lan tràn trên vỏ trứng đều hiện ra trong đó.

Làm xong tất cả những điều này, hai tay Bàn Cổ lại lần nữa mở ra, mạnh mẽ nắm lấy hư không.

"Oanh long long!" Cùng với từng trận dũng động, bên cạnh y, một cây búa lớn, hùng vĩ cổ xưa lập tức xuất hiện.

Thanh âm chấn động theo đó lan tràn, nổ tung và dũng động khắp cả thiên địa.

Vô tận khí tức quét sạch toàn bộ thiên địa Hỗn Độn.

Thậm chí dưới sự cảm tri tâm thần của Lâm Dương, y nhìn thấy sự tồn tại của khí tức Đại Đạo!

Mênh mông!

Cao quý!

Như một vương dương kim sắc vô cùng vô tận.

Chương 254

Cũng vào lúc đó, tâm thần Lâm Dương mạnh mẽ rút khỏi thế giới Hỗn Độn hoang vu đó.

Toàn bộ thiên địa đột nhiên sụp đổ, tâm thần Lâm Dương cũng theo đó một lần nữa xuất hiện trong thế giới hiện thực!

"Thân thể của ta!" Theo tâm thần trở về, Lâm Dương lập tức cảm giác được sự biến đổi to lớn của thân thể mình!

Tu luyện Tinh Thần Biến, điều quan trọng nhất chính là nhục khiếu.

Vốn dĩ, vũ trụ nhục khiếu của Lâm Dương đã bị hủy diệt dưới vụ nổ lớn của ám tinh, hóa thành hắc động.

Hắc động rộng lớn, nhưng Lâm Dương trong lòng cũng biết, nó tương đương với một tiểu hình Đại Thiên Thế Giới.

Giờ đây, khi tâm thần Lâm Dương chìm đắm vào đó, trong chớp mắt y đã nhìn thấy sự vô tận.

Thậm chí tâm thần y căn bản không thể chạm tới biên giới.

Đến lúc này mới thực sự hiểu được thế nào là "to lớn"!

Hang động đen kịt, mang lại cảm giác thôn phệ tất cả.

Kinh khủng mênh mông, so với trước đây lớn hơn gấp mười lần.

Điều đó có nghĩa là nội tình của Lâm Dương cũng theo đó tăng cường gấp mười lần.

Nếu tiến vào cảnh giới tiếp theo, biến nội tình thành thực lực, sẽ còn kinh khủng đến mức nào, căn bản không thể tưởng tượng được!

Nhưng không lâu sau, Lâm Dương liền bị một số thay đổi khác thu

hút.

Trong cơ thể Lâm Dương, lực lượng khí huyết kinh khủng, mênh mông như biển máu, không có biên giới.

Nếu chấn động, tuyệt đối sẽ khuấy động thiên địa và khiến phong vân dũng động.

Lâm Dương có thể cảm nhận rõ ràng luồng lực lượng kinh khủng đó, đặc biệt là khi tâm thần y lan tỏa đến tận sâu bản nguyên, trong lòng lập tức chấn động!

Vô tận đạo vận tràn ngập, như thể đạo tinh thuần nhất thế gian tồn tại, vô tận hoa quang tràn ngập khắp thiên địa, một loại tồn tại chưa từng có trước đây.

"Không có kim thủ chỉ, nếu có phần căn cơ này, Đại Đạo cũng có thể mong đợi!" Lâm Dương khẽ thở dài, đến tận lúc này mới hiểu được, một căn cơ khác thường, rốt cuộc đại biểu cho điều gì.

Trong cơ thể Lâm Dương, ngoài Đại Đạo Lực đứng đầu, còn có sự tồn tại của các pháp tắc Tam Thiên Đại Đạo khác.

Thậm chí không cần bất kỳ hệ thống tu luyện nào, chỉ cần tuần tự lĩnh ngộ bản nguyên pháp tắc tiềm tàng trong căn cơ, cũng có thể đạt đến cảnh giới Đại Đạo.

Sự chênh lệch!

Dưới Thiên Đạo Hồng Hoang, Thần Thai Ma Tiên Thiên đỉnh cấp đã là căn cơ mạnh nhất.

Nhưng ngay cả như vậy, để thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên cũng khó, còn căn cơ Hỗn Độn Ma Thần, mỗi một tôn đều được Đại Đạo ban ân, chỉ cần tuần tự tu luyện, thành Hỗn Nguyên Vô Cấp Kim Tiên căn bản không thành vấn đề.

Trong đó, Bàn Cổ, với sự hàm chứa của Tam Thiên Đại Đạo đứng đầu, việc trực tiếp chứng đạo thành cảnh giới Đại Đạo cũng không hề khó khăn.

Thực tế cũng đúng như vậy, thế giới Hồng Hoang chính là do Bàn Cổ khai mở để chứng đắc cảnh giới Đại Đạo.

Chỉ là, việc khai mở thế giới Hồng Hoang đã chạm đến giới hạn của Đại Đạo, nên đã giáng xuống lượng kiếp sát phạt, khiến toàn bộ sinh linh Hỗn Độn kéo đến ngăn cản.

Chỉ là, Đại Đạo vẫn còn đánh giá thấp Bàn Cổ.

Ngay cả toàn bộ Hỗn Độn cũng không ai có thể ngăn cản Bàn Cổ khai thiên.

Chỉ là, Bàn Cổ cũng vì đại chiến với các Hỗn Độn Ma Thần mà lực kiệt, không chứng đạo thành công, ngược lại đã thành toàn cho Hồng Hoang.

Cảm nhận bản nguyên trong cơ thể dũng động, Lâm Dương hiểu rằng, tuy y sở hữu truyền thừa của Bàn Cổ, thậm chí tất cả mọi thứ, nhưng y lại không phải là Bàn Cổ.

Thậm chí, sự tồn tại của Lâm Dương còn vượt xa Bàn Cổ!

Bởi vì, Lâm Dương đã thôn phệ huyết mạch Bàn Cổ, nhưng bản nguyên, thậm chí tất cả mọi thứ, đều lấy huyết mạch Nhân tộc làm chủ đạo.

Từ ý nghĩa nghiêm ngặt, tuy y sở hữu lực lượng bản nguyên ở tầng thứ tương đương Bàn Cổ.

Nhưng y lại không phải là sinh linh dưới Đại Đạo, mà là một Hỗn Độn Ma Thần tồn tại hoàn toàn mới.

Lâm Dương cảm nhận sức mạnh sâu thẳm trong bản nguyên, khẽ

lẩm bẩm: “Huyền diệu của Hỗn Độn Ma Thần!

Vĩnh sinh bất tử, vĩnh thế bất diệt.” Sự tồn tại của Hỗn Độn Ma Thần siêu thoát khỏi sự tồn tại của Thiên Đạo.

Sinh linh dưới Thiên Đạo căn bản không thể giết chết sinh linh dưới Đại Đạo.

Trong sâu thẳm bản nguyên của mỗi một Hỗn Độn Ma Thần, đều có lực lượng pháp tắc bản nguyên độc đáo của riêng mình.

Chỉ cần pháp tắc bản nguyên không diệt, họ liền vĩnh sinh bất tử!

Chương 255

Muốn thực sự giết chết một tồn tại Hỗn Độn Ma Thần như vậy, chỉ có cách nghiền nát pháp tắc bản nguyên liên kết với bản mệnh của đối phương mới có thể làm được.

Chỉ là ngay cả những Hỗn Độn Ma Thần cùng cấp độ cũng khó mà nghiền nát pháp tắc bản nguyên ẩn chứa trong một Hỗn Độn Ma Thần khác.

Chỉ có mười tồn tại hàng đầu của Tam Thiên Đại Đạo, loại chấp chưởng lực lượng pháp tắc quy tắc vô thượng, mới có thể làm được một chút.

Pháp tắc bản nguyên ẩn chứa trong truyền thừa của Bàn Cổ chính là Lực Chi Pháp Tắc.

Ngoài ra còn có Tam Thiên Đại Đạo hà quang.

Muốn nghiền nát pháp tắc bản nguyên ẩn chứa trong Hỗn Độn Ma Thần, đơn giản không thể dễ dàng hơn.

Đặc biệt, Lực Chi Pháp Tắc vốn là nguồn gốc của mọi sức mạnh, hủy diệt pháp tắc của nó, đơn giản là chuyện dễ như trở bàn tay.

"Thảo nào, tàn tồn Hỗn Độn Ma Thần có thể tồn tại trong Hỗn Độn lâu như vậy, thậm chí trong thời kỳ Thái Cổ, phát động Lượng Kiếp Hung Thú, cũng vẫn có thể tàn tồn cho đến nay!" "Thì ra, căn bản là tồn tại vĩnh sinh bất diệt!" Khóe miệng Lâm Dương khẽ nhếch lên, lộ ra một nụ cười lạnh, "Hắc Trạch, nếu đó là át chủ bài của ngươi, vậy thì có lẽ ngươi sẽ phải chịu một thiệt thòi lớn." Trong trận chiến trước đây với Hắc Trạch, Lâm Dương tuy có sức mạnh áp chế đối phương, nhưng Hắc Trạch từ đầu đến cuối đều không biểu hiện bất kỳ vẻ sợ hãi nào.

Hiển nhiên, y hiểu rằng chỉ dựa vào Lâm Dương căn bản không thể hoàn toàn tổn hại đến bản nguyên của y.

Thậm chí, ngay cả một tồn tại như Hồng Quân ra tay, cũng chưa chắc đã có thể hoàn toàn nghiền nát y trong thế gian này.

Lâm Dương ngẩng đầu nhìn mái hiên lộng lẫy bằng vàng, ánh mắt dường như xuyên thấu mọi vật chất, trầm giọng nói: "Giờ đây vạn sự đã chuẩn bị xong, cũng là lúc bắt đầu chỉnh đốn giới Hồng Hoang." "Tập trung khí vận của toàn bộ giới Hồng Hoang, xông rửa Nhân tộc, không biết có thể dẫn dắt Nhân tộc đi đến một đỉnh cao như thế nào." "Ha ha!" Theo đó, toàn bộ Hoàng Cung chìm vào một khoảng tối tăm, chỉ có tiếng cười lạnh lùng của Lâm Dương vang vọng.

Từ khi Lâm Dương lựa chọn khai quốc lập Thánh Đình, y không còn đường lui.

Chỉ có tử chiến, siêu thoát trong vô tận chiến đấu, hoặc là hoàn toàn diệt vong, hóa thành bụi trần trong lịch sử Hồng Hoang.

Ban đầu, Lâm Dương đối với kết cục cũng không có căn cứ, dù sao, khi khai sáng Đại Càn Hoàng Triều, Nhân tộc đơn giản là quá yếu ớt.

Đối mặt với Vu Yêu hai tộc, còn như trứng chọi đá.

Nhưng sau đó, không ngừng trưởng thành, Lâm Dương hoàn toàn vứt bỏ những suy nghĩ đó ra sau đầu, bởi vì tốc độ trưởng thành thực sự quá kinh người.

Sau đó, sự xuất hiện của Bình Tâm, càng khiến toàn bộ Đại Càn Hoàng Triều như hổ thêm cánh, sở hữu nội tình ngang ngửa Đạo Tổ Hồng Quân.

Giờ phút này, toàn bộ Đại Càn Hoàng Triều dưới lệnh của Lâm Dương, như một con sư tử tỉnh giấc, mở to miệng huyết bồn, mang

khí thế nuốt chửng thiên hạ, khí tức hung sát kinh khủng xông thẳng lên trời, chấn động toàn bộ Hồng Hoang đại địa.

Hắc Trạch Thánh Đình, vô số thân ảnh hư huyễn tề tụ một chỗ.

Trừ Hắc Trạch ra, còn có mười mấy tôn Hỗn Độn Thần Ma tàn tồn, mỗi người toàn thân đều hiển lộ khí tức đáng sợ, chấn động thiên địa.

Trong đó, Hắc Trạch ngồi vị trí đầu tiên, vẻ mặt trịnh trọng, "Đại Càn Hoàng Triều cử binh e rằng sẽ công đánh Hắc Trạch Thánh Đình của ta.

Chư vị bản tôn đã trở về hết rồi chứ?" "Xuy xuy, Hắc Trạch của ta, chúng ta dù sao cũng là Hỗn Độn Ma Thần tàn tồn, chỉ là Đại Càn Hoàng Triều nhỏ bé hà tất phải căng thẳng như vậy." Dưới có người tiếp lời, vẻ mặt không hề để tâm.

"Đừng khinh thường Đại Càn Hoàng Triều.

Trận chiến trước đó, ta đại chiến với Nhân Hoàng, đã chứng kiến sự đáng sợ của y.

Chư vị đừng quên, Đại Càn Hoàng Triều còn có Địa Phủ, trong đó có một tôn Hỗn Nguyên Vô Cấp Kim Tiên tọa trấn." Hỗn Độn Ma Thần đã quen với sự cao ngạo, đối với những sinh linh dưới Thiên Đạo này, từ trước đến nay không thèm nhìn thẳng.

Nhưng, những Hỗn Độn Ma Thần này, dù sao cũng chỉ còn nguyên thần tàn tồn, nhục thân đã sớm bị Bàn Cổ nghiền nát, hóa thành một phần của Hồng Hoang đại địa.

Thực sự muốn để họ đại chiến với chư Thánh Hồng Hoang, tuyệt đối sẽ bỏ chạy ngay lập tức.

"Tuy nhiên, y chưa chắc có thể chém giết chúng ta, nhưng lại có thể trấn áp chúng ta!" Lời Hắc Trạch vừa dứt, toàn bộ cung điện im

phắc, không một ai lên tiếng nữa.

Trong đó, một người nghe lời Hắc Trạch nói, từ từ mở miệng: "Không sai, giờ đây lượng kiếp đã mở ra, với sự cường thế của sinh linh Hồng Hoang hiện tại, nếu bị trấn áp, e rằng kiếp này đều không có cơ hội thoát khốn." "Nếu trong lượng kiếp này, tập hợp bản tôn của các Hỗn Độn Ma Thần tàn tồn giáng lâm, một trận chiếm cứ đại thế Hồng Hoang, có lẽ sẽ là bước ngoặt của chúng ta, những Hỗn Độn Ma Thần tàn tồn!" "....." Trong đó không ít tồn tại lên tiếng, hiển nhiên rất coi trọng lượng kiếp lần này.

Dưới sự phụ họa của những người còn lại, mắt máu của Hắc Trạch lấp lánh một luồng áp lực, "Giờ đây Vu tộc tổn thất nặng nề, chưa chắc sẽ tham gia trận chiến tiếp theo." "Tề tụ sức mạnh của Hỗn Độn Ma Thần, một trận trấn áp Đại Càn Hoàng Triều, sau đó phúc diệt Vu tộc, thống nhất toàn bộ Hồng Hoang!" Vô số người khẽ gật đầu.

"Không sai, thế giới Hồng Hoang, cũng là một phần do thân thể của chúng ta, Hỗn Độn Ma Thần hóa thành, đương nhiên phải do chúng ta chấp chưởng!" "Xuy xuy!

Nếu có thể một trận phúc diệt Thiên Đạo, có lẽ sau này chúng ta có thể thực sự chấp chưởng Hồng Hoang.

Phải biết đó là một Đại Thiên Thế Giới đỉnh cấp đấy!" "Xuy xuy!" Vô số tiếng cười lạnh lùng vang vọng khắp cung điện, mỗi một tồn tại đều vào lúc này lộ ra dã tâm của mình.

Nhanh chóng, dưới sự tập hợp sức mạnh của vô số Hỗn Độn Ma Thần, vô số dòng lũ hung thú từ Hồng Hoang dũng mãnh tuôn về Hắc Trạch Thánh Đình.

Là chủng tộc do Hỗn Độn Ma Thần sáng tạo, họ có quyền khống chế tuyệt đối đối với Hung Thú nhất tộc.

Nhưng hiển nhiên, trong trận chiến tiếp theo, hung thú chỉ là những tồn tại như pháo hôi mà thôi.

"Oanh long long!" Trên đỉnh trời Hồng Hoang, tầng mây lượng kiếp cuồn cuộn, kiếp quang xám xịt từng trận rơi xuống, bùng phát sự chấn động đáng sợ.

Toàn bộ Hồng Hoang, một lần nữa dũng động từng trận kiếp quang, đều rơi xuống, sát phạt hiển hiện.

Chúng sinh Hồng Hoang, đều đóng chặt động phủ, không dám ra ngoài, hoàn toàn cách biệt với thế giới bên ngoài.

Trên bầu trời Đại Càn Hoàng Triều, vô tận khí tức hung sát dũng động, tạo thành một tầng mây máu, ngay cả kiếp quang vô tận vào lúc này cũng bị đẩy lùi.

Chương 256

Sự chấn động đáng sợ lan tràn khắp thiên địa, trong chốc lát đã thu hút vô số đại năng giả Hồng Hoang chú mục, ngay cả chư Thánh cũng theo đó ném ánh mắt về nơi này.

"Hoa lạp lạp!" Trên bầu trời Đại Càn Hoàng Thành, một đạo gợn sóng không gian dài hàng ức ức vạn dặm hiện lên, một mũi thuyền khổng lồ từ trong không gian đó chui ra.

"Oanh long long!" Lập tức, phong vân giữa thiên địa ngưng lại, một luồng khí tức kinh khủng như dã thú hung mãnh dũng động, in sâu vào lòng vô số người.

"Cái đó, vì sao ngay cả ta cũng cảm giác một luồng khí tức như cự thú kinh khủng vậy?" "Luồng khí tức khiến người ta run rẩy này, rốt cuộc là tồn tại nào?" "Chẳng lẽ là vũ khí nội tình của Đại Càn Hoàng Triều!" "....." Vô số người kinh hãi kêu lên, bởi vì luồng khí tức đó, ngay cả các đại năng giả Chuẩn Thánh đỉnh phong cũng cảm thấy một sự run sợ, như thể đang đối mặt với tồn tại đáng sợ nhất thế giới vậy.

Côn Luân Sơn, trong hư không.

Tam Thanh Bàn Cổ đều mặt nặng mày nhẹ.

Cuối cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn mở miệng nói: "Thứ được chở từ Vĩnh Hằng Khư Phường, khí tức thật kinh khủng." "Chỉ dựa vào luồng khí tức đó, e rằng ngay cả Tiên Thiên Chí Bảo cũng không thể so sánh được." Là những Thiên Đạo Thánh Nhân, Tam Thanh đối với khí tức kinh khủng có cảm nhận trực quan hơn, giống như nỗi sợ hãi sâu thẳm nhất trong lòng người bị phóng đại vô hình vậy.

"Hoa lạp lạp!" Theo thời gian, từ mũi thuyền đến thân thuyền cho

đến đuôi thuyền, toàn bộ chiến hạm cuối cùng cũng hiện ra trước mắt mọi người.

Đó là một chiến hạm toàn thân bằng đồng xanh, bề mặt chiến hạm trông có vẻ tàn phá, ba cánh buồm khổng lồ cũng chỉ có một cánh còn dùng được.

Thân thuyền màu đồng xanh đó, tuy tàn phá, nhưng nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện, không hề có chút hư hại nào.

Luồng khí tức kinh khủng đó chấn động, lan tràn đến hơn nửa thiên địa Hồng Hoang, đè nén lên lòng chúng sinh.

Ngay cả Chuẩn Thánh, dưới luồng khí tức này, cũng trở nên cực kỳ yếu ớt.

Đó chính là Vĩnh Hằng Chi Chu mà Lâm Dương sở hữu.

Chỉ là Vĩnh Hằng Chi Chu ban đầu rõ ràng còn tàn phá hơn nhiều.

Những năm nay, Lâm Dương không ngừng đọc lại, khiến y nhận được một số Bất Hủ Thanh Đồng và Hỗn Độn Chân Bì, mới khiến Vĩnh Hằng Chi Chu dần dần hoàn thiện.

Còn về các Vĩnh Hằng Đan Nguyên bên trong, thì vẫn chỉ có Vĩnh Hằng Tế Đàn, và Vĩnh Hằng Khư Phường mà thôi.

Sau vô số lần đọc lại 《Võ Đạo Chi Mộ》, Lâm Dương dường như đã dùng hết tất cả khí vận của mình, không nhận được bất kỳ Vĩnh Hằng Đan Nguyên nào.

Tuy nhiên, Vĩnh Hằng Chi Chu không có bất kỳ Vĩnh Hằng Đan Nguyên tấn công nào, nhưng chỉ riêng thân thuyền dài hàng ức vạn dặm nếu va chạm, dưới Chuẩn Thánh sẽ lập tức hóa thành một bãi thịt nát, căn bản không có khả năng sống sót.

"Oanh long long!" Thần Long Chiến Hạm của Đại Càn Hoàng

Triều xuất hiện, luồng khí tức hùng dũng bành trướng xông thẳng lên trời, trong chớp mắt hóa thành sự chấn động vô biên, xâm nhập vào lòng vô số người.

Cùng lúc đó, không ít đại năng giả dường như cũng phát hiện ra chuyện chấn động, vẻ mặt khó coi nhìn về phía Đại Càn Hoàng Triều.

"Đó là!

Khí tức của Vĩnh Hằng Khư Phường, không thể sai được, đó là khí tức độc đáo của Vĩnh Hằng Khư Phường khi tiếp dẫn." "Vĩnh Hằng Khư Phường, chẳng lẽ đang ở trong chiến hạm sao?" "Đại Càn Hoàng Triều thật là thủ bút lớn, thảo nào trước khi lượng kiếp xảy ra, tất cả khí cơ liên quan đến Vĩnh Hằng Khư Phường đều biến mất." "....." Chúng sinh Hồng Hoang đều không phải kẻ ngốc, đặc biệt là những đại năng giả đó, đối với khí tức cảm ứng cực kỳ mẫn cảm, trong chớp mắt liền cảm nhận được từ khí tức tàn tồn của Thần Long Chiến Hạm.

Lập tức, ánh mắt của mọi người nhìn về phía Đại Càn Hoàng Triều đều trở nên khác lạ.

Trong đó, không ít đại năng giả sắc mặt vào lúc này trở nên cực kỳ khó coi.

"Nếu lần này Đại Càn Hoàng Triều thất thế, vậy thì vĩnh hằng tệ ta đã gửi ở Vĩnh Hằng Khư Phường chẳng phải sẽ hóa thành hư vô sao!" "Không, có cả Vĩnh Hằng Khư Phường làm hậu thuẫn, Đại Càn Hoàng Triều sẽ thua sao!?" "....." Sự xuất hiện của Thần Long Chiến Hạm, lập tức kinh động toàn bộ đại năng giả Hồng Hoang.

Điều họ quan tâm hơn cả kẻ thắng trong đại chiến, chính là vĩnh hằng tệ trong tay họ, sau này liệu có thể sử dụng được nữa hay không.

Nếu Đại Càn Hoàng Triều bị tiêu diệt trong trận chiến này, không cần nói cũng biết, với tư cách là người chấp chưởng Vĩnh Hằng Khư Phường, Lâm Dương cũng nhất định sẽ tan thành mây khói.

Vĩnh hằng tệ trong tay họ, giá trị thậm chí còn không bằng những cây cỏ ven đường.

Gần như trong tích tắc, những đại năng giả vốn có tâm lý xem náo nhiệt, đều cầu mong trận chiến này Đại Càn Hoàng Triều thắng lợi, nếu không, tổn thất của họ sẽ quá lớn!

Phải biết rằng, theo sự kiến lập của Vĩnh Hằng Khư Phường, cho đến nay ít nhất có hàng ức vạn Tán Tiên Hồng Hoang dựa vào Vĩnh Hằng Khư Phường để sinh sống.

Trong đó không ít người đã đổi toàn bộ gia sản của mình thành vĩnh hằng tệ.

Số lượng trong đó là vô cùng lớn!

Nhanh chóng, dưới sự chú mục của vô số người, Thần Long Chiến Hạm chiếu rọi xuống một luồng quang huy khổng lồ, gần như bao phủ toàn bộ Đại Càn Hoàng Thành.

Vô số thân ảnh đều được chiến hạm thu nạp vào thân thuyền.

Trong đó không thiếu bóng dáng của Long Tộc, Hải Tộc, thậm chí vô số Tiên Thiên sinh linh tu sĩ.

Thần Long Chiến Hạm, chỉ riêng boong tàu chứa hàng ức ức vạn người cũng vẫn rất rộng rãi.

Không gian bên trong, còn lớn hơn vô số lần so với nhìn từ bên ngoài.

Chỉ riêng mấy trăm triệu đại quân, cũng vẫn còn rất trống trải.

Những người được Thần Long Chiến Hạm thu nạp vào trong đó,

trừ đại quân nghiêm túc sẵn sàng chiến đấu, một số người trên mặt đều có vẻ ngạc nhiên.

Không lâu sau, dưới sự chỉnh đốn của Lưu Trầm Hương, họ đều trở nên nghiêm trang và kính sợ.

Chương 257

Giờ phút này, trong khoang thuyền trung tâm của Thần Long Chiến Hạm, có một tòa cung điện có kiến trúc không khác mấy so với Đại Càn Điện, sừng sững tại đây.

Trong điện đường, là các văn thần võ tướng vừa được thu nạp vào.

Mỗi người đều ít nhiều có chút kinh ngạc, hiển nhiên không ngờ sự chuyển biến trong khoảnh khắc lại lớn đến vậy.

Nhưng, khi nhận ra nơi đây có hình dáng Đại Càn Điện, liền không còn kinh ngạc nữa, ngay cả vẻ mặt cũng trở nên vô cùng trang trọng.

"Đạp đạp!" Lâm Dương, thân mặc hoàng bào đế vương, từ từ bước từ phía sau vào, sau đó ngồi xuống long ỷ.

"Chúng thần bái kiến Ngô Hoàng, Ngô Hoàng Thánh Thọ vô cương." "Chư khanh gia bình thân." "Tạ Bệ hạ." "Hoa lạp lạp!" Vô số người đều đứng dậy, sau đó thần sắc nghiêm trang nhìn về phía Lâm Dương, chờ đợi mệnh lệnh tiếp theo.

Nhưng, Lâm Dương dường như cũng nhìn ra điều ẩn giấu dưới vẻ mặt của mỗi người.

Tuy không hỏi, nhưng sự tình đã đến nước này, cũng là lúc giải thích.

"Hoa!" Một đạo quang hoa, hiện lên ở đầu ngón tay Lâm Dương, "Chư khanh gia muốn biết đều ở trong này." "Bá!" Sau đó, Lâm Dương không do dự, đầu ngón tay huyền ảo bay múa, trong chớp mắt phân ra vô số đạo tin tức, bay vào mi tâm của hàng chục vạn đại thần có mặt tại đây.

“.....” “!” Sự rèn luyện tốt khiến hàng chục vạn đại thần không đến nỗi trực tiếp kinh hô tại chỗ.

Nhưng dưới vẻ mặt của họ, lại hiện lên sự kinh ngạc vô tận và khó tin.

“Đây là Thần Long Chiến Hạm, nội tình của Đại Càn Hoàng Triều.

Các ngươi đã biết, tất cũng hiểu tiếp theo phải làm gì rồi.” “Chúng thần minh bạch.” Lâm Dương nghe vậy, khẽ gật đầu, sắc mặt trong chớp mắt trở nên trang trọng, thậm chí còn có vài phần sát khí trong đó: “Chỉnh đốn đại quân, công chiếm Hắc Trạch Thánh Đình!” “Chúng thần lĩnh chỉ!” “Oanh long long!” Trên bầu trời Đại Càn Hoàng Triều, sau khi Thần Long Chiến Hạm thu nạp toàn bộ đại quân Hoàng Thành vào trong thân thuyền, liền tăng tốc hết cỡ, trong chớp mắt lao thẳng vào hư không phía trước.

“Oanh long long!” Thiên địa chấn động, uy thế vô tận lan tràn.

Dưới sự va chạm của Thần Long Chiến Hạm, toàn bộ hư không đều vỡ vụn, tạo thành một đường hầm thời không khổng lồ.

Nhanh chóng, Thần Long Chiến Hạm liền theo đường hầm thời không khổng lồ đó, biến mất không dấu vết.

Vĩnh Hằng Chi Chu là chí bảo vô thượng ngao du qua nhiều Đại Thiên Thế Giới trong thế giới 《Võ Đạo Chi Mộ》, vượt qua thời không tự nhiên không thành vấn đề.

Nhưng hiện giờ Thần Long Chiến Hạm vì thiếu nhiều Vĩnh Hằng Đan Nguyên, chỉ có cấp Lăng Vân, tốc độ vượt qua thời không cũng không quá nhanh.

Nếu theo sự thăng cấp dần dần của Thần Long Chiến Hạm, thì trong chớp mắt đã có thể bay đến chân trời góc bể của Hồng Hoang

cũng không phải là hư vọng.

Nhưng, ngay cả như vậy, Thần Long Chiến Hạm hiện tại cũng có thủ đoạn bay lượn tương đương Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, vượt qua thời không, trong chớp mắt đi hàng trăm triệu dặm là chuyện dễ dàng.

Ngay cả Côn Bằng, nổi tiếng là thần tốc đệ nhất Hồng Hoang, cũng không thể sánh kịp.

Trong khi đó, theo việc Đại Càn Hoàng Triều suất lĩnh đại quân, Hắc Trạch Thánh Đình cũng đã chỉnh đốn toàn bộ Hung Thú nhất tộc của Hồng Hoang.

Nhưng Hắc Trạch lại không hề khai sáng toàn bộ chúng.

Hung thú, trong mắt Hắc Trạch và những người khác, không khác gì những binh khí có thể vứt bỏ bất cứ lúc nào.

Chết bao nhiêu cũng không ai quan tâm, hoàn toàn tương đương với tồn tại pháo hôi, tự nhiên cũng không có nhu cầu khai sáng.

Vô số dòng lũ hung thú, đen kịt một vùng.

Mỗi con hung thú ít nhất cũng có kích thước vài trăm trượng, trong đó không ít con có kích thước vài trăm vạn trượng.

Trước đại quân hung thú, có hàng chục tồn tại toàn thân bao phủ khí tức huyền diệu, không nhìn rõ chân dung, chỉ là luồng khí tức đáng sợ đó, không ngừng xâm nhiễm toàn bộ thiên địa.

"Oanh long long!" Trời sập đất lở, thanh thế kinh khủng lan tràn.

Toàn bộ thiên địa đều theo đó chấn động.

Cách hàng ức ức vạn dặm, không gian hiện lên từng đợt gợn sóng, một mũi chiến hạm từ trong gợn sóng không gian đó thò đầu ra.

Theo đó thân thuyền không ngừng lan tràn, toàn bộ khí cơ vô tận

của thiên địa đều trong khoảnh khắc tĩnh lặng.

Hắc Trạch cầm đầu, mắt máu chấn động, khẽ cười lạnh: "Chiến hạm thật kinh khủng, e rằng đã gần đến tầng thứ Hỗn Độn Linh Bảo rồi." "Xuy xuy, đồng nát sắt vụn, trừ uy thế kinh khủng, không có một chút khí tức nguy hiểm nào." Phía sau Hắc Trạch lại có người lên tiếng.

Là những tồn tại Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, lại còn bảo lưu Hỗn Độn Nguyên Thần, lực lượng thần thức trong chớp mắt bao phủ, làm sao không hiểu rõ thực hư của một chiến hạm.

"Oanh long long!" Theo Thần Long Chiến Hạm hiện ra từ hư không, sự chấn động vô tận đột nhiên nổ tung.

Dưới uy áp đáng sợ của chiến hạm, ngay cả hư không cũng hiện lên từng đợt gợn sóng.

Sóng khí cuốn sạch, che trời lấp đất, đè nén khiến toàn bộ đại địa cũng chìm xuống hàng chục trượng.

Trên Thần Long Chiến Hạm khổng lồ hàng ức vạn dặm, loáng thoáng có thể thấy từng binh sĩ mặc giáp đen, giương cung lắp tên, mũi tên chỉ thẳng vào dòng lũ hung thú.

"Hoa lạp lạp!" Cùng với một tiếng vang, Lâm Dương, thân mặc long bào kim hoàng sắc, đứng thẳng giữa hư không.

Một đôi mắt lạnh lùng uy nghiêm tĩnh lặng nhìn về phía đại quân Hắc Trạch Thánh Đình phía trước.

Chương 258

“Hắc Trạch, ta khuyên các ngươi hãy quay về Hỗn Độn đi, bằng không tiếp theo, những kẻ đã tồn tại vô số nguyên hội, tất sẽ bị diệt vong hoàn toàn!” “Xuy xuy!” “Ha ha, cười chết ta rồi.” “.....” Lời Lâm Dương vừa dứt, hàng chục người đứng trước đại quân hung thú đều phá lên cười lớn.

Một đôi mắt lộ ra ngoài nhìn Lâm Dương, tràn ngập vẻ châm chọc vô tận.

“Nhân Hoàng, muốn diệt vong chúng ta, còn xa lắm.” “Hồng Hoang khai mở, Bàn Cổ còn chưa thể nghiền nát chúng ta.

Thật không biết ngươi lấy tự tin từ đâu ra.” Các Hỗn Độn Ma Thần nhìn Lâm Dương, như thể vừa nghe được một câu chuyện cười lớn lao, ánh mắt như nhìn kẻ ngốc mà nhìn y.

Lâm Dương cười lạnh lùng: “Nhanh chóng sẽ biết thôi.” Trước trận chiến, Lâm Dương từ trước đến nay không có thói quen nói lời vô nghĩa, bởi vì trong mắt y, chỉ cần là kẻ địch cản đường, trừ việc vẫn lạc ra, sẽ không có lựa chọn thứ hai!

“Hoa lạp lạp!” Khí cơ hùng dũng bành trướng từ cơ thể Lâm Dương bùng phát, khí tức kinh khủng chấn động giữa thiên địa, trong chớp mắt, hàng ức ức vạn dặm trời xanh phong vân biến chuyển.

Cũng trong khoảnh khắc, các Hỗn Độn Ma Thần đều biến sắc kịch liệt, ánh mắt nhìn Lâm Dương tràn ngập một sự chấn động chưa từng có!

Khó mà tưởng tượng, rốt cuộc là chuyện gì, có thể khiến những Hỗn Độn Ma Thần đã tồn tại vô số năm lại hiện lên vẻ mặt chấn động đến vậy.

“Khí tức đó!” “Cổ đông!” “Bàn Cổ!?” Ngay cả Hắc Trạch cầm đầu, trong mắt máu cũng trong chớp mắt dũng động một luồng kinh cụ. 23.

Càng không cần nói đến những Hỗn Độn Ma Thần thần phục dưới y, ngay lập tức, thậm chí có xung động muốn quay đầu bỏ chạy.

Thật sự là luồng khí tức đó, kinh khủng đến mức đáng sợ.

“Không thể nào, Bàn Cổ đã thân hóa thiên địa.

Dù có phục sinh cũng không thể chỉ có chút tu vi này.

Chắc là chỉ dính một chút khí tức của Bàn Cổ, hù dọa ta thôi!” Hắc Trạch gầm lớn, ngôn ngữ tràn ngập sự không thể tin được, và sự phẫn nộ đến cực điểm xen lẫn kinh cụ.

Hựu!

Sự tồn tại của Bàn Cổ, là bóng ma của vô số Hỗn Độn Ma Thần tàn tồn.

Những Hỗn Độn Ma Thần hiện giờ vẫn còn tồn tại, đều đã trải qua kiếp khai thiên của Bàn Cổ.

Chỉ có họ mới biết, để có thể thoát chết, rốt cuộc đã gặp vận may lớn đến mức nào.

Giờ đây, luồng khí tức bùng phát từ cơ thể Lâm Dương, có lẽ những người khác chỉ cảm thấy hùng vĩ không thể địch nổi, nhưng tất cả khi rơi vào mắt của các Hỗn Độn Ma Thần, lại là sự kinh hãi chết người nhất.

Sau khi khí cơ kinh khủng triển khai, làn da vốn tinh oánh của Lâm Dương, đột nhiên phủ lên một tầng màu xám.

Toàn bộ thân thể y quanh quẩn một tầng khí tức đáng sợ.

Giờ đây, tu vi của Lâm Dương tuy vẫn là Hỗn Nguyên Đại La

Kim Tiên sơ kỳ, nhưng so với trước đây, lại cường đại hơn gấp mười lần.

Trước đó, Lâm Dương đã có thể áp chế Hắc Trạch.

Dưới sự biến hóa thực lực cường đại hiện tại, nghiền ép đối phương cũng không thành vấn đề!

"Chết đi!" Lâm Dương khẽ ngâm một tiếng.

Hồng Mông Công Đức Lượng Thiên Xích trong tay y bùng nổ vô tận tử sắc quang huy.

Thậm chí ngoài ra, còn có một luồng sức mạnh huyền ảo nhàn nhạt.

Dưới sự dẫn dắt của luồng sức mạnh đó, toàn bộ thiên địa đều hiện lên một sự áp bức khác thường, như thể đang đối mặt với một vật khổng lồ mà tất cả mọi người đều không thể với tới vậy.

"Oanh long long!" Dưới lượng kiếp đại chiến, không có sự lưu thủ.

Sự chấn động theo đó lan tràn, trong chớp mắt trấn áp xuống.

Kẻ chịu xung kích đầu tiên chính là hư không vô tận, trong chớp mắt liền bị sự chấn động đó hủy diệt.

Lực lượng kinh khủng trực tiếp bao trùm hàng chục Hỗn Độn Ma Thần đang đối đầu với Lâm Dương.

Luồng sức mạnh kinh khủng và quen thuộc đó, trong chớp mắt khiến vô số Hỗn Độn Ma Thần dựng tóc gáy!

"Bàn Cổ!

Mau chạy." "Oanh!" Uy thế của Lâm Dương chưa giáng xuống, trong số đó, một vài người dưới sự cảm nhận uy thế kinh khủng của Lâm Dương, liền hoảng loạn!

Thực sự là sự kinh hãi mà Bàn Cổ mang lại, quá kinh khủng.

"Oanh long long!" Tuy nhiên, hành động có nhanh đến mấy, cũng không thể nhanh bằng công thế của Lâm Dương.

Trong chớp mắt, công thế kinh khủng bao trùm toàn bộ thiên địa, các Hỗn Độn Ma Thần ngay cả đường lui cũng không có.

"Không cần sợ, tuy là Lực Chi Pháp Tắc, nhưng so với Bàn Cổ chân chính còn kém xa!" Hắc Trạch nhìn những người bên dưới chấn động, lập tức gầm lên một tiếng giận dữ.

Chương 259

Ma uy ngút trời trong chớp mắt đều triển khai.

“Hoa lạp lạp!” “Oanh long long!” Lực Chi Pháp Tắc là đứng đầu Tam Thiên Đại Đạo, ẩn chứa sự phá hủy chí cương chí dương.

Loại lực lượng kinh khủng đó, đủ để tiêu diệt toàn bộ thiên địa, không có tồn tại hay vật chất nào có thể tồn tại dưới Lực Chi Pháp Tắc.

Ngay cả Hỗn Độn Ma Thần cũng không ngoại lệ!

Dưới sự áp bức uy thế kinh khủng của Lâm Dương, trong chớp mắt, hàng chục Hỗn Độn Ma Thần đều bị đánh thẳng xuống đại địa.

Ngay sau đó lại thấy, hàng chục đạo hồng quang trực tiếp từ trong uy thế vô tận đó xé ra khỏi trời, trong đó ngay cả Hắc Trạch cũng không ngoại lệ.

Lâm Dương nhếch mép, cười lạnh: “Chạy à?” “Tinh Thần Tháp!

Trấn áp.” Tinh Thần Tháp lấp lánh tinh mang trong chớp mắt bành trướng, bùng phát vô tận quang huy chói mắt bao phủ toàn bộ thiên địa.

Khí tức đáng sợ lan tràn chư thiên, chấn động sung mãn vũ nội.

Hàng chục Hỗn Độn Ma Thần vốn đang muốn chạy trốn đều bị quang huy trấn áp, giống như đang ở trong bùn lầy vậy.

“Không tốt!

Pháp bảo trấn áp!” Ngay lập tức, tất cả Hỗn Độn Ma Thần đều hoảng loạn.

Không ai không tiếc mệnh, đặc biệt là những Hỗn Độn Ma Thần

đã sống sót vô số nguyên hội, so với những người khác, họ càng sợ chết hơn.

Nếu không, sao lại sau khi chịu một đòn của Lâm Dương, lập tức bỏ chạy, đặc biệt là Hắc Trạch còn vứt bỏ cả Thánh Đình vô thượng đã khổ cực kiến lập.

"Tách ra chạy!" Hắc Trạch gầm lên giận dữ, toàn thân dũng động khí tức hủy diệt đáng sợ.

Thân thể y đón gió mà lớn, trong chớp mắt đã bành trướng đến hàng ức vạn trượng.

Khí tức hủy diệt đáng sợ chấn động giữa thiên địa, đẩy lùi vô tận lực lượng trấn áp.

"Chạy đi đâu!" Lâm Dương cầm Hồng Mông Công Đức Lượng Thiên Xích, chân bước một cái, trong chớp mắt vượt qua hàng ức ức vạn dặm thời không, giáng lâm trước Hắc Trạch thân thể bành trướng ức vạn trượng.

Một đòn ẩn chứa uy thế kinh khủng ngút trời, trực tiếp oanh nhiên giáng xuống.

"Không!" Hắc Trạch không cam lòng.

Dưới một đòn của Lâm Dương, y thậm chí cảm giác được một tia khí cơ tử vong giáng lâm trên người mình.

Đối với loại khí cơ này, thân là Hỗn Độn Ma Thần y không hề xa lạ!

"Oanh long long!" Uy thế kinh khủng hủy diệt tất cả, kéo theo cả thân thể Hắc Trạch, đều dưới sự oanh kích của Lực Chi Pháp Tắc kinh khủng của Lâm Dương mà sụp đổ, hóa thành một đoàn khí tức Hỗn Độn bàng bạc.

Những Hỗn Độn Ma Thần này tuy may mắn thoát khỏi kiếp khai thiên của Bàn Cổ, nhưng Hỗn Độn Ma Khu đã hòa nhập vào Hồng Hoang.

Bởi vậy, họ không có thân thể thực thể.

Thân thể của họ đều là do Hỗn Độn Nguyên Thần ngưng tụ khí Hỗn Độn mà thành.

Khi thân thể bị Lâm Dương cường thế đánh nát, thân thể Hỗn Độn Ma Thần cũng trong chớp mắt trực tiếp sụp đổ, hóa thành khí Hỗn Độn nguyên thủy.

Sự chấn động kinh khủng quét ngang tất cả, nhưng sau khi tiêu diệt thân thể Hắc Trạch thành khí Hỗn Độn nguyên thủy, Lâm Dương lại không dừng lại.

Y vươn tay ra, lực lượng pháp tắc kinh khủng hiện ra trong lòng bàn tay, hướng về phía khí tức Hỗn Độn vô tận phía trước mà nắm lấy một trảo.

"Ô hô lạp sát!" Khí tức Hỗn Độn kinh khủng chấn động, một đoàn khí xám khổng lồ dài hàng trăm trượng xuất hiện và bị Lâm Dương kéo ra.

Đoàn khí xám khổng lồ đó, toàn thân có khí tức Hỗn Độn nồng đậm.

Trong đoàn khí tức kinh khủng đó, cũng có vô tận bản nguyên pháp tắc hiện ra, chính là Hỗn Độn Nguyên Thần của Hủy Diệt Ma Thần!

"Xuy xuy, Nhân Hoàng, tuy không biết ngươi từ đâu mà có được truyền thừa của Bàn Cổ, nhưng thân là sinh linh Thiên Đạo, ngươi vĩnh viễn không thể giết chết ta!" "Trấn áp ta, sớm muộn ta cũng sẽ thoát khỏi trói buộc.

Đến lúc đó, chính là tai họa của Nhân tộc.” Sau khi mất đi tất cả, Hắc Trạch lại bình tĩnh lại.

Chỉ là trong giọng nói âm hiểm của y, lại ẩn chứa sự độc ác vô tận.

Lâm Dương nhíu nhíu mày, bàn tay còn lại từ từ giơ lên, vô tận lực lượng bản nguyên Lực Chi Pháp Tắc hiện ra trong lòng bàn tay, “Trẫm, từ trước đến nay không hề muốn trấn áp, hoặc!

Hắc Trạch ngươi thực sự cho rằng, ta không có thủ đoạn đối phó tàn tồn Hỗn Độn Ma Thần sao!?” “!” Hỗn Độn Nguyên Thần của Hắc Trạch đột nhiên run rẩy, toàn bộ nguyên thần trong chớp mắt truyền ra một luồng kinh cụ cực độ, giống như một con chuột bị mèo bắt vậy!

“Bản nguyên Lực Chi Pháp Tắc!

Rốt cuộc là ai!?” Tiếng kinh hô từ trong nguyên thần của Hắc Trạch truyền ra.

Sự chấn động, kinh cụ, trong khoảnh khắc lan tràn sâu thẳm trong tâm hồn y.

Chương 260

"Bàn Cổ!

Không, đáng chết, tuyệt đối không thể." Thanh âm của Hắc Trạch tràn ngập sự hoảng hốt mất mát.

Là Hỗn Độn Ma Thần, y đương nhiên hiểu rõ, bất kỳ loại pháp tắc nào, đều có thể được bất kỳ sinh linh nào lĩnh ngộ, đó là quy tắc do Đại Đạo kiến lập.

Nhưng, chỉ có Hỗn Độn Ma Thần là hóa thân của Tam Thiên Đại Đạo, mới có thể khống chế bản nguyên pháp tắc.

Chỉ cần một tồn tại lĩnh ngộ một pháp tắc, cả đời đều không thể siêu việt Hỗn Độn Thần Ma sở hữu bản nguyên của tất cả pháp tắc.

Bản nguyên pháp tắc, chính là căn cơ duy nhất của sự tồn tại của Hỗn Độn Ma Thần.

Lâm Dương có thể lĩnh ngộ Pháp tắc Sức mạnh, dù sao Bàn Cổ khai tịch Hồng Hoang cũng tuyệt đối không thể không lưu lại huyền ảo thuộc về Pháp tắc Sức mạnh.

Có điều, muốn có toàn bộ bản nguyên Pháp tắc Sức mạnh thì chỉ có bản tôn Bàn Cổ mới được, bởi vì toàn bộ bản nguyên pháp tắc đại diện cho căn cơ của tất cả Hỗn Độn Ma Thần.

Chính vì vậy, các Hỗn Độn Ma Thần mới không xem trọng sinh linh Thiên Đạo, tất cả cũng vì nguyên nhân này, bởi vì sinh linh Thiên Đạo lĩnh ngộ Pháp tắc Đại Đạo, chúng sinh thành đều không thể siêu việt các Hỗn Độn Ma Thần.

"Chết đi." Lâm Dương áp chế bàn tay xuống, bản nguyên Pháp tắc Sức mạnh khủng bố lập tức bao trùm toàn bộ Hỗn Độn Nguyên Thần

của Hủy Diệt Ma Thần.

Trong tích tắc!

Phong vân ngưng đọng.

"Ầm ầm!" Bản nguyên Pháp tắc Hủy Diệt trong nháy mắt bị Lâm Dương thôn phệ, lực lượng kinh khủng tràn ngập tứ chi bách mạch, tràn ngập cơ thể hắn.

"Hủy diệt thuần túy!

Quả không hổ là sánh ngang Pháp tắc Sức mạnh về mặt sát phạt." "Không, hủy diệt rốt cuộc không phải trọng điểm!" Bản nguyên pháp tắc hàm chứa tất cả, Lâm Dương lĩnh ngộ rất đơn giản, chỉ trong vài hơi thở đã lĩnh ngộ hoàn toàn toàn bộ bản nguyên Pháp tắc Hủy Diệt, nội tình khủng bố ban đầu lại một lần nữa tăng vọt.

Dù sự tăng vọt lần này không kinh khủng bằng việc thôn phệ huyết mạch Bàn Cổ, nhưng cũng mạnh lên rõ rệt.

Đặc biệt sau khi thôn phệ Nguyên Thần của Hủy Diệt Ma Thần, tu vi vốn đình trệ của Lâm Dương cũng bắt đầu nới lỏng.

Nhanh chóng, Lâm Dương liền nhìn về phía các Hỗn Độn Ma Thần khác đang chạy trốn trên bầu trời, khi Hủy Diệt Ma Thần vẫn lạc, chúng đều cảm nhận được, tốc độ đào tẩu ban đầu càng tăng vọt vài phần, cứ như thể không cần mạng sống vậy.

"Thôn phệ toàn bộ, trở thành nội tình của ta." "Vụt!" Giây tiếp theo, Lâm Dương liền biến mất tại chỗ, xuất hiện trước một Hỗn Độn Ma Thần khác, dưới lực lượng kinh khủng hủy diệt, trong tích tắc lại biến nó thành một mảnh khí Hỗn Độn tràn ngập cả thiên địa.

Tốc độ của Hỗn Độn Ma Thần tuy nhanh, nhưng dưới sự trấn áp của Tinh Thần Tháp, ít nhất đã suy yếu ba phần, Lâm Dương dưới sức mạnh của Tinh Thần Tháp lại được tăng cường.

Đặc biệt khi tu vi của Lâm Dương vốn đã vượt qua những tàn tồn của Hỗn Độn Ma Thần này, thì tốc độ càng đạt tới cực hạn.

Trong nháy mắt, chỉ trong một thời thần truy đuổi, cuộc chiến của nhóm người cũng đã từ Hồng Hoang đại địa đánh tới rìa Thiên Ngoại Thiên.

"Nhanh rồi!

Chỉ cần tới được Hỗn Độn thế giới, thì sẽ không làm gì được ta." Ngũ Hành Ma Thần tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt đã từ Thiên Ngoại Thiên tiếp cận rìa Hỗn Độn thế giới, lúc này cũng đã thoát khỏi phạm vi bao phủ của Tinh Thần Tháp, tất cả đều vì Ngũ Hành Ma Thần vốn nhát gan, lại là kẻ đầu tiên rời đi, cộng thêm có các Hỗn Độn Ma Thần khác tranh thủ thời gian, nên mới có thể dẫn đầu tất cả mọi người.

"Sắp tới rồi!" Ánh mắt Ngũ Hành Ma Thần tràn đầy tia hy vọng, chỉ cần một khắc nữa là có thể xuyên thủng chướng ngại giữa Thiên Ngoại Thiên và Hỗn Độn thế giới, chỉ cần tiến vào Hỗn Độn thế giới, thì đó sẽ là sân nhà của hắn, được ví như cá gặp nước, không ai có thể ngăn cản.

"Vút!" Tuy nhiên, vào khoảnh khắc đó.

Một thanh thước dài màu tím, từ sau lưng Ngũ Hành Ma Thần, xuyên thủng toàn bộ cơ thể hắn, ánh sáng bản nguyên Pháp tắc Sức mạnh nồng đậm trong nháy mắt bao trùm toàn bộ con người hắn.

"Khặc khặc!" Gặp trọng thương, tia hy vọng trong mắt Ngũ Hành Ma Thần dần dần biến thành một mảnh tịch diệt, đồng tử cũng bắt đầu tan rã.

Không có nhục thân Hỗn Độn Ma Thần, trước mặt loại bản nguyên Pháp tắc Sức mạnh này, hắn giống như một miếng bánh thơm

đang đi lại, căn bản không có bất kỳ sự phòng ngự nào tồn tại.

Pháp tắc Sức mạnh, vốn hàm chứa Tam Thiên Đại Đạo khác, có thể thôn phệ bản nguyên Đại Đạo của chúng, cũng vì vậy mà Hỗn Độn Ma Thần khó có thể vẫn lạc, khi đối mặt với Bàn Cổ, lại như cắt cỏ.

"Ầm ầm!" Không chống đỡ được bao lâu, Ngũ Hành Ma Thần liền trực tiếp biến thành một mảnh khí tức Hỗn Độn, tràn ngập toàn bộ Hỗn Độn thế giới.

Cùng với sự vẫn lạc của Ngũ Hành Ma Thần, toàn bộ Hỗn Độn thế giới đều dũng động ra một cỗ khí cơ suy yếu mà chỉ Hỗn Độn Thần Ma mới có thể cảm nhận được, ngay lập tức, Hỗn Độn thế giới vốn hung dũng bành trướng, chợt hiện ra mấy chục đạo khí tức, dò xét thế giới này.

"Rốt cuộc là ai đã chém giết Ngũ Hành Ma Thần!" "Nguyên Thần Hỗn Độn Ma Thần không thể bị tiêu diệt, chỉ có tồn tại đồng là Hỗn Độn Ma Thần mới có thể làm được, lẽ nào là Hủy Diệt Ma Thần làm sao?" "…" Từng đạo thần thức từ trong Hỗn Độn lan tràn tới khí tức Hỗn Độn được diễn hóa sau cái chết của Ngũ Hành Ma Thần.

Cũng vào khoảnh khắc đó, khí tức Hỗn Độn vô tận bị xua lui, một cỗ khí cơ đáng sợ từ đây lan ra, sau đó một bóng người thanh niên mặc long bào màu vàng kim, chậm rãi bước ra từ trong Hỗn Độn vô tận.

Một đôi mắt lạnh lùng, xuyên qua không gian vô tận, nhìn về phía mấy chục tồn tại trong Hỗn Độn thế giới.

"Tĩnh!" "Tĩnh lặng như chết!" Đó là một đôi mắt như thế nào, sâu thẳm ẩn chứa một cỗ thâm thúy, uyển như vũ trụ được diễn hóa từ Chu Thiên tinh thần, tràn đầy sự thần bí vô tận!

Gương mặt tuấn tú có thể nhìn thấy vẻ uy nghiêm, nhưng nếu nhìn kỹ lại, sẽ phát hiện, trên gương mặt đó, dường như được che phủ bởi một tấm màn bí ẩn, căn bản không thể nhìn thấu.

"Hoa lạp lạp!" Ánh mắt như đuốc, đồng tử sáng ngời, trong khoảnh khắc, vô số thần thức của Hỗn Độn Thần Ma đang lan tràn, đều bị cắt đứt, căn bản không thể dò xét thêm bất cứ điều gì.

"Tất cả những kẻ giấu đầu lòi đuôi các ngươi, sớm muộn gì ta cũng sẽ đích thân đặt chân lên Hỗn Độn thế giới, quét sạch từng kẻ một." Lâm Dương cười lạnh một tiếng, sau đó trực tiếp bay trở về Hồng Hoang thế giới.

Mặc dù Hỗn Độn Ma Thần chấp chưởng Hắc Trạch Thánh Đình đều đã bị tiêu diệt, nhưng vẫn còn Hung Thú tộc chưa được giải quyết, thậm chí thần vật khai quốc của Hắc Trạch Thánh Đình cũng chưa được thu về.

Chương 261

"Sát!

Sát!

Sát!" Khí tức sát phạt hừng hực xông thẳng lên trời, sự chấn động khủng khiếp lan tràn khắp Thần Long Chiến Hạm, phía dưới dòng Hung Thú, khi Hỗn Độn Ma Thần bỏ chạy thì đã tan tác, nhưng Hung Thú dưới sự khai mở của Hắc Trạch cũng rất hữu hạn.

Tuy mất đi sự áp chế của Hắc Trạch và những người khác nhưng chúng lại không rời đi.

Lâm Dương quay lại, nhìn xuống đại quân Hung Thú rộng lớn vô bờ bến như biển cả phía dưới, ánh mắt lóe lên tinh quang.

"Không biết, ta với khí tức của tất cả Hỗn Độn Ma Thần hiện giờ, liệu có thể khống chế được đại quân này không." Hung Thú tộc cực kỳ hung hãn, nếu được thuần hóa thành chiến lực của Đại Càn Hoàng Triều, tuyệt đối sẽ là một thế lực vô cùng khủng bố.

Phải biết, vào thời Thái Cổ, Hung Thú tộc dưới sự dẫn dắt của Hung Thú Hoàng Giả Thần Nghịch, có thể uy áp toàn bộ Hồng Hoang thế giới, ngay cả một số tồn tại như Hồng Quân Đạo Tổ cũng chỉ có thể liên hợp với toàn bộ Tiên Thiên sinh linh của Hồng Hoang để chống cự.

Hung Thú, là chủng loài sinh ra từ oán hận của Hỗn Độn Ma Thần đối với Hồng Hoang thiên địa, mỗi một bộ phận trên cơ thể đều là lợi nhận sát phạt khủng bố nhất, trong đó những kẻ kiệt xuất của Hung Thú tộc, thậm chí còn không kém cạnh nhục thân của Vu tộc.

Vì vậy, Lâm Dương bắt đầu lợi dụng sức mạnh bản nguyên Hỗn

Độn tiềm phục sâu trong bản nguyên, bao trùm toàn bộ đại quân Hung Thú phía dưới.

"Hoa lạp lạp!" Sức mạnh bản nguyên Hỗn Độn, khủng bố và bao la, thậm chí còn vượt trên tất cả sức mạnh khác, khi nó xuất hiện, hàng tỷ vạn dặm đại địa phong vân cuồn cuộn, cứ như thể tận thế tai nạn đang giáng lâm.

Đặc biệt dưới sự bao trùm của lực lượng khủng khiếp lên toàn bộ Hung Thú tộc, đại quân Hung Thú phía dưới trong tích tắc trở nên bồn chồn bất an.

Chấn động lan tràn khắp thiên địa, vô cùng phong vân cuộn trào.

"Đông đông đông đông!" Mỗi một con Hung Thú, vào khoảnh khắc này đều bất an dậm chân, như hàng tỷ vạn ngọn núi nhỏ đang nhảy múa, đại địa trong khoảnh khắc sụt lún, chìm xuống mấy chục trượng.

"Gầm!" Bỗng nhiên, mười con Hung Thú đứng đầu Hung Thú tộc, với thân thể khổng lồ trăm vạn trượng, ngửa mặt lên trời gầm thét một tiếng, tứ chi trực tiếp quỳ rạp xuống đất.

"Thái Cổ Di Chủng Cùng Kỳ, Đào Ngột, Hống... bái kiến chủ nhân." "Gầm!" Cùng với mười Hung Thú Thái Cổ Di Chủng quỳ rạp xuống đất, toàn bộ đại quân Hung Thú như thủy triều ùn ùn quỳ rạp xuống đất, khí tức sát phạt khủng bố vốn dũng động trên không trung đại quân Hung Thú đều tan biến không dấu vết.

Lâm Dương lộ vẻ vui mừng, "Từ nay về sau, Hung Thú tộc sẽ là Thú Tộc của Đại Càn Hoàng Triều, chiến đấu vì Đại Càn Hoàng Triều, các ngươi tự có thể tẩy rửa tội nghiệt đã phạm phải trước đây." "Gầm!

Ngô đẳng tuân mệnh, từ nay về sau, Thú Tộc tự nhiên sẽ lấy Đại

Càn Hoàng Triều làm chủ." Mười Hung Thú Thái Cổ vốn là vương giả của Hung Thú tộc, có khả năng thống soái Hung Thú, trước đây dưới sự khai mở của Hỗn Độn Ma Thần, càng phát huy loại năng lực này đến cực hạn.

Bằng không, chỉ dựa vào Hỗn Độn Thần Ma, căn bản không thể ngưng tụ toàn bộ Hung Thú tộc Hồng Hoang!

Bởi vì, Hung Thú tộc thực sự quá khổng lồ.

"Ầm ầm!" Chấn động lan tràn khắp thiên địa, đại quân Đại Càn Hoàng Triều từ trong Thần Long Chiến Hạm ùn ùn bước ra, chiếm cứ toàn bộ địa điểm Hắc Trạch Thánh Đình.

Nhanh chóng, Phương Nguyên liền bước ra từ hoàng cung Hắc Trạch Thánh Đình, trên tay cuộn ba kiện thần vật tỏa ra Hoàng Đạo Khí Vận, chính là Tế Thiên Đài, Phong Thần Bảng, và Khai Quốc Ngọc Tỷ mà Hắc Trạch Thánh Đình đã dùng để khai quốc.

Lâm Dương đón lấy, "Tuy chất liệu kém hơn Kim Ô Yêu Đình, nhưng đối với Hỗn Độn Thần Ma, thủ pháp luyện chế cực kỳ cao minh, trữ tồn Hoàng Đạo Khí Vận vô cùng bao la." Sau khi Lâm Dương thu ba kiện thần vật khai quốc, liền trực tiếp rời đi, những chuyện tiếp theo, không cần hắn bận tâm, hoàn toàn giao cho Tả Tướng Phương Nguyên xử lý. ...Trận chiến giữa Lâm Dương và Hắc Trạch Thánh Đình, đã làm chấn động toàn bộ Hồng Hoang đại địa, vô số sinh linh vừa kinh hãi trước thế lực của Đại Càn Hoàng Triều, lại càng kinh hãi trước sự tồn tại của Hắc Trạch Thánh Đình.

Không ai ngờ rằng, chủ nhân của Hắc Trạch Thánh Đình, lại là tàn dư của Hỗn Độn Ma Thần năm xưa đã gây họa cho Hồng Hoang.

Toàn bộ sinh linh Hồng Hoang đều cực kỳ bài xích Hỗn Độn Ma Thần, bởi vì vào thời kỳ Hồng Hoang sơ khai, Hỗn Độn Thần Ma đã gây loạn Hồng Hoang đại địa, tạo ra vô số sát nghiệp.

Nếu không phải Tiên Thiên sinh linh của Hồng Hoang cường hãn, e rằng Hồng Hoang cũng không thể có tình hình như ngày nay, mà đã sớm bị hủy diệt ngay từ đầu.

Sức mạnh mà Lâm Dương thể hiện trong trận chiến này, đã khiến vô số người kinh hãi, đồng thời càng thêm kính sợ!

Không, trước đây, chúng sinh Hồng Hoang đều hiểu rõ chủ nhân Đại Càn Hoàng Triều, Lâm Dương mạnh mẽ, nhưng để kính sợ thì lại không nhiều, rốt cuộc để khiến người ta từ tận đáy lòng sản sinh kính sợ, không chỉ cần thực lực cường đại, mà còn cần có cống hiến nhất định.

Lâm Dương chém giết Hỗn Độn Thần Ma được chúng sinh Hồng Hoang chú mục, thậm chí là chém giết, theo đúng nghĩa đen là chém giết, chứ không phải đánh lui.

Điều này nghiễm nhiên đã giúp toàn bộ sinh linh Hồng Hoang lấy lại được một ván, càng khiến toàn bộ Hỗn Độn Ma Thần phải nhận sự trừng phạt đáng có!

Cùng với việc bí mật của Hắc Trạch Thánh Đình bị vạch trần, vào lúc này, chúng sinh Hồng Hoang, càng xuất hiện một loại thanh âm khác.

Thanh âm đó là sự chất vấn!

Bất cứ ai cũng có thể hiểu, Hắc Trạch Thánh Đình được Thiên Đạo thừa nhận, tự nhiên việc thành lập Hắc Trạch Thánh Đình có điểm đáng ngờ, nhưng không ai truy cứu nguồn gốc.

Hiện giờ, bị vạch trần, có thể nói là chấn động toàn bộ Hồng Hoang thế giới!

Ngay cả tồn tại có nghiệp lực sâu nặng như Hỗn Độn Ma Thần, cũng có thể được Thiên Đạo ưu ái, cho phép thành lập Thánh Đình để

rửa sạch nghiệp chướng của bản thân, vốn không phải là một chuyện công bằng.

Đại Đạo chí công, Thiên Đạo vô tư, nhân quả có đạo, nghiệp chướng sâu nặng, tự nhiên cũng có nghiệp báo.

Hiện giờ, thanh âm này tuy trong chúng sinh Hồng Hoang có vẻ vô cùng nhỏ bé, nhưng lại uyển như đốm lửa nhỏ cháy rừng, sớm muộn gì cũng sẽ có ngày bùng nổ.

Sự bùng nổ, sẽ quyết định bởi liệu có một người đứng ra làm người dẫn đầu hay không. ...Trong hoàng cung Đại Càn Hoàng Thành.

Chương 262

Lâm Dương nhìn về phía bầu trời vô tận, sau đó hiện lên từng đạo ánh mắt kinh người: "Hồng Quân, chuyện thừa nhận Hắc Trạch Thánh Đình, xem ra sắp phải kết thúc rồi!" Lâm Dương khẽ ngâm một tiếng, sau đó lại bắt đầu cười lớn, trong lòng sảng khoái chưa từng có.

Hỗn Độn Ma Thần, ở Hồng Hoang thành lập Thánh Đình, thậm chí rửa sạch nghiệp chướng của bản thân, đường đường chính chính sinh tồn tại Hồng Hoang thế giới, vốn là một chuyện kỳ lạ.

Nếu Thiên Đạo tự chủ vận chuyển, căn bản không thể được thừa nhận, nếu trong đó không có Hồng Quân nhúng tay, Lâm Dương có đánh chết cũng không tin.

Hồng Quân vì sao phải làm vậy, kỳ thực cũng rất đơn giản để tưởng tượng được, không ngoài việc muốn chế ngự tất cả.

Vu Yêu Lượng Kiếp, kết cục đã sớm định, sự xuất hiện của Đại Càn Hoàng Triều, không khác gì đã làm rối loạn toàn bộ cục diện.

Nhưng, với thân phận địa vị của Đại Càn Hoàng Triều, Hồng Quân lại không thể trực tiếp ra tay với Lâm Dương, bởi vì địa vị của Đại Càn Hoàng Triều ngang bằng với Thiên Đạo.

Nếu Hồng Quân ra tay, có năng lực diệt vong Đại Càn Hoàng Triều, cũng không thể đối phó với Đại Đạo đứng sau Đại Càn Hoàng Triều!

Đại Đạo chí công, nếu Hồng Quân diệt vong Đại Càn Hoàng Triều, điều chờ đợi Thiên Đạo, là trực tiếp bị hủy diệt, Hồng Quân cũng khó thoát khỏi kết cục vẫn lạc, không liên quan đến sinh tử, sao có thể trực tiếp ra tay với Đại Càn Hoàng Triều chứ.

Vào thời điểm quan trọng này, Hỗn Độn Ma Thần Hắc Trạch xuất hiện, mọi chuyện diễn biến cũng chính là như vậy.

Nhanh chóng, Lâm Dương liền thu hồi ánh mắt nhìn về phía bầu trời, chuyển ánh mắt nhìn về phía Bất Chu Sơn.

Vu tộc, trong trận chiến với Yêu tộc trước đây, đã vẫn lạc một Tổ Vu, cộng thêm nơi cư ngụ Bất Chu Sơn bị hủy diệt, nên tạm thời không có bất kỳ động tĩnh nào.

Nhưng, nếu muốn Vu tộc rút lui thoát khỏi Hồng Hoang thiên địa, thì đó tuyệt đối là điều không thể.

Vu tộc man rợ, cứng đầu cho rằng Hồng Hoang là do Bàn Cổ sáng tạo, tự nhiên đương nhiên phải do Vu tộc chấp chưởng, nhưng, lại bỏ qua một điểm, chúng sinh Hồng Hoang vô số, nếu thật sự luận về danh phận, những kẻ có liên quan đến Bàn Cổ không biết có bao nhiêu!

Vu tộc, chỉ là một nhóm tương đối mạnh mẽ trong số đó mà thôi, nếu thật sự tính toán, ngay cả Tam Thanh Bàn Cổ, thậm chí Tiếp Dẫn Chuẩn Đề cũng đều có liên quan đến Bàn Cổ.

"Thôn phệ hơn mười Hỗn Độn Ma Thần, hiện giờ tu vi của ta cũng đã đạt đến Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hậu kỳ, lực lượng khủng bố, ngay cả Thiên Đạo Thánh Nhân cũng không phải đối thủ." Lâm Dương chậm rãi đứng dậy khỏi long ỷ, toàn bộ cơ thể trong khoảnh khắc bùng phát ra một cỗ khí tức hùng vĩ kinh thiên động địa.

Những Hỗn Độn Ma Thần may mắn thoát thân, dưới sự thai nghén của vô số nguyên hội, sức mạnh hàm chứa có thể tưởng tượng được, Lâm Dương thôn phệ chúng, tự nhiên cũng có được cỗ sức mạnh đó.

Thậm chí, nếu không phải vì nội tình của Lâm Dương vốn thâm hậu, dựa vào sức mạnh hàm chứa trong bản nguyên của hơn mười

Hỗn Độn Ma Thần, hoàn toàn có thể đột phá đến Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên viên mãn.

Nhưng, không thể xem thường, tuy chỉ là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hậu kỳ, nhưng dưới nội tình cường hãn, trong cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên tuyệt đối vô địch thủ.

"Đã đến lúc đẩy Đại Càn Hoàng Triều lên trình độ Thánh Triều rồi!" Lâm Dương khóe miệng mang theo nụ cười nhạt, giây tiếp theo, liền xuất hiện trên không hoàng thành.

Gió lớn vô tận thổi qua, Cửu Trảo Kim Long khổng lồ, dường như đã cảm nhận được điều gì đó, khi Lâm Dương xuất hiện, thân thể uyển chuyển lượn lờ của nó liền hiện ra trên không hoàng thành.

"Ngao hống!" Một tiếng gầm thét chấn động toàn bộ hoàng thành, bách tính trong thành ùn ùn bước ra khỏi nơi ở, nhìn Lâm Dương và Cửu Trảo Kim Long đứng sừng sững trên đỉnh trời, làm sao lại không biết đã xảy ra chuyện gì.

Hắc Trạch Thánh Đình bị Đại Càn Hoàng Triều diệt, đương nhiên sẽ thôn phệ Hoàng Đạo Khí Vận thuộc về Hắc Trạch Thánh Đình, tăng trưởng bản thân, Hoàng Đạo Khí Vận của Đại Càn Hoàng Triều tăng vọt, là chuyện có lợi cho toàn bộ Nhân tộc.

Dù sao, cùng với việc Đại Càn Hoàng Triều thăng cấp, toàn bộ người của hoàng triều đều sẽ được khí vận phù hộ, không những tốc độ tu hành tăng trưởng đáng kể, đồng thời cảnh giới cũng sẽ ít nhiều có đột phá.

Khi Cửu Trảo Kim Long hiện ra trên đỉnh trời, vô số bách tính trong thành ùn ùn quỳ rạp xuống đất, "Ngô hoàng thánh thọ vô cương!" Lâm Dương từ trên cao nhìn xuống bách tính Nhân tộc, vẻ mặt vui mừng, sau đó từ trong túi lấy ra ba kiện vật phẩm tỏa ra Hoàng Đạo Khí Vận vô cùng.

Tế Thiên Đài của Hắc Trạch Thánh Đình so với Kim Ô Yêu Đình thì khổng lồ hơn vô số lần, nhưng lại không thể so với Đại Càn Hoàng Triều.

Nhưng, Hoàng Đạo Khí Vận của Hắc Trạch Thánh Đình lại xa xa bao la hơn Kim Ô Yêu Đình, dù sao với tư cách là Hỗn Độn Ma Thần Hắc Trạch, ngoài việc sử dụng Hoàng Đạo Khí Vận để rửa sạch nghiệp chướng cho các Hỗn Độn Ma Thần khác, hắn cũng không phong tước cho ai.

Hoàng Đạo Khí Vận còn sót lại, đủ tới hơn một phần năm của Đại Càn Hoàng Triều.

"Hoa lạp lạp!" Cùng với việc Lâm Dương ném ba kiện thần vật khai quốc trong túi ra, toàn bộ bầu trời đều lan tràn sự chấn động khủng bố vô biên, một con cự thú bao la, từ ba kiện khai quốc thần khí của Hắc Trạch Thánh Đình ngưng tụ thành hình.

Con cự thú này cao tới hàng tỷ vạn trượng, từ hình thể mà nói, xa xa khổng lồ hơn Cửu Trảo Kim Long mấy chục triệu trượng, nhưng không chỉ có hình thể, mà nó lại không đại diện cho tất cả.

Ít nhất từ uy thế mà nói, nó giống như một tập hợp các loại Hung Thú, xa xa không thể sánh ngang với Cửu Trảo Kim Long trên đỉnh trời, khí tức chênh lệch quá xa.

"Ngao hống!" Tiếng gầm thét cuồng loạn vang vọng khắp thiên địa, Cửu Trảo Kim Long với tư thái thần tuấn căn bản không hề chững lại, nhe nanh múa vuốt, trực tiếp lao về phía con cự thú kia.

"Ngao ô!" Con cự thú tỷ vạn trượng, dưới uy áp khủng bố của Cửu Trảo Kim Long, chỉ có thể run rẩy, thậm chí ngay cả phản kháng cũng không làm được.

Đó cũng là lẽ thường, Hắc Trạch Thánh Đình nhiều lắm cũng chỉ

là một Đế Triều, còn Đại Càn Hoàng Triều hiện nay đã là Thánh Đình cấp độ đỉnh phong của Thần Triều, chênh lệch cả một cảnh giới khổng lồ, vốn khó mà vượt qua được rãnh sâu.

Trước mặt Cửu Trảo Kim Long, thần thú ngưng tụ từ khí vận của Hắc Trạch Thánh Đình, giống như một đứa trẻ khổng lồ, chỉ có thể kêu ô ô.

"Ầm ầm!" Không lâu sau, Hoàng Đạo Khí Vận của Hắc Trạch Thánh Đình, liền toàn bộ bị Cửu Trảo Kim Long thôn phệ sạch sẽ.

"Hoa lạp lạp!" Sau khi Cửu Trảo Kim Long thôn phệ xong toàn bộ Hoàng Đạo Khí Vận của Hắc Trạch Thánh Đình, toàn bộ thân thể nó đều bành trướng với tốc độ có thể nhìn thấy.

Sự chấn động vô tận, lan tràn khắp Đại Càn Hoàng Thành, tất cả mọi người đều có thể nhìn thấy, Cửu Trảo Kim Long trên đỉnh trời, lúc này như phát điên, không ngừng bay lượn trên không, vô tận khí cơ hỗn loạn giữa không trung.

"Ngao hống!" Tiếng gầm thét chấn động vũ trụ, trực tiếp đánh sâu vào tận đáy lòng vô số người.

"Hoa lạp lạp!" Mỗi một khắc, toàn bộ thân thể Cửu Trảo Kim Long trên bầu trời lại tăng trưởng một đoạn, trong vòng vài trăm khắc ngắn ngủi liền từ mấy chục triệu trượng ban đầu, trực tiếp đạt tới chín mươi triệu trượng.

Hoàng Đạo Khí Vận khủng bố thai nghén trong thân thể Cửu Trảo Kim Long, xông thẳng lên trời, nhưng lại không như thường lệ mà rơi xuống.

Chương 263

"Cuối cùng cũng sắp thăng cấp Thánh Triều!" Thôn phệ Hoàng Đạo Khí Vận của Kim Ô Yêu Đình và Hắc Trạch Thánh Đình, Đại Càn Hoàng Triều như mặt trời ban trưa, Hoàng Đạo Khí Vận khủng bố thai nghén, lan tỏa khắp Đại Càn Hoàng Thành, thậm chí vô số người ở ba mươi ba quận thành xa xôi trên Hồng Hoang đại địa cũng đều có thể cảm nhận được.

"Ầm ầm!" Cùng với một tiếng chấn động, khí cơ vô tận của thiên địa cuồn cuộn, chợt thấy thân thể Cửu Trảo Kim Long đang bay lượn giữa thiên địa, đột nhiên lại một lần nữa bành trướng.

Lần bành trướng này, trực tiếp khiến nó đạt tới hàng tỷ vạn trượng, một thân Thánh Uy khủng bố, ngay lập tức lan tràn khắp Hồng Hoang đại địa, khiến chúng sinh Hồng Hoang thiên địa đều vì thế mà kiêng kỵ.

"Uy áp Thánh Nhân!" "Cửu Trảo Kim Long, Hoàng Đạo Khí Vận của Đại Càn Hoàng Triều." "Thật là lực lượng kinh khủng!" "…" Uy áp Thánh Nhân này, có lẽ không thể so với uy áp khi bất kỳ Thiên Đạo Thánh Nhân nào thành đạo, nhưng đừng quên, Hoàng Đạo Khí Vận không phải là sinh linh, mà là vật ngưng tụ từ khí vận.

Chỉ riêng vật ngưng tụ từ khí vận, mà đã có uy áp khủng bố như vậy, có thể tưởng tượng được, Đại Càn Hoàng Triều hiện nay rốt cuộc kinh khủng đến mức nào!

"Hoa lạp lạp!" Cùng với việc Cửu Trảo Kim Long hoàn toàn phát ra Thánh Uy vô tận, điều đó cũng có nghĩa là, Đại Càn Hoàng Triều hiện nay đã trở thành Thánh Triều thực sự.

Có lẽ, trong 《Thánh Quốc Đại Đế》, Thánh Triều xa xa không có

uy thế như vậy, nhưng đừng quên, Hồng Hoang hiện nay xa xa không phải là thế giới đó có thể so sánh.

Đại Càn Hoàng Triều càng là một Thánh Đình vô thượng được ký thác dưới Đại Đạo, điểm khởi đầu, thậm chí điểm kết thúc cũng không phải là tồn tại cùng cấp bậc.

Vì vậy, khi trở thành Thánh Đình, toàn bộ Đại Càn Hoàng Triều trong khoảnh khắc đã xảy ra sự biến hóa long trời lở đất.

Cửu Trảo Kim Long là hóa thân khí vận của Đại Càn Hoàng Triều, được tăng trưởng, tự nhiên sẽ không quên phản bổ lại toàn bộ Đại Càn Hoàng Triều, dù sao, Đại Càn Hoàng Triều mới là nền tảng của tất cả khí vận.

"Hoa lạp lạp!" Hoàng Đạo Khí Vận vô tận giáng xuống, người đầu tiên chịu ảnh hưởng chính là Lâm Dương, sức mạnh khủng bố mang theo Hoàng Đạo Khí Vận này trong tích tắc tràn ngập toàn thân hắn, dũng nhập vào thế giới nhục khiếu, lần lượt bị hắc động khủng bố kia thôn phệ!

Hắc động vốn bao la và khổng lồ, sau khi thôn phệ cỗ Hoàng Đạo Khí Vận này, bắt đầu co lại, kích thước chỉ còn bằng hơn một nửa so với trước đây.

Cảnh giới tiếp theo của hắc động là Nguyên Điểm, sau đó chờ đợi hắc động co lại đến mức mắt thường không thể nhìn thấy, sức mạnh bao la hàm chứa trong đó mới sẽ trong tích tắc bùng nổ, lực lượng khủng bố sẽ hủy diệt tất cả không gian vật chất và thậm chí là thế gian, hình thành một vũ trụ sinh mệnh mới.

Cùng với sự thuế biến của hắc động, tu vi của Lâm Dương cũng từ Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hậu kỳ mới đạt đến Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên viên mãn, chỉ còn một bước nữa là tới Hỗn Nguyên Vô Cấp Kim Tiên.

“Hoa lạp lạp!” Dưới sự quán thâu của Hoàng Đạo Khí Vận, không chỉ Lâm Dương được hưởng lợi, mà còn có vô số tử dân của Đại Càn Hoàng Triều!

Ánh sáng vàng kim bao trùm toàn bộ hoàng thành như khoác lên một tấm áo choàng vàng, đẹp đẽ tuyệt vời.

Vô số khí tức xông thẳng lên trời, trong đó có cả các văn thần võ tướng của Đại Càn Hoàng Triều, không ít người đều trực tiếp từ Thái Ất Kim Tiên đột phá lên Đại La Kim Tiên.

Khí cơ mãnh liệt xông thẳng lên trời, vang động rầm rộ, nhưng dưới ảnh hưởng của Hoàng Đạo Khí Vận, ngay cả Thiên Đạo cũng không có lý do giáng xuống kiếp vân, nếu không, có thể độ kiếp, dưới vô số đạo kiếp vân ngưng tụ, toàn bộ hoàng thành cũng sẽ trở thành một vùng phế tích. ...Đại Càn Hoàng Triều thăng cấp thành Thánh Triều, làm chấn động toàn bộ Hồng Hoang đại địa, đặc biệt là cỗ Thánh Uy đó, lan tràn khắp hoàng thành, cứ như thể bản thân hoàng thành chính là một Thánh Nhân!

Khủng bố và bao la.

Vu Quốc Thánh Đình, cùng với việc Bất Chu Sơn đổ sập, toàn bộ mười hai bộ lạc Vu tộc cũng lần lượt tập trung lại một chỗ, lấy Bàn Cổ Thần Điện làm trung tâm để cư ngụ.

Hiện nay, toàn bộ Hồng Hoang thiên địa, chỉ có Đại Càn Hoàng Triều và Vu Quốc Thánh Đình là hai thế lực lớn nhất, nhưng đừng nói chúng sinh Hồng Hoang không xem trọng Vu tộc, ngay cả chư vị Tổ Vu của Vu tộc cũng không có lòng tin.

Hiện nay thực lực tổng thể của Đại Càn Hoàng Triều, thế nhân đều đã biết, đặc biệt là cùng với việc Vĩnh Hằng Hư Phường bị vạch trần, tất cả mọi người vào khoảnh khắc này mới thực sự hiểu rõ, Đại Càn Hoàng Triều rốt cuộc có nội tình cường hãn đến mức nào.

Vô số thiên tài địa bảo, căn bản không cần lo lắng vấn đề nội tình, cộng thêm đại thế mà Đại Càn Hoàng Triều hiện nay ngưng tụ, và thậm chí tất cả thực lực trên bề mặt, đều phải ổn định áp chế Vu tộc một bậc.

Cũng vào ngày này, toàn bộ Lượng Kiếp Vân Khải của Hồng Hoang ùn ùn dũng động, kiếp quang khủng bố từ trong vân khải lộ ra, chiếu rọi khắp Hồng Hoang thiên địa, vô số người đều trong lòng lo lắng, nhìn về phía Đại Càn Hoàng Triều.

Lần này, Đại Càn Hoàng Triều cũng không tế xuất Thần Long Chiến Hạm, quân đội chỉnh tề cũng không nhiều, chỉ có quy mô gần trăm triệu.

Đây là quân đoàn thứ nhất của Đại Càn Hoàng Triều, là đại quân tinh nhuệ nhất toàn bộ hoàng triều.

Mỗi người đều cưỡi một con Hung Thú khổng lồ mấy vạn trượng làm tọa kỵ, trong đó năm thống lĩnh dẫn đầu, càng cưỡi Thái Cổ Thập Hung Di Chủng hành quân, toàn bộ đại quân xuất phát từ Đại Càn Hoàng Triều, một đường tiến về phía Bất Chu Sơn, trên đường tất cả sinh linh cảm nhận được cỗ khí tức này đều ùn ùn quỳ rạp xuống đất tránh né, run rẩy.

Vốn dĩ sự khủng bố của đại quân Đại Càn Hoàng Triều đã đủ khiến chúng sinh Hồng Hoang đều thần phục, nay thêm tất cả Hung Thú làm tọa kỵ, uy thế đó, nếu chỉ riêng một người đứng ra, ngay cả Đại Năng giả Hồng Hoang cũng ẩn ẩn có phần không bằng.

Phải biết, quân đoàn thứ nhất với tư cách là chủ lực tinh nhuệ của Đại Càn Hoàng Triều, là được thai nghén bằng cách tiêu hao một phần mười nội tình của toàn bộ Đại Càn Hoàng Triều, trước đây mỗi người đều có tu vi Kim Tiên, chiến lực mỗi người đều xa siêu cùng cảnh giới.

Hiện nay, thêm Hung Thú làm tọa kỵ, cỗ uy thế đó, ngay cả Thái Ất Kim Tiên bình thường cũng phải tránh né, uy thế khủng bố lan tràn khắp chư thiên.

Đại quân gần trăm triệu người vừa ra, ngay cả Chuẩn Thánh Đại Năng giả cũng phải tránh né, trên bầu trời tràn ngập khí tức hung sát khủng bố, chim hồng nhạn cũng không dám bay.

Trên đường hàng tỷ vạn dặm đại địa và vũ trụ, căn bản không có bất kỳ sinh linh nào tồn tại.

Cùng với việc đại quân Đại Càn Hoàng Triều xuất chinh, Vu tộc ở Bất Chu Sơn xa xôi tự nhiên cũng có cảm ứng, tuy Đại Càn Hoàng Triều cường thế, nhưng với tư cách là một tộc man rợ, Vu tộc từ trước đến nay không bao giờ chịu thua, cái chết đối với họ, chẳng qua là trở về trong vòng tay của phụ thần.

Cũng chính vì tinh thần đó, mới nuôi dưỡng nên tinh thần man rợ không sợ chết của họ. ...Địa điểm Bất Chu Sơn, đã sớm bị hủy hoại trong trận đại chiến diệt Yêu tộc trước đây, một vùng đại địa lấy Bất Chu Sơn làm trung tâm, đất sụp đá đổ, vẫn còn lưu lại uy thế khủng bố, chấn động lan tràn khắp thiên địa.

Đại quân hai bên, liền đối đầu từ xa trong vùng phế tích vô tận.

Trận chiến này, Vu tộc đã dĩ nhiên dốc toàn bộ thế lực, hàng tỷ người Vu tộc như một dòng lũ đen sì, nhưng hàng tỷ Vu tộc, đối mặt với đại quân tinh nhuệ gần trăm triệu của Đại Càn Hoàng Triều, về khí thế đều phải kém hơn một bậc.

Tuy nhiên, khí phách không đại diện cho thực lực, nhưng lại đại diện cho một loại tinh thần.

Đại Càn Hoàng Triều sở hữu khí vận vô thượng, đủ sức diệt vong toàn bộ Hồng Hoang, có nội tình này, cho dù lấy một địch trăm, cũng

không hề e ngại.

Chương 264

Đại quân Đại Càn Hoàng Triều!

Từng bước từng bước theo Lâm Dương từ Nhân tộc yếu ớt quật khởi, đi đến cảnh giới ngày nay.

Huống hồ, đại quân Đại Càn Hoàng Triều tuyệt đối không yếu!

Trong Hồng Hoang thế giới, số lượng thuần túy không đại diện cho tất cả.

Trong mắt chúng sinh Hồng Hoang, cá thể Vu tộc tuy cường hãn, nhưng nếu thật sự so với tinh nhuệ Nhân tộc, lại kém một đoạn lớn. ...Mười hai người đứng trước trận doanh đại quân Vu tộc, mỗi người trên thân thể đều bao phủ một tầng khí tức huyết sát nhàn nhạt.

Khi Lâm Dương từ trên trời nhìn xuống, lại có chút giật mình, "Vu tộc ta bấy lâu nay không có động tĩnh, hóa ra đã tái thai nghén ra một Tổ Vu rồi." Vốn dĩ Chúc Dung, một trong Mười Hai Tổ Vu, tự bạo vẫn lạc, nhưng rõ ràng, đối mặt với Đại Càn Hoàng Triều, Vu tộc cũng không ngồi yên chờ chết, mà đã tìm kiếm một Đại Vu, thai nghén hắn thành Tổ Vu mới.

"Hình Thiên, chuẩn bị bố trí Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận." Đối mặt với Đại Càn Hoàng Triều, thần sắc Đế Giang trước nay chưa từng trịnh trọng đến thế, tuy Vu tộc chiếm ưu thế về số lượng, nhưng hiển nhiên, y hiểu rõ Đại Càn Hoàng Triều cường đại, không thể xem thường.

"Chiến!

Chiến!

Chiến!" Thanh âm vang vọng trời đất xông thẳng lên trời, khói

mây đầy trời đều chấn động, khí cơ đáng sợ như thủy triều dâng trào từng đợt, đánh tới Vu tộc.

Vào lúc này, Lâm Dương khẽ nhấc tay, trong tích tắc, sự chấn động vô tận phía dưới trong nháy mắt biến mất không còn dấu vết, đại quân vốn tràn đầy khí tức cuồng bạo, ngay lập tức bình tĩnh lại, như thể mãnh thú đang nằm phục chờ đợi, chỉ đợi Lâm Dương ra lệnh một tiếng, liền sẽ xông ra khỏi lồng.

Thân hình Lâm Dương từ trên đỉnh trời, chậm rãi hạ xuống, giáng lâm trước mặt Mười Hai Tổ Vu.

"Lâm Dương!" Đế Giang khẽ quát: "Đại Càn Hoàng Triều muốn trở thành bá chủ thiên địa, Vu tộc ta không chấp nhận." "Tuy ta chưa từng muốn tranh giành bá chủ thiên địa, nhưng không cần nói nhiều." Một cỗ khí chất đế hoàng khinh thường thiên hạ từ thân thể Lâm Dương bùng phát ra: "Đại Càn Hoàng Triều ta chinh chiến Hồng Hoang thiên địa, từ trước đến nay không cần được ai thừa nhận, Yêu tộc cũng vậy, Vu tộc cũng vậy!" "A a!

Vậy không cần nói nhiều nữa, chiến thôi." Chiến ý cuồng bạo tràn ngập thân thể Đế Giang, sau đó chậm rãi lây nhiễm sang các Tổ Vu còn lại, thậm chí toàn bộ Vu tộc.

"Chiến!" Toàn bộ một vùng Vu tộc đen kịt, lúc này như mãnh thú sống lại.

Lâm Dương khẽ lắc đầu, "Vu tộc kết duyên tu hảo với Đại Càn Hoàng Triều, Trẫm sẽ không động can qua lớn, thần phục đi Đế Giang, để lại cho Vu tộc một con đường sống." Khi Lâm Dương dứt lời, toàn bộ thiên địa đều chấn động theo, một cỗ khí cơ thâm thúy từ thân thể Lâm Dương hiện ra, bao la vô vết như vũ trụ, khủng bố thâm sâu.

"Vu tộc ta, hà cớ gì sợ sinh tử, chẳng qua là trở về trong vòng tay

của phụ thần mà thôi.” “Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận!

Chiến!” “Hoa lạp lạp!” Chấn động khủng bố lan tràn khắp chư thiên, khí tức Đô Thiên Thần Sát vô cùng lấy Mười Hai Tổ Vu làm trung tâm lan tràn, cuồn cuộn không dứt, kéo dài hàng tỷ vạn dặm đại địa.

Toàn bộ thiên địa đều vì thế mà ngưng trệ, thế trận chấn động lan tỏa khắp Hồng Hoang đại địa, khiến tất cả Đại Năng giả Hồng Hoang đều chú mục, bởi vì trận chiến này, là trận chiến cuối cùng của Lượng Kiếp!

Sau trận chiến này, Hồng Hoang thiên địa cũng sẽ được định đoạt.

Lâm Dương vẻ mặt đạm mạc, không hề chấn động, cũng không kinh ngạc, thậm chí cũng không ngăn cản Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận được bày ra.

“Ầm ầm!” “Vu!” Cùng với một tiếng quát lớn vang lên, khí tức Đô Thiên Thần Sát vô tận ngưng tụ ra một cự nhân khổng lồ tỷ vạn trượng, trên cự nhân đó lan tỏa khí tức thuộc về Bàn Cổ.

“Bàn Cổ.” Lâm Dương khẽ lẩm bẩm một câu, sau đó khóe miệng khẽ nhếch lên: “Ta cũng tò mò, rốt cuộc Vu tộc đã nắm giữ được mấy phần bản nguyên Pháp tắc Sức mạnh.” “Hỗn Độn!

Ma Khu.” Lâm Dương vừa dứt lời, toàn thân dũng động uy thế, trong tích tắc chấn động, vô tận phong vân lan tràn khắp chư thiên đại địa, một cỗ khí tức Hỗn Độn từ thân thể hắn lan ra.

“Ầm ầm!” Chỉ bằng uy thế, liền khiến trời sụp đất lở, thân thể hắn lại trong tích tắc bành trướng tới hàng tỷ vạn trượng, hóa thân thành một cự nhân có chiều cao tương đương với Bàn Cổ Chân Thân.

Khí cơ khủng bố hùng hậu như biển cả, một cỗ khí tức bản nguyên như thủy triều dâng trào, xông thẳng về phía Bàn Cổ Chân

Thân do Mười Hai Tổ Vu ngưng tụ ra.

"!" "Khí tức của Phụ Thần!" "Khí tức bản nguyên thật thuần túy." Khi Lâm Dương hóa thân thành Hỗn Độn Ma Khu tỷ vạn trượng, toàn bộ thiên địa đều vì thế mà tĩnh lặng, cỗ sức mạnh bản nguyên kia trong tích tắc xông thẳng vào Bàn Cổ Chân Thân, trấn áp khiến nó không thể động đậy mảy may.

Bàn Cổ Chân Thân, là do Mười Hai Tổ Vu ngưng tụ sức mạnh tinh huyết Bàn Cổ còn sót lại trong cơ thể, hàm chứa một tia bản nguyên Pháp tắc Sức mạnh.

Nhưng, nếu so với Lâm Dương, người hiện nay đã thôn phệ huyết mạch Bàn Cổ hoàn chỉnh, thì lại kém không chỉ một chút.

Độ thuần khiết của huyết mạch Bàn Cổ Chân Thân, gần như tương đương với một giọt máu pha loãng trong nước, dưới sự áp bách của cỗ khí tức bản nguyên kia, Bàn Cổ Chân Thân do Mười Hai Tổ Vu ngưng tụ thành ngay cả động đậy cũng không làm được.

Thậm chí, khi khí tức bản nguyên Pháp tắc Sức mạnh thuộc về Bàn Cổ của Lâm Dương lan tràn, toàn bộ đại quân Vu tộc trong tích tắc như sóng biển bị trấn áp nằm rạp xuống đất, trên gương mặt mỗi người đều hiện lên vẻ kinh khủng tột độ.

Áp bách huyết mạch tự nhiên, Mười Hai Tổ Vu của Vu tộc là do tinh huyết Bàn Cổ hóa thành, trong đó Vu tộc cũng đều do huyết dịch của Tổ Vu, và tinh hoa sinh mệnh trong trái tim Bàn Cổ thai nghén mà thành.

Lâm Dương tuy không phải Bàn Cổ, nhưng lại có loại sức mạnh bản nguyên độc nhất vô nhị thuộc về Bàn Cổ, đối với Hỗn Độn Ma Thần, sức mạnh bản nguyên đại diện cho tất cả căn nguyên.

Vào khoảnh khắc này, dưới uy áp khủng bố của Lâm Dương,

không chỉ Vu tộc bị áp bách đến mức không ngẩng đầu lên được, mà ngay cả Bàn Cổ Chân Thân do Mười Hai Tổ Vu ngưng tụ cũng trong tích tắc tan rã.

Khí tức Đô Thiên Thần Sát vô tận tự động tiêu tán, bị khí tức bản nguyên của Lâm Dương hấp dẫn, không ngừng hội tụ về hắn.

Tất cả những điều này, Lâm Dương đều nhìn trong mắt, sát ý vốn có trong lòng cũng theo đó mà từ từ lắng xuống.

Khi ý thức của Lâm Dương chạm vào khí tức Đô Thiên Thần Sát đang phiêu đãng, hắn trong tích tắc liền hiểu ra.

Thành cũng bởi huyết mạch Bàn Cổ, bại cũng bởi huyết mạch Bàn Cổ.

Huyết mạch Bàn Cổ phú cho Vu tộc thần thông vô thượng, bẩm sinh đã chấp chưởng một loại lực lượng pháp tắc đỉnh phong, nhưng tất cả mọi thứ, đều có nguồn gốc.

Chương 265

Vu tộc xem Bàn Cổ là Phụ Thần, tự nhiên đương nhiên là con, con cái há có thể phản nghịch?

Tự nhiên là không thể.

Lâm Dương không phải Bàn Cổ, nhưng lại thôn phệ bản nguyên Pháp tắc Sức mạnh và tất cả của Bàn Cổ, đồng thời cũng kế thừa tất cả khí tức của Bàn Cổ, là một huyết mạch hoàn toàn mới hiện diện.

Mười Hai Tổ Vu sau khi Bàn Cổ Chân Thân tan rã, thần sắc trong tích tắc lúc xanh lúc trắng, ánh mắt tràn đầy tư vị khó tả.

Ngay cả tồn tại cường đại như Tổ Vu, dưới uy áp của Lâm Dương vào lúc này, đều quỳ rạp xuống đất, phóng mắt nhìn tới đều thần phục, làm sao mà đánh?

Ngay cả khi thật sự muốn chiến, Vu tộc cũng tuyệt đối không thể ra tay với Lâm Dương, bởi vì có sự áp chế từ huyết mạch.

Nửa khắc sau, Lâm Dương khẽ cúi người, nhìn về phía Mười Hai Tổ Vu, thanh âm như sấm sét vang vọng: "Các ngươi có nguyện thần phục không?" Không thần phục thì chết!

Vu tộc không sợ chết, nhưng sợ Phụ Thần!

Tồn tại kiệt ngạo như Vu tộc, lúc này đều lần lượt cúi thấp đầu, Mười Hai Tổ Vu đều quỳ rạp xuống đất.

"Ngô đẳng thần phục, bái kiến Phụ Thần." "Bái kiến Phụ Thần, Phụ Thần thánh an!" "…" Bản nguyên thuộc về Bàn Cổ trên người Lâm Dương có lẽ có thể giả mạo bằng thủ đoạn của y, nhưng cỗ uy áp đối với Vu tộc thì không thể giả mạo.

Vô luận Vu tộc nguyện bất nguyện ý, đều tất tu yếu thần phục!

Bởi vì, tại như kim Lâm Dương uy thế chi hạ, liên nhất đinh điểm nhi đích phản kháng ý thức đô vô pháp đề. ...Cùng với việc Vu tộc thần phục, trận chiến này cũng không còn cần phải tiếp tục nữa, việc chỉnh đốn Vu tộc cũng trở nên rất đơn giản.

Đối mặt với uy áp Hỗn Độn Ma Thần Chân Thân của Lâm Dương, Mười Hai Tổ Vu cũng không thể dấy lên bất kỳ tâm lý phản kháng nào, cũng không còn bất kỳ sự cần thiết chiến đấu nào nữa.

Ngay sau đó, Lâm Dương sau khi thu lấy các vật phẩm kiến lập Thánh Đình của Vu Quốc Thánh Đình, liền trực tiếp rời khỏi nơi này, những chuyện còn lại tự nhiên cũng không cần bận tâm.

Trận chiến vốn được chú mục, cũng như vậy mà kết thúc một cách đầu voi đuôi chuột, khiến toàn bộ chúng sinh Hồng Hoang đều xôn xao.

Ngay cả khi, không ai xem trọng Vu tộc, nhưng căn bản cũng không ai cho rằng trận chiến này có thể tránh khỏi.

Tính cách của Vu tộc chúng sinh đều biết, những kẻ man rợ này, chết trận cũng tuyệt đối sẽ không thần phục, trên toàn bộ Hồng Hoang đại địa, tính cách của Vu tộc cũng là điều khiến người ta đau đầu nhất.

Mức độ khó đối phó, thậm chí còn xa xa vượt qua Yêu tộc, nhưng một tộc khó đối phó như vậy, đối mặt với Đại Càn Hoàng Triều, lại thần phục nằm ngoài dự liệu của tất cả mọi người.

Trong khoảnh khắc, địa vị của Đại Càn Hoàng Triều trong mắt toàn bộ chúng sinh Hồng Hoang, trở nên càng thêm siêu nhiên.

Cùng lúc đó, cùng với việc Vu tộc thần phục, tâm tư của toàn bộ chúng sinh Hồng Hoang cũng bắt đầu hoạt lạc, hiển nhiên có thể thấy, trong Lượng Kiếp tranh đoạt Thiên Địa Chi Chủ này, Đại Càn Hoàng

Triều đã dùng sức mạnh áp đảo thống soái toàn bộ Hồng Hoang đại địa. ...Trên đỉnh Hồng Hoang thiên, sương mù chấn động vô tận, đang chậm rãi lui đi, khí sát phạt kiếp khí không ngừng cuồn cuộn, không ngừng tiêu tán, phai nhạt.

"Ầm ầm!" Trên đỉnh trời, cùng với sự chấn động của sấm sét truyền khắp Hồng Hoang, các Đại Năng giả Hồng Hoang lại một lần nữa cảm ứng rõ ràng sự tồn tại của Thiên Cơ.

Nhưng, cùng với việc Thiên Đạo lại một lần nữa trở nên rõ ràng, một chuyện khiến vô số người sững sờ đã xảy ra.

Thiên Đạo xuất hiện, nhưng lại không thừa nhận thân phận của Nhân tộc là chủ nhân của Hồng Hoang thiên địa, càng không giáng xuống vô lượng khí vận, dường như căn bản không hề chú ý đến chuyện này vậy.

Đại Càn Hoàng Thành, hoàng cung.

Lâm Dương ngồi trên long ỷ, cảm nhận Thiên Cơ đang chấn động ẩn chứa sát cơ ngấm ngầm, khóe miệng nhếch lên một nụ cười lạnh.

"Chủ nhân Hồng Hoang thiên địa, thật sự cho rằng ta vì mưu cầu một phần quả vị sao." Lâm Dương, nếu chỉ vì muốn tranh đoạt quả vị chủ nhân thiên địa cho Nhân tộc, thì lại có cần thiết phải thành lập Đại Càn Hoàng Triều không.

Chỉ cần giữ nguyên vị trí, quả vị đó tự nhiên cũng sẽ rơi vào tay Nhân tộc, nhưng đó không phải là điều Lâm Dương muốn.

Chủ nhân thiên địa, được Thiên Đạo khí vận gia trì, lăng giá vu Hồng Hoang vạn tộc chi thượng, chân chính bá chủ Hồng Hoang tồn tại, nhưng như vậy, y cựu tại Thiên Đạo quản hạt chi hạ.

Hậu thế Nhân tộc, thành vi chủ nhân Hồng Hoang thiên địa, khước dã tai nạn bất đoạn, đại tiểu kiếp nạn số bất thắng số, càng thành vi

toàn bộ Đại Năng giả Hồng Hoang ngoạn ngẫu, Thiên Địa Thánh Nhân kỳ tử.

Hậu thế đại kiếp giáng lâm, lần nào Nhân tộc mà không chết thương hàng tỷ người, trận Phong Thần, Hồng Hoang thiên địa sụp đổ, Nhân tộc càng như kiến lũ bị chết thương vô số.

Thậm chí, nếu Lâm Dương vào thời điểm Hồng Hoang sơ khai mà không phản kháng, việc Yêu tộc đồ sát Nhân tộc nhất định cũng sẽ xảy ra, tất cả mọi chuyện, đều khiến Lâm Dương bất khả năng tọa dĩ đãi tễ.

Lâm Dương muốn cho toàn bộ chúng sinh Hồng Hoang đều hiểu rõ, Nhân tộc, tuyệt đối không phải là một tộc yếu ớt, cũng không phải là kiến lũ!

"Hồng Quân, bây giờ cũng là lúc ta thực sự chiến đấu, ai mạnh ai yếu thì xem thủ đoạn của mỗi bên vậy." Khi thanh âm của Lâm Dương dứt xuống, toàn bộ hoàng cung đều chìm vào một mảnh tĩnh lặng. ...Lượng Kiếp qua đi, toàn bộ Hồng Hoang lại một lần nữa khôi phục ánh sáng huy hoàng như trước, phảng phất như ánh nắng sau mưa, tắm gội đại địa.

Mỗi lần Lượng Kiếp, đều là một lần thanh tẩy đối với Hồng Hoang đại địa, khiến chúng sinh Hồng Hoang hiểu rõ nhân quả, mỗi lần đều sẽ đi kèm với sát lục, vô số tiên nhân vẫn lạc, hàng tỷ vạn năm tu luyện một sớm hóa thành hư không, toàn thân binh giải trở thành Tiên Thiên Linh Khí nguyên thủy nhất.

Trận đại chiến này, số người vẫn lạc không hề ít, trong đó Kim Ô Yêu Đình càng cùng với sự tan rã, Yêu tộc chết thương lên tới hàng trăm tỷ, sau Lượng Kiếp, càng khiến linh khí toàn bộ Hồng Hoang đều tăng vọt lên một cấp độ.

Dưới Tiên Thiên Linh Khí nồng đậm, một số sinh linh yếu ớt, tốc

độ tu luyện cũng trở nên nhanh hơn.

Vào lúc này, toàn bộ Hồng Hoang cũng đã hoàn thành thống nhất, sinh linh Nhân tộc phân bố khắp Hồng Hoang đại địa, không ai dám xem thường, bốn biển thần phục, thực sự hoàn thành đại hoành nguyện trước đây của Lâm Dương, đất đai nơi nào cũng là của Vua, thần dân nơi nào cũng là bề tôi của Vua.

Chương 266

...Cùng với việc Lượng Kiếp dần dần đi đến hồi kết, toàn bộ Hồng Hoang như thể sống lại, như được tắm mình trong gió xuân, sinh linh đại địa ùn ùn hiện ra.

Tuy nhiên, vào khoảnh khắc này, Đại Càn Hoàng Triều lại rộng rãi phát thiếp mời, muốn trăm năm sau cử hành một buổi Tế Thiên Điển Lễ.

Động thái lần này của Đại Càn Hoàng Triều, lại lớn chưa từng thấy, số lượng thiếp mời phát ra, thậm chí có thể sánh ngang với điển lễ khai quốc.

Chỉ là lần khai quốc điển lễ đó, Nhân tộc còn chưa vừa mới nổi danh, không nhận được sự chú ý lớn, càng nhiều người, cũng mang tâm lý hóng hớt, mà đến.

Lần này thì không giống rồi.

Hiện nay địa vị bá chủ Hồng Hoang của Đại Càn Hoàng Triều đã danh xứng với thực, phàm là những tồn tại nhận được thiếp mời đều trong lòng căn bản không có ý định vắng mặt. ...

"Đạo diễn Chân Nhân, lần này Đại Càn Hoàng Triều vì sao lại muốn cử hành Tế Thiên Nghi Thức quy mô lớn như vậy?" "Ai biết được chứ, có lẽ là để củng cố địa vị hoàng triều chăng." "Hiện nay Đại Càn Hoàng Triều còn cần củng cố địa vị sao?" "…" Thực lực tổng thể của Đại Càn Hoàng Triều hiện nay khủng bố khó mà tưởng tượng được, trong đó có Hung Thú tộc của Hắc Trạch Thánh Đình, Vu tộc, và Long tộc thần phục, hầu như đã chiếm giữ hơn một nửa số Đại Năng giả đỉnh cao của toàn bộ Hồng Hoang.

Nếu thêm cả Địa Phủ, thế lực độc lập nằm ngoài Hồng Hoang, thì

Đại Càn Hoàng Triều vào lúc này nếu phát động xâm lược, toàn bộ Hồng Hoang căn bản không ai có thể chống đỡ.

Thậm chí ngay cả Thiên Đạo Thánh Nhân Hồng Hoang, trong mắt nhiều người, cũng không phải là đối thủ của Đại Càn Hoàng Triều hiện nay.

Trong tình hình như vậy, Đại Càn Hoàng Triều cử hành Tế Thiên Thịnh Hội, ai lại dám không đến chứ?

Lần này, Đại Càn Hoàng Triều không chỉ phát ra vô số thiếp mời, mà còn rộng rãi mời các Tiên Gia Hồng Hoang, phàm là người đến đều sẽ được Đại Càn Hoàng Triều tiếp đãi, nhất thời toàn bộ Hồng Hoang đại địa đều vì thế mà chấn động.

Hầu như ở mỗi nơi, đều có thể nhìn thấy, các tiên nhân từ khắp nơi trên Hồng Hoang, ùn ùn kéo nhau đến Đại Càn Hoàng Triều. ...Đại Càn Hoàng Thành, hoàng cung.

Lâm Dương ngồi trên long ỷ, cau mày nhìn giao diện hệ thống đang hiện ra trước mắt.

"Hiện giờ đã trăm năm, vì sao ta không thể tiến hành đọc lại?" Sau khi hệ thống thăng cấp trước đây, Lâm Dương đối với khái niệm thời gian cũng rất chặt chẽ, trừ phi bế quan, nếu không cứ mỗi trăm năm liền sẽ đưa mắt vào hệ thống.

Hiện nay đã trăm năm trôi qua, vốn dĩ trong giá sách hệ thống, đáng lẽ sẽ có một lần cơ hội đọc sách, mặc dù hiện giờ Lâm Dương chưa chắc đã thèm đọc một lần.

Nhưng với tư cách là ngón tay vàng, mỗi lần đọc, Lâm Dương đều ôm một sự kỳ vọng.

Tuy nhiên, sự bất thường của hệ thống hiện nay lại khiến Lâm Dương chú ý.

“Lẽ nào, hệ thống lại tiến vào trạng thái thăng cấp rồi?” Lâm Dương tự hỏi trong lòng, nhưng, hệ thống lúc này lại không như thường lệ mà trả lời câu hỏi của hắn, mọi thứ đều tĩnh lặng không một tiếng động.

Cuối cùng, Lâm Dương lắc đầu khẽ lẩm bẩm: “Thôi rồi, nếu thật sự thăng cấp, trong thời gian ngắn cũng không nhìn ra được, nếu không thăng cấp, chờ đến ngàn năm sau cũng sẽ làm mới lượt đọc.” Thực ra, từ trong thâm tâm, Lâm Dương càng nghiêng về phía hệ thống thăng cấp, hệ thống này, cùng với sự xuất hiện của hắn ở Hồng Hoang thế giới mà ra đời, đã mang lại rất nhiều sự giúp đỡ.

Lần thăng cấp trước của hệ thống, càng khiến nội tình của Lâm Dương trở nên thâm hậu hơn, nếu lại một lần nữa thăng cấp, ai cũng không biết sẽ có biến cố gì xảy ra.

Tuy không có cơ hội chờ đọc lại, nhưng sự trầm tĩnh của hệ thống lần này, không hề có động tĩnh, đối với Lâm Dương, cũng là một tin tốt.

Quay lại, Lâm Dương liền gạt chuyện này ra sau đầu, hệ thống thăng cấp, không phải là điều có thể khống chế, càng không biết cần bao nhiêu thời gian, mới có thể thăng cấp hoàn tất.

Lâm Dương ánh mắt lại một lần nữa khôi phục một mảnh tĩnh lặng, như một vũng nước đọng không chút gợn sóng.

“Hồng Quân, quyết chiến với Thiên Đạo dùng Đại Càn Hoàng Triều sắp đến, hy vọng ngươi đã chuẩn bị sẵn sàng.” Sau khi lẩm bẩm một mình, thân hình Lâm Dương liền một lần nữa biến mất tại chỗ.

Khoang thuyền trung tâm Thần Long Chiến Hạm, trên vùng đất rộng lớn hàng tỷ vạn dặm, toàn bộ được lát bằng gạch đồng xanh, một tòa cung điện khổng lồ vĩ đại sừng sững ở khu vực trung tâm.

Tòa cung điện này có hình dáng giống hệt Đại Càn Điện trong hoàng cung, cũng là do Lâm Dương kiến trúc theo ý niệm của hắn.

Lúc này, trên vườn hoa phía sau hoàng cung, có một vũng Tuyền Thủy Hỗn Độn, phun trào ra, trong vũng nước đó, có một đài sen màu xanh và đỏ.

Phẩm cấp của đài sen thì không cao, chỉ ở cảnh giới Lục Phẩm.

Lâm Dương lẳng lặng nhìn về phía vũng nước đó, mang theo nụ cười nhạt nói: "Tạo Hóa Thanh Liên hàm chứa lực lượng vĩnh hằng, chỉ cần thành thục liền có thể không ngừng luyện chế ra Vĩnh Hằng Đan Nguyên, đến lúc đó, Thần Long Chiến Hạm có hy vọng thăng cấp." Hiện nay, với tư cách là Thần Long Chiến Hạm của Vĩnh Hằng Chi Chu, tác dụng phụ trợ trong chiến đấu không lớn, công dụng duy nhất chính là Vĩnh Hằng Hư Phường.

Vĩnh Hằng Hư Phường hiện nay, tuyệt đối là thị trường giao dịch lớn nhất toàn bộ Hồng Hoang, đặc biệt là sau khi Lâm Dương mượn Càn Khôn Đỉnh từ tay Hồng Quân Lão Tổ, được luyện chế thành Vĩnh Hằng Thần Lô, ngay cả Tiên Thiên Linh Bảo cũng có thể luyện chế.

À, Lâm Dương đã từng nói, đó chỉ là việc dọa dẫm, muốn Tiên Thiên Chí Bảo, Lâm Dương có lý do gì để đưa cho đối phương.

Đặc biệt mối quan hệ giữa Đại Càn Hoàng Triều và Thiên Đạo vốn không hòa mục, Lâm Dương càng không thể nào đưa cho Hồng Quân!

Hiện nay, Vĩnh Hằng Hư Phường, đã trở thành một tồn tại mang tính biểu tượng của toàn bộ Hồng Hoang, cùng với việc Đại Càn Hoàng Triều trở thành bá chủ Hồng Hoang hiện nay, đã bám rễ sâu, Vĩnh Hằng Tệ càng được sử dụng làm tiền tệ chính.

Trong đó không ít tiên nhân đều đem những vật phẩm không dùng

đến, lần lượt vứt vào Vĩnh Hằng Tiền Trang, đổi lấy Vĩnh Hằng Tệ, thậm chí Vĩnh Hằng Tệ cũng từng một thời lưu thông khắp Hồng Hoang đại địa.

Đại Càn Hoàng Triều có thể trong thời gian ngắn ngủi bước vào Thánh Triều, cũng không thể thiếu sự tồn tại của Vĩnh Hằng Hư Phường, mỗi lần khí vận sinh ra từ Vĩnh Hằng Tệ, đều sẽ thông qua Lạc Bảo Kim Tiền truyền đến Đại Càn Hoàng Triều.

"Đợi đến ngày Tạo Hóa Thanh Liên thành thục, liền có thể luyện chế ra Vĩnh Hằng Đan Nguyên, đến lúc đó, e rằng chỉ bằng một chiếc chiến hạm liền có thể địch lại Thiên Đạo Thánh Nhân!" Trong thế giới 《Võ Đạo Chi Mộ》, nhân vật chính Vũ Mộc điều khiển Võ Mộ Hào, có thể thất địch với tồn tại Đại Đạo, có thể tưởng tượng được Vĩnh Hằng Chi Chu tiếp tục tiến hóa, mức độ trưởng thành sẽ cao đến mức nào.

Mỗi một Vĩnh Hằng Đan Nguyên, đều hàm chứa lực lượng vĩnh hằng, trước đó, Lâm Dương đều thông qua việc đọc thế giới 《Võ Đạo Chi Mộ》 mà thu được, đáng tiếc là, cùng với việc đọc thế giới 《Võ Đạo Chi Mộ》 quá nhiều, những thứ hiện nay có thể thu được, cũng càng ngày càng kém.

Những thần vật hi hữu như Vĩnh Hằng Đan Nguyên, ngay cả trong thế giới 《Võ Đạo Chi Mộ》 cũng vô cùng hiếm có, muốn thu được, độ khó cực cao.

Chương 267

Nhanh chóng, Lâm Dương liền rời khỏi khoang thuyền trung tâm Thần Long Chiến Hạm, trở về hoàng thành. ...Thời gian trôi nhanh, cùng với tin tức về Tế Thiên Điển Lễ của Đại Càn Hoàng Triều được truyền ra, thời gian đã trôi qua mấy chục năm, trong khoảng thời gian này, số lượng người trong toàn bộ Đại Càn Hoàng Thành cũng ngày càng nhiều, ngoài vô số Tiên Thiên sinh linh ra, còn có thể nhìn thấy đủ loại tồn tại của vạn tộc Hồng Hoang.

Chỉ là, trong đó lại không có sự tồn tại của Yêu tộc.

Chiến tranh giữa Nhân tộc và Yêu tộc tuy đã kết thúc từ lâu, nhưng lời thề Nhân tộc Yêu tộc không đội trời chung đã sớm được lập.

Đương nhiên, trong mỗi chủng tộc đều có kẻ ngốc tồn tại, cũng không phải không có những kẻ tự cho là cao ngạo, cho rằng hiện nay ân oán giữa Nhân tộc và Yêu tộc đã được xóa bỏ, cũng không phải người của Yêu Đình, muốn đến góp vui.

Nhưng, về cơ bản, ngay cả Đại Càn Hoàng Thành, hàng tỷ vạn dặm đại địa cũng không thể tiếp cận, bị cản trở, nếu như không có khí tức huyết sát trên người thì cũng không sao.

Nhưng nếu trên người có khí tức huyết sát, thì dù chạy trốn hàng tỷ vạn dặm đại địa cũng sẽ bị đại quân Nhân tộc thảo phạt.

Yêu tộc bình thường hấp thụ Tiên Thiên Linh Khí, tinh hoa nhật nguyệt, trong cơ thể thai nghén ra yêu khí, nhưng yêu khí thực chất không có gì khác biệt với pháp lực của tu sĩ, nhưng kể từ khi tất cả Yêu tộc đều biết rằng thôn phệ Nhân tộc có thể nâng cao tu vi chi hậu.

Không ít người của Yêu tộc đều thi nhau học theo, Nhân tộc với

tư cách là Hậu Thiên sinh linh, Yêu tộc thôn phệ tuy có hiệu quả, nhưng lại sẽ nhiễm phải một cỗ khí tức huyết sát không thể che giấu, cũng không thể tiêu trừ.

Vì vậy, chỉ cần dám thôn phệ Nhân tộc, một khi bị phát hiện liền sẽ gặp phải sự thảo phạt của Nhân tộc. ...Trong Đại Càn Hoàng Triều, dòng người tấp nập, tranh thủ khi chúng sinh Hồng Hoang đều đến, không ít người thậm chí công khai bày sạp bán hàng trên đường phố như trong Vĩnh Hằng Hư Phường.

Còn về tiền tệ giao dịch, có lẽ vì ở Đại Càn Hoàng Triều, phương thức giao dịch không chỉ hỗ trợ Vĩnh Hằng Tệ, mà ngay cả Càn Khôn Tệ cũng được hỗ trợ.

Dù sao, đã sớm có người chứng thực, những thứ trong Trân Bảo Các của Đại Càn Hoàng Thành, một chút cũng không kém cạnh những vật phẩm trong Vĩnh Hằng Hư Phường, thậm chí ngay cả Tiên Thiên Linh Bảo cũng đều có đủ.

Từ đó, thậm chí không ít người đều hy vọng có thể trở thành Nhân tộc, dù sao chỉ cần là Nhân tộc, mỗi tháng đều có thể nhận được mười Càn Khôn Tệ, tương đương với được ban cho thiên tài địa bảo miễn phí a!

Đáng tiếc, không phải là Nhân tộc, có ao ước cũng vô ích.

Toàn bộ Đại Càn Hoàng Triều tràn ngập phong vân, khắp nơi đều có tiếng rao bán, theo thống kê ghi lại, chỉ trong một khoảng thời gian, thu nhập của toàn bộ Đại Càn Hoàng Triều đã đạt tới hàng trăm vạn Vĩnh Hằng Tệ.

Nhưng, cùng với thời gian chậm rãi trôi qua, khoảng cách đến Tế Thiên Điển Lễ của Đại Càn Hoàng Triều sắp bắt đầu, dưới sự chuẩn bị, toàn bộ Đại Càn Hoàng Thành dần dần mang theo một chút trang trọng túc nhiên. ...Lấy Tế Thiên Đài làm trung tâm, vô số bàn ngọc đã

sớm bày đầy, trên bàn ngọc đặt tiên quả quỳnh tương, về điểm này Lâm Dương cũng không keo kiệt như trước đây.

Hiện tại, sau khi thôn tính Kim Ô Yêu Đình, Hắc Trạch Thánh Đình và Hữu Vu Quốc Thánh Đình, toàn bộ thế giới Hồng Hoang đã biến Đại Càn Hoàng Triều thành một bá chủ không thể tranh cãi, thu hoạch được vô số thiên tài địa bảo.

Với quy mô lớn như vậy, Lâm Dương tự nhiên sẽ không keo kiệt trong việc trang hoàng.

Lễ tế trời bắt đầu, sớm đã có những đám đông người ồn ào kéo đến, từng tốp hai ba người, người quen người lạ, vào khoảnh khắc này đều xưng hô đạo hữu với nhau, toàn bộ hội trường hiển hiện một phong thái tiên gia.

"Phong Đô Đại Đế Địa Phủ, Minh Hà." "Hoa lạp lạp!" Vô tận phong vân dũng động, mây khói trên trời tản ra, thu hút ánh mắt của vô số người.

Thoáng chốc, một nam tử mặc hắc sắc trường bào từ bên ngoài bước vào hội trường, chính là Minh Hà lão tổ đã sáng tạo Địa Phủ và trở thành Phong Đô Đại Đế năm xưa.

"Minh Hà bái kiến Đại Đế, chúc Hoàng thượng thánh thọ vô cương." "Lần này đến, đặc biệt dâng lên ba kiện tiên thiên linh bảo." Lâm Dương khóe miệng mang theo ý cười nhạt: "Ngồi xuống đi." Giữa Lâm Dương và Minh Hà vốn là chủ tớ, tự nhiên không cần phải khách khí.

Các đại năng giả Hồng Hoang cũng không phải không biết chuyện bên ngoài, Minh Hà có thể trở thành Phong Đô Đại Đế, sáng tạo Địa Phủ, nếu nói không liên quan đến Đại Càn Hoàng Triều thì đánh chết họ cũng không tin.

Dù sao, Minh Hà lão tổ tuy là một Chuẩn Thánh đại năng giả ở Hồng Hoang, nhưng tuyệt đối không có khả năng đoạt lấy lực lượng Lục Đạo Luân Hồi từ Bình Tâm Nương Nương để mở ra Địa Phủ.

Chẳng mấy chốc, Minh Hà liền nhập tọa, vị trí của y lại vừa vặn nằm ngay dưới Lâm Dương.

Nhất thời, điều này khiến không ít người kinh hãi, bởi vì cấp bậc đó chính là vị trí của Tả Tướng Phương Nguyên và Đại Tướng Quân Lưu Trầm Hương.

Phải biết rằng, trong Đại Càn Hoàng Triều, ngoài Lâm Dương ra, chỉ có hai người kia là có quyền thế lớn nhất, không ngờ Minh Hà cũng có năng lực như vậy.

Chỉ là không ai biết rằng, trong trận đại chiến lượng kiếp, Minh Hà tuy không trực tiếp tham gia, nhưng đã dẫn dắt hàng ức vạn đại quân âm ti Tu La, bảo hộ Nhân tộc, ba mươi ba tòa quận thành có thể bình an vô sự, cũng có một phần công lao của Minh Hà.

Hơn nữa, Lục Đạo Luân Hồi Địa Phủ bản thân có địa vị siêu nhiên, ký thác dưới Địa Đạo, trên thực tế, vị trí đó chưa chắc đã kém hơn quả vị của Đại Càn Hoàng Triều, chỉ là chủ nhân Địa Phủ là Minh Hà, mà Minh Hà lại là thuộc hạ của Lâm Dương, nên mối quan hệ mới có thêm một chút phân chia trên dưới.

Với tư cách là chủ nhân Địa Phủ, Minh Hà đương nhiên có đủ tư cách ngồi cùng Phương Nguyên và những người khác.

"Long tộc, Chúc Long, Tứ Hải Long Vương." "Thập Nhị Tổ Vu của Vu tộc!" "....." Sau đó lục tục có người đến, những người này đều là thế lực phụ thuộc của Đại Càn Hoàng Triều, thuộc về các phân trị, trong lễ tế trời do Đại Càn Hoàng Triều tổ chức, tự nhiên phải đến sớm.

Chẳng mấy chốc, theo sự xuất hiện của các đại năng giả, toàn bộ hội trường đã chật kín người, mỗi người đều dùng thần niệm bàn luận.

Tuy nhiên, vào khoảnh khắc này, một đạo tường vân khổng lồ đột nhiên trôi nổi trên bầu trời xa xăm.

Trên tường vân có trận trận quang huy rớt xuống, uy thế vô cùng nhất thời thu hút sự chú ý của không ít người.

"Đại năng Hồng Hoang, Trấn Nguyên Tử Đại Tiên." Cùng với âm thanh truyền đến, không ít tán tiên Hồng Hoang đều hướng ánh mắt về phía cửa, sau đó liền thấy Trấn Nguyên Tử cùng một lão đạo râu tóc bạc phơ bước vào.

Đại đa số tiên nhân đều tập trung ánh mắt vào Trấn Nguyên Tử, duy chỉ có Lâm Dương ánh mắt thủy chung dừng lại trên lão đạo râu tóc bạc phơ đi cùng Trấn Nguyên Tử, khóe miệng hiện lên một nụ cười như có như không.

Hai người bước vào hội trường, nhưng Trấn Nguyên Tử lại thủy chung lạc hậu nửa bước so với lão đạo đi trước mình, thu hút sự chú ý của không ít người, hiển nhiên không ít kẻ hữu tâm đã phát hiện ra điều gì đó, nhưng lại không có ai phát ra tiếng động, chỉ ẩn ý đánh giá lão đạo kia.

"Bần đạo mang mười quả Nhân Sâm Quả làm hạ lễ, chúc mừng lễ tế trời của Đại Càn Hoàng Triều." Đến gần, Trấn Nguyên Tử chắp tay hành lễ với Lâm Dương.

Chương 268

“Ha ha, Trấn Nguyên Tử Đại Tiên có thể đến khiến Trẫm rất vui, mau mau nhập tọa.” Lâm Dương cất tiếng cười lớn, đối với phẩm tính của Trấn Nguyên Tử, y luôn tin phục, đặc biệt trong trận đại chiến lượng kiếp, Ngũ Trang Quán của Trấn Nguyên Tử đã che chở không ít Nhân tộc.

Điểm này, Trấn Nguyên Tử không nói ra, nhưng là Nhân Hoàng chấp chưởng khí vận Nhân tộc, Lâm Dương sao có thể không biết.

Lời cảm ơn, Lâm Dương không nói nhiều, nhưng y sẽ ghi nhớ tất cả những gì Trấn Nguyên Tử đã làm cho Nhân tộc.

“Bần đạo không mời mà đến, cũng đã chuẩn bị một phần hạ lễ cho Đại Càn Hoàng Triều.” Ngay lúc này, lão đạo đi cùng Trấn Nguyên Tử đột nhiên lên tiếng, lời vừa nói ra lập tức thu hút ánh mắt của vô số người.

Lâm Dương hứng thú nhìn về phía người này, nhưng không nói gì, chỉ chăm chú nhìn.

“Hoa lạp!” Không lâu sau, liền thấy lão đạo kia từ trong ngực lấy ra một vật, vật này toàn thân màu xanh lam trong suốt, tổng cộng có tám mặt cắt, tổng thể trong suốt óng ánh, ẩn ẩn có quang huy pháp tắc hiển hiện bên trong.

“Đây chính là Không Tâm Kết Tinh, ẩn chứa một đạo pháp tắc không gian hoàn chỉnh, chỉ cần lĩnh ngộ liền có thể giúp Đại La Kim Tiên lập tức chứng đắc tu vi Chuẩn Thánh.” Lời của lão giả vừa dứt, toàn trường xôn xao, vô số người mang theo ánh mắt bán tín bán nghi, kinh hãi và tham lam nhìn chằm chằm vào tinh thể phát ra quang huy pháp tắc trong tay lão đạo.

“Ồ, chí bảo như vậy lại nỡ lòng nào làm hạ lễ dâng lên sao?” Lâm Dương nhướng mày, tâm thần thăm dò một chút, liền biết lời lão đạo nói không giả, linh vật này quả thực ẩn chứa một đạo pháp tắc không gian hoàn chỉnh.

Nhưng vào lúc này, Trấn Nguyên Tử ở một bên lên tiếng: “Nhân Hoàng, để ta giới thiệu cho ngài.” “Sư tôn của bần đạo, Dương Mi lão tổ, trước đây nghe nói về lễ tế trời của Đại Càn Hoàng Triều, đặc biệt cùng ta đến.” Lời Trấn Nguyên Tử vừa dứt, toàn bộ hội trường lập tức chìm vào một khoảng lặng.

Vài nhịp thở sau, mới từ từ có tiếng kinh hô vang lên.

“Dương Mi lão tổ, không phải đã vẫn lạc trong trận lượng kiếp hung thú sao!?” “Không ngờ Dương Mi lão tổ còn sống, phải biết rằng đó là một đại năng giả đỉnh cấp cùng thời với Đạo Tổ Hồng Quân a!” “.....” Vô số tiếng cảm thán vang lên, mỗi ánh mắt nhìn về phía Dương Mi đều tràn ngập vẻ kính sợ.

Danh tiếng của Dương Mi lão tổ vang xa trong Hồng Hoang, chúng sinh Hồng Hoang không ai không biết, khi tộc hung thú quật khởi, họa loạn thiên địa, cũng chính y đã cùng với Hồng Quân, Càn Khôn lão tổ và các đại năng giả tiên thiên đầu tiên của Hồng Hoang đứng ra.

Bởi vậy, Dương Mi lão tổ xứng đáng được kính ngưỡng.

Đối với lời của Trấn Nguyên Tử, Lâm Dương không hề kinh ngạc, bởi vì ngay từ cái nhìn đầu tiên khi nhìn thấy Dương Mi lão tổ, y đã cảm nhận được bản nguyên không gian tiềm tàng trong cơ thể.

Dưới gầm trời này, tất cả bản nguyên không gian, cũng chỉ có Dương Mi lão tổ trong số Hỗn Độn Ma Thần mới có được.

Hơn nữa, Dương Mi lão tổ lại không phải là thể nguyên thần Hỗn

Độn, căn cơ của y toàn bộ Hồng Hoang biết đến cũng không nhiều, chỉ lưu truyền rằng Dương Mi lão tổ do Không Tâm Dương Liễu đắc đạo.

Nhưng Lâm Dương lại biết, Dương Mi sau khi thoát khỏi đại kiếp khai thiên, không biết dùng cách nào, đã khiến nguyên thần Hỗn Nguyên ký thác vào trong Không Tâm Dương Liễu, trở thành nhóm sinh linh tiên thiên đầu tiên.

Sau một thoáng trầm tư, Lâm Dương phất tay áo cuốn lấy hạ lễ trong tay Dương Mi lão tổ, sau đó mỉm cười nói: "Lần tế trời này, Trẫm muốn mời chúng sinh Hồng Hoang, Dương Mi lão tổ có thể đến, Đại Càn Hoàng Triều bồng tất sinh huy, mời thượng tọa." Nói xong, Lâm Dương liền chuẩn bị cho người thêm một chỗ ngồi cạnh Minh Hà và những người khác, nhưng Dương Mi lão tổ lại khoát tay: "Không cần, ta chỉ đến xem thôi, cùng Trấn Nguyên Tử nhập tịch là được." Lâm Dương nghe vậy, khẽ gật đầu, cũng không cường cầu.

Cùng với thân phận của Dương Mi lão tổ được tiết lộ, toàn bộ hội trường nhất thời sôi sục.

Dương Mi lão tổ là một nhân vật cùng thời với Đạo Tổ Hồng Quân, xuất hiện ở đây, thậm chí còn vượt xa các Thánh Nhân Hồng Hoang.

Dù sao, các Thánh Nhân Hồng Hoang cũng chỉ là đệ tử của Đạo Tổ Hồng Quân mà thôi, Dương Mi lão tổ lại có bối phận ngang hàng với Đạo Tổ Hồng Quân, đặc biệt là một nhân vật của thời thái cổ, đến nay ai cũng có thể tưởng tượng được, tu vi của y tuyệt đối không đơn giản. .....

Lễ tế trời của Đại Càn Hoàng Triều lần này, tuy mời chúng sinh Hồng Hoang nhưng lại không mời các Thánh Nhân Hồng Hoang, tự nhiên sẽ không có bóng dáng Thánh Nhân.

Chẳng mấy chốc, thời gian trôi qua, những người cần đến cũng đã đến, những người không nên đến, vào lúc này cũng không thể đến được nữa.

"Hoa lạp lạp!" Mặt trời lên cao đỉnh điểm, vô tận quang huy từ đỉnh trời rớt xuống, chiếu rọi lên tế thiên đài óng ánh, toàn bộ tế thiên đài đều như được tắm trong đại dương kim huy vô tận, đẹp đẽ lạ thường.

Ngay lúc này, một cỗ uy thế khủng bố bao trùm toàn bộ thiên địa, vô số đại năng giả tiên nhân Hồng Hoang, đều dừng mọi việc trong tay, nhìn về phía Lâm Dương đột ngột đứng trên cao đài, trong mắt mỗi người đều mang theo một tia kính ý như có như không.

Toàn bộ Hồng Hoang, đều lưu truyền sự tích của Lâm Dương, chỉ trong vài chục vạn năm ngắn ngủi, đã trưởng thành đến cảnh giới hiện tại, hơn nữa còn một tay sáng lập Đại Càn Hoàng Triều, dẫn dắt Đại Càn Hoàng Triều trở thành bá chủ thiên địa.

Thời gian chỉ là vài chục vạn năm ngắn ngủi, phải biết rằng ngay cả đại năng giả, trong vài chục vạn năm, đều đang bế quan, chờ đợi xuất thế, nhưng khi xuất thế lại phát hiện, toàn bộ Hồng Hoang thiên địa đều đã thay đổi.

Lâm Dương sừng sững thân hình, trong chớp mắt xuất hiện trên tế thiên đài, một cỗ khí cơ hạo hãn từ cơ thể dập dờn, lan tỏa, chấn động giữa thiên địa. 24.

Khí tức mênh mông không ngừng tăng lên, khi tăng lên đến cực hạn, toàn bộ tế thiên đài đều dâng trào một cỗ khí cơ hạo hãn hòa lẫn, chìm vào chân trời.

Tế thiên đài là vật thông giao giữa Thánh Đình và Đại Đạo, khi tế thiên đài chấn động, một cỗ khí cơ hạo hãn, từ đỉnh trời hiện ra, khí tức khủng bố, tựa như trường hồng từ mây trên đỉnh trời rớt xuống.

“Hoa lạp lạp!” Một cỗ khí tức cao quý bẩm sinh, uy nghi dũng động lan tỏa khắp thiên địa, nhưng vẫn như trước đây, chỉ có khí tức Đại Đạo, chứ không có ý chí Đại Đạo giáng lâm.

Đại Đạo đã sớm ẩn lui, hiếm khi xuất hiện, chỉ có lần tế trời đầu tiên của Đại Càn Hoàng Triều mới kinh động, sau đó việc thiết lập Lục Đạo cũng tất nhiên, dù sao cũng là đại sự.

Lâm Dương không vội, từ từ giơ Ngọc Tỷ khai quốc của Đại Càn Hoàng Triều lên, giọng trầm đục nói: “Đại Đạo ở trên, Đại Càn Hoàng Triều thành lập đến nay vài chục vạn năm, khí vận cường thịnh quật khởi, Đại Đạo tuần thủ Hồng Hoang, ứng có thất chức.” “Hoa lạp lạp!” Lời Lâm Dương vừa nói, lập tức khiến khí tức Đại Đạo trên đỉnh trời sôi trào, thậm chí tất cả đại năng giả đang ngồi trong hội trường cũng đều nhíu mày, một cảm giác bất an tự nhiên nảy sinh.

Làm thiện trừ ác, vốn là chuyện bình thường, nhưng Lâm Dương vừa mở miệng đã nói Đại Càn Hoàng Triều có thất chức, đó không phải là chuyện đùa.

Lúc này, lời Lâm Dương chưa dứt, nhưng sắc mặt y lại có chút nghiêm túc.

“Thế giới Hồng Hoang, Thiên Đạo và Đại Càn Hoàng Triều phân chưởng, hôm nay Trẫm với thân phận Đại Càn Hoàng Triều bẩm báo, Thiên Đạo lạm dụng quyền chức, vi phạm quy tắc Thiên Đạo, xin Đại Đạo minh sát.” “Oanh long long!” Thiên địa chấn động, mây khói trên trời đều tản ra, ngay cả vô số đại năng giả tán tiên trong hội trường, trên mặt cũng hiện lên vẻ kinh hãi.

“Đúng vậy, Hắc Trạch Thánh Đình, những Hỗn Độn Ma Thần đó, những tồn tại như vậy, đều có thể thành lập Thánh Đình, ngưng tụ khí vận vô thượng.” “Không sai, những Hỗn Độn Thần Ma đó thân

mang khí vận vô thượng, theo lý mà nói, xuất hiện ở Hồng Hoang tất nhiên phải bị Thiên Đạo áp bức, nhưng Hắc Trạch lại có thể dưới sự công nhận của Thiên Đạo mà thành lập Thánh Đình, quả thực có vấn đề." Lâm Dương không nói nhiều, chỉ khẽ động, lập tức dẫn động toàn bộ hội trường, vô số người đều bàn tán, trong lời nói tràn đầy sự ghen tỵ và ngưỡng mộ.

Hỗn Độn Thần Ma đối với sự hủy diệt Hồng Hoang là không thể đảo ngược, tàn sát sinh linh vô số, sinh linh tiên thiên, đối với lượng kiếp hung thú ít nhiều đều có chút liên quan.

Chương 269

Dù sao, đó là một cuộc đại diệt chủng đối với sinh linh tiên thiên Hồng Hoang.

Tất cả Hỗn Độn Ma Thần phát động, tự nhiên bị vô tận nghiệp chướng quấn thân, sớm đã bị trục xuất khỏi thế giới Hồng Hoang.

Nhưng, trong tình huống không ai biết, Hắc Trạch, một trong những ma thần hủy diệt, lại có thể trà trộn vào Hồng Hoang, thậm chí còn có được khí vận tương thừa.

Điều này đối với toàn bộ chúng sinh Hồng Hoang là không công bằng.

"Oanh long long!" 25.

Lời Lâm Dương vừa dứt, toàn bộ thiên địa đều ầm ầm chấn động, cỗ ý chí lăng giá vạn vật xuất hiện, ý chí đó vừa xuất hiện, lập tức khiến thiên địa biến sắc, phong vân dũng động.

Vạn dặm mây đen ngưng tụ thành một con mắt màu đỏ tươi, trong con mắt từng đạo Tử Tiêu Thần Lôi lóe lên, tựa như tơ máu.

Toàn bộ chúng sinh Hồng Hoang vào khoảnh khắc này đều cảm thấy tâm thần run rẩy, Thiên Đạo dường như nổi giận, cuốn động toàn bộ Hồng Hoang thiên địa cuồng phong thổi quét, vô tận chấn động lan tỏa khắp thiên địa.

"Oanh long long!" Nhưng, ý chí Thiên Đạo vừa mới phô bày lôi đình vạn quân, lại thấy cỗ khí tức cao quý uy nghiêm nối liền với tế thiên đài, đột nhiên chấn động, đại dương vàng vô tận ngưng tụ, trực tiếp quấy nhiễu mây đen do ý chí Thiên Đạo ngưng tụ.

Một cỗ uy áp sâu thẳm đáng sợ từ từ hiện ra, khiến chúng sinh từ

tận đáy lòng phát ra một sự run rẩy, thấu tận xương tủy.

"Hoa lạp lạp!" Đại dương vàng lan tỏa khắp cả thiên địa, kéo dài hàng ức vạn dặm, diễn hóa ra một con mắt vàng, trong con mắt vàng đó, không hề có chút uy thế nào, chỉ có sự lạnh nhạt vô biên vô hạn, tựa như lạnh nhạt đối với toàn bộ chúng sinh thiên địa.

Đại Đạo chí công, không có cảm tình, cũng không có bất kỳ cảm xúc nào, là vật hiển hóa của quy tắc, chấp chưởng toàn bộ thế giới Đại Đạo, khiến vũ trụ Đại Đạo có thể vận chuyển.

Khi ý chí Đại Đạo giáng lâm, Thiên Đạo tựa như một đệ tử nhỏ, các hồ quang điện Tử Tiêu Thần Lôi trong mắt đều tự động thu lại.

"Đại Đạo ở trên, Thiên Đạo vận chuyển quy tắc có trở ngại, xin đốc sát." Lâm Dương lần nữa phát ra tiếng, âm thanh tràn ngập một tia kính sợ, hiện tại với căn cơ Hỗn Độn Ma Thần, y tự nhiên cũng thuộc về sinh linh Đại Đạo, mượn tế thiên đài có thể trực tiếp giao tiếp với Đại Đạo.

"Hoa lạp lạp!" Sau khi nghe âm thanh của Lâm Dương, kim mâu Đại Đạo chiếu rọi ra một cột vàng khổng lồ cao ức vạn trượng, trực tiếp bao trùm huyết mâu Thiên Đạo.

Trong khoảnh khắc, toàn bộ thiên địa đều tĩnh lặng, phong vân ngừng lại.

Đại Đạo Tam Thiên, Thiên Đạo Ngũ Thập, tuy đều là hiển hóa của quy tắc, nhưng cũng có sự khác biệt, mặc dù Đại Đạo không can thiệp quản lý thế giới Hồng Hoang, nhưng lại không ngăn cản mọi quyền lợi chí cao vô thượng.

Sau khi toàn bộ thiên địa Hồng Hoang tĩnh lặng vài nhịp thở, đột nhiên lại thấy một cỗ uy thế khủng bố từ trong kim mâu Đại Đạo chiếu rọi ra.

Giữa thiên địa, dập dờn một cỗ chấn động khủng bố, mây khói trên trời đều tản ra.

Trên huyết mạch Thiên Đạo hiện ra một sự kinh hãi chưa từng có!

"Oanh long long!" Sự tồn tại của Đại Đạo, vượt xa Thiên Đạo, bị Đại Đạo khống chế, ý chí Thiên Đạo thậm chí không thể phản kháng, trong toàn bộ huyết mâu, dũng hiện ra một cỗ quang huy khủng bố.

"Hoa lạp lạp!" 26.

Không lâu sau, được tắm mình trong lực lượng kim mâu Đại Đạo, huyết mạch Thiên Đạo liền có thể thấy rõ ràng co rút lại ít nhất một nửa, huyết mâu rộng lớn nguyên bản ức vạn trượng, giờ chỉ còn khoảng năm ngàn vạn trượng, cỗ ý chí lăng giá vạn vật cũng theo đó từ từ tiêu giảm.

"Hưu!" Sau khi hoàn thành mọi việc, kim mâu Đại Đạo theo đó hiện ra một đạo quang huy nhạt nhòa, cỗ quang huy đó trực tiếp rơi xuống trên thân thể Lâm Dương trên tế thiên đài.

"Oanh long long!" Thiên địa chấn động, vang vọng giữa mây trời, khí cơ đáng sợ đều dâng trào, Lâm Dương với tư cách là chủ nhân Đại Càn Hoàng Triều, trời sinh đã có một khí chất cao quý uy nghiêm, nhưng lúc này, được tắm mình trong quang huy giáng lâm của Đại Đạo. 27.

Lâm Dương lại càng thêm vài phần siêu nhiên, một cỗ khí tức lăng giá vạn vật từ cơ thể lan tràn ra.

Trong chớp mắt, tâm thần Lâm Dương tựa như chìm đắm trong một đại dương Đạo, trong đó tự do ngao du, toàn bộ thế giới Hồng Hoang đều hiện ra trong tâm trí y.

Vô tận đại địa mênh mông, chúng sinh phù đồ tranh giành không ngừng, khắp nơi đều có một cỗ sát khí khủng bố hiện ra, tất cả mọi

thứ của thế giới Hồng Hoang đều hiện ra trước mắt Lâm Dương.

Lâm Dương có thể cảm nhận được, trên không Đại Càn Hoàng Thành, kim long năm móng toàn thân vàng óng, có thể nhìn thấy đại địa mênh mông, vô tận sinh linh, mỗi lúc mỗi khắc đều đang cảm nhận, thậm chí chỉ cần y muốn, có thể xuất hiện ở bất kỳ góc nào của Hồng Hoang.

Đồng thời, vào khoảnh khắc này, Lâm Dương cũng đã hiểu rõ thế giới Hồng Hoang rốt cuộc mênh mông đến nhường nào, vô biên vô tận, mỗi lúc mỗi khắc đều đang lấy Hồng Hoang làm trung tâm, khuếch trương về bốn phía, đối với tiên nhân Hồng Hoang, Hồng Hoang tựa như không có tận cùng.

Bởi vì tốc độ khuếch trương của thế giới Hồng Hoang, vượt xa tốc độ phi vân của tiên nhân bình thường.

Lâm Dương chìm đắm trong đó, cảm nhận được, gió thổi, đại địa chấn động, pháp tắc thiên địa, trật tự vạn vật, tựa như nhỏ bé trên thân Thiên Đạo, trên Côn Luân Sơn và trên đại địa phương Tây có năm đạo khí tức yếu ớt.

Lúc này Lâm Dương, tựa như hóa thân Thiên Đạo, biết rõ tất cả mọi chuyện của toàn bộ thiên địa Hồng Hoang.

Vào khoảnh khắc đó, Lâm Dương đã hiểu ra, Thiên Đạo vi phạm quy tắc, bị Đại Đạo trừng phạt giáng xuống một tầng, đồng thời chấp chưởng đại địa Hồng Hoang của Đại Càn Hoàng Triều, cũng tự nhiên lên ngôi vị, với tư cách là chủ nhân Đại Càn Hoàng Triều, Lâm Dương đương nhiên chấp chưởng đại địa Hồng Hoang.

Cỗ sức mạnh này cực kỳ siêu nhiên, Lâm Dương cảm thấy, toàn bộ Hồng Hoang tựa như món đồ chơi trong tay, có thể tùy ý nhào nặn, nhưng khi Lâm Dương có ý định đó, không biết vì sao lại có một cảm giác vô cùng nguy hiểm.

Cứ như là nếu thật sự muốn làm, sẽ có những chuyện khó lường xảy ra.

“Hoa lạp lạp!” Lúc này, sau khi hoàn thành mọi việc, khí tức Đại Đạo liền từ từ tiêu tán.

Thiên Đạo vốn đã lâm vào bờ vực sụp đổ, sau khi Đại Đạo rời đi, chăm chú nhìn Lâm Dương đang trong trạng thái xuất thần, trong mắt không hề có tình cảm, tựa như một cỗ máy lạnh lẽo.

Không lâu sau, Thiên Đạo cũng theo đó tiêu tán.

Chương 270

"Oanh long long!" Cùng với một cỗ uy thế hạo hãn giáng lâm, trong chớp mắt Lâm Dương liền thoát khỏi trạng thái xuất thần.

"Nhân Hoàng, đã làm gì!?" Uy thế trang nghiêm vô cùng lớn, tựa như sóng lớn cuồn cuộn quét ngang cả thiên địa.

Vô tận chấn động lan tỏa, đại địa đều muốn sụp đổ, khí cơ khủng bố tựa như muốn nghiền nát vạn vật thiên địa, vô số đại năng giả trong hội trường đều mang ánh mắt kinh hãi, nhìn về phía bóng dáng trên bầu trời kia.

"Hồng Quân Đạo Tổ!" Có người thất thanh kinh hô, "Không, còn có các Thánh Nhân Hồng Hoang, ..." Ý chí Đại Đạo giáng lâm, rồi rời đi chỉ trong vài nhịp thở, thậm chí có người còn chưa kịp phản ứng rốt cuộc là chuyện gì.

Rất nhiều người, thậm chí còn chìm đắm trong sự chấn động công đức mênh mông như biển cả trước đó, trong số đó, chỉ có Dương Mi lão tổ đang ngồi cạnh Trấn Nguyên Tử, đang nhìn Lâm Dương với ánh mắt vô cùng chấn động.

Trong ánh mắt sâu thẳm của Dương Mi lão tổ, có sự kinh ngạc, khó tin, kinh vi thiên nhân, nói chung là chấn động sâu sắc với Lâm Dương.

Tại trường không có nhiều người có thể lĩnh hội được những gì vừa xảy ra, nhưng với căn cơ Hỗn Độn Ma Thần, Dương Mi sao có thể không biết.

Vừa rồi ý chí Đại Đạo giáng lâm, giáng cấp ý chí Thiên Đạo, quyền hạn chấp chưởng Hồng Hoang cũng được Đại Đạo quán chú vào Lâm Dương, nói đơn giản, hiện tại Lâm Dương chính là Thiên

Đạo.

Không phải Thiên Đạo hóa thân như Hồng Quân, mà là Thiên Đạo chân chính chấp chưởng Hồng Hoang giới!

Trong Chư Thiên Vạn Giới, cũng chưa từng có tiền lệ như vậy, bất kỳ Thiên Đạo nào cũng đều là hiển hóa của quy tắc, nay lại rơi vào trên người Lâm Dương, có thể biết quyền lợi này lớn đến nhường nào.

Lâm Dương lúc này, không khác gì Bàn Cổ khai tịch Hồng Hoang, toàn bộ thế giới đều do y chấp chưởng.

Có quyền khống chế tối cao đối với tất cả sinh linh Hồng Hoang, một lời sinh, một lời tử!

Nhưng chẳng mấy chốc, cùng với Hồng Quân giáng lâm, trên toàn bộ hội trường, ánh mắt của mọi người đều bị thu hút, đều tập trung vào Lâm Dương và Hồng Quân Đạo Tổ.

Lâm Dương khẽ ngẩng đầu, đôi mắt y ẩn chứa quang huy tựa như vũ trụ tinh thần, đối diện với đôi mắt tràn đầy lửa giận của Hồng Quân.

Hủy hoại đạo lộ của người khác, loại nhân quả này là nhân quả lớn nhất trong tu hành, Thiên Đạo bị giáng chức mất đi quả vị chấp chưởng thiên địa, Hồng Quân với tư cách Thiên Đạo hóa thân sao có thể vui vẻ được.

Thậm chí không chỉ Hồng Quân, năm vị Thánh Nhân Hồng Hoang cùng đi, lúc này cảnh giới toàn thân đều từ Thiên Đạo Thánh Nhân vốn có rớt xuống thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, mất đi sự gia trì của Thiên Đạo, vẻ thần hi thuộc về họ cũng theo đó biến mất.

Cảm giác giống như rớt xuống phàm trần vậy.

“Tự tác nghiệt bất khả hoạt, những gì Hồng Quân làm, đã quấy

nhiễu Thiên Đạo vận chuyển, là hành động nghịch thiên." Đối mặt với Hồng Quân đang nổi giận, Lâm Dương không hề sợ hãi, đừng nói đến việc hiện tại y đang chấp chưởng thiên địa Hồng Hoang, quả vị Thiên Đạo, mỗi lời nói, mỗi hành động đều ẩn chứa lực lượng vận chuyển của thế giới. 28.

Lúc này, tuy Thiên Đạo vẫn là Thiên Đạo, nhưng so với trước đây, lại thiếu đi cỗ sức mạnh lăng giá vạn vật, cùng lắm chỉ là một đám vật chất quy tắc ngưng kết.

Hồng Quân, và thậm chí cả các Thánh Nhân Hồng Hoang, tuy vẫn ký thác Thiên Đạo, nhưng lại kém xa rất nhiều!

Ở đâu còn chút vẻ cao cao tại thượng như trước đây.

Lời Lâm Dương nói, khiến sắc mặt Hồng Quân hiện lên vẻ lạnh lùng, đạo thể bị hủy, Thiên Đạo Hồng Quân không còn là Thiên Đạo nữa, cũng có thất tình lục dục thuộc về sinh linh.

Hơn nữa, tu vi của Hồng Quân cũng không tầm thường, tuy đã mất đi sự gia trì của Thiên Đạo, nhưng vẫn là tồn tại Hỗn Nguyên Vô Cấp Kim Tiên.

Còn năm vị Thánh Nhân Hồng Hoang này, thì lại không giống vậy, ngay sau khi lời Lâm Dương vừa dứt, trên mặt tất cả mọi người đều hiện lên vẻ phẫn nộ, hủy hoại đạo đồ của người khác, nhân quả lớn như vậy, không khác gì sinh tử có liên quan.

Nguyên bản Tam Thanh Bàn Cổ đối với Lâm Dương nội tâm vốn đã tràn đầy căm hận, chỉ là ngại uy thế lớn của Đại Càn Hoàng Triều, không dám phát tác.

"Nhân Hoàng, đừng nói nhiều nữa, có dám theo bần đạo đến Hỗn Độn chiến một trận không!" Giọng Hồng Quân trầm thấp, bất kỳ ai cũng có thể nghe thấy sự phẫn nộ dâng trào trong lời nói.

“Sớm đã chờ câu nói này, từ nay về sau Hồng Hoang này, chỉ có Đại Càn Hoàng Triều, không có Thiên Đạo.” Nói xong, giây tiếp theo, Lâm Dương liền lặng lẽ biến mất tại chỗ, nhưng tất cả mọi người đều biết, y đã đi đến Hỗn Độn.

“Hanh!” “Bá!” Thiên địa chấn động, cùng với việc Lâm Dương biến mất tại chỗ, Hồng Quân và các Thánh Nhân Hồng Hoang cũng lần lượt rời đi, đi đến Hỗn Độn.

Thực ra, Thiên Đạo tổn lạc, vô luận Hồng Quân và những người khác làm gì, đều vô ích, kết cục cũng không thể đảo ngược.

Phải biết rằng, Thiên Đạo tổn lạc, là xuất phát từ tay Đại Đạo, trừ phi Hồng Quân có khả năng giao tiếp với Đại Đạo, nhưng liệu có thể sao?

Đại Đạo chí công, có thể giao tiếp, nhưng chưa chắc có thể đảo ngược những gì đã xảy ra, định trước cần phải trả một cái giá rất lớn.

Thật sự mà nói, chỉ có thể nói Hồng Quân mất cả chì lẫn chài, nếu không cho Lâm Dương một cơ hội, hiện tại Lâm Dương cũng không thể tố cáo Đại Đạo, khiến Thiên Đạo tổn lạc.

Mọi chuyện, đều có nhân quả tương quan mật thiết. .....

Thế giới Hỗn Độn mênh mông, vô tận chấn động lan tràn khắp cả đại địa, khí tức Hỗn Độn hung dũng cuồn cuộn quét sạch mọi thứ.

Đột nhiên, một bóng người đột ngột xuất hiện, toàn bộ thế giới Hỗn Độn đang dâng trào khí tức Hỗn Độn, trong chớp mắt tựa như ngưng trệ, gió ngừng mây tản, cảm giác giống như ngay cả thời gian cũng theo đó ngừng lại.

Vài nhịp thở, lại có vài bóng người xuất hiện, trong đó chính là Đạo Tổ Hồng Quân, và năm vị Thánh Nhân Hồng Hoang, cũng có thể vì một lý do nào đó, đến nay một trong số các Thánh Nhân là Nữ Oa,

vẫn chưa giáng lâm, tựa như hoàn toàn không hề cảm nhận được.

Nhưng điều đó cũng vừa ý Lâm Dương, Nữ Oa với tư cách là Thánh Mẫu Nhân tộc, lần tổn lạc Thiên Đạo này, tự nhiên cũng bị kéo xuống khỏi quả vị Thánh Nhân.

Hơn nữa, sự việc đã đến nước này, Lâm Dương và Đại Càn Hoàng Triều sớm đã không còn đường quay đầu.

Chương 271

"Chiến thôi!" Lâm Dương nhìn về phía Hồng Quân, một thân khí cơ Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên đỉnh phong dâng trào, tuy chưa bước vào cấp bậc Hỗn Nguyên Vô Cấp Kim Tiên, nhưng chỉ với chiến lực, y tự tin sẽ không kém Hồng Quân.

"Hợp cai như thử!" Hồng Quân phất tay, các Thánh Nhân tự giác lùi về phía sau.

Bị ảnh hưởng bởi sự tổn lạc của Thiên Đạo, trong năm Thánh, Thái Thanh và Tây Phương Chuẩn Đề đều từ Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên vốn có, rớt xuống cảnh giới Chuẩn Thánh viên mãn, trong trận chiến cấp độ này, thậm chí không có cơ hội can thiệp.

"Oanh long long!" Một cỗ khí tức sâu thẳm từ cơ thể Hồng Quân bùng nổ, khí tức dâng trào, khí tức Hỗn Độn đều tản ra, cuồn cuộn.

"Hoa lạp lạp!" Hai cỗ khí tức va chạm, chấn động khủng bố, truyền khắp thế giới Hỗn Độn, một vùng tĩnh mịch.

"Chiến!" Khí tức khủng bố, từ cơ thể Lâm Dương bùng nổ, hóa thành thần thông công phạt vô thượng, đột nhiên ngưng tụ ra uy thế khủng bố, xâm nhiễm giữa thiên địa.

Khi thân thể Lâm Dương động, Hồng Quân cũng không đình trệ, càng không hề coi thường Lâm Dương, với tư cách Thiên Đạo hóa thân, y rất rõ đối phương mạnh mẽ, tuyệt đối không thể nhìn nhận bằng Đại La Kim Tiên tầm thường.

Tạo Hóa Ngọc Vũ Điệp lơ lửng trên đỉnh đầu, Tam Thiên Đại Đạo hà quang dường như hóa thành một trường hà thời gian, cuốn rửa về phía thiên địa.

Tạo Hóa Ngọc Vũ Điệp, với tư cách Hỗn Độn Chí Bảo, tuy thiếu mất một góc, nhưng cũng thuộc cấp bậc Hỗn Độn Linh Bảo, đặc biệt khi rơi vào tay tồn tại Hỗn Nguyên Vô Cấp Kim Tiên như Đạo Tổ Hồng Quân, càng có thể hiển hiện ra uy năng mạnh mẽ của nó.

Chấn động khủng bố bùng nổ trong tích tắc, mây khói trên trời, đều chấn động, khí Hỗn Độn cuồn cuộn quét tới tựa như thủy triều, nhưng lại trong chớp mắt tản ra thành một vùng hư vô.

Ngay cả không gian Hỗn Độn, loại vũ trụ cấp bậc Đại Đạo này, khi đối mặt với chấn động bùng nổ của hai người, đều trong chớp mắt vỡ nát.

"Oanh long long!" Chấn động lan tỏa, chư thiên sụp đổ, vạn vật đều trong khoảnh khắc bị nghiền nát thành hư vô.

Ức ức vạn dặm đại địa, trong khoảnh khắc bị nghiền nát, hiện ra một vùng hư vô, dưới công thế của hai người, toàn bộ thế giới Hỗn Độn đều trong chớp mắt bị xé toạc, Hỗn Độn phân thanh trọc, vô số uy thế, ngay cả tồn tại Chuẩn Thánh, đều có thể dễ dàng bị nghiền nát.

"Không hổ là Hồng Quân Đạo Tổ, thật mạnh mẽ!" Chỉ với một đòn này, Lâm Dương liền đại khái nắm bắt được thực lực của Hồng Quân, hơi nheo mắt, tràn ngập quang hoa vô biên, vô tận chấn động lan tỏa khắp thiên địa.

Lâm Dương và Hồng Quân hai người xa xa đối diện, nhưng ai cũng không ra tay lần nữa.

Cấp bậc này, đơn giản một chiêu cũng cơ bản có thể hiểu rõ hư thực của đối phương.

Đối mặt với Hồng Quân, nội tình của Lâm Dương hơi hiển lộ sự thiếu hốn, dù sao đối phương, vô luận thế nào, cũng là một tôn Hỗn

Nguyên Vô Cấp Kim Tiên, còn y chỉ mới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

Nếu không phải nội tình siêu cường, bù đắp được sự chênh lệch đó, Lâm Dương vạn vạn không phải đối thủ của Hồng Quân.

"Không, với tư cách Hỗn Độn Ma Thần của ta, chỉ cần ở sâu trong Hỗn Độn, liền có sức mạnh vô cùng vô tận, nếu thôn phệ huyết mạch Bàn Cổ, thì Hồng Quân và ta so với nhau cũng có sự chênh lệch rất lớn." Trong chớp mắt, Lâm Dương quát lớn một tiếng, trong cơ thể bùng nổ ra một cỗ sức mạnh hung dũng cuồn cuộn, ngay cả toàn bộ không gian Hỗn Độn, đều trong khoảnh khắc bị chấn động.

"Hống!" Thân thể Lâm Dương đón gió lớn lên ức vạn trượng, đứng giữa không gian hư vô, tựa như một cự nhân đỉnh thiên lập địa, bản nguyên sức mạnh vô tận trong cơ thể dâng trào.

"Ông ông ông!" Tạo Hóa Ngọc Vũ Điệp lơ lửng trên đỉnh đầu Hồng Quân, phát ra trận trận tiếng ngân khẽ, tựa như muốn thoát khỏi sự trói buộc, bay về phía Lâm Dương.

"Trấn!" Hồng Quân khẽ ngân một tiếng, đối với điều này cũng không quá kinh ngạc, y rất rõ về nội tình của Lâm Dương, nếu không, cũng sẽ không tự mình giáng lâm, thậm chí đối đầu với Lâm Dương cũng không có quá nhiều nắm chắc.

Nếu không, Hồng Quân tuyệt đối sẽ không tự thân giáng lâm!

"Hoa lạp lạp!" Uy thế khủng bố tựa như thủy triều từng lớp từng lớp vỗ vào giữa thiên địa.

Chấn động khủng bố khiến chúng sinh thiên địa đều cảm thấy một cỗ tịch diệt.

Trận đối quyết lớn như vậy, tự nhiên cũng thu hút vô số người đứng ngoài quan sát, trong đó ở sâu trong Hỗn Độn liền có vài chục

đạo khí cơ giáng lâm, mỗi người đều tràn ngập sự kinh hãi.

"Người này, chính là kẻ đã chém giết ma thần hủy diệt, trên người có khí tức của Bàn Cổ!" "Thật khủng bố như vậy, chỉ là không biết rốt cuộc ai mạnh ai yếu." "Vô luận là Hồng Quân, hay chủ nhân Đại Càn Hoàng Triều quật khởi, chúng ta đều khó có thể chống lại, thế giới Hồng Hoang, chúng ta rốt cuộc cũng không thể chạm tới." "....." Vô số khí cơ, giao hội trong hư không, truyền đi những tiếng cảm thán của riêng mình, duy chỉ có trong Hỗn Độn vô tận, một âm thanh hư vô phiêu miểu, một đôi mắt lạnh lùng chăm chú nhìn về chiến trường của hai bên.

"Có lẽ, đã đến lúc bản cung ra tay." .....

Đồng thời, cùng với đại chiến giữa Hồng Quân và Lâm Dương, tất cả đại năng giả đỉnh cấp Hồng Hoang cũng không bỏ qua cơ hội quan chiến, trong đó không ít người lần lượt giáng lâm Hỗn Độn, thần thức lan tràn, tuy không thể chạm tới khu vực trung tâm, nhưng cũng có thể thu thập được một số thông tin.

"Chủ nhân Đại Càn Hoàng Triều, quật khởi không đến vài chục vạn năm, lại có chiến lực như vậy, thật sự quá khó tin." "Nhân Hoàng, tài tình của người này xuyên suốt cổ kim, cũng chưa từng có, trận chiến này vô luận thắng bại, Đại Càn Hoàng Triều đều đã ngồi vững vị trí bá chủ Hồng Hoang." "....." Vô số đại năng giả phát ra tiếng cảm thán từ đáy lòng, bởi vì so với Lâm Dương, những người này những năm qua thật sự đã sống uổng phí rồi.

Đặc biệt không ít người, sau đó mới phản ứng lại, đều hiểu ra, lúc này Đại Càn Hoàng Triều rốt cuộc là tồn tại trận nhãn!

Dẫm Thiên Đạo dưới chân, đường đường chính chính thống lĩnh toàn bộ đại địa Hồng Hoang, Đại Đạo tuần thủ cũng không phải lời nói suông, sau này Hồng Hoang, Đại Càn Hoàng Triều chính là tồn tại

như Thiên Đạo.

Điểm này, không thể thay đổi, vì vậy, đối với trận chiến rốt cuộc ai mạnh ai yếu, mọi người đều không còn quan tâm nữa. .....

"Hoa lạp lạp!" Lâm Dương hóa thân cự nhân ức vạn trượng, bùng nổ chiến lực đỉnh phong, chỉ với uy thế khủng bố, liền khiến các Thánh Nhân Hồng Hoang bị đẩy lùi xa xa cảm nhận được một trận áp lực.

Ngay cả Hồng Quân lúc này cũng thần tình trịnh trọng.

Vô tận chấn động lan tràn chư thiên, ngay cả không gian hư vô cũng ẩn ẩn muốn bị xé toạc, biểu hiện của lực lượng đỉnh phong nhất.

"Oanh long long!" "Phủ!" Lâm Dương quát lớn một tiếng, khí cơ mênh mông quét qua, thiên địa chấn động.

Thái Thanh Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn sắc mặt đều thay đổi, Thái Cực Đồ và Bàn Cổ Phiên được tế ra không chịu khống chế mà bay đi, mặc cho họ thi triển thế nào cũng không có chút tác dụng nào.

"Hoa lạp lạp!" Lâm Dương thân mang uy thế khủng bố, vươn tay đón lấy Thái Cực Đồ và Bàn Cổ Phiên đang bay, sau đó lấy ra Hỗn Độn Chung thu được sau khi Đế Tuấn vẫn lạc trong trận đại chiến lượng kiếp, bản nguyên lực chi pháp tắc khủng bố tiềm phục trong cơ thể y lan tràn ra.

Chương 272

"Oanh long long!" Toàn bộ chúng sinh Hồng Hoang đều hiểu rằng, ba đại chí bảo khai thiên, Bàn Cổ Phiên, Thái Cực Đồ, Hỗn Độn Chung đều được diễn hóa từ Bàn Cổ Phủ.

Lâm Dương, thôn phệ huyết mạch Bàn Cổ, chấp chưởng bản nguyên lực chi pháp tắc, không hề khoa trương khi nói, y chính là Bàn Cổ!

Dưới sự xâm nhiễm của lực chi pháp tắc, ba kiện tiên thiên chí bảo phát ra quang huy khủng bố, không bao lâu sau, một cây rìu khổng lồ hiện ra trước mắt mọi người.

Cây rìu khổng lồ cổ phác hạo hãn, trên đó có khí mù mịt màu xám hiện ra, trên thân rìu có hoa văn thần bí, thể hiện rõ pháp tắc của Đạo.

"Hoa lạp lạp!" Lâm Dương vươn tay nắm chặt Bàn Cổ Phủ trước mặt, trong chớp mắt, một cỗ chấn động lan tràn khắp Hỗn Độn.

"Lực lượng thật kinh khủng, không hổ là Hỗn Độn Chí Bảo!" Bàn Cổ Phủ là linh bảo bẩm sinh của Bàn Cổ, vốn là chí bảo hiển hóa của lực chi pháp tắc, rơi vào tay Lâm Dương, căn bản không cần tế luyện, liền có được sự khế hợp tối cao.

Với tất cả bản nguyên lực chi pháp tắc, Lâm Dương có quyền khống chế rất cao đối với chí bảo lực chi pháp tắc, vừa nhập thủ liền có thể phát huy ra uy thế mạnh mẽ nhất.

Bàn Cổ Phủ với tư cách Hỗn Độn Chí Bảo, có uy năng vô thượng, chỉ vừa bùng nổ chấn động, liền khiến tất cả mọi người cảm thấy một sự run rẩy.

Ngay cả Hồng Quân lúc này cũng hơi nheo mắt.

Lâm Dương tay cầm Bàn Cổ Phủ triển hiện vô tận sát phạt, tùy tiện vung lên, vô tận công thế trong chớp mắt giáng lâm, bao trùm toàn bộ Hồng Quân.

"Oanh long long!" Phẩm giai Hỗn Độn Chí Bảo so với Tạo Hóa Ngọc Vũ Điệp mà Hồng Quân sở hữu, cao hơn một bậc, dù sao Tạo Hóa Ngọc Vũ Điệp, đã tàn khuyết một góc ngay từ khi khai thiên.

Phong mang sắc bén khủng bố áp bức xuống, trong chớp mắt công kích về phía Hồng Quân, chấn động lan tỏa, không gian hư vô tàn phá cũng bị xé toạc.

"Bá bá bá!" Đối mặt với công thế Bàn Cổ Phủ của Lâm Dương, Tam Thiên Đại Đạo hà quang từ trong Tạo Hóa Ngọc Vũ Điệp lần nữa hiện ra, chỉ là lần này, mạnh mẽ hơn rất nhiều so với trước đó.

Uy thế đáng sợ lan tỏa, giữa thiên địa dâng trào quang huy khủng bố.

"Oanh long long!" Cuối cùng, hai cỗ uy thế khủng bố trong chớp mắt va chạm vào nhau, toàn bộ không gian xám mù mịt, đều trong khoảnh khắc phát ra trận trận chấn động.

Khí cơ đáng sợ, đều rơi xuống, giữa thiên địa, chỉ có một đạo quang huy lóe sáng đến cực hạn, trong quang huy ẩn chứa Tam Thiên Đại Đạo hà quang, và một cỗ sức mạnh vô cùng vô tận hiện ra, xé toạc mọi thứ.

"Oanh long long!" Vài nhịp thở, cuối cùng, dưới một cỗ chấn động khủng bố, hai cỗ công thế trong chớp mắt ma diệt, trong đó, có một cỗ sức mạnh vô cùng hùng hậu đã nghiền nát tất cả.

"Hoa lạp lạp!" Thân thể Lâm Dương và Hồng Quân đều trong khoảnh khắc run rẩy một chút, sau đó nhanh chóng khôi phục, chỉ là sau đó, trên mặt Hồng Quân lại hiện lên một đám mây u ám chưa từng

có.

"Nhân Hoàng, Hồng Hoang vận chuyển đều do Thiên Đạo định, tùy tiện can thiệp, chỉ khiến thiên địa Hồng Hoang từ từ sụp đổ!" Lâm Dương cười lạnh nói: "Vậy thì, Nhân tộc của ta chỉ có thể dưới sự khống chế của Thiên Đạo, như những con rối mà thôi sao?

Bất kỳ sinh linh nào ra đời, đều có con đường riêng của mình để đi, nếu mọi chuyện đều đã định trước, vậy chúng ta khổ sở truy cầu Đại Đạo để làm gì!

Hồng Quân, từ khi Nhân tộc ra đời, Trẫm đã biết vận mệnh của Nhân tộc, nếu nhất định phải đi theo Thiên Đạo đã định, thà chết, Trẫm cũng không cam lòng!" Hồng Quân thần tình hoảng hốt, "Dị số!

Cuối cùng sẽ biết sự biến động đáng sợ đến nhường nào." "Hồng Hoang định trước sẽ sụp đổ, tất cả đều sẽ được tái tổ chức." "Không, bần đạo chưa chắc có thể quản được nhiều đến vậy, đòn cuối cùng, nếu ngài có thể chống đỡ được, sau này Hồng Hoang sẽ không còn Hồng Quân nữa!" Lâm Dương khẽ gật đầu: "Vậy thì làm đi." "Oanh long long!" Giữa thiên địa lần nữa truyền đến một cỗ âm thanh chấn động, chỉ là cỗ chấn động này, mạnh mẽ hơn vô số lần so với trước đó.

Toàn bộ thân thể Hồng Quân tựa như hóa thành đạo thể hiển hiện, Tạo Hóa Ngọc Vũ Điệp lơ lửng trên đỉnh đầu lúc này cũng hòa nhập làm một với y.

Đồng thời, Lâm Dương cũng cao cao giơ Bàn Cổ Phủ trong tay, tất cả nội tình toàn thân đều được thi triển, sức mạnh đáng sợ đang tích tụ, nếu rơi xuống, một đòn đó, e rằng ngay cả các đại thiên thế giới đỉnh cấp như Hồng Hoang cũng không thể chống đỡ được.

"Hoa lạp lạp!" Tam Thiên Đại Đạo hà quang, trong khoảnh khắc hóa thành một dòng lũ quang hà rộng lớn ức vạn dặm, cuốn về phía

Lâm Dương.

Chấn động lan tràn, toàn bộ thiên địa đều theo đó hiện ra khí cơ sát phạt đáng sợ, dòng lũ quang hà do Tam Thiên Đạo hà quang hình thành cuốn tới, trong đó mỗi đạo đều hiển hiện ra sức mạnh của Đạo.

Chỉ với một đòn của Hồng Quân, rõ ràng như lực lượng của ba nghìn tôn Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên chấp chưởng pháp tắc của Đạo.

Loại sức mạnh đáng sợ đó, có thể hủy diệt mọi thứ!

"Tam Thiên Đại Đạo!

Ta tận diệt chúng." "Oanh long long!" Trong chớp mắt, Bàn Cổ Phủ trong tay Lâm Dương rơi xuống, vô tận chấn động từ cơ thể bùng nổ!

Lực chi pháp tắc, không chỉ là đứng đầu Tam Thiên Đại Đạo, Tam Thiên Đại Đạo còn được thai nghén từ lực chi Đại Đạo, sức mạnh không chỉ hủy diệt, đồng thời cũng là tân sinh!

Từng đại thiên thế giới, khi rìu của Lâm Dương rơi xuống đã ra đời, tổng cộng có ba nghìn cái, vừa vặn tương ứng với dòng lũ quang hà Tam Thiên Đại Đạo của Hồng Quân.

Hai cỗ sức mạnh cực hạn đỉnh phong công kích, trong chớp mắt va chạm vào nhau!

"Oanh long long!" Chạm vào lực lượng quang hà Tam Thiên Đại Đạo của Hồng Quân, Tam Thiên Đại Thiên Thế Giới được diễn hóa từ rìu của Lâm Dương trong khoảnh khắc bị nghiền nát, hóa thành vô tận bụi trần, ầm ầm hủy diệt. .....

Chấn động duy trì vài trăm nhịp thở, từ hủy diệt đến tân sinh, rồi từ tân sinh đến hủy diệt, lặp đi lặp lại, nhưng vào khoảnh khắc đó, ngoại trừ Lâm Dương và Hồng Quân, không ai có thể biết được điều

gì đã xảy ra.

Chấn động đáng sợ lan tràn chư thiên, toàn bộ Hỗn Độn lâm vào trạng thái cuồng bạo, hung dũng cuồn cuộn, trời sụp đất lở.

Từng tiểu thiên thế giới trong uy thế khủng bố đó được sinh ra, sau đó lại trong chớp mắt bị hủy diệt, chấn động khủng bố lan tràn thiên địa, hóa thành vô tận bụi trần.

Trong uy thế vô tận, một tiếng thở dài từ từ truyền đến: "Cuối cùng bần đạo vẫn kém một bậc." Âm thanh đó là của ai, toàn bộ chúng sinh Hồng Hoang đều rõ ràng, chính là âm thanh của Đạo Tổ Hồng Quân.

Âm thanh của Đạo Tổ Hồng Quân vừa dứt, tựa như một viên đá rơi vào mặt hồ yên tĩnh làm dợn sóng từng vòng.

Chương 273

"Hoa lạp lạp!" Vô tận chấn động lan tràn chư thiên, đang từ từ tiêu tán, dần dần lộ ra hai bóng dáng sừng sững trong hư không.

So với Lâm Dương vẫn uy nghiêm, cao quý, Hồng Quân lại hơi tàn tạ hơn một chút, khóe miệng thậm chí còn rỉ ra chút tiên huyết!

Ánh mắt Lâm Dương tràn ngập kim quang vô biên, yên lặng nhìn về phía Hồng Quân.

"Sau ngày hôm nay, Hồng Hoang sẽ không còn Hồng Quân nữa." Hồng Quân khẽ thở dài, sau đó phất tay áo, Tạo Hóa Ngọc Vũ Điệp màu tím từ trong tay bay lơ lửng đến trước mặt Lâm Dương: "Đây là Tạo Hóa Ngọc Vũ Điệp, nay vật về với chủ cũ." Lâm Dương không chần chừ, tay áo cuốn một cái, thu lấy.

"Hoa lạp lạp!" Sau khi hoàn thành mọi việc, Hồng Quân lặng lẽ biến mất trong thế giới Hỗn Độn mênh mông, toàn bộ thiên địa chỉ còn lại một mình Lâm Dương!

Đối với sự rời đi của Hồng Quân, Lâm Dương cũng không ngăn cản, tuy trên thực lực, y vượt Hồng Quân một chút, nhưng chỉ bằng như vậy, vẫn không có khả năng giữ đối phương lại.

Dù sao, Hồng Quân, đã đắc đạo vô số nguyên hội trước đây, chứng đạo thành Thánh cũng đã vài trăm vạn năm, đã chứng minh rằng, nội tình của Hồng Quân tuyệt đối vượt trội hơn Lâm Dương.

Đáng tiếc, Lâm Dương có quá nhiều thứ, Hồng Quân cuối cùng vẫn kém một chút! .....

Lâm Dương và Hồng Quân đại chiến trong Hỗn Độn, sau chiến chấn động toàn bộ thế giới Hồng Hoang!

Chúng sinh Hồng Hoang, tất cả mọi người khi nghe tin việc đầu tiên là không tin, nhưng sự thật lại là như vậy!

Hồng Quân và Lâm Dương đại chiến không chỉ thất bại, mà còn hoàn toàn bị đánh bại khỏi thế giới Hồng Hoang, thế giới Hồng Hoang từ nay về sau không còn Hồng Quân nữa.

Đại Càn Hoàng Triều, hiện tại uy thế bao trùm toàn bộ đại địa Hồng Hoang, Đại Đạo tuần thủ, sở hữu mọi quyền thế vô thượng, toàn bộ chúng sinh Hồng Hoang đều nằm dưới Đại Càn Hoàng Triều!

Lâm Dương, sau đại chiến với Hồng Quân, việc đầu tiên khi trở về Đại Càn Hoàng Triều, chính là dời toàn bộ Hoàng Thành vào Thiên Giới.

Địa vị Đại Càn Hoàng Triều siêu nhiên, chiếm cứ Thiên Giới, càng có lợi cho sự phát triển.

Thiên Giới, với tư cách là đại bản doanh nguyên bản của Kim Ô Yêu Đình, sớm đã trở thành địa giới của Đại Càn Hoàng Triều sau khi yêu tộc bị diệt.

Đại Càn Hoàng Thành dời đến Thiên Giới, cũng là để càng tốt hơn chấp chưởng toàn bộ đại địa Hồng Hoang. 29.

Cùng với sự quật khởi của Đại Càn Hoàng Triều, toàn bộ Nhân tộc Hồng Hoang, cũng đã trở thành nhân vật chính của thiên địa, đương nhiên, chỉ là chuyện nhỏ, dưới uy thế của Hoàng Triều, toàn bộ chúng sinh Hồng Hoang cũng không dám trêu chọc Nhân tộc, Nhân tộc càng trở thành chủng tộc lớn nhất trong Hồng Hoang, lăng giá vạn tộc Hồng Hoang. .....

Thiên Giới, khắp nơi hiện ra vẻ kim bích huy hoàng, vạn tượng sinh huy, giữa trời có mây ngũ sắc bay lượn, tiên hạc thành đàn bay múa, tiếng hạc kêu vang vọng tận trời xanh, vô tận quang huy hiện ra,

khiến toàn bộ Thiên Giới đều hiện lên một phong thái tiên gia.

Sau khi Đại Càn Hoàng Triều dời đến Thiên Giới, Nhân tộc cũng đã có sự phát triển vô cùng ưu việt, trong đó chỉ trong vài vạn năm ngắn ngủi, ba mươi ba quận thành nguyên bản, sớm đã diễn biến thành vài trăm quận thành, dân số lên đến ức ức vạn, trải rộng khắp toàn bộ đại địa Hồng Hoang.

Thậm chí không ít đại năng giả Hồng Hoang đều có đạo thống truyền vào Nhân tộc, đối với điều này, Đại Càn Hoàng Triều cũng không hề để ý, dù sao Hồng Hoang vẫn là nơi chúng sinh dựa vào để sinh tồn.

Đại năng giả Hồng Hoang truyền vào đạo thống, tuy sẽ khiến khí vận Nhân tộc tiêu hao, nhưng cũng khiến toàn bộ khí vận tổng thể của Nhân tộc càng thêm hạo hãn.

Vài vạn năm phát triển, hiện tại toàn bộ Hồng Hoang đều có sự thay đổi lớn, tuy chưa cường thịnh, nhưng theo thời gian trôi qua, nhất định sẽ thể hiện ra khí phách vốn có của nó. .....

Thiên Giới, Đại Càn Hoàng Thành, trong Hoàng Cung.

Hoàng Cung trống rỗng chỉ có một mình Lâm Dương ngồi trên long ỷ.

"Đinh, Đại Đạo Tiểu Duyệt Độc Khí thăng cấp thành công, xin túc chủ tiến vào hệ thống kiểm tra thông tin thăng cấp hệ thống." Cùng với một âm thanh quen thuộc lại xa lạ truyền vào tai Lâm Dương, trong chớp mắt, Lâm Dương đang chìm trong suy tư liền nội tâm giật mình một cái.

Tâm thần Lâm Dương trong chớp mắt chìm xuống, một cỗ thông tin liền truyền đến trong não hải của y.

Trong chớp mắt, Lâm Dương đang nhắm chặt mắt đột nhiên mở

bừng, trong đáy mắt hiện lên vẻ kinh ngạc.

"Lần thăng cấp này lại xảy ra biến hóa lớn như vậy, thật khiến người ta khó tin!" Giọng Lâm Dương mang theo sự kinh hãi khó che giấu, lần thăng cấp này tuy đã qua vài vạn năm, nhưng những biến hóa xảy ra cũng vô cùng trọng đại.

Trong đó những biến hóa cơ bản không hề thay đổi, vẫn là mỗi trăm năm sẽ có một cơ hội duyệt đọc lại, nhưng thời gian duyệt đọc được làm mới ngẫu nhiên lại từ mỗi một ngàn năm biến thành mỗi mười vạn năm một lần.

Ngoài lần đầu tiên ra, xuất hiện một chức năng hoàn toàn mới!

"Hệ thống xuyên toa, có thể khiến nhân vật chính xuyên việt vào các tiểu thế giới được duyệt đọc." Xuyên toa thế giới, một năng lực vô cùng hấp dẫn, trong tình huống Lâm Dương tiên tri tiên giác tất cả, y có thể thu thập bất kỳ thứ gì hữu dụng trong tiểu thế giới.

Thậm chí, có khả năng một lần xuyên toa có được thứ mà dù vô số lần duyệt đọc cũng không thể đổi được.

"Có lẽ, ta có thể dẫn dắt Đại Càn Hoàng Triều, chinh chiến vạn giới!

Thu thập khí vận khắp thiên hạ, lập thế như rồng." Lâm Dương dung nhan uy nghiêm, cao quý, tựa như một vị vương giả bẩm sinh, bá khí khủng bố xông thẳng trời cao.

Hệ thống một lần nữa thăng cấp, không nghi ngờ gì đã cấp cho Lâm Dương động lực chưa từng có, thật sự mà nói, Hồng Hoang, cũng thuộc về một trong những thế giới đã được xuyên việt.

Chỉ tốn vài chục vạn năm, liền đứng trên đỉnh Hồng Hoang, chấp chưởng toàn bộ thế giới Hồng Hoang.

Chương 274

Giây tiếp theo, bóng dáng Lâm Dương biến mất tại chỗ, xuất hiện trong khoang thuyền trung tâm của Thần Long Chiến Hạm. .....

"Lung, bái kiến chủ nhân." Tiểu tinh linh Lung, sau vài chục vạn năm trưởng thành, đã có thân hình bằng lòng bàn tay, mọi thứ đều do Thần Long Chiến Hạm trưởng thành, với tư cách là Vĩnh Hằng Chân Linh của Thần Long Chiến Hạm, nó cũng sẽ theo đó trưởng thành.

Vài vạn năm qua, Lâm Dương đã cạn kiệt toàn bộ tài nguyên Hồng Hoang, cuối cùng đã đẩy Thần Long Chiến Hạm lên cấp độ vô song, toàn bộ Thần Long Chiến Hạm đều lớn hơn gấp mấy chục lần so với trước đây, dung nạp hàng ức ức vạn sinh linh Nhân tộc cũng không thành vấn đề.

Nhưng, Thần Long Chiến Hạm tuy đã trưởng thành, nhưng Lâm Dương vẫn chưa có được bất kỳ Vĩnh Hằng Đơn Nguyên nào, do đó khả năng tấn công của Thần Long Chiến Hạm không hề mạnh mẽ!

Lần này, mục đích Lâm Dương xuất hiện ở đây, là để làm một việc.

"Lung, đưa ta đến hậu hoa viên." "Chỉ lệnh đã nhận, khởi động trận văn truyền tống, xin túc chủ không chống cự." "Hoa lạp lạp!" Giây tiếp theo, một cỗ sức mạnh bao trùm Lâm Dương, trong chớp mắt liền đưa Lâm Dương đến một nơi khác.

Nơi đây chính là khu vực trung tâm nhất của toàn bộ Thần Long Chiến Hạm, cũng là nơi Vĩnh Hằng Chân Linh, Lung, ra đời!

Chỉ là, so với ban đầu, nơi này đã thay đổi rất nhiều, cùng với Thần Long Chiến Hạm thăng cấp thành cấp độ vô song, Hỗn Độn Chân Thổ và Hỗn Độn Chân Thủy nguyên bản, đã mở rộng thành vài

trăm trượng, trong đó có một cây Tinh Thần Cự Thụ cổ phác sừng sững cắm rễ.

Tinh Thần Thụ lúc này đang tiếp dẫn vô tận lực lượng tinh thần từ bên ngoài hư không, lực lượng tinh thần vừa mới lưu chuyển đến trên Tinh Thần Thụ, không hề thai nghén, mà sẽ thuận theo thân cây đổ vào một tảng đá khổng lồ.

Tảng đá lấp lánh quang huy tinh thần trong suốt, hơn nữa còn có một loại đạo vận huyền ảo lan tỏa bên trong.

"Thôn phệ vài vạn năm lực lượng tinh thần, Tinh Thần Thạch cũng cơ bản sắp thành hình rồi." Ánh mắt Lâm Dương lóe lên quang huy động lòng người, Tinh Thần Thạch được luyện chế từ thần vật, đừng thấy Tinh Thần Thạch chỉ cao khoảng một trượng, nhưng, bên trong lại khắc họa một Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, kết hợp với Tinh Thần Thụ làm nội tình.

Nhưng, Tinh Thần Thạch tuy sắp thai nghén thành hình, nhưng cũng còn kém một bước cuối cùng.

Bất kỳ Vĩnh Hằng Đơn Nguyên nào, đều nhiễm một tia lực lượng vĩnh hằng, vì vậy, muốn luyện chế Vĩnh Hằng Đơn Nguyên, cần phải có lực lượng vĩnh hằng rót vào.

Chẳng mấy chốc, Lâm Dương liền hướng ánh mắt nhìn về phía thanh liên đang thai nghén trong Vĩnh Hằng Chân Thủy!

Hiện tại, thanh liên từ sáu bông nguyên bản luyện chế, đã thai nghén thành sáu đóa Thập Nhị Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên, tuy trong đó chủ yếu là do Hỗn Độn Chân Thủy và Hỗn Độn Chân Thổ, nhưng cũng đã tiêu hao rất nhiều nội tình của Lâm Dương mới có thể trong vài chục vạn năm ngắn ngủi thai nghén hoàn thành.

"Hoa lạp lạp!" Cùng với Lâm Dương vươn tay một cái, một đóa

Thập Nhị Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên liền theo đó bay lơ lửng đến lòng bàn tay.

Ánh mắt Lâm Dương lóe lên, vô tận đạo vận từ lòng bàn tay phóng ra, trong chớp mắt dũng nhập vào trong đó, sương mù xanh biếc hiện ra, sau đó đóa Tạo Hóa Thanh Liên trong lòng bàn tay, liền với tốc độ mắt thường có thể thấy được mà khô héo!

"Hoa lạp lạp!" Trong nháy mắt, một đóa thanh liên Thập Nhị Phẩm sánh ngang cực phẩm tiên thiên linh bảo, liền hoàn toàn khô héo, tất cả tinh hoa sức mạnh đều bị Lâm Dương rút ra, hiện ra lực lượng vĩnh hằng thuần túy.

"Đủ rồi!" Ánh mắt Lâm Dương ngưng lại, tay áo cuốn một cái, sương mù xanh biếc phiêu đãng tựa như bị một lực lượng vô hình, đưa vào trên Tinh Thần Thạch đang lấp lánh tinh mang rực rỡ.

"Hoa lạp lạp!" Lực lượng tạo hóa, tức lực lượng vĩnh hằng, bản nguyên chênh lệch không lớn, một đóa liên đài Thập Nhị Phẩm tương đương với cực phẩm tiên thiên linh bảo, có thể biết lực lượng tạo hóa ẩn chứa lớn đến nhường nào.

Khi tất cả dũng nhập vào trong Tinh Thần Thạch đó, trong chớp mắt, liền khiến Tinh Thần Thạch đó dũng hiện ra một cỗ sinh cơ nồng đậm, đạo vận tràn ngập, lan tỏa khắp thiên địa.

Ngay cả Tinh Thần Thụ nối liền với Tinh Thần Thạch đó lúc này cũng phát ra quang huy rực rỡ.

Toàn bộ khoang thuyền trung tâm, hậu hoa viên, đều bị một cỗ quang huy nồng đậm bao trùm, xâm nhiễm nửa bầu trời.

Vô tận chấn động lan tràn, toàn bộ thiên địa đều trong khoảnh khắc dâng trào một cỗ lực lượng vô hình.

Không lâu sau, đạo vận đó liền tăng vọt đến đỉnh điểm.

“Tinh Thần Thạch dung hợp hoàn thành.” Lung lúc này vui vẻ nói, đồng thời một đôi tay nhỏ vung vẩy, đạo vận từ Tinh Thần Thạch phát ra từ từ tiêu tán, một lần nữa hiện ra.

Tinh Thần Thạch, do Lâm Dương luyện chế, nguyên bản toàn thân lấp lánh lực lượng tinh thần, giờ đã nội liễm, không ngừng lấp lánh một cỗ quang huy màu xanh lam nhạt.

“Có Tinh Thần Thạch làm trận nhãn, liền có thể trong Thần Long Chiến Hạm, bố trí Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, có thể công có thể thủ, Thần Long Chiến Hạm cũng thật sự có lực lượng công phòng.” Vĩnh Hằng Đơn Nguyên không chỉ có riêng trong thế giới “Võ Đạo Chi Mộ”, chỉ cần là thần vật ẩn chứa lực lượng vĩnh hằng, đều có thể được dung hợp vào Vĩnh Sinh Chi Chu.

Ngay từ lần đầu tiên chứng kiến Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận của yêu tộc, Lâm Dương thực ra đã có phương pháp.

Lâm Dương tự thân tu luyện công pháp Tinh Thần Biến, đối với lực lượng tinh thần, y cũng vô cùng hiểu rõ.

“Lung, bắt đầu kiến trúc Tinh Thần Tháp, dung nhập Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, vào trong Thần Long Chiến Hạm.” “Chỉ lệnh đã nhận, sắp bắt đầu kiến trúc.” Long, không phải là sinh mệnh theo ý nghĩa chân chính, nếu thật sự phải nói, thì hẳn là một sinh mệnh trí tuệ, chấp chưởng toàn bộ Thần Long Chiến Hạm, đồng thời cũng trung thành với Lâm Dương.

Sau khi tiếp nhận chỉ lệnh, Long vẫy tay một cái, liền đưa Tinh Thần Thạch vào boong tàu.

Tinh Thần Thạch rơi xuống, lập tức dựng dục tại chỗ thành một tòa cao tháp khổng lồ, trên đỉnh cao tháp có một viên châu lớn bằng nắm tay, đó chính là Tinh Thần Thạch mà Long đã đặt xuống trước đó.

Tòa kiến trúc Tinh Thần Tháp này có tổng cộng chín tầng, mỗi tầng cao mấy trăm trượng, nhưng dù vậy, tòa Tinh Thần Tháp cao ngàn trượng được đặt trên boong tàu cũng không quá thu hút sự chú ý.

Cùng với sự xuất hiện của Tinh Thần Tháp, toàn bộ Thần Long Chiến Hạm đều phảng phất một luồng Tinh Thần Chi Lực yếu ớt như có như không.

"Xào xạc ~!" Trong lúc Tinh Thần Chi Lực phảng phất, lá cây của Tinh Thần Thụ, vốn đã to lớn hơn trước một bội, không ngừng lay động, như muốn rơi rụng xuống.

Sau khi mọi thứ hoàn thành, Long vỗ vỗ bàn tay nhỏ, vẻ mặt tự mãn nói: "Tòa Tinh Thần Tháp này có thể điều động toàn bộ sức mạnh ẩn chứa trong Tinh Thần Thụ." "Chỉ bằng sức mạnh hiện có trong Tinh Thần Thụ, ít nhất có thể duy trì tòa Tinh Thần Tháp này vận hành hết công suất trong một vạn năm!" "Với khả năng thôn phệ Chu Thiên Tinh Thần Chi Lực của Tinh Thần Thụ, chỉ cần tạm dừng trong chốc lát, nó có thể thôn phệ đủ năng lượng cần thiết để duy trì trăm năm." Lâm Dương khẽ gật đầu, "Chỉ là không biết năng lực của Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận thế nào, so với trận pháp của Yêu tộc thì có khác biệt lớn ra sao." "Hoa hoa hoa!" Từng màn ánh sáng hiện ra dưới sự vẫy tay của Long, trong đó có các sơ đồ hai chiều, ba chiều, thậm chí đa chiều, hiển thị rõ ràng năng lực toàn diện của Tinh Thần Tháp.

"Hạt nhân năng lượng của Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận là tòa Tinh Thần Tháp này, sự vận hành của nó cũng chia thành bốn cấp độ." "Cấp Hành Tinh: Tổng cộng có mười hai vạn chín ngàn tám trăm đạo hành tinh ngưng tụ, mỗi một hành tinh đều có lực công kích ở tầng thứ Kim Tiên." "Cấp Chủ Tinh: Ngưng tụ ba trăm sáu mươi lăm khỏa chủ tinh, mỗi một chủ tinh đều có sức mạnh ở cấp độ Thái Ất Kim Tiên." "Cấp Hằng Tinh: Ngưng tụ hai khỏa hằng tinh Thái Âm Thái

Dương, có sức mạnh ở tầng thứ Đại La Kim Tiên." "Chu Thiên Tinh Đấu: Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận toàn lực khai mở, Chu Thiên Tinh Đấu bao phủ thiên địa, nếu toàn bộ bạo phát, có sức mạnh tương đương với một đòn tấn công của tồn tại tầng thứ Chuẩn Thánh." Lâm Dương nghe vậy, khẽ gật đầu, mặc dù Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận khi dung hợp trên Thần Long Chiến Hạm, uy năng hiển lộ thậm chí không bằng một nửa so với trận pháp mà Yêu tộc đã bố trí.

Nhưng đừng quên, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận có thể địch lại Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên kia, là khi toàn bộ người của Yêu Đình đều làm trận nhãn mới có uy năng như vậy.

Chương 275

Trong tay Lâm Dương, thứ làm trận nhãn chỉ có Tinh Thần Thụ.

Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận đã được cải tiến này càng nghiêng về vũ khí hơn, vì Long, có thể toàn lực khai mở "Cấp Hắc Động", dựa vào nội tình của Thần Long Chiến Hạm, cũng có thể duy trì trong một vạn năm.

Một tồn tại cấp Chuẩn Thánh có thể duy trì bạo phát toàn lực trong một vạn năm, ở Hồng Hoang cũng là số ít.

Hơn nữa, đừng quên, là một vũ khí trên Thần Long Chiến Hạm, Tinh Thần Tháp hoàn toàn có thể phát huy dưới sự điều khiển của Long, tương đương với việc có thêm một cường giả Chuẩn Thánh làm chiến lực.

"Chủ nhân, hiện giờ Thần Long Chiến Hạm đã thăng cấp đến Vô Song cấp, muốn thăng cấp tiếp có lẽ sẽ cần nội tình năng lượng khổng lồ." Lâm Dương nghe vậy khẽ gật đầu: "Ta biết rồi, không bao lâu nữa, ta sẽ đưa ngươi đến một thế giới hoàn toàn mới, nơi đó có lượng năng lượng khổng lồ làm nội tình, khi đó ngươi có thể thỏa sức hấp thu thôn phệ!" "Thật sự có nơi như vậy sao?" Đôi mắt Long lóe lên như những vì sao nhỏ, vẻ mặt đầy mong đợi.

Ánh mắt Lâm Dương dần lóe lên tinh quang, "Đương nhiên là có!" … Hiện tại, Đại Càn Hoàng Triều đã trở thành chúa tể thống trị Hồng Hoang, tựa như Thiên Đạo.

Lâm Dương, là chủ của Đại Càn Hoàng Triều, hưởng thụ Hoàng Đạo Khí Vận cuồn cuộn, thực lực bản thân mỗi khắc đều đang biến hóa, chỉ là, bước cuối cùng đến Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên lại vẫn xa vời vô kỳ.

Bởi vì, cảnh giới này không chỉ đơn thuần dựa vào căn cốt, mà thậm chí tất cả những yếu tố bên ngoài đều không thể thành công, mà cần phải xem có thể ngộ được yếu tố quan trọng nhất trong Võ Đạo hay không.

Hơn nữa, Lâm Dương, người đang chấp chưởng lực lượng bản nguyên của thế giới Hồng Hoang, nếu ở trong thế giới Hồng Hoang, thì dù là Hỗn Nguyên Vô Cấp Kim Tiên cũng khó mà quay về, thậm chí Hồng Quân cũng không dám dễ dàng đặt chân vào thế giới Hồng Hoang. … Hiện tại Hồng Hoang, rốt cuộc không còn là Hồng Hoang như xưa, dưới sự thống trị của Đại Càn Hoàng Triều, mọi thứ đều đã thay đổi. 30.

Sự tồn tại của Hoàng Triều vô cùng siêu nhiên, ngang với Thiên Đạo, chấp chưởng toàn bộ quyền lực đối với Hồng Hoang, hoàng quyền lăng giá tiên nhân.

Lại có Thiên Quy Ngọc Luật, triệt để thống trị toàn bộ Hồng Hoang Đại Địa! … Đại Càn Điện, một cảnh tượng trang nghiêm, mấy chục vạn văn thần võ tướng thuộc Đại Càn Hoàng Triều, mỗi người đều mang vẻ mặt trang trọng, vô hình trung, toàn bộ điện vũ tràn ngập một luồng khí tiêu sắt túc sát.

Đại tướng quân Lưu Trầm Hương, vẻ mặt ngưng trọng mở lời: "Bệ hạ, văn thần võ tướng đều đã chuẩn bị xong, đều đã theo ý chỉ của Bệ hạ, tuyển chọn ra đại quân tinh nhuệ nhất của Hoàng Triều." Lâm Dương nghe vậy, khẽ gật đầu: "Nếu đã như vậy thì hãy chuẩn bị hành quân đi!" "Cẩn tuân Ngô Hoàng chi mệnh." Số người thực sự biết kế hoạch của Lâm Dương không nhiều, nhưng lời của Lâm Dương là Hoàng đế là duy nhất, không ai dám nghi ngờ.

"Oanh long long!" Toàn bộ Thiên Giới, trong lúc đại quân chấn động, vô số khói lửa ngút trời vang vọng, cả đại quân vượt quá hàng

ức, trong đó lần lượt do Đại tướng quân Lưu Trầm Hương dẫn dắt Quân đoàn thứ nhất.

Cùng với Hàn Tín dẫn dắt Quân đoàn thứ hai, và Hiên Viên dẫn dắt Quân đoàn thứ ba, tổng số đại quân đạt đến năm ức, mỗi người đều là tinh nhuệ trong số tinh nhuệ!

Dưới ánh mắt của vô số người, một không gian liên y hiện ra trước mắt vô số người, theo đó một mũi thuyền từ trong không gian liên y chui ra, mũi thuyền khổng lồ trải dài mấy trăm dặm, ở phía trước nhất, có một pho tượng đầu rồng khổng lồ cao vạn trượng, tư thái hùng vĩ, uyển như thật.

"Hoa lạp lạp!" Trong chốc lát, một luồng khí tức cổ xưa, hùng vĩ tràn ngập toàn bộ Thiên Giới, mang theo sự kinh khủng như dã thú hung mãnh, chấn động và xâm nhiễm vào lòng vô số người, thậm chí trên toàn bộ Thiên Đỉnh, trong khoảnh khắc phong vân cũng đều ngừng lại.

Thần Long Chiến Hạm, là nội tình của Đại Càn Hoàng Triều, là lợi khí vô thượng, ngày xưa trong đại chiến Hắc Trạch Thánh Đình, tuy rằng không hề thể hiện bất kỳ lực tấn công nào, nhưng chỉ bằng khí tức cũng đủ khiến cường giả Chuẩn Thánh phải kinh hãi.

Hiện giờ, Thần Long Chiến Hạm còn vĩ đại hơn xưa, ít nhất dài trăm ức vạn dặm, nhìn từ dưới lên, uyển như một đại lục khổng lồ hiện ra trên đỉnh đầu vô số người.

Bỗng nhiên, một đạo thần quang từ trong Thần Long Chiến Hạm chiếu rọi xuống, mấy ức đại quân đã sớm đứng ở một bên không hề chống cự, mặc cho luồng sức mạnh cổ xưa kia lần lượt dẫn dắt họ vào trong Thần Long Chiến Hạm.

Sau đó, Thần Long Chiến Hạm liền trực tiếp bắt đầu bay, hướng về hư không vô tận.

Hành động lớn như vậy của Đại Càn Hoàng Triều, đương nhiên gây chấn động toàn bộ Hồng Hoang Đại Địa, nhưng mặc cho ai cũng không biết, vì sao lần này Đại Càn Hoàng Triều lại phô bày nội tình, và vì sao lại xuất chinh. … Thần Long Chiến Hạm từ từ di chuyển trong hư không vô tận, nơi đây là thế giới Thiên Ngoại Thiên, chỉ có vô tận tinh thần, ở Thiên Ngoại Thiên phát ra Tinh Thần Chi Lực hùng hậu, chiếu rọi toàn bộ Hồng Hoang Đại Địa.

Sau khi tiến vào Thiên Ngoại Thiên, tốc độ của Thần Long Chiến Hạm cũng dần chậm lại.

Lúc này, tại khoang thuyền trung tâm của Thần Long Chiến Hạm, trên Đại Càn Điện, Lâm Dương ngồi trên long ỷ, phía dưới văn thần võ tướng, lại không đông như trước.

Mặc dù Đại Càn Hoàng Triều đứng trên đỉnh cao Hồng Hoang, nhưng cả thế giới Hồng Hoang rộng lớn cũng cần có người quản lý, nên trong lần xuất chinh này, Lâm Dương chỉ mang theo một nửa nhân mã.

"Chư vị khanh gia đều rất thắc mắc, vì sao Trẫm lại dẫn nửa số quân lực, tiến hành viễn chinh!" Đôi mắt uy nghiêm của Lâm Dương quét xuống phía dưới, rõ ràng nhìn thấy sự nghi vấn trong mắt mỗi người.

"Đạp!" Tả tướng Phương Nguyên, tiến lên một bước, chắp tay nói: "Thần đẳng không dám suy đoán tâm tư của Bệ hạ, nhưng, đã Bệ hạ chỉnh đốn đại quân, tự đương có chiến sự phải đánh, bất luận là ai, đối mặt với đại quân Đại Càn Hoàng Triều, đều như gà đất chó gốm." Lâm Dương mỉm cười gật đầu nói: "Không sai!" "Hôm nay, Trẫm sẽ dẫn dắt chinh chiến Dị Giới." "Dị Giới?" Vô số người kinh ngạc nhìn về phía Lâm Dương, trong lòng đều có nghi vấn, nhưng không ai dám hỏi, đều đang chờ đợi lời nói tiếp theo của Lâm Dương.

Lâm Dương vung tay một cái, bỗng nhiên, cung điện kim bích huy hoàng ban đầu liền biến mất, xuất hiện trong một tinh không bao la rộng lớn.

Từng ngôi sao chiếu sáng rực rỡ trong hư không vô tận.

"Bàn Cổ khai thiên chú Hồng Hoang, ở nơi xa xôi của Hồng Hoang, lại có thế giới khác tồn tại, vô tận tinh thần, mỗi một ngôi sao đều là một thế giới sinh mệnh, trong đó có vô số cường giả như lông trâu." "Thậm chí trong một số thế giới, sẽ có thế giới còn bao la hơn cả Hồng Hoang!" "Từ nay về sau, Thần Long Chiến Hạm, sẽ chở Trẫm đến từng Đại Thiên Thế Giới, chư quân có nguyện ý cùng Trẫm, quân lâm chư thiên không!" Lời nói của Lâm Dương có phần kinh người, thậm chí vượt quá nhận thức, nhưng rất nhanh, dưới một bài diễn thuyết hùng hồn, nội tâm của mỗi người trong đại điện đều nhiệt huyết sôi trào!

"Sinh mệnh bất tức, chiến đấu bất chỉ, Ngô đẳng nguyện ý cùng Bệ hạ, vì Đại Càn Hoàng Triều khai cương khoách thổ!" Lâm Dương nghe vậy, nội tâm bùng lên một cỗ khí phách: "Thống trị chư thiên, ngưng tụ vô thượng khí vận, rửa sạch nghiệp chướng bản thân, sau này Nhân tộc sẽ nhân nhân như rồng, Đại Càn Hoàng Triều, cũng sẽ thống nhất chư thiên vạn giới!" "Ngô đẳng cẩn tuân Bệ hạ ý chỉ, kiếm chi sở chỉ, sở hướng phi mỹ." Một luồng khí phách khủng bố xông thẳng lên trời, những người được Lâm Dương mang đi đều là lực lượng nòng cốt của Đại Càn Hoàng Triều, trong đại điện, tuy chỉ có mấy vạn người, nhưng mỗi người ít nhất đều có tu vi Thái Ất Kim Tiên, trong đó đạt Đại La Kim Tiên lại có ba ngàn người.

Trong đó có các cường giả Chuẩn Thánh như Nhân tộc Tam Tổ, Hàn Tín, Hiên Viên, Thần Nông, v.v.

Trong lúc Đại Càn Hoàng Triều thống nhất Hồng Hoang, Phương

Nguyên Chuẩn Thánh trung kỳ ban đầu, cũng đã đột phá đến Chuẩn Thánh hậu kỳ, trong đó tu vi của Lưu Trầm Hương thậm chí đã đột phá đến Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Cộng thêm ba đại quân đoàn được mang từ Đại Càn Hoàng Triều, gần như là một nửa lực lượng chiến đấu hàng đầu của toàn bộ Đại Càn Hoàng Triều.

Lực lượng chiến đấu cổ xưa này, chính là nội tình chủ yếu nhất để Lâm Dương khai phá chư thiên vạn giới!

"Hệ thống, mở ra thông đạo đến 《Thôn Phệ Vũ Trụ》." Trong lúc khí phách trong đại điện đạt đến đỉnh điểm, Lâm Dương câu thông Hệ thống, một luồng lực lượng vô hình, lấy y làm trung tâm lan tỏa, không quá mấy nhịp thở liền bao phủ toàn bộ Thần Long Chiến Hạm rộng mấy trăm ức vạn dặm trong đó.

Trong quá trình này, căn bản không một ai phát hiện!

Chương 276

"Hoa lạp!" Cùng với một tiếng chấn động, toàn bộ Thần Long Chiến Hạm, liền biến mất trong Thiên Ngoại Thiên. … Vũ trụ bao la, vô biên vô tế, căn bản không một ai có thể biết, ranh giới rốt cuộc ở nơi đâu!

Vũ trụ rộng lớn, vô ngần, bất luận từ phương hướng nào, cũng có thể nhìn thấy vô tận tinh thần lấp lánh trong vũ trụ, truyền thuyết, mỗi một tinh thần, đều là một thế giới sinh mệnh.

Trong vô tận thế giới sinh mệnh, lại có vô tận sinh mệnh được sinh ra.

Vũ trụ bao la, trong những thế giới đã được con người khám phá, tổng cộng được chia thành bốn khu vực!

Vũ trụ rộng lớn vô ngần được gọi là Nguyên Thủy Vũ Trụ, trong đó số lượng tinh thần vô cùng vô tận, lại còn dựng dục ra vô số chủng tộc sinh mệnh hình thái.

Trong Nguyên Thủy Vũ Trụ bao la, trong vô số chủng tộc, chỉ có Nhân tộc, Trùng tộc, Yêu tộc, Cơ Giới tộc, là các thế lực quần tộc mạnh mẽ nhất.

Mỗi một quần tộc đều đứng trên đỉnh cao của Nguyên Thủy Vũ Trụ, chấp chưởng một phương tồn tại của toàn bộ vũ trụ. … Vẫn Tinh Đới, một khu vực được hình thành từ các vẫn tinh, kéo dài mấy trăm vạn năm ánh sáng, nhìn ra xa, toàn bộ đều là một vùng đất hoang vu không thấy điểm cuối.

Vẫn Tinh Đới có một sức mạnh kỳ lạ, có thể ngưng tụ bụi bặm trôi nổi trong vũ trụ lại một chỗ, từ đó cũng hình thành nên một quần thể vẫn thạch khổng lồ như vậy, mỗi khắc đều có vẫn thạch rơi

xuống ở đây.

Đồng thời, vì tính chất đặc biệt của Vẫn Tinh Đới, và cũng vì nó có diện tích rộng lớn như vậy, nên nó đã trở thành biên phòng của bốn đại chủng tộc trong Nguyên Thủy Vũ Trụ.

Ở đây, mỗi khắc đều bùng nổ đại chiến, hoặc Nhân tộc và Yêu tộc, hoặc Nhân tộc và Trùng tộc, thậm chí Cơ Giới tộc và Yêu tộc.

Trong bốn tộc, căn bản không có sự liên minh, một khi gặp nhau ở nơi này, liền là sinh tử đại chiến, tuyệt không nhân nhượng.

Thị tuyến chuyển đến một nơi cách mấy chục vạn năm ánh sáng, nơi đây cao cao xây dựng vô số tường kiên cố, lúc này chính đang diễn ra đại chiến!

Ở đây, Nhân tộc có một trong bảy mươi hai căn cứ ở Vẫn Tinh Đới, do Cự Viêm Bá Chủ cấp Vũ Trụ Bá Chủ đảm nhiệm chức vụ căn cứ trưởng.

Vào lúc này, vô tận khói lửa tràn ngập toàn bộ phòng tuyến căn cứ, Trùng tộc vô tận như thủy triều, hoàn toàn không sợ chết mà tấn công phòng tuyến căn cứ này.

Đại chiến đã diễn ra đến nay đã ba ngày ba đêm, toàn bộ đại địa đã bị vô số thi thể bao phủ, trong đó không thiếu sinh linh Nhân tộc, nhưng trong đó vẫn chủ yếu là Trùng tộc.

Trên tường thành cao vút, từng khẩu tiêm tinh pháo cấp F lóe lên ánh năng lượng u ám, mỗi phát bắn xuống, đều có thể bao phủ mấy trăm dặm, tiêu diệt toàn bộ Trùng tộc trong đó.

Nhưng dù vậy, đối mặt với quần Trùng tộc khủng bố không sợ chết, vẫn có chút công cốc.

Vô số đại quân Nhân tộc gia nhập đại chiến, hạm đội thành quần, ánh sáng năng lượng u ám dày đặc rơi xuống, một cục diện đại chiến

kinh thế, đã duy trì tại căn cứ thứ ba mươi ba suốt ba ngày ba đêm không ngừng nghỉ. … "Căn cứ trưởng, phía sau đại quân Trùng tộc, e rằng có một tồn tại cấp Vũ Trụ Bá Chủ đang thao túng, chỉ bằng căn cứ chúng ta e rằng không thể chống đỡ được." Nam tử mặc trường bào đen kia, là một tồn tại Bất Hủ phong hầu trong Nhân tộc, nhưng đối mặt với nam tử đang ngồi trên ghế kim loại trước mặt, lại tỏ ra vô cùng cung kính.

Bởi vì, người trước mắt là căn cứ trưởng của căn cứ số ba mươi ba, một tồn tại được tôn xưng Cự Viêm Bá Chủ, ngay cả trong toàn bộ Nhân tộc, cũng đứng ở tầng lớp cao cấp.

"Xì xì, Trùng tộc chỉ là đám gà đất chó gốm mà thôi, Vũ Trụ Chi Chủ, ngươi nghĩ Nhân tộc chúng ta không có sao?" Cự Viêm Bá Chủ lộ vẻ khinh thường, nếu thực sự tính số lượng Vũ Trụ Chi Chủ, Nhân tộc tuyệt đối là nhiều nhất trong bốn tộc, nhưng, chiến tranh liên quan đến cấp độ chủng tộc, lại khó có thể kinh động Vũ Trụ Chi Chủ tồn tại.

"Giờ khắc này, cũng đã gần đủ rồi, phát động chí bảo của căn cứ, đem lũ côn trùng ghê tởm này thiêu rụi hết đi!" … "Oanh long long!" Dưới một lời nói của Cự Viêm Bá Chủ, mấy trăm ức đại quân của toàn bộ căn cứ lần lượt vận động, phong vân vô tận bao phủ giữa toàn bộ thiên địa, tòa cổ thành khổng lồ kéo dài ít nhất trăm vạn ức dặm, vào lúc này như thể sống dậy, một luồng khí tức hùng vĩ ngút trời bùng nổ.

"Xì xì xì!" "Xì xì!" Vô số Trùng tộc, dưới sự xâm nhiễm của khí tức cổ xưa, lần lượt trở nên bồn chồn, bất an.

"Hoa lạp lạp!" Một luồng sóng điện từ, với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường, lấy căn cứ làm trung tâm lan rộng, trong chốc lát bao phủ toàn bộ đại địa, trong phạm vi gần một năm ánh sáng, tất

cả sinh mệnh Trùng tộc, đều trong khoảnh khắc hóa thành tro tàn.

"Chí bảo lãnh địa của Nhân tộc." Trong biển Trùng vô tận, một âm thanh, trong khoảnh khắc truyền khắp toàn bộ thiên địa.

"Mẫu Hoàng, ngô có cần cường công không?" Dưới trướng có âm thanh vang lên.

"Không!

Lần này là Cơ Giới tộc vì mưu đồ một kiện chí bảo lãnh địa, ngô dẫn đầu xung kích đã đủ cấp mặt mũi rồi, chuyện tiếp theo giao lại cho chúng." "Hoa lạp lạp!" Một tin tức truyền ra từ biển Trùng, trực tiếp bay thẳng lên trời.

Sau đó, chỉ thấy, trên toàn bộ Thiên Đỉnh, một không gian liên y mờ nhạt hiện ra, sau đó trong chốc lát, không gian liên y sụp đổ, hình thành một hắc động khổng lồ!

Hắc động kéo dài trăm vạn cây số, sức mạnh đáng sợ, không ngừng hủy diệt toàn bộ thiên địa.

"Hoa lạp lạp!" Đầu tiên, một phi thuyền hình tròn khổng lồ, từ trong hắc động khổng lồ kia bay ra, bề ngoài màu bạc trắng, toàn thân có đủ loại công nghệ hiện đại, là Hàng Không Mẫu Hạm của Cơ Giới tộc, cùng với sự xuất hiện của Hàng Không Mẫu Hạm, từng chiếc hộ vệ hạm lần lượt xuất hiện trước mắt vô số người.

Căn cứ số ba mươi ba, vô số người nhìn hạm đội bao la bước ra từ hắc động, nội tâm lập tức kinh hãi.

"Cơ Giới tộc!

Chiếc Hàng Không Mẫu Hạm đó là chí bảo Cung Điện Bá Chủ Cơ Giới Ngân Dực!" "Mau!

Tập hợp tiêm tinh pháo, chuẩn bị phát động công kích." "....."

Tuy hơi ồn ào, nhưng trong chốc lát, trên tường thành, vô số đại pháo u ám trong khoảnh khắc bùng phát ra năng lượng ánh sáng u ám.

Trong đó, đứng sừng sững ở trung tâm căn cứ, người khổng lồ cao mấy trăm vạn trượng kia, đôi mắt khổng lồ sáng ngời, lạnh lùng nhìn về phía hạm đội bước ra từ hắc động.

"Cơ Giới tộc, xem ra tất cả đều có âm mưu!" Cự Viêm Bá Chủ thần sắc lạnh lùng, vẻ mặt hiện lên một tia sát ý nhàn nhạt.

"Xì xì xì!" Đại quân Cơ Giới tộc đến, vô số người máy từ trời giáng xuống, không sợ chết xông vào lãnh địa bị bao phủ bởi một năm ánh sáng kia.

Chương 277

"Oanh!" "Oanh long long!" Mỗi một người máy khi tiếp xúc với sóng điện từ quang, đều sẽ phát ra tiếng nổ dữ dội, để lại từng cái hố lớn.

"Hưu hưu hưu!" Nhưng, thế công của Cơ Giới tộc lại không chỉ dừng lại ở đó, vô số quần thể hạm đội, bắn ra từng luồng sáng, oanh kích vào căn cứ.

"Oanh long long!" Trong chốc lát, dù có sự bảo vệ của Cự Viêm Bá Chủ, căn cứ vẫn chịu tổn thất nặng nề.

Cơ Giới tộc, vốn là một quần thể sinh mệnh trí tuệ, nghiên cứu về công nghệ của họ vượt xa ba chủng tộc lớn trong Nguyên Thủy Vũ Trụ, dưới hỏa lực tầm xa của Cơ Giới tộc, ngay cả Bá Chủ cũng có thể bị tiêu hao đến chết.

Vô số luồng sáng oanh nhiên giáng xuống, cả căn cứ trong khoảnh khắc đã sụp đổ gần một nửa, đó là kết quả khi Cự Viêm Bá Chủ chống đỡ vô số thế công.

"Hai tôn Bá Chủ, hy vọng quân tiếp viện của căn cứ có thể nhanh hơn một chút!" Cự Viêm Bá Chủ nội tâm than thở một tiếng, sau đó chỉ thấy toàn thân tuôn trào ngọn lửa vàng, trong chốc lát bao phủ toàn bộ cơ thể, đồng thời một thanh chiến đao màu vàng cũng xuất hiện trong tay y.

"Chiến!" Danh hiệu Vũ Trụ Bá Chủ, chỉ riêng danh hiệu đó đã đủ để hiểu được sức mạnh cường đại của họ, chiến đao vung lên, vẽ ra một màn lửa vàng, ngăn chặn vô số luồng sáng tấn công.

"Cự Viêm Bá Chủ, giao ra chí bảo của Cơ Giới tộc chúng ta, nếu không đại quân tấn công sẽ không ngừng nghỉ!" Cùng với việc Cự

Viêm Bá Chủ tiến gần, một người máy toàn thân sáng lấp lánh kim loại từ Hàng Không Mẫu Hạm của Cơ Giới tộc bước ra, hai bên cách xa vạn dặm, nhưng luồng khí tức hùng vĩ kia không ngừng gầm thét.

"Oanh long long!" "Muốn lấy lại chí bảo, thì đánh thắng ngô đi." Cự Viêm Bá Chủ cũng không phải người có tính khí tốt, vung chiến đao màu vàng trong tay, pháp tắc thần thể chấn động, trong chốc lát bùng nổ.

"Oanh long long!" Chiến đấu bắt đầu, toàn bộ đại địa vạn dặm trong khoảnh khắc sụp đổ, vô tận chấn động tràn ngập toàn bộ thiên địa.

"Oanh long long!" Dưới thế công của Cự Viêm Bá Chủ, tồn tại Bá Chủ của Cơ Giới tộc kia rõ ràng tỏ ra ung dung hơn, Cơ Giới tộc là sinh mệnh trí năng, toàn thân đều là kim loại cấp Bất Hủ, ngay cả tồn tại Bá Chủ cùng đẳng cấp cũng căn bản khó mà phá hủy, để hủy diệt thần thể của đối phương.

"Oanh long long!" "Trùng tộc, không ra tay còn đợi khi nào!" Cũng không biết, Cơ Giới tộc đã hứa hẹn điều gì với Trùng tộc, mới khiến Trùng tộc xuất động một tôn Vũ Trụ Bá Chủ, bất kể thế nào, trong lúc thủy triều Trùng tộc dũng mãnh, phối hợp với hạm đội Cơ Giới, toàn bộ căn cứ số ba mươi ba trong khoảnh khắc đều đối mặt với áp lực chưa từng có.

"Khốn kiếp!" Cự Viêm Bá Chủ, lạnh lùng hừ một tiếng, đôi mắt lóe lên hàn quang, nhưng vào lúc này, một luồng sáng từ trong thủy triều Trùng tộc bùng phát, trong khoảnh khắc vượt qua ức vạn dặm không gian, oanh nhiên đánh trúng cơ thể y.

"Phụt!" "Trùng độc, loài trùng âm hiểm xảo trá." Cự Viêm Bá Chủ gầm nhẹ một tiếng, thần lực khủng bố cuồn cuộn trong khoảnh khắc tuôn trào, trấn áp chất độc đang xâm thực cơ thể.

Trùng độc từ Vũ Trụ Bá Chủ Trùng tộc, ngay cả tồn tại cùng cảnh giới dính phải, cũng vô cùng nguy hiểm, tuy không thể trực tiếp lấy mạng Cự Viêm Bá Chủ, nhưng cũng đủ khiến y uống một bầu.

Đặc biệt trong tình cảnh cấp bách hiện giờ, cần phải đề phòng thế công của Vũ Trụ Bá Chủ Cơ Giới tộc, khiến áp lực của Cự Viêm Bá Chủ tăng gấp bội, thần lực trong khoảnh khắc đã tiêu hao gần một phần trăm.

"Khốn kiếp, dám tấn công căn cứ Nhân tộc, không sợ cường giả Nhân tộc giáng lâm sao!?" Cự Viêm Bá Chủ nhìn thấy căn cứ dần bị áp sát, thủy triều Trùng tộc dày đặc, cùng với quần thể hạm đội khổng lồ của Cơ Giới tộc, chỉ bằng một đội quân khủng bố hùng vĩ như vậy, nếu áp sát căn cứ, trong khoảnh khắc có thể tiêu diệt toàn bộ trăm ức sinh linh Nhân tộc trong căn cứ.

Chấn động đang lan tràn!

Một luồng khí phách ngút trời từ trong căn cứ xông thẳng lên trời, ít nhất, Nhân tộc cũng không phải không có bất kỳ lực lượng phản kháng nào, vô số thủy triều Trùng tộc và đại quân Cơ Giới tộc lần lượt bị phân rã, lại có vô số sinh linh Bất Hủ tồn tại, bay lên chuẩn bị chiến đấu với đội quân đó.

Trong chốc lát, toàn bộ chiến trường phong vân dũng mãnh.

"Đừng làm những cuộc kháng cự vô ích nữa!" Ở khu vực trung tâm thủy triều Trùng tộc, một nữ tử tuyệt mỹ đang ngồi trên cung điện, lạnh lùng nhìn về phía căn cứ trước mắt, khuôn mặt tuyệt mỹ đó, bất cứ ai nhìn vào đều có cảm giác chìm đắm trong đó.

"Máu thịt Nhân tộc là bổ dưỡng nhất." Nữ tử tuyệt mỹ đưa một chiếc lưỡi linh hoạt liếm liếm khóe miệng, không thể tưởng tượng được, người có dung mạo tuyệt mỹ như vậy, nhưng sâu trong đáy mắt nàng lại là sự lạnh lẽo vô tận, thờ ơ.

“Phó căn cứ trưởng, tình hình bất ổn, ngô không thể chống đỡ được bao lâu nữa.” Một thần linh Bất Hủ đầu đầy mồ hôi hướng về phía người đàn ông uy nghiêm đứng bên cạnh, lời nói tràn đầy sự run rẩy.

Đại chiến ở cấp độ này, ngay cả trên toàn bộ biên phòng Nhân tộc cũng ít khi xảy ra, không ai ngờ, sẽ có một ngày phải đối mặt.

Bóng tối tử vong, bao trùm trong lòng vô số người.

Đại quân Trùng tộc và hạm đội Cơ Giới, cường ngạnh chống đỡ sóng điện từ quang từ chí bảo lãnh địa của căn cứ, không ngừng tiến lên.

“Một ngàn dặm.” “Năm trăm dặm!” “Một trăm dặm.” Cùng với việc dị quân tiến lên một trăm dặm, trên tường thành căn cứ, trong mắt mỗi người đều hiện lên vẻ kinh hãi.

“Ba ba ba!” “Phốc thử phốc xuy!” Cùng với việc tiến lên một trăm dặm, các cuộc tấn công từ thủy triều Trùng tộc và hạm đội Cơ Giới cũng không ngừng oanh kích vào lá chắn phòng ngự năng lượng của căn cứ.

“Phó căn cứ trưởng, năng lượng của lá chắn phòng ngự đang tiêu hao cực độ, dự kiến sẽ bị phá vỡ sau ba phút.” Nam tử vẻ mặt uy nghiêm, từ từ rút ra chiến đao, không biết từ lúc nào một bộ chiến giáp đã bao phủ cơ thể, chỉ còn lại đôi mắt đỏ như máu, bùng phát sát ý kinh người.

“Tất cả mọi người chuẩn bị tử chiến, không bao lâu nữa, đại quân của các căn cứ khác sẽ đến.” Thực ra câu nói đó, không ai tin.

Vẫn Tinh Đới, bảy mươi hai căn cứ, mỗi căn cứ đều cách nhau gần ngàn năm ánh sáng, hiện tại mới chỉ ba ngày ba đêm ngắn ngủi, ước tính đại quân của các căn cứ khác ngay cả một nửa chặng đường

cũng chưa đi được.

Hơn nữa, với hai Vũ Trụ Bá Chủ của Trùng tộc và đại quân Cơ Giới, khả năng hy vọng đại quân của các căn cứ khác đến là vô cùng mong manh.

"Oanh long long!" Nhưng vào lúc này, một tiếng chấn động truyền đến giữa thiên địa, không gian rộng trăm ức vạn dặm đột nhiên dâng lên một liên y mờ nhạt, một luồng khí tức sâu thẳm khủng bố, đột nhiên bùng phát, lấy bầu trời phía trên căn cứ làm trung tâm, khuếch tán ra toàn bộ Vẫn Tinh Đới, mấy triệu năm ánh sáng.

"Hoa lạp lạp!" "Khí tức cổ xưa, thật khủng bố!

Rốt cuộc là ai!" Vô số người ngẩng đầu, với ánh mắt kinh hoàng thám thính lên trời, trong đó ngay cả Vũ Trụ Bá Chủ Cơ Giới tộc, và Vũ Trụ Bá Chủ Trùng tộc tuyệt mỹ kia cũng không ngoại lệ, trong mắt hiện lên một tia kinh sợ nhàn nhạt, nhìn về phía chân trời.

Luồng khí tức cổ xưa này cường đại đến nỗi, ngay cả những tồn tại đứng trên tầng cao nhất của vũ trụ này, cũng cảm thấy một sự kinh hãi trong lòng, như thể một đám mây đen khổng lồ bao phủ trên đỉnh đầu.

"Hoa lạp lạp!" Không gian liên y khuếch tán, uy áp khủng bố biến toàn bộ chiến trường thành một vùng tĩnh mịch, trong lúc hoảng hốt, một mũi thuyền chiến hạm, liền hiện ra trước mắt mọi người.

Đầu rồng khổng lồ kia cao mấy trăm dặm, đầu rồng toàn thân được chạm khắc bằng đồng xanh cổ kính, sống động như thật, khiến trong lòng vô số sinh linh nảy sinh một nỗi sợ hãi.

"Oanh long long!" Giữa thiên địa phong vân ngừng lại, vạn vật dường như cũng theo đó mà tĩnh lặng.

Chiến hạm khổng lồ, từ mũi thuyền đến thân thuyền rồi đến đuôi

thuyền từ từ hiện ra trong mắt vô số người, cùng với việc toàn bộ chiến hạm hiện ra trước mắt vô số người, luồng khí tức đáng sợ kia mới hoàn toàn bùng phát.

Chương 278

Bỗng nhiên, phong vân thiên địa đột nhiên bùng nổ, toàn bộ không gian, cũng theo đó hiện ra liên y mờ nhạt, khí tức lan tràn khắp Vẫn Tinh Đới, vô số luồng khí tức đáng sợ từ bốn phương tám hướng vũ trụ lan tỏa.

"Rốt cuộc là tồn tại nào đang ngự trị!?" Trong chốc lát, không chỉ vô số sinh linh Nhân tộc của Trùng tộc và Cơ Giới tộc, nội tâm cũng xôn xao một phen.

Khí tức đáng sợ, xâm nhiễm toàn bộ thiên địa, trong phạm vi mấy trăm năm ánh sáng, các sinh linh lúc này đều như thể đang ở trong bão vũ trụ, bất cứ lúc nào cũng có thể bị hủy diệt.

"Luồng khí tức này, e rằng Vũ Trụ Chi Chủ, cũng có chút không thể so sánh được, chỉ riêng một chiếc chiến hạm, chủ nhân của nó lại đáng sợ đến mức nào!" Không ai dám có bất kỳ dị động nào ngay lập tức, sợ chạm vào uy nghiêm của cường giả vô danh kia, trong đó, ngay cả Cự Viêm Bá Chủ, cũng có chút nghẹt thở.

"Hoa lạp lạp!" Ngay tại lúc này, trên chiếc chiến hạm dài trăm ức vạn dặm kia, một luồng ánh sáng hư ảo chiếu rọi lên trời, hiện ra trong mắt vô số người.

Luồng ánh sáng hư ảo kia hiện ra, cho thấy mấy vạn thân ảnh vĩ đại, những thân ảnh này đứng thẳng có trật tự, dường như đều lấy thân ảnh dẫn đầu trong số đó làm tôn.

Hiển nhiên, chủ nhân của chiếc chiến hạm này, không chỉ bằng thân ảnh hư ảo, mà cũng không ai ngay lập tức nhận ra đó là thế lực nào trong vũ trụ.

"Nơi đây, là đâu?" Trong lúc hoảng hốt, thân ảnh vĩ đại được vô

số chúng thần kính sợ kia, từ từ mở lời, âm thanh uyển như thiên uy hùng vĩ chấn động trời cao, vọng vào tai vô số người.

"Kính thưa cường giả, nơi đây là Vẫn Tinh Đới, tọa độ X1931;Y3621 năm ánh sáng." Người trả lời là Bá Chủ Cơ Giới tộc đang đối chiến với Cự Viêm Bá Chủ, chỉ là, lúc này đối mặt với cường giả thần bí chưa biết, không còn chút thái độ ngạo mạn nào như trước.

"Vẫn Tinh Đới, chiến trường dị tộc sao!" Thân ảnh vĩ đại tự lẩm bẩm, nhưng các cường giả có mặt đều nghe thấy lời của y.

Trong chốc lát, sắc mặt Bá Chủ Cơ Giới tộc cứng đờ, Cự Viêm Bá Chủ bị Trùng độc xâm nhiễm, vẻ mặt hiện lên vẻ kinh hỉ.

Vẫn Tinh Đới là từ ngữ thông dụng của toàn bộ vũ trụ, nhưng, trong các chủng tộc khác nhau, lại có biệt danh, "chiến trường dị tộc" chính là biệt danh mà Nhân tộc dùng cho Vẫn Tinh Đới.

Vì vậy, chỉ bằng một câu nói, có thể biểu lộ sự việc, nhưng, trong tình huống chưa gặp được người thật, chỉ đoán mò, không đủ để khiến Cự Viêm Bá Chủ thực sự động lòng.

"Xoạt!" Cùng với ánh sáng tuôn trào, trong chốc lát tiêu tán, trên toàn bộ bầu trời, lại một lần nữa truyền đến một âm thanh vĩ đại, uyển như thiên uy chấn động: "Quân đoàn thứ nhất xuất chinh, quét sạch dị tộc." "Oanh long long!" Cùng với âm thanh hạ xuống, một đạo thần quang tiếp dẫn khổng lồ, từ trong chiến hạm chiếu rọi ra, trong chốc lát ít nhất hàng ức thân ảnh, xuất hiện trước căn cứ số ba mươi ba.

"Oanh long long!" Khí tức huyết sát cuồng bạo, tràn ngập toàn bộ thiên địa, từng binh sĩ mặc giáp đen cầm trường mâu, số lượng đối với đại quân trên chiến trường, có lẽ chỉ có thể coi là rất ít.

Đặc biệt đối với Cơ Giới tộc và Trùng tộc thiện dùng chiến thuật biển người, hàng ức, càng là một đơn vị có thể bỏ qua không tính, nhưng, khi đội quân này xuất hiện, luồng khí tức đáng sợ kia xâm nhiễm giữa thiên địa.

Ngay cả Vũ Trụ Bá Chủ Cơ Giới tộc, và Trùng tộc mẫu trùng tuyệt mỹ kia, vẻ mặt cũng hiện lên vẻ kinh hãi, tâm thần càng theo đó mà run rẩy.

"Mỗi một người đều là tồn tại cấp Giới Chủ, trong đó lại có sinh linh Bất Hủ, đặc biệt là uy thế hùng vĩ này, ngay cả thân là Vũ Trụ Bá Chủ tầng thứ ngô cũng cảm thấy kinh hãi." Trùng tộc mẫu trùng, chuyên tu tinh thần ý thức, đối với những khí tức vi tế này cảm giác vô cùng mẫn tiệp, sau khi cảm nhận kỹ càng trong chốc lát vẻ mặt kinh biến!

"Đại Càn Hoàng Triều Quân đoàn thứ nhất chuẩn bị nghênh chiến." Ngay tại lúc này, từ trong chiến hạm khổng lồ kia, lại một âm thanh hư vô phiêu miểu nhưng ẩn chứa thiên uy hùng vĩ từ từ truyền đến, toàn bộ đại quân trong khoảnh khắc, như thể sống dậy.

"Kiếm chi sở chỉ, sở hướng phi mỹ!

Chiến chiến chiến!" Khí tức huyết sát dũng mãnh cuồn cuộn xông thẳng lên trời, hóa thành vô tận mây mù chấn động, mây khói giăng đầy trời cuộn trào, đủ loại khí cơ hiện ra.

Cũng trong chốc lát, toàn bộ đại quân, như thể hóa thành một dòng lũ đen kịt, mang theo sự vô úy, kiên quyết nghênh chiến với thủy triều Trùng tộc vô tận và hạm đội Cơ Giới vô biên phía trước.

"Giết!

Xé nát tất cả!" Trùng tộc mẫu trùng rít gào một tiếng, hình thành một làn sóng âm thanh truyền đến não hải của mỗi sinh linh Trùng tộc.

“Phụt phụt!” Từng con Trùng tộc thể hiện ra vũ khí đáng sợ nhất của mình, không sợ chết xông vào dòng lũ đen kịt có vẻ nhỏ bé kia!

Đại địa trăm dặm, trong chốc lát đã áp sát, cũng trong khoảnh khắc giao chiến, mọi người mới thực sự chứng kiến sự đáng sợ của đội quân cường đại cổ xưa kia.

Đại quân hùng vĩ, như dòng lũ cuồn cuộn xông tới, máu xanh tứ chi, tàn tích hạm đội Cơ Giới, lần lượt rơi xuống đại địa.

Bất luận thế công của Trùng tộc, hay hạm đội Cơ Giới, thậm chí ngay cả khí tức hung sát bao phủ đội quân đó cũng không thể xuyên thủng.

“Khốn kiếp!

Chết đi!” Bá Chủ Cơ Giới tộc ban đầu đang đại chiến với Cự Viêm Bá Chủ, trực tiếp từ bỏ cuộc đối quyết, quay người trong không trung vẽ ra một vệt cầu vồng dài, xông thẳng vào đại quân Đại Càn Hoàng Triều.

“Vị đạo hữu này, chẳng lẽ không biết quy củ sao?” Ngay tại lúc Bá Chủ Cơ Giới tộc hành động, trên Thần Long Chiến Hạm chiếu ra một luồng sáng, trong chốc lát chặn y lại, một âm thanh từ trong luồng sáng đó truyền ra.

“Vũ Trụ Bá Chủ!” “Vũ Trụ Bá Chủ!

Ngô là Đại Đô Úy Lâm Phong của Đại Càn Hoàng Triều!” Người đó không phải ai khác, chính là Đại Đô Úy Lâm Phong của Quân đoàn thứ nhất, nhưng, Lâm Phong lúc này tu vi đã đột phá đến cảnh giới Đại La Kim Tiên, đôi mắt hổ trừng lên, một luồng khí tức không giận mà uy từ trong cơ thể truyền ra.

“Oanh long long!” “Chiến!” Bá Chủ Cơ Giới tộc đương nhiên cũng không phải loại tầm thường, khi va chạm với Lâm Phong, trong

chốc lát liền triển khai đại chiến, đủ loại luồng sáng năng lượng trong chốc lát tuôn về phía Lâm Phong.

"Oanh long long!" "Dị tộc, cũng có chút năng lực, chỉ bằng lực lượng năng lượng, có thể phát huy ra sức mạnh như vậy." "Nhưng, còn xa lắm." "Hoa lạp lạp!" Chiến ý vô tận, từ cơ thể Lâm Phong bùng phát ra, trong chốc lát bao phủ Bá Chủ Cơ Giới tộc trong đó, lực lượng chấn động vô tận khuếch tán.

Giây tiếp theo, cơ thể của Bá Chủ Cơ Giới tộc cao mấy trăm vạn trượng liền hóa thành vô số mảnh vụn, nhưng, lại trong chốc lát khôi phục.

Thần thể của Vũ Trụ Bá Chủ, đã sớm dung hợp từng tấc từng góc của bản thân thành thần thể, thần thể bất diệt, cũng tương đương với vĩnh sinh bất tử.

"Ôi, cũng có chút kỳ lạ." Lâm Phong có chút thích thú nhìn Bá Chủ Cơ Giới tộc trước mặt, sau đó khóe mắt chợt nhìn thấy, một lần nữa có ánh sáng chiếu xuống từ Thần Long Chiến Hạm, cảm nhận khí tức ẩn chứa trong đó, vẻ mặt hơi ngưng trọng.

"Không chơi nữa, mặc kệ ngươi bất tử bất diệt, đều nghiền nát thành bột phấn!" Nói xong, Lâm Phong liền một lần nữa đại chiến với y, mỗi chiêu mỗi thức, gần như đều có thể tiêu diệt cơ thể Bá Chủ Cơ Giới tộc, đặc biệt có một điểm dễ thấy là, cùng với việc không ngừng tiêu diệt, khí tức toàn thân Bá Chủ Cơ Giới tộc cũng không ngừng hạ xuống. … Cùng với đại chiến khai mở, Lâm Lôi ban đầu đang ở trên boong Thần Long Chiến Hạm, cũng theo đó giáng lâm trên chiến trường, sau khi xuất hiện trên chiến trường, liền trực tiếp đi tìm Trùng mẫu được bảo vệ trong Trùng tộc.

Chương 279

"Yêu nghiệt ghê tởm, sao không mau thúc thủ chịu trói!" Lâm Lôi toàn thân lộ ra khí tức hoang dã, không hề có chút xót thương ngọc.

Tư thái tuyệt mỹ của Trùng mẫu, trong mắt y, là một khối huyết nhục tỏa ra mùi hôi thối.

"Vũ Trụ Bá Chủ, và ý chí sức mạnh thật cường đại, thậm chí ẩn ẩn đã muốn siêu việt ngô!" Trên khuôn mặt kiều mỹ của Khải Lệ Na hiện lên một tia kinh hãi.

Số lượng chủng tộc vũ trụ có hàng trăm triệu, chưa từng có ai thực sự thống kê, nhưng lại có người thống kê ra bốn chủng tộc mạnh nhất!

Trong bốn chủng tộc lớn, tổng hợp thực lực mạnh nhất không nghi ngờ gì là Nhân tộc, cương thổ chiếm cứ toàn bộ Nguyên Thủy Vũ Trụ, xa xa không phải ba tộc kia có thể sánh bằng.

Trong đó, nghiên cứu khoa học kỹ thuật mạnh nhất không nghi ngờ gì là Cơ Giới tộc.

Trong đó Yêu tộc có thể phách nhục thân cường hãn nhất, thân thể động một cái là trăm vạn dặm là điều hiển nhiên.

Còn Trùng tộc là chủng tộc có sức mạnh ý chí tinh thần mạnh nhất, ý thức làm binh, ý chí làm tướng, đó chính là Trùng tộc, chỉ bằng sức lực một mình Trùng mẫu, chấp chưởng hàng trăm triệu ức biển Trùng, có thể tưởng tượng sức mạnh tinh thần đó bao la đến mức nào.

Nhưng, Khải Lệ Na lúc này lại phát hiện, người Nhân tộc trước mặt này, không chỉ thể phách phát ra huyết sát khủng bố, mà ngay cả sức mạnh ý thức của đối phương, nàng cũng không thể thăm dò, là

một tồn tại đáng sợ đến mức nào.

"Bệ hạ từng nói với ngô một câu, phi ngô tộc loại, kỳ tâm tất dị." "Oanh long long!" Khí tức hung diễm cuồn cuộn trong khoảnh khắc bùng phát, so với khí tức của Lâm Phong, Lâm Lôi lĩnh ngộ pháp tắc Lôi, toàn thân càng hiển lộ sự cuồng bạo hơn.

"Nhân loại!

Đáng chết!" Khải Lệ Na rít gào một tiếng, một ý chí hình thành sóng âm, trong chốc lát quét ngang toàn bộ chiến trường, cuốn động toàn bộ không gian đều phát ra liên y mờ nhạt.

"Oanh long long!" "Kỹ xảo điêu trùng nhỏ bé, dám so ý chí với đại quân Đại Càn Hoàng Triều của ta!" "Huyết sát!" "Oanh long long!" Mặc dù, Lâm Lôi có lẽ không tinh thông thuật thần thông ý thức lưu, thậm chí trong toàn bộ Hồng Hoang, cũng ít có loại thần thông này lưu truyền.

Bởi vì, trong thế giới Hồng Hoang, Nguyên Thần là căn bản, từ khi bước vào Tiên Đạo ngưng tụ ra Nguyên Thần, liền sẽ bảo vệ cẩn thận, nhưng uy áp ý thức, cùng với áp bách khí thế, cũng có liên quan mật thiết đến lực lượng Nguyên Thần.

Khí tức hung sát vô tận xâm nhiễm thiên địa, đối kháng với xung kích ý chí của Khải Lệ Na, cuốn lên một luồng liên y ngút trời, lấy hai vị làm trung tâm, trong phạm vi mấy trăm dặm, tất cả Trùng tộc trong khoảnh khắc đều tại chỗ nổ tung, hóa thành huyết vụ. … "Rốt cuộc từ đâu mà ra thế, trận doanh Nhân tộc lúc nào lại có tồn tại khủng bố như vậy." Cự Viêm Bá Chủ toàn thân thần lực tuôn vào thần thể, trong lúc xua tan độc, tâm thần của y lại đang chuyển động nhanh chóng.

Là một Vũ Trụ Bá Chủ, đương nhiên, đối với liên minh Nhân tộc Vũ Trụ hiện tại, những người đứng ở đỉnh cao, và những nhân vật

chủ chốt trong các thế lực lớn của toàn bộ trận doanh Nhân tộc, y đều rõ ràng.

Điều thực sự khiến y chấn động, là những người này, chỉ bằng thực lực hiện tại mà họ thể hiện, đã có hai Vũ Trụ Bá Chủ, thậm chí với kiến thức của Cự Viêm Bá Chủ, sao y lại không biết, hai Vũ Trụ Bá Chủ bước ra từ chiếc chiến hạm phát ra khí tức như dã thú ăn thịt người kia, tuyệt đối không phải người đứng sau.

"Chẳng lẽ là một vị Vũ Trụ Chi Chủ ẩn mình nào đó của Nhân tộc!" "Nhưng ngô chưa từng nghe nói, trong Nhân tộc, có vị Vũ Trụ Chi Chủ nào như vậy tồn tại." Cự Viêm Bá Chủ, đứng trên đỉnh cao của tầng lớp Nhân tộc, mỗi lần hội nghị liên minh Nhân tộc y đều tham gia, nên y rất rõ ràng về thế lực thực sự và nội tình của Nhân tộc.

Ngay khi Cự Viêm Bá Chủ đang suy đoán, ở phía xa, phe Lâm Phong đã phân thắng bại.

Dưới thế công cuồng bạo của Lâm Phong, cơ thể của Bá Chủ Cơ Giới tộc trong khoảnh khắc suy yếu đến cực điểm, trực tiếp thoát khỏi trạng thái thần thể.

"Phạm Nhân tộc của ngô, ngô là Đại Đô Úy của Quân đoàn thứ nhất Đại Càn Hoàng Triều sẽ xử quyết ngươi!" Không do dự, ngay giây tiếp theo, thế công trong tay Lâm Phong đột nhiên giáng xuống, trường kiếm bùng phát ra ánh sáng pháp tắc nồng đậm, trực tiếp xé nát Bá Chủ Cơ Giới tộc kia.

"Oanh long long!" Cùng với một tiếng nổ, toàn bộ thiên địa cũng theo đó nổ tung, chấn động vô tận tràn ngập giữa toàn bộ thiên địa, trong chốc lát thu hút ánh mắt của vô số người.

"Cái đó, Vũ Trụ Bá Chủ Cơ Giới tộc, đã chết rồi!" "Thật khủng bố, e rằng trong mấy ngàn năm ở Vẫn Tinh Đới, đây là lần đầu tiên có

tồn tại cấp Vũ Trụ Bá Chủ vẫn lạc." "....." Vũ Trụ Bá Chủ, có thần thể, thần thể bất diệt, liền là tồn tại vĩnh sinh bất tử, vì vậy bất kể chiến đấu có bao nhiêu lớn, Vũ Trụ Bá Chủ, gần như không thể bị vẫn lạc.

Trùng tộc và Cơ Giới tộc liên thủ tấn công căn cứ số ba mươi ba.

Thực ra bất kể Khải Lệ Na hay Vũ Trụ Bá Chủ Cơ Giới tộc, đều không quá muốn chém giết Cự Viêm Bá Chủ, bởi vì giết chết một Vũ Trụ Bá Chủ, đối với tồn tại cùng đẳng cấp, gần như là không thể làm được.

"Nhân tộc đáng ghét!" "Thoái quân!" Sau khi Bá Chủ Cơ Giới tộc chết, Khải Lệ Na trong khoảnh khắc rít gào một tiếng, khuôn mặt tuyệt mỹ trong khoảnh khắc trở nên dữ tợn, trên thần sắc đầy vẻ không cam lòng!

"Hoa hoa hoa!" Vô số Trùng tộc, dưới lệnh của Khải Lệ Na, như thủy triều rút đi, tốc độ vô cùng nhanh.

"Hừ, đi thôi, chết đi cho ngô." "Thiết Huyết Sát Khí!

Kinh Lôi Hổ." Lâm Lôi bạo nộ, một đám mây đen trong khoảnh khắc ngưng tụ trên bầu trời, trong chớp mắt liền giáng xuống một đạo lôi đình khổng lồ cao mấy triệu trượng, lôi đình tuôn xuống kinh động toàn bộ thiên địa.

"Oanh long long!" "Ngao hống!" Lôi đình khổng lồ, bao phủ toàn thân Lâm Lôi, dưới một sức mạnh huyền ảo, biến hóa thành một con Hổ Lôi Đình khổng lồ, thân thể cao mấy triệu trượng.

"Tí tách ba lạp." Sức mạnh lôi đình, tuôn trào, trong khoảnh khắc xông về phía Khải Lệ Na, vô tận lôi đình trong chốc lát, nhấn chìm tất cả Trùng tộc trong phạm vi ức vạn dặm.

"A!" Khi tiếp xúc với lôi đình trong khoảnh khắc, Khải Lệ Na

trong chốc lát liền cảm thấy một luồng lực lượng kinh khủng, như thể muốn xé nát toàn bộ cơ thể, thần thể trong giây tiếp theo bị phá hủy nhanh chóng.

"Chín mươi phần trăm!" "Tám mươi phần trăm!" "....." "Mười phần trăm." Khi thần thể suy bại đến mười phần trăm, Khải Lệ Na run rẩy, một luồng sức mạnh bao bọc nàng, hóa thành một quả Trùng Noãn trong suốt tinh xảo.

Đây là thủ đoạn bảo mệnh của Trùng mẫu, khi thần thể suy bại đến ngưỡng giới hạn, sẽ phản bản quy nguyên hóa thành một quả Trùng Noãn, có lực phòng ngự vô cùng cường đại, có thể đảm bảo sinh mệnh của nàng không bị tiêu vong.

Nhưng, Lôi Đình Luyện Ngục không tiêu tán, trong mắt người khác, khí tức của Lâm Lôi cường hãn như Vũ Trụ Bá Chủ, nhưng không phải Vũ Trụ Bá Chủ, mà là tồn tại Đại La Kim Tiên.

Thế giới Hồng Hoang, Đại La Kim Tiên, đã siêu thoát dòng sông thời gian, cũng có thể xưng là vĩnh sinh bất tử, nhưng trên tầng thứ sức mạnh, tuyệt đối phải vượt xa Vũ Trụ Bá Chủ trong phương vũ trụ.

"Oanh long long!" Sức mạnh lôi đình hùng vĩ xâm thực, nhanh chóng muốn tiêu diệt hoàn toàn quả Trùng Noãn kia, nhưng vào lúc này, trên Thiên Đỉnh Thần Long Chiến Hạm, đột nhiên truyền đến một âm thanh vĩ đại.

"Lâm Lôi, mang Trùng Noãn về." Âm thanh hạ xuống, trong chốc lát, toàn bộ biển lôi đình trong khoảnh khắc trở nên trống rỗng, tiêu tán giữa toàn bộ thiên địa, đồng thời hiển lộ tư thái hoang dã của Lâm Lôi.

"Cẩn tuân Bệ hạ ý chỉ." Khí tức toàn thân Lâm Lôi thu liễm, quỳ một gối xuống đất, sau đó vung tay ôm lấy, đem Trùng Noãn nạp vào

túi, dưới thần quang tiếp dẫn của Thần Long Chiến Hạm được thu vào toàn bộ Thần Long Chiến Hạm.

Chương 280

… Đại chiến kéo dài ba ngày ba đêm, cùng với sự xuất hiện của Đại Càn Hoàng Triều, cũng theo đó hạ màn.

Trên căn cứ, vô số nhân ảnh khó tin nhìn mọi thứ.

Toàn bộ đại địa là tàn tích và mảnh vỡ, đầy rẫy hố sâu, đại địa bao la, nứt toác một mảng, chỉ từ đó đã có thể thấy trận chiến này, rốt cuộc đáng sợ đến mức nào.

Sau khi đại chiến hạ màn, tất cả mọi người đều mang vẻ mặt sợ hãi nhìn về phía Thiên Đỉnh, chiếc chiến hạm khủng bố như hung thú kia.

Ngay cả Cự Viêm Bá Chủ, lúc này cũng cường nhẫn chống chọi Trùng độc xâm thực, quay người hướng về chiến hạm trên Thiên Đỉnh sâu sắc hành một lễ.

"Đa tạ cường giả Nhân tộc ra tay giúp căn cứ vượt qua kiếp nạn, việc này tại hạ sẽ báo cáo thực sự lên công ty giả lập vũ trụ về công tích của ngài." "Miễn đi, sự việc vẫn chưa kết thúc đâu." Sắc mặt Cự Viêm Bá Chủ cứng đờ, thực ra y không nghĩ đối phương sẽ trả lời, dù sao, từ khi chiến hạm xuất hiện đến nay, chưa từng có bất kỳ giao lưu nào với y.

Nhưng, rất nhanh, nội tâm Cự Viêm Bá Chủ liền tràn ngập sự nghi vấn: "Chưa kết thúc, sự việc chưa kết thúc." "Hoa lạp lạp!" Một luồng chấn động, trong chốc lát lan tràn khắp Vẫn Tinh Đới, Vẫn Tinh Đới rộng mấy trăm vạn năm ánh sáng, vô số sinh linh đều đầy vẻ kinh hoàng.

"Xì xì, lấy đi người của Liên Minh Trùng Tộc chúng ta, dễ dàng kết thúc như vậy sao?" Trước căn cứ số ba mươi ba, trong một không

gian, một đường hầm thời không liền xuất hiện, sau đó chỉ thấy, một nam tử tóc vàng mắt xanh từ trong đó bước ra, trong chốc lát, một luồng chấn động lan tràn khắp Vẫn Tinh Đới.

"Ban Phu Chi Chủ của Liên Minh Trùng Tộc!" Cự Viêm Bá Chủ trợn tròn mắt, khó tin nhìn về phía thân ảnh như thần linh kia: "Liên Minh Trùng Tộc, tùy ý phái ra Vũ Trụ Chi Chủ, chẳng lẽ không sợ bị Liên Minh Nhân Tộc công phạt sao!?" Ban Phu Chi Chủ nhìn Cự Viêm Bá Chủ, cười lạnh một tiếng nói: "Trên chiến trường, làm gì có nhiều quy củ như vậy, Liên Minh Nhân Tộc ngươi có khi nào không phái cường giả, can dự chiến trường đâu!" "Ồn ào, nói xong chưa!" Không một tiếng động, một thân ảnh xuất hiện trong hư không, đó là một thanh niên vẻ mặt uy nghiêm trang trọng, thanh niên mặc một bộ trường bào, áo choàng lớn màu đen như thần pháp thiên thần, cùng với những cơn gió sắc bén thổi qua, uyển như một con đại điêu đen kịt.

Chỉ đến khi y cất tiếng, vô số người mới phát giác, trong mảnh hư không kia, không biết từ lúc nào lại đứng sừng sững một thân ảnh.

"Ngươi!" Thần sắc Ban Phu Chi Chủ đột nhiên kinh hãi, kinh ngạc nhìn về phía thân ảnh không biết từ lúc nào đã xuất hiện ở không xa.

"Keng!" Toàn bộ thiên địa cuồn cuộn một luồng khí tức vô cùng mạnh mẽ, Lưu Trầm Hương giơ chiếc rìu trong tay, vẻ mặt lạnh lùng nhìn về phía Ban Phu Chi Chủ trước mặt, "Đã là địch nhân, vậy thì đáng chết." "Hoa lạp lạp!" Chấn động khủng bố giáng xuống, một luồng khí tức tử vong, bao phủ toàn bộ thế giới, đó là một luồng chấn động khủng bố.

Chiếc rìu rơi xuống, toàn bộ thế giới trong khoảnh khắc trở nên tĩnh lặng không tiếng động.

"Hơ! ....." Ban Phu Chi Chủ dường như muốn nói, nhưng ở cổ họng y dường như bị kẹt thứ gì đó, những lời muốn nói, vĩnh viễn

không thể thốt ra.

"Hô!" Gió nhẹ thổi qua, Ban Phu Chi Chủ vừa mới xuất hiện gây chấn động vô số người, dưới ánh mắt của mọi người, từ đầu bắt đầu tan thành bột phấn, cùng với gió nhẹ tiêu tán trong toàn bộ bầu trời.

Lưu Trầm Hương, người gây ra tất cả, đột nhiên nhíu mày, có ý vô ý nhìn về phía Thiên Đỉnh, dường như đang chờ đợi điều gì đó.

Rất nhanh, Lưu Trầm Hương một lần nữa khẽ cúi đầu, trong chốc lát đôi mắt lạnh lẽo bùng nổ ra một luồng ánh sáng khủng bố, chiếu rọi tiến vào đường hầm thời không mà Ban Phu Chi Chủ xuất hiện.

"Từ nay về sau, Vẫn Tinh Đới là vùng đất do Đại Càn Hoàng Triều của ngô thống trị, các ngươi trừ Nhân tộc ra, bất kỳ sinh linh nào khác, xuất hiện ở đây, chỉ có một con đường chết." "Oanh long long!" Âm thanh của Lưu Trầm Hương, uyển như thiên thần đang bạo nộ, một luồng uy áp khủng bố trực tiếp bao phủ toàn bộ Vẫn Tinh Đới, vô số người đầy vẻ kinh hoàng nhìn về phía đó, sâu trong đáy mắt, còn sót lại sự kinh hãi vô tận.

"Cái đó, là Vũ Trụ Chi Chủ sao!" Cự Viêm Bá Chủ vẻ mặt khó tin nhìn về phía bầu trời, Lưu Trầm Hương đang đại phát thần uy.

Hoặc giả, chỉ bằng Vũ Trụ Chi Chủ, liệu có thực sự có khả năng một kích liền xóa sổ một tồn tại cùng đẳng cấp sao.

Hơn nữa, Ban Phu Chi Chủ là một trong những Vũ Trụ Chi Chủ kiệt xuất của Liên Minh Trùng Tộc, danh tiếng lừng lẫy của y đều do y tự mình giết ra, đặc biệt đối phương chuyên tu sức mạnh tinh thần, là Vũ Trụ Chi Chủ dòng ý thức, tuyệt đối phải đáng sợ hơn Vũ Trụ Chi Chủ bình thường không chỉ vạn lần.

Trong chốc lát, không chỉ căn cứ số ba mươi ba, mà toàn bộ Vẫn Tinh Đới cũng theo đó mà trở nên tĩnh lặng không tiếng động.

“Oanh long long!” Ngay lúc này, một luồng chấn động đã phá vỡ sự tĩnh lặng vô tận, một dòng sông ánh sáng bảo vật lấp lánh từ trên đỉnh Thiên Ngoại Thiên vũ trụ không dấu vết nhanh chóng truyền đến, người này khoác một bộ thiên bảo y màu vàng, tay cầm một cây gậy đá, toàn thân toát ra một luồng uy thế uy nghiêm hùng vĩ.

Sự giáng lâm của người này, trong khoảnh khắc đã phá vỡ sự tĩnh lặng chưa từng có.

“Nhân tộc, căn cứ trưởng căn cứ số ba mươi ba, Cự Viêm bái kiến Hỗn Độn Thành Chủ.” “Ngô đẳng kiến Hỗn Độn Thành Chủ.” Người đó không phải ai khác, chính là Hỗn Độn Thành Chủ, cũng là một trong năm cự đầu của Liên Minh Nhân Tộc trong toàn bộ Nguyên Thủy Vũ Trụ, thực lực bản thân đã đột phá cảnh giới Vũ Trụ Chi Chủ nhiều năm, trấn thủ tại Vũ Trụ Sơ Thủy, sáng lập công ty giả lập vũ trụ, cũng là tồn tại có sức ảnh hưởng lớn nhất trong Liên Minh Nhân Tộc.

Hỗn Độn Thành Chủ, ngay lập tức, liền hướng ánh mắt về phía Lưu Trầm Hương đang tỏa ra uy thế trên không trung, trong mắt mang theo một tia kính sợ, sau khi khẽ gật đầu mới nhìn về phía chiếc Thần Long Chiến Hạm khủng bố hùng vĩ trên Thiên Đỉnh.

“Tại hạ Hỗn Độn Thành Chủ, cầu kiến Nhân tộc Bệ hạ.” Giọng nói của Hỗn Độn Thành Chủ lúc này vô cùng nhỏ nhẹ, trên thần sắc không hề có chút phóng túng nào, trong mắt người ngoài, không hề có chút dáng vẻ của một cự đầu.

Nhưng chỉ có Hỗn Độn Thành Chủ mới rõ, nội tâm y lúc này đang chấn động đến mức nào!

Vũ Trụ Chi Chủ, chấp chưởng không gian và thời gian, dễ dàng có thể khống chế vận hành của toàn bộ vũ trụ, y đã sớm biết chuyện ở căn cứ số ba mươi ba, nên đã sớm phái một phân thân đến.

Nhưng, thậm chí còn chưa có cơ hội ra tay, chiếc chiến hạm khủng bố kia đã theo đó xuất hiện ở Vẫn Tinh Đới.

Từ tận đáy lòng, ngay cả Hỗn Độn Thành Chủ đối với sự xuất hiện của chiến hạm, cũng không hề có bất kỳ cảm giác nào, tất cả đều tĩnh lặng đến mức đó.

Đặc biệt là chủ nhân của chiếc chiến hạm đó, thế lực dưới trướng y chấp chưởng, chỉ riêng một đội quân đã đánh bại liên minh Trùng tộc và Cơ Giới tộc, tùy tiện bước ra một người, lại còn nghiền nát tồn tại như Ban Phu Chi Chủ thành bột phấn.

Cần biết rằng, thần thể của Vũ Trụ Chi Chủ, gấp trăm lần so với Vũ Trụ Bá Chủ, lại bị hủy diệt trong khoảnh khắc!

Với kiến thức của Hỗn Độn Thành Chủ, y thực sự không biết trong Nhân tộc ai có thể làm được điều đó, có lẽ ngay cả sư phụ của y, năm xưa cũng chưa chắc đã có năng lực cường đại như vậy.

May mắn thay, tồn tại chưa từng gặp mặt đó, là người của Nhân tộc!

Cũng vì vậy, tồn tại như Hỗn Độn Thành Chủ, trước mặt chủ nhân chiến hạm, cũng biểu hiện sự kính sợ như vậy.

Nhưng, cùng với lời nói của Hỗn Độn Thành Chủ vừa dứt, một luồng uy áp khủng bố liền trong khoảnh khắc bao phủ y, trong chốc lát liền đối mặt với ánh mắt dò xét của Lưu Trầm Hương, nội tâm y cũng theo đó mà trầm xuống.

“To gan!

Ngươi là ai, chỉ bằng một phân thân ở đây, có tư cách gì diện kiến tôn vinh của Bệ hạ.” “Oanh long long!” Theo tiếng quát lớn của Lưu Trầm Hương, cả thiên địa tựa hồ muốn vỡ vụn, vô tận chấn động ập xuống, mây đen giăng kín trên đỉnh trời, dao động mênh mông bao

trùm cả vùng đất trời.

Chương 281

Ngay cả Hỗn Độn Thành Chủ sắc mặt cũng tái nhợt trong khoảnh khắc, trong đôi mắt sâu thẳm ẩn chứa sự khó tin.

Một luồng uy thế khủng bố hạo hãn ập đến.

Tuy không phải bản thể Hỗn Độn Thành Chủ giáng lâm, nhưng vì là một tộc đặc biệt, phân thân y vẫn có chiến lực ngang bằng bản thể.

Đặc biệt, với tư cách là cường giả đứng đầu nhân tộc, những gì y biết còn nhiều hơn Cự Viêm Bá Chủ rất nhiều.

Khi đối mặt với luồng uy thế khủng bố kia, một ý nghĩ khó tin chợt hiện trong tâm trí y: "Cường giả mạnh nhất vũ trụ, thậm chí còn mạnh hơn cường giả mạnh nhất vũ trụ!" "Nguyên Thủy Vũ Trụ lại có tồn tại cường đại như vậy!" Không dám tin, ban đầu khi Lưu Trầm Hương thể hiện sức mạnh sát phạt khủng bố, Hỗn Độn Thành Chủ đã nghi ngờ thực lực của đối phương có lẽ đã bước vào cấp bậc Vũ Trụ Chi Chủ cấp sáu, nhưng dù thế nào cũng không nghĩ thực lực đối phương lại đạt đến cảnh giới khủng bố như vậy.

Chỉ riêng áp lực đối phương mang lại cũng khiến Hỗn Độn Thành Chủ cảm thấy ngạt thở.

Trong khoảnh khắc, cả thiên địa tĩnh lặng.

Thế nhưng đúng lúc này, một tiếng ngâm khẽ theo gió vọng đến.

"Đại tướng quân, dẫn y vào đi." Tiếng nói vang lên lúc này, bất cứ ai cũng rõ là ai, chắc chắn là chủ nhân chiến hạm.

Quả nhiên, khi tiếng nói ấy vừa dứt, khí tức toàn thân Lưu Trầm Hương trong khoảnh khắc biến mất hoàn toàn, khôi phục lại vẻ bình thường không chút nổi bật.

Ngay cả cường giả như Hỗn Độn Thành Chủ cũng không thể cảm nhận được bất kỳ khí tức nào của đối phương, đứng ở vùng hư không đó, y dường như không có ai tồn tại.

"Vút!" Một đạo thần quang dẫn dắt rộng mấy trượng chiếu xuống từ đáy Thần Long Chiến Hạm.

"Theo ta vào đi." Nét mặt Lưu Trầm Hương không có biểu cảm dư thừa, uy nghiêm trang trọng như mọi khi.

Hỗn Độn Thành Chủ nghe vậy, khẽ cúi đầu, rồi nói với Cự Viêm Bá Chủ ở đằng xa: "Cự Viêm, căn cứ số ba ba giao cho ngươi chỉnh đốn." "Cẩn tuân mệnh lệnh của Hỗn Độn Thành Chủ." Cự Viêm Bá Chủ kính sợ hành lễ.

Trong điện đường rộng rãi, sàn nhà lát toàn bộ bằng đồng thau với những hoa văn thần bí, nhìn ra xa vô tận, căn bản không thấy giới hạn, rộng lớn vô biên.

Khi Hỗn Độn Thành Chủ phóng ý thức thăm dò một lượt, Lưu Trầm Hương đang đi phía trước lạnh giọng mở lời: "Ta khuyên ngươi tốt nhất đừng làm càn, nếu xúc phạm cấm kỵ, ta e ngươi sẽ không thể rời khỏi Thần Long Chiến Hạm." Lời nói lạnh lùng của Lưu Trầm Hương lập tức khiến Hỗn Độn Thành Chủ dập tắt ý niệm đó, cả người trở nên thành thật.

Bước nhanh trên hành lang dài, Lưu Trầm Hương dẫn Hỗn Độn Thành Chủ đến trước cửa Đại Càn Điện.

"Điện đường thật hùng vĩ!" Hỗn Độn Thành Chủ, với tư cách là nhân vật cấp cao của Vũ Trụ Giả Lập Công Ty, kiến thức tuyệt đối không thiếu.

Thế nhưng, khi chiêm ngưỡng Đại Càn Điện, với khí tức thuần phác, hạo hãn của nó, y cũng không khỏi cảm thán trong lòng.

Vừa bước vào đại điện, trong khoảnh khắc.

Vô số ánh mắt đồng loạt đổ dồn về.

Mỗi người mặc trường bào cổ kính, toàn thân toát ra một luồng khí tức phiêu dật, trong đó có lớn có nhỏ.

Hỗn Độn Thành Chủ vốn cực kỳ nhạy cảm với khí tức, khi đặt chân vào Đại Càn Điện, trong lòng y lập tức chấn động.

"Thật khủng bố!

Hàng vạn người, hơn một nửa là tồn tại cấp Vũ Trụ Bá Chủ, trong đó tu vi thấp nhất cũng là Vũ Trụ Tôn Giả cấp cao!" Hỗn Độn Thành Chủ giật mình kinh hãi, nhưng y cũng nhanh chóng khôi phục.

Nhân tộc Nguyên Thủy Vũ Trụ tuyệt đối là chủng tộc bá chủ đỉnh cao, chiếm giữ diện tích cương thổ rộng lớn vô ngần, số lượng dân cư căn bản không đếm xuể, Vũ Trụ Bá Chủ tung hoành khắp vũ trụ, thế nhưng trong nhân tộc cũng không hề ít.

Theo tầm mắt, Hỗn Độn Thành Chủ dần nhìn về phía người đứng đầu.

Thân ảnh mặc long bào màu vàng kim kia, chỉ nhìn từ dung mạo, có vẻ còn trẻ.

Trên người y, Hỗn Độn Thành Chủ nhận thấy một loại uy nghi cao quý bẩm sinh, tựa như khí chất đế vương từ Cửu Thiên giáng trần.

Đặc biệt là khí tức của đối phương, Hỗn Độn Thành Chủ chưa từng cảm nhận được khí cơ khủng bố như vậy, rộng lớn vô biên tựa như tinh không vô ngần của vũ trụ, lại tựa như hắc động, mang theo lực hấp dẫn thôn phệ vạn vật.

"Diện kiến Nhân Hoàng, ngươi vì sao không quỳ?" Đúng lúc này,

một thanh niên mặc nho bào ở bên trái nổi giận quát một tiếng, khiến tâm thần Hỗn Độn Thành Chủ thoát khỏi sự thăm dò vô tận.

Trên long ỷ, Lâm Dương khẽ nâng tay, nhẹ giọng nói: "Miễn lễ.

Tuy là nhân tộc, nhưng ngươi không phải thần dân của Trẫm, không cần đa lễ." "Nhân Hoàng!?" Hỗn Độn Thành Chủ nhìn Lâm Dương tựa như chí tôn Cửu Thiên trên đỉnh trời, nhấm nháp hai chữ này, đột nhiên y hiểu ra.

Nhân tộc, với tư cách là một trong những tộc quần bá chủ vĩ đại nhất Nguyên Thủy Vũ Trụ, tuy có nội tình cực kỳ cường đại, nhưng lại chưa từng xuất hiện Hoàng giả.

Bởi vì, toàn bộ nhân tộc từ đầu đến cuối đều không thống nhất, càng không có hoàng quyền tồn tại.

Lâm Dương đương nhiên không biết Hỗn Độn Thành Chủ đang nghĩ gì, chậm rãi mở lời: "Hỗn Độn Thành Chủ, đồng là nhân tộc, ngươi tự nhiên không cần lo lắng Trẫm sẽ làm hại ngươi." Hỗn Độn Thành Chủ cúi đầu, rồi nói: "Đồng là nhân tộc, điều đó tự nhiên là do ngô tự hiểu.

Chỉ không biết, quý phương đến từ nơi nào?" Đó cũng là điều băn khoăn lớn nhất trong lòng Hỗn Độn Thành Chủ.

Cường giả nhân tộc Nguyên Thủy Vũ Trụ, tuy y không biết toàn bộ, nhưng nếu có tồn tại cường đại như vậy, y không thể nào không biết.

"Nhân tộc bọn ta, từ thế giới của mình, vì một số chuyện, mà giáng lâm vũ trụ này." "Một số chuyện?" Hỗn Độn Thành Chủ hỏi, nhưng bị Lâm Dương phất tay ngăn lại.

Đã đọc vô số lần "Thôn Phệ Vũ Trụ", Lâm Dương tự nhiên hiểu rõ người đang đứng trước mặt mình là ai.

Chương 282

Với tư cách là tồn tại cấp cao của nhân tộc, Hỗn Độn Thành Chủ tuyệt đối thuộc loại người một lòng vì nhân tộc, dẫn dắt nhân tộc đột phá hiểm cảnh, chiếm được một vị trí ở Nguyên Thủy Vũ Trụ.

"Không cần lo lắng, tuy nhân tộc bọn ta từ thế giới của mình giáng lâm vũ trụ này, nhưng vẫn là nhân tộc, không có gì khác biệt." "Đồng là nhân tộc, đương nhiên là như vậy." Hỗn Độn Thành Chủ im lặng.

Với tư cách là tồn tại bá chủ đỉnh cao, y tự nhiên sẽ không chỉ vì một câu nói của đối phương mà tin tưởng tuyệt đối.

Nhiều điều hơn, mắt y không thể nhìn thấy.

Nhưng Hỗn Độn Thành Chủ cũng có thể nghe ra sự chân thành từ Lâm Dương.

Đồng là nhân tộc, có mưu kế cũng không ảnh hưởng lớn, đặc biệt dưới trướng đối phương là thế lực khủng bố như vậy.

Không, một cuộc nói chuyện cũng theo đó mà trầm mặc.

Hỗn Độn Thành Chủ tuy có đề phòng Lâm Dương và thậm chí cả Đại Càn Hoàng Triều, nhưng y cũng công nhận câu nói "đồng là nhân tộc".

Dù thế nào, ít nhất hiện tại vẫn là nhân tộc.

Không lâu sau, Lâm Dương đang ngồi trên long ỷ cao đài khẽ mỉm cười: "Ta hiểu rồi.

Trẫm không rõ tình hình vũ trụ này ra sao, không biết ngươi có bằng lòng giải thích đôi điều cho Trẫm không." Hỗn Độn Thành Chủ nghe vậy, mỉm cười gật đầu nói: "Tự nhiên không thành vấn đề." Hỗn Độn Thành Chủ với tư cách là Vũ Trụ Chi Chủ, tự nhiên không chỉ

cần nói miệng.

Cùng với lời nói của y, vô số hình ảnh lần lượt hiện ra trên toàn bộ Đại Càn Điện.

Mỗi bức họa đều là một phương tinh vực hạo hãn, tinh hà rộng lớn, mỗi hành tinh đều lấp lánh ánh sáng sự sống.

Hỗn Độn Thành Chủ, với tư cách là tồn tại cấp cao của nhân tộc, thậm chí những điều y biết, Lâm Dương cũng chưa từng tìm hiểu.

Điều đó cũng bình thường, dù sao thì những gì Lâm Dương nhìn thấy trong "Thôn Phệ Vũ Trụ" cũng chỉ qua góc nhìn của nhân vật chính La Phong, mọi thứ đều không toàn diện.

Hỗn Độn Thành Chủ, với tư cách là cường giả đỉnh phong của kỷ nguyên này trong Nguyên Thủy Vũ Trụ, lại thống lĩnh toàn bộ liên minh nhân tộc, những gì y biết đương nhiên cũng nhiều hơn.

"Không ngờ, mạng lưới ảo vũ trụ lại thần kỳ đến vậy, chỉ không biết mạng lưới đó rốt cuộc tồn tại dưới dạng vật dẫn nào?" Lời nói của Lâm Dương khiến ánh mắt Hỗn Độn Thành Chủ lóe lên tia sáng nhỏ, y cười nhạt nói: "Điều này không phải là điều ta có thể biết, có lẽ đó chính là ý chí bản nguyên vũ trụ diễn hóa cũng không chừng." Lâm Dương khẽ gật đầu, nhưng không hỏi thêm nữa.

Nếu ngoài vô tận tài nguyên hạo hãn trong "Thôn Phệ Vũ Trụ", còn có thứ gì có thể thu hút ánh mắt Lâm Dương, thì đó chỉ có thể là mạng lưới ảo vũ trụ.

Hỗn Độn Thành Chủ không nói, Lâm Dương cũng rất rõ ràng, mạng lưới ảo vũ trụ là do bản nguyên đỉnh phong của cường giả số một nhân tộc, Nguyên Tổ Vũ Trụ Chi Chủ hóa thành.

Nguyên Tổ cũng là sư phụ của Hỗn Độn Thành Chủ, liên quan đến bí mật cốt lõi, hiển nhiên tuyệt đối sẽ không nói ra.

Nhanh chóng, cùng với lời giải thích của Hỗn Độn Thành Chủ, một tinh đồ vũ trụ rộng lớn vô ngần hiện ra trên không Đại Càn Điện.

Tinh đồ khổng lồ hiện ra không phải từng ngôi sao, mà là từng khu vực được phân chia.

"Toàn bộ Nguyên Thủy Vũ Trụ có sáu tộc quần đỉnh phong.

Trong đó, Trùng Tộc và Cơ Giới Tộc là tử địch của nhân tộc.

Ngoài ra, còn có ba chủng tộc Yêu Tộc, Ngục Tộc, Tinh Tộc.

Vì khoảng cách xa xôi so với cương vực nhân tộc, bình thường không có xung đột lớn." "Yêu Tộc!

Ha ha, không ngờ vũ trụ này cũng có Yêu Tộc tồn tại." Khi lời nói của Hỗn Độn Thành Chủ vừa dứt, Tả tướng Phương Nguyên lập tức cười lạnh, thậm chí các văn thần võ tướng trong Đại Càn Điện cũng nhao nhao cười theo.

Hỗn Độn Thành Chủ nhíu mày, nhưng cũng không hỏi gì, tiếp tục giải thích: "Lần này, nhờ Đại Càn Hoàng Triều ra tay trấn áp Trùng Tộc và Cơ Giới Tộc, nếu không, nhân tộc bọn ta thật sự sẽ tổn thất thảm trọng." Lâm Dương phất tay: "Không cần như vậy.

Không ngờ, bọn ta vừa đến, rất tò mò về mạng lưới ảo vũ trụ, không biết ngươi có thể cho ta một số mũ cảm ứng ý thức không." "Đương nhiên, ta cũng có thể dùng tài nguyên để mua." Lời nói của Lâm Dương rất hàm súc, đương nhiên, Hỗn Độn Thành Chủ là một tồn tại đã sống vô số năm, nhưng y lại không dám thuận nước đẩy thuyền.

"Tự nhiên không thành vấn đề.

Mũ cảm ứng ý thức thì có bao nhiêu cũng có bấy nhiêu, còn về việc mua thì không cần thiết, đều là những thứ không có giá trị lớn." Lâm Dương gật đầu, nói với Phương Nguyên: "Tả tướng, lát nữa

giao tiếp với Hỗn Độn Thành Chủ, tiện thể mang đặc sản nhân tộc của ta cho Thành Chủ nếm thử." Phương Nguyên gật đầu: "Cẩn tuân ý chỉ Bệ hạ." Hỗn Độn Thành Chủ nghe lời Lâm Dương nói, ánh mắt cũng theo đó nhìn về phía Tả tướng mà Lâm Dương nhắc tới, đồng tử y trong khoảnh khắc khẽ nheo lại, trong lòng đã dấy lên sóng to gió lớn: "Khí tức của người này cho ta cảm giác không hề kém cạnh Đại tướng quân kia!" Hỗn Độn Thành Chủ lần thứ hai bị nội tình của Đại Càn Hoàng Triều chấn động.

Thế nhưng, càng hiểu rõ sự cường đại của đối phương, lòng y lại càng bình tĩnh.

"Nếu đã như vậy, Thành Chủ cứ giao dịch với Tả tướng đi." Lâm Dương nói ra câu này, đã có ý tiễn khách.

Hiện tại, những gì cần tìm hiểu từ Hỗn Độn Thành Chủ y cũng cơ bản đã hiểu rõ, không cần thiết phải ở lại nữa.

Bản thân Hỗn Độn Thành Chủ là người chấp chưởng Vũ Trụ Giả Lập Công Ty, mũ cảm ứng ý thức là thứ tràn lan khắp nơi, đối với y không hề khó khăn.

Nhưng hiển nhiên, Hỗn Độn Thành Chủ không đến mức thật sự tặng phiên bản mũ cảm ứng ý thức cấu hình thấp, mà trực tiếp tặng cho toàn bộ Đại Càn Hoàng Triều, mỗi người một thiết bị sinh mệnh trí năng nhân tạo.

Cần biết rằng, sinh mệnh trí năng nhân tạo, tuy trong vũ trụ không phải thứ gì quá hiếm có, nhưng giá trị cũng vô cùng to lớn.

Lần này Đại Càn Hoàng Triều xuất động đại quân cùng một số văn thần võ tướng, tổng cộng lên đến năm ức người.

Trong một thời gian ngắn mà lấy ra nhiều thứ có giá trị như vậy, ngay cả một đế quốc bình thường trong vũ trụ cũng không thể chịu

nổi.

Đương nhiên, đối với Hỗn Độn Thành Chủ, thực ra không có gì.

Chương 283

Với tư cách là ông trùm của công ty mạng lưới ảo vũ trụ, toàn bộ vật tư của công ty đều có thể tùy ý điều phối, mấy thứ này thì nhằm nhò gì.

"Trí năng nhân tạo sao." Lâm Dương ngồi trên long ỷ, phóng mắt đánh giá thiết bị sinh mệnh trí năng nhân tạo chưa được kích hoạt trước mặt.

Không lâu sau, y liền trực tiếp mở lời: "Lung, có thể phân tích ra những gì ẩn chứa bên trong không?" "Đinh, đang kiểm tra." Một luồng ánh sáng từ hư không Đại Càn Điện chiếu rọi xuống, trực tiếp bao phủ lên con robot nhỏ đầy tính khoa học kỹ thuật trong tay Lâm Dương.

"Đinh, phân tích thành công.

Trí năng nhân tạo này sở hữu tinh hoa trí tuệ sơ cấp, đồng thời ẩn chứa một tọa độ bản nguyên." "Có thể thu lại tọa độ bản nguyên đó không?" "Đinh, có thể." "Vút!" Trên con robot trí năng nhân tạo kia, một luồng vầng sáng mờ ảo hiện lên, một luồng sức mạnh theo đó bị tước đoạt ra, dung nhập vào hư không Đại Càn Điện.

"Đinh, thu thập thành công, đang thống kê dữ liệu." "Chỉ không biết, mạng lưới ảo vũ trụ, rốt cuộc như thế nào!" Khóe miệng Lâm Dương nở nụ cười, y đã khao khát sự thần kỳ của mạng lưới ảo vũ trụ từ lâu.

Mạng lưới ảo vũ trụ, do lực bản nguyên của Nguyên Tổ hóa thành, mượn sức mạnh ý chí bản nguyên vũ trụ, không chỉ bao trùm toàn bộ Nguyên Thủy Vũ Trụ, mà ngay cả cấm địa của sinh linh, hải vũ trụ cũng có thể lan tràn vào trong đó.

Nhân tộc, có thể đạt được thành tựu và ảnh hưởng lớn như vậy trong một kỷ nguyên, tuyệt đối không thể thiếu mạng lưới ảo vũ trụ do Nguyên Tổ hóa thành.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua, nhanh chóng, một luồng ánh sáng tinh thần mờ ảo ngưng tụ thành hình.

Với tư cách là chủ nhân Vĩnh Hằng Chi Chu, Lâm Dương có thể cảm nhận được, ẩn sâu trong vô tận ánh sáng, một luồng sức mạnh đang được thai nghén.

Lâm Dương cảm nhận sức mạnh ẩn chứa trong ánh sáng rồi cười, hóa ra đó chính là lực pháp tắc bản nguyên của Nguyên Thủy Vũ Trụ.

Có vẻ như vũ trụ giả lập có liên quan lớn đến lực bản nguyên vũ trụ!

Làm rõ một điểm, Lâm Dương càng hứng thú với vũ trụ giả lập hơn, nên y quyết định đi gặp Nguyên Tổ.

Lâm Dương vận dụng thần mục, trong đôi mắt hạo hãn của y dường như ẩn chứa vô tận tinh thần, rồi khuếch tán ra, bao trùm khắp vũ trụ.

Vượt qua vô tận thời gian và không gian, Lâm Dương đã nhìn thấy người y muốn tìm, ở vùng đất vô tri nơi hỗn độn khí lưu hoành hành, không có ánh sáng, không có bóng tối, ngay cả pháp tắc cũng không thể thâm nhập.

Trên Vĩnh Hằng Chi Chu, thân ảnh Lâm Dương dần mờ đi, cho đến khi biến mất.

Lung thấy vậy cũng không lạ, ở vũ trụ này, ai có thể uy hiếp Lâm Dương?

Thế nên Lung liền vui vẻ đi chơi!

Nhưng lộ trình của Lâm Dương không hề thuận lợi, khi đi đến giữa đường, ý chí bản nguyên vũ trụ cuối cùng cũng phát uy.

Lực pháp tắc thất sắc trải khắp trời đất, chặn đường Lâm Dương, cuối cùng hội tụ thành một vùng biển lớn.

Trong biển pháp tắc, một người khổng lồ từ từ thành hình, không vui không buồn, cũng không phát ra âm thanh, nhưng Lâm Dương lại nghe thấy tiếng gào thét.

"Nguyên Tổ vi phạm pháp tắc vận chuyển chí cao, lý nên bị giam cầm." Lâm Dương nhìn cảnh tượng trước mắt, khinh thường bĩu môi.

Ý chí bản nguyên vũ trụ tuy cao quý, nhưng bản thân lại không có bất kỳ sức mạnh nào, chỉ khi có người vi phạm quy tắc chí cao thì mới có được vĩ lực.

Một tồn tại đáng thương bị quy tắc giam cầm!

Nhưng nhân tộc sinh ra không tin trời, càng không tin mệnh, đến quy tắc cũng dám ngăn cản.

Mắt Lâm Dương lóe lên vẻ sắc bén, y phóng tiếng cười lớn.

"Quy tắc chí cao ràng buộc sinh linh của vũ trụ này, Bản Hoàng không phải thần dân dưới quyền, mau chóng lui đi, nếu không đừng trách Bản Hoàng vô tình." Cùng với tiếng quát của Lâm Dương, biển pháp tắc cuồn cuộn nổ tung, hủy diệt quá nửa.

"Tiến lên, chết!" Người khổng lồ do ý chí bản nguyên vũ trụ hóa thành sừng sững như tượng điêu khắc, lời nói khuếch tán bằng niệm lực.

Lâm Dương cũng cảm nhận được, vì vậy y lắc đầu thở dài, "Chung quy không phải sinh linh, căn bản không hiểu điều gọi là xu lợi tị hại.

Thôi vậy, hôm nay để Bản Hoàng thử thử thành phần của ngươi.” Lâm Dương có chút hưng phấn, đã lâu lắm rồi y không gặp được đối thủ đáng để ra tay, lần này nhất định phải tận hứng mới được.

Tử khí trong tay y tỏa ra, hiển hóa thành hình ảnh Bàn Cổ Phủ, được Lâm Dương nắm chặt.

Mặt phủ sinh ra sương mù xám, đè sập không gian.

Phía sau Lâm Dương từ lâu đã là một vùng hư vô, không gian vỡ rồi hợp, hợp rồi vỡ, vĩnh viễn không ngừng.

Với tư cách là thần khí khai thiên, Bàn Cổ Phủ sở hữu vĩ lực mà bất kỳ thế giới nào cũng không thể chịu đựng.

Đặc biệt, khi Lâm Dương vung nó, bất cứ thứ gì cũng sẽ hóa thành hư vô.

Lâm Dương hai chân luân phiên, dẫm mạnh hư không, cả người lập tức bay lên, chém thẳng vào người khổng lồ pháp tắc.

Cảnh giới hiện tại của y, bất kỳ bí thuật nào trước mắt y đều trở nên rườm rà, bởi vì mỗi cử chỉ của y đều là bí thuật đỉnh cao.

Đặc biệt đối với thần khí như Bàn Cổ Phủ, bất kỳ bí thuật nào cũng đều là báng bổ.

Luồng ánh sáng phủ cực lớn bắn ra, gặp gió bùng lên, chớp mắt đã đến đỉnh đầu người khổng lồ pháp tắc.

Biển pháp tắc vốn yên tĩnh trong khoảnh khắc sôi trào, một cây côn dài bảy màu từ trong biển nhô ra, được người khổng lồ pháp tắc nắm trong tay, vung ngang lên trời, va chạm với Bàn Cổ Phủ.

Chương 284

Nếu chỉ là pháp tắc ngưng tụ đơn thuần, chắc chắn không thể ngăn cản sự sắc bén của Bàn Cổ Phủ.

Thế nhưng, trong khoảnh khắc va chạm với cây côn dài bảy màu, Lâm Dương cảm nhận được một luồng ý chí vô kiên bất tồi, chống đỡ cây côn giao chiến với Bàn Cổ Phủ.

Lâm Dương lập tức phản ứng, luồng ý chí vô kiên bất tồi đó, chính là ý chí quy tắc chí cao.

Y hiểu rồi, cũng chỉ có dưới sự bảo vệ của quy tắc, vật do pháp tắc hóa thành mới có thể chống lại Bàn Cổ Phủ.

Nhưng nếu cho rằng như vậy có thể ngăn cản Bàn Cổ Phủ, thì quá ngu xuẩn rồi!

Sát khí trên người Lâm Dương ngưng tụ, y đứng trong hư không, vươn người khuếch trương, thân ảnh nhỏ bé cũng trở nên vĩ ngạn.

Dần dần Lâm Dương đắm chìm vào đó, y thấy cảnh Bàn Cổ khai thiên, theo đó vung đại phủ quét ngang.

Một đòn nhìn có vẻ yếu ớt, thậm chí không bằng cú bổ thẳng đầu vừa nãy, nhưng một cú quét ngang đó, khuấy động khí thanh trọc, không gian vỡ nứt rồi lại hợp lại, trực tiếp đánh vào eo người khổng lồ pháp tắc.

Người khổng lồ do ý chí bản nguyên vũ trụ hóa thành thì vung côn dài xuống đánh, nhưng lần này, cây côn dài bảy màu bị Bàn Cổ Phủ dễ dàng chém nát, lực đạo không giảm, đồng thời cũng chia người khổng lồ pháp tắc thành hai đoạn.

Nhìn người khổng lồ do ý chí bản nguyên vũ trụ hóa thành đổ

xuống, Lâm Dương cười khẩy.

Trong vũ trụ này, tồn tại chí cao quy tắc có thể coi là vô địch, nhưng nếu đổi sang dị vũ trụ, chí cao quy tắc cũng không phải gì.

Cú đánh vừa rồi của Lâm Dương, là mô phỏng cảnh Bàn Cổ khai thiên, sau khi phá hủy thế giới cũ liền diễn sinh thế giới mới.

Thế giới va chạm, cây côn dài bảy màu đương nhiên không thể ngăn cản.

Dù chỉ có hai chiêu, Lâm Dương đã hiểu rõ phải làm sao để tranh chấp với chí cao quy tắc.

Nhưng mọi chuyện không kết thúc ở đây.

Khi người khổng lồ pháp tắc đổ xuống, trên bầu trời nứt ra một khe hở, bên trong trùng trùng điệp điệp, ngay cả với nhãn lực của Lâm Dương cũng không thể nhìn thấy tận cùng.

Khe nứt lại mở rộng, Lâm Dương cuối cùng cũng nhìn rõ toàn bộ diện mạo của nó, hóa ra là một con mắt, cao cao tại thượng, nhìn xuống thế gian, truyền đi sự lạnh lùng.

Một luồng kim quang từ đồng tử của nó sinh ra, lặng lẽ rơi xuống giữa không trung thì bùng nổ vô hạn.

Lâm Dương chăm chú nhìn kim quang, không hề nháy mắt chút nào, vẫn luôn nhìn nó hóa thành màn sáng che kín trời đất ập xuống.

Đồng tử Lâm Dương hơi co lại, trong màn sáng y cảm nhận được lực bá đạo tuyệt diệt, lực diệt thế, chỉ tồn tại để hủy diệt.

Toàn thân Lâm Dương huyết dịch sôi trào, như thủy triều dâng, lần này y thật sự bị kích thích, càng thêm hưng phấn.

Tạo Hóa Ngọc Điệp từ đỉnh đầu bay lên, rủ xuống vạn đạo màn sáng bao phủ Lâm Dương.

Nếu Bàn Cổ Phủ là lợi khí công sát, vậy Tạo Hóa Ngọc Điệp là chí bảo hộ thân, trên đó khắc họa ba nghìn đại đạo pháp tắc, có thể nói Tạo Hóa Ngọc Điệp chính là một phương thế giới, hồn viên như một.

Kim quang cuối cùng cũng ập xuống, nhấn chìm mọi thứ trong không gian.

Khi mọi thứ tan đi, chỉ có Lâm Dương vẫn nguyên vẹn đứng tại chỗ, không gian vốn có đã bị hủy di diệt, còn con mắt kia cũng biến mất không dấu vết.

"Chí cao quy tắc, quả nhiên danh bất hư truyền." Lâm Dương cảm thán.

Chí cao quy tắc không thể bị đánh bại, trừ khi Lâm Dương phát điên triệt để xóa bỏ một vũ trụ, thì chí cao quy tắc bao trùm nơi đây mới tiêu tan.

Vậy còn lại một cách, nhân định thắng thiên!

Khi ý chí sinh linh của vũ trụ này tụ hợp, ngay cả chí cao quy tắc cũng phải cúi đầu, bị quy tắc hạn định.

Lâm Dương cảm thấy đây sẽ là một hành trình thú vị.

Phất phất bụi bặm vốn không tồn tại trên người, Lâm Dương tiếp tục lên đường, đi đến vùng đất vô tri.

Trận đại chiến này định sẵn không ai biết, nhưng khi Lâm Dương đến gần, vùng đất vô tri dấy lên gợn sóng không gian, dao động cuối cùng cũng thu hút sự chú ý của Nguyên Tổ.

Nhìn Lâm Dương chậm rãi tiến đến, trên mặt Nguyên Tổ lộ ra vẻ kinh ngạc.

Điều càng khiến Nguyên Tổ kinh ngạc hơn là dao động phát ra từ người Lâm Dương.

“Ta là Nhân Hoàng Lâm Dương, đến từ dị vũ trụ.” Nhân Hoàng?

Dị vũ trụ?

Chẳng trách Nguyên Tổ cảnh giác.

Từ khi quật khởi từ yếu kém, Nguyên Tổ chưa từng nghe nói có dị vũ trụ, chỉ có luân hồi xâm nhập.

“Ngươi rốt cuộc là ai?” Nguyên Tổ quát khẽ, trong lòng đề phòng.

Y nghi ngờ Lâm Dương là ý chí bản nguyên vũ trụ hóa thành, thậm chí là chí cao quy tắc.

Chương 285

Mấy lần trước cũng như vậy, trong lòng Nguyên Tổ kiêng kỵ, nhưng hai vị kia há chẳng phải cũng kiêng kỵ, mục đích của họ tự nhiên là hệ thống giả lập vũ trụ.

Lâm Dương nghe vậy sững sờ, rồi lại như hiểu ra, mỉm cười.

Hóa ra tồn tại cao cao tại thượng cũng sẽ sợ hãi, thậm chí không từ thủ đoạn, lời nói ra không ai tin.

Nguyên Tổ giả lập vũ trụ phù hợp nhất với sự vận hành của Nguyên Thủy Vũ Trụ.

Ngày trước nếu không phải bản thân đoạt xá ý chí bản nguyên vũ trụ, e rằng đã thành công, hoặc có thể đã bị trấn áp.

Có một Nguyên Tổ, sau này tất nhiên sẽ có Nguyên Tổ thứ hai, vì vậy ý chí bản nguyên vũ trụ sợ hãi, nắm giữ giả lập vũ trụ trong tay.

"Nguyên Tổ không cần đa nghi, Bản Hoàng đích xác đến từ dị vũ trụ.

Khi đó ngươi bị trấn áp ở đây, tự nhiên không thể phát giác." Thời gian trước, khi Đại Càn Hoàng Triều giáng lâm, vạn tộc chấn động, nhưng ở vùng đất vô tri này, vẫn khó mà phát giác, đó là do ý chí bản nguyên vũ trụ giở trò.

Thấy Nguyên Tổ vẫn không tin, Lâm Dương Dương cảm thấy nhất định phải thể hiện chút thành ý.

Nhìn lồng giam được dệt từ đủ loại pháp tắc xung quanh Nguyên Tổ, Lâm Dương lập tức có chủ ý.

"Lời lẽ thật tốn công, vậy thế này đi, Bản Hoàng trước tiên thả ngươi ra, rồi chúng ta nói chuyện." Trong khoảnh khắc, Nguyên Tổ

nín thở.

Lòng y dù nặng trĩu, cũng nảy sinh chút hy vọng.

Từ khi bị trấn áp ở đây, y luôn muốn thoát ra.

“Ngươi có thể cứu ta ra ngoài?” Lâm Dương không trả lời, y hành động thực tế.

Y nâng tay phải, đầu ngón tay lóe lên một tia sáng nhỏ, không ngừng ngưng tụ, như tinh thần hội tụ.

Nguyên Tổ chăm chú nhìn đầu ngón tay Lâm Dương, dao động mà luồng ánh sáng đó sản sinh y chưa từng thấy, có sự khác biệt lớn với lực pháp tắc của vũ trụ này, nhưng bản chất lại tương đồng.

Sức mạnh không ngừng bị áp súc, cho đến một giới hạn nhất định, cuối cùng bắn ra, với tốc độ cực nhanh va chạm vào lồng pháp tắc.

Lồng pháp tắc bị kích hoạt, bốn cột sáng lóe lên, phù văn huyền ảo dày đặc sáng tối bất định.

Pháp trận bí mật, tầng tầng lớp lớp, nếu không hiểu nguyên lý, muốn phá bỏ bằng sức mạnh thô bạo, thì cần lực mạnh gấp mấy lần để nghiền ép.

Nhưng giữa vũ trụ, ai có sức mạnh mạnh hơn bản nguyên vũ trụ?

Không ngờ hôm nay lại có.

Tinh thần quay tốc độ cao, liều mạng va chạm vào lồng pháp tắc.

Màn sáng nhìn mỏng manh, nhưng trong khoảnh khắc đã trở thành thiên tiệm, cho dù tinh thần thể hiện vĩ lực đến đâu cũng khó lòng vượt qua dù chỉ một ly.

Lâm Dương lạnh lùng quan sát, y chưa bao giờ có thể phá vỡ cấm cố bằng một chiêu.

Cú đánh vừa rồi chẳng qua là thăm dò, dưới sự xung đột của hai bên, bí ẩn của lồng pháp tắc đã bị Lâm Dương nắm rõ toàn bộ.

Lâm Dương chém hư không bằng tay phải, một lưỡi quang nhận rực rỡ sắc màu thoát khỏi lòng bàn tay y, chém thẳng vào lồng giam.

Bên trong lưỡi quang nhận ẩn chứa ý chí khai thiên, cuối cùng rơi vào chỗ yếu nhất của lồng giam.

Ai có thể ngờ rằng trong vô số phù văn trên cột sáng lại có một điểm trận nhãn dư thừa như một nét bút sai.

Trận nhãn vỡ nát, lồng pháp tắc không đánh tự phá.

Dùng lực mạnh nhất phá vỡ điểm khéo léo nhất, Lâm Dương hành động này muốn nói với hai vị cao cao tại thượng kia rằng, trong mắt y, họ không là gì cả.

Vô số năm bị giam cầm giờ đây đột nhiên biến mất, Nguyên Tổ cảm thấy như đang mơ, cho đến khi y thật sự bước ra ngoài, mới biết đó không phải mơ.

"Đi thôi, trước tiên đi gặp mấy đồ đệ, ta sẽ nói cho ngươi biết tất cả những gì ngươi muốn biết." Lâm Dương mỉm cười nói.

Cuộc họp tối cao của nhân tộc!

Lúc này, Hỗn Độn Thành Chủ, Cự Phủ Sáng Tạo Giả và một số nhân tộc cấp cao khác đang tụ họp, sốt ruột chờ đợi, nụ cười trên mặt khó mà kìm nén được.

Vừa nãy Hỗn Độn Thành Chủ nhận được thông báo từ Đại Càn Điện, biết Nguyên Tổ đã được Lâm Dương cứu ra, đang trên đường đến đây.

Hỗn Độn Thành Chủ không nói hai lời, lập tức dùng tốc độ nhanh nhất thông báo cho cấp cao, rồi tụ họp ở đây chờ đợi.

“Nguyên Tổ thật sự thoát hiểm sao, sẽ không phải Đại Càn Hoàng Triều lừa chúng ta chứ?” Hư Kim Chi Chủ không kìm được lẩm bẩm, thu hút ánh mắt nghiêm khắc của mọi người.

Mặc dù sau đó không nói nữa, nhưng cũng nói lên tâm tư của đa số người.

Đó là ý chí bản nguyên vũ trụ, tồn tại cao quý nhất, sao có thể dễ dàng bị người đánh bại.

“Nói nhiều cũng vô ích, cứ kiên nhẫn đợi một lát, chẳng phải mọi chuyện sẽ rõ ràng sao?” Giọng Hỗn Độn Thành Chủ lạnh lùng.

Chương 286

Y là người tin tưởng Lâm Dương nhất ở đây, vì đã tận mắt chứng kiến, nên mới biết Lâm Dương khủng bố đến mức nào.

Không lâu sau, mọi người thấy hai người bước đi trên hư không, một già một trẻ.

Người già mặc bạch bào, nụ cười hiền hậu.

Người trẻ mặc thiên long y, thần sắc uy nghiêm, mỗi bước đi đều khiến tinh thần chấn động, uy nghiêm vô hạn.

Hỗn Độn Thành Chủ nhìn thấy lão giả, nước mắt trong khoảnh khắc trào ra khỏi hốc mắt, vội vàng tiến lên.

"Lão sư, người cuối cùng cũng trở về." "Nguyên Tổ, chúc mừng Nguyên Tổ thoát hiểm!" "Nhân tộc ta sắp hưng thịnh rồi." Bên cạnh Nguyên Tổ lập tức vây kín người, nói líu lo, Nguyên Tổ cũng xúc động không thôi, kéo cánh tay Hỗn Độn Thành Chủ, liên tục hỏi han.

Lâm Dương nhìn cảnh tượng trước mắt, lùi lại một bước, để lại đủ thời gian cho họ hoài niệm.

Đó là nhân tộc, tộc quần mà y vẫn luôn muốn bảo vệ.

Sau cuộc giao lưu ngắn ngủi, Hỗn Độn Thành Chủ là người đầu tiên phản ứng, tiến đến trước mặt Lâm Dương trịnh trọng hành lễ, đám người phía sau cũng làm tương tự.

"Đa tạ Nhân Hoàng Bệ hạ đã cứu lão sư của ta thoát khỏi khổ ải, toàn bộ nhân tộc Nguyên Thủy Vũ Trụ chúng ta đều nợ Bệ hạ một ân huệ lớn." Thái độ của Hỗn Độn Thành Chủ vô cùng thành khẩn.

Tổng không phải nuôi một đám sói mắt trắng!

Lâm Dương mỉm cười gật đầu, nói: "Hỗn Độn Thành Chủ nói quá rồi, bọn ta đều là nhân tộc, tự nhiên nên giúp đỡ lẫn nhau." Sau đó Lâm Dương được mời vào đại điện, ngồi ở vị trí thủ tọa.

Cho đến lúc này, Lâm Dương mới chính thức đặt vấn đề: "Nguyên Tổ, ngươi hẳn biết ý định của Bản Hoàng trong chuyến đi này, không biết ý của ngươi thế nào?" Vừa rời khỏi vùng đất vô tri, Nguyên Tổ đã tiếp nhận hệ thống giả lập vũ trụ, biết được lịch trình của Lâm Dương.

Sau đó Hỗn Độn Thành Chủ lại nói rõ yêu cầu của Lâm Dương, lúc này y ở đây, đương nhiên hiểu Lâm Dương muốn gì.

"Ta chỉ muốn hỏi Bệ hạ, ngươi nhìn nhận chúng sinh nhân tộc Nguyên Thủy Vũ Trụ của ta như thế nào." Lâm Dương nhìn sâu vào Nguyên Tổ, thần sắc lập tức nghiêm túc, nói: "Ngô là Nhân Hoàng, tự nhiên đương tạo phúc chúng sinh nhân tộc.

Nhân tộc Nguyên Thủy Vũ Trụ cũng là một phần của nhân tộc, tự nhiên đương nhất thị đồng nhân." Nguyên Tổ liên tục gật đầu, tán thán nói: "Nhân Hoàng quả nhiên khí độ bất phàm.

Nếu đã như vậy, lão già ta tự nhiên sẽ không giấu giếm." Vừa nói, Nguyên Tổ lăng không một chỉ, không gian vỡ nứt, từ đó rơi xuống một đĩa tròn.

Trên đó là hình ảnh thu nhỏ, nhưng lại khác với hình ảnh thông thường, nằm giữa hư và thực, sáng tối bất định.

Cảnh tượng đó chính là một phương vũ trụ!

Lâm Dương tùy tay một chiêu, đĩa tròn mang theo một phương vũ trụ rơi vào tay y.

Một phương vũ trụ không phải vật chết, mà là một vũ trụ thật sự đang vận hành.

Mỗi ngôi sao, thậm chí mỗi hạt bụi cũng đều ở vị trí đó một cách tự nhiên, mê hoặc lòng người.

Thần mục vận chuyển, chưa được một lát, Lâm Dương đã tìm hiểu thấu đáo cái gọi là vũ trụ giả lập, đồng thời nhận ra phương vũ trụ này.

"Nguyên Thủy Vũ Trụ!" Lời nói của Lâm Dương vô cùng khẳng định.

"Không sai, vũ trụ giả lập chính là Nguyên Thủy Vũ Trụ." Nguyên Tổ đáp lời.

"Năm xưa, để tạo ra vũ trụ giả lập, ta từng đi khắp Nguyên Thủy Vũ Trụ, chỉ để có thể hé nhìn sự huyền diệu của vũ trụ, cuối cùng lĩnh ngộ được sự cân bằng sinh diệt của vũ trụ.

Rồi dựa vào các tọa độ điểm để lại ở khắp nơi trong Nguyên Thủy Vũ Trụ, ta đã thành công tạo ra vũ trụ giả lập.

Vì vậy, vũ trụ giả lập chính là Nguyên Thủy Vũ Trụ thu nhỏ vô số lần." Lời nói của Nguyên Tổ nghe có vẻ nhẹ nhàng, nhưng chỉ những người đã làm mới biết phương pháp này khó khăn đến mức nào.

Những người không minh bạch huyền bí vũ trụ, cho dù có tạo ra vũ trụ giả lập cũng chỉ là hình thức mà thôi.

Mỗi bộ phận trong vũ trụ vừa tương đối độc lập lại vừa liên quan đến nhau.

Có những thứ nhìn có vẻ vô dụng, nhưng thực tế lại liên quan đến sự vận hành của vũ trụ.

Lần này có thể hé nhìn huyền bí của vũ trụ giả lập, khiến Lâm Dương thu hoạch không ít, y càng có thêm vài phần nắm chắc để tạo ra hệ thống giả lập vũ trụ.

“Nguyên Tổ, ta muốn tạo ra hệ thống giả lập vũ trụ, không biết ngươi có bằng lòng giúp đỡ không?” Lâm Dương mở lời hỏi.

Nguyên Tổ sững sờ, nhanh chóng nói: “Nhân Hoàng Bệ hạ đại khả không cần như vậy, nếu có nhu cầu, phương vũ trụ giả lập này cứ việc lấy đi.” Nhưng y làm sao biết được suy nghĩ của Lâm Dương, vì vậy sau khi nghe xong, Lâm Dương kiên quyết lựa chọn từ chối.

“Nguyên Tổ, Bản Hoàng không chỉ muốn một vũ trụ giả lập giống hệt như vậy.

Phương vũ trụ giả lập lần này xa không thể khiến Bản Hoàng hài lòng.

Bản Hoàng muốn tạo ra một vũ trụ tồn tại giữa hư và thực, có thể cho tu giả bản thân thật sự tiến vào trong đó, do Bản Hoàng một lời định đoạt quy tắc vũ trụ.” “Bản Hoàng có thể vĩnh sinh bất tử, vậy thì phương vũ trụ này cũng sẽ có những tồn tại vĩnh sinh bất tử.” Những lời nói hào hùng của Lâm Dương đã làm chấn động sâu sắc Nguyên Tổ, khiến y có chút bối rối.

Nơi đó không phải là tạo ra vũ trụ giả lập, mà căn bản là tạo ra vũ trụ, thậm chí là chế định chí cao quy tắc.

Đơn giản như nói mơ vậy!

Sau khi nhiệt huyết, Nguyên Tổ lại nảy sinh vô vàn lo lắng: “Cái này không phải là không được, chỉ là nếu làm như vậy, nhất định sẽ dẫn đến sự chú ý của ý chí bản nguyên vũ trụ, thậm chí là chí cao quy tắc.” Lời phía sau không nói hết, nhưng Lâm Dương đã hiểu!

Chương 287

Dẫn đến chí cao quy tắc, có đỡ được không?

"Khi cứu ngươi ra, ta từng đối đầu với chí cao quy tắc, bất phân thắng bại." Vài chữ nhẹ nhàng, nhưng trong tai Nguyên Tổ và những người khác nghe như vũ trụ vừa bị hủy diệt, thật nực cười.

Nhưng đối mặt với Lâm Dương, không ai nghi ngờ, vì lời y nói không cho phép nghi ngờ.

Nén lại sự chấn động trong lòng, Nguyên Tổ hít sâu một hơi rồi chắp tay: "Nếu đã như vậy, tại hạ nguyện dốc hết sức mình trợ giúp Nhân Hoàng Bệ hạ." "Tốt!" Lâm Dương hài lòng gật đầu, "Ngày hệ thống giả lập vũ trụ hoàn toàn mới được tạo thành công, cũng là lúc nhân tộc chúng ta xưng bá vũ trụ, duy ngã nhân tộc thiên địa độc tôn." "Duy ngã nhân tộc thiên địa độc tôn." Mọi người đồng thanh lặp lại.

Đó cũng là giấc mơ mà tất cả nhân tộc vẫn luôn ấp ủ!

"Nếu đã như vậy, vậy thì vũ trụ giả lập hoàn toàn mới cũng nên đổi một cái tên khác rồi." Có người nói.

"Vậy gọi là Vĩnh Hằng Khư Phường đi!" Lâm Dương một lời quyết định.

Khi mọi người đang hưng phấn thảo luận về Vĩnh Hằng Khư Phường, chiến trường biên giới đột nhiên truyền đến cảnh báo.

Hỗn Độn Thành Chủ nhanh chóng mở hệ thống ảo, chiếu ra một hình ảnh khổng lồ giữa không trung.

Đó là một Vũ Trụ Tôn Giả mặc chiến giáp, sốt ruột thông báo tình hình.

"Cự Phủ Sáng Tạo Giả, Hỗn Độn Thành Chủ, Mộng Yêu Chủ của

Yêu Tộc đột nhiên đại cử tập kích, hiện đã đến biên cảnh cương vực nhân tộc ta." "Bọn ta đã biết.

Ra lệnh cho các bộ nghiêm thủ căn cứ, không được tự ý xuất kích, nhanh chóng sẽ có Vũ Trụ Chi Chủ đến." Hỗn Độn Thành Chủ lập tức phân phó.

Khi màn sáng tắt đi, các Vũ Trụ Chi Chủ có mặt đều nhao nhao chửi rủa.

"Lại là Yêu Tộc, lần trước tập kích nhiễu loạn nhân tộc ta mới vài ngày, đơn giản là quá đáng!" "Nếu có thể bắt được Mộng Yêu Chủ, ta nhất định sẽ nướng y ăn." "Đồng ý." Nguyên Tổ cũng phẫn nộ, chỉ tiếc là vừa thoát hiểm, thực lực chưa phục hồi, lúc này có tâm mà vô lực.

"Đi thôi, cùng đi.

Nếu có thể tránh được Mộng Yêu Chủ nếm mùi đau khổ." Cự Phủ Sáng Tạo Giả vốn luôn trầm mặc ít nói lúc này đứng dậy, khí tức bưu hãn bộc lộ không che giấu.

Khi không có Nguyên Tổ, Cự Phủ đại diện cho chiến lực mạnh nhất của nhân tộc, là người sinh ra vì chiến đấu, ngoài chiến đấu ra không còn gì khác.

Lâm Dương nhìn Cự Phủ, trong mắt lộ ra vẻ tán thưởng.

Người y sợ nhất là trong ngoài bất nhất, khó nhất là chuyên tâm vào một việc.

Cả hai điểm Cự Phủ đều làm được.

Đương nhiên, điều khiến Lâm Dương tán thưởng nhất là Cự Phủ cũng dùng phủ tử.

"Ta cùng đi." Lâm Dương nói.

Yêu Tộc, kiếp này y hận nhất Yêu Tộc.

Năm xưa ở Hồng Hoang, không biết bao nhiêu nhân tộc đã trở thành lương thực của Yêu Tộc, vì vậy y căn bản không có hảo cảm với Yêu Tộc.

Hỗn Độn Thành Chủ vô cùng vui mừng, có Lâm Dương đồng hành, mọi chuyện ổn rồi.

Thực ra vừa nãy y cũng muốn nói, chỉ sợ chọc giận Lâm Dương, cuối cùng lựa chọn im lặng.

Chiến trường vực ngoại!

Đại quân Yêu Tộc vô biên vô tận gần như lấp kín hư không.

Giữa đại quân, một vương tọa khổng lồ, cao ngất tận trời.

Một con rắn bạc khổng lồ quấn quanh vương tọa, lưỡi nhác phun xà tín, khí thế khủng bố như sóng triều cuồn cuộn, không ngừng xung kích căn cứ doanh trại nhân tộc.

Trong căn cứ doanh trại, mọi thủ đoạn phòng ngự đều được bố trí đầy đủ, màn chắn cầu vồng nâng lên, pháo laser, pháo quỹ đạo tích lực chờ phát động.

Thế nhưng dưới sự xung kích của khí thế khủng bố, căn cứ doanh trại như một con thuyền nhỏ giữa biển khơi chao đảo, có thể lật đổ bất cứ lúc nào.

Dưới làn sóng, sắc mặt Thiên Đao Quân Chủ đen sạm.

Bị người ta trêu đùa đến mức này, đả kích đến sĩ khí lớn đến mức nào, y rõ hơn ai hết.

Nhưng nhìn vương tọa kia, lửa giận lập tức tắt đi một nửa.

Chỉ là một Vũ Trụ Bá Chủ làm sao địch nổi cường giả mạnh nhất vũ trụ?

Ngay cả trong Nguyên Thủy Vũ Trụ, cường giả mạnh nhất vũ trụ cũng chỉ có thể phát huy thực lực đỉnh cao cấp sáu.

"Mộng Yêu Chủ, thân là cường giả mạnh nhất vũ trụ, lại trêu đùa kẻ yếu, không thấy quá đáng sao?" Giọng Hỗn Độn Thành Chủ đầy phẫn nộ dẫn đầu truyền đến.

Một dòng sông tinh quang theo đó chảy xiết, trong dòng sông, vô số trọng bảo nổi chìm, kêu leng keng, vang vọng những âm thanh vui tai.

Hỗn Độn Thành Chủ một mình đi đầu, đạp trên dòng sông, hơn mười người phía sau đi sát theo, rơi xuống trước đại quân Yêu Tộc.

Chương 288

Thiên Bảo Hà uốn lượn, chặn đứng toàn bộ khí thế của Mộng Yêu Chủ.

Trong doanh trại, thấy Hỗn Độn Thành Chủ và các Vũ Trụ Chi Chủ khác giáng lâm, Thiên Đao Quân Chủ hai mắt phun lửa, dẫn dắt các bộ tinh nhuệ xông ra, xếp thành hàng phía sau Hỗn Độn Thành Chủ và những người khác.

Đại chiến sắp nổ ra.

Trên vương tọa khổng lồ, Mộng Yêu Chủ lười nhác phun xà tín, tiếng xì xì mạnh mẽ như tiếng trống cổ, chấn động khí huyết của sinh linh sôi trào.

Ngay cả uy thế của cường giả mạnh nhất vũ trụ, mỗi hành động, thậm chí mỗi hơi thở cũng không phải phàm nhân có thể chịu đựng được.

Trận doanh nhân tộc tự nhiên vô sự, có Hỗn Độn Thành Chủ và mọi người chống đỡ.

Trừ khi Mộng Yêu Chủ ra tay một cách ngang ngược, nếu không mấy tiểu xảo này không ảnh hưởng lớn.

"Hỗn Độn Thành Chủ, bản tôn chuyến này chỉ hỏi một việc.

Chủ nhân Ban Phu vì sao chết, vì sao lại chết?

Nhân tộc cũng nên cho Yêu Tộc ta một lời giải thích chứ!" Giọng Mộng Yêu Chủ ầm ầm, nhưng lại băng lãnh không chút sinh khí nào.

Nghe xong lời đó, Hỗn Độn Thành Chủ đại nộ, chỉ vào Mộng Yêu Chủ liền lớn tiếng quát: "Mộng Yêu Chủ, ngươi cũng có thể nói ra lời này.

Yêu Tộc tập hợp Cơ Giới Tộc, Trùng Tộc xâm phạm cương vực nhân tộc ta, chết là đáng đời.

Bây giờ ngươi lại dám đòi ta một lời giải thích, chủ nhân Ban Phu chết là đáng đời!" "Bản tôn không nghe lời ngươi nói.

Bản tôn chỉ biết chủ nhân Ban Phu đã chết, chết trong tay nhân tộc." Ngôn ngữ của Mộng Yêu Chủ bá đạo.

Nhân tộc yếu kém, đặc biệt sau khi Nguyên Tổ bị phong ấn, chiến lực đỉnh cao tổn thất lớn.

Vô số năm qua ba tộc từng không chỉ một lần phát động chiến tranh muốn diệt vong nhân tộc, nhưng lại bị nhân tộc ngoan cường chống giữ nhờ hệ thống giả lập vũ trụ mà Nguyên Tổ để lại.

Mộng Yêu Chủ là người kiên trì nhất trong số đó, nhưng đối mặt với cục diện chiến tranh, ngoài sự giận dữ ra, y lại không có cách nào khác.

Quy tắc hạn chế, trong Nguyên Thủy Vũ Trụ, ngay cả cường giả mạnh nhất vũ trụ cũng chỉ có thể phát huy thực lực đỉnh cao cấp sáu, trừ khi bằng lòng trả giá lớn.

Lần chiến tranh trước do Mộng Yêu Chủ phát động, kết quả lại khiến y ngạc nhiên, chủ nhân Ban Phu chết rồi, thủ hạ trung thành nhất của y chết rồi.

Điều đó khiến Mộng Yêu Chủ vô cùng phẫn nộ, nhìn Hỗn Độn Thành Chủ trước mắt, hận không thể một ngụm nuốt chửng y, báo thù huyết này.

Giọng y tự nhiên càng thêm oán hận: "Hỗn Độn Thành Chủ, nếu nhân tộc muốn tránh khỏi cái chết, hãy giao người đã giết chủ nhân Ban Phu ra đây, nếu không, hôm nay nhất định nhân tộc sẽ máu chảy thành sông." Khí tức khủng bố cùng với âm thanh lan tỏa, không gian

chấn động, vô số vẫn thạch dưới âm thanh đó hóa thành bụi phấn, cả một vùng mười vạn năm ánh sáng trong khoảnh khắc trở nên trống rỗng.

Mộng Yêu Chủ phát điên rồi, thậm chí không quản ngại gì.

Nếu thật sự quyết tâm tiêu hao bản nguyên, y quả thực có thể tạm thời thoát khỏi hạn chế của quy tắc, nhưng như vậy có chút được không bù mất!

Không phải Yêu Tộc sao, có thể hiểu được!

Tuy có linh trí, nhưng Yêu Tộc lại cực ít có lý trí.

Cấp cao thì khá hơn, nhưng Yêu Tộc bình thường phát điên là chuyện thường.

Hỗn Độn Thành Chủ nghe vậy, thần sắc lập tức kỳ dị, nửa cười nửa không, cố gắng nhịn.

Những người xung quanh, phàm là người biết chuyện chủ nhân Ban Phu chết, đều như vậy.

Mộng Yêu Chủ đáng thương!

Y không hề biết mình đã ngu ngốc chạy đến đây, uy hiếp giao người.

Hỗn Độn Thành Chủ đã đoán trước kết cục của Mộng Yêu Chủ, không khỏi âm thầm thương tiếc.

Lâm Dương vốn đang nhàn nhã ở cuối đội hình, kết quả lại vô duyên vô cớ bị vạ lây.

Chủ nhân Ban Phu?

Lâm Dương cảm thấy dường như có chút ấn tượng, hình như là gã khổng lồ ngu ngốc bị Lưu Trầm Hương giết chết ngay khi vừa giáng lâm.

Vì thủ hạ đã gây họa, Lâm Dương cảm thấy có lý do phải giải quyết chuyện này, vì vậy, y bước ra.

"Ngươi đã giết chủ nhân Ban Phu?" Đôi mắt lạnh lẽo của Mộng Yêu Chủ chăm chú nhìn Lâm Dương, sát ý khát máu lan tỏa bao trùm Lâm Dương, khí tức lạnh lẽo thấu xương.

Cường giả Vũ Trụ Tôn Giả mới thăng cấp e rằng sẽ bị phong bế trong một ánh mắt.

Nhưng khí tức đối với Lâm Dương không hề có tác dụng gì.

Không, có chút tác dụng, ít nhất Lâm Dương cảm thấy mát lạnh, một trải nghiệm hiếm có.

Lâm Dương cảm thấy nhốt tên này lại làm máy điều hòa cũng không tồi.

Chương 289

Suy nghĩ của Lâm Dương đã bay xa, nhưng điều đó lại khiến Mộng Yêu Chủ càng thêm phẫn nộ.

Lần đầu tiên y gặp một người không xem y ra gì, chút lý trí còn sót lại trong lòng đang dần tiêu hao.

"Con người dám khinh thị ta." Lời nói điên cuồng hội tụ hóa thành một lưỡi quang nhận dài, chém thẳng vào Lâm Dương.

Luồng sáng đó lóe lên, dường như từ tận cùng vũ trụ, che khuất trời đất.

Ánh sáng bạc như dòng chảy, nhanh chóng trượt qua thân thể Lâm Dương, rồi không còn hậu tục.

Chỉ có bộ thiên long bào lay động chứng minh sự tồn tại của cú đánh đó.

Pháp tắc không gian nguyên thủy!

Ý niệm đầu tiên hiện ra trong đầu Lâm Dương khi y giật mình tỉnh dậy.

Mộng Yêu Chủ dùng âm thanh chấn động không gian, khuấy động gợn sóng, nhìn có vẻ tùy ý nhưng lại có vĩ lực khó lòng địch nổi.

Chỉ là tên này cảm ngộ không gian không được tốt cho lắm!

Mộng Yêu Chủ muốn chấn nhiếp, không có gì uy hiếp hơn máu tươi.

Còn về Lâm Dương, y chưa bao giờ nhìn thẳng mặt y.

Một nhân tộc nhỏ bé thì nên ở như thế này, dưới một đòn đánh thì an nhiên vỡ nát.

Nhưng kết quả lại không như vậy.

“Thật ồn ào!” Lâm Dương khẽ nói, giọng nói nhẹ nhàng truyền rõ ràng vào tai mỗi người có mặt.

Rồi y nâng tay, một con kim long từ cánh tay y trượt ra, thân thể khổng lồ gần như lấp kín bầu trời vũ trụ.

Mỗi mảnh vảy, thậm chí mỗi sợi râu cũng đều chân thực đến vậy.

Kim long ngao du, mây mù sinh ra, uy long nồng liệt ép người ta ngạt thở.

Mộng Yêu Chủ run rẩy, rồi nghe thấy tiếng gào thét.

Lúc đầu uy năng không hiển lộ, nhưng sau đó không ngừng khuếch đại trong không gian và thời gian, chấn động đến mức tai muốn điếc.

“Không thể nào, chỉ là một nhân tộc nhỏ bé, một con người vô danh, sao có thể sở hữu sức mạnh như vậy?

Nhất định là ảo thuật, nhất định là vậy.” Y rít lên, thà tin phán đoán của mình, cũng không thể chấp nhận sự thật này.

Hỗn Độn Thành Chủ khinh thường cười khẩy.

Sao lại không thể?

Những người từng chứng kiến thực lực của Lâm Dương, và những gì y đã thể hiện trước đó, đều hiểu rõ sức mạnh này.

Động tác của Lâm Dương và Hỗn Độn Thành Chủ giống nhau như đúc, chỉ có điều Lâm Dương có thêm vài phần giễu cợt.

Kim long do ý chí hóa thành, trút cơn giận dữ, lại lấy cánh tay Lâm Dương làm vật dẫn, thân thể vô kiên bất tồi.

“Xé nát!” Lâm Dương ra lệnh.

Sau những lời nói ngắn gọn, kim long động, không gian lập tức vỡ nứt, căn bản không thể chịu đựng được nhục thân kim long.

Long trảo sắc bén vươn về phía đỉnh đầu Mộng Yêu Chủ, tốc độ nhanh đến mức thời gian cũng không thể theo kịp.

Mộng Yêu Chủ đã chủ quan, không ngờ đòn đánh đầu tiên của kim long lại bạo liệt và nhanh đến thế, không thể né tránh.

Kim quang lóe lên, một cái đầu rắn khổng lồ theo đó bay lên, trong mắt vẫn còn sự bàng hoàng.

Thân thể Mộng Yêu Chủ rơi xuống, lập tức gây ra hỗn loạn, không chỉ đại quân Yêu Tộc dao động, ngay cả quân trận nhân tộc cũng bắt đầu xì xào bàn tán.

Con ngươi Hỗn Độn Thành Chủ suýt nữa thì rơi ra ngoài.

Mộng Yêu Chủ hung bạo khát máu đó vậy mà chết rồi?

Hỗn Độn Thành Chủ tin chắc Lâm Dương sẽ thắng, nhưng không ngờ lại thắng một cách gọn gàng, càng khiến người ta khó tin.

Lâm Dương lại một vẻ đạm nhiên, nhìn chằm chằm thân thể Mộng Yêu Chủ dần dần tối sầm lại một lúc rồi mỉm cười.

Sau này ai dám nói Mộng Yêu Chủ ngu xuẩn, nhất định sẽ bị người ta phun nước bọt vào mặt!

"Mộng Yêu Chủ, hà tất giả chết, lẽ nào ngươi cho rằng chút tiểu xảo này có thể lừa được ta sao?" Lâm Dương dùng một giọng điệu trêu chọc nói.

Xác định Mộng Yêu Chủ không hề chết!

Chương 290

"Nhân Hoàng tiền bối, hiện tại Mộng Yêu Chủ đang giả chết sao?" Hỗn Độn Thành Chủ lộ vẻ kinh ngạc, hỏi Lâm Dương.

Trong cảm nhận của y, Mộng Yêu Chủ đã chết, linh hồn tiêu tán, ngay cả thân thể cũng đang thối rữa, nhìn thế nào cũng đã chết không thể chết hơn được nữa.

Lâm Dương nghe vậy quay đầu, nụ cười nhẹ trên mặt đủ để nói lên tất cả: "Mộng Yêu Chủ đích xác chưa chết." "Đích xác trong cảm nhận ý niệm của ngươi, Mộng Yêu Chủ dường như thật sự đã chết, nhưng ngươi phải hiểu rằng trên đời có quá nhiều thủ đoạn có thể che mắt cảm nhận của người khác.

Vì vậy, ngươi phải dùng tâm để nhìn, cảm nhận trong cõi mịt mờ sẽ cho ngươi câu trả lời chính xác." Hỗn Độn Thành Chủ làm theo, thanh lọc tâm linh.

Khi nhìn lại Mộng Yêu Chủ, y cảm nhận được nguy hiểm, như thể dưới đống thịt nát đó ẩn giấu một mãnh thú hồng thủy, khiến lông tóc dựng đứng, mồ hôi lạnh chảy ròng, cảm giác này không đúng.

"Mộng Yêu Chủ thật sự chưa chết!" Hỗn Độn Thành Chủ lẩm bẩm.

"Đương nhiên chưa chết!" Lâm Dương tự nhiên không cần dùng tâm nhãn để nhìn, chỉ vì cảnh giới của y quá cao, một ánh mắt là có thể nhìn thấy dấu ấn của Mộng Yêu Chủ khắc ghi trong vũ trụ.

Dấu ấn chưa vỡ, Mộng Yêu Chủ vẫn sống.

Nhìn về phía trận doanh Yêu Tộc một cái, Mộng Yêu Chủ đang nằm trên mặt đất, Lâm Dương cảm thấy buồn cười, cũng không vội

làm gì.

“Đó hẳn là thiên phú thần thông của Mộng Yêu Chủ!” Lâm Dương nói ra.

Thiên phú thần thông vốn không phải vật hiếm lạ, tộc quần nào cũng có, chỉ là trước đây Mộng Yêu Chủ chưa từng thể hiện, nên bị mọi người bỏ qua một cách vô thức.

Sau khi Lâm Dương nói ra thiên phú thần thông, Mộng Yêu Chủ giả chết cuối cùng cũng có phản ứng.

Đôi mắt vô thần lại khôi phục ánh sáng, thân thể xám xịt cũng lóe lên ánh bạc.

Đầu lâu và thân thể đứt lìa lại trọng hợp, uy thế khủng bố từng tiêu tán lại lần nữa trỗi dậy trong vùng vũ trụ này.

Mộng Yêu Chủ quấn thân như rắn, đầu tam giác dẹt cao ngất, trong mắt không còn sự điên cuồng và khát máu như vừa nãy, chỉ còn sự lạnh lùng tàn khốc.

“Xem ra trước đây đều là giả vờ, đây mới là bộ mặt thật của ngươi, Mộng Yêu Chủ.” Trong mắt Lâm Dương toát ra vẻ lạnh lùng.

Kẻ điên không đáng sợ, đáng sợ là kẻ điên từ đầu đến cuối đều giả vờ.

Mộng Yêu Chủ chính là như vậy!

“Không sai!

Bản tôn là chủ của Yêu Tộc, thống ngự ức vạn Yêu Tộc, sao có thể là một kẻ điên?

Cũng chỉ có những nhân loại kiêu ngạo như vậy mới nghĩ như thế.” Vừa nói, Mộng Yêu Chủ liếc nhìn Hỗn Độn Thành Chủ và những người khác, sự trêu tức trong đồng tử khiến Hỗn Độn Thành

Chủ giật mình.

Lão già này quá giỏi giả vờ, vậy mà giả vờ mấy vạn năm.

Nếu không có Lâm Dương, Hỗn Độn Thành Chủ khó mà tưởng tượng sẽ phải trả giá lớn đến mức nào vì chuyện này.

Hỗn Độn Thành Chủ tràn đầy cảm kích, chắp tay cúi người về phía Lâm Dương.

"Sau này không cần phải khổ sở giả vờ như vậy nữa." Lâm Dương nghiêm túc nói.

"Điều đó phải xem ngươi có bản lĩnh hay không." Mộng Yêu Chủ cảm nhận được sát ý trong lời nói của Lâm Dương.

Nhưng điều đó thì sao, Mộng Yêu Chủ rất tự tin vào thực lực của mình!

"Phải xem ngươi có bản lĩnh hay không." Mộng Yêu Chủ phun xà tín đáp lại.

Nụ cười của Lâm Dương lạnh lẽo.

Hàm ý lạnh thấu xương đó kim long cảm nhận được đầu tiên, vì vậy nó càng thêm phẫn nộ, nên gầm thét.

Thân rồng thon dài trong hư không uốn lượn, va nát không gian tiếp tục lao thẳng về phía Mộng Yêu Chủ.

Thân thể khổng lồ của Mộng Yêu Chủ càng quấn chặt hơn, đợi kim long đến gần, gân cốt cơ bắp trong khoảnh khắc nổ tung.

"Ngao!" Một tiếng rít xé tai, Mộng Yêu Chủ há to miệng, hàm răng nhọn trực tiếp cắn vào nửa người kim long.

Nhưng Mộng Yêu Chủ vạn vạn không ngờ thân thể kim long lại cứng rắn đến vậy, hàm răng nhọn không hề có tác dụng, chỉ cắn rụng vài mảnh long lân, ngay cả da thịt kim long cũng không bị thương.

Ngược lại, sau khi bị Mộng Yêu Chủ cắn, kim long vẫy đuôi, trực tiếp quật vào đầu Mộng Yêu Chủ.

Lực mạnh đó khiến Mộng Yêu Chủ hoảng hốt, càng khiến y phẫn nộ.

Sau một tiếng rít khác, Mộng Yêu Chủ vọt ra, thân rắn quấn quanh thân rồng, lại chọn cách đánh vật và cắn xé với kim long.

Có một câu nói Lâm Dương đã sai, Mộng Yêu Chủ không phải lúc nào cũng giả vờ.

Ít nhất sự điên cuồng khát máu trước đó cũng là một phần bản tính của y, chỉ là bị sự lạnh lùng của rắn tính ảnh hưởng nên có thể kiềm chế hơn.

Nhưng một khi bị chọc giận, bản tính điên cuồng sẽ bộc lộ ra ngoài.

Chương 291

Toàn thân Mộng Yêu Chủ lóe lên ánh bạc trong suốt, kéo theo sức mạnh không gian.

Mỗi tấc da thịt đều biến thành lưỡi kiếm sắc bén, chém vào thân rồng, tóe ra lửa hoa.

Thân thể Lâm Dương do ức vạn tinh thần đúc thành, bất hủ bất lão, bất hủ bất diệt, sớm đã thành vĩnh hằng.

Trừ khi bị băng liệt, nếu không bất kỳ thứ gì cũng không thể chém nát thân thể y.

"Xà Bàn Thuật, Động Côn Giảo Sát!" Mấy lần tấn công đều vô hiệu, Mộng Yêu Chủ nổi giận.

Thân thể quấn quanh càng nhanh hơn, dần dần hình thành một cơn bão.

Khí lưu trong phạm vi hàng ức năm ánh sáng bị kéo động, hội tụ, hóa thành hắc động, không ngừng thôn phệ thân thể kim long.

Ý niệm của Lâm Dương khuếch tán, bao phủ hắc động đó.

Y cảm nhận được khí tức tịch diệt truyền ra từ bên trong, thậm chí có một luồng hỗn độn khí, không tồi.

Kim long bị thân thể trói chặt, long thủ uy nghiêm gào thét không ngừng, lửa từ miệng nó phun ra.

Kim diễm gặp vật liền bùng cháy, ngay cả Mộng Yêu Chủ cũng không ngoại lệ!

Lửa bao trùm thân thể, Mộng Yêu Chủ vừa mới mở miệng, tỏ vẻ khinh thường, thì cảm nhận được cảm giác đau đớn như bị lửa

nướng, dần dần ăn sâu vào xương tủy, cuối cùng đau đớn lăn lộn khắp trời đất.

Kim diễm không tắt, mà trái lại càng bùng cháy dữ dội hơn.

Lâm Dương lạnh lùng quan sát, không nói một lời.

Kim diễm là Dương Tinh Hỏa, sản phẩm được luyện từ Thái Dương Thần Viêm.

Nếu dễ đối phó như vậy, y tốn công làm gì.

Nhanh chóng, Mộng Yêu Chủ bị thiêu thành một đống tro tàn.

Lâm Dương ngẩng đầu, thần mục xuyên thấu chướng ngại vật trên bầu trời vũ trụ, nhìn thấy dấu ấn sinh mệnh của Mộng Yêu Chủ, vẫn hoàn chỉnh.

Tên này lại giả chết!

Ở chỗ tro tàn, một điểm bạc quang lóe lên, rồi khuếch tán ra.

Mộng Yêu Chủ từ đó lại phục sinh trở lại, khí tức hùng hậu mà không hề có chút tổn hao nào.

"Nhân loại, bản tôn là thân bất tử, ngươi không giết được ta." Mộng Yêu Chủ tùy ý cười lớn, âm thanh truyền khắp cả vũ trụ.

"Thân bất tử?

Lời nói ra ngay cả ngươi cũng không tin chứ!" Đối mặt với loại lời nói ngu xuẩn này, Lâm Dương thực sự không thể dấy lên chút cảm xúc nào.

Ngay cả y cũng không dám nói thân thể bất tử, tên này thật sự không biết xấu hổ.

"Nếu ngươi có bản lĩnh thì giết ta đi." Giọng Mộng Yêu Chủ ầm ầm, khí thế đại trướng.

“Giết ngươi chỉ cần một chiêu.” Không nói nhiều, Bàn Cổ Phủ trong tay, khai thiên nhất thức đánh xuống, ai cũng phải quỳ!

Lâm Dương có sự tự tin đó!

“Không ngờ thuật bất tử thật tinh diệu, lại có thể giấu bản nguyên trong dấu ấn sinh mệnh.

Chết một lần bổ sung một lần, không ngờ bản nguyên của ngươi cũng tiêu hao gần hết rồi nhỉ!” Mộng Yêu Chủ hoảng loạn, Thất Tử Bí Thuật của y đã bị Lâm Dương xé toạc một cách đường hoàng, y không thể không hoảng loạn.

“Loài người vô tri, bí pháp của bản tôn há lại có thể bị ngươi dòm ngó, nếu có bản lĩnh thì tiếp chiêu đi.” Mộng Yêu Chủ cố tự trấn định nói.

“Có được hay không thì thử vài lần nữa là biết.” Lâm Dương rũ rũ y bào, nhẹ nhàng tự tại.

Vừa dứt lời, Kim Long vốn lẳng lặng lơ lửng trên đỉnh đầu Lâm Dương phát ra một tiếng gào thét, lập tức lao vút lên.

Mộng Yêu Chủ cũng không cam chịu yếu thế, há to miệng thôn phệ sức mạnh không gian, luồng không gian hỗn loạn vốn vô hình, dưới sự thôn phệ của Mộng Yêu Chủ lại trở nên hữu hình, bụng Mộng Yêu Chủ phình to, như thể nuốt một viên cầu, sau đó lại từ bụng phun ra.

Viên đạn bạc kia, quang trạch ảm đạm, loang lổ điểm điểm, không bắt mắt, nhưng viên đạn bạc không bắt mắt ấy, trên đường đi đã nghiền nát không gian, bay thẳng tới Kim Long.

Lâm Dương đứng phía sau nhìn, không khỏi gật đầu, chiêu này của Mộng Yêu Chủ cuối cùng cũng có chút ý tứ, cưỡng ép những mảnh không gian vỡ nát tụ hợp lại, sau đó dùng nhục thân tôi luyện,

sức mạnh không gian vốn có đã biến đổi, mang một chút hương vị hỗn độn.

Viên đạn bạc độc ác nhất sẽ trực tiếp bạo nổ ngay khi tiếp xúc với đối thủ, những mảnh không gian vỡ nát nổ tung như lưỡi dao, từng lớp xé nát đối thủ.

Đáng tiếc là vô dụng!

Ngay cả sức mạnh không gian hỗn độn chân chính cũng không thể xé rách thân thể Kim Long, huống chi chỉ là một viên đạn bạc nửa vời.

Nhưng vì Mộng Yêu Chủ đã sử dụng hỗn độn, vậy Lâm Dương có nghĩa vụ phải cho y biết thế nào là hỗn độn chân chính.

Chương 292

Kim Long ngẩng đầu, trong miệng lập tức sinh ra lôi đình, đó là tiếng sấm đầu tiên trên thế gian sau khi hỗn độn khai mở, lôi đình màu trắng sữa ẩn chứa uy lực vô cùng, sức mạnh hủy diệt có thể oanh tạc tất cả, nhưng lại tràn đầy sinh cơ.

Huyền ảo vô cùng.

Trong lúc lao đi, Kim Long đang tích lực, Thần Lôi hỗn độn trong miệng hóa thành dịch thái, ngẫu nhiên nhỏ giọt, Thần Lôi hóa lỏng như nước trắng rơi vào dầu sôi, không gian xung quanh lập tức sôi trào.

Hồ quang điện tán ra tứ phía, xé toạc từng lớp không gian, thẳng đến rìa vũ trụ, bên trong đen kịt một mảng, sau đó hóa thân thành hắc động thôn phệ mọi thứ xung quanh.

Cảnh tượng quỷ dị này lập tức gây ra tiếng ồn ào, thậm chí hai tộc không thể không tự mình ra tay, chống lại lực hút của hắc động.

Hỗn Độn Thành Chủ cũng giật mình, vừa rồi nhìn rõ ràng, chỉ một giọt dịch lôi to bằng hạt châu, khi tiếp xúc với không gian, lúc đó không hề bắt mắt, nhưng sau khi tiếp xúc lại kinh thiên động địa, khiến vô số người phải kinh thán, sợ hãi!

Nhân Hoàng sao?

Trong lòng Hỗn Độn Thành Chủ chấn động không nói nên lời, chỉ có sự kính sợ sâu sắc.

Sức mạnh tích tụ cuối cùng cũng phải bùng nổ, Thần Lôi sền sệt như tương cuối cùng phun ra từ miệng Kim Long, thẳng đến Mộng Yêu Chủ.

Dòng chảy cuồn cuộn trực tiếp nuốt chửng viên đạn bạc không gian đang lao tới, đáng thương Mộng Yêu Chủ nín hơi tung ra đại chiêu nửa ngày, ngay cả nửa điểm uy năng cũng chưa kịp hiển hiện đã bị xé nát, Hỗn Độn Thần Lôi thế đi không giảm, trong ánh mắt kinh hãi của Mộng Yêu Chủ, trực tiếp nuốt chửng toàn bộ y.

Mộng Yêu Chủ chỉ là một Chân Thần, ngay cả ngưỡng cửa Hư Không Chân Thần cũng chưa vượt qua, dưới Hỗn Độn Thần Lôi, ngay cả Vĩnh Hằng Chân Thần cũng sẽ bị thương, huống chi là một Chân Thần.

Mộng Yêu Chủ liều chết ngăn cản, thân thể lay động, nhảy ra khỏi tế vũ, nhưng nguồn sinh mệnh được hiến tế, dưới tế vũ, không gian trước người Mộng Yêu Chủ lập tức chồng chất, từng tòa thần môn mọc lên, trên mười tám tòa thần môn, mật văn lóe sáng, phát ra uy năng ngút trời, tạo cho người ta cảm giác có thể bóp méo vạn vật.

Thập Bát Thần Môn Cấm!

Đó là thủ đoạn phòng ngự mạnh nhất của Mộng Yêu Chủ, nhưng trước Hỗn Độn Thần Lôi, những thần môn không gian này dường như biến thành giấy hồ, bị Hỗn Độn Thần Lôi dễ dàng xuyên phá.

Chỉ có một đống tàn tích lơ lửng giữa không trung thuật lại cảnh tượng vừa rồi không phải là hư vọng.

Mộng Yêu Chủ cuối cùng bị Hỗn Độn Thần Lôi nhấn chìm, sau một hồi lâu, Hỗn Độn Thần Lôi tiêu tán, không gian vỡ nát cũng dần khôi phục, chỉ còn Mộng Yêu Chủ thi cốt vô tồn.

Nhưng Lâm Dương không hề động, y đang chờ Mộng Yêu Chủ trọng sinh, quả nhiên, chưa đầy nửa khắc thời gian, Lâm Dương lại cảm nhận được dao động không gian, một lỗ hổng khổng lồ đột ngột mở ra, Mộng Yêu Chủ từ bên trong bước ra.

Cái đầu lâu phẳng lì ngẩng cao, mang theo kiêu ngạo trực diện Lâm Dương, trong đôi đồng tử dựng đứng ấy tràn ngập sự khiêu khích.

"Loài người, bản tôn bất tử, nếu không tin thì ngươi có thể thử lại." Mộng Yêu Chủ cười lớn phóng túng, Mộng Yêu Chủ sống sót sau tai kiếp đã rơi vào điên cuồng, nếu không y sẽ không dám khiêu khích Lâm Dương một cách vô cớ như vậy.

"Nhân tộc thiên sinh yếu đuối hèn, trời sinh phải là huyết thực của Yêu tộc ta, nếu có thể ăn được, thực lực bản tôn nhất định sẽ tăng thêm một tầng." Nếu trước đó, Lâm Dương sẽ chẳng thèm tranh cãi với kẻ ngu xuẩn như vậy, nhưng sau khi nghe hai chữ "huyết thực", mắt Lâm Dương đỏ ngầu, đôi mắt ấy tràn ngập dục vọng sát lục.

Nhớ về thời Hồng Hoang, Nhân tộc đã từng là huyết thực của Yêu tộc, Nhân tộc khi ấy yếu ớt, tiếng khóc than vang vọng bên tai, giờ đây lại có Yêu tộc dám lớn tiếng nói muốn lấy Nhân tộc làm huyết thực, sống chết.

"Tốt một cái Mộng Yêu Chủ!" Lâm Dương vỗ tay, vẻ mặt y cũng càng thêm dữ tợn.

"Kể từ khi hai tộc Vu Yêu suy tàn, vạn năm qua, ngươi là kẻ đầu tiên dám trước mặt bản hoàng đòi lấy Nhân tộc ta làm huyết thực, quả thật có gan." "Nếu đã như vậy, thì bản hoàng sẽ cho ngươi một cái chết sảng khoái!" Lâm Dương chăm chú nhìn Mộng Yêu Chủ, Bàn Cổ Phủ trong tay nắm chặt, lập tức bổ xuống.

Mộng Yêu Chủ vừa chuẩn bị hành động gì đó, lập tức cảm thấy thân thể đau đớn như bị xé nát, trơ mắt nhìn thân thể mình từ trên xuống dưới bị chia thành hai nửa, nhưng ánh rìu kia rõ ràng cách xa mười vạn tám ngàn dặm, làm sao có thể?

Mộng Yêu Chủ không hiểu, ý thức chìm vào bóng tối, thậm chí

không kịp nói ra một câu hoàn chỉnh.

Sau khi bổ một rìu, Lâm Dương không dừng lại, nhìn đại quân Yêu tộc trước mặt, y lại vung rìu thứ hai.

Bàn Cổ Phủ chém ngang, lưu quang tứ tán, nhưng lại từng đợt từng đợt thu gặt sinh mệnh của đại quân Yêu tộc, máu tươi nhuộm đỏ cả không gian, cho đến khi Yêu tộc cuối cùng ngã xuống, sự tàn nhẫn trong mắt Lâm Dương mới dần tiêu tán.

"Yêu tộc chó má, chỉ có Nhân tộc ta mới là nhân vật chính vĩnh hằng của vũ trụ, cũng là nhân vật chính duy nhất." Lâm Dương không hề cố ý che giấu lời nói này, vì vậy mọi người đều nghe thấy, ngay cả Nguyên Tổ trầm ổn nghe xong cũng không khỏi tâm thần chấn động, sau đó cung kính quỳ lạy, và sau đó là Hỗn Độn Thành Chủ cùng một chúng Vũ Trụ Chi Chủ khác.

Khoảnh khắc ấy, họ cúi lạy Lâm Dương, Nhân Hoàng, vị thủ lĩnh đã dẫn dắt Nhân tộc vượt qua gai góc, tiến tới đỉnh phong của vũ trụ.

"Lời Nhân Hoàng nói rất hay, Nhân tộc Nguyên Thủy Vũ Trụ chúng ta nguyện ý đi theo Nhân Hoàng bệ hạ, mong bệ hạ thành toàn." Một lời của Nguyên Tổ đã kéo Lâm Dương trở về thực tại.

Ngay cả Lâm Dương cũng không ngờ lời nói vừa rồi lại có thể khiến Nguyên Tổ cùng những người khác nguyện ý quy phục, quả là một niềm vui bất ngờ.

"Nguyên Tổ khách khí rồi, chúng ta đều là Nhân tộc, đâu cần dùng đến từ quy phục." Tuy trong lòng vui đến không tả xiết, nhưng Lâm Dương vẫn giả vờ khách sáo từ chối một phen.

Nguyên Tổ cũng không nói nhiều, dù có nói ra e rằng cũng khó tin, vì vậy y tiếp tục chắp tay cúi lạy, "Nhân Hoàng bệ hạ nói vậy sai rồi, lời nói vừa rồi là tiếng lòng chung của Nhân tộc Nguyên Thủy Vũ Trụ

chúng ta, chúng ta không phải những kẻ không có cốt khí, chỉ biết quy phục cường giả, chỉ vì tấm lòng chân thành của Nhân Hoàng bệ hạ, khiến chúng ta chấn động, cam nguyện đi theo, mong Nhân Hoàng bệ hạ đừng chê bai." Lâm Dương bị Nguyên Tổ khen ngợi đến đỏ mặt.

Chẳng lẽ mình thật sự tốt đến vậy sao?

Lâm Dương không dấu vết xoa xoa mặt, nhưng lời đánh giá của Nguyên Tổ, theo diễn biến cốt truyện ban đầu, Nguyên Tổ là một người chí thú cao khiết, đã nói như vậy thì chắc chắn không sai, mình đúng là một người ưu tú!

Lâm Dương ung dung chấp nhận lời khen.

"Ta là Nhân Hoàng, hoan nghênh chư vị gia nhập, mong rằng không lâu nữa trong vũ trụ này chỉ có Nhân tộc ta độc tôn." Lâm Dương nói với giọng hùng hồn.

Nguyên Tổ lại bái, sau đó như trút được gánh nặng, cả người nhẹ nhõm thở ra, việc quy phục Đại Càn Hoàng Triều không phải là kết quả mà mọi người đã thương nghị trước đó, nhưng sau khi chứng kiến Lâm Dương chém giết Mộng Yêu Chủ, Nguyên Tổ cảm thấy đi theo một vị thủ lĩnh như vậy cũng không tệ.

Ít nhất sau lời nói vừa rồi của Lâm Dương, Nguyên Tổ cảm thấy đây sẽ là một việc tốt, vì vậy y đã quyết định, và không gặp phải sự phản đối nào.

"Bệ hạ, tiếp theo nên làm gì?" Nguyên Tổ đã hiểu rõ sắp xếp của Lâm Dương, nên mở miệng hỏi.

Chương 293

"Trước hết đừng vội, đợi ta đi xem Mộng Yêu Chủ đã." Lâm Dương vừa nói vừa bước tới, cả người y đã ở trước thi thể Mộng Yêu Chủ.

Lúc này, Mộng Yêu Chủ mới thật sự chết, nhục thân vẫn tinh oánh.

Lâm Dương khẽ mở mắt thần, đánh giá một phen từ trên xuống dưới, trên mặt lập tức xuất hiện một nụ cười lạnh, Nguyên Tổ đứng bên cạnh, nhìn rõ hết vẻ mặt của Lâm Dương, liền lập tức hỏi: "Bệ hạ, Mộng Yêu Chủ có gì không ổn sao?" "Có chút không đúng." Lâm Dương tùy miệng đáp.

"Nếu không phải Mộng Yêu Chủ cuối cùng dùng tế vũ để đối phó, ta thật sự chưa chắc đã phát hiện ra, tên này sớm đã bị Chí Cao Quy Tắc mê hoặc." Xem ra Mộng Yêu Chủ bị coi là quân cờ thí luyện!

Nguyên Tổ chợt giật mình, hiển nhiên Chí Cao Quy Tắc đã trở thành ác mộng trong lòng y, khiến y sợ hãi.

"Ngay cả Chí Cao Quy Tắc cũng bắt đầu chú ý sao?

Vậy bệ hạ, tiếp theo chúng ta nên làm gì?" "Làm những gì cần làm!" Lời nói của Lâm Dương dường như có một loại ma lực nào đó, xua tan sự bất an trong lòng mọi người.

"Chí Cao Quy Tắc tuy mạnh mẽ, nhưng chúng ta chưa phải là Chân Thần tối cao, chỉ cần hành sự không quá mức, Chí Cao Quy Tắc sẽ lười để mắt tới." "Nguyên Tổ, việc quan trọng tiếp theo là chế tạo Vĩnh Hằng Khư Phường, chỉ cần Vĩnh Hằng Khư Phường xuất thế, Nhân tộc ta tiến có thể công, lùi có thể thủ, ngay cả khi đối mặt với Chí Cao Quy Tắc cũng không ngại." Lâm Dương phân phó.

Y vẫn không quên mục đích chuyến đi này!

Sắp xếp xong cho Nguyên Tổ, Lâm Dương lập tức lại chuyển ánh mắt sang những người khác, "Cự Phủ, Hỗn Độn Thành Chủ!

Kể từ khi Nhân tộc Nguyên Thủy Vũ Trụ quyết định nhập vào Đại Càn Hoàng Triều của ta, vậy thì hai phe thế lực phải làm quen với nhau trong thời gian ngắn nhất." "Thực lực của các ngươi thật sự quá kém, lát nữa có thể vào mật tàng khố của ta, lựa chọn pháp môn tu hành, nhanh chóng nâng cao tu vi." Lâm Dương không hài lòng nhất ở một điểm này, những người này tuy thiên phú không tồi, nhưng thực lực quá yếu, cần thời gian mài giũa, khiến kế hoạch không thể triển khai ngay lập tức.

Lâm Dương cảm thấy hơi bất lực, nhưng không thể vội vàng ăn đậu hũ nóng, vậy thì đợi thêm một thời gian nữa vậy!

"Hãy nhớ kỹ chỉ có vạn năm, vạn năm sau ta sẽ dẫn đại quân quét sạch Nguyên Thủy Vũ Trụ, phàm là kẻ không quy thuận Nhân tộc ta, một luật trục xuất, bất luận sống chết." "Chúng thần xin tuân theo ý chỉ của Nhân Hoàng bệ hạ." Hỗn Độn Thành Chủ cùng những người khác đều lòng dạ nóng như lửa, cao giọng đáp. …… Nhanh chóng, tin tức về việc Nhân tộc quy phụ Đại Càn Hoàng Triều đã lan truyền khắp Nguyên Thủy Vũ Trụ, thật giả khó phân biệt, nhưng có một điều các tộc đều biết, đó là trong Nhân tộc đã có thêm một thánh địa mang tên Đại Càn Hoàng Triều, với vô số người đến triều bái.

Tin đồn thứ hai lại khiến các tộc khịt mũi coi thường: vạn năm sau, Nhân tộc sẽ dẫn đại quân chinh phạt Nguyên Thủy Vũ Trụ!

Trong Thần Long Hạm, Lâm Dương khoanh chân ngồi dưới Tinh Thần Cổ Thụ, cảm ngộ đạo vận thiên địa, tìm kiếm phương pháp tiến thêm một bước.

Lúc này y đang ở đỉnh phong Thánh Nhân, nếu ở vũ trụ này thì là

đỉnh phong Thần Vương, nhưng Lâm Dương nhớ rằng thế giới này có tồn tại vượt trên Thần Vương, đó là vị 'Nguyên' thần bí!

Lâm Dương đã tốn rất nhiều công sức để tìm hiểu sự tồn tại của Nguyên, nhưng dưới sự che giấu của Chí Cao Quy Tắc, những gì y biết căn bản không nhiều, khiến y vô cùng khó chịu.

Đối với Chí Cao Quy Tắc, Lâm Dương vẫn luôn cảnh giác, y hiểu rằng muốn cuối cùng xưng bá vũ trụ này, Chí Cao Quy Tắc là điều không thể tránh khỏi, đương nhiên sau này sẽ có những cuộc đối chiến kịch liệt hơn, điều này Lâm Dương hiểu rõ hơn ai hết.

"Bệ hạ, Nguyên Tổ cầu kiến!" Tiểu Tinh Linh Lung đột nhiên xuất hiện, nói bên tai y.

Dưới Tinh Thần Thụ, Lâm Dương sau đó mở mắt, nhìn thấy Nguyên Tổ đang bước tới.

"Nguyên Tổ, tìm ta có việc gì?" Mấy ngàn năm nay, Nguyên Tổ vẫn luôn phụ trách chế tạo Vĩnh Hằng Khư Phường, không có việc gì sẽ không dễ dàng xuất hiện, hiện tại chắc chắn đã gặp phiền phức lớn.

"Bệ hạ, việc chế tạo Vĩnh Hằng Khư Phường gặp chút vấn đề." Nguyên Tổ nhanh chóng nói, vẻ mặt lo lắng không hề giả vờ.

Quả nhiên là vậy!

Đoán đúng nguyên nhân, Lâm Dương ngược lại bình tĩnh hơn rất nhiều, "Có vấn đề gì, cứ nói." "Vâng!" Nguyên Tổ dừng lại một lát, sau khi sắp xếp lại lời lẽ thì nói: "Thế này, bệ hạ, trong quá trình chế tạo Vĩnh Hằng Khư Phường, thần ngẫu nhiên phát hiện cấu trúc Vĩnh Hằng Khư Phường trước đây có một vài khiếm khuyết, dẫn đến hiện tại Vĩnh Hằng Khư Phường không thể được truyền vào hoạt tính." "Ngài chắc hẳn biết rằng nếu không thể truyền vào hoạt tính, Vĩnh

Hằng Khư Phường sẽ chỉ là một vật chết, căn bản không có tác dụng như thiết kế ban đầu, muốn giải quyết vấn đề cấu trúc lại thì cần thời gian quá lâu, giữa chừng lại có quá nhiều yếu tố không thể kiểm soát." Nguyên Tổ có chút khổ não, mấy ngàn năm nay, đã hao phí lượng lớn tài nguyên, ngay cả y cũng thấp thỏm lo sợ, nếu không thể hoàn thành Vĩnh Hằng Khư Phường, e rằng ngay cả một cửa cũng không qua được.

"Chúng thần đã suy diễn mấy lần, muốn giải quyết vấn đề cần phải dùng Vũ Trụ Bản Nguyên để lấp đầy, nhưng năng lượng Vũ Trụ Bản Nguyên vẫn luôn bị Bản Nguyên Ý Chí trông giữ, người thường ngay cả nhìn cũng không thấy, đừng nói là lấy được, vì vậy chúng thần đành phải cầu bệ hạ." "Chuyện này, bản hoàng biết." Giọng Lâm Dương đạm nhiên, đối với y, chỉ cần có cách giải quyết, thì đó không phải là vấn đề khó.

Đối thoại với Vũ Trụ Bản Nguyên Ý Chí sao?

Không!

Vậy thì không sao cả!

Ngược lại Lâm Dương còn có chút hoan hỉ, tĩnh cực tư động, lần bế quan mấy ngàn năm này, ngồi đến xương cốt đều tê dại rồi.

"Ta sẽ nhanh chóng lấy được Vũ Trụ Bản Nguyên, còn việc gì khác không?" Lâm Dương nhàn nhạt mở miệng.

"Không còn nữa!" Nguyên Tổ mừng rỡ, sau đó nhanh chóng lắc đầu, "Chỉ cần lấy được Vũ Trụ Bản Nguyên, việc chế tạo Vĩnh Hằng Khư Phường thành công chỉ là vấn đề thời gian." Tiễn Nguyên Tổ đi, Lâm Dương từ trên bồ đoàn đứng dậy, vươn vai thư giãn gân cốt, phát ra tiếng kêu rắc rắc.

Quả nhiên ngồi tu luyện là một trong những phương pháp chậm

nhất, đặc biệt ở cảnh giới này, nếu không có kỳ ngộ, muốn tiến thêm một bước thật sự quá khó.

Điều quan trọng nhất là không tìm được lối đi, đó mới là điều bi ai nhất.

Mấy lần suy tư không có kết quả, Lâm Dương nhanh chóng gạt những điều đó ra sau đầu, hiện tại điều quan trọng nhất là lấy Vũ Trụ Bản Nguyên.

Tiền đề để lấy Vũ Trụ Bản Nguyên là phải tìm được Vũ Trụ Bản Nguyên Ý Chí, nhưng Vũ Trụ Bản Nguyên Ý Chí chỉ là một đoạn ý thức vô hình, không có hình thể, ở khắp mọi nơi, nhưng lại không thể tìm thấy ở đâu.

Nếu trên đời có một nơi có thể dễ dàng tìm thấy Vũ Trụ Bản Nguyên Ý Chí, thì đó chỉ có một nơi duy nhất: Tổ Thần Giáo.

Là người đại diện của Bản Nguyên Ý Chí ở Nguyên Thủy Vũ Trụ, chắc chắn họ biết điều này.

Sau khi hiểu rõ điều này, Lâm Dương xuất phát, sau khi vượt qua không biết bao nhiêu tinh vực, Lâm Dương cuối cùng cũng đến được ngoại vi Tổ Thần Giáo, nơi được mệnh danh là thế lực số một của Nguyên Thủy Vũ Trụ.

Lâm Dương chỉ cần liếc mắt một cái đã nhìn ra sự huyền ảo của nơi này, có khí vận chi lực mịt mờ lưu chuyển bên dưới, từ đó có thể thấy được phần nào.

Chương 294

Sau đó Lâm Dương thả ra uy áp trên người, cuồn cuộn, mang theo sự bá đạo hùng vĩ, như hoàng giả trên cửu thiên phủ thị chúng sinh, chậm rãi trải rộng ra, nhanh chóng bao vây toàn bộ Tổ Thần Giáo.

Trong Tổ Thần Giáo, ba vị Tổ Thần ngay lập tức cảm nhận được sự uy nghiêm kia, sắc mặt đại biến, bước ra một bước đồng thời biến mất trong cung điện, xuất hiện trước mặt Lâm Dương.

Ba vị Tổ Thần sắc mặt âm trầm như nước, cố nén lửa giận, họ là những kẻ may mắn trong hàng ức vạn sinh linh, được Vũ Trụ Bản Nguyên Ý Chí lựa chọn làm người đại diện, lòng kiêu ngạo tự nhiên là khỏi phải nói.

Nhưng giờ đây, Tổ Thần Giáo từng được vạn tộc kính sợ lại bị người khác khiêu khích, bằng cách này, chẳng khác nào một cái tát trực tiếp vào mặt, đau rát.

"Kẻ nào, dám ở đây khiêu khích." Song Diện Tổ Thần đối mặt với Lâm Dương với vẻ mặt giận dữ.

Lâm Dương nhàn nhạt liếc một cái, Song Diện Tổ Thần lập tức tối sầm mắt mũi, trong đầu dường như có vạn tiếng sấm nổ, tâm thần trong nháy mắt mất kiểm soát, phải mất nửa ngày mới hoàn hồn, loại uy lực này khiến toàn thân y run rẩy.

Nộ khí nhanh chóng tiêu tán, thay vào đó là sự kinh hãi, chưa từng gặp cường giả đáng sợ như vậy, vì vậy y lại lần nữa hỏi, nhưng không còn thái độ kiêu ngạo như trước.

"Rốt cuộc là ai?" "Ta là Nhân Hoàng, chủ của Đại Càn Hoàng Triều." Giọng Lâm Dương đạm nhiên, nhưng trong tai ba vị Tổ Thần, lại như đến từ thiên khung, cảm giác áp bách vô hình ngay lập tức ập

đến, khiến người ta tâm thần chấn động.

"Lâm Dương?" Thiếu Niên Tổ Thần cố nén sự khó chịu trong lòng mà mở miệng nói, ánh mắt y chợt lóe lên vẻ kiêng kỵ, điều đó không thoát khỏi cảm tri của Lâm Dương.

"Xem ra các ngươi đều biết bản hoàng, vậy thì mọi việc dễ nói chuyện hơn nhiều rồi." Chắc chắn Vũ Trụ Bản Nguyên Ý Chí đã để mắt tới, ngược lại đó lại là một việc tốt.

"Không biết Nhân Hoàng đến Tổ Thần Giáo của chúng thần có chuyện gì?" Thiếu Niên Tổ Thần vẻ mặt nghiêm nghị, nhưng lại mang một dung mạo thiếu niên, môi hồng răng trắng, nhìn người khác như đang chế nhạo.

"Đơn giản thôi, ta muốn mười phần Vũ Trụ Bản Nguyên, không biết nên lấy ở đâu, nên hỏi các ngươi." Lời Lâm Dương vừa thốt ra, ba vị Tổ Thần đồng loạt hít một hơi khí lạnh, sau đó nhìn nhau, đều thấy sự kinh hãi và hoang đường trong mắt đối phương.

Vũ Trụ Bản Nguyên?

Muốn mười phần?

Không một hạt nào!

Thiếu Niên Tổ Thần muốn nói như vậy, nhưng sau khi Bản Nguyên Ý Chí mô tả về Lâm Dương, y đã kiềm chế được sự bốc đồng của mình.

Lúc này, vị Tổ Thần già nua tóc bạc phơ cũng không nhịn được mở miệng nói: "Nhân Hoàng không phải đang nói đùa đấy chứ, Vũ Trụ Bản Nguyên liên quan đến cường nhược của Nguyên Thủy Vũ Trụ, dù tổn thất một chút cũng sẽ gây ra chấn động cho vạn tộc, cho nên tuyệt đối không thể mất mát, Nhân Hoàng tốt nhất nên nhanh chóng rời đi." Lâm Dương lại một lần nữa gặp phải thái độ lạnh nhạt,

sắc mặt y dần biến đổi, "Việc này có làm được hay không, bản hoàng nhất định phải lấy được, nếu không đừng trách ta không khách khí." "Xin Nhân Hoàng bớt giận," Song Diện Tổ Thần thấy không khí căng thẳng vội vàng đứng ra giảng hòa, trấn an hai bên.

"Vũ Trụ Bản Nguyên quả thật không thể thiếu, hơn nữa, chúng thần cũng không biết Vũ Trụ Bản Nguyên ở đâu, ngay cả ngài có bảo chúng thần lấy thì chúng thần cũng không biết phải lấy ở đâu." Lời nói nửa thật nửa giả, nhưng Lâm Dương cũng không dễ bị lừa như vậy, y lập tức nói: "Chuyện đơn giản thôi, ta muốn lục soát Tổ Thần Giáo từ trên xuống dưới một phen, nếu thật sự không có, ta sẽ quay người rời đi." "E rằng cũng không được." Song Diện Tổ Thần mặt cứng lại, đành phải cứng đầu từ chối, nếu lục soát chắc chắn sẽ lộ sơ hở.

"Không nói nhiều nữa." Lâm Dương căn bản không cho thêm thời gian nói chuyện, trực tiếp xông thẳng vào.

Ba vị Tổ Thần lúc này cũng thực sự tức giận, cùng lúc ra tay, kéo theo toàn bộ Tổ Thần Giáo phát ra ánh sáng bảy màu, các loại pháp tắc va chạm hiện ra, hồ quang ngũ sắc cũng bạo động, kéo ba dòng sông chảy ngược vào trong cơ thể ba vị Tổ Thần, khiến thực lực của ba người liên tục bạo tăng, gần như trong chớp mắt đã đạt đến cảnh giới Chân Thần, thậm chí chỉ còn cách Hư Không Chân Thần một bước.

"Nộ Hỉ Chi Nộ" Song Diện Tổ Thần với hai khuôn mặt vui giận liên tục biến đổi, sau đó ngọn lửa ngút trời phun ra từ miệng y, cuốn lấy Lâm Dương, ngọn lửa này không phải là thực chất, mà là hư hỏa, không làm tổn hại nhục thân nhưng lại trực chỉ linh hồn.

"Song Cực Chi Quang" Thiếu Niên Tổ Thần và Thương Lão Tổ Thần, hai tay bắt chéo vào nhau, ánh sáng ngũ sắc trên người đồng thời bốc lên, nhưng lại hóa thành hai đạo quang mang đen trắng đan

xen trên đỉnh đầu họ.

Trên bầu trời, một đĩa tròn khổng lồ đen trắng nhanh chóng hình thành, phản chiếu xuống hai luồng sáng đen trắng bay thẳng tới đỉnh đầu Lâm Dương.

Lâm Dương cười hắc hắc, y sợ những người này không ra tay, ra tay rồi thì chứng tỏ trong Tổ Thần Giáo chắc chắn có ẩn tình.

Lâm Dương tiếp tục tiến về phía trước trong biển lửa, thân thể y sớm đã vạn kiếp bất hoại, tâm cảnh càng hỗn nguyên như một, chút ba động giận dữ kia căn bản không thể quấy nhiễu tâm cảnh của y.

Còn về lực sinh tử trên đỉnh đầu, Lâm Dương giơ tay chém ra một đạo kim quang, đĩa tròn đen trắng lập tức vỡ nát, hai luồng sáng đen trắng kia thậm chí còn chưa kịp chạm tới đỉnh đầu Lâm Dương đã tiêu tán.

Lâm Dương thân hình lóe lên, trực tiếp xuyên phá không gian xuất hiện bên cạnh ba vị Tổ Thần, tay phải liên tục chém, ba vị Tổ Thần thậm chí còn chưa kịp phản ứng đã bị Lâm Dương dùng thủ đao chém vào gáy, mắt trắng dã, mềm nhũn ngã xuống đất.

Lâm Dương thì ngân nga một khúc nhạc nhỏ, tiếp tục đi vào trong.

Tổ Thần Giáo rất lớn, Lâm Dương cũng có cảm giác đó, vì ý thức của y mất trọn ba hơi thở mới chạm đến biên giới, sau đó tất cả mọi thứ trong Tổ Thần Giáo đều hiện ra trong não hải của y.

Vô số Bất Hủ, Tôn Giả đang chạy loạn khắp nơi, có kẻ bận rộn chiến đấu, có kẻ tham ngộ thú thần chi đạo, có kẻ thậm chí đang đàm tình ái.

Trong não hải Lâm Dương, một dị thú xấu xí cao mấy vạn năm ánh sáng đang cười tủm tỉm với một tinh linh hoa lệ, ý ái mộ trong mắt nó như biển rộng mênh mông có thể nhấn chìm người khác, khiến

Lâm Dương rùng mình.

Loại tình yêu xuyên chủng tộc này thật đáng ca ngợi hay đáng cười!

Theo sự quét sạch của ý thức, Lâm Dương nhanh chóng phát hiện ra một vài điều khác biệt, sau đó trực tiếp xuất hiện ở đó.

Một tòa cung điện, đứng trên đỉnh núi cao, Lâm Dương không giảm tốc độ, đi thẳng vào bên trong, trong cung điện trống rỗng, chỉ có một hồ nước ở trung tâm.

Sau khi nhìn hồ nước kia, trong mắt Lâm Dương lộ ra tinh quang, cảm nhận được khí tức mênh mông của vũ trụ.

Y cũng hiểu rằng mình không đi nhầm chỗ.

Lâm Dương nhanh chóng bước đến bên cạnh hồ nước, phát hiện bên trong có một cái động không thấy đáy, không ngừng có luồng khí hỗn loạn thoát ra từ đó.

Có lẽ ba vị Tổ Thần kia dựa vào đây để liên hệ với Bản Nguyên Ý Chí, tiếp nhận chỉ lệnh của nó.

Trong lòng Lâm Dương hiểu rõ, Vũ Trụ Bản Nguyên mà y muốn đang ở bên trong, vì vậy y nhảy vào, xuyên qua đường hầm sâu thẳm, trước mắt Lâm Dương sáng bừng, đến một không gian kỳ diệu.

Bên trong, những ngôi sao nhỏ bằng hạt gạo vây quanh, nhìn một cái không thấy bờ, bước về phía trước một bước, những ngôi sao này lập tức lùi lại, luôn giữ một khoảng cách an toàn, nhìn thấy cảnh tượng này Lâm Dương lập tức nhớ ra bí pháp thiên phú mà La Phong đã từng đạt được, đây là nơi của vũ trụ.

Chương 295

Nơi đó chắc hẳn là hang ổ của Bản Nguyên Ý Chí.

Ý niệm của Lâm Dương vừa lóe lên, liền nghe thấy tiếng rồng ngâm, sau đó uy áp vô tận ập đến, Lâm Dương "nhìn thấy" Bản Nguyên Ý Chí.

"Loài người, nơi này không hoan nghênh ngươi." Tuy không có bất kỳ âm thanh nào, nhưng Lâm Dương nhanh chóng biết được ý mà nó muốn biểu đạt.

"Ta cũng không muốn gặp ngươi, chỉ cần đưa cho ta một chút Vũ Trụ Bản Nguyên, ta sẽ lập tức rời đi." Lâm Dương đáp lại.

"Tuyệt đối không thể, người khác có lẽ không rõ, chẳng lẽ ngươi không hiểu sao?" Bản Nguyên Ý Chí tức giận nói.

Lâm Dương im lặng không nói, y đương nhiên hiểu rằng cái gọi là Vũ Trụ Bản Nguyên là căn cơ linh tính của vạn tộc, nhiều hay ít Vũ Trụ Bản Nguyên sẽ trực tiếp ảnh hưởng đến lớn nhỏ của vũ trụ, thậm chí là số lượng linh tính của sinh linh.

Nếu Lâm Dương lấy đi một phần Vũ Trụ Bản Nguyên, vậy thì vạn tộc tương lai sẽ thiếu đi rất nhiều người có thiên phú cao tuyệt, đó là một đòn đả kích lớn đối với một tộc quần.

Nhưng hiện tại Lâm Dương lại không thể bận tâm nhiều đến vậy, vì y có việc còn khẩn yếu hơn.

"Vũ Trụ Bản Nguyên có thể bổ sung được, thế này đi, ta lấy bao nhiêu thì sau này sẽ bổ sung bấy nhiêu." Lâm Dương lần đầu tiên thỏa hiệp, không phải vì Bản Nguyên Ý Chí, mà là vì sự trân trọng đối với vạn thiên sinh linh.

Lâm Dương là một người như vậy, có ân tất báo, có cừu tất trả, ân oán phân minh.

"Không được." Bản Nguyên Ý Chí đáp lại cũng dứt khoát như vậy.

Lâm Dương lập tức cười, đối với một ý chí đơn thuần như vậy, căn bản sẽ không biết thay đổi, đã như vậy thì chỉ có thể đoạt lấy bằng vũ lực.

Lâm Dương nhanh chóng bước vào trong, lần này những tinh thần quang điểm đầy trời không lùi tán, mà lao tới đón đầu.

Lâm Dương hai tay hoạt động giữa không trung, tạo thành một vòng tròn lớn, kim quang trong nháy mắt đại phóng, đẩy lùi vô số tinh thần.

Nhưng những tinh thần vừa mới bị đẩy lùi lập tức lại cuộn tới, Lâm Dương nhíu mày nhưng không nói một lời, đối đầu trực diện với những tinh thần quang điểm.

Những quang điểm trông như hạt gạo đập vào người y, ngay cả khi Lâm Dương đã tu luyện thân thể Vĩnh Hằng, y vẫn cảm thấy đau đớn.

Mỗi một hạt tinh thần đều là một đạo bí pháp thiên phú, đặc biệt dưới sự thao túng của Bản Nguyên Ý Chí, uy năng càng phát huy đến cực hạn, Lâm Dương đối với điều này cũng không có cách nào khác, dù sao đây cũng là sân nhà của Bản Nguyên Ý Chí.

Khó khăn bước về phía trước, Lâm Dương mấy lần định bất chấp tất cả ra tay, nhưng nếu ra tay thì không gian này e rằng sẽ bị hủy diệt, lúc đó Vũ Trụ Bản Nguyên sẽ thất thoát, Lâm Dương có giải tán Bản Nguyên Ý Chí thì e rằng cũng vô ích.

Cuộc giằng co diễn ra lâu dài, nhưng cuối cùng Lâm Dương đã đi

đến trước Vũ Trụ Bản Nguyên, dưới ánh mắt phẫn nộ của Bản Nguyên Ý Chí, Lâm Dương đã lấy đi ba phần Vũ Trụ Bản Nguyên, cười lớn rời đi.

Trên đường trở về, việc đầu tiên Lâm Dương làm là giao ba phần Vũ Trụ Bản Nguyên cho Nguyên Tổ, Nguyên Tổ đang lo lắng về Vĩnh Hằng Khư Phường trong nháy mắt đại hỉ, vội vàng lao vào công việc chế tạo Vĩnh Hằng Khư Phường.

Thời gian một ngàn năm không dài không ngắn, nhưng hôm nay lại là ngày Vĩnh Hằng Khư Phường xuất thế, bất kể là Đại Càn Hoàng Triều hay một chúng Vũ Trụ Chi Chủ của Nguyên Thủy Vũ Trụ đều tề tụ ở đây, chỉ để nghênh đón Vĩnh Hằng Khư Phường xuất thế.

Nguyên Tổ một thân bạch bào hoa lệ, trên mặt hớn hở, tinh khí thần khác hẳn so với trước đây, sự thành công của Vĩnh Hằng Khư Phường có ý nghĩa trọng đại đối với Nguyên Tổ, y coi Vĩnh Hằng Khư Phường như con của mình.

"Bệ hạ." Nguyên Tổ chắp tay hướng Lâm Dương.

"Nguyên Tổ không cần khách khí, tiếp theo làm những gì cần làm đi." Trên mặt Lâm Dương mang theo nụ cười, kể từ khi Nguyên Tổ quy phụ, y đã giúp đỡ không ít, Lâm Dương tự nhiên không thể lạnh mặt.

"Vâng!" Nguyên Tổ đáp một tiếng, sau đó quay đầu bước lên tế đài đã được dựng sẵn, Vĩnh Hằng Khư Phường xuất thế nhất định phải trải qua khảo nghiệm thiên địa, mới có thể đạt đến trạng thái hoàn chỉnh tự nhiên, điểm này là không thể thiếu.

Nguyên Tổ vung tay áo rộng, một kiến trúc vi hình bán tàn đảo tháp từ từ hiện ra, trên đỉnh của nó, nhật nguyệt tinh thần tự mình sắp xếp, đang vận hành, nhìn qua giống như một hình chiếu mô hình vũ trụ bình thường.

Lâm Dương cũng không ngờ Vĩnh Hằng Khư Phường lại xấu đến vậy, nhìn kiến trúc vi hình kia, y thậm chí ác ý nghĩ liệu nó có bị đổ vỡ không!

Nhưng lý trí đã khiến y lựa chọn tin tưởng Nguyên Tổ.

Động tác của Nguyên Tổ không dừng lại, ngọn lửa hỗn độn hùng hồn cháy từ dưới tế đài, không ngừng thiêu đốt Vĩnh Hằng Khư Phường bán thành phẩm, cho đến khi Vĩnh Hằng Khư Phường hơi biến hình, Nguyên Tổ quát lớn một tiếng, nhanh chóng đánh ba phần Vũ Trụ Bản Nguyên vào trong.

Dưới sự bức bách của ngọn lửa hỗn độn, Vũ Trụ Bản Nguyên từng chút một dung nhập vào Vĩnh Hằng Khư Phường, Vĩnh Hằng Khư Phường vốn bị biến hình đang dần khôi phục, khí tức phiêu miểu vô tận từ đó khuếch tán ra.

Trên bầu trời, mây đen dày đặc nhanh chóng tụ tập, từng tầng từng tầng chồng chất lên nhau, lôi đình cuồn cuộn, chói mắt người nhìn.

Lâm Dương nhìn chằm chằm, Vĩnh Hằng Khư Phường rốt cuộc có thể đạt đến trình độ mà y yêu cầu hay không, xem nó có thể vượt qua sự oanh kích của Thiên Khí Lôi tiếp theo hay không, tổng cộng có chín đạo lôi đình, mỗi lần một mạnh hơn, quá trình này không ai có thể can thiệp, ngay cả Lâm Dương là Nhân Hoàng cũng không thể, chỉ có thể lẳng lặng chờ đợi.

Dưới sự oanh kích của lôi đình, uy năng của Vĩnh Hằng Khư Phường bị động kích phát, vũ trụ khuếch tán, trong nháy mắt bao trùm lôi đình vào bên trong, không để lại nửa điểm dấu vết.

Lâm Dương thở phào một hơi dài, năng lực mà Vĩnh Hằng Khư Phường thể hiện ra quả thật khiến Lâm Dương cảm thấy hài lòng, đặc biệt là pháp tắc chi lực tràn đầy ý vị hoang cổ, đang dần hình

thành vũ trụ sơ hình.

Lâm Dương biết đây chính là thứ mà y vẫn luôn truy tìm!

Nhưng ngay sau đó, Lâm Dương lại có chút khổ não, biểu hiện của Vĩnh Hằng Khư Phường quá mạnh mẽ khiến tác dụng tôi luyện của Thiên Khí Lôi giảm đi rất nhiều, một khi không thể loại bỏ tất cả tạp chất bên trong Vĩnh Hằng Khư Phường, uy lực của Vĩnh Hằng Khư Phường sẽ bị giảm đi đáng kể.

Chẳng lẽ phải do ta ra tay?

Lâm Dương cảm thấy hoang đường, vì vậy có chút vướng mắc, nhưng biểu hiện tiếp theo của Thiên Khí Lôi lại nằm ngoài dự đoán của Lâm Dương.

Một kích chưa thành, mây đen trên bầu trời cuồn cuộn càng thêm mãnh liệt, tiếng sấm ầm ầm chấn động lòng người, không ngừng đổ xuống mặt đất, nhìn mây đen áp xuống, binh sĩ hộ tống đều không nhịn được lùi lại, chỉ có những Vũ Trụ Chi Chủ trở lên mới có thể đứng yên tại chỗ đối kháng thiên uy.

Lâm Dương hưởng thụ uy áp này, khiến y nhớ lại niềm kích động khi từng đối kháng với Thiên Đạo vào thời Hồng Hoang năm xưa, vì vậy ý chí chiến đấu của y dâng trào.

Chương 296

Nhanh chóng, đạo Thiên Khí Lôi thứ hai ầm ầm giáng xuống, uy lực của nó lớn hơn không chỉ một lần so với vừa rồi.

Một đạo lôi đình xuyên thủng một phần rìa vũ trụ, cũng khiến Vĩnh Hằng Khư Phường rung động một chút, nhưng ngay sau đó Vũ Trụ Bản Nguyên càng thêm nồng đậm phun ra từ đó, tu bổ vũ trụ vi hình.

Sau đó, uy lực của Thiên Khí Lôi càng lúc càng mạnh, khiến Vĩnh Hằng Khư Phường khi đối mặt cũng tỏ ra chật vật, Vĩnh Hằng Khư Phường vốn trông đã đổ nát lại thêm vài vết nứt, dường như sắp tan ra, khiến Lâm Dương một trận vướng mắc.

Cho đến cú đánh cuối cùng, đạo lôi đình trắng sữa kia đã đạt đến cấp độ hỗn độn, dưới sự chú ý căng thẳng của Lâm Dương, cuối cùng nó oanh kích lên Vĩnh Hằng Khư Phường.

Đạo Thiên Khí Lôi cuối cùng, không chỉ đơn thuần là hủy diệt, mà sau sự hủy diệt đó, Thiên Khí Lôi còn mang theo vô hạn sinh cơ.

Dưới cú đánh cuối cùng, Vĩnh Hằng Khư Phường suýt chút nữa bị hủy diệt hoàn toàn, nhưng cuối cùng nó đã chống chịu được, cùng với sự khuếch tán của sinh cơ, Vĩnh Hằng Khư Phường có thể nhìn thấy bằng mắt thường đang dần hồi phục, trông cổ phác hơn rất nhiều so với trước.

Ngay lúc này, mây đen lẽ ra phải tiêu tán trên bầu trời lại bất ngờ tụ hợp lại, một đạo kim quang xé rách tầng mây, bay thẳng tới Vĩnh Hằng Khư Phường trên tế đài.

Mặt Lâm Dương lập tức đen lại, trong kim quang kia y cảm nhận được ánh mắt của Chí Cao Quy Tắc.

Thân hình lóe lên, Lâm Dương đã kịp đến bên cạnh Vĩnh Hằng Khư Phường trước khi kim quang rơi xuống, y vung tay lớn liền thu nó vào, kim quang tùy theo đó tiêu tán, tầng mây dần tan ra, cảnh tượng vừa rồi như chỉ là hư ảo.

"Bệ hạ, vừa rồi đó là. . . . ." Tả Tướng Phương Nguyên bước ra từ hàng ngũ, nói.

"Đó là Chí Cao Quy Tắc!" Trong mắt Lâm Dương còn sót lại sự lạnh lẽo tàn khốc.

"Suốt vạn năm Chí Cao Quy Tắc không có nửa điểm tung tích, ta cứ tưởng nó đã chìm vào yên lặng, không ngờ lại chờ đợi ngày hôm nay, muốn dòm ngó huyền bí của Vĩnh Hằng Khư Phường của ta, thật suýt nữa đã bị nó đắc ý." Lâm Dương lúc này cũng có chút may mắn, nếu bị đạo kim quang kia quét trúng, bí mật của Vĩnh Hằng Khư Phường sẽ hoàn toàn bại lộ dưới mắt Chí Cao Quy Tắc, khi đó uy lực trấn áp của Vĩnh Hằng Khư Phường sẽ giảm đi rất nhiều.

Phương Nguyên nghe vậy, một luồng hàn ý lập tức từ trên người y khuếch tán ra, lạnh lùng nói: "Bệ hạ, liệu có cần thần dẫn quân công phạt không?" Trong mắt Phương Nguyên, trời có Chí Cao Quy Tắc, nhưng y căn bản không để vào mắt.

"Tạm thời không cần!" Kiến nghị của Phương Nguyên rất hấp dẫn, nhưng Lâm Dương biết Phương Nguyên cùng những người khác không phải đối thủ của Chí Cao Quy Tắc, một khi khai chiến nhất định sẽ hủy thiên diệt địa, nhưng bây giờ không phải lúc.

Nhưng có một việc lại có thể bắt đầu ngay bây giờ!

Chinh phạt Nguyên Thủy Vũ Trụ!

Một trận chiến tranh sau đó đủ để Lâm Dương nhìn rõ uy lực chân chính của Vĩnh Hằng Khư Phường.

Trong Đại Càn Điện, Lâm Dương ngồi cao trên hoàng vị, nhìn xuống một chúng thuộc hạ bên dưới, trong lòng đột nhiên dâng lên khí thế hào hùng vô hạn, giọng nói hùng hồn theo đó truyền ra.

"Chư quân, vạn năm tu dưỡng, không biết binh đao còn sắc bén không?" Trong đại điện, mọi người đồng loạt chắp tay, nói: "Nguyện theo sự điều khiển của bệ hạ, chúng thần sinh tử vô ngại." "Tốt!

Nếu đã như vậy, thì hãy chỉnh binh bị chiến, công phạt các tộc của Nguyên Thủy Vũ Trụ, từ ngày hôm nay, Nguyên Thủy Vũ Trụ chỉ có thể do Nhân tộc ta sinh tồn, các bộ tộc khác muốn ở lại chỉ có thể quy phụ, kẻ phản kháng giết không tha." Cuộc tranh đấu giữa các tộc quần không tồn tại chính nghĩa hay tà ác!

Đối với người này là anh hùng, đối với kẻ khác là kẻ thù, đó là lẽ thường!

Ít nhất sau khi Nguyên Tổ cùng những người khác nghe xong lời nói, toàn thân đều run rẩy, mơ ước chinh phạt các tộc bao nhiêu năm, nhưng trước Lâm Dương, giấc mơ đó cũng chỉ có thể là mơ, đặc biệt sau khi Nguyên Tổ bị phong ấn, việc có thể giữ vững cương vực Nhân tộc đã là miễn cưỡng lắm rồi.

Nhưng giờ đây giấc mơ ấy sắp trở thành hiện thực, không ai nghi ngờ lời nói của Lâm Dương, vì bằng chứng tốt nhất, kể từ khi quy nhập Đại Càn Hoàng Triều, thực lực của Hỗn Độn Thành Chủ cùng những người khác đều đã có một sự đề cao cực lớn, công pháp, tài nguyên, chỉ điểm đều không thiếu thứ gì.

Chỉ trong vạn năm, số lượng Chân Thần của Nhân tộc đã nhanh chóng đạt đến ba chữ số, Vũ Trụ Chi Chủ hàng ngàn, Vũ Trụ Bá Chủ hàng vạn, còn Tôn Giả Bất Hủ thì càng nhiều như cát bụi.

Ban đầu, một nhóm Vũ Trụ Chi Chủ đầu tiên đều đã trở thành Chân Thần, Lâm Dương cảm thấy dưới một trận chiến đấu, có hy

vọng sẽ xuất hiện thêm vài Hư Không Chân Thần.

Tin tức Nhân tộc chỉnh quân bị chiến chuẩn bị chinh phạt các tộc, trong thời gian ngắn nhất đã truyền khắp vũ trụ, đương nhiên trong đó cũng có Nhân tộc thêm dầu vào lửa, nhưng phàm là tộc quần nào nghe được tin này đều run rẩy lo sợ, vì vạn năm qua, thực lực Nhân tộc bành trướng quá nhanh, nhanh đến mức các tộc không thể không tổ chức Vạn Tộc Liên Minh.

Trước đó, họ có thể tự lừa dối mình, nhưng khi sứ giả Nhân tộc được phái đi thông báo cho các tộc, tất cả mọi người đều biết rằng một cuộc chiến tranh là không thể tránh khỏi.

Bởi vì không có một tộc quần nào cam tâm xám xịt rút khỏi Nguyên Thủy Vũ Trụ, càng không thể chỉ bằng một câu nói mà trở thành tồn tại phụ thuộc của Nhân tộc, trừ Hồng Minh ngay từ đầu đã đứng về phía Nhân tộc, đó mới là kẻ thắng lớn nhất.

Không lâu sau, tất cả mọi người đều đang chờ đợi đại chiến chính thức bắt đầu, hàng trăm căn cứ binh doanh liên kết thành một dải tiến về phía trước, thẳng đến Tinh Vẫn Tuyệt Địa.

Nơi đó trống rỗng, ngoài vô số vẫn thạch và tinh thần đổ nát ra, không còn gì khác, thậm chí không có sinh linh nào, đó là chiến trường tự nhiên, cũng là nơi Lâm Dương đã chọn, dù sao thì Nguyên Thủy Vũ Trụ từ bây giờ trở đi sẽ là địa bàn của y, đánh nát rồi sẽ đau lòng lắm.

Thần Long Hạm của Lâm Dương ở phía sau cùng, giao quyền chỉ huy trận chiến cho Tả Tướng Phương Nguyên và Nguyên Tổ cùng nhau điều phối, chỉ khi nào xuất hiện sức mạnh không thể ngăn cản thì y mới ra tay.

Trong Vạn Tộc Liên Quân, ba vị Tổ Thần lúc này phát ra uy năng ngút trời, xuất hiện ở trung tâm trận doanh đối phương, vừa nhìn đã biết đại diện cho Bản Nguyên Ý Chí.

Hai bên đối đầu, ba vị Tổ Thần đồng thời bước ra giữa chiến trường, trầm giọng nói: “Chúng thần phụng lệnh của Bản Nguyên Ý Chí, thỉnh Nhân Hoàng của Nhân tộc ra gặp mặt.” “Bản Hoàng ở đây!” Trước mặt ba vị Tổ Thần, một chiếc vương tọa khổng lồ từ từ nhô lên, cuối cùng thoát ly không gian độc lập trong thế giới, Lâm Dương ngồi trên vương tọa, uy nghiêm hoàng đạo bao trùm, ngay cả ba vị Tổ Thần được Bản Nguyên Ý Chí che chở, dưới uy nghiêm đó cũng phải nín thở, bất giác lùi lại.

“Nhân Hoàng bệ hạ.” Lần này ba vị Tổ Thần không còn kiêu ngạo như trước, ngược lại còn hành lễ với Lâm Dương!

“Bản Nguyên Ý Chí có lời gì muốn nói.” Lâm Dương nói.

Trong ba vị Tổ Thần, Song Diện Tổ Thần bước lên một bước, cung kính nói: “Bản Nguyên Ý Chí hy vọng các tộc rút binh, Bản Nguyên Ý Chí không muốn nhìn thấy một cuộc chiến tranh xảy ra.” “Nực cười, việc bản hoàng làm há lại có thể bị Bản Nguyên Ý Chí ngăn cản.” Lâm Dương khinh thường hừ lạnh.

Chương 297

"Vâng!" Song Diện Tổ Thần cúi đầu thấp hơn nữa, "Vì vậy Bản Nguyên Ý Chí nguyện ý giao dịch với Nhân Hoàng, chỉ cần Nhân tộc rút binh, và hứa không khinh suất phát động chiến tranh, Bản Nguyên Ý Chí có thể đồng ý, sau này tỷ lệ thiên tài sinh ra trong Nhân tộc sẽ chiếm sáu thành." Lời vừa nói ra, lập tức gây ra một trận xôn xao, trận doanh Nhân tộc thì tốt, còn trận doanh Vạn Tộc nếu không có các tộc trưởng cưỡng ép trấn áp, e rằng hiện tại đã bắt đầu loạn rồi.

Khái niệm sáu thành, điều đó có nghĩa là sau này hơn nửa tộc nhân sẽ trở thành phàm nhân, điều mà vạn tộc không thể chấp nhận, một khi đã như vậy, thì đó là cái chết chậm chạp, ngay cả khi không có chiến tranh, tộc quần cũng sẽ từ từ tiêu vong, không tiếng động.

Lâm Dương cũng có chút bất ngờ, điều kiện này ngay cả y cũng không có, nhưng y đã lựa chọn từ chối.

Song Diện Tổ Thần vốn cho rằng điều kiện này đủ để lay động Lâm Dương, nhưng sau khi thấy Lâm Dương lắc đầu, mặt Song Diện Tổ Thần tái mét.

"Vì sao?" Đó là câu hỏi của y, cũng là của Bản Nguyên Ý Chí!

"Nguyên nhân đơn giản, thứ mà Nhân tộc ta muốn từ trước đến nay chỉ tự mình đoạt lấy, tuyệt đối sẽ không giả tay người khác." Nói rồi, Lâm Dương nghiêng người về phía trước, nhìn các Tổ Thần nói: "Có một lời phiền các ngươi chuyển đến Bản Nguyên Ý Chí, vạn tộc sinh linh sinh ra đều bị pháp tắc vận chuyển vũ trụ quy phạm, vì tư lợi của riêng mình mà sửa đổi pháp tắc vận chuyển vũ trụ, loại tồn tại như vậy ta thấy tốt nhất là sớm tiêu vong đi, đến khi Nhân tộc thống nhất Nguyên Thủy Vũ Trụ, chính là ngày Bản Nguyên Ý Chí tiêu

vong.” Lời Lâm Dương vừa thốt ra, ba vị Tổ Thần đều hoảng sợ, họ đều dựa vào Bản Nguyên Ý Chí mới có được uy thế ngày hôm nay, một khi Bản Nguyên Ý Chí tiêu vong, họ chỉ là ba Vũ Trụ Chi Chủ tầm thường.

Tương tự, ngay khi lời Lâm Dương vừa dứt, Bản Nguyên Ý Chí đã giáng lâm, lơ lửng trên bầu trời, vô hình vô chất, nhưng uy thế đó đủ để bất kỳ ai cũng có thể cảm nhận, ngọn lửa giận ngút trời đó gần như muốn nhấn chìm mọi người mới cam lòng.

Lâm Dương vẫn ngẩng đầu nhìn, không ngừng cười lạnh.

Mặc dù Bản Nguyên Ý Chí không thể mở miệng, nhưng ý tứ truyền đạt ra, tất cả mọi người đều cảm nhận được.

“Thật sự muốn tuyệt tình như vậy?” “Bản Hoàng từ trước đến nay không che giấu!” “Vậy thì chiến đi!” Bản Nguyên Ý Chí cuối cùng chấp nhận lời tuyên chiến của Lâm Dương, sau đó bao phủ trên đỉnh đầu Vạn Tộc Liên Quân, mãi không tan, hành động của Bản Nguyên Ý Chí khiến sĩ khí của Vạn Tộc Liên Quân tăng vọt.

“Mọi người xem chưa, Bản Nguyên Ý Chí đều thiên vị chúng ta, trận chiến này Vạn Tộc Liên Quân chắc chắn thắng.” Một dị tộc có giáp xác kiên cố ngẩng đầu gào thét, sảng khoái vô cùng.

Một cảm xúc điên cuồng lan tràn trong Vạn Tộc Liên Quân, khi Bản Nguyên Ý Chí tung ra từng đạo chúc phúc gia trì, Vạn Tộc Liên Quân đã hoàn toàn điên cuồng.

“Nhục thân kiên cố!” “Linh hồn bất hủ!” “Ý niệm vô cùng!” “Đao kiếm bất thương!” Lâm Dương lẳng lặng nhìn, đây là sân nhà của Bản Nguyên Ý Chí Nguyên Thủy Vũ Trụ, những gì nó làm Lâm Dương cũng không ngăn được, chỉ đáng tiếc cho đám ngu ngốc Vạn Tộc Liên Quân kia, chúc phúc của Bản Nguyên Ý Chí há lại dễ dàng tiếp nhận như vậy, những chúc phúc này đều tiêu hao bản nguyên của

nó.

"Yêu tộc các bộ, theo ta xông lên giết chóc, vì huyết hận của Mộng Yêu Chủ." Nếu trong Vạn Tộc Liên Quân có tộc nào hận Nhân tộc nhất, thì đó chắc chắn là Yêu tộc, đặc biệt là việc Mộng Yêu Chủ chết trong tay Lâm Dương cách đây không lâu, mối thù hận đó càng sâu sắc.

Chấn Giác Chủ của Yêu tộc và Mộng Yêu Chủ là hảo hữu, nghe tin Mộng Yêu Chủ chết trong tay Nhân tộc, trong lòng Chấn Yêu Chủ liền tràn đầy hận ý, hận không thể nuốt chửng Nhân tộc, nhưng y biết điều đó là không thể, vì vậy vẫn luôn kiềm nén.

Nay ngọn lửa cừu hận bùng nổ, Chấn Giác Chủ là người đầu tiên phát động khí cơ, tấn công Nhân tộc.

Vài tộc quần đỉnh phong khác cũng theo sát phía sau.

"Chiến sĩ Trùng tộc, từ từ hưởng thụ huyết thực đi!" Trùng Tộc Nữ Hoàng cười duyên, sau lưng y, vô số chiến sĩ Trùng tộc từ tổ trùng khổng lồ bay ra, phủ kín trời đất.

"Những đứa con của ta, hãy cho chúng xem sự lợi hại của Cơ Giới tộc." Giọng Cơ Giới Tộc Phụ Thần vang lên, vô số chiến sĩ Cơ Giới tộc đồng thời bay lên, thao túng vô số khí giới chiến tranh tấn công liên quân Nhân tộc, đáng sợ nhất phải kể đến hai thanh Thiên Nhận khoa trương phía sau Cơ Giới Tộc Phụ Thần.

Phương Nguyên đứng giữa Đại Càn Thiên Quân, nhìn thấy vạn tộc liên tục kéo tới, lúc này mới quát lên: "Đại Càn Thiên Quân nghe lệnh, bố trí Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Trận." Theo tiếng Phương Nguyên dứt, đại quân vốn trầm tịch lập tức sống dậy, mọi người đồng thanh quát lớn, pháp lực trên người bốc lên hội tụ lại một chỗ, phía trên đại quân dần hình thành mười hai hư ảnh khổng lồ, phát ra uy năng ngút trời.

Trận pháp mạnh nhất của Đại Càn Thiên Quân vốn là Thập Vạn Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, nhưng nơi đây tinh thần ảm đạm, uy năng đại trận không hiển lộ, nên mới đổi thành Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Trận, trận pháp này lấy sát lực và sát cơ của địa minh làm trận nguyên, rất thích hợp để thi triển ở đây.

Nguyên Tổ cùng những người khác cảm nhận dao động mạnh mẽ truyền đến từ đại trận, trong lòng liền hâm mộ, nhưng con đường tu luyện của Hồng Hoang Vũ Trụ và Nguyên Thủy Vũ Trụ khác nhau, khiến cho thiên quân Nguyên Thủy Vũ Trụ khó khăn hơn khi thi triển trận pháp, chỉ có thể bố trí Thiên La Địa Võng Trận để ứng phó.

Vạn Tộc Liên Quân căn bản chưa từng thấy trận pháp nào như vậy, vì vậy cứ thế lao đầu vào, kết quả va chạm lần đầu tiên, liền bị hư ảnh Tổ Vu nghiền thành thịt nát, huyết vụ bay tán loạn khắp trời.

Thiên địa chấn động vì điều đó, sau đó liên quân lẽ ra phải chết kia lại bất ngờ sống lại, máu tươi chảy ngược, huyết nhục tái tạo, mọi thứ dường như chưa từng xảy ra.

"Xông lên!

Có chúc phúc của Bản Nguyên Ý Chí, trận chiến này liên quân chắc chắn thắng, giết sạch Nhân tộc!" Trong liên quân lập tức có người hô hào, chúc phúc của Bản Nguyên Ý Chí đã phát huy tác dụng, không ít chiến sĩ liên quân thậm chí run rẩy hạnh phúc, không biết khi biết Bản Nguyên Ý Chí chỉ coi họ là vật tiêu hao thì sẽ cảm thấy thế nào!

Vừa tiếp xúc, hai bên lập tức bước vào giai đoạn quyết liệt, nhưng với chúc phúc của Bản Nguyên Ý Chí, ngay cả khi quân tướng Nhân tộc giết chết liên quân vô số lần, họ vẫn sẽ trọng sinh, không hề sợ chết.

Lâm Dương nhìn một lúc, sau đó lấy ra Vĩnh Hằng Khư Phường,

pháp lực quán chú vào trong, Vĩnh Hằng Khư Phường vốn trầm tịch lập tức phát ra tiếng ông minh, sau đó quang ảnh khuếch tán, bao trùm toàn bộ Vẫn Tinh Tuyệt Địa vào trong.

Cùng với sự can thiệp của Vĩnh Hằng Khư Phường, lực lượng chúc phúc của Bản Nguyên Ý Chí lại dần dần tiêu giảm, nhưng tất cả Vạn Tộc Liên Quân vẫn hoàn toàn không nhận ra.

"Nhân tộc, đều đi chết đi!" 31.

Một dị tộc nam tử phía sau phe phẩy bảy cái đuôi bọ cạp đang điên cuồng giết chóc, lúc này Thất Hạt Quân Chủ đã phát điên, toàn thân nhuộm máu, một đường hoành hành, không kể là liên quân hay binh sĩ Nhân tộc đều bị bảy cái đuôi bọ cạp vung vẩy xé nát.

Không chú ý một chút, Thất Hạt Quân Chủ đã thoát ly đại bộ đội, một mình xông vào đại trận Nhân tộc, một đạo đao quang lóe lên, thân thể Thất Hạt Quân Chủ lập tức bị chia làm hai nửa, nhưng Thất Hạt Quân Chủ vẫn đang cố sức chém giết, y biết chúc phúc của Bản Nguyên Ý Chí sẽ khiến y trọng sinh trở lại, điều y có thể làm là dùng hết sức lực để tiếp tục chiến đấu.

Thất Hạt Quân Chủ quét ngang một trảo, nhưng lần này lại không thể đánh bật một binh sĩ Nhân tộc trước mặt, y cảm thấy suy yếu, một sự suy yếu chưa từng có, Thất Hạt Quân Chủ vô thức nhìn xuống, phát hiện thân thể y vẫn chưa khép lại, máu tươi sền sệt chảy ra, mang theo sinh mệnh của y.

Ta có thể chết!

Đó là ý niệm cuối cùng của Thất Hạt Quân Chủ trước khi ý thức tiêu tán!

Cái chết của y như một tín hiệu, liên quân vốn vô sinh vô tử đột nhiên có thương vong, máu tươi bắn tung tóe, tiếng rên la không

ngừng, tất cả liên quân đều bị cảnh tượng trước mắt làm cho ngây người.

"Chuyện gì thế này, vì sao lại chết!" "Vũ Trụ Bản Nguyên Ý Chí, có vấn đề rồi!" "Chết tiệt, ta bị lừa rồi!" Sự hoảng loạn bắt đầu lan rộng, trong chốc lát chiến lực liên quân giảm sút nghiêm trọng, đối với binh sĩ Nhân tộc vẫn đang cố sức chiến đấu, đặc biệt dưới sự bao phủ của Vĩnh Hằng Khư Phường, dấu ấn sinh mệnh của họ đều bị Vĩnh Hằng Khư Phường sao chép, ngay cả sau khi chết cũng sẽ trọng sinh trong Vĩnh Hằng Khư Phường, nhưng sự tiêu hao thì khá lớn.

Cảm nhận lượng lớn tài nguyên bị Vĩnh Hằng Khư Phường nuốt chửng, Lâm Dương co giật mắt một cái, trước đây khi chế tạo Vĩnh Hằng Khư Phường, đã hao phí gần một nửa tài nguyên, nếu dùng một lần Vĩnh Hằng Khư Phường lại tốn kém đến vậy, Lâm Dương cảm thấy mình sẽ khóc ngất tại nhà xí.

Nhưng chuyện đó không thể nào, theo thời gian trôi qua, Vĩnh Hằng Khư Phường có thể tự tích lũy năng lượng, lúc đó sự tiêu hao sẽ ít đi.

"Thương xót những đứa con của ta, Nhân tộc đều đi chết đi!" Cơ Giới Tộc Phụ Thần trơ mắt nhìn hậu duệ không ngừng tiêu vong, ngay cả là Cơ Giới tộc cũng có cảm giác đau lòng, vì vậy y phóng thanh gào thét.

Chương 298

Cùng với tiếng gào thét của Cơ Giới Tộc Phụ Thần, thân thể y ầm ầm nổ tung, trên không trung xuất hiện một chiếc vương tọa sắt đen mang cảm giác kim loại, hai thanh Thiên Đao khổng lồ vang lên tiếng đáp lại, lưỡi đao hướng ra ngoài, đứng hai bên vương tọa sắt đen.

Đó là chân thân của Cơ Giới Tộc Phụ Thần!

Vương tọa sắt đen tỏa ra ánh sáng u u, vô số đao mang từ trong Thiên Đao bắn ra, hình thành từng mảng khu vực trống rỗng.

Phương Nguyên đang chỉ huy trung quân phía sau, thấy Cơ Giới Tộc Phụ Thần phát uy, ngay cả thiên quân cũng nhất thời không thể kháng cự, y không khỏi hừ lạnh, chân thân tiến lên.

Tùy tiện nghiền nát một đạo đao mang mà Cơ Giới Tộc Phụ Thần chém ra, toàn thân Phương Nguyên có một loại khí chất "người sống chớ gần".

"Chỉ là một linh vật thành tinh cũng dám ở trước mặt Đại Càn Hoàng Triều của ta mà phóng túng, ta thấy ngươi sống không còn kiên nhẫn nữa rồi." Thời Hồng Hoang chưa từng có Cơ Giới tộc, chỉ có linh vật thành tinh, trong mắt Phương Nguyên hai loại này không có gì khác biệt.

Cơ Giới Tộc Phụ Thần tuy không hiểu ý lời Phương Nguyên nói, nhưng giọng điệu khinh miệt kia Cơ Giới Tộc Phụ Thần thật sự cảm nhận được, vì vậy y phẫn nộ, nhưng Cơ Giới Tộc Phụ Thần, thủy tổ của một trong vài tộc quần đỉnh phong của Nguyên Thủy Vũ Trụ, làm sao có thể chịu sự khinh thị như vậy.

"Nhân tộc đi chết đi!" Cơ Giới Tộc Phụ Thần gào thét.

Trên vương tọa sắt đen, hai thanh Thiên Đao đồng thời chấn động, lưỡi đao hư ảo vươn dài, thông thiên địa, cuối cùng hợp lại một chỗ chém thẳng xuống đầu Phương Nguyên.

Mặc dù đang ở trong Nguyên Thủy Vũ Trụ, thực lực của Phương Nguyên không thể phát huy toàn bộ, nhưng cũng không phải là thứ mà Cơ Giới Tộc Phụ Thần có thể chém bị thương.

Phương Nguyên hai tay liên tục kết ấn quyết, ánh sáng màu ngọc chất xuất hiện trước người, một bàn cờ ngọc chất, trên đó có mười ba đường cờ đen kẻ ngang dọc, không hề bắt mắt.

Thấy đao mang chém xuống, Phương Nguyên trực tiếp đẩy bàn cờ ra, Cơ Giới Tộc Phụ Thần thấy vậy cười lạnh, căn bản không nhận ra điều gì đặc biệt trên bàn cờ kia, cũng không cho rằng thứ đó có thể chặn được Thiên Đao.

Nhưng kết quả lại khiến y trợn tròn mắt, bàn cờ kia không lớn, nhưng không biết làm bằng chất liệu gì, Thiên Đao chém xuống ngay cả nửa điểm vết hằn cũng không có.

Trên mặt Phương Nguyên không hề có chút kinh ngạc nào, Thiên Địa Kỳ Bàn là vật tính mạng tương tu, dung hợp nửa tấm thai mô đại địa mới luyện chế thành, xét về độ cứng thì nó có thể là vật cứng nhất trong một phương thiên địa.

Còn về uy năng của nó thì giờ mới bắt đầu hiển hiện!

Phương Nguyên đưa tay phải chỉ, pháp lực theo đó chú nhập vào Thiên Địa Kỳ Bàn, khói trắng cuồn cuộn phun ra từ bàn cờ, cách ly chiến trường, thấy sương mù ập tới, Cơ Giới Tộc Phụ Thần tuy không biết bên trong có gì, nhưng theo bản năng đã chọn lùi lại, nhưng tốc độ sương mù lan rộng rõ ràng nhanh hơn dự liệu quá nhiều, cuối cùng vẫn không thoát khỏi.

Chân thân vương tọa sắt đen tiêu tán, Cơ Giới Tộc Phụ Thần trở lại hình dạng trước đó, trong tay cầm một thanh Thiên Đao lưỡi đôi, cẩn thận đề phòng, sau đó lớp sương mù dày đặc đã che khuất mọi thứ.

Nhưng trong nháy mắt, lớp sương trắng này lại biến mất không dấu vết, Cơ Giới Tộc Phụ Thần linh giác thấy trước mắt sáng bừng, xung quanh là một khoảng không rộng lớn tối tăm, và không còn một ai khác.

Lãnh địa!

Cơ Giới Tộc Phụ Thần lập tức càng thêm cảnh giác, một điểm sáng trắng sữa lóe lên trong bóng tối, ngay lập tức thu hút sự chú ý của Cơ Giới Tộc Phụ Thần, cùng với sự kéo dài của ánh sáng trắng sữa thì Phương Nguyên từ bên trong bước ra.

Cơ Giới Tộc Phụ Thần không nói lời nào, trực tiếp vung đao chém xuống, thân đao vươn dài trực tiếp bổ Phương Nguyên ra, lúc này mới phát hiện Phương Nguyên hiện tại chỉ là một huyễn ảnh, tịnh bất nhất cá thực chất tồn tại nhân.

"Ta đối ngươi cảm thấy hứng thú, dùng thân thể ngươi không chừng có thể chế tạo ra một vũ khí tốt." Phương Nguyên mở miệng, lời nói ra khiến Cơ Giới Tộc Phụ Thần tức đến nỗi sắp điên, hóa ra y chỉ là một đống dược liệu sao!

"Loài người quá cuồng vọng rồi." Phương Nguyên lại lắc đầu, "Không cuồng vọng, chỉ là nói sự thật, nếu không phải ở trong Nguyên Thủy Vũ Trụ này, ngươi bây giờ đã sớm chết rồi." Phương Nguyên có tu vi Chuẩn Thánh, cách Thần Vương không xa một bước, nhưng dưới sự hạn chế của Chí Cao Quy Tắc, y chỉ có thể phát huy ra thực lực cấp độ Chân Thần, nếu không chỉ cần một ngón tay là có thể phế bỏ y, như vậy ngược lại lại thiếu đi thú vị.

“Thiên Địa Kỳ Bàn của ta đã lâu không dùng rồi, hy vọng ngươi có thể kiên trì lâu hơn một chút.” Phương Nguyên nói lời cáo biệt cuối cùng, so với đống dược liệu biết nói chuyện thì y thích những thứ không biết nói hơn.

Thân ảnh Phương Nguyên dần dần tiêu tán, trên không gian vốn đen kịt lập tức có những điểm sáng trắng và đen lóe lên.

“Thiên Địa Kỳ Bàn, Nhất Tử Thiên Nguyên Lạc!” Trong biển sao mênh mông, một điểm sáng trắng ở trung tâm nhất ứng tiếng rơi xuống, nhưng khi rơi xuống lại cực tốc khuếch trương, như một cột sáng khổng lồ từ chân trời đổ xuống.

Phụ thần Cơ Giới tộc bị ánh sáng trắng bao phủ, y định né tránh, nhưng lại phát hiện không gian xung quanh dưới ánh sáng trắng đã bị cấm cố, tựa như một đầm lầy bùn, mỗi động tác đều trở nên cực kỳ khó khăn.

Trụ sáng ập xuống, Phụ thần Cơ Giới tộc cảm nhận được một cỗ sức mạnh không thể hình dung đè nặng lên thân y.

Phụ thần Cơ Giới tộc vốn tự tin vào thân thể của mình, nhưng dưới trụ sáng, thần thể cuối cùng vẫn bị xé rách, khiến y kinh hãi khôn nguôi. "Thiên Địa Kỳ Bàn, Nhị Tử Địa Khôn Ẩn." Bên trong kỳ bàn, lập tức có Hắc U Toàn Phong từ lòng đất sinh ra, cuồng phong quét ngang, càng lúc càng hung hãn, dần dần liên kết thành một mảng, không ngừng càn quét thần thể của Phụ thần Cơ Giới tộc.

Hắc U Toàn Phong như Âm Đao róc xương, mỗi lần va chạm với Phụ thần Cơ Giới tộc đều tóe lên một trận lửa, tựa hồ không có khả năng dừng lại.

Phụ thần Cơ Giới tộc nhìn quanh, đối với Hắc U Toàn Phong cũng không để tâm, với y chỉ cần không thể công phá thân thể mình thì không có gì phải lo lắng.

Phương Nguyên ẩn mình trong bóng tối, cảm thấy bi ai cho hành vi ngu xuẩn của Phụ thần Cơ Giới tộc.

Y sinh ra ở Địa Cầu, căn bản không thể nào lý giải được sự lợi hại của Hắc U Toàn Phong.

Uy lực của Hắc U Toàn Phong quả thực nhỏ, nhưng loại toàn phong này lại có thể phá phòng ngự tốt nhất, từng chút một xâm nhập vào cơ thể kẻ địch, một khi đạt đến giới hạn, Hắc U Toàn Phong sẽ hiển lộ uy lực chân chính, ăn mòn tâm thần và linh hồn của đối phương.

Nhưng chiêu sát thủ mạnh nhất của Phương Nguyên lại không nằm ở đây, mà là ở chiêu thứ ba.

Song, chiêu thứ ba rốt cuộc khi nào sẽ giáng xuống, Phương Nguyên đang chờ thời cơ, tận hưởng cảm giác từng chút một săn bắt con mồi như vậy.

Phụ thần Cơ Giới tộc vẫn đang quan sát, mong tìm thấy một chút manh mối nào đó, nhưng Thiên Địa Kỳ Bàn là một Tiên Thiên Linh Bảo hoàn chỉnh, bất khả tư nghị, không thể bị nhìn ra kẽ hở bên trong.

Dù có nhìn ra được, làm sao y biết đó không phải là một cái bẫy?

Theo thời gian trôi qua, Phụ thần Cơ Giới tộc càng trở nên nóng nảy, Thiên Đao trong tay y vũ động, kích phát vạn đạo đao mang, y muốn dùng lực phá pháp, cưỡng ép phá không gian, nhưng tất cả đều đã định trước.

Chương 299

Đao mang của Thiên Đao tứ tán chỉ khiến không gian gợn sóng nhè nhẹ, sau đó liền biến mất tăm.

Phụ thần Cơ Giới tộc không tin, y bắt đầu tích tụ sức mạnh, Thiên Đao trong tay dần trở nên đỏ rực, sau đó lan tràn khắp thân đao.

Phương Nguyên cũng ném ánh mắt chú ý về phía đó, bởi vì bên trong Thiên Đao kia, y cảm nhận được một cỗ sức mạnh hủy thiên diệt địa.

Nhưng cỗ sức mạnh đó định trước sẽ không thể thi triển ra!

Khi Phụ thần Cơ Giới tộc đang nghiêm túc hoàn thành đòn tấn công này, y lại không chú ý đến Hắc U Toàn Phong đã bắt đầu càn quét bên trong cơ thể mình.

Mãi đến khi một cơn đau dữ dội ập đến, Phụ thần Cơ Giới tộc mới nhận ra sự bất thường bên trong cơ thể.

Chỉ một cái liếc mắt, Phụ thần Cơ Giới tộc lập tức hoảng loạn.

Trong cảm nhận của y, cái thần thể được cho là kiên cố của mình đã trở thành một cái sàng thủng khắp nơi, Phụ thần Cơ Giới tộc cảm nhận được sự suy yếu từ sâu trong linh hồn.

Tâm thần tan rã, Thiên Đao vốn đang tích tụ năng lượng lập tức mất khống chế, sức mạnh phản phệ sau đó bùng nổ.

Phương Nguyên ở bên ngoài không gian che mắt lại, e rằng y đã gặp phải đối thủ ngu xuẩn nhất rồi, lại bị bí thuật của chính mình đánh bại, nói ra e rằng không ai tin.

Kim hồng sắc quang mang chiếu sáng khắp bốn phía, khiến người ta phải chú ý.

Không gian kỳ bàn cũng xuất hiện ba động, được Phương Nguyên dùng đại pháp lực ổn định.

Đợi kim quang tiêu tán, Phương Nguyên mới nhìn rõ tình trạng của Phụ thần Cơ Giới tộc bên trong không gian: toàn thân y đen kịt một mảng, trên người có bảy tám lỗ lớn, sinh cơ tiêu tán, trông như một mảnh giẻ rách.

Phương Nguyên tùy tay một chỉ hạ xuống, bên trong không gian kỳ bàn lập tức vạn đạo tinh quang chìm ẩn, chỉ có một điểm hắc vụ đang sinh sôi.

"Thiên Địa Kỳ Bàn, Tam Tử Lạc, Sinh Vẫn Tuyệt!" Dưới âm thanh ấy, hắc vụ phun trào ra, hai đạo mâu quang tinh hồng lặng lẽ mở ra trong hắc vụ, hắc vụ lập tức có linh trí, như u linh bay lượn hai vòng trên không trung rồi chuyển ánh mắt về phía Phụ thần Cơ Giới tộc đang trọng thương.

Phụ thần Cơ Giới tộc cảm thấy thân thể lạnh buốt, thần thái trong mắt sau đó tiêu tán.

Y trơ mắt nhìn linh hồn của Phụ thần Cơ Giới tộc bị thôn phệ, Phương Nguyên ngoài cảm thán thì không biết nói gì thêm, vốn dĩ Hắc Nha Hồn không thể dễ dàng thôn phệ linh hồn của Phụ thần Cơ Giới tộc như vậy, phần lớn là nhờ Phụ thần Cơ Giới tộc đã tự mình "trợ công".

Giải quyết xong Phụ thần Cơ Giới tộc, Phương Nguyên thu Thiên Địa Kỳ Bàn, một bước rời khỏi chiến trường, đáp xuống bên cạnh Lâm Dương.

"Làm tốt lắm." Lâm Dương đang đối đầu với Ý Chí Nguyên Bản, thấy Phương Nguyên trở về, liền mỉm cười vỗ vai y để khích lệ.

Trận chiến này không phải để luyện tay, trừ phi vạn bất đắc dĩ

hắn sẽ không ra tay.

"Đa tạ Bệ hạ khen ngợi." Phương Nguyên như thường lệ khiêm tốn, sau đó hai tay dâng lên một quả tinh thể ngũ quang thập sắc.

"Đây là hạt nhân của Phụ thần Cơ Giới tộc, thần tướng xin dâng lên." Lâm Dương nghe vậy, cầm lấy tinh thể quan sát kỹ một lát, sau đó lại ném nó cho Phương Nguyên.

"Thứ này ngươi cứ giữ đi, ngươi và thanh Thiên Đao kia biết đâu có thể chế tạo ra một thần binh tốt, rất thích hợp cho ngươi sử dụng." "Đa tạ Bệ hạ." Lâm Dương vội vàng xua tay, hắn không thích cái vẻ nghiêm túc đó một chút nào, nó làm giảm đi không ít niềm vui.

Gạt sang một bên, Lâm Dương nhanh chóng tìm chủ đề mới.

"Phương Nguyên, ngươi thấy quân sĩ Nhân tộc của ta thế nào?" "Dũng mãnh không thể địch!" Lâm Dương hơi trầm mặc, rồi lại gật đầu, cái đánh giá này cũng hợp lý, nhưng vẫn chưa đủ!

Ánh mắt Lâm Dương chưa bao giờ dừng lại trên Nguyên Thủy Vũ Trụ và Ý Chí Nguyên Bản.

Hắn chưa bao giờ quên mục đích của chuyến đi này là gì: khiến Nhân tộc xưng bá vũ trụ, tranh đoạt khí vận thế giới, ngoài ra còn là đánh bại Quy Tắc Tối Cao, tìm con đường tiến xa hơn nữa!

Đó là "Truyền Trung Nguyên"!

Chỉ là làm được bước này không hề dễ dàng, ít nhất Nhân tộc Nguyên Thủy Vũ Trụ phải miễn cưỡng theo kịp bước chân của hắn mới được.

Lâm Dương nhìn sang, phát hiện Nguyên Tổ giờ phút này đang cùng Hỗn Độn Thành Chủ và Cự Phủ Sáng Lập Giả vây công Chấn Giác Chi Chủ.

Thù hận giữa Nhân tộc và Yêu tộc dường như đã ăn sâu vào máu thịt, sự tàn sát cũng kịch liệt nhất.

Bên trong Vĩnh Hằng Khư Phường, ánh mắt Nguyên Tổ tinh hồng, y dường như phát điên, sức mạnh thời không không ngừng được thi triển để sát phạt Chấn Giác Chi Chủ, uy năng to lớn của lực lượng pháp tắc hư huyễn được thể hiện rõ ràng.

Đặc biệt là khi sức mạnh thời không hòa quyện vào nhau, hình thái ban đầu của lực lượng Hỗn Độn đó, dù Chấn Giác Chi Chủ có giáp xác kiên cố cũng không thể chịu nổi sự giày vò của Nguyên Tổ, cộng thêm sự hiệp trợ của Hỗn Độn Thành Chủ và Cự Phủ Sáng Lập Giả từ bên cạnh, phá bại thạch côn và một thanh cự phủ ầm ĩ chỉ nhằm vào các khớp yếu ớt của Chấn Giác Chi Chủ, khiến y phải vất vả ứng phó.

Chỉ một mực phòng thủ cuối cùng cũng sẽ có lúc lộ ra sơ hở, Nguyên Tổ nắm đúng thời cơ, dùng sức mạnh thời không ngưng tụ thành trường kiếm, chém đứt đầu lâu lởm chởm răng nanh của Chấn Giác Chi Chủ.

Nhìn thi thể của Chấn Giác Chi Chủ, Nguyên Tổ ngửa mặt lên trời gầm thét, trong thời gian bị phong ấn, y trơ mắt nhìn vô số tinh nhuệ Nhân tộc ngã xuống dưới tay Yêu tộc, nhưng lại vô năng vi lực, đó là một loại dày vò đối với Nguyên Tổ.

Nhưng sau ngày hôm nay, Yêu tộc sắp trở thành lịch sử!

Cái chết của Chấn Giác Chi Chủ đã gióng lên tiếng còi thất bại của Liên Quân Vạn Tộc!

Nhưng dưới sự bao phủ của Vĩnh Hằng Khư Phường, không một ai có thể thoát được, cuối cùng toàn bộ đều bị Liên Quân Nhân tộc chém giết.

Nhìn bản chiến báo mới nhất trong tay, Lâm Dương chỉ cảm thấy ngũ tạng lục phủ co rút từng cơn.

Thương vong hơi lớn a!

Chương 300

Đại bộ phận đều là Nhân tộc Nguyên Thủy Vũ Trụ, những người này chiến đấu căn bản không biết né tránh, hoàn toàn lấy mạng đổi mạng.

Dù dũng mãnh không sợ chết, nhưng những kẻ chết đi bây giờ khiến Lâm Dương cảm thấy xót xa, đám phá gia chi tử này đúng là không biết giá trị của củi gạo dầu muối.

Phương Nguyên đứng cách đó không xa, nhìn thân thể Lâm Dương hơi run rẩy, biết tính tình cũ của Bệ hạ lại phát tác rồi, có chút buồn cười, nhưng y khẽ ho khan hai tiếng.

"Bệ hạ, Liên Quân Vạn Tộc đã bại, tiếp theo chúng ta nên làm gì?" Phương Nguyên lên tiếng hỏi.

Lâm Dương hít sâu một hơi, điều chỉnh tâm trạng, đánh thắng trận rồi thì không thể mắng người được chứ!

"Truyền lệnh các bộ, thừa thắng truy kích, thẳng tiến Tổ Thần Giáo, từ hôm nay trở đi ta muốn Nguyên Thủy Vũ Trụ đổi trời." Lâm Dương đã tính toán từ lâu, một khi trục xuất các tộc, thì Ý Chí Nguyên Bản cũng nên đổi chủ, hắn không muốn bên cạnh mình còn một ẩn họa, một khi Quy Tắc Tối Cao ra tay, Ý Chí Nguyên Bản tuyệt đối sẽ không ngại đâm thêm một nhát dao.

Lâm Dương muốn ra tay với Ý Chí Nguyên Bản của vũ trụ, người vui mừng nhất không ai khác chính là Nguyên Tổ và những người khác.

Món nợ cũ chồng chất ở đó, Nguyên Tổ tự thấy lòng dạ mình không rộng lượng đến mức có thể dễ dàng tha thứ cho Ý Chí Nguyên Bản đã giam cầm y không biết bao lâu.

Bên trong Tổ Thần Giáo, kể từ khi Liên Quân Vạn Tộc chiến bại, ba vị Tổ Thần đã mang quân rút về, đồng thời truyền xuống mệnh lệnh chuẩn bị chiến đấu, toàn bộ Tổ Thần Giáo lập tức hành động.

Nhưng khi Liên Quân Nhân tộc ầm ầm kéo đến, khắp Tổ Thần Giáo đều tràn ngập cảm xúc tuyệt vọng, bởi vì kẻ địch quá mạnh.

Liên Quân Nhân tộc dày đặc gần như che kín cả bầu trời, các căn cứ quân doanh trôi nổi lên xuống, tản ra uy thế cực mạnh, nhìn khắp nơi, chiến lực thấp nhất cũng là Bất Hủ, Vũ Trụ Tôn Giả thì vô số, huống chi bên trên còn có hàng ngàn vị Vũ Trụ Chi Chủ và Chân Thần.

Chỉ riêng Vũ Trụ Chi Chủ của Nhân tộc liên thủ, liền có thể càn quét Tổ Thần Giáo!

Hai bên đối đầu, bầu không khí ngưng trọng như thể thời gian cũng bị cấm cố.

Lâm Dương một mình xuất hiện trước Tổ Thần Giáo, nhìn quân trận lèo tèo trước mắt, Lâm Dương không khỏi mặc niệm cho Tổ Thần Giáo ba giây.

"Ba vị Tổ Thần, mau mau đầu hàng đi, trận chiến này tiến hành đến bây giờ không phải là thứ các ngươi có thể chống cự." Ba Đại Tổ Thần đứng giữa quân trận, trong lòng đắng chát vô cùng, làm sao lại không biết mình đang lấy trứng chọi đá, nhưng sinh ra là người đại diện của Ý Chí Nguyên Bản, chỉ có thể nghe theo mệnh lệnh của Ý Chí Nguyên Bản mà hành động, căn bản không thể trái lệnh.

Oanh long!

Uy áp quen thuộc lại một lần nữa quét tới, Ý Chí Nguyên Bản đã giáng lâm, lần này không phải với thái hư vô mà là mượn thân xác Song Diện Tổ Thần để thật sự giáng lâm Nguyên Thủy Vũ Trụ.

Khí tức tối cao vô thượng đó khiến Thương Lão Tổ Thần và Thiếu Niên Tổ Thần liên tiếp lùi lại, sau đó khom người.

Nhưng nỗi khổ trong lòng chỉ có họ mới biết.

Cái gọi là người đại diện không phải hư danh, trong mắt Ý Chí Nguyên Bản, họ nhỏ bé như kiến hôi, chỉ có thể phục tùng, khi y thật sự giáng lâm thì thân xác đã bị chiếm đoạt.

Song Diện Tổ Thần, không, bây giờ nên gọi là Ý Chí Nguyên Bản, trong mắt lóe lên sự thù hận, trừng mắt nhìn chằm chằm Lâm Dương, hận không thể nuốt sống hắn.

"Lâm Dương, chỉ cần ngươi chịu rút binh, điều kiện gì cũng có thể nói." Giọng nói của Ý Chí Nguyên Bản phiêu diêu, tựa hồ không chứa bất kỳ cảm xúc nào.

Lâm Dương lại bật cười, "Ta không hiểu bây giờ ngươi rốt cuộc có tư cách gì để đàm phán điều kiện với ta, muốn ta rút binh cũng được, chỉ cần ngươi cắt đứt liên hệ với Quy Tắc Tối Cao." Điều kiện này nhìn có vẻ đơn giản, nhưng thực chất lại khắc nghiệt!

Vì vậy Ý Chí Nguyên Bản rơi vào im lặng, sau đó lắc đầu từ chối, "Không thể nào!" Ý Chí Nguyên Bản tồn tại nhờ Quy Tắc Tối Cao, một khi cắt đứt liên hệ giữa hai bên, thì y sẽ là người đầu tiên chết.

"Vậy thì không có gì để nói." Lâm Dương vốn dĩ chưa bao giờ muốn rút binh, những lời hắn nói chỉ là để trêu chọc Ý Chí Nguyên Bản mà thôi.

Lời vừa dứt, Lâm Dương đã dứt khoát ra tay, hữu thủ lấy kiếm chỉ kích ra, thẳng hướng đầu lâu của Ý Chí Nguyên Bản.

Kiếm ý hạo hãn như thủy triều cuồn cuộn từ ngón tay Lâm Dương lao thẳng về phía Ý Chí Nguyên Bản.

Kiếm đạo sắc bén, một đi không trở lại, bất kỳ pháp tắc nào trước

một kiếm này đều như giấy mỏng, dễ dàng bị cắt đứt.

Khi một kiếm của Lâm Dương đâm vào mi tâm của Ý Chí Nguyên Bản, thân thể đó đột nhiên hóa thành khói bụi tứ tán.

Lâm Dương không lấy làm lạ, thân hình lóe lên, tại một không gian yên tĩnh, hắn vung kiếm ý chém xuống.

Thân thể hư huyễn của Ý Chí Nguyên Bản chỉ lóe lên một cái liền biến mất tăm.

Lâm Dương nhìn quanh bốn phía, chỉ lắc đầu, đến cảnh giới hiện tại của hắn, bất kỳ bí thuật nào cũng trở nên buồn cười, như thuật di chuyển không gian của Ý Chí Nguyên Bản vừa rồi.

Lâm Dương chỉ cần thần mục quét qua liền có thể nhìn thấu vị trí của y, chỉ là không ngăn được Ý Chí Nguyên Bản cứ mãi chạy trốn.

Nếu cứ tiếp tục đánh như vậy, e rằng một ngàn năm nữa cũng chưa chắc phân định thắng bại.

Lâm Dương cũng lười chơi trò đuổi bắt này, cước bộ hư đạp, một cỗ dao động vô hình lập tức từ dưới chân hắn phóng thích ra, kim quang lan tỏa, cả một không gian rộng mười ức quang niên đều biến thành một thể, tám trụ cột đồng thời từ rìa thăng lên, khóa chặt một không gian.

Bát Không Tỏa Long Thuật!

Dưới kim quang, Ý Chí Nguyên Bản cuối cùng cũng hiện thân, sắc mặt y càng lúc càng khó coi.

“Lâm Dương, ngươi thật sự muốn làm mọi chuyện đến mức tuyệt tình như vậy sao?” Ý Chí Nguyên Bản gào thét phẫn nộ.

Trong mắt Lâm Dương có chút thương xót, nhưng thái độ không hề thay đổi, “Không, ta không phải muốn giết tận diệt tuyệt, ta đối lập

với ngươi, ngươi cũng rõ, một trận chiến cuối cùng không thể tránh khỏi.” Lửa giận của Ý Chí Nguyên Bản thần kỳ biến mất, vô bi vô hỷ, chỉ là ngữ khí trong lời nói có thêm chút cảm khái.

“Ngươi nói không sai, từ khi vũ trụ ra đời đã có ta, trải qua bao nhiêu luân hồi thời đại, ta cứ nghĩ mình vô cụ vô niệm, chỉ vì có ngươi mới khiến ta lần đầu tiên cảm thấy sợ hãi.” Ý Chí Nguyên Bản nhìn Lâm Dương, y đang mỉm cười, “Từ khi ngươi giáng lâm, ta đã cảm nhận được số phận, chỉ là có chút không cam tâm mà thôi.

Chương 301

Lâm Dương, ngươi ép ta, chúng ta ngày sau gặp lại." Quang mang bảy màu từ trên người Ý Chí Nguyên Bản bay lên không, như kiếm như thương, dễ dàng phá vỡ cấm cố không gian, một bóng người hư huyễn từ trên người Song Diện Tổ Thần thoát ly, theo ánh sáng phá không chuẩn bị rời đi.

Lâm Dương thấy cảnh này, lập tức hành động, vung nắm đấm, phía sau hàng vạn kim long đang gầm thét, lao về phía bóng người hư huyễn kia.

Ngay cả Lâm Dương cũng không ngờ Ý Chí Nguyên Bản lại quyết tuyệt như vậy, trực tiếp lựa chọn chân linh thoát ly chuyển thế, một khi y trốn thoát thì sau này tuyệt đối sẽ có đại phiền phức.

Vì vậy Lâm Dương ra tay không chút lưu tình, một quyền hội tụ toàn bộ thần lực, chỉ hy vọng có thể một quyền phá diệt chân linh của Ý Chí Nguyên Bản.

Hành đến giữa đường, các vẫn thạch đột nhiên chuyển động, tạo thành một bàn tay khổng lồ chặn trước mặt Lâm Dương.

Lâm Dương không chọn né tránh, một quyền trực tiếp đánh thẳng vào cự chưởng vẫn thạch, nhưng lại ngoài ý liệu không hề vỡ nát.

Từ trên bàn tay khổng lồ đó, hắn cảm nhận được một cỗ khí tức vĩnh hằng bất diệt.

Khí tức này chỉ xuất hiện trên một loại tồn tại!

Quy Tắc Tối Cao!

Gần như trong nháy mắt, Lâm Dương đã phản ứng ra Quy Tắc Tối Cao đang giở trò.

Trong quang mang bảy màu, chân linh của Ý Chí Nguyên Bản thấy Lâm Dương bị cản trở, tiếng cười lớn đầy hả hê lập tức truyền ra.

"Lâm Dương, đợi đấy, không bao lâu nữa ta sẽ gặp lại ngươi." Lâm Dương thu quyền, đứng lơ lửng giữa hư không, nhìn Ý Chí Nguyên Bản rời đi, hắn không ra tay nữa.

Sau khi đòn đánh vừa rồi không thành, hắn đã biết không còn cơ hội.

Lâm Dương vạn lần không ngờ Quy Tắc Tối Cao lại có thể thuyết phục Ý Chí Nguyên Bản từ bỏ vị trí "Thiên Đạo" của Nguyên Thủy Vũ Trụ, một bước lùi này có thể nói là rất lớn, suýt chút nữa đã khiến hắn mất cảnh giác.

Một trận đại chiến lại kết thúc một cách kịch tính như vậy!

Phương Nguyên, Nguyên Tổ và một loạt cấp dưới thấy biến cố này cũng lập tức vây lại.

"Bệ hạ, vừa rồi Quy Tắc Tối Cao đã ra tay sao?" Phương Nguyên là người đầu tiên lên tiếng hỏi.

"Không sai!" Lâm Dương thở ra một hơi.

Quả nhiên!

Trong lòng Phương Nguyên rùng mình, cảm nhận vừa rồi quả nhiên không sai!

Lâm Dương quay đầu phát hiện sĩ khí có chút thấp, nhíu mày, dùng pháp lực quán chú, khuếch tán âm thanh, an ủi lòng người.

"Được rồi, chuyện đã qua rồi thì không cần phải nói thêm gì nữa.

Bây giờ Ý Chí Nguyên Bản đã rút lui, Nguyên Thủy Vũ Trụ liền thiếu khuyết một vị chân linh." Luận công ban thưởng sao?

Đại diện Ý Chí Nguyên Bản cai quản Nguyên Thủy Vũ Trụ?

Hỗn Độn Thành Chủ và những người đến từ Nguyên Thủy Vũ Trụ ánh mắt có chút mơ màng, làm sao lại có ngày hôm nay, thậm chí ngay cả nghĩ đến điều đó cũng là một tội ác, nhưng bây giờ sắp trở thành hiện thực.

Mọi người vô thức ngẩng đầu nhìn Lâm Dương, sau đó lại nhanh chóng cúi xuống, nhưng nhịp tim lại đập nhanh hơn rất nhiều một cách vô cớ.

Những điều này đều không thể qua mắt Lâm Dương, nhưng hắn lại không vạch trần.

Hắn nhìn quanh một lượt trong số những người này, cuối cùng ánh mắt Lâm Dương dừng lại trên một người.

"Nguyên Tổ, ngươi đã có công lớn trong việc chế tạo Vĩnh Hằng Khư Phường, ta vẫn luôn chưa ban thưởng, lần này liền để ngươi đại diện Ý Chí Nguyên Bản, cai quản Nguyên Thủy Vũ Trụ, ngươi có nguyện ý không?" Giờ phút này ngay cả Nguyên Tổ có tĩnh táo đến đâu, đầu óc cũng ù đi mất khả năng suy nghĩ, sau đó y kích động sâu sắc thi lễ với Lâm Dương.

"Đa tạ Bệ hạ hồng ân." Lâm Dương thấy Nguyên Tổ như vậy, khẽ gật đầu, kỳ thực hắn đã tính toán từ lâu.

Cai quản Nguyên Thủy Vũ Trụ nhìn có vẻ có vô vàn lợi ích, nhưng thực tế lại không phải như vậy, vẫn sẽ bị Quy Tắc Tối Cao kiềm chế, căn bản không thể làm theo ý muốn.

Ban vị trí này cho Nguyên Tổ không chỉ có thể bù đắp công lao trước đây, mà còn có thể làm lớn mạnh Nhân tộc Nguyên Thủy Vũ Trụ.

Muốn chinh phạt Quy Tắc Tối Cao, số lượng Nhân tộc sẽ là một yếu tố quyết định.

Ý niệm này lóe lên trong đầu Lâm Dương, sau đó chìm ẩn.

Hắn vung tay chém hư không, mở ra một thông đạo.

"Điểm cuối của con đường này là không gian của Ý Chí Nguyên Bản, ngươi chỉ cần phân ra một sợi linh hồn của mình là có thể đại diện Ý Chí Nguyên Bản cai quản Nguyên Thủy Vũ Trụ." Nguyên Tổ lại một lần nữa cúi người, sau đó dứt khoát bước vào trong đó.

Không lâu sau, từ sâu bên trong Nguyên Thủy Vũ Trụ truyền đến một cỗ dao động kỳ dị, dao động đó như gió xuân thổi qua không dấu vết mà lướt qua trái tim mỗi người, cũng khiến vạn vật sinh linh trong thế gian cảm nhận được sự "thay đổi của trời".

Nụ cười trên mặt Lâm Dương càng lúc càng rõ ràng, hắn biết bước đầu tiên của kế hoạch đã thành công lớn. . .

Chương 302

. . .

“La Phong, La Phong, vừa rồi có người đột phá phong ấn Ngân Hà Hệ, phát hiện ra Địa Cầu rồi.” Đêm khuya, La Phong đang ngủ say, bên tai lại truyền đến giọng nói gấp gáp của Trí Năng Sinh Mệnh Ba Ba Ngữ.

La Phong lập tức giật mình tỉnh giấc, trong mắt lóe lên một tia sáng vàng sẫm, ánh mắt lạnh lẽo khát máu và sắc bén đó, chỉ cần một cái nhìn cũng có thể khiến một người bình thường phát điên, nhưng sau đó liền ẩn đi.

La Phong giờ phút này đã không còn là cái tên nhóc mới ra lò đó, sau khi trải qua nhiều trận đại chiến, đặc biệt là sau khi đoạt xá Kim Giác Thú, hắn đã trở thành cao thủ hiếm có của Địa Cầu.

Sự tồn tại của Ba Ba Ngữ khiến hắn biết bên ngoài Địa Cầu còn có vũ trụ rộng lớn hơn.

Vốn dĩ hắn định đợi thêm một thời gian nữa rồi mới ra ngoài xem sao, nhưng bây giờ lại có người đến trước rồi.

“Chuyện gì vậy, không phải bên ngoài Ngân Hà có phong ấn, bình thường không thể bị người khác phát hiện sao?” La Phong nhíu mày, sự tàn khốc giữa vũ trụ hắn đã sớm biết được từ Ba Ba Ngữ.

“Không phải là có hai tình huống đặc biệt sao?” Ba Ba Ngữ xòe tay, khẳng định đây là một sự cố ngoài ý muốn, nhưng nếu sự cố này không thể ứng phó kịp thời, sẽ gặp phải tai họa diệt vong.

“Vậy bây giờ phải làm sao?” La Phong cũng có chút sốt ruột.

“Bây giờ cách duy nhất của chúng ta là nhanh chóng đến Đế Quốc

Hắc Long, đăng ký Địa Cầu dưới danh nghĩa của ngươi, nếu không sẽ rất phiền phức." Trong mắt Ba Ba Ngữ có những dòng số chảy qua, nhanh chóng đưa ra phương án tối ưu nhất.

Hành trình phải diễn ra sớm hơn dự kiến, La Phong chỉ kịp nói với Hồng và Lôi Thần rồi mang theo Ba Ba Ngữ khởi hành.

Sau một thời gian dài xuyên toa không gian, La Phong cuối cùng cũng đến Đế Quốc Hắc Long.

Sự phồn hoa và tiên tiến ở đó khiến hắn chấn kinh, nhưng cũng chỉ là chấn kinh.

Sau một thoáng cảm thán ngắn ngủi, hắn đi làm thủ tục hộ khẩu cho Địa Cầu.

Vốn nghĩ mình nắm chắc phần thắng, kết quả lại được thông báo tạm dừng xử lý thủ tục hộ khẩu hành tinh.

La Phong lập tức hoảng loạn, nhìn viên quan chức Đế Quốc Hắc Long có xúc giác trên đầu trước mặt, không kìm được hỏi: "Tại sao?" "Không có tại sao, đó là mệnh lệnh của Đế Quốc, nghe theo sắc lệnh của Thánh Địa Đại Càn Hoàng Triều tối cao vô thượng." Viên quan chức bất đắc dĩ xòe tay, bày tỏ sự áy náy đối với yêu cầu của La Phong.

La Phong nghe vậy, đầu óc lập tức mờ mịt.

Đại Càn Hoàng Triều, theo như hắn biết đó là Thánh Địa tôn quý nhất của Nhân tộc, một tồn tại cao cao tại thượng như vậy lại quan tâm đến Đế Quốc Hắc Long sao?

Nghe có vẻ nực cười, như thể một vị đế vương lại chú ý đến một ngọn núi hoang vậy, nhưng bây giờ lại không phải là chuyện đùa.

"Có thể linh hoạt một chút không?" La Phong vẫn không cam lòng giãy giụa.

Viên quan chức chỉ lắc đầu, nếu là trước đây y dám lén lút thao túng một chút, nhưng bây giờ ai dám làm loạn chỉ có một con đường chết.

Cuối cùng La Phong với vẻ mặt ảm đạm quay trở về Địa Cầu.

Hồng và Lôi Thần sau khi nghe xong tình hình cụ thể, đều lộ ra vẻ mặt thất vọng.

"Trời muốn diệt Địa Cầu của chúng ta rồi, không có gì tốt đẹp cả." Hồng vỗ vai La Phong, an ủi.

"Chỉ là Gia tộc Nặc Lam muốn chúng ta khuất phục thì không thể nào, Địa Cầu của chúng ta tuy yếu lực, nhưng cũng không để ai bài bố." "Đúng, đại bất liễu một trận tử chiến thôi." Lôi Thần phụ họa, nhưng lại không hề sợ hãi cái chết, bởi vì họ đã quá quen với sự bức bách của tử vong.

Trên Địa Cầu, khi ba người La Phong chuẩn bị tử chiến, họ không hề nhận ra rằng có một người đang chú ý đến họ một cách bí mật.

Lâm Dương ung dung tự tại.

Từ ngày La Phong ra đời, hắn đã chú ý đến sự trưởng thành của La Phong, tuy nhìn như một trò nhỏ, nhưng trò nhỏ đó làm sao có thể so sánh với cuộc sống thực tế.

Thấy ba người La Phong chỉnh đốn quân đội chuẩn bị chiến đấu, Lâm Dương mỉm cười, đã đến lúc đưa La Phong về Đại Càn Hoàng Triều rồi.

Là khí vận chi tử của 《Thôn Phệ Vũ Trụ》, tầm quan trọng của La Phong là không cần nói cũng rõ, Lâm Dương muốn dựa vào La Phong để đánh đài với Quy Tắc Tối Cao mà!

Thân thể dần dần trở nên hư huyễn, cho đến khi tan biến hoàn toàn.

Vốn dĩ chuyện nhỏ này tùy tiện phái một người đi là được rồi, nhưng Lâm Dương lại cảm thấy chuyến đi này chắc chắn sẽ xảy ra điều gì đó, vì vậy cuối cùng quyết định đích thân đi xem, đương nhiên mọi chuyện ngoài Lâm Dương sẽ không ai biết.

Ngày cuối cùng của tối hậu thư đã đến gần, hàng chục chiến hạm vũ trụ xếp hàng ngang ngoài không gian Địa Cầu, nòng pháo lạnh lẽo chĩa thẳng vào vòng phòng ngự bên ngoài Địa Cầu, ý tứ rõ ràng là một lời không hợp sẽ khai hỏa.

Nặc Lan Ngôn bước ra khỏi khoang tàu, nhìn hành tinh Địa Cầu đang bị bao phủ trong lớp phòng ngự, trong mắt tràn đầy tham lam.

Trong thời gian ngắn ngủi, Nặc Lan Ngôn đã thông qua sức mạnh gia tộc điều tra rõ nguồn gốc của hành tinh này, biết rằng trên hành tinh này có rất nhiều di tích còn sót lại.

Quan trọng hơn là theo điều tra của Nặc Lan Ngôn, trước đây có Thôn Phệ Thú tấn công Địa Cầu, cuối cùng thất bại.

Con Thôn Phệ Thú đó rất có thể là Kim Giác Thú trong truyền thuyết, dù chỉ là thi thể thì giá trị cũng không hề nhỏ.

Chỉ một điểm này cũng có thể khiến Nặc Lan Ngôn bất chấp tất cả để phát động một trận chiến!

Chương 303

"Người Địa Cầu, thời hạn tối hậu thư sắp đến, nếu bây giờ đầu hàng, quy phục gia tộc Nặc Lan của ta, các ngươi có thể tồn tại với thân phận hạ dân, nếu không một khi chiến tranh bắt đầu, các ngươi sẽ trở thành nô lệ." Nặc Lan Ngôn ngữ khí nghiêm khắc, uy hiếp không chút kiêng dè.

"Gia tộc Nặc Lan, các ngươi không có tư cách khiến chúng ta đầu hàng, muốn gì, chỉ có người Địa Cầu chiến tử chứ không có người Địa Cầu đầu hàng." Âm thanh phát ra từ vòng phòng ngự bên ngoài, vang vọng giữa vũ trụ trống trải.

Sắc mặt Nặc Lan Ngôn âm trầm, y cảm thấy mình đã đủ lễ độ rồi, nhưng những kẻ thổ dân này lại không uống rượu mừng mà uống rượu phạt, vậy thì không thể trách y được.

"Đã muốn chết, vậy thì đi chết đi!" Khuôn mặt vốn anh tuấn của Nặc Lan Ngôn cũng trở nên vặn vẹo dữ tợn.

Theo tiếng gầm thét của Nặc Lan Ngôn, mười mấy chiến hạm vũ trụ phía sau y bắt đầu nạp năng lượng, nòng pháo đen kịt bắt đầu tản ra ánh sáng u ám.

Mặc dù chỉ là những chiến hạm vũ trụ cấp thấp nhất, nhưng hỏa lực mà chúng mang theo, cũng không phải là thứ mà Địa Cầu hay La Phong hiện tại có thể ngăn cản.

Qua màn hình, nhìn nòng pháo tản ra dao động khủng bố, La Phong trong lòng âm thầm sốt ruột.

Hắn cũng có phi thuyền vũ trụ có chiến lực tương đương, nhưng chỉ có một chiếc, tác dụng trong trận chiến này chỉ là muối bỏ bể, trong khoảnh khắc đó La Phong căm ghét sự yếu kém của mình.

Oanh oanh oanh!

Hàng chục đạo quang mang chói mắt trực tiếp đánh vào vòng phòng ngự, vị trí chúng rơi xuống vô cùng xảo diệu, đúng vào chỗ yếu ớt của vòng phòng ngự.

La Phong nghe tiếng còi báo động chói tai bên tai, trong lòng lạnh buốt.

Ngay lúc đó, các chùm năng lượng đang bay nhanh đột nhiên đình trệ, ngay cả không thời gian cũng ngưng đọng trong nháy mắt.

Ông!

Không gian yên tĩnh bị xé toạc ra từ giữa, tạo thành một con đường.

Lâm Dương chậm rãi ung dung bước đi trong hư không, hắn liếc nhìn chùm năng lượng quang thúc, những chùm quang thúc vốn chứa đựng năng lượng bạo ngược kia như tuyết trắng gặp ánh nắng mặt trời, nhanh chóng bị tan chảy sạch sẽ.

Nặc Lan Ngôn đứng yên trong vũ trụ, mặc dù thân thể không thể động đậy, miệng không thể nói, nhưng tư duy không bị đóng băng.

Cảnh tượng quỷ dị này khiến Nặc Lan Ngôn nín thở, người có thể làm được điều này không ai khác chính là tồn tại tối cao vô thượng.

Nặc Lan Ngôn cảm thấy mình đã phát điên rồi, hoặc là thế giới này đã phát điên!

Dao động vô hình lại một lần nữa khuếch tán, Nặc Lan Ngôn phát hiện mình có thể cử động được, y vô thức quay đầu, muốn nhìn người kia, nhưng lại bị một luồng kim quang làm chói mắt, vội vàng cúi mắt xuống, đứng tại chỗ run rẩy.

Lâm Dương liếc mắt một cái liền nhìn thấy Nặc Lan Ngôn đang lộ

diện bên ngoài, mặc dù chỉ là một ánh mắt nhàn nhạt, Nặc Lan Ngôn vẫn cảm thấy áp lực như núi biển, khiến vai y trầm xuống, suýt chút nữa ngã nhào.

"Thật có ý tứ, Đại Càn Hoàng Triều ta trước đây đã ban hành lệnh cấm, cấm Đế Quốc Hắc Long tranh giành lãnh địa hành tinh.

Gia tộc Nặc Lan gan lớn thật, lại dám công khai vi phạm." Giọng nói của Lâm Dương như một cây đại chùy, giáng xuống lồng ngực Nặc Lan Ngôn, khiến sắc mặt y trắng bệch.

"Chúng ta quanh năm ở bên ngoài, đã lâu không liên hệ với gia tộc, thực sự không biết có lệnh cấm như vậy." Nặc Lan Ngôn biết không thể nào biện bác, chỉ có thể một mực thoái thác là không biết.

Lâm Dương cười lạnh, đối với vở kịch của Nặc Lan Ngôn hắn đã quá rõ, vì vậy căn bản không cho y bất kỳ cơ hội biện giải nào, thậm chí ngay cả lời nói cũng lười, vung tay phẩy một làn gió.

Làn gió nhẹ nhàng đó vang vọng giữa vũ trụ, không mất một chiêu đã xé toạc toàn bộ mười mấy chiến hạm vũ trụ.

Trong mắt Nặc Lan Ngôn lộ ra sự sợ hãi, nhưng y ngay cả một câu cũng không thể nói ra, trơ mắt nhìn thân thể cùng linh hồn đều tan biến.

Vô số tàn hài bị nghiền thành bột phấn, bay lượn giữa vũ trụ, không thể tìm thấy dấu vết.

"La Phong, người tuyệt đối khủng bố đó.

Tuyệt đối không thể đắc tội." Giọng Ba Ba Ngữ vang lên bên tai La Phong, trong lời nói sự ngưng trọng và khó tin gần như nhấn chìm cả người hắn.

La Phong nuốt nước bọt, khó khăn gật đầu, không cần Ba Ba Ngữ nói hắn cũng hiểu điều này.

Đợi khi hắn nhìn lại, trong không gian vũ trụ đã không còn bóng dáng Lâm Dương, hắn quay người phát hiện Lâm Dương không biết từ lúc nào đã xuất hiện bên cạnh mình, đang mỉm cười nhìn hắn.

"Kính chào vị tiền bối, đa tạ tiền bối ra tay tương trợ." La Phong vội vàng hành lễ.

Lâm Dương xua tay, ý bảo không cần khách sáo, hắn nhìn về phía Địa Cầu đó, sắc xanh biếc kia tràn đầy sinh cơ, Lâm Dương dần dần có chút ngẩn người.

Những ký ức xa xưa hết lần này đến lần khác vang vọng trong đầu, khiến hắn suýt chút nữa không kìm được khí cơ.

Nhưng cuối cùng, người xưa không còn!

Lâm Dương âm thầm thở dài, sau đó lên tiếng: "Ngươi là La Phong phải không?" Nghe Lâm Dương gọi tên mình, La Phong đột nhiên giật mình, vội vàng đáp lại: "Không sai tiền bối, ta là La Phong." "Không sai, ta đã biết từ trước rồi, ngươi có nguyện làm đệ tử của ta không?" Lâm Dương không che giấu ý định của chuyến đi này, nói thẳng ra.

Nhưng đối với La Phong, lời đó như một miếng bánh lớn từ trên trời rơi xuống, trực tiếp đập vào đầu hắn, khiến La Phong có cảm giác mắt hoa thần mê, không thực tế.

Mãi đến nửa ngày, La Phong mới kiểm soát được cảm xúc của mình, "Tiền bối, xin hỏi tiền bối danh húy, vì sao lại muốn nhận ta làm đồ đệ?" La Phong khó có thể tin được, cảm giác như trên đường đột nhiên gặp một cao thủ tuyệt đỉnh muốn truyền toàn bộ công lực cho mình, thật kỳ quặc.

Thấy La Phong không lập tức đồng ý, trong mắt Lâm Dương lộ ra sự tán thưởng.

Đối với việc nhận La Phong làm đồ đệ, hắn đã tính toán từ lâu, đương nhiên không thể thay đổi giữa chừng.

Chương 304

Nhưng điều đó không có nghĩa là Lâm Dương không có tiêu chuẩn cho đồ đệ.

Nếu La Phong không đạt yêu cầu của hắn, Lâm Dương vẫn sẽ nhận, nhưng sẽ không dốc hết sức bồi dưỡng.

Hiện tại nhìn tâm tính của hắn mà nói thì không tệ.

"Ta tên Lâm Dương, là chủ nhân của Đại Càn Hoàng Triều, Nhân Hoàng của Nhân tộc!" La Phong nín thở, không biết nên nói gì.

Chủ nhân Thánh Địa là tồn tại trong truyền thuyết, làm sao có thể lý giải.

Cảm giác đầu tiên của La Phong là Lâm Dương đang lừa mình, nhưng lại vì sao?

Hắn chỉ là một nhân vật nhỏ bé vô danh tiểu tốt, giả mạo chủ nhân Thánh Địa là đại tội, một khi bị điều tra ra thì bất kể là ai kết cục cũng sẽ không tốt đẹp.

Lâm Dương nhìn ra sự nghi ngờ trong lòng La Phong, vì vậy bật cười lớn, "Không cần nghi ngờ, La Phong, từ khi ngươi ra đời Bản Hoàng đã chú ý, vì vậy danh phận sư đồ của chúng ta là do trời định, còn về tại sao, sau này ngươi sẽ biết." Nghe xong lời này, La Phong không còn do dự nữa, trực tiếp quỳ xuống đất, cung kính khấu đầu, "Đệ tử La Phong bái kiến lão sư!" "Tốt!" Lâm Dương cười lớn, đỡ La Phong dậy.

"Thực lực của ngươi còn yếu, đợi giải quyết xong chuyện ở đây, liền cùng lão sư về Đại Càn Hoàng Triều tu hành thật tốt." "Mấy chuyện nhỏ này, sao dám làm phiền lão sư đích thân hỏi đến." La

Phong không hiểu, đừng nói một gia tộc Nặc Lan, cả Đế Quốc Hắc Long, thậm chí một quốc độ Vũ Trụ Tôn Giả lớn hơn nữa trong mắt Lâm Dương cũng nhỏ bé như kiến hôi.

"Ngươi không hiểu, có đôi khi nhân vật nhỏ bé không phải là vai phụ nhỏ bé, một khi đắc thế sẽ bay vút lên, trở thành đại phiền phức.

Lần này lão sư đến gia tộc Nặc Lan vì điều này." Ngữ khí Lâm Dương bình đạm, mặc dù có Quy Tắc Tối Cao che giấu thiên cơ hỗn độn, nhưng Lâm Dương đã cảm nhận được nguồn gốc của tất cả.

"Đi thôi, cùng ta đi xem, xem gia tộc Nặc Lan rốt cuộc đang giở trò gì." Lâm Dương cũng có chút tò mò, sau đó vung tay chém hư không, phá vỡ bức tường, tạo thành một thông đạo không gian.

Lâm Dương đi trước, La Phong do dự một chút rồi liền theo sát, còn Hồng và những người khác, nhìn nhau ai cũng không dám đi theo.

Lâm Dương chỉ quan tâm đến La Phong, còn những người khác hắn thậm chí còn không liếc mắt nhìn một cái, trong tình huống như vậy, đi theo lên nhỡ làm pháo hôi thì sao?

Nhưng có một điều rõ ràng, nguy cơ mà gia tộc Nặc Lan mang đến lần này đã thực sự được giải trừ.

Có La Phong ở đây, dựa lưng vào Đại Càn Hoàng Triều, còn ai dám chọc vào.

Gia tộc Nặc Lan là một trong những đại gia tộc hiếm có trong toàn bộ Đế Quốc Hắc Long, tộc nhân vô số, phân bố khắp các nơi trong đế quốc.

Tổ địa của gia tộc Nặc Lan là một tinh vực, được gọi là Tinh Vực Nặc Lan.

Khi Lâm Dương một bước bước ra, khí cơ bàng bạc lập tức tạo ra một cơn bão trong tinh vực này, càn quét khắp nơi.

Gia tộc Nặc Lan là chủ nhà nên nhanh chóng phản ứng, vô số chiến hạm bay lên không, xếp thành trận liệt chiến đấu, uy hiếp hai người Lâm Dương.

"Kẻ nào dám xâm nhập tổ địa gia tộc Nặc Lan ta?" Âm thanh sau đó khuếch tán ra.

Lâm Dương nghe vậy, thần mục khẽ lóe lên, giữa vũ trụ lập tức có sấm sét sinh ra, đánh hạ từng chiếc chiến hạm đó.

La Phong đứng phía sau nhìn thấy mà lè lưỡi, lẽ nào uy thế của chủ nhân Thánh Địa là như vậy sao, chỉ cần một ánh mắt là chúng sinh đều chết.

Trong khoảnh khắc La Phong rơi vào sự chấn động và sùng bái sâu sắc!

"Đi thôi, để ta đi xem tộc trưởng của gia tộc Nặc Lan này." Vừa rồi thần mục đóng mở, Lâm Dương đã xác định được vị trí của Nặc Lan Sơn.

Sau khi giải quyết những kẻ chắn đường, Lâm Dương một tay nắm lấy vai La Phong, thân hình dần dần trở nên hư huyễn.

Khi xuất hiện trở lại, họ đã ở trong một đại điện, giữa đại điện, ngồi là một nam tử râu quai nón mặc chiến giáp bạc trắng.

Đại điện vốn trống không đột nhiên có thêm hai người, Nặc Lan Sơn lại không quá kinh ngạc, ngược lại nhìn Lâm Dương lộ ra nụ cười.

"Lâm Dương, quả nhiên ngươi đích thân đến!" Từ khi bước vào đại điện, ánh mắt Lâm Dương không rời Nặc Lan Sơn, bởi vì trên người Nặc Lan Sơn hắn cảm nhận được một cảm giác vô cùng quen thuộc.

Chăm chú nhìn Nặc Lan Sơn hồi lâu, Lâm Dương đột nhiên tỉnh

ngộ.

“Ngươi là Ý Chí Nguyên Bản!” Lâm Dương đột nhiên lên tiếng, lại có chút cảm thán.

“Không sai, là ta, ngươi không ngờ phải không?” Nặc Lan Sơn nở nụ cười trêu tức trên mặt.

“Đúng là không ngờ, ai có thể ngờ Ý Chí Nguyên Bản cao cao tại thượng lại chuyển sinh vào thân thể của một con kiến hôi mà trước đây ngươi còn không thèm liếc mắt nhìn.” Lâm Dương dùng ngôn ngữ giao phong, không lùi một bước.

Lâm Dương thực sự bị dọa giật mình.

Từ khi Ý Chí Nguyên Bản trốn thoát, Lâm Dương vẫn luôn tìm kiếm tung tích của y, không ngờ lại gặp được ở đây.

Đúng là “tìm khắp nơi không thấy, đến lúc có lại không tốn công sức”!

“Tất cả là do ngươi ban cho, nhưng ta cũng không phải không có lợi ích, chuyển sinh thành sinh linh, ta mới có cơ hội vượt qua cánh cửa xưng thánh đó.

Tất cả điều này đều phải cảm ơn ngươi.” Nặc Lan Sơn… Ý Chí Nguyên Bản đang nói.

Sự thù hận vẫn còn đó, chỉ là những cảm xúc đó đã không còn ảnh hưởng đến tâm cảnh của y nữa, vì vậy giờ phút này cũng không hề gợn sóng.

“Để bày tỏ lòng cảm ơn, ta sẽ đánh giết đệ tử của ngươi, đoạt khí vận của hắn, trở thành khí vận chi tử của Nguyên Thủy Vũ Trụ.” Ý Chí Nguyên Bản lớn tiếng nói.

Chương 305

Oanh long!

Lâm Dương cảm giác sương mù che chắn trước mắt mình đột nhiên tiêu tán vào lúc này, thiên cơ vốn hỗn độn cũng dần dần rõ ràng.

Trước đó hắn vẫn luôn suy đoán Quy Tắc Tối Cao rốt cuộc đang tính toán điều gì, còn vì điều này mà đa phương suy diễn, đã có được rất nhiều câu trả lời, nhưng mãi đến khoảnh khắc này mới trở nên rõ ràng, hóa ra y đang đánh chủ ý này.

Đẩy Ý Chí Nguyên Bản và La Phong lên đài chiến đấu, một khi La Phong thất bại, thì thân phận khí vận chi tử sẽ bị Ý Chí Nguyên Bản đoạt đi.

Sự thất bại của La Phong đồng thời cũng sẽ ảnh hưởng đến cuộc tranh đấu giữa Lâm Dương và Quy Tắc Tối Cao, đó là một chuỗi liên hoàn.

"Lời đã nói xong, vậy thì chúng ta hãy mong chờ phần tiếp theo!" Ý Chí Nguyên Bản hạ xong chiến thư liền chuẩn bị rời đi.

Ánh mắt Lâm Dương như sói, trừng mắt nhìn chằm chằm, ngữ khí trở nên nghiêm khắc, "Ngươi nghĩ có thể dễ dàng rời đi sao?" "Uy hiếp không có tác dụng với ta, không phải ngươi thích khu thể này sao, vậy để lại cho ngươi thì có sao đâu?" Ý Chí Nguyên Bản cười khẽ, sau đó thân mình mềm nhũn xuống, khí tức toàn bộ biến mất.

Lâm Dương nhìn thấy mà một trận câm nín, có thể dự đoán tên này đã có dự mưu từ sớm, chỉ là một sợi phân hồn phụ vào Nặc Lan Sơn, đương nhiên có thể vứt bỏ bất cứ lúc nào, thậm chí không để lại thủ đoạn truy dấu nào.

“La Phong, ngươi có biết người vừa rồi là ai không?” Lâm Dương đột nhiên lên tiếng.

La Phong gật đầu, bây giờ đối với những nhân vật lớn này hắn đã trở nên tê liệt, “Biết một chút, Ý Chí Nguyên Bản vốn là Thiên Đạo của Nguyên Thủy Vũ Trụ, chỉ sau đó phản bội Nhân tộc chúng ta, vì vậy bị trục xuất.” Lâm Dương há miệng, không biết nên nói gì, không biết tên khốn nào đã bịa ra những lời nói dối này, lại trực tiếp đóng đinh Ý Chí Nguyên Bản lên cột sỉ nhục.

Không sao cả, đối với vở kịch bôi nhọ Ý Chí Nguyên Bản này, Lâm Dương không hề cảm thấy có lỗi, ngược lại còn vui vẻ thấy nó thành công.

“Lời ngươi nói cũng không sai, dù sao thì lời vừa rồi ngươi cũng đã nghe thấy, ngươi là khí vận chi tử được sinh ra trong một luân hồi của Nguyên Thủy Vũ Trụ, đó cũng là lý do ta sẽ nhận ngươi vào môn hạ.” Trong lời nói, uy áp nặng nề trong mắt Lâm Dương đè nặng lên La Phong, khiến hắn luống cuống tay chân.

“Nhưng vạn lần đừng đắc ý, khí vận chi tử không phải là bất biến, một khi thân tử, thân phận khí vận chi tử sẽ biến mất.

Ý Chí Nguyên Bản là Thiên Đạo đời trước, những bí mật về khí vận chi tử mà y biết còn nhiều hơn bất kỳ ai, có thể nói hiện tại ngươi đang trong suốt trước mặt y.” “Nếu như vậy, ngươi có dám tiếp tục tranh giành với Ý Chí Nguyên Bản không?” Lâm Dương đã cho La Phong quá nhiều áp lực, La Phong ban đầu quả thực có chút sợ hãi, nhưng ngay sau đó là vô cùng hào khí.

Giống như mỗi người đều từng nghĩ mình là thiên tuyển chi nhân của thế giới, dù toàn thân chịu hết khổ nạn, ý chí vẫn không hề thay đổi.

“Đệ tử nguyện dốc toàn lực để chứng minh với lão sư.” La Phong

nắm chặt nắm đấm thề.

"Tốt." Lâm Dương cười lớn.

Tu vi thấp không đáng sợ, có công pháp tối cao, vô số tài nguyên, luôn có thể khiến La Phong đuổi kịp.

Chỉ sợ tâm cảnh có khiếm khuyết, nếu thật sự như vậy thì dù Lâm Dương có là Nhân Hoàng cũng không có cách nào.

"Ta sẽ đợi mà xem!" Lời Lâm Dương vừa dứt, vạt áo rộng thùng thình của hắn vung lên, không gian sụp đổ, động hư hình thành.

La Phong theo Lâm Dương rời đi.

Khi động hư đóng lại, một đạo kim quang từ bên trong quét ra, toàn bộ Tinh Vực Nặc Lan dưới kim quang đều hóa thành một mảnh phế tích.

Lâm Dương lười đi điều tra Ý Chí Nguyên Bản có thủ đoạn gì, dứt khoát trực tiếp phá hủy tinh vực này.

Còn về gia tộc Nặc Lan, những năm qua dưới sự dung túng của Ý Chí Nguyên Bản đã làm nhiều điều ác, việc thanh lý chúng Lâm Dương không hề có chút vướng bận tâm lý nào.

Thông đạo động hư từ đầu đến cuối chỉ là một màu đen, La Phong cảm thấy mình đã đi một thời gian rất dài mới nhìn thấy ánh sáng. . . . . .

La Phong nhìn cung điện huy hoàng trước mắt mà chấn kinh không nói nên lời.

Đại Càn Điện được xây dựng bằng thủ đoạn giới tử nạp tu di.

Từ cổng điện đi vào đại triều điện dài đến vạn quang niên, kết quả của sự uốn lượn phức tạp, nếu thật sự triển khai, hẳn phải dài đến ức quang niên, còn đỉnh cung điện là một tinh không.

La Phong chưa bao giờ thấy một cung điện lấy tinh không làm đỉnh, quả thực là hào nhoáng đến mức không tưởng.

Lâm Dương đoan tọa trên ngai vàng, thân hình trông càng lúc càng vĩ đại, hoàng khí mênh mông quét tới, đẩy La Phong liên tục lùi bước.

"Được rồi đồ nhi, hãy thi triển bản lĩnh của ngươi cho vi sư xem." Lâm Dương là lần đầu tiên làm thầy, đương nhiên tận tâm tận lực.

La Phong gật đầu đáp ứng, Độn Thiên Toa được phóng ra, La Phong dùng niệm lực thao túng Độn Thiên Toa thể hiện uy năng, hóa thành cá lội trong đại điện tung hoành, còn có tiếng kêu sắc bén thỉnh thoảng vang lên.

Lâm Dương không ngừng gật đầu.

Mặc dù vì cảnh giới của La Phong quá thấp, thủ đoạn trước mặt hắn trông như trẻ con chơi đùa, nhưng nếu cùng cảnh giới, La Phong có được thủ đoạn như vậy thì không tệ.

Lâm Dương đại khái đã hình dung ra một loại công pháp thích hợp cho La Phong tu luyện!

Chương 306

Ngang!

Sau một tiếng kêu, Độn Thiên Toa ngoan ngoãn dừng lại bên cạnh La Phong.

Thấy không còn động tác tiếp theo, Lâm Dương ngẩn người, sau đó bật cười, thằng nhóc này có chút đề phòng.

Cũng đúng!

Đối với phàm nhân trí tuệ, ẩn giấu át chủ bài đã trở thành một loại bản năng!

"Ngươi có Kim Giác Thú phân thân, lẽ nào không định thi triển ra sao?" Trong giọng Lâm Dương có ý khích lệ, thân thể La Phong run lên một trận, hắn vốn đang dao động không quyết, không ngờ lại bị Lâm Dương một câu nói toạc.

La Phong lúc đó toát mồ hôi lạnh ròng ròng, có chút luống cuống tay chân, "Lão sư...

Lão sư quả là tuệ nhãn như cự, đã như vậy thì đệ tử xin mạo phạm." Trấn tĩnh lại sau đó, La Phong tâm niệm vừa động, một con cự thú kỳ dị toàn thân đen kịt chậm rãi xuất hiện trong đại điện, đôi mắt vàng sẫm của nó tràn đầy vẻ lạnh lẽo.

Quả nhiên không hổ là huyết thống của cự thú đỉnh phong, hậu duệ duy nhất của Kim Chi Thú Thần!

Lâm Dương thầm tán thưởng một tiếng, chỉ thấy Kim Giác Thú dùng móng vuốt mạnh mẽ cào xuống đất, sau đó bay vút ra, hai cánh rộng lớn dang rộng, như hai thanh cự nhận vạch trong không trung, kim quang lóe lên một cái, sau đó dừng lại.

“Không tệ!” Lâm Dương đưa ra đánh giá, La Phong nghe thấy hơi mừng, không ngờ câu tiếp theo lại bị Lâm Dương vô tình dội gáo nước lạnh.

“Nhưng cũng chỉ có thể nói là không tệ, thực sự không thể sánh bằng kỳ ngộ bất đắc dĩ đó.” Lâm Dương không cảm thấy có gì sai.

Kể từ khi đứng ở một độ cao nhất định, nhìn lại chuyện này, hắn liền có rất nhiều điều muốn nói.

“Kim Giác Thú tuy là một trong mười hai huyết thống đỉnh phong, nhưng vẫn quá phổ biến.

Nếu là hậu duệ duy nhất của Kim Chi Thú Thần thì còn có chút triển vọng, hiện tại cũng không phải như vậy.” “Còn về cái gọi là ba đại phân thân nhìn có vẻ...

Ngươi phải biết pháp môn chân chính tinh thâm chỉ cần một môn là đủ hao hết toàn bộ tinh lực để tu hành, đâu có thời gian để tu luyện cái khác.” Lâm Dương nói như vậy, mặc dù hắn học không ít bí điển nhưng thật sự chỉ tu luyện những đạo tinh điển cốt lõi, còn những thứ khác chỉ là thủ đoạn phụ trợ mà không phải để đối địch.

“Xin lão sư chỉ điểm!” Thái độ La Phong càng lúc càng cung kính.

Lâm Dương trầm ngâm một lát mới nói: “Phân thân Kim Giác Thú ta có thể ban cho huyết mạch Tham Lam và huyết mạch Kim Chi Thú Thần, giúp nó thoát thai hoán cốt.

Còn về công pháp, cứ theo truyền thừa trong ký ức mà tu luyện bản tôn Thiên Địa và Không Gian Tuyệt Đối là được.” “Còn về phân thân, đợi khi tu vi ngươi tiến xa hơn một bước ta sẽ chuẩn bị cho ngươi.” Lâm Dương không định tốn quá nhiều tinh lực vào Kim Giác Thú, phân thân cũng dự định theo cốt truyện.

Phân thân Ma Sát Tộc tiếp tục tu luyện không gian, phân thân Cửu

U thì có thể tu luyện pháp tắc sáng tạo, lĩnh ngộ áo nghĩa sinh diệt, đủ để La Phong tung hoành vũ trụ rồi, những điều này cũng có trợ lực không nhỏ cho công pháp tu hành của chân thân.

"Còn về bản tôn..." La Phong vội vàng dựng tai lên nghe kỹ, hắn biết lời tiếp theo mới là trọng điểm.

"Còn về bản tôn có thể tu luyện Tru Tiên Tứ Kiếm Đạo!" Lời Lâm Dương vang vọng trong đại điện.

Sau khi xem La Phong thi triển niệm lực binh khí, hắn nghĩ đến kiếm đạo.

Trong toàn bộ Hồng Hoang, ai có thể sánh vai với Thông Thiên Giáo Chủ về kiếm đạo?

Lâm Dương năm xưa cũng từng thèm muốn, khi rời khỏi Hồng Hoang, hắn đã tốn rất nhiều công sức mới từ tay Thông Thiên Giáo Chủ đổi được Tru Tiên Tứ Kiếm và pháp môn tu luyện trận đồ.

La Phong không biết những điều này, bởi vì căn bản không biết cái gọi là Tru Tiên Tứ Kiếm Đạo rốt cuộc là gì, nhưng nghe thì có vẻ rất lợi hại.

Lâm Dương nhìn ra điều La Phong đang nghĩ trong lòng, vì vậy từ ngai vàng bước xuống.

Khi đến bên cạnh La Phong, trong tay hắn có thêm một thanh trường kiếm mộc mạc.

"Để vi sư diễn giải một lần, ngươi sẽ biết Tru Tiên Tứ Kiếm lợi hại thế nào!" Lâm Dương có chút kích động nho nhỏ, có lẽ trong lòng mỗi người đều có chút ham muốn được làm thầy.

Hai chân đứng không định vị, đột nhiên Lâm Dương động, trường kiếm trong tay vạch ra một nửa vòng tròn, từng đạo kiếm ảnh lưu lại trong không gian, sau đó bình thứ.

Trường kiếm bắt đầu không ngừng vẽ những vòng tròn trong không trung, lấy Lâm Dương làm trung tâm, một cỗ hấp lực đột nhiên sinh ra, càng lúc càng mãnh liệt.

Ánh mắt La Phong dán chặt vào Lâm Dương mà nhìn, cảm giác trên người Lâm Dương tựa hồ có một loại vĩ lực thần bí đang từ từ sinh sôi, giống như một xoáy nước hố đen, không ngừng xé rách người ta muốn đi vào, xoáy nước đó không câu nệ vật thể, ngay cả thần hồn của con người cũng có cảm giác bị xé rách khỏi thân thể một cách đau đớn kịch liệt.

Theo Lâm Dương múa kiếm càng lúc càng nhanh, ba trượng quanh thân đã là khí lưu hoành hành, ngay cả La Phong cũng không khống chế được thân thể mà đi vào, mãi đến rìa.

Lâm Dương đột nhiên dừng lại, điều này cũng khiến La Phong thở phào nhẹ nhõm, vừa rồi hắn thực sự nghĩ rằng mình xong đời rồi, khí lưu do Lâm Dương tạo ra trong ba trượng quanh thân dù chỉ là sát biên cũng sẽ xé toạc La Phong ra trong nháy mắt.

"Vừa rồi là Hãm Tiên Kiếm, tiếp theo là Lục Tiên Kiếm!" Lâm Dương nhàn nhạt nói.

Trường kiếm trong tay lại triển khai, khí lưu vốn hội tụ đột nhiên tiêu tán, thay thế vào đó là một cỗ sát ý cực mạnh.

Kiếm chiêu đại khai đại hợp, hoàn toàn vật chất hóa sát ý lạnh lẽo như tuyết hàn, hóa thành hắc khí càn quét ngang dọc trong không gian.

La Phong chỉ liếc mắt một cái, liền rời ánh mắt đi, nước mắt lập tức chảy xuống.

Nếu không phải vừa rồi né nhanh, bây giờ e rằng hai mắt của hắn đã hỏng rồi.

"Đây là Tuyệt Tiên Kiếm!" Nghe lời Lâm Dương, La Phong không

kìm được lại mở mắt ra, chỉ thấy sát ý lạnh lẽo màu đen vừa rồi đã tan biến, một cỗ ý chí chết chóc quyết tuyệt từ trên trường kiếm truyền ra.

Chương 307

La Phong cảm giác kiếm chiêu như từng cái bẫy, chỉ cần tiếp địch sẽ không biết từ lúc nào dụ dỗ kẻ địch rơi vào tử địa.

"Đây là Tru Tiên Kiếm!" Lâm Dương lại một tiếng quát lớn, lần này chỉ vung một kiếm, một đạo kiếm khí xuyên phá trời, chém đôi một ngôi sao trên đỉnh đầu.

Lâm Dương múa kiếm kết thúc, thở ra một hơi trọc khí.

Vừa phải thi triển kiếm chiêu tinh diệu, vừa phải lo lắng cho an toàn của La Phong, quả thực không dễ dàng chút nào.

"Tru Tiên Tứ Kiếm Đạo thế nào?" Lời Lâm Dương có chút ý khoe khoang, La Phong lúc này toàn bộ người đều đang trong sự hưng phấn, căn bản không để ý đến sự thay đổi cảm xúc của Lâm Dương.

"Tru Tiên Tứ Kiếm Đạo quả thật diệu bất khả ngôn!" Hắn vốn tu hành kim đạo, tự nhiên không xa lạ gì với kiếm đạo, chỉ là những thứ trước đây còn không xứng xách giày cho Tru Tiên Tứ Kiếm.

"Nhưng đây không phải uy lực mạnh nhất của Tru Tiên Tứ Kiếm Đạo!" Lâm Dương lại ném ra một quả bom.

"Tru Tiên Tứ Kiếm muốn phát huy uy lực mạnh nhất cần có trận đồ phối hợp, một khi Tru Tiên Kiếm Trận triển khai, phi bốn vị Thần Vương đồng thời liên thủ không thể phá giải." La Phong càng lúc càng kích động, mặc dù không biết Thần Vương rốt cuộc là cái gì!

"Nhưng muốn tu luyện Tru Tiên Tứ Kiếm Đạo thì có thể gặp muôn vàn khó khăn, Tru Tiên Tứ Kiếm Đạo chú trọng kiếm ý hàng đầu, lấy kiếm chiêu ủ kiếm ý, rồi lấy kiếm ý nuôi kiếm thai, sau đó rèn luyện kiếm đồ.

Chỉ có như vậy mới có thể phát huy uy lực chân chính của Tru Tiên Tứ Kiếm Đạo, cuối cùng bốn kiếm nhập thành một kiếm, liền có thể sánh ngang Thần Vương.

Tất cả chỉ có thể dựa vào sự nỗ lực của ngươi, ngoài ra không ai có thể giúp được." "Đệ tử nguyện tu Tru Tiên Tứ Kiếm, dù trải vạn kiếp không hối!" La Phong vội vàng biểu thái, đã chứng kiến công pháp như vậy mà không nắm bắt thì đúng là kẻ ngốc rồi.

Lần này Lâm Dương không nói nhiều, trực tiếp một ngón tay điểm vào trán La Phong, lập tức một luồng tin tức khổng lồ tràn vào não hải La Phong.

La Phong chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, đầu óc gần như muốn nổ tung, đau đớn không chịu nổi, mãi đến nửa ngày mới hoàn hồn.

"Tru Tiên Tứ Kiếm Đạo, Lục Kiếm dễ nhất, Hãm Kiếm thứ nhì, sau đó là Tuyệt Kiếm, cuối cùng là Tru Tiên Kiếm, cứ theo thứ tự đó mà tu hành đi!" Lâm Dương phân phó.

La Phong đáp ứng.

Dặn dò xong điều quan trọng nhất, còn lại thì không có gì nhiều.

Cuối cùng Lâm Dương lại cho La Phong kiếm phôi và quyền hạn Tàng Thư Các, còn lại chỉ có thể dựa vào La Phong.

Bởi vì đối với Tru Tiên Kiếm Đạo, Lâm Dương cũng không đặc biệt quen thuộc, chỉ có thể đưa ra một số giải đáp đơn giản. . . . .

Chiến trường Thiên Tài Tuyệt Thế sắp bắt đầu!

Tin tức này như một cơn bão quét khắp mọi ngóc ngách của vũ trụ, khiến vô số người kích động, vô số thiên tài ở các tinh vực đều đang xoa tay sát cánh muốn một trận thành danh.

Kể từ khi Nhân tộc chiếm lĩnh toàn bộ Nguyên Thủy Vũ Trụ, việc

chiến trường Thiên Tài càng được coi trọng.

Không chỉ từ mười vạn năm một lần đổi thành năm ngàn năm một lần, người tham gia cũng đông hơn, nhưng yêu cầu cũng khắc nghiệt không kém, chỉ có vượt qua được khảo nghiệm do Thánh Địa thiết lập mới có thể nhận được đãi ngộ tốt hơn.

Chiến trường Thiên Tài Tuyệt Thế lần này do Công ty Giả Định Vũ Trụ tổ chức!

"Lão sư!" Trên Đại Càn Điện, La Phong hành lễ với Lâm Dương.

La Phong lúc này tóc ngắn, lưng đeo trường kiếm, thần sắc sâu thẳm.

Lâm Dương chỉ liếc mắt một cái liền nhìn ra cảnh giới hiện tại của La Phong, tuy là Vũ Trụ Cấp, nhưng thực lực đã có thể sánh ngang với Vực Chủ Cấp rồi.

"Ngươi biết vì sao ta gọi ngươi đến không?" "Biết!" La Phong đáp.

"Vì cuộc chiến Thiên Tài Tuyệt Thế của Công ty Giả Định Vũ Trụ, lão sư hy vọng ta đi tham gia sao?" "Không sai." Lâm Dương gật đầu.

"Ngươi tu hành Tru Tiên Tứ Kiếm Đạo đã được một thời gian, phải biết bế môn tạo xa sẽ không tạo ra được gì.

Cuộc chiến Thiên Tài Tuyệt Thế lần này vừa hay là một cơ hội, có thể kiểm nghiệm thực lực." "Ta chỉ có một yêu cầu với ngươi, đánh bại tất cả thiên tài, và vượt qua khảo nghiệm tuyệt vực cuối cùng, có vấn đề gì không?" "Không có." Câu trả lời của La Phong cũng khẳng định.

"Vậy thì đi đi, cầm lệnh bài ta ban cho ngươi có thể trực tiếp tham gia chiến trường Thiên Tài cuối cùng." La Phong hành lễ, sau đó lui ra

khỏi đại điện.

Lâm Dương lại bất động, ánh mắt sâu thẳm, tựa hồ đang quan sát vận mệnh.

Dòng sông vận mệnh có quá nhiều hướng chảy, ngay cả Lâm Dương cũng không thể kiểm soát, điều duy nhất có thể xác định, cuộc chiến Thiên Tài Tuyệt Thế lần này không hề đơn giản.

Trận quyết chiến cuối cùng của cuộc chiến Thiên Tài lần này được tổ chức tại tổng bộ Công ty Giả Định Vũ Trụ.

Sau khi La Phong từ biệt Lâm Dương, việc đầu tiên hắn làm là thông báo tin tức cho hai huynh trưởng, phát hiện họ cũng đã tham gia cuộc chiến Thiên Tài Tuyệt Thế, và cuối cùng đã nổi bật, tất cả ngoài sự nỗ lực của họ cũng không thể tách rời sự hỗ trợ của La Phong.

Chương 308

"La Phong, lần này cuộc chiến Thiên Tài Tuyệt Thế nhất định phải cố gắng nha!" Trên Mặc Vân Hào, Trí Năng Sinh Mệnh Ba Ba Ngữ không chờ được đã hiện ra, xem ra y còn sốt ruột hơn cả La Phong.

"Có tác dụng gì!" La Phong trừng mắt nhìn tiểu ác ma một cái.

Đối với mục đích của y, La Phong rất rõ ràng, là muốn La Phong nhanh chóng trưởng thành, sau đó phục sinh lão chủ nhân.

La Phong tuy thưởng thức tình cảm đó của Ba Ba Ngữ, nhưng trong lòng có chút chua xót, cảm giác như làm bao nhiêu đi nữa cũng khó có thể thay thế vị trí của lão sư tiện nghi đó trong lòng Ba Ba Ngữ.

Miệng thì không muốn, nhưng thân thể lại thành thật!

Lâm Dương cũng chẳng rõ vì sao, tóm lại khi mở mắt ra đã thấy mình đứng trước cổng lớn của Công ty Giả định Vũ Trụ.

Nhìn năm chữ lớn trên đỉnh đầu, Lâm Dương cũng nhất thời không nói nên lời!

Song y lại chẳng thể rời đi, bởi lẽ ngay khoảnh khắc vừa hiện thân, đã có người nhận ra, rồi nhanh chóng thông báo cho người nắm quyền của Công ty Giả định Vũ Trụ, tức Hỗn Độn Thành Chủ!

Nhờ hệ thống tiếp nhận của Công ty Giả định Vũ Trụ, Hỗn Độn Thành Chủ liền nhanh chóng đến gặp Lâm Dương trong thế giới ảo.

"Bệ hạ, không biết người đến Công ty Giả định Vũ Trụ của ta có việc gì trọng đại chăng?" Hỗn Độn Thành Chủ có chút thấp thỏm, sợ rằng phương diện nào đó đã xảy ra sai sót.

Lâm Dương lại có chút lúng túng, lẽ nào y nói thẳng rằng: Ta

không yên tâm về đệ tử của mình, nên đặc biệt chạy đến ư?

Thật là mất mặt a!

"Chuyện này không liên quan đến ngươi, ta nghe nói Công ty Giả định Vũ Trụ sắp tổ chức Tuyệt Thế Thiên Tài Chiến, nhàn rỗi không có việc gì nên đến xem thôi." Lâm Dương dùng một ngữ khí chậm rãi, không mấy để tâm mà nói.

Trái lại, biểu tình của Hỗn Độn Thành Chủ có chút kỳ lạ, Tuyệt Thế Thiên Tài Chiến?

Thiên tài dù có tuyệt thế đến mấy thì có thể sánh bằng Bệ hạ ư?

Thậm chí nhiều năm nay, Hỗn Độn Thành Chủ cũng chẳng mấy bận tâm đến Tuyệt Thế Thiên Tài Chiến, bởi lẽ nó không có quá nhiều ý nghĩa, nhưng giờ đây Lâm Dương lại bất ngờ muốn xem Tuyệt Thế Thiên Tài Chiến.

Nhất thời, đầu óc Hỗn Độn Thành Chủ có chút quay không kịp, mãi cho đến khi thuộc hạ báo cáo một số tin tức, y mới hiểu ra sự tình, càng thêm lúng túng.

Hai người nhìn nhau không nói, sau đó ngầm hiểu ý.

"Nếu Bệ hạ có hứng thú với Tuyệt Thế Thiên Tài Chiến, vậy xin mời Bệ hạ vào trong quan sát!" Hỗn Độn Thành Chủ hạ lệnh một tiếng, mời Lâm Dương đi vào bên trong, xung quanh y là một đám cao tầng công ty, sau đó thông qua hệ thống giả định vũ trụ có thể rõ ràng quan sát từng chi tiết nhỏ của Tuyệt Thế Thiên Tài Chiến.

Đúng lúc này Tuyệt Thế Thiên Tài Chiến sắp bắt đầu, Lâm Dương liếc mắt một cái liền nhìn thấy đệ tử của mình, La Phong, giữa biển người mênh mông.

Thật ra không nhìn cũng không được, tên này vác một thanh kiếm sau lưng, thần sắc cô lãnh, ngoài hai huynh đệ bên cạnh ra, cả người

tỏa ra khí chất chớ lại gần người lạ.

"Nói về Tuyệt Thế Thiên Tài Chiến, kể từ khi nhân tộc ta chiếm lĩnh Nguyên Thủy Vũ Trụ, tài nguyên phong phú, thiên tài xuất hiện lớp lớp, tốt hơn rất nhiều so với năm xưa." Hỗn Độn Thành Chủ tiếp lời, vừa nói sự thật, lại vừa tâng bốc Lâm Dương, nhưng đều là thật tâm thật ý, nếu không phải Lâm Dương, nhân tộc e rằng không có được ngày hôm nay.

"Chất lượng của Tuyệt Thế Thiên Tài Chiến lần này càng cao hơn, tổng cộng có hai mươi người tuy chỉ là cấp Vũ Trụ nhưng đã có thực lực Cảnh chủ, quả thực không dễ chút nào." Lâm Dương gật đầu, có thể đạt được bước này trong thời gian ngắn ngủi quả là điều đáng quý, những người này chỉ cần không vẫn lạc, sau này nhất định sẽ là lực lượng chủ chốt chinh phạt Vũ Trụ Hải. …..

"Trận chiến cuối cùng của Tuyệt Thế Thiên Tài Chiến do Công ty Giả định Vũ Trụ ta tổ chức sắp bắt đầu, chư vị thiên tài đến từ các tinh vực, nếu đã chuẩn bị sẵn sàng, vậy hãy tiến vào cửa ải đầu tiên đi." Một vị Bất Hủ phụ trách duy trì trật tự hiện trường, thả ra thần lực truyền âm thanh rõ ràng vào tai mỗi người.

Kèm theo lời nói của y, hai cánh quang môn khổng lồ từ từ mở ra, bên trong là tầng xoáy nước mờ nhạt, khiến người ta không thể nhìn rõ bên trong.

"Đây là cửa ải đầu tiên của Tuyệt Thế Thiên Tài Chiến, Vạn Hoang Thế Giới, một thế giới được con người tạo ra, bên trong tràn ngập đủ loại nguy cơ, nhiệm vụ của các ngươi là sinh hoạt ở đó một tháng, trong đó các ngươi phải tự tàn sát lẫn nhau, chỉ những ai đoạt được một tấm thẻ thân phận của người khác mới có thể tiến vào vòng tiếp theo, sau một tháng nếu không đoạt được thẻ thân phận của người khác hoặc làm mất thẻ thân phận của mình, tất cả đều sẽ bị đào

thải.” Vị Bất Hủ kia lớn tiếng giới thiệu quy tắc, thực ra những nội dung này tất cả mọi người đều đã biết trước khi chiến đấu, chỉ là đến khi có người thực sự bị loại thì mới biết rốt cuộc nó tàn khốc đến mức nào.

“Bây giờ hãy vào đi!” Vị Bất Hủ kia nói xong liền nhường đường, nhưng vô số thiên tài tinh vực không ai động đậy trước, chỉ có một người sau một hồi trầm mặc ngắn ngủi liền bước ra, người này sau lưng mọc đôi cánh sấm sét, trong tay cầm một cây kim côn hai đầu đơn.

Đôi cánh chỉ khẽ vẫy một cái liền có sấm sét nảy sinh, Lôi Nguyên Tử thần tình cao ngạo, đứng thẳng giữa hư không nhìn chúng nhân, thấy vô số ánh mắt đổ dồn về phía mình, y càng thêm ngẩng cao đầu.

“Các thiên tài tinh vực, ta Lôi Nguyên Tử nhất định sẽ là tồn tại chói mắt nhất trong Tuyệt Thế Thiên Tài Chiến, kẻ nào không phục cứ việc tìm ta.” Để lại một câu khiêu khích, Lôi Nguyên Tử ha ha cười lớn, chỉ để lại một bóng mờ ở nguyên chỗ rồi lao vào quang môn.

Câu nói đó có thể đắc tội tất cả mọi người, ngay cả La Phong cũng nhíu mày, cảm thấy tên này quá mức kiêu ngạo cuồng vọng, trực tiếp tự biến mình thành bia đỡ đạn, xem ra sau này khó sống.

La Phong trong lòng đã tuyên án tử hình cho y!

Sau đó đám đông bắt đầu ồn ào, hầu như ai cũng chửi bới Lôi Nguyên Tử ầm ĩ, một nam tử đầu trọc mặc bạch bào đứng ra, một uy thế trầm trọng như núi cao từ trên người y bùng phát.

Nam tử vẻ mặt đạm mạc, chỉ xướng một tiếng Phật hiệu, rồi theo sát Lôi Nguyên Tử bước về phía quang môn.

Trong Công ty Giả định Vũ Trụ, Lâm Dương cũng đang xem biểu

diễn của hai người, Lôi Nguyên Tử căn cơ không cần người dạy, nhất định là hậu duệ của Lôi Chấn Tử, chỉ là tên này vừa cương vừa không lưu lại huyết mạch, quả thực đủ cần mẫn.

Còn về nam tử đầu trọc kia, chỉ cần nhìn toàn thân y tỏa kim quang liền biết y đang đi con đường Phật, mấy vạn năm qua, người nhà của Đại Càn Hoàng Triều cũng không ai nhàn rỗi, phồn diễn huyết mạch, lập tông lập phái, ẩn ẩn có xu thế quét ngang toàn bộ Nguyên Vũ Trụ, đúng như Lâm Dương mong đợi.

Ánh sáng trước mắt hơi tối đi, đợi đến khi La Phong mở mắt ra, y phát hiện cảnh sắc trước mắt đại biến, dưới chân là một mảnh rừng cây xanh tốt rậm rạp, nhìn một cái căn bản không thấy rõ biên giới.

Còn hai huynh đệ bên cạnh đã sớm biến mất tăm, là do cánh cửa kia.

Vút!

Một đạo lưu quang từ mặt đất vụt lên, bay qua đỉnh đầu La Phong, cuối cùng vòng một vòng rồi dừng lại trước mặt y.

Chương 309

Lạc Lâm biểu tình cao ngạo, hận không thể ưỡn cằm lên trời, "Tiểu tử, ta là Lạc Lâm của Bách Hà tinh vực, nếu ngươi thức thời thì giao thẻ thân phận ra, nếu không đừng trách ta không khách khí." Sinh linh tiến vào thế giới này tuy sẽ không tử vong, nhưng tất cả cảm giác đều là chân thật, cho nên không ai muốn thực sự trải nghiệm cái chết.

Lạc Lâm nhìn có vẻ ngu xuẩn, nhưng thực ra lại có tính toán, những người tham gia Tuyệt Thế Thiên Tài Chiến lần này đều đã tốn tâm tư tìm hiểu, thực lực mạnh yếu sớm đã có dự đoán, La Phong nhìn thực sự lạ mặt, liền bị tự động xếp vào hàng cấp thấp, nhưng y lại không biết có một loại người có thể dễ dàng bỏ qua tất cả vòng tuyển chọn để trực tiếp tham gia trận quyết chiến cuối cùng.

La Phong trầm mặc, chợt thấy bi ai, sau đó rút thanh kiếm sau lưng ra, một đạo hắc mang sát ý cực hạn lóe lên trên thân kiếm, La Phong vung chém, thu kiếm, động tác liền mạch như nước chảy mây trôi.

Nụ cười trên mặt Lạc Lâm đông cứng lại, bởi vì y đã bị chém thành hai nửa!

Nhìn Lạc Lâm ngã xuống đất, điều duy nhất La Phong có thể làm là cảm thán, mới bắt đầu đã bị đào thải, hy vọng y có tâm lý vững vàng, đừng đến mức tìm đường chết.

Nhưng nói đi thì phải nói lại, ai bảo tên đó không có mắt chứ!

Kể từ khi tu luyện Lục Tiên Kiếm, La Phong vẫn luôn ngưng dưỡng kiếm ý, lần này là lần đầu tiên khai phong, kẻ nào đụng phải y thì chỉ có thể gặp xui xẻo mà thôi.

Y đút một tấm thẻ màu vàng cổ vào trong ngực, La Phong liền bay đi về phía xa, đây là trận sát lục đầu tiên ở Vạn Hoang Thế Giới,

nhưng định sẵn sẽ không phải là trận cuối cùng.

La Phong chấn kinh khi tên Lôi Nguyên Tử kia vậy mà không bị người ta đánh chết, ngoài chấn kinh ra La Phong càng thêm cảnh giác, tên này có thể sống đến bây giờ chứng tỏ y đích xác có chút bản lĩnh.

Theo thời gian trôi qua, cuộc tàn sát vẫn tiếp diễn, nhưng không còn kịch liệt như lúc ban đầu, dù sao những người có thể sống sót đến bây giờ đều là những kẻ có thực lực.

Đêm xuống, La Phong đang ngồi trước đống lửa, trông chừng miếng thịt trên ngọn lửa, tuy rằng y đã sớm dùng dược tề, nhưng không sảng khoái bằng thức ăn thật, đặc biệt là các loại dã thú ở Vạn Hoang Thế Giới, ăn vào đại có ích.

"Ra đi!" Mắt La Phong không hề di động, nhưng y lại đột nhiên hô một tiếng.

Trong đêm tối, một bóng người chậm rãi đáp lời, nhẹ nhàng quạt chiếc quạt trúc trong tay, không ngừng vỗ tay.

"Vị bằng hữu này có cảm nhận thật nhạy bén, tại hạ bội phục." La Phong quay đầu lại, ánh mắt y lạnh như băng, nhưng lại có thêm vài phần bất ngờ, bởi vì người này dung mạo tuấn lãng, một thân hoa bào, khắp người tản mát khí chất quý phái, không giống kẻ đang tham gia tàn sát, mà như đang đi du ngoạn.

"Là ai?" La Phong sẽ không vì thế mà thả lỏng cảnh giác.

"Tại hạ Ma Quân, đến từ Ma Phong tinh vực, thấy huynh đài có một mình nên đặc biệt đến kết giao bằng hữu." Nụ cười của Ma Quân không hề giảm.

"Ta không cần bằng hữu, nếu ngươi thức thời thì sớm rời đi, nếu không đừng trách ta không khách khí." La Phong ngữ khí đạm mạc, ở Vạn Hoang Thế Giới tất cả mọi người đều là đối thủ, kết giao bằng

hữu ở đây chẳng phải là trò cười sao?

Ma Quân khẽ nhướng mày, chỉ thấy ba mũi tên dài đã bay thẳng về phía La Phong trước một bước.

La Phong đương nhiên không phải kẻ yếu ớt dễ bị ức hiếp, thân hình y khẽ vặn một cái, ba mũi tên dài cùng sát vai ghim vào mặt đất.

Giữa sơn lâm, ngọn cây khẽ rung động, chỉ thấy bốn đạo nhân ảnh từ xa hiện ra, kẻ dẫn đầu là một đại hán tai dài có râu quai nón, ba người còn lại thì một kẻ gầy cao, một nữ tử yêu mị, và một kẻ lùn.

"Hắc, vận khí thật không tệ, vậy mà lại gặp hai con mồi." Âm thanh thô kệch vang lên theo đó, ồn ào chói tai, cũng là một kiểu chiếm ưu thế, chỉ là chút thủ đoạn nhỏ này đối với La Phong thì vô dụng.

La Phong nhìn bốn người trước mắt chỉ cảm thấy trong lòng nghẹn lại, phàm là những người tham gia Tuyệt Thế Thiên Tài Chiến tuổi tác nhất định sẽ không quá lớn, nhưng có những kẻ bản thân lại lớn lên xấu xí đến mức dọa người.

Người khác không rõ, nhưng La Phong nhìn ba khuôn mặt nam tính trước mắt có chút không kìm nén được xúc động trong lòng.

"Hai tiểu tử kia, nếu không muốn chết, mau chóng giao thẻ thân phận ra, nếu không ta sẽ khiến các ngươi sống không bằng chết." Đại hán tai dài có râu quai nón vung vẩy thanh đại đao trong tay, có ý muốn một đao chém chết ai đó.

La Phong ngoáy ngoáy tai, đi suốt dọc đường, nghe câu nói này nhiều nhất, tai y sắp nhàu cả rồi.

Thấy hai người một kẻ lắc đầu lia lịa, một kẻ cúi đầu xem quạt, nữ tử yêu mị đột nhiên che miệng cười khẽ.

"Hồ Hữu Tài, xem ra người ta căn bản không coi ngươi ra gì kìa!" Đại hán tai dài có râu quai nón mặt tối sầm lại, sau đó quay người gào

thét về phía nữ tử yêu mị, "Lão tử đã nói bao nhiêu lần rồi, gọi ta là Hồ Sơn Hổ, đừng gọi Hồ Hữu Tài!

Tai ngươi điếc rồi sao?" "Được được được, ta biết rồi, Hồ Hữu Tài!" Nữ tử yêu mị một bộ ta biết lỗi rồi, nhưng không sửa đổi, khiến Hồ Hữu Tài một trận gân xanh nổi loạn.

"Thôi được rồi, trước tiên giải quyết hai tiểu tử này đã!" Hít thở hai hơi thô nặng, Hồ Hữu Tài cuối cùng chọn thỏa hiệp.

Liệt hỏa từ trên đại đao lan tràn ra, Hồ Hữu Tài dùng hết sức nhảy lên lại chém thẳng xuống đầu Ma Quân.

Ma Quân cũng có chút ngạc nhiên, vừa nãy còn trò chuyện nhiệt tình như vậy, bây giờ lại chạy đến đánh ta.

Hồ Hữu Tài tuy đánh lén, nhưng một đao này quả thực không tồi, phát huy uy lực bạo liệt của Hỏa Chi đến cực hạn, tất cả gần như xảy ra trong khoảnh khắc ngắn ngủi.

Nhưng Ma Quân phản ứng càng nhanh hơn, chiếc quạt trúc trong tay y khẽ mở ra, gió nhẹ nhàng từ dưới chân tụ tập, gào thét liên hồi, phong thuẫn hình thành bảo vệ toàn bộ thân thể y ở giữa, một đao của Hồ Hữu Tài cuối cùng chém vào phong thuẫn, cơn lốc xé rách thanh cương đao, Hồ Hữu Tài cảm thấy gân xanh trên cánh tay mình run rẩy.

Một đao cuối cùng không thể phá vỡ phong thuẫn của Ma Quân, Hồ Hữu Tài vội vàng lùi lại, hô hoán ba người phía sau: "Kẻ này khó đối phó, mọi người cùng lên!" Mặc dù chỉ là một đao, nhưng ba người kia cũng đều không tầm thường, thần tình vốn ung dung chậm rãi đột nhiên trở nên ngưng trọng.

Nữ tử yêu mị tay khẽ vươn ra, trên tay liền có thêm một thanh nhuyễn kiếm rộng hai ngón tay, còn tên lùn thì lại nắm một cây cung

khổng lồ cao bằng người mình trong tay, điều khiển người ta cảm thấy kinh ngạc nhất là nam tử kia, La Phong chỉ nghe thấy xương cốt toàn thân y kêu răng rắc, tên lùn ban đầu trong nháy mắt hóa thành một quái vật khổng lồ toàn thân do đá khối tạo thành.

La Phong nhìn thêm quái vật đó một chút, tuy thân là kẻ lùn, nhưng một khi hóa thân thành thạch ma, pháp tắc khó mà xâm nhập, lực lượng vô cùng lớn.

"Muốn chơi thật à." Ma Quân mở chiếc quạt trúc ra, trên bề mặt quạt vốn bóng loáng đột nhiên hiện ra một chữ "Chiến", khí thế kinh người.

Thạch ma gầm lên một tiếng, trực tiếp va chạm ngang ngược, Hồ Hữu Tài theo sát phía sau, giơ đao liên tục chém, đao mang hỏa diễm cuồn cuộn quét tới.

Nhưng lần này lại không nhắm vào Ma Quân, trái lại lại chuyển hướng về phía La Phong, khiến La Phong cũng trợn mắt há hốc mồm.

Mấy người này không có tiết tháo sao?

Chương 310

La Phong nhất thời không nói nên lời, trường kiếm sau lưng y ong ong vang lên, sát khí tức thì tản mát, kéo theo nhiệt độ xung quanh cũng hạ xuống rất nhiều.

La Phong tận mắt thấy thạch ma vung quyền đập xuống, chỉ thấy y thân thể khẽ vặn, trường kiếm đồng thời xuất khỏi vỏ, xẹt qua cánh tay thạch ma.

Tức thì hỏa hoa văng tứ phía, thạch ma trời sinh cứng rắn, Lục Tiên Kiếm của La Phong tuy mạnh mẽ, nhưng lúc này y chưa tu luyện đến chỗ tinh thâm, cho nên chỉ có thể để lại một vết xước mờ nhạt.

Hỏa diễm đao mang lúc này vừa vặn chém tới, Lục Tiên Kiếm vung xuống, sát khí màu đen tức thì phá tan đao mang hỏa diễm sạch sẽ.

Nhưng sát chiêu chân chính lại ẩn giấu sau đao mang!

Ngâm!

Thân kiếm mềm mại xé rách không khí, chỉ để lại một tiếng khẽ vang, như độc xà trực chỉ vào lưng La Phong.

La Phong dám thề, trước khi nhuyễn kiếm phát ra tiếng vang khe khẽ, y thậm chí không cảm giác được nửa điểm ba động.

Một kiếm vững vàng chuẩn xác hiểm ác đâm thẳng vào ngực La Phong, xảo quyệt như độc xà, nếu một kiếm này có thể đâm trúng, La Phong sẽ không chết ngay tại chỗ, nhưng cũng sẽ trọng thương, có thể nói từ một kiếm này, sự bại vong của La Phong đã định sẵn.

Khóe miệng nữ tử yêu mị khẽ nhếch cười, ít nhất y, đối với một kiếm này vô cùng tự tin.

Đối với La Phong mà nói, lúc này muốn tránh né, đích xác gian nan, càng nguy hiểm hơn là kẻ gầy cao kia vừa vặn lúc này đang giương cung lắp tên, cây cung khổng lồ khó khăn khai hợp, dây cung làm từ gân rắn dây sắt càng phát ra âm thanh chói tai, ba mũi tên nguyên khí bắt đầu thành hình, ba mũi tên một mũi lửa cháy gào thét, một mũi kim khí tràn ra ngoài, một mũi nặng nề như núi.

Ba mũi tên đối với kẻ gầy cao kia cũng tốn sức như nhau, cánh tay y khẽ run rẩy, ba mũi tên dài tự động bắn về phía La Phong, giữa không trung ba mũi tên dài hiện hóa sinh linh, Chu Tước kêu minh, Bạch Hổ gào thét, Huyền Quy gầm rống, phát huy uy năng của mỗi con đến cực hạn. 32.

Nhuyễn kiếm của nữ tử yêu mị trước tiên đâm vào ngực La Phong, nhưng ngay khoảnh khắc trường kiếm đâm vào, y biến sắc, một kiếm trống rỗng, giống như đâm vào không khí.

Ba mũi tên dài lại đúng lúc này, khiến nữ tử yêu mị ngược lại trở thành mục tiêu, bốn người vốn là đồng bạn, nữ tử yêu mị hơn bất kỳ ai cũng biết uy lực của ba mũi tên dài này, nhuyễn kiếm chém ngược lại, xé mở không gian rồi trực tiếp nhảy vào.

Biến cố đột ngột, khiến bốn người đều có chút trở tay không kịp, thân hình La Phong thì lại xuất hiện trở lại ở chỗ cũ, dường như tất cả mọi thứ vừa rồi đều là giả tượng.

“Kiếm Huyễn Ảnh Thuật!

Thật là bản lĩnh tốt!” 33.

Hồ Hữu Tài trầm giọng nói, lúc này y và vẻ thô kệch bạo liệt vừa rồi hoàn toàn trái ngược, càng hiện rõ sự lãnh tĩnh, đồng thời cũng có chút kiêng kỵ.

Kiếm Huyễn Ảnh Thuật tuyệt đối không phải huyễn thuật thông

thường có thể sánh bằng, dùng kiếm ý thế chỗ chân thân, chỉ có kẻ thực sự bước vào kiếm đạo mới có thể làm được, La Phong nhìn qua lại trẻ tuổi như vậy.

"Đã nghĩ rồi, bốn người cũng đều không yếu." La Phong đối với chiến lực của bốn người này vô cùng khẳng định, bốn người Hồ Hữu Tài tu hỏa diễm đạo, lực bùng nổ đủ mạnh, thạch ma cận chiến, lực lớn vô cùng đao thương bất nhập, còn nữ tử yêu mị tu không gian đạo, La Phong đối với mũi tên kia cũng vô cùng kiêng kỵ!

"Nguyên Tượng Tiễn Thuật của ngươi không tệ." La Phong đột nhiên mở miệng nói.

Kẻ gầy cao nghe xong lời đó, trái tim vốn bình lặng không chút gợn sóng đột nhiên đập nhanh hơn, tiễn thuật y tu luyện ngay cả ba người đồng bạn cũng không mấy rõ ràng, nhưng lại bị La Phong một lời nói toạc ra, khiến kẻ gầy cao làm sao có thể không kinh hãi trong lòng.

"Ngươi biết gì!" Kẻ gầy cao khó khăn mở miệng.

"Những gì nên biết ta đều biết cả." Nhìn biểu tình như táo bón của kẻ gầy cao, La Phong trong lòng một trận sảng khoái, vừa nãy suýt chút nữa bị bắn chết, trong lòng sao có thể không có chút lửa giận chứ?

Nguyên Tượng Tiễn Thuật, La Phong từng xem ghi chép liên quan trong Đại Càn Bí Khố, Nguyên Tượng Tiễn Thuật tu luyện Ngũ Hành Đại Đạo, lấy đạo diễn hóa thần thú, tiến hành diễn giải đại đạo, điểm mạnh nhất của Nguyên Tượng Tiễn Thuật nằm ở khả năng bổ trợ lẫn nhau, khi đại đạo giao thoa thì uy lực không phải người thường có thể tưởng tượng được.

Chỉ là tất cả những điều này dường như không liên quan gì đến La Phong, còn về Ma Quân, y thu lại khí tức, bình tâm tĩnh khí, một bộ

dạng ai cũng không nhìn thấy ta, căn bản không để ý tới.

"Ta tên La Phong, xin lại được thỉnh giáo mấy vị một phen!" Lần trước đối phương tiên hành công kích, đánh y trở tay không kịp, lần này, La Phong muốn chủ động tiến công.

Sát ý nhàn nhạt từ trên Lục Tiên Kiếm khuếch tán, La Phong không nói thêm lời nào, trường kiếm xoay tròn công kích, kiếm quang bay múa, trước người La Phong cấu thành một tầng kiếm ảnh, như cơn bão trên đất bằng, cuộn về phía bốn người tàn sát.

Cùng với sát ý tản mát, uy lực kiếm phong bạo tăng lên không biết mấy cấp độ, càng có một loại lực hút kéo bốn người đi vào bên trong.

"Mọi người cẩn thận, người này không đơn giản." Kẻ gầy cao nhắc nhở bốn người một tiếng, y hẳn là chủ sự nhân chân chính của tiểu đội này.

Kẻ gầy cao nhìn kiếm của La Phong luôn cảm thấy quen thuộc, nhưng không thể nhớ đã thấy ở đâu, chỉ đành tạm gác sang một bên, chuyên tâm đối địch, chỉ thấy y lấy thắt lưng làm trục, dùng sức xoay người, hai chân theo đó bám chặt mặt đất, cây đại cung trong tay đã giương ra, một mũi tên nguyên khí lập tức bắn ra.

La Phong mặc kệ không quan tâm, dường như không nhìn thấy mũi tên đó vậy, tiếp tục cuộn về phía trước, kiếm phong bạo kiếm khí sát ý hội tụ, chém đứt ngang mũi tên đó, sau đó khí thế không giảm, trực tiếp bức tới bốn người.

Thạch ma tuy trời sinh dị bẩm, nhưng lại bạo táo nhất, mắt thấy mũi tên dài của kẻ gầy cao bị phá, y liền hừ lạnh một tiếng, "Ta không tin, có thứ gì có thể chặn được cự lực của tộc Thạch Ma ta." Năm ngón tay thô to nắm chặt lại, mảnh đá văng tứ phía, sau đó ngưng tụ lại, trong tay thạch ma có thêm một cây thạch côn, chỉ nghe một tiếng gầm rống, hai tay y vung thạch côn đập xuống kiếm phong bạo.

Nhưng uy lực kiếm phong bạo há lại là người thường có thể suy đoán, kiếm thế thành hình, uy lực chỉ sẽ theo thời gian trôi qua mà càng ngày càng lớn mạnh.

Thạch ma không biết, y tưởng rằng dựa vào cự lực trời sinh có thể phá giải kiếm thế, thạch côn rơi xuống kiếm phong bạo, cự lực lại bị kiếm phong bạo thuận thế mượn đi đại bán, còn cây thạch côn kia cũng bị kiếm khí tàn sát từng lớp từng lớp bong tróc.

Thạch ma không ngờ vậy mà lại bại nhanh như vậy, kiếm phong bạo thuận thế cuộn tới, vô số kiếm quang chém bổ vào người thạch ma, tức thì hỏa quang văng tứ phía.

La Phong dùng kiếm phong bạo vận chuyển Lục Tiên Kiếm, gần như trong nháy mắt có thể chém ra hơn ngàn nhát, cho dù nhục thân thạch ma có cứng rắn đến mấy, cũng không thể đỡ nổi những chiêu liên tiếp chém bổ như vậy, nỗi đau đớn kịch liệt, khiến y không kìm được gào thét.

Âm thanh thê lương khiến Hồ Hữu Tài vốn phóng khoáng đại liệt cũng không khỏi rùng mình, liên tục lùi về phía sau.

La Phong lại sẽ không dừng lại ở đây, y đã nắm bắt được cơ hội, đương nhiên sẽ không để thạch ma dễ dàng thoát thân, sát ý từ trong lòng nảy sinh, sắc đen đặc càng thêm nồng đậm vài phần, thạch ma vốn muốn liều mạng một phen, chỉ là nỗi đau đớn đó khiến y căn bản không thể tập trung tinh thần, tinh khí thần lại dưới sự tiêu hao của kiếm phong bạo, dần dần mất đi, cuối cùng ầm ầm ngã xuống đất.

Chương 311

Mãi đến khắc này, La Phong mới dừng công thế, lạnh lùng liếc nhìn thạch ma rồi không còn để tâm nữa.

"Bây giờ đến lượt hai ngươi." La Phong mỉm cười với hai người.

Kẻ gầy cao nghe vậy, không kìm được hít một ngụm khí lạnh, đã quá sơ ý rồi, vốn tưởng rằng nữ tử yêu mị tập sát sẽ vạn vô nhất thất (không thể thất bại), nhưng sau đó sự đảo ngược đã khiến y kinh ngạc đến rớt cả mắt ra, ngay cả y cũng không kịp phản ứng, hoặc giả đợi đến khi y phản ứng lại, tất cả đã muộn.

"Hồ Hữu Tài, liều mạng đi!" Lời cuối cùng của kẻ gầy cao, y đã hiểu ra mình đã đá trúng tấm ván sắt, chỉ là bây giờ ngoài việc tiếp tục liều mạng ra thì không còn cách nào khác.

Nắm chặt thanh đao trong tay, Hồ Hữu Tài ba bước tiến lên liên tục chém, ba đao gần như đồng thời vung ra, như thể có ba Hồ Hữu Tài cùng lúc sát hướng La Phong.

Kiếm của La Phong vung chém, đồng dạng ba đạo thân ảnh liên tiếp huyễn hóa, đối kháng với ba đao vào một chỗ, thậm chí sau ba kiếm, La Phong chém ra kiếm thứ tư, chém xiên về phía vai Hồ Hữu Tài, nhưng lại bị một mũi tên dài gào thét bức y phải lùi lại đỡ.

La Phong khẽ nhíu mày, có mũi tên của kẻ gầy cao kia ở một bên hiệp trợ, đích xác không dễ đối phó lắm.

Nhưng cũng chỉ là một chút phiền toái nhỏ mà thôi!

La Phong một kiếm đẩy lui Hồ Hữu Tài, mũi kiếm Lục Tiên Kiếm hướng lên trên dựng trước ngực, trầm giọng quát: "Lục Tiên Kiếm, Long Xà Lục!" Cùng với tiếng quát trầm của La Phong, trên thân Lục

Tiên Kiếm rộng bốn ngón tay, sát khí đen kịt bắt đầu cuộn trào, từ mũi kiếm phân ra hai đạo hắc ảnh khác nhau, sau đó khuếch trương, một là hắc long, một là ám xà, nhất thời tiếng long ngâm xà tê không ngớt, lượn lờ bay múa trên không trung, sát khí tràn ngập che phủ bầu trời.

Sắc mặt kẻ gầy cao lập tức biến đổi, không phải vì long xà bay múa, mà vì ba chữ La Phong hô ra trong miệng, Lục Tiên Kiếm!

Y cuối cùng cũng biết vì sao nhìn kiếm của La Phong lại thấy quen thuộc, Lục Tiên Kiếm là một môn tuyệt học của Đại Càn Hoàng Triều, y cũng chỉ may mắn được thấy một lần, thậm chí không có tư cách học tập.

Nhưng người này vậy mà có thể có được pháp môn tu hành Lục Tiên Kiếm, có thể thấy người trước mắt tuyệt đối là đệ tử của một vị cao tầng nào đó của Đại Càn Hoàng Triều.

Kẻ gầy cao chưa bao giờ nghi ngờ La Phong đã trộm pháp môn Lục Tiên Kiếm, bởi vì không ai có thể trộm vật phẩm trong Đại Càn Hoàng Triều, kẻ nào dám làm như vậy đều đã chết cả rồi.

Cũng trong lúc kẻ gầy cao đang hoảng hốt, hắc long ám xà đồng thời phát động công kích về phía Hồ Hữu Tài, chỉ một lần đối mặt, đại đao của Hồ Hữu Tài vỡ nát, người y cũng trọng thương ngã xuống đất.

Kẻ gầy cao nhìn ba người ngã xuống đất mà trầm mặc không nói, trong trận chiến này y đã phạm quá nhiều sai lầm, thực sự không biết nên nói gì cho phải.

Nhưng ngay cả như vậy, kẻ gầy cao vẫn không hề có ý nhận thua!

"Tru Tiên Tứ Kiếm Đạo, Lục Tiên Kiếm, ta Nghệ Cửu Liên vậy mà có phúc được chứng kiến kiếm đạo trong truyền thuyết, cũng không uổng công ta đặc biệt chạy đến tham gia Tuyệt Thế Thiên Tài

Chiến.” Kẻ gầy cao vừa tán thán vừa cảm khái.

Lần này lại đến lượt La Phong ngạc nhiên, không ngờ ở đây lại có người có thể nói toạc ra kiếm đạo của mình, nghĩ đến Nguyên Tượng Tiễn Thuật mà kẻ gầy cao kia tu luyện trước đó, trong lòng y liền có suy nghĩ.

Tên này lẽ nào cũng là người của Đại Càn Hoàng Triều?

“Người Đại Càn Hoàng Triều?” La Phong hỏi.

“Có chút liên quan thì sao?” Nghệ Cửu Liên mỉm cười.

“Trận chiến giữa chúng ta chưa kết thúc, đợi mọi việc kết thúc ngươi sẽ biết tất cả những gì ngươi nên biết.” “Đích xác, ta quá sốt ruột rồi.” La Phong cũng cười lớn, đối với Nghệ Cửu Liên càng thêm đánh giá cao.

Nghệ Cửu Liên hai tay vuốt ve đại cung, chỉ cảm thấy nhiệt huyết trong cơ thể đang sôi trào, có thể cùng La Phong chiến đấu một trận cuối cùng, Nghệ Cửu Liên cảm thấy vô cùng vinh hạnh.

“La Phong, Nguyên Tượng Tiễn Thuật của ta tuy chưa tu luyện đến cực hạn, nhưng cũng đã tiểu thành, chỉ cần một chiêu này nếu ngươi có thể đỡ được, ta sẽ nhận thua.” Nghệ Cửu Liên mấp máy môi, đặt đại cung ngang trước ngực, Nguyên Tượng Tiễn Thuật y chỉ mới tu luyện đến tiễn thứ tư, dùng chiến lực mạnh nhất mà vẫn không thắng được La Phong, vậy thì cũng không còn bất kỳ hối tiếc nào.

La Phong lấy kiếm dựng trước ngực, dùng hành động thực tế trả lời Nghệ Cửu Liên, Nghệ Cửu Liên đặt trường cung ngang, hai chân như rễ cây già bám chặt xuống đất, đối với người tu tiễn đạo mà nói, nơi hai chân đứng là nơi sức mạnh khởi nguồn, hạ bàn càng vững, lực càng mạnh.

Cùng với Nghệ Cửu Liên kéo dây cung, hai chân y lại từ từ lún xuống, không khí cũng bị đẩy ra, bốn mũi tên nguyên khí lại đang thành hình, Hỏa Tiễn Chu Tước kêu minh, Thủy Tiễn Huyền Vũ gầm rống, Kim Tiễn Bạch Hổ gào thét, Mộc Tiễn Thanh Long rít gầm.

Khi bốn mũi tên thực sự thành hình, bốn đạo nguyên khí lại bắt đầu giao dung, một cỗ sức mạnh càng thêm kỳ lạ đang nảy sinh, đó là lực vĩ ngạn trấn áp tất cả.

La Phong cảm thấy bất an, nhìn bốn con tiểu thú huyền ảo kia, đột nhiên y nhớ đến một truyền thuyết đã đọc trong điển tàng bí khố, Tứ Thánh Trấn Thủ!

Vào thời Hồng Hoang, Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ bốn vị tuy không phải Thánh Nhân, nhưng lại có bất diệt quả vị trên thân, gánh vác niệm lực của chúng sinh, trấn thủ thiên địa, không còn lo trời sập đất lún, chúng sinh cảm niệm xưng là Thánh Thú.

Uy thế của bốn vị Thánh Thú mênh mông, riêng từng con đã không phải người thường có thể chống lại, Tứ Thánh liên thủ, càng có thánh uy trấn áp thiên địa.

Trong mũi tên của Nghệ Cửu Liên, La Phong liền cảm nhận được một loại áp lực nặng nề mà y từ trước đến nay chưa từng cảm nhận, giống như một mảnh trời đột nhiên sập xuống, khiến người ta kinh hãi.

Bốn mũi tên liên tiếp bắn ra, La Phong vung trường kiếm, long xà trên dưới cuộn mình, lao về phía bốn mũi tên, một long một xà cuốn theo sát khí vô tận, sát khí ngưng tụ, hóa thành thực chất, kiếm khí trực tiếp lao tới Tứ Thánh Thú.

Sát khí bao phủ, trời long đất lở, Tứ Thánh Thú tuy là thú trấn áp thiên địa, nhưng Nghệ Cửu Liên chỉ đạt được hình dạng mà chưa đạt được thần thái, ngược lại Lục Tiên Kiếm của La Phong lại nắm giữ

được một chút thần vận.

Mặc dù chỉ là một chút khác biệt nhỏ, nhưng lại là sự khác biệt về đạo, long xà nghênh kích nhẹ nhàng lật đổ Tứ Thánh Trấn Thủ, mũi tên nguyên khí trong nháy mắt hóa khí, ngược lại long xà vẫn còn dư lực, công kích ngang Nghệ Cửu Liên.

Nguyên Tượng Tứ Tiễn!

Là sát chiêu mạnh nhất mà Nghệ Cửu Liên hiện tại có thể nắm giữ, bốn mũi tên bắn xong, pháp lực trong cơ thể Nghệ Cửu Liên khô kiệt, sớm đã là một cái vỏ rỗng, đối mặt với long xà đang ập tới, Nghệ Cửu Liên ngoài nhắm mắt lại ra, ngay cả cử động đầu ngón tay cũng cảm thấy từng trận đau đớn xé rách.

Nhưng cuối cùng lực lượng long xà cũng không rơi xuống người y, Nghệ Cửu Liên mở mắt ra, phát hiện sát khí vốn đen kịt như mực bây giờ toàn bộ đã biến mất, dường như mọi chuyện đều chưa từng xảy ra.

"Vì sao?" Nghệ Cửu Liên không hiểu.

"Không cần thiết." La Phong cười nói, với Nghệ Cửu Liên, đã thắng rồi thì cần gì phải tận diệt, huống hồ Nghệ Cửu Liên còn có khả năng là người nhà.

Nghệ Cửu Liên trầm mặc một trận, sau đó quỳ một gối xuống đất, hành lễ với La Phong, "Tiểu nhân Nghệ Cửu Liên, Xạ Nhật Quân của Đại Càn Hoàng Triều, bái kiến đại nhân, đa tạ đại nhân khoan hồng." "Quả nhiên là người của Đại Càn Hoàng Triều ta." La Phong đã sớm có phỏng đoán, lúc này nghe Nghệ Cửu Liên nói ra thân phận, trong lòng càng thêm hoan hỉ.

Chương 312

Đại Càn Xạ Nhật Quân, La Phong đã nghe nói qua, Nguyên Tượng Tiễn Thuật vừa vặn là một bộ tiễn điển của Xạ Nhật Quân, chủ tướng Xạ Nhật Quân tên là Hậu Nghệ, nghĩ vậy, La Phong nhìn Nghệ Cửu Liên lại có thêm vài phần thân thiết.

"Ta tên La Phong, cũng là người của Đại Càn Hoàng Triều, không tệ." Lần này lại đến lượt Nghệ Cửu Liên kinh ngạc, "La Phong?" Nhìn La Phong gật đầu, tia ngạo khí cuối cùng trong lòng Nghệ Cửu Liên cũng hoàn toàn tiêu tan.

Nghe cái tên La Phong, có thể nói trong Đại Càn Hoàng Triều phàm là người có chút chức vị đều đã nghe qua cái tên này, chỉ vì đệ tử mà Đại Càn Chi Chủ mới thu nhận không lâu trước đó cũng có cái tên này, thêm vào việc La Phong tu luyện Tru Tiên Tứ Kiếm, Nghệ Cửu Liên càng thêm khẳng định suy đoán của mình.

"Bái kiến La Phong đại nhân." Nghệ Cửu Liên cúi đầu càng thấp.

"Không cần như vậy." La Phong liên tục xua tay, "Có thể gặp được người của Đại Càn Hoàng Triều ta trong Thiên Tài Chiến, ta chỉ cảm thấy trong lòng sảng khoái, hy vọng sau này ngươi cũng có thể không làm nhục danh tiếng của Đại Càn Hoàng Triều ta." "Vâng!" Sau khi trò chuyện đơn giản vài câu với Nghệ Cửu Liên, La Phong liền một mình lên đường, Ma Quân không tiếng động bám theo sau, La Phong mấy lần muốn cắt đuôi đối phương, nhưng vẫn luôn không thể thoát khỏi cái đuôi này.

"Rốt cuộc ngươi muốn làm gì?" Gặp phải một cái đuôi không đuổi đi được, không cắt đứt được, La Phong cũng đành bất lực.

Một đại nam nhân, cứ thế bám theo không tốt chút nào.

“Không làm gì cả, ta cứ theo ngươi thôi!” Ma Quân cười hì hì nói, thần tình kia nếu là nữ thì nhất định sẽ thiên kiều bá mị, nhưng đặc biệt đây lại là nam, dung mạo không tệ, khiến La Phong một trận buồn nôn.

“Rốt cuộc ngươi có ý đồ gì?” La Phong nhíu chặt mày.

“Ta thật sự không có ý đồ gì mà!” Ma Quân vẻ mặt vô tội nghiêm túc lắc đầu, trong biểu tình có chút tủi thân, bộ dạng đó quả là kỳ diệu.

La Phong hít sâu hai hơi, sau đó dời ánh mắt đi, có chút cay mắt, nếu cứ nhìn tiếp như vậy, e rằng La Phong sẽ đánh người mất.

“Được thôi, đã muốn theo thì cứ theo đi!” La Phong nói xong một câu, phi thân rời khỏi chỗ cũ, bay về phía xa, Ma Quân cũng không nói lời thừa, bám chặt theo sau, bất kể tốc độ của La Phong nhanh đến mấy, Ma Quân luôn giữ một khoảng cách nhất định với y.

Công ty Giả định Vũ Trụ!

Hỗn Độn Thành Chủ đi bên cạnh Lâm Dương, xem toàn bộ trận chiến đó vào mắt, sau đó chúc mừng Lâm Dương.

“Chúc mừng Bệ hạ, tiềm lực của La Phong phi phàm, có Bệ hạ giáo đạo, sau này nhất định có thể trở thành trợ lực của Bệ hạ, chinh phạt bốn phương!” “Hiện tại thì vẫn còn kém xa.” Lâm Dương lại rõ ràng một điểm khác, ngược lại Nghệ Cửu Liên mới khiến Lâm Dương kinh hỉ, y không ngờ trong hàng ngũ hậu bối của Đại Càn Hoàng Triều lại có nhân tài ưu tú như vậy, đủ để chứng minh Đại Càn Hoàng Triều có triều khí, chứ không hề hủ bại.

“Chỉ là Ma Quân kia nhìn qua hình như có chút không ổn lắm a!” Hỗn Độn Thành Chủ cẩn thận từng li từng tí nói thêm một câu.

Lâm Dương cũng không bất ngờ, “Ngươi cũng nhìn ra sao!” Ở cảnh giới này, bất kỳ trò hề nhỏ nào cũng đều vô dụng trước mặt y,

nhưng nhìn Ma Quân, ngay cả Hỗn Độn Thành Chủ cũng cảm nhận được sự bất ổn trong lòng, một loại cảm giác khó dùng ngôn ngữ hình dung, nhưng không thể xem nhẹ.

Lâm Dương nhìn thấy nhiều hơn, trên người Ma Quân y thấy được bóng dáng của một số lão bằng hữu.

"Vậy có cần chấm dứt trận đấu sớm không?" Hỗn Độn Thành Chủ kiến nghị, so với Thiên Tài Chiến, y càng quan tâm đến an nguy của La Phong hơn.

Nhưng Lâm Dương lại bất ngờ lựa chọn từ chối, "Không cần như vậy!

Người đó có chút bất ổn, nhưng cũng không cần phải làm lớn chuyện, ta tin La Phong có thể ứng phó." Đây cũng là một lần khảo nghiệm đối với La Phong, Lâm Dương chưa bao giờ coi La Phong là vật trang trí, điều đó cũng báo trước con đường phía trước của La Phong đầy rẫy nguy hiểm, nếu ngay cả một nguy cơ nhỏ y cũng không thể ứng phó, vậy thì sao nói đến tương lai.

Thời gian đã trôi qua được một nửa, có nghĩa là cuộc thi đấu cũng đã tiến hành được một nửa!

Kể từ sự kiện Nghệ Cửu Liên, La Phong lại liên tiếp gặp phải hơn mười lần tập kích, nhưng không hề có một vết tích thất bại nào, tên tuổi của y cũng được lưu truyền trong Vạn Hoang Thế Giới, vì vẻ mặt lạnh lùng và sát khí khắp người tản mát, nên y được xưng là Sát Kiếm La Phong!

Trong đêm tối, một bóng người vụt bay ra, đứng trên ngọn cây, một âm thanh nhàn nhạt lại vang lên đúng lúc.

"Đi về phía trước chính là Ngũ Chỉ Phong rồi phải không!" "Không sai biệt lắm!" Lời nói phiêu miểu theo sát, nếu không có âm

thanh, e rằng sẽ không có ai nhận ra ở đó có một người.

La Phong không khỏi gật đầu, một khoảng thời gian này y đi khắp nơi tìm người khiêu chiến, tuy rằng cũng gặp không ít, nhưng kể từ khi y nổi danh một chút, những kẻ đó vừa thấy y liền bỏ chạy, khiến La Phong phiền muộn không thôi.

Vừa đúng lúc này La Phong nghe nói có người ở Ngũ Chỉ Phong phát ra lệnh triệu tập, hiệu triệu các lộ cường giả tề tụ, nhân lúc thời gian chưa kết thúc thì chiến một trận.

La Phong nghe vậy liền động tâm tư, cuối cùng cũng không cần chạy khắp nơi nữa.

Ngũ Chỉ Phong địa thế kỳ đặc, năm ngọn núi hiểm trở lại cao dốc, liên kết thành một dải, ngay cả cách xa cũng có thể nhìn thấy.

Nhìn Ngũ Chỉ Phong không xa, La Phong không khỏi thở phào một hơi, trước đó y cách khá xa, vội vàng đuổi kịp sợ không kịp, bây giờ thì cuối cùng cũng đã đến.

Khi chuẩn bị đi vào, hai đạo thân ảnh từ hai bên vụt ra, hai người diện mạo lạnh tuấn, thần thái cao ngạo, lạnh lùng nói: "Phụng mệnh gia chủ Thiên Quân của ta trấn thủ nơi đây, hai vị muốn vào Ngũ Chỉ Phong thì phải đỡ được một chiêu của hai huynh đệ ta trước, nếu có thể chống đỡ được, đại lộ sẽ rộng mở mặc các ngươi đi, nếu không chống đỡ được, vậy thì đi đâu trở về đó." Lời vừa thốt ra, La Phong liền hiểu ra, hóa ra hai người này đang khảo nghiệm người muốn vào núi!

Ma Quân mỉm cười nói: "Thì ra là Hạo Phong, Hạo Vân hai huynh đệ, đều là thiên tài tinh vực mà hai người lại khi nào đã thành phó nhân của kẻ khác vậy?" Lời của Ma Quân hiển nhiên đã chạm đúng chỗ thầm kín nhất trong lòng hai người, Hạo Phong và Hạo Vân hai người tức thì có chút không tự nhiên, nghe trong đó một người hừ

lạnh một tiếng nói: "Huynh đệ chúng ta làm việc lẽ nào còn phải thông báo với ngươi một tiếng sao, cái thứ quỷ quái!" Tuy bị người ta mắng, nhưng trên mặt Ma Quân một chút cũng không nhìn ra vẻ tức giận, ngược lại y vẫn ung dung quạt chiếc quạt trúc.

"La Phong, ngươi hãy cẩn thận nhiều, hai người này là huynh đệ thiện trường hợp kích chi thuật, người thường không chú ý sẽ dễ bị ăn thiệt thòi ngầm." Ma Quân hảo tâm nhắc nhở La Phong, Hạo Phong và Hạo Vân hai người đồng thời kéo kéo khóe miệng, nhìn Ma Quân ở một bên hận không thể nuốt sống y.

"Bớt nói nhảm, hai vị ai trước?" Ngữ khí của Hạo Phong càng lạnh hơn.

La Phong không nói gì trực tiếp đứng ra đối mặt, Hạo Phong và Hạo Vân hai huynh đệ nhìn nhau một cái, trong nháy mắt phát động.

Hai người liên tục thi triển chiêu thức, vẫy vung trái phải, một người toàn thân tụ khí, một người toàn thân tản ra mây.

Khí vụ trắng đặc dần dần che kín thân hình hai người, một con vân long hiện hóa nhe nanh múa vuốt vồ xuống La Phong, La Phong một kiếm chém thẳng xuống đầu, chém đứt cả đầu rồng, nhưng không biết vân long vốn là do vân khí hiện hóa, bản thân không sợ binh khí, nhanh chóng khôi phục lại, một móng rồng đồng thời vươn về phía vai La Phong.

Một kích này lại không hề hư ảo, sức mạnh quán chú, ngay cả vân khí cũng có thể gánh chịu cự lực khổng lồ, ngược lại La Phong một kiếm chém xong không hề dừng lại, đồng thời trường kiếm vung ngược, sát khí tràn ngập, tức thì đóng băng vân vụ, móng rồng chưa kịp vồ xuống liền bị La Phong một kiếm chém đứt nửa thân, vân long muốn tụ hợp lại, nhưng trong vân khí lại có khí lưu Lục Tiên Kiếm của La Phong tồn tại, sát khí thấm vào thân thể Hạo Vân, như liệt hỏa

thiêu đốt, khiến Hạo Vân thét thảm không ngừng.

Hạo Phong không hề ra tay, bởi vì ngay khoảnh khắc sát khí tràn ngập y đã đoán ra thân phận của La Phong, cho nên y dừng tay, sau khi vân vụ tản đi, Hạo Phong chắp tay với La Phong.

"Thì ra là Sát Kiếm, huynh đệ chúng ta đã mạo phạm rồi, xin mời!" La Phong chỉ khẽ gật đầu, không nói một lời đi vào bên trong, Ma Quân thì không hề động đậy, bị hai đạo ánh mắt như sói như hổ gắt gao trừng.

Chương 313

Ma Quân nhún vai, hai người này thật không tầm thường chút nào, thù dai!

"Nhanh lên, có chiêu số gì thì dùng ra đi!" Ma Quân dẫn đầu nói với hai người.

Hạo Phong, Hạo Vân hai huynh đệ nghiến răng ken két suýt nữa vì lời nói mà cắn nát răng, vân vụ nảy sinh, vân long tái hiện vồ xuống Ma Quân.

Mãi cho đến khi đầu rồng khổng lồ kia bức cận trước mặt, Ma Quân chiếc quạt trúc trong tay vung ra một đạo hắc quang, xé nát toàn bộ vân long thành từng mảnh vụn, nhưng lúc này vân long không giống vừa nãy mà khôi phục lại, một con phong hổ khổng lồ từ trong vân vụ nhảy ra, gần như mặt đối mặt với Ma Quân há miệng vồ xuống.

Thấy cảnh này, vân vụ tản đi lộ ra hai người bên trong, Hạo Phong lạnh lùng nhìn Ma Quân ngã xuống đất, hừ lạnh một tiếng, phải trách vừa nãy y quá lắm lời, bây giờ chẳng phải đang gánh báo ứng sao!

Hạo Phong và Hạo Vân lập tức quay người chuẩn bị rời đi, căn bản không nhìn thấy một luồng ô quang bám sát mặt đất lan tràn ra, ô quang vô tình leo lên đùi hai người, Hạo Phong và Hạo Vân chỉ cảm thấy nửa thân dưới tê dại, sau đó cả người mềm nhũn ngã xuống đất.

Âm thanh của Ma Quân vang lên đúng lúc này, "Ai, ta thật không biết nói gì với hai người này, ngay cả muốn cúi xuống kiểm tra ta thật chết hay giả chết cũng không chịu, bây giờ thì ngớ người ra rồi chứ gì!" Hạo Phong và Hạo Vân hai người tuy ngã xuống đất, nhưng thần

trí vẫn thanh tỉnh chỉ là thân thể không thể động đậy, khi âm thanh trêu chọc nhàn nhạt của Ma Quân truyền vào tai, Hạo Phong và Hạo Vân hận không thể ngay lập tức cùng Ma Quân đồng quy vu tận.

"Hãy yên tâm nằm trên mặt đất nửa canh giờ đi!" Ma Quân căn bản không hề hiện thân, chỉ nghe âm thanh mới biết y đã đi xa.

Ngũ Chỉ Phong bây giờ đã sớm tụ tập gần trăm cường giả Thiên Tài Chiến, nhìn La Phong chậm rãi bước đi, tất cả mọi người đều lộ ra thần tình cảnh giác, chỉ là không ai ra tay, cứ để mặc La Phong đi qua.

La Phong cũng không vội vàng, y chỉ tìm một nơi tầm nhìn rộng rãi rồi thẳng thừng ngồi xuống, ai ngờ vừa mới ngồi xuống, đã có người tìm đến.

"Tiểu tử, ngươi có biết đây là lãnh địa của ai không mà dám xông loạn, đôi khi sẽ mất mạng đó." Kẻ nói là một nam tử gầy gò, toàn thân da bọc xương, đầu to, ngực lép, thần tình mộc mạc, một câu nói chưa xong đã không ngừng ho khan, nhìn qua như một kẻ mắc bệnh lao.

La Phong thậm chí còn nghi ngờ một trận gió thổi mạnh có thể thổi bay y đi.

Thấy La Phong mãi không nói, trong mắt Bệnh Dĩ lóe lên một tia sốt ruột, giọng khàn khàn lại lần nữa cất lên, "Tiểu tử, ta nói chuyện với ngươi ngươi có nghe không?" "Nga!

Vừa nãy ta thật sự không nghe rõ." Bệnh Dĩ nộ khí bùng phát, một luồng dịch bệnh không thể nhìn thấy bằng mắt thường lặng lẽ khuếch tán, La Phong tuy không nhìn thấy, nhưng lại ngay lập tức cảm nhận được nguy hiểm, sau đó nhanh chóng bế hợp các huyệt đạo toàn thân, khiến dịch bệnh không thể dễ dàng xâm nhập.

Mắt thấy La Phong an nhiên vô sự, trong mắt Bệnh Dĩ lộ ra thần

sắc kinh ngạc, y lại lần nữa kiềm chế nộ khí, tiếp tục nói: "Nếu đã không nghe rõ vậy ta nói lại một lần nữa, nơi này đã có chủ, chủ nhân của nó là Minh Dạ Tiểu Tổ của Đại Minh Vũ Trụ Quốc, nếu ngươi thức thời thì bây giờ rời đi chuyện cũ sẽ bỏ qua, nếu không sẽ lấy mạng của ngươi để đền!" "Minh Dạ Tiểu Tổ?

Chưa từng nghe nói!" La Phong nghiêm túc nói.

Lời nói đương nhiên là giả dối, cái tên Minh Dạ Tiểu Tổ sau một thời gian phát triển cũng đã lọt vào tai y, chỉ là đã xác định là đối thủ, vậy thì cần gì phải giữ thể diện, huống hồ nơi này y cũng thích.

Lúc này Bệnh Dĩ dù có ngu đến mấy cũng hiểu, La Phong đang cố ý khiêu khích, "Tiểu tử, ngươi chắc chắn muốn đối đầu với Minh Dạ Tiểu Tổ?" Âm thanh của Bệnh Dĩ càng thêm lạnh lẽo, hai mắt y suýt chút nữa vì lời nói mà trừng lồi ra.

Lúc này, sự hận thù của Bệnh Dĩ đối với La Phong có thể nói là đổ cả một biển vực cũng khó mà chứa hết.

Khối bảo địa này y đã ngàn chọn vạn tuyển để chọn ra, là để nghênh tiếp Minh Dạ Tiểu Tổ, kết quả một chút không chú ý vậy mà lại bị La Phong chiếm mất, khiến Bệnh Dĩ giận dữ không thôi.

"Minh Dạ Tiểu Tổ e rằng không phải đối thủ của ta." La Phong tiếp tục nói thật.

"Khẩu khí thật lớn!" Bệnh Dĩ hiện tại có thể nói là giận đến cực điểm lại bật cười, "Ta muốn xem xem rốt cuộc ngươi có bản lĩnh gì mà dám lớn tiếng ngông cuồng ở đây!" Bệnh Dĩ nói xong một câu, hai tay liên tục triển động, vô số hắc khí từ trong lòng bàn tay y nảy sinh, hắc khí đó hình như đầu quỷ, quanh quẩn quanh thân Bệnh Dĩ, mang theo ôn khí bay về phía La Phong.

La Phong mắt khẽ nâng lên, hai đạo kiếm khí vô hình trong nháy

mắt ngưng kết, chỉ một chiêu liền chém rụng đầu quỷ ôn khí đang nghênh diện.

Bệnh Dĩ thấy vậy đồng tử hơi co lại, mặc dù đầu quỷ ôn khí không phải sát chiêu mạnh nhất của y, nhưng cũng không phải người thường có thể dễ dàng chống đỡ, La Phong dễ dàng một kích liền chém rụng đầu quỷ đủ để chứng minh người này tuyệt đối không tầm thường.

Bệnh Dĩ trong lòng sinh ra kiêng kỵ, đột nhiên có cảm giác tiến thoái lưỡng nan, nhưng trong nháy mắt chuyển niệm một cái, Bệnh Dĩ tức thì cười lạnh.

"Tiểu tử tốt, nếu ngươi không sợ thì cứ đợi đó, Minh Dạ Tiểu Tổ không phải kẻ chỉ một mình ngươi có thể chọc vào được." Bệnh Dĩ nói một câu lời lẽ tàn nhẫn, quay đầu liền đi, còn về La Phong thì lúc đó tự nhiên sẽ có người tìm phiền phức, dựa vào tính cách của Minh Dạ Tiểu Tổ, Bệnh Dĩ biết kết cục của La Phong tuyệt đối sẽ không tốt đẹp.

Bệnh Dĩ đi cực nhanh, nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt La Phong, La Phong cũng chưa bao giờ để y vào lòng.

"Minh Dạ Tiểu Tổ kia là cháu ruột của Quốc chủ Đại Minh Vũ Trụ Quốc, vô cùng được sủng ái, có thù tất báo, ngươi đã chọc vào đối phương rồi." Âm thanh đột ngột vang lên, lại là Ma Quân từ một bên đi ra, y không hề kinh ngạc chút nào, bởi vì trước đó y đã gặp mấy lần, đối với sự thần xuất quỷ một của Ma Quân đã sớm quen rồi.

"Không sao, cùng lắm là ta chiếm địa bàn của y trước thôi." La Phong tùy tiện nói.

Ma Quân thì nhướng mày, sau đó nhìn xung quanh, một mảnh bình đài, nằm ở phía bên phải Ngũ Chỉ Phong, cao vút mây xanh, tầm nhìn cực kỳ rộng rãi, có thể dễ dàng nhìn thấy bốn ngọn núi còn lại.

Nơi này đích xác là khó tìm!

Ma Quân cũng cảm thấy nơi này không tệ, còn về Minh Dạ Tiểu Tổ, La Phong quá không coi trọng y, cứ việc hò hét.

Ma Quân cũng chọn một chỗ, ngân nga khúc nhạc nhỏ, an nhiên ngồi xuống, nhìn mây tụ mây tan.

Đại khái lại ba ngày trôi qua, một đạo thân ảnh từ ngọn trung phong của Ngũ Chỉ Phong bước ra, dạo bước giữa hư không, phía sau phong vân tụ tập, theo sát bên người.

Người đó một thân y bào xanh lam, y phục hoa lệ, dung mạo tuấn lãng, cùng với việc y bước ra, vô số ánh mắt đồng loạt đổ dồn về phía y, không ít người âm thầm vận thần lực muốn cho y một cú hạ mã uy.

Nhưng người đó chỉ khẽ rung động y bào một cái, tức thì không còn động tĩnh gì nữa, cảnh tượng cử trọng nhược khinh này khiến không ít người trong lòng rùng mình, thêm vài phần nghiêm túc.

Y vẫn đi giữa đường, nam tử cuối cùng dừng bước, hai tay giơ lên ý muốn nói với bốn phương, "Chư vị, cảm tạ chư vị đã ứng lời mời, Lê Thiên cảm kích không thôi." Vừa nói, Lê Thiên khẽ vái một cái với bốn phía, sau đó tiếp tục nói: "Cách ngày kết thúc cuối cùng chỉ còn năm ngày, nên đến thì đã đến rồi, tại hạ cũng không thể miễn cưỡng." "Còn về mục đích của cuộc tập hội lần này thì e rằng chư vị đều đã biết, lấy nơi đây làm lôi đài, nếu có ý thì có thể lên đài giao lưu, hai hai đối chiến, còn về tiền cược thì sao, không bằng lấy thẻ thân phận trong tay chư vị ra để đối cược, Công ty Giả định Vũ Trụ tuy không xếp hạng vì điều này, nhưng ta bổ sung vào cũng không phải là không được." Lê Thiên cười híp mắt nói, ý đồ ban đầu của y đã lộ rõ trong lời nói, muốn được sự chú ý của các cao tầng Công ty Giả định Vũ Trụ, cho dù là hành động như một trò hề cũng không từ nan.

Còn về chiến lực, Lê Thiên từ đầu đến cuối đều không cho rằng

trong đám được gọi là thiên tài này có ai có thể uy hiếp được y.

"Thật có ý tứ, không biết lôi đài của Lê Thiên Quân ở đâu, ta chỉ nhìn thấy một khoảng không khí?" Trong Ngũ Chỉ Phong, một đạo âm thanh âm dương quái khí vang lên đúng lúc này, truyền khắp bốn phía, nhưng lại che giấu nơi phát ra.

Lê Thiên khẽ cười, hoàn toàn không để ý, "Lôi đài đã được dựng thành, chư vị hãy xem." Giữa lời nói, Lê Thiên Quân từ hư vô rút ra một thanh kiếm, toàn thân thanh kiếm có màu trong suốt, lấp lánh như ngọc thạch.

Chương 314

Lê Thiên tùy tay vung một cái, kiếm khí vô hình phá tan vân vụ che chắn, một kiếm chém rụng đỉnh núi trung phong của Ngũ Chỉ Phong, nhìn lại mặt cắt kia quang hoa như gương.

"Chư vị, lôi đài này thế nào?" Lời nói của Lê Thiên chậm rãi không chút để tâm, nhưng sự đắc ý trong lời nói lại hiển lộ vô nghi.

Lại khiến đám người không ai nói nên lời!

La Phong cũng tận mắt chứng kiến tất cả, sau đó thở phào một hơi, tán thán: "Kiếm thật mạnh!" La Phong cũng là người tu tập kiếm đạo, tự nhiên cảm thụ cũng sâu sắc nhất, một kiếm thoạt nhìn tầm thường của Lê Thiên, lại ẩn chứa sự cảm ngộ đối với toàn bộ kiếm đạo, một kiếm khai thiên, đã có được phong mang, nếu không cũng không thể cắt ra một khối lôi đài trơn tru rộng vạn dặm vuông vắn.

Một kiếm đủ để chứng minh thực lực của Lê Thiên không phải hư vọng!

"Người này là Lê Thiên Quân, tuy là tán tu, nhưng lại có truyền thừa trên người, sau lưng y có người đang theo dõi, bây giờ không cần mài giũa nữa rồi, còn lời nói của y có thật hay không thì cũng không biết." Ma Quân như một con chim báo tin, khi La Phong lộ ra hứng thú, y liền kể lại thân thế đối phương, sự phục vụ chu đáo khiến người ta không biết phải làm sao.

Chỉ là La Phong vẫn như cũ không có hồi ứng, giữa sự tịch tĩnh, âm thanh ban đầu lại xuất hiện, vang vọng bốn phương, "Vậy làm sao đảm bảo ta sau khi thắng sẽ không bị người khác đánh lén?" "Tại đây ta cùng chư vị không bằng định một quân tử hiệp định, chỉ khi song phương đồng ý mới có thể lên lôi đài chiến đấu, nếu không chư vị có

thể cùng nhau tấn công y, không biết câu trả lời này Lôi Nguyên Tử có hài lòng không?" Lê Thiên Quân cuối cùng cũng một lời nói toạc ra người giả thần giả quỷ trước đó.

Một trận gió lớn gào thét, kèm theo tiếng sấm, chỉ thấy một người sau lưng mọc đôi cánh lướt qua trên không trung, sau đó vững vàng dừng lại trước mặt Lê Thiên Quân.

Hồ quang điện chớp giật, Lôi Nguyên Tử ngạo nghễ nhìn Lê Thiên Quân, trên mặt y thiếu điều khắc bốn chữ "Mọi người khó chịu" lên.

"Không tệ, lão tử ta, làm sao!" Lôi Nguyên Tử một ngụm nước bọt trực tiếp phun xuống chân Lê Thiên Quân, chỉ còn nửa tấc nữa là chạm vào mu bàn chân y, nhìn Lôi Nguyên Tử, cho dù Lê Thiên Quân có hàm dưỡng tốt đến mấy cũng có một loại xung động muốn lao lên tiêu diệt y.

Tên này thật sự đáng ghét!

Nhưng nói đi thì nói lại, với tính cách của Lôi Nguyên Tử vậy mà vẫn chưa bị người ta tiêu diệt, điều đó đủ để chứng minh bản lĩnh của tên này, đặc biệt là bản lĩnh chạy trốn.

"Tại hạ không tệ, nếu Lôi Nguyên Tử không xem thường ta thì có thể lên lôi đài so tài một phen." Lê Thiên phát ra lời khiêu chiến.

Lôi Nguyên Tử lẩm bẩm vài câu trong miệng, sau đó... từ chối!

Lôi Nguyên Tử vẻ mặt khinh thường, "Ngươi coi ta là thằng ngốc sao, rõ ràng biết đánh không lại còn lao lên!" Khuôn mặt tươi cười của Lê Thiên Quân tức thì cứng đờ lại, y chưa từng thấy kẻ nào mặt dày vô sỉ như vậy, vậy mà ngay cả việc từ chối lùi bước cũng hùng hồn chính đáng đến thế, Lê Thiên Quân thật sự muốn bất chấp tất cả lao lên vỗ cho Lôi Nguyên Tử một trận máu me be bét mặt, nhưng vì hình tượng đã dựng từ trước, cuối cùng y đành nhịn xuống.

Điều chỉnh lại cảm xúc, Lê Thiên Quân khó khăn cười nói: "Nếu đã không muốn, vậy ta cũng không miễn cưỡng." Ý ngoài lời là có thể cút đi rồi!

Lôi Nguyên Tử lại chế giễu, vẻ khinh bỉ trong mắt càng sâu: "Ta không ưa loại ngụy quân tử này, nói năng làm việc giả tạo, chậm chạp ì ạch, không giống một nam nhân." Lời còn chưa dứt, Lôi Nguyên Tử vỗ cánh, sau khi tích tụ sức mạnh thì lùi lại, chỉ để lại một chuỗi tàn ảnh trong không trung, khiến Lê Thiên Quân có lửa cũng không biết trút vào đâu.

Mãi một lúc sau, Lê Thiên Quân mới gác chuyện đó sang một bên, nói: "Nếu ta đã đề nghị lôi đài tỷ thí, vậy tự nhiên cũng nên do ta bắt đầu, không biết vị bằng hữu nào nguyện ý chỉ giáo." Lê Thiên Quân nói ba lần, vẫn không có ai đáp lại, khi hắn đắc ý mãn nguyện chuẩn bị rời đi thì có người đứng ra. "Đừng vội đi thế, Lê Thiên Quân." Người này thân hình cao gầy, nhưng trên mặt lại có một vẻ tà ý điên cuồng, phát ra tiếng cười quái dị. "Thiên Yêu!" Lê Thiên Quân chắp tay, vẻ mặt hiếm khi ngưng trọng, có lẽ người khác không biết nhưng hắn và người này đã từng giao đấu, hiểu rõ sự lợi hại của đối phương, cũng là một lão bằng hữu rồi. "Lần trước cuộc chiến chưa kết thúc mà ngươi đã bỏ đi, lần này không có lý do gì nữa rồi chứ!" Thiên Yêu năm ngón tay thon dài, tùy ý run rẩy.

Lê Thiên Quân đương nhiên hiểu ý, nhưng chuyện này không cách nào giải thích, giải thích càng nhiều, người khác lại càng cho là thật. "Thiên Yêu đã nói vậy, nếu đã có ý đó thì ta tự nhiên sẽ phụng bồi." Lê Thiên Quân đưa tay mời, hai người đồng thời triển động thân hình, đáp xuống lôi đài.

Trường kiếm trong tay, khí chất toàn thân Lê Thiên Quân biến đổi lớn, hư ảo vô tung, lại trầm trọng như núi; trong cơ thể Thiên Yêu huyết dịch sôi trào, vô tận sức mạnh vĩ ngạn bùng phát từ cơ thể,

chấn động y bào, tóc tai giận dữ vểnh lên, sau lưng hắn một đạo hư ảnh khổng lồ chậm rãi thành hình, gần như thực chất.

Đó là một yêu vật, tuy mang hình người, nhưng mặt tím da xanh, tay chân thô lớn, diện mạo hung ác như lệ quỷ.

Người khác không biết, nhưng La Phong nhìn thấy thì không ngừng tán thưởng, tiếng Ma Quân kịp thời vang lên. "Người này tên là Thiên Yêu Diễn Cách, từ xưa Yêu tộc lấy Yêu làm tính, một tộc có thiên phú dị bẩm, có thể dung nạp huyết mạch Yêu tộc, mượn yêu huyết tu hành, nhưng lại không bị yêu huyết tẩm nhiễm, vô cùng hiếm có, nghe nói một tộc tu hành có thành tựu, có thể hiển hóa Thất Đại Cổ Yêu Pháp Tướng, uy lực vô cùng, nên còn được gọi là Thiên Yêu, phàm là người có thể tu luyện ra Thiên Yêu Pháp Tướng đều là thiên tài của Cổ Yêu tộc, những người này tự cho mình là phi phàm, để phân biệt với tộc nhân bình thường, lại lấy Thiên Yêu làm tính." "Vậy nên, cái gọi là Thiên Yêu phía sau người này là...?" La Phong hiếm khi mở miệng hỏi. "Không sai." Giọng Ma Quân không đổi, lại nói: "Xem Pháp Tướng của hắn, hắn là U Thủy Thiên Yêu, chưởng quản Pháp Tắc Thủy." Trong lúc hai người nói chuyện, một trận quyết đấu đỉnh cao cuối cùng cũng bắt đầu.

Thiên Yêu Diễn Cách giẫm mạnh xuống đất, lập tức khí lạnh trắng toát từ dưới chân lan tỏa, băng tinh đột nhiên vỡ vụn, hình thành gai nhọn; Diễn Cách tiện tay nắm lấy rồi dùng sức vỗ, hai thanh binh khí kỳ dị dài bốn thước, hai đầu nhọn hoắt, đã xuất hiện trong tay Diễn Cách.

Diễn Cách lập tức bước dài tới, hai thanh băng thứ đâm thẳng vào mặt Lê Thiên Quân; Lê Thiên Quân cầm kiếm đỡ, sau đó mũi kiếm chỉ về phía trước, một luồng khí sắc bén xuyên thấu thân kiếm, đâm thẳng vào mặt Diễn Cách.

Cũng lấy đạo của người trả lại cho người!

Đối mặt với kiếm khí sắc bén, Diễn Cách không những không chọn lùi lại, trái lại còn bước thêm một bước, từ trong người phân ra hai thân ảnh, bốn thanh băng thứ đồng thời từ các phương vị khác nhau sát phạt về phía Lê Thiên Quân.

Ánh mắt Lê Thiên Quân chưa từng rời đi, lại phát hiện bốn thanh băng thứ kia đều là thật, phong tỏa toàn bộ đường né tránh.

Lê Thiên Quân hơi dang rộng hai chân, một luồng kình khí vô song từ trong cơ thể bùng phát, khuếch tán ra bốn phía; Diễn Cách chỉ cảm thấy như có vô số thần kiếm chém bổ về phía mình, lập tức dựng tóc gáy, không chút do dự, hai đạo thân ảnh vội vàng dừng bước lùi lại, hai bên va vào nhau rồi hợp lại thành một người.

Chỗ Diễn Cách đáp xuống đúng là vị trí hắn vừa tách ra, không sai một ly. "Thiên Yêu, ngươi cứ bày trò nhỏ nhặt thế này thì không biết đánh đến bao giờ, mau chóng xuất ra chút bản lĩnh thật sự đi." Lê Thiên Quân thay đổi vẻ khiêm tốn lúc trước, thần sắc kiêu ngạo, thậm chí dùng lời lẽ kích thích Diễn Cách.

Diễn Cách nheo hai mắt hẹp dài lại, lộ ra độ cong nguy hiểm: "Nếu đã sốt ruột vậy thì đừng trách ta không khách khí." Giọng Diễn Cách dần vặn vẹo, như thần quỷ thì thầm, quái dị hoang đường, Pháp Tướng U Thủy Thiên Yêu phía sau hắn càng thêm ngưng thực. "U Thủy Thiên Yêu, Cửu U Phong Tuyết Liệt!" Diễn Cách hét lớn, giọng nói ẩn chứa vĩ lực lại như một chiếc chìa khóa, mở ra bức tường ngăn cách giữa người và trời.

Trên đỉnh đầu Lê Thiên Quân, trời dần tối sầm, những bông tuyết xanh lam bay lả tả từ trên trời xuống; tuy Lê Thiên Quân không biết tuyết hoa là gì, nhưng trong vô thức hắn cảm nhận được nguy hiểm, toàn thân bố trí kiếm cương, muốn cản những bông tuyết kia ở bên

ngoài.

Chương 315

Nhưng những bông tuyết này không phải là tuyết bình thường có thể sánh được, chúng phớt lờ sự sắc bén của kiếm cương, bay xuống đỉnh đầu Lê Thiên Quân, đóng băng kiếm cương.

Lê Thiên Quân run rẩy thân thể, lại phát hiện kiếm cương bị đóng băng đó đã hòa tan với tuyết, căn bản không cách nào loại bỏ tuyết.

Ánh mắt Lê Thiên Quân hơi lóe lên, đột nhiên thi triển bộ pháp di chuyển khắp không gian hòng thoát khỏi đám mây đen trên đỉnh đầu, nhưng lại phát hiện dù có né tránh thế nào, tuyết vẫn như hình với bóng, cứ rơi thẳng xuống người hắn.

Diễn Cách cũng cười lạnh, nếu một chiêu dễ dàng bị phá giải như vậy, thì Cổ Yêu tộc đã sớm diệt vong rồi.

Đi một vòng quanh lôi đài, Lê Thiên Quân cuối cùng dừng bước, thần sắc không hề biến đổi.

Một loạt hành động không ngoài mục đích thăm dò, giờ đây đã có thể ít nhiều hiểu được uy lực của những bông tuyết này.

Trường kiếm trong tay nâng lên, khí chất toàn thân Lê Thiên Quân biến đổi, khí tức nội liễm, gần như hòa vào trường kiếm, hóa thành một cột trụ, sau đó khí tức bùng phát, vô tận sắc bén trong khoảnh khắc bốc hơi, thế muốn làm hành vi phạt trời. "Chiến Thiên Cửu Thế, Thích Thiên Thế!" Một điểm sắc bén đó không thể ngăn cản, trực tiếp xuyên phá đám mây đen trên đỉnh đầu, kiếm ý dường như có thể xuyên thấu mọi thứ không thể cản phá, đám mây đen trong nháy mắt bị đâm thủng thành một mảnh vải rách, nhanh chóng tiêu tán.

Diễn Cách trong lòng ngưng trọng, tưởng rằng có thể giằng co một phen, nhưng không hề có thời gian phản ứng, tất cả đã tan biến

vào hư không. "Quả nhiên là bản lĩnh tốt!

Lê Thiên Quân, tiếp ta một chiêu nữa." Diễn Cách càng đánh càng hăng, U Thủy Thiên Yêu phía sau hắn dường như cũng cảm nhận được ý chí của hắn, cùng gào thét.

Diễn Cách rạch tay mình, máu tươi tuôn ra không rơi xuống đất mà lại chảy vào miệng U Thủy Thiên Yêu. "U Thủy Thiên Yêu, Bách Liệt Băng Thần Thứ!" Theo tiếng gầm của Diễn Cách, mây đen cuồn cuộn một lần nữa quét qua, bao phủ mọi ngóc ngách trên không lôi đài.

Tuyết hoa bay lượn, nhưng không phải màu xanh lam như vừa nãy, mà là một màu đỏ máu, những mảnh tuyết mỏng sắc bén như lưỡi đao.

Diễn Cách hai tay phóng ra lực hút, hút toàn bộ tuyết hoa về phía trước người mình, vô số tuyết bay hội tụ, lại hóa thành băng thứ lơ lửng trước ngực. "Đi!" Diễn Cách hét lớn một tiếng, vô số băng thứ hóa thành dòng kích lưu lao về phía Lê Thiên Quân, gió tuyết gào thét, băng thứ hoành kích mang theo tuyết lớn bay lượn hùng vĩ tiên phong áp xuống Lê Thiên Quân.

Tuyết lớn mênh mông che khuất tầm mắt mọi người, ngay cả Lê Thiên Quân cũng có chút chịu không nổi sự bao vây của gió tuyết, hiểu rằng đây nhất định là Thiên Đạo hiển hóa, nếu không sẽ không có uy lực như vậy.

Lê Thiên Quân cắm kiếm xuống đất, liên tục đánh ấn quyết vào trường kiếm trong suốt, ánh sáng lấp lánh trong khoảnh khắc bùng lên. "Chiến Thiên Cửu Thế, Tỏa Thiên Thế!" Một luồng sáng cực hạn từ trường kiếm bùng phát, uốn lượn rồi lan ra, tạo thành một hàng rào quanh Lê Thiên Quân, phong tỏa mọi không gian xung quanh.

Băng thứ mang theo uy thế vô tận cuối cùng đập xuống hàng rào,

nhưng mặc cho bị xung kích thế nào, hàng rào vẫn bất động, khó bị phá vỡ, thậm chí không hề rung động.

Lê Thiên Quân không hề cảm thấy bất ngờ, Tỏa Thiên Thế nhìn có vẻ đơn giản, nhưng lại không phải kỹ pháp phòng ngự bình thường, một khi kiếm thế này được thi triển, một vùng trời sẽ bị phong tỏa triệt để, thậm chí bao gồm cả Thiên Đạo.

Thế công của băng thứ dần suy yếu, Lê Thiên Quân chờ, cho đến khi băng thứ kết thúc, ánh sáng tinh tú trong mắt Lê Thiên Quân lóe lên, hắn vọt người lao ra, tay phải thuận thế nhấc lên, trường kiếm một lần nữa trở về tay.

Một luồng khí sắc bén từ trong cơ thể bùng phát, kiếm khí như rồng, khuấy động phong vân khắp chu thiên. "Chiến Thiên Cửu Thế, Phá Thiên Thế!" Trường kiếm trong tay Lê Thiên Quân từ dưới lên trên, chém ra kiếm khí, ánh sáng chói mắt đó khiến không ít người phải ngoảnh đầu nhìn.

Một kiếm vừa nhanh vừa mạnh, Diễn Cách cũng bị dọa giật mình, lập tức liên tục thi triển pháp quyết, miệng U Thủy Thiên Yêu lập tức phun ra sương băng muốn đóng băng một kiếm của Lê Thiên Quân.

Lê Thiên Quân thấy cảnh này, khóe miệng hơi nhếch lên, có chút khinh thường, điểm quan trọng nhất của Phá Thiên Thế là chữ 'Phá', bất kể có thiên vạn thần thông, ta tự một kiếm phá tan, vì vậy sương băng căn bản không thể chống đỡ.

Lê Thiên Quân chờ đúng khoảnh khắc đó, mắt thấy sương băng tan hết, Lê Thiên Quân không lùi mà tiến, trường kiếm lại chém, nhưng từ trên xuống dưới, tụ tập toàn bộ sức mạnh. "Chiến Thiên Cửu Thế, Lê Thiên Thế!" Kiếm quang đó hoành kích, nhanh như một tia chớp, Diễn Cách chưa kịp thở phào nhẹ nhõm, một kiếm đã chém bay đầu U Thủy Thiên Yêu phía sau hắn.

Pháp Tướng U Thủy Thiên Yêu và Diễn Cách có thể nói là sinh mệnh tương giao, một khi bị phá hủy, sẽ liên lụy đến bản thân bị phản phệ, khí huyết nghịch lưu, Diễn Cách tại chỗ phun ra một búng máu.

Tinh thần Diễn Cách uể oải, tuy còn có chiêu cuối chưa triển khai, nhưng giờ phút này Pháp Tướng đã bị Lê Thiên Quân chém phá, hiển nhiên đã bại trận. "Ta thua rồi!" Diễn Cách khó khăn thốt ra vài chữ.

Trong lòng Lê Thiên Quân cũng thở phào nhẹ nhõm, nếu Diễn Cách cố chấp không nhận thua, thì cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể tiếp tục tử chiến, nhưng liệu sau đó có thể thắng được không, thì cũng chỉ là thắng thảm mà thôi. "Thiên Yêu đại khí, tại hạ may mắn thắng một chiêu, sau này nếu có cơ hội có thể tái đấu." Lê Thiên Quân mỉm cười, một lần nữa khôi phục dáng vẻ quân tử ôn văn nhĩ nhã ban đầu. "Thắng thua là chuyện thường!

Không nói lần sau ta tuyệt đối sẽ thắng." Sau khi hô ra hai chữ 'nhận thua', Diễn Cách ngược lại đã buông bỏ tất cả, nói năng tỏ ra vô cùng đại khí.

Hắn bừa bãi chắp tay với Lê Thiên Quân, Thiên Yêu Diễn Cách liền rời đài, Lê Thiên Quân đứng giữa lôi đài không nhúc nhích, tiếp tục hô lớn ra bốn phía: "Chư vị, nếu có ai muốn thách đấu với bản nhân, cứ việc lên đài, ta có thể tiếp đón từng người một." Lê Thiên Quân hô lớn ba lần, vẫn không có ai đáp lại, lúc đó mới nhường lôi đài!

Lê Thiên Quân vừa rời đi, liền có một người nhanh chân lên lôi đài, người này có khuôn mặt tròn, chỉ có một chiếc sừng nhỏ nhô ra giữa trán, trông có thêm vài phần quái dị.

Đôi mắt nhỏ nheo lại, cười toe toét như một tên ngốc, hô lớn ra bốn phía: "Chư vị, tại hạ Dương Tam Môn, kính xin chư vị chỉ giáo."

Thực lực Dương Tam Môn không mạnh, hắn cũng hiểu rằng trong số các thiên tài này, mình chỉ ở mức trung bình khá, kém xa những thiên tài tuyệt thế một đoạn dài, sở dĩ có thể bình an vô sự ở lại đến giờ, không phải do may mắn thì là gì.

Đương nhiên hắn cũng có chút tính toán nhỏ nhặt, chỉ hy vọng mượn lôi đài để phô diễn thực lực, còn việc có thắng được hay không thì xếp sau, nói trắng ra là giở trò, chỉ cần biểu diễn tốt, mọi thứ đều nằm trong tầm kiểm soát. "Thú vị, vậy để ta lãnh giáo cao chiêu của ngươi vậy!" Một giọng nói trẻ con vang lên vào lúc này.

Chương 316

Dương Tam Môn nghe tiếng nhìn sang bên cạnh, khuôn mặt vốn đang đắc ý bỗng cứng đờ, thần sắc có chút hoảng loạn, mang theo vẻ bi thảm, chỉ muốn tìm một con sói mà đánh nhau một trận, kết quả lại lòi ra một con thần long.

Chuyện quái gì thế này!

Não Dương Tam Môn ngừng hoạt động, nhất thời muốn khóc mà không ra nước mắt.

Trên không trung vô số lệ quỷ đang thét chói tai, nhưng lúc này, chúng cam nguyện trở thành bàn đạp, thẳng tắp tiến lên lôi đài, lệ quỷ chậm rãi tiêu tán.

Nhìn Dương Tam Môn đang ngơ ngác, hắn không khỏi cười khẽ: "Tiểu tử, không phải ngươi muốn khiêu chiến sao, giờ thì ngốc rồi à?" Giọng trẻ con, mặt trẻ con, nếu đứng ở đó, mọi người đều sẽ nghĩ đó chỉ là một đứa trẻ, nhưng bây giờ đứa trẻ lại mặc một bộ hắc sam thêu hình bách quỷ dạ hành, trông thật quái dị. "Minh Dạ Tiểu Tổ!" Dương Tam Môn lắp bắp gọi ra tên người trước mặt. "Có chuyện gì?" Minh Dạ Tiểu Tổ với vẻ mặt ngây thơ, thuần khiết nghịch một lọn tóc đen bên tai, ai dám thật sự nghĩ vậy, chắc chắn sẽ chết thảm.

Nếu Minh Dạ Tiểu Tổ mà lương thiện, thì vũ trụ này chẳng còn ác nhân nào nữa! "Ta không đối đầu với các hạ." Dương Tam Môn yếu ớt nói. "Ta biết!" Có lẽ cảm thấy kiểu tóc trên đầu quá nhiều, hơi nặng, Minh Dạ Tiểu Tổ đưa tay gỡ một viên châu trên đỉnh đầu xuống, tùy ý nói. "Ngươi chỉ cần tìm một đối thủ tương xứng để lộ mặt, ta đều không có ý kiến, chỉ là bây giờ tâm tình của ta không tốt, rất cần trút hết tà hỏa trong lòng ra, vậy nên ngươi đành phải xui xẻo

vậy." Dương Tam Môn giờ chỉ muốn khóc, gặp phải một kẻ không nói lý, thật sự không còn gì để nói. "Xuống đi, hay muốn ta tiễn xuống?" Dương Tam Môn nghe vậy có chút tiến thoái lưỡng nan, đều tại lúc nãy ra sân, điệu bộ quá cao, bây giờ nếu lặng lẽ cúi đầu mà xuống, e rằng sẽ bị người ta cười cả đời, cho nên Dương Tam Môn do dự.

Nhưng hắn lại quên rằng Minh Dạ Tiểu Tổ không phải là người có kiên nhẫn, thấy Dương Tam Môn chần chừ chưa quyết, Minh Dạ Tiểu Tổ liền lộ ra vẻ mặt hung tợn. "Nếu không xuống, vậy để ta tiễn xuống." Minh Dạ Tiểu Tổ bước tới một bước, trên khuôn mặt trẻ con lộ rõ vẻ hung ác, quỷ khí phía sau tràn ngập, như một đầu quỷ gào thét về phía Dương Tam Môn.

Dương Tam Môn rùng mình một cái, thấy Minh Dạ Tiểu Tổ không biết từ lúc nào đã đột ngột xông tới, một bàn tay trắng nõn quấn đầy quỷ khí sâm sâm, đánh thẳng vào ngực hắn.

Dương Tam Môn muốn mở miệng nhận thua, nhưng lúc này mở miệng đã muộn, nên hắn vận chuyển năng lượng trong cơ thể, ánh sáng năng lượng màu vàng rực rỡ bắt đầu chồng lên nhau, từng lớp từng lớp tạo thành một lớp phòng hộ trước người.

Trong lòng, Dương Tam Môn ít nhiều cũng có chút không phục, biết chắc chắn không đánh lại Minh Dạ Tiểu Tổ, nhưng không có nghĩa là ngay cả một chiêu cũng không đỡ nổi.

Chỉ cần có thể đỡ được một chiêu, thì coi như đã vả vào mặt Minh Dạ Tiểu Tổ, lúc đó lại chọn nhận thua, mục đích ban đầu vẫn có thể đạt được.

Dương Tam Môn tính toán nhỏ nhặt rất hay, nhưng lại đánh giá thấp chiến lực thực sự của Minh Dạ Tiểu Tổ, bàn tay tràn ngập quỷ khí sâm sâm đó trực tiếp vỗ vào kim quang hộ thuẫn, lập tức phát ra

tiếng "tư tư" xé rách.

Gần như trong nháy mắt, kim quang hộ thuẫn trực tiếp bị quỷ khí ăn mòn, bàn tay của Minh Dạ Tiểu Tổ dễ dàng ấn lên ngực Dương Tam Môn.

Dương Tam Môn chỉ cảm thấy một luồng cự lực trực tiếp xung kích vào ngực, sau đó khuếch tán ra tứ chi bách hài, Dương Tam Môn không ngoài dự đoán bay ngược ra ngoài, trực tiếp ngã xuống ngoài lôi đài.

Dương Tam Môn trợn mắt hung tợn nhìn Minh Dạ Tiểu Tổ trên lôi đài, nhanh chóng cúi đầu, xám xịt rời đi; ngược lại, Minh Dạ Tiểu Tổ từ đầu đến cuối không hề nhìn Dương Tam Môn một lần nào nữa, mà lại ngẩng đầu nhìn chằm chằm về một hướng.

Trên đài cao, Ma Quân nhìn ánh mắt của Minh Dạ Tiểu Tổ, lập tức kêu quái. "Chậc chậc chậc, ánh mắt như muốn ăn thịt người, họ La tìm đến rồi!" Mặc dù Minh Dạ Tiểu Tổ không nói gì, nhưng ánh mắt đã trả lời, quả nhiên, Minh Dạ Tiểu Tổ lúc này nói: "Bằng hữu, ta đã hạ chiến thư rồi, lẽ nào ngươi muốn làm rùa rụt cổ sao?" Giọng Minh Dạ Tiểu Tổ khẽ khàng, nhưng ai cũng có thể nghe thấy sự phẫn nộ ngút trời trong lời nói của kẻ đó. "La Phong, bây giờ đánh thế nào?" Ma Quân cười hì hì nói với La Phong, dường như trên người hắn không hề có chút áp lực nào. "Đánh được, nếu người ta đã hạ chiến thư, vậy ta sẽ ứng chiến." La Phong tâm tĩnh như nước, căn bản không hề gợn sóng vì lời nói của Minh Dạ Tiểu Tổ, bình tĩnh tự nhiên.

La Phong đứng dậy, chân liên tục điểm, cả người vọt ra ngoài, dưới vô số ánh mắt chú ý, bay vút lên lôi đài.

Chỉ đến lúc này, Minh Dạ Tiểu Tổ mới nghiêm túc nhìn La Phong, sau đó cười nói: "Ta còn tưởng là nhân vật tuyệt thế nào, vậy mà lại dám cướp đồ của ta, đúng là một tên ngông nghênh, tiểu tử, mau báo

thượng danh tính!" "La Phong này, tên ta quan trọng sao?

Muốn đánh thì mau lên, nếu không thì cút xuống đài đi." La Phong không nhanh không chậm nói.

Những lời thốt ra có thể khiến Minh Dạ Tiểu Tổ tức đến bán tử, cả đời hắn đây là lần đầu tiên có người dám vả mặt mình, nhất thời mặt hắn lúc xanh lúc đỏ. "Được, ta đây là lần đầu tiên gặp người ngông cuồng như vậy, nếu đã thế, không bằng đánh cược thì sao?" Minh Dạ Tiểu Tổ cố nén cơn giận nói. "Nói đi!" La Phong lạnh lùng nói. "Lấy minh bài ra đối đổ, ai thua thì toàn bộ minh bài thân phận trên người sẽ thuộc về đối phương, dám không?" Minh Dạ Tiểu Tổ nhe răng nanh.

Vòng đầu tiên của Vạn Hoang Thế Giới là đại lãng đào sa, tuyển chọn tinh anh, quy tắc của Vạn Hoang Thế Giới là một khi mất đi minh bài của bản thân sẽ bị loại, còn những minh bài đoạt được trước đó sẽ được dùng làm tiêu chuẩn khảo hạch ở vòng cuối của Vạn Hoang Thế Giới.

Nếu theo cách đề nghị của Minh Dạ Tiểu Tổ, người thua sẽ mất trắng, không còn khả năng lật ngược tình thế, bởi vì đã là cá cược, không ai có thể can thiệp.

Minh Dạ Tiểu Tổ cảm thấy cần một ngọn lửa mới có thể kích thích La Phong đồng ý, ai ngờ lời tiếp theo còn chưa nói ra, La Phong đã gật đầu chọn đồng ý. "Được, mọi thứ theo quy tắc." Minh Dạ Tiểu Tổ nuốt lời định nói xuống, không khỏi vỗ tay, trên mặt nở nụ cười hòa nhã. "Thoải mái, nếu đã vậy, thì đi chết đi!" Minh Dạ Tiểu Tổ cười nanh ác, thân hình bay lượn như quỷ ảnh, để lại một chuỗi hư ảnh trên lôi đài.

La Phong chỉ cảm thấy trước mắt lóe lên, mũi liền ngửi thấy một mùi tanh tưởi, lập tức vọt người lùi lại, Minh Dạ Tiểu Tổ lại như

hình với bóng, tốc độ thậm chí còn nhanh hơn hắn rất nhiều.

Bàn tay phải Minh Dạ Tiểu Tổ liên tục động, vỗ tới phía trước, vô tận quỷ khí lan tràn, bàn tay trắng nõn ban đầu giờ đã biến thành một bàn tay quỷ to lớn, phủ đầy vảy, đánh thẳng vào ngực.

Chương 317

La Phong cũng không chút do dự, vung tay đánh tới, bàn tay đối chọi với bàn tay của Minh Dạ Tiểu Tổ.

Ngay khoảnh khắc tiếp xúc với bàn tay của Minh Dạ Tiểu Tổ, những quỷ khí kia như ngửi thấy mùi tanh, đột nhiên bạo động, mang theo sự cuồng loạn chui thẳng vào huyết nhục của La Phong, khiến La Phong hơi kinh ngạc, lập tức bỏ mặc Minh Dạ Tiểu Tổ mà lùi lại.

Lục Tiên Kiếm khí được điều động, nhân lúc những quỷ khí này chưa kịp xâm nhập hoàn toàn thì liền chém tan chúng.

Minh Dạ Tiểu Tổ đang đắc ý, dường như có niềm tin vào quỷ khí của mình; vẻ đắc ý ban đầu dần tiêu tán, trở nên ngưng trọng. "Quả nhiên, dám động thổ trên đầu Thái Tuế, cũng có vài ba bản lĩnh!" La Phong thở dài một tiếng, không hiểu tại sao có người lại thích khoe khoang, không biết cách động thủ.

Minh Dạ Tiểu Tổ "hắc hắc" cười, tiếng cười chói tai, càng thêm rợn người, đôi mắt vốn đen trắng xen kẽ trực tiếp biến thành màu đen thuần túy, khóe mắt có huyết lệ chảy ra. "Minh Pháp, Tử Gian Chi Môn!" Giọng Minh Dạ Tiểu Tổ như khóc như than, theo tiếng nói vang vọng khắp thế giới này, dưới chân Minh Dạ Tiểu Tổ, lập tức phun ra sương mù đen kịt, như một xoáy nước không ngừng có quỷ hồn ma quái từ trong đó giãy giụa chui ra, vây quanh Minh Dạ Tiểu Tổ gầm rú.

Một đoàn ô quang sau đó bay lên, lại là một cánh cổng khổng lồ cao mười ba trượng xuất hiện trên lôi đài, trên cánh cổng khắc đủ loại hoa văn, đều là yêu quỷ, minh tiên các loại; đáng chú ý nhất là hai vị người gác cổng trên hai cánh cửa lớn, thân mặc trọng giáp, tay cầm

cương tiên, thiết kích, uy phong lẫm liệt.

Theo sự xuất hiện của cánh cổng, càng ngày càng nhiều quỷ hồn ma quái bắt đầu xuất hiện, tiếng thét cũng càng thêm thê lương.

Trên Ngũ Chỉ Phong thứ hai, nơi không lớn lắm vậy mà có đến sáu bảy người, những người này hoặc đứng hoặc ngồi, thậm chí có người trực tiếp nằm trên ngọn cây, lắc lư theo gió, còn về trang phục thì đương nhiên cũng không giống nhau.

Lôi Nguyên Tử hiển nhiên cũng có mặt, đôi mắt tràn đầy sắc bén nhìn chằm chằm lôi đài, thấy cánh cổng khổng lồ đó bay lên, không khỏi thốt lên: "Tên Minh Dạ này tức giận rồi, vậy mà lại nhanh chóng dùng đến Tử Gian Chi Môn, liệu hắn có chịu nổi phản phệ của Tử Gian Chi Môn không?" "Trong thời gian ngắn chắc chắn không có vấn đề gì, vả lại đó là hậu duệ của vị tồn tại kia, huyết mạch bẩm sinh khắc chế, những lệ quỷ đó cũng sẽ không quá càn rỡ." Cách đó không xa, một gã hán tử đầu trọc nói.

Nếu La Phong ở đây, nhất định sẽ kinh ngạc, bởi vì người này chính là người thứ hai đặt chân vào Vạn Hoang Thế Giới trước đó.

Ánh mắt Diêm Phật bình tĩnh, toàn thân tản ra uy nghi, giọng nói càng như chuông lớn, chấn động lỗ tai người ta ù đi. "Đừng nói quá chắc chắn như vậy, Minh Dạ dựa vào huyết mạch đúng là có thể chặn được không ít ác quỷ, nhưng Tử Gian Chi Môn vốn là chiêu thức mà Vực Chủ thậm chí Giới Chủ cấp mới có thể thi triển, cũng chỉ có cảnh giới như vậy mới có thể thi triển toàn bộ uy lực của Tử Gian Chi Môn." Trên ngọn cây, một nam tử trẻ tuổi tuấn lãng phi phàm lại có ý kiến khác, nói xong, Thanh Trúc ngừng lại một chút rồi tiếp tục nói: "Bây giờ Minh Dạ còn chưa phải Vực Chủ, lại dựa vào huyết mạch mạnh mẽ cưỡng ép thi triển Tử Gian Chi Môn, một khi có ác quỷ cấp Vực Chủ thậm chí Giới Chủ chạy ra, vậy thì vui lớn rồi."

Những lời của Thanh Trúc khiến vài người khác gật đầu tán thành, lời nói không có gì sai, Tử Gian Chi Môn là một thanh kiếm hai lưỡi, một khi mất kiểm soát thì người đầu tiên chết chính là Minh Dạ Tiểu Tổ. "Tất cả đều có nhân quả, bây giờ xem Minh Dạ có thể chịu nổi dụ dỗ hay không thôi." Trong số vài người, duy nhất một nữ tử với vẻ mặt từ bi, nhẹ nhàng nói.

Lôi Nguyên Tử khinh thường bĩu môi: "Ta ghét nhất cái vẻ nhân quả thiên định, lão tử không tin trời không tin mệnh, nhân quả ta cũng có thể dùng một cái búa mà đập nát." "Môn Phật không tốt lắm, nhiều chuyện phiền phức!" Lôi Nguyên Tử cái miệng lớn luyên thuyên, Từ Tâm chỉ cười không nói, đối với loại hồn không biết gì của Lôi Nguyên Tử, nói nhiều cũng vô ích.

Trong lúc nói chuyện, tình hình trên lôi đài đã xảy ra biến hóa!

Minh Dạ Tiểu Tổ thúc đẩy vô số quỷ quái ma vật bắt đầu quấy nhiễu La Phong, những thứ này hình thù kỳ dị, ngay cả thủ đoạn cũng không giống nhau.

Hàng chục U Hồn với khuôn mặt người, lộ vẻ bi thương, vây quanh La Phong không ngừng gào thét, âm thanh ma quái bi ai đó không ngừng vang vọng bên tai La Phong, dưới âm thanh đó La Phong chỉ cảm thấy huyết dịch trong cơ thể sôi trào, thẩm thấu vào xương tủy, khiến người ta tâm phiền ý loạn, hận không thể xé nát cả người ra.

La Phong trong lòng kinh hãi, vội vàng niệm Ngự Ma Pháp Chú, xua đuổi ma âm trong cơ thể, nhưng vẫn không thể loại bỏ hoàn toàn, chỉ có thể lần lượt chống cự.

Nhưng quỷ quái ma vật của Minh Dạ Tiểu Tổ không chỉ có hàng chục U Hồn, trong lúc U Hồn thi triển ma âm, một quỷ quái khổng lồ cao vài trượng, toàn thân đầy thịt béo, một đường xông tới, mỗi khi

chạy về phía trước một bước, toàn bộ thịt trên người đều run rẩy ba lần, đáng ghét nhất là trên khuôn mặt xấu xí dị thường của nó có những khối máu, lớp da thịt không ngừng rơi rụng, khiến La Phong cũng cảm thấy một trận buồn nôn.

Nhưng trong một thời gian ngắn, quỷ quái khổng lồ đã xuất hiện trước mặt La Phong, vung nắm đấm, một cú đấm như pháo giáng xuống La Phong, nắm đấm đó dường như còn lớn hơn cả La Phong, mang theo cự lực gạt bỏ không khí cản trở, ầm ầm giáng xuống.

Lục Tiên Kiếm rút ra, ở dạng lá chắn chặn trên đường đi của nắm đấm, nắm đấm to lớn đập vào thân kiếm dày.

La Phong chỉ cảm thấy như cả một bầu trời rơi xuống, một sức mạnh không thể chống đỡ đó, dù La Phong đã chuẩn bị kỹ lưỡng, vẫn không thể chặn được xung kích của sức mạnh, nên hắn chọn cách lùi lại để mượn lực.

Đông đông đông!

Liên tiếp ba bước, bước chân La Phong giẫm trên lôi đài, để lại một chuỗi dấu chân sâu hoắm, mặt đất nứt toác, âm thanh trầm đục phát ra như tiếng sấm chấn động trong lòng mọi người, khí huyết nghịch lưu.

Khiến không ít người kinh hãi, chỉ là uy lực của hai người vừa rồi công kích lại lớn đến mức như vậy.

La Phong cảm nhận sâu sắc nhất, không cần tiếp nhận một đòn cũng biết thực lực chân chính của quỷ quái khổng lồ đó của Minh Dạ Tiểu Tổ, sức mạnh mạnh mẽ, nhưng không phải không có cơ hội thắng.

Bởi vì sau một quyền, quỷ quái khổng lồ đó cũng bị sức mạnh phản xung, toàn thân thịt mỡ run rẩy, những miếng thịt nát trên mặt

càng rơi lả tả ra ngoài, nhưng khi rơi xuống lại hóa thành hắc khí trở về trên người quỷ quái khổng lồ.

Chỉ là tất cả những điều này không kết thúc ở đây, khi La Phong vừa đứng vững, không gian phía sau đột nhiên vỡ vụn, hai con tiểu quỷ với miệng đầy răng nanh lặng lẽ nhảy ra từ bên trong, trong tay cầm một thanh xương nhọn đâm thẳng vào lưng La Phong.

Nhưng cảnh giác của La Phong cũng rất cao, ngay khoảnh khắc không gian vỡ vụn đã có cảm giác kinh ngạc, Lục Tiên Kiếm quay người chém sau lưng, trực tiếp chém đôi hai con tiểu quỷ.

Lúc này, U Hồn đang thét chói tai thê lương, khiến người ta tâm phiền ý loạn, Minh Dạ Tiểu Tổ cũng đang cười lạnh, không vội, bởi vì uy lực chân chính của Tử Gian Chi Môn bây giờ mới bắt đầu hiển hiện. "La Phong, từ từ mà thưởng thức đi, thưởng thức mùi vị của cái chết!" Giọng Minh Dạ Tiểu Tổ trẻ con trong khoảnh khắc này trở nên đặc biệt âm trầm. "Đúng như ta mong đợi!" Mũi kiếm của La Phong nghiêng chỉ xuống đất.

La Phong vẫn luôn khao khát chiến đấu, khao khát một trận chiến thực sự có thể mang lại mối đe dọa sinh tử, vì một ngày này, hắn đã đợi rất lâu. 34.

Ma Quân đúng là một người có thể mang lại mối đe dọa, nhưng tính tình của tên này lại lười biếng, La Phong ba lần năm lượt muốn khiêu chiến, đều bị hắn thoái thác, ép quá thì trực tiếp nằm vật xuống đất, một vẻ muốn sống hay chết tùy thích, khiến La Phong tức đến ngứa răng.

Giữa sinh tử có đại khủng bố!

Trong các trận chiến ở Vạn Hoang Thế Giới, hắn cảm nhận rõ ràng sự tiến bộ của thực lực bản thân, kiếm đạo Lục Tiên Kiếm càng chỉ còn cách đại viên mãn một bước, nhưng một bước đó không dễ

dàng vượt qua.

Chỉ có chiến đấu sinh tử mới có thể giúp hắn đột phá, đó cũng là lý do La Phong không vội vàng đánh bại Minh Dạ Tiểu Tổ bằng tốc độ nhanh nhất, mà muốn từng chút một ép, vắt kiệt toàn bộ thực lực của Minh Dạ Tiểu Tổ, nếu không thì cũng không được.

Chương 318

La Phong cầm nghiêng kiếm, sau đó bước tới, kiếm khí toàn thân cuồn cuộn, chém bổ xuống đỉnh đầu quỷ quái khổng lồ đó.

Kiếm quang mênh mông, sát ý ngập tràn, một kiếm của La Phong trực tiếp chém bay một cánh tay của quỷ quái khổng lồ, con quỷ quái bị đau, càng thêm điên cuồng lao về phía La Phong.

La Phong chuyên tâm đối địch, không ngờ từ phía sau quỷ quái đột nhiên có hai sợi xích xương trắng vọt tới La Phong trước.

La Phong cũng có chút trở tay không kịp, Lục Tiên Kiếm liên tục chém trái chém phải, phá nát hai sợi xích xương trắng, quỷ quái khổng lồ vừa vặn xông tới, lại bị La Phong một kiếm gạt bay, tiếng U Hồn gào thét thê lương một lần nữa vang vọng, khiến La Phong không thể không phân tâm chống đỡ, tiểu quỷ đồng thời xé rách không gian, dùng cốt nhận tập sát.

Nhịp độ nối tiếp nhau, ban đầu thực sự khiến La Phong có chút trở tay không kịp, nhưng những quỷ quái này lặp đi lặp lại chỉ vài chiêu, dần dần hắn cũng thích nghi.

Sau khi thích nghi liền phản công sắc bén, đối với La Phong, mối đe dọa lớn nhất là con quỷ quái khổng lồ đó, La Phong cố ý lộ ra vài sơ hở, dẫn nó hoành kích, cuối cùng bị La Phong một kiếm chém bay đầu.

Những U Hồn đó cũng bị La Phong dùng sát âm hét vỡ, sát âm vô tận vừa xuất hiện liền quét sạch toàn bộ âm thanh bi ai của U Hồn, cuối cùng còn dùng âm hóa kiếm để chém giết toàn bộ U Hồn. "Có chiêu số gì thì cứ thi triển hết ra đi!" La Phong cầm kiếm đứng tại chỗ, nhàn nhạt nói.

Lời của La Phong lại được kết hợp với thi thể U Hồn đang bay lượn trên không, giống như hai cái tát trực tiếp vào mặt Minh Dạ Tiểu Tổ, khiến hắn cảm thấy bỏng rát.

Trong đôi mắt nhỏ của Minh Dạ Tiểu Tổ tràn đầy phẫn hận, uy lực của Tử Gian Chi Môn là vô hạn, nhưng bị hạn chế bởi thực lực, Minh Dạ Tiểu Tổ chỉ có thể triệu tập những quỷ quái cấp thấp, sát thương gây ra cho La Phong quả thực có hạn.

Dù có triệu tập thêm quỷ quái lên cũng chẳng khác nào tự đưa mình vào chỗ chết! "La Phong, đừng quá cuồng vọng, uy lực chân chính của Tử Gian Chi Môn của ta còn chưa hiển hiện, tiếp theo hãy thưởng thức thật kỹ đi!" Minh Dạ Tiểu Tổ lộ vẻ hung ác, đã hạ quyết tâm, hai tay liên tục kết ấn quyết, vận chuyển toàn bộ sức lực, Tử Gian Chi Môn đang trầm tịch phía sau hắn khẽ chấn động, quỷ khí sâm sâm từ trong cánh cổng phun ra. "Tử Gian Chi Môn, Trấn Môn Quỷ Tướng, lúc này không hiển hiện thì còn đợi khi nào!" Minh Dạ Tiểu Tổ gầm lên.

Kèm theo tiếng hô hoán, trên hai cánh cửa của Tử Gian Chi Môn, hai vị Quỷ Tướng đội mũ giáp, lấy đồng cụ che mặt, tay cầm cương tiên thiết kích đột nhiên bước xuống từ cánh cổng, lượng lớn quỷ khí tràn vào cơ thể hai vị, khiến hai vị Quỷ Tướng từng bước phình to, cho đến khi đạt ba trượng mới ngừng phát triển, tiến đến trước mặt Minh Dạ Tiểu Tổ.

Minh Dạ Tiểu Tổ nhìn hai vị Quỷ Tướng cao lớn, trong lòng vô cùng đắc ý, phải biết rằng ngay cả hắn cũng không thể thường xuyên triệu hoán được hai Quỷ Tướng này.

Đoàn người Lôi Nguyên Tử từ đầu đến cuối ánh mắt chưa từng rời khỏi lôi đài, cho đến khi hai vị Quỷ Tướng bước ra từ Tử Gian Chi Môn, mới có người thở phào một hơi. "Minh Dạ đã không giữ

được bình tĩnh rồi!" Một nam tử đội mũ quân tử, toàn thân mặc bạch sam thở dài nói.

Vừa rồi hắn không nói gì chỉ vì cảm thấy chưa đến lúc, bây giờ có chút hối tiếc, bởi vì hắn vẫn luôn coi Minh Dạ Tiểu Tổ là kẻ địch lớn nhất, đối với hắn cũng rất hiểu rõ. "Nhan Ngôn, cuối cùng ai sẽ thắng?" Lôi Nguyên Tử ở một bên trêu chọc. "Nếu không có gì bất ngờ, Minh Dạ sẽ bại bởi La Phong, hai Quỷ Tướng tuy thực lực cường hãn, nhưng với thực lực hiện tại của Minh Dạ Tiểu Tổ không đủ để thu phục hai vị Trấn Môn Quỷ Tướng, thời gian là mấu chốt, một khi kéo dài quá lâu, e rằng Quỷ Tướng sẽ phản phệ bản thân, lúc đó người xui xẻo chắc chắn là Minh Dạ Tiểu Tổ." Nhan Ngôn rành mạch phân tích. "Không phải thật đấy chứ?" Lôi Nguyên Tử tỏ vẻ nghi ngờ. "Điểm này ta lại tin Nhan Ngôn, ai bảo hai người là oan gia đối đầu cơ chứ!" Thanh Trúc nửa nằm trên ngọn cây, lại buông một câu, trong lời nói luôn có cảm giác như đang xem đại hí ngoài lề. "Đúng hay không, cứ xem tiếp thì biết." Diêm Phật chắp hai tay, niệm một tiếng Phật hiệu, nói.

Ở một bên khác, Ma Quân đang ngủ gật, đột nhiên bị khí thế của hai Quỷ Tướng của Minh Dạ Tiểu Tổ làm giật mình tỉnh dậy, Ma Quân đột nhiên cười, "Đợi lâu như vậy, cuối cùng cũng đợi được rồi, từ từ thôi, vở kịch này mới chỉ bắt đầu." Ma Quân thì thầm, nhưng lời nói vừa thốt ra liền chìm vào hư vô.

Trên lôi đài, Minh Dạ Tiểu Tổ giờ đây có thể nói là ý khí phong phát, hai Trấn Môn Quỷ Tướng dù bình thường cũng không nhất định có thể sai khiến được, giờ có hai vị Quỷ Tướng này, Minh Dạ cảm thấy mình như bay. "La Phong, hãy tận hưởng khoảng thời gian tiếp theo đi!" Lời Minh Dạ Tiểu Tổ vừa dứt, hai vị Trấn Môn Quỷ Tướng liền bước dài tới, cùng La Phong tử chiến.

Một vị dùng thiết kích quét ngang chân La Phong, một vị dùng

cương tiên giáng mạnh thẳng vào đầu La Phong, La Phong liên tục triển khai thân pháp né tránh, nhưng hai người như đã quyết tâm nhận định La Phong vậy, bám riết không tha.

Đừng xem hai người có thân hình đồ sộ, nhưng lại ít nhiều có sự linh hoạt, cộng thêm binh khí một dài một ngắn hợp kích, nhất thời khiến La Phong khổ không nói nên lời.

La Phong từng thử dùng Lục Tiên Kiếm đối chọi vài chiêu với hai Quỷ Tướng, phát hiện hai người không chỉ tốc độ nhanh, ngay cả lực đạo cũng không hề kém.

Khiến ngọn lửa trong lòng La Phong hừng hực cháy, tìm một đối thủ xứng tầm rốt cuộc khó đến mức nào, tâm trạng này có ai hiểu được?

Cố gắng hết sức kiềm chế, vẫn luôn dùng kiếm chiêu đối địch, dù ở thế hạ phong, cũng không vội vàng thi triển bí pháp, cách làm của La Phong rất đơn giản, muốn vắt kiệt giọt tiềm lực cuối cùng trên người.

Theo kiếm chiêu thi triển, sát khí vô tận phía sau La Phong đang chậm rãi ngưng kết, chỉ chờ khoảnh khắc cuối cùng phá kén thành bướm, phía sau hai Quỷ Tướng quỷ khí cũng hội tụ, hiển hóa đủ loại quỷ quái.

Hống!

Sau một hồi giao chiến, một trong số đó, vị Quỷ Tướng cầm cương tiên đột nhiên hét lớn một tiếng, cương tiên giơ lên, vô số quỷ khí lập tức cuồn cuộn đổ về, một ngọn núi kỳ dị hiển hóa trên đầu cương tiên, trên đó lộ ra những lưỡi dao sắc bén, móc treo vô số thân thể vỡ nát, trông âm khí sâm sâm.

Đao Sơn!

La Phong vừa nhìn đã nhận ra ngọn núi tai tiếng này, nhất thời từ

đầu đến chân có cảm giác rợn tóc gáy.

Sau đó cương tiên giáng xuống, đập vào Lục Tiên Kiếm, La Phong chỉ cảm thấy thân thể chìm xuống, sau đó vô số lưỡi dao sắc bén ập tới.

Ánh mắt La Phong mơ màng, nhưng trong lòng lại có một âm thanh không ngừng gào thét, cuối cùng theo âm thanh đó hét lên, vô số lưỡi dao sắc bén trước mắt trong nháy mắt vỡ vụn.

Quả nhiên là ảo cảnh!

Mồ hôi lạnh chảy ròng ròng trên người La Phong, chỉ một chút nữa là trúng chiêu!

Chương 319

Nhưng ngay lúc đó thiết kích quét ngang, một luồng ánh sáng từ đầu kích khuếch tán, đó là hư ảnh, nhưng dưới cảm nhận của La Phong lại cảm thấy vật đó như là lưỡi dao thực chất, vô cùng sắc bén.

Nhìn ra phía sau, một vầng Minh Nguyệt không biết từ lúc nào đã mọc, chiếu rọi hư không.

Lại là Minh Nguyệt!

La Phong có cảm giác như chó cắn, hai Quỷ Tướng gần như có linh tính hơn người, vậy mà lại có thể câu liên Đao Sơn Minh Nguyệt, mượn uy lực của chúng.

Trong truyện bị ánh sáng Minh Nguyệt chiếu rọi, liền sẽ trở thành quỷ hồn Minh Giới, lời nói ít nhiều có chút khoa trương, nhưng cũng không phải hư ảo, bởi vì ánh sáng Minh Nguyệt có độc, loại độc này có thể thay đổi gen của con người.

La Phong trong lòng rùng mình, một lần nữa liên tục lùi lại, không dám đối đầu với mũi nhọn của nó, cho đến khi lùi ra khỏi vùng ánh sáng đỏ bao phủ, La Phong mới dừng bước.

Một chiêu không trúng, hai vị Quỷ Tướng lại áp sát, Đao Sơn Minh Nguyệt một lần nữa hiển hóa, liên tục.

Lần này La Phong đã chuẩn bị kỹ lưỡng, không chọn cách né tránh, hắn có một cảm giác rằng chỉ cần có thể đỡ được một chiêu, kiếm đạo của mình có thể tiến thêm một bước.

La Phong cầm kiếm trước ngực, một luồng sát ý bành trướng xung thiên, đen kịt như mực, như ác long gào thét. "Lục Tiên Kiếm, Sát Khí Tung Hoành Cửu Vạn Lý!" La Phong một kiếm sát ra, sát ý

bành trướng theo sau, như hồng thủy gào thét đổ xuống, xung kích bốn phương, một kiếm đồng thời chém nát Đao Sơn Minh Nguyệt, còn về hai vị Quỷ Tướng đó, cũng bị chém làm đôi, chìm trong dòng kiếm khí hồng thủy.

Trong ánh mắt của tất cả mọi người, con ác long đó đang hoành hành, cho đến khi mũi kiếm chạm vào trán Minh Dạ Tiểu Tổ, mọi thứ đột nhiên tiêu tán.

Mồ hôi lạnh chảy xuống từ đỉnh đầu Minh Dạ Tiểu Tổ, hắn không nhịn được nuốt nước bọt, nhất thời không biết phải nói gì.

Hắn đúng là cứng đầu, nhưng nhìn thanh kiếm lạnh lẽo trước mắt, hắn một lời cũng không thốt ra.

Trên Ngũ Chỉ Phong, mọi người đều bị một kiếm của La Phong làm cho kinh ngạc đến ngây người!

Lôi Nguyên Tử cũng có vẻ mặt như nhìn thấy quỷ, một lúc lâu sau mới phản ứng lại, mang theo chút nghi hoặc nói với những người xung quanh: "Vừa rồi các ngươi có nhìn rõ một kiếm đó không?" "Kiếm thật nhanh!

Kiếm thật mạnh!" Diêm Phật không khỏi chắp tay tán thán. "Một kiếm sát khí tung hoành, quá thuần túy, có một loại ý nghĩa không ai có thể cản nổi, dù sao ta cũng không đỡ nổi." Thanh Trúc hiếm khi ngồi thẳng dậy, nghiêm túc nói. "Thật sự phải xem biểu hiện tiếp theo, nếu quá mạnh thì mấy anh em mình liên thủ diệt hắn trước thì sao?" Lôi Nguyên Tử không chút liêm sỉ nói.

Cũng may những người này vô cùng quen thuộc với Lôi Nguyên Tử, đối với những lời nói hành vi bất thường này chỉ cười "a a" một tiếng!

Không nói gì khác, nếu có cơ hội tên này thật sự có thể làm ra

chuyện như vậy! "Ta cá ngươi không dám!" Trên lôi đài, Minh Dạ Tiểu Tổ cố gắng duy trì chút kiêu ngạo cuối cùng nói. "Cá cược gì?

Mạng của ngươi sao?" La Phong tò mò.

Cuối cùng cũng vượt qua được một bước đó, bây giờ tâm trạng rất tốt, nếu không thì cũng sẽ không đùa giỡn với Minh Dạ Tiểu Tổ như vậy. "Tổ phụ ta chính là Quốc Chủ một phương, làm sao loại tiểu bối vô danh như ngươi có thể so sánh với ta được." Minh Dạ Tiểu Tổ ngẩng cao đầu.

La Phong một trận vô ngữ, không hiểu tên này rốt cuộc sống đến bây giờ kiểu gì, có thể tham gia chiến trường thiên tài tuyệt thế và đi được đến đây, thì có ai là nhân vật đơn giản, một tên vô danh tiểu tốt đâu, nhưng sau màn biểu diễn hôm nay, nhất định sẽ thu hút sự chú ý của tầng lớp cao nhất của Vũ Trụ Giả Định Công Ty.

Với bối cảnh cường đại của Vũ Trụ Giả Định Công Ty, lẽ nào sợ một Vũ Trụ Bá Chủ hay sao?

Huống hồ nếu nói về bối cảnh, La Phong mới là người có bối cảnh cứng rắn nhất chứ!

Đột nhiên, La Phong có chút ngại mở miệng nói cho hắn một tin tức không may.

Ai ngờ, sự trầm mặc của La Phong trong mắt Minh Dạ Tiểu Tổ lại biến thành sự sợ hãi, khiến hắn càng thêm đắc ý. "Tiểu tử, nếu ngươi thức thời mà rời đi ngay bây giờ, ta sẽ bỏ qua những chuyện đã qua, nếu không, đợi mà chết đi!" "Được!" Câu trả lời của La Phong cũng nằm ngoài dự liệu.

Minh Dạ Tiểu Tổ trong lòng hơi mừng, nhưng không ngờ La Phong căn bản không thỏa hiệp, Lục Tiên Kiếm lùi lại, nhưng là để tích lực, sau đó chém thẳng vào cổ.

Đồng tử Minh Dạ Tiểu Tổ hơi co rút, đúng lúc đó Tử Gian Chi Môn vốn đang mơ hồ phía sau hắn đột nhiên phun ra quỷ khí nồng đậm, ngay cả cánh cổng cũng trở nên ngưng thực.

Lục Tiên Kiếm vừa đi được nửa đường, quỷ khí đã xông lên, La Phong hơi kinh ngạc, bỏ mặc Minh Dạ Tiểu Tổ mà lùi lại phía sau.

Trong đầu Minh Dạ Tiểu Tổ có chút mơ hồ, không biết đã xảy ra chuyện gì, hoang mang quay người nhìn thấy Tử Gian Chi Môn mình triệu hồi đã mất kiểm soát, một bàn tay khổng lồ đen kịt khó khăn thò ra từ cánh cổng, vồ lấy hắn.

Cảnh tượng quỷ dị đó khiến Minh Dạ Tiểu Tổ toàn thân dựng tóc gáy, không thèm bận tâm liền lùi lại phía sau, suýt chút nữa đã bị bàn tay khổng lồ đó kéo vào trong cánh cổng, cuối cùng bàn tay khổng lồ không cam tâm mà nắm lấy một tảng đá rồi quay trở lại Tử Gian Chi Môn. "Chuyện gì thế này?

Minh Dạ Tiểu Tổ không mau chóng rút thuật pháp đi?" La Phong hét về phía Minh Dạ Tiểu Tổ. "Ta cũng vậy, nhưng không được!" Minh Dạ Tiểu Tổ vội đến mức mồ hôi đầm đìa, trong giọng trẻ con còn pha lẫn tiếng khóc, hắn thử vài lần ấn quyết, nhưng đều không có hiệu quả, điều đó chứng tỏ Tử Gian Chi Môn thật sự đã mất kiểm soát.

Trong lòng Minh Dạ Tiểu Tổ hoảng loạn, dù thế nào cũng không thể tin được sự thật này, Tử Gian Chi Môn đã mất kiểm soát!

Chương 320

"Được rồi được rồi!

Đừng giãy giụa nữa, từ bây giờ Tử Gian Chi Môn không còn thuộc quyền kiểm soát của ngươi nữa." Một giọng nói trêu chọc lười biếng từ giữa không trung truyền đến, La Phong nhìn theo, không khỏi toàn thân chấn động.

Mắt Minh Dạ Tiểu Tổ sớm đã đỏ hoe, lao về phía người kia gào thét: "Ngươi là ai, rốt cuộc đã làm gì Tử Gian Chi Môn của ta?" "Chỉ là một chút tiểu thủ đoạn thôi, vả lại Tử Gian Chi Môn rơi vào tay ngươi đúng là minh châu bị vùi dập." Ma Quân chế giễu nói. "Ma Quân rốt cuộc đã làm gì?" La Phong trầm giọng mở miệng, trong lòng dốc mười hai vạn phần tinh thần, nếu không phải Ma Quân xuất hiện vào lúc này, hắn suýt chút nữa đã quên có một người như vậy.

Điều quan trọng hơn là lai lịch của hắn vẫn còn là một ẩn số, La Phong mơ hồ có chút suy đoán, nhưng vẫn không dám xác định, càng hy vọng không phải là điều hắn đã đoán. "Ta đã làm gì, đợi một lát nữa ngươi sẽ biết, vậy nên đừng vội." Ma Quân mỉm cười. "La Phong!

Ngươi có biết về Tử Gian Chi Môn, hoặc lịch sử của Đại Minh Vũ Trụ Quốc không?" Quay đầu lại, Ma Quân liền hỏi một câu hỏi không liên quan gì đến hiện tại.

La Phong lắc đầu tỏ vẻ không biết!

Ma Quân cười cười, quay đầu lại nhìn về phía Minh Dạ Tiểu Tổ, ý tứ cũng khá rõ ràng, giải thích đi!

Minh Dạ Tiểu Tổ do dự vài giây, sau đó nói: "Về lịch sử của Tử Gian Chi Môn ta cũng không rõ lắm, chỉ biết trong truyền thuyết đó là

cánh cổng của Minh Giới, phân chia ranh giới giữa người sống và người chết, nên có thể thông qua Tử Gian Chi Môn triệu hoán một số quỷ linh cường đại để trợ trận." "Cách nói đó dường như có chút phiến diện!" Ma Quân lắc đầu. "Tử Gian Chi Môn thực ra không phải là sản vật của vũ trụ này, cái gọi là Minh Giới trước khi Đại Càn Hoàng Triều giáng lâm cũng không tồn tại, chỉ vì mấy vạn năm trước Đại Càn Hoàng Triều giáng lâm, mới có thần thông kỳ lạ như vậy xuất hiện trong vũ trụ, tự nhiên cũng có vô số truyền thuyết mới vang vọng khắp vũ trụ này." Giọng Ma Quân nhẹ nhàng, dường như đang tận hưởng thời đại đó. "Thực ra ta rất cảm ơn sự giáng lâm của Đại Càn Hoàng Triều, bởi vì có họ mới khiến vũ trụ này càng thêm cường đại, khiến quy tắc của nó càng thêm hoàn thiện." "Giống như Minh Giới!

Vũ trụ nguyên thủy không có Minh Giới, sau đó những người của Đại Càn Hoàng Triều đã kiến tạo nên Minh Giới, một là để phụ trách luân hồi của chúng sinh trong vũ trụ nguyên thủy, thứ hai là dùng để giam giữ một số ma vật quỷ quái, có thể nói là những tồn tại ô uế nhất giữa trời đất, Tử Gian Chi Môn chính là cánh cổng của nơi giam giữ đó, còn về hai vị Trấn Môn Quỷ Tướng cũng không phải hư ảo, mà là những cường giả thực sự tồn tại, nên mới có thể thi triển bí pháp." Không thể không nói, lời giải đáp của Ma Quân cũng giải tỏa những nghi vấn trong lòng La Phong, trách không được hắn luôn cảm thấy hai con Quỷ Tướng đó có chút kỳ quái, không giống vật chết. "Năm xưa vị Quốc Chủ của Đại Minh Vũ Trụ Quốc không ngại đường xa, thành kính đến Đại Càn Hoàng Triều cầu xin bí thuật, cuối cùng đã được vào Minh Giới, nhìn thấy Tử Gian Chi Môn chân chính, cuối cùng đã sáng tạo ra một bí thuật, cũng chính nhờ bí thuật này mà Đại Minh Vũ Trụ Quốc mới có được ngày hôm nay, còn Minh Dạ Tiểu Tổ cũng là người của Đại Càn Hoàng Triều." Thân thể Minh Dạ Tiểu Tổ chấn động, như nghe thấy lời kinh người, có chút không dám

tin, La Phong vậy mà lại là người của Đại Càn Hoàng Triều. "Không thể không nói vị Quốc Chủ của Đại Minh Vũ Trụ Quốc đúng là một thiên tài, chính vì có Tử Gian Chi Môn của ông ta, ta mới có thể thi triển kế hoạch." Giọng Ma Quân bình tĩnh, nhưng dù là La Phong hay Minh Dạ Tiểu Tổ đều cảm thấy có chút bất ổn. "Vị bằng hữu này, ngươi định làm gì?" Giọng nói đầy nội lực khiến không khí cũng phải rung động, Lê Thiên Quân thân hình liên tục lóe lên, đáp xuống, trên mặt tràn đầy phẫn nộ.

Không thể không tức giận, phải biết rằng ván cờ này là toàn cục, một khi đổ vỡ, ba chữ Lê Thiên Quân trong nháy mắt sẽ trở nên khó ngửi.

Theo sự xuất hiện của hắn, hàng chục thân ảnh đồng thời bay lên không, từ các ngọn núi lớn bắn ra, đứng về phía La Phong, số lượng người so sánh trong nháy mắt đã xảy ra một sự đảo ngược kinh thiên. "Tiểu tử ngươi là ai cũng được, ngàn vạn lần đừng giở trò quỷ, nếu không sẽ khiến ngươi ăn không được, vứt đi cũng không xong." Lôi Nguyên Tử dùng giọng nói ồm ồm gầm lên, điều hắn sợ nhất là sự cố, một khi xảy ra sự cố nhất định sẽ có phiền phức tìm đến.

Vốn Lê Thiên Quân bị Lôi Nguyên Tử nói vài câu liền không thể mở miệng, mặc dù trong lòng Lê Thiên Quân có chút bất mãn, nhưng sự tu dưỡng còn sót lại cuối cùng đã khiến hắn nhịn xuống. "Bằng hữu, có chuyện gì không bằng để sau này giải quyết, đừng ở đây làm mất hứng của mọi người, nếu không thì một mình ngươi không thể chống đỡ được nhiều người như vậy đâu." Lê Thiên Quân vừa mở miệng liền kéo tất cả mọi người vào cùng một chiến tuyến.

Ma Quân chỉ cười, từ chỗ không tiếng động dần chuyển sang cười lớn điên cuồng. "Thú vị, thật sự quá thú vị, ban đầu ta thậm chí còn không thèm nhìn lũ kiến hôi, giờ đây vậy mà lại dám mở miệng uy hiếp ta, thế sự vô thường đại khái là như vậy." Ma Quân lau đi những

giọt nước mắt vì cười, không khỏi nói.

Lời nói đó cũng thành công kích thích sự phẫn nộ của tất cả mọi người, ngoại trừ La Phong! "Hắc!

Toàn nói lão tử kiêu căng, hóa ra lại có kẻ kiêu căng hơn, ta thấy ngươi đúng là không biết chữ 'chết' viết thế nào!" Lôi Nguyên Tử mắng lớn. "Vậy để ta lãnh giáo cao chiêu của các hạ vậy!" Nhan Ngôn nói trước, sắc mặt âm trầm như nước, một nửa vì Ma Quân, một nửa lại vì Lôi Nguyên Tử, tên khốn già này không quên giành giật ống kính.

Lê Thiên Quân kiếm đã ở trong tay, là người đầu tiên bước ra, phía sau hắn cũng có không ít người liên tiếp ra tay, muốn cho Ma Quân một bài học. "Tại hạ Tạp Đồ, xin thỉnh giáo các hạ..." "Tại hạ Trụ Quang..." Lôi Nguyên Tử nhìn thấy nhiều người cùng lúc song song lao lên, lập tức vui mừng, đánh chó ngã nước, là việc hắn thích làm nhất.

Hắn lập tức vỗ cánh, liền muốn xông lên nhúng tay vào, vô tình quay đầu lại, lại phát hiện La Phong đang chậm rãi lùi lại, khiến Lôi Nguyên Tử trong lòng đột nhiên cảnh giác.

Mặc dù trông có vẻ cẩu thả, kiêu căng vô cùng, nhưng hắn lại là người cẩn thận và cảnh giác nhất, việc hắn có thể sống đến bây giờ đủ để chứng minh một số vấn đề, đặc biệt là biểu hiện của La Phong vừa rồi thực sự đã in sâu vào lòng người.

Lôi Nguyên Tử lập tức dừng lại giữa không trung, vỗ cánh một lần nữa, thân hình liền lùi về. "Ồ, lại lùi về rồi!" Thanh Trúc ở một bên trêu chọc.

Lôi Nguyên Tử mặt dày, căn bản không để tâm chuyện đó, lập tức nói: "Ta xem thêm chút nữa!" Lê Thiên Quân là người đầu tiên cầm kiếm xông lên, đương nhiên là người đầu tiên đến trước mặt Ma

Quân, không hề lưu tình chút nào, kiếm khí sắc bén được kích phát, thân kiếm ngang nhiên đâm tới, như không có vật gì không thể phá vỡ.

Ma Quân lòng bàn chân liên tục giẫm xuống đất, sau đó bay lên, một kiếm của Lê Thiên Quân nhanh hơn và sắc bén hơn, nhưng không thể tiến vào ba tấc bên trong Ma Quân, Ma Quân lại vào lúc này đột nhiên đưa tay ra, hai ngón tay trực tiếp kẹp chặt kiếm của Lê Thiên Quân, sau đó dùng sức.

Chỉ nghe thấy một tiếng "cốp" giòn tan, kiếm của Lê Thiên Quân gãy lìa, cảnh tượng này khiến tất cả mọi người ngây người, người bị ảnh hưởng sâu sắc nhất chính là Lê Thiên Quân, kiếm là vật gắn liền với sinh mệnh của hắn, vậy mà dễ dàng bị Ma Quân bẻ gãy, tổn thất đối với hắn thật sự không phải một chút.

Lực phản phệ từ thanh kiếm gãy quay trở lại, khiến Lê Thiên Quân không có chuẩn bị kịp thời phun ra một búng máu.

Còn về những người vừa rồi kêu la, thì lại tiến thoái lưỡng nan, không biết nên tiến hay lùi.

Vào lúc này, một luồng uy áp cực lớn đột nhiên bùng phát từ trên người Ma Quân, uy áp trầm trọng khuếch tán không khí, nặng như núi đè trực tiếp lên người một nhóm người.

Chương 321

Chỉ một đòn đơn giản đã khiến mười mấy người vừa rồi hành động toàn bộ quỳ rạp xuống đất, chỉ có thể miễn cưỡng chống đỡ. 35.

Lôi Nguyên Tử thấy cảnh này, không ngừng mừng rỡ vì sự lựa chọn vừa rồi, nếu không thì bây giờ sẽ có thêm một người quỳ nữa.

Chỉ là làm sao có thể?

Ma Quân có thể có thực lực cấp đó sao, nếu có thực lực cấp đó ai sẽ tham gia chiến trường thiên tài tuyệt thế, chẳng phải là làm màu sao?

Nghi vấn của Lôi Nguyên Tử cũng là nghi vấn trong lòng mọi người, chỉ là không ai dám nói ra.

Ma Quân nhìn những người quỳ rạp dưới chân, mặt không biểu cảm, sau đó liên tục ra tay hất bay mọi người ra ngoài.

Lê Thiên Quân được người đỡ dậy, nhìn Ma Quân, trong mắt lộ ra một tia sợ hãi: "Tuyệt đối không phải cấp Vũ Trụ, ngươi là ai, đến đây có mục đích gì?" "Ta là tồn tại mà các ngươi vẫn luôn ngưỡng vọng, từng là Thiên Đạo của thế giới này, khi đó người ta gọi ta là Ý Chí Bản Nguyên Vũ Trụ." Lời nói của Ma Quân khiến tất cả mọi người rợn tóc gáy, những chuyện liên quan đến Ý Chí Bản Nguyên đã sớm trở thành truyền thuyết lưu truyền khắp vũ trụ, tuy không phải là những chuyện thực tế, nhưng vẫn khiến mọi người đều biết cái gọi là Ý Chí Bản Nguyên rốt cuộc là gì.

Bởi vì hiểu rõ, nên mới càng thêm sợ hãi. "Không thể nào!

Ý Chí Bản Nguyên...

Ý Chí Bản Nguyên đã chết rồi mà." Lê Thiên Quân cố nén sợ hãi

trong lòng nói.

Dù thế nào hắn cũng không dám tin! "Xin lỗi, đã lừa các ngươi rồi!" Ma Quân lộ ra hàm răng nanh lớn màu trắng, cười rạng rỡ đặc biệt.

Phía sau hắn, bên trong Tử Gian Chi Môn đột nhiên truyền đến sự bạo động, cánh cổng lớn cũng rung chuyển vì thế, Ma Quân quay đầu không khỏi gật đầu, xem ra thời gian đã gần đến rồi. "Chư vị, ta xin thông báo cho mọi người một tin tốt, vừa rồi ta đã cải tạo xong Tử Gian Chi Môn, từ bên ngoài sẽ có Hư Không Trùng Thú từ biển vũ trụ xông vào, các ngươi sẽ trở thành thức ăn cho lũ Hư Không Trùng Thú này, xin chúc mừng." "Và, phương thế giới này đã bị ta phong bế, nếu đã chết ở đây thì sẽ thật sự chết, sẽ không còn cơ hội sống lại nữa." Lời nói của Ma Quân lập tức gây ra hỗn loạn, nhưng Ma Quân lại không quan tâm đến những điều này, ánh mắt hắn dán chặt vào La Phong. "La Phong, sư tôn của ngươi đã bảo ngươi đối phó với ta, không biết trong tình huống như thế này, ngươi lại định làm gì?" Ma Quân khá tò mò, bởi vì hắn chưa bao giờ coi La Phong là đối thủ, chỉ cần nhìn vào thiết kế của hắn lần này là biết, lấy phương thế giới này làm bàn đạp để ảnh hưởng đến toàn bộ vũ trụ nguyên thủy.

Lời nói của Ma Quân vừa thốt ra, mọi người cũng đồng loạt nhìn về phía La Phong, ánh mắt đó có sự thương hại, càng giống như đang nhìn một tên ngốc, đối địch với Ý Chí Bản Nguyên, đó chẳng phải là tên ngốc sao.

Dưới sự chú ý của mọi người, La Phong cuối cùng đã đứng ra: "Không phải là không thể chiến thắng, nếu không thì ta đã không xuất hiện ở đây!" La Phong dùng lời nói an ủi lòng người, hiệu quả rõ rệt, mọi người đều bị danh tiếng của Ý Chí Bản Nguyên làm cho choáng váng đầu óc, bây giờ ngẫm lại dường như cũng có lý!

Người duy nhất nghe xong không vui có lẽ là Ma Quân!

Bị người ta nhục nhã đuổi khỏi vị trí Thiên Đạo, buộc phải khuất phục quy tắc chí cao, nỗi đau này sẽ mãi mãi trong lòng, bây giờ bị La Phong vạch trần, máu me be bét lộ ra trước mặt tất cả mọi người. "Ta thấy ngươi muốn chết!" Ma Quân thì thầm, giọng nói đột nhiên khuếch tán, xuất hiện trong tai tất cả mọi người. "Thực lòng mà nói, nếu không thì ngươi cũng sẽ không ở đây nói nhiều với ta như vậy, thực lực của ngươi vẫn còn xa mới khôi phục, còn về cảnh tượng vừa rồi, e rằng chỉ là ảo cảnh thôi nhỉ!" La Phong bình tĩnh ứng đối, một lời đã vạch trần chân tướng vừa rồi.

Lời nói của La Phong cũng gây ra một trận xôn xao! "La Phong, tất cả mọi thứ vừa rồi đều là ảo cảnh, ngay cả uy áp khổng lồ đó cũng là giả sao?" Lê Thiên Quân là người đầu tiên không tin, bởi vì tất cả mọi thứ vừa rồi hắn đều đích thân trải qua, làm sao có thể là giả được. "Đó đúng là giả, ta nói rồi, nếu ngươi thực sự có uy lực lớn như vậy, thì sẽ không nói nhiều với ta như vậy, trực tiếp trở tay diệt chúng ta chẳng phải tốt hơn sao." La Phong cười nói. "Không phải ảo cảnh, nhưng cũng không phải là thứ mà người bình thường có thể sánh được, thật giả lẫn lộn, gần như có thể giả làm thật." Chuyện vừa rồi, La Phong cũng kinh ngạc không thôi, nếu không phải nội tâm kiên định bất di, nếu không thì đã sớm chìm vào trong đó rồi. "Làm sao ngươi lại phát hiện ra?" Ma Quân có chút tò mò, không cảm thấy chỗ nào lộ ra sơ hở, đặc biệt là La Phong biết thân phận thật của hắn, đáng lẽ càng dễ dàng bị lừa mới đúng, nhưng kết quả ngược lại chỉ có một người duy trì được sự tỉnh táo tuyệt đối, thật sự không thể tin được. "Nguyên nhân thực ra rất đơn giản, vì ta từ trước đến nay đều không tin." Ma Quân bỗng nhiên hiểu ra, nếu là nguyên nhân này thì thật sự không còn gì để nói, ảo thuật vốn thuộc về lừa gạt trên tầng tinh thần, chỉ cần tâm cảnh có khiếm khuyết, thì dễ dàng bị đối

phương lợi dụng chỗ yếu, nếu vẫn luôn kiên định, tâm như đá cứng, ngược lại không thể làm gì. "Quả nhiên không hổ là người được Lâm Dương chọn trúng, La Phong, quả nhiên có một bộ." Ma Quân cười lớn. "Không phải cảnh tượng ảo vừa rồi tuy giả, nhưng Tử Gian Chi Môn lại là thật, ta cần xem, ngươi sẽ chống đỡ như thế nào." Trong lúc nói chuyện, Ma Quân đã dùng ý niệm của bản thân kích nổ Tử Gian Chi Môn, cánh cổng khổng lồ đột nhiên vỡ vụn, khi Tử Gian Chi Môn biến động, hai vị Quỷ Tướng của cánh cổng lớn đột nhiên biến động, muốn nhảy ra cản trở, nhưng bị Ma Quân cưỡng chế trấn áp, cuối cùng đành trơ mắt nhìn Tử Gian Chi Môn hoàn toàn vỡ vụn.

Những tảng đá bay tứ tán, con đường Minh Giới được kết nối bởi Tử Gian Chi Môn lại không đóng lại, vô số quỷ khí từ trong xoáy nước đen kịt u tối đó tuôn ra, như hồng thủy đổ xuống, trong chốc lát Ngũ Chỉ Phong vốn xanh tươi đã biến thành một màu khô héo vàng úa, sinh cơ bị cướp đoạt.

Ong ong ong!

Âm thanh ong ong khổng lồ từ trong xoáy nước truyền ra, sau đó từng con giáp trùng hung tợn từ trong đó bay ra, những thứ này dài một trượng, toàn thân loang lổ, điểm xuyết ánh sao, răng nanh như kéo, không ngừng cắn hợp va chạm bắn ra tia lửa, xếp thành hàng chỉnh tề phía sau Ma Quân. "Quỷ quái gì thế?" "Mấy thứ này trông có vẻ không dễ đối phó lắm, chúng ta có nên đi trước không?" Trong đám đông, lập tức vang lên tiếng kêu kinh ngạc, thậm chí có người đã nảy sinh ý định bỏ cuộc, sinh vật trước mắt họ chưa từng thấy bao giờ, bởi vì vũ trụ nguyên thủy chưa bao giờ bị sinh vật biển vũ trụ xâm nhập, dù có thì cũng chỉ ở vùng biên duyên.

Lôi Nguyên Tử trừng mắt một cái, nhìn ra phía sau, ánh mắt hung tợn lập tức trấn áp tất cả.

“Đều đang nói nhảm cái gì đó, thế giới này đã sớm bị người ta phong bế rồi, bây giờ chạy chỉ có đường chết, chỉ có ôm thành một đoàn mới có thể sống sót.” Lôi Nguyên Tử phóng thanh gào thét, ít nhiều có chút uất ức, từ trước đến nay đều ngấm ngầm hãm hại người khác, bây giờ lại bị người ta hãm hại, ai cũng cảm thấy uất ức, càng uất ức hơn là bây giờ một chút sơ sẩy cũng có thể chết, thật muốn mạng mà!

“Vậy làm sao đây?” Một tràng lời của Lôi Nguyên Tử khiến sự hỗn loạn leo thang, cũng khiến mọi người hoàn toàn tỉnh ngộ.

Khoảnh khắc này, mọi người mới nhớ ra, hiện tại họ đang tham gia chiến trường thiên tài tuyệt thế, trong thế giới do công ty Giả Định Vũ Trụ lựa chọn.

Nhưng đã xảy ra biến cố lớn như vậy, lại đã qua lâu như thế, vậy mà ngay cả nửa bóng người cũng không có, đủ để chứng minh đã có chuyện.

Chương 322

Công ty Giả Định Vũ Trụ hoặc là không phát hiện ra, hoặc là căn bản không thể tiến vào.

Ma Quân không khỏi vỗ vỗ trán, có chút vội thay những người này.

"Ta vừa nói rồi, thế giới này đã bị ta phong bế, không ai có thể vào được, chúng ta cứ từ từ hưởng thụ." La Phong hẳn là người bình tĩnh nhất, đặc biệt sau khi cảm nhận khí tức mà những con cự thú kia phát ra, lòng hắn cũng đã ổn định lại.

"Kế sách hiện giờ, chỉ có ta và các vị đồng tâm hiệp lực mới có thể cùng nhau vượt qua kiếp nạn này!" Diêm Phật tuyên ra một tiếng Phật hiệu, luồng sóng vàng kim bao phủ lên mỗi người, tỏa ra sự bình tĩnh và an hòa, cũng dần dần khiến đám người đang hỗn loạn dần trở nên yên tĩnh.

"Lời của đại sư không sai, những con cự thú này nhìn có vẻ đáng sợ, nhưng thực lực cũng không quá cao, kẻ mạnh nhất cũng chỉ là cấp Vực Chủ, bằng chiến lực của hai bên, chưa chắc đã không có khả năng chiến đấu." La Phong kịp thời mở miệng, lại có chiến tích của tiểu đội Minh Dạ vừa rồi được Ma Quân đích thân gọi tên, giờ đây những lời này từ miệng hắn nói ra, thật khiến người ta tin phục, đặc biệt là lời nói không có một câu giả dối.

"Chư vị cứ yên tâm, những con cự thú này cũng không đáng sợ lắm, thứ nhất là quy tắc của vũ trụ nguyên thủy không cho phép, dù nó từng là ý chí bản nguyên, cũng chỉ có thể tìm kẽ hở quy tắc; thứ hai là thế giới này không chịu nổi sức mạnh quá cường hãn, Vạn Hoang thế giới rốt cuộc cũng chỉ là một thế giới thử luyện do công ty Giả

Định Vũ Trụ tạo ra, không phải tự nhiên mà sinh ra, khả năng chịu đựng sức mạnh tương đối có hạn, một khi vượt qua cấp Giới Chủ, nhất định sẽ sụp đổ, căn bản không cần ta ra tay, đến lúc đó e rằng tất cả âm mưu đều sẽ tan thành mây khói thôi." Câu nói cuối cùng, La Phong nói với Ma Quân, nhìn nụ cười trên mặt Ma Quân dần biến mất, trong lòng La Phong lại vô cùng vui sướng.

Đồng thời, La Phong cũng bất tri bất giác trở thành người dẫn đầu của mọi người, chỉ huy định liệu như thần.

"Lê Thiên Quân, Diêm Phật, Nhan Ngôn, ta cần ba người các ngươi hỗ trợ, những người còn lại cản đám cự thú kia, có vấn đề gì không?" Ba người Lê Thiên Quân khi nghe La Phong gọi tên, đều chấn động toàn thân, lộ vẻ hưng phấn, nhưng cũng có không ít người vì thế mà sắc mặt trầm xuống.

"Bằng ba kẻ đó, lão tử cũng không kém, vì sao không có ta." Lôi Nguyên Tử quái gở nói.

"Bằng ngươi yếu." La Phong đáp trả một câu, tên tiểu tử này đến giờ rồi mà vẫn không quên đùa bỡn.

"Ta yếu sao!" Lôi Nguyên Tử hét.

Lần này La Phong không lên tiếng biện giải, quay đầu trừng mắt một cái, sát khí vô hình xông thẳng vào đầu Lôi Nguyên Tử, Lôi Nguyên Tử không hề phòng bị, chỉ thấy trước mắt tối sầm, nước mắt lập tức chảy ra.

Ma Quân lạnh lùng nhìn, không khỏi cười khẩy.

"Quả nhiên, Nhân tộc các ngươi, chỉ biết nội đấu, giao phó vũ trụ này cho Nhân tộc, thật không cam tâm mà!" "Ngươi chưa từng hiểu rõ Nhân tộc chân chính." La Phong chẳng thèm để tâm đến đánh giá của Ma Quân.

“Nhân tộc ta từ chỗ yếu kém nhất quật khởi, có thể đi đến ngày hôm nay, hoàn toàn dựa vào thực lực của bản thân, không dựa vào sự ban ơn của kẻ khác, còn về nội đấu, phàm là sinh linh có linh trí đều khó tránh, căn bản chẳng là gì.” La Phong thản nhiên nói.

“Được rồi, đợi lâu như vậy, đối phương hẳn cũng đã chuẩn bị xong, đến lúc động thật rồi.” Trong lúc La Phong tập hợp mọi người, Ma Quân cũng không nhàn rỗi, không ngừng có hư không trùng thú từ hắc động chui ra, phía sau hắn, đã sớm có một đội quân trùng thú khổng lồ, cũng may là chỉ có vài chục con mạnh mẽ, thực lực của chúng không đồng đều, nếu không căn bản không cần đánh, trực tiếp nhận thua thì hơn.

“Ta chuẩn bị cũng không nhàn rỗi đâu.” Ma Quân cười nói.

Quả thực, vừa nãy cả hai bên đều chưa chuẩn bị đầy đủ, nên đều đang đợi, hiện tại thời cơ chiến đấu đã đến, ai cũng không muốn chậm trễ một giây nào nữa, có thể một đòn là hợp.

Ma Quân phát ra một tiếng kêu thét chói tai từ trong miệng, quân đoàn trùng thú phía sau hắn lập tức bạo động, bắt đầu lao mạnh về phía trước.

Lôi Nguyên Tử cùng những người khác tuy có chút không phục quyết định của La Phong vừa rồi, nhưng lúc này không chỉ liên quan đến sự an nguy của người khác mà còn liên quan đến bản thân, nên ai cũng không dám làm càn vào lúc này, dẫn theo người khác liều mạng xông lên.

Đội quân trùng thú mênh mông, vài người ít ỏi dốc sức tiến lên, không hiểu sao La Phong đột nhiên cảm thấy chua xót trong lòng, nhìn họ thật đáng thương.

Lôi Nguyên Tử chặn lại một con hư không trùng thú cấp Vực Chủ, con hư không trùng thú này toàn thân cứng cáp, Lôi Nguyên Tử

phóng lôi điện đánh lên lớp giáp của nó mà chỉ để lại một vết hằn nhỏ, nhưng thủ đoạn của con hư không trùng thú này cũng thô thiển, chỉ biết cắn xé.

La Phong xem nửa ngày, phát hiện hai bên cân bằng, nỗi lo trong lòng cũng vơi đi, nhưng rất nhanh, La Phong liền loại bỏ tất cả ngoại vật, bởi vì có phiền phức lớn hơn đang ở phía sau.

Diêm Phật tùy tay vẫy một chiêu, một cây búa liên hoa cao bằng người nắm trong tay, sau đó không nói một lời mà bước chân lớn về phía trước, bàn chân giẫm đạp mặt đất, khiến đại địa cũng rung chuyển.

Thân thể Diêm Phật không cao, nhưng lúc này lại như một pho tượng người khổng lồ bước chân về phía trước, toàn thân uy nghi, khiến mọi tà vật đều phải lui tán.

Ma Quân nhìn Diêm Phật đang xông tới, không khỏi phát ra một tiếng tán thán, "Con đường tu hành này thế nào, thật muốn mổ ra nghiên cứu kỹ càng một phen." "Kim Cang Nộ Mục!" Diêm Phật quát khẽ một tiếng, cây đại chùy trong tay giơ lên, ầm ầm giáng xuống Ma Quân, phía sau Diêm Phật, một Kim Cang Pháp Tướng uy nghi đồng thời hiện ra, khi giơ búa liên hoa, Kim Cang Pháp Tướng cũng làm ra động tác tương tự.

Trời đất vì thế mà vang dội, đại chùy không chút cản trở mà giáng xuống thân Ma Quân, lập tức bị đại chùy đập bẹp, nhưng không có cảnh máu thịt văng tung tóe như dự đoán, mà biến thành vài luồng hắc khí đột nhiên tản ra.

Nhan Ngôn ở phía sau, thấy cảnh này, toàn thân lập tức phóng ra thanh quang, từ hư vô truyền đến tiếng đọc sách vang dội không rõ từ đâu, khiến tinh thần mọi người chấn động.

"Thánh viết, chư tà tránh lui!" Nhan Ngôn quát lớn một tiếng, một

luồng vĩ lực khó có thể dùng ngôn ngữ hình dung lao về phía luồng hắc khí kia, nhưng lại bị hắc khí dễ dàng né tránh, sau đó hắc khí tụ lại hiển hóa thân hình Ma Quân.

"Đạo của Thánh hiền, lại là một con đường ta chưa từng thấy, văn khí mênh mông, lại có ý nghĩa truyền lửa thế hệ sau." Ma Quân mở miệng tán thán.

La Phong cười thầm, không hổ là ý chí bản nguyên, lại biết rõ ràng như vậy, những người được chọn này đều có sở trường riêng, Diêm Phật phòng ngự mạnh mẽ, man lực dồi dào, cùng Lê Thiên Quân có thể cận chiến cũng có thể viễn công, còn lại Nhan Ngôn, có khả năng diệt tà bất xâm, vạn ác lui tán, có thể nói là sát thương, năng lực không thể nghi ngờ.

Như vậy, tanker, chiến sĩ, thích khách, pháp sư, hỗ trợ, một đội ngũ đã đầy đủ, các phương diện đều là cao thủ đỉnh tiêm, chỉ là không biết hiệu quả đoàn chiến sẽ thế nào?

"Chỉ tiếc, Hắc Ám chi đạo của ta không phải tà túy, sức mạnh của thánh ngôn đó đối với ta không có tác dụng." Ma Quân lắc đầu.

Trời đất sơ khai liền có quang minh và hắc ám, Hắc Ám chi đạo là một đại đạo quang minh chính đại, không phải tà lộ.

"Điều này không cần nói, ta cũng biết." La Phong nói.

Đây là thường thức tu hành, ai cũng biết, sở dĩ chọn Nhan Ngôn là để hạn chế một số tà pháp của Ma Quân, chỉ cần có thể đối chiến trực diện thì sẽ không có bất kỳ e ngại nào.

"Vậy nói nhiều lời vô nghĩa như vậy làm gì, được hay không, đánh rồi sẽ biết!" Lê Thiên Quân là người đầu tiên mất kiên nhẫn, ngắt lời La Phong, kiếm phong vừa triển, lập tức hóa thành dòng nước xiết xông lên.

Chiến Thiên Cửu Thế triển khai, vô số kiếm khí tự sinh, mang theo những mũi nhọn khác nhau xông về phía Ma Quân, Ma Quân trong tay đã dùng hắc khí hóa thành đoản côn, chống lại kiếm khí của Lê Thiên Quân.

Đoản côn tuy do hắc khí hóa thành, nhưng va chạm với trường kiếm của Lê Thiên Quân lại không hề rơi vào thế hạ phong, đoản côn vươn ra, liền có những bóng đen trùng trùng điệp điệp hiện ra trong không trung, càng khiến kiếm của Lê Thiên Quân bị áp chế chặt chẽ.

La Phong thấy Lê Thiên Quân rơi vào thế hạ phong, liền trực tiếp rút Lục Tiên Kiếm gia nhập vòng chiến, sát khí tràn ngập, Lục Tiên Kiếm vừa ra khỏi vỏ, ảnh hưởng lớn nhất là Lê Thiên Quân, mơ hồ, Lê Thiên Quân dường như nghe thấy trường kiếm đang ngâm nga, như thể đang triều kiến vương giả trong kiếm.

Chương 323

Lê Thiên Quân đột nhiên có chút không thoải mái, có chút không cam lòng khi kiếm đạo của mình lại bị người khác áp chế, chỉ là lúc này đại địch đang ở trước mắt, hắn cũng chỉ có thể mạnh mẽ đè nén sự khó chịu đó xuống.

La Phong cầm Lục Tiên Kiếm tấn công bên phải Ma Quân, Diêm Phật một chùy không thành công, nhưng đang tìm kiếm cơ hội chiến đấu, nhắm đúng thời cơ liền một chùy bổ thẳng vào sau gáy Ma Quân.

Ma Quân phản ứng nhanh đến mấy, cũng chỉ có một đôi tay chân, khó địch nổi ba người cùng công kích, dần dần rơi vào thế hạ phong.

Người bùn còn có ba phần hỏa khí, huống chi Ma Quân bị ba người liên tục giao chiến, hỏa khí đại thịnh, Ma Quân một côn đánh văng ba người, cái bóng dưới chân hắn lập tức kéo dài, hóa thành một Ma Quân khác.

"Ta xem xem, lấy hai địch ba, rốt cuộc ai lợi hại hơn." Ma Quân nghiến răng nói.

Cái bóng đó hóa thành lao về phía La Phong, để lại bản tôn chống lại Diêm Phật và Lê Thiên Quân.

La Phong đương nhiên không chút sợ hãi, hai bên kịch chiến, có thể nói là dùng hết thủ đoạn, Lục Tiên Kiếm của La Phong sát khí tung hoành, Hắc Ám chi đạo của Ma Quân cũng thuần thục, hư thực bất định, kiếm của La Phong sắc bén đến mấy mà chém không trúng bản thể Ma Quân cũng vô ích.

La Phong công kích lâu mà không hạ được, trên mặt không lộ ra, nhưng trong lòng lại càng thêm nôn nóng, ngay lập tức liên tục đánh ra mấy đạo ấn quyết nhập vào Lục Tiên Kiếm, một luồng sát khí càng

thêm kinh người từ thân kiếm phóng ra, hóa thành một con hắc long gào thét khắp bốn phương.

"Lục Tiên Kiếm, sát khí như rồng!" La Phong trường kiếm đưa tới, hắc long đồng thời theo kiếm động, lao xuống cắn xé Ma Quân, Ma Quân cười quỷ dị một tiếng, trên mặt lập tức có hắc khí bò lên, người hắn lại chuyển vào hư vô, hắc long tiếp tục lao hụt.

Công ty Giả Định Vũ Trụ!

Lâm Dương nhìn tất cả những gì đang xảy ra trong Vạn Hoang thế giới, có lẽ ngay cả Ma Quân cũng không ngờ một chuyện nhỏ như vậy, Lâm Dương lại đích thân theo dõi, hắn là nhàn rỗi lắm.

Nhưng Lâm Dương thật sự nhàn rỗi, không chỉ Lâm Dương mà toàn bộ các cao tầng của công ty Giả Định Vũ Trụ cũng có mặt, tất cả mọi thứ của Ma Quân đều lộ rõ trong mắt những người này, mặc dù hắn đã phong bế thế giới.

Thấy La Phong một kiếm lại hụt, Lâm Dương khẽ thở dài, "Ý chí bản nguyên trời sinh đã thông hiểu các loại pháp tắc, cho dù hiện tại tu vi quá thấp không thể thi triển bí pháp cao thâm, nhưng đối với La Phong vẫn không phải đối thủ." "Ta lại cho rằng La Phong có thể chiến đấu với ý chí bản nguyên mà không rơi vào thế hạ phong hiện tại, điều đó chứng tỏ, giả sử có thời gian, La Phong nhất định có thể đánh bại ý chí bản nguyên." Hỗn Độn Thành Chủ nói hộ cho La Phong.

Nhìn tình hình bên trong, Hỗn Độn Thành Chủ ít nhiều cũng đổ mồ hôi thay La Phong, không khỏi mở miệng nói: "Bệ hạ, không biết có cần chúng thần mở phong ấn, trấn áp ý chí bản nguyên không?

Ta sợ để lâu quá La Phong sẽ bị ý chí bản nguyên ám hại." Hỗn Độn Thành Chủ nhìn mà kinh hồn bạt vía, đối với ý chí bản nguyên lại càng có sự kính sợ bẩm sinh, cho dù hiện tại Vũ Trụ Nguyên Thủy

do Nguyên Tổ chưởng khống, nhưng nhìn Ma Quân ở Vạn Hoang thế giới, Hỗn Độn Thành Chủ nhịn không được động sát tâm.

"Đừng vội, chẳng lẽ ngươi không nhìn ra, Ma Quân cũng chỉ là một đạo phân thân sao?" Mắt thần của Lâm Dương như điện, sớm đã nhìn thấu hư thực của Ma Quân.

Hỗn Độn Thành Chủ giật mình kinh hãi, nhìn lại lần nữa nhưng vẫn không nhìn ra được gì, không khỏi cảm khái sự chênh lệch lớn giữa hai bên.

Kể từ khi đó chỉ là một đạo phân thân, vậy thì không cần phải vội, một đạo phân thân chết hay không cũng không quan trọng.

"Thông báo cho các tinh vực xung quanh chỉnh đốn quân đội chuẩn bị chiến đấu, cẩn thận đề phòng." Lâm Dương lại lần nữa ra lệnh khiến Hỗn Độn Thành Chủ khó hiểu.

"Bệ hạ, điều đó có cần thiết không?" Hỗn Độn Thành Chủ thật sự cảm thấy không sao cả, những hư không trùng thú kia đối với La Phong và những người khác thì quả thực cần cẩn thận đề phòng, nhưng đối với những người như Hỗn Độn Thành Chủ, đó chỉ là chuyện trong chớp mắt, thực sự không phải phiền phức lớn.

Ngay cả khi những hư không trùng thú này thôn phệ huyết nhục, thực lực có tăng lên gấp hai ba lần, kết cục vẫn sẽ không thay đổi.

Lâm Dương quay đầu nhìn một cái, cảm thấy những người này hoặc là làm quá lên, hoặc là cảnh giác không đủ, quá khinh suất.

"Ngươi thật sự cho rằng ý chí bản nguyên chỉ có chút thủ đoạn đó sao?

Như vậy thì quá xem thường nó rồi." Trong lòng Hỗn Độn Thành Chủ cả kinh, cảm thấy có chút khinh suất rồi.

"Bệ hạ, người cho rằng ý chí bản nguyên rốt cuộc sẽ có âm mưu

gì?" "Cái này ta cũng không biết, nhưng cứ xem tiếp chẳng phải sẽ biết sao." Lâm Dương có chút bất đắc dĩ, những người này thật sự coi ta là vị thần toàn năng rồi, nhưng đối với chí cao quy tắc thì ngay cả Lâm Dương cũng không dám chắc chắn có thể thắng, hai bên chỉ là kẻ tám lạng người nửa cân, cứ gặp chiêu nào thì phá chiêu đó mà thôi.

Hỗn Độn Thành Chủ không hỏi nhiều nữa, quay đầu đi truyền đạt mệnh lệnh của Lâm Dương, bất kể có hay không, có chuẩn bị vẫn hơn không!

La Phong tức đến phát cáu, vốn tưởng một kiếm vạn vô nhất thất lại hụt, khiến La Phong hận đến ngứa răng, tên gia hỏa này quá linh hoạt, mỗi lần tuyệt sát đều bị hắn dùng hư thân né tránh.

"Ma Quân, ngươi có dám đừng né tránh không!" La Phong dùng kế khích tướng.

"Thật sự cho rằng ta ngốc sao?

Có thể né tránh vì sao ta lại không né!" Ma Quân cười khanh khách, căn bản không hề bị ảnh hưởng chút nào.

La Phong tức giận, nhưng đối mặt với Ma Quân vô lại lại không có bất kỳ biện pháp nào, mỗi lần kiếm tuyệt sát sắp chém nát hắn, Ma Quân luôn có thể trước đó chìm vào hư vô, khiến chiêu thức của La Phong rơi vào khoảng không.

Nhưng Ma Quân không chỉ né tránh, như sau một kiếm, bóng đen dưới chân Ma Quân lập tức khuếch tán ra, mấy chục đạo bóng đen tán loạn từ bốn phương tám hướng tấn công La Phong.

La Phong phản ứng chậm một bước, bị bóng đen quấn lấy, bị giam cầm tại chỗ, bóng đen như đầm lầy, La Phong cố sức giằng xé ra ngoài, nhưng không thể thoát được.

Vì vậy La Phong vung kiếm chém xuống, kiếm khí sát ý dễ dàng

xé nát bóng đen, La Phong chân nhẹ bẫng, lập tức nhảy ra.

Thế công của Ma Quân không dừng lại, La Phong vừa nhảy ra, liền có bốn đạo bóng đen lượn quanh tầm mắt từ phía sau tấn công, lúc này nếu chống đỡ thì hơi không kịp rồi.

La Phong cũng biết điều đó, nên quát khẽ một tiếng, kiếm khí từ trong cơ thể tự sinh, bên ngoài cơ thể tạo thành một lớp cương khí hộ thể, bốn đạo bóng đen không thể xuyên thấu kiếm cương, ngược lại bị kiếm cương xé nát thành từng mảnh.

"Không tệ, kiếm đạo của ngươi quả thực tinh diệu, ta đã ở bên cạnh ngươi một thời gian không ngắn rồi, nhưng vẫn chưa thể lĩnh ngộ được tinh túy trong đó." Ma Quân ánh mắt nhìn chằm chằm La Phong, đối với kiếm đạo cảm thấy hứng thú, chỉ là chưa thể nhìn thấu tinh túy trong đó.

La Phong trong lòng khẽ cười, đây chính là thủ đoạn của ta, từ khi biết Ma Quân có vấn đề, La Phong đã giữ một tâm nhãn, mỗi lần chiến đấu với người khác đều sẽ thích đáng giấu giếm, huống chi Tru Tiên Tứ Kiếm Đạo vốn vô cùng tinh diệu, không có kiếm quyết rõ ràng thì hầu như không ai có thể thật sự tham thấu ảo diệu trong đó.

"Được rồi!

Đợi lâu như vậy, đối phương bên kia chắc cũng đã chuẩn bị xong rồi." Ma Quân không dây dưa lời nói trước đó, ngược lại khẽ thì thầm một tiếng.

Chương 324

Lời nói này cũng khiến La Phong cảnh giác, cảm thấy đầu óc từng trận co thắt đau nhức, thiếu kinh nghiệm đối phó với những lão yêu ngàn năm này, hiện tại hoàn toàn bị dẫn dắt.

"Tốt lắm, ta cũng xem xem, ngươi có thủ đoạn gì!" Lời nói này không phải của La Phong, từ trên trời, âm thanh ầm ầm vang vọng khắp Vạn Hoang thế giới, trời đất vì thế mà rung chuyển, dường như không thể chịu đựng được vĩ lực ẩn chứa trong âm thanh.

Sau âm thanh đó, Ma Quân cũng nhịn không được run rẩy thân thể, bởi vì âm thanh quá quen thuộc, chỉ có một khả năng, người đó có thể ở đây.

Ma Quân ngẩng đầu nhìn lên trời, chỉ thấy bầu trời xanh biếc đột nhiên rung chuyển, một đạo ánh sáng cực hạn từ đó xuyên ra, chia cắt bầu trời, hai quả lưu tinh từ trên trời giáng xuống, sức mạnh bá đạo khuếch tán ra, quét sạch toàn bộ đội quân trùng thú, nhưng lại không làm tổn thương La Phong và những người khác một sợi lông nào.

Một chiêu này, khiến vô số người kinh ngạc!

Ánh sáng dần tan đi, hai bóng người từ trong đó bước ra, chân đạp hư không trực tiếp đáp xuống Ngũ Chỉ Phong.

Người dẫn đầu là một thanh niên, dáng đi rồng hổ, mỗi bước đi hư không liền có bóng rồng đi theo, người phía sau, mặc hắc bào, thân hình cao lớn thẳng tắp, vẻ mặt mang ý hòa ái, không gian quanh thân tầng tầng lớp lớp, vỡ rồi lại hợp, hợp rồi lại vỡ, tuần hoàn không ngừng, càng có dòng khí hỗn độn từ trong đó chảy ra, bao quanh.

Tất cả mọi người đều đang nhìn hai vị tồn tại đột nhiên giáng lâm, mặc dù nước mắt chảy như mưa, nhưng không một ai nỡ rời mắt.

“Hỗn Độn Thành Chủ của Công ty Giả Định Vũ Trụ!” Hỗn Độn Thành Chủ xuất thân cao quý, chấp chưởng Công ty Giả Định Vũ Trụ vô số năm, tự nhiên có người có thể nhận ra.

Khi Hỗn Độn Thành Chủ hiện thân, rất nhanh có người nhận ra hắn, tiếng kinh hô truyền đến, nhưng lập tức im bặt, người vừa la hét chỉ cảm thấy mồ hôi đầm đìa khắp đầu, đột nhiên cảm thấy tiếng la hét vừa rồi dường như có ý nghĩa mạo phạm, nên cúi đầu, chọn cách im lặng.

Một tiếng nói, cũng khiến những người không biết thân phận của Hỗn Độn Thành Chủ hiểu rõ tất cả, sự hoảng mang sợ hãi ban đầu biến thành cuồng nhiệt và sùng bái.

Người nắm quyền của Công ty Giả Định Vũ Trụ, một trong những tầng lớp cao nhất của Nhân tộc, bình thường ngay cả thấy cũng không thể thấy, hiện tại lại xuất hiện trước mắt mình, loại cảm giác run rẩy đó ai có thể hiểu được.

Nhưng Ma Quân lại không nhìn Hỗn Độn Thành Chủ một cái nào, ánh mắt của hắn hoàn toàn tập trung vào người đứng trước Hỗn Độn Thành Chủ, biểu cảm hơi dữ tợn, sau đó đột nhiên bình tĩnh lại, thở dài.

“Lâm Dương, ngươi sao lại ở đây?” Nghi vấn sâu sắc nhất trong lòng Ma Quân, vạn lần không ngờ Lâm Dương lại có mặt, cũng chính vì thế mới thu hút sự chú ý của các cao tầng Công ty Giả Định Vũ Trụ.

“Ta vì sao lại không thể?” Lâm Dương cười khẽ, tình huống trong nháy mắt đã xảy ra nghịch chuyển.

“Xem ra ta đã đánh giá thấp sự quan tâm của ngươi đối với đồ đệ rồi, một trận thử luyện nhỏ như vậy lại phiền đến Nhân Hoàng đích thân quan tâm.” Ma Quân thở dài, thầm hỏi vị Nhân Hoàng này rốt

cuộc nhàn rỗi đến mức nào.

Bị nói trúng tâm sự, Lâm Dương cũng có chút đỏ tai, chuyện này tuyệt đối không thể để người khác biết.

La Phong lúc này cũng phản ứng, lập tức quỳ xuống đất bái lạy: "Đệ tử La Phong bái kiến lão sư, làm phiền lão sư giáng lâm, quả là tội của đệ tử." "Không sao!

Ngươi yếu, không nhìn rõ tên gia hỏa này cũng không phải lỗi của ngươi, chỉ là sau này phải nỗ lực hơn nữa thôi." Lâm Dương phất tay đỡ La Phong dậy, nhưng lại không hề trách tội hắn.

Nhưng vừa bắt đầu, tiếng "Nhân Hoàng" của Ma Quân vừa rồi, không chỉ có La Phong nghe thấy.

Nhân Hoàng không chỉ là hai chữ ghép đơn thuần, đó là xưng vị của chủ nhân Đại Càn Hoàng Triều, cũng chỉ có chủ nhân Đại Càn Hoàng Triều mới dám xưng hô như vậy, ngoài ra không một ai dám xưng hô như thế, đức không xứng vị ắt sẽ gặp thiên khiển.

Vậy đó chính là vị Nhân Hoàng mà trong lòng họ ngưỡng mộ rồi!

Nhưng so với việc gặp Hỗn Độn Thành Chủ lại còn kích thích hơn!

"Vừa rồi ngươi chẳng phải có thủ đoạn khác sao?

Sao không phô ra cho ta xem?" Lâm Dương nhìn Ma Quân nói.

"Xem sao?" "Ta sẽ xem!" Ma Quân trầm mặc rất lâu, đột nhiên cười lên, nhìn Lâm Dương thật sâu nói: "Nếu đã như vậy, vậy đừng hối hận!" Trong cơ thể Ma Quân quỷ khí tự sinh, cùng với vòng xoáy hắc động phía sau liên kết thành một mảnh, vô số quỷ khí điên cuồng tuôn ra ngoài, quỷ khí lan tràn khắp mặt đất, núi rừng cây cỏ tất cả đều hóa thành tro tàn, ngay cả hư không trùng thú đã mất sinh cơ trước đó cũng bị quỷ khí nuốt chửng hoàn toàn.

Lâm Dương ánh mắt khẽ lóe, sau đó nói: "Xem ra ý nghĩa tồn tại của những hư không trùng thú này là làm chất dinh dưỡng, ta thật sự có chút tò mò, thủ đoạn của ngươi rốt cuộc là gì." "Ngươi sẽ biết thôi!" Ma Quân nói xong, liền đặt toàn bộ sự chú ý vào vòng xoáy hắc động phía sau.

Sau khi thôn phệ tất cả mọi thứ trong vạn dặm xung quanh, lượng quỷ khí khổng lồ đó đột nhiên cuộn trở lại, vòng xoáy hắc động cũng vì thế mà chấn động, sau đó hai gã khổng lồ cao mấy trượng từ trong đó chen ra.

Hai vị này mặc trọng giáp, lấy mặt nạ đồng che mặt, tay cầm cương tiên thiết kích, chính là hai vị trấn môn quỷ tướng mà La Phong vừa nãy đã từng giao chiến.

Chỉ là quỷ tướng lúc này và hai vị mà La Phong đã chiến đấu vừa nãy không thể nói cùng một ngày, khí tức phát ra từ trên người chúng khiến người ta kinh hãi, căn bản không phải là thứ mà một La Phong có thể ngăn cản được.

"Hàn Đao, Quỷ Nguyệt, lại là hai ngươi." Lâm Dương một hơi đã gọi ra tên của hai vị quỷ tướng.

Hai vị quỷ tướng trấn thủ Minh Giới này là tu giả của Đại Càn Hoàng Triều, từng triều kiến Lâm Dương, vì vậy Lâm Dương nhớ rất rõ.

Chỉ là hiện tại ánh mắt của hai vị đó tán loạn, thần trí không rõ ràng, rõ ràng là bị người khác khống chế.

"Thật thú vị, không ngờ lại có người có thể lặng lẽ xâm nhập vào Minh Giới, thủ đoạn thật giỏi." Lâm Dương sờ sờ cằm nói.

Kể từ khi Vũ Trụ Nguyên Thủy bị Nguyên Tổ khống chế, nhìn thì mọi thứ yên bình sóng lặng, thực chất ngầm sóng gió nổi lên, Lâm

Dương biết, toàn bộ Vũ Trụ Hải, bất kể là những kẻ độc hành hay các tộc quần lớn đều hưởng ứng lời kêu gọi của chí cao quy tắc mà chỉnh đốn quân đội chuẩn bị chiến đấu, thậm chí ngay cả nhiều tuyệt địa trong Vũ Trụ Hải cũng mở cửa cho các tộc quần này, để họ không ngừng tự cường hóa bản thân, mục đích của điều đó không cần nói cũng rõ.

Những tình huống này Lâm Dương đều biết, nhưng ngoài việc phái người đi quấy phá, cũng không có cách nào khác, bởi vì Nhân tộc hiện tại đang tiêu hóa địa bàn của Vũ Trụ Nguyên Thủy, căn bản không thể lo liệu.

Chỉ là một chút không chú ý, Minh Giới lại bị người khác xâm nhập, đơn giản là một sự sỉ nhục lớn.

"Đừng lề mề nữa, mau gọi kẻ đứng sau khống chế Hàn Đao Quỷ Nguyệt ra đây!" "Ồ, vì sao lại hỏi, vì sao không thể là ta?" Ma Quân tò mò mở miệng.

"Với thực lực hiện tại của ngươi căn bản không thể nào." Ma Quân đột nhiên có cảm giác tự chuốc lấy nhục, lại còn lời nói đó là thật, khiến tình hình sao mà khó xử.

Chỉ là không đợi Ma Quân mở miệng, từ trong vòng xoáy hắc động liền có một giọng nói sảng lãng truyền ra trước.

Chương 325

"Không hổ là chủ nhân Đại Càn, quả nhiên kiến thức phi phàm." Kèm theo âm thanh, từ trong vòng xoáy bước ra một người, người này thân hình hơi tròn, trên đầu mọc hai cái sừng nhọn, giữa trán có con mắt dọc, tóc tùy ý xõa trên vai, mặc một bộ chiến giáp màu tím hoa quý, bước chân lớn đi về phía Lâm Dương, cuối cùng dừng lại trước Ma Quân.

Khí tức phát ra từ trên người hắn khiến Lâm Dương hơi kinh ngạc, bởi vì tu vi của hắn lại không hề kém cạnh, có lẽ, không biết chí cao quy tắc đã tìm được một cao thủ như vậy từ đâu.

"Ngươi là ai, dường như không phải người sinh ra trong Vũ Trụ Hải?" "Nhân Hoàng thật tinh mắt, tại hạ quả thực không phải người sinh ra trong Vũ Trụ Hải, tại hạ thậm chí đã sớm tiêu vong, không thuộc về thời đại này." Người đó cười ha ha nói, nhưng tin tức tiết lộ trong lời nói lại khiến Lâm Dương có chút suy đoán.

"Nhân Hoàng chắc đã đoán ra, tại hạ là một trong những quốc chủ của Đại Ngụy Quốc từ vô số kỷ nguyên luân hồi trước, người khác xưng hô ta là Mộng Hoàn Quân Chủ, lần này chí cao quy tắc đối phó các hạ đã hạ vốn lớn, đem những người như ta vốn đã tiêu vong thức tỉnh trở lại, chúng ta có thể quay về là nhờ Nhân Hoàng đấy." Mộng Hoàn Quân Chủ thành khẩn cảm tạ, hai người nhìn nhau như một cặp lão hữu đã lâu không gặp đang ôn chuyện cũ, căn bản không giống đối thủ.

Lâm Dương trầm mặc, tuy không biết Đại Ngụy Quốc rốt cuộc là gì, nhưng đã rõ lịch sử của người này, hẳn đều là những kẻ thất bại, từng khiêu chiến chí cao quy tắc muốn thay thế nó, cuối cùng thất bại.

Không ngờ hiện tại lại bị chí cao quy tắc thức tỉnh!

“Chí cao quy tắc rốt cuộc đã cho điều kiện gì, khiến những thần vương từng một thời lại cam tâm tình nguyện bán mạng cho nó.” Lâm Dương thật sự tò mò, phải biết những người này tuy từng là bại tướng dưới tay chí cao quy tắc, nhưng cũng từng là thần vương một phương, khí chất ngạo cốt bẩm sinh không thể dễ dàng khuất phục, ngay cả chí cao quy tắc cũng vậy.

“Quả thực là một sự cám dỗ khó có thể chống lại.” Mộng Hoàn Quân Chủ cảm khái vạn phần.

“Chí cao quy tắc đã hứa với chúng ta, chỉ cần có thể giết ngươi, chúng ta có thể chuyển sinh vào Vũ Trụ Nguyên Thủy, linh tính bất diệt, không có ràng buộc, có thể một đường trực tiếp đạt đến cảnh giới thần vương.” “Điều kiện này quả thực rất hấp dẫn.” Lâm Dương không thể không thừa nhận rằng lần này chí cao quy tắc đã thực sự bỏ ra vốn lớn, ngay cả điều kiện như vậy cũng dám chấp nhận, cần biết điều này chẳng khác nào thả hổ về núi, những thần vương cảnh này một khi trưởng thành, kẻ đầu tiên chúng đối kháng chính là chí cao quy tắc.

“Cho nên, chúng ta tuy là người cùng đường với các hạ, nhưng bây giờ lại không thể không chiến đấu một trận.” Mộng Hoàn Quân Chủ tuy bị chí cao quy tắc sai khiến, nhưng trong lời nói lại không thiếu ý tán thán.

Hắn vô cùng thưởng thức Lâm Dương, chỉ riêng việc dám khiêu chiến chí cao quy tắc, Mộng Hoàn Quân Chủ chỉ có thiện ý đối với ngươi, chỉ là hiện tại hắn là kẻ thất bại, ngay cả sinh tử cũng không do mình.

“Ta đây cũng muốn được kiến thức cao chiêu của các hạ.” Lâm Dương khiêu chiến.

“Quả thực đã nói đủ nhiều rồi, chi bằng đánh một trận.” “Vậy các hạ có thể thả hai thủ hạ của ta về không?” Lâm Dương dùng tay chỉ vào Hàn Đao Quỷ Nguyệt bên cạnh, mở miệng hỏi.

“Có gì mà không thể!” Mộng Hoàn Quân Chủ từ đầu đến cuối đều không để hai người kia vào mắt, chẳng phải chỉ là hai chân thần bé nhỏ, căn bản không có tác dụng gì lớn.

Ma Quân thì ngược lại, nhưng nhìn hai vị kia giao đàm mà không hề để mình vào mắt, hắn cũng thức thời chọn cách im miệng, chỉ là trong lòng khó tránh lại ghi thêm một mối hận.

Vừa nói, Mộng Hoàn Quân Chủ giơ tay đánh ra hai đạo bạch quang, thân thể Hàn Đao Quỷ Nguyệt đồng thời chấn động, trong mắt lập tức khôi phục thanh minh, nhìn xung quanh, khi lần đầu nhìn thấy Mộng Hoàn Quân Chủ, uy thế trong cơ thể lập tức tràn ra, muốn thi triển lôi đình tập sát.

Nhưng sau khi nhìn thấy Lâm Dương ở ánh mắt kế tiếp, hai vị lập tức thu hồi uy thế, thu nhỏ thân thể, nhanh chóng đi đến trước mặt Lâm Dương quỳ lạy.

“Thuộc hạ xin bái kiến Bệ hạ.” “Hai người đứng sang một bên đi!” Lâm Dương chỉ gật đầu, tùy ý căn dặn một tiếng, nói trắng ra là căn bản không thể trách hai người họ, bởi vì chênh lệch giữa hai bên thực sự quá lớn.

Hàn Đao Quỷ Nguyệt đồng thời thở phào một hơi, trong lòng vừa thả lỏng lại vừa không khỏi thất vọng, vốn đã chuẩn bị nói thêm vài lời, nhưng chủ tử ngay cả một chữ cũng không nói ra, đành ngoan ngoãn đi đến phía sau Lâm Dương.

Lâm Dương khẽ mỉm cười, toàn thân kim quang bắn ra bốn phía, như một luồng sao băng xé rách không gian trực tiếp đâm thẳng về phía Mộng Hoàn Quân Chủ.

Sắc mặt Mộng Hoàn Quân Chủ ngưng trọng, không chọn cách cứng rắn đối kháng mà lui lại, cú va chạm của Lâm Dương nhìn thì như đã dùng hết man lực, thực chất đã vận dụng lực lượng pháp tắc đến cực hạn.

Cho dù có ngàn vạn thủ đoạn, dưới một cú va chạm đều sẽ tan rã, bất kể bảo vật pháp tắc nào cũng không thể cản được cú sao băng của Lâm Dương.

Có thể nói vừa mới bắt đầu Lâm Dương đã cho Mộng Hoàn Quân Chủ một cú ra oai, nhưng Mộng Hoàn Quân Chủ cũng không phải người dễ bắt nạt, thấy một cú va chạm này khó đón đỡ, vậy thì thà không đỡ nữa, Mộng Hoàn Quân Chủ đồng thời lùi lại, hai người luôn giữ một khoảng cách tương đối an toàn.

Lâm Dương không định buông tha Mộng Hoàn Quân Chủ, liên tiếp đánh ra ba chưởng, thiên uy mênh mông từ những ấn chưởng khổng lồ đối diện phát ra, dường như có thể trấn áp vạn vật thiên địa.

Mộng Hoàn Quân Chủ bị Lâm Dương áp chế, trong lòng hỏa khí dần tăng lên, thấy ba chưởng trực tiếp lao đến, lập tức hừ lạnh một tiếng, đồng thời đánh ra ba chưởng muốn cứng rắn so tài cao thấp với Lâm Dương.

Ba chưởng dường như mềm mại như mây khí, nhưng lại ẩn chứa sát cơ, nhưng va chạm với ba chưởng của Lâm Dương thì bất kể thần thông hay thuật pháp đều bị phá tan tành.

Hiện tại Mộng Hoàn Quân Chủ đại khái cũng đã nhìn ra con đường mà Lâm Dương đang đi, đó là lấy lực phá pháp, đường đường chính chính.

Cứ như vậy, Mộng Hoàn Quân Chủ lại bị áp chế, Lâm Dương không quan tâm đến hắn, thừa thắng xông lên, đè Mộng Hoàn Quân Chủ xuống đất mà chà đạp, Mộng Hoàn Quân Chủ đương nhiên

không thể để Lâm Dương mặc sức thao túng, ngược lại cũng đỡ được tất cả chiêu thức của Lâm Dương, chỉ là ngoài phòng ngự bị động ra, ngay cả nửa chiêu cũng không thể phản kích, trong lòng uất ức muốn thổ huyết.

Lâm Dương thừa cơ đánh cho Mộng Hoàn Quân Chủ một trận, trong lòng vô cùng sảng khoái, cuối cùng cũng trút được một ngụm ác khí, nhưng cũng hiểu rằng hiện tại chỉ có thể làm được như vậy.

Với bản lĩnh của Mộng Hoàn Quân Chủ, rất nhanh sẽ phản ứng lại, lúc đó tấn công nhanh sẽ không có tác dụng, chi bằng nhân lúc Mộng Hoàn Quân Chủ chưa kịp phản ứng, trực tiếp buông tay, điều này càng khiến Mộng Hoàn Quân Chủ uất ức không thôi.

Phía sau, Lê Thiên Quân nhìn hai vị đại nhân vật chiến đấu, cằm suýt nữa không rơi xuống, "Cảnh chiến đấu của các đại năng lại có chút khác biệt!" "Giống như hai người bình thường đang đánh nhau vậy!" Hỗn Độn Thành Chủ không chớp mắt nhìn chằm chằm Lâm Dương và Mộng Hoàn Quân Chủ, mỗi quyền mỗi chưởng của hai người đều được nhìn thấy rõ ràng, có lẽ trong mắt Lê Thiên Quân và những người khác một quyền một chưởng đều không có gì thần dị, nhưng Hỗn Độn Thành Chủ ở cảnh giới đó có thể thấu hiểu không ít, mỗi hành động của hai người đều có thể dẫn động pháp tắc đi theo, thực sự khiến người ta kinh thán.

"Hỗn Độn Thành Chủ, xin hỏi Hỗn Độn Thành Chủ, lão sư của ta và Mộng Hoàn Quân Chủ rốt cuộc ai thắng ai thua?" Hỗn Độn Thành Chủ đang định tiếp tục quan sát, bên tai lại truyền đến tiếng nói, lập tức có chút không vui, quay đầu phát hiện người nói chính là La Phong, vốn dĩ không thích bị áp chế.

"Hiện tại nói thắng thua còn quá sớm, chỉ có thể nói trong trận chiến vừa rồi Bệ hạ đã chiếm thượng phong." Mặc dù La Phong hiện

tại yếu, nhưng nói về thân phận, lại có thể ngang hàng với ta, cho nên Hỗn Độn Thành Chủ cũng không muốn kết oán với La Phong, có một điều là từ khi lần đầu nhìn thấy La Phong, hắn luôn cảm thấy vô cớ có thêm ba phần thiện cảm, cũng không biết vì sao.

Trong lòng La Phong lo lắng cho sự an nguy của Lâm Dương, những lời vừa rồi là vô thức nói ra, nói xong trong lòng có chút hối hận, chỉ là lời đã nói ra không thể thu lại, nên hắn cúi đầu, không dám nhìn Hỗn Độn Thành Chủ nữa.

Không ngờ, giọng nói của Hỗn Độn Thành Chủ cũng vô cùng nhu hòa, giải thích cho hắn: "Hai người họ đều ở cảnh giới thần vương, một cảnh giới huyền diệu mà người ngoài không thể hiểu được, cho nên muốn phân ra thắng bại thì hoặc là trong nháy mắt, hoặc là cần đến hàng vạn năm, vì vậy ai thắng ai thua thì không ai nói trước được." "Vậy tại sao thủ đoạn của hai người họ lại... yếu kém!" Hai chữ phía sau không được nói hết, nhưng người nghe lời đã tự động bổ sung vào trong đầu, Hỗn Độn Thành Chủ lạnh lùng nhìn người vừa chen lời, người đó chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, hối hận vì vừa nãy đã khoe khoang mà mở miệng, nhưng đã hơi muộn rồi.

Thẳng đến khi người đó ngã xuống, Hỗn Độn Thành Chủ mới tiếp tục nói: "Là do thực lực của các ngươi quá yếu, căn bản không chịu nổi xung kích của dư ba chiến đấu của hai vị kia, thậm chí chỉ cần uy áp tràn ra, đều sẽ bị nghiền thành một đống thịt nát." "Còn về việc nói hai vị kia kém cỏi!

Là do thực lực của các ngươi bị hạn chế, căn bản không thể cảm nhận được chiêu thức trong đó rốt cuộc huyền diệu đến mức nào, khiến người ta kinh thán." Hỗn Độn Thành Chủ không nói nhiều, sau khi nói xong câu đó, liền không mở miệng nữa, chuyên chú vào đại chiến trước mắt, đối với hắn đây không khác gì một cơ duyên, không chừng có thể từ đó mà có được chút linh cảm.

“Thủ đoạn hay, quả nhiên không hổ là Nhân Hoàng!” Trong lời nói của Mộng Hoàn Quân Chủ mang theo sự lạnh lẽo, dù sao cũng bị người ta đè ra đánh, điều này trước đây hắn mới có.

“Ngươi cũng không kém!” Ân oán thì ân oán, nhưng thực lực của hắn quả thực không tệ, cho dù bị đánh bất ngờ, vẫn không hề có nửa điểm tán loạn, vừa rồi nhìn như chiếm hết thượng phong, thực chất cũng chỉ là kẻ tám lạng người nửa cân.

Chương 326

"Nếu đã như vậy, vậy cũng nên để Nhân Hoàng kiến thức thủ đoạn của ta thôi." Mộng Hoàn Quân Chủ trong lòng nén giận, vào khoảnh khắc này bùng phát, dưới chân vô số vân khí tự sinh, Mộng Hoàn Quân Chủ vươn tay phải, vân khí lập tức hội tụ trong tay, diễn biến thành một con tiểu thú, tùy ý lăn lộn.

Mộng Hoàn Quân Chủ nhìn vật nhỏ trong tay, hỏa khí trong lòng lập tức tiêu tan hơn nửa, chỉ còn lại vô hạn cảm khái.

Sau đó Mộng Hoàn Quân Chủ ném con tiểu thú về phía trước, chỉ thấy dị thú đón gió bồng bềnh mà lớn lên, rất nhanh đã biến thành cự thú cao nửa người, chỉ thấy dị thú bốn chân chạm đất, thân hình linh mẫn, ngoại hình nhìn như một con báo, hai mắt một đỏ một lam, toàn thân không phải lông da mà được bao phủ bởi pha lê màu tím, vô cùng tinh xảo.

"Lâm Dương, con thú này tên Giáp Cổ, đã cùng ta từ lúc còn nhỏ leo lên đỉnh thần vương, lại từng thôn phệ sinh linh của một vũ trụ để thoát thai hoán cốt, ngươi có muốn thử lại xem sao không?" Trong giọng nói của Mộng Hoàn Quân Chủ toát ra một cỗ tự hào, Giáp Cổ tuy xuất thân thấp kém, nhưng được Mộng Hoàn Quân Chủ bồi dưỡng, thôn phệ vô số huyết mạch, sớm đã không kém cạnh các thần thú tiên thiên, để Giáp Cổ có thể siêu thoát, Mộng Hoàn Quân Chủ còn mạo hiểm tiềm nhập một vũ trụ, để Giáp Cổ chuyển sinh, thôn phệ sinh linh của một phương vũ trụ, mới có ngày hôm nay, xét về thực lực thì ngay cả thần vương cũng có một trận chiến.

Không ngờ, Mộng Hoàn Quân Chủ vừa mới đắc ý nói xong những lời này, đã bị Giáp Cổ coi thường.

“Mộng Hoàn, ngươi thích nói mấy lời vô nghĩa đó sao, ta khó khăn lắm mới thoát ra khỏi cái nơi quỷ quái đó, đương nhiên phải ăn một bữa no đã.” Giáp Cổ mắt chằm chằm nhìn Lâm Dương, nước dãi chảy ròng ròng từ khóe miệng, hiển nhiên, nó coi Lâm Dương là thức ăn.

Móng vuốt sắc nhọn xé rách mặt đất, Giáp Cổ lao ra, Mộng Hoàn Quân Chủ thấy vậy cũng chỉ còn biết cảm thán bất đắc dĩ, tính cách của Giáp Cổ trước nay vẫn vậy, cho dù đối mặt với ai cũng không hề thay đổi chút nào, dù sao cũng đã quá quen thuộc rồi.

Lâm Dương chỉ cảm thấy trước mắt lóe lên một cái, một móng vuốt pha lê xé rách y phục của hắn, Lâm Dương chỉ cảm thấy vai truyền đến cảm giác đau nhức, có chút dịch thể ấm nóng đang chảy ra ngoài.

“Máu à!” Lâm Dương cảm thấy kỳ diệu, đã bao lâu rồi hắn không bị thương, ngay cả khi đối mặt với chí cao quy tắc, cũng chưa từng bị thương, kết quả hiện tại lại bị một con súc sinh xé một móng, thật thú vị.

Máu vàng kim rơi trên mặt đất, thân núi lập tức bị máu tan chảy, hình thành một cái hố nhỏ, không ngừng rơi xuống tâm đất.

Lâm Dương ở cảnh giới đó, mỗi giọt máu trên người đều có thần dị, không phải phàm tục nhân có thể sánh bằng, thậm chí một giọt máu cũng có thể lấy mạng một vị cấp Tôn Giả.

Giáp Cổ móng vuốt sắc bén cào một cái, nhanh chóng nhảy ra, sau đó tham lam liếm liếm móng vuốt, mùi vị thần huyết đó khiến nó mê mẩn, ánh mắt tham lam càng thêm mãnh liệt.

“Thần huyết thật cường hãn, lão gia ta từ khi ra khỏi cái nơi quỷ quái đó, thân thể đang hư nhược, vừa hay lấy ngươi tẩm bổ.” Giáp Cổ âm hiểm nói.

Lửa giận của Lâm Dương càng bùng lên, "Con súc sinh này thật sự cho rằng ta sợ ngươi sao!" Không nói một lời, Lâm Dương trực tiếp tế ra Khai Thiên Phủ, chuẩn bị chém giết.

Giáp Cổ không biết hay không nhìn, nó quá tự tin vào bản thân, Khai Thiên Phủ của Lâm Dương vừa mới nắm trong tay, nó liền lại lao lên.

Giữa không trung, ngay cả một bóng dáng cũng không nhìn thấy, thậm chí không có một chút gió nào, không gian vẫn hoàn hảo vô tổn, Giáp Cổ lại lần nữa lao đến trước mặt Lâm Dương, phát ra một tiếng kêu.

"Thanh lượng cổ phác!" "Tựa như một đứa trẻ sơ sinh giáng thế, thuần túy đến vậy!" Âm thanh này là âm thanh đầu tiên khi vũ trụ sinh ra, bị Giáp Cổ mô phỏng lại, lại có bảy phần vận vị, không thể ngăn cản, cho dù Lâm Dương đã cảm nhận mà bố trí phòng ngự, dùng đại pháp lực phong bế thính giác, nhưng âm thanh lại phớt lờ mọi ngăn cách trực tiếp oanh vào trong não hải.

"Âm thanh của trời đất!" Lâm Dương không xa lạ gì với âm thanh này, âm thanh ban đầu nghe như không có gì, cũng không có sát thương, chỉ sẽ có một khoảnh khắc hoảng hốt, một khoảnh khắc hoảng hốt mà không có bất kỳ bí pháp nào có thể ngăn cản.

Trừ phi không ở thế giới này!

Chỉ một khoảnh khắc hoảng hốt đối với cường giả chân chính mà nói, đủ để định đoạt thắng bại.

Lâm Dương không có chuẩn bị, cho nên mới trúng chiêu, nhưng trước khi rơi vào khoảnh khắc hoảng hốt đó, hắn đã mạnh mẽ dịch chuyển Khai Thiên Phủ lên một chút vị trí, một chút vị trí, vừa vặn chặn ngay vị trí mà Giáp Cổ tấn công bằng móng vuốt.

Giáp Cổ cũng không ngờ lại có người thật sự có thể chống lại ảnh hưởng của thiên địa chi âm, một móng vuốt cuối cùng rơi xuống Khai Thiên Phủ, mặc dù chỉ là bề mặt, nhưng mũi nhọn trên đó hoàn toàn lộ ra ngược lại để lại một vết thương trên móng vuốt.

Dịch thể màu tím trong suốt từ vết thương nhỏ giọt xuống, nhưng khi chạm đất lại một lần nữa quay trở lại cơ thể Giáp Cổ.

Sau một kích, Lâm Dương cũng tỉnh lại từ trạng thái hoảng hốt, trong lòng càng thêm phẫn nộ, Khai Thiên Phủ vung lên trời, lập tức chém ngang, thân thể Giáp Cổ dần mờ đi, biến mất tại chỗ.

Nhưng Lâm Dương không dừng động tác trong tay, quay người một phủ bổ xuống, không gian lập tức nứt vỡ, thân hình Giáp Cổ lóe lên rồi lại biến mất.

“Trốn sao?

Ta xem ngươi lần này trốn đi đâu!” Lâm Dương nghiến răng nói.

Trên Khai Thiên Phủ quang mang rực rỡ, Lâm Dương nhẹ nhàng vạch một cái, lập tức có thanh khí từ lưỡi phủ khuếch tán ra, như một vòng sáng từ trên người Lâm Dương lan ra bốn phía.

Thân hình Giáp Cổ ẩn nấp, vốn dĩ không ai có thể phát hiện, nhưng dưới một đạo vòng sáng thanh khí lại bị trực tiếp đánh bay ra, Giáp Cổ chật vật ngã xuống đất, quang mang màu tím rực rỡ trên người cũng trở nên ảm đạm. 36. "Thanh khí thật lợi hại, lại có thể phá vỡ pháp tắc của vũ trụ này, chỉ tiếc là thực lực của lão gia ta chưa hồi phục, nếu không nhất định phải lĩnh giáo một phen thật tốt." Giáp Cổ nói.

Luồng thanh khí đó khuếch tán ra, nhìn thì vô hại, thực chất là một thế giới ập xuống người, Giáp Cổ không vỡ nát, chỉ vì bản thân nó cường hãn.

Nhưng dưới một kích đó, nó vốn chưa hồi phục thực lực đã không còn sức để chiến đấu nữa.

“Mộng Hoàn, ta phải đi nghỉ ngơi trước, ngươi cẩn thận đó!” Nói xong câu đó, thân thể Giáp Cổ liền hóa thành một đoàn yên khí tiêu tán.

Sắc mặt Mộng Hoàn Quân Chủ lập tức tối sầm, tên gia hỏa này vẫn tùy hứng như mọi khi, thật đúng là...

Thiếu đi sự trợ giúp của Giáp Cổ, Mộng Hoàn Quân Chủ chỉ còn một thủ đoạn huyễn thuật có thể dùng, đối với những người như Lâm Dương, trừ phi bố trí trước, nếu không khó mà khiến họ sa vào ảo ảnh.

Mộng Hoàn Quân Chủ có chút hoảng sợ!

Hắn nhanh chóng trấn tĩnh lại, bị Giáp Cổ hãm hại cũng không phải một hai lần, sớm đã rèn luyện được một trái tim lớn, có pháp thuật đào mệnh.

Kẻ tức giận nhất là Lâm Dương, bị người ta chơi một vố, kết quả kẻ đó lại chạy mất, ngay cả cái bóng cũng không bắt được, khiến hắn có hỏa khí cũng không có chỗ xả.

“Mộng Hoàn Quân Chủ, nếu không phục, chi bằng gọi con dị thú kia ra lần nữa.” Lâm Dương lớn tiếng quát.

Chương 327

Má của Mộng Hoàn Quân Chủ nhịn không được co giật, ngược lại, tên gia hỏa đó tự động bỏ chạy, ngay cả hắn cũng không thể cưỡng chế, đúng là đại gia chân chính!

Có lợi thì không cần người ta sẽ chạy lên, nếu gặp khó khăn, cũng sẽ là người đầu tiên bỏ chạy, để lại Mộng Hoàn Quân Chủ gánh vác.

"Đừng vội, chúng ta cứ chiến một trận trước đi!" Vừa nói, Mộng Hoàn Quân Chủ đồng thời thi triển thần thông, quanh thân có sương trắng lượn lờ, khí vụ nồng đậm nhanh chóng khuếch tán bao phủ toàn bộ một vùng, phóng mắt nhìn tới chỉ thấy một màu trắng mịt mờ.

Hỗn Độn Thành Chủ thấy sương trắng lan tràn, cũng thi triển bí thuật, trong tay cuồng phong gào thét, muốn hút hết sương trắng này đi, nhưng mặc cho cuồng phong quét ngang, cũng không thể thổi tan khí vụ, ngược lại càng ngày càng dày đặc.

Hỗn Độn Thành Chủ biết sự chênh lệch thực lực thuần túy, cũng không giãy giụa quá nhiều, khẽ quát một tiếng, trên đỉnh đầu một tòa thành trì cổ xưa chậm rãi hiện ra, đã nhiều năm trấn giữ nơi đó, từ khi Nguyên Tổ thoát khỏi giam cầm, Hỗn Độn Thành Chủ cũng cuối cùng có thể rời khỏi vũ trụ sơ thủy, nhưng tòa thành trì này đối với Hỗn Độn Thành Chủ có quá nhiều hồi ức, và đã dung hợp thành một thể.

Vì vậy Hỗn Độn Thành Chủ liền dùng vô tận thần tài luyện thành một pháp bảo dạng thành trì, chủ yếu để trấn áp giam cầm, có vô số diệu dụng.

Thành trì vừa hiện thân, liền có vạn đạo lưu quang rủ xuống, bao phủ toàn bộ Hỗn Độn Thành Chủ và La Phong cùng những người khác vào trong.

Chỉ có điều khiến Hỗn Độn Thành Chủ không ngờ là, Hỗn Độn Thành lại không có cách nào đối phó với những sương trắng này.

Khí vụ này cũng không biết là thứ gì, phớt lờ màn cấm lưu quang, từng chút một thẩm thấu vào bên trong, mặc dù tốc độ chậm, nhưng một khi bị khí vụ xâm nhập liền trực tiếp ngã xuống hôn mê, không ít người vô ý trúng chiêu.

Hàn Đao Quỷ Nguyệt thấy vậy, cũng thi triển thủ đoạn xua đuổi khí vụ nhưng đều không có tác dụng.

Lâm Dương thấy thế, không khỏi lắc đầu, bên cạnh có vướng víu thật sự không dám tùy ý chiến đấu, liền nói: "Mấy người lui xuống đi, sương trắng chỉ là hình thức, là ý chí, nếu ý chí không sánh bằng Mộng Hoàn Quân Chủ, đều khó mà ngăn cản sương trắng xâm thực." Vừa nói, Lâm Dương trực tiếp đánh ra một đạo kim quang, rơi vào Hỗn Độn Thành, lưu quang màu bạc ban đầu trộn lẫn kim cấm, lập tức cắt đứt sương trắng xâm nhập.

Mộng Hoàn Quân Chủ thấy vậy, không khỏi vỗ tay, "Quả nhiên kiến thức tốt, lại có thể một mắt nhìn thấu bản chất của Bạch Hồn Vụ của ta." Mộng Hoàn Quân Chủ đã nổi danh khắp thiên vũ với khả năng thao túng mộng cảnh, Bạch Hồn Vụ chỉ là thủ đoạn thô thiển nhất.

Lâm Dương không nói gì, nhấc chân giẫm chết một con thanh xà đang lượn lờ dưới chân trong sương trắng, nửa cười nửa không nhìn Mộng Hoàn Quân Chủ.

"Mấy thủ đoạn hạng bét này, không cần phải làm trò trước mặt ta nữa đâu!" Mộng Hoàn Quân Chủ không hề lay động, sương trắng trên mặt đất đột nhiên nhạt đi rất nhiều, không biết từ lúc nào đã trở thành sân chơi của độc thú, phóng mắt nhìn ra toàn là những con rắn xanh xanh đỏ đỏ, có bọ cạp độc, rết độc, nhưng chúng vẫn không hề bước

vào phạm vi ba thước quanh Lâm Dương, trừ con vừa rồi.

Những độc trùng này không phải thực thể, mà do Bạch Hồn Vụ hóa thành, có mộng độc, một khi bị châm chích, liền sẽ rơi vào mộng cảnh, mặc cho Mộng Hoàn Quân Chủ dệt nên mộng cảnh, đến lúc đó có gặp ác mộng cũng không thể tỉnh lại.

Năm xưa từng có một tộc quần chọc giận Mộng Hoàn Quân Chủ, bị bày ra Huyễn Yểm Trận, kết quả cả một tộc quần sống trong mộng vạn năm, cuối cùng hóa thành tro tàn.

Đây là một đạo pháp tuyệt đối khủng bố!

Chỉ là, Lâm Dương lại ngay khi Bạch Hồn Vụ khuếch tán đã chặt đứt nguồn gốc, cho dù có ngàn vạn biến hóa không thể tiến gần đến thân cũng vô dụng.

Điều này cũng khiến Mộng Hoàn Quân Chủ đau đầu, kỳ thực chỉ cần có một tia mộng hồn lực xâm nhập vào cơ thể Lâm Dương, Mộng Hoàn Quân Chủ đều có thủ đoạn thi triển, nhưng vừa rồi một lần thăm dò nhỏ lại khiến Mộng Hoàn Quân Chủ tuyệt vọng, tên gia hỏa này thực sự quá cảnh giác.

Mộng Hoàn Quân Chủ không nói một lời, vận chuyển thần lực trong cơ thể hội tụ ở đầu ngón tay, trong nháy mắt điểm ra, một đạo quang thúc gần như trong suốt lao về phía Lâm Dương.

Ánh mắt Lâm Dương khẽ ngưng lại, một đạo thần quang đồng thời bắn ra, nghiền nát đạo quang thúc trong suốt kia.

Ý chí lực va chạm, một kích này cũng khiến Mộng Hoàn Quân Chủ hiểu rõ ý chí của Lâm Dương không hề kém cạnh mình, muốn khiến hắn nhập mộng gần như là một điều không thể.

Vì vậy, Mộng Hoàn Quân Chủ chọn cách tái hiện thủ đoạn cũ, sau lưng màn trời rộng lớn mở ra, một dị vật khổng lồ như ngọn núi

chậm rãi di chuyển từ trong màn lớn đó ra.

Khi Lâm Dương nhìn kỹ, mới phát hiện đó là một con cự thú giống như con rùa lớn, chỉ vì nó cõng trên lưng một lớp giáp như núi nên toàn bộ thân thể đều bị che khuất, ngay cả tứ chi và đầu cũng đều nằm trong lớp giáp đó, gần như hòa làm một thể, nếu không phải con mắt màu vàng nhạt đó đột nhiên động đậy, ngay cả Lâm Dương cũng suýt chút nữa bỏ qua.

Con dị thú này tên là Phụ Thiên, là sinh linh đầu tiên được sinh ra trong một kỷ nguyên luân hồi vũ trụ nào đó, cuối cùng được Mộng Hoàn Quân Chủ để mắt đến, thu nhận dưới trướng.

Phụ Thiên không có thần thông nào khác, trời sinh kiên cố, vạn pháp bất xâm, Mộng Hoàn Quân Chủ nhờ nó mà không biết đã tránh được bao nhiêu đại kiếp.

Phụ Thiên chậm rãi di chuyển, mỗi bước đi thân núi lại thấp đi một thước, quang mang màu vàng đất lóe lên, sau đó lại khôi phục.

Cho đến khi rời khỏi màn trời rộng lớn, Phụ Thiên cuối cùng cũng động đậy con mắt màu vàng sẫm, trong đồng tử hiện lên thần thái, nhìn người xa lạ trước mắt, càng thêm mờ mịt.

“Đây là đâu?

Lão tổ ta sao lại ở đây?” Phụ Thiên nói chuyện cũng vô cùng chậm rãi, gần như từng chữ từng chữ một tuôn ra, như thể một khi nhanh hơn sẽ bị lời nói làm cho nghẹt thở.

Mộng Hoàn Quân Chủ thấy Phụ Thiên nhìn trái nhìn phải, không nỡ nhìn về phía sau, lập tức ho nhẹ một tiếng.

“Phụ Thiên, ta ở đây, quay đầu lại xem!” “Quay đầu?

Mệt quá, đứng lên cho lão tổ ta xem đi!” Phụ Thiên bất động, chỉ có giọng nói già nua vang vọng.

Sắc mặt Mộng Hoàn Quân Chủ tối sầm, cảm thấy cả đời sống uất ức, hoàn toàn bị mấy thứ này bắt nạt, lập tức một bàn tay lớn do khí vụ ngưng kết vươn ra tóm lấy đầu Phụ Thiên mà mạnh mẽ kéo ra.

Cái cổ dài thon, tựa như linh xà, cái đầu khổng lồ đưa đến trước mắt Mộng Hoàn Quân Chủ, ngừng lại chừng vài giây, mới phát ra một tiếng thở dài.

"Thì ra là Mộng Hoàn à!

Ngươi không chết sao!

Không đúng, lão tổ nhớ rõ là ngươi đi khiêu chiến chí cao quy tắc đã chết rồi, còn liên lụy lão tổ ta cũng bị chôn cùng, bây giờ sao lại ở đây?" Phụ Thiên cảm khái không thôi, hiện tại ký ức vốn bị phong trần mới được khôi phục.

Trong ký ức của hắn, ngươi thật sự đã chết, sao lại xuất hiện ở đây ngay cả hắn cũng mê mang!

"Đừng nói nữa, trước tiên ứng phó đối thủ trước mắt đi đã!" Mộng Hoàn Quân Chủ mở miệng, cắt ngang sự dài dòng vô tận của Phụ Thiên, theo kinh nghiệm trước đây, tên này không có vài năm thì không thể phản ứng lại được, quá chậm chạp!

Chương 328

"Được rồi!" Giọng nói u u của Phụ Thiên truyền ra, có chút bất mãn với Mộng Hoàn, kỳ thực nó là một tồn tại thích suy nghĩ nhất, chỉ là trước nay không ai hiểu được sở thích đó.

Trên người Phụ Thiên có quang mang màu vàng đất lóe lên, quang mang chiếu rọi, một con Phụ Thiên đã thu nhỏ vô số lần dọc theo con đường hình thành từ quang mang mà lao điên cuồng, cuối cùng dung hợp với Mộng Hoàn Quân Chủ.

Lâm Dương nhìn cảnh này, thần sắc trở nên ngưng trọng, chỉ thấy Phụ Thiên lại ký thác bản mệnh hồn lên người Mộng Hoàn Quân Chủ, hiện tại Mộng Hoàn Quân Chủ có thể kiêm nhiệm sở trường của cả hai, vừa có thể thi triển bí thuật của bản thân, lại có thể thi triển thần thông của Phụ Thiên, thực lực đã không thể xem thường.

Mộng Hoàn Quân Chủ cảm thụ sức mạnh quen thuộc trên người, nhịn lại xúc động muốn rên rỉ, không khỏi cảm khái đủ loại lợi ích của Phụ Thiên, giống như Giáp Cổ không muốn ký thác bản mệnh lên người hắn.

Có Phụ Thiên trợ giúp, Mộng Hoàn Quân Chủ đối mặt với Lâm Dương thêm vài phần dũng khí, nếu không thì đã sớm bỏ chạy rồi.

Trong tay vừa triển, một cây đại chùy xuất hiện bên cạnh được nắm chặt, Mộng Hoàn Quân Chủ xông lên trời, bổ thẳng xuống đỉnh đầu Lâm Dương.

"Phụ Thiên Pháp, Trọng Chùy!" Một chùy không có bất kỳ chiêu thức hoa mỹ nào, chỉ có một chữ "trọng", Lâm Dương cũng huy động Khai Thiên Phủ nghênh kích lên.

Chỉ một lần va chạm, Lâm Dương liền biết cái gọi là "trọng" đó,

sức mạnh không biết từ đâu đến, vô cùng nặng nề, Lâm Dương tự cảm thấy thân thể mình cứng cáp, cho dù trời sập cũng sẽ an nhiên vô sự.

Nhưng dưới sự kẹp giữa của sức mạnh, cánh tay hắn run rẩy, lưng thẳng tắp nhịn không được cong xuống.

Lâm Dương không tin tà, vô tận thần lực cũng tự sinh trong cơ thể, sau đó Lâm Dương phát ra một tiếng gầm thét, mạnh mẽ hất tung một chùy đó, hai bên đồng thời lùi lại.

Trong mắt Mộng Hoàn Quân Chủ lóe lên dị quang, lần đầu tiên, lần đầu tiên có người có thể dựa vào man lực mà mạnh mẽ hất tung Trọng Chùy.

Vì vậy Mộng Hoàn Quân Chủ liền huy động cây chùy thứ hai, đại chùy xé rách không khí, một tia lôi đình xuất hiện trên mặt chùy, sau khi va chạm với Khai Thiên Phủ của Lâm Dương, lôi đình màu tím lam đồng thời từ mặt chùy lao ra, rơi xuống thân thể Lâm Dương.

Đạo lôi đình đó là đạo lôi đình đầu tiên khi vũ trụ sinh ra, nhưng đối với thần khu của Lâm Dương, chút sức mạnh lôi đình đó căn bản không đáng nhắc tới, ngay cả hỗn độn thần lôi đánh lên người cũng không để lại vết hằn nào.

Ngược lại, Lâm Dương nắm lấy thời cơ, bắt đầu phản kích, Khai Thiên Phủ vẫy khắp bốn phương, thanh trọc chi khí lập tức phân chia, sau đó quét về phía Mộng Hoàn Quân Chủ, đối mặt với một kích này, Mộng Hoàn Quân Chủ cảm thấy uy hiếp vô tận, cho nên không dùng Trọng Chùy để nghênh đón, mà tại chỗ thi triển bí pháp.

Hư ảnh Phụ Thiên chìm xuống đất, bao phủ Mộng Hoàn Quân Chủ, đó cũng là thủ đoạn phòng ngự mạnh nhất, nhưng trước mặt Khai Thiên Phủ, bất kỳ phòng ngự nào cũng vô ích, hư ảnh Phụ Thiên lập tức tan thành từng mảnh.

Mộng Hoàn Quân Chủ thấy không ổn, lập tức nhảy ra, nhưng trên trán lại lưu lại một vết rách, thần huyết trào ra, bên tai đồng thời truyền đến giọng nói của Phụ Thiên.

“Mộng Hoàn, người này không dễ đối phó, sức mạnh của ta cũng chưa hồi phục, mau rút lui đi!” Mộng Hoàn Quân Chủ nói nhanh, không còn chậm rãi như trước.

Vừa dứt lời, Y liền cảm thấy sức mạnh của Phụ Thiên trên người mình nhanh chóng tiêu tán, trong lòng chùng xuống, lại đem Chí Cao Quy Tắc mắng một trận.

Y tự hỏi, đã cho phép phục sinh, vì sao hai đồng bạn kia lại không khôi phục thực lực đỉnh phong.

Dù thế nào đi nữa, Mộng Hoàn Quân Chủ biết một điều, bây giờ là lúc phải rời đi!"Ma Quân, phần còn lại phải nhờ vào ngươi rồi!

Lâm Dương, chúng ta hữu kỳ hậu hội!" Mộng Hoàn Quân Chủ còn chưa dứt lời, thân ảnh đã biến thành một làn sương trắng từ từ tiêu tán.

Lâm Dương không ngờ Mộng Hoàn Quân Chủ lại dứt khoát rút lui đến vậy, muốn ngăn cản thì đã muộn.

Chỉ còn lại Ma Quân đứng tại chỗ, trong lòng cũng thầm mắng, tên khốn này quả nhiên là, nói giúp đỡ, kết quả chạy còn nhanh hơn ai hết.

Ma Quân cũng không chút do dự, thân thể tan thành màn sương đen lặng lẽ rời đi, ngay cả một câu nói cứng rắn cũng không kịp thốt ra.

Lâm Dương đương nhiên sẽ không dễ dàng để Y rời đi như vậy, bàn tay Y siết hờ, lực hút lập tức sinh ra, lại hút ngược màn sương đen do Ma Quân hóa thành trở lại.

Chỉ thấy một đoàn sương đen lơ lửng trong tay Lâm Dương, chỉ có một khuôn mặt không ngừng hiện ra nhưng không thể tái hóa thành thực thể.

Ma Quân biết chạy trốn vô vọng, liền cười quái dị: "Lâm Dương, giết ta thì sao, dù sao cũng chỉ là một đạo phân thân mà thôi!

Nhưng ta đã chuẩn bị cho ngươi một món quà rồi, Cổng Minh Giới đã mở, tất cả quỷ quái ma vật đều thoát ra, từ từ mà hưởng thụ đi!" Lâm Dương không hề nao núng, ngay khi Ma Quân vừa dứt lời, Y liền trực tiếp bóp nát nó.

Hỗn Độn Thành Chủ lúc này cũng hiện thân, cùng Hàn Đao Quỷ Nguyệt đi đến bên cạnh Lâm Dương."Lời của kẻ đó vừa rồi, chắc hẳn các ngươi cũng đã nghe.

Hiện giờ Minh Giới đại loạn, ma quái hoành hành, mỗi người hãy điều binh dẹp loạn đi!" Đối với Lâm Dương mà nói, đây chỉ là một chuyện nhỏ, nhưng Hỗn Độn Thành Chủ lại cảm thấy như đang gánh một ngọn núi.

Đặc biệt, sắc mặt Hàn Đao Quỷ Nguyệt càng khó coi hơn, hai người họ trông coi cánh cửa Địa Phủ, đương nhiên biết bên trong rốt cuộc có gì, nhất thời kinh hoàng bất an."Đều là lỗi của chúng thần, khẩn cầu Bệ hạ cho phép chúng thần lập công chuộc tội." Hàn Đao lập tức quỳ sụp xuống đất.

Lâm Dương gật đầu, nhưng không truy cứu trách nhiệm của hai người, dù sao thủ đoạn của Mộng Hoàn Quân Chủ, người thường căn bản không thể chống đỡ."Hai ngươi cứ đi đi, có thể điều động tất cả trấn thủ của Minh Giới để tự xử lý!" Nhận được lệnh của Lâm Dương, Hàn Đao Quỷ Nguyệt không dám chần chừ, lập tức rời đi.

Hỗn Độn Thành Chủ cũng truyền mệnh lệnh của Lâm Dương ra, may mắn là trước đó đã có sự chuẩn bị, nên mọi việc đều diễn ra có

trật tự.

Mãi lúc đó, Lâm Dương mới chú ý đến La Phong, trên mặt hiện lên nụ cười: "La Phong, biểu hiện lần này của ngươi khiến ta rất hài lòng!" "Đệ tử không dám, tất cả đều nhờ Diệu Pháp mà Lão sư đã truyền thụ!" La Phong khiêm tốn nói."Tru Tiên Tứ Kiếm Đạo quả thật cao thâm, nhưng nếu không hạ khổ công thì sao có thể trong thời gian ngắn như vậy tu thành Lục Tiên Kiếm?

Là phần thưởng, ngươi có thể đến Đại Càn Bảo Khố lấy dược liệu để luyện chế Hãm Tiên Kiếm, ta còn thưởng thêm một môn pháp môn hành lộ tên là Tung Địa Kim Quang Thuật." La Phong lập tức mừng rỡ khôn xiết.

Lục Tiên Kiếm đã viên mãn, bước tiếp theo đương nhiên là tế luyện Hãm Tiên Kiếm, đang lúc lo không có chỗ tìm dược liệu thì lại được ban cho, còn bất ngờ nhận thêm một môn bí pháp, quá lời rồi."Đa tạ Lão sư, chỉ là đệ tử không định quay về Đại Càn.

Loạn lạc Minh Giới lần này, đệ tử cũng chuẩn bị tham gia bình định, nhân tiện củng cố tu vi thêm một phen." La Phong nói.

Lâm Dương không cho là đúng, ngược lại càng thêm vui mừng, càng nhìn càng ưng ý đệ tử này."Có tâm như vậy là tốt!" Lâm Dương vui vẻ gật đầu."Đã muốn đi thì cứ đi đi!

Sau này ta sẽ ban bố chiếu lệnh, để toàn bộ Nhân tộc đều tham gia vào đó, đặc biệt là thế hệ trẻ như các ngươi, nếu có đại công thì không tiếc trọng thưởng." Mặc dù có chút nguy hiểm, nhưng con đường tu hành ở đâu cũng đầy hiểm nguy, Lâm Dương không thấy có gì sai.

Còn về phần thưởng, việc thu phục ma quái Minh Giới đối với vũ trụ mà nói đều có công đức, cứ thế mà thực hiện là được."Nếu thật sự có thể như vậy, thì những tiểu bối kia thật có tạo hóa!" Hỗn Độn

Thành Chủ nghe vậy thì vui mừng.

Chương 329

Từ khi Đại Càn Hoàng Triều ra đời, không biết có bao nhiêu người muốn bái nhập vào nhưng không được.

Nếu truyền mệnh lệnh này ra, chắc chắn sẽ khiến tứ phương chấn động, vô số người sẽ đổ xô đến như kiến.

Quả nhiên, nguy cơ cũng chính là kỳ ngộ!"Đã quyết định rồi, vậy cứ làm theo tâm ý của ngươi đi." Lâm Dương nói. "Còn về thần tài luyện chế Hãm Tiên Kiếm, trên người ta vừa hay có một phần, liền trực tiếp cho ngươi luôn đi!" Lâm Dương tùy tay vung lên, một khối đá màu đen như đầu người lơ lửng trong không trung – đó là Ô Thiết Thạch, một trong những thần tài tốt nhất để rèn đúc kiếm khí.

Ngoài ra còn có Tinh Hà Sa, Phong Minh Đồng và nhiều phụ liệu khác.

Kỳ thực, vật liệu chính để rèn đúc Tru Tiên Tứ Kiếm đều không khác biệt, đều lấy Ô Thiết Thạch làm chủ, cũng là để chuẩn bị cho việc luyện chế Tru Tiên Kiếm Đồ sau này, cố gắng giữ cho đặc tính của kiếm khí nhất quán.

Chỉ có phụ liệu mới thay đổi một chút tùy theo đặc tính khác nhau của bốn thanh kiếm."Còn về cách rèn đúc, đó phải tự ngươi tìm cách, cũng coi như một khảo nghiệm đi." Lâm Dương cười lớn, không hề cảm thấy xót cho đệ tử.

Ai ngờ đâu trong lòng Y lại xót của lắm chứ.

Nhất thời nhanh miệng lấy đồ ra, Lâm Dương có chút hối hận.

Những thứ lọt vào mắt Y đều là thần tài đỉnh cấp, phẩm chất ưu lương, làm sao có thể dễ dàng cho La Phong được.

Làm khó một chút, trong lòng ít nhiều cũng cân bằng hơn.

La Phong mặt mày sa sầm.

Y cảm thấy như đột nhiên từ thiên đường rơi xuống địa ngục.

Rèn đúc Hãm Tiên Kiếm cần Thần Hỏa mới có thể dung luyện những thần tài kia, lại cần phải có sự thủy ma đoán đả (kỹ thuật đúc rèn mạnh mẽ, tinh vi), đây không phải việc ai cũng làm được, nếu không có thực lực của Vũ Trụ Chi Chủ thì căn bản không thể đụng vào.

Nhưng biết tìm ai đây chứ!

Nhìn La Phong mặt ủ mày ê, trong lòng Lâm Dương vui mừng khôn xiết, cuối cùng cũng mềm lòng."Thôi được, không trêu chọc tiểu tử ngươi nữa.

Đã chủ động tham gia loạn lạc Minh Giới lần này, vậy Lão sư không ngại cùng ngươi định một ước định.

Nếu ngươi đang ở cảnh giới Vực Chủ, trảm được mười ức Giới Chủ ma quái, có thể đến Bộ Rèn Đúc để rèn Hãm Tiên Kiếm.

Nếu ngươi là Giới Chủ, vậy cần mười ức Bất Hủ ma quái mới được, cứ thế mà tăng thêm.

Còn về sau có làm hay không, tự ngươi liệu mà làm đi?" "Mười ức Giới Chủ ma quái?" La Phong không khỏi tặc lưỡi, cái này muốn lấy mạng người ta à!"Không sai.

Hiện giờ ngươi chỉ còn một bước nữa là có thể bước vào Vực Chủ.

Thân là đệ tử của ta, Lâm Dương, lại có Chí Cao Truyền Thừa trong người, vượt cấp khiêu chiến đối với ngươi không phải chuyện khó.

Nếu ngay cả chút điểm này cũng không làm được, thì có mặt mũi nào xưng là đệ tử của ta?" "Lão sư, đệ tử nhất định sẽ dốc hết toàn lực." La Phong nghe lời Lâm Dương có chút không vui, ngay lập tức không dám phản bác, một lời đáp ứng."Nhớ cẩn thận!

Ghi nhớ, kẻ địch thực sự không chỉ là những ma quái kia, còn có Bản Nguyên Ý Chí, không chừng lúc nào đó sẽ tìm đến ngươi." Y định nói thêm, nhưng lời chưa kịp ra khỏi miệng, Lâm Dương đã cười.

Y cũng không biết đến lúc đó sẽ biến thành cái dạng lằng nhằng gì nữa, nếu La Phong có kiếp nạn này trong mệnh, thì dù nói thêm cũng vô ích, tất cả phải dựa vào La Phong.

Lâm Dương cười lắc đầu, sau đó một luồng kim quang từ trước ngực Y lan tỏa, cuối cùng bao phủ toàn thân Y.

Ánh kim quang chói mắt khiến người ta vô thức né tránh.

Khi mọi người hoàn hồn lại, Lâm Dương đã rời đi trước."La Phong, nếu chưa có chỗ dừng chân, hiện tại có thể đến Vũ Trụ Giả Định Công Ty của ta!" Hỗn Độn Thành Chủ thiện ý mời.

La Phong lại không vô tri đến mức đó.

Y biết sở dĩ Hỗn Độn Thành Chủ mời mình không phải vì Lâm Dương, lời nói này không phải khách sáo.

Nếu thật sự đồng ý, ngược lại sẽ khiến đối phương khó xử."Đa tạ mỹ ý của Hỗn Độn Thành Chủ, nhưng lần này ta sẽ không đi.

Lần sau nếu có cơ hội, nhất định sẽ đến bái phỏng." Hỗn Độn Thành Chủ gật đầu, sau đó bước vào không gian trùng động.

Còn về những chuyện hậu tục, tự nhiên sẽ có người chuyên trách xử lý, đâu đến lượt Y tự mình động thủ.

Nhưng theo sự rời đi của những nhân vật lớn đó, không khí tại hiện trường đột nhiên trở nên nhẹ nhõm.

Diêm Phật, Lôi Nguyên Tử, Nhan Ngôn ba người đi tới lại cúi chào La Phong trước."Ba vị tại hạ, bái kiến La Phong công tử!" "Ba vị không cần đa lễ!" La Phong không lấy làm lạ, vì Đạo Đồ mà ba người họ tu luyện đều truyền thừa từ Đại Càn Hoàng Triều, miễn cưỡng có thể coi là người cùng phe."La Phong công tử là đệ tử của Bệ hạ, đương nhiên phải được kính lễ!" Diêm Phật sắc mặt không đổi, việc hành lễ là để tôn trọng Lâm Dương, chứ không phải La Phong.

Điểm này La Phong cũng hiểu rõ, cho nên mới cảm thấy khó xử.

Nhưng sau một hồi giao đàm, quan hệ giữa hai bên lập tức trở nên thân thiết hơn nhiều.

Thấy thời cơ đã chín muồi, Lôi Nguyên Tử liếc mắt ra hiệu cho Diêm Phật, sau đó nói: "Dám hỏi công tử có muốn tham gia vào loạn lạc Minh Giới lần này không?" La Phong vừa nghe đã biết ngay vào trọng điểm.

Vừa rồi khi Lâm Dương nói chuyện, không hề hạn chế, cho nên những gì La Phong có thể nghe, tất cả những người có mặt đều đã nghe được.

Ba tên này không thân không quen mà chạy tới đây, không có việc gì mới là lạ."Đương nhiên!

Chương 330

Chẳng lẽ ba vị cũng có hứng thú?" "Hàng yêu phục ma, là bổn phận của chúng ta, tự nhiên nghĩa bất dung từ!" Diêm Phật cất tiếng niệm Phật hiệu, lập tức tỏ vẻ bi thiên mẫn nhân.

Ngược lại, La Phong có chút không quen, cảm thấy kiến thức của mình nông cạn. "Nếu La Phong công tử có ý, chúng ta nguyện ý đi theo công tử." Nhan Ngôn, người nãy giờ chưa nói lời nào, lúc này mới mở miệng."Cái này đại khả không cần như vậy!" La Phong do dự một chút rồi chọn từ chối, Y quen hành động một mình.

Thấy La Phong từ chối, ba người Lôi Nguyên Tử tuy có tiếc nuối, nhưng cũng không tiện cưỡng ép, đành thôi.

Không lâu sau đó, tin tức về ma vật quấy nhiễu khắp nơi trong Nguyên Thủy Vũ Trụ liền lan truyền khắp chốn.

Một số khu vực thậm chí vì phòng bị không kịp, bị ma quái đột kích, suýt nữa toàn bộ cảnh giới bị diệt tuyệt, điều này cũng thực sự chọc giận cường giả Nhân tộc, và họ bắt đầu săn lùng khắp nơi.

Lúc ấy, mấy đại Thánh Địa đồng thời ban bố lệnh trừ ma, trong đó phần thưởng càng khiến vô số người đỏ mắt.

Nhất thời, khắp nơi đều có đội ngũ tìm kiếm ma quái.

Vốn tưởng rằng loạn lạc Minh Giới sẽ nhanh chóng kết thúc, ai ngờ, nguy cơ thực sự chỉ mới bắt đầu.

Các bộ tộc trước đây bị Nhân tộc trục xuất khỏi Nguyên Thủy Vũ Trụ lại nhân cơ hội này phản công.

Thậm chí có không ít ma vật dị biến, thực lực tăng mạnh, gây ra không ít hỗn loạn cho Nhân tộc.

Nhưng rất nhanh đã bị Nhân tộc ổn định cục diện.

Theo lời Lâm Dương, những kẻ đó chỉ là đám tiểu sửu nhảy nhót, căn bản không đáng nhắc tới.

Một chiếc chiến hạm khổng lồ không thể đo lường được chiều dài, nhìn về phía trước căn bản không thấy tận cùng.

Mộng Hoàn Quân Chủ lúc này đang đứng bên ngoài vật thể khổng lồ đó, dừng lại thở dài.

Con tàu Vũ Trụ này được chế tạo bằng cách tập hợp toàn bộ tài nguyên của Đại Ngụy Quốc, là một lợi khí chiến tranh.

Xưa kia, để chế tạo con chiến hạm này, Y và Ly U Quân Chủ đã cướp bóc mười vũ trụ, trải qua vô số năm tháng mới chế tạo ra.

Có thể nói, con tàu Vũ Trụ là của Đại Ngụy Quốc.

Năm đó, cũng chính là ngồi trên con chiến hạm này tiến đánh Chí Cao Quy Tắc, cuối cùng thất bại thân vong.

Con chiến hạm này cũng gặp phải hủy diệt.

Hiện tại nhìn thấy nó lại hoàn hảo vô tổn xuất hiện ở đây, tâm tình của Mộng Hoàn Quân Chủ có thể hiểu được."Mộng Hoàn, đứng ngây ra ngoài đó làm gì, không mau vào đi!" Một đạo thần niệm từ bên trong Vũ Trụ truyền ra, đánh thức Mộng Hoàn Quân Chủ đang chìm trong cảm khái.

Mộng Hoàn Quân Chủ lập tức lao vào bên trong Vũ Trụ.

Vỏ ngoài của chiến hạm màu bạc đó không hề cản trở bước chân của Mộng Hoàn Quân Chủ, mà ngược lại như dòng nước dao động, cuối cùng để Mộng Hoàn Quân Chủ xuyên qua.

Mộng Hoàn Quân Chủ phi lược một đường, dừng chân trước một tòa cung điện khổng lồ.

Bên trong và bên ngoài cung điện đứng đầy giáp sĩ, toàn thân tản ra uy nghi cổ xưa mục nát, nhưng lại không hề có sinh cơ.

Mộng Hoàn Quân Chủ thần niệm quét qua một lượt, sau đó thu hồi lại, trong mắt Y u tối.

Đây đều là những tướng sĩ trung thành nhất của Đại Ngụy năm xưa, hiện giờ vẫn chưa thể hồi quy.

Bước vào đại điện, chỉ thấy một nam tử mặc hoa phục đen quay lưng nhìn Mộng Hoàn Quân Chủ.

Khuôn mặt gầy dài, mép má có một lớp da giống như đá, nhìn có vẻ bình thường, nhưng chỉ có Mộng Hoàn Quân Chủ mới biết dưới thân thể gầy gò đó ẩn chứa chiến lực cường hãn đến nhường nào.

Cường giả đệ nhất Đại Ngụy, Ly U Quân Chủ. "Hoan nghênh trở về, Mộng Hoàn!" "Lời này lẽ ra phải là ta nói mới đúng, dù sao ta cũng đã tỉnh lại trước một bước!" Mộng Hoàn Quân Chủ cười lớn.

Dù đã sớm nhìn thấu thế sự, vô sinh vô diệt, nhưng vẫn khó mà kiềm chế được cảm xúc dao động.

Hai người từ nhỏ đã tương trợ lẫn nhau, mãi đến cảnh giới Thần Vương mới khai phá Đại Ngụy.

Có thể nói tính mệnh đã hòa làm một thể."Nói thật, ngay cả ta cũng không ngờ có thể sống lại một lần nữa.

Nhưng lần này nếu lại khiêu chiến Chí Cao Quy Tắc, ta lại có thêm một phần nắm chắc." Ly U Quân Chủ nắm chặt tay phải, lập tức có lôi đình từ trong tay sinh ra, xuyên thủng không gian."Trước tiên đừng vội, hãy giải quyết Lâm Dương kia trước đã.

Nếu không hoàn thành ước định với Chí Cao Quy Tắc, hai chúng ta chỉ có thể chịu sự khống chế của Chí Cao Quy Tắc!" Mộng Hoàn Quân Chủ chua xót nói."Ta đang muốn hỏi đây.

Ngươi đi dò xét rồi, không biết kết quả thế nào?" Ly U Quân Chủ cũng tò mò về Lâm Dương.

Dù sao, một người có thể khiến Chí Cao Quy Tắc bỏ ra cái giá lớn đến vậy để đối phó, Ly U Quân Chủ là lần đầu tiên thấy, cho nên vô cùng hiếu kỳ."Người đó không dễ đối phó!" Mộng Hoàn Quân Chủ sắc mặt ngưng trọng.

Ly U Quân Chủ thấy vậy cũng nghiêm túc, Y ít khi thấy Mộng Hoàn Quân Chủ trịnh trọng về một chuyện như vậy."Cái này sai rồi!" Ly U Quân Chủ nói.

Mộng Hoàn Quân Chủ liền kể lại chi tiết sự việc lúc đó cho Ly U Quân Chủ nghe.

Chương 331

Sau khi nghe xong, Ly U Quân Chủ chậm rãi nói: "Nghe có vẻ Lâm Dương kia đi con đường thể tu, ý chí kiên định.

Có thể không chịu ảnh hưởng của mộng hồn chi pháp đã đủ để chứng minh một điểm.""Còn về chiến lực, tuy Giáp Cổ và Phụ Thiên chưa khôi phục toàn bộ thực lực, nhưng Giáp Cổ đột nhiên ra tay sát chiêu, một số Thần Vương cũng sẽ trúng phải trọng thương.

Còn việc có thể phá vỡ phòng ngự của Phụ Thiên, càng hiếm khi nghe thấy, cũng không biết thanh phủ tử đó rốt cuộc là thần binh gì, lại sắc bén đến vậy." Chỉ trong vài câu nói, Ly U đã phân tích mọi việc một lần, kết luận đại khái giống với những gì Mộng Hoàn Quân Chủ nói."Không sai, nhưng cũng chỉ là một phần.

Một số thủ đoạn Lâm Dương vẫn chưa tiết lộ!" "Không kỳ lạ.

Phàm là sinh vật có trí tuệ, ẩn giấu thủ đoạn là bản năng.

Mộng Hoàn ngươi chẳng phải cũng có một số bí thuật chưa từng thi triển sao?" Ly U Quân Chủ nói."Cũng phải!" Mộng Hoàn Quân Chủ cũng cười. "Không phải Giáp Cổ thực lực chưa hồi phục, lại thêm hóa thành bại hoại, nếu không ta đã có thể moi ra nhiều bí mật hơn." Nói xong, Mộng Hoàn Quân Chủ cũng mắng Giáp Cổ một trận, Ly U Quân Chủ thì cười."Năm đó ta đã nói rồi, tính tình Giáp Cổ gian xảo, khuyên nó triệu hoán một Bản Mệnh Thú, nó không nghe, bây giờ thì hay rồi chứ gì!" "Không nói chuyện này nữa.

Ở đây cần bao nhiêu thời gian mới có thể khiến Đại Ngụy của chúng ta hoàn toàn phục hồi?" Mộng Hoàn Quân Chủ hỏi."Nếu có Chí Cao Quy Tắc dung túng, đại khái cần ba ngàn năm!" Ly U Quân Chủ ước lượng thời gian, đưa ra một câu trả lời đại khái."Thời gian này

không dài, vừa hay Giáp Cổ và Phụ Thiên cũng có thể nhân cơ hội này khôi phục nguyên khí, Hắc Oán cũng gần xong rồi." "Ngoài ra, phải nói chuyện thêm với Chí Cao Quy Tắc, cho thả thêm hai cường giả cấp Thần Vương nữa, nếu không, chỉ dựa vào hai chúng ta dường như không phải đối thủ." Mộng Hoàn Quân Chủ không hề tỏ vẻ sốt ruột, nếu có kẻ phải sốt ruột thì đó phải là Chí Cao Quy Tắc."Đã thả rồi.

Theo ta được biết, kể cả ta, tổng cộng có năm vị Thần Vương đã được Chí Cao Quy Tắc thả ra." Ly U Quân Chủ ném ra một tin tức khiến Mộng Hoàn Quân Chủ cũng phải ngẩn người."Vậy ba người còn lại đâu, ta không thấy một ai cả!" Mộng Hoàn Quân Chủ vội vàng hỏi."Những người đó hiện đang khôi phục thực lực, hiện tại không thể gặp, đến lúc đó sẽ biết." Ly U Quân Chủ ở đây lại úp mở.

Mộng Hoàn Quân Chủ cũng không vội, dù sao đến lúc đó cũng sẽ biết.

Y chuyển sang một chuyện khác. "Vậy chuyện tiếp theo, chúng ta có nên tham gia không?" "Tại sao lại phải tham gia?" Ly U Quân Chủ hỏi ngược lại. "Vũ trụ này có không ít cường giả bản địa, để họ va chạm thì không tốt sao?" "Quả nhiên, luận về sự âm hiểm thì ta không bằng ngươi!" Mộng Hoàn Quân Chủ châm chọc."Cũng tốt, để những vật hy sinh đó đi dò đường trước, tiện thể cũng có thể dọn chỗ cho chúng ta." ... "Chết đi!" La Phong chém trường kiếm xuống, trực tiếp bổ đôi một con ma vật.

Máu tươi bắn tung tóe trong hư không, La Phong không thèm nhìn thêm một cái, trở tay tra kiếm vào vỏ.

Lúc này, khí chất của La Phong đã khác biệt rất lớn so với trước, toàn thân tản ra khí tức lạnh lẽo.

Sau lưng Y có thêm một thanh kiếm, Hãm Tiên Kiếm!

Từ khi bắt đầu săn ma, La Phong đã đi khắp nơi, chém giết gần năm trăm năm mới đủ số lượng ma vật cấp Giới Chủ.

Trong khoảng thời gian này, Lục Tiên Kiếm Đạo cũng đã thực sự đạt đến viên mãn, Y còn tiến thêm một bước đạt đến đỉnh phong Giới Chủ, bắt đầu tu tập Hãm Tiên Kiếm Đạo.

La Phong có cảm giác rằng khi Hãm Tiên Kiếm viên mãn, Y có thể đột phá đến Bất Hủ.

Vốn tưởng rằng loạn lạc Minh Giới sẽ nhanh chóng được dẹp yên, Y cũng sẽ chuyên tâm tu tập Hãm Tiên Kiếm Đạo.

Nào ngờ, những biến hóa sau đó thật sự khiến người ta trở tay không kịp.

Ngàn năm thời gian, La Phong luôn trải qua trong những trận chiến sinh tử, đồng thời cũng tu Hãm Tiên Kiếm đến viên mãn.

Chỉ là khi nào đột phá Bất Hủ, còn thiếu cơ duyên.

La Phong cũng sốt ruột, chỉ là thời cơ là thứ không ai có thể nói chính xác được, có thể là giây tiếp theo, cũng có thể là cả đời.

Việc cần làm là chuẩn bị mọi thứ thật tốt, tĩnh lặng chờ đợi thời cơ, sau đó nắm chắc lấy nó."Đại ca ca, đa tạ đã cứu ta!" Một tiểu gia hỏa chớp chớp đôi mắt to tròn lấp lánh như kim cương, giọng nói mềm mại cảm ơn La Phong.

La Phong ngẩn người một chút, trên mặt hiện lên nụ cười, xoa xoa đầu tiểu gia hỏa.

Con ma quái kia vừa rồi tàn sát khắp nơi, liên lụy đến nhiều người.

Nếu Y không kịp thời xuất hiện, e rằng tiểu gia hỏa này đã sớm bị nuốt chửng rồi!"Đa tạ đại nhân ra tay tương trợ!" Lúc đó, một lão giả

dẫn theo tộc nhân cúi đầu tạ ơn La Phong.

La Phong nhìn lại, liếc mắt một cái đã nhận ra người vừa giao chiến với ma quái.

Bội La thật sự cảm thấy may mắn.

Nếu không phải La Phong kịp thời xuất hiện, e rằng Tinh Vũ Nhất Tộc đã hoàn toàn biến mất trong bụi trần rồi.

Đám ma quái đáng chết này!

Bội La hận hận nguyền rủa vài câu, nhưng chỉ còn lại sự bất lực.

Không còn cách nào, ai bảo Tinh Vũ Tộc chỉ là một bộ tộc nhỏ bé trong hàng ức vạn bộ tộc, ngay cả trong nội tộc cũng chỉ có ba Bất Hủ, hai người trong số đó lại đang du lịch bên ngoài."Ngài quá khách khí rồi.

Hàng phục ma vật là điều mỗi Nhân tộc nên làm." La Phong khiêm tốn, đồng thời cũng chiếm được thiện cảm của Bội La.

Bội La không hề vì thực lực của La Phong trông chỉ là Giới Chủ mà khinh thường.

Bởi vì với việc La Phong vừa dễ dàng chém giết con ma vật cảnh giới Bất Hủ kia, Bội La biết rằng thực lực của La Phong chỉ có thể cao hơn, vì con ma vật đó mạnh hơn Y.

Có thể vượt cảnh giới chiến đấu, lại còn trẻ tuổi như vậy, nhất định là tinh anh thiên tài của Nhân tộc.

Không chừng phía sau còn có một Vũ Trụ Chi Chủ lão sư hoặc trưởng bối.

Chương 332

Điều khó hơn là La Phong lại lễ độ đến thế.

Bội La vận chuyển thần lực, bọc lấy tàn dư thi thể của con ma quái đó, đưa đến trước mặt La Phong. "Con ma quái này do ngài hàng phục, lẽ ra phải giao cho ngài xử lý." Bội La thái độ cung kính, không hề vì sự khiêm tốn của La Phong vừa rồi mà trở nên kiêu ngạo."Cứ cho con ma quái này cho các ngươi đi." La Phong không hề có ý định nhận lấy.

Bội La có chút khó tin.

Một con ma quái cấp Bất Hủ, nếu đem đến bất kỳ Thánh Địa nào của Nhân tộc để đổi, đều có thể đổi lấy một lượng lớn tài nguyên.

Nếu con ma quái này thật sự được trao cho Tinh Vũ Tộc, không chừng có thể bồi dưỡng ra thêm một Bất Hủ nữa.

Bội La có chút động lòng, nhưng sau một hồi giằng co nội tâm, Y chọn từ chối. "Không được, đây là chiến lợi phẩm của đại nhân, chúng thần tuyệt đối không dám nhúng tay!" La Phong mỉm cười không nói, trong lòng hiểu rõ ý thực sự của lão giả. "Vị thủ lĩnh đừng khách khí nữa, con ma vật này đối với ta thực sự không có tác dụng gì.

Ta cần lên đường, không có thời gian xử lý mấy thứ này, chi bằng cứ cho các ngươi đi.

Tái kiến!" Nói xong liền đi, La Phong độn vào trong phi thuyền vũ trụ đang đậu trong hư không.

Phi thuyền phẳng lì lập tức phun ra ngọn lửa phía sau, lao về phía sâu trong vũ trụ.

La Phong thật sự có chuyện gấp, đại sự!

Còn về đại sự gì, La Phong cũng không rõ, nhưng cách đây một thời gian, La Phong đã nhận được thông tin liên lạc từ Lâm Dương, ra lệnh Y phải trở về Đại Càn Hoàng Triều với tốc độ nhanh nhất.

Lâm Dương chưa từng nghiêm túc như vậy, điều này cũng khiến La Phong cảm thấy bất an, cho nên Y đã lao nhanh nhất có thể về Đại Càn Hoàng Triều.

Đại Càn Hoàng Triều hiện tại đã sớm phát triển thành một tinh vực khổng lồ, phàm những ai sống trong đó đều là thần dân của Đại Càn Hoàng Triều.

Hoàng Điện nằm ở trung tâm tinh vực, trên một hành tinh nhân tạo tên là Long Tê.

La Phong treo lệnh bài đại diện cho thân phận mình bên ngoài phi thuyền, một đường thông suốt không trở ngại, cuối cùng dừng lại bên ngoài Đại Càn Cung.

La Phong chỉnh sửa y bào rồi bước vào đại điện.

Y phát hiện lúc này trong đại điện đã sớm cường giả tụ tập như mây.

Bên trái là thuộc hạ của Đại Càn Hoàng Triều, một hàng văn thần, một hàng võ tướng.

Bên phải là các Chân Thần, Vũ Trụ Chi Chủ của Nguyên Thủy Vũ Trụ, dẫn đầu chính là Nguyên Tổ, Hỗn Độn Thành Chủ và những người khác.

La Phong cũng bị trận thế lớn này dọa giật mình.

Y chưa từng thấy nhiều cường giả đến vậy.

Vừa bước vào điện, lập tức thu hút vô số ánh mắt chú ý.

Nếu không phải những ánh mắt này đều thu liễm thần uy, chỉ riêng áp lực từ đó thôi, La Phong hiện giờ đã thành bùn nhão rồi.

Lâm Dương cao tọa trên Hoàng vị, ánh mắt Y quét qua, không một hành động nhỏ nào có thể thoát khỏi tầm mắt Y."La Phong, ngươi cứ đứng cuối cùng mà lắng nghe đi!" La Phong tuy không hiểu đang làm gì, nhưng cũng không dám làm trái mệnh lệnh của Lâm Dương, ngay lập tức đi đến hàng cuối cùng đứng yên, hạ quyết tâm chỉ nghe không nói."Vậy bây giờ hãy bàn bạc đi!" Lâm Dương gật đầu, lập tức có người tiếp lời.

Tả tướng Phương Nguyên bước ra, tấu lên: "Bệ hạ, mấy năm gần đây, Đại Càn Hoàng Triều vận hành không gặp vấn đề lớn, các quân đã chỉnh bị xong, việc bồi dưỡng nhân tài kế cận cũng đã trưởng thành, mọi việc đều tiến triển có trật tự.

Việc lớn nhất hiện nay chính là loạn lạc Minh Giới năm trăm năm trước.

Nay trật tự Minh Giới đã khôi phục, chúng thần tuân theo chỉ lệnh của Bệ hạ đã tăng cường thêm năm đội quân dự bị, càng điều động ba vị Chuẩn Thánh để đảm bảo chuyện năm xưa sẽ không tái diễn.

Sau đó, Bách Tộc xâm lấn, ma vật dị biến, nay cũng đã đi vào hồi kết, nhiều nhất là năm trăm năm nữa sẽ hoàn toàn dẹp yên.

Còn về việc dưỡng thương sau chiến tranh, có Nguyên Tổ và những người khác phụ trách, cũng đang tiến hành có trật tự." Phương Nguyên nói rõ từng li từng tí.

Nguyên Tổ cũng bước ra khỏi hàng, tấu lên Lâm Dương về những việc hậu tục: "Loạn lạc Minh Giới lần này, tuy gây ra một phần thương vong cho Nhân tộc chúng ta, nhưng không hề lay chuyển căn cốt.

Thậm chí trong chiến đấu, Nhân tộc chúng ta lại xuất hiện một lượng lớn cường giả và thiên tài, có thể nói là nhân họa đắc phúc." "Trên điểm này, hai vị làm rất tốt." Lâm Dương cũng không tiếc lời khen ngợi.

Chính vì có Phương Nguyên thay Y xử lý việc vặt, Y mới có thời gian thong dong."Nhưng hôm nay Trẫm triệu tập các ngươi không chỉ vì một chuyện.

Còn có một lý do khác.

Theo lời tấu của Thiên Đài Giám mấy ngày trước, một ngàn năm sau, sẽ có một bí cảnh hiện thế.

Bên trong có một kiện bảo vật liên quan đến tương lai của Nhân tộc chúng ta, cho nên Trẫm triệu tập chư vị đến thương thảo." Lời Lâm Dương còn chưa dứt, một đám thần thuộc trong Đại Càn Điện đã bắt đầu trao đổi ánh mắt, giao lưu tình hình.

Nếu không phải thân phận Lâm Dương đặt ở đó, mọi người đều đã cho đó là một trò cười.

Ngay cả Phương Nguyên cũng bày ra vẻ mặt bàng hoàng như vừa mới biết tình hình, đồng thời là người đầu tiên đặt câu hỏi."Dám hỏi Bệ hạ, rốt cuộc là kiếp nạn gì, có thể nói rõ hơn một chút không?" "Không thành vấn đề!" Lâm Dương gật đầu, sau đó nhìn về phía một người trong số đó."Phủ Thiên Tinh Quân, người chấp chưởng Thiên Đài Giám, cứ để ngươi nói đi!" Theo lời Lâm Dương, một văn sĩ râu dài bước ra, sau khi hành lễ với Lâm Dương, truyền âm thanh đến bốn phía đại điện."Chư vị hẳn đều biết, Thiên Đài Giám của ta vẫn luôn quan sát Thiên Đạo.

Chương 333

Cách đây vài chục năm, Thiên Đài Giám của ta phát hiện Thiên Đạo dị biến.

Sau nhiều năm truy tìm, tham cứu, suy diễn vô số lần, mới có được kết quả này." "Thời gian cụ thể thì chưa thể biết được, chỉ biết rằng sau một ngàn năm nữa, sẽ có một Bảo Cảnh hiện thế, bên trong có vô số bảo vật.

Trong đó có một kiện đồ vật sẽ ảnh hưởng đến xu hướng của cuộc chiến tranh tiếp theo.

Thiên Đài Giám tự từ khi có được kết luận này, không dám trì hoãn, lập tức tấu lên Bệ hạ, thỉnh Bệ hạ định đoạt." Phủ Thiên Tinh Quân nói xong, liền không nói thêm lời nào.

Nguyên Tổ bị một phen lời nói làm cho choáng váng, hiện tại vẫn chưa thể phản ứng trước tin tức khổng lồ này. "Tại sao chuyện này ta lại không có chút cảm giác nào cả!" Nguyên Tổ giữ lại ba phần nghi hoặc.

Hiện giờ Y đang chấp chưởng Thiên Đạo của Nguyên Thủy Vũ Trụ, bất kỳ biến hóa nào trong vũ trụ lẽ ra đều không thể thoát khỏi tầm mắt Y mới phải, làm sao lại có tin tức đáng sợ đến vậy."Chuyện này hẳn là do Chí Cao Quy Tắc ra tay rồi!" Lâm Dương lúc này nhàn nhạt nói.

Sau khi Thiên Đài Giám báo cáo chuyện này, Lâm Dương cũng đã từng suy diễn tình huống thực sự của sự việc, phát hiện Phủ Thiên Tinh Quân không hề sai.

Lúc đó Nguyên Tổ liền không nói gì nữa, ngay cả Lâm Dương cũng đã nói vậy thì tin tức kia chắc chắn không phải giả."Như vậy thì

chắc là ở Nguyên Thủy Tinh rồi!" Nguyên Tổ nhanh chóng xác định địa điểm bí cảnh.

Theo sự diễn biến của thế giới, một ngàn năm sau chính là ngày Nguyên Thủy Tinh lại một lần nữa mở cửa."Cũng không phải!" Lâm Dương có ý kiến khác."Địa điểm mở ra bí cảnh lần này xác thực ở Nguyên Thủy Tinh, nhưng không chỉ một phần, toàn bộ Nguyên Thủy Tinh Vực sẽ được mở ra, hình thành một bí cảnh.

Khi đó, thời không vặn vẹo, ngay cả cương vực của Nguyên Thủy Vũ Trụ cũng sẽ theo đó mà mơ hồ, các tộc của Vũ Trụ Hải đều sẽ tiến vào tranh đoạt." Nguyên Tổ nghe vậy, sắc mặt biến đổi.

Y không ngờ việc mở ra bí cảnh lại liên lụy đến cả các tộc của Vũ Trụ Hải, phạm vi này thật sự quá rộng lớn, thậm chí có thể nói không ai có thể dự đoán được xu hướng của sự việc sau đó, biến cố quá nhiều."Vậy Bệ hạ, có cần thiết phải giới nghiêm ngay bây giờ, nghiêm ngặt phòng ngự sự xâm lấn của các tộc Vũ Trụ Hải không?" Nguyên Tổ lập tức kiến nghị."Chuyện này có phòng cũng không thể phòng được!" Lâm Dương không khỏi lắc đầu.

Nếu thật sự đơn giản như vậy thì hà tất phải triệu tập đại hội."Trẫm vừa nói rồi, khi bí cảnh mở ra sẽ khiến giới hạn biên cương của Nguyên Thủy Vũ Trụ trở nên mơ hồ, tiếp giáp với Vũ Trụ Hải.

Khi đó, trừ phi phát động đại chiến, nếu không sẽ không thể ngăn cản." "Bản Hoàng cũng không chuẩn bị ngăn cản.

Bản Hoàng cho rằng việc bí cảnh mở ra lần này, đối với Nhân tộc chúng ta lại là một lần tẩy luyện dục hỏa trùng sinh.

Một khi có thể thắng lợi, thì Nhân tộc chúng ta sẽ lại một lần nữa thăng hoa." Với tính cách của Lâm Dương, gặp chuyện không thích quanh co lòng vòng, trực tiếp làm, dù có ngàn vạn hiểm trở ta cũng tự

mình phá giải."Hãy thông báo xuống dưới đi, chỉnh quân bị chiến!

Ngàn năm sau lại cùng các tộc Vũ Trụ Hải một trận chiến!

Bí cảnh tuy nguy hiểm, nhưng cũng chính vì tình cảnh lần này sẽ có đại cơ duyên.

Đến lúc đó có thể vượt Long Môn tiến thêm một bước nữa hay không, hãy xem bản lĩnh!" Giọng Lâm Dương cao vút, kích thích hùng tâm của mọi người.

Ngay cả Nguyên Tổ cũng không kìm được sự kích động.

A, bây giờ đã khác xưa rồi.

Hiện tại Nhân tộc binh cường mã tráng, dù là liên quân các tộc Vũ Trụ Hải cũng sẽ không sợ hãi.

Rất nhanh, triều hội tan rã, tất cả mọi người đều rời đi, chỉ còn lại La Phong ở lại trong điện.

Lâm Dương cũng từ trên đại điện bước xuống.

Y nhìn La Phong từ trên xuống dưới một lượt, sau đó cười nói: "Xem ra khoảng thời gian này ngươi không hề nhàn rỗi, tu vi tiến bộ rất nhanh.

Lục Tiên Kiếm đã đại viên mãn, Hãm Tiên Kiếm cũng đã sơ bộ nhập môn rồi.""Đa tạ Lão sư bồi dưỡng." La Phong vội vàng nói. "Thôi được, những lời khách sáo đó không cần nữa.

Ta tìm ngươi chỉ có một chuyện.

Bí cảnh ngàn năm sau, ta hy vọng ngươi cũng tham gia." Giữa lời nói, La Phong cảm thấy hai đạo ánh mắt rơi xuống vai mình, khiến thân thể Y chùng xuống, điều càng khiến La Phong lạnh lòng chính là những lời nói tiếp theo.

Bí cảnh lần này nhất định cực kỳ hung hiểm.

Hiện tại Y chỉ là một Giới Chủ, làm sao có thể đi chứ?

Vào đó e rằng không sống nổi quá hai giây.

La Phong lập tức đau đầu!"Lão sư, đệ tử e rằng không thể đảm nhiệm được ạ." "Ta biết thực lực hiện tại của ngươi, nhưng nếu không để ngươi vào đó, ngươi còn có một ngàn năm thời gian.

Chỉ cần ngươi có thể trong một ngàn năm đó, bước vào cảnh giới Vũ Trụ Tôn Giả, thì ngươi sẽ có lực tự vệ." Lâm Dương dường như thờ ơ nói."Nhưng một ngàn năm thời gian e rằng không đủ ạ!" La Phong yếu ớt nói."Ta biết, cho nên ta đã sắp xếp ổn thỏa rồi!" Lâm Dương lúc này cuối cùng cũng lộ ra nanh vuốt, khiến La Phong cảm thấy như có một luồng gió lạnh thổi qua, toàn thân phát lạnh."Ngươi hãy đi đến Tử Tù Giới đi!

Ta sẽ điều chỉnh tỷ lệ thời gian ở đó là một so với một trăm.

Mười vạn năm thời gian hẳn là đủ để ngươi đột phá Tôn Giả rồi nhỉ?

Ta cũng sẽ thường xuyên theo dõi ngươi, thế nào, dám không?" La Phong trầm mặc, đang phân tích lợi hại trong đó.

Tử Tù Giới, nơi đó giam giữ toàn những kẻ cùng hung cực ác, có thể nói là nguy hiểm trùng trùng.

Nếu đi vào đó, quả thực có thể trong thời gian ngắn nhất đột phá đến Bất Hủ, thậm chí là Tôn Giả, huống chi còn có sự chỉ điểm của Lâm Dương, điều mà người bình thường cầu cũng không được.

Điểm khuyết duy nhất là nguy hiểm.

Chương 334

Nếu thân tử, Lâm Dương tuyệt đối sẽ không phục sinh, điều này đã nói rõ từ trước rồi.

Nếu không đi, Lâm Dương cũng sẽ không trách móc.

La Phong cũng có chút nắm chắc rằng sau này, dù phải tốn thời gian hơn, La Phong cũng có thể bước vào Tôn Giả, chỉ là khoảng thời gian kéo dài sẽ lớn hơn."Lão sư, đệ tử quyết định rồi, nguyện ý đánh cược một phen!" La Phong nhanh chóng đưa ra quyết định."Tốt!" Lâm Dương cười lớn. "La Phong cuối cùng cũng không khiến ta thất vọng.

Ngươi phải biết, con đường tu hành là khó đi nhất, như đi trên băng mỏng, đôi khi một bước chậm là chậm cả đường, không có đạo lý nào để giảng.

Nắm bắt mọi thời cơ, không ngừng tăng cường bản thân mới là chính đạo.

Ta đã giúp ngươi một đoạn đường, tranh đoạt bí cảnh lần này đối với ngươi cũng vô cùng quan trọng.

Bên trong có một phần cơ duyên, nếu ngươi có được, sẽ có tư cách thông tới cảnh giới Thần Vương.

Nếu bỏ lỡ, việc đột phá Thần Vương cảnh sẽ gặp nhiều trắc trở." Lời của Lâm Dương khiến La Phong thở phào một hơi trọc khí.

Y không ngờ mọi chuyện lại như vậy, hiện tại vô cùng cảm kích lựa chọn vừa rồi của mình.

Nếu thật sự từ bỏ, không chừng Lâm Dương cũng sẽ không nói thêm với Y những điều này."Đã quyết định rồi, vậy hãy đi sớm đi!

Nhanh chóng đột phá Tôn Giả, nếu không lần này vào bí cảnh chỉ

có chết, thì cơ duyên kia sẽ không còn chút liên quan nào với ngươi nữa." Lâm Dương trịnh trọng nói.

La Phong không nói thêm gì nữa, trực tiếp rời đi!Sau khi Y rời đi, Phương Nguyên lại từ ngoài điện bước vào.

Vừa bước vào điện, liền nói: "Bệ hạ, như vậy không phải có hơi bạt miêu trợ trưởng sao?" "Cũng có một chút!

Nhưng ta cũng không còn cách nào.

La Phong nhất định phải trưởng thành nhanh nhất có thể, nếu không trong những tranh đấu sau này, ta chỉ sẽ bị Chí Cao Quy Tắc dắt mũi đi, giống như lần này vậy." Lâm Dương cũng đau đầu.

Bí cảnh mở ra, La Phong thân là Khí Vận Chi Tử tiến vào trong đó, xác suất tranh đoạt được kiện bảo vật kia sẽ tăng lên vô hạn.

Nhưng điều khiến Lâm Dương vô cùng đau đầu lại là lúc này thực lực của La Phong còn thấp."La Phong công tử, ngài phải tự lo liệu cho tốt.

Bước vào cánh cửa này, sinh tử chỉ có thể dựa vào chính mình." Bên cạnh La Phong, một tướng quân mặc áo giáp đầu thú hung tợn lại một lần nữa tốt bụng nhắc nhở.

Mặc dù La Phong chỉ vào nhà giam cấp Bất Hủ, nhưng bên trong có hàng vạn vạn Bất Hủ, có rất nhiều Bất Hủ viên mãn, thậm chí là Phong Vương Cực Hạn.

La Phong có thể vượt cấp chiến đấu là thật, nhưng dù sao Y cũng chỉ là Giới Chủ, bên trong có rất nhiều người có thể giết được Y."Chuyện đã quyết định rồi há có thể dễ dàng thay đổi!

Long Khôn Thần Tướng, mở cửa đi!" La Phong không hề nao núng, mặc dù trên cánh cửa lớn kia có tượng thú hung tợn, sát khí ngút trời!"Đã công tử quyết định rồi, vậy ta không quản nữa.

Chỉ mong một ngàn năm sau có cơ hội được gặp lại công tử, dù sao cánh cửa lớn này đã nhuốm quá nhiều máu tươi rồi." Long Khôn Thần Tướng không còn khuyên nhủ.

Y lật tay, lập tức có thêm một tấm lệnh bài.

Long Khôn Thần Tướng cầm lệnh bài, đồng thời chú nhập thần lực vào đó.

Trên cửa thiên lao, hai đạo hồng quang tinh xích từ đôi mắt của đầu thú bắn ra, quét qua lệnh bài, sau đó tiêu tán.

Cánh cửa lớn nặng nề bắt đầu rung chuyển, rồi từ từ dâng lên.

Tiếng cười quái dị "kiệt kiệt" từ sau cánh cửa truyền ra, thậm chí còn có một cánh tay gầy guộc thò ra.

Ánh mắt Long Khôn Thần Tướng chợt ngưng lại, lập tức có uy áp phóng thích ra."Xằng bậy, cút về cho ta!" Long Khôn quát lớn một tiếng, giơ tay đánh ra một đạo ô quang.

Chỉ nghe thấy một tiếng ai oán, cánh tay kia bị trực tiếp tiêu diệt.

Nghe thấy xung quanh có tiếng nói già nua vang lên."Long Khôn, ngươi không nhốt được ta đâu!

Đến ngày ta thoát ra, nhất định sẽ cho ngươi biết tay!" Long Khôn căn bản không thèm để ý những lời này, vì loại lời nói tương tự Y đã nghe quá nhiều, sớm đã chai sạn rồi."Vậy đợi ngươi ra rồi nói tiếp!" Quay đầu, Long Khôn lại nhìn về phía La Phong: "Nơi này hung hiểm, ngươi hẳn đã cảm nhận được rồi.

Nếu từ chối, bây giờ vẫn còn kịp!" La Phong cười khẩy.

Nếu chút nguy hiểm này đã có thể dọa Y lùi bước, vậy chọn tu hành làm gì?

Y lập tức không chút do dự bước qua cánh cửa nặng nề.

Một tầng quang mang lóe lên, đợi đến khi La Phong khôi phục thị lực, cảnh tượng trước mắt đã thay đổi lớn, chỉ còn một con đường dài hun hút kéo dài, không thấy biên giới."Hắc hắc!

Lại có tân nhân rồi à!" "Da non thịt mềm, lại là một Giới Chủ, Phong Yên lão quỷ, ngươi có phúc rồi!" Vô số âm thanh vụn vặt quái dị vang vọng bên tai La Phong.

Khóe miệng La Phong khẽ mỉm cười, một tay trực tiếp nắm chặt chuôi kiếm, rút Hãm Tiên Kiếm ra, đó chính là câu trả lời của Y.

Long Khôn nhìn La Phong đã biến mất, không khỏi lắc đầu.

Cuối cùng vẫn không ngăn được.

Chương 335

Nếu thật sự có thể khuyên được La Phong, Y cũng không biết mấy vị kia sẽ cảm tạ mình như thế nào, chỉ là bây giờ cũng chỉ có thể.

Đóng cánh cửa lớn của nhà giam lại, Long Khôn trực tiếp rời đi, không hề cảm thấy hành vi vừa rồi của mình có gì sai.

Nơi nào có người, nơi đó có tranh đấu.

Đặc biệt là La Phong, ở Đại Càn Hoàng Triều không biết có bao nhiêu người thèm muốn vị trí của La Phong, có thể được Bệ hạ ưu ái, đích thân dạy bảo.

Cho nên trước khi La Phong đến nơi này, Y đã nhận được một loạt thư tín, lời lẽ trong thư không ngoài việc ngăn cản La Phong, hoặc là có thể xảy ra chút "ngoại ý".

Ví dụ như "vô ý" nhốt phạm nhân cấp Tôn Giả vào nhà giam cấp Bất Hủ, đều là chuyện khó tránh khỏi mà!

Nhưng Long Khôn cũng không ngốc.

La Phong thân là đệ tử truyền thừa của Lâm Dương, nếu dám dùng những âm mưu này, thì đó mới gọi là tự tìm cái chết.

Cho nên Long Khôn chỉ khuyên nhủ.

Nếu đến lúc đó La Phong thật sự rút lui, thì đúng lúc nhận thưởng.

Nếu La Phong không hề nao núng, cũng không có tổn thất gì, dù sao cũng là vì muốn tốt cho người ta mà thôi sao?

Thời gian trôi đi thật nhanh!

La Phong ở trong nhà tù Tử Tù Giới khắp nơi chém giết.

Lúc mới bắt đầu, tất cả mọi người đều ức hiếp La Phong chỉ là

Giới Chủ, cho nên không hề để Y vào mắt.

Nào ngờ, một Giới Chủ như vậy, sau đó một đường quét ngang, suýt chút nữa đã lật tung cả nhà tù Tử Tù Giới.

Mãi đến lúc này, tất cả mọi người mới biết ở đây có một Giới Chủ không dễ chọc.

Còn về mục đích, đã sớm có suy đoán, dù sao chuyện này cũng không phải mới lạ.

Lúc mới bắt đầu, La Phong thường tránh né những kẻ Phong Vương Cực Hạn, không dám cứng đối cứng với họ, sợ bị người khác quấn lấy, tạo cơ hội cho những người phía sau.

Cũng may Y tu tập Kim Quang Độn Thuật, công phu chạy trốn ở Tử Tù Giới cũng thuộc hàng nhất lưu, khiến những kẻ Phong Vương Cực Hạn đó ngoài việc chửi bới ra thì cũng không còn cách nào khác.

Dù sao Tử Tù Giới quá lớn, nếu La Phong thật sự muốn ẩn mình, đó cũng là một chuyện vô cùng dễ dàng.

Chiến đấu cũng là chất xúc tác tốt nhất.

Trong vô số trận chiến, tiến bộ của La Phong cũng hiển nhiên.

Hãm Tiên Kiếm đã triệt để nhập môn, phần còn lại thì cứ thuận nước mà thành, từ từ mà tôi luyện.

Hãm Tiên Kiếm một kiếm đoạn thời không, quyết khiếu nằm ở chỗ "triền" (quấn) và "hãm" (lún).

Mỗi chiêu thức đều có hậu chiêu có thể phản chế, chiêu chiêu liên kết, có thể đoạn thời không.

Mỗi trăm năm, La Phong sẽ rút về nghỉ ngơi.

Dù sao tốc độ thời gian trôi qua nhanh, một trăm năm đối với La Phong tương đương mười ngàn năm.

Nếu không nghỉ ngơi một phen, thật sự sợ Y sẽ biến thành một cỗ máy chỉ biết chém giết.

Lâm Dương cũng sẽ đúng hẹn đến, chỉ điểm La Phong tu hành.

Những nghi nan trước đây làm khó La Phong, dưới sự chỉ điểm của Lâm Dương lập tức được giải đáp, khiến La Phong bừng tỉnh đại ngộ.

Lâm Dương đối với sự tiến bộ của La Phong cũng rất hài lòng!

Ngộ tính của La Phong không cần phải nói.

Thân là Khí Vận Chi Tử của Nguyên Thủy Vũ Trụ, nếu ngộ tính của Y mà kém, thì vũ trụ đó đã sớm tự sát rồi.

Nhưng điều khiến Lâm Dương vui mừng nhất là sự nỗ lực tranh đấu của La Phong.

Đại cơ duyên, đại nghị lực, đại trí tuệ, ba điểm này mới có thể tạo ra cường giả chân chính.

La Phong không thiếu một điểm nào, thứ Y thiếu chỉ là thời gian.

Trăm năm thứ hai, La Phong đột phá Bất Hủ.

Vừa đột phá xong liền tìm đến Phong Vương Cực Hạn, chưa đến mười chiêu đã chém giết đối phương.

Uy thế khổng lồ đó khiến tất cả mọi người đều kinh hãi.

Điều này cũng khiến những kẻ Phong Vương Cạn Hạn hiểu rằng ngày tháng tốt đẹp của mình e rằng sắp kết thúc rồi, đặc biệt là mấy vị ban đầu không ngừng truy sát La Phong, càng sống trong kinh sợ.

Chương 336

Nhưng La Phong không vội vàng đi đến nhà tù Vũ Trụ Tôn Giả.

Bởi vì Vũ Trụ Tôn Giả và Bất Hủ có sự khác biệt bản chất.

Đó là sự vận dụng thời gian, đặc biệt là những Vũ Trụ Bá Chủ đó.

Chỉ cần không cẩn thận, La Phong e rằng cũng sẽ ngã sấp mặt.

Điểm tệ hại nhất trong nhà tù là có quá nhiều cường giả!

Đợi sau khi củng cố tu vi một phen, La Phong chính thức chinh chiến Tôn Giả.

Nhưng từ Bất Hủ bước vào ngưỡng cửa Tôn Giả, độ khó không phải lớn bình thường.

La Phong chinh chiến ba trăm năm, cuối cùng đã đạt đến Phong Vương Cực Hạn, nhưng bước đó vẫn không thể vượt qua, ngay cả khi Hãm Tiên Kiếm viên mãn cũng vậy.

Y từng cầu trợ Lâm Dương, Lâm Dương nói rằng khi Tuyệt Tiên Kiếm nhập môn, đó chính là lúc đột phá Tôn Giả.

Nhưng ở trong nhà tù khổ tu hai trăm năm, Y vẫn không tìm được phương pháp.

Vì thế, La Phong từng bước ra khỏi nhà tù, đi đến Vĩnh Hằng Khư Phường, dùng hư thân lang thang trong Vĩnh Hằng Khư Phường ba vạn năm, cuối cùng khám phá ra ảo diệu trong đó, thực sự trở thành một Tôn Giả.

Cũng vào lúc này, một cỗ ba động rộng lớn từ sâu trong vũ trụ lan tỏa ra, khiến vô số cường giả trong lòng khẽ động.

La Phong đang ở Đại Càn Điện, nghe Lâm Dương giảng thuật

Diệu Lý Đại Đạo.

Đột nhiên, một cỗ uy năng vũ trụ quét qua Đại Càn Điện, dị sắc phân trình.

Nhưng lại bị Đại Càn Điện ngăn lại, chỉ có chút uy năng đó truyền đến đại điện, khiến đạo âm của Lâm Dương khẽ dừng lại.

La Phong cũng lúc đó mở mắt ra, nhìn về phía Lâm Dương, mở miệng hỏi: "Lão sư, bí cảnh kia sắp bắt đầu rồi sao?" "Không sai!

Ngươi cũng phải chuẩn bị sẵn sàng rồi!" Mắt Lâm Dương khép mở, một đạo ý niệm lập tức hóa thành kim long từ trong Đại Càn Điện bay ra, sau đó bắt đầu lượn lờ bay múa trên bầu trời, tiếng long ngâm chấn động.

Rất nhanh, vô số cường giả hóa thành lưu quang bay tới, xếp hàng đứng thẳng.

Ngược lại, La Phong đứng ở trung tâm đại điện, có chút không biết phải làm sao.

La Phong nhanh chóng phản ứng, đi về phía sau."La Phong, đứng bên cạnh Phương Nguyên đi!" Lời Lâm Dương lại truyền đến đúng lúc La Phong quay người, khiến La Phong cả người khựng lại, thậm chí có người còn phát ra tiếng xì xào.

La Phong đương nhiên sẽ không cố chấp đi đứng ở phía sau, Y lập tức quay người hành lễ với Lâm Dương, trực tiếp đứng sang một bên cạnh Phương Nguyên.

La Phong không cảm thấy đột ngột, vì đó là do thực lực đổi lấy.

Nếu không phải đã là Tôn Giả, nếu không phải Lâm Dương ban đầu đã ép buộc, e rằng La Phong thật sự không có mặt mũi nào để đứng ở đây.

Lâm Dương không thèm để ý đến những lời suy đoán của mọi người, nói tiếp: "Tất cả đều đã cảm nhận được rồi, một trăm năm nữa Nguyên Thủy Tinh sẽ mở cửa.

Hiện giờ chính là lúc điều binh khiển tướng." "Truyền lệnh của Trẫm, lệnh Trục Phong Quân, Đẳng Xà Quân, Đại Phong Quân, Thiên Nghệ Quân, Hùng Bi Vệ, Ứng Long Vệ, Thiên Giác Vệ, Quy Xà Vệ, bốn quân bốn vệ toàn bộ xuất động.

Lại điều động mười chiếc Thiên Giai Chiến Hạm theo quân.

Còn về nhân tuyển tham gia tranh đoạt, Phương Nguyên, các ngươi có thể định ra nhân số không?" Tả tướng Phương Nguyên nghe Lâm Dương hỏi, lập tức bước ra, tấu lên Lâm Dương: "Nhân số đã được định ra, Đại Càn Hoàng Triều chúng ta tổng cộng tuyển chọn được ba mươi vạn người, Nguyên Thủy Vũ Trụ bên này có thể xuất động năm vạn người, đều là Vũ Trụ Tôn Giả, giới hạn trên là Chân Thần." Phương Nguyên nhanh chóng nói xong.

Sở dĩ Chân Thần là giới hạn trên, là vì Nguyên Thủy Tinh có thể dung nạp chiến lực mạnh nhất là Chân Thần, nếu thả một đám Hư Không Chân Thần vào, trong chốc lát sẽ làm nổ tung toàn bộ cảnh giới."Tốt!" Lâm Dương gật đầu, có Phương Nguyên ở đây Y cũng yên tâm. "Ngoài ra, trong thời gian Nguyên Thủy Tinh mở cửa, các khu vực của Nhân tộc chúng ta đều phải nâng cao cảnh giác, cấp độ chiến bị thăng lên cấp hai, nghiêm phòng tử thủ.

Nguyên Thủy Tinh có đại kỳ ngộ, nhưng cũng có đại nguy hiểm.

Nhất định phải đảm bảo những người tiến vào đều là tự nguyện.

Còn về việc hành động đơn độc hay tổ đội thám hiểm, do các ngươi tự quyết định.

Nhưng có một chuyện, sau khi bí bảo xuất thế, tất cả mọi người

đều phải nghe theo mệnh lệnh hành sự.

Kẻ nào làm trái lệnh, cách sát bất luận tội." Giọng Lâm Dương trở nên băng hàn, sát khí tứ dật.

Nguyên Tổ sau đó bước ra, hỏi Lâm Dương: "Dám hỏi Bệ hạ, bí bảo kia rốt cuộc là thứ gì?" "Đó là Tứ Đạo Thần Môn, sinh ra từ trời đất, có thể tùy tâm niệm của túc chủ xuyên toa đến mọi ngóc ngách giữa các vũ trụ, không có trở ngại!" Kết luận mà Thiên Đài Giám đã chiêm bốc, suy diễn vô số lần.

Lâm Dương tin rằng sẽ không có sai.

Sau khi nghe lời đó, bao gồm cả Nguyên Tổ, tất cả mọi người đều biến sắc, năng lực này dường như có chút nghịch thiên a!"Như vậy, nếu Vạn Tộc Vũ Trụ Hải có được Tứ Đạo Thần Môn, có thể lựa chọn bất cứ lúc nào, bất cứ địa điểm nào để đột kích Nhân tộc chúng ta, còn chúng ta lại không có chút biện pháp nào sao?" Giọng Nguyên Tổ có chút lanh lảnh.

Nếu thật sự như vậy, thì tiên cơ sẽ bị Chí Cao Quy Tắc nắm giữ. "Xác thực như vậy!

Nhưng ngược lại, nếu Nhân tộc chúng ta có được Tứ Đạo Thần Môn, cũng có thể chiếm được tiên thủ." Lâm Dương từ tốn nói."Không, Tứ Đạo Thần Môn phải có được hai tòa trở lên mới có năng lực xuyên toa không gian.

Chương 337

Nếu có được cả bốn tòa Thần Môn mới có năng lực bình tế thiên cơ." "Nếu không có vấn đề gì, vậy hãy bắt đầu điều khiển các quân đội tiến về Nguyên Thủy Tinh Vực đi!" Một trăm năm thời gian không dài cũng không ngắn, cộng thêm việc điều quân chuyển phòng và thời gian hành quân, một trăm năm thời gian chẳng phải vừa đúng sao.

Trong khi Nhân tộc chỉnh quân bị chiến, các tộc Vũ Trụ Hải cũng đồng loạt tụ họp.

Một nam tử anh tuấn toàn thân tản phát kim quang đứng trước vạn tộc, uy áp ngút trời.

Y là người phát ngôn được Chí Cao Quy Tắc chọn, là Thủy Linh sinh ra từ Vô Tận Lam Hải, Hàn Dương!

Hàn Dương vừa sinh ra đã là Chân Thần, giọng nói trong trẻo truyền đến tai mỗi người: "Chư vị, Chí Cao Quy Tắc truyền xuống dụ lệnh, lệnh các tộc Vũ Trụ Hải tiến đến Nguyên Thủy Tinh Vực tranh đoạt bốn kiện bảo vật.

Phàm là Chân Thần trở xuống, Tôn Giả trở lên đều có thể tiến vào trong đó." "Chí Cao Quy Tắc đã nói, bí cảnh Nguyên Thủy Tinh lần này ẩn chứa bí mật đột phá đến Hư Không Chân Thần.

Ai có thể đoạt được bốn kiện bảo vật kia, cùng với tộc quần sẽ được Chí Cao Quy Tắc ưu ái, có thể toàn tộc siêu thoát." Lời của Hàn Dương gây ra hỗn loạn và sự nhiệt huyết.

Đối với Vạn Tộc Vũ Trụ Hải, siêu thoát là con đường duy nhất, cũng chỉ có siêu thoát mới có thể sống sót, nếu không một khi đã qua ba kỷ luân hồi liền sẽ tiêu vong."Dám hỏi, đó rốt cuộc là bảo vật gì?" Một vị Vũ Trụ Chi Chủ của Hải Tộc không nhịn được hỏi."Đó là Tứ

Đạo Thần Môn.

Mọi thứ liên quan đến Tứ Đạo Thần Môn đó, lát nữa ta sẽ cung cấp tài liệu chi tiết cho mọi người." Hàn Dương mỉm cười hòa ái."Chỉ là Nhân tộc thế lớn, hiện giờ cường giả vô số, liệu có cho phép chúng ta tiếp cận Nguyên Thủy Tinh Vực đó không?" Một cường giả độc hành đưa ra vấn đề lớn nhất, lời nói lập tức gây ra những tiếng xì xào bàn tán."Ài!

Nhân tộc kia cũng không biết từ đâu lại xuất hiện nhiều cường giả đến vậy, thật sự khiến người ta kinh hãi.

Không chừng một ngày nào đó Nhân tộc sẽ gây chiến." "...

Nhân tộc quật khởi, lại khiến ta run sợ!" "Cái này, Chí Cao Quy Tắc đã sớm có kế hoạch.

Mộng Hoàn Quân Chủ, Ly U Quân Chủ, lần này làm phiền hai vị dẫn đội!" Hàn Dương khẽ khom người.

Theo lời Y vừa dứt, không gian trước mắt đột nhiên vặn vẹo, hai đạo thân ảnh từ trong đó bước ra.

Uy thế tản mát từ người họ khiến người ta kinh hãi.

Ngay cả Vũ Trụ Đông Đế Thánh Địa và Vũ Trụ Tử Nguyệt Thánh Địa vốn cao ngạo, dưới uy áp của hai người đó cũng không khỏi hạ thấp mình.

Theo sự xuất hiện của Mộng Hoàn Quân Chủ và Ly U Quân Chủ, mọi thứ lập tức im lặng. "Hãy nói với Chí Cao Quy Tắc, những việc đã hứa với ta phải hoàn thành nhanh chóng, nếu không đừng trách ta trở mặt vô tình." Giọng Ly U Quân Chủ có chút băng lãnh."Xin ngài cứ yên tâm, việc Chí Cao Quy Tắc đã đáp ứng nhất định sẽ được thực hiện." Hàn Dương sắc mặt không đổi.

Ly U Quân Chủ không muốn nói nhiều, thấy đã gần đến lúc, dứt

khoát tản ra tụ lực, bắt lấy tất cả mọi người của Vạn Tộc.

Sau đó, một chiếc chiến hạm khổng lồ xuyên phá không gian xuất hiện trước mặt hai người, rồi chở hai người hướng về Nguyên Thủy Tinh Vực.

Nguyên Thủy Tinh Vực, một lực lượng ẩn giấu đang thức tỉnh, từng chút một lan rộng ra bên ngoài.

Một vùng thế giới đã trở thành cấm khu.

Liên quân Vạn Tộc ở gần nhất nên đã đến ngoại vi Nguyên Thủy Tinh trước một bước.

Rất nhanh, quân đội Nhân tộc cũng tiến vào đóng quân.

Chiến hạm ngang trời, ngay cả tinh thần (ngôi sao) cũng không chịu nổi lực va chạm của Thiên Giai Chiến Hạm.

Sau đó vô số cường giả từ chiến hạm bay ra, dùng thần lực vĩ đại di chuyển những thiên thạch và tinh thể thừa thãi, tạo lập khu đóng quân.

Trong khoảng thời gian này, hai bên ngầm hiểu mà tự mình phát triển.

Đợi khi khu đóng quân đã ổn định, quân lính hai bên liền bắt đầu khiêu khích trước trận.

Nguyên Thủy Tinh Vực vẫn chưa hoàn toàn mở cửa, nhưng hai bên đã bùng phát vài lần xung đột.

Lúc mới bắt đầu, La Phong không có hứng thú với những chuyện này, sau đó Y mặt dày ở bên cạnh Lâm Dương chuyên tâm vấn đạo.

Hiện giờ, La Phong đang tu luyện Tuyệt Tiên Kiếm trong doanh trướng.

Thanh Tuyệt Tiên Kiếm được chế tạo từ Tuyệt Minh Thạch, toàn

thân đen tuyền trong suốt, vô số góc cạnh và mặt cắt chuyển động hào quang, nhưng ai cũng có thể cảm nhận được sát cơ vô hạn ẩn chứa dưới trường kiếm.

Lúc này Tuyệt Tiên Kiếm lơ lửng trước người La Phong, cách mặt đất ba thước không ngừng lên xuống.

Một đạo khí cơ đen tuyền từ Tuyệt Tiên Kiếm chảy ra, kết nối với La Phong, sau đó lại quay ngược trở lại.

Tru Tiên Kiếm Thể, là pháp môn dùng Tru Tiên Tứ Kiếm câu liên thân thể, tiến hành cải tạo thân thể.

Thần khu không chỉ có thể dùng kiếm khí hộ thể, mà còn có thể càng thêm khế hợp với việc vận dụng Tru Tiên Tứ Kiếm.

Luyện Thần Khu, có thể càng dễ dàng tham ngộ huyền bí Nhân Kiếm Hợp Nhất.

Nếu không như vậy, La Phong cũng sẽ không tốn nhiều khí lực tu luyện Tru Tiên Kiếm Thể đến vậy.

Nhưng hôm nay định trước La Phong không thể yên tĩnh được! "La Phong, La Phong!" Người còn chưa tới, tiếng đã bay đến trước, bất chấp phòng ngự bên ngoài của La Phong, lại nhẹ nhàng lọt vào tai La Phong, không hề quấy nhiễu việc tu hành của Y.

Chương 338

La Phong nghe thấy, liền mở mắt ra, nắm chặt Tuyệt Tiên Kiếm trong tay, bất đắc dĩ thở dài lại có chút đau đầu.

Chưa đầy ba giây, một thanh niên trực tiếp xông vào, lập tức nở nụ cười chất phác với La Phong.

Dù có muốn trách mắng, La Phong cũng không thốt nên lời."Phong Khải, lại là ngươi!" La Phong cảm thấy đầu óc giật giật."Ta không thể!" Phong Khải vẻ mặt vô tội, lại phối hợp với khuôn mặt vô hại với người và vật kia, khiến La Phong cảm thấy mình như đang gây tội vậy.

La Phong lập tức bất lực.

Phong Khải là hậu duệ của thị tộc Toại Nhân Bộ thời thượng cổ, cũng là một trong số ít những thị tộc đỉnh tiêm trong Đại Càn Hoàng Triều ngày nay, cũng là bộ tộc nguyên thủy của Nhân tộc năm xưa.

Sau khi Lâm Dương xuất thế, Toại Nhân Bộ đã đi theo Lâm Dương tranh đấu với các vị tiên thần, mới có Đại Càn Hoàng Triều về sau.

Sau đó Toại Nhân Bộ tiêu vong, chỉ còn lại thị tộc họ Phong tồn tại, nhân khẩu phồn thịnh.

Có thể nói trong Đại Càn Hoàng Triều có một nửa số người đều có quan hệ dây mơ rễ má với họ Phong.

Thủ lĩnh Phong tộc thì được Lâm Dương phong làm Toại Hỏa Vương.

Phong Khải hiện giờ là một trong số ít những người xuất sắc nhất trong thế hệ trẻ của bộ lạc Phong tộc.

La Phong dám chỉ trời thề, chưa từng thấy người nào mặt dày đến vậy, trực tiếp xông vào doanh trướng của La Phong, tự giới thiệu bản thân, khiến La Phong trố mắt há mồm.

Mãi sau vài lần như vậy, hai người mới thực sự quen thuộc."Có chuyện gì thì nói nhanh lên, ta đang bận đây!" La Phong không tốt bụng nói."Thật sự có chuyện mà!" Phong Khải lập tức biến sắc mặt, cười hì hì không ra hình dáng gì."Có mấy người muốn gặp ngươi.

Ta phụng mệnh mời người, không biết ngươi có muốn đi không!" Phong Khải không biết từ đâu lấy ra một chiếc quạt lưu quang, màu sắc tươi mới, rực rỡ lấp lánh.

Mặt trước ghi "Phong Lưu Tiêu Sái", mặt sau là "Hỗn Cật Đẳng Tử".

Mấy chữ đó đều do Phong Khải tự tay viết, phong cách trừu tượng, nhưng Phong Khải lại không có chút tự biết mình."Ta đâu có nhiều thời gian rảnh như vậy!" La Phong vừa định từ chối, lại bị Phong Khải chặn lại trước. "Khoan đã từ chối.

Lần gặp mặt này có chút khác biệt.

Nếu ngươi từ chối, khó tránh khỏi sẽ có người lải nhải chuyện này, đến lúc đó đừng trách ta không nói trước." Lời Phong Khải có ý trong lời, nhưng không nói hết ra, nhưng La Phong biết, Y nhất định đã hiểu."Ý ngươi là có người gửi chiến thư?" La Phong mở miệng hỏi. "Cũng gần như vậy!" Phong Khải ở trong doanh trướng của La Phong lục lọi khắp nơi. "Ai, Quỳnh Tương Ngọc Dịch Bệ hạ ban lần trước để đâu rồi nhỉ, ta tìm nửa ngày cũng không thấy." "Số lượng lần trước đã bị uống hết sạch rồi!" La Phong bất đắc dĩ nói, đó là chút hàng tồn duy nhất còn lại."Thôi được!" Thu tâm lại, Phong Khải cuối cùng cũng nghiêm túc nói về những điều then chốt. "Nhưng ngươi phải cẩn thận, những kẻ này không ai dễ đối phó cả.

Tổ tông của họ đều là những nhân vật từng theo Bệ hạ chinh chiến tứ phương, đại khái là hậu duệ của họ Khương, họ Cơ và hai tướng tám tướng trong triều." Phong Khải tùy ý liệt kê một lượt, khiến La Phong sợ toát mồ hôi lạnh.

Những người vừa được nhắc đến, cơ bản đã gom hết toàn bộ Đại Càn Hoàng Triều vào một lưới.

La Phong có chút chột dạ.

Y tự cảm thấy từ ngày bước vào Đại Càn Hoàng Triều đã luôn đối xử tốt với mọi người, lẽ nào vô ý đã đắc tội toàn bộ Nhân tộc của Đại Càn Hoàng Triều rồi sao?

Không thể nào!

Phong Khải lúc đó ngẩng đầu lên, thấy La Phong đang lo lắng bất an, liền an ủi: "Trước tiên đừng vội sợ hãi, mọi chuyện e rằng không tệ đến mức đó đâu.

Những người này đều là tiểu bối, tuy có ảnh hưởng không nhỏ, nhưng sẽ không đi chệch khỏi cái nhìn của những nhân vật lớn kia đối với ngươi.

Nếu không thì Bệ hạ cũng sẽ không cho phép." "Chỉ là những người này đều không phục.

Ai bảo ngươi là đệ tử của Bệ hạ.

Ngươi phải biết, năm đó chúng ta cũng từng bái nhập môn hạ Bệ hạ, nhưng không một ai thành công.

Ngươi lại xuất hiện sau đó, dễ dàng trở thành đệ tử của Bệ hạ.

Trong lòng họ đương nhiên không phục, đều muốn được cùng ngươi một trận chiến, để chém bớt uy phong." La Phong không khỏi thở phào một hơi, trợn mắt lên: "Nói sớm đi chứ, hại ta cứ tưởng

những nhân vật lớn kia bất mãn với ta, nên phái tiểu bối ra gây khó dễ.

Trong số những người này chẳng phải có ngươi sao?" La Phong biết rõ, tên Phong Khải này trông có vẻ lôi thôi, nhưng thực chất lại có tu vi cường tuyệt bên mình.

Ngay cả La Phong cũng không dám nói mình có thể ổn định thắng được.

Đó cũng là lý do hai người có thể giao hảo.

Nếu không, với sự vô lý trước đây, La Phong đã sớm một cước đá bay hắn rồi.

Vì Phong Khải có đủ thực lực, cho nên mới có thể giao thiệp bình đẳng với La Phong! "Cái này thật có, nhưng sau khi gặp lại, ta đã dẹp bỏ ý niệm đó.

Tên này không dễ chọc đâu, ta hà tất phải tự tìm khổ ăn!" Phong Khải rộng lượng thừa nhận."Vậy đi thôi, ta muốn xem rốt cuộc là ai đang ở đây gây chuyện cho ta!" La Phong trực tiếp đứng dậy, cảm thấy những kẻ này thật đáng đánh, đánh một trận bảo đảm sẽ ngoan ngoãn."Hào khí!" Phong Khải vỗ tay khen một tiếng, có cảm giác chỉ sợ thiên hạ không loạn, sau đó dẫn La Phong đi ra ngoài.

Chương 339

Trong một đại điện nọ, hơn mười Đại Càn Thiên Kiêu đã đợi từ lâu, mỗi người đang thưởng thức trà điểm, nhưng lại ít giao lưu."Khương công tử, Phong Khải công tử đi đã lâu rồi, sẽ không phải La Phong kia không dám đến chứ!" Một âm thanh đột ngột đánh thức một người đang dưỡng thần.

Chỉ thấy người đó mặc một bộ hoa bào thêu Thần Văn Thái Dương, dung mạo điềm tĩnh, ánh mắt càng nhu hòa như nước.

Vừa mở mắt, tất cả mọi người đều phải ngoảnh đầu nhìn.

Khương Lạc, là cường giả mạnh nhất thế hệ trẻ của Khương gia, thừa hưởng Thái Dương Đại Đạo.

Mỗi hành động cử chỉ đều như liệt dương, cho nên không ai có thể nhìn thẳng vào mặt Y lâu được."Đừng vội, có Phong Khải ở đó, nhất định sẽ mời được La Phong đến.

Chúng ta cứ kiên nhẫn chờ một chút là được." Ngay cả trong giọng nói của Y cũng có một cỗ sức mạnh ôn hòa thấm vào lòng người không ngừng lan tỏa, nhuận vật vô thanh.

Những người có mặt muốn vận thần lực bài xích, lại cảm thấy có chút làm quá, nhất thời lại có chút khó xử.

Lúc đó, bên ngoài đại điện truyền đến một tiếng cười lớn, lời nói theo sau, có âm thanh giải vây, khiến mọi người đều thở phào nhẹ nhõm."Ha ha, các huynh đệ đã đợi lâu rồi, ta, Phong Khải, đã trở về đây!" Lời vừa dứt, thấy Phong Khải dẫn theo La Phong từ bên ngoài bước vào.

Hơn mười đạo ánh mắt đồng loạt nhìn về phía sau Phong Khải,

chăm chú vào La Phong, trong ánh mắt lộ ra uy thế, trước tiên muốn cho La Phong một trận thị uy.

La Phong đã biết trước điều này, cho nên không hề cảm thấy luống cuống tay chân.

Thân thể Y khẽ động, ba thanh thần kiếm sau lưng đồng thời ông minh, kiếm khí vô hình theo đó phản kích, khiến không ít người không kịp chuẩn bị mà ngược lại đã chịu thiệt thòi.

Phong Khải vẫn giữ nụ cười, như thể không nhìn thấy cảnh tượng đó, ngược lại kéo La Phong nhiệt tình giới thiệu. "La Phong, để ta giới thiệu những người này cho ngươi trước!" Phong Khải nắm tay La Phong đi vào giữa đại điện, nhìn mấy người đang ngồi phía trên, người đầu tiên Y chỉ thẳng vào người ngồi bên trái nhất nói: "Người này tên là Phong Lý, là người cùng tộc với ta.

Đừng nhìn tên có chữ 'Lý', thực ra là kẻ không nói lý lẽ nhất." Phong Lý suýt chút nữa bị lời của Phong Khải làm cho tức đến méo mũi, nhưng lúc đó lại không tiện nói gì khác, chỉ có thể hậm hực trừng mắt nhìn Phong Khải một cái, rồi chắp tay với La Phong.

Phong Khải cũng không thèm để ý, bỏ qua, nhìn hai người một người thân mang Thần Văn Thái Dương, một người toàn thân tản phát mùi dược hương, tiếp tục nói: "Hai vị này đều là người của Khương tính gia tộc, một người là Khương Lạc, một người là Khương Khổ." "Đã sớm nghe danh!" Khương Lạc mỉm cười ôn hòa, chắp tay với La Phong.

Còn Khương Khổ chỉ liếc nhìn La Phong một cái rồi không nói gì.

La Phong cũng không dám chậm trễ.

Trên người Khương Lạc kia có một luồng nhiệt lực khiến Y cũng có chút kiêng kỵ.

Sau khi xong họ Khương, tiếp theo là họ Cơ, La Phong nhanh chóng nhìn về phía người cuối cùng.

Y thắt kiếm bên hông, áo bào thêu vạn vật, lưng thẳng tắp như một thanh lợi kiếm, đường hoàng chính khí.

La Phong nhìn Y có cảm giác như đang nhìn thấy Lâm Dương."Cơ Mệnh, người nắm giữ Thiên Tử Kiếm, uy lực không hề tầm thường." Giọng Phong Khải trở nên lạnh nhạt.

Cơ Mệnh từ trong lỗ mũi phát ra một tiếng hừ lạnh: "La Phong, bằng ngươi cũng xứng trở thành đệ tử của Bệ hạ?

Nếu biết điều, hãy sớm cút đi." Tràng diện nhất thời trở nên khó xử, ngay cả La Phong cũng có chút trở tay không kịp.

Nguyên nhân không phải vì trên đường vừa rồi, Phong Khải đã nói, là vì sự đố kỵ.

Theo lệ, họ Phong, họ Khương và họ Cơ đều được phong vương.

Họ Khương phong Liệt Dương Vương, họ Cơ vì tu Thiên Tử Đạo nên phong Hoàng Long Vương.

Cơ Mệnh từng nhiều lần muốn bái nhập môn hạ Lâm Dương, nhưng đều bị Lâm Dương từ chối.

Có thể nói trong số những người này, Y là người hận La Phong nhất.

La Phong cũng không để ý, trực tiếp quay đầu chọn cách phớt lờ.

Phong Khải cũng không thèm chấp, cho nên bắt đầu giới thiệu những người ở hai bên.

Người đầu tiên, không cần Phong Khải giới thiệu La Phong cũng đã nhận ra, Phương Lan Tà, hậu bối của Phương Nguyên, thực lực không tầm thường.

Hai người nhìn nhau cười, Phong Khải dường như cũng biết tình hình, cho nên trực tiếp bỏ qua.

"Người này tên là Hạ Chính Phong, là hậu duệ của Hữu Tướng Hạ lão." Phong Khải chỉ vào một nam tử trầm mặc ít nói, nói.

La Phong tâm niệm khẽ động, Tả Tướng Phương Nguyên ai ai cũng biết, nhưng Hữu Tướng của Đại Càn lại ít người nhắc đến.

Nếu không phải ngẫu nhiên, La Phong cũng không hề hay biết Đại Càn Hoàng Triều lại có một Hữu Tướng như vậy, nên hắn cũng nhìn Hạ Chính Phong thêm mấy lần.

"Mấy gia hỏa phía sau ta thấy không cần giới thiệu nữa, vừa hay bản thiếu gia cũng khát rồi." Sau khi giới thiệu xong Hạ Chính Phong, Phong Khải dừng lại, không định tiếp tục, khiến những người khác tức giận không thôi.

Trong số vài người đó, cô gái duy nhất lúc này đứng dậy, giận dữ gào lên với Phong Khải: "Phong Khải, ý gì?

Chẳng lẽ ngươi không coi chúng ta ra gì sao?" "Ta nào dám chứ, Hi Dung muội muội!" Phong Khải oan ức kêu lớn.

Hi Dung tú khí nhíu mày lại trừng Phong Khải một cái, sau đó hướng La Phong chắp tay: "Tại hạ Hi Dung, là hậu bối của Chấp Minh Đại Tướng.

Mấy vị này lần lượt là Lưu Miểu, Mộc Dã, Bạch Ngân, Xích Ca, Thủy Vân Hiên, Cổ Tiềm, Trần Kiếm, Lôi Xu." Theo Hi Dung chỉ từng người một, La Phong cũng lần lượt gặp gỡ và xếp họ vào đúng vị trí.

Chương 340

Đại Càn Hoàng Triều đẳng cấp phân minh, văn thần võ tướng có sự phân biệt rõ ràng.

Trong hàng võ tướng thì có Nguyên Soái, Đại Tướng, Thần Tướng, Thiên Tướng, Địa Tướng.

Trong hoàng triều, Nguyên Soái chỉ có ba người, tiếp theo là mười tám vị Đại Tướng.

Mấy người vừa được giới thiệu, ngoài Lưu Miểu là hậu nhân của Càn Quang Nguyên Soái Lưu Trầm Hương ra, những người còn lại lần lượt là hậu duệ của Ngũ Phương Trấn Thủ Đại Tướng, Đại Càn Điện Trấn Điện Đại Tướng, Chấp Minh Đại Tướng và Hỗn Lôi Đại Tướng.

La Phong điểm qua một lượt, không khỏi có chút tặc lưỡi, những người này mà hợp lại thì không dễ trêu chọc chút nào!

Sau khi giới thiệu thân phận và gặp gỡ, Khương Lạc cuối cùng cũng mỉm cười tiếp lời: "Lần này mời La huynh đến đây, chỉ là để mọi người gặp mặt nhau, thuận tiện kết giao bằng hữu.

Chúng ta đây đều là Thiên Kiêu của Đại Càn Hoàng Triều, nếu gặp mặt mà không biết nhau thì thật đáng chê cười." "Đúng là như vậy." La Phong khẽ cười, nếu hôm nay không đi theo Phong Khải vào đây, hắn thật sự sẽ không nhận ra những người này.

Hai người nhìn nhau cười, ý tứ trong đó không cần nói cũng tự hiểu, đều tâm tri đỗ minh.

Ngay khi Khương Lạc chuẩn bị mở miệng, một cỗ thần uy mênh mông đột nhiên quét qua đại điện, lan rộng đến toàn bộ doanh địa của

Nhân tộc.

“Nhân tộc, trầm tịch nhiều năm như vậy, có dám hiện thân gặp mặt một lần!” Âm thanh vang vọng, truyền khắp toàn bộ doanh địa, khiến không ít cường giả Nhân tộc tức giận gầm lên, trực tiếp bay vút lên không trung tiến về khu trung lập.

La Phong đột nhiên bật cười lớn: “Ta biết ý đồ chư vị mời ta đến hôm nay, không phải là đại chiến sắp đến rồi sao?

Nếu người khác đánh trước, đó mới là chuyện đáng cười.” “Nay Vạn tộc đã đến khiêu khích, chi bằng chúng ta cùng định một giao ước, lên trận tranh đấu, lấy công lao luận thắng thua, chư vị thấy thế nào?” Lời của La Phong quá đột ngột, khiến không ít người nhất thời không phản ứng kịp.

Khương Lạc sau một lúc im lặng ngắn ngủi, vỗ mạnh vào chiếc bàn thấp bên cạnh, Thái Dương Thần Hỏa từ trong tay hắn bốc lên, thiêu rụi chiếc bàn thành tro bụi.

“Lời La huynh nói quả thực rất hợp ý ta.

Đại Càn Hoàng Triều ta luôn lấy quân công làm vinh dự, nay cũng là lúc chúng ta lập công, tự nhiên nên lấy quân công để luận.” “Nếu lần này thua, ta khuyên ngươi tốt nhất nên chủ động rời đi, tránh tự chuốc lấy sự khó chịu.” Cơ Mệnh lại lần nữa nói với giọng âm trầm, khiến La Phong khó chịu nhíu mày.

Vừa nãy nói sớm quá rồi!

Lẽ ra vừa nãy nên đánh gã này nửa sống nửa chết rồi hẵng nói mới tốt!

“Mấy tên tiểu sửu nhảy nhót, vậy mà cũng dám ở đây nói lời huênh hoang.

Ta thấy mấy tên cô hồn dã quỷ này thật sự đã chán sống rồi.” Hỗn

Độn Thành Chủ dẫn theo thuộc hạ của Vũ Trụ Giả Định Công Ty dẫn đầu xông tới, sắc mặt âm trầm quát mắng Vạn Tộc Liên Quân.

Đều từng được Nguyên Thủy Vũ Trụ thai nghén mà sinh ra, nhưng sau kỷ nguyên Luân Hồi, chỉ có Chân Thần mới có thể tồn tại bên ngoài vũ trụ hải, nên gọi là cô hồn dã quỷ, dường như cũng không sai.

Lần này Vạn Tộc Liên Quân đến gây hấn là Thần Nhãn tộc, Hài tộc, Trùng tộc, cộng thêm Vũ Trụ Tử Nguyệt Thánh Địa.

Những kẻ còn lại đều là Chân Thần độc hành giả, coi như góp đủ số, nhìn thì khí thế như hồng, nhưng bên trong lại như một đống cát rời.

Điều này Nhân tộc rõ, Vạn Tộc Liên Quân càng rõ hơn, không phải vì phần thưởng của Chí Cao Quy Tắc mà họ mới tập trung về đây đoạt bảo.

Một khi sự việc không thể làm được, liên minh sẽ lập tức tan rã.

Do đó, vô số lần gây hấn khiêu chiến, chỉ là để tăng cường lực ngưng tụ của liên minh, không thể không chiến.

"Hỗn Độn Thành Chủ, đừng khoe khoang tài hùng biện nữa.

Năm xưa Nhân tộc trong Vạn tộc có là gì đâu, trừ một Nguyên Tổ bị trấn áp ra, ngay cả một Chân Thần cũng không có, có gì mà kiêu ngạo trước mặt chúng ta." Thần Nhãn Tộc Đệ Nhất Chân Chủ nói với ngữ khí đạm mạc.

Hỗn Độn Thành Chủ lại khinh thường, "Đệ Nhất Chân Chủ, đó là năm xưa.

Giờ đây Nhân tộc ta đã khác xưa, Vạn tộc lại chỉ như một đầm nước đọng.

Pháp tắc vũ trụ là cường giả vi tôn, nay chính là lúc Vạn tộc nên thần phục Nhân tộc ta." Nghe lời này, không chỉ Đệ Nhất Chân Chủ mà các Chân Thần khác đều không nhịn được biến sắc, đặc biệt là Trùng Tộc Nữ Hoàng Y Lâm Na.

Sự bá đạo của Nhân tộc sau khi quật khởi không ai hiểu rõ hơn nàng.

Hai vị Chân Thần của Yêu tộc cùng Phụ Thần Cơ Giới tộc đã vẫn lạc, liên lụy đến nỗi suýt chết trong trận chiến năm đó, chỉ có thể dựa vào Trùng Sào miễn cưỡng thoát khỏi kiếp sinh tử.

"Đắc tội Chí Cao Quy Tắc, vậy mà cũng dám ở đây nói lời ngông cuồng.

Bây giờ ai mạnh ai yếu còn chưa biết, chung quy vẫn phải đánh mới biết được." Đệ Nhất Chân Chủ có chỗ dựa lớn nhất, có Chí Cao Quy Tắc chống lưng, tự nhiên không hề sợ hãi.

Đệ Nhất Chân Chủ chưa từng nghe nói kẻ nào đắc tội Chí Cao Quy Tắc mà có thể tồn tại, cho dù là Nhân tộc đang như mặt trời giữa trưa hiện nay.

"Vậy bớt nói nhảm đi, cứ người ra đi!" Hỗn Độn Thành Chủ không muốn tranh biện nhiều, bởi vì tất cả đều là thừa thãi, chi bằng dùng thực lực để nói chuyện.

"Ngũ Thường Ma Chủ, Long Cốt Tôn Giả, cùng hai vị của Tử Nguyệt Thánh Địa, trận đối chiến này làm phiền các vị!" Theo Đệ Nhất Chân Chủ lần lượt niệm ra cái tên, bốn thân ảnh cao lớn với khí thế lăng liệt toát ra từ toàn thân đồng thời bước ra, xếp thành một hàng. 37.

Trong số đó, hai nam tử kỳ dị có bốn cánh tay, thân mặc lụa mỏng, ánh mắt nhiếp nhân là đáng chú ý nhất.

Bốn người tuy đều ở cấp độ Vũ Trụ Chi Chủ, nhưng tu vi của hai người đó càng tinh thâm hơn, chỉ kém nửa bước là có thể đạt đến cảnh giới Chân Thần.

Chương 341

"Vũ Hành, Hoàn Diệt, hai ngươi nếu không thể giành chiến thắng, vậy đừng trở về, kẻo làm mất mặt Vũ Trụ Tử Nguyệt Thánh Địa của ta." Một dị tộc cao lớn uy mãnh có sáu cánh tay lạnh lùng mở miệng, nhìn mặt hắn liền biết là người của Vũ Trụ Tử Nguyệt Thánh Địa.

"Chúng ta đã rõ, xin Diễm Trạch Chân Thần cứ yên tâm!" Vũ Hành Tôn Giả cung thân với người đó, bốn cánh tay còn bày ra một tư thế kỳ dị.

"Hỗn Lôi Đại Tướng, xem ra bây giờ nên làm thế nào?" Hỗn Độn Thành Chủ không lập tức chọn người, mà quay sang hỏi thăm một vị Đại Tướng có râu quai nón lớn bên cạnh.

"Chuyện nhỏ thôi, cứ để Hỗn Độn Thành Chủ quyết định đi!" Hỗn Lôi Đại Tướng Lôi Bất Đồng lơ đễnh đáp.

Mấy tên Tôn Giả nhỏ bé trước mắt làm sao cần đến một Trấn Thủ Đại Tướng như hắn ra tay đối phó.

Hỗn Độn Thành Chủ gật đầu, đang chuẩn bị mở miệng điểm người, nhưng lại bị người khác cắt ngang: "Khoan đã, bốn người đó cứ giao cho ta là được." Cùng với tiếng nói, chỉ thấy một nhóm thanh niên tách đội hình, trực tiếp xông lên phía trước.

Phía sau Hỗn Độn Thành Chủ, Long Hành Chi Chủ nhìn những người đó, không khỏi nhíu mày, lửa giận bốc lên, không nhịn được quát lớn: "Mấy tiểu bối ở đâu ra, không biết đây là nơi nào sao?

Bằng mấy kẻ các ngươi mà muốn đi chịu chết à?" Long Hành Chi Chủ ngữ khí nghiêm khắc, suýt chút nữa đã chỉ vào mũi mấy người mà mắng.

Một là vì sự vô lễ của mấy người đó vừa nãy, để bảo vệ uy nghiêm của Hỗn Độn Thành Chủ.

Hai là những người này tu vi chưa đạt Tôn Giả, làm sao có thể là đối thủ của bốn Vũ Trụ Chi Chủ trước mắt?

Mấy người có thể vượt cấp khiêu chiến, nhưng đối phương nào lại cử ra Vũ Trụ Chi Chủ tầm thường.

Khương Lạc chỉ liếc xéo Long Hành Chi Chủ, không nói gì, ngược lại hướng về phía Hỗn Lôi Đại Tướng chắp tay.

"Chúng ta bái kiến Hỗn Lôi Đại Tướng!

Đại Tướng, nếu có thể, xin hãy cho mấy người chúng ta một cơ hội lập công dựng nghiệp?" Bị người khác xem thường, ai mà chịu nổi, huống chi là Long Hành Chi Chủ.

Những dao động đáng sợ đang vận chuyển và sinh sôi trong cơ thể hắn, định cho mấy tiểu bối kia một bài học, nhưng lại bị Hỗn Độn Thành Chủ một bước trước giữ chặt vai lại.

Thần lực tích tụ ban đầu lập tức tan đi, Long Hành Chi Chủ có chút khó hiểu, nhưng thấy Hỗn Độn Thành Chủ đang lắc đầu với hắn, dao động thần niệm lập tức truyền vào trong đầu hắn.

"Trước đừng khinh cử vọng động, hãy xem tình hình đã." Hỗn Độn Thành Chủ nhìn thấy điều gì đó khác biệt ở những tiểu bối này, đặc biệt là La Phong cũng ở trong số đó, điều này đã thúc đẩy Hỗn Độn Thành Chủ cuối cùng quyết định nhẫn nại.

Hỗn Lôi Đại Tướng nghe lời đó liền cười lớn, âm thanh vang dội: "Nguyên lai là mấy đứa các ngươi, lần này muốn ra tay thử sức sao?" Trong lúc nói, Hỗn Lôi Đại Tướng không để lộ dấu vết gì mà liếc nhìn La Phong trong đám đông, liền hiểu rõ mọi chuyện trong lòng, thầm vui vẻ, thằng nhóc này không nhịn được nữa rồi!

“Xin Hỗn Lôi Đại Tướng thành toàn!” Khương Lạc nói từng chữ rõ ràng, không chút cẩu thả.

“Nếu đã như vậy, vậy bốn người đó giao cho các ngươi.

Còn về việc ai sẽ ra tay, ta không định, nhưng đã lên chiến trường thì sinh tử không luận, điểm này các ngươi phải hiểu rõ.” Hỗn Lôi Đại Tướng trước tiên ra vẻ bí hiểm, sau đó mới nói tiếp.

“Điểm này xin Hỗn Lôi Đại Tướng cứ yên tâm, mấy người chúng ta cũng không phải loại bao cỏ chỉ có tu vi suông, nhất định sẽ không làm Đại Tướng thất vọng.” “Vậy tốt!” Hỗn Lôi Đại Tướng Lôi Bất Đồng gật đầu.

Long Hành Chi Chủ cuối cùng không thể kiềm chế được tính khí của mình, giận dữ nói: “Chuyện này Hỗn Lôi Đại Tướng chẳng lẽ không cần hỏi ý kiến của chúng ta sao?

Vừa nãy Đại Tướng mới giao phó mọi việc cho chúng ta phụ trách, quay đầu lại đã hứa với người khác, chẳng phải quá đáng rồi sao?” Một phen lời nói của Long Hành Chi Chủ lập tức khiến bầu không khí hòa thuận ban đầu trở nên lạnh lẽo.

Vốn dĩ Nhân tộc của Đại Càn Hoàng Triều và Nhân tộc của Nguyên Thủy Vũ Trụ luôn có một khoảng cách.

Tuy hai bên đều đối đãi lý trí, nhưng trong lòng luôn có một bức tường ngăn cách.

Dù trải qua vô số năm, hai bên dần dần hợp nhất, nhưng trong lòng những lão nhân như Long Hành Chi Chủ, vẫn luôn tồn tại một chút ngăn cách.

Giờ đây lời nói này trực tiếp nói toạc ra, quả thực đã đặt ra một vấn đề khó cho Hỗn Lôi Đại Tướng.

Hỗn Lôi Đại Tướng thu lại vẻ chơi bời phóng túng ban đầu, trong

nháy mắt trở nên nghiêm túc.

“Lời của Long Hành Chi Chủ quả là nghiêm trọng rồi!” Hỗn Lôi Đại Tướng trầm giọng mở miệng, âm thanh vang dội như trống lớn va vào nhau.

“Trước hết để ta giới thiệu mấy tiểu tử này cho hai vị.

Những thanh niên trước mắt này đều là hậu nhân của Tam Vương, Lưỡng Tướng và Cửu Vị Nguyên Soái Đại Tướng của Đại Càn Hoàng Triều ta, trong đó cũng có hậu bối của nhà ta.

Có thể nói những người này đều là Thiên Kiêu của Đại Càn Hoàng Triều ta, là trụ cột sức mạnh của Đại Càn Hoàng Triều trong tương lai.

Nếu không rõ thực lực của họ, ta cũng sẽ không dễ dàng đồng ý như vậy.” Long Hành Chi Chủ lúc này mới lại nghiêm túc nhìn Khương Lạc và những người khác, nhất thời không biết nên nói gì.

Ngược lại Hỗn Độn Thành Chủ lúc này đứng ra, hóa giải hiểu lầm giữa hai bên.

“Ý của Hỗn Lôi Đại Tướng là muốn cho thế hệ trẻ này lên sàn lịch luyện một phen sao?” “Không sai, chính là ý của bản tướng!” Hỗn Lôi Đại Tướng gật đầu hưởng ứng, thầm nghĩ, trong triều không ít người đều nói tốt về Hỗn Độn Thành Chủ, người này quả thật cơ mẫn, lễ độ và có tiết.

“Vậy giao cho họ là được!” Hỗn Độn Thành Chủ cũng rất hào sảng.

Trong trận doanh Vạn tộc, bốn người đã đứng giữa sân chờ đợi nửa ngày, nhưng không thấy ai ứng chiến.

Ngược lại, bên Nhân tộc dường như đang xảy ra nội loạn, tranh cãi không ngừng.

Long Cốt Tôn Giả lập tức cười lớn, âm thanh khàn khàn, đặc biệt là chiếc đuôi xương trắng phía sau hắn không ngừng vẫy sang trái phải.

Chương 342

"Nhân tộc từ trước đến nay chỉ biết nội loạn, quả nhiên đáng buồn!" Lời nói không hề che giấu, không chỉ những người bên cạnh nghe thấy, ngay cả trận doanh Nhân tộc cũng vì lời nói đó mà khựng lại, ánh mắt đều quét về phía chiến trường.

Lôi Xu tóc dựng ngược, trong lòng căm phẫn nhất.

Lần này trận tiền khiêu chiến do Hỗn Lôi Đại Tướng chủ trì trấn giữ trận, lời của Long Cốt Tôn Giả chính là không coi Hỗn Lôi Đại Tướng ra gì, làm sao Lôi Xu có thể nhẫn nhịn.

"Tốt lắm, cái thứ không ra người không ra ngợm này, dám ở đây hồ ngôn loạn ngữ.

Ta thấy ngươi đã chán sống rồi, tiểu gia đây sẽ tiễn ngươi về suối vàng!" Lôi Xu nhảy cẫng lên mắng mỏ, trực tiếp hóa thân thành lôi điện, xông thẳng về phía Long Cốt Tôn Giả.

Long Cốt Tôn Giả suýt nữa bị lời của Lôi Xu làm cho tức chết.

Thật ra, Long Cốt Tôn Giả thật sự không hề anh tuấn, ngay cả vẻ ngoài bình thường cũng không hề giống.

Toàn thân xương cốt đâm xuyên qua da thịt, cộng thêm một cái đuôi xương không ngừng vẫy loạn xạ, nhìn qua giống như xác chết thối rữa sống lại, thật sự không thể nào khen ngợi được.

Long Cốt Tôn Giả tức đến bốc khói, thấy lôi điện ập tới, lập tức gầm lên một tiếng, vô số làn khói đen cuồn cuộn phun ra từ miệng, những gai xương trắng hếu ẩn hiện trong làn khói đen, sau đó cuồn cuộn ập xuống Lôi Xu.

Nhưng Lôi Xu, người đang hóa thân thành lôi điện hoành hành

giữa không trung, không hề có ý định dừng lại, ngược lại tốc độ càng lúc càng nhanh, trực tiếp xông ra khỏi sự cản trở của gai xương, đánh thẳng vào Thiên Linh Cái của Long Cốt Tôn Giả.

Long Cốt Tôn Giả đương nhiên không thể ngồi yên chịu chết, một cây trường thương bằng xương trắng như ngọc lập tức xuất hiện trong tay, nghênh thẳng đâm về phía Lôi Xu.

Nhưng giữa không trung, Lôi Xu xoay người né tránh.

Một đạo lôi đình cuối cùng không giáng xuống, cũng có thể thấy rằng hắn chưa bao giờ dễ dàng đánh giết Long Cốt Tôn Giả ngay lập tức, chẳng qua là đang đùa giỡn mà thôi.

Long Cốt Tôn Giả lại bị Lôi Xu chọc tức không nhẹ, đặc biệt là sau khi nhìn thấy nụ cười quỷ dị nơi khóe miệng Lôi Xu, hắn dường như đã hiểu ra, vừa tức vừa vội.

"Thằng nhóc ranh kia, dám đùa giỡn Bản Tôn Giả, ta muốn xé xác ngươi!" Long Cốt Tôn Giả ngửa mặt lên trời gào thét, lập tức bay lên không trung xông về phía Lôi Xu.

Lôi Xu không hề sợ hãi, hai thanh Hỗn Nguyên Lôi Kim Chùy cao cử, nhân lúc Long Cốt Tôn Giả xông tới, trực tiếp đánh thẳng xuống đầu.

Long Cốt Tôn Giả không ngờ, vũ khí của Lôi Xu lại là hai cây trọng chùy, vì thế đã mạo hiểm nghênh đón, kết quả bị đánh cho choáng váng.

Trọng chùy là loại vũ khí, điểm mạnh nhất nằm ở lực đạo.

Mặc dù Long Cốt Tôn Giả cũng tự tin vào khí lực của mình, nhưng khi dùng cốt thương đỡ lấy trọng chùy của Lôi Xu, sắc mặt hắn lập tức biến đổi, ngay lập tức bị đánh rơi xuống đất.

Nhưng Hài tộc giỏi nhất về phòng ngự, nhục thân kiên cố, một

đòn của Lôi Xu cùng lắm chỉ khiến Long Cốt run rẩy một phen.

Lôi Xu không hề bận tâm, giơ chùy tiếp tục đập xuống, giao chiến với Long Cốt Tôn Giả.

"Này, thằng nhóc kia xui xẻo rơi vào bẫy của Lôi Xu rồi." Bên ngoài, Phong Khải chép miệng nói với La Phong bên cạnh.

"Vì sao?" La Phong cũng trò chuyện phiếm với Phong Khải, tò mò về ý tứ trong lời nói của Phong Khải.

"Cái này ngươi không hiểu rồi!" Phong Khải muốn tạo hiệu ứng đó, thấy La Phong truy hỏi, hư vinh được thỏa mãn tột độ, nên hắn hài lòng tiếp tục nói.

"Lôi Xu tuy tu luyện Lôi Đạo, nhưng lại là Quỷ Lôi hiếm thấy trong Lôi Đạo.

Đừng thấy Lôi Xu bây giờ liều mạng xông lên, thực chất lực lượng Quỷ Lôi đang âm thầm xâm nhập.

Thêm một chút thời gian nữa, đợi khi lôi điện tích tụ đến một mức độ nhất định, Long Cốt Tôn Giả sẽ chết chắc." La Phong bán tín bán nghi, quả nhiên nhìn thấy, mỗi khi trọng chùy của Lôi Xu đập xuống, đều có một tia lôi đình màu vàng kim lưu chuyển giữa hai cây chùy lớn, sau đó tích tụ vào da thịt và y phục của Long Cốt Tôn Giả.

Hơn nữa, những tia lôi đình này không hề được Lôi Xu thúc đẩy, ngay cả nửa điểm uy năng cũng không hề hiển hiện.

Một tia lôi đình di chuyển dưới sự vô cảm của Long Cốt Tôn Giả và hợp với lôi đình đã tích tụ trước đó.

Lôi Xu cuối cùng lộ ra nanh vuốt, hai cây chùy mạnh mẽ va vào nhau, lập tức lôi đình kích động.

"Long Cốt Tôn Giả, đi chết đi!

Lôi Pháp, Vạn Lôi Vẫn Tuyệt!" Phía sau Lôi Xu, pháp tướng cao lớn từng chút một bành trướng, như người khổng lồ chống trời.

Theo động tác của Lôi Xu, pháp tướng phía sau cũng vung trọng chùy ầm ầm đập xuống.

Long Cốt Tôn Giả toàn thân run rẩy, gai xương phun ra, uốn lượn theo ý muốn cuối cùng hình thành vô số lá chắn xương trắng xếp chồng lên nhau chắn trước người Long Cốt Tôn Giả.

Đòn hiểm mà Lôi Xu chôn giấu ban đầu vừa đúng lúc này bộc phát.

Lôi đình màu vàng kim gần như trở thành thực chất, nhấn chìm toàn bộ Long Cốt.

Long Cốt Tôn Giả hoàn toàn không ngờ, toàn bộ sự chú ý của hắn đều đặt vào Lôi Xu phía trước, không ngờ phía sau lại bị đánh một kích.

Thần lực lập tức tán loạn, ngay cả lá chắn trên không cũng không còn sức lực chỉ huy, lần lượt rơi tán loạn.

Nhưng trọng chùy của Lôi Xu sẽ không chờ đợi, trực tiếp rơi xuống, nhân lúc sơ hở, thẳng tay đập Long Cốt Tôn Giả thành một đống xương vụn.

Long Cốt Tôn Giả đến chết cũng không ngờ sẽ có kết cục như vậy, nhưng sinh tử thường xảy ra trong chớp mắt.

Chương 343

Nhìn Long Cốt Tôn Giả đã chết, Lôi Xu cười lạnh một tiếng rồi quay người trở lại, trên mặt tràn đầy nụ cười tự mãn.

Hắn vừa định nói gì đó thì bị một tiếng cười lạnh của Cơ Mệnh cắt ngang.

"Cũng quá rề rà rồi, không thể dứt khoát hơn một chút sao." Trong lòng Cơ Mệnh khó chịu, vốn dĩ trận chiến đầu tiên hắn đã quyết thắng, kết quả lại bị Lôi Xu cướp mất, giờ khắc này mà còn cho Lôi Xu sắc mặt tốt thì mới là lạ.

Nụ cười của Lôi Xu cứng đờ, hận không thể đánh chết Cơ Mệnh, nhưng đáng tiếc là không đánh được!

Cơ Mệnh không thèm để ý, trực tiếp bước vào giữa sân, chỉ thấy Vũ Hành Chi Chủ của Vũ Trụ Tử Nguyệt Thánh Địa đang chờ đợi ở giữa chiến trường.

Cơ Mệnh kiêu ngạo giơ một ngón tay ra, sau đó nói: "Một kiếm, ta chỉ cần một kiếm là có thể chém ngươi xuống." Vũ Hành Chi Chủ nghe lời đó hơi tức giận.

Thân là người của Vũ Trụ Tử Nguyệt Thánh Địa, tự nhận mình cao hơn người khác một bậc, nay lại bị một Tôn Giả nhỏ bé xem thường.

"Ta muốn xem, ngươi làm thế nào mà một kiếm chém ta xuống." Vũ Hành Chi Chủ ngữ khí không thiện ý.

Bốn cánh tay chắp vào nhau, Vũ Hành Chi Chủ kết động ấn quyết, bốn tấm khiên hình tam giác như quạt sắt bay lượn giữa không trung.

Trên đó đầy những vết rỉ sét lốm đốm, dường như vừa mới được

đào lên từ lòng đất đã phong trần từ lâu.

Nhưng bốn tấm khiên hình tam giác đó dưới sự chỉ huy của Vũ Hành Chi Chủ lại hợp thành một khối chỉnh thể.

Một cỗ uy năng to lớn lan tỏa từ bốn tấm khiên, nặng nề như núi.

Trên tấm khiên, một cổ văn tự phức tạp lóe lên rồi biến mất, tiêu tán vào hư không.

Xa xa, Ly U Quân Chủ nhìn thấy cảnh này, khẽ cười nói: "Ta còn tưởng là thứ gì, hóa ra là khiên mẫu của Đại Ngụy ta.

Trải qua vô số kỷ nguyên luân hồi, hôm nay lại có thể nhìn thấy binh khí của Đại Ngụy ta, thật không dễ dàng chút nào." "Không có gì đáng để cảm thán cả.

Giờ đây ta đã trở về, Đại Ngụy tất sẽ lại vang danh khắp vũ trụ, khiến vô số người phải run rẩy." Mộng Hoàn Quân Chủ cười lớn, trong lòng hùng tâm bộc phát.

"Không sai, chính là đạo lý này.

Ngoài ra, cần phải dọn dẹp sạch sẽ những thứ chướng mắt này, nếu không thì Đại Ngụy ta lấy đâu ra không gian để sinh tồn." Trong lời nói của Ly U Quân Chủ, sự lạnh lùng hiện rõ.

Vạn tộc trong vũ trụ hải trong mắt hai người họ chỉ là một đám kiến hôi cản trở.

Có điều những kiến hôi này hiện tại vẫn còn hữu dụng, chung quy vẫn phải vắt kiệt chúng rồi mới tốt.

Cơ Mệnh đứng tại chỗ, vững như núi, tay phải không biết từ lúc nào đã nắm chặt thanh trường kiếm bên hông.

Một cỗ khí thế đang từ từ thăng lên, vô số hạt nhỏ li ti trong hư không đều đang chuyển động, dần dần bị Cơ Mệnh hấp dẫn.

Đó là một loại tín niệm vô song, ý chí khiến thiên địa cũng phải thần phục.

Vũ Hành Chi Chủ không hiểu, gia truyền của Cơ Mệnh là Thiên Tử Kiếm Đạo, điều tối kỵ là cho đối phương cơ hội dưỡng khí.

Nếu không, một khi Cơ Mệnh dưỡng thành Thiên Tử Thế, vạn vật không gì là không thể làm kiếm.

Một hoa một cây, thậm chí là một hạt bụi!

Vũ Hành Chi Chủ cũng không phải không hiểu, nếu lúc đầu hắn có chút khinh thường, thì theo uy thế trên người Cơ Mệnh càng lúc càng đáng sợ, Vũ Hành Chi Chủ liền hiểu rõ rốt cuộc Cơ Mệnh đang tính toán gì.

Trong lòng thầm mắng Cơ Mệnh xảo quyệt, Vũ Hành Chi Chủ động rồi.

Lá chắn lại một lần nữa giải thể, bốn tấm khiên hình tam giác đều xoay quanh Cơ Mệnh, bố trí phòng ngự.

Vũ Hành Chi Chủ bốn cánh tay cùng lúc vung lên, kết động ấn quyết.

Bốn tấm khiên hình tam giác lập tức hợp lại phía trước, hóa thành một lợi nhận khổng lồ.

Vũ Hành Chi Chủ dùng niệm lực ngự kiếm, chém xuống đỉnh đầu Cơ Mệnh.

Cơ Mệnh đứng tại chỗ bất động, mắt thấy lợi nhận chém xuống đỉnh đầu, khóe miệng lại chỉ cười lạnh.

Nếu ngay từ đầu Vũ Hành Chi Chủ có thể quả quyết như vậy thì tốt rồi, nhưng bây giờ thì quá muộn rồi.

“Vũ Hành Chi Chủ quả đoán, chỉ là hơi muộn rồi.” Phong Khải

cũng không ngừng lẩm bẩm, trong lời nói toàn là tiếc nuối cho Vũ Hành Chi Chủ.

"Vì sao?" La Phong ở bên cạnh tò mò mở miệng.

"Ngươi có biết Thiên Tử Kiếm không?" Phong Khải không lập tức trả lời La Phong, mà hỏi ngược lại một câu hỏi tưởng chừng không liên quan.

La Phong suy nghĩ một lúc lâu, cuối cùng trong đầu hiện lên một đoạn văn tự từng xem trong bảo các, nói rằng: "Ta hình như đã từng thấy, Thiên Tử Kiếm lấy thiên địa làm phong, sơn hải làm ngạc, chế bằng ngũ hành, khai bằng âm dương, trị bằng xuân hạ, hành bằng thu đông, lấy sự mênh mông làm dẫn, cử thế vô song.

Kiếm xuất thì thiên hạ quy phục, vạn pháp không tồn.

Người cầm Thiên Tử Kiếm, không ai là không biết." Phong Khải gật đầu, nói: "Lời này xuất phát từ miệng Trang Phi, quả thực rất đúng.

Chương 344

Chính vì Thiên Tử Kiếm mênh mông như vậy, nên khí thế của nó khó nuôi dưỡng.

Một khi dưỡng thành, đó sẽ là thanh kiếm bậc nhất thiên hạ." "Mặc dù bây giờ kiếm thế của Cơ Mệnh chưa triệt để thành hình, nhưng trong vòng ba trượng quanh thân, đã tràn ngập kiếm khí.

Trông có vẻ trong suốt, nhưng nếu thật sự sa vào đó, ngươi sẽ biết thứ đó rốt cuộc đáng sợ đến mức nào." Phong Khải già dặn chỉ trỏ giang sơn, khiến La Phong ngẩn ra: "Cảm giác có chút khác với những gì ta đã xem trước đây?" La Phong cũng từng xem pháp môn tu hành Thiên Tử Kiếm, nhưng lại có chút khác với những gì Phong Khải nói.

"Ngươi xem chắc là cuốn Thiên Tử Kiếm Phổ trong bảo các rồi!" Phong Khải gian xảo nói.

"Cuốn Thiên Tử Kiếm Phổ đó có vấn đề sao!" "Không, cuốn Thiên Tử Kiếm Phổ đó không hoàn chỉnh." Phong Khải nói ra nguyên do trong đó: "Cuốn Thiên Tử Kiếm Phổ đó vốn là đồ của nhà Cơ Mệnh, lão Cơ gia làm sao có thể giao tất cả mọi thứ không chút giữ lại cho người ngoài?

Nên những thứ cốt lõi nhất của Thiên Tử Kiếm Phổ vẫn luôn không được truyền ra." "Ví dụ như Bản Ngã Tâm Kiếm Kinh mà Cơ Mệnh đang thi triển, trên Thiên Tử Kiếm Phổ trong bảo các không hề có." La Phong cũng cười, những điều này cũng là lẽ thường tình.

Trong lúc nói chuyện, Vũ Hành Chi Chủ đã xâm nhập vào phạm vi ba trượng của Cơ Mệnh, giống như một giọt nước thải rơi vào dầu sôi, lập tức có phản ứng kịch liệt.

Kiếm khí trong không gian vang vọng, vô số đạo kiếm quang như

thác đổ xuống, lại như sóng lớn cuộn trào, lấy Cơ Mệnh làm trung tâm mà đẩy ra ngoài không.

Vũ Hành Chi Chủ trong nháy mắt hít một hơi khí lạnh.

Vừa nãy hắn đã dùng niệm lực dò xét vô số lần, bên trong không hề có bất kỳ cạm bẫy nào, lại đột nhiên biến thành ra thế này.

Ý niệm ngàn lần xoay chuyển, phản ứng của Vũ Hành Chi Chủ cũng không chậm.

Trường nhận lập tức vỡ vụn, xoay tròn nhanh chóng quanh người, tạo thành một bức tường khí.

Vũ Hành Chi Chủ liên tiếp kết thủ ấn, vô số mật văn từ trong miệng phun ra, hóa thành thực chất, gia cố xung quanh.

Cơ Mệnh lạnh lùng đứng ngoài quan sát, tuy không nói gì, nhưng ánh mắt đó đã đủ để biểu thị tất cả: Ngu muội vô tri, lại dám dùng những thủ đoạn nhỏ bé này để cản trở phong mang của Thiên Tử Kiếm của ta.

Sóng triều kiếm khí dũng động càng thêm mãnh liệt, nhưng cũng chỉ đẩy Vũ Hành Chi Chủ ra, phong mang đáng sợ vẫn chưa thật sự giáng xuống.

Ý đồ của Cơ Mệnh cũng rõ ràng, hắn muốn kéo dài thời gian, để hắn thật sự mạnh mẽ, đến mức có thể chém Vũ Hành Chi Chủ thành hai đoạn.

Vũ Hành Chi Chủ uất ức muốn thổ huyết, phí công trước đó đã bày ra hai tầng phòng ngự, nhưng chỉ có một tác dụng.

Nhưng theo thời gian trôi đi, khí thế trên người Cơ Mệnh lại tăng trưởng theo cấp số nhân, chỉ trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, đã khiến Vũ Hành Chi Chủ cũng cảm nhận được sự đáng sợ trong đó.

Vũ Hành Chi Chủ thật sự lo lắng, biết tuyệt đối không thể cứ thế mà mặc cho Cơ Mệnh tiếp tục như vậy, nên hắn dốc sức tiến lên.

"Cút ngay cho ta!" Vũ Hành Chi Chủ liên tục gầm lên giận dữ, niệm lực hùng hồn từ trong não hải bùng phát, lan tỏa ra xung quanh, ngay cả kiếm khí bành trướng ban đầu cũng khựng lại, ngay cả thời gian cũng ngưng đọng dưới uy năng vô tận.

Vũ Trụ Chi Chủ bản thân đã nắm giữ một sức mạnh thời không nhất định, huống chi Vũ Hành Chi Chủ và những Chuẩn Chân Thần khác.

Toàn lực thi triển, đóng băng thời không cũng không phải là chuyện khó.

Vũ Hành Chi Chủ hóa thành lưu quang xông thẳng về phía Cơ Mệnh, cho dù lần này phải lấy mạng đổi mạng, hắn cũng cam chịu.

Chỉ là Cơ Mệnh lại không hề có ý định đánh trả.

Vũ Hành Chi Chủ còn chưa đến gần, không gian vốn đang ngưng đọng ầm ầm tán loạn, vỡ nát.

Bàn tay Cơ Mệnh đặt trên trường kiếm bên hông cuối cùng cũng động rồi.

Cơ Mệnh từ từ rút kiếm ra khỏi vỏ kiếm bên hông.

Dưới chuôi kiếm là vô tận ánh sáng chói mắt, luồng bạch quang đó cực kỳ bá đạo, bất cứ ai, dưới luồng bạch quang đó đều phải nghiêng mắt, đó dường như là một loại pháp tắc đặc biệt.

Vũ Hành Chi Chủ ở gần nhất, ánh sáng kia dường như không theo lẽ thường mà đâm thẳng vào nhãn cầu của hắn, nước mắt từ khóe mắt trượt xuống.

Loại cảm giác đó, Vũ Hành Chi Chủ đã lâu không trải nghiệm, loại

cảm giác ti vi này chỉ có khi còn yếu kém mới có.

Trong vô tận ánh sáng, Cơ Mệnh dùng mũi kiếm đâm thẳng vào đầu Vũ Hành Chi Chủ.

Vũ Hành Chi Chủ cảm nhận được nguy cơ cực lớn, chỉ là trong ánh sáng, toàn bộ thần lực của Vũ Hành Chi Chủ đều bị áp chế, vận chuyển khó khăn, hiện tại hữu tâm vô lực, chỉ có thể trơ mắt nhìn Cơ Mệnh dùng kiếm đâm xuống.

Trong một cung điện cách chiến trường cực xa, hơn mười cường giả thần uy ngút trời đang ngồi tản mát ở các nơi, chăm chú nhìn vào chiếc kính vân khổng lồ trước mắt.

Dù ánh sáng chói lòa khắp nơi, nhưng không thể che khuất thần mục của mọi người.

Quỹ tích vận hành của thanh kiếm đó trong mắt những người này có thể nói là rõ như ban ngày.

Nhìn thấy thanh kiếm như rồng lượn, một nam tử anh tuấn mặc Thanh Mộc Chiến Giáp đột nhiên cười lớn vỗ tay.

“Hoàng Long Vương, chúc mừng Cơ gia có người kế tục!” “Còn kém xa lắm!” Hoàng Long Vương mặc hoàng long bào, trên hai tay áo đều có một con đại ngạc.

Nghe Thanh Mộc Đại Tướng khen ngợi Cơ Mệnh, hắn lại lạnh lùng đáp một câu.

“Thiên phú của Cơ Mệnh không tệ, chỉ là tâm tính quá hẹp hòi.

Nếu có thể hải nạp bách xuyên, sau này gánh vác vinh diệu Cơ gia không phải là chuyện khó.” Lâm Dương đang ngồi ở trung tâm, lúc này lại mở miệng bình phẩm.

Chương 345

Hoàng Long Vương đương nhiên nghe thấy, nhưng sắc mặt không hề có bất kỳ biến động nào, phảng phất những gì Lâm Dương vừa nói không hề liên quan đến hắn.

“Đó có phải là nguyên nhân Bệ hạ không thu nhận Cơ Mệnh làm đồ đệ không?” Thanh Mộc Đại Tướng tiếp lời hỏi.

Lâm Dương gật đầu: “Xuất thân từ Cơ gia, Cơ Mệnh vốn đã kiêu ngạo.

Nếu lại trở thành đệ tử của ta, sự kiêu ngạo đó sẽ càng bành trướng hơn.

Khi đó e rằng sẽ không có ai có thể hóa giải tâm kết của hắn, bất lợi cho sự trưởng thành.” “Đều phải đa tạ Bệ hạ đã quan tâm đến Cơ Mệnh.” Hoàng Long Vương đúng lúc hướng Lâm Dương cảm tạ.

“Chuyện nhỏ thôi!” Lâm Dương khẽ cười.

Lời vừa dứt, sắc mặt Lâm Dương đột nhiên biến đổi, đôi mắt sắc bén như phong lôi tự sinh.

Đợi đến khi những người bên cạnh phản ứng thì Lâm Dương đã biến mất tại chỗ.

Cơ Mệnh vốn tưởng rằng một kiếm có thể trực tiếp lấy mạng Vũ Hành Chi Chủ, sự thật dường như cũng đúng là như vậy.

Nhưng khi cách Vũ Hành Chi Chủ một tấc, Cơ Mệnh khựng lại, kiếm dừng lại, người cũng dừng lại.

Cơ Mệnh có chút mơ màng, quay đầu nhìn chủ nhân của bàn tay đang đặt trên vai mình, lại thấy người mà hắn vẫn luôn sùng bái nhất.

Lửa giận ban đầu lập tức dập tắt, chỉ thấy tay trái của Lâm Dương đang kẹp chặt một con rắn đen nhỏ bé không ngừng giãy giụa.

Cơ Mệnh giật mình một cái, bởi vì vừa nãy hắn căn bản không cảm ứng được con rắn đen đó tiếp cận.

Còn về lai lịch của con rắn đen, hắn cũng không rõ, nhưng có một điều Cơ Mệnh rõ, con rắn đó không dễ chọc.

Lâm Dương không chút biểu cảm, trực tiếp kẹp chết con rắn đen đó, nhưng không để lại thi thể màu đen, chỉ có một luồng hắc khí từ từ tiêu tán trong không trung.

"Không biết vị Thần Vương nào, lại dám đùa giỡn với một tiểu bối như vậy, không cảm thấy quá đáng sao?" Lâm Dương dùng thần âm quét ngang bốn phía, sức mạnh càng hướng về phía Vũ Hành.

Vũ Hành Chi Chủ chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, trong đầu ong ong vang vọng, ngay cả tư duy cũng trở nên hỗn loạn, sau đó trực tiếp bay ra ngoài.

Trong tai hắn máu tươi chảy ngang, tai đã bị phế.

Không chỉ vậy, ngay cả một số Chân Thần của Vạn Tộc Liên Quân cũng liên tục lùi lại trong âm thanh đó, miễn cưỡng chống đỡ, cuối cùng không nhịn được phun ra một ngụm máu tươi.

"Nhân Hoàng lại cần gì phải đại phát lôi đình.

Chuyện này tuy Bản Vương làm không đúng, nhưng con Hắc Linh Xà đó cũng sẽ không gây ra bất kỳ ảnh hưởng nào cho vị tiểu bằng hữu kia, chỉ khiến hắn đình trệ một khoảnh khắc mà thôi." Cùng với âm thanh, không gian trước mặt Lâm Dương vặn vẹo, từ đó bước ra hai thân ảnh, chính là Ly U Quân Chủ và Mộng Hoàn Quân Chủ.

Ly U Quân Chủ mỉm cười nhìn Lâm Dương, dường như rất hứng thú với Lâm Dương.

Sau đó hắn tiếp tục mở miệng nói: “Tại hạ là Ly U của Đại Ngụy, bái kiến Nhân Hoàng Nhân tộc.

Từ sau lần trước Mộng Hoàn gặp Nhân Hoàng, ta và Nhân Hoàng cũng thần giao đã lâu.” “Thôi đi, Bản Hoàng không thích giao du với loại quân tử trong bóng tối!” Lâm Dương nói năng cứng rắn, căn bản không coi Ly U Quân Chủ ra gì.

Ly U Quân Chủ cũng không tức giận, ngữ khí đạm nhiên nói: “Ta vừa rồi nói chẳng qua là đùa một chút mà thôi, Nhân Hoàng hà tất phải khăng khăng không buông.” Đối với Ly U Quân Chủ, cảnh tượng vừa rồi quá nhỏ bé, nhỏ đến mức giây sau sẽ bị lãng quên.

Sở dĩ ra tay vừa rồi, chỉ là để bảo toàn sĩ khí của Vạn tộc.

Nếu vừa rồi có thêm một kẻ yếu bị Cơ Mệnh chém chết, sĩ khí của Vạn Tộc Liên Quân sẽ giảm sút lớn, điều đó Ly U Quân Chủ không muốn thấy, nên hắn đã ra tay, đơn giản là vậy.

Một nguyên nhân khác ra tay là hy vọng có thể dẫn Lâm Dương ra, trước khi Nguyên Thủy Tinh Vực mở ra, để gặp vị Nhân Hoàng mà Mộng Hoàn vẫn luôn nhắc đến.

Bây giờ đã gặp rồi, cảm thấy phong mang tất lộ, dường như khó đối phó hơn Mộng Hoàn ba phần, khó trách có thể bức Chí Cao Quy Tắc phải dùng điều kiện như vậy để thả Thần Vương đối phó Lâm Dương.

“Gặp ta sao?” Ánh mắt Ly U Quân Chủ dò xét từ trên xuống dưới không thể thoát khỏi mắt Lâm Dương.

Ly U Quân Chủ tự nhiên hào phóng thừa nhận: “Lần Nguyên Thủy Tinh Vực mở ra này, Nhân Hoàng có muốn tham dự không?” “Nguyên Thủy Tinh Vực làm sao có thể chịu tải được vĩ lực của chúng ta?

Đương nhiên là phải ở bên ngoài quan sát rồi, huống hồ còn có hai vị ở đây, làm sao có thể để ta dễ dàng xen vào?" "Nếu đã như vậy, chi bằng đợi Nguyên Thủy Tinh Vực mở ra, ba người chúng ta cùng nhau đối ẩm thế nào?" Mộng Hoàn Quân Chủ cười lớn đề nghị: "Trong bảo khố của Đại Ngụy ta có một lô rượu cất giữ, là loại rượu quý giá nhất trong vô số vũ trụ từ trước đến nay, nhất định sẽ không làm Nhân Hoàng thất vọng." Lời của Mộng Hoàn Quân Chủ uyển chuyển, nhưng ý tứ thì ai cũng hiểu, Nguyên Thủy Tinh Vực, cảnh giới Thần Vương không thể can thiệp vào trong đó.

Lâm Dương cố ý kéo dài một lát thời gian, đợi khi sự nhiệt tình của Mộng Hoàn nguội bớt, Lâm Dương cuối cùng gật đầu: "Nếu hai vị đã có ý đó, ta mà không ứng, chẳng phải ta quá nhỏ mọn sao!" "Nếu đã như vậy, chúng ta cung nghênh Nhân Hoàng đại giá!" Ly U Quân Chủ và Mộng Hoàn Quân Chủ đồng thời gật đầu, sau đó xé rách không gian, trực tiếp rời đi.

Đệ Nhất Chân Chủ đã chứng kiến thần uy của Lâm Dương đương nhiên không thể ở lại chỗ cũ chịu chết, cuộc tranh đấu tiếp theo tự nhiên sẽ kết thúc một cách đầu voi đuôi chuột.

Lâm Dương cũng rời đi ngay sau đó, chỉ có Hỗn Độn Thành Chủ và đoàn người vẫn chưa rời đi.

Phong Khải nhìn La Phong với vẻ tiếc nuối, ngữ khí than vãn.

"Xem ra lần này không có cơ hội ra tay rồi!" "Không sao cả, Nguyên Thủy Tinh khai mở, sẽ có cơ hội thôi.

Khi đó mới là đại chiến thực sự thảm liệt." La Phong không hề bị ảnh hưởng bởi điều đó.

Cuộc tranh giành Nguyên Thủy Tinh lần này, định sẵn sẽ là một cuộc chiến tranh không tiền khoáng hậu, chém giết thảm khốc, sẽ vượt ngoài dự liệu của tất cả mọi người!

Ánh mắt La Phong lướt đi, phảng phất nhìn thấy đại chiến sắp tới.

Chương 346

Sau đó, hắn không thông báo cho bất kỳ ai, hóa thành kim quang rời đi.

Phong Khải phản ứng chậm một nhịp, nhưng cũng theo kịp.

Không chỉ Phong Khải, mà Khương Lạc và những người khác cũng đều chứng kiến sự rời đi của La Phong, đặc biệt là pháp môn Kim Quang Độ Địa đó, quang hoa chói lóa, có thể nói là ai ai cũng biết.

"La Phong đi rồi, có cần chặn lại không?" Khương Khổ phía sau Khương Lạc đột nhiên mở miệng.

"Không cần thiết." Khương Lạc lắc đầu chọn từ chối, bởi vì Lâm Dương đã kết thúc từng trận đối chiến, phần còn lại phải đợi sau khi Nguyên Thủy Tinh Vực mở ra mới có thể làm rõ từng việc.

"Ta cũng về chuẩn bị đây, Nguyên Thủy Tinh Vực mở ra không còn xa nữa." Trong khoảng thời gian này, Nguyên Thủy Tinh Vực luôn không ngừng biến hóa, uy năng tràn ngập.

Một trăm linh tám khối Nguyên Thủy Tinh, bây giờ chỉ còn lại vài khối không bị uy năng bao phủ.

Khương Lạc nhanh chóng rời đi, có nghĩa là cuộc tranh chấp lần này kết thúc tại đây.

Nhưng bất kể thế nào, La Phong đều biết rằng cuộc đối đầu này còn lâu mới kết thúc, điều thực sự quyết định thắng bại nằm ở Nguyên Thủy Tinh Vực.

Như Khương Lạc đã nói, thời gian Nguyên Thủy Tinh Vực mở ra nhanh hơn nhiều so với dự đoán của mọi người, thậm chí còn mãnh liệt hơn.

Một trăm linh tám khối tinh thần bị Chí Cao Uy Năng chỉnh hợp, dưới sự điều độ của uy năng bắt đầu từ từ xoay chuyển, hình thành một khối cầu lớn.

Dưới tốc độ quay cuồng tiêu, những tinh thần này cuối cùng bắt đầu vỡ vụn, ầm ầm nổ tung.

Chỉ có một trăm linh tám khối trụ thể thủy tinh với màu sắc khác nhau không hề vỡ nát, chúng tinh oánh dịch thấu, bảo quang tứ xạ.

Uy năng vô tận hiện ra, tụ tập một trăm linh tám khối tinh hạch.

Những mảnh vỡ tinh thần ban đầu bị nổ tung lại một lần nữa bị hấp dẫn, hợp lại, cuối cùng hóa thành một ngôi sao lớn, xuất hiện trước mặt mọi người.

Mọi người đều ngây dại trước cảnh tượng kỳ diệu này, chưa từng thấy một cảnh tượng thần kỳ như vậy, e rằng chỉ có sự hủy diệt và tái sinh của Nguyên Thủy Vũ Trụ trong kỷ nguyên luân hồi mới có thể sánh bằng!

Không ít cường giả từ thời đại luân hồi thứ nhất, thứ hai đều đang cảm khái.

Họ đã từng trải qua, nhưng chưa từng được tận mắt chứng kiến, chỉ có thể phỏng đoán bằng tưởng tượng.

"Nhìn kìa, thứ đó!" Đột nhiên có người lớn tiếng hô.

Nguyên Thủy Tinh Vực, tinh thần khổng lồ vừa mới xuất lò đang bốc hơi nóng hừng hực, sự vĩ đại của nó che khuất tầm nhìn của mọi người.

Trong lúc xoay chuyển chậm rãi, bốn cánh cổng lớn từ bốn góc của tinh thần khổng lồ vươn ra.

Trên thần môn đó có vô số thần văn chồng chất, khi xuất hiện,

ngay cả thời không cũng xảy ra vặn vẹo.

Tất cả mọi người đều chỉ nhìn thấy một cái bóng mơ hồ, nhưng trong số những người đó không bao gồm Lâm Dương cùng hai vị Quân Chủ Ly U và Mộng Hoàn.

"Bốn cánh thần môn quả nhiên uy năng vô lượng!" Lâm Dương mắt nhìn thẳng, không khỏi cất tiếng tán thán.

Xem ra lần này Chí Cao Quy Tắc đã dốc hết vốn liếng!

Ngay cả Chí Cao Quy Tắc cũng cần tuân thủ quy tắc để tiến hành trò chơi, nếu không thì phiến vũ trụ này đã sớm bị đánh nát rồi.

Bốn cánh thần môn này ứng với lời thỉnh cầu của Chí Cao Quy Tắc, được vũ trụ tự phát thai nghén mà sinh ra.

Nhưng bốn cánh thần môn cuối cùng sẽ rơi vào tay ai thì cần phải xem thực lực mà nói.

"Thần môn sao?

Ha ha, bây giờ ta có được rồi." Ngay khi tất cả mọi người đang cảm khái và mê mẩn trước sự thần bí của thần môn, một giọng nói ngạo mạn vang lên không đúng lúc.

Khi vô số ánh mắt hội tụ, chỉ thấy một thân ảnh bay vút lên không trung xông thẳng về phía thần môn đó.

"Luyện Hỏa hỗn đản, ngươi muốn làm gì!" "Luyện Hỏa Chân Thần mau dừng lại!" "Chết tiệt, gã này điên rồi!" Không ít người gào thét, định chặn thân ảnh đó lại, nhưng hắn lại dễ dàng né tránh.

"Một lũ ngu đần, bây giờ chính là thời cơ tốt nhất để thu thần môn vào trong túi, lại cứ chần chừ mãi.

Đã vậy, thứ này ta xin nhận!" Luyện Hỏa Chân Thần mở miệng trào phúng, phía sau hắn hỏa diễm ngút trời, va chạm mà bùng lên.

Tốc độ phi lược càng lúc càng nhanh, nhìn cánh thần môn trước mắt, Luyện Hỏa Chân Thần dường như đã nhìn thấy hy vọng siêu thoát, nên hắn vô cùng điên cuồng.

"Bốn cánh thần môn ta đều muốn!" Luyện Hỏa Chân Thần dùng cả tính mạng mà gầm lên, thần lực trong cơ thể được giải phóng hết mức, liệt hỏa hùng hùng, hóa thành một bàn tay khổng lồ vươn ra muốn tóm lấy bốn cánh thần môn.

Lâm Dương lạnh lùng nhìn, khóe miệng nở nụ cười khinh miệt.

Đầu năm nào mà chẳng thiếu kẻ ngốc, bị Chí Cao Quy Tắc lừa gạt một phen mà dám liều mạng xông lên, thật không biết tu hành Chân Thần để làm gì.

Lúc này chính là lúc uy năng của thần môn mạnh nhất, ngay cả Lâm Dương cũng không dám chắc có thể thu lấy, một Chân Thần nhỏ bé thì chẳng khác nào kẻ si mê mộng tưởng.

Bàn tay lửa khổng lồ của Luyện Hỏa Chân Thần cuối cùng cũng tóm được thần môn, sau đó hắn dùng sức kéo đi, nhưng sức mạnh của hắn lại không thể lay chuyển thần môn dù chỉ một phân hào, ngay cả khi đã dùng hết sức lực cũng vậy.

Chương 347

"Động đi cho ta!" Luyện Hỏa Chân Thần điên cuồng, nhưng đáng tiếc là không thể.

Cuối cùng, thần môn cũng nghe thấy tiếng hô hoán của Luyện Hỏa Chân Thần, vô số thần văn lóe sáng, run rẩy một cái.

Luyện Hỏa Chân Thần đại hỉ, vừa chuẩn bị tiếp tục phát lực, một cỗ uy năng đáng sợ từ trên thần môn quét ngang hư không vũ trụ, nơi sức mạnh đi qua đều bị yên diệt hết, trực tiếp xông thẳng về phía Luyện Hỏa Chân Thần.

Biểu cảm của Luyện Hỏa Chân Thần trở nên dữ tợn đáng sợ, hắn muốn dốc sức né tránh, nhưng phạm vi uy năng mênh mông quá rộng, Luyện Hỏa Chân Thần căn bản không có chỗ nào để đỡ, cuối cùng hóa thành vô số mảnh vỡ tiêu tán trong vũ trụ.

Cảnh tượng đáng sợ này khiến không ít người hít một hơi khí lạnh.

Nếu thần môn đều có uy năng như vậy, vậy những người khác e rằng còn chưa đến gần đã hóa thành phấn vụn rồi!

Sau khúc dạo đầu nhỏ bé của Luyện Hỏa Chân Thần, thần môn thu liễm uy năng, trực tiếp chìm vào bên trong tinh thần khổng lồ.

Tinh vân bắt đầu sinh sôi từ bên trong, cuối cùng che phủ toàn bộ tinh thần.

Ly U Quân Chủ và Mộng Hoàn Quân Chủ cùng đến, âm thanh trong trẻo, khuếch tán bốn phương: "Được rồi, nay bốn cánh thần môn đã quy vị, tinh vân Nguyên Thủy Tinh đã mở rộng, chính là thời cơ tốt để tiến vào đoạt lấy thần môn, chư vị hãy mau chóng động thân

đi!" "Ly U Quân Chủ, thần môn đó có uy năng như vậy, chúng ta e rằng ngay cả đến gần cũng không làm được, làm sao có thể thu lấy thần môn, xin Ly U Quân Chủ chỉ giáo." Đệ Nhất Chân Chủ hỏi.

Nếu không hỏi rõ ràng, vậy thì bao nhiêu người đi vào cũng sẽ đi chịu chết.

Thần Nhãn tộc không có khí phách xem Vũ Trụ Tôn Giả là pháo hôi.

Ly U Quân Chủ khẽ cười, thần sắc đạm nhiên.

"Điểm này xin chư vị cứ yên tâm, thần môn đó sau khi tiến vào Nguyên Thủy Tinh Vực thì uy năng sẽ thu liễm hết mức, chỉ khi có thần lực được rót vào thì uy năng mới phục hồi, sẽ không có uy lực như vừa rồi đâu.

Nó chỉ là một kiện sát phạt lợi khí mà thôi!" "Nếu đã như vậy, thì được!" Nghe Ly U Quân Chủ giải thích như vậy, tất cả mọi người đều đã yên tâm phần lớn.

Ly U Quân Chủ thấy quân tâm ổn định, liền không nói thêm nữa, chuyển ánh mắt về phía trận doanh Nhân tộc.

"Nhân Hoàng Lâm Dương, xin hiện thân gặp mặt một lần!" Ngao ngao ngao!

Tiếng rồng ngâm vang dội truyền khắp bốn phương, chỉ thấy bốn con thần long màu vàng kim bay lượn trên không trung, Lâm Dương chậm rãi bước đi trên đầu rồng.

Khi đến gần, bốn con thần long đột nhiên trở nên yên tĩnh.

Hai con thần long làm nền, hai con thần long còn lại thì quấn quanh người Lâm Dương.

Lâm Dương lưng thẳng tắp, ánh mắt lạnh lùng quét qua bốn phía,

không một ai dám đối diện.

"Bản Hoàng như ước mà đến, hai vị đã chuẩn bị đủ rượu ngon chưa?" Lâm Dương đứng từ trên cao nhìn xuống, như đang quát mắng cấp dưới.

Ly U Quân Chủ hơi tức giận, nhưng chưa kịp phát hỏa thì bị Mộng Hoàn Quân Chủ cắt ngang: "Rượu ngon tự nhiên không thiếu, nếu Nhân Hoàng có hứng thú có thể thỏa sức uống." Lâm Dương gật đầu, nhưng không lập tức rời đi, ngược lại quay đầu nói với Hỗn Độn Thành Chủ và những người khác: "Sau khi tiến vào Nguyên Thủy Tinh, các ngươi có thể tự mình tìm bảo.

Bốn cánh thần môn ẩn giấu trong Nguyên Thủy Tinh, không ai có thể tìm thấy.

Sau một thời gian nhất định, thần môn sẽ tự hiện ra, khi đó dao động sẽ truyền đến mọi ngóc ngách, lúc đó các ngươi tự sẽ biết.

Tóm lại một câu, bốn cánh thần môn nhất định phải dốc sức tranh giành, ta chờ tin tốt của các ngươi." "Vâng!

Chúng thần nhất định sẽ không làm Bệ hạ thất vọng!" Trận doanh Nhân tộc đồng thời cúi thấp người.

Lâm Dương gật đầu, tùy tay chỉ một cái, một tòa cung điện bằng không sinh ra, điêu lương họa trụ, cực kỳ xa hoa, lơ lửng trên không trung lên xuống bập bềnh.

"Hai vị, có dám đến điện của ta một lần không!" Lâm Dương hướng hai người phát ra lời mời.

Ly U Quân Chủ và Mộng Hoàn Quân Chủ đồng thời cười, lắc đầu từ chối.

Đùa à, ai biết cung điện đó có phải là một kiện chí bảo giam cầm chủ nhân hay không, mà cứ thế đường hoàng xông vào, lòng phải lớn

đến mức nào chứ.

“Hai người chúng ta đều có điện vũ riêng, vậy không quấy rầy Nhân Hoàng nữa.” Trong lúc Mộng Hoàn Quân Chủ nói, hắn ném một tòa viên cầu nhỏ tinh xảo vào không trung, nó theo gió phóng đại, song song với cung điện của Lâm Dương, ở giữa chỉ còn lại chỗ ngồi.

Theo ba vị Thần Vương cảnh ẩn mình, Vạn Tộc Liên Quân và cường giả Nhân tộc đồng thời bay lên, xông vào Nguyên Thủy Tinh.

La Phong cũng ở trong số đó, hành động cùng Phong Khải.

Thực tế, hắn bị Phong Khải quấn lấy, hất cũng không thoát, chỉ có thể mang theo cái bình dầu này mà hành động.

Hoa!

Hai đạo lưu quang đáp xuống đất, chính là La Phong và Phong Khải!

Phong Khải lắc đầu lè lưỡi, thu hết tình huống xung quanh vào tầm mắt.

Núi sông cỏ cây, có đủ cả.

Nếu có điều gì đặc biệt, thì đá núi và cỏ cây ở đây đặc biệt kiên cố.

“Đi về phía nào?” Phong Khải phe phẩy quạt, hỏi La Phong.

Chương 348

“Khoan đã, bây giờ có thể đi được hai bước không!” Lời La Phong vừa dứt, liền thấy cỏ cây xung quanh đột nhiên điên cuồng sinh trưởng, cuồn cuộn ập về phía hai người.

“Không biết sống chết!” Ánh mắt Phong Khải lóe lên vẻ lạnh lẽo, vung quạt, lập tức có những luồng quang nhận sắc bén đánh ra, chém nát cỏ cây.

Nhưng những cỏ cây vừa bị chém nát chưa được nửa khắc đã lại điên cuồng sinh trưởng, những chiếc lá mỏng manh như lưỡi đao, xông về phía hai người.

La Phong kiếm cương hộ thể, kiếm khí tung hoành.

Bất kể những cỏ cây này điên cuồng đến mức nào cũng không thể đến gần.

Phong Khải lúc này lại kết động ấn quyết, đầu ngón tay một điểm thanh quang nở rộ, những cỏ cây vốn điên cuồng đó đột nhiên trở nên yên tĩnh, thần phục dưới chân Phong Khải.

Phong thị tộc thừa kế Thanh Mộc Chi Đạo, chủ tể thiên địa.

Thần mộc trên thế gian mười phần thì tám chín đều có liên quan đến một nhà, cỏ cây là hoàng.

Phong Khải an ủi những cỏ cây đó, rồi ngay lập tức đọc lấy tin tức còn sót lại trên đó, lập tức đại hỉ.

“Không ngờ, lại có thể gặp được Thanh Mộc Chi Bảo ở đây.

Ông trời đối với ta không tệ, thứ này ta muốn!” Phong Khải lòng run rẩy, vui mừng khôn xiết.

“Muốn thì đi lấy đi, tốt nhất là nhanh một chút.” La Phong không hứng thú với thứ đó, chi bằng nhường cho Phong Khải.

“Cho ta một khắc đồng hồ, sẽ xong ngay!” Phong Khải xoa tay xoa chân, trực tiếp phóng vụt ra ngoài.

Hắn vừa rồi đã khóa chặt vị trí của thứ đó, thẳng tiến về phía trước, trên đường vô số cỏ cây, dây leo bay lượn, muốn cản trở Phong Khải.

Phía sau Phong Khải, một con Thanh Long xuất hiện, năm móng sắc bén, vảy cứng cáp, dưới hàm có bộ râu rậm rạp, trên đỉnh đầu có đôi sừng tù vươn ra như cổ mộc.

Có một viên Long Châu khảm ở mi tâm, long tướng đó không phải Thanh Long bình thường, mà là tướng của Thương Long Hoàng.

Long uy của Thương Long chấn động, chỉ một tiếng gầm nhẹ, vô số cỏ cây hóa thành tro bụi, đó là uy thế của Thanh Long chi Vương.

La Phong hứng thú nhìn mọi thứ, không ngờ gã Phong Khải này lại ẩn giấu sâu đến vậy, có Thương Long Hoàng hộ thân, Phong Khải sao có thể đơn giản.

Cỏ cây bị long uy tiêu diệt lại không còn khả năng phục sinh.

Có lẽ đổi người khác sẽ không thuận lợi như Phong Khải, nhưng Thanh Mộc Chi Bảo lại tình cờ gặp đúng Phong Khải.

La Phong không đi theo, nhưng cảm nhận được dao động kịch liệt ở đó, trận chiến vô cùng khốc liệt.

Bốp!

Một hòn đá nhỏ từ trên trời giáng xuống, trực tiếp đập vào trán La Phong, khiến La Phong giật mình kinh hãi.

Với tu vi của hắn lại không hề nhận ra hòn đá nhỏ vừa rồi tiếp

cận, cảm thấy có chút hoang đường và sợ hãi.

Nếu vừa rồi không phải là một hòn đá mà là lợi khí, bây giờ e rằng đã mất nửa cái mạng rồi.

Điểm này khiến La Phong càng thêm cẩn thận, chỉ thả niệm lực quét ngang, nơi ánh mắt hắn chạm tới không hề có nửa điểm dị thường.

"Thằng nhóc, thực lực quá kém rồi, ta đã bay hai vòng quanh ngươi mà ngươi lại không hề cảm giác được." Trong lúc La Phong đang mơ màng, lại thấy một con phượng hoàng đột nhiên hiện hình, xuất hiện trước mặt La Phong. 38.

La Phong giật mình, cố gắng kìm nén xung động muốn ra tay, tỉ mỉ nhìn con phượng hoàng trước mắt, cảm nhận một lúc lâu, La Phong lại cảm thấy có chút quen thuộc, thật kỳ lạ.

"Không nhận ra sao?" Lần đầu tiên nó mở miệng, La Phong cuối cùng cũng khẳng định được suy đoán trong lòng: "Lão sư, là người sao?" "Thằng nhóc thối, cuối cùng cũng nhận ra ta rồi." Con phượng hoàng cũng không khách khí, trực tiếp đậu lên cánh tay La Phong, dùng mỏ dài mổ mạnh vào La Phong hai cái, để trả thù.

La Phong ngoài cười khổ ra, lại không dám có bất kỳ động tác nào, trong lòng vô cùng tò mò.

"Lão sư, người không cùng hai vị Thần Vương kia uống rượu sao, sao lại chạy vào đây rồi." "Đồ ngốc, uống rượu với hai vị đó chẳng qua là giả vờ thôi.

Nếu không thì ta làm sao có thể thuận lợi lẻn vào đây?

Để đám tiểu niên khinh kia đi đến thần môn, ta làm sao có thể yên tâm?

Tự mình ra tay thì tốt hơn." La Phong đều hiểu rồi.

Nguyên lai là minh tu sạn đạo ám độ trần thương, nếu có Lâm Dương tự mình ra tay, thì mọi việc dường như đơn giản hơn nhiều.

Con phượng hoàng do Lâm Dương hóa thân dường như đọc được biểu cảm trên mặt La Phong, nên trực tiếp thò mỏ ra, lại mổ thêm một cái vào đầu hắn, khiến La Phong đau điếng nghiến răng nghiến lợi.

"Thằng nhóc này, ta có thể lừa được hai vị đó mà vào đây đã không dễ rồi.

Bây giờ với thân thể phượng hoàng này, chỉ có thể chịu đựng ta ra tay hai lần ở đỉnh phong, sau đó sẽ tan rã.

Vì vậy, không phải lúc mấu chốt ta sẽ không ra tay đâu." La Phong vội vàng gật đầu, biểu thị đã hiểu.

Chương 349

Lúc đó, Phong Khải cũng đã lấy bảo vật trở về, trong tay cầm thêm một cành khô mục, cười lớn liên tục: "Thật thống khoái, không ngờ Thanh Mộc Chi Bảo lại là một đoạn cành Quỷ Hòe, thật là không tốn chút công sức nào." Phong Khải hưng phấn chia sẻ thu hoạch lần này với La Phong, cuối cùng khi nhìn thấy con phượng hoàng trên cánh tay La Phong, nhất thời không giữ được miệng: "Ôi, lúc nào lại bắt được một con chim rồi, định làm bữa tối à?" Lâm Dương nghe lời đó liền nổi giận.

Mặc dù bây giờ chỉ là một con chim, nhưng thu thập thằng nhóc này cũng không phải chuyện khó.

Hai cánh giương ra hóa thành quang tuyến, trực tiếp lao vào mặt Phong Khải, mỏ dài mổ xuống như mưa, Phong Khải lập tức thành đầu tổ gà, liên tục kêu thảm thiết.

Đại thiếu gia Phong Khải há lại chịu loại ủy khuất này.

Trước đó bị đánh bất ngờ không kịp trở tay, bây giờ phản ứng lại, vung Quỷ Hòe Mộc trong tay một cái, quỷ khí sâm sâm biến hóa thành đầu lâu khô lâu xông về phía con phượng hoàng do Lâm Dương hóa thành mà gào thét cắn xé.

Chỉ đáng tiếc, trút được cơn giận Lâm Dương lúc này đã thu tay, cái đầu lâu quỷ kia cuối cùng bổ vào khoảng không.

Phong Khải giận dữ nhảy loạn xạ, quát hỏi La Phong: "La Phong, con chim rách này ngươi bắt ở đâu mà kiêu ngạo thế?

Tiểu gia ta hôm nay không nướng nó thì không được!" Phong Khải tức muốn chết, từ nhỏ đến lớn chưa từng chịu thiệt lớn như vậy, cho dù nhiều lần cũng không nhượng bộ nửa bước, mặc dù kết quả là bị

đánh thê thảm.

Lâm Dương đứng trên vai La Phong, vỗ cánh, vẫn chưa quen với hình dáng này!

"Thằng nhóc, có ý kiến gì về ta sao?" Phong Khải nghe lời đó, thân thể cứng đờ tại chỗ.

Không dám nói thêm một lời nào.

Con chim biết nói không kỳ lạ, nhưng giọng nói kỳ lạ đó lại quen thuộc đến lạ, sau đó Phong Khải nghĩ đến một người nào đó, trong lòng không khỏi run rẩy.

Hắn thử hỏi: "Bệ hạ, là người sao?" Lâm Dương kiêu ngạo hừ một tiếng, trong lòng thầm nghĩ thằng nhóc này phản ứng cũng không chậm: "Vừa nãy chẳng phải rất kiêu ngạo sao, bây giờ lại câm rồi à?" Phong Khải lại một lần nữa nghe thấy giọng nói đó, sắc mặt càng thêm khổ sở, quả nhiên là Lâm Dương.

Hắn u oán nhìn La Phong, nhưng La Phong lại quay đầu đi, bất lực nhún vai.

Hắn cũng có ý muốn nhắc nhở, nhưng lại không có cơ hội.

Hiểu rõ là vị thần tiên nào, Phong Khải lập tức thay đổi sắc mặt, nở nụ cười tươi rói: "Xem người nói kìa, con dù có cuồng đến mấy, cũng nào dám tác quái trước mặt người.

Người chính là thần trong mắt con mà!" Phong Khải không biết xấu hổ mà nói lời nịnh hót.

Dù sao thì những lời này đã bị những người trong Đại Càn Hoàng Triều dùng đến cũ rích rồi, nói ra cũng không cảm thấy ngại ngùng.

Hơn nữa, Phong Khải cũng phản ứng nhanh, vội vàng chuyển đề tài.

“Mà Bệ hạ, người đến đây làm gì?

Người không phải đang uống rượu với hai vị Thần Vương của Đại Ngụy sao?” “Rượu riếc cái quái gì, chẳng qua là kiềm chế lẫn nhau thôi.” Lâm Dương khinh thường nói.

Tình huống đó ai có mắt đều nhìn thấy.

Nếu không phải lúc đó Lâm Dương có tính toán khác, thì với những lời nói của Mộng Hoàn Quân Chủ, đầu hắn đã sớm phải chuyển nhà rồi.

“Ta chẳng qua là dùng một chiêu lừa, tách một phần hồn lực và thần lực, vào Nguyên Thủy Tinh xem xét, kẻo đám phế vật này cuối cùng ngay cả một cánh thần môn cũng không lấy được.” Lời này có chút chói tai, nhưng đối mặt với Lâm Dương, Phong Khải cũng không chuẩn bị tranh biện, không phải không dám, mà đơn thuần là khinh thường.

“Ừm!” Phong Khải gật đầu, mạnh dạn cổ vũ.

“Vậy người cứ thế tiến vào, hai vị Thần Vương kia có phát hiện ra người không?” La Phong tò mò, nếu Lâm Dương bị phát hiện, e rằng trong nháy mắt sẽ có một trận chiến kinh thiên động địa.

“Chắc là không!” Lâm Dương hơi thiếu tự tin: “Dù sao hai vị đó cũng là cảnh giới Thần Vương, đặc biệt là thủ đoạn của họ ta cũng không rõ lắm.

Vạn nhất họ có bí thuật có thể dò xét, ai mà biết được.” “Hơn nữa, ngươi nghĩ ta đã vào rồi, hai vị đó lại không có hậu thủ sao?” Lời của Lâm Dương khiến người ta kinh hãi.

Nếu ai cũng chơi như vậy, thì chuyện này sẽ không bao giờ kết thúc.

“Đừng nói nhiều như vậy.

Bây giờ, cái gọi là tranh đấu sớm đã không còn là chuyện của ta nữa, nhưng trong chuyện này, ta đúng là nhân vật chính, bởi vì ta không thể ra tay đại khai sát giới ở đây." Lâm Dương ngữ khí tiếc nuối, nếu Nguyên Thủy Tinh thêm kiên cố một chút, có thể chịu được sức mạnh cấp Thần Vương, thì tốt rồi, cũng chẳng cần tốn hết tâm tư bố cục lớn như vậy.

"Cứ tiếp tục đi về phía trước đi!

Trong này cơ duyên vô số, đừng dễ dàng bỏ lỡ." Lâm Dương thúc giục.Phong Khải và La Phong nhìn nhau một cái, cả hai đều hiểu ý trong lời nói, nên không truy vấn thêm, tiếp tục lên đường đi tới.Ở một bên khác, một con Tử Tinh Hoa Báo toàn thân tím rực cũng đang chậm rãi đi trên đại địa, đuôi nó cuốn chặt một con hắc xà, theo chuyển động của đuôi Tử Tinh Báo mà lúc lên lúc xuống.

"Ngươi, có thể nào đi đàng hoàng một chút không, lắc lư làm ta chóng mặt!" Hắc xà thè cái lưỡi đỏ tươi ra, lớn tiếng kháng nghị.

"Chê ta vướng bận thì cứ để ta đi chứ, tại sao cứ phải kéo ta?" Giáp Cổ tìm cớ, đã chuẩn bị sẵn kịch bản để nói ra.Giáp Cổ đó mà, đang ngủ ngon lành thì bị Mộng Hoàn và Ly U hai lão nam nhân gọi dậy, đặc biệt Ly U không nói lời nào đã đánh một trận, cuối cùng lơ mơ đồng ý đến cái quỷ địa phương này, khiến Giáp Cổ buồn bực đến thổ huyết.Trong này bảo vật không ít, nhưng Giáp Cổ gia gia đã tích lũy qua vô số kỷ luân hồi, có thèm để mắt đến mấy thứ này sao? Những thứ hắn vơ vét được ngày thường còn tốt hơn cả trọng bảo xuất thế ở đây, à, cái Thần Môn đó cũng không tệ, không biết nó ở đâu nữa.Giáp Cổ suy tính lát nữa không chừng sẽ nếm thử mùi vị trước.Ly U đương nhiên không biết Giáp Cổ nghĩ gì, nhưng bằng những lời vừa rồi, Ly U liền quyết định cho tên này một trận phủ đầu nữa, vì vậy hắn ta há to miệng, hàm răng sắc nhọn đâm vào cơ thể Giáp Cổ, lập tức khiến Giáp Cổ kêu ngao ngao vì đau, sau đó Ly U

Quân Chủ chậm rãi nói.

"Nếu không phải ngươi có thiên phú thần thông, có thể tiềm hành ẩn nấp, ngươi nghĩ ta sẽ tìm ngươi sao?

Ngươi có hữu dụng hơn đám U Quỷ đó, nhưng đã vậy thì bớt nói nhảm đi, mau chóng làm việc, nếu không thì ngươi biết thủ đoạn của ta rồi đấy." Giáp Cổ có chút tức giận, trong đầu nhanh chóng xoay chuyển, nhìn chằm chằm con hắc xà do Ly U Quân Chủ hóa thành, muốn cắn một cái nhưng lại hơi không dám.Vì vậy hắn hậm hực nói, "Ly U, cả đời ta hủy trong tay ngươi rồi." Giáp Cổ không thể quên được, năm đó cái tên khuyết đức tỏa khói đen này đã gài bẫy, khiến hắn lúc đó còn ngây thơ vô tri cuối cùng bị Mộng Hoàn Quân Chủ khế ước.

"Thôi đi thôi, nếu không phải năm đó Mộng Hoàn mù mắt chọn trúng ngươi, bây giờ ngươi đã sớm tan biến rồi, đâu ra mà có ngày nay." Ly U Quân Chủ đáp trả.Giáp Cổ nghe xong cực kỳ khó chịu, "Ai nói, năm đó ta cũng là một phương bá chủ, nếu không bị trì hoãn, ta đã sớm siêu thoát rồi, đâu cần theo ngươi đi tìm chết khiêu chiến Chí Cao Quy Tắc." Giáp Cổ nói không ngừng, khiến Ly U Quân Chủ đau đầu, vì vậy Ly U Quân Chủ trực tiếp xuất ra đại sát khí, "Được rồi, nói thêm lời nào nữa, ta sẽ nướng ngươi ăn đấy, mau chóng đi về phía trước." Giáp Cổ hậm hực ngậm miệng, dù sao hắn cũng không như Mộng Hoàn dễ bắt nạt, bị ép quá thì chuyện gì cũng làm được.Ly U Quân Chủ thản nhiên ngủ, trong này chỉ vì Thần Môn, trọng bảo chí bảo gì hắn đều không để tâm.Trong vô tận sơn hải, hai người đang đi tới, thân hình cao ráo, anh khí bức người, chính là Phong Khải và La Phong, hai người đã có chút thu hoạch trong khoảng thời gian trước.Còn Lâm Dương, hóa thân thành phượng điểu đậu trên đỉnh đầu Phong Khải, gió thổi không bay, mưa không làm ướt, vững như Thái Sơn, suốt chặng đường chỉ có một mình Phong Khải là buồn bực khó

chịu, nhưng tiếc là ý kiến phản đối vô hiệu.Nhưng sau đó Phong Khải cũng quen rồi, dù sao có thể đội Lâm Dương trên đầu, nhìn khắp Đại Càn Hoàng Triều, cũng không tìm ra người thứ hai, điều này khá kỳ lạ.

"La Phong, ngươi dám khẳng định, thứ đó chạy vào trong này rồi sao?" Phong Khải đưa tay che mắt nhìn xung quanh, nhưng tiếc là cũng không nhìn ra được gì.La Phong nghe vậy, nhắm mắt cẩn thận cảm nhận một lát, cuối cùng khẳng định gật đầu, "Không sai, thứ đó chắc chắn ở trong này, tổng không thể nào lạc mất." La Phong không khỏi thở dài một hơi, mấy ngày nay, y vẫn luôn truy tìm một cái Bảo Kiếm Nang, nhưng món bảo vật này lại không giống Quỷ Hòe Chi Mộc dễ bảo như vậy, cứ chạy loạn xạ, khiến ngay cả La Phong cũng suýt lạc mất.

"Ai, cái thời buổi này, mấy món bảo vật cũng ngày càng vô dụng, như Quỷ Hòe Chi Mộc của ta thì tốt biết bao, cứ yên lặng đợi ta đến hái, thật là sảng khoái." Lâm Dương nghe vậy, cũng bị sự vô sỉ của tiểu tử này làm chấn động, đây là lời người nói sao, lẽ nào mấy món bảo vật này nên ngoan ngoãn tự chạy vào bát mình?Cái đạo lý gì thế này!La Phong cũng không thèm để ý tên tự luyến cuồng này, chọn một hướng, hóa thành lưu quang truy theo, Phong Khải cũng nhanh chóng đuổi kịp.Lúc này, trong một sơn cốc, một luồng lưu quang màu bạc đang bay lượn lên xuống, liên kết với đại địa, nuốt thổ linh khí bát phương.Bởi vì, La Phong liền nhìn thấy bản chất của luồng lưu quang đó, đó là một cái túi bạc thêu kiếm văn, lưu ly ánh châu ngọc, kiếm khí tung hoành.Mấy ngày nay, không chỉ La Phong ghi nhớ khí tức của Bảo Kiếm Nang, mà Bảo Kiếm Nang cũng đã quen thuộc với khí cơ của La Phong, sau khi cảm nhận được La Phong, Bảo Kiếm Nang càng lúc càng phát ra ánh sáng chói chang, muốn trốn thoát, nhưng lại không nỡ bỏ món đồ vật sắp lấy được dưới lòng đất.Trong khoảnh khắc do dự ngắn ngủi, La Phong cuối cùng cũng ra tay, đại thủ hơi

trương, La Phong dùng thần lực làm lưới, kiếm khí làm kết, phong tỏa toàn bộ khu vực ba dặm xung quanh vị trí của Bảo Kiếm Nang.Lần này La Phong đã dốc hết sức lực, tuyệt đối sẽ không lặp lại sai lầm trước đó, thấy Bảo Kiếm Nang đang chạy loạn xạ trong sơn cốc nhưng không thể thoát ra, La Phong không khỏi mừng rỡ.

Chương 350

"Cũng không biết trong đó rốt cuộc có thứ gì, lại khiến Bảo Kiếm Nang cũng luyến tiếc không muốn rời đi." La Phong thực sự muốn cảm ơn thứ đó, nếu không có nó kiềm chế, La Phong có lẽ đã không thể thuận lợi vây khốn Bảo Kiếm Nang như vậy.

"Có thể hấp dẫn Bảo Kiếm Nang chỉ có thể là thần kiếm, La Phong cẩn thận đấy, Bảo Kiếm Nang có kiếm và Bảo Kiếm Nang không có kiếm là hai khái niệm khác nhau." Lâm Dương đứng trên đỉnh đầu Phong Khải, dặn dò.La Phong gật đầu, sau đó bước vào sơn cốc, muốn thu phục Bảo Kiếm Nang thì nhất định phải dùng kiếm đạo đánh bại nó mới được.Vừa bước vào sơn cốc, toàn thân La Phong lông tơ dựng đứng, cảm giác như bị mãnh thú Hồng Hoang theo dõi, khó chịu vô cùng.Một đạo kiếm khí vô thanh chém xuống đầu y, La Phong trợn mắt, cũng có kiếm quang phân hóa, chém nát đạo kiếm khí vô thanh đó.Lúc này, mặt đất sơn cốc vỡ nát, thấy một thanh Lưu Vân Bảo Kiếm từ đó bay ra, thần kiếm có linh, ông ông vang vọng, một đạo hào quang từ Bảo Kiếm Nang tách ra đánh vào Lưu Vân Thần Kiếm, lập tức kiếm khí tứ dật.La Phong thấy cảnh tượng này, trong lòng lập tức dâng lên vô hạn hào khí, "Thú vị đây, ta muốn xem thử, rốt cuộc kiếm của ngươi lợi hại, hay kiếm của ta mạnh hơn."Sau khi lẩm bẩm, La Phong vỗ vào hộp kiếm sau lưng, ba thanh bảo kiếm bay vút ra, dẫn dắt linh tính của chúng bay lượn trên không trung, một thanh tán phát vô cùng sát khí, một thanh lay động không gian nuốt hấp bát phương, một thanh diệt tuyệt vạn vật thời không đều vỡ nát.Ba thanh kiếm đó chính là Lục, Hãm, Tuyệt tam kiếm của La Phong, bây giờ kiếm khí đã thành, linh tính sơ bộ hiển hiện, chính là lúc lấy chiến dưỡng linh.Bảo Kiếm Nang nhìn ba thanh kiếm trên đỉnh đầu La

Phong, hào quang chảy xiết, dường như muốn thu ba thanh kiếm đó vào trong túi.La Phong không hề lay động, ba thanh kiếm đồng thời xuất ra, cùng với Lưu Quang Bảo Kiếm kia giao chiến.

Trong quá trình này, La Phong không hề dùng thần lực gia trì, thần kiếm tự cổ tương đấu, vốn là một lần thăng hoa, kiếm bại thì linh tính tận thất, kiếm thắng thì linh tính tăng cường, kỳ diệu thần bí không thể nói cho người ngoài biết.Phong Khải vô vị chờ ở bên ngoài, nhìn ánh sáng tứ xạ trong sơn cốc, nhưng lại không thể nhìn rõ tình hình bên trong, trong lòng ngứa ngáy như bị mèo cào, thậm chí còn kéo Lâm Dương đi đi lại lại.Bị trên đỉnh đầu đánh một cái nữa, Phong Khải cũng đành ngoan ngoãn, chỉ nghe Lâm Dương nói: "Phong Khải, yên tĩnh một chút đi, nếu thực sự rảnh rỗi quá thì tu luyện đi, vừa hay đoạn thời gian trước có được Quỷ Hòe Chi Mộc vẫn chưa triệt để tiêu hóa." "Cái đó thì quá vô vị rồi!" Phong Khải lẩm bẩm phản bác một câu.Giọng nói tuy nhỏ, nhưng Lâm Dương đương nhiên sẽ không bỏ qua, lập tức bất đắc dĩ thở dài, tiểu tử Phong Khải này đúng là quá hiếu động, cũng quá lười biếng, nhưng thế hệ trẻ bây giờ đều có những khuyết điểm như vậy, chỉ có thể dựa vào thời gian mà mài giũa.

"Tùy ngươi đi, nhưng Phong Khải, ta phải nói thêm một câu, đừng lãng phí thiên phú tài hoa của ngươi, cái Quỷ Hòe Chi Mộc đó, với thiên phú của ngươi, nếu thực sự muốn dung hợp, thì đã sớm thành công rồi, có lẽ bây giờ vẫn còn nửa vời." Phong Khải không dám cãi lại, yên lặng lắng nghe.Trong sơn cốc, cuộc tranh đấu giữa Lục, Hãm, Tuyệt tam kiếm và Lưu Vân Thần Kiếm có thể nói là thuận lợi đến bất ngờ, có thể nói là chiến thắng áp đảo.La Phong đối với cảnh này không hề cảm thấy ngoài ý muốn, dù sao thần kiếm mà y nuôi dưỡng, sao có thể dễ dàng thua một thanh dã kiếm không biết từ đâu xuất hiện như vậy.Chỉ nghe một tiếng ông minh, Lục Tiên Kiếm đại phát thần

uy, chém đứt ngang eo Lưu Vân Thần Kiếm, cảnh tượng này xảy ra trong chớp mắt, ngay cả La Phong cũng không kịp phản ứng, chỉ có thể trơ mắt nhìn Lưu Vân Bảo Kiếm rơi xuống.Cũng chính vào lúc đó, La Phong vận thân pháp, chạy về phía Bảo Kiếm Nang trên không trung, muốn nắm nó vào tay.

Lần này Bảo Kiếm Nang không phản kháng, lựa chọn nhận đồng, cảnh tượng này cũng khiến La Phong lộ vẻ vui mừng, có thể bớt một phần phiền phức, hà cớ gì không làm.Lòng bàn tay cách Bảo Kiếm Nang chỉ chưa đầy một tấc, La Phong tâm niệm khẽ động, đột nhiên không tiến mà lùi, trong khoảnh khắc lùi lại, một cây trường mâu đen kịt gào thét lao tới, lực lớn xuyên thủng kiếm võng mà La Phong đã bố trí, lướt qua trước mắt La Phong.Nếu vừa rồi y không lùi lại, trường mâu sẽ trực tiếp xuyên thủng cơ thể y, cũng may chỉ một bước đó đã giúp y tránh được trường mâu.La Phong đúng lúc tiến lên, lần này thuận lợi nắm Bảo Kiếm Nang vào tay, La Phong sắc mặt lạnh lẽo nhìn về phía xa, đòn tấn công vừa rồi, y đã ghi nhớ.Ánh mắt La Phong nhìn tới, chỉ thấy người kia đạp hư không, chậm rãi bước tới, đến gần La Phong cuối cùng cũng nhìn rõ dung mạo đối phương, thật trùng hợp lại quen biết.

“Hay lắm, vậy mà lại có thể tránh được một kích của ta, không tệ.” Hoàn Diệt Chi Chủ mạnh mẽ vỗ tay, khen ngợi La Phong.

“Tên hỗn đản nào dám kiêu trương như vậy, lại còn hoành hành ở đây.” Giọng nói tức giận của Phong Khải lập tức theo sau, lưu quang tan đi, hiện ra đầu tiên là khuôn mặt tức giận của hắn, đứng sóng vai với La Phong.Ánh mắt Phong Khải như sói, hận không thể trừng chết đối phương, lúc đầu Phong Khải còn vỗ ngực nói hộ pháp sẽ không có vấn đề gì, bây giờ lại bị người ta tát cho hai cái đau điếng, bỏng rát.Lâm Dương vẫn vững vàng ngồi trên đỉnh đầu Phong Khải, cũng có chút bực mình, đúng là sơ sẩy một chút đã bị người ta chọc thủng

sơ hở, mất hết cả mặt mũi.Hoàn Diệt liếc nhìn hai người kia và thêm một con chim, sau đó liền thả lỏng, hai tên tiểu quỷ cấp Tôn Giả có thêm một con chim tạp mao không có chút thần lực nào, thì xem ra cũng không thể ngăn cản chuyện tốt sắp tới của hắn.Vì vậy Hoàn Diệt càng thêm không kiêng nể gì nhìn chằm chằm La Phong, "Tiểu tử, nếu ngươi thức thời thì giao món bảo vật kia ra, bản tôn có thể giữ cho ngươi toàn thây, nếu không thức thời, thì đừng trách ta tâm ngoan thủ lạt, Tử Nguyệt Thánh Địa của ta có không ít thủ đoạn, có thể từ từ cho ngươi nếm trải." "Ta nếm trải cái quần què!" Phong Khải không nhịn được chửi thề, một cây đoản côn đen kịt nắm trong tay, trực tiếp xông lên.Hoàn Diệt không ngờ trận chiến lại nhanh như vậy, lập tức ra tay phản kích, vừa mới giao thủ, Hoàn Diệt đã bị Phong Khải đánh cho choáng váng, vốn dĩ hắn tưởng Phong Khải chỉ là một tên bá chủ cấp Tôn Giả, không ngờ thực lực lại không kém gì một số Vũ Trụ Chi Chủ.Hoàn Diệt bị lừa một vố, nhưng vẫn có thể ứng phó nhanh chóng, dù sao hắn có thêm hai cánh tay, như vậy cũng không thể nào xuất hiện tình huống luống cuống tay chân được.Lâm Dương vỗ vỗ hai cánh, sau đó vững vàng đậu trên vai La Phong, cả hai đều không lo lắng cho Phong Khải, cho dù đối thủ là Hoàn Diệt Chi Chủ.

"Một vũ trụ Tử Nguyệt Thánh Địa nhỏ nhoi, cũng dám kiêu căng trước mặt Phong thị ta, ta muốn xem thử, rốt cuộc ngươi có bao nhiêu bản lĩnh." Phong Khải cười lạnh.Chiêu thức từ đoản côn trong tay hắn càng lúc càng sắc bén, thậm chí có tiếng gầm rú vang vọng trong không trung, hoàn hảo diễn giải cái gọi là thế đại lực trầm.Vũ khí của Hoàn Diệt Chi Chủ là bốn thanh đoản đao lưỡi cong, trong một thời gian ngắn, Hoàn Diệt Chi Chủ đã dùng đoản đao giao kích với Phong Khải hơn mười lần, lực đạo từ đoản côn truyền đến khiến cánh tay hắn tê dại, khiến Hoàn Diệt Chi Chủ kinh ngạc, Phong Khải nhìn có vẻ yếu ớt mà khí lực lại lớn đến vậy.Sau khi buông lời châm chọc Hoàn Diệt Chi Chủ một câu, Phong Khải lập tức thay đổi chiêu thức,

đoản côn như mưa điểm, tốc độ nhanh hơn vừa rồi không chỉ gấp mấy lần, chỉ thấy khắp trời đầy tàn ảnh đoản côn, đồng loạt giáng xuống Hoàn Diệt Chi Chủ.Điều quỷ dị nhất là, trên đoản côn của Phong Khải có vô số gai nhọn dày đặc, thậm chí còn có khí đen từ đoản côn khuếch tán ra nhanh chóng tiêu tán trong không khí.Hoàn Diệt Chi Chủ không nhanh không chậm, bốn cánh tay vung động như gió, tạo thành một vùng đao quang dày đặc, chặn đứng toàn bộ đoản côn khắp trời, chỉ có luồng khí đen đó vì không phải vật chất, nên mặc cho tốc độ có nhanh đến mấy, đao mang có bén đến mấy, cũng khó mà chém đứt được luồng khí đen ấy.Thần lực nồng đậm từ trong cơ thể Hoàn Diệt Chi Chủ khuếch tán ra, hóa thành một tầng phòng ngự tuyệt đối trên bề mặt cơ thể, tránh né sự xâm nhập của luồng khí đen đó.Nhưng điều mà Hoàn Diệt Chi Chủ không ngờ tới là, luồng khí đen tưởng chừng vô chủ vô linh trí đó lại biến thành những con hắc xà trong khoảnh khắc tiếp theo, cắn một phát vào vai hắn, những chiếc răng nanh sắc bén dễ dàng xuyên qua tầng thần lực đó.Hoàn Diệt Chi Chủ cảm nhận được cảm giác răng nanh đâm vào vai, sắc mặt đại biến, sau một phát cắn xuống, những con hắc xà đó lập tức khí hóa tiêu tán vô tung.Hoàn Diệt Chi Chủ trong lòng hoảng loạn, trong tay cũng sinh loạn, Phong Khải tinh thần đại chấn, lập tức nhanh chóng xông vào.

“Thanh Hoa Pháp, Thanh Long Phá!” Phong Khải liên tục điểm ngón tay, đoản côn đột nhiên biến hóa, hóa thành một con thanh hắc cự long, lắc đầu nhìn Hoàn Diệt Chi Chủ, nhân lúc hắn ta phản ứng không kịp, cự long phun ra một đạo chùm sáng trực tiếp đánh vào người Hoàn Diệt Chi Chủ.Ánh sáng chói mắt, đợi khi mọi thứ tiêu tán, đồng tử Phong Khải lại co rụt, Hoàn Diệt Chi Chủ cả người bị đẩy lùi rất xa, nhưng trên khắp người lại không thấy một vết thương nhỏ nào, thậm chí ngay cả khí tức cũng không hề thay đổi.

“Quả nhiên bản lĩnh!

Chắc là những thiên tài của Nhân tộc kia rồi!” Nếu bây giờ Hoàn Diệt Chi Chủ không phản ứng, hắn ta sẽ lại gặp bất lợi ở đây.Nhưng lúc này, trong mắt Hoàn Diệt Chi Chủ đầy sát cơ, hắn nhớ không lâu trước đây, trong trận chiến đó, Hành Chi Chủ đã bị Nhân tộc phế bỏ cảnh giới, thậm chí ngay cả thân thể cũng trở thành tàn phế.Quan hệ của hắn với Hành khá tốt, Hành gặp phải số phận như vậy, Hoàn Diệt Chi Chủ ngoài sự thương cảm “thỏ chết cáo buồn” ra, chỉ còn lại sự thù hận vô tận.Đặc biệt vừa rồi, nếu không phải phản ứng nhanh, kịp thời dùng Thời Không Cấm Cố Thuật ngăn chặn, ngay cả thần khu cũng sẽ bị tổn thương, bây giờ đương nhiên ân oán cũ mới chồng chất.

“Đã gặp phải rồi, vậy thì đi chết đi!” Hoàn Diệt Chi Chủ toàn thân thần lực đang bùng cháy, khí tức kinh khủng hơn vừa rồi vài lần, bốn cánh tay đồng thời vươn ra rồi chém xuống, đao quang liên thành một mảng, hóa thành một thanh cự nhận đen kịt khổng lồ.Đao tuyệt diệt! Dưới cự nhận đen kịt, Phong Khải cảm nhận được nguy cơ nồng đậm, ngay cả La Phong cũng không kìm được mà rục rịch, đưa tay ra phía sau lưng.

“Đừng vội, chuyện nhỏ thôi, Phong Khải ứng phó được!” Giọng Lâm Dương truyền đến, ngăn cản hành động tiếp theo của La Phong.La Phong ngừng hành động, vẻ căng thẳng ban đầu cũng buông lỏng, suýt chút nữa y đã quên có Lâm Dương ở đây, nếu Phong Khải không địch lại, Lâm Dương cũng có thể ra tay cứu giúp.Nhưng La Phong có chút không yên tâm, liền hỏi: “Lão sư, người xác định Phong Khải có thể ứng phó được sao?” “Có gì mà không được!” Lâm Dương thản nhiên nói.

“Phong Khải thiên tư trác tuyệt, trong thế hệ này, hiện tại chỉ có ba người có tư cách đặt chân vào cảnh giới Thần Vương, Phong Khải là

một trong số đó, nên đừng coi thường Phong Khải." Hai người vừa dứt lời, toàn thân Phong Khải đại phóng thanh quang, tràn ngập sinh mệnh lực dồi dào, một cây cổ thụ to lớn hùng vĩ từ sau lưng mọc lên, xông thẳng lên trời.

"Cổ có Kiến Mộc, liên kết trời đất, là thông đạo giữa trời và người, nay lại trở thành bản mệnh của tiểu tử này, thật khiến người ta đỏ mắt." Lâm Dương tán thán.Theo cổ thụ hùng vĩ mọc lên, đao quang mà Hoàn Diệt Chi Chủ chém xuống không thể tiến thêm một phân hào nào nữa, trên Kiến Mộc thần quang hơi động, đạo đao quang sắc bén kia trong nháy mắt hóa thành bụi phấn.Hoàn Diệt Chi Chủ kinh hãi, trong ký ức của hắn chưa từng có cây cối nào như vậy, nay lại chân thực xuất hiện trước mắt, khiến hắn không thể chấp nhận.

"Thứ gì?" Phong Khải không trả lời, lúc này hắn dưới sự ảnh hưởng của ánh sáng Kiến Mộc, khí chất đại biến, toàn thân tản ra vẻ thanh lãnh, cao quý vô cùng, một chiếc lá cây trên Kiến Mộc rơi xuống, Phong Khải khẽ búng một ngón tay, lưu quang lóe lên, Hoàn Diệt Chi Chủ trong nháy mắt bị đánh bay.Đứng từ xa, La Phong cũng có thể thấy được vẻ kinh ngạc trên mặt Hoàn Diệt Chi Chủ, thậm chí hắn ta còn chưa kịp phản ứng.Một ngọn núi bị sụp đổ ngang eo, vô tận bảo quang từ đó bắn ra, chiếu sáng tứ phương.Ánh sáng không phải một màu đơn thuần, mà do ngũ sắc thần quang tổ hợp thành, bảo quang kinh người, ngay cả trời đất cũng bị nhuộm, biến thành một màu sắc kỳ ảo, một luồng ba động không thể dùng ngôn ngữ hình dung lập tức khuếch tán tứ phương, lan rộng đến rất xa.Vô số cường giả đang tìm kiếm bảo vật đều cảm nhận được luồng ba động này, sau đó đồng loạt nhìn tới, sau một khoảng lặng ngắn ngủi, lập tức sôi trào.

"Có thần bảo hiện thế sao?" "Đồ ngốc, thần bảo gì chứ, lẽ nào ngươi đã quên lời của Ly U Quân Chủ nói rồi sao, ngũ sắc hào quang,

Thần Môn hiện thế!" Tại một khu đầm lầy, toàn thân Khương Lạc tỏa ra Thái Dương Thần Quang nhiệt lực kinh người, thiêu đốt đầm lầy khô cạn, tru sát cự ngạc thú ẩn mình trong đó, y cũng cảm nhận được ba động, vận chuyển nhãn lực cực hạn, Khương Lạc thậm chí còn nhìn thấy ngũ sắc thần quang kia.Y thở phào một hơi, thần tình trở nên ngưng trọng, "Thần Môn không ngờ lại nhanh chóng hiện thế như vậy, cũng không biết ai có vận khí tốt, có thể thu Thần Môn vào tay." 39.

Cách đó hơi xa, e rằng không kịp tới, nhưng Khương Lạc vẫn lựa chọn đi về hướng đó.

"Ta đi, trong này vậy mà lại ẩn giấu một cánh Thần Môn sao?" La Phong nghe vậy, trong nháy mắt cũng không còn bình tĩnh nữa, Thần Môn?Phong Khải cũng đang ngẩn người, sau đó nhìn nhìn tay mình, chỉ tùy ý búng một ngón tay, vậy mà đã búng ra Thần Môn.Hoàn Diệt Chi Chủ đang cười lớn đến khản cả giọng, hắn cũng là một trong những người may mắn, khoảng cách gần nhất, sự kích động trong lòng có thể biết được.

"Ha ha, Thần Môn là của ta rồi!" Hoàn Diệt Chi Chủ không ngừng cười lớn, tiếng cười vậy mà vẫn không ngừng lại, La Phong một trận vô ngữ, lão tiểu tử này, chẳng lẽ bị mất trí rồi sao!La Phong liếc nhìn chỗ Lâm Dương đang ở, phượng điểu do Lâm Dương hóa thành gật đầu, loại thời điểm này, không cần nói chuyện đơn đả độc đấu, trước tiên cứ sóng vai xông lên, diệt tên lão tiểu tử này rồi tính.

"Tốc chiến tốc thắng, thời gian kéo dài càng lâu, người đến càng nhiều." Lâm Dương dặn dò.La Phong cầm Tuyệt Tiên Kiếm trong tay, đứng cạnh Phong Khải, hai người nhìn nhau một cái, đều hiểu ý trong lời đối phương.Thân hình đồng thời động, xông vào ngũ sắc thần quang, La Phong chỉ cảm thấy trước mắt bị ánh sáng che khuất, sau đó khôi phục, thấy Hoàn Diệt Chi Chủ đang đậu trên cánh Thần Môn

khổng lồ kia, dùng thần lực câu thông Thần Môn, muốn luyện hóa nó.La Phong không nói hai lời, trực tiếp một đạo kiếm khí chém tới, Hoàn Diệt Chi Chủ đang toàn tâm toàn ý liên kết với Thần Môn, kiếm của La Phong suýt chút nữa khiến hắn sợ chết khiếp, hắn muốn tránh, nhưng nhìn Thần Môn phía dưới, cuối cùng lựa chọn cứng rắn chống đỡ.La Phong thấy Hoàn Diệt Chi Chủ trương thần lực ra, bố trí phòng hộ, khóe miệng y lộ ra nụ cười lạnh lùng khinh thường, thật sự bị Thần Môn làm cho đầu óc mê muội rồi, ngay cả điều này cũng không biết, thật sự cho rằng lực tuyệt diệt dễ dàng chống đỡ như vậy sao?La Phong đã rút kinh nghiệm từ bài học của Phong Khải vừa rồi, nên mới chọn Tuyệt Tiên Kiếm, Hoàn Diệt Chi Chủ là Vũ Trụ Chi Chủ, có thể dễ dàng vận dụng sức mạnh thời không, đó là nguyên nhân Phong Khải vừa rồi thất bại, bây giờ sẽ không còn nữa, Tuyệt Tiên Kiếm một kiếm chém thời không, không phải nói chơi.Hoàn Diệt Chi Chủ không hề biết, hắn tưởng rằng có thể ngăn chặn được, nhưng khi kiếm quang dễ dàng chém đôi phòng ngự thần lực thành hai mảnh, Hoàn Diệt Chi Chủ ngây người, sau đó uy lực kiếm quang không giảm, thẳng tắp lao về phía ngực hắn.Lần này khoảng cách gần, Hoàn Diệt Chi Chủ muốn tránh, nhưng đã muộn, kiếm quang dễ dàng xé toạc hơn nửa cơ thể hắn, chỉ là sinh mệnh lực của Vũ Trụ Chi Chủ cường hãn, nếu không thể đánh giết tại chỗ, thì dù cơ thể phân ly, hắn cũng sẽ không chết, nhưng trọng thương là không thể tránh khỏi.Hoàn Diệt Chi Chủ chịu trọng thương, ánh mắt âm lãnh liếc nhìn La Phong, cơ thể trực tiếp nổ tung, thẳng tắp chạy trốn.Quyết đoán, hắn biết nếu cứ hao tổn thêm nữa chắc chắn sẽ chết, vì vậy ngay cả Thần Môn cũng không cần nữa.Hoàn Diệt Chi Chủ dùng bí pháp thoát thân, tiêu hao bản nguyên, tốc độ cực nhanh, La Phong cũng có chút phản ứng không kịp, nhưng hắn đã chạy rồi, vậy không cần thiết phải truy đuổi nữa, dù sao trọng điểm bây giờ là Thần Môn.Ánh mắt La Phong lóe lên, đối với chuyện tiếp theo, y tỏ vẻ bất lực!Lâm Dương lúc này vỗ

cánh bay đến bên La Phong, chỉ dẫn: "Nhanh lên, dùng hồn lực bao bọc Thần Môn, thu nó vào trong." Đối với chuyện này không ai rõ hơn Lâm Dương, La Phong không hề nghi ngờ làm theo, hồn lực triển khai bao bọc Thần Môn, Thần Môn vốn tản phát vô tận uy năng, trong khoảnh khắc tiếp xúc với hồn lực liền thu liễm uy năng, Thần Môn dần dần thu nhỏ lại và nhập vào mi tâm La Phong.La Phong chỉ cảm thấy đầu hơi căng lên, sau đó liền không còn cảm giác gì tiếp theo, La Phong tò mò sờ sờ mi tâm mình, lại dùng niệm lực nội thị, cuối cùng cũng không phát hiện ra tung tích Thần Môn, không khỏi cảm thấy kỳ lạ.Lâm Dương lúc này nói: "Đừng xem nữa, Thần Môn đó đã nhập vào cơ thể ngươi rồi, còn về sau thế nào, thì phải xem tạo hóa của ngươi." La Phong nghe vậy đại hỉ, lập tức lại nói: "Lão sư ý người là giao Thần Môn cho ta chưởng khống sao?" "Đúng là như vậy!" Phượng điểu do Lâm Dương hóa thành không ngừng gật đầu, lại nói thêm một chuyện, "Ngươi còn nhớ trước đây ta nói trong này có một món bảo vật có liên quan lớn đến ngươi không?" "Ta nhớ!" La Phong gật đầu, trong lòng lập tức có suy đoán, "Lẽ nào lão sư nói Tứ Đạo Thần Môn?" "Đúng vậy!" Lâm Dương hào phóng thừa nhận, "Nguyên Thủy Tinh Vực có thể liên quan đến Tru Tiên Tứ Kiếm chỉ có Tứ Đạo Thần Môn, nếu thực sự có Tứ Đạo Thần Môn tương trợ, uy lực của Tru Tiên Tứ Kiếm của ngươi sẽ có biến hóa khôn lường, còn về cụ thể thế nào, thì cần phải từ từ nghiên cứu." Lâm Dương vì điều này đã từng nhìn trộm thiên cơ, càng rõ ràng Tứ Đạo Thần Môn có lợi cho tu hành của La Phong, còn cụ thể thế nào thì chỉ có La Phong mới rõ.

"Bây giờ chuẩn bị chạy đi thôi!" Lâm Dương hắt một gáo nước lạnh vào mặt La Phong, đến tận lúc này, La Phong mới đột nhiên cảm thấy hình như không an toàn, y hét lên một tiếng kỳ lạ, lập tức chạy ra ngoài.Phong Khải ngây người tại chỗ, có chút không biết làm sao, lập tức bị Lâm Dương mổ tỉnh.

“Ngẩn người ra làm gì, muốn sống thì mau chạy theo.” Đầu óc Phong Khải đang bị đơ, nhưng cơ thể lại phản ứng trước, đuổi theo quỹ tích của La Phong.Quả nhiên không chạy được bao xa, La Phong liền gặp phải cường giả của Vạn Tộc Liên Quân, hai bên không nói một lời trực tiếp khai chiến, La Phong không muốn chiến đấu, sau vài lần giao thủ, y trực tiếp chạy xa, Phong Khải càng không có tâm tình gây khó dễ với họ, không xa không gần đi theo La Phong.

“La Phong, tốt nhất là giao Thần Môn ra, nếu không hôm nay chính là lúc ngươi mệnh tang.” Một dị tộc mặt mũi hung tợn đang gào thét về phía La Phong, bên cạnh hắn ta có ba đồng bạn, cũng lộ rõ hung ý, toàn thân khí thế triển khai, chặn đường La Phong.La Phong có chút đau đầu, đây không phải đợt đầu tiên, trong cảm tri của y, có vô số cường giả không ngừng đang đến, mà toàn bộ đều là người của Vạn Tộc Liên Quân, không thấy một cường giả Nhân tộc nào cả.Điều này càng khiến La Phong buồn bực!Phong Khải lúc này đã thay đổi dung mạo, mặt mũi như vỏ cây, trên đỉnh đầu mọc ra cành lá, giống hệt một yêu cây, còn Lâm Dương thì an ổn ngồi trên đỉnh đầu Phong Khải, hai người thật sự là một cặp trời sinh.Mắt thấy La Phong lại bị chặn lại, Phong Khải trong lòng lại một lần nữa cảm thán về quyết định anh minh của mình lúc ban đầu.

“Ngươi xem, ta nói không sai chứ, La Phong bây giờ như một quả bom hẹn giờ, không chừng lúc nào sẽ nổ, chúng ta cứ đứng xa một chút thì tốt hơn.” Lâm Dương ngồi trên đỉnh đầu Phong Khải, một chút cũng không sốt ruột vì La Phong, ngược lại còn ung dung nói chuyện.La Phong tuy đã thu phục Thần Môn, nhưng thần quang vẫn chưa thể thu liễm hoàn toàn, chỉ cần có mắt đều có thể nhìn thấy thần quang xuyên thấu kia.

“Không, chúng ta cứ vậy mà nhìn sao, thật sự thích hợp sao?” Phong Khải nhìn thấy có chút giật mình.

“Có gì mà không thích hợp!” Lâm Dương không cho là đúng.

“Bây giờ cường giả chân chính chưa xuất hiện, trên sân đều là mấy con cá tạp nhỏ, không đáng nhắc đến, cứ đợi thêm chút nữa, đợi La Phong thực sự rơi vào hiểm địa thì ta mới ra tay, như vậy mới thực sự giúp được La Phong.” Lâm Dương nói, vốn dĩ mục đích là như vậy.

“Bây giờ mấy người Nhân tộc kia, hết người này đến người khác đều không đáng tin cậy, lâu như vậy rồi mà không có một cường giả Nhân tộc nào đến chi viện.” Lâm Dương cũng vô ngữ, thật sự không biết nên nói gì đây, những tên này dám dương phụng âm vi sao?Y sẽ không ra tay vào lúc không có nguy cơ, bởi vì cái thân phượng hoàng này chỉ có thể duy trì hai lần ra tay, thực sự không thể lãng phí, đặc biệt chuyện này đối với La Phong lại là một trận thử luyện.

“Tiểu tử ngươi ẩn nấp cho kỹ vào, cứ bám theo từ xa, không nhanh không chậm, ngàn vạn lần đừng để người ta nhìn ra sơ hở.” Bây giờ Lâm Dương lo lắng nhất lại là Phong Khải, rất sợ tiểu tử này không chú ý sẽ để lộ ra, vậy thì con bài này sẽ phế bỏ.

“Ngài cứ yên tâm đi!

Diễn xuất của ta chẳng lẽ ngài không biết sao?” Phong Khải đầy tự tin vỗ vỗ ngực, những cái khác thì không dám nói, nhưng luận diễn kịch, hắn là ảnh đế số một của Đại Càn Hoàng Triều.Lâm Dương lúc đó cũng nhớ lại những sự tích huy hoàng trong quá khứ của Phong Khải, cũng có thể liệt kê từng cái một, nhưng cái mặt đó khiến người ta vừa yêu vừa hận, Lâm Dương im lặng.Một bên khác, La Phong cũng không định dây dưa nhiều, Lục Tiên Kiếm trực tiếp rút ra chém tới, bốn vị dị tộc kia càng sớm đã rục rịch muốn động thủ.Kiếm của La Phong xuất ra như rồng, sát khí tứ dật, lập tức trời đất cũng trở nên lạnh lẽo, bốn người kia tuy đông nhưng chỉ là Vũ Trụ Chi Chủ

bình thường, kém La Phong một đoạn lớn, trong lòng vốn có chút khinh thường, La Phong càng nhắm vào kẻ yếu nhất để ra tay, vừa tiếp xúc liền chém rụng người đó.Ba người còn lại lúc đó cũng phản ứng, cảnh giác tăng cao, nhưng La Phong không dây dưa nhiều, chém rụng một người liền lập tức bỏ đi xa.Ba vị dị tộc kia hiển nhiên không kịp phản ứng, nhìn La Phong đi xa, liền tức giận đến mức hoảng loạn, đuổi theo không ngừng.Phong Khải cũng ở phía sau, thấy tình huống này cũng lớn tiếng gào thét đuổi theo, "La Phong, đứng lại cho ta, để Thần Môn lại!"Ba người kia thấy Phong Khải, trong lòng vui mừng vô hạn, trên không trung hỏi Phong Khải: "Vị bằng hữu này cũng là người của Vạn Tộc Liên Minh ta sao?" "Tại hạ là Mộc Hủ Ma Chủ, là sinh mệnh đặc thù, không có tộc quần." Phong Khải mặt không đỏ, tim không đập thình thịch nói.Ba người nhìn nhau, thấy cái tên này xa lạ, lập tức cảnh giác tăng cao, nhìn Phong Khải thấy chỗ nào cũng không đúng.

"Mộc Hủ Ma Chủ?

Ta còn chưa từng nghe bao giờ?" Yên Khôn Sơn Chủ có chút nghi ngờ, kéo giãn khoảng cách với Phong Khải.Đối mặt với ba người như sói như hổ, vẻ mặt Phong Khải không hề thay đổi chút nào, thản nhiên nói: "Chưa từng nghe cũng là chuyện bình thường, bản tôn từ thời kỳ Luân Hồi thứ nhất, vẫn luôn ẩn cư bế quan, không hỏi thế sự, vốn dĩ chỉ muốn yên tĩnh chờ đợi kỷ luân hồi, không ngờ lại có ngày xuất sơn." Biểu cảm của Phong Khải thay đổi cực kỳ phong phú, càng thêm tinh chuẩn, từ cao thâm khó lường đến cảm thán hão huyền, diễn xuất xuyên suốt không có một chút sơ hở, đừng nói ba người kia, ngay cả Lâm Dương cũng suýt nữa tin theo, trong lòng chấn kinh.Diễn xuất của tiểu tử này thật sự không chê vào đâu được!Lâm Dương cũng không ngờ Đại Càn Hoàng Triều lại xuất hiện một nhân vật như vậy, quan trọng là người ta không thầy tự thông, tự học thành tài.Lâm

Dương cố nín cười, suýt chút nữa đã nhịn đến nội thương.Yên Khôn Chi Chủ thật sự tin rồi, không chỉ tin, ngay cả hai đồng bạn bên cạnh cũng tin, thời kỳ Luân Hồi thứ nhất, có người điên cuồng nhất, nhưng cũng có người yên tĩnh chờ chết, đoán chừng Mộc Hủ Ma Chủ là loại như vậy.Ba người tự mình bổ sung, cứng rắn tự nối liền tiền căn vãng sự của Mộc Hủ Ma Chủ một cách hoàn chỉnh.

Phong Khải vốn đang chờ, chờ câu hỏi tiếp theo, những gì có thể nói đều đã nói rồi, ngay cả kịch bản cũng đã chuẩn bị sẵn, kết quả đợi nửa ngày trời, lại đợi được không khí.Thật sự quá xấu hổ!Phong Khải khinh thường chỉ số thông minh của ba tên này, chỉ có thể cảm khái diễn xuất quá chân thực, anh hùng không có đất dụng võ.La Phong lúc này đang chạy trốn, nhưng chưa đi được bao xa đã lại gặp phải sự cản trở của Vạn Tộc Liên Quân, thấy cường giả dị tộc kia chuẩn bị nói gì đó, nhưng đáp lại là một đạo kiếm quang đen kịt đủ sức bổ ra trời đất.Một kiếm thân vẫn, trong mắt y còn lưu lại sự sợ hãi và phẫn hận, quá là không câu nệ rồi!La Phong căn bản không rảnh để bận tâm, tùy tay vung kiếm, thậm chí không thèm nhìn, một Vũ Trụ Tôn Giả nhỏ bé mà dám cản đường y, chẳng phải đang tìm chết sao? Nhưng một kiếm này lại khiến tốc độ tiến lên của La Phong chậm lại trong một khoảnh khắc, mà đối với cường giả mà nói, một khoảnh khắc có nghĩa là sinh tử, một khoảnh khắc cũng có nghĩa là La Phong không thể thoát khỏi cái đuôi phía sau nữa.Đặc biệt là khi quân đoàn truy kích ngày càng đông, cường giả cũng ngày càng nhiều, cuối cùng La Phong đã bị chặn lại.

“Tiểu tử, nếu ngươi thức thời thì giao Thần Môn ra, có thể tự mình rời đi.” 40.

Không chỉ y, sau khi cảm nhận được ba động và thần quang, bất kể là Nhân tộc hay Vạn tộc ở Vũ Trụ Hải đều đang liều mạng chạy tới.Chỉ vừa mượn dùng hai đạo kiếm quang, La Phong liền cảm giác

được một cảm giác trầm trọng từ Lục Tiên Kiếm truyền đến.

"Tam Phân Kiếm Sát!" La Phong giơ cao Lục Tiên Kiếm, ba đạo kiếm ảnh hư ảo lúc đó trương ra, tràn ngập bầu trời rồi bị La Phong chém xuống.Hạo Lôi Tinh Chủ không vui không buồn, cho dù đối mặt với ba đạo kiếm quang cũng không chuẩn bị thu quyền lại, một lòng xông tới.Cuối cùng kiếm quang và quyền ảnh tinh thần kia va chạm vào một chỗ, hóa thành vụ nổ long trời, uy năng vô tận từ đó khuếch tán, xé rách không gian, hình thành những luồng hỗn loạn, tung tóe khắp nơi.La Phong thấy không ổn, trực tiếp lùi lại, ai ngờ trong luồng hỗn loạn không gian kịch liệt đó, Hạo Lôi Tinh Chủ trực tiếp xông ra, không nói hai lời tiếp tục đánh vào mặt La Phong, cứ như thể không đánh bẹp La Phong thì thề không cam tâm.La Phong đã lùi rồi, vậy cũng không ngại lùi thêm vài bước nữa, nếu vài bước có thể làm tiêu hao khí thế của Hạo Lôi Tinh Chủ, La Phong không ngại lùi thêm vài bước.Nhưng xung quanh không chỉ có một mình Hạo Lôi Tinh Chủ, mắt thấy La Phong, các Vũ Trụ Chi Chủ Vạn tộc xung quanh lập tức tâm niệm lóe lên, vậy mà đồng loạt phát động, vô số thần lực hội tụ thành binh khí, chưởng ấn tấn công về phía lưng La Phong.La Phong thân ở hang sói, tự nhiên cảnh giác vạn phần, nhưng thời cơ mà các Vũ Trụ Chi Chủ này phát động thực sự xảo diệu, vừa đúng lúc La Phong tiến thoái lưỡng nan, bất kể ứng phó bên nào, đều sẽ chịu trọng thương.Ánh mắt Hạo Lôi Tinh Chủ như sói, gắt gao nhìn chằm chằm La Phong, căn bản không cho y thoát thân.

"Hạo Lôi Tinh Chủ, ta trợ giúp ngươi!" Vào khoảnh khắc tuyệt sát, một tiếng gầm vang đột ngột truyền ra, trong âm thanh tràn đầy thần lực, trực tiếp bùng nổ giữa trường.Hạo Lôi Tinh Chủ lúc này toàn bộ chú ý lực đều ở trên người La Phong, kết quả một câu nói truyền đến, suýt chút nữa khiến thần lực trong cơ thể hắn hỗn loạn, chịu trọng thương, không chỉ hắn mà những Vũ Trụ Chi Chủ xung

quanh cũng đều khó chịu.Hạo Lôi Tinh Chủ tức giận quay đầu, nhìn xem tên hỗn đản nào đã phá hỏng chuyện tốt của hắn, thấy một sinh mệnh dị loại có dung mạo khô cằn như vỏ cây, trên đỉnh đầu còn có một con chim, đang liều mạng chạy tới.Người này không ai khác, chính là Phong Khải vừa nãy đứng một bên xem kịch, vừa rồi không hiện thân là vì thời cơ chưa đến, bây giờ, Phong Khải cảm thấy nhất định phải đứng ra.Tiếng gầm vừa rồi, không chỉ ẩn chứa thần lực, mà còn dung hợp Long Uy vào trong đó, vì vậy mới có thể tạo ra ảnh hưởng lớn như vậy đối với những người này.Phong Khải thấy Hạo Lôi Tinh Chủ nhìn tới, ấn quyết trong tay vừa bấm, một đám cây non mềm mại lập tức từ mặt đất chui ra, điên cuồng sinh trưởng, những cây non này giống như dây leo, toàn thân mọc gai nhọn, vừa mềm dẻo vừa có tốc độ cực nhanh tấn công Hạo Lôi Tinh Chủ.Hạo Lôi Tinh Chủ nào ngờ trong đội ngũ lại trà trộn vào nội gián, hoàn toàn không có chuẩn bị, đợi đến khi hắn phản ứng thì những dây leo đó đã cuốn quanh hai chân hắn, những gai nhọn này cũng không biết rốt cuộc là thứ gì, vậy mà có thể bỏ qua lớp da rắn chắc của Hạo Lôi Tinh Chủ, trực tiếp đâm vào trong.Hạo Lôi Tinh Chủ cảm nhận được đau đớn, điều khiến hắn kinh sợ nhất là những gai nhọn này dường như rỗng ruột, đã tiêm vào một số thứ không thuộc về chất lỏng, Hạo Lôi Tinh Chủ không biết đó là gì, nhưng có thể khẳng định thứ này tuyệt đối không phải đồ tốt.Đại khái ngay khi ý niệm vừa lóe lên, Hạo Lôi Tinh Chủ đã cảm nhận được cảm giác tê dại truyền đến trong cơ thể, cơ bắp cứng đờ, động tác càng chậm chạp.Những nước cờ ngầm mà Phong Khải đã bố trí không chỉ có một chỗ, ngay từ vừa rồi, hắn đã rắc một nắm hạt giống ra xung quanh, lúc này dây leo múa loạn, xung quanh đều biến thành thiên đường của thực vật.Những độc tố kèm theo trên dây leo này càng khiến tất cả mọi người kinh hoàng!

"Mộc Hủ Ma Chủ, ngươi dám lừa ta!" Trong số những người này, thương tâm phẫn nộ nhất chính là ba người Yên Khôn Sơn Chủ, ba

người vừa rồi còn toàn tâm toàn ý coi Phong Khải là người của mình, kết quả lại bị hắn ta bất ngờ tát một cái, khó hiểu vô cùng.Độc tố xâm nhập, Yên Khôn Sơn Chủ, vị Vũ Trụ Chi Chủ kia vừa nói xong một câu, liền cảm thấy đầu óc hoảng hốt, mềm nhũn ra nằm trên mặt đất.Tình thế hiểm nghèo vốn dĩ đã được phá vỡ, La Phong đại hỉ, hướng Phong Khải đưa một ánh mắt, còn về việc cảm tạ thì bây giờ không phải lúc.La Phong vung kiếm chém vào người Hạo Lôi Tinh Chủ, xé rách lớp da của hắn, máu tươi chảy đầm đìa.

Chương 351

Phong Khải dùng hết một chiêu, tiêu hao cạn thần lực, căn bản không hợp với La Phong, lựa chọn quay người chạy.Động tác của La Phong cũng không chậm, kiếm chém xuống, tại chỗ chỉ còn lại một tàn ảnh từ từ tiêu tán.Lần này hai người đã liều mạng, tốc độ cực nhanh, đợi sau khi Hạo Lôi Tinh Chủ phản ứng thì người đã biến mất, ngay cả dấu vết cũng bị kiếm khí cuốn đi tứ tán, căn bản không thể truy tìm.Sắc mặt Hạo Lôi Tinh Chủ xanh mét, nộ khí xông phá cơ thể, xé nát toàn bộ dây leo do Phong Khải để lại.La Phong và Phong Khải không biết đã chạy được bao xa, càng không biết đã đến nơi nào, chỉ biết trong này không còn ai truy đuổi nữa, người cũng đã mệt mỏi và bị thương đủ rồi, mới dừng lại.

"Được rồi, trong này hình như an toàn rồi." Phong Khải lè lưỡi, toàn thân bốc hơi nóng.

"Đừng lơ là!" Khí tức của La Phong hỗn loạn, nhưng lại không giống Phong Khải, y tiếp tục giữ cảnh giác.

"Yên tâm đi, không có ai quay lại đâu." Phong Khải không cho là đúng.Đáng tiếc, lời vừa dứt, mười mấy luồng khí tức cường hãn từ xa man hoành quét tới.Phong Khải cảm giác mình có cái mồm quạ đen, lời vừa nói xong liền bị người ta đuổi kịp, đặc biệt là khí thế quét tới, khiến hành tung hai người không thể trốn tránh.Quả nhiên, sau khi phát giác hai người, những người này lập tức điều chỉnh phương hướng, nhanh chóng chạy về phía hai người, lúc này muốn tránh cũng không kịp nữa rồi.

"La Phong, bây giờ phải làm sao?" Phong Khải có chút ngơ ngác.

"Làm sao à, đương nhiên là tiên phát chế nhân, chẳng lẽ chờ người

khác đánh tới tận cửa sao?" La Phong ngữ khí hung hãn, căn bản không muốn đợi lâu.

"Cũng được!

Vừa hay để ta thử bảo bối của mình." Phong Khải gật đầu, nhớ đến món bảo vật đã có được trước đó, lập tức lấy ra.Cây mục nát đó, quỷ khí âm u, Phong Khải vừa lấy ra liền có tiếng quỷ khóc sói tru vang vọng bên tai, khiến người ta tâm phiền ý loạn.

Món bảo vật này chính là Quỷ Hòe Chi Mộc mà Phong Khải đã có được ban đầu, bây giờ ý chí của Quỷ Hòe Mộc đã bị hắn hấp thu, nhưng cái thân xác lại là một món bảo vật không tồi.

"Chưa từng dùng qua thứ này, không biết uy lực ra sao?" Phong Khải cười, cười không chút lo nghĩ, một luồng thanh hoa mộc khí rót vào trong đó, lập tức kích phát toàn bộ uy lực của Quỷ Hòe Chi Mộc, nhìn chuẩn phương hướng, Phong Khải dốc sức ném đi.La Phong vung trường kiếm, cũng chém ra một đạo kiếm khí, kiếm khí không cường hãn, chỉ là thay Quỷ Hòe Chi Mộc gánh lôi.Quả nhiên, những người đó dễ dàng phá trừ kiếm ý của La Phong, nhưng phía sau Quỷ Hòe đã bị che khuất hoàn toàn.Phong Khải trong tay khẽ bấm ấn quyết, triệt để phóng thích uy năng của Quỷ Hòe Chi Mộc, trong nhất thời chỉ thấy xa xa một mảng đen kịt, vô số khí đen lan tỏa che kín bầu trời, quỷ đầu đang gào thét, muốn thôn phệ người.Quỷ Hòe Chi Mộc vốn là loại mộc linh âm được sinh ra giữa trời đất, hấp thu âm u chi lực của đại địa vô số năm mới thành, mộc độc vô song, đối với loại quỷ quái có lẽ là đại bổ chi vật, nhưng đối với tu sĩ bình thường, thì chính là nước với lửa không đội trời chung.Cách rất xa, Phong Khải vẫn có thể nghe thấy tiếng kinh hô chửi rủa truyền đến mơ hồ, sau đó một luồng khí thảo mộc cường đại hơn nhiều từ phía chân trời truyền tới, mùi dược hương đó, vô số màu sắc pha tạp, phát huy công hiệu các loại thảo mộc đến cực hạn, Quỷ Hòe Chi Mộc trong nháy mắt

than thở, hóa thành lưu quang vội vàng chạy về.Phong Khải chớp chớp mắt, đột nhiên có cảm giác mọi chuyện lớn rồi, có thể vận dụng thảo mộc đến mức độ này, trong ký ức của Phong Khải dường như chỉ có một gia tộc, họ Khương!Phong Khải bị phép thuật làm giật nảy mình, đột nhiên cảm thấy trán đau nhói, Phong Khải dốc sức ngẩng đầu lên, nghe giọng Lâm Dương truyền đến, "Tiểu tử, ngươi không sai đâu, phía trước là tiểu tử nhà họ Khương kia." Trong lời nói của Lâm Dương tràn đầy trào phúng, càng nhiều vẻ hả hê, La Phong ngạc nhiên, bây giờ y cuối cùng cũng phản ứng rồi, Phong Khải thì khổ sở thở dài, "Bệ hạ của ta ơi, đã biết thì sao không nói sớm." "Liên quan gì đến ta, dù sao ngươi cũng không chết được." Lâm Dương vẻ mặt không quan tâm.Không chết được, nhưng đều là người cả mà, sau này còn phải gặp mặt sao?

Đặc biệt là sau cái vẻ mặt lạnh như tiền của Khương Khổ, sắc mặt Phong Khải không được tốt cho lắm.Trong cuộc giao đàm ngắn ngủi đó, những người ở xa lại đến gần, vốn dĩ họ đang tức giận đùng đùng, nhưng khi nhìn thấy hai người La Phong, lại một vẻ mặt ngơ ngác.Khương Khổ từ phía sau bước lên, ánh mắt lạnh băng, nhìn chằm chằm cái mặt đáng đánh của Phong Khải, sau đó mở miệng: "Quả nhiên là ngươi." Bởi vì vừa rồi Khương Khổ một tay đã cứu vô số người, bây giờ hắn ta đứng ra mở miệng cũng không có ai phản đối.Phong Khải ngượng nghịu chào một tiếng, chỉ biết ngây ngô cười.

"Phong Khải, đầu óc ngươi có bệnh không vậy, trước khi động thủ không biết thăm dò đối phương trước sao?

Ngươi có biết rốt cuộc đã làm bị thương bao nhiêu người không!" Khương Khổ lớn tiếng gào thét.Lúc đầu, Phong Khải định nhẫn nhịn, nhưng sau đó thực sự có chút không thể nhẫn nhịn được nữa, lập tức cũng bùng nổ, đáp trả: "Ngươi để ta nhìn rõ rồi mới động thủ, ngươi đã nhìn rõ người nào rồi hả, ngươi có biết rốt cuộc hai chúng ta đã

chạy thoát khỏi cái gì không, ngươi chi viện chậm chạp, bây giờ lại có lý rồi." Phong Khải không nhượng bộ một tấc nào, nếu không có trận ô long đó, e rằng câu nói đầu tiên y cũng sẽ mắng thẳng vào mặt những tên hỗn đản này.Thoát chết trong gang tấc!Khương Khổ lập tức không nói nên lời, lần này quả thật là đến muộn, tranh đoạt Thần Môn là đại sự hàng đầu, quả thực đã trì hoãn rất lâu rồi.Trời ơi, lại toàn bộ là lý lẽ của Phong Khải!

"Ta không phải đã bị Vạn Tộc Liên Quân dây dưa rồi sao." Khương Khổ lời nói không nhất quán, nửa thật nửa giả.Ban đầu, quả thực vì ở xa, Khương Khổ cũng đang truy tìm một món bảo vật, sau khi phát giác ba động của Thần Môn, y cắn răng lựa chọn tiếp tục truy tìm món bảo vật đó.Chờ khi thu phục được thứ đó, Khương Khổ mới chạy đến chi viện, cùng với những người bị chặn lại trước đó hội tụ một chỗ, mạnh mẽ xông vào, cũng chính vì thế mới có trận ô long sau đó.La Phong cũng không đáp lời, cứ yên lặng nhìn, dù sao bây giờ Thần Môn đã ở trong tay, nên mọi chuyện đều có thể được bỏ qua.Phong Khải nào lại không biết lời của những tên này có nước, không khéo bây giờ đã gần xong rồi, cần phải hòa hoãn quan hệ.

"Đã như vậy, vậy thì lần này bỏ qua đi, nhưng có một chuyện ta phải nhắc lại một lần nữa, tranh đoạt Thần Môn là vị trí số một, lần sau ai mà còn dây dưa chậm chạp, thiết luật của Hoàng Triều không phải là đồ trang trí đâu." Giọng Phong Khải càng lúc càng lạnh, khoảnh khắc đó hiển lộ ra uy thế của thiên kiêu Phong thị, khiến không ít người biến sắc, trong đó có không ít người từng thử qua luật lệnh kia đáng sợ đến mức nào.Khương Khổ chỉ coi như gió thoảng bên tai, dù sao người của Khương thị không thể bị một vài điều khoản quy định nào đó ràng buộc.

"Ta bây giờ muốn biết Thần Môn đang ở trên người ai trong hai ngươi?" Ánh mắt Khương Khổ quét qua quét lại trên người hai

người, bây giờ uy năng của Thần Môn đã bị triệt để áp chế, nếu không hiển lộ ra, những người khác không thể nhìn ra được.Phong Khải nghe vậy trong nháy mắt cảnh giác, ánh mắt nhìn Khương Khổ thêm phần bất thiện, "Hỏi để làm gì?" "Không làm gì cả, chỉ là cảm thấy hai ngươi thế đơn lực bạc, có chút không giữ được thứ đó, nếu vậy chi bằng giao Thần Môn đó cho ta thì tốt hơn." Khương Khổ cười như không cười nói.Ánh mắt vốn bình đạm vô kỳ của La Phong lập tức trở nên sắc bén, tranh công sao!

"Không cần phải tốn nhiều tâm trí như vậy đâu." La Phong đúng lúc mở miệng, cũng thu hút ánh mắt của Khương Khổ.Nếu bây giờ Khương Khổ còn không biết nó ở trong tay ai, vậy cũng không phải thiên kiêu Khương thị nữa.

"Ta đã có thể mang Thần Môn ra hoàn hảo vô tổn, đương nhiên có thể bảo vệ an toàn cho Thần Môn." "Dùng gì để bảo chứng?" "Dùng kiếm trong tay ta!" La Phong vỗ vỗ hộp kiếm sau lưng, sau đó phong mang tất lộ, Khương Khổ lập tức không nói nên lời, nếu luận chiến lực, hắn ta quả thực kém La Phong một đoạn lớn.Phong Khải cũng lúc đó ra tay giúp đỡ, "Ngươi nói không sai, có hai chúng ta ở đây, xông vào biển lửa một lần nữa thì có khó khăn gì?" Phong Khải miệng tuy lanh lợi, nhưng thực lực không thể nghi ngờ!Khương Khổ biết, lần này hoàn toàn vô duyên rồi, dù sao đang ở hiểm địa, tổng không thể vì một cánh Thần Môn mà đao binh tương hướng với La Phong, nếu thực sự như vậy, thì không chết cũng lột một lớp da.Nhanh chóng, dưới sự bảo hộ của Khương Khổ và những người khác, một hàng người rời xa nơi hiểm địa, sau đó ai về nhà nấy, Nguyên Thủy Tinh Vực thực sự quá lớn, hai người hành động ngược lại còn tiện lợi hơn một đám người hành động.Phong Khải cũng không muốn ở lại với Khương Khổ quá lâu, dù sao lão hữu này cứ một mực ghi nhớ, thật khó chịu.

“Nhanh chóng đi thôi, đừng xem nữa.” Giọng Lâm Dương u u từ đỉnh đầu truyền đến, làm Phong Khải giật mình.

“Ngài lại chịu nói rồi sao?” Phong Khải nói.Trong khoảng thời gian đi theo Khương Khổ, phượng điểu do Lâm Dương hóa thành biểu hiện cực kỳ ngoan ngoãn, không nói một lời, hoàn toàn đóng vai một con chim trung thực.

“Ít thấy nhiều lạ, thân phận của ta chỉ có hai người biết thôi, người biết quá nhiều, thì còn gì là bí mật nữa.” Lâm Dương giáo huấn Phong Khải, đường đường là Nhân Hoàng, lại biến thành một con chim, bị người ta biết, hình như có chút mất mặt thì phải!Lâm Dương giữ kín bí mật này!41.

Tin tức Thần Môn hiện thế cũng truyền khắp bốn phương trong thời gian ngắn nhất, nhưng sau khi nghe được vị trí, không ít cường giả ở rất xa đều lắc đầu thở dài, khoảng cách quá xa, khi đến nơi thì mọi chuyện đã kết thúc rồi.

“Chậc chậc chậc, Khương Lạc thật đúng là thảm, nghe nói Thần Môn vừa vào tay đã bị năm vị Vũ Trụ Chi Chủ liên thủ trọng thương, cuối cùng bị những người của Lão Mộc kia liều mạng cướp đi, bây giờ không biết đang ở đâu nữa rồi.” Phong Khải thăm dò càng thêm kỹ lưỡng, không chỉ thiên về tình huống của Khương Lạc, mà trong đó còn có vẻ hả hê.Vì Thần Môn đã có chủ, La Phong cũng không chuẩn bị truy tìm, huống chi, chuyện về tất cả Thần Môn đã sớm bị Hạo Lôi Tinh Chủ truyền khắp Nguyên Thủy Tinh Vực, càng thêm phiền phức không ngừng.Lâm Dương nghe xong thì vui vẻ khẽ cười, nghe thấy mấy tiểu bối này bây giờ đều có thể tự mình gánh vác một phương, không có gì khiến hắn vui hơn.Một bên khác, thần tình của Ly U Quân Chủ lại có chút không đúng, trong lòng tích tụ lửa giận, hai lần Thần Môn xuất thế, đều ở xa, căn bản không đến kịp, tốn không biết bao nhiêu khí lực để truy tìm, nhưng cánh Thần Môn kia như cố ý lẩn

tránh, khiến Ly U Quân Chủ làm sao có thể không phẫn nộ.Giáp Cổ cười thầm, chỉ cần Ly U không thoải mái là hắn lại sảng khoái, nhưng lại không thể thật sự cười ra tiếng, nếu không thì sẽ gặp xui xẻo mất, lão gia hỏa này bụng dạ không rộng rãi đâu.Giáp Cổ bước chân nhẹ nhàng, đạp từng bước nhỏ tiến về phía trước, đột nhiên cảm thấy đi một đường như vậy hình như cũng không tệ, coi như đi hóng gió.

"Giáp Cổ, triệu tập những tên ngu xuẩn của Vạn tộc kia đi!" Ly U đột nhiên mở miệng nói.

"Đã quyết định rồi sao!" Giáp Cổ rõ Ly U muốn làm gì, hiếm khi cẩn thận hỏi lại một lần nữa.

"Cũng là biện pháp bất đắc dĩ thôi!" Ly U thở dài, nếu không phải những tên này không tranh khí, thì làm sao hắn lại động dụng thủ đoạn cuối cùng.

"Được rồi!" Giáp Cổ lập tức không quan tâm nữa, vốn là một sinh mệnh đặc thù, không có tộc quần ràng buộc, hơn nữa đã trải qua không biết bao nhiêu kỷ nguyên vũ trụ, lòng cứng như sắt, đừng nói những Vạn tộc kia, ngay cả Đại Ngụy trong mắt Giáp Cổ cũng có thể tùy ý vứt bỏ.Chỉ có hai người, Mộng Hoàn và Ly U!Trong lòng Giáp Cổ chỉ có hai người này là mối bận tâm duy nhất trong vũ trụ, vô số năm, y đã trốn thoát vô số lần, nhưng chỉ có hai người này khiến Giáp Cổ không nỡ, Mộng Hoàn thì thờ y như tổ tông, Ly U thì lại đánh y như cháu. ...

Giáp Cổ cảm thấy mình thật ti tiện!Hơi buồn bực một chút, Giáp Cổ cúi đầu phát ra tiếng gào thét vô thanh, một luồng ba động vô hình nhanh chóng khuếch tán trên đại địa Nguyên Thủy Tinh Vực, một cách quỷ dị truyền khắp toàn bộ Nguyên Thủy Tinh Vực.Mỗi một cường giả của Vạn Tộc Liên Quân đều nghe thấy âm thanh đó, tất cả mọi người đầu tiên ngẩn ra, sau đó theo âm thanh nhanh chóng tập kết, Ly

U đã ra tay từ trước, sau khi nghe thấy âm thanh, trong lòng tất cả mọi người đều dâng lên ám thị, ngay cả hành động cũng không bị hạn chế.Ngược lại, Nhân tộc lại không nghe thấy, mặc dù hành động quỷ dị của Vạn Tộc Liên Quân đã thu hút không ít người chú ý, nhưng trong quá trình truy tìm sau đó, lại không phát hiện bất kỳ dị thường hay âm mưu nào, vì vậy nhanh chóng lựa chọn từ bỏ.Nhưng âm thanh của Giáp Cổ lại không che giấu được Lâm Dương, y hóa thành phượng điểu, sau khi nghe thấy âm thanh vô hình đó, lập tức cảnh giác, dù sao Giáp Cổ có thể tồn tại từ thời kỳ sơ khai, nên Lâm Dương có ấn tượng cực sâu sắc với y.Trong này vậy mà lại nghe thấy tiếng gào thét của Giáp Cổ, liền rõ sự lo lắng trước đây đã trở thành hiện thực.Hành động bất thường của Lâm Dương ngay lập tức khiến Phong Khải cảm giác được, vì vậy hắn liền hỏi: "Bệ hạ, sao vậy?" "Không có gì, chỉ là cảm khái sự lo lắng trước đây đã trở thành hiện thực!" Lâm Dương ngữ khí khó hiểu.Phong Khải không biết chuyện gì, nhưng La Phong lại đoán trước một bước, lập tức nói: "Lẽ nào hai người Mộng Hoàn Quân Chủ thật sự..." Lâm Dương lắc đầu, "Tạm thời không phải hai người họ, mà là khế thú Giáp Cổ của Mộng Hoàn Quân Chủ, vừa rồi gào thét bốn phương, dường như là đang thông báo cho người khác?" "Vậy chúng ta tiếp theo phải làm sao?" Phong Khải có chút ngơ ngác.

"Bất kể là chuyện gì, chung quy cũng không phải chuyện tốt, La Phong, ngươi lập tức thông báo cho các nhân thủ Nhân tộc đang tản mát tập kết, ta bây giờ cảm thấy vô cùng không ổn, e rằng sẽ có đại sự." Lâm Dương ngữ khí nghiêm túc.Ánh mắt y trợn lên, liền có thần quang tán phát ra, ở trước người La Phong hội tụ thành một tấm lệnh bài bằng vàng.

"Tấm lệnh bài này là tượng trưng cho thân phận của ta, bây giờ cho ngươi mượn, nếu có người hỏi, cứ nói ta tứ dự tiện nghi hành sự,

ai dám dây dưa trực tiếp chém." Phong Khải nghe xong trực súc cổ, lần đầu tiên thấy Lâm Dương sát khí đằng đằng như vậy, nhất thời kinh hãi.La Phong dung mạo cũng nghiêm túc tương tự, đưa tay ra tiếp nhận, có cảm giác mưa gió sắp đến.Tiếng gào của Giáp Cổ kéo dài trọn một tháng hơn, mãi đến khi tất cả cường giả của Vạn Tộc Liên Quân đều đến, y mới thu lại thần thông, tiếng gào vừa dừng, Vạn Tộc Liên Quân vốn đang có chút mơ hồ lập tức thanh tỉnh, hiểu rõ vừa rồi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.Trong nhất thời, ánh mắt nhìn về phía Giáp Cổ tràn đầy cảnh giác!Hắc xà do Ly U Quân Chủ hóa thành từ đuôi Giáp Cổ trườn xuống, thân thể bạo trướng, hóa thành một con cự xà rộng mấy trượng, đặc biệt là luồng khí tức quen thuộc khiến vô số người kinh sợ tản phát ra, dẫn đến vô số người càng thêm ngơ ngác! Mặc dù có chút khó tin, nhưng trước mặt cự xà vẫn phải cúi đầu.

"Bái kiến Ly U Quân Chủ!" Ánh mắt Ly U Quân Chủ âm lãnh, quét khắp bốn phương, nghiêm giọng mở miệng: "Hai đạo Thần Môn hiện thế, nhưng đều rơi vào tay Nhân tộc, các ngươi có lời gì để biện giải?" "Chúng ta..." Thần Nhãn Tộc Đệ Nhất Chân Chủ đáp lại, nhưng trong lòng lại không cho là đúng, nơi đây chỉ là để tìm bảo vật, Thần Môn là bảo vật, nhưng những thứ khác cũng không kém, đối với Đệ Nhất Chân Chủ mà nói, tộc quần siêu thoát mới là quan trọng nhất, sở dĩ đáp ứng vì Chí Cao Quy Tắc mà bán mạng, cầu không phải chính là điều này sao?Thần nhãn của Ly U Quân Chủ không sai, toàn bộ biểu cảm của mọi người đều thu vào mắt hắn, ai nấy đều mang ý đồ riêng, Ly U Quân Chủ hiểu rõ hơn ai hết, lại hà cớ gì không như vậy, chỉ là điều kiện mà Chí Cao Quy Tắc đưa ra càng thêm ưu hậu mà thôi.Thôi rồi, dù sao cũng không thực sự dựa vào đám ngu xuẩn này!Ly U Quân Chủ tiếp tục nói: "Thôi được, các ngươi cũng đã tận lực, nhưng Thần Môn còn lại hai cánh, lại không thể nào rơi vào tay Nhân tộc nữa, trước đây Chí Cao Quy Tắc đã nói, nếu không thể lấy được một cánh Thần Môn, ba kỷ luân hồi sẽ không ai có thể siêu

thoát, và tộc quần của các ngươi đều sẽ chết." Lời của Ly U Quân Chủ không khác gì một tiếng sét đánh, khiến vô số cường giả Vạn tộc kinh hãi, càng không còn giữ được vẻ uy nghiêm, nói chuyện líu lo.

"Ly U Quân Chủ, lời này có phải sự thật không?" "Chí Cao Quy Tắc chưa từng nói với chúng ta như vậy, sao có thể như thế, chúng ta cũng đã tận tâm tận lực rồi." Bất kể nói gì, Ly U Quân Chủ đều chỉ đáp lại bằng ánh mắt lạnh băng, nhưng không nói một lời nào.Dưới ánh mắt đó, cảnh tượng dần dần yên tĩnh lại!Ly U Quân Chủ vẫn không nói lời nào, cứ như vậy giằng co rất lâu, mới mở miệng nói: "Bất kể các ngươi nghĩ thế nào, Chí Cao Quy Tắc đã ra lệnh, thì tuyệt đối không có khả năng thay đổi, nhưng niệm tình các ngươi lực bạc, Chí Cao Quy Tắc cũng vì thế mà truyền xuống pháp trận." "Pháp trận này tên là Vạn Lao Dẫn, lấy huyết mạch Vạn tộc các ngươi làm dẫn, hợp ý niệm của các ngươi, kéo Thần Môn, lại có vạn vạn trận pháp hộ vệ, một trận pháp hợp bởi năm nghìn Vũ Trụ Chi Chủ, có thể phát huy ra thực lực Hư Không Chân Thần, nếu đã như vậy mà các ngươi còn không thắng được, vậy thì các ngươi chỉ đáng chết." Ly U Quân Chủ thêm mắm thêm muối, chậm rãi nói ra mọi chuyện.Bên cạnh, Giáp Cổ nhúc nhích tai, nhe răng cười thầm, vạn vạn trận pháp hộ vệ, đáng lẽ phải gọi là Dung Thần Đại Trận mới đúng, là pháp môn bí truyền trong quân đội Đại Ngụy, thiêu đốt thần lực, một khi thi triển có thể tăng hai cấp chiến đấu không thành vấn đề, nhưng một khi thi triển thì lại thiêu đốt sinh mệnh.Ly U đang muốn họ dùng mạng để đánh cược!Vạn Tộc Liên Quân thấy Ly U nói huyên náo như vậy, nhất thời cũng bán tín bán nghi, nhưng Ly U Quân Chủ lại không cho bất kỳ ai thời gian phản ứng, lời vừa dứt, một luồng ý niệm cực kỳ cường đại trong nháy mắt khuếch tán, sau đó quán nhập vào trong đầu mỗi người.Ngay cả Chân Chủ Thần Nhãn Tộc cũng vậy, sau khi ý niệm tan đi, đều cảm nhận được thứ xuất hiện thêm trong đầu.Hai đoạn chân văn, cực kỳ huyền ảo phức tạp, nhưng khi đọc lại thu

hoạch không ít, ngay cả Đệ Nhị Chân Chủ Thần Nhãn Tộc cũng vậy, loại chấn động từ sâu thẳm nội tâm dâng lên, khiến Đệ Nhị Chân Chủ hiểu rõ những chân văn này tuyệt đối không phải giả.Vì vậy toàn thân hắn run rẩy, nội tâm kích động, gốc gác tộc quần.

Nhưng chân văn bị nhiều người biết đến như vậy, Đệ Nhị Chân Chủ trong lòng lập tức nảy sinh sát cơ, nhưng sau đó lại tiêu tán vô tung.Người quá đông, căn bản không thể giết hết, nếu thực sự dám làm như vậy, e rằng Thần Nhãn Tộc sẽ diệt vong.

"Các ngươi hãy nhanh chóng làm quen, bố trí đại trận, kéo Thần Môn ra!" Ly U Quân Chủ quát lên.

Liên quân vạn tộc không dám chậm trễ, nhanh chóng nghiên cứu rõ ràng Vạn Lao Dẫn, đại khái đã hiểu được nguyên lý thi trận của nó.

Dưới sự thúc giục của Ly U Quân Chủ, liên quân vạn tộc nhanh chóng bày ra trận thế, cắt cổ tay, máu tươi bắn ra, không rơi xuống đất mà lơ lửng giữa không trung, tụ thành một khối.

Vô số thần huyết dung hợp, máu tựa hồ có sinh mệnh, bắt đầu không ngừng bành trướng, lồi lõm, đang thai nghén.

Sau đó, lời cầu nguyện của liên quân vạn tộc càng thêm như lửa dữ nung nấu, khiến thần huyết càng thêm sôi trào, cuối cùng trên bề mặt thần huyết tụ thành một chữ cổ phức tạp, thiên địa vì thế mà chấn động.

Dưới sự chú ý của mọi người, thần huyết đột nhiên nổ tung, bay tán loạn khắp nơi.

Chương 352

Bị thần huyết dẫn dắt, Ly U Quân Chủ nhanh chóng cảm nhận được khí tức của hai tòa thần môn kia đang phục hồi.

Dao động cực mạnh khuếch tán đến mọi ngóc ngách, không chỉ liên quân vạn tộc biết được, Nhân tộc cũng cảm nhận được biến cố, nhất thời kinh ngạc không rõ lý do, cũng không còn bận tâm đến mâu thuẫn nội bộ.

La Phong thời gian qua vất vả, từ khi được Lâm Dương giao phó nhiệm vụ, hắn liền mang theo lệnh bài, đi khắp đại địa, thông báo các nơi.

Ngay cả khi đối mặt với chí bảo sắp xuất thế cũng chỉ có thể nén đau bỏ qua, điều này khiến La Phong đau lòng muốn chết.

Nhưng cho dù như vậy, hiệu quả vẫn không tốt, bởi vì không có tiền lệ, lại càng không có thông báo trước đó, nên mọi người đều bán tín bán nghi.

Cũng may thân phận của hắn đặt ở đó, lại có Phong Khải chứng minh, cuối cùng không gây ra nội loạn.

Nhưng bất kể trong lòng cảm thấy thế nào, La Phong vẫn dùng khẩu lệnh cứng rắn ban bố lệnh tập kết, lệnh các nơi truyền tin tức này ra, và tập kết tại Thiên Bảo Sơn.

Quá một tháng mà không đến sẽ bị xử tội phản tộc.

Như vậy La Phong mới thật sự ra tay độc ác, nếu không sẽ không ai thèm để ý!

Chờ nghiêm lệnh truyền ra, bất kể có ai tin La Phong hay không, nhưng dưới nghiêm lệnh, không ít người trong lòng thấp thỏm, sợ

rằng thành sự thật sẽ bị trừng phạt, hiệu quả ngược lại tốt hơn không ít.

Thiên Bảo Sơn!

Bởi vì trước đây từng bạo phát ra vô số trọng bảo, dẫn đến vô số người vì nó mà phát cuồng, nên mới được gọi là Thiên Bảo Sơn.

Các cường giả đều nói, Thiên Bảo Sơn bản thân là một bảo vật cực mạnh, có thể thai nghén ra bảo vật, chỉ là dù có thần lực thông thiên cũng không thể nhấc động thân núi một chút nào.

Do đó, danh tiếng Thiên Bảo Sơn đại chấn!

Ngay cả La Phong, một người một lòng hoàn thành nhiệm vụ mà Lâm Dương giao phó, còn biết, huống chi là người khác.

Phong Khải đứng trên đỉnh núi, lặng lẽ nhìn vô số độn quang rơi xuống thân núi, trong lòng chỉ còn lại tiếng cười lạnh.

"Bọn họ đúng là kính rượu không uống lại uống rượu phạt, nếu sớm biết cục diện này, trực tiếp ban bố mệnh lệnh là xong rồi." Khoảng thời gian này hắn cũng không ít chịu ấm ức, nên trong lòng không vui!

"Bớt nói những lời giận dỗi đi, ta hiện tại hy vọng ngàn vạn lần đừng xảy ra bất ngờ." Mặc dù khoảng thời gian này không xảy ra đại sự gì, nhưng cảm giác áp lực như bão táp sắp đến cũng khiến La Phong có điều cảm nhận được.

Phong Khải không nói gì nữa.

Lại qua vài chục ngày, La Phong dùng niệm lực quét ngang, phát giác người đã gần đủ rồi, liền lần nữa quét niệm lực ra, lần này không hề che giấu, ý tứ hàm chứa trong đó đương nhiên bị mọi người hiểu rõ ngay lập tức.

Sau đó, vô số thân ảnh bay lên không, che kín bầu trời, không hề che giấu phóng thích khí cơ, ánh mắt xuyên qua ngăn cách thời không, nhìn chằm chằm La Phong trên đỉnh núi.

Thật là uy thế!

La Phong như thể không cảm nhận được ác ý vậy, ánh mắt lướt qua bốn phía, đã nhìn rõ tình hình đại khái trong mắt.

Bọn họ tuy cùng ở dưới một bầu trời, nhưng lại phân chia rõ ràng thành ba phe.

Phe thứ nhất do Khương Lạc dẫn đầu, bên cạnh tụ tập các cường giả của Đại Càn Hoàng Triều, bao gồm cả những thiên kiêu mà La Phong từng thấy trước đó.

Do Khương Lạc đoạt được tòa thần môn thứ hai, uy danh hắn đại chấn, đặc biệt trong Đại Càn Hoàng Triều vốn đã uy danh lẫy lừng, nay càng tiến thêm một bước.

Người cầm đầu phe thứ hai lại là Cơ Mệnh.

Hắn liên hợp với Phong Lý, dựa vào uy danh thị tộc của mình, vậy mà lại cứng rắn cướp đi không ít phong đầu của Khương Lạc, khiến hắn không phục.

Đặc biệt khi nghe La Phong và Khương Lạc đều đoạt được thần môn, sự kích thích đối với Cơ Mệnh không cần nói nhiều nữa.

Khoảng thời gian này, Cơ Mệnh dẫn người điên cuồng chạy loạn, muốn tìm kiếm tòa thần môn thứ ba, suýt nữa đã đào sâu ba thước đất, nhưng cuối cùng cũng không tìm thấy, chỉ có thể nói là vận may không tốt.

Phe cuối cùng là các cường giả Nhân tộc của vũ trụ nguyên thủy, người dẫn đầu là Long Hành Chi Chủ.

Đối với Đại Càn Hoàng Triều, vốn là những người đến sau, hắn càng không muốn xen vào tranh đấu quyền lực nội bộ của Đại Càn, thà trực tiếp độc lập, như vậy không đắc tội ai, cũng không sợ đắc tội cả hai bên.

La Phong đánh giá trong lòng, rồi mới mở miệng: "Chắc trước đây mọi người đều biết rồi, ta phụng mật lệnh của Bệ hạ, thống lĩnh quân ta, có ai không phục không?" Cơ Mệnh lập tức cười lạnh, hướng về La Phong nói: "La Phong, ngươi có mật lệnh của Bệ hạ, nhưng có bằng chứng xác thực không?

Lấy ra cho ta xem đi." La Phong biết sẽ có người khiêu khích, nên cũng không hoảng sợ, liền lấy ra lệnh bài mà Lâm Dương đã đưa, dùng thần lực thúc đẩy, lập tức kim quang đại chấn, hoa văn trên lệnh bài vì thế mà sống động.

Một con thần long vẫy đầu vẫy đuôi, từ lệnh bài rơi xuống, vờn quanh thân La Phong, hướng mọi người phát ra tiếng gào thét.

Uy thế khuếch tán, khiến vô số người biến sắc, nhưng trừ đi sự sợ hãi trong lòng, lại không thấy thương tổn nào.

Ngay cả Long Hành Chi Chủ và những người theo phe hắn đều biết lệnh bài trong tay La Phong đúng là do Lâm Dương ban tặng, không cần nói đến Khương Lạc và những người trong hệ thống Đại Càn Hoàng Triều.

Đặc biệt khi nhìn thấy ở dưới cằm thần long có một vảy ngược, Khương Lạc liền không còn lời nào để nói.

Dáng vẻ thần long có thể làm giả, uy thế thần long cũng có thể làm quỷ, nhưng vảy ngược ở dưới cằm thì không ai có thể làm giả, bởi vì ở đó có một bí văn, là dấu hiệu đặc trưng tượng trưng cho thân phận của Lâm Dương.

Tất cả mật lệnh đều có, chỉ cần nhìn một cái là có thể biết thật giả!

Chương 353

Ngay cả Cơ Mệnh, người vốn trước đây kiêu ngạo nhất, cũng á khẩu không nói được gì.

Hắn có thể trương cuồng, nhưng không thể biến đen thành trắng, đặc biệt là trước lệnh bài mà La Phong đang cầm.

Nhưng Cơ Mệnh cũng sẽ không dễ dàng nhận thua, mặt đỏ tía tai tranh cãi với La Phong nói: "Lệnh bài là thật, nhưng trước đó chúng ta chưa từng nghe đến.

La Phong, chẳng lẽ lệnh bài này không có thiếu sót sao!" La Phong vẻ mặt vô cảm, sau đó nói: "Ta thấy ngươi mới thật sự ngu xuẩn.

Ai có thể ở bên cạnh lão sư mà ăn trộm (mật lệnh)?

Hơn nữa, ta đã nói trước rồi, đây là mật lệnh, đã là mật lệnh thì sao có thể để ngươi biết được?" Cơ Mệnh bị phản bác đến á khẩu không nói được gì, lời nói trước đó của hắn vốn không đứng vững, chỉ là không tìm được bậc thang để xuống, kết quả La Phong lại trực tiếp tháo bậc thang xuống.

Thấy Cơ Mệnh lý lẽ yếu kém không nói được gì, Khương Lạc lại lúc này đứng ra, hướng La Phong nói: "La huynh nói vậy có lý, chỉ là không biết La huynh dùng mật lệnh triệu tập chúng ta có chuyện gì muốn phân phó?" "Một chuyện.

Ta đã dùng mật lệnh liên lạc với chân thân của lão sư.

Lão sư nói, khoảng thời gian tới sẽ có đại sự xảy ra, bảo ta triệu tập chư vị tề tụ, yên lặng chờ đợi biến cố." La Phong nói ra những lời đã chuẩn bị từ lâu.

Không ít người nhìn nhau, ngược lại càng thêm mơ hồ!

Cơ Mệnh lại truy hỏi: “Không biết biến cố gì?” “Không biết!” “Vậy khi nào xảy ra?” “Cũng không biết!” Khương Lạc nghe vậy lập tức cười: “La huynh, chúng ta đều tin lời ngươi là thật, nhưng rốt cuộc xảy ra chuyện gì, lại khi nào xảy ra, hoàn toàn không biết, vậy chúng ta không thể cứ ở đây mà yên lặng chờ đợi mãi được chứ!” Khương Lạc nói trúng điểm yếu, bọn họ tụ tập ở một chỗ, không những không thể đi tìm bảo vật, ngay cả thần môn xuất thế cũng không thể có được tin tức trong thời gian đầu.

Nếu vì thế mà bỏ lỡ việc tranh đoạt thần môn, vậy trách nhiệm đó ai phải gánh chịu?

Đây là một vấn đề!

“Lão sư có lời, biến cố trong thời gian gần đây, chờ một đoạn thời gian nữa là đều rõ ràng!” La Phong nói.

“Vậy một đoạn thời gian đó cũng phải có một thời hạn chứ!” Khương Lạc không chuẩn bị buông tha, tiếp tục gây áp lực.

La Phong tuy nhiên tức giận, nhưng đối mặt với Khương Lạc từng bước ép sát lại không có cách nào tốt hơn, chẳng lẽ lại có thể hỏi Lâm Dương đang ở trong đó sao?

Thật sự nếu vậy, Lâm Dương ước chừng sẽ cho hắn một trận.

Lâm Dương đang lạnh lùng đứng ngoài nhìn từ trên đỉnh đầu Phong Khải, thấy La Phong bị Khương Lạc dồn vào đường cùng, cũng không lên tiếng, nhưng trong lòng lại thở dài vì La Phong.

Tiểu tử này tu vi bất phàm, nhưng đối mặt với tranh đấu quyền lực lại có phần kém cỏi.

Lệnh bài nắm trong tay vậy mà lại bị Khương Lạc ép đến mức này, thật sự không biết nói gì.

Nhất thời không lời nào, hầu như tất cả mọi người đều đang chờ

La Phong hồi đáp, đại bộ phận đều đang xem kịch vui, có thể thấy La Phong chịu thiệt dường như cũng không tệ.

Im lặng không lâu, La Phong tiếp tục mở miệng: "Ta biết những gì trong lòng các ngươi, nhưng đây không phải ta yêu cầu mọi người, mà là mật lệnh của lão sư.

Lão sư là chủ Đại Càn Hoàng Triều, Nhân Hoàng của Nhân tộc chúng ta, thủ đoạn của ngài chắc hẳn mọi người đều rõ.

Lão nhân gia đã nói gần đây có đại sự xảy ra, tuyệt đối sẽ có." "Về phần trì hoãn thời gian chư vị tìm kiếm thần môn, có chút thời gian lại tìm được mấy tòa?

Hơn nữa, nếu thật sự bỏ lỡ thì sao, hiện nay đã có hai tòa thần môn rơi vào tay ta, giới hạn tối thiểu mà lão sư nói đã đạt được.

Nhưng nếu vì thế mà bỏ lỡ hậu quả của mật lệnh lão sư, không cần ta nói nữa chứ!" "La huynh nói đích xác có lý." Khương Lạc không có giới hạn nào mà thay đổi lập trường: "Mật lệnh của Bệ hạ lớn như trời, chẳng bằng nếu thật sự vì thế mà bỏ lỡ hai tòa thần môn tiếp theo, vậy trách nhiệm đó... " "Đương nhiên do ta gánh vác!" La Phong chủ động tiếp lời.

Nghe câu nói đó, Lâm Dương ngấm ngầm gật đầu, đây mới là khí thế mà đệ tử nên có.

Việc làm sai trái, lại được nói ra.

E rằng La Phong không dám làm, huống hồ mệnh lệnh đã hạ, đương nhiên là do hắn gánh vác.

"Nếu đã vậy, vậy ta không có gì để nói nữa." Khương Lạc hài lòng với câu trả lời của La Phong, cũng không tiếp tục từng bước ép sát.

Đúng lúc đó, thiên địa đồng loạt chấn động, một luồng dao động

vô cùng quen thuộc khuếch tán ra, phàm là người tham gia tranh đoạt thần môn đều biết rõ.

Vậy mà lúc này có thần môn xuất thế!

Chuyện quỷ dị hơn là, trên bầu trời xa xôi bay lơ lửng hai sợi tơ máu, dưới sự chú ý của vô số người, thẳng tắp lao về phía La Phong và Khương Lạc.

La Phong và Khương Lạc thấy hai sợi tơ máu khí thế hung hãn, đan xen vờn quanh nhau, dần dần tiếp cận, trên mặt lộ ra sự kinh ngạc, dồn dập vận thần lực chống cự.

Thần môn xuất thế, không biết là phúc hay họa?

Năng lượng kỳ dị nhanh chóng dao động, đại địa chấn động, hư không nứt toác.

Theo sự quấn quanh của sợi tơ đỏ, tựa hồ khiên động lòng người vạn tộc.

Điều quỷ dị hơn là, trong ánh mắt của vô số người, những sợi tơ đỏ đó dần dần đan xen tạo thành một tòa thần môn sừng sững giữa hư không.

Tòa thần môn đó tựa hồ nối liền với thời viễn cổ, tựa hồ từ sâu thẳm vũ trụ xa xôi.

Chương 354

Không biết thông đến phương nào, cũng không biết từ đâu mà đến.

“Thần môn xuất thế rồi!” Lâm Dương mở mắt, trong miệng khẽ than, hóa thành một đạo lưu quang bay về hướng thần môn.

Hai tòa thần môn xuất hiện, có lẽ chính là mở ra hướng đến cánh cửa vận mệnh mà hắn muốn tìm.

Thần môn liền nối liền hư không, là đường hầm thời không.

Bất kể thông đến phương nào, cuối cùng cũng là một cơ hội để làm phong phú và mở rộng (bản thân).

Bởi vì mỗi lần trọng tu, đều khiến bản thân dần dần bước tới một quá trình hoàn mỹ.

La Phong và Khương Lạc đang quấn quýt với thần môn.

Lâm Dương xoẹt một tiếng, xuất hiện ngay tại chỗ, không để ý ánh mắt của mọi người.

Một thân ảnh lóe vào trong thần môn, biến mất không thấy.

Đối với hắn mà nói, thần môn xuất thế chính là cơ hội...

Chờ Lâm Dương vừa tỉnh giấc, đang chuẩn bị vươn vai một cái, lại kinh ngạc phát hiện tựa hồ hoàn toàn không thể cử động nữa.

“Chuyện gì vậy, sao ta một chút cũng không thể cử động, ta hình như không mở mắt ra được, rốt cuộc ta đang ở đâu?” Lâm Dương trong lòng cảm thấy chấn kinh.

Sau khi thích nghi đơn giản, Lâm Dương phát hiện có thể “nhìn” hoàn cảnh xung quanh, nhưng không dựa vào mắt để hoàn thành, mà dựa vào tâm linh hoặc cái gọi là thần thức.

Điều khiến hắn kinh ngạc hơn là hình như hắn đã biến thành một cây cỏ nhỏ, khiến hắn dở khóc dở cười.

Hắn hiện tại trực tiếp biến thành sinh vật thấp kém nhất trong chuỗi thức ăn thực vật, ngay cả động cũng không thể động được.

"Chẳng lẽ ta thật sự một đời làm một cây cỏ nhỏ?

Chẳng lẽ nơi thần môn nối đến đã cho ta một cơ hội để bắt đầu lại, nhưng cũng quá thảm rồi.

Sao lại biến thành một cây cỏ nhỏ chứ, hiện tại ngay cả động cũng không thể động được." Lâm Dương càng nghĩ càng chua xót, trong lòng một trận khó chịu.

Sau khi đau lòng, Lâm Dương sắp xếp lại tâm trạng của mình, ôm tâm thái đã đến thì an phận mà tự an ủi.

Sau đó bắt đầu quan sát hoàn cảnh xung quanh, muốn biết rốt cuộc đây là đâu.

Dựa vào thần thức quan sát sự vật xung quanh, Lâm Dương phát hiện nơi này hình như không phải Trái Đất nguyên thủy của hắn, bởi vì cây cối nơi đây tùy tiện cũng cao cả trăm mét, côn trùng nhỏ bình thường cũng lớn hơn Trái Đất nguyên thủy rất nhiều, ngay cả hoa cỏ bình thường cũng cao mấy mét.

Tuy nhiên không biết rốt cuộc đây là nơi nào, nhưng sau kinh ngạc ngắn ngủi, Lâm Dương dần dần thích ứng với thân phận hiện tại.

Rời khỏi nơi nguyên thủy của mình cũng tốt, dù sao hắn cũng không có gì vướng bận.

Lại không cần đối mặt với thế giới phức tạp bận rộn đó, thật khó có được sự thanh tịnh.

Lâm Dương cảm giác toàn thân nhẹ nhõm, phạm vi thần thức có

thể chạm tới cũng lớn hơn, tựa hồ tảng đá lớn đè nặng trong lòng đã được dời đi.

"Ơ, thần thức của ta tựa hồ có thể cảm nhận trong không khí có thứ gì đó không giống bình thường, những điểm sáng này sao?

Sao ta lại cảm giác những thứ này có ích cho ta, cơ thể ta tựa hồ muốn hấp thu." Liền sau đó có một số "điểm sáng" bị Lâm Dương hấp thu vào trong cơ thể mình.

"Hồng Hoang hệ thống đang được kích hoạt... " "Kiểm tra năng lượng chưa biết, có thể bị Túc chủ hấp thu!" "Kiểm tra hoàn cảnh chưa biết, đang tải lại!" "Đang quét Túc chủ... " "Hệ thống tải lại hoàn tất, Túc chủ sẽ nhận được một gói quà lớn tân thủ, xin chú ý kiểm tra." "Mỗi khi Túc chủ thăng cấp đại cảnh giới, sẽ nhận được một phần thưởng, xin Túc chủ nỗ lực tu luyện, đừng phụ sự giúp đỡ của hệ thống." Lâm Dương kinh ngạc đến không nói nên lời (mặc dù hiện tại hình như hắn không thể nói).

"Chẳng lẽ ta hiện tại đang ở thời đại Hồng Hoang tiền sử, chỉ là thời gian vượt qua khá dài, không biết hiện tại là thời đại cụ thể nào rồi nhỉ?" "Thời đại Hồng Hoang có thể vô cùng nguy hiểm, ngay cả tu vi có cao đến đâu cũng có nguy hiểm mất mạng, có thể nói thực lực và vận khí thiếu một cũng không được.

Nhưng ta có hệ thống giúp đỡ, có một ngón tay vàng, xem ra vận khí của ta cũng không tệ lắm, hy vọng có thể trưởng thành nhanh hơn, có tư bản để đứng vững ở thế giới này." Lâm Dương thầm nghĩ.

"Trước tiên đừng nghĩ nhiều như vậy, ta xem xem trong gói quà lớn tân thủ mà hệ thống tặng có gì đã." Hệ thống tựa hồ kiểm tra được suy nghĩ của Lâm Dương: "Mở gói quà lớn tân thủ, nhận được một giọt Tinh huyết Bàn Cổ, nhận được Cửu Chuyển Huyền Công (Cửu chuyển viên mãn, có thể nhục thân thành Thánh)." Trong não hải

Lâm Dương truyền đến âm thanh máy móc của hệ thống.

"Trời ơi, gói quà lớn tân thủ này cũng quá phong phú rồi!

Vốn ta còn phiền não vì tư chất của một cây cỏ nhỏ thật sự quá thấp, hiện tại đã có tinh huyết Bàn Cổ, chờ ta hấp thu xong chẳng phải sẽ có căn nguyên giống như đại ma thần tiên thiên đỉnh cấp sao?

Cửu Chuyển Huyền Công lại càng là công pháp được tạo riêng cho đại ma thần tiên thiên, hệ thống thật quá chu đáo rồi." Lâm Dương không khỏi đại hỉ.

Không kịp phân tâm, Lâm Dương lấy tinh huyết Bàn Cổ trong hệ thống ra, cẩn thận từng li từng tí dung nhập vào trong cơ thể.

Lúc này Lâm Dương cảm thấy cơ thể sản sinh một luồng nóng nảy, một luồng nhiệt lưu tán đi khắp toàn thân, không ngừng xông rửa cơ thể hắn hết lần này đến lần khác.

Ngay cả thần thức yếu ớt cũng tựa hồ muốn bị xé rách, sau đó lại trùng tổ, tuần hoàn lặp đi lặp lại.

Không bao lâu, Lâm Dương liền trong thống khổ vô cùng vô tận mà mất đi ý thức.

Chương 355

Không biết qua bao lâu, khi hắn chậm rãi khôi phục ý thức, phát hiện cơ thể mình đã phát sinh biến hóa cực lớn.

Hắn cảm giác mỗi tế bào tựa hồ đều tràn đầy sức sống, mỗi một giây đều có lượng lớn linh khí được hấp thu vào trong cơ thể.

Thần thức cũng từ phạm vi trăm mét ban đầu trực tiếp khuếch đại lên bán kính mười cây số.

"Cảm giác này thật sự quá tuyệt vời rồi, sức mạnh của ta hình như đã tăng cường lên rất nhiều lần, không biết hiện tại ta đang ở cảnh giới nào?" Lúc này trong não hải của hắn hiện ra một bảng: Túc chủ: Lâm Dương Cảnh giới: Thiên Tiên sơ kỳ Công pháp: Vô Vật phẩm: Cửu Chuyển Huyền Công Huyết mạch: Đỉnh cấp Tiên Thiên Đại Ma Thần Chú thích (cảnh giới tu luyện được chia thành: Nhân Tiên, Địa Tiên, Thiên Tiên, Chân Tiên, Kim Tiên, Thái Ất Kim Tiên, Đại La Kim Tiên, Chuẩn Thánh, Hỗn Nguyên.

Mỗi cảnh giới được chia thành bốn tiểu cảnh giới: sơ kỳ, trung kỳ, thượng kỳ, đỉnh phong) "Thì ra ta hiện tại đã đạt tới cảnh giới Thiên Tiên, công hiệu của Tinh huyết Bàn Cổ quả nhiên phi phàm." Lúc này, trong lòng Lâm Dương lại truyền đến âm thanh nhắc nhở của hệ thống: "Túc chủ đột phá ba đại cảnh giới, nhận được ba lần thưởng, đã phát đến ô vật phẩm, xin chú ý kiểm tra." Lâm Dương tâm đầu nhất động, trong não hải hiện lên ô vật phẩm: Cửu Chuyển Huyền Công, Hoàng Trung Lý (phục dụng liền có thể đạt Đại La Kim Tiên, nhưng sau này sẽ không còn tiến triển), Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Diệt Thế Hắc Liên, Thánh Nhân Nhất Kích (vật phẩm tiêu hao một lần).

“Thưởng của hệ thống thật sự phong phú, những bảo vật này đủ cho ta dùng để tự vệ ở thế giới này.

Tiếp theo ta chỉ cần tu luyện thật tốt, nâng cảnh giới lên.” Không nói nhiều, Lâm Dương liền bắt đầu tu luyện Cửu Chuyển Huyền Công.

Hiện ra trước mắt hắn là lời giới thiệu về Cửu Chuyển Huyền Công: Cửu Chuyển Huyền Công, thích hợp cho người có huyết mạch thượng cổ Ma Thần tu luyện, là pháp môn tu luyện đỉnh cấp.

Số âm lớn nhất là tám, số dương lớn nhất là chín, tám chín nhân với nhau tức là số lớn nhất của Đạo giáo, nên thiên địa có cửu cung bát quái, bảy mươi hai hậu.

Công pháp này không chỉ là pháp môn tu thành kim đan đại đạo, mà trong đó còn bao hàm vô số thần thông pháp thuật.

Khi đan thành cửu chuyển có thể đạt đến cảnh giới Hỗn Nguyên vô thượng.

Tiếp đó, một loạt bí yếu công pháp liền dâng lên trong đầu Lâm Dương: “Phu Cửu Yếu giả, nãi Cơ Yếu dã.

Dĩ ứng đại đan Cửu Chuyển, cố dĩ Đạo phân Cửu Thiên, Pháp hiển Cửu Môn.

Cửu Môn hợp lý, Thiên Thiên quy căn.

Tuy bất đắc thân sư chi chỉ, đắc thử yếu như thân sư huấn.

Đắc giả tọa hoạch thiên cơ, ngộ chi giả vi chi tâm ấn.

Nhược y hành giả, tại dục vô dục, cư trần xuất trần, phân lập cửu môn, nguyên nhị nghi.

Học đạo quân tử, tế ý tường chi.

Tiên tự hiển dụng, thứ yếu ứng thể, dĩ thể kiêm dụng, tính mệnh

bị hĩ...” Lâm Dương liền dựa theo bí tịch bắt đầu vận chuyển pháp lực toàn thân, huyết mạch đại ma thần thượng cổ đỉnh cấp kia cũng bắt đầu phát huy tác dụng, lượng lớn linh lực bắt đầu dũng mãnh tới, cơ thể hắn tham lam hấp thu linh khí xung quanh.

Nếu lúc này Lâm Dương có thể cảm giác được tình huống cơ thể mình, nhất định sẽ kinh ngạc phát hiện trong số linh lực được hấp thu có năm thành đều bị huyết mạch trong cơ thể hắn hấp thu, không ngừng tư dưỡng cơ thể hắn bất kể lúc nào.

Huyết khí của hắn tựa hồ từ màu hồng tươi chậm rãi chuyển sang màu vàng kim, nhưng loại biến hóa này mắt thường khó mà nhận ra, chỉ có nhìn kỹ mới có thể phát hiện một chút màu vàng kim ẩn chứa trong đó mờ ảo.

Đồng thời, năm thành linh lực còn lại thì bị Cửu Chuyển Huyền Công vận chuyển, lưu chuyển qua tứ chi bách hài của cơ thể, đang mài giũa các huyệt đạo của hắn.

Lúc này ý thức Lâm Dương lại tiến nhập cảnh giới thiên nhân hợp nhất, tựa hồ dung hòa thành một thể với thế giới vạn vật.

Không biết qua bao lâu, Lâm Dương cuối cùng cũng tỉnh lại từ trạng thái tu luyện.

“Mình lần đầu tiên bế quan đã tiến nhập cảnh giới thiên nhân hợp nhất, chẳng lẽ thật ra mình là một thiên tài sao?” Lâm Dương nghĩ thầm vui vẻ.

“Cảm giác ta hiện tại thật thoải mái a, ta hình như đã hoàn toàn nắm giữ cơ thể này.

Xem ra thu hoạch lớn nhất của lần tu luyện này là triệt để dung hợp huyết mạch đại ma thần tiên thiên thượng cổ đỉnh cấp với mình.” “Đúng là cảm giác tu luyện này, khó trách thấy trong thần thoại

thượng cổ, những vị thần tiên kia động một chút là bế quan mấy trăm mấy nghìn năm.

Tu luyện sảng khoái như vậy, lại có thể thăng cấp tu vi, khó trách lại đắm chìm vào tu luyện không thể tự dứt ra." Lâm Dương yên lặng tiêu hóa những thu hoạch mà lần tu luyện đầu tiên mang lại, niềm vui sướng trong lòng khó tả thành lời.

Nếu lúc này hắn có miệng, nhất định sẽ cười đến không khép miệng lại được.

Cuối cùng Lâm Dương mở bảng hệ thống: Túc chủ: Lâm Dương Cảnh giới: Thiên Tiên đỉnh phong kỳ Công pháp: Cửu Chuyển Huyền Công (đệ tam chuyển) Vật phẩm: Hoàng Trung Lý (phục dụng liền có thể đạt Đại La Kim Tiên, nhưng sau này sẽ không còn tiến triển), Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Diệt Thế Hắc Liên, Thánh Nhân Nhất Kích (vật phẩm tiêu hao một lần) Huyết mạch: Đỉnh cấp Tiên Thiên Đại Ma Thần "Xem ra lần tu luyện đầu tiên của mình cảnh giới không thăng nhiều, vậy mà không đột phá Thiên Tiên kỳ, thật sự có chút tiếc nuối mà." Lâm Dương nói một cách uất ức.

Nếu tu tiên giả khác biết được suy nghĩ của hắn lúc này, nhất định sẽ bị tức chết.

Người khác cần cù khổ luyện mấy trăm mấy nghìn năm mới có thể đột phá một tiểu cảnh giới, hắn chỉ vừa dung hợp một giọt tinh huyết, sau đó lần đầu tiên tu luyện Cửu Chuyển Huyền Công đã trực tiếp vượt qua nỗ lực không biết bao nhiêu năm của người khác, đúng là điển hình của việc được lợi rồi còn khoe mẽ.

Khi Lâm Dương tỉ mỉ kiểm tra các loại biến hóa của bản thân, đột nhiên không biết từ đâu truyền đến một âm thanh.

"Khi tu luyện ở bên cạnh ngươi thật thoải mái nha, bây giờ ngừng không tu luyện nữa sao?" Lâm Dương kinh hãi, bởi vì âm thanh này

hình như truyền ra từ trong não hải của hắn, chẳng lẽ có người đang truyền âm bằng linh hồn sao?

"Ai?

Ngươi ở đâu?

Sao ngươi lại có thể truyền âm cho ta?" Lâm Dương thử hồi đáp lại âm thanh trong não hải.

"Ta?

Ta cũng không biết ta là ai, từ khi ta có ý thức đến nay, ta không cha không mẹ, cũng không có ai nói chuyện với ta, ta một mình cô độc ở đây mấy trăm năm rồi.

À, đúng rồi, ta là tảng đá lớn gần nhất ở bên bờ vực kia." Âm thanh trong não hải đáp.

Chương 356

"Chẳng lẽ, là Tôn Ngộ Không, Tề Thiên Đại Thánh Đấu Chiến Thắng Phật Tôn Ngộ Không mà hậu thế nhà nhà đều biết đó sao?" Lâm Dương cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Đồng thời hắn cũng phát hiện tảng đá lớn không xa đó, nhìn qua dường như không có gì khác biệt với những tảng đá khác, nhưng nếu nhìn kỹ thì có thể phát hiện chỗ bất phàm của nó.

Tảng đá này tựa hồ có linh khí đặc thù, và thỉnh thoảng có thể cảm nhận được một tia sáng bảy màu phát ra, tảng đá này không ngừng hấp thu tinh hoa thiên địa nhật nguyệt.

"Đây là Nữ Oa vá trời để lại đá vá trời bảy màu sao?

Vậy thì bên trong thai nghén chính là Tề Thiên Đại Thánh Tôn Ngộ Không, người có huyết mạch Linh Minh Thạch Hầu!" Trong lòng, Lâm Dương không khỏi kích động.

"Tôn Ngộ Không mà hậu thế nhà nhà đều biết vậy mà lại bị ta gặp được, hahaha, vận khí của ta cũng quá tốt rồi.

Tề Thiên Đại Thánh Tôn Ngộ Không là nhân vật ta thích nhất trong các câu chuyện thần thoại, ta nhất định phải kết giao thật tốt với hắn." Lâm Dương thầm nghĩ.

"Thì ra hiện tại là thời đại Tây Du rồi, hiện tại Hồng Hoang đã trải qua Long Hán Đại Kiếp lần thứ nhất, Vu Yêu Đại Kiếp lần thứ hai, và Phong Thần Đại Kiếp lần thứ ba, hiện tại là Tây Du Đại Kiếp lần thứ tư rồi." Trong lòng, tâm tình căng thẳng của Lâm Dương lập tức được thư giãn phần nào.

"Mấy lần Hồng Hoang đại kiếp trước đó thật sự quá nguy hiểm,

ngay cả cường giả như Đại thần Chuẩn Thánh cũng có nguy hiểm mất mạng.

Hiện tại là thời đại Thánh Nhân không xuất hiện, chỉ cần không tìm chết, yên tâm mà ẩn mình phát triển, mọi việc đều không thành vấn đề." Trong lòng, Lâm Dương kéo suy nghĩ trở lại tảng đá không xa đó, đây chính là nhân vật chính của kiếp nạn mà.

"Hay quá, ngươi cũng có thể tu luyện sao?

Hiện tại đã là cảnh giới nào rồi?" Liền sau đó Lâm Dương liền trò chuyện với Tôn Ngộ Không.

"Ta từ khi có ý thức đến nay đã có thể hấp thu tinh hoa thiên địa nhật nguyệt để tu luyện, ta đã tu luyện mấy trăm năm rồi." "Nhưng không lâu trước ta phát hiện có một cây cỏ nhỏ cũng có thể hấp thu linh khí thiên địa, tốc độ tu luyện cũng nhanh, khi ngươi tu luyện tốc độ tu luyện của ta cũng có thể nhanh hơn không ít." "Ta hiện tại là Chân Tiên sơ kỳ, ngươi chính là cây cỏ nhỏ kia đúng không." Tôn Ngộ Không đáp.

"Đúng vậy, tên của ta là Lâm Dương, ngươi tên là gì?" Lâm Dương hỏi Tôn Ngộ Không.

"Ta chưa có tên gọi, bản chất ta hẳn nên gọi là Thạch Hầu.

Ngươi có ý kiến gì không?" Tôn Ngộ Không đáp.

"Không bằng gọi là Tôn Ngộ Không đi." Lâm Dương nói.

"Không tệ không tệ, cảm giác cái tên này rất thích hợp với ta.

Tôn Ngộ Không, Tôn Ngộ Không, hahaha, hiện tại ta cũng có tên rồi." Tôn Ngộ Không có tên của mình, vui mừng cực độ.

"Ngộ Không, đã chúng ta vừa gặp đã như thân quen, không bằng chúng ta kết bái làm huynh đệ đi." Lâm Dương nghiêm trang nói.

Lúc này trong lòng Lâm Dương tựa hồ xuất hiện một tiểu ác ma có hai sừng, miệng thì thành khẩn, nhưng trong lòng lại muốn lừa Tôn Ngộ Không thành tiểu đệ của mình.

"Đề nghị này không tệ, huống hồ hai chúng ta ở đây đều không có chỗ dựa, nếu kết bái thành huynh đệ cũng có thêm một phần bảo đảm." Tôn Ngộ Không tựa hồ rất động lòng với đề nghị này.

"Nhưng, nếu chúng ta kết bái làm huynh đệ, vậy thì ai làm đại ca, ai làm đệ đệ đây?" Tôn Ngộ Không hỏi ra một vấn đề mấu chốt.

"Đúng vậy, Tôn Ngộ Không có ý thức trước ta, hiện tại tu vi cũng cao hơn ta, bảo hắn hiện tại làm tiểu đệ của ta chắc chắn không quá cam lòng nha, phải làm sao đây?" Lâm Dương trong lòng có chút sốt ruột.

Không lâu, hắn linh cơ chợt động, nghĩ ra một phương án giải quyết hoàn mỹ.

"Ngộ Không, không bằng thế này đi, hai chúng ta đều là linh vật trời sinh đất dưỡng, đơn thuần dựa vào tuổi tác để phán đoán ai làm đại ca ai làm đệ đệ thì không quá thỏa đáng.

Thế giới này dựa vào thực lực để nói chuyện, hiện tại tu vi và địa vị của ta, và cả hai chúng ta đều chưa hóa hình, cũng không tiện so tài.

Không bằng sau này chúng ta tiến hành một trận so tài công bằng, nếu ai có thể đánh cho đối phương phục tùng, người đó làm đại ca đi." Lâm Dương nói ra suy nghĩ của mình.

"Đề nghị này không tệ, vậy chúng ta trước tiên kết bái ở đây, còn lại thì sau này hãy bàn." Tôn Ngộ Không bày tỏ sự đồng ý.

Thế là Lâm Dương và Tôn Ngộ Không liền bắt đầu đối với thiên địa mà kết bái: "Hoàng Thiên trên cao, Hậu Thổ dưới thấp, ta, Lâm Dương (Tôn Ngộ Không), cùng Tôn Ngộ Không (Lâm Dương) tại đây

kết làm huynh đệ, không cầu cùng năm cùng tháng cùng ngày sinh, chỉ cầu cùng năm cùng tháng cùng ngày chết, hai huynh đệ có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chịu, đối đãi thẳng thắn, gan ruột tương chiếu." "Từ nay về sau chúng ta là huynh đệ tốt có phúc cùng hưởng." Xong, Lâm Dương cảm giác cả hai càng thêm thân cận.

"Hiện tại thực lực của ta thấp kém, ta phải nhanh chóng tu luyện để tăng cường năng lực tự vệ, đồng thời cũng có thể nhanh chóng hóa hình." Lâm Dương đề nghị với Tôn Ngộ Không.

"Ngươi nói đúng, cứ mãi không thể hoạt động thật sự quá khó chịu." Thế là Lâm Dương liền cùng Tôn Ngộ Không đồng thời tiến vào trạng thái tu luyện.

Lâm Dương toàn lực vận chuyển Cửu Chuyển Huyền Công, như cá voi hút nước mà hấp thu toàn bộ linh khí xung quanh vào trong cơ thể, linh khí không ngừng tư dưỡng cơ thể hắn bất kể lúc nào.

Ở gần Lâm Dương, Tôn Ngộ Không cũng nhận được không ít lợi ích, tốc độ tu luyện được đề thăng rất lớn.

Tu chân không kể năm tháng, không biết đã qua bao lâu, tựa hồ xuất hiện một tiếng động có thể nhận ra, một đạo kim quang từ trong cơ thể Lâm Dương bùng lên, nhưng chợt lóe rồi vụt tắt, có lẽ không ai nhận ra.

"Cuối cùng cũng đột phá rồi, không biết ta hiện tại cảnh giới nào rồi đây?" Lâm Dương thành thạo điều chỉnh ra giao diện thuộc tính: Túc chủ: Lâm Dương Cảnh giới: Chân Tiên trung kỳ Công pháp: Cửu Chuyển Huyền Công (đệ tứ chuyển) Vật phẩm: Hoàng Trung Lý (phục dụng liền có thể đạt Đại La Kim Tiên, nhưng sau này sẽ không còn tiến triển), Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Diệt Thế Hắc Liên, Thánh Nhân Nhất Kích (vật phẩm tiêu hao một lần) Huyết mạch: Đỉnh cấp Tiên Thiên Đại Ma Thần "Mình hậu tích bạc phát, một hơi

đạt tới Chân Tiên trung kỳ.

Đáng tiếc huyết mạch của mình quá cao cấp, chỉ có Thái Ất Kim Tiên mới có thể hóa hình, mình phải đợi đến khi nào đây?" Lâm Dương trong lòng không biết là vui mừng nhiều hơn hay bi thương nhiều hơn.

Lâm Dương tuy nhiên có chút uất ức, nhưng nhanh chóng sắp xếp lại tâm tình, dù sao tu vi cũng đã thuận lợi đột phá mà.

"Không biết lần thăng cấp cảnh giới này hệ thống sẽ thưởng cho mình gì đây?

Pháp bảo?

Chương 357

Đan dược?" Lâm Dương mong đợi nói.

"Cảnh giới đề thăng, hệ thống phát thưởng, xin chú ý kiểm tra." Hệ thống máy móc đưa ra nhắc nhở.

Mở ô vật phẩm: Vật phẩm: Hoàng Trung Lý (phục dụng liền có thể đạt Đại La Kim Tiên, nhưng sau này sẽ không còn tiến triển), Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Diệt Thế Hắc Liên, Thánh Nhân Nhất Kích (vật phẩm tiêu hao một lần), một tấm Hóa Hình Tạp.

"Đúng là buồn ngủ thì có gối đầu, hệ thống thật sự quá chu đáo a." Tâm tình của Lâm Dương từ buồn sang vui, không bao lâu đã thể hội những thăng trầm lớn của nhân sinh.

"Trước khi hóa hình ta trước tiên luyện hóa Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Diệt Thế Hắc Liên này đã, dù sao không biết khi hóa hình sẽ trải qua biến cố gì." Nghĩ vậy, Lâm Dương lập tức lấy Diệt Thế Hắc Liên từ ô vật phẩm ra, thu vào chỗ đan điền của mình, bắt đầu vận dụng pháp lực cẩn thận luyện hóa Diệt Thế Hắc Liên.

Diệt Thế Hắc Liên là Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, trên đó tổng cộng có bốn mươi chín tầng cấm chế, chỉ có hoàn toàn luyện hóa mới có thể phát huy công hiệu chân chính của nó, nhưng đối với Lâm Dương hiện tại hiển nhiên là chuyện không thể hoàn thành.

Lại trải qua vài chục năm luyện hóa, Lâm Dương cảm giác với cảnh giới hiện tại của mình không thể tiếp tục luyện hóa Diệt Thế Hắc Liên thêm bước nữa.

Lúc này hắn đã luyện hóa được chín tầng cấm chế của Diệt Thế Hắc Liên, hiện tại có thể sơ bộ nắm giữ kiện tiên thiên linh bảo này.

“Vậy hiện tại tiến hành hóa hình đi.” Lúc này Lâm Dương trong lòng có chút mong đợi nhỏ, nhưng lại có chút sợ hãi đối với điều chưa biết, dù sao đây là lần đầu tiên hóa hình, không có kinh nghiệm nên không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

“Sử dụng Hóa Hình Tạp.” Lâm Dương hạ quyết tâm nói.

Lúc này một lá bài thần bí xuất hiện trong cơ thể hắn, tiến hành một loại cải tạo chưa biết đối với hắn.

Không bao lâu, lá bài hóa thành điểm sáng biến mất trong cơ thể hắn.

Khi Lâm Dương cho rằng hóa hình sắp kết thúc, trên không trung đột nhiên tụ tập một mảng lớn mây đen, thỉnh thoảng truyền đến từng trận oanh minh.

“Đây mới thật sự là màn kịch chính, ha ha, Hóa Hình Thiên Kiếp!” Lâm Dương kiên định đối mặt với thiên kiếp.

Chỉ thấy một đạo thiểm quang với tốc độ nhanh như sấm sét không kịp bưng tai bổ về phía Lâm Dương, nhưng đạo thiên kiếp đầu tiên tựa hồ không gây ra thương hại gì cho Lâm Dương.

Thiên lôi tựa hồ bị kích thích, liên tiếp ba đạo lôi quang giáng xuống, Lâm Dương cũng dựa vào huyết mạch tiên thiên ma thần của bản thân mà cứng rắn chịu đựng.

Huyết mạch của hắn dưới sự tôi luyện của thiên kiếp tựa hồ càng thêm tinh thuần, kim quang trong máu từ chỗ nguyên bản không thể nhìn thấy nay càng trở nên rõ ràng, nhưng Lâm Dương đang đối kháng thiên kiếp hiển nhiên không chú ý đến tình huống này.

Các đạo thiên kiếp tiếp theo một đạo so với một đạo càng khủng bố.

Lâm Dương trong lòng biết dựa vào cơ thể cứng rắn chịu đựng tất

cả không phải là hành động sáng suốt, liền toàn lực vận chuyển Cửu Chuyển Huyền Công, trên bề mặt cơ thể hắn ngưng kết ra một lớp màng mỏng.

Tuy lớp màng mỏng nhìn qua yếu ớt không chịu nổi gió, nhưng lại có thể chống lại phần lớn sát thương của thiên kiếp, phần thiên kiếp còn lại không tạo thành uy hiếp quá lớn đối với Lâm Dương.

Như vậy Lâm Dương đã chịu đựng tám đạo thiên kiếp, đạo cuối cùng còn lại lại mãi không giáng xuống.

Lâm Dương biết đạo thiên kiếp này có khả năng khủng bố hơn tám đạo trước cộng lại.

Dưới áp lực cực lớn, Lâm Dương không dám coi thường, nhanh chóng tế ra Diệt Thế Hắc Liên vừa mới luyện hóa.

Diệt Thế Hắc Liên xoay tròn trên không trung, sản sinh một kết giới pháp lực.

Khi thiên kiếp cuối cùng giáng xuống, Diệt Thế Hắc Liên không phụ sự kỳ vọng của Lâm Dương, cuối cùng cũng chống đỡ được công kích của thiên kiếp.

Kiếp vân tán đi, giữa thiên địa sản sinh một luồng sức mạnh kỳ dị bao bọc Lâm Dương.

Cuối cùng, Lâm Dương có kinh mà không hiểm vượt qua Hóa Hình Thiên Kiếp, đón lấy khoảnh khắc hóa hình.

Chỉ thấy một quang đoàn kỳ dị bao bọc toàn thân Lâm Dương, Lâm Dương cảm thấy sự thư giãn chưa từng có.

“Cảm giác hiện tại toàn thân ấm áp thật thoải mái nha, quang đoàn này tựa hồ đang phân giải cơ thể ta, nhưng ta lại không cảm thấy một chút thống khổ nào.

Đây là cảm giác hóa hình sao?

Thật sự quá thần kỳ rồi.” Lâm Dương tỉ mỉ cảm nhận các loại cảm thụ khi hóa hình.

Không bao lâu, Lâm Dương liền trong bầu không khí thoải mái đó chìm vào giấc ngủ sâu.

Không biết qua bao lâu, khi Lâm Dương chậm rãi tỉnh lại từ giấc ngủ, phát hiện cuối cùng mình đã hóa thân thành hình người.

Soi mặt nước, nhìn chiếc mũi cao thẳng, khóe môi tinh tế, trên mặt hắn tràn đầy vẻ ôn nhu, nụ cười mang theo hương vị ánh nắng, nước da trắng nõn, trong ngũ quan thanh tú mang theo một nét tuấn tú, trong vẻ đẹp trai lại mang theo một chút ôn nhu!

Khí chất toát ra trên người hắn thật phức tạp, như sự pha trộn của các loại khí chất, nhưng trong những nét ôn nhu và đẹp trai đó, khí chất chủ yếu nhất là sự gần gũi với tự nhiên, tựa hồ là sản phẩm hoàn mỹ nhất dưới đại tự nhiên.

“Mình sau khi hóa hình lại đẹp trai như vậy, nếu đặt ở thế giới kia ước chừng có thể hấp dẫn không ít tiểu fan girl.

Thật cảm tạ lão thiên gia đã tạo ra cho mình một bộ da thịt tốt mà.” Lâm Dương sau khi nhìn diện mạo hình người của mình, đắc ý nghĩ.

Sau đó Lâm Dương theo thói quen mở bảng hệ thống: Túc chủ: Lâm Dương (đã hóa hình) Cảnh giới: Chân Tiên đỉnh phong kỳ Công pháp: Cửu Chuyển Huyền Công (đệ tứ chuyển) Vật phẩm: Hoàng Trung Lý (phục dụng liền có thể đạt Đại La Kim Tiên, nhưng sau này sẽ không còn tiến triển), Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Diệt Thế Hắc Liên (đã luyện hóa chín tầng), Thánh Nhân Nhất Kích (vật phẩm tiêu hao một lần) Huyết mạch: Đỉnh cấp Tiên Thiên Đại Ma Thần

“Hiện tại cuối cùng cũng đã hóa thân thành hình người rồi, không cần cứ mãi ở một chỗ nữa.

Thiên hạ rộng lớn, ta nên đi ra ngoài khám phá thật tốt.” Lâm Dương tràn đầy tò mò với thế giới bên ngoài.

Nghĩ vậy, Lâm Dương quyết định sau khi cáo biệt Tôn Ngộ Không sẽ xuất phát đi khám phá thế giới bên ngoài Hoa Quả Sơn.

Chương 358

Ngay lập tức, Lâm Dương liền đi đến bên cạnh Tôn Ngộ Không.

“Ngộ Không, ta hiện tại đã hóa thân thành hình người rồi, Hoa Quả Sơn này hiện tại đối với ta quá nhỏ bé, ta quyết định trước tiên đi ra thế giới bên ngoài xông pha một phen.” Lâm Dương nói.

“Ta tu vi thì cao, nhưng hiện tại không thể hóa hình, xem ra ta phải đợi đến Kim Tiên mới có thể hóa hình.

Nhưng chúc mừng ngươi có thể chống lại thiên kiếp, thuận lợi hóa hình.” Tôn Ngộ Không đáp.

“Hiện tại ngươi đã hóa hình thành người rồi, cứ việc ra ngoài xông pha đi.

Ta tin rằng huynh đệ hai ta sẽ nhanh chóng gặp lại, nhưng hy vọng ngươi có thể cẩn thận hành sự.” Tôn Ngộ Không biểu lộ sự quan tâm đối với Lâm Dương.

Lần đầu tiên cảm thụ được sự quan tâm xuất phát từ nội tâm của người khác, Lâm Dương trong lòng thập phần cảm động.

“Đa tạ Ngộ Không đã quan tâm, hảo ý của ngươi ta sẽ mãi ghi nhớ trong lòng.

Vậy sau này chúng ta sẽ gặp lại, tạm biệt.” Lâm Dương và Tôn Ngộ Không vẫy tay từ biệt đầy luyến tiếc.

“Huynh đệ tạm biệt, thượng lộ bình an.” Tôn Ngộ Không nói.

Đồng thời, trên Thiên Đình xa xôi, Ngọc Hoàng Đại Đế, chí tôn vô thượng của thiên địa, kỳ thực vẫn luôn chú ý đến động hướng của Tôn Ngộ Không, đối với Lâm Dương tu luyện cực nhanh ở bên cạnh Tôn Ngộ Không đương nhiên cũng rõ như lòng bàn tay.

Nhưng đúng lúc chuẩn bị suy tính vận mệnh của Lâm Dương, hắn phát hiện thiên cơ vốn minh bạch đột nhiên trở nên vô cùng mờ mịt, bất luận thế nào cũng không cách nào suy tính ra vận mệnh của Lâm Dương, khiến Ngọc Đế đại kinh thất sắc.

Nghe báo cáo của Thiên Lý Nhãn và Thuận Phong Nhĩ, Ngọc Đế rõ ràng biết Lâm Dương đã thuận lợi hóa hình thành công, liền quyết định phái một vị thiên tướng đưa Lâm Dương lên thiên cung.

Một bên khác, sau khi cáo biệt Tôn Ngộ Không, Lâm Dương vừa đi vừa suy nghĩ hiện tại nên đi đâu xông pha.

"Ta hiện tại đang ở Hoa Quả Sơn.

Ta nhớ Hoa Quả Sơn nằm ở một hòn đảo nhỏ ngoài biển của Đông Thắng Thần Châu, không bằng ta trước tiên đi khám phá Đông Thắng Thần Châu không xa đó thì sao?" Lâm Dương nhanh chóng quyết định phương hướng mục tiêu hiện tại của mình.

"Vậy ta hiện tại trực tiếp bay về Đông Thắng Thần Châu, trước tiên chế tạo một chiếc thuyền nhỏ, như vậy sẽ ổn thỏa hơn một chút." Lâm Dương đang tính toán làm thế nào để đến Đông Thắng Thần Châu.

Chỉ là kế hoạch vĩnh viễn không theo kịp biến hóa, khi hắn đến bên bờ đảo, lại gặp phải người ngoài ý muốn.

Chỉ thấy trước mặt hắn đột nhiên lóe lên một đạo kim quang, một vị đại tướng thân mặc kim giáp, quanh người vờn quanh ngũ sắc hà quang, thân hình dị thường khôi ngô xuất hiện trước mặt Lâm Dương.

Tính cảnh giác của Lâm Dương lập tức nâng cao, tỉ mỉ quan sát người đó.

"Xin hỏi các hạ là ai, vì sao đột nhiên xuất hiện ở đây, có dụng ý gì?" Lâm Dương hỏi người đó.

“Ngươi chính là Lâm Dương đúng không?

Ta là thần tướng Thiên Đình, hôm nay vâng chiếu chỉ của Ngọc Đế, mời ngươi đến Thiên Đình một chuyến.

Xin hãy phối hợp hành sự, đừng khiến ta khó xử.” Vừa dứt lời liền phóng thích pháp lực Thái Ất Kim Tiên.

Lâm Dương cảm thấy áp lực cực lớn, dù sao hắn hiện tại là cảnh giới Chân Tiên đỉnh phong, ngay cả cộng thêm Diệt Thế Hắc Liên cũng hoàn toàn không phải đối thủ của vị thần tướng áo vàng này.

Không có cách nào, Lâm Dương chỉ đành ngoan ngoãn đi theo thần tướng áo vàng.

Thế là, vị thần tướng áo vàng liền dẫn Lâm Dương, bay về phía trời.

“Xin hỏi thần tướng, Ngọc Đế lần này triệu kiến ta vì chuyện gì?” Lâm Dương trước tiên đưa ra nghi vấn trong lòng hỏi vị thần tướng áo vàng.

“Tình huống cụ thể ta không dám tùy tiện suy đoán, nhưng Ngọc Đế hẳn là không có ác ý với ngươi, cũng không cần quá sợ hãi.

Ngọc Đế lần này hẳn là triệu ngươi vào Thiên Đình.” “Sau này tu luyện không cần phải mò mẫm nữa, có Thiên Đình đã sắp xếp một bộ hệ thống tu luyện hoàn chỉnh, đây là chuyện tốt mà biết bao tu luyện giả mơ ước bấy lâu nha.” Thần tướng áo vàng đáp.

“Vậy tốt quá, ta cũng không cần quá lo lắng.” Lâm Dương miệng nói không cần lo lắng, nhưng trong lòng lại không nghĩ vậy.

“Gia nhập Thiên Đình đối với người khác có thể là chuyện tốt lớn như trời, nhưng ta hiện tại có công pháp tu luyện đỉnh cấp như Cửu Chuyển Huyền Công, có hệ thống cung cấp giúp đỡ cho ta, ta hoàn toàn không cần gia nhập Thiên Đình.” “Gia nhập Thiên Đình khẳng

định phải chịu sự quản hạt của người khác, chẳng phải là bán mạng cho người khác sao?

Ta muốn cuộc sống vô câu vô thúc, tự do tự tại mà." Lâm Dương trong lòng âm thầm lo lắng, nhưng hiện tại hắn cũng không có nắm chắc, đánh không lại, chạy cũng không thoát, chỉ có thể đi theo thần tướng áo vàng đến Thiên Đình.

Thiên Đình xa xôi trên chín tầng trời, người bình thường không cách nào dễ dàng đạt tới, nhưng dưới sự dẫn dắt của thần tướng áo vàng, Lâm Dương nhanh chóng đến trên chín tầng trời, chỉ thấy ở nơi xa ẩn hiện có thể thấy một tòa cổng vòm không biết cao bao nhiêu, trên đó viết ba chữ "Nam Thiên Môn".

Chính như trong thơ cổ đã nói: "Cao cao Nam Thiên Môn, mênh mông gió đông.

Vạn ngàn mây cá biển mây, không hết khí đảm." Chỉ thấy Nam Thiên Môn kia, xanh thẫm, làm bằng lưu ly; sáng chói, trang trí bằng bảo ngọc.

Trong lòng Lâm Dương không khỏi nảy sinh một tia cảm thán, không hổ là nơi thống trị Tam Giới Lục Đạo, Nam Thiên Môn đại diện cho khí thế và nội hàm của Thiên Đình.

"Chẳng lẽ ta thật sự phải gia nhập Thiên Đình sao?

Kệ đi, đã đến thì an phận, trước tiên cứ đi xem đã." Bất kể trong lòng Lâm Dương nghĩ gì, thần tướng áo vàng và Lâm Dương nhanh chóng bay về hướng Nam Thiên Môn.

Cuối cùng, Lâm Dương và thần tướng áo vàng đã đến dưới Nam Thiên Môn.

Chương 359

Nhưng lúc này, dưới Nam Thiên Môn đang đứng một vị đạo nhân, tựa hồ đang chờ đợi ai đó.

Lâm Dương tỉ mỉ quan sát vị đạo nhân này, chỉ thấy hắn thân mặc đạo y áo bào màu xanh trơn, dung mạo từ hòa, đang khẽ mỉm cười đối với Lâm Dương.

"Người này là ai?

Nhìn dáng vẻ hắn tựa hồ nhận ra ta, lẽ nào đứng ở đây là để đợi ta?" Lâm Dương thầm nghĩ trong lòng.

"Kim Giáp thần tướng bái kiến Huyền Đô Đại Pháp Sư, phụng chiếu chỉ của Ngọc Đế, ta hiện tại dẫn Lâm Dương đi gặp Ngọc Đế." "Xin hỏi Huyền Đô Đại Pháp Sư có việc gì sao?" Kim Giáp thần tướng đối với đạo nhân kia khẽ cúi lạy, rồi hỏi ý tứ.

"Thì ra vị này chính là Huyền Đô Đại Pháp Sư, đại đệ tử của Thái Thượng Lão Quân." "Lẽ nào ngài ấy đứng ở đây đợi ta theo phân phó của Thái Thượng Lão Quân, nhưng Thái Thượng Lão Quân tìm ta có chuyện gì?" Lâm Dương trong lòng tràn đầy nghi hoặc, nhưng cũng không tiện trực tiếp hỏi.

Vị đạo nhân kia đối với Kim Giáp thần tướng khẽ cúi người đáp lễ, sau đó nói: "Ta lần này vâng mệnh lệnh của lão sư Thái Thượng Đạo Tổ, muốn đưa vị tiểu hữu này đến chỗ Thái Thượng Đạo Tổ.

Kim Giáp thần tướng trước tiên cứ trở về bẩm báo với Ngọc Đế đi, Ngọc Đế có trách tội thần tướng thì cứ nói là mệnh lệnh của lão tổ." Thần tướng lộ vẻ khó xử, có chút khó khăn, nhất thời không biết làm sao cho phải: "..." "Thần tướng cứ việc yên tâm, lão sư của ta bên kia sẽ nói rõ tình huống với Ngọc Đế.

Ngọc Đế nếu muốn gặp, chờ sau khi gặp Lão Quân, ta nhất định sẽ giao người này đến trước mặt Bệ hạ, nhất định sẽ không khiến thần tướng khó xử." Huyền Đô Đại Pháp Sư hướng Kim Giáp thần tướng khuyên nhủ.

Kim Giáp thần tướng thấy thái độ Huyền Đô Đại Pháp Sư khá cứng rắn, huống hồ Lão Quân đích thân phân phó, cũng không tiện cản trở nhiều, liền chỉ đành đáp ứng.

"Được rồi, nếu đã vậy, vậy mạt tướng trước tiên đi bẩm báo với Ngọc Đế." "Pháp sư vậy ta hẹn gặp lại." Thế là Kim Giáp thần tướng cáo biệt Huyền Đô Đại Pháp Sư, để lại một mình Lâm Dương, một mình đi bẩm báo với Ngọc Đế.

Lúc này Huyền Đô Đại Pháp Sư chuyển ánh mắt sang Lâm Dương.

"Vị tiểu hữu này, ta là đệ tử của Thái Thượng Đạo Tổ, Huyền Đô Đại Pháp Sư." "Hiện tại Thái Thượng Đạo Tổ có lời mời các hạ, xin cùng ta đi đến Đâu Suất Cung." Lâm Dương miệng khẽ mỉm cười biểu thị, nhưng trong lòng vô cùng khổ sở.

"Chỉ trách ta hiện tại thực lực quá đê hèn, hoàn toàn không có tư cách nói chuyện, ngay cả cơ hội phản kháng cũng không có, chỉ đành ngoan ngoãn đi theo gặp Thái Thượng Lão Quân." "Hy vọng đừng xảy ra chuyện xấu." Thế là Lâm Dương đi theo Huyền Đô Đại Pháp Sư, thay đổi phương hướng, bay về phía Đâu Suất Cung.

Trên đường bay, Huyền Đô Đại Pháp Sư trò chuyện cùng Lâm Dương.

"Tiểu hữu không cần quá lo lắng, lần này lão sư tìm ngươi không phải chuyện xấu, huống hồ bình thường lão sư ẩn cư ít lộ diện, cũng không phải người bình thường có thể tùy tiện gặp được." "Hiển nhiên tiểu hữu không phải người bình phàm, tuy rằng tiểu hữu hiện tại thực

lực còn nông cạn, nhưng ta tin tiểu hữu tuyệt đối không phải vật trong ao." "Đa tạ Đại Pháp Sư khen ngợi, ta chỉ là một tu luyện giả thực lực thấp kém, được pháp sư thưởng thức." Lâm Dương khách sáo đáp.

"Tiểu hữu hẳn là lần đầu tiên đến Thiên Đình đúng không, vậy ta vì tiểu hữu giới thiệu tình hình cụ thể của Thiên Đình." "Trên Nam Thiên Môn tổng cộng có ba mươi ba tầng trời, là ba mươi ba tiểu thiên địa.

Mười tầng trời đầu là nơi ở của cung nữ, thị vệ; mười một đến mười chín là nơi ở của thiên quan, thần tướng; hai mươi đến hai mươi chín là nơi ở của chư vị thần Thiên Đình, trong đó Ngọc Đế ở tầng trời thứ hai mươi chín.

Ba tầng trời cuối cùng là đạo trường của ba vị Đạo Tổ Đạo giáo." Lâm Dương tỉ mỉ tiêu hóa tình hình Thiên Đình mà Huyền Đô Đại Pháp Sư giới thiệu cho hắn, cũng đã có một hiểu biết đại khái về Thiên Đình.

Thì ra Thiên Đình ở trên Nam Thiên Môn không phải ở một mảnh thời không này, thông qua Nam Thiên Môn là đến một tiểu thiên địa khác.

Tiểu thiên địa đó được gọi là Ba Mươi Ba Tầng Trời Ngoại Thiên, Ba Mươi Ba Tầng Trời Ngoại Thiên là động thiên phúc địa vô thượng do thiên địa tự nhiên hình thành.

Thiên Đình sở hữu mảnh thiên địa này tự nhiên chiếm hữu khí vận vô thượng.

Thiên Đình cũng đã tiến hành phân chia ba mươi ba tầng trời này, thiên địa ở tầng dưới tự nhiên mật độ linh khí xa không bằng tầng trên cao, nhưng đối với tu luyện giả bình thường cũng là động thiên phúc địa không dễ dàng có được.

Thiên địa tầng trên lại càng không cần nói, tu luyện giả bình thường ở đó, không nói tu luyện một ngày ngàn dặm, nhưng cũng có thể đạt được hiệu quả sự bán công bội.

Khó trách có lời đồn "trên trời một ngày, nhân gian một năm".

Thì ra không chỉ tốc độ trôi chảy của thời gian, mà còn chỉ tốc độ tu luyện ở đó nhanh hơn ở nhân gian rất nhiều lần.

Thái Thượng Đạo Tổ vậy mà lại ở tại tầng cao nhất của ba mươi ba tầng trời, chẳng phải nói rõ địa vị của Thái Thượng Đạo Tổ sao?

Khó trách Huyền Đô Đại Pháp Sư dám trực tiếp từ tay Kim Giáp thần tướng mà đòi đi người được Ngọc Đế chỉ định.

Bất kể Lâm Dương trong lòng suy nghĩ lung tung thế nào, Huyền Đô Đại Pháp Sư một đường dẫn Lâm Dương bay lên trên, không bao lâu đã đến trước cổng Đâu Suất Cung nằm ở Ba Mươi Ba Tầng Trời Ngoại Thiên.

Hai người đứng trước cổng Đâu Suất Cung, Huyền Đô Đại Pháp Sư mở miệng dặn dò: "Vào Đâu Suất Cung này, ta sẽ đưa ngươi đi gặp lão sư, hy vọng ngươi có thể làm việc cẩn thận một chút, đừng mạo phạm lão sư." "Đa tạ Đại Pháp Sư nhắc nhở, ta nhất định sẽ cẩn thận hành sự." Lâm Dương đáp.

Thế là hai người liền đi thẳng vào Đâu Suất Cung.

Khi hai người tiến vào Đâu Suất Cung, Lâm Dương cảm giác bên trong tràn đầy linh khí nồng đậm, vừa tiến vào bên trong đã cảm thấy vô cùng thoải mái, tựa hồ tế bào không ngừng hấp thu linh lực, không bao lâu Lâm Dương hình như cảm giác tu vi có chút đề thăng.

Đồng thời, trong không khí có một mùi thuốc nhàn nhạt, hít thở sâu một cái, hình như cơ thể hắn càng thêm tràn đầy sức sống, không hổ là Thái Thượng Đạo Tổ luyện đan giỏi nhất Tam Giới.

Lúc này trên cao đài, đang ngồi một lão đạo nhân tiên phong đạo cốt, chỉ thấy đầu đầy tóc bạc, dáng vẻ như một trung niên nhân, nhưng làn da lại như thanh niên nhân mịn màng, khí sắc hồng nhuận.

Lúc này ngài ấy nhắm mắt, tựa hồ đang nghỉ ngơi dưỡng sức.

Khi Lâm Dương nhìn về phía ngài ấy, đạo nhân chậm rãi mở đôi mắt.

Lâm Dương nhìn vào đôi mắt của đạo nhân, phát hiện đôi mắt ngài ấy dị thường sâu thẳm, tựa hồ ẩn chứa một vũ trụ.

Nhưng khi Lâm Dương chớp mắt rồi nhìn lại, lại phát hiện không khác gì người bình thường, tựa hồ vừa rồi chỉ là hoa mắt.

Nhưng với tu vi trong lòng Lâm Dương thì sao có thể hoa mắt được chứ.

"Thái Thượng Đạo Tổ trong truyền thuyết quả nhiên danh bất hư truyền, ta hoàn toàn không nhìn ra hư thực của ngài ấy." Lâm Dương thầm nghĩ trong lòng.

Chương 360

“Ngươi là Lâm Dương sao?

Ngay từ Hoa Quả Sơn ta đã chú ý đến ngươi rồi, không ngờ tốc độ tu luyện của ngươi nhanh như vậy, thật là thiên phú dị bẩm mà.” Thái Thượng Lão Quân nói với Lâm Dương.

“Nhưng không biết vì sao, ta lại không thể suy tính ra vận mệnh của ngươi.

Không ngờ thực lực ngươi hiện tại còn nông cạn, không biết ngươi có nguyện ý làm đệ tử ký danh của ta không?” “Nếu thể hiện tốt, ta có thể chính thức thu nhận ngươi vào môn hạ của ta.” Thái Thượng Lão Quân hỏi.

“Đệ tử nguyện ý!” Lâm Dương không quá do dự, đồng ý bái nhập môn hạ Thái Thượng Lão Quân.

Thời gian trôi nhanh, thoáng chốc đã hơn trăm năm.

Lâm Dương biết mình đã không thể tiếp tục luyện hóa Thiên Nguyên Kiếm xa hơn được nữa, biết với thực lực hiện tại chỉ có thể luyện hóa được ngần ấy.

Lúc này, Thiên Nguyên Kiếm có bốn mươi hai tầng cấm chế, Lâm Dương đã luyện hóa được hai mươi mốt tầng, so với Diệt Thế Hắc Li lúc ban đầu thì tốt hơn rất nhiều.

Điều này cũng nhờ vào sự lĩnh ngộ Tiên Đạo của Lâm Dương đã tiến bộ không biết bao nhiêu lần so với trước đây, đồng thời cũng nhờ vào cảnh giới tu luyện của hắn đã thăng cấp.

“Vậy tiếp theo hãy đề thăng cảnh giới tu luyện thôi.

Vừa hay Sư phụ đã ban cho ta một viên Thất Chuyển Kim Đan,

kết hợp với linh đan sử dụng, ta có thể vừa tu luyện Thái Thanh Tiên Quyết." Để không lãng phí công hiệu của Thất Chuyển Kim Đan, lúc mới bắt đầu tu luyện Thái Thanh Tiên Quyết, Lâm Dương không hề nhờ cậy vào công dụng của kim đan, mà dựa vào sự lý giải và cảnh giới của bản thân để nghiêm túc tu luyện.

Thái Thanh Tiên Quyết, giống như Cửu Chuyển Huyền Công, tổng cộng chia thành chín tầng.

Đây là pháp môn tu luyện vô thượng do Thái Thượng Đạo Tổ sáng tạo, trong đó sự lĩnh ngộ về trời đất và việc vận dụng linh lực tự nhiên xếp vào hàng đầu trong toàn Tam Giới.

Lâm Dương, nhờ vào cảnh giới của mình, chỉ trong vài chục năm ngắn ngủi đã thăng Thái Thanh Tiên Quyết lên tầng thứ tư, cũng ngang bằng với Cửu Chuyển Huyền Công.

Vậy tiếp theo sẽ sử dụng Thất Chuyển Kim Đan để đột phá cảnh giới Kim Tiên.

Thực ra, khi luyện hóa Thiên Nguyên Kiếm, Lâm Dương đã cảm nhận được cảnh giới của mình có dấu hiệu lung lay.

Nhưng Lâm Dương quyết định kiềm chế cảnh giới, để đặt nền móng vững chắc hơn, phòng khi cảnh giới thăng cấp quá nhanh mà nền tảng bản thân không vững, chôn giấu tai họa về sau cho việc đột phá.

Hiện giờ thời cơ đã chín muồi, Lâm Dương lập tức lấy ra Thất Chuyển Kim Đan, cẩn thận đưa vào miệng, kết hợp với Thái Thanh Tiên Quyết, pháp lực trong người hắn tự động luân chuyển.

Điều đáng kinh ngạc là Cửu Chuyển Huyền Công đã tự vận hành mà không cần Lâm Dương chủ động điều khiển.

Thực tế, đây là một trong những lý do quan trọng khiến Cửu

Chuyển Huyền Công được mệnh danh là pháp môn luyện thể đỉnh cấp.

Khi Cửu Chuyển Huyền Công đột phá tầng thứ tư, nó sẽ tự động vận chuyển mà không cần Lâm Dương chủ động kiểm soát, không ngừng hấp thụ linh khí trời đất để tăng cường sức mạnh bản thân.

Đương nhiên, tốc độ vận chuyển lúc bình thường chắc chắn không nhanh bằng khi tu luyện, nhưng điều quan trọng là nó vận hành mỗi giờ mỗi khắc.

Dù mỗi ngày chỉ tiến bộ một chút, nhưng sao lại không thể tích tiểu thành đại cơ chứ?

Hiện tại việc tu luyện càng thêm khủng bố, tương đương với việc đồng thời tu luyện hai bộ công pháp, không cần phải nhất tâm nhị dụng, có lợi rất lớn cho việc đề thăng cảnh giới của người tu luyện.

Cứ thế, khi Lâm Dương tu luyện Thái Thanh Tiên Quyết, cơ thể hắn tự động tu luyện Cửu Chuyển Huyền Công.

Cả hai cùng hỗ trợ Lâm Dương trưởng thành.

Sau vài chục năm, Lâm Dương tự nhiên đột phá cảnh giới Kim Tiên.

Nhưng công hiệu của Thất Chuyển Kim Đan vẫn chưa phát huy hết, Lâm Dương cũng không dừng lại, mà tiếp tục đắm mình vào tu luyện.

Cứ thế, lại trôi qua hơn trăm năm, Lâm Dương cuối cùng cũng tỉnh lại từ trạng thái tu luyện.

Lúc này, hắn đã có sự đề thăng lớn so với vài trăm năm trước khi đi gặp Thái Thượng Đạo Tổ.

Hắn quen thuộc mở bảng hệ thống ra: "Túc chủ: Lâm Dương (đã

hóa hình).

Cảnh giới: Kim Tiên đỉnh phong kỳ.

Công pháp: Cửu Chuyển Huyền Công (tầng thứ năm), Thái Thanh Tiên Quyết (tầng thứ năm).

Vật phẩm: Hoàng Trung Lý (phục dụng có thể đạt Đại La Kim Tiên, nhưng sau này sẽ không còn tiến bộ được nữa), Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Diệt Thế Hắc Li (đã luyện hóa mười tám tầng), Thánh Nhân nhất kích (vật phẩm tiêu hao một lần), Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Thiên Nguyên Kiếm (đã luyện hóa hai mươi mốt tầng).

Huyết mạch: Đỉnh cấp Tiên Thiên Đại Ma Thần." Lâm Dương hài lòng nhìn giao diện thuộc tính, cảm thấy bản thân đã tiến bộ khá nhiều.

"Hiện tại cảnh giới của ta đã đạt đến một bình cảnh nhất định, nếu chỉ dựa vào bế quan thì có lẽ trong thời gian ngắn sẽ không thể đột phá Thái Ất Kim Tiên." "Căn cứ vào pháp quyết mà sư phụ ban cho, muốn đột phá Thái Ất Kim Tiên phải lĩnh ngộ một tia Pháp tắc chi lực, chỉ là hiện tại ta hoàn toàn không có đầu mối, cứ tạm gác lại đã." "Nhưng ta hình như có một thứ đã quên mất." Nói rồi, trong tay Lâm Dương xuất hiện một cuốn bí tịch, trên đó viết bốn chữ lớn: Thiên Cương Địa Sát.

"Đúng rồi, ta có một thần thông chưa tu luyện, ta suýt nữa thì quên mất nó rồi!" Lâm Dương hướng ánh mắt về phía cuốn bí tịch.

Sau khi xem lướt qua bí tịch, Lâm Dương đại khái đã biết được công năng của thần thông này, đồng thời trong lòng hắn cũng cảm thấy một trận vui mừng khôn xiết.

"Cuốn bí tịch này lại liên quan đến việc vận dụng các loại pháp

thuật, có thể nói là Đại Toàn Bí Thuật của Đạo gia.

Các đạo sĩ đời sau sử dụng pháp thuật đều có thể tìm thấy bóng dáng trong đó." Thiên Cương Địa Sát thần thông, chia pháp thuật thành hai loại lớn, lần lượt là Ba Mươi Sáu Thiên Cương Biến và Bảy Mươi Hai Địa Sát Hóa.

Chương 361

Cả hai tổng cộng có một trăm linh tám biến hóa, vì vậy pháp môn này còn được gọi là Một Trăm Linh Tám Biến Hóa thuật.

Ba Mươi Sáu Thiên Cương Biến bao gồm: Hòa Giải Tạo Hóa, Điên Đảo Âm Dương, Di Tinh Hoán Đẩu, Hồi Thiên Phản Nhật, Hô Phong Hoán Vũ, Chấn Sơn Hám Địa, v.v.

Trong đó, những pháp thuật như Hồi Thiên Phản Nhật, Hô Phong Hoán Vũ, Chấn Sơn Hám Địa, Giá Vụ Đằng Vân là những pháp thuật mà các thần tiên bình thường đều hiểu và được lưu truyền rộng rãi trong giới tu luyện.

Thường thì xem ai pháp lực cao cường hơn thì hiệu quả thi triển càng tốt.

Những pháp môn nghịch thiên như Nghịch Tri Vị, Khởi Tử Hoàn Sinh cũng nằm trong số đó, nhưng người bình thường sẽ không dễ dàng sử dụng, bởi vì cái giá phải trả có thể là tinh huyết, thậm chí là tuổi thọ của người tu luyện.

Bảy Mươi Hai Địa Sát Hóa thì bao gồm: Khu Thần, Đam Sơn, Cấm Thủy, Tá Phong, Bố Vụ, Kỳ Tình, Đảo Vũ, Tọa Hỏa, v.v.

Một số pháp môn trong đó trùng lặp với Ba Mươi Sáu Thiên Cương Biến, nhưng cách sử dụng linh hoạt và đa dạng hơn.

Trong nguyên tác Tây Du Ký, Tôn Ngộ Không học được Thất Thập Nhị Biến Hóa thuật nổi tiếng (Thất Thập Nhị Địa Sát thuật), còn Trư Bát Giới học Ba Mươi Sáu Thiên Cương thuật.

Khi Lâm Dương xem Tây Du Ký, ký ức sâu sắc nhất là cuộc đối đầu giữa Tôn Ngộ Không và Nhị Lang Thần Dương Tiễn khi Tôn

Ngộ Không đại náo Thiên Cung, hai người sử dụng Thất Thập Nhị Địa Sát thuật quả thật khiến người ta sôi trào nhiệt huyết.

Lúc đó, Lâm Dương từng ảo tưởng có một ngày mình có thể nắm giữ những thuật biến hóa thần kỳ này, chỉ là không ngờ nguyện vọng lại có ngày thành hiện thực.

Hiện tại hắn đang tu luyện Một Trăm Linh Tám Biến Hóa thuật cao cấp và hoàn chỉnh hơn cả Tôn Ngộ Không, đương nhiên độ khó tu luyện trong đó cũng sẽ cao hơn một chút.

"Nếu ta nắm giữ cả hai pháp môn lớn này, lực chiến đấu của ta hẳn sẽ thăng tiến không nhỏ." Lâm Dương cầm cuốn thần thông, đầy tự tin, đồng thời cũng mang theo một nhiệt huyết mạnh mẽ hơn, đắm mình vào việc học tập thần thông.

Việc học pháp môn này chủ yếu kiểm tra khả năng vận dụng pháp thuật linh hoạt của người tu luyện, đương nhiên cũng không thể tách rời khỏi ngộ tính của người tu luyện.

Thế là, Lâm Dương bắt đầu một khoảng thời gian tu luyện khắc khổ.

Một trăm linh tám thần thông, lúc mới bắt đầu tu luyện có thể hơi khó khăn, nhưng về sau, với ngộ tính và sự lý giải của Lâm Dương thì cũng không quá khó.

Đương nhiên, Lâm Dương còn có một sự kiên trì và nghị lực hơn người thường.

Cứ thế, Lâm Dương từng chút từng chút tu luyện thần thông, mỗi ngày đều có những tiến bộ khác nhau.

Thời gian tu luyện định sẵn là lâu dài và khô khan, đặc biệt đối với Lâm Dương, người hiện tại chỉ có một mình trong Minh Vương Điện, thì càng như vậy.

Nhưng Lâm Dương hiểu rằng pháp thuật không thể luyện thành trong một sớm một chiều.

Dù thiên phú có kinh người đến mấy, nếu không trải qua nỗ lực phấn đấu, không thể chuyển hóa thiên phú thành thực lực tương ứng, cuối cùng cũng chỉ lãng phí thiên phú tốt đẹp, cuối cùng vì lý do nào đó mà sớm chết yểu, hoặc trở thành người bình thường mà thôi.

Một trăm linh tám pháp môn thần thông nói nhiều không nhiều, nói ít cũng không ít.

Lâm Dương đã phải tốn đến hai trăm năm để đại khái nắm giữ chúng, nhưng để đạt đến cảnh giới tinh thông tất cả pháp thuật, Lâm Dương cảm thấy nhiệm vụ còn rất nặng nề.

"Hiện tại cảnh giới của ta đã đạt đến một bình cảnh, nếu cố gắng bế quan thì trong một sớm một chiều cũng không thể đề thăng được nữa.

Thần thông hiện tại đã nắm giữ gần như xong, nhưng việc vận dụng thực sự cần phải được mài giũa trong thực chiến mới có thể trưởng thành." "Vì bế quan không thể mang lại sự đề thăng thực chất, vậy thì lần bế quan này hãy kết thúc đi." "Đã đến lúc ta ra ngoài xông pha một phen rồi." Sau vài trăm năm bế quan khổ tu, Lâm Dương quyết định xuất quan, rời khỏi Thiên Giới, xuống Hạ Giới lịch luyện một phen.

"Trước khi rời Thiên Giới, hãy tạm biệt Sư phụ và Đại sư huynh đã." Lâm Dương nghĩ trong lòng.

Thế là Lâm Dương đến Đâu Suất Cung.

Lúc này, Thái Thượng Lão Quân và Huyền Đô Đại Pháp Sư đều đang ở trong Đâu Suất Cung.

Chỉ thấy Thái Thượng Lão Quân vẫn giữ bộ dạng thần du thiên

ngoại, còn Huyền Đô Đại Pháp Sư thì đang chuyên tâm luyện đan thuật.

Lâm Dương bước vào Đâu Suất Cung, hành lễ với Thái Thượng Lão Quân, rồi vội vàng nói: "Bái kiến Lão sư, đồ nhi bế quan đã lâu, nay đạt đến một bình cảnh nhất định, vì vậy muốn rời Thiên Giới, xuống Hạ Giới lịch luyện một phen, mong Lão sư có thể phê chuẩn." "Năng lực của con ta đều nhìn thấy, có thể khắc khổ tu luyện ta cảm thấy vô cùng vui mừng.

Nay con đã tu luyện đến Kim Tiên đỉnh phong kỳ, cần phải thể ngộ một tia Pháp tắc chi lực mới có thể tiến giai cảnh giới Thái Ất." "Một mình bế môn khổ tu cũng không phải là cách, xuống Hạ Giới lịch luyện quả thật là một phương pháp không tồi." "Nhưng mong con có thể hành sự cẩn thận, không được kiêu ngạo tự đại, Hạ Giới cũng có những nhân vật không tầm thường." "Ta tặng con một khối lệnh bài, khi gặp khó khăn khó lòng chống đỡ thì hãy bóp nát, tự khắc có thể bảo toàn tính mạng.

Nhưng mong con đừng tùy tiện sử dụng.

Bởi vì như vậy sẽ khiến con sinh ra ỷ lại, mục đích lịch luyện sẽ mất đi, đối với con cũng không có lợi ích gì." Nói xong, Thái Thượng Lão Quân liền trao một miếng ngọc bài vào tay Lâm Dương.

"Đệ tử nhất định sẽ cẩn tuân sư phụ giáo huấn." "Vậy thì, Sư phụ, Đại sư huynh, ta xin cáo biệt." Thế là Lâm Dương một lần nữa cúi bái Thái Thượng Đạo Tổ và Huyền Đô Đại Pháp Sư, rồi rời khỏi Đâu Suất Cung.

Rời khỏi Đâu Suất Cung, Lâm Dương trước tiên luyện hóa miếng ngọc bài hộ thân trong tay, sau đó bay thẳng về phía Nam Thiên Môn.

Không lâu sau, Lâm Dương đến dưới Nam Thiên Môn, vừa khéo gặp một cố nhân ở đó.

“Kim Giáp Thần Tướng biệt vô dạng a.” Lâm Dương vội vàng chào hỏi.

“Tiểu hữu Lâm Dương không ngờ lại có thể bái nhập môn hạ Thái Thượng Đạo Tổ, thật đáng chúc mừng!” “Cảnh giới cũng tiến triển nhanh chóng, tu vi đã sắp đuổi kịp lão ca ta rồi.” Kim Giáp Thần Tướng lập tức đáp lại.

“Lão ca quá lời rồi, chỉ là vận khí của ta tương đối tốt mà thôi.

Ta đang chuẩn bị hạ phàm lịch luyện một chút, khi nào có thời gian chúng ta hãy trò chuyện.” Thế là Lâm Dương cáo biệt Kim Giáp Thần Tướng, đi qua Nam Thiên Môn, bay xuống Hạ Giới.

Lâm Dương đi qua Nam Thiên Môn, bay thẳng xuống Hạ Giới, điểm đến đầu tiên không nghi ngờ gì nữa chính là Hoa Quả Sơn, nơi Tôn Ngộ Không ra đời.

Chương 362

"Không biết Ngộ Không hiện giờ thế nào rồi, thời gian trôi thật nhanh nha, ta rời Hoa Quả Sơn đến nay cũng đã năm sáu trăm năm rồi." Lâm Dương thầm nghĩ trong lòng, không khỏi cảm thán một tiếng.

Không lâu sau, Lâm Dương đã đến Hoa Quả Sơn.

Lúc này Hoa Quả Sơn không có sự thay đổi lớn so với khi Lâm Dương rời đi, cây cối hoa cỏ vẫn xanh tươi um tùm như vậy, một cảnh tượng tĩnh mịch, dường như chưa từng có ai quấy rầy.

Chỉ là không biết cuộc sống bình yên này có thể duy trì được bao lâu.

"Cuối cùng cũng trở về nơi quen thuộc, nơi này càng khiến ta cảm thấy thân thiết." Lâm Dương cảm thán.

Không lâu sau, Lâm Dương đến nơi mình hóa hình thành người trước đây, không xa là vị trí của tảng đá thần ngũ sắc của Tôn Ngộ Không, chỉ là hiện giờ tảng đá khổng lồ đã không còn tung tích.

"Xem ra Ngộ Không đã rời khỏi đây rồi, nhưng thời gian quả thực là như vậy, dù sao cũng đã vài trăm năm trôi qua." "Vậy Ngộ Không hiện giờ chẳng phải đã là Mỹ Hầu Vương của Hoa Quả Sơn rồi sao?

Vậy chi bằng ta bây giờ đến Thủy Liêm Động xem thử, xem Thủy Liêm Động có gì đặc biệt không." Lâm Dương mang theo sự tò mò, thế là hắn bắt đầu tìm kiếm quần thể hầu trong Hoa Quả Sơn.

Hiện tại Lâm Dương đã đạt đến Kim Tiên đỉnh phong kỳ, thần thức sớm đã tăng lên gấp bội so với ban đầu.

Thế là Lâm Dương nhẹ nhàng bao phủ toàn bộ Hoa Quả Sơn dưới

thần thức của mình.

“Tìm thấy rồi, ở đó, ta đi xem thử.” Lâm Dương nhanh chóng tìm thấy nơi ở của quần thể hầu trên Hoa Quả Sơn.

Lâm Dương lập tức đến đó, lúc này quần thể hầu cũng đã phát hiện ra người lạ đột nhiên xuất hiện.

Thế là một đàn khỉ vây quanh Lâm Dương quan sát, những con khỉ này con nào con nấy đều gãi tai gãi má, không ngừng thì thầm với những con khỉ xung quanh, quả nhiên bản tính là như vậy.

Lúc này, từ trong quần thể hầu xuất hiện một con khỉ trông có vẻ già hơn, tay cầm một cây gậy, chậm rãi đi về phía Lâm Dương.

Chỉ thấy con khỉ này dường như có uy tín hơn trong quần thể hầu, khi nó xuất hiện thì đàn khỉ không khỏi tự chủ mà yên tĩnh lại.

“Vị khách nhân, xin hỏi ngài đến đây có việc gì?” Không ngờ một con khỉ già lại biết nói tiếng người, xem ra cũng có tu vi nhất định.

“Ta lần này đến là vì một huynh đệ kết nghĩa của ta, Tôn Ngộ Không.

Ta không biết cụ thể chỗ đi của hắn, không biết các hạ có biết không?” Lâm Dương không hoảng không vội đáp.

“Chẳng lẽ là Lâm Dương đại nhân, vị huynh đệ kết nghĩa của Đại vương chúng ta?

Đại vương chúng ta khi còn ở đây thường xuyên nhắc đến tên ngài.” “Lão hủ xin bái kiến Nhị Đại Vương.” Nói rồi, con khỉ già đó nghiêm trọng cúi bái Lâm Dương.

Những con khỉ khác thấy hành động như vậy của lão hầu cũng vô cùng kinh ngạc.

“Còn ngây ra đó làm gì, không mau bái kiến Nhị Đại Vương!” Lão

hầu vội vàng quát những con khỉ khác.

“Bái kiến Nhị Đại Vương.” Đàn khỉ vội vàng nói.

Lâm Dương cũng dở khóc dở cười, một người tu tiên giả lại không ngờ trở thành sơn đại vương của một bầy khỉ, nhân sinh quả thật diệu kỳ vô cùng.

“Thôi được rồi, vậy hiện tại ta cũng đừng đứng mãi thế này nữa, chi bằng theo ta đến nơi hiện tại các ngươi đang ở thế nào?” Lâm Dương bất đắc dĩ nói.

“Lão hủ sơ suất rồi, để lão hủ đưa Đại Vương trở về.” Lão hầu đáp.

Thế là Lâm Dương đi theo quần thể hầu đến nơi ở của chúng.

Sau đó, một đám khỉ cùng Lâm Dương đến nơi ở của quần thể hầu, cũng là bên cạnh Thủy Liêm Động.

Chỉ thấy một dòng thác nước khổng lồ hùng vĩ, cuồn cuộn đổ xuống từ vách đá cao, tựa như mãnh hổ xuống núi, phát ra tiếng gầm vang lớn, thế trận hùng vĩ vô cùng.

“Thác nước thật hùng vĩ vô cùng, không thể sánh với những thác nước nhỏ ở các danh lam thắng cảnh kiếp trước, quả thật không khỏi cảm thán thần công quỷ phủ của tạo hóa tự nhiên.” Lâm Dương không khỏi cảm thán cảnh sắc mà hắn nhìn thấy.

“Không biết Ngộ Không có phát hiện ra phía sau thác nước lại có một hang động không?” Lúc này trong lòng Lâm Dương nảy sinh một tia nghi vấn, nhưng hiện tại dường như không ai có thể giải đáp cho hắn.

“Bẩm Nhị Đại Vương, đây là nơi ở của quần thể hầu chúng ta, phía sau thác nước lại có một hang động tự nhiên.” “Lão hủ không khỏi bội phục sự thần dũng của Đại vương chúng ta, không ngờ lại

dám lao vào thác nước, cuối cùng lại phát hiện ra một hang động, cũng đã cung cấp cho quần thể hầu chúng ta một nơi sinh tồn tuyệt vời." "Hơn nữa Đại vương chúng ta võ lực vô song, vì vậy chúng ta tự nhiên nhận ngài làm Đại vương của mình." Lão hầu giải thích với Lâm Dương.

"Thì ra là vậy." Lâm Dương trong lòng tuy đã sớm hiểu rõ, nhưng miệng vẫn phụ họa.

"Nhưng khoảng hai trăm năm trước, Đại vương chúng ta vì có nhiều lão hầu trong quần thể vì tuổi thọ mà qua đời, cảm thấy buồn bực không vui." "Thế là ngài rời Hoa Quả Sơn đi ra thế giới bên ngoài, tìm kiếm thuật trường sinh bất tử." "Lão hủ tuy nhiều lần khuyên can, nhưng Đại vương cố chấp như vậy, lão hủ cũng không có cách nào, không biết hiện giờ Đại vương đang ở đâu." Lão hầu nói rõ cho Lâm Dương về nơi đi của Tôn Ngộ Không.

"Ta hiểu rồi." Lâm Dương đáp.

"Vậy bây giờ chúng ta vào trong thôi, trong đó có những dây mây do Đại vương chúng ta làm, dựa vào những dây mây đó, có thể tương đối dễ dàng đi vào bên trong." Lão hầu giải thích tình hình với Lâm Dương.

"Không cần đâu, ta trực tiếp đi vào thôi." Không đợi lão hầu phản ứng, Lâm Dương liền trực tiếp chọn lao vào thác nước.

"Ta thấy Nhị Đại Vương da mềm thịt mịn, không ngờ Nhị Đại Vương mới cũng phi phàm nhân nha, xem ra quần thể hầu chúng ta có hy vọng rồi." Lão hầu vui vẻ nói.

Lâm Dương vừa vào Thủy Liêm Động, liền thấy một cánh cổng đá lớn, trên cổng có một câu đối: "Hoa Quả Sơn phúc địa, Thủy Liêm Động động thiên." Qua bên cạnh cánh cổng là một cây cầu đá, dưới cầu nước chảy chầm chậm, đi qua là một đại sảnh, trong đại sảnh có

đầy đủ bàn đá, ghế đá, có chậu đá, bát đá.

Khi Lâm Dương ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy trên đỉnh động tiên quang lóe sáng, linh khí bồng bềnh.

Chương 363

“Thật là một cảnh phúc địa động thiên tuyệt đẹp!

Không biết nơi này trước đây thật sự không có người ở sao?

Đồ dùng sinh hoạt trong này đầy đủ, thậm chí cửa ra vào còn có câu đối, hoàn toàn không giống thứ tự nhiên sinh thành chút nào.” Lâm Dương không khỏi nảy sinh nghi vấn trong lòng.

“Nhưng tạm thời ta không nghĩ nhiều đến thế nữa, đã đến thì an.” “Là huynh đệ của Ngộ Không, không thể để những con khỉ này gọi ta là Đại vương một cách vô ích, chi bằng ta truyền thụ cho chúng một vài bản lĩnh đi.” Lâm Dương trong lòng đã có kế hoạch.

Cứ thế, Lâm Dương lập tức tìm lão hầu trước đây, dựa vào uy tín của mình, chuẩn bị truyền thụ một số pháp môn tu luyện cho quần thể hầu, để tăng cường khả năng tự vệ của chúng.

Cứ thế, Lâm Dương ở lại Hoa Quả Sơn vài tháng, truyền thụ cho quần thể hầu một số pháp môn tu luyện cơ bản và thuật thần thông.

Sau khi ở lại Hoa Quả Sơn một thời gian, Lâm Dương cảm thấy thời cơ đã chín muồi, thế là hắn gọi lão khỉ đến.

Lão hầu tự từ khi hiểu được thần thông phi phàm của Lâm Dương, đặc biệt là khoảng thời gian Lâm Dương tận tâm chỉ dạy việc tu luyện cho quần thể hầu, sự kính trọng đối với Lâm Dương hiện rõ trên nét mặt.

Lão hầu đứng trước mặt Lâm Dương, cúi bái hắn, cung kính nói: “Không biết Đại Vương lần này triệu ta đến có việc gì.” Lâm Dương suy nghĩ một lát, trực tiếp nói ra quyết định của mình với lão hầu, chậm rãi nói: “Ta đã ở đây một thời gian rồi, hiện tại mọi thứ đã đi

vào quỹ đạo, những con khỉ gặp khó khăn trong tu luyện đều có thể tự giải quyết được." "Chỉ cần chúng tu luyện theo từng bước, ta tin rằng chúng sẽ ngày càng mạnh mẽ hơn." "Ta vốn dĩ muốn ra ngoài lịch luyện, ở lại đây lâu như vậy cũng là nể mặt Ngộ Không." "Cho nên bây giờ đã đến lúc ta phải rời đi rồi." Lão hầu nghe tin này, trong lòng có chút chấn động, tuy đã sớm lường trước Lâm Dương sẽ không ở lại đây quá lâu, nhưng không ngờ Lâm Dương lại chuẩn bị rời đi nhanh như vậy.

Nhưng trong lòng lão hầu cũng biết rằng dù có cố chấp muốn giữ lại thì cũng vô ích, trong lòng không khỏi cảm thán.

"Vì Đại Vương đã quyết định rời đi, lão hủ cũng không thể ngăn cản nhiều hơn." "Tu vi của lão hủ thấp kém, sự hưng thịnh của quần thể hầu chúng ta cũng dựa vào tài lãnh đạo của Đại Vương." "Lão hủ không thể cung cấp cho ngài sự giúp đỡ hiệu quả, trong lòng cũng vô cùng hổ thẹn.

Chỉ có thể ở đây chúc Đại Vương một lộ bình an." Lão hầu cũng đã nói hết những lời thật lòng với Lâm Dương.

"Tấm lòng của ngươi ta đã lĩnh giáo, vậy thì ta xin cáo biệt." Cứ thế, Lâm Dương cưỡi mây bay đi, rời khỏi Hoa Quả Sơn xanh tươi và nước chảy trong vắt.

Không biết phía trước sẽ có gì đang chờ đợi hắn.

Vì đã học được thần thông Đằng Vân Giá Vũ, nên việc bay trên bầu trời không tiêu hao nhiều sức lực của Lâm Dương, đủ để hắn duy trì hành trình dài.

Chỉ là với cảnh giới trong lòng Lâm Dương, tốc độ bay không nhanh, bởi vì Đằng Vân Giá Vũ chỉ là một thần thông bình thường trong một trăm linh tám thần thông, hầu hết các thần tiên đều có thể nắm giữ pháp thuật này.

Lúc đó, Lâm Dương nhớ đến thần thông Cân Đẩu Vân của Tôn Ngộ Không, đó là một bí kỹ thân pháp đỉnh cấp, truyền thuyết kể rằng một cú lộn nhào có thể đi xa mười vạn tám ngàn dặm.

"Đúng rồi, ta thăng cấp Kim Tiên cảnh giới hình như có một phần thưởng hệ thống, ta bây giờ còn chưa nhận, không biết đâu rồi." Lâm Dương đột nhiên nhớ ra một điều đã quên từ lâu.

Lâm Dương vội vàng mở hệ thống, nhận phần thưởng thăng cấp cảnh giới.

Phần thưởng lần này là một bộ kiếm pháp tên là Tiên Linh Kiếm Pháp, là kiếm pháp tiên thiên đỉnh cấp.

Kiếm pháp này tổng cộng có bảy thức, nhưng mỗi thức biến ảo khôn lường, mỗi chiêu kiếm pháp dường như ẩn chứa vô vàn biến hóa.

Quả nhiên sản phẩm của hệ thống, tất thuộc tinh phẩm.

"Kiếm pháp trông đầy tiên khí, đồng thời lại có nhiều biến hóa như vậy, cần tu vi thần thức cực cao mới có thể nắm giữ.

Với thần thức hiện tại của ta có thể sánh ngang Thái Ất Kim Tiên, vậy mà chỉ có thể nắm giữ ba thức đầu, có thể thấy yêu cầu các thức phía sau cao đến mức nào." "Nhưng vừa hay ta thiếu một phương thức tấn công tốt, kiếm pháp dường như là lựa chọn hàng đầu của người tu tiên." Sau này sử dụng kiếm pháp để chiến đấu với kẻ địch, vừa đẹp trai vừa mạnh mẽ, Lâm Dương trong lòng không khỏi nở hoa.

"Vậy thì sau khi đến Đông Thắng Thần Châu ta trước tiên tìm một nơi để tu luyện kiếm pháp đã." Lâm Dương lập tức đưa ra quyết định.

Đại khái sau vài tháng bay lượn, Lâm Dương cuối cùng cũng bay ra khỏi biển rộng mênh mông.

“Xa xa hình như có lục địa, ta cuối cùng cũng sắp đến Đông Thắng Thần Châu rồi sao?” Lâm Dương trong lòng phấn chấn, vui vẻ nói.

Bay trên biển rộng vô cùng khô khan, bởi vì trong tầm mắt chỉ có thể nhìn thấy biển rộng vô bờ bến, bên dưới là sóng lớn không ngừng vỗ, chỉ thỉnh thoảng có một hai con chim biển làm cho hành trình thêm một chút thú vị.

Lâm Dương cẩn thận hạ xuống bờ biển, nhìn quanh bốn phía thấy hoang vắng, không có dấu hiệu con người.

“Có lẽ nơi này cách xa khu dân cư một chút.” “Vậy ta cũng không cần cố ý đi tìm dấu vết con người, dù sao lục địa này tuy lớn, nhưng ta có thể khám phá nếu bỏ ra một ít thời gian.” Lâm Dương thầm nghĩ.

Thế là, ôm một tâm thái nhẹ nhõm, Lâm Dương quyết định dùng cách đi bộ để thực hiện lần lịch luyện này, dù sao độc vạn quyển thư không bằng hành vạn lý lộ.

Mục đích chính của lần lịch luyện này là có thể lĩnh ngộ một tia Pháp tắc chi lực, thứ này huyền diệu vô cùng, chỉ có thể hiểu ý mà không thể diễn tả bằng lời.

Nó kiểm nghiệm ngộ tính của người tu luyện và sự lĩnh ngộ về trời đất.

“Đúng rồi, ta có Thần Kiếm Quyết vừa mới có được, nếu có nơi thích hợp, cũng có thể tu luyện một chút, dù sao uy lực của kiếm thuật này cũng phi phàm.” Lâm Dương thầm tính toán trong lòng.

Cứ thế, Lâm Dương bắt đầu hành trình lịch luyện du ngoạn.

Vì bản thân hắn là tinh hoa cây cỏ hóa thành, tuy nhờ hệ thống giúp đỡ, nhưng căn cơ hiện tại không thua kém gì các tiên thiên đại thần.

Cho nên hướng lịch luyện của Lâm Dương không phải là những

nơi có thể có con người, mà ngược lại, hắn đi sâu vào những khu rừng rậm và núi non.

Cứ thế, Lâm Dương đi, tâm thái cũng ngày càng bình hòa, dường như càng thêm gần gũi với tự nhiên.

Có lúc đột nhiên có cảm ngộ, hắn liền trực tiếp ngồi xuống tu luyện.

Lúc đó, nếu có người ở bên cạnh hắn sẽ kinh ngạc phát hiện Lâm Dương dường như hòa làm một thể với vạn vật tự nhiên, không hề có cảm giác bất hòa.

Chương 364

Không biết đã đi bao lâu, Lâm Dương đến một sơn cốc.

Sơn cốc này dường như được bao phủ bởi cấm chế.

Đúng lúc Lâm Dương chuẩn bị rời đi thì phát hiện mình có thể bỏ qua cấm chế.

Dưới sự thúc đẩy của lòng hiếu kỳ, Lâm Dương không kìm được, cuối cùng chọn đi vào thám hiểm một phen, dù sao cũng khó khăn lắm mới gặp được một nơi thú vị.

Cứ thế, Lâm Dương cẩn thận tiến vào sơn cốc, phát hiện đặc điểm lớn nhất trong sơn cốc là có rất nhiều hoa.

Ngay cả Lâm Dương đã du lịch bên ngoài lâu như vậy, cũng có những loại hoa chưa từng thấy bao giờ.

Sơn cốc có một đặc điểm là khí tức tự nhiên nồng đậm, Lâm Dương ở trong đó có thể cảm thấy mình càng gần gũi với đại tự nhiên hơn, linh khí trong đó cũng dồi dào.

Thế là, Lâm Dương đưa ra một quyết định, trước tiên hãy tu luyện một phen ở đây, tu tập Thần Kiếm Quyết mới nắm giữ, rồi thể ngộ lại cảnh giới, xem có cơ hội đột phá không.

Lúc này Lâm Dương, sau khi đã thể ngộ một phen trong vạn vật tự nhiên, nhận thức về trời đất đã sâu hơn rất nhiều so với khi ở Hoa Quả Sơn, và cảm thấy cảnh giới của mình có một tia đề thăng.

Đừng bao giờ xem thường một chút đề thăng nhỏ bé này.

Ngay từ khi còn ở Thiên Giới, tu vi của Lâm Dương đã ở Kim Tiên đỉnh phong kỳ, chỉ có tu luyện Pháp tắc chi lực mới có thể tiếp tục đề thăng.

Một chút đề thăng nhỏ bé này chẳng phải đang báo trước rằng cảnh giới của Lâm Dương có hy vọng đề thăng sao?

Xem ra Lâm Dương đã bắt đầu đi vào con đường tu luyện Pháp tắc.

Trước tiên hãy gác việc đề thăng tu vi sang một bên, trong lòng Lâm Dương lớn nhất là sự mong đợi đối với Tiên Linh Kiếm Pháp, dù sao ai lại không muốn múa một thanh trường kiếm, thể nghiệm sự thần khí "một kiếm sương hàn mười bốn châu" của Lý Thái Bạch năm xưa.

Lâm Dương lấy kiếm quyết ra.

Đừng nhìn kiếm quyết chỉ vỏn vẹn có bảy thức, nhưng mỗi thức đều là một sự diễn sinh dựa trên nền tảng của thức trước đó, nhưng độ khó đồng thời cũng tăng lên gấp bội, cho nên thức sau khó hơn thức trước.

Thế là, Lâm Dương triệu hồi Thiên Nguyên Kiếm trong tay, việc đầu tiên cần luyện là thức thứ nhất.

Đừng nhìn thức thứ nhất có chiêu thức không nhiều, nhưng những chiêu thức này đều là nền tảng cho các thức sau, cho nên cũng hiển nhiên quan trọng.

Lâm Dương cũng không hề có bất kỳ sự khinh thị nào, cứ thế thành thật luyện tập những chiêu thức cơ bản.

Không biết đã trải qua bao nhiêu thiên thiên vạn vạn lần lặp đi lặp lại những động tác đơn giản một cách máy móc.

Nếu là một phàm nhân bình thường, Lâm Dương hẳn đã kiệt sức mà ngã quỵ từ lâu rồi, nhưng khi Lâm Dương tu luyện, Cửu Chuyển Huyền Công cũng đồng thời vận chuyển, âm thầm nuôi dưỡng cơ thể Lâm Dương, mới có thể giúp hắn luôn duy trì thể lực dồi dào.

Nếu không, với cảnh giới hiện tại của Lâm Dương, cũng không thể duy trì trạng thái tu luyện cường độ cao lâu như vậy.

Dù vậy, sau thời gian dài luyện tập, Lâm Dương cũng cảm thấy một chút mệt mỏi về mặt tâm lý.

Cuối cùng, Lâm Dương đã làm được như sách nói: ý tùy tâm động, kiếm như cánh tay chỉ.

Lâm Dương có thể dễ dàng điều khiển thần kiếm, mỗi nhát kiếm vung ra đều vô cùng tinh chuẩn.

"Quả nhiên trời không phụ người có lòng, sự khổ luyện của ta đã có hồi báo." Lâm Dương vui vẻ nói.

Sau khi nghỉ ngơi một lát, Lâm Dương quyết định thừa thắng xông lên tiếp tục tu luyện.

Thức thứ hai chủ yếu tăng thêm một số biến hóa, tuy biến hóa nhiều, nhưng với nền tảng kiếm thuật vững chắc của Lâm Dương, cộng thêm ngộ tính tuyệt đỉnh, Lâm Dương đã dễ dàng nắm giữ thức thứ hai trong thời gian không lâu.

Tiếp theo là thức thứ ba, cũng là giới hạn mà Lâm Dương có thể nắm giữ với cảnh giới hiện tại.

Dù vậy, Lâm Dương nhìn pháp quyết, cảm thấy một chút khó hiểu và trúc trắc.

Nhưng Lâm Dương không hề nản chí, vẫn vung trường kiếm, bắt đầu luyện tập theo yêu cầu trên đó.

Sau vài lần luyện tập, Lâm Dương cảm thấy một sự bực bội, dường như thiếu một điều gì đó mơ hồ, mỗi lần vung kiếm đều có một chút không tự nhiên.

"Kiếm pháp này ta cảm thấy kỳ lạ, hoàn toàn không giống cảm

giác trước đây, dường như thiếu một thứ gì đó." "Ý nghĩa của câu 'nhân các hữu ý, kiếm tùy tâm xuất' ở đây là gì?" "Chẳng lẽ muốn ta lồng ghép thứ gì đó vào, nhưng ta có thể thêm gì vào đây?" Lâm Dương vắt óc suy nghĩ mà không thể giải thích được.

Lúc này, ánh mắt Lâm Dương tình cờ nhìn thấy cảnh chim hót hoa thơm bên cạnh, đột nhiên linh cơ chợt động.

"Chẳng lẽ là thêm sự lý giải của mình về trời đất, cũng như sự lý giải về Pháp tắc?" Với nghi vấn như vậy, Lâm Dương lập tức bắt đầu một vòng tu luyện mới, nhưng lần này hắn không máy móc tu luyện theo từng chiêu kiếm thức trong kiếm quyết, mà chậm rãi vung kiếm, dần dần lồng ghép sự lý giải của mình về trời đất.

Lúc đó, Lâm Dương cảm thấy cảm giác xa lạ kỳ dị kia đang dần dần biến mất, xem ra pháp này đúng rồi, thế là hắn càng chuyên tâm đắm mình vào tu luyện.

Đồng thời, Lâm Dương cảm thấy sự lý giải của mình về trời đất đang thăng tiến nhanh chóng theo việc vận dụng kiếm quyết, đây cũng là niềm vui bất ngờ của Lâm Dương.

Lâm Dương ở trong Bách Hoa Cốc nỗ lực tu luyện, nhưng hắn lại không biết rằng, thực ra trong Bách Hoa Cốc vẫn luôn tồn tại một người khác, đó chính là chủ nhân thật sự của Bách Hoa Cốc, Bách Hoa Tiên Tử.

Hãy để thời gian quay trở lại lúc Lâm Dương vừa mới tiến vào Bách Hoa Cốc.

Thực ra khi Lâm Dương ở gần Bách Hoa Cốc, Bách Hoa Tiên Tử đã cảm nhận được sự tồn tại của hắn.

Chương 365

Vốn dĩ nàng cho rằng bên ngoài Bách Hoa Cốc có cấm chế tự nhiên, chỉ khi vô cùng quen thuộc với nơi này mới có khả năng không chạm vào cấm chế.

Bình thường ngay cả Bách Hoa Tiên Tử cũng phải cẩn thận ra vào.

Không ngờ Lâm Dương lại không hề chạm vào cấm chế, cấm chế của Bách Hoa Cốc lại mất hiệu lực đối với hắn.

"Có lẽ, cấm chế này là cấm chế tồn tại trong Bách Hoa Cốc khi ta hóa hình, uy lực kinh người.

Vì vậy đối với người này lại không có chút tác dụng nào." "Người này đến Bách Hoa Cốc lại có mục đích gì?" Bách Hoa Tiên Tử vừa kinh ngạc, vừa nảy sinh sự tò mò lớn đối với Lâm Dương.

Tục ngữ nói, khi một người phụ nữ nảy sinh sự tò mò đối với một người đàn ông khác, thì phải đặc biệt cẩn thận, bởi vì điều đó có thể là khởi đầu của sự sa ngã.

Bách Hoa Tiên Tử đương nhiên không biết câu nói đó, lúc này nàng đang quan sát Lâm Dương vừa tiến vào Bách Hoa Cốc.

Cho nên chắc chắn Lâm Dương không biết rằng, ngay từ khi bước vào sơn cốc, đã có một người âm thầm theo dõi mọi cử động của hắn từ trong bóng tối.

Về phía Bách Hoa Tiên Tử, nàng tiếp tục quan sát mọi hành động của Lâm Dương, thấy Lâm Dương tiến vào Bách Hoa Cốc dường như không có mục đích đặc biệt nào, nên nàng cũng nén lại ý muốn hiện thân gặp mặt Lâm Dương.

Thấy Lâm Dương có sự lĩnh ngộ về tự nhiên cao như vậy, cử chỉ cũng khá đoan trang, lại đồng thời là tinh hoa cây cỏ hóa thành, Bách Hoa Tiên Tử không khỏi nảy sinh một tia thiện cảm đối với Lâm Dương.

Bách Hoa Tiên Tử thấy Lâm Dương chìm đắm trong tu luyện, không ra ngoài quấy rầy.

Cứ thế, Bách Hoa Tiên Tử nhìn Lâm Dương lĩnh ngộ tự nhiên, nhìn Lâm Dương khổ luyện từng chiêu từng thức kiếm pháp, nhìn Lâm Dương tu luyện kiếm thuật với phong thái tiên phong đạo cốt.

Thời gian trôi nhanh, Bách Hoa Tiên Tử cũng không ngờ Lâm Dương lại tu luyện vài chục năm, trong khoảng thời gian đó Lâm Dương tuy có nghỉ ngơi một chút, nhưng không có ý định dừng lại, nên Bách Hoa Tiên Tử cũng không làm gián đoạn.

"Ta chưa từng thấy, vì sao người này lại khiến ta cảm thấy một chút thân cận." "Tu luyện thật sự rất khổ cực, không ngờ lại có thể kiên trì tu luyện những thứ khô khan như vậy.

Nhưng mỗi lần vung kiếm đều mang theo khí chất phi phàm, ta dường như muốn xem mãi như vậy." Bách Hoa Tiên Tử lúc Lâm Dương tu luyện thì suy nghĩ lung tung, không biết từ lúc nào, nàng dường như cũng phát hiện Lâm Dương đã chiếm một vị trí nhất định trong lòng nàng.

"Xem ra khi tu luyện hắn áo trắng phiêu diêu, khí chất phi phàm, không biết người này trông thế nào?" Trong lòng Bách Hoa Tiên Tử bỗng dưng nảy sinh một chút ngượng ngùng.

Cứ thế, Lâm Dương tu luyện một thời gian trong Bách Hoa Cốc, hoàn toàn không biết có một người luôn âm thầm bầu bạn, quan sát mọi hành động của hắn.

Cùng với việc lĩnh ngộ được một tia Pháp tắc tự nhiên, khoảng thời gian tu luyện của Lâm Dương sắp tạm thời kết thúc.

Thế là, Lâm Dương cuối cùng cũng dừng bước chân tu luyện.

Bách Hoa Tiên Tử thấy vậy, cũng quyết định hiện ra gặp mặt Lâm Dương.

Về phía Lâm Dương, hắn thu thần kiếm, dừng tu luyện, đang chuẩn bị nghỉ ngơi một lát.

Chỉ thấy từ sâu trong Bách Hoa Cốc đi ra một nữ tử.

Nữ tử ấy dung mạo kiều diễm, làn da trắng nõn, thân hình cũng vô cùng cân đối.

Cô gái ấy có đôi mắt sáng trong, tinh anh và thanh khiết, rực rỡ như những vì sao.

Giữa mỗi nụ cười, mỗi cái nhíu mày, thần thái tự nhiên toát ra, khiến người ta không khỏi kinh ngạc trước vẻ thanh nhã, linh tú.

Một nụ cười mờ nhạt treo trên khóe môi, thể hiện sự thân thiện của nàng.

Chiếc áo xanh trên người trong trẻo, tinh khiết, như một cây quỳnh chi, được trồng giữa núi xanh nước biếc, thu trọn tinh hoa trời đất; lại như mỹ ngọc Côn Luân, rơi xuống một góc đông nam, tỏa ra ánh sáng nhạt nhòa, và mái tóc mỏng màu xanh lá cây độc đáo trên đầu rất hợp với nàng, khiến người ta không hề cảm thấy chút nào bất hòa.

Nhìn Lâm Dương đang nhìn chằm chằm mình một cách ngây ngốc, Bách Hoa Tiên Tử không khỏi nảy sinh sự ngượng ngùng.

Nàng cúi đầu nói: "Công tử cứ nhìn chằm chằm thiếp mãi, trên mặt thiếp có hoa sao?" Lâm Dương mới phản ứng lại, ý thức được hành vi không phù hợp của mình.

Trong lòng vừa xấu hổ, hắn liền vội vàng giải thích: "Vị cô nương này, thực sự xin lỗi, tại hạ lần đầu tiên gặp tiên tử, cảm thấy một loại thân thiết không rõ ràng, cộng thêm tiên tử xinh đẹp động lòng người, khí chất phi phàm, không ngờ đã thất thần." Bách Hoa Tiên Tử nghe câu nói đó, đầu nàng cúi thấp hơn nữa, nhỏ giọng nói: "Công tử thường xuyên dỗ dành các cô gái vui vẻ sao?

Lần đầu tiên gặp một cô gái lại khoa trương khen ngợi người khác như vậy, dùng cái mánh khóe này để tiếp cận." Lâm Dương nghe vậy, càng cảm thấy xấu hổ hơn, lo lắng cho sự vụng về của mình, vội vàng đáp: "Không không không, tuyệt đối không phải như vậy, tiên tử tuyệt đối đừng hiểu lầm, tại hạ vừa rồi nói là sự thật, nếu có điều gì sai trái, ta có thể thề với trời đất để chứng minh." Bách Hoa Tiên Tử phì cười một tiếng, nói: "Không cần thề thốt chứng minh, thấy vẻ sốt ruột của công tử, thiếp miễn cưỡng tin lời công tử vậy." Sau đó Bách Hoa Tiên Tử lại hỏi: "Không biết thân phận của công tử là gì, đến Bách Hoa Cốc này để làm gì?

Vì sao lại có thể trực tiếp xuyên qua cấm chế của sơn cốc?" Lâm Dương đáp: "Ta tên là Lâm Dương, là tinh hoa cây cỏ hóa thành người, trời sinh đối với vạn vật tự nhiên khá mẫn cảm, có thể sống hòa hợp với tự nhiên.

Có lẽ vì ta không hề có ác ý với Bách Hoa Cốc, nên Bách Hoa Cốc đã không từ chối cho ta tiến vào." "Không biết thân phận của tiên tử là gì, có thể nói cho tại hạ biết không?" Bách Hoa Tiên Tử không che giấu nhiều, nói rõ thân phận của mình: "Ta là Bách Hoa Tiên Tử, là một đóa hoa trong Bách Hoa Cốc hóa thành.

Từ khi ta sinh ra đã ở trong Bách Hoa Cốc, tên Bách Hoa Cốc cũng do ta đặt, công tử có thể gọi ta là Bách Hoa." "Thì ra đây là nơi ở của Bách Hoa Cốc Tiên Tử, tại hạ không biết tình hình, vì lòng hiếu kỳ của mình, mạo muội xông vào cốc, thật sự đã đắc tội nhiều, xin tiên

tử đừng để trong lòng.” Lâm Dương hiểu rõ tình hình, biết mình đã mạo muội tiến vào lãnh địa của người khác, liền vội vàng xin lỗi.

“Không sao đâu, chúng ta có thể coi như đồng nguyên, thảo nào giữa chúng ta lại có thể cảm thấy một chút thân thiết.

Huống hồ bản thân công tử cũng không hề có ác ý với Bách Hoa Cốc.

Có thể tiến vào đây, chứng tỏ Bách Hoa Cốc có sự đồng tình với công tử.” “Vì đã đến rồi, chi bằng đến phủ đệ của thiếp một chuyến.

Thiếp thấy công tử đã tu luyện lâu như vậy, chắc chắn có chút mệt mỏi, vừa hay có thể nghỉ ngơi một chút ở chỗ thiếp.” Bách Hoa Tiên Tử quyết định mời Lâm Dương đến phủ đệ của mình.

Lâm Dương cùng Bách Hoa Tiên Tử đến sâu trong Bách Hoa Cốc, chỉ thấy hoa cỏ trong đó sinh trưởng càng thêm sức sống, xem ra Bách Hoa Tiên Tử bình thường đã không ít tâm tư chăm sóc hoa cỏ.

Chương 366

Rồi nhìn đến nơi ở của Bách Hoa Tiên Tử, một ngôi nhà tranh được dựng bằng trúc xanh biếc, tuy không thể nói là xa hoa, nhưng lại càng hài hòa với cảnh vật xung quanh.

"Đây là nơi ở của thiếp, ngôi nhà nhỏ có thể hơi đơn sơ, hy vọng Lâm Dương công tử đừng để ý." Bách Hoa Tiên Tử giới thiệu với Lâm Dương.

"Không không không, sao lại thế được, tính cách của ta cũng không thích quá phô trương lãng phí, loại kiến trúc này ta rất thích." Lâm Dương nghiêm túc nói.

Bách Hoa Tiên Tử nhìn Lâm Dương vẻ mặt nghiêm túc, trong lòng đối với hắn càng thêm vài phần thiện cảm.

Cứ thế, hai người tiến vào nhà trúc, sau đó hai người đã có một cuộc trò chuyện đơn giản, hiểu nhau hơn rất nhiều.

Sau khi biết Lâm Dương là đệ tử môn hạ Thánh Nhân, Bách Hoa Tiên Tử càng tán thán liên tục: "Công tử thật sự còn trẻ tuổi, lại bái nhập môn hạ Thánh Nhân, thảo nào tu vi của công tử lại mạnh mẽ như vậy.

Không biết kiếm pháp mà công tử tu luyện, ta chưa từng nghe nói đến, nhưng cảm thấy nó rất mạnh mẽ." "Nàng biết ta luyện kiếm pháp, chẳng lẽ nàng đã luôn nhìn ta tu luyện sao?" Lâm Dương không kìm được hỏi.

Nghe vậy, Bách Hoa Tiên Tử không khỏi ngượng ngùng cúi đầu, nhỏ giọng nói: "... ta thật sự không cố ý đâu, thực ra vừa vào Bách Hoa Cốc ta đã phát hiện ra công tử, vốn dĩ định trực tiếp xuất hiện, không ngờ công tử lại tu luyện trong Bách Hoa Cốc." "Để không làm

phiền công tử tu luyện, ta đã không xuất hiện.

Ta thật sự không cố ý nhìn lén công tử tu luyện.” Nói rồi Bách Hoa Tiên Tử xấu hổ đến mức chỉ muốn tìm một cái lỗ mà chui xuống.

Lâm Dương nhìn Bách Hoa Tiên Tử lúc này, cảm thấy vị tiên tử trên trời áo quần phiêu diêu trước đây càng thêm vài phần khí tức nhân gian, càng nhìn càng thấy vô cùng đáng yêu.

Bách Hoa Tiên Tử cảm thấy Lâm Dương đã nửa ngày không nói gì, tưởng rằng Lâm Dương đang tức giận, thế là nàng chậm rãi ngẩng đầu nhìn Lâm Dương, không ngờ Lâm Dương đang nhìn chằm chằm nàng một cách ngây ngốc.

Tim Bách Hoa Tiên Tử không khỏi đập nhanh hơn, trong lòng suy nghĩ lung tung: “Hắn cứ nhìn chằm chằm mình như vậy, chẳng lẽ có ý với mình?

Vậy mình nên làm thế nào đây, người này nhìn cũng không tồi, tu vi lại cao, là đệ tử môn hạ Thánh Nhân.

Nhưng mình là tinh hoa cây cỏ hóa thành, liệu có được không đây?” Không lâu sau, Lâm Dương ý thức được sự thất thố của mình, vội vàng giải thích: “Xin lỗi, vừa rồi ta đang nghĩ chuyện khác, có chút thất thần.” “Ta sao lại trách tiên tử được, ta lầm tưởng Bách Hoa Cốc là vô chủ trước, không ngờ nơi này đã có chủ nhân, hơn nữa ta cũng không có ý phòng vệ, trực tiếp tu luyện trong Bách Hoa Cốc rồi.” “Nếu phải nói lỗi, thì là tại hạ có lỗi trước, cho nên cũng xin tiên tử đừng quá tự trách.” Tiếp đó, Lâm Dương liền giải thích về việc tu luyện và kiếm pháp: “Tại hạ hiện tại là Kim Tiên đỉnh phong kỳ, lần này ra ngoài lịch luyện cũng là để cảm ngộ Pháp tắc chi lực huyền diệu để đột phá, không ngờ tu luyện trong Bách Hoa Cốc dường như đã giúp ta tìm được một tia khế cơ.” “Kiếm pháp ta tu luyện tên là Tiên Linh Kiếm Pháp, cũng là một bí thuật khá cao thâm.

Càng về sau, biến hóa của nó càng nhiều, cho nên việc tu luyện sẽ càng khó khăn." "Tại hạ cũng đã khổ tu vài chục năm, mới miễn cưỡng tu luyện đến tầng thứ ba." Lâm Dương cảm thấy Bách Hoa Tiên Tử đối với Tiên Linh Kiếm Pháp đầy hứng thú, trong lòng tính toán một chút, rồi nói: "Nếu tiên tử có hứng thú, tại hạ có thể truyền thụ cho tiên tử." "Đây là pháp môn tu luyện của môn hạ Thánh Nhân sao, truyền thụ cho người ngoài như vậy không hay lắm chứ." Bách Hoa Tiên Tử tuy có chút động lòng, nhưng lý trí đã chiếm ưu thế.

"Không sao đâu, tại hạ ngẫu nhiên có được, không liên quan đến Lão sư, tiên tử cứ yên tâm." Lâm Dương giải thích.

"Nếu đã như vậy, có cơ hội công tử có thể dạy thiếp tu tập." Bách Hoa Tiên Tử vui vẻ nói.

Vừa lúc Lâm Dương và Bách Hoa Tiên Tử đang trò chuyện rất vui vẻ, thì một nam tử áo đen đột nhiên xuất hiện bên ngoài Bách Hoa Cốc.

Chỉ thấy hắn muốn xuyên qua cấm chế để vào Bách Hoa Cốc, nhưng cấm chế của Bách Hoa Cốc đâu phải người bình thường có thể xuyên qua.

Sau nhiều lần thử không thành, hắn quyết định trực tiếp gọi Bách Hoa Tiên Tử ra ngoài.

Thế là hắn vận hết pháp lực toàn thân, dồn vào miệng, rồi lớn tiếng quát: "Bách Hoa Tiên Tử có ở trong đó không?

Tại hạ Như Ý Chân Tiên, từ lần gặp mặt trước, đã đối với tiên tử nhất kiến khuynh tâm.

Tuy lần trước tiên tử đã vô tình từ chối ta, nhưng ta sẽ không dễ dàng từ bỏ." "Gần đây, tại hạ vì quá nhớ nhung tiên tử, không kìm được quyết định đến tìm tiên tử một chuyến, hy vọng tiên tử có thể

cho ta vào trong." Lúc này, Lâm Dương và Bách Hoa Tiên Tử trong Bách Hoa Cốc tự nhiên có thể nghe rõ ràng lời của Như Ý Chân Tiên.

Lâm Dương trong lòng có chút nghi hoặc, liền hỏi: "Người bên ngoài Bách Hoa Cốc kia là ai, hình như quen biết với tiên tử.

Tiên tử có cần ra ngoài gặp hắn không, hay bây giờ có muốn tránh mặt không." Vẻ mặt tươi cười của Bách Hoa Tiên Tử hiện lên một tia ghét bỏ, khó chịu nói: "Người này tên là Như Ý Chân Tiên, là đệ đệ của Ngưu Ma Vương.

Lần trước có một lần tu luyện giả tụ hội, ta đã gặp người này." "Từ sau lần đó, người này liền luôn quấn quýt lấy ta, muốn theo đuổi ta.

Nhưng ta nghe nói người này phong lưu thành tính, phẩm hạnh xấu xa, nên đã trực tiếp từ chối." "Nhưng hắn vẫn không bỏ cuộc, lần này không biết từ đâu biết được nơi ở của ta, nên trực tiếp chạy đến Bách Hoa Cốc của ta làm loạn." Lâm Dương nghe vậy, chính trực nói: "Vì là kẻ vô sỉ như vậy, vậy tiên tử cũng không cần khách khí với hắn nữa.

Xem ra ta cũng không cần phải né tránh trong này, ta ra ngoài gặp Như Ý Chân Tiên một chút." Thế là Lâm Dương cùng Bách Hoa Tiên Tử bước ra khỏi Bách Hoa Cốc.

Như Ý Chân Tiên đang đứng trước Bách Hoa Cốc gào thét, thấy Bách Hoa Tiên Tử bước ra từ Bách Hoa Cốc, lập tức dừng hô hoán.

Hắn vội vàng nói: "Bách Hoa, cuối cùng nàng cũng chịu ra gặp ta, nàng có biết ta khổ sở thế nào không?" Nhưng khi Như Ý Chân Tiên nhìn thấy một nam nhân đứng bên cạnh Bách Hoa Tiên Tử, sắc mặt hắn lập tức từ tươi tắn chuyển sang âm trầm.

Hắn lập tức chất vấn Bách Hoa Tiên Tử: "Thằng tiểu bạch kiểm

bên cạnh là ai, ta chưa từng thấy?" Bách Hoa Tiên Tử lạnh lùng nói với Như Ý Chân Tiên: "Là ai không cần ngươi quản, nhưng xin hãy nói chuyện lịch sự một chút, tóm lại không liên quan đến ngươi." "Ta trước đây không phải đã từ chối rõ ràng rồi sao, vậy nên xin ngươi đừng dây dưa với ta nữa." Như Ý Chân Tiên không cam tâm, nhìn Lâm Dương đứng bên cạnh Bách Hoa Tiên Tử, tức giận nói: "Chẳng lẽ là vì nàng đã nhìn trúng thằng tiểu bạch kiểm này, nên mới từ chối ta." Như Ý Chân Tiên nhìn Lâm Dương đang đứng bên cạnh Bách Hoa Tiên Tử.

Bách Hoa Tiên Tử luôn đối với hắn không lạnh không nhạt, nhưng bây giờ lại bao che cho Lâm Dương, nói hộ cho hắn, nhất thời càng thêm tức giận.

Thế là hắn phẫn nộ nói với Lâm Dương: "Cứ đứng sau lưng con gái mãi, có bản lĩnh thì đánh với ta một trận, để ngươi biết trời cao đất rộng." "Hôm nay ta nhất định phải dạy dỗ thằng nhóc ngươi một trận không thể không được." Lâm Dương nghe Như Ý Chân Tiên chuẩn bị khiêu chiến, trong lòng không những không sợ hãi, mà còn có chút vui mừng.

"Vừa hay ta mới tu luyện kiếm pháp, chưa có kinh nghiệm thực chiến, hôm nay hãy lấy Như Ý Chân Tiên làm vật thí nghiệm cho kiếm của ta vậy." Thế là Lâm Dương lấy ra Thiên Nguyên Kiếm, về phía Như Ý Chân Tiên cũng lấy ra vũ khí của hắn là hai cây Lưu Tinh Chùy.

Bách Hoa Tiên Tử thấy hai người sắp đánh nhau, tuy có chút lo lắng, nhưng cũng không có cách nào, không thể ngăn cản được, đành nói với Lâm Dương: "Lâm Dương đại ca cẩn thận." Như Ý Chân Tiên thấy Bách Hoa Tiên Tử quan tâm đến Lâm Dương, trong lòng càng thêm ghen tuông, mắt hắn như phun lửa, toàn thân vận pháp lực, trực tiếp lao về phía Lâm Dương.

Lâm Dương thấy khí thế của Như Ý Chân Tiên, cũng không dám khinh suất, trong tay vung Tiên Linh Kiếm Pháp.

Không lâu sau, hai người va chạm vào nhau, chỉ thấy Như Ý Chân Tiên dường như dùng hết toàn lực vung Lưu Tinh Chùy đập về phía Lâm Dương, còn Lâm Dương thì khéo léo vận dụng Tiên Linh Kiếm Pháp, dùng sự huyền diệu của "tứ lạng bạt thiên cân" (bốn lạng đẩy ngàn cân) để khéo léo hóa giải sức mạnh của Như Ý Chân Tiên.

Cứ thế Lâm Dương né tránh nhiều lần mấy đợt tấn công của Như Ý Chân Tiên, Như Ý Chân Tiên tưởng rằng Lâm Dương không địch lại, thế là hắn mở miệng chế giễu: "Thằng nhóc chỉ biết trốn tránh thôi sao?

Chương 367

Nếu thật sự không đánh lại ta thì có thể trực tiếp nhận thua, rồi rời xa Bách Hoa Tiên Tử một chút." Lâm Dương nghe câu nói đó, hai mắt ngưng lại, đáp lại: "Câu nói đó nên là ta nói với ngươi mới phải, xem ra ta không nên nương tay." Lâm Dương lập tức quyết định không nương tay nữa, hai tay vận thần kiếm, thi triển thức thứ hai của Tiên Linh Kiếm Pháp.

Chỉ thấy kiếm pháp của Lâm Dương dần dần trở nên phức tạp, chiêu thức cũng ngày càng nhiều, đối kháng với trọng chùy của Như Ý Chân Tiên ngày càng nhẹ nhàng.

Thậm chí ẩn ẩn có cảm giác phản áp chế Như Ý Chân Tiên.

Về phía Như Ý Chân Tiên, hắn cảm thấy việc đối kháng với Lâm Dương không còn dễ dàng như trước, phương thức chiến đấu cũng dần dần từ công chuyển sang thủ, có chút cảm giác không chống đỡ nổi.

Lâm Dương không ham chiến, thế là tăng tốc độ tấn công, Như Ý Chân Tiên lúc này cũng sắp không chống đỡ nổi nữa.

Lâm Dương lập tức nhìn đúng thời cơ, hất văng hai cây Lưu Tinh Chùy của Như Ý Chân Tiên, sau đó Tiên Linh Kiếm chỉ vào cổ Như Ý Chân Tiên.

Như Ý Chân Tiên không ngờ trận chiến lại kết thúc nhanh đến vậy, hắn còn chưa kịp phản ứng đã bị Lâm Dương tước vũ khí, sau đó phát hiện thần kiếm của đối phương đang chỉ vào cổ mình.

Như Ý Chân Tiên cảm thấy nếu mình dám khinh cử vọng động, có thể giây tiếp theo sẽ thân thủ dị xứ (mất mạng).

Như Ý Chân Tiên biết, lần này hắn đã thua hoàn toàn.

Lâm Dương hạ thần kiếm trong tay, nói với Như Ý Chân Tiên: "Ngươi thua rồi, cho nên xin sau này đừng dây dưa với Bách Hoa cô nương nữa." "Nếu không, ngươi sẽ không biết hậu quả đâu." Nói rồi thần kiếm của Lâm Dương lóe lên kim quang, Như Ý Chân Tiên trong lòng cảm thấy sợ hãi tột độ, bởi vì hắn biết nếu mình còn gây sự, có thể Lâm Dương sẽ thật sự không khách khí với hắn, thậm chí có thể tính mạng khó giữ.

Như Ý Chân Tiên nói: "Lần này ngươi thắng ta, ta sẽ không tìm Bách Hoa nữa.

Nhưng ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua đâu, thằng nhóc ngươi hãy đợi đấy, nhất định sẽ phải hối hận!" Nói rồi, Như Ý Chân Tiên vội vàng nhặt hai cây Lưu Tinh Chùy bị đánh rơi, nhanh chóng rời đi, sợ rằng Lâm Dương sẽ truy đuổi.

Lâm Dương thấy Như Ý Chân Tiên rời đi, cũng không tính toán truy cứu nữa, nói với Bách Hoa Tiên Tử bên cạnh: "Hiện tại ta đã giải quyết phiền phức cho nàng rồi, bây giờ nàng có thể tạm thời yên tâm rồi chứ." Bách Hoa Tiên Tử cảm ơn nói: "Không ngờ Lâm Dương đại ca lại lợi hại như vậy, dễ dàng đánh bại Như Ý Chân Tiên.

Ở đây Bách Hoa xin đa tạ Lâm Dương đại ca đã giúp Bách Hoa giải vây, Bách Hoa không biết lấy gì báo đáp." Thực ra Bách Hoa Tiên Tử cũng không biết từ lúc nào, nàng đã không còn gọi Lâm Dương là công tử nữa, mà gọi là đại ca.

Lâm Dương khách khí nói: "Chỉ là chuyện nhỏ thôi, chỉ trách Như Ý Chân Tiên học nghệ không tinh, dám gây sự mà thôi." "Nhưng ta cảm thấy mọi chuyện không đơn giản như vậy, hắn không phải có một người ca ca sao?

Ta sợ hắn sẽ để ca ca mình đến báo thù, như vậy tiên tử sẽ rơi vào

hoàn cảnh khó khăn hơn." Lâm Dương lại bày tỏ một nỗi lo khác.

"Chi bằng ta ở lại Bách Hoa Cốc thêm một thời gian, đề phòng Như Ý Chân Tiên quay trở lại gây sự." Bách Hoa Tiên Tử nói: "Lâm Dương đại ca nếu không chê nơi ở của thiếp, Bách Hoa Cốc tự nhiên tùy Lâm Dương đại ca dừng chân." "Có Lâm Dương đại ca ở đây, Bách Hoa cảm thấy an tâm hơn rất nhiều." Nói rồi Bách Hoa Tiên Tử má ửng hồng, có chút ngượng ngùng cúi đầu.

Thế là Lâm Dương lại cùng Bách Hoa Tiên Tử trở về trong cốc, sau đó Lâm Dương tiếp tục luyện tập thức thứ ba của Tiên Linh Kiếm Pháp, tìm kiếm một tia khế cơ đột phá.

Đồng thời, Lâm Dương cũng ứng lời Bách Hoa Tiên Tử, bắt đầu truyền thụ Tiên Linh Kiếm Pháp cho Bách Hoa Tiên Tử.

Cứ thế, tình cảm của hai người cũng ngày càng thân mật trong quá trình tu luyện.

Về phía khác, Như Ý Chân Tiên kể từ khi bị Lâm Dương đánh bại, trong lòng vẫn luôn có bóng tối, cũng không dám đi tìm Bách Hoa Tiên Tử nữa.

Hắn muốn tìm cách vượt qua cái chướng ngại trong lòng, thế là quyết định đi tìm đại ca Ngưu Ma Vương ở Thúy Vân Sơn giúp đỡ. 42.

Nhìn ngũ sắc thần quang xuất hiện trước mắt, Lâm Dương chớp chớp mắt, sau đó kêu lớn một tiếng kỳ lạ.

Nhưng Ngưu Ma Vương cũng là một người che chở cho người nhà, thấy có người lại dám ức hiếp đệ đệ nhà mình như vậy, cũng tức giận không thôi.

Thế là hắn điều tra ra vị trí Bách Hoa Cốc, quyết định đến dạy dỗ Lâm Dương một trận.

Không lâu sau, Ngưu Ma Vương đến Bách Hoa Cốc, thấy bên ngoài có cấm chế, nhưng vì võ nghệ cao cường nên hắn gan lớn, quyết định xông vào.

Kết quả Ngưu Ma Vương dùng hết toàn thân khí lực, cũng không thể đột phá được.

Đành phải hướng vào bên trong mà quát: "Thằng nhóc Lâm Dương kia ở đâu, ta là ca ca của Như Ý Chân Tiên, Ngưu Ma Vương, có bản lĩnh thì ra đánh với ta một trận, ta sẽ cho ngươi biết trời cao đất rộng." Lúc này, Lâm Dương và Bách Hoa Tiên Tử trong Bách Hoa Cốc biết Ngưu Ma Vương đến, Bách Hoa Tiên Tử lo lắng nói: "Lâm Dương đại ca đừng ra ngoài nữa, Ngưu Ma Vương là Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong kỳ, với tu vi hiện tại của huynh có lẽ không thể chống đỡ nổi đâu.

Cấm chế của Bách Hoa Cốc chúng ta có thể phòng thủ tu vi dưới Đại La Kim Tiên, Ngưu Ma Vương cũng không thể đột phá được, chi bằng chúng ta tạm thời tránh mặt một chút đi." Lâm Dương kiên quyết nói: "Đại trượng phu có những việc nên làm và không nên làm, lần này hắn lại ức hiếp ta, dù ta không chống đỡ nổi, ta cũng sẽ đấu với hắn một trận, để hắn biết ta không dễ bị bắt nạt." Lâm Dương quyết định ra ngoài quyết chiến một trận, nói với Bách Hoa: "Nàng hãy ở đây đợi ta, ta sẽ ra ngoài hội ngộ Ngưu Ma Vương.

Nàng cũng không cần quá lo lắng.

Ta là môn hạ Thánh nhân, chắc chắn có đồ vật bảo vệ tính mạng.

Huống hồ nếu đánh không lại, ta vẫn có thể chạy chứ, lúc đó nàng hãy tiếp ứng ta ở Bách Hoa Cốc." Bách Hoa Tiên Tử nghe vậy, trái tim căng thẳng chợt thả lỏng đôi chút, nói: "Lâm Dương đại ca phải cẩn thận, nếu không đánh lại thì tuyệt đối đừng cố chấp, ta sẽ ở đây đợi huynh quay về." Nàng nói giống như một người vợ dặn dò trượng

phu sắp đi xa.Lâm Dương bước ra khỏi Bách Hoa Cốc, chỉ thấy một đại yêu đầu đội sừng trâu đứng sững ở cửa, tay cầm một cây côn sắt lớn toàn thân màu vàng kim, khảm khắc hoa văn.

Dựa theo ký ức kiếp trước của Lâm Dương về Tây Du Ký, đây hẳn là vũ khí tùy thân của Ngưu Ma Vương: Hỗn Thiết Côn.Ngưu Ma Vương thấy một nam tử áo trắng bước ra, biết đây là Lâm Dương mà hắn muốn tìm, liền nói: "Cuối cùng ngươi cũng chịu ra rồi, ta còn tưởng ngươi định làm rùa rụt cổ chứ.

Đã ra rồi thì đánh một trận đi!" Hắn lập tức giơ Hỗn Thiết Côn, lao về phía Lâm Dương.

Lâm Dương biết đối thủ này không hề đơn giản, cũng không dám khinh suất nửa điểm, liền vung Thiên Nguyên Kiếm, vận chuyển Tiên Linh Kiếm Pháp thức thứ hai.Hai người giao chiến, Lâm Dương ngay lập tức cảm thấy khác biệt so với Như Ý Chân Tiên.

Nếu Như Ý Chân Tiên mang lại cho Lâm Dương cảm giác như chiến đấu với một người lớn có sức lực hơn, thì va chạm với Ngưu Ma Vương lại như đối đầu với một dã thú có sức mạnh vô cùng tận.Mặc dù Lâm Dương vận Thiên Nguyên Thần Kiếm, dưới sự trợ giúp của Tiên Linh Kiếm Pháp, điên cuồng hóa giải thần lực trong mỗi côn của Ngưu Ma Vương, nhưng hắn vẫn cảm thấy hổ khẩu ẩn ẩn đau nhức, song Lâm Dương vẫn cố sức chống cự.Ngưu Ma Vương thấy Lâm Dương vẫn còn chống cự, liền cười hắc hắc một tiếng, quyết định tăng thêm lực đạo.

Hắn dùng sức vung một bổng về phía Lâm Dương, Lâm Dương cảm nhận được sự thay đổi của đối phương, sắc mặt biến đổi, vội vàng thi triển Tiên Linh Kiếm Pháp thức thứ ba.

Dưới thức thứ ba của Tiên Linh Kiếm Pháp, đòn côn toàn lực của Ngưu Ma Vương không còn tác dụng quá lớn.Ngưu Ma Vương nhìn

kiếm pháp của Lâm Dương, cảm thán nói: “Kiếm pháp của tiểu tử ngươi không tệ, ẩn ẩn có một tia bóng dáng pháp tắc, nhưng bây giờ ta sẽ cho ngươi kiến thức thế nào mới là thực lực chân chính của Thái Ất Kim Tiên!” Chỉ thấy cây Hỗn Thiết Côn lóe lên ánh kim quang, phảng phất đã được gia trì thêm sức mạnh đặc thù.Lúc này, đối mặt với Ngưu Ma Vương, Lâm Dương cảm nhận rõ rệt nhất, cảm thấy hoàn toàn không thể né tránh một côn này, liền dốc toàn lực vận chuyển Tiên Linh Kiếm Pháp thức thứ ba.

Chương 368

Nhưng ngay khoảnh khắc kiếm của hắn va chạm với Hỗn Thiết Côn, Lâm Dương cảm thấy một cỗ cự lực không thể chống cự ập tới, giống như một tảng đá lớn va vào người.Lâm Dương không nằm ngoài dự đoán bị Ngưu Ma Vương đánh bay xuống đất, cảm thấy cổ họng ngọt lịm, một ngụm tiên huyết phun ra từ miệng.Ngưu Ma Vương thấy Lâm Dương bị đánh ngã xuống đất, cười ha hả, quyết định thừa thắng truy kích, đánh Lâm Dương trọng thương.Lâm Dương đối mặt với Ngưu Ma Vương đang lao tới, trong đầu tư duy cực nhanh chuyển động, nhìn vào ô vật phẩm, quyết định sử dụng "Thánh Nhân Nhất Kích" kia.

Chỉ thấy khí thế hắn biến đổi, một cỗ khí chất huyền diệu đột nhiên phát sinh.Lúc này, Ngưu Ma Vương cảm thấy bị một tồn tại vô hình khóa chặt, một cảm giác mà ngay cả từ Đại La Kim Tiên hắn cũng chưa từng cảm nhận được, hiện tại thậm chí ngay cả một ngón tay cũng không thể nhúc nhích.Dường như chỉ cần hơi khinh cử vọng động, hắn có thể lập tức tan thành tro bụi từ thế giới này.

Mọi nguyên do, dường như đều truyền ra từ Lâm Dương đang nằm trên mặt đất.Ngưu Ma Vương mang theo giọng van xin, vội vàng nói: "Tiểu tử… trên người ngươi vì sao lại có khí tức Thánh nhân?" Lâm Dương lạnh lùng nói: "Ta là đồ đệ của Thái Thượng Đạo Tổ Thiên Đình, đệ tử môn hạ Thánh nhân." Ngưu Ma Vương nghe vậy, lòng chết lặng, thầm mắng: "Đệ đệ chết tiệt của ta, bình thường cứ gây chuyện thị phi!

Lần này thì hay rồi, chọc phải một kẻ cứng đầu, đệ tử môn hạ Thánh nhân, nhân vật đến ta còn không dám trêu chọc, ta đúng là xui xẻo mà." Ngưu Ma Vương với vẻ mặt đưa đám nói: "Lâm Dương

tiểu hữu xin nguôi giận, nếu sớm biết tiểu hữu là môn hạ Thánh nhân, ta tuyệt đối sẽ không dám gây phiền toái.”“Vừa rồi tại hạ đã đắc tội nhiều, xin tiểu hữu đừng để trong lòng.

Ta có một viên thánh dược trị thương cực phẩm là Cửu Linh Đan, xin dâng lên bồi lễ xin lỗi cho hành vi vô lễ vừa rồi của ta, mong tiểu hữu lần này tha cho ta một mạng.” Lâm Dương nghe vậy, suy nghĩ một lát, cảm thấy Ngưu Ma Vương không dám giở trò gì, hơn nữa hắn cũng không muốn lãng phí “Thánh Nhân Nhất Kích” quý giá lên Ngưu Ma Vương.Hắn liền thu hồi “Thánh Nhân Nhất Kích”, Ngưu Ma Vương cũng cảm thấy toàn thân nhẹ nhõm, cảm giác chết chóc vừa rồi cuối cùng cũng biến mất, vội vàng thở phào nhẹ nhõm.Lâm Dương tiếp tục nói với Ngưu Ma Vương: “Vậy mau cút đi, sau này đừng gây chuyện ở Bách Hoa Cốc nữa.

Cũng hãy quản tốt tên đệ đệ kia của ngươi, nếu không sau này có chết cũng không biết lý do đâu.” Ngưu Ma Vương nào dám dây dưa nữa, liền giao một bình ngọc vào tay Lâm Dương, rồi dùng mười hai phần khí lực nhanh chóng rời đi.Bên này, Lâm Dương cũng thở phào một hơi, lần này mượn uy danh của sư phụ để “hồ giả hổ uy”, cuối cùng cũng vượt qua cửa ải một cách an toàn.Lâm Dương lập tức quay về Bách Hoa Cốc, lúc này Bách Hoa Tiên Tử cũng đã chờ đến sốt ruột không thôi.Bách Hoa Tiên Tử thấy Lâm Dương trở về, vội vàng nói: “Lâm Dương đại ca không sao chứ, vừa rồi thật sự quá nguy hiểm, nếu không phải ta sợ ra ngoài sẽ liên lụy huynh, ta nhất định đã ra ngoài giúp huynh rồi.” Lâm Dương nói: “Ta không sao cả mà, lần này là mượn danh tiếng của sư phụ dọa hắn thôi, nhưng ta cũng bị chút vết thương nhỏ.”“Nhưng ngoài ý muốn mừng rỡ là khi ta giao chiến với Ngưu Ma Vương, ta đã cảm nhận rõ ràng ‘Cự Lực Pháp Tắc’ mà hắn sử dụng, điều này giúp ta có nhận thức rõ ràng hơn về lực lượng pháp tắc, tin rằng ta cũng không còn xa cảnh giới đột phá nữa.” “Đợi

khi ta đột phá Thái Ất Kim Tiên, chính diện đối kháng Ngưu Ma Vương, ta cũng sẽ có sức một trận chiến." Bách Hoa Tiên Tử cũng vì Lâm Dương mà cảm thấy vui mừng: "Vậy thì thật tốt quá, lần này cũng là 'nhân họa đắc phúc'."Lâm Dương quyết định trước tiên chữa lành vết thương trên người, rồi xem thử viên Cửu Linh Đan của Ngưu Ma Vương ra sao.

Nhìn vẻ mặt đau lòng của Ngưu Ma Vương lúc đưa đan dược, đoán chừng đó không phải là vật phẩm tầm thường.Quả nhiên, Lâm Dương đã dành mấy ngày sử dụng Cửu Linh Đan để dưỡng thương.

Dưới sự trợ giúp của Cửu Chuyển Huyền Công, Lâm Dương nhanh chóng hồi phục, đan dược còn giúp loại bỏ cả những ám thương tích tụ từ trước trong quá trình tu luyện.Lâm Dương quyết định "nhất cổ tác khí", lập tức bắt đầu đột phá.

Hồi tưởng lại từng chi tiết trong trận chiến với Ngưu Ma Vương vừa rồi, cùng với những cảm ngộ khi luyện tập Tiên Linh Kiếm Pháp thức thứ ba trước đó, Lâm Dương nhanh chóng tiến vào trạng thái nhập định.Không biết qua bao lâu, khí thế trên người Lâm Dương biến đổi.

Chẳng mấy chốc, Lâm Dương từ từ mở đôi mắt, lúc này, hắn có thể cảm nhận thế giới có thêm những sắc thái khác biệt, xung quanh hắn, dường như có một tầng thanh quang nhàn nhạt.Cuối cùng, Lâm Dương đã bước vào cảnh giới Thái Ất Kim Tiên.Lâm Dương lúc này cẩn thận thưởng thức cảm giác đột phá cảnh giới, trong lòng thầm nói: "Thì ra đây là cảm giác đột phá Thái Ất Kim Tiên, thế giới trong mắt ta dường như có những điều khác biệt.

Ta hiện tại có thể cảm nhận được lực lượng pháp tắc ẩn chứa trong thế giới này, điều mà khi ở cảnh giới Kim Tiên ta hoàn toàn không thể thể hội được.""Xem ra phương hướng tu luyện sau này là

cảm ngộ lực lượng pháp tắc rồi.

Quả nhiên, cảnh giới tâm linh quan trọng hơn cảnh giới thân thể rất nhiều.

Nếu cảnh giới tâm linh không cao, việc đột phá cảnh giới tiếp theo cũng sẽ vô cùng khó khăn.”“Ngay cả khi thân thể đột phá cảnh giới, nhưng cảnh giới tâm linh không đủ thì sẽ không thể hoàn mỹ khống chế thân thể, thậm chí dẫn đến thân thể phản phệ, cuối cùng là tẩu hỏa nhập ma.”“May mắn thay, cảnh giới tu luyện của ta vẫn luôn ngang bằng với cảnh giới thân thể, thậm chí vì ta là người xuyên việt, sức mạnh tinh thần của ta vẫn luôn siêu việt người thường, vì vậy việc ta đột phá cũng đơn giản hơn người bình thường không ít.”Có thể ví cảnh giới tâm linh như một cái thùng gỗ, linh khí mà thân thể có thể dung nạp là nước trong thùng gỗ.

Mỗi lần đột phá cảnh giới sẽ làm cái thùng gỗ được mở rộng, để có thể chứa được nhiều nước hơn.Nhưng nếu cảnh giới không đủ, cưỡng ép đổ nước vào một cái thùng đã đầy, kết quả không chỉ đơn giản là nước tràn ra, mà cái thùng sẽ nổ tung, cũng chính là tẩu hỏa nhập ma.Vì sao tu ma giả lại dễ tẩu hỏa nhập ma hơn tu tiên giả?

Một mặt là do công pháp của tu ma giả có phần âm hiểm, tổn hại công đức.

Mặt khác, tu ma giả thăng cấp nhanh, dẫn đến cảnh giới không ổn định, tu luyện tâm linh không đúng chỗ, vì vậy không thể khống chế bản thân, cuối cùng là tẩu hỏa nhập ma.Sau khi thông suốt điều này, Lâm Dương không khỏi cảm thấy một trận may mắn.

Mặc dù tu luyện từ trước đến nay đều đột phá cảnh giới cực nhanh, nhưng hắn vẫn luôn vững chắc, không hề có tâm lý cầu nhanh cầu lợi.Thêm vào đó, sức mạnh linh hồn của hắn khác thường, cho nên hiện tại trên cảnh giới không để lại ẩn hoạn, nếu không việc

thăng cấp cảnh giới sau này sẽ trở nên vô cùng khó khăn.Lâm Dương thầm nghĩ, lập tức gọi ra bảng hệ thống, xem xét tình hình hiện tại: "Túc chủ: Lâm Dương (đã hóa hình) Cảnh giới: Thái Ất Kim Tiên sơ kỳ Pháp tắc: Lực lượng tự nhiên Công pháp: Cửu Chuyển Huyền Công (chuyển thứ sáu), Thái Thanh Tiên Quyết (tầng thứ sáu), Tiên Linh Kiếm Pháp (thức thứ ba) Vật phẩm: Hoàng Trung Lý (sau khi dùng có thể đạt Đại La Kim Tiên, nhưng sau này sẽ không thể tiến thêm), Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Diệt Thế Hắc Liên (đã luyện hóa mười tám trọng), Thánh Nhân Nhất Kích (vật phẩm tiêu hao một lần), Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Thiên Nguyên Kiếm (đã luyện hóa hai mươi mốt trọng) Huyết mạch: Đỉnh cấp Tiên Thiên Đại Ma Thần Thưởng lệ: Một lần thưởng đột phá cảnh giới (chưa nhận)"Lâm Dương cẩn thận quan sát bảng trạng thái, phát hiện hiện tại có thêm một số thứ mà trước đây chưa từng có, thấy có tính năng mới được mở khóa, ví dụ như pháp tắc.

Chẳng lẽ một người có thể lĩnh ngộ nhiều loại pháp tắc?

Lại có một phần thưởng, chẳng lẽ ngoài phần thưởng cảnh giới, còn có phần thưởng hình thức khác sao?Lâm Dương trong lòng suy nghĩ lung tung, nhưng cũng chỉ có thể từng bước một mà dò dẫm về sau.Thấy có một phần thưởng chưa nhận, Lâm Dương lập tức sốt ruột chọn nhận, dù sao sản phẩm của hệ thống đều là tinh phẩm.

Khi Lâm Dương nhận xong phần thưởng, phát hiện trên bảng hệ thống có thêm một quyển bí tịch công pháp.

Lâm Dương vừa nhìn, hóa ra là một quyển bí tịch thân pháp, tên là "Chỉ Xích Thiên Nhai".Chỉ Xích Thiên Nhai: Bí tịch thân pháp đỉnh cấp, tổng cộng sáu tầng.

Sơ kỳ có thể trong chớp mắt đi ngàn dặm, tu luyện đến chỗ cao thâm có thể vượt qua không gian.Mặc dù chỉ có một dòng giới thiệu

ngắn ngủi, nhưng mỗi chữ đều hiển hiện sự phi phàm trong đó, đặc biệt là câu sau "có thể vượt qua không gian", chẳng lẽ phải tu luyện Pháp tắc không gian, sau đó có thể xuyên qua các thế giới rồi sao?Sau này Lâm Dương một mình tự do xuyên toa giữa các thế giới, nhưng không ai có thể đuổi kịp bước chân hắn.

Thế giới rộng lớn, mặc sức ngao du, Lâm Dương trong lòng không khỏi vui như mở cờ."Vậy ta bây giờ hãy tu luyện thân pháp này đi, như vậy sau này nếu đánh không lại người khác thì ít nhất cũng có thể chạy, sống sót mới là điều quan trọng nhất."Hóa ra mỗi tầng của Chỉ Xích Thiên Nhai đều chia thành hai phần: "Chỉ Xích" và "Thiên Nhai".

"Chỉ Xích" chủ yếu là các loại thân pháp di chuyển trong thực chiến, còn "Thiên Nhai" thì là thân pháp di chuyển cự ly dài.Lâm Dương dựa vào ngộ tính siêu cường của bản thân, thêm vào sự tu luyện khắc khổ, không mất quá nhiều thời gian đã tinh thông bộ pháp tầng thứ nhất, có thể vận dụng linh hoạt trong thực chiến.Chẳng bao lâu sau, Lâm Dương đã tu luyện xong cả ba tầng thân pháp đầu tiên.

Qua thử nghiệm của Lâm Dương, hiện tại nếu tái chiến với Ngưu Ma Vương, dựa vào thân pháp này, có lẽ Ngưu Ma Vương hoàn toàn không thể tấn công trúng hắn.

Không còn cách nào khác, ai bảo Ngưu Ma Vương chủ tu sức mạnh, về phương diện tốc độ và sự linh hoạt thì kém xa chứ.Về tốc độ di chuyển, Lâm Dương hiện tại có thể "nhất thuấn vạn lý", so với Cân Đẩu Vân của Tôn Ngộ Không cũng không chênh lệch là bao.Sau khi tu luyện xong thân pháp, quá trình tu luyện của Lâm Dương tạm thời kết thúc một giai đoạn.

Hiện tại, trái tim bị đè nén của Lâm Dương cuối cùng cũng có một chút thư thái.

Với tu vi hiện tại của Lâm Dương, tuy không thể nói là mạnh

nhất, nhưng cũng đã siêu việt phần lớn thần tiên và yêu quái.Yêu quái như Ngưu Ma Vương có thể xưng vương xưng bá một phương, sức mạnh hiện tại của Lâm Dương so với Ngưu Ma Vương cũng không hề kém cạnh, thậm chí nếu Lâm Dương dốc toàn lực, hắn có tám phần nắm chắc có thể đánh bại Ngưu Ma Vương.Lâm Dương xuất quan, bước ra khỏi phòng tu luyện, chỉ thấy lúc này Bách Hoa Tiên Tử đang thi triển pháp lực, ban mưa cho hoa cỏ trong Bách Hoa Cốc.

Nhanh chóng, một trận mưa nhỏ bao phủ Bách Hoa Cốc, những hạt mưa tí tách rơi xuống, hoa cỏ trong Bách Hoa Cốc cũng tận lực hấp thụ cam lộ từ trời.Chẳng mấy chốc, mưa nhỏ ngừng, dường như không nhìn ra chút dấu vết nào của trận mưa vừa rồi.

Nhưng trên hoa cỏ treo đầy những hạt sương, lấp lánh dưới ánh nắng, dường như đang chứng minh rằng vừa có một trận mưa đi qua.Bách Hoa Tiên Tử nhìn những hoa cỏ trong Bách Hoa Cốc, khóe miệng không ngừng mỉm cười.Lâm Dương nhìn thấy vậy, trong lòng không khỏi cảm thán: “Bách Hoa cô nương thật lương thiện lại đáng yêu, một người thật sự rất ôn nhu.” Bách Hoa Tiên Tử thấy Lâm Dương xuất quan, trong mắt hiện lên vẻ vui mừng, vội vàng chạy tới nói: “Lâm Dương đại ca cuối cùng cũng xuất quan rồi nha, ta cảm thấy cảnh giới hiện tại của huynh ta không thể nhìn thấu được nữa, huynh đã đột phá Thái Ất Kim Tiên rồi phải không, thật đáng chúc mừng nha.”Lâm Dương khách khí nói: “Đa tạ tiên tử chúc mừng, ta lần này xuất quan, có lẽ sẽ không ở lại Bách Hoa Cốc nữa, ta đã chuẩn bị tiếp tục ra ngoài lịch luyện.” “Bấy lâu nay, tại hạ đã quấy rầy nhiều.

Những ngày ở Bách Hoa Cốc là khoảng thời gian vui vẻ nhất của ta, ta sẽ vĩnh viễn ghi nhớ trong lòng.”Sau đó Lâm Dương đưa một phiến lá màu xanh cho Bách Hoa Tiên Tử, rồi nói: “Bên trong có một tia pháp tắc chi lực của ta, nếu tiên tử tìm ta, chỉ cần thôi động pháp

lực, ta tự sẽ cảm ứng được." "Vậy thì tại hạ xin cáo biệt tiên tử tại đây."Lâm Dương cùng Bách Hoa Tiên Tử đi ra khỏi Bách Hoa Cốc, liền nói với Bách Hoa Tiên Tử: "Bách Hoa tiên tử không cần tiễn thêm nữa, tin rằng nếu hữu duyên chúng ta sẽ sớm gặp lại." Dứt lời, Lâm Dương liền quay lưng về phía Bách Hoa Tiên Tử, đi về phía xa."Công tử, đợi đã…" Bách Hoa Tiên Tử gọi Lâm Dương lại.

Lâm Dương chưa kịp phản ứng, chỉ cảm thấy má mình bị ai đó nhẹ nhàng chạm vào.

"Công tử một lộ cẩn thận." Lúc này Bách Hoa Tiên Tử đã không thấy bóng dáng, nàng đã trở về Bách Hoa Cốc, chỉ để lại một câu dặn dò nhẹ nhàng.Lâm Dương cẩn thận thể hội cảm giác vừa rồi, cũng ngây người một lúc, rồi sau đó mỉm cười, một mình lên đường.Lâm Dương trên đường suy nghĩ một lát, vì trước đây hắn vẫn đi theo lộ tuyến núi sâu sông lớn, vậy lần này hãy chọn đến nhân thế gian xem sao, thể hội phong thổ nhân tình của Hồng Hoang, như vậy hẳn cũng có một phong vị khác biệt.Đã muốn lịch luyện phàm gian, vậy đương nhiên phải "nhập gia tùy tục".

Lâm Dương trước tiên thi triển pháp thuật che giấu khí chất toàn thân, sau đó sử dụng biến hóa chi thuật để thay đổi dung mạo của mình.Cuối cùng, hắn triệu hồi Thiên Nguyên Kiếm, cũng thi triển pháp thuật che giấu khí tức thần kiếm của nó, để đề phòng gây ra phiền phức không cần thiết.

Đeo Thiên Nguyên Kiếm sau lưng, lúc này Lâm Dương trông như một hiệp khách du lịch khắp bốn phương."Không tệ không tệ, xem ra pháp thuật biến hóa của ta cũng không tồi, trông thật sự có vẻ.

Từ giờ ta là một hiệp khách vân du bốn phương, ta sẽ lấy tên Thần Phong vậy." Sau khi ngụy trang một phen, Lâm Dương quyết định trước tiên đi đến nơi nào gần các quốc độ tập trung đông loài

người.

Sau khi thi triển thân pháp Chỉ Xích Thiên Nhai, Lâm Dương nhanh chóng dùng thần thức quét qua một quốc gia có nhiều loài người.Lâm Dương quyết định đến đó, nhưng không trực tiếp xuất hiện trong thành thị, như vậy có vẻ quá đột ngột, cũng không có ý nghĩa gì.

Hắn muốn từng bước một dần dần đạt đến đích, như vậy sẽ có cảm giác thành tựu hơn.Hắn liền tùy tiện chọn một con đại lộ, ở đó hẳn sẽ có nơi người thường đi qua.

Sau đó, hắn bắt đầu từng bước đi dọc theo con đường lớn.

Chương 369

Đồng thời, hắn không quên thưởng thức phong cảnh tươi đẹp dọc đường đi.“Đại lộ Hồng Hoang thật khác biệt, tất cả linh khí hắn là nhiều hơn địa cầu trước đây không biết bao nhiêu lần, phong cảnh tự nhiên cũng phần lớn được bảo tồn nguyên vẹn.” “Nào như trên địa cầu trước đây, trải qua mấy chục, cả trăm năm công nghiệp hóa, loài người khai thác tự nhiên ngày càng nghiêm trọng, những cảnh sắc tươi đẹp như vậy e rằng khó có cơ hội thấy được nữa.” Lâm Dương không quên cảm thán.Cứ thế, Lâm Dương đi mấy tháng trời.

Tuy chỉ có một mình, nhưng có cảnh đẹp bầu bạn, thêm vào đó tâm thái của Lâm Dương vô cùng thoải mái, vì vậy tâm tình của hắn cũng rất tốt.Nhưng tâm tình tốt đẹp này chẳng mấy chốc sẽ bị phá vỡ, bởi vì phía trước hắn có hơn mười tên sơn tặc mặc đồ đen, bịt mặt đứng đó.

Có lẽ bọn chúng thấy Lâm Dương tuy có vác một thanh kiếm, nhưng thân hình hơi gầy yếu, nên cho rằng hắn dễ bị bắt nạt.Chỉ thấy tên cầm đầu trong đám sơn tặc nói: “Tiểu tử, đã vào địa phận của bọn ta, thì biết điều một chút, mau mau giao tất cả tiền bạc trên người ra đây.

Bằng không, đừng trách mấy anh em ta không khách khí.” Rồi tên sơn tặc kia khoa chân múa tay vung đại đao trong tay.Lâm Dương nghĩ bụng: “Mặc dù đám sơn tặc này làm phiền chuyến du lịch của ta, nhưng ta chẳng phải là hiệp khách sao?

Bây giờ chính là lúc ta ‘trừng ác dương thiện’, xem ra phải thu thập đám tiểu tặc này rồi.

Hay là ta trêu chọc đám sơn tặc này trước đã.”Hắn liền mở miệng

nói: “Các vị đại gia, tại hạ chỉ là một tiểu kiếm khách du lịch bốn phương.

Trên người cũng không còn tiền, cầu xin các vị đại ca đại nhân đại lượng, tha cho tại hạ một mạng đi, tại hạ nhất định cảm kích không dứt.” Rồi Lâm Dương phối hợp biểu cảm lộ ra vẻ hoảng sợ.Chỉ thấy tên sơn tặc cầm đầu hung ác nói: “Trên người không có tiền ư?

Vậy thì ta càng không thể tha cho ngươi, sau lưng ngươi chẳng phải có vác một thanh kiếm sao?

Đại gia ta thấy thanh kiếm đó trông cũng không tệ, chắc hẳn đáng giá không ít bạc.

Nếu không có tiền, thì lấy thanh kiếm đổi lấy tính mạng đi.” Chưa đợi Lâm Dương đồng ý, hắn liền ra lệnh cho tiểu đệ đi cướp lấy thanh kiếm trên người Lâm Dương.Lâm Dương thấy bọn chúng muốn cướp kiếm một cách thô bạo, sắc mặt biến đổi, nói với bọn chúng: “Cướp kiếm của ta, vậy thì phải có bản lĩnh đã.” Rồi hắn chỉ thấy mình rút thanh kiếm sau lưng ra, nhưng không hề rút khỏi vỏ kiếm.

Đám sơn tặc thấy Lâm Dương dám phản kháng, lập tức vung khảm đao trong tay, bổ về phía Lâm Dương.Lâm Dương không hề chuẩn bị thi triển một tia pháp lực nào, chỉ thuần túy dựa vào tu vi kiếm pháp của bản thân, trong tay vận chuyển Tiên Linh Kiếm Pháp, cho dù đối chiến với mười mấy tên sơn tặc cũng không hề rơi vào thế hạ phong.Chẳng mấy chốc, Lâm Dương thầm nghĩ: “Hiện tại đủ rồi, vậy kết thúc thôi.” Chỉ thấy hắn tăng nhanh tốc độ kiếm pháp, đám sơn tặc hiển nhiên không chống đỡ nổi, nhanh chóng từng tên một mất đi sức phản kháng.“Các vị sơn tặc đại ca, có khỏe không?” Lâm Dương mỉm cười nhìn bọn chúng.Nhưng đám sơn tặc lại nhìn hắn như một ác ma, rõ ràng mạnh như vậy, vậy mà lại giả heo ăn thịt hổ, thật đáng ghét.“Vậy bây giờ các sơn tặc đại ca hãy đưa ta đến sào

huyệt của các ngươi đi." Lâm Dương tiếp tục nói.Đám sơn tặc cũng không dám kháng cự chút nào, dẫn Lâm Dương đến sào huyệt không xa.

Lâm Dương nói với đám sơn tặc: "Mau gọi lão đại của các ngươi ra đây." "Báo cáo lão đại, bên ngoài có một kiếm khách dẫn theo mười mấy huynh đệ của chúng ta, đang gọi lão đại ra ngoài." Một tên tiểu sơn tặc truyền lời cung kính nói.Tên đại vương sơn tặc đang "hoa thiên tửu địa" nghe vậy, đầu tiên giật mình, nhưng đối phương cũng chỉ có một người, người đông thế mạnh, hoàn toàn không cần sợ hãi đối phương.

Hắn liền trầm giọng: "Mang vũ khí của ta ra, ta muốn xem thử là thần thánh phương nào." Chẳng mấy chốc, Lâm Dương cuối cùng cũng thấy lão đại cầm đầu của bọn chúng đi ra, hắn liền nói: "Đám sơn tặc của ngươi cướp ta, bây giờ bị ta chế phục rồi, giao ta ít tiền, rồi chuộc bọn chúng về đi." Tên đầu lĩnh sơn tặc nghe vậy, trong lòng một trận bốc hỏa, hắn vốn chỉ có cướp người khác, bây giờ lại có người muốn cướp mình: "Tiểu tử này thật sự quá đáng rồi!"Lúc này, tên sơn tặc bị chế phục nói: "Lão đại cẩn thận, người này kiếm pháp cao siêu, không thể xem thường." Tên lão đại sơn tặc càng không dám khinh suất, ra lệnh: "Tiểu nhân, xông lên cho ta, cho tên tiểu tử này biết ta lợi hại thế nào." Rồi một đám sơn tặc cùng xông lên.Nhưng Lâm Dương vẫn dùng thanh kiếm chưa rút khỏi vỏ, giao đấu với đám sơn tặc.

Cuối cùng, đương nhiên tất cả đám sơn tặc đều bị một mình Lâm Dương đánh ngã xuống đất, không còn sức chiến đấu.Lâm Dương đánh cho cả đám sơn tặc đều ngất xỉu, rồi đưa bọn chúng đến cổng nha môn của huyện thành gần nhất, sau đó một mình rời đi."Ta cũng đã thể nghiệm một lần 'hành hiệp trượng nghĩa', cảm giác không tệ." Cứ thế, Lâm Dương tiếp tục du lịch bốn phương.

Lộ tuyến đại khái từ thành thị này sang thành thị khác, có khi đi theo đoàn thương nhân, có khi một mình.

Hắn cũng đã kiến thức được rất nhiều chuyện thú vị ở nhân gian, thể nghiệm phong cảnh khác biệt.Thời gian như thoi đưa, chớp mắt đã gần một trăm năm trôi qua.Lâm Dương thân đeo một thanh kiếm trúc, Thiên Nguyên Kiếm vốn có đã được thu lại.

Hắn đang du lịch trên đường, nhưng trong lòng lại đang thúc giục thời gian: "Bây giờ đã mấy trăm năm trôi qua rồi, dựa theo thời gian Tây Du, Ngộ Không chắc cũng học nghệ trở về, quay về Hoa Quả Sơn rồi."“Chuyến du lịch lần này cũng đã đi khắp một phần quốc gia, thổ địa của Đông Thắng Thần Châu, kiến thức phong thổ nhân tình ở Đông Thắng Thần Châu, cũng là một chuyến du lịch không tồi." "Ta cảm giác cảnh giới tâm linh của ta dường như đã đề thăng không ít, đây hẳn là lợi ích của lịch luyện đi."Hiện tại, cảnh giới thực tế của Lâm Dương đã đạt đến Thái Ất Kim Tiên trung kỳ.

Tuy việc đề thăng không lớn, nhưng đây là kết quả của việc Lâm Dương không hề cố ý tu luyện.

Ngay cả như vậy, với sự cường đại của Cửu Chuyển Huyền Công, thân thể Lâm Dương vẫn không ngừng được cải tạo từng giờ từng khắc.Lâm Dương hiện tại bất cứ lúc nào cũng có thể đột phá Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ, nhưng hắn vẫn chưa làm, thuận theo tự nhiên là tốt nhất.Trong gần trăm năm qua, ngoài việc cảnh giới tâm linh được đề thăng lớn, sự đề thăng lớn nhất của Lâm Dương chính là Tiên Linh Kiếm Pháp.

Lâm Dương chỉ thuần túy dựa vào Tiên Linh Kiếm Pháp mà hành tẩu giang hồ, thậm chí mấy chục năm trước Lâm Dương đã thu Thiên Nguyên Kiếm lại, trực tiếp sử dụng một thanh kiếm gỗ nhỏ.Kiếm pháp của Lâm Dương đã đạt đến cảnh giới "phản phác quy chân".

Hiện tại hắn đã hoàn toàn dung hội quán thông ba thức đầu của Tiên Linh Kiếm Pháp, thậm chí còn luyện thành thức thứ tư của Tiên Linh Kiếm Pháp.

Nhưng Lâm Dương chưa từng sử dụng một tia pháp lực nào, cũng không có ai có thể buộc hắn sử dụng thức thứ tư của kiếm pháp.Trong khoảng thời gian đó, Lâm Dương gặp phải những người giang hồ khiêu chiến, cũng chủ động khiêu chiến rất nhiều cao thủ, thậm chí trong đó bao gồm không ít tu luyện giả.

Nhưng trừ mấy lần thất bại ban đầu gặp phải, Lâm Dương chưa từng thua thêm lần nào nữa.Hiện tại trên giang hồ đã phong Lâm Dương là "Kiếm Tiên", nhờ vào một gương mặt trẻ tuổi, một thanh kiếm trúc, một bộ thanh sam, cùng với kiếm pháp cường đại đã "phản phác quy chân" nhưng lại mang khí chất tiên khí phiêu phiêu.Nhưng Lâm Dương đã không còn du lịch ở trần thế nữa.

Suốt mấy trăm năm sau đó, giang hồ không còn nghe tin tức về Kiếm Tiên, nhưng trên giang hồ vẫn lưu truyền truyền thuyết về Kiếm Tiên.Dứt lời, Lâm Dương biến hóa trở lại hình tượng ban đầu của mình.

Đã quá lâu không biến trở lại, Lâm Dương phải mất một lúc mới thích ứng được với trang phục có chút xa lạ này.

Sau đó Lâm Dương sử dụng Chỉ Xích Thiên Nhai, bay về phía Hoa Quả Sơn.Lúc này, có Chỉ Xích Thiên Nhai trợ giúp, Lâm Dương không cần phải chậm chạp dùng "đằng vân giá vũ" như trước nữa.

Với tốc độ hiện tại của hắn, chỉ chưa đầy nửa ngày, vượt qua biển rộng, hắn đã đến Hoa Quả Sơn - nơi mọi thứ của Lâm Dương bắt đầu.Lâm Dương nhìn khu rừng rậm rạp của Hoa Quả Sơn, mọi thứ đều sinh trưởng tươi tốt, cảm thấy vô cùng mỹ hảo."Hoa Quả Sơn vẫn nguyên vẹn như ban đầu, mọi thứ đều không thay đổi, thật

khiến ta có chút hoài niệm cuộc sống khi xưa nha." Lâm Dương ở bên cạnh cảm thán.Lâm Dương sử dụng thần thức quét một lượt, nhanh chóng biết được vị trí của bầy khỉ, rồi thân thể xoay chuyển, đến bên cạnh nơi bầy khỉ tụ tập.Để giữ phép lịch sự, Lâm Dương không trực tiếp xông vào Thủy Liêm Động, mà chặn một con khỉ nhỏ lại, nói với nó: "Xin bẩm báo Đại Vương, có cố nhân đến yết kiến." Chẳng mấy chốc, con khỉ nhỏ quay lại, nói với Lâm Dương: "Đại Vương của ta có lời mời, xin ngài mau vào đi." Rồi nó dẫn Lâm Dương vào Thủy Liêm Động.

Lâm Dương vừa nhìn đã thấy Tôn Ngộ Không đang ngồi trên ghế ăn đào.

Tôn Ngộ Không thấy Lâm Dương, lập tức vui mừng nói: "Ta còn tưởng ai ở bên ngoài cầu kiến chứ, hóa ra là Lâm Dương huynh đệ.

Nghe nói sau khi ta rời đi, huynh đã giúp bầy khỉ của ta tu luyện ở Hoa Quả Sơn, thật sự quá cảm kích."“Không cần khách khí quá, chúng ta là huynh đệ kết bái tốt mà, chút chuyện nhỏ thôi." Lâm Dương nói với vẻ không để tâm."Đúng rồi, rời Hoa Quả Sơn đi đâu bái sư học nghệ vậy, nghe nói là đi cầu thuật trường sinh bất lão.

Sao rồi, có tiến triển gì không?" Lâm Dương tuy trong lòng đã biết rõ, nhưng vẫn hỏi Tôn Ngộ Không."Làm gì có thuật trường sinh bất lão dễ dàng như vậy, chỉ có tu luyện đàng hoàng mới có thể tăng thọ mệnh.

Nhưng ta lần này ra ngoài bái sư học nghệ đích xác đã học được chút bản lĩnh." Tôn Ngộ Không có chút tự ti nói."Đúng rồi, lúc trước khi chúng ta kết bái ta đã nói rõ ràng rồi, sau này ta muốn đường đường chính chính đánh một trận, chỉ khi một bên hoàn toàn đánh cho đối phương tâm phục khẩu phục mới có thể làm đại ca." Tôn Ngộ Không mắt láo liên chuyển động, dường như rất tự tin vào bản lĩnh

của mình.“Nếu huynh đệ muốn quyết đấu với ta bây giờ, vậy cung kính không bằng tuân mệnh.

Ta cũng muốn xem xem mấy năm nay ngươi học được pháp thuật lợi hại đến mức nào.” Lâm Dương cũng đang có ý này, nên sảng khoái đáp ứng lời thỉnh cầu quyết đấu của Tôn Ngộ Không.“Ở đây không tiện thi triển thân thủ, không bằng chúng ta ra biển quyết đấu đi, như vậy cũng có thể đánh sảng khoái.” Tôn Ngộ Không đề nghị.“Vậy cũng được.” Lâm Dương bày tỏ sự đồng ý.Tôn Ngộ Không dứt lời lập tức triệu ra một đám mây nhỏ, xem ra đó chính là Cân Đẩu Vân.

Rồi hắn nhào lộn một cái, bay về phía mặt biển xa xa.Lâm Dương cũng không cam chịu yếu thế, thân pháp chuyển động, theo sát Tôn Ngộ Không đi tới.Lúc này, Lâm Dương và Tôn Ngộ Không đều lơ lửng trên mặt biển, hai người đối mặt nhìn nhau.“Ngộ Không hiện tại là Kim Tiên đỉnh phong, cảnh giới của ta cao hơn ngươi một chút.

Để không chiếm tiện nghi của ngươi, ta sẽ áp chế cảnh giới xuống Kim Tiên kỳ, và không động dụng lực lượng pháp tắc.” Lâm Dương nói.“Bớt nói nhảm đi, bắt đầu thôi.” Tôn Ngộ Không sốt ruột nói.“Trước hết hãy nếm thử hầu quyền lợi hại của ta đi.” Tôn Ngộ Không vung nắm đấm của mình, mạnh mẽ đập về phía Lâm Dương.Nhưng Lâm Dương lúc này không phải là Lâm Dương năm xưa bị Ngưu Ma Vương đánh bại.

Lâm Dương lấy tay hóa kiếm, đây chính là “vô kiếm thắng hữu kiếm”, chỉ trong ba hai chiêu đã nhẹ nhàng hóa giải công kích của Tôn Ngộ Không.Tôn Ngộ Không thấy công kích của mình bị hóa giải, cũng giật mình.

Nhưng hắn không bỏ cuộc, vội vàng vung nắm đấm, vận chuyển toàn thân pháp lực, dựa vào cự lực vô cùng tận trời sinh, liên tục công về phía Lâm Dương.Lâm Dương nhìn vô số quyền ảnh đang bay tới,

không hề sợ hãi.

Tay hóa thành kiếm ảnh, không hoảng không vội ứng đối công kích của Tôn Ngộ Không.“Muốn triệt để đánh phục con khỉ Tôn này, ta phải tung ra chút bản lĩnh mới được.” Lâm Dương thầm tính toán, quyết định dùng chút toàn lực.“Ngộ Không cẩn thận rồi, ăn của ta một kiếm!” Lâm Dương nhắc nhở.Sau đó, chỉ thấy Lâm Dương trong ba hai chiêu đã hóa giải công kích của Tôn Ngộ Không, rồi kiếm khí trong tay hắn ngưng tụ, chém về phía Tôn Ngộ Không.Tôn Ngộ Không thấy chiêu này phi phàm, vội vàng vung nắm đấm chống cự.

Nhưng khi hắn kịp phản ứng, ngón tay của Lâm Dương đã chỉ vào trán hắn.Tôn Ngộ Không tự ti cúi đầu, vì hắn biết Lâm Dương ngay từ đầu đã lưu thủ, thậm chí hắn còn không biết, rốt cuộc đã buộc Lâm Dương phải dùng bao nhiêu phần toàn lực.

Chương 370

Xem ra trận chiến này hắn đã bại hoàn toàn.Tôn Ngộ Không thấy mình hoàn toàn không phải đối thủ của Lâm Dương, trong lòng vô cùng tự ti.

Hắn vốn tưởng rằng với tiến bộ tu luyện của mình, hắn đã có thể đánh bại Lâm Dương, nhưng không ngờ nhiều năm trôi qua, tiến bộ của Lâm Dương dường như còn lớn hơn.Nhưng may mắn là Tôn Ngộ Không có tấm lòng rộng rãi, chẳng mấy chốc đã không còn vướng mắc vấn đề này nữa.“Nếu Lâm Dương đã triệt để đánh bại ta, vậy ta phải làm thôi, không thể tráo trở.

Vậy sau này ta sẽ nhận Lâm Dương làm đại ca vậy.” Tôn Ngộ Không nghĩ bụng.Hắn liền nói với Lâm Dương: “Đại ca kiếm pháp thật lợi hại, vậy mà chỉ dựa vào ngón tay đã đánh bại ta.

Đã thua rồi, vậy sau này ta sẽ gọi đại ca.” Lâm Dương nghe vậy, cũng mỉm cười thâm ý, trong lòng nghĩ một cách ác ý: “Từ nay về sau trong truyền thuyết, Tề Thiên Đại Thánh Tôn Ngộ Không là tiểu đệ của ta rồi, nghe thật là một chuyện thú vị, ha ha ha.”“Chúng ta đã kết bái rồi, hai ta sớm đã là huynh đệ rồi, sau này ta là đại ca sẽ chiếu cố ngươi thật tốt.” Lâm Dương vỗ ngực bảo đảm với Tôn Ngộ Không.“Trước đừng nói nhiều nữa, chúng ta về Thủy Liêm Động trước đi.” Lâm Dương lại nói.Hắn liền cùng Tôn Ngộ Không trở về Thủy Liêm Động.“Đúng rồi Ngộ Không, ta thấy khi ngươi chiến đấu với ta không có một binh khí nào vừa tay, như vậy trắng trợn lãng phí một thân thần lực trời sinh.

Không bằng ta trước tiên tìm cách kiếm cho ngươi một binh khí vừa tay thế nào?” Lâm Dương đề nghị với Tôn Ngộ Không.“Đại ca

nói có lý, ta xác thực cảm thấy thiếu một món binh khí khi chiến đấu có chút không tự nhiên." Tôn Ngộ Không đáp."Nhưng không biết ở đâu có binh khí tốt đây?" Tôn Ngộ Không liền tiếp tục đưa ra nghi vấn của mình."Hay rồi, ta biết một nơi có binh khí tốt, mà lại rất gần chúng ta." Lâm Dương thần bí nói."Ồ?

Gần Hoa Quả Sơn của ta ư, sao ta lại không biết có nơi như vậy?" Tôn Ngộ Không gãi tai gãi má, cũng không hiểu.Lâm Dương thấy vẻ sốt ruột của Tôn Ngộ Không, cười ha hả, nói: "Nơi đó kỳ thực chính là ở dưới chân chúng ta.

Vùng biển xung quanh chúng ta thuộc địa giới của Đông Hải Long Cung.

Là Long tộc, trời sinh có thiên tính thích thu thập bảo vật, cho nên trong Đông Hải Long Cung tất nhiên sẽ có binh khí tốt để dùng.""Thì ra là vậy, đại ca nói có lý, ta lại không nghĩ ra." Tôn Ngộ Không nghe vậy, bừng tỉnh đại ngộ."Vậy chúng ta sự không nên chậm trễ, trực tiếp đi hội ngộ lão Long Vương Đông Hải Long Cung thế nào?" Tôn Ngộ Không biết được đích đến, liền sốt ruột muốn đi ngay."Được rồi, nhìn ngươi sốt ruột thế kia, chúng ta bây giờ xuất phát thôi." Lâm Dương hưởng ứng.Hắn liền cùng Tôn Ngộ Không rời Hoa Quả Sơn, sử dụng độn thủy thuật lặn xuống đáy biển.

Tôn Ngộ Không và Lâm Dương đều là lần đầu tiên lặn xuống nước, cho nên ban đầu có chút không quen, nhưng may mắn là tu vi cả hai không thấp, nhanh chóng thích ứng được với cách hành động dưới đáy biển.Lâm Dương cũng là lần đầu tiên lặn xuống biển sâu mà không cần nhờ đến công cụ nào khác, cho nên đối với mọi thứ dưới đáy biển đều cảm thấy hiếu kỳ."Dưới đáy biển cá không có nhiều chủng loại, kiểu dáng đủ cả, san hô cũng lớn quá rồi, không biết phải mất bao nhiêu vạn năm mới có thể hình thành cảnh tượng hùng vĩ như vậy." Lâm Dương vừa bơi dưới đáy biển, vừa thưởng thức cảnh đẹp

dưới biển, đồng thời trong lòng cũng không ngừng cảm thán.Tôn Ngộ Không và Lâm Dương vì lần đầu xuống đáy biển, nên cũng không vội vàng lao thẳng đến Đông Hải Long Cung, mà từ từ bơi lội dưới đáy biển.Mãi một lúc sau, Lâm Dương cuối cùng cũng nhìn thấy từ xa một tòa cung điện vàng son lộng lẫy, trên bậc cửa cung điện viết bốn chữ lớn --- Đông Hải Long Cung.

Xem ra đây chính là Đông Hải Long Cung.Lâm Dương và Tôn Ngộ Không đến trước Đông Hải Long Cung.

Tôn Ngộ Không vốn định xông thẳng vào, nhưng Lâm Dương lý trí kéo hắn lại.“Tại hạ Lâm Dương, và huynh đệ của ta là Tôn Ngộ Không.

Chúng ta trú tại Hoa Quả Sơn không xa đây, lần này đến bái kiến Đông Hải Long Vương.” Lâm Dương khách khí nói.Binh tôm tướng cua tuy chưa từng nghe đến hai người này, nhưng thấy Lâm Dương khách khí như vậy, lập tức đi bẩm báo với Đông Hải Long Vương.“Bẩm Long Vương, bên ngoài có hai người cầu kiến, là hàng xóm của Long Cung chúng ta.” Binh tôm tướng cua quỳ lạy trước Long Vương, cung kính nói.Lúc này, Long Vương nghe tin tức cũng có chút băn khoăn, nhưng vẫn quyết định gặp mặt, liền nói: “Cho bọn chúng vào đi.” Thế là Lâm Dương và Tôn Ngộ Không dưới sự dẫn dắt của binh tôm tướng cua tiến vào Long Cung.“Tại hạ Lâm Dương ở Hoa Quả Sơn, và huynh đệ của ta là Tôn Ngộ Không.

Nghe nói Long Cung có vô số kỳ trân dị bảo, lần này ta đến hội kiến Long Vương là để cầu xin Long Vương ban cho huynh đệ ta một thanh thần binh lợi khí.” Long Vương suy nghĩ một lát, phát hiện hình như gần đây có một hòn đảo tên là Hoa Quả Sơn, chỉ là dạo này bỗng dưng xuất hiện thêm hai nhân vật.

Nhìn tu vi của cả hai đều không thấp, thậm chí Long Vương còn

có chút không thể nhìn thấu được thanh niên áo trắng kia.

“Long Cung ta đích xác không thiếu thần binh lợi khí, không bằng lấy một kiện cho bọn họ, cũng coi như kết thiện duyên.”“Long Cung ta đích xác không thiếu thần binh lợi khí, đã là khách quý, ta sẽ sai thủ hạ đi lấy mấy kiện thần binh cho hai vị thử xem, xem có vừa mắt không.” Long Vương mỉm cười nói với hai người.“Vậy thì tự nhiên là tốt rồi.” Lâm Dương tuy biết những binh khí này Tôn Ngộ Không cuối cùng cũng sẽ không vừa mắt, nhưng vẫn phụ họa Long Vương.Hắn liền gọi Quy Thừa Tướng lại, khẽ nói mấy câu vào tai ông.Chẳng mấy chốc, Quy Thừa Tướng dẫn theo mười mấy binh tôm tướng cua, khiêng năm sáu kiện thần binh lợi khí tiến vào điện.

Đông Hải Long Vương chỉ vào một trong số đó, nói: “Một cây cửu cổ xoa nặng ba ngàn sáu trăm cân, không biết các hạ có vừa ý không?” Tôn Ngộ Không cầm cửu cổ xoa, tùy tiện vung vẩy một lát, hai tay dùng sức, liền bẻ gãy nó.

Hắn chỉ thấy mình lắc lắc đầu nói: “Không được không được, nhẹ quá, yếu ớt quá, tùy tiện là bẻ gãy rồi.”Lão Long Vương thấy Tôn Ngộ Không nhẹ nhàng bẻ gãy cửu cổ xoa, cũng sợ hãi không ít.

Xem ra lần này có lẽ phải “xuất huyết” rồi, biết rằng không thể tùy tiện lấy một kiện binh khí mà qua loa được.Sau đó, Long Vương chọn một binh khí khác, chỉ vào một cây phương thiên họa kích nói: “Đây là một cây phương thiên họa kích nặng bảy ngàn hai trăm cân, cũng là một món trân bảo của Long Cung, không biết có vừa mắt các hạ không?” Tôn Ngộ Không nghe vậy, mắt sáng lên, vội vàng cầm phương thiên họa kích lên, dùng sức vung vẩy một trận, rồi lắc đầu, nói: “Món binh khí này tốt hơn cây trước nhiều, chất lượng cũng được, nhưng đối với ta vẫn còn nhẹ quá, dùng không thuận tay.”“Chẳng lẽ không có binh khí nào nặng hơn một chút sao?” Tôn Ngộ Không trừng hai mắt, nhìn thẳng lão Long Vương nói.Lâm

Dương nhìn Đông Hải Long Vương lúc này, chỉ mỉm cười không nói.

Trong đầu hắn lại đang hồi ức lịch sử Long tộc thời Hồng Hoang.Vào thời thiên địa sơ khai, Long tộc với tư cách là tộc đứng đầu trong Tam tộc của trời đất, có thể hùng bá Hồng Hoang.

Ngay cả bất kỳ Thánh nhân nào cũng phải kiêng dè ba phần, huống hồ lúc đó các Thánh đều chưa chứng đạo, Tam Thanh đều tu luyện ở Ba Mươi Ba Thiên Ngoại Thiên, còn hai vị ở phương Tây thì càng không biết đang ẩn mình ở xó xỉnh nào.Chính vào thời điểm đó, cao thủ Long tộc có thể nói là "Đại La khắp đất đi, Kim Tiên khắp đất đi", thậm chí còn có mấy vị cao thủ cảnh giới Chuẩn Thánh trấn giữ.Có lẽ Thiên Đạo thấy thực lực của Tam tộc quá mạnh, dưới tác dụng của nhân quả, Hồng Hoang tự hình thành đã bùng phát lần lượng kiếp đầu tiên.Lần lượng kiếp đó không biết bao nhiêu sinh linh tiên thiên đã hóa thành pháo hôi trong đại chiến, Long, Phượng, Kỳ Lân Tam tộc trực tiếp bị đánh mất đi địa vị bá chủ, cao thủ tổn thất hầu như cạn kiệt, chỉ còn lại "hai ba con mèo lớn mèo nhỏ".

Long tộc bị buộc phải phân tán ra tứ hải trấn thủ thủy vực, Phượng tộc thì ở nơi cực nam Hỏa Sơn Bất Tử thoi thóp sống qua ngày, còn Kỳ Lân nhất tộc thì càng mất tích không rõ tung tích.Sau đó Hồng Hoang bị Vu Yêu hai tộc chưởng khống.

Sau này trong Vu Yêu Lượng Kiếp và Phong Thần Lượng Kiếp, Long tộc về cơ bản không phát huy tác dụng quá lớn, chỉ đơn thuần là tồn tại "đánh tương du" (đứng ngoài xem).Ngày nay, Long tộc tuy quản lý Tứ Hải, nhưng chỉ là một tiểu quan dưới trướng Thiên Đình, về cơ bản không có quyền lợi cụ thể nào.

Gặp phải phiền phức cũng chỉ có thể cầu trợ Thiên Đình.Nếu không phải Tứ Hải Long Vương đều là thần tiên được Thiên Đình chính thức sắc phong, có Thiên Đình là chỗ dựa lớn phía sau, thì với

thực lực hiện tại của Tứ Hải Long Cung, đã sớm không biết bị yêu vương nào thôn tính rồi.Đến đây, Lâm Dương càng thêm cảm khái, chỉ có "quyền đầu lớn" mới là đạo lý lớn nhất.

Không có đủ thực lực chỉ có thể mặc người chém giết, không chút sức phản kháng.Đông Hải Long Vương lúc này đang tìm cách chọn binh khí cho Tôn Ngộ Không, tự nhiên không biết những suy nghĩ trong đầu Lâm Dương lúc này, cũng sẽ không biết trong ánh mắt Lâm Dương nhìn mình có mang theo ý tứ thương hại nhàn nhạt."Đại tiên, phương thiên họa kích đã là kiện binh khí nặng nhất Long Cung của ta rồi, ta thật sự không tìm ra được binh khí nào tốt hơn nữa." Chỉ thấy Đông Hải Long Vương hơi cúi người, rầu rĩ nói."Không được không được, Long Cung có nhiều bảo vật như vậy, ta không tin là không tìm ra được một kiện binh khí thích hợp cho ta chứ?" Tôn Ngộ Không trừng mắt nhìn lão Long Vương, nhảy lên ghế rồng, giận dữ nói.Lâm Dương lúc này từ trầm tư tỉnh lại, thấy Tôn Ngộ Không vô lễ như vậy, có chút bất đắc dĩ nói: "Ngộ Không, không được vô lễ, mau xuống đây.

Chúng ta có việc cầu người, ngươi nghe lời một chút." Sau đó Lâm Dương khẽ thả ra một tia tu vi lên người Long Vương, không nhanh không chậm nói với Long Vương: "Yêu cầu của ta không quá đáng, ta tin Đông Hải Long Vương sẽ thỏa mãn nguyện vọng nhỏ nhoi của ta."Long tộc ngày nay đã không còn như xưa.

Hiện tại, tu vi cao nhất trong tộc là Tứ Hải Long Vương.

Trong đó, Đông Hải Long Vương là mạnh nhất, nhưng cũng chỉ ở Kim Tiên đỉnh phong, làm sao có thể chống lại uy áp Thái Ất Kim Tiên của Lâm Dương chứ?Lão Long Vương chỉ cảm thấy linh khí xung quanh ngưng trệ, một cỗ uy áp cường đại truyền ra từ trên người Lâm Dương.

Cảm giác này, Đông Hải Long Vương chỉ mơ hồ cảm nhận được từ những thần tướng Thiên Đình mà thôi.Lão Long Vương vốn quen sống an nhàn dưỡng tôn xử ưu, làm sao chịu nổi điều này.

Lúc này lão Long Vương cảm thấy hai chân mềm nhũn, suýt chút nữa quỳ xuống.Dù sao, lão Long Vương Đông Hải, bao nhiêu năm mặt mũi không thể để mất hết.

Chỉ thấy hắn nghiến răng: "Hai vị không cần lo lắng, Long Cung của ta có vô số trân bảo.

Nhất... nhất định sẽ tìm được thần binh khiến hai vị hài lòng." Lâm Dương biết không thể ép quá, liền thu hồi uy áp, hài lòng nói: "Như vậy mới đúng chứ, vậy ta yên tâm rồi."Đông Hải Long Vương cảm thấy Lâm Dương thu hồi khí thế, cũng thở phào một hơi dài, nhưng trong lòng cũng thầm thắc mắc: "Khi nào Tam Giới lại xuất hiện một nhân vật lợi hại như vậy, ta chưa từng nghe đến bao giờ."Nhưng mặc kệ nhiều như vậy, hiện tại điều khẩn yếu nhất là làm sao tìm được một kiện binh khí khiến cả hai vị đều hài lòng.

Đông Hải Long Vương nhất thời cũng không có cách nào, chỉ có thể đi đi lại lại trong đại điện.Lúc này, Quy Thừa Tướng ở một bên dường như có chủ ý.

Chỉ thấy ông đến bên cạnh lão Long Vương, thì thầm vài câu vào tai.

Lão Long Vương nghe xong, mắt sáng bừng."Hai vị đại tiên, kỳ thực Đông Hải của ta có một bảo vật, ẩn giấu ở nơi sâu nhất của Đông Hải, bình thường cơ bản không có tác dụng.

Bảo vật này là do Đại Vũ trị thủy năm xưa để lại, tác dụng của nó là để ổn định Đông Hải.

Nhưng nay Tứ Hải đã ổn định, không còn cảnh sóng gió như năm

xưa, cho nên ta cũng suýt chút nữa quên mất nó.” Lão Long Vương giải thích ý của Quy Thừa Tướng.“Vật này trọng lượng phi phàm, có thể để đại tiên thử một phen.” Lão Long Vương nói với Tôn Ngộ Không.“Ồ?

Có bảo vật như vậy ư, vậy mau mau dẫn hai ta đến đó đi.” Tôn Ngộ Không nghe vậy, nhảy nhót lung tung, sốt ruột nói.Lão Long Vương cũng không nói gì thêm, dẫn hai người xuống nơi sâu nhất của đáy biển.

Nơi đáy biển ánh sáng mặt trời khó có thể chiếu tới, nhưng dọc đường đi đều có dạ minh châu làm đèn đường.

Chương 371

Từ đó cũng có thể thấy gia tài Long Vương phong phú.Chẳng mấy chốc, mấy người đã đến trước một cây trụ cực kỳ to lớn.

Chỉ thấy cây trụ này mọc đầy cỏ dại, lốm đốm vô cùng, xem ra đã lâu không ai chạm vào.Thật kỳ lạ, cây cự bổng vốn dĩ an nhiên vô sự, nhưng khi Tôn Ngộ Không vừa đến gần, lại bỗng lóe lên một trận kim quang.Lão Long Vương lúc này cùng Lâm Dương trong lòng đều giật mình: "Chẳng lẽ Định Hải Thần Châm thật sự có duyên trời định với con khỉ Tôn này sao?"Tôn Ngộ Không thì không hề nghi ngờ gì, đi về phía cự bổng, rồi hai tay ôm lấy, vậy mà thật sự đã nhấc được Định Hải Thần Châm lên.

Cảm giác này cũng khá chấn động, bởi vì cự bổng ít nhất cũng dài mấy chục mét, đường kính cần mấy người mới ôm hết, vậy mà bây giờ hắn lại có thể nhấc lên và vung vẩy.Lúc này, Đông Hải dường như cũng cảm nhận được sự dị thường, xuất hiện một chút rung động, nhưng nhanh chóng khôi phục bình thường.Tôn Ngộ Không giơ Định Hải Thần Châm, nói: "Cây côn sắt này trọng lượng không tệ, nhưng to quá, nếu nhỏ hơn một chút thì tốt hơn." Không ngờ Định Hải Thần Châm dường như nghe thấy lời Tôn Ngộ Không, thật sự đã biến nhỏ đi một chút.Tôn Ngộ Không thấy vậy, sắc mặt vui mừng, lần nữa nói: "Nhỏ hơn chút nữa, nhỏ hơn chút nữa." Chẳng mấy chốc, cây cự bổng cao mấy chục mét đã biến thành một cây côn nhỏ chưa đầy hai mét.Tôn Ngộ Không vui vẻ vung vẩy hai cái, những tạp vật phủ trên thân côn nhỏ cũng tự nhiên rơi ra, để lộ diện mạo ban đầu của nó.

Chỉ thấy cây côn nhỏ toàn thân màu đen tím, nhưng hai bên khắc hoa văn màu vàng kim nhạt.

Ở giữa có một câu chữ: “Như Ý Kim Cô Bổng, một vạn ba ngàn năm trăm cân.”Tôn Ngộ Không khá hài lòng, cười nói: “Hay hay hay, Như Ý Kim Cô Bổng, từ nay về sau ta sẽ gọi ngươi là Như Ý Kim Cô Bổng.” Phảng phất để đáp lại lời Tôn Ngộ Không, bề mặt Kim Cô Bổng khẽ lóe lên ánh kim quang.Tôn Ngộ Không đối với Kim Cô Bổng vô cùng hài lòng, Lâm Dương ở một bên cũng âm thầm quan sát món thần binh này.

Như Ý Kim Cô Bổng vẻ ngoài trông bình thường không có gì đặc biệt, công năng cũng chỉ có một hạng là tự do co duỗi, nhưng lại nặng đến một vạn ba ngàn năm trăm cân, tương đương với trọng tải của một chiếc xe tải nhẹ.

Ngay cả với thực lực hiện tại của Lâm Dương, muốn nhẹ nhàng nhấc lên cũng có chút khó khăn.Vì vậy, món binh khí này đối với người khác thì như “gân gà”, có thể nói là ăn không ngon bỏ thì tiếc.

Nhưng đối với Tôn Ngộ Không, đây lại là một món thần binh tuyệt diệu, bởi vì với thần lực trời sinh của Tôn Ngộ Không, hắn có thể dễ dàng nhấc được món thần binh này.

Hơn nữa, tính cách Tôn Ngộ Không vốn thẳng thắn, sử dụng côn sắt quả thực không còn gì thích hợp hơn.Thêm vào đó, Như Ý Kim Cô Bổng chỉ hiển linh với Tôn Ngộ Không, khiến Lâm Dương không khỏi hoài nghi dụng ý của Kim Cô Bổng.Lâm Dương lại nhớ đến những suy đoán của đại chúng kiếp trước về lịch sử của Như Ý Kim Cô Bổng, dường như là do sư phụ của hắn, Thái Thượng Đạo Tổ luyện chế.

Chẳng lẽ lúc đó sư phụ đã suy đoán được sau này sẽ có kiếp nạn này xảy ra ư?

Sức mạnh của Thánh nhân lại đáng sợ đến thế.

Lâm Dương trong lòng không khỏi kinh thán.“Lão Long Vương,

nếu Ngộ Không đã tìm được binh khí thích hợp, vậy chúng ta hãy về Long Cung nói chuyện đi.” Lâm Dương nhắc nhở Long Vương.

“Ở đây nói chuyện không tiện, chúng ta sẽ về Long Cung.” Long Vương vội vàng đáp lại yêu cầu của Lâm Dương, nhưng nội tâm lại âm thầm sốt ruột, trong lòng đang suy nghĩ làm sao để ứng phó với hai “sát tinh” trước mặt.Chẳng mấy chốc, ba người trở về Long Cung, chỉ thấy Long Vương nói với hai người: “Nếu đã tìm được binh khí thích hợp cho Đại Vương, vậy đương nhiên cũng cần có hộ giáp phù hợp để phối hợp.

Vừa hay, Tứ Hải Long Cung của ta có tổng cộng một bộ trang bị, tuyệt đối thích hợp với thân phận của ngài.”Lâm Dương nói: “Tứ Hải Long Cung?

Nhưng ở đây cách Tứ Hải Long Cung xa lắm.

Nếu phái người đi thông báo, đi đi về về không biết phải đợi bao lâu.” Tôn Ngộ Không nghe vậy, ánh mắt sắc bén, nhảy đến trước mặt Đông Hải Long Vương, túm lấy vạt áo hắn hung ác nói: “Lão Long Vương à lão Long Vương, chẳng lẽ ngươi định lừa gạt hai huynh đệ ta không thành?”Lão Long Vương vội vàng giải thích: “Đại Vương xin nguôi giận, Đại Vương xin nguôi giận.

Xin nghe ta từ từ giải thích, trước hết xin buông tay ra.” Tôn Ngộ Không nghe vậy, hừ lạnh một tiếng, buông tay ra, rồi nhảy sang một bên.Đông Hải Long Vương từ từ chỉnh lý y phục, rồi giải thích: “Bốn huynh đệ ta tuy phân cư Tứ Hải, nhưng ta tự có bảo vật có thể liên hệ.

Thêm vào đó, Long tộc ta trong nước tốc độ cực nhanh, tin rằng sẽ nhanh chóng đến được.” Lâm Dương cũng đầy hứng thú nhìn chằm chằm động tác của lão Long Vương, chỉ thấy hắn từ ống tay áo cẩn thận lấy ra một vật hình vỏ ốc, xem ra đó chính là bảo vật liên lạc rồi.

Không ngờ Tứ Hải cách xa như vậy, thông qua cái vỏ ốc nhỏ bé này lại có thể liên hệ, thật là một món bảo bối tốt.Lâm Dương nhìn chằm chằm món bảo bối kia, trong lòng không biết có kế hoạch gì.

Lão Long Vương ở một bên hoàn toàn không hay biết gì, đang liên hệ với ba vị Long Vương khác.Chẳng mấy chốc, lão Long Vương dường như đã liên lạc xong, đang chuẩn bị cất vỏ ốc đi.

Lúc này Lâm Dương nói: "Đông Hải Long Vương, vỏ ốc này thật là một bảo bối tốt, cách xa như vậy mà vẫn có thể liên hệ." "À, à, vỏ ốc này là trân bảo của Long Cung ta." Đông Hải Long Vương ban đầu còn mang vẻ đắc ý, nhưng đột nhiên, sắc mặt trầm xuống."Đại Vương, sẽ không phải là muốn vỏ ốc của ta đấy chứ?" Lão Long Vương lập tức làm ra vẻ mặt đưa đám."……" Lão Long Vương vô cùng do dự, bảo vật vốn quý giá, trong tay còn lại năm sáu cái, vốn không muốn cho.

Nhưng đột nhiên nhớ lại uy áp đáng sợ của Lâm Dương vừa rồi, hiện tại trong lòng còn sợ hãi."Thôi được rồi, nếu Đại Vương đã muốn, vậy tiểu vương cũng không dám chậm trễ." Lão Long Vương với vẻ mặt khổ sở nói, rồi từ trong tay áo lại lấy ra ba cái vỏ ốc, giao cho Lâm Dương.Lâm Dương nhìn những cái vỏ ốc trong tay, hài lòng gật đầu.Ước chừng một canh giờ sau, ba vị Long Vương khác cuối cùng cũng đến Đông Hải Long Cung.

Chỉ thấy trong tay bọn họ lần lượt cầm một đôi Ngẫu Ti Bộ Vân Lý, một bộ Tỏa Tử Hoàng Kim Giáp, một đỉnh Phượng Sí Tử Kim Quan.

Tôn Ngộ Không mặc toàn bộ trang bị lên người, trông vô cùng phong độ."Nếu đã đến rồi, vậy xin Long Vương cũng trang bị một số vũ khí cho tiểu nhân của ta thế nào?" Lâm Dương đóng vai kẻ ác, muốn Long Vương "xuất huyết" một lần lớn.Long Vương lúc này

trong lòng đang chảy máu, nhưng cũng không còn cách nào khác, liền ra lệnh cho thủ hạ lấy ra gần nghìn món binh khí đủ loại đao, thương, côn, bổng.

Lâm Dương nhìn thấy vậy, biết rằng lần này Long Cung thu hoạch cực lớn.“Vậy thì lão Long Vương, ta xin cáo biệt, sau này có cơ hội sẽ lại làm khách nhé.” Lâm Dương vui vẻ cáo biệt lão Long Vương.“Đại Vương hữu duyên tái hội.” Lão Long Vương nói ngoài miệng, nhưng trong lòng lại thầm cầu nguyện hai người đừng đến nữa.“Đại ca, sao vậy, mấy huynh đệ chúng ta thiệt hại thảm trọng quá.” Tây Hải Long Vương chất vấn Đông Hải Long Vương.“Thôi đi, tổn thất của ta còn lớn hơn.

Yên tâm, mấy ngày nữa ta sẽ như thực bẩm báo tình huống lần này cho Ngọc Đế, ta tin rằng hai tên đó sẽ không thể làm càn được lâu đâu.” Đông Hải Long Vương phẫn nộ nói.Lúc này, Lâm Dương và Tôn Ngộ Không đang trên đường trở về Hoa Quả Sơn.

Lâm Dương đưa một trong những cái vỏ ốc cho Tôn Ngộ Không, dặn dò: “Đây là một bảo vật, nếu sau này có chuyện khẩn cấp, có thể dùng nó để liên hệ với ta, nhất định phải bảo quản cẩn thận.” “Tự nhiên rồi.” Tôn Ngộ Không thu vỏ ốc lại, nhưng tay vẫn đang mân mê Như Ý Kim Cô Bổng.Lâm Dương nhìn vẻ mặt của hắn, không khỏi lắc đầu.

Lúc này trong lòng hắn đang kiểm kê thu hoạch của chuyến đi này.

Lần này thu hoạch chính là Như Ý Kim Cô Bổng của Tôn Ngộ Không, điều này đã giúp tăng cường cực lớn sức chiến đấu của con khỉ này, ban cho hắn tư bản để vượt cấp khiêu chiến.

Lại thêm vỏ ốc liên lạc, Hồng Hoang rộng lớn như vậy, nếu không có bảo vật liên hệ tốt, việc đi đi lại lại sẽ mất rất nhiều thời gian.Cuối cùng là gần nghìn món thần binh.

Hiện tại, bầy khỉ vì được Lâm Dương sớm truyền thụ pháp môn tu luyện, nay đã có một số hầu yêu siêu phàm thoát tục.

Thêm vào đó có nhiều binh khí như vậy, nếu có thể thao luyện tốt, chúng sẽ có một sức chiến đấu không tầm thường.Nhanh chóng, Lâm Dương và Tôn Ngộ Không trở về Hoa Quả Sơn.

Lâm Dương gọi một hầu yêu phụ trách quản lý vũ khí lại, giao cho hắn gần nghìn món thần binh lợi khí trong tay, dặn hắn phân phát cho những tiểu yêu có tu vi tương đối cao.Sau đó, Lâm Dương nói với Tôn Ngộ Không: "Ngộ Không, ngươi trước hết hãy luyện tập côn pháp, làm quen với món binh khí này đi.

Ta sẽ giúp luyện tập bầy khỉ." Rồi, dưới sự chỉ đạo của Lâm Dương, bầy khỉ đã bắt đầu khóa luyện tập vũ khí kéo dài mấy tháng.

Những tháng ngày bình yên luôn tươi đẹp nhưng cũng thật ngắn ngủi, ba tháng trôi qua chớp mắt, Tôn Ngộ Không và Lâm Dương không hề hay biết một thế lực đang tập hợp hướng về Hoa Quả Sơn.

Lúc này, Lâm Dương đang nằm nghiêng trên đỉnh Hoa Quả Sơn, nhàn nhã thưởng thức trái cây.

Quả thật, Hoa Quả Sơn xứng danh thập mạch tổ địa, ba đảo phúc địa động thiên, trái cây bên trong cũng ngon không kể xiết, nào là Hỏa Long Quả, Đào Tử đều có đủ, thậm chí còn có một số loại trái cây mà Lâm Dương chưa từng thấy bao giờ.

Miệng nhấm nháp một loại trái cây không rõ tên, vị chua chua ngọt ngọt, cảm giác không tệ.

Nhìn đàn khỉ đang chăm chỉ luyện tập dưới núi, Lâm Dương hài lòng gật đầu.

Chương 372

“Hiện tại đàn khỉ tu luyện cũng đã đi vào chính quỹ, về cảnh giới thì pháp quyết đã sớm truyền thụ rồi, muốn nâng cao cũng không phải chuyện một sớm một chiều có thể làm được.

Pháp môn đối chiến thì chỉ có thể dựa vào việc luyện tập nhiều hơn mà thôi.” Lâm Dương nhìn đàn khỉ, suy tư.

“Đại kiếp sắp tới rồi, đàn khỉ Hoa Quả Sơn sẽ là mục tiêu hàng đầu.

Không biết sau đại kiếp, cảnh chim ca hoa nở của Hoa Quả Sơn ta có thể duy trì được bao lâu, và có bao nhiêu con khỉ sẽ vùi thây tại đó.” “Vì để bảo hộ Hoa Quả Sơn, cho dù là Thiên Đình lừng lẫy, ta cũng sẽ đấu một trận thật tốt với chúng.” Ánh mắt Lâm Dương như đuốc, trong lòng không biết đang lóe lên loại pháp thuật nào.

“Đại ca, huynh xem Kim Cô Bổng Như Ý của đệ múa may coi như ra dáng rồi, cứ ở mãi Hoa Quả Sơn này thật nhàm chán, hay là đệ ra ngoài chơi một chút đi.” Tôn Ngộ Không không biết từ đâu nhảy ra, gãi tai cấu má với Lâm Dương, dường như muốn ra ngoài chơi.

“Ngộ Không à, đệ hãy kiềm chế tính tình một chút, đừng quá vội vàng.

Hiện tại Kim Cô Bổng Như Ý múa may chỉ tạm được, nhưng bây giờ mới chỉ là Kim Tiên kỳ, chẳng lẽ đệ không muốn đột phá Thái Ất sao?” “Nếu đệ đào sâu sự lý giải về côn pháp và sức mạnh của bản thân, mới càng có khả năng đột phá cảnh giới tiếp theo.” Lâm Dương khuyên Tôn Ngộ Không.

“Hơn nữa đệ không ra ngoài, không chừng sẽ có người tìm tới cửa cũng nên.” Lâm Dương nói xong, nháy mắt với Tôn Ngộ Không.

“Đại ca nói đúng, đệ hiện tại bị kẹt ở Kim Tiên quả thật đã một khoảng thời gian rồi, vẫn khổ sở vì không có cách nào tốt để đột phá cảnh giới tiếp theo.

Đại ca nói như vậy, không chừng thật sự có thể bắt đầu từ Kim Cô Bổng Như Ý.” Tôn Ngộ Không cảm thấy một tia linh quang chợt lóe, dường như vô cùng đồng tình với lời của Lâm Dương.

“Nhưng có người sẽ tìm tới cửa, đệ không dám đồng tình rồi, chỗ của đệ tuy là phúc địa động thiên, nhưng cách lục địa rất xa, xung quanh chỉ có Đông Hải Long Vương mà lần trước đệ đến là gần nhất, bình thường căn bản không thể có người đến được.” “Hắc hắc, lão Long Vương, Long Cung bảo vật thật nhiều, có cơ hội phải đi dạo thêm lần nữa.” Tôn Ngộ Không cười ha hả.

Đông Hải Long Vương ở đáy biển xa xôi lại cảm thấy lòng chợt lạnh, dường như có chuyện không hay sắp xảy ra.

“Chuyện gì thế này, ta có một dự cảm không lành, hình như có tên tiểu tặc nào đó đang nhăm nhe ta.

Không phải hai tên khốn lần trước chứ.” Với những gì đã trải qua lần trước, lão Long Vương bây giờ vẫn còn e sợ.

Lâm Dương bên cạnh chỉ cười mà không nói gì với câu hỏi của Tôn Ngộ Không, chỉ giục Tôn Ngộ Không nhanh chóng đi luyện côn pháp.

Thời gian, sáu Đại Ma Vương của Yêu tộc sắp đến rồi.

Trong ký ức của Lâm Dương, sau khi Tôn Ngộ Không rời Hoa Quả Sơn, có một tiểu Yêu Vương chiếm giữ Hoa Quả Sơn, nhưng khi Tôn Ngộ Không trở về liền đánh giết hắn.

Tiểu Yêu Vương này không quan trọng, nhưng phía sau lại là một trong sáu Đại Ma Vương của Yêu tộc — Thông Phong Đại Thánh Mi

Hầu Vương.

Mi Hầu Vương bị giết thủ hạ khẳng định trong lòng không cam, huống hồ Hoa Quả Sơn đột nhiên xuất hiện một đại yêu có bản lĩnh không nhỏ, cho nên mới dẫn đến sáu Đại Ma Vương của Yêu tộc.

Sau này Tôn Ngộ Không cùng kết bái huynh đệ đã công khai kéo Tôn Ngộ Không lên con thuyền của Yêu tộc, chỉ là không biết sau này Yêu tộc sẽ bị đoàn người do Tôn Ngộ Không dẫn dắt đánh cho thảm hại, từ đó cũng thấy Yêu tộc bị đại năng mưu kế.

Lợi dụng Tôn Ngộ Không, kẻ đồng tộc, để đánh giết sạch sẽ các đại yêu ở nhân gian, quả là một thủ đoạn hay.

Chỉ tiếc là huynh đệ của ta quá đơn thuần, bị lợi dụng làm cây thương mà không hay biết, cuối cùng cùng Yêu tộc trở mặt thành thù, trở thành một tay sai của Phật Môn.

Đến đây, Lâm Dương cũng thở dài một tiếng, vậy con đường sau này của ta ở đâu đây?

Chưa nhắc Tào Tháo thì Tào Tháo đã đến, Lâm Dương vừa nghĩ đến Yêu tộc, liền cảm thấy sáu luồng yêu khí ngút trời đang kéo về Hoa Quả Sơn.

Xem ra cái gì đến rồi cũng sẽ đến, yêu tộc thật nhanh.

"Ngộ Không, có khách đến rồi, chúng ta ra ngoài đón khách thôi." Lâm Dương lập tức truyền âm cho Tôn Ngộ Không.

"Đại ca, phía trước là Hoa Quả Sơn, ta lần này đi xem thử hầu yêu mới xuất hiện là thần thánh phương nào, lại dám không nể mặt ta mà trực tiếp đánh giết thủ hạ của ta." Mi Hầu Vương nói với Ngưu Ma Vương.

"Khi đi đến đó thì khách khí một chút, dù sao cũng là đồng tộc, nếu có cơ hội thì có thể cân nhắc thu nạp vào lãnh địa Yêu tộc của chúng

ta.” Ngưu Ma Vương nói với vẻ mặt bình thản.

Cuối cùng Ngưu Ma Vương một đoàn sáu người đến Hoa Quả Sơn, cảm nhận khí tức của sáu người, Lâm Dương và Tôn Ngộ Không đã đứng ở rìa Hoa Quả Sơn tĩnh lặng chờ đợi.

“Sáu vị các hạ đến Hoa Quả Sơn ta có ý đồ gì?” Lâm Dương lên tiếng trước.

“Hoa Quả Sơn vốn thuộc lãnh địa của một tiểu Yêu Vương thủ hạ của ta, không ngờ Tôn Ngộ Không chẳng nói chẳng rằng, trực tiếp đánh chết thủ hạ của ta, ta lần này đến để đòi một lời giải thích.” Mi Hầu Vương nói ra mục đích chuyến đi này.

“Hồ, Hoa Quả Sơn từ khi ta sinh ra đã không có yêu quái tồn tại, sau khi ta xuất thế càng thống lĩnh quần khỉ Hoa Quả Sơn, từ trước đến nay chưa từng nghe nói đến Yêu Vương nào cả.” “Sau này ta đi bái sư học nghệ, khi trở về thì thấy một yêu quái chiếm giữ Hoa Quả Sơn của ta, ta tức giận liền đánh giết hắn.” Tôn Ngộ Không gãi tai cấu má, kể rõ ràng mọi chuyện.

Lúc này Ngưu Ma Vương không ngờ ở đây lại có thể gặp Lâm Dương, lần trước khi đối đầu với y, luồng khí tức Thánh Nhân kia, sau khi trở về đã phải mất không ít thời gian mới bình tĩnh lại, để tránh làm hỏng đạo tâm của mình.

Càng làm y kinh ngạc là cảnh giới hiện tại của Lâm Dương, dường như không kém y là bao, thậm chí Ngưu Ma Vương có thể cảm nhận được một mối đe dọa mơ hồ từ Lâm Dương, hiện tại đã hơi nhìn không thấu thực lực của Lâm Dương rồi.

Chẳng lẽ đệ tử môn hạ Thánh Nhân tu luyện đều nhanh như vậy sao, người này thiên phú dị bẩm quá mức.

Lúc này trong lòng Ngưu Ma Vương không khỏi hiện lên một

người đàn ông ba mắt khác, tay cầm Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao khiến tam giới không ai không biến sắc khi nhắc đến.

Ngưu Ma Vương dường như nhìn thấy một tia bóng dáng của người đó từ Lâm Dương.

"Vì hai bên đều cảm thấy mình có lý, chi bằng hai người hãy quyết đấu một trận ở đây thế nào?" Ngưu Ma Vương đưa ra đề nghị của mình, đồng thời thăm dò thực lực chân chính của Tôn Ngộ Không.

Mi Hầu Vương vô cùng đồng ý với quan điểm của Ngưu Ma Vương, vốn đã rục rịch muốn thử xem thực lực của Tôn Ngộ Không lừng lẫy rốt cuộc ra sao.

Chương 373

"Tôn Ngộ Không, đến đây, để ta hảo hảo so tài một phen." Mi Hầu Vương hưng phấn nói.

"Ai sợ ai chứ, đến đây." Tôn Ngộ Không nói một cách không hề quan tâm, rồi từ trong tai lấy ra một cây gậy nhỏ như kim, chỉ thấy y nhẹ nhàng thổi một hơi, cây gậy sắt lập tức biến thành độ dài và độ dày bình thường có thể sử dụng được.

Lâm Dương và Ngưu Ma Vương bên cạnh nhìn nhau, sau đó cùng hướng về Tôn Ngộ Không và Mi Hầu Vương, xem ra họ cũng rất quan tâm đến trận chiến này.

Ngưu Ma Vương xem thử Tôn Ngộ Không có thực lực đáng để lôi kéo hay không, còn Lâm Dương thì xem Tôn Ngộ Không dùng Kim Cô Bổng dốc toàn lực sẽ có thực lực thế nào.

Dù sao lần trước hai người giao đấu kỳ thực cả hai đều chưa thật sự ra tay hạ sát thủ, dù sao cũng là huynh đệ tốt bao nhiêu năm, lần này thì khác rồi, đối phương đã khiêu chiến, tổng phải cho đối phương biết Hoa Quả Sơn ta lợi hại.

Không đợi Lâm Dương nói nhiều, Tôn Ngộ Không và Mi Hầu Vương đã giao chiến, Mi Hầu Vương thiện trường về tốc độ, thoạt nhìn phiêu hốt, thần xuất quỷ một, biến hóa đa đoan cộng thêm y được mệnh danh là cơ mẫn nhân, tai thính mắt tỏ, không gì không biết không gì không hiểu, là một đối thủ khá khó nhằn.

Nhìn từ xa, ban đầu Tôn Ngộ Không và Mi Hầu Vương giao vài chiêu, sau đó hai bên đều lùi về sau vài chục mét, xem ra sau lần thăm dò đầu tiên, cả hai đều đã có tính toán nhất định trong lòng.

Chỉ thấy Tôn Ngộ Không hì hì ha ha nói: "Mi Hầu Vương, sức lực

cũng quá nhỏ, đang gãi ngứa cho ta sao?" Mi Hầu Vương lạnh lùng hừ một tiếng, nhưng không nói gì, xem ra trong lần thăm dò vừa rồi Tôn Ngộ Không đã chiếm thượng phong.

Mi Hầu Vương tiếp theo không chọn cách cứng đối cứng trực tiếp với Tôn Ngộ Không, mà chọn cách di chuyển, nhờ vào tốc độ độc nhất vô nhị của mình mà nhiều lần kéo dài trận chiến với Tôn Ngộ Không.

Nhưng Tôn Ngộ Không bên cạnh cũng không phải dạng vừa, cộng thêm Cân Đẩu Vân dưới chân, tốc độ không hề thua kém bao nhiêu.

Chỉ nhìn từ tình hình chung thì Mi Hầu Vương dần dần rơi vào thế hạ phong. 43.

Giọng Hạo Lôi Tinh Chủ vang dội, toàn thân da xanh biếc khi nói chuyện, nhìn qua có chút hung tợn đáng sợ.

Cho dù nhiều lần tìm được một tia yếu điểm của đối phương, nhưng Tôn Ngộ Không nhờ vào ưu thế sức mạnh khổng lồ luôn có thể hóa nguy thành an, ngược lại mình thì không ngừng bị tiêu hao.

Ngược lại Tôn Ngộ Không, hiện tại vẫn sống động như rồng như hổ, dường như hoàn toàn không chịu chút ảnh hưởng nào.

"Cứ tiếp tục thế này cũng không phải cách, vậy thì chỉ có thể làm như vậy." Mi Hầu Vương cắn răng một cái, dường như đã hạ quyết tâm.

Mi Hầu Vương thấy một tia sơ hở, lập tức nắm lấy cơ hội đó xông về phía Tôn Ngộ Không.

Lần này Mi Hầu Vương không hề tấn công rồi rút lui ngay, mà chọn cách tiếp tục giao chiến với Tôn Ngộ Không.

Lúc đó Mi Hầu Vương dường như xuất hiện một sơ hở nhỏ, đối với một người luôn cẩn thận như Mi Hầu Vương thì điều này rất

hiếm thấy, Tôn Ngộ Không lập tức nắm lấy tia sơ hở đó, vung Kim Cô Bổng Như Ý công mạnh tới, nhưng Mi Hầu Vương không lập tức ra tay chống đỡ, mà vung đoản kiếm trong tay đâm vào yếu hại của Tôn Ngộ Không, Tôn Ngộ Không liền xoay côn một vòng, đánh vào ngực Mi Hầu Vương.

Mi Hầu Vương dù phản ứng có nhanh đến mấy, cũng không kịp chống đỡ, chỉ đành lùi lại, nhưng không tránh khỏi bị dính một côn, cuối cùng chỉ thấy Mi Hầu Vương bị đánh bay ra ngoài.

"Chiêu thức quỷ kế không ít đấy chứ, suýt chút nữa ta đã mắc bẫy rồi.

Nhưng xét về sự biến hóa của chiêu thức, thì còn kém xa đại ca của ta." Tôn Ngộ Không đắc ý nói.

Tôn Ngộ Không thừa thắng xông lên, nhưng bị Lâm Dương ngăn lại.

"Ngộ Không, thôi được rồi, đến đó là đủ rồi." "Tôn Ngộ Không xem ra bản lĩnh không nhỏ nhỉ, tuy Mi Hầu Vương bị hoàn toàn khắc chế, nhưng sức mạnh quả thật khiến ta phải nhìn với con mắt khác." Ngưu Ma Vương trầm giọng nói, sau đó ra hiệu cho các Yêu Vương khác đỡ Mi Hầu Vương dậy.

"Hắc hắc, đúng lúc ta cũng thiện trường về sức mạnh, hôm nay thấy đệ có một thân cự lực, ta hơi ngứa tay, hay là hai chúng ta luyện tập một chút?" Ngưu Ma Vương tiếp lời đề xuất.

Lâm Dương cũng không ngăn cản nhiều, đây là chuyện nội bộ của Tôn Ngộ Không và Yêu tộc, tuy Lâm Dương hóa thân từ tinh hoa thảo mộc, nhưng lại thuộc về Đạo Môn, khi bái nhập Thái Thượng Đạo Tổ môn hạ thì đã hiểu rõ trong lòng.

Huống hồ Lâm Dương trong lòng mười phần rõ ràng thực lực của

Tôn Ngộ Không, biết Ngưu Ma Vương không thể tạo thành uy hiếp lớn cho Tôn Ngộ Không.

Bên cạnh Ngưu Ma Vương vung tay, chỉ thấy y cuốn lên một trận yêu phong khổng lồ, sát khí lẫm liệt, nhìn từ xa ẩn ẩn có hình dáng sừng trâu.

Thấy vậy, hai mắt Lâm Dương lạnh đi, yêu phong mà Ngưu Ma Vương luyện nên chắc đã tiêu hao không ít sinh linh, quả không hổ là Đại Ma Vương Yêu tộc.

Không lâu sau Tôn Ngộ Không bị yêu phong cuốn vào.

"Thường thức tư vị Cửu Sát Yêu Phong của ta đi." Ngưu Ma Vương ác độc nói.

Chỉ thấy Cửu Sát Yêu Phong vây quanh Tôn Ngộ Không, không lâu sau đã không còn thấy bóng dáng y nữa, từ xa chỉ có thể thấy một trận hắc phong khổng lồ.

Tôn Ngộ Không bên trong đối mặt với yêu phong thấm xương cũng không hề sợ hãi, chỉ thấy một tầng kim quang hiện lên trên bề mặt, cộng thêm thần thể trời sinh, vậy mà vững vàng chống đỡ được sự tấn công của yêu phong.

Nhưng đôi mắt của y thì không may mắn như vậy, dù sao không có thân thể cường tráng đến thế, cho nên Tôn Ngộ Không dứt khoát nhắm mắt lại.

Ngưu Ma Vương thấy Tôn Ngộ Không nhắm mắt, sắc mặt vui mừng, biết cơ hội đến rồi.

Liền lập tức vung Hỗn Thiết Côn đập về phía Tôn Ngộ Không.

Nhưng Tôn Ngộ Không dù nhắm mắt lại vẫn có thể cảm nhận được tình huống xung quanh, vậy mà đỡ được một côn của Ngưu Ma Vương.

Lúc này Ngưu Ma Vương mới thật sự biết được sức mạnh của Tôn Ngộ Không, với sức mạnh của y, vậy mà trong cuộc đối kháng vừa rồi cảm thấy hổ khẩu ẩn ẩn tê dại.

"Đã như vậy, vậy thì để đệ nếm thử sức mạnh pháp tắc của ta." Ngưu Ma Vương không nói nhiều nữa, chỉ thấy từng tia kim quang chú nhập vào hai tay và Hỗn Thiết Côn trong tay y.

Chương 374

“Đến đây!” Ngưu Ma Vương gầm lớn.

Cứ như vậy hai người chiến đấu thành một đoàn, khiến Ngưu Ma Vương không ngờ Tôn Ngộ Không lại có thể chống đỡ được công kích mang theo lực lượng pháp tắc, quá biến thái.

“Đánh tốt lắm, như vậy mới sảng khoái chứ.” Tôn Ngộ Không kêu lên một tiếng quái dị, rồi giao chiến cùng Ngưu Ma Vương.

Lâm Dương ở bên ngoài, tuy hắc phong khiến người bình thường không thể nhìn rõ chiến cuộc, nhưng không qua được pháp nhãn của Lâm Dương, Lâm Dương nhìn rõ từng chi tiết của trận chiến.

“Tôn Ngộ Không có một thân cự lực thật khiến người ta hâm mộ, xem ra Bát Cửu Huyền Công của y đã luyện đến mức lô hỏa thuần thanh rồi.

Ý thức chiến đấu thật vô cùng cao, vậy mà trong tình huống bị che mắt có thể nhanh chóng thích nghi với cục diện chiến đấu, không hề bị ảnh hưởng một chút nào.” Lâm Dương thầm nghĩ.

“Nhân vật chính của Thiên Địa, con của khí vận mạnh mẽ thật sao?” Lâm Dương trong lòng cảm thán.

“Hoặc là, đây là quân cờ quan trọng nhất trong ván cờ Tây Du?” Ánh mắt lấp lánh, Lâm Dương dường như đã hiểu ra điều gì đó.

“Vậy ta trong ván cờ này rốt cuộc nên đóng vai trò gì đây?” Kỳ thực Lâm Dương vẫn luôn nghi vấn, cho nên Lâm Dương mới không ngừng nỗ lực tu luyện, để mình có thêm một phần thực lực bảo mệnh, thêm một chút quyền phát ngôn.

Nhờ Lâm Dương hóa hình sớm hơn Tôn Ngộ Không mấy trăm

năm, cộng thêm sự trợ giúp của hệ thống, mới có thể trong thời gian ngắn ngủi chưa đến ngàn năm đạt được độ cao Thái Ất Kim Tiên này.

Còn Tôn Ngộ Không thì nhẹ nhàng hơn nhiều, trong vòng vài trăm năm ngắn ngủi đã nhanh chóng đuổi kịp Lâm Dương.

Nhìn Tôn Ngộ Không và Ngưu Ma Vương chiến đấu, Lâm Dương biết hai bên sẽ không nhanh chóng phân định thắng bại, vì thực lực của hai người có thể nói là mười phần tương cận, cộng thêm cả hai đều da dày thịt béo, sức chịu đựng dồi dào, có lẽ sẽ là một trận chiến kéo dài.

Kết quả quả nhiên không nằm ngoài dự liệu của Lâm Dương, Tôn Ngộ Không và Ngưu Ma Vương đã đánh suốt ba ngày ba đêm, mới dừng lại, nhưng theo Lâm Dương quan sát, e rằng vẫn chưa phân ra thắng bại.

Chỉ thấy Tôn Ngộ Không và Ngưu Ma Vương cả hai đều khoác vai nhau, cùng đi về phía mọi người.

Nhưng cả hai đều không hề nhẹ nhàng, trên mặt cũng đều bầm tím.

"Thật sảng khoái a!

Từ khi ta sinh ra đến giờ, đây là trận chiến sảng khoái nhất mà ta từng đánh.

Không hổ là lão Ngưu, thật sự rất mạnh mẽ a." Tôn Ngộ Không giơ ngón cái với Ngưu Ma Vương.

"Đây cũng là trận chiến sảng khoái và đã đời nhất mà ta từng đánh trong gần ngàn năm qua, quá sảng khoái." Ngưu Ma Vương cười ha hả, bày tỏ sự đồng tình.

"Đã đánh xong rồi, vậy ta có việc xin về Thủy Liêm Động nói chuyện sau, ở đây dù sao cũng không tiện lắm." Lâm Dương đề nghị.

Mọi người không phản đối, vì vậy một đoàn người cứ thế bay về Hoa Quả Sơn.

“Hoa Quả Sơn quả nhiên là phúc địa động thiên, không chỉ linh khí sung túc, phong cảnh cũng đẹp.” Ngưu Ma Vương khen ngợi.

“Ha ha, chuyện nhỏ thôi, lão Ngưu thích thì có thời gian hãy ghé thăm nhiều hơn.” Tôn Ngộ Không cười ha hả, đáp lại.

Cuối cùng, mọi người đã vào trong Thủy Liêm Động.

“Có chuyện gì thì cứ nói thẳng đi, tin rằng các vị từ xa đến không chỉ đơn thuần là để đánh một trận với Ngộ Không đơn giản như vậy chứ.” Lâm Dương trực tiếp nói thẳng ý đồ.

“Lâm Dương đạo hữu quả nhiên là người thông tuệ, ta lần này đến một mặt là để xem ai đã đánh chết thủ hạ của Mi Hầu Vương.

Không phải chuyện nhỏ, quan trọng nhất là lôi kéo Yêu Vương mới xuất hiện ở Hoa Quả Sơn vào Yêu tộc của ta.” Ngưu Ma Vương cũng là người sảng khoái, không hề che giấu nhiều.

“Cho nên, ta muốn mời Tôn Ngộ Không gia nhập trận doanh Yêu tộc của ta.” Ngưu Ma Vương chuyển tầm mắt, nhìn về phía Tôn Ngộ Không.

“Ồ?

Mời ta ư?” Tôn Ngộ Không gãi gãi đầu, đôi mắt tinh quái đảo qua đảo lại, sau đó nhìn về phía Lâm Dương.

“Không cần lo cho ta, ta tuy là huynh đệ của đệ, nhưng ta tôn trọng bất kỳ lựa chọn nào của đệ.

Cũng không cần vì ta mà chịu quá nhiều gánh nặng.” Lâm Dương lắc đầu, mỉm cười nói.

Tôn Ngộ Không nhảy lên bàn, gãi tai cấu má, cuối cùng đưa ra

quyết định: "Đã Yêu tộc thành tâm mời ta gia nhập, ta cũng là một thành viên của Yêu tộc, cộng thêm ta thấy Ngưu Ma Vương đại ca rất hợp nhãn, vậy thì ta gia nhập thôi." Lâm Dương nghe vậy, trong lòng thầm nghĩ: "Lịch sử không thể ngăn cản được, cho dù có sự xuất hiện của ta, một số chuyện nên xảy ra thì vẫn sẽ xảy ra." Ngược lại sáu người Ngưu Ma Vương, nghe vậy, vẻ mặt cười ý cũng không thể che giấu được.

Dù sao Tôn Ngộ Không là một chiến lực cường đại như vậy, mới tu luyện vài trăm năm ngắn ngủi, tiềm lực tương lai có thể nói là vô hạn, kéo y vào Yêu tộc có thể nói là bách lợi vô hại.

"Đã Ngộ Không lão đệ nguyện ý gia nhập Yêu tộc ta, ta xin nhiệt liệt hoan nghênh." "Chi bằng như thế này, hai chúng ta đã hợp nhãn như vậy, cộng thêm đồng là Yêu tộc, chi bằng bảy người chúng ta ở đây kết bái huynh đệ thế nào?" Ngưu Ma Vương đề nghị.

"..." "Thôi được rồi, đã quyết định như vậy đi." Tôn Ngộ Không vốn hơi do dự, nhưng thấy Lâm Dương không có ý kiến, liền sảng khoái đồng ý.

"Vậy thì Lâm Dương đạo hữu ở đây có thể làm người công chứng, làm chứng cho chúng ta." Ngưu Ma Vương thấy Tôn Ngộ Không đồng ý, vui vẻ nói.

Vì vậy mọi người lên đỉnh Hoa Quả Sơn, Lâm Dương ra lệnh cho các tiểu yêu chuẩn bị trái cây và rượu ngon, bày một đài tế lớn, phía trên thờ phụng thần vị của nhị đế Yêu tộc Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn.

"Đã chuẩn bị kết bái, vậy Ngộ Không nên có một danh xưng thì hơn." Lâm Dương đề nghị.

Chương 375

"Vậy ta nên gọi là gì đây?" Việc đặt tên cho Tôn Ngộ Không đâu dễ dàng như vậy, lúc này y hoàn toàn không có chủ ý.

"Chi bằng gọi là Tề Thiên Đại Thánh thế nào?" Lâm Dương đối với phản ứng của y sớm đã hiểu rõ, liền đưa ra ý kiến của mình.

"Tề Thiên Đại Thánh Tôn Ngộ Không, không tệ không tệ, nghe có uy phong." Tôn Ngộ Không vung vẩy Kim Cô Bổng Như Ý trong tay, vui vẻ nói.

Sau đó, Tôn Ngộ Không cắm một lá cờ xí dài ở cửa Thủy Liêm Động, trên đó viết bảy chữ lớn "Tề Thiên Đại Thánh Tôn Ngộ Không".

"Tề Thiên Đại Thánh Tôn Ngộ Không, cái tên hay thật đó, không hổ là Lâm Dương đạo hữu." Ngưu Ma Vương và những người khác cũng rất đồng tình với danh xưng Lâm Dương đặt cho Tôn Ngộ Không.

"Vậy thì chúng ta kết bái ở đây thôi." Sau đó, Tôn Ngộ Không và Bình Thiên Đại Thánh Ngưu Ma Vương, Phục Hải Đại Thánh Giao Ma Vương, cùng tổng cộng bảy người đã kết làm huynh đệ tại đây.

Ở Tam Thập Tam Thiên Ngoại Thiên xa xôi, Thái Thượng Đạo Tổ lúc này mở mắt ra, dường như có cảm ứng, nói với Huyền Đô Đại Pháp Sư trước mặt: "Huyền Đô, tiểu sư đệ của con đã đột phá Thái Ất được một khoảng thời gian rồi, đã đến lúc để y đến gặp ta một lần." "Đại kiếp Tây Du sắp bắt đầu rồi." "Đồ nhi tuân sư mệnh." Huyền Đô Đại Pháp Sư hơi cúi người vái chào Thái Thượng Đạo Tổ đang ngồi trên bệ, lập tức bay xuống hạ giới.

Bên Hoa Quả Sơn, quả thật vô cùng náo nhiệt.

“Hôm nay là một ngày vui, chi bằng huynh đệ chúng ta cùng say một trận không say không về thế nào?” Ngưu Ma Vương đề nghị.

“Đúng đó, hiếm có cơ hội tốt như vậy, ta nhất định phải không say không về.” “Các tiểu yêu, không mau chuẩn bị rượu ngon đi.” Tôn Ngộ Không phân phó xuống dưới.

Huyền Đô Đại Pháp Sư đến không phận Hoa Quả Sơn, nhưng không chọn cách hạ xuống, mà truyền âm thần thức cho Lâm Dương: “Tiểu sư đệ, sư phụ muốn triệu kiến, cùng ta đến Thiên Đình một chuyến đi.” “Được thôi.” Lâm Dương đáp lại.

Sau đó nói với Tôn Ngộ Không bên cạnh: “Ngộ Không, cứ uống thỏa thích đi, sư phụ ta triệu kiến ta lên Thiên Đình, ta đi rồi sẽ về.” “Vậy đại ca một đường cẩn thận nhé.” Tôn Ngộ Không cũng không nói nhiều.

Vì vậy Lâm Dương lặng lẽ rời khỏi trận, chỉnh sửa lại dung nhan, rồi cùng Huyền Đô Đại Pháp Sư lên Thiên Đình.

Lâm Dương và Huyền Đô Đại Pháp Sư cùng lên Thiên Đình, hai người trên đường không nói chuyện, xem ra Huyền Đô Đại Pháp Sư không thích nói nhiều trên đường.

Không lâu sau đã đi qua Nam Thiên Môn và đến cửa cung Đâu Suất ở Tam Thập Tam Thiên Ngoại Thiên.

“Vào đi, ta dẫn con vào.” Huyền Đô Đại Pháp Sư không nói nhiều, dẫn Lâm Dương đi vào bên trong.

Vào trong cung Đâu Suất, Lâm Dương cảm thấy mọi thứ vẫn như lần trước, linh khí nồng đậm và mùi đan dược lẫn lộn trong không khí, khiến Lâm Dương không khỏi cảm thấy thần thanh khí sảng.

Kim Giác và Ngân Giác bên cạnh đang chăm chú quạt lửa luyện đan cho Bát Quái Lô, Thái Thượng Đạo Tổ ngồi khoanh chân trên đài,

vẫn dáng vẻ vân du thiên ngoại.

Cho dù với cảnh giới hiện tại của Lâm Dương, vẫn không thể nhìn rõ được chút sâu cạn nào của sư phụ, sức mạnh của Thánh Nhân, có thể thấy rõ một điều.

Lâm Dương bước vào đại điện, cùng Huyền Đô Đại Pháp Sư đồng loạt cúi mình vái chào Thái Thượng Đạo Tổ, cung kính nói: "Đồ nhi Lâm Dương (Huyền Đô) bái kiến sư phụ." Lúc này Thái Thượng Đạo Tổ cuối cùng cũng mở mắt, phất trần trong tay nhẹ nhàng quẹt một cái, rồi nói: "Hai con cứ xuống trước đi, ta và Dương Nhi có chút chuyện muốn nói." Rồi thấy hai đồng tử Kim Giác và Ngân Giác đã biến mất, và cả đại điện dường như đã được gia cố bằng một loại trận pháp nào đó.

Sắc mặt Lâm Dương hơi thắt lại, biết tiếp theo sư phụ sẽ có chuyện quan trọng phân phó.

"Là dị chủng Hồng Hoang, mang trong mình huyết thống Tiên Thiên Hỗn Độn Đại Ma Thần, lại có Cửu Chuyển Huyền Công đẳng cấp đỉnh cao này, tốc độ tu luyện có thể nhanh như vậy cũng nằm trong dự liệu của ta." Thái Thượng Đạo Tổ nhàn nhạt nói.

Nghe vậy, Lâm Dương trong lòng hơi thắt lại, sợ Thái Thượng Đạo Tổ tiếp tục truy vấn.

Với thực lực của Thánh Nhân, nếu cố tình muốn tìm hiểu, Lâm Dương ngay cả một ngón tay cũng không thể nhúc nhích.

Dường như nhìn ra sự lo lắng trong lòng Lâm Dương, Thái Thượng Đạo Tổ khẽ liếc y một cái, rồi nói: "Không sao cả, đó đều là cơ duyên, môn hạ Thái Thanh ta, chú trọng Thái Thượng Vô Vi.

Tất cả đều là cơ duyên, là đệ tử của ta, tự nhiên sẽ không quá truy cứu bí mật của con." Lâm Dương nghe vậy, sự căng thẳng trong lòng

cuối cùng cũng hơi thả lỏng, dù sao uy thế của Thánh Nhân thực sự quá lớn, dưới trời này bất kỳ ai chưa nhập Thánh đạo đều như vậy, huống hồ là Thái Thanh Thánh Nhân, người đứng đầu chư Thánh.

"Hiện tại tu vi của con đã đạt đến cảnh giới đủ, còn nhanh hơn ta tưởng.

"Hơn nữa nhìn pháp môn tu luyện của con trung chính bình hòa, xem ra hợp với đạo môn của ta, cộng thêm tính tình tự do, cũng ngầm hợp với ý Vô Vi Trị của ta, vậy thì hôm nay ta chính thức thu con vào Thái Thượng Đạo Môn một mạch của ta đi." "Đa tạ sư phụ thành toàn." Lâm Dương vội vàng quỳ xuống đất, dập đầu một cái thật mạnh với Thái Thượng Đạo Tổ.

"Lấy ra một giọt tinh huyết của con ra đây." Thái Thượng Đạo Tổ không nhanh không chậm nói.

Lâm Dương không nghi ngờ gì, vận khí lực, ép ra một giọt tinh huyết từ tay mình.

Chỉ thấy Thái Thượng Đạo Tổ lấy ra một tấm ngọc bài màu trắng, sau đó dẫn động tinh huyết của Lâm Dương hòa nhập vào đó, trong tay nhanh chóng bấm pháp quyết.

Không lâu sau, ngọc bài lóe lên ánh sáng trắng, sự dung hợp dường như đã hoàn thành.

Lúc này Lâm Dương lại cảm thấy cơ thể xuất hiện một cảm ứng huyền diệu khó tả, dường như trong cơ thể có thêm thứ gì đó, nhưng cảm nhận kỹ lại cũng không phát hiện ra, vì vậy Lâm Dương nhìn Thái Thượng Đạo Tổ với ánh mắt nghi hoặc.

"Ta sẽ khắc tên con vào Thái Thượng Đạo Môn của ta, cũng đã để lại một danh đầu ở chỗ Hồng Quân Đạo Tổ, từ nay về sau khí vận của con cũng liên quan đến Đạo Môn, hiện tại chính thức trở thành đệ

tử đời thứ hai của Đạo Môn ta, đây là một chuyện tốt.” Thái Thượng Đạo Tổ nghiêm túc nói, cũng chính thức thừa nhận thân phận đệ tử này của Lâm Dương.

Lâm Dương nghe vậy, ý niệm trong lòng lóe lên, nhưng không nói gì nữa.

Mặc kệ trong lòng Lâm Dương nghĩ gì, Thái Thượng Đạo Tổ tiếp tục nói: “Lượng kiếp lần này tuy không liên quan đến Đạo Môn ta, nhưng lại là một cơ hội của Phật Môn, vì Thiên Đạo đã định muốn cho Phật Môn hưng thịnh, bất kỳ ai cũng không thể ngăn cản xu thế lớn này.” “Chính cái gọi là cái này tiêu cái kia trưởng, khí vận thiên địa chỉ có bấy nhiêu.

Nếu để Phật Môn thật sự nắm bắt cơ hội, thì Đạo Môn ta về sau không biết bao nhiêu năm sẽ bị Phật Môn đè nén một đầu.” Thái Thượng Đạo Tổ cuối cùng cũng thổ lộ kiếp nạn lần này, Lâm Dương tuy đã sớm biết, nhưng vẫn giả vờ kinh ngạc, Huyền Đô Đại Pháp Sư bên cạnh nghe vậy, tuy đã sớm biết chuyện này, cũng lộ vẻ lo lắng.

“Nhưng Đại Đạo ngũ thập, Thiên diễn tứ cửu, vạn vật tự hữu một tuyến sinh cơ, chính là cái Một đã trốn thoát.” Thái Thượng Đạo Tổ nói xong, ánh mắt nhìn về phía Lâm Dương.

“Con ư?

Chương 376

Chẳng lẽ con là biến số của kiếp nạn lần này?" Lâm Dương không nhịn được nói.

"Với thực lực Thánh Nhân của ta, nhưng lại hoàn toàn không thể nhìn thấu mệnh số của con, chỉ cảm thấy một đoàn mê vụ.

Ta tin rằng các Thánh Nhân khác cũng có cảm giác tương tự, bao gồm cả hai vị Phật Môn phương Tây kia." Nói xong Thái Thanh Thánh Nhân nhìn về phía Tây một cái, sau đó tiếp tục nói: "Cho nên con là một cơ hội của Đạo Môn ta, cũng là nguyên nhân ta triệu kiến con ban đầu.

Mà con có thể trưởng thành nhanh như vậy, cũng có tư cách trở thành đệ tử thân truyền của ta." "Đệ tử có một điều không rõ, xin sư phụ cáo tri." Lâm Dương bày tỏ nghi vấn.

"Cứ nói đi, ở đây không có người ngoài." "Đã Phật Môn dưới ý nguyện của Thiên Đạo đã định sẽ hưng thịnh, vậy nếu ta từ giữa ngăn cản, liệu có dẫn phát hậu quả nghiêm trọng không." Lâm Dương lập tức đưa ra lo lắng của mình, cũng là điều mà y vẫn luôn suy nghĩ.

"Cái gọi là Phật Môn hưng thịnh, tuy là sự thật không thể thay đổi, nhưng hưng thịnh đến mức độ nào thì lại không có yêu cầu cụ thể.

Phật Môn biến khắp thiên hạ..." Thái Thượng Đạo Tổ không nói tiếp nữa, nhưng với tâm tư của ba người đang có mặt, lập tức hiểu rõ hàm nghĩa trong đó.

Lâm Dương trong lòng suy tính một phen, nhanh chóng có được kế hoạch của mình, nhưng phải đợi Tây Du chính thức bắt đầu mới có thể thực sự thực hiện.

“Chuyện này cứ thảo luận đến đây thôi, tất cả đợi khi lượng kiếp bắt đầu rồi bàn tiếp.

Hơn nữa ta không tiện ra tay, có việc gì đại sư huynh của con sẽ dốc toàn lực hiệp trợ con.” “Ta tự sẽ dốc toàn lực giúp đỡ tiểu sư đệ.” Huyền Đô Đại Pháp Sư nghe vậy, lập tức đáp lại.

“Hai vị Phật Môn phương Tây kia, mấy ngàn năm trước đã mưu kế Đạo Môn ta, khiến Đạo Môn ta tổn thất thảm trọng, các đệ tử của tam đệ ta đều tử thương, số còn lại bị bắt đi độ hóa thành đệ tử Phật Môn, quả thật vô cùng ghê tởm.” Thái Thanh Thánh Nhân hiếm khi biến sắc, ánh mắt càng lóe lên tinh quang, dường như nhớ đến chuyện không vui.

Lâm Dương đương nhiên biết sư phụ đang nói đến Phong Thần Đại Kiếp mấy ngàn năm trước, khi đó Đạo Môn ba nhà cường thế vô cùng, đâu đến lượt Phật Môn lên tiếng.

Cộng thêm Thông Thiên Giáo Chủ chủ trương hữu giáo vô loại, đồ đệ yêu tộc đông đảo, bị Phật Môn lợi dụng, cộng thêm Thông Thiên Giáo Chủ tay cầm Tru Tiên Trận, một mình chiến bốn Thánh, nhưng cuối cùng lại để Phật Môn hưởng lợi, Đạo Môn nguyên khí đại thương, cho dù mấy ngàn năm cũng chưa từng khôi phục.

Thủ đoạn của nhị Thánh phương Tây, tuy không quang minh chính đại, nhưng cũng vô cùng khó nhằn, xem ra sau này gặp phải cần phải cẩn thận hơn nhiều, Lâm Dương trong lòng đã tự mình tiêm một mũi phòng ngừa từ trước.

“Cho nên hiện tại Đạo Môn ta đường đường là như vậy, lại không ai có thể đảm đương trọng trách này.

Giờ đây tam đệ Thông Thiên Giáo Chủ của ta kể từ sau Phong Thần, bế quan không ra nữa, đệ tử môn hạ nhị đệ ta tuy tu vi tinh thông, nhưng hoặc là tu vi quá cao không tiện ra tay, hoặc là đã nhậm

chức ở Thiên Đình, không thể làm chuyện này." "Cho nên trọng trách này, chỉ có thể rơi vào đầu con.

Đồng thời, mệnh số của con đã định phải trải qua kiếp nạn lần này." Thái Thượng Đạo Tổ nhìn chằm chằm Lâm Dương nói.

Lúc này Lâm Dương cuối cùng cũng cảm nhận được áp lực khổng lồ mà mình đang gánh vác, cũng không nói gì.

Xem ra Tây Du đã định phải xông pha một phen thật tốt.

"Nhưng ta đâu có thể an tâm làm một quân cờ chứ, ta có thể nắm giữ mọi tiên cơ mà." Lâm Dương trong lòng âm thầm tính toán.

"Thôi được rồi, hôm nay đến đây thôi." Thái Thượng Đạo Tổ dường như có ý đuổi khách.

Nhưng Lâm Dương trong lòng lại hoạt bát, cười hì hì nói: "Sư phụ đã chính thức thu đồ nhi vào môn hạ, vậy không phải nên..." Lâm Dương nhìn Thái Thượng Đạo Tổ, đã làm một hành động mạo hiểm, vì y khẳng định sư phụ sẽ không đối xử với mình như vậy, nhưng nếu thành công thì sẽ phát tài lớn, tục ngữ nói hay, đánh đổi một lần xe đạp biến thành xe mô tô.

Thái Thượng Đạo Tổ cũng không ngờ Lâm Dương lại không biết xấu hổ như vậy, cũng ngẩn người một lát, sau đó cười nói, đã muốn lễ vật, vậy ta ban cho con một lễ vật lớn, nhất định con sẽ nguyện ý nhận lấy.

Lâm Dương lúc này mới cảm thấy mình đã chơi lớn rồi, dù sao lông hổ cũng không dám nhổ, huống hồ là vị Thánh Nhân chí tôn vô thượng kia.

Bây giờ y ẩn ẩn có dự cảm không lành, nhưng chỉ có thể cắn răng chịu đựng.

Quả nhiên, không đợi Lâm Dương phản ứng, phát hiện mình bị

một cỗ sức mạnh huyền diệu trói buộc, Lâm Dương tưởng sư phụ muốn đánh mình, vội vàng la lớn: "Sư phụ, con không dám nữa, lễ vật con cũng không cần, người thả con ra đi." Không đợi y nói hết lời, chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, cảnh vật xung quanh biến đổi, xung quanh biến thành một biển lửa.

"Đây là đâu?" Lâm Dương đang đoán xem đây là đâu.

"Chẳng lẽ là trong Bát Quái Lô, không phải chứ, muốn lấy mạng ta sao?" Lâm Dương nhanh chóng đoán ra đây là đâu, xem ra sư phụ muốn tặng cho y một món quà lớn.

Sư phụ biết y có Cửu Chuyển Huyền Công, cho nên trong Bát Quái Lô cũng sẽ không xảy ra chuyện lớn, lại có lợi ích lớn, hơn nữa Lâm Dương là hóa thân của tinh hoa thảo mộc, kỳ thực trời sinh khá sợ lửa, huống hồ bên trong Bát Quái Lô còn có đủ loại thần hỏa tôi luyện.

Sư phụ muốn ta khắc phục nỗi sợ trời sinh, loại bỏ một điểm yếu lớn của mình, sau đó lại hảo hảo tu luyện Cửu Chuyển Huyền Công trong cơ thể ta, có thể nói là dụng tâm lương khổ.

Chỉ là, lần sau có thể đừng đột ngột như vậy không, cũng để ta chuẩn bị một chút.

Lâm Dương nói một cách chua xót, xem ra Thánh Nhân thật sự không thể tùy tiện trêu chọc.

Lại nhìn Thái Thượng Đạo Tổ bên ngoài lộ vẻ uy nghiêm, nói với Huyền Đô Đại Pháp Sư: "Huyền Đô, con hãy khống chế lửa trong Bát Quái Lô, nhớ kỹ phải hảo hảo rèn luyện thằng nhóc này, phải bức ra giới hạn của nó thì mới được." "Vâng." Huyền Đô Đại Pháp Sư thấy sư phụ như vậy, không dám làm trái sư mệnh, xem ra chỉ có thể khổ sở cho tiểu sư đệ bên trong rồi, nhưng không phải cũng có lợi ích sao.

Thái Thượng Đạo Tổ nói xong nhìn nhìn Bát Quái Lô, sau đó từ từ nhắm mắt lại, nhưng khóe miệng hiếm hoi lộ ra một tia mỉm cười chứng tỏ tâm trạng lúc này không hề tệ, thậm chí còn có chút tốt.

"Thằng nhóc này tính cách không tệ, đối nhân xử thế phóng khoáng, rất hợp với đạo Thái Thượng Vô Vi của ta, ta bây giờ càng ngày càng thưởng thức nó." Lại nhìn Huyền Đô Đại Pháp Sư trước Bát Quái Lô, bên cạnh đứng hai đồng tử Kim Giác và Ngân Giác.

Chỉ thấy y niệm pháp quyết trong tay, phân phó hai người: "Bắt đầu từ từ quạt gió, đừng vội, từng chút một." Chỉ thấy ba luồng Tam Muội Chân Hỏa bay về phía lò đan, dưới sự trợ lực của thần phong từ các đồng tử, hỏa thế trực tiếp tràn ngập cả lò đan.

"Gì?

Tam Muội Chân Hỏa, khó nhằn như vậy sao?" Lâm Dương miệng lầm bầm oán trách, nhưng lại không dám có nửa phần lơ là, vội vàng thôi động Cửu Chuyển Huyền Công trong cơ thể.

Dưới sự uy hiếp của lửa bên ngoài, Cửu Chuyển Huyền Công dường như chịu kích thích khó hiểu, tốc độ vận chuyển nhanh hơn bình thường không biết bao nhiêu lần, đồng thời cơ thể Lâm Dương cũng điên cuồng thôn phệ linh khí xung quanh để bổ sung cho bản thân.

Chương 377

Lâm Dương chỉ cảm thấy toàn thân dường như xuất hiện kim quang nhàn nhạt.

Nhưng khi Lâm Dương cảm thụ kỹ càng, mới phát hiện trong máu không biết từ khi nào đã có rất nhiều kim tuyến, chiếm một tỷ lệ lớn.

Lâm Dương một lần nữa hồi tưởng lại nội dung trong Cửu Chuyển Huyền Công, chẳng lẽ, Hỗn Nguyên Bất Diệt Thể.

Lâm Dương đột nhiên hiểu ra, liền lập tức khoanh chân nghiêm túc tu luyện Cửu Chuyển Huyền Công.

Kỳ thực Lâm Dương từ trước đến nay đã quá xem nhẹ công pháp đỉnh cấp này, vô số công pháp đỉnh cấp trên người Lâm Dương, cho nên bất tri bất giác suýt nữa đã quên mất nó, hiện tại cuối cùng cũng khiến Lâm Dương ý thức được sự quan trọng và cường đại của công pháp này.

Huyền Đô Đại Pháp Sư thấy Lâm Dương khoanh chân bắt đầu chính thức tu luyện, liền nói với Kim Giác Ngân Giác bên cạnh: "Đã đến lúc gia tăng hỏa lực rồi, lấy Quạt Ba Tiêu ra quạt đi." 44.

Nhân vật của thời kỳ Luân Hồi thứ nhất, đã sớm thành Chân Thần, cũng là cực hạn mà Nguyên Thủy Tinh Vực có thể chịu đựng, nhìn xung quanh toàn bộ đều là Vũ Trụ Chi Chủ, nên hắn ta đương nhiên trở thành người chủ sự ở đây.

Đương nhiên, Lâm Dương của chúng ta khó tránh khỏi phải chịu một phen đau khổ, dưới tác dụng của Quạt Ba Tiêu, Tam Muội Chân Hỏa như có thần trợ, càng ngày càng mãnh liệt, bao vây chặt Lâm Dương.

Lâm Dương cảm nhận sự biến đổi bên ngoài, vội vàng tăng tốc tu luyện Hỗn Nguyên Bất Diệt Thể.

Tốc độ sản sinh kim tuyến kia cũng không biết nhanh hơn bao nhiêu, dường như sắp thay thế toàn bộ huyết dịch trong cơ thể Lâm Dương.

Không biết đã qua bao lâu, Lâm Dương cảm thấy cơ thể nhẹ nhõm một trận, dường như đã đạt đến một cảnh giới nào đó, nhưng tu vi bản thân lại không có thay đổi lớn.

"Xem ra Hỗn Nguyên Bất Diệt Thể của mình đã tu luyện tiểu thành rồi." Lâm Dương vui mừng trong lòng.

"Đã tu luyện tiến bộ không ít, vậy để ta giúp con thêm chút sức." Huyền Đô Đại Pháp Sư hiểu rõ giới hạn của Lâm Dương, chỉ thấy trong tay y niệm pháp quyết, một đạo bát quái ấn ký bay lên từ Bát Quái Lô, xem ra dị hỏa kia vậy mà từ chính bản thân Bát Quái Lô.

Hóa ra Bát Quái Lô tự mang thần hỏa, tên là Lục Đinh Thần Hỏa, ngọn lửa này với thế Văn Võ Hỏa, trong Bát Quái Lô của Thượng Thanh dung hợp luyện hóa đạo Kỳ Môn Độn Giáp mà diễn sinh ra thần hỏa.

Chỉ một viên gạch lò dính thần hỏa cũng có thể khiến một trăm dặm núi ở hạ giới cháy suốt năm trăm năm, và giúp Hồng Hài Nhi tu thành Tam Muội Chân Hỏa, uy lực của nó có thể thấy rõ một điều.

Mặc kệ Lâm Dương ở Thiên Đình đang phải chịu đựng những gì, lúc này huynh đệ tốt của y là Tôn Ngộ Không đang vui vẻ uống rượu với sáu Đại Ma Vương của Yêu tộc.

Vì là ngày kết bái tốt, tính cách của Ngộ Không cũng rất được các Ma Vương, đặc biệt là Ngưu Ma Vương yêu thích, hơn nữa sáu Đại Vương Yêu tộc bình thường cũng ít khi cùng tụ tập uống rượu.

Cho nên lần này mọi người đều vô cùng vui vẻ.

"Rượu khỉ Hoa Quả Sơn thật sự rất ngon, không hổ là rượu được sản xuất từ Hoa Quả Sơn đất lành chim đậu, nhưng nhà Mi Hầu Vương ta cũng có rượu khỉ, so ra cũng không kém đâu." Mi Hầu Vương tự hào nói.

"Chờ ta một lát, ta về nhà lấy rượu khỉ quý báu của ta ra cho các vị thưởng thức." Mi Hầu Vương nói một cách hào phóng.

"Hạ giới có phúc rồi, sớm đã nghe danh rượu khỉ của Mi Hầu Vương, lão Mi Hầu Vương này bình thường giấu kỹ hơn ai hết, cho nên vẫn chưa có cơ hội thưởng thức, không ngờ hôm nay cuối cùng cũng có cơ hội rồi." Ngưu Ma Vương cười ha hả, bày tỏ sự mong đợi.

Không lâu sau, Mi Hầu Vương trở về, trên tay mang theo ba vò mỹ tửu, đều là rượu khỉ.

"Đã lâu rồi, hôm nay để các vị huynh đệ thưởng thức rượu khỉ do chính tay ta ủ." Mi Hầu Vương vung tay, lần lượt rót đầy cho các vị huynh đệ.

"Để ta thử trước, ta đã đợi nóng lòng rồi." Ngưu Ma Vương nhận chén rượu đầu tiên, sau đó một hơi uống cạn.

"Rượu của Mi Hầu Vương so với của Ngộ Không có sức mạnh hơn, cũng thuần hương hơn, chắc đã ủ được một thời gian rồi nhỉ." Ngưu Ma Vương chép chép miệng, thưởng thức rượu xong nói.

"Đúng vậy, đó là rượu ngon mà ta đã cất giữ gần ngàn năm, bình thường ta còn không nỡ uống đâu." Mi Hầu Vương nghe Ngưu Ma Vương khen ngợi, có chút đắc ý nói.

"Đã hôm nay muốn tận hứng, vậy thì chúng ta không say không về thế nào?" Ngưu Ma Vương nâng chén rượu, nói với mọi người.

“Không say không về, cạn chén.” Mọi người đồng loạt nói.

Không biết Tôn Ngộ Không và một đám huynh đệ đã uống bao lâu, tóm lại cuối cùng từng người đều ngã vật ra đất, say mèm như bùn.

Lúc đó, mọi người không hề phát hiện đột nhiên từ dưới đất xuất hiện hai vị quỷ thần mặc áo đen trắng, chỉ thấy một người thân hình cao gầy, sắc mặt trắng bệch, lè lưỡi dài, chính là Bạch Vô Thường Tạ Tất An; người còn lại mặt mũi hung hãn, thân hình to lớn, mặt nhỏ đen, chính là Hắc Vô Thường Phạm Vô Cứu.

Hai vị thần này tay cầm cùm chân cùm tay, chuyên trách bắt giữ quỷ hồn, hiệp trợ thưởng thiện phạt ác, nhưng các Đại Ma Vương đang ngồi đây đều đã thoát khỏi phàm thai, là những người tu luyện thành tiên, theo lý hoàn toàn không chịu sự ước thúc của Địa Phủ.

“Lão Hắc, lần này ta không tìm nhầm người chứ, mấy tên này đều là Kim Tiên kỳ và Thái Ất cao thủ, đâu phải là phàm nhân mà ta có thể câu đi được.” Chỉ thấy Bạch Vô Thường nhỏ giọng nói với Hắc Vô Thường bên cạnh.

“Ai quản nhiều như vậy chứ, phía trên muốn ta câu người, ta dám không tuân theo sao.” Hắc Vô Thường không nghi ngờ gì, bắt đầu tìm người.

“Con khỉ này, thần bài của ta hiển thị dấu ấn thần hồn của yêu quái này.” Hắc Vô Thường nhanh chóng tìm thấy mục tiêu của mình, người này chính là Tôn Ngộ Không.

“Để ta thử Tỏa Hồn Liên của ta trước đã.” Hắc Vô Thường lấy ra Tỏa Hồn Liên mà mình thường dùng, nhưng lại không có chút tác dụng nào với Tôn Ngộ Không.

“Xem ra Tỏa Hồn Liên bình thường chỉ có thể đối phó phàm nhân, phải dùng đến Tác Hồn Liên cấp đại nhân mới được.” Hắc Vô

Thường sau một hồi thử nghiệm không có kết quả, lấy ra một pháp bảo khác mà mình mang theo.

Pháp bảo quỷ khí âm u dày đặc, vừa nhìn đã biết là thần vật của quỷ đạo.

Quả nhiên, vừa sử dụng Tác Hồn Liên, hồn phách Tôn Ngộ Không nhanh chóng bị câu ra, nhưng lúc này ý thức của y chưa tỉnh táo, cứ thế bị Hắc Bạch Vô Thường mơ mơ màng màng kéo về Địa Phủ.

"Đây là đâu, ta không phải đang uống rượu với các vị huynh đệ sao?" Tôn Ngộ Không lắc lắc cái đầu lơ mơ của mình, nhưng nhìn cảnh tượng quỷ khí âm u dày đặc xung quanh liền tỉnh táo ngay lập tức.

Chương 378

Lúc đó, Tôn Ngộ Không mới chú ý rằng mình dường như không phải là trạng thái thực thể, mà giống như xuất hồn.

"Tại sao trên người ta lại bị trói bằng Tỏa Liên?" Tôn Ngộ Không lập tức chú ý đến việc mình đang bị Tỏa Liên trói chặt, tức thì tức giận nói.

"Vị gia, chúng ta cũng phụng lệnh trên làm việc, xin mời theo chúng ta xuống Địa Ngục một chuyến đi." Chỉ thấy Bạch Vô Thường khách khí nói với Tôn Ngộ Không.

"Diêm Vương gọi canh ba tử, mạng nào giữ được canh năm." "Thật vô lý, lão Diêm Vương này không phải cố tình gây phiền phức cho ta sao, ta hiện tại đã có tu vi Kim Tiên, đã sớm thoát khỏi phàm thai, không còn trong Ngũ hành nữa." Tôn Ngộ Không càng nói càng tức giận, quyết định tìm đến nhà Diêm Vương.

"Cái Tỏa Liên này mà muốn trói được ta, đúng là giấc mộng si nhân." Tôn Ngộ Không nói một cách khinh thường, sau đó hơi dùng sức, chỉ thấy Tỏa Liên vốn đang trói chặt Tôn Ngộ Không đứt từng đoạn một.

Tôn Ngộ Không lập tức triệu hoán Như Ý Kim Cô Bổng, một tay túm lấy cổ áo Hắc Vô Thường, tay còn lại đặt Kim Cô Bổng ngang cổ Bạch Vô Thường.

Hắc Bạch Vô Thường cũng không ngờ bảo vật Diêm Vương ban cho lại yếu ớt đến vậy trước Tôn Ngộ Không, nhẹ nhàng thoát ra.

Điều này thật khó cho hai người họ, dù sao đối phương cũng là Đại Tiên Kim Tiên kỳ.

“Đại Tiên tha mạng, chúng ta cũng phụng mệnh làm việc, không liên quan gì đến chúng ta.” Hắc Bạch Vô Thường sợ hãi vội vàng cầu xin tha mạng, nói với Tôn Ngộ Không.

“Oan có đầu nợ có chủ, ta cũng sẽ không quá làm khó hai ngươi, nói cho ta biết địa chỉ Diêm Vương Điện ở đâu, ta sẽ tha mạng cho hai ngươi.” Tôn Ngộ Không ác độc nói.

“...” Hắc Bạch Vô Thường không do dự nhiều, vì mạng nhỏ, thành thật khai báo, huống hồ dù không nói, Tôn Ngộ Không cũng sẽ nhanh chóng tìm ra.

Tôn Ngộ Không biết được địa chỉ Diêm La Điện, lập tức bay nhanh đến đó.

Hắc Bạch Vô Thường hai người nhìn nhau, trên mặt đều lộ ra một tia cười khổ, chỉ là bây giờ hai người không hiểu ý của cấp trên, tại sao lại muốn chọc vào sát tinh này chứ?

Địa Phủ nằm trong U Minh Giới, một trong Tam Giới, một đại thế giới, qua U Minh Chi Môn là có thể tiến vào U Minh Giới, đến rìa U Minh Giới.

Ở đó chỉ có một con đường, đó là con đường đến Vãng Sinh Hoàng Tuyền Lộ, truyền thuyết bên cạnh Hoàng Tuyền Lộ mọc đầy hoa Bỉ Ngạn.

Qua Hoàng Tuyền Lộ vào Quỷ Môn Quan sẽ đến Cầu Nại Hà, qua đó là chính thức tiến vào địa giới Địa Phủ, cũng là nơi Thập Điện Diêm La và Thập Bát Tầng Địa Ngục.

Sau khi Thập Điện Diêm La xét xử, căn cứ vào nhân quả khi còn sống của người chết, quyết định đưa họ vào Thập Bát Tầng Địa Ngục hoặc chọn đi vào Lục Đạo Luân Hồi, đó chính là tác dụng của Địa Phủ.

Tôn Ngộ Không sau khi chia tay Hắc Bạch Vô Thường trên Hoàng Tuyền Lộ, một đường lao về phía Thập Điện Diêm La, khi đi ngang Cầu Nại Hà, trên Cầu Nại Hà có một bà lão cầm bát đứng đó.

Tôn Ngộ Không tự nhiên sẽ không đi gây phiền phức cho một bà lão, cho nên Tôn Ngộ Không căn bản không dừng lại nhiều mà rời khỏi Cầu Nại Hà.

Nhưng y nên ăn mừng vì đã không động thủ, nếu không có lẽ ngay cả bà lão này cũng không qua được.

Nếu Lâm Dương ở đó thì khẳng định sẽ hô to "Mạnh Bà" không tốt.

Mạnh Bà thường trú bên Cầu Nại Hà, chủ yếu là để cung cấp canh Mạnh Bà cho các quỷ hồn đi đầu thai, để xóa đi ký ức của quỷ hồn, kỳ thực bản thân thuộc về Vu tộc, kể từ khi Hậu Thổ Nương Nương thân hóa Luân Hồi, phần lớn Vu tộc thuộc mạch Hậu Thổ đã đến Địa Phủ, trong đó Mạnh Bà thuộc về một trong số đó.

Đằng sau có Hậu Thổ Nương Nương tu vi gần Thánh Nhân của Vu tộc, cộng thêm ở vị trí trọng yếu là đường đi qua Cầu Nại Hà, có thể biết thực lực chân chính của Mạnh Bà sẽ cường đại đến mức nào.

Dù sao Mạnh Bà là đại thần tồn tại từ thời Thượng Cổ, không biết trong tay bà có bao nhiêu thủ đoạn, cho dù Lâm Dương đích thân đến cũng e rằng không làm gì được Mạnh Bà.

Xem ra U Minh Giới, một trong Tam Giới, cũng không hề đơn giản như người ta nghĩ.

Kỳ thực cũng là chuyện bình thường, Tam Giới sở dĩ được gọi là Tam Giới, khẳng định có nguyên nhân của nó.

Thiên Đình chiếm giữ vị trí tốt nhất là Thiên Giới, đồng thời thống trị vạn vật chúng sinh trong thiên hạ, kỳ thực cũng quản hạt nhân gian,

nhưng ở nhân gian lại có nhiều đại năng ẩn giấu mà Thiên Đình hoàn toàn không có quyền quản hạt.

Địa Phủ tuy Thiên Đình cũng có quyền quản hạt, nhưng cũng chỉ là một phần nhỏ của Thập Điện Diêm La trong U Minh Giới.

Mạnh Bà thấy Tôn Ngộ Không không để ý đến mình, trực tiếp bay về phía xa, vẻ mặt bất động của bà xuất hiện một tia biến đổi, nhìn về phía xa, lẩm bẩm nói: "Đại kiếp sắp bắt đầu rồi, đây là nhân vật chính của đại kiếp lần này sao, không biết Nương Nương lại có sắp đặt gì?" Hướng Mạnh Bà nhìn tới, chính là chỗ Lục Đạo Luân Hồi, đại điện của Hậu Thổ Nương Nương.

Mặc kệ Mạnh Bà bên đó thế nào, Tôn Ngộ Không cuối cùng cũng đến địa giới Thập Điện Diêm La, Tôn Ngộ Không nhanh chóng phá tan sự ngăn cản của đám quỷ binh bên ngoài thành, một đường đánh bị thương vô số quỷ binh quỷ tướng, trực tiếp lao thẳng về Diêm La Điện.

Lúc này Diêm La Vương đang nhàn nhã uống trà trong quỷ điện của mình, chỉ thấy một quỷ binh vội vàng chạy vào, quỳ trước mặt Diêm La Vương nói: "Bẩm báo Diêm Vương, bên ngoài có việc gấp cần báo." "Cứ nói đi." Diêm La Vương nhẹ nhàng nhấp một ngụm trà, từ từ nói.

"Bên ngoài có một hầu yêu, tay cầm một cây thiết côn, muốn đòi công đạo với Diêm La Vương, chúng thần muốn ngăn cản, nhưng y quá cường đại, đánh bị thương vô số quỷ binh quỷ tướng, ước chừng không lâu nữa sẽ xông vào." Quỷ binh kia vội vàng tường thuật lại sự việc xảy ra bên ngoài một cách chân thực.

"Hả?

Hầu yêu, không phải là Tôn Ngộ Không đó chứ." Diêm La Vương kinh ngạc đến nỗi chén trà trong tay cũng rơi xuống đất.

Trong đầu y hồi tưởng lại cuộc đối thoại với một tên yêu quái khác vài ngày trước.

“Diêm Vương, theo phân phó, hy vọng có thể câu Tôn Ngộ Không xuống Địa Phủ, còn lại không cần quản.

Có thể dùng Tác Hồn Liên câu hồn phách Tôn Ngộ Không ra, đã chuẩn bị Phật bảo cho người.” Khi đó Diêm La Vương cho rằng Tác Hồn Liên có thể câu hồn phách Tôn Ngộ Không ra, đồng thời cũng có thể trói chặt y, cho rằng đây là một món hời lớn, cho nên yên tâm đồng ý.

Bây giờ, quỷ kế của Phật Môn, Tôn Ngộ Không ước chừng đã nhẹ nhàng thoát khỏi sự trói buộc của Tác Hồn Liên rồi, xem ra ta lần này đã trúng kế.

Không đúng, đồ vật của đám hòa thượng ngốc đó đâu có dễ lấy như vậy, ta ban đầu không nên tham lam chút lợi nhỏ, bây giờ thì đã muộn rồi.

Chương 379

Không đợi Diêm La Vương nói nhiều, chỉ thấy bên ngoài một trận huyên náo, Tôn Ngộ Không xông thẳng vào điện.

"Lão Diêm Vương, ta tìm người vất vả quá, lại trốn ở đây." Tôn Ngộ Không vừa vào đã nhe răng trợn mắt nói với Diêm La Vương.

"Mau nói cho yêm biết tại sao một yêu thần đã đạt đến Kim Đan như yêm lại bị câu xuống Địa Phủ này." Tôn Ngộ Không nhìn chằm chằm Diêm La Vương chất vấn.

"Báo cáo Đại Tiên, vạn vật vạn sự đều có dương thọ, Đại Tiên có dương thọ, tự nhiên cần Địa Phủ chuyển sinh." Diêm La Vương giải thích với Tôn Ngộ Không.

"Ta không tin, mau lấy Sổ Sinh Tử của người ra cho yêm xem thử." Tôn Ngộ Không nhảy lên bàn của Diêm La Vương, nhìn xuống Diêm La Vương nói.

"Sổ Sinh Tử là vật phẩm quan trọng quản lý chúng sinh thiên hạ, không thể tùy tiện cho xem." Diêm La Vương hiển nhiên không chịu.

"Bớt nói nhảm đi, ta chỉ xem thôi, lại không làm bậy." Tôn Ngộ Không hì hì cười nói.

Diêm La Vương biết không còn cách nào, chỉ đành giao Sổ Sinh Tử ra.

Tôn Ngộ Không vội vàng đoạt lấy Sổ Sinh Tử từ tay Diêm La Vương, sau đó cẩn thận lật xem, tuy Sổ Sinh Tử nhìn mỏng, nhưng lật thì lại như vô cùng vô tận.

Sau một hồi lâu, cuối cùng y cũng tìm thấy tên mình trong đó, trên đó viết: "Tôn Ngộ Không, người của Hoa Quả Sơn Thủy Liêm Động,

đương hưởng dương thọ ba trăm hai mươi bốn năm.” Phía sau là ghi chép của đàn khỉ Hoa Quả Sơn.

Không ngờ thật sự có ghi chép, xem ra ta trách nhầm lão Diêm Vương rồi.

Tôn Ngộ Không đôi mắt tinh quái đảo qua đảo lại, không đợi Diêm La Vương phản ứng, y liền xé toạc trang đó cùng với mấy trang của những con khỉ Hoa Quả Sơn phía sau.

“Đại Tiên, làm như vậy vạn vạn lần không được nha, làm như vậy sẽ phạm sai lầm lớn đó.” Diêm La Vương thấy Tôn Ngộ Không xé mất mấy trang Sổ Sinh Tử, lập tức hiểu ra Tôn Ngộ Không đã làm gì, vội vàng nói.

“Sợ gì, Sổ Sinh Tử có nhiều trang như vậy, dường như vô cùng vô tận, thiếu mấy trang cũng không sao đâu, Diêm La Vương không cần lo lắng.” Tôn Ngộ Không nói một cách không hề quan tâm.

Tôn Ngộ Không xé xong Sổ Sinh Tử, lập tức không còn hứng thú với nó nữa, rồi ném nó vào tay Diêm La Vương, sau đó nói: “Đã hiểu lầm đã giải quyết xong như vậy, vậy cũng không có việc gì nữa, vậy ta xin về trước đây.” “Sau này có thời gian lại đến Địa Phủ làm khách nha.” Tôn Ngộ Không cảm thấy mình đã làm chuyện xấu, có chút chột dạ, sau khi trả lại Sổ Sinh Tử cho Diêm La Vương, lập tức cưỡi Cân Đẩu Vân bay ra ngoài.

“Hỏng rồi hỏng rồi, Tôn Ngộ Không tự tiện xé hủy Sổ Sinh Tử, tuy chỉ xé mấy trang, nhưng cũng là đại nhân quả a.” “Xem ra quỷ kế của Phật Môn không nhỏ, ta chỉ là một mắt xích nhỏ trong đó thôi.” “Thôi được, cũng không phải là chuyện ta có thể quan tâm, ta sẽ nhanh chóng bẩm báo chuyện này lên Thiên Đình thôi.

Có chuyện gì thì ở trên gánh chịu, không liên quan gì đến một tiểu tiên như ta.” Diêm La Vương trong miệng thở dài một trận, nhưng

cũng không truy cứu sâu nữa.

Nhưng với kinh nghiệm nhiều năm, Diêm La Vương ẩn ẩn ngửi thấy một mùi vị không đơn giản từ trong đó, e rằng thiên địa tương lai sẽ có biến số lớn xuất hiện.

Bên cạnh Tôn Ngộ Không rời khỏi Diêm La Điện, cưỡi Cân Đẩu Vân nhanh chóng đến rìa U Minh Giới, lúc này tuy cảm thấy có chút bất an vì đã làm chuyện xấu, nhưng trong lòng lại vui vẻ, vì mục đích tu luyện ban đầu của y là cầu được thuật trường sinh bất tử cho đàn khỉ Hoa Quả Sơn, bây giờ nguyện vọng này cuối cùng cũng đã đạt được.

Tương tự, Ngộ Không một lần nữa đi ngang Cầu Nại Hà, Tôn Ngộ Không nhe răng cười với Mạnh Bà đang đứng bên Cầu Nại Hà, sau đó bay nhanh rời đi.

"Hầu đầu này cũng thú vị, nhưng trên người lại mang theo tai họa huyết quang nồng đậm.

Xem ra số mệnh đã định có kiếp nạn này, tất cả đều là số mệnh a." Nói xong, Mạnh Bà lại trở về dáng vẻ tĩnh mịch như trước.

Tôn Ngộ Không dọc theo Hoàng Tuyền Lộ bay thẳng đến rìa U Minh Giới, qua Địa Ngục Chi Môn, trở về Hoa Quả Sơn.

Hiện tại đã mấy ngày, các Yêu Vương Hoa Quả Sơn đều đã tỉnh rượu, chỉ thấy Tôn Ngộ Không vẫn không tỉnh, ai nấy đều bó tay.

"Thất đệ kể từ khi chúng ta uống say đến giờ vẫn không tỉnh, có phải đã xảy ra chuyện gì không." Mi Hầu Vương đi đi lại lại trong Thủy Liêm Động, vẻ mặt lo lắng.

"Dù có xảy ra chuyện gì thì bây giờ ta cũng không có cách nào, đừng đi đi lại lại nữa, nhìn mà ta phát bực." Ngưu Ma Vương cũng sốt ruột.

Sau đó Ngưu Ma Vương lại cẩn thận kiểm tra tình hình Tôn Ngộ Không, rồi nói: "Theo kinh nghiệm nhiều năm của ta phán đoán, Ngộ Không bị người ta câu mất hồn phách, nhưng tu vi của Ngộ Không đã đạt Kim Tiên, đâu có lý nào lại dễ dàng bị người ta câu mất hồn phách." "Chỉ trách ban đầu chúng ta đều say mèm, ai nấy đều không cảnh giác được tình hình bất thường, để tên tặc nhân thừa cơ mà vào, hại Thất đệ." Ngưu Ma Vương trong lòng cũng một trận bực bội, nhưng không có chỗ trút giận, nếu để y biết ai đã làm, tuyệt đối sẽ dùng tay xé nát kẻ đó không thể nghi ngờ.

Lúc này ở Địa Phủ, Hắc Bạch Vô Thường hai huynh đệ lúc này mới vừa bẩm báo lại Diêm La Vương, Diêm La Vương cũng không quá làm khó, dù sao ông ta cũng không ngờ Tôn Ngộ Không lại có thể nhẹ nhàng thoát khỏi sự trói buộc của Tác Hồn Liên.

"Lão Hắc, ta đột nhiên cảm thấy sau lưng lạnh toát, không biết có phải bị ai đó nhăm nhe rồi không." Bạch Vô Thường cảm thấy sau lưng âm u lạnh lẽo, có chút không thoải mái.

"Kỳ lạ, ta cũng có cảm giác như vậy, có lẽ chúng ta đều bị con khỉ đó dọa không nhẹ rồi." Hắc Vô Thường an ủi Bạch Vô Thường, đồng thời càng giống như đang an ủi chính mình.

Bên Hoa Quả Sơn, Ngưu Ma Vương đang kiểm tra cơ thể Tôn Ngộ Không.

"Trên cơ thể Thất đệ không có gì dị thường, chỉ có đôi mắt vẫn vô thần, hô hấp cũng cơ bản gần như không có." Ngưu Ma Vương nhíu mày nói, cảm thấy tình hình không đơn giản.

Lúc đó, ngón tay Tôn Ngộ Không khẽ động đậy, sau đó mí mắt cũng động đậy.

"Ôi, tay Thất đệ không phải vừa mới động đậy sao, mí mắt cũng động đậy rồi." Mi Hầu Vương vui mừng nói.

Mọi người cũng tập trung tinh thần xúm lại, chỉ thấy Tôn Ngộ Không từ từ mở mắt ra, đôi mắt dần dần có thần.

“Tốt quá rồi, Thất đệ cuối cùng cũng tỉnh rồi, không biết đã hôn mê mấy ngày rồi.” Ngưu Ma Vương quan tâm nói.

“Ngộ Không đã xảy ra chuyện gì sao?” Mọi người nói một câu tôi một câu.

“Được rồi được rồi, yên lặng một chút, để Ngộ Không nói đi.” Ngưu Ma Vương ra hiệu mọi người yên lặng.

“Ồ, chuyện này nói ra thật dài.” Tôn Ngộ Không lắc lắc đầu, bắt đầu từ từ kể lại những trải nghiệm mấy ngày qua.

Chương 380

“Không ngờ chuyện lại như vậy, lúc hôn mê vậy mà lại đi đến U Minh Giới, đại náo một phen Địa Phủ.” Ngưu Ma Vương cảm thán nói.

“Đúng vậy, ta cũng không chịu nổi cái khẩu khí đó, một Kim Tiên Đại Đạo tu luyện thành công vậy mà bị Địa Phủ trói, càng kỳ lạ hơn là trên Sổ Sinh Tử lại thật sự có tên của đệ.” Mọi người nói.

“Nhưng ta cảm thấy chuyện không hề đơn giản như vậy, Ngộ Không dù uống say cũng không nên dễ dàng bị Hắc Bạch Vô Thường câu đi Địa Phủ, bên trong e rằng có âm mưu.” Mi Hầu Vương quả không hổ là người thiên tính thông tuệ, nhanh chóng ngửi thấy mùi vị bất thường từ chuyện này.

“Ngộ Không đã xé Sổ Sinh Tử quan trọng, liệu có bị nhiễm nhân quả không.” Mi Hầu Vương nghiêm trọng phân tích.

“Ai có nhân quả chứ, ta chỉ xé mấy trang thôi, nhân quả không thành vấn đề, nếu thật sự có chuyện gì thì ta một mình làm một mình chịu.” Tôn Ngộ Không không lâu sau đã khôi phục lại dáng vẻ đại đại liệt liệt đó, nói một cách không hề quan tâm.

“Thất đệ nói đúng, nam nhi Yêu tộc chúng ta trời sinh đỉnh thiên lập địa, làm việc tùy tính, sợ gì chứ?” Sư Đà Vương há cái miệng sư tử, hung dữ nói.

Mấy vị Ma Vương Yêu tộc người nào cũng điên cuồng hơn người, nhưng cũng có cái vốn để điên cuồng, dù sao ai nấy đều có tu vi Thái Ất Kim Tiên, lão đại Ngưu Ma Vương thậm chí sắp đột phá Đại La.

Có thể nói Yêu tộc luôn có nội tình mạnh mẽ, mấy lần đại kiếp

trước ở Hồng Hoang đều có liên quan đến Yêu tộc.

Cho dù hiện tại Nhân tộc đại hưng, Yêu tộc dần suy tàn, nhưng nội tình và thực lực từng có vẫn khiến người ta không dám xem thường.

Nghe một đám huynh đệ đều đang nói giúp mình, Tôn Ngộ Không trong lòng cũng vô cùng cảm động, tuy miệng không nói, nhưng trong lòng đã thầm ghi nhớ phần tình nghĩa này.

Thiên Đình bên kia đã có hai vị khách, hoặc hai vị thần tiên đến cáo ngự trạng.

Đó đương nhiên là Diêm La Vương và Đông Hải Long Vương của chúng ta.

Kể từ khi Diêm La Vương ở Địa Phủ bị Tôn Ngộ Không đại náo một trận, Địa Phủ bị Tôn Ngộ Không làm cho rối như tơ vò, Tôn Ngộ Không ra tay cũng không nhẹ không nặng, dưới côn vô tình đã để lại không ít oan hồn.

Không đúng, với uy năng của Kim Cô Bổng, đâu phải là vô tình mà là trọng thương, hồn phi phách tán đều có khả năng.

Cho nên hiện tại binh lực của Địa Phủ có chút thiếu hụt, việc kiểm soát những quỷ hồn đó càng trở nên khó khăn hơn, cũng gây ra phiền phức lớn cho Diêm La Vương, thậm chí có thể nói Diêm La Vương đã thất chức. 45.

La Phong cảm nhận được uy áp của Hạo Lôi Tinh Chủ, lông mày lập tức nhíu lại, cấp Chân Thần hiện tại y không đối phó được, chỉ có thể tự vệ, đặc biệt bên cạnh còn có hơn mười vị Vũ Trụ Chi Chủ, còn những loại Vũ Trụ Tôn Giả kia, tự nhiên bị La Phong bỏ qua.

Nhưng đồng thời cũng dẫn đến một hậu quả khác, đó là bị bòn rút thêm rất nhiều bảo vật.

Ngay cả với gia tài của Đông Hải Long Vương, trong lòng cũng không khỏi đau xót.

Vì vậy Diêm La Vương và Đông Hải Long Vương bàn bạc riêng, quyết định bẩm báo tình hình lên Ngọc Hoàng Đại Đế, để Ngọc Hoàng Đại Đế làm chủ cho mình.

Chỉ thấy hai người đồng thời gặp nhau ở Nam Thiên Môn, không ngờ sắc mặt cả hai đều không tốt.

"Lão Long Vương, ngày hôm nay là ngày gì mà lại đụng độ ở Thiên Đình vậy." Diêm La Vương nhìn Đông Hải Long Vương, rồi hỏi.

"Diêm Vương chẳng phải cũng vậy sao, không ở U Minh Giới mà đến Thiên Đình làm gì, nhìn sắc mặt không tốt chút nào." Đông Hải Long Vương đáp lại tương tự.

"Haiz, ta tức chết đi được, Địa Phủ đường đường của ta, vậy mà bị một hầu yêu đại náo một trận, hơn nữa hầu yêu đó tu vi vô cùng cao cường, Diêm La Điện ta không ai có thể chế phục được.

Để yêu hầu đó đánh chết không ít quỷ tiên quỷ thần của ta, thật khiến người ta tức giận vô cùng." Diêm La Vương vô cùng tức giận nói.

"Vậy thì thật trùng hợp, mấy ngày trước Long Cung của ta bị yêu hầu đó cướp bóc một phen, cướp đi không ít bảo vật của ta." Đông Hải Long Vương nghe vậy, cũng tức giận đến cực điểm.

"Vậy thì, hôm nay chúng ta cùng một mục đích, cùng nhau đến trước mặt Ngọc Đế cáo phát Tôn Ngộ Không." Diêm La Vương nói.

"Vậy thì, chúng ta cùng đi thôi." Đông Hải Long Vương cười nói, lúc này tâm trạng hơi được an ủi một chút, xem ra có người còn thảm hơn mình, lòng người thường kỳ lạ như vậy, ngay cả thần tiên cũng

không ngoại lệ.

Cứ thế, Đông Hải Long Vương và Diêm La Vương rời khỏi Nam Thiên Môn, một đường bay về Lăng Tiêu Bảo Điện ở trung tâm Thiên Đình.

"Bẩm báo ~~~" Một thị vệ bước vào Lăng Tiêu Bảo Điện, quỳ gối trước Ngọc Đế.

"Có chuyện gì sao?" Ngọc Đế lão luyện thực ra đã ngầm đoán được có chuyện sắp xảy ra, nhưng vẫn thản nhiên như mọi khi.

"Bên ngoài Diêm La Vương và Đông Hải Long Vương có việc khẩn cấp cầu kiến." Thị vệ báo cáo tình hình.

"Cho vào." Ngọc Đế hơi thu lại vẻ lơ đễnh, ngồi thẳng nghiêm túc.

"Truyền Diêm La Vương, Đông Hải Long Vương vào diện kiến ~~~" Thị vệ vội vàng truyền hai người Diêm La Vương vào.

"Hai vị không ở hạ giới trông coi chức vụ quan trọng, lên Thiên Đình làm gì?" Ngọc Đế hỏi.

Chỉ thấy Diêm La Vương và Đông Hải Long Vương với vẻ mặt đưa đám, quỳ lạy Ngọc Đế.

Đông Hải Long Vương kêu trước: "Ngọc Đế phải vì Đông Hải Long Cung của ta mà làm chủ a!" "Ngọc Đế cũng phải vì Diêm La Điện của ta mà làm chủ a!" Diêm La Vương cũng không chịu kém cạnh, khóc lóc thảm thiết.

"Bẩm Bệ hạ, hạ giới có một con yêu hầu, ỷ vào võ lực cao cường, ức hiếp lão long ta trong Long Cung, cướp đi không ít bảo vật của Long Cung." Đông Hải Long Vương trình bày tình hình.

"Bệ hạ, con yêu hầu kia xuống Địa Phủ, đánh bị thương chư vị

Quỷ Tiên, Quỷ Thần, khiến Địa Phủ đại loạn, thậm chí còn dám xé hủy Sổ Sinh Tử, thật hung ác tột cùng, xin Bệ hạ làm chủ cho chúng thần!" Diêm La Vương kể lại sự việc một cách rành mạch, chỉ giấu nhẹm chuyện nhận hối lộ của Phật môn.

Chương 381

“Nguyên lai là vậy a, vậy hai vị Ái khanh có chủ ý gì, muốn xử trí con hầu yêu đó như thế nào đây?” Ngọc Đế nghe xong lời thuật của hai người, ngược lại đá quả bóng trở lại cho họ, quả thật là lão mưu thâm hiểm.

“...” Hai người nghe lời Ngọc Đế nói cũng ngây người, cũng chẳng biết nên đối phó Tôn Ngộ Không ra sao.

Cũng chỉ trách thực lực thấp kém, đánh không lại người ta, bây giờ cũng không biết phải làm sao.

Thiệt hại thật sự cũng không quá lớn, quan trọng nhất là mất mặt không chịu được.

“Chúng thần ngu độn, xin Bệ hạ thánh minh.” Diêm La Vương đáp.

“Chư vị Ái khanh có kế sách nào, có thể trình bày.” Ngọc Đế ra vẻ muốn trưng cầu ý kiến của mọi người.

“Không bằng để mạt tướng cùng nhi tử dẫn binh bắt con yêu hầu quy án, sau đó để Bệ hạ xử trí thế nào.” Là cánh tay đắc lực số một của Ngọc Đế, không đúng, là hồng nhân số một, Thác Tháp Lý Thiên Vương bày tỏ muốn lập công cho Thiên Đình.

Một thiếu niên cao một mét sáu, gương mặt bầu bĩnh, đứng một bên, ánh mắt không khỏi lộ ra một tia khinh thường, khẽ hừ một tiếng, trong lòng có lẽ đang tính toán lúc đó nên tiêu cực đãi công ra sao.

“Ta biết Thiên Đình chuyện vớ vẩn nào cũng nhúng tay vào, đúng là lũ 'cẩu thối tử', biết không đánh lại mà còn muốn kéo ta theo, thật

vô dụng a." Na Tra trong lòng lại càng không hề khách khí với phụ thân, có thể nói là cực kỳ khinh bỉ.

Thác Tháp Lý Thiên Vương cũng là người hiểu chuyện, biết nếu chỉ mình ông thì không thể đánh lại đối phương, cho nên mới muốn gọi con trai theo, nhưng hình như con trai không được nghe lời cho lắm.

Lúc này, một vị lão thần tiên tóc bạc trắng hiền lành đứng ra, đó là Thái Bạch Kim Tinh Lý Trường Canh, chỉ thấy ông nói: "Con yêu hầu này võ lực cường đại, dường như tu luyện chưa lâu, nhưng là một kỳ tài thiên phú dị bẩm." "Tôn Ngộ Không kia lại kết bái huynh đệ với sáu Đại Ma Vương của Yêu tộc, hiện tại sáu Ma Vương đều đang ở Hoa Quả Sơn, mạo hiểm xuất binh e rằng không thể chiếm được lợi lộc gì." "Hiện nay Thiên Đình đang lúc cần người, không bằng triệu y lên Thiên Đình, hứa cho y một chức quan nhỏ, để con yêu hầu đó làm việc cho Thiên Đình ta, há chẳng phải vẹn cả đôi đường sao?" Mọi người đều trầm mặc một lát, xem ra đang đợi Ngọc Hoàng Đại Đế đưa ra quyết định cuối cùng.

Ngọc Đế trầm tư một hồi, rồi nói: "Vậy cứ theo lời Thái Bạch Kim Tinh đi.

Chư vị Ái khanh có dị nghị gì không?" Ngọc Đế tuyên bố quyết đoán, hiển nhiên đồng tình với ý kiến của Thái Bạch Kim Tinh.

Đông Hải Long Vương và Diêm La Vương nhìn nhau, trong lòng có chút bất bình, nhưng cũng chẳng còn cách nào, Ngọc Đế đã quyết định, không thể làm trái lời Ngọc Đế.

Thác Tháp Lý Thiên Vương là kẻ xu nịnh lại càng không thể nói gì, Na Tra nghe có vẻ không liên quan đến mình, lập tức bật chế độ thần du thiên ngoại, không biết suy nghĩ đã trôi dạt đến nơi nào.

"Đã như vậy, vậy thì giao nhiệm vụ triệu hồi y lên Thiên Đình cho

Thái Bạch Kim Tinh đi, đồng thời hóa ra một đạo Thánh chỉ." Ngọc Đế giao nhiệm vụ triệu người này cho Thái Bạch Kim Tinh, dù sao thì chủ ý cũng là của ông.

"Cẩn tuân pháp chỉ của Bệ hạ." Thái Bạch Kim Tinh nhận pháp chỉ rồi hạ giới đi.

"Vậy chúng thần xin cáo lui." Diêm La Vương và Đông Hải Long Vương thấy mục đích đã đạt được, tuy kết quả không như ý lắm, cũng đành cáo lui.

"Vậy lui xuống đi." Ngọc Đế lệnh cho họ lui xuống.

Thế là Diêm La Vương và Đông Hải Long Vương quay đầu bước ra khỏi Lăng Tiêu Bảo Điện.

Nhưng bên tai Diêm La Vương chợt vang lên một câu: "Phật môn." Giọng nói đó khiến Diêm La Vương giật mình, quay đầu nhìn lại, thấy các thần tiên trong Lăng Tiêu Bảo Điện vẫn như thường lệ, không hề chú ý, rồi lại ngẩng đầu nhìn về phía nguồn gốc của giọng nói, lúc này Ngọc Đế đang thản nhiên ăn trái cây, ánh mắt không hề nhìn về phía ông ta.

"Chẳng lẽ Bệ hạ đã sớm biết rồi, đang cảnh cáo ta sao?

Chết tiệt, đáng lẽ lúc đầu ta không nên tham lam chút tiện nghi nhỏ của Phật môn, bây giờ thật sự đã thiệt thòi lớn rồi." Diêm La Vương trong lòng càng lúc càng căng thẳng, lúc này cảm thấy mồ hôi lạnh toát ra sau lưng.

Mãi cho đến khi hai người đi ra khỏi Lăng Tiêu Bảo Điện, Diêm La Vương mới thở phào nhẹ nhõm.

"Phật môn sao?

Thủ đoạn cũng không ít, nhưng cũng không phải một lũ ngốc lừa gạt, đừng tưởng Trẫm không biết các ngươi làm gì, sớm muộn gì

Trẫm cũng sẽ thu thập các ngươi." "Bây giờ tạm thời hợp tác với họ, đợi đến khi Trẫm thật sự thống ngự Tam Giới, chẳng lẽ không đối phó được Phật môn sao?" Ngọc Đế trong lòng lại tính toán một hồi, không biết đang mưu tính điều gì.

Trông có vẻ bình thường, giống như một con rối, Ngọc Hoàng Đại Đế cũng không đơn giản như tưởng tượng, thậm chí còn thấu đáo đến bất ngờ.

Bên kia, Thái Bạch Kim Tinh mang theo dụ chỉ của Ngọc Đế, một mạch đến Hoa Quả Sơn.

Vừa bước vào Hoa Quả Sơn đã bị một đám khỉ vây quanh.

Bởi vì Tôn Ngộ Không bất ngờ bị câu hồn xuống Địa Phủ, nên sự cảnh giác của bầy yêu hầu Hoa Quả Sơn hiển nhiên đã tăng cường không ít, thậm chí ở ven rìa Hoa Quả Sơn cũng có không ít khỉ canh giữ.

"Chư vị có gì từ từ nói, ta không phải kẻ xấu, ta đến từ Thiên Đình, có lời muốn nói với Đại Vương, xin đưa ta vào." Thái Bạch Kim Tinh vốn tính tình hòa ái, đối với lũ tiểu yêu quái tự nhiên cũng khách khí.

"Bẩm báo Đại Vương, bên ngoài có một lão già tóc bạc, tự xưng là người Thiên Đình, muốn gặp Đại Vương một lần, hình như có chuyện gì đó." Một con khỉ nhỏ truyền lời nhanh chóng đến trước mặt Tôn Ngộ Không.

"Đến từ Thiên Đình?

Cho vào." Tôn Ngộ Không và các yêu vương khác nhìn nhau, không biết sẽ có chuyện gì xảy ra, nhưng vẫn ra lệnh cho thủ hạ đưa ông ta vào.

Thái Bạch Kim Tinh bị bầy khỉ vây quanh, đưa đến Thủy Liêm

Động trước mặt Tôn Ngộ Không.

“Bần đạo Thái Bạch Kim Tinh, bái kiến chư vị Đại Vương của Yêu tộc.” Thái Bạch Kim Tinh hướng về các yêu vương khẽ cúi chào tỏ ý kính trọng, đồng thời cũng âm thầm quan sát.

Dù sao bình thường khó mà một lúc thấy nhiều yêu vương tụ tập như vậy.

Thực lực của Yêu tộc quả nhiên cường hãn, từng người khí thế ngút trời, khiến người ta không khỏi chú ý.

Thái Bạch Kim Tinh vừa quan sát vừa thầm kinh hãi trong lòng.

Chương 382

Thái Bạch Kim Tinh là người phát ngôn của Ngọc Hoàng Đại Đế, lệnh truyền xuống hạ giới đều do ông ta truyền đạt, chủ yếu vì ông ta tính tình hòa ái, giỏi giao tế, cộng thêm thực lực cũng không thấp, nên danh tiếng ở nhân gian cũng không nhỏ, danh vọng cũng không tệ.

"Kính chào Thái Bạch Kim Tinh." Các yêu vương cũng đáp lễ với Thái Bạch Kim Tinh.

Tôn Ngộ Không thấy một lão già râu trắng, chẳng màng thân phận, vội vàng chạy đến trước mặt ông ta.

Chỉ thấy Tôn Ngộ Không nắm lấy bộ râu dài của Thái Bạch Kim Tinh, nói: "Râu của lão già dưỡng tốt ghê nha, vừa trắng vừa dài, đúng là dễ chơi." "Ai u ai u, Đại Vương nhẹ tay chút, đông đông đông." Thái Bạch Kim Tinh tính khí cũng không phải loại bình thường tốt, ngay cả khi Ngộ Không nghịch ngợm cũng không hề tức giận.

"Trước tiên đừng giật râu lão hủ, ta lần này có việc quan trọng, mang dụ chỉ của Ngọc Đế truyền đạt." Thái Bạch Kim Tinh vội vàng nói, đồng thời nhân cơ hội gỡ tay Tôn Ngộ Không ra khỏi bộ râu của mình.

"Ồ?

Ngọc Đế tìm ta có chuyện, sẽ không gây phiền phức cho ta chứ?" Tôn Ngộ Không nhanh chóng bị thu hút sự chú ý, rồi lại nghĩ đến chuyện xé Sổ Sinh Tử không lâu trước đây, lập tức có vẻ hơi chột dạ.

"Không phải tìm Đại Vương gây phiền phức, mà là mời Đại Vương đến Thiên Đình nhậm chức, làm việc cho Thiên Đình ta." Thái Bạch Kim Tinh nói, rồi từ trong tay lấy ra một dụ chỉ.

“Phụng thiên thừa vận, Thiên Đế chiếu viết: Nay lệnh yêu hầu Tôn Ngộ Không ở Hoa Quả Sơn hạ giới lên Thiên Đình nhậm quan chức, khâm thử.” Thái Bạch Kim Tinh nghiêm trang nói, dụ chỉ chỉ có một hai câu, nhanh chóng đọc xong.

Tôn Ngộ Không giật lấy dụ chỉ, rồi tỉ mỉ xem xét.

“Lên Thiên Đình, làm quan, làm quan ư?” Tôn Ngộ Không hiển nhiên không ngờ sẽ có tình huống này xảy ra, hỏi lại.

“Ừm, chức quan cụ thể lão hủ không biết, phải lên Thiên Đình mới biết được Đại Vương, nhưng với uy năng của Đại Vương, chắc hẳn sẽ là một chức quan không nhỏ.” Thái Bạch Kim Tinh tuy không biết Ngọc Đế sẽ sắp xếp chức quan gì, nhưng theo trực giác của ông ta, Ngọc Đế hình như rất coi trọng y, chắc sẽ không phải chức quan nhỏ đâu.

Nhưng chẳng mấy chốc Thái Bạch Kim Tinh sẽ biết mình sai, sai một cách vô lý, nhưng đó là chuyện sau này.

“Lên Thiên Đình, làm đại quan, hình như cảm giác không tồi.” Tôn Ngộ Không gãi tai gãi má, dường như đang đứng trước một lựa chọn khó khăn.

“Để Yêm lão Tôn suy nghĩ đã.” Tôn Ngộ Không quyết định không vội vàng đưa ra quyết định, trước tiên nghe ý kiến của các huynh đệ.

“Được rồi, nhưng ta cũng đang vội về Thiên Đình phục chỉ, vậy nên xin Đại Vương sớm trả lời ta, vậy ta sẽ đợi tin tức của Đại Vương ở bên ngoài Hoa Quả Sơn.” Thái Bạch Kim Tinh cũng đoán được tình huống này sẽ xảy ra, bèn đáp lại.

Đợi Thái Bạch Kim Tinh rời khỏi Thủy Liêm Động, Tôn Ngộ Không nhìn sáu vị yêu vương đang ngồi đó, hỏi: “Chuyện này các vị huynh đệ thấy sao, ta có nên đồng ý với Thiên Đình không?” “Chuyện

này có chút đột ngột, không biết Thiên Đình chiêu mộ Thất đệ, liệu bên trong có âm mưu gì không?" Ngưu Ma Vương trầm ngâm nói.

"Không loại trừ khả năng này, nhưng Thiên Đình không có lý do gì để nhắm vào Thất đệ cả, ta nghĩ có lẽ là do thấy Thất đệ có thiên tư phi phàm, muốn thu y về dưới trướng chăng." Bằng Ma Vương phân tích.

"Tất cả phải do Thất đệ tự quyết định, dù sao là chuyện của ngươi, ta cũng không tiện can thiệp.

Nhưng dù Thất đệ đưa ra quyết định gì, mấy huynh đệ chúng ta đều sẽ đứng sau ủng hộ." Ngưu Ma Vương cuối cùng giao quyền quyết định cho Tôn Ngộ Không.

"Đã các huynh đệ không phản đối, vậy ta sẽ theo Thái Bạch Kim Tinh lên Thiên Đình, vừa hay ta cũng muốn lên Thiên Đình xem sao." "Tiện thể xem có thể gặp Thần ca của ta không, tiểu tử đó lên Thiên Đình tìm sư phụ tu luyện rồi, bây giờ không có động tĩnh gì cả." Tôn Ngộ Không nói ra ý nghĩ của mình.

Lúc này, Lâm Dương đang ở trong Bát Quái Lô bỗng cảm thấy toàn thân lạnh toát, không khỏi hắt hơi một cái.

"Kỳ lạ, trong Bát Quái Lô nóng như vậy, sao ta lại đột nhiên hắt hơi?

Không đúng, ta đã là một Thái Ất Kim Tiên rồi, theo lý thì không thể bị cảm lạnh được chứ." Lâm Dương lắc đầu, tiếp tục quay lại tu luyện.

"Lục Đinh Thần Hỏa thật mạnh mẽ, mất ngần ấy thời gian ta mới miễn cưỡng thích nghi được, nhưng ta cũng sắp xuất quan rồi, không biết trải nghiệm Đại Thành Hỗn Nguyên Bất Diệt Thể sẽ như thế nào." Lâm Dương trong lòng thậm chí còn ẩn ẩn một chút mong đợi,

nhưng nhanh chóng chấn tĩnh lại.

“Tiểu sư đệ tu luyện sắp hoàn thành, con khỉ kia cũng sắp lên Thiên Đình, không biết hai người họ ở Thiên Đình sẽ gây ra chuyện gì lớn.” Huyền Đô Đại Pháp Sư vẫn luôn theo dõi sát sao Tôn Ngộ Không, đương nhiên hiểu rõ mọi chuyện.

“Đúng rồi, Mi Hầu Vương, làm phiền huynh một chuyện, nếu ta lên Thiên Đình, làm phiền huynh chiếu cố bầy huynh đệ Hoa Quả Sơn của ta, tiểu đệ xin đa tạ.” Tôn Ngộ Không hướng về Mi Hầu Vương đưa ra một thỉnh cầu.

“Chuyện huynh đệ nhờ vả, ta tự nhiên sẽ dốc sức.” Mi Hầu Vương vỗ ngực bảo đảm nói.

“Đã Thất đệ quyết định lên Thiên Đình nhậm chức, chúng ta cũng đã làm phiền nhiều ngày rồi, bây giờ đã đến lúc phải rời đi.” Ngưu Ma Vương bày tỏ ý định rời đi.

“Đã mấy vị huynh đệ muốn rời đi, ta cũng không tiện níu kéo, chúng ta có cơ hội sẽ gặp lại.” Tôn Ngộ Không chắp tay, mặt lộ một tia không nỡ.

“Huynh đệ hữu duyên tái hội.” Nói rồi, sáu người Ngưu Ma Vương cưỡi yêu phong rời đi.

“Các con ơi, hôm nay Đại Vương phải đi Thiên Đình làm đại quan rồi, các con ở nhà hãy tu luyện thật tốt.

Đợi tin tức tốt của ta, đợi ta làm quan trở về, nhất định sẽ cho các con nếm thử mỹ tửu giai hào của Thiên Đình.” Tôn Ngộ Không vận pháp lực, khiến mỗi con khỉ ở Hoa Quả Sơn đều nghe rõ mồn một.

“Đại Vương uy vũ, Đại Vương uy vũ.” Không biết con khỉ nào đó hô khẩu hiệu trước, sau đó tất cả bầy khỉ đều đồng thanh hô to.

Tôn Ngộ Không trong mắt chứa đựng những giọt lệ, tuy trong

lòng khá không nỡ, nhưng vẫn cưỡi Cân Đẩu Vân bay ra khỏi Hoa Quả Sơn.

"Chết tiệt, hôm nay gió lớn quá, mắt ta bị dính cát rồi." Tôn Ngộ Không dụi dụi đôi mắt đỏ hoe.

"Con hầu yêu này quả không hổ là một người trọng tình trọng nghĩa, ta cũng có chút yêu thích." Thái Bạch Kim Tinh vuốt bộ râu trắng, mỉm cười nói, rất thưởng thức tính cách của Tôn Ngộ Không, cảnh tượng trong Hoa Quả Sơn đương nhiên không thoát khỏi pháp nhãn của ông ta.

"Thái Bạch lão đầu, ta quyết định theo ông lên Thiên Đình nhậm chức rồi, bây giờ chúng ta đi thôi." Tôn Ngộ Không không nỡ quay đầu nhìn Hoa Quả Sơn một cái, rồi cùng Thái Bạch Kim Tinh bay về hướng Thiên Đình.

Thái Bạch Kim Tinh và Tôn Ngộ Không một đường bay đi, rất nhanh dưới sự dẫn dắt của Thái Bạch Kim Tinh đã đến Nam Thiên Môn.

Chương 383

"Thái Bạch lão đầu cũng chậm quá đi, mau lên phía trước, ta nhìn thấy một tòa đại môn từ xa, cảm thấy rất khí phái, quả không hổ là Thiên Đình." Tôn Ngộ Không vừa thúc giục Thái Bạch Kim Tinh đi nhanh, đồng thời không ngừng dò đường phía trước.

Ai bảo Tôn Ngộ Không tính tình như vậy chứ, thêm nữa Cân Đẩu Vân tốc độ lại nhanh khủng khiếp.

"Đại Vương chậm một chút không được sao, vội vàng gì chứ, chẳng qua chỉ là một lát công phu thôi.

Muốn làm lão cốt đầu này mệt chết sao." Thái Bạch Kim Tinh hiển nhiên không có tốc độ nhanh như Tôn Ngộ Không, chỉ có thể dốc toàn lực vận chuyển pháp thuật đuổi theo, nhưng không có tác dụng gì, nên nhất thời pháp lực có chút trống rỗng.

Đồng thời Thái Bạch Kim Tinh trong lòng có chút kinh ngạc, Tôn Ngộ Không là một con khỉ hoang, tuy là dị chủng bẩm sinh, nhưng không có ai dạy dỗ thì không thể có thần thông cường đại như vậy được.

Nhưng rốt cuộc là ai đang âm thầm truyền thụ thần thông cho Tôn Ngộ Không đây, Thái Bạch Kim Tinh thầm tìm kiếm trong đầu, nhưng lại không tìm thấy đại thần nào phù hợp trong ký ức, nghi vấn trong lòng càng thêm sâu sắc.

Cuối cùng, Thái Bạch Kim Tinh cũng đến dưới Nam Thiên Môn, lúc này Tôn Ngộ Không đang nói chuyện với một vị Kim Giáp Thần Tướng ở cạnh Nam Thiên Môn: "Đứng ở đây sao không thể động đậy, nói chuyện với ta một chút được không?" "Ai ya, Kim Giáp Thần Tướng trấn giữ Nam Thiên Môn vô cùng quan trọng, quân kỷ nghiêm

minh, ngài đừng làm khó họ nữa.” Thái Bạch Kim Tinh vội vàng kéo Tôn Ngộ Không ra khỏi trước mặt Kim Giáp Thần Tướng.

“Thần Tướng, ta phụng mệnh Ngọc Đế hạ giới đưa hầu tử lên Thiên Đình, xin Thần Tướng cho hai chúng ta vào.” Thái Bạch Kim Tinh khách khí nói với Kim Giáp Thần Tướng.

Kim Giáp Thần Tướng không cản trở nhiều, cho hai người đi qua.

“Kẻ gác cổng thật vô vị, ngay cả một câu cũng không thể nói, phải đứng bất động, nếu để ta làm thì không chịu nổi.” Tôn Ngộ Không vừa đi vừa than vãn.

“Vậy lão đầu, thật sự không biết để ta lên Thiên Đình làm quan gì sao?” Tôn Ngộ Không bây giờ vẫn không biết Ngọc Đế sẽ sắp xếp chức quan gì cho mình.

“Xin lỗi, chuyện này lão hủ thật sự không biết.” Thái Bạch Kim Tinh lắc đầu, bày tỏ không hay biết gì.

“Đừng vội, sẽ sớm biết thôi.” Thái Bạch Kim Tinh thấy Tôn Ngộ Không tính tình nóng nảy, an ủi nói.

Qua Nam Thiên Môn, rất nhanh Thái Bạch Kim Tinh và Tôn Ngộ Không đã đến ngoài Lăng Tiêu Bảo Điện.

“Xin báo cáo với Bệ hạ một tiếng.” Thái Bạch Kim Tinh nói với thị vệ ngoài điện.

Tôn Ngộ Không ngước nhìn Lăng Tiêu Bảo Điện, tỉ mỉ quan sát tòa đại điện này.

Nam Thiên Môn bên ngoài đã đủ khí phái rồi, nhưng Lăng Tiêu Bảo Điện còn hùng vĩ hơn nhiều.

“Không ngờ Thiên Đình lại khí phái đến vậy, Yêm lão Tôn cũng được mở mang tầm mắt.” Tôn Ngộ Không nhìn trái nhìn phải, nói với

Thái Bạch Kim Tinh.

"Thiên Đình là chủ của Tam Giới, tự nhiên phải có đủ khí thế mới được." Thái Bạch Kim Tinh cười đáp.

"Đúng rồi, tính tình ngươi nóng nảy, lát nữa gặp Ngọc Đế Bệ hạ, phải kiềm chế tính tình lại, vạn vạn lần không được chọc Bệ hạ không vui, như vậy sẽ hỏng đại sự." Thái Bạch Kim Tinh dặn dò.

"Biết rồi, biết rồi, lão đầu sao đột nhiên lải nhải vậy." Tôn Ngộ Không miệng thì đồng ý, nhưng không biết trong lòng có nghe lọt không.

"Truyền Thái Bạch Kim Tinh, hạ giới tu luyện giả Tôn Ngộ Không vào diện kiến ~~~" Chẳng mấy chốc điện nội truyền ra tiếng thị vệ triệu hoán.

Thế là Tôn Ngộ Không và Thái Bạch Kim Tinh cùng nhau bước vào Lăng Tiêu Bảo Điện.

"Bái kiến Bệ hạ, vi thần Thái Bạch Kim Tinh, phụng chỉ hạ giới mời Tôn Ngộ Không lên Thiên Đình thụ phong, may mắn không làm nhục mệnh." Thái Bạch Kim Tinh hướng về Ngọc Hoàng Đại Đế khẽ cúi chào, nói.

"Bái kiến Ngọc Đế Bệ hạ." Tôn Ngộ Không nghe lời Thái Bạch Kim Tinh, làm theo, hướng về Ngọc Đế khẽ cúi chào.

"Yêu hầu, lần đầu tiên gặp Bệ hạ sao không hành lễ quỳ bái?" Thác Tháp Lý Thiên Vương trách mắng Tôn Ngộ Không, trong lòng ông ta bỗng nhiên vô cùng căm ghét con yêu hầu này.

"Hừ, có bản lĩnh thì nói lại lần nữa!" Tôn Ngộ Không đâu chịu được một kích như vậy, trong chớp mắt đã quẳng lời của Thái Bạch Kim Tinh ra sau đầu, hướng về Lý Tịnh nhe răng trợn mắt, suýt nữa thì xông lên trước mặt ông ta.

“Ai ya, xin để ta yên tâm chút đi, mau tiêu tan giận dữ, có gì thì từ từ nói.” Thái Bạch Kim Tinh vội vàng hòa giải.

“Được rồi, lần đầu tiên, không hiểu quy củ, Trẫm không để ý chuyện nhỏ này.” Ngọc Đế không vì chuyện này mà cau mày.

“Vậy bây giờ nên sắc phong cho Tôn Ngộ Không rồi, Trẫm trước tiên phong cho ngươi một danh hiệu đi.” Ngọc Đế nói.

“Không cần Bệ hạ bận tâm, ta trước đây ở Hoa Quả Sơn đã có danh hiệu, gọi là Tề Thiên Đại Thánh.” Tôn Ngộ Không cười hi hi nói.

“Tề Thiên Đại Thánh, thật là một cái tên hay.” Ánh mắt Ngọc Hoàng Đại Đế lóe lên vẻ hung ác, rồi ngay lập tức trở lại bình hòa nói.

Các thần tiên có mặt thì đều kinh ngạc, Tôn Ngộ Không lại dám cả gan đặt một danh xưng như vậy, chẳng khác nào tát vào mặt Ngọc Đế, nhưng Ngọc Đế lại càng kỳ lạ, xem ra không hề tức giận mà vẫn trưng cầu ý kiến.

“Đã có phong hiệu rồi, bây giờ nên xem xét chức quan.

Hiện tại Thiên Đình có chức quan nào trống không?” Ngọc Đế hỏi các thần tiên bên dưới.

“Bẩm Bệ hạ, hiện tại quân đội Thiên Đình tạm thời không thiếu người, nhưng vi thần nghe nói Ngự Mã Giám hiện đang thiếu một Mã quan.” Thác Tháp Lý Thiên Vương bẩm báo với Ngọc Đế, nghĩ rằng Ngọc Đế trong lòng không thể nào thích con hầu tử này, không biết vì sao lại không biểu hiện ra.

“Ngự Mã Giám, quả là một chức quan tốt.” Thác Tháp Lý Thiên Vương rất hiểu Trẫm, không hổ là tướng tài đắc lực của Trẫm.

Trong mắt Ngọc Đế tinh quang lóe lên, nhưng đa số các thần đều cúi đầu, không hề chú ý.

“Vậy phong Tôn Ngộ Không làm Bật Mã Ôn của Ngự Mã Giám.” Ngọc Đế hạ lệnh cuối cùng.

Chương 384

"Bật Mã Ôn, nghe có vẻ không tồi, là một đại quan phải không lão đầu?" Tôn Ngộ Không nghe đã chính thức được phong chức quan, trong lòng rất vui mừng, vội vàng nói với Thái Bạch Kim Tinh bên cạnh.

"A... a, đúng đúng đúng đúng, là một chức quan tốt, chúc mừng chúc mừng." Thái Bạch Kim Tinh ấp úng đáp lại.

Thái Bạch Kim Tinh thật sự không ngờ Ngọc Đế lại ban cho Tôn Ngộ Không một chức quan như vậy, trong lòng ông ta cũng có chút áy náy với Tôn Ngộ Không, dù sao lúc đầu đã bảo đảm sẽ cho y làm một đại quan, bây giờ trong lòng cũng rất khó chịu.

Lúc này, Thác Tháp Lý Thiên Vương trong lòng lại đắc ý: "Một yêu hầu hạ giới mà đòi làm quan Thiên Đình, thật là mơ mộng hão huyền, lên Thiên Đình rồi, cứ rửa ngựa làm khổ sai cho ta đi, ha ha ha ha." "Cho người sắp xếp đi, nếu hôm nay không có việc gì muốn bẩm báo Trẫm, vậy chư vị Ái khanh bãi triều đi." Ngọc Đế cũng không nói nhiều, tuyên bố bãi triều.

"Vâng." Các thần tiên đồng thanh đáp, rồi lần lượt rời khỏi Lăng Tiêu Bảo Điện.

Trong Đâu Suất Cung, giữa Bát Quái Lô, Lâm Dương bị ngọn lửa hừng hực bao vây lúc này dường như sắp đạt đến giới hạn chịu đựng, chỉ thấy hai mắt nhắm nghiền, biểu cảm không lộ ra một tia đau khổ.

Nhưng đồng thời, thân thể y cũng có sự khác biệt rất lớn so với trước đây, nếu nhìn từ bên ngoài, sẽ thấy Lâm Dương đang vận chuyển Cửu Chuyển Huyền Công toàn lực, bề mặt cơ thể y xuất hiện một lớp màng mỏng yếu ớt như có như không, dường như dễ dàng bị

phá hủy, nhưng những ngọn lửa mãnh liệt như Lục Đinh Thần Hỏa dường như lại khó xuyên qua lớp màng mỏng này.

Bên trong cơ thể Lâm Dương, lúc này máu huyết đã hoàn toàn biến thành một màu vàng kim trong suốt, mỗi tế bào máu dường như đều chứa đựng linh lực khổng lồ.

Cảnh giới Xích Huyết Như Kim này, đại biểu cho Hỗn Nguyên Bất Diệt Thể tiểu thành, đương nhiên Lâm Dương đã đạt đến trình độ này từ vài tháng trước.

Sau đó các kinh mạch bát mạch kỳ kinh trong cơ thể Lâm Dương lúc này cũng đều đã được đả thông, hiện tại kinh mạch của y rộng gấp mười lần so với tu luyện giả bình thường, nâng cao đáng kể tốc độ vận chuyển pháp lực của Lâm Dương.

Bây giờ điều Lâm Dương cần làm là lợi dụng áp lực bên ngoài, khiến xương cốt và tủy xương trong cơ thể đạt đến một chút dị biến, cũng chính là Kim Cốt Ngọc Tủy, đương nhiên không thể tu thành một lần, Lâm Dương chỉ muốn chuyển biến một chút trong đó, cũng tương đương với việc gieo một hạt giống, như vậy sau này theo thời gian trôi đi, hạt giống sẽ từ từ nở hoa kết trái.

Không biết đã bao lâu, Lâm Dương ban đầu toàn thân mang theo kim quang nhàn nhạt, những dị trạng trên người y dần dần biến mất, lúc này Lâm Dương dường như không khác gì người bình thường, nhưng Lục Đinh Thần Hỏa hung mãnh vô cùng ban đầu dường như đã biến thành một con gà con, không thể gây ra chút tổn hại nào cho Lâm Dương.

“Ta cuối cùng cũng đã tu thành Hỗn Nguyên Bất Diệt Thể Đại Thành, tiếp theo chỉ còn nhờ thời gian mài giũa.” Lâm Dương nắm chặt nắm đấm, tỉ mỉ cảm nhận sức mạnh trong cơ thể lúc này.

Cảm giác hiện tại như thể trong cơ thể có một ngọn núi lửa, có

thể phun trào ra sức mạnh vô cùng cường đại, dường như còn có ảo giác có lực dời núi, có lẽ không phải là ảo giác.

Thở ra một hơi dài, đã lâu không mở bảng hệ thống, Lâm Dương tỉ mỉ quan sát các thuộc tính lúc này: Túc chủ: Lâm Dương (đã hóa hình) Cảnh giới: Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong Công pháp: Cửu Chuyển Huyền Công (đệ thất chuyển, Hỗn Nguyên Bất Diệt Thể Đại Thành), Thái Thanh Tiên Quyết (đệ lục trọng) Vật phẩm: Hoàng Trung Lý (phục dụng tức có thể đạt Đại La Kim Tiên, nhưng sau này sẽ không còn tiến bộ được nữa), Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Diệt Thế Hắc Li (đã luyện hóa mười tám trọng), Thánh Nhân Nhất Kích (vật phẩm tiêu hao một lần), Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Thiên Nguyên Kiếm (đã luyện hóa hai mươi mốt trọng) Huyết mạch: Đỉnh cấp Tiên Thiên Đại Ma Thần "Lần đầu tiên cảnh giới thân thể vượt qua cảnh giới tu hành, nhưng lần tu luyện này thu hoạch thật lớn, Thái Ất hậu kỳ mà ta đã mắc kẹt lâu nay lại đột phá như vậy, với trình độ Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong của ta hiện tại, không biết so với Đại La sẽ thế nào." Lâm Dương rất hài lòng với thành quả tu luyện lần này.

Nhưng cũng không có gì lạ, khi Lâm Dương tu luyện Cửu Chuyển Huyền Công, lượng lớn linh khí trong cơ thể không ngừng oanh kích kinh mạch, bích chướng tu luyện cũng đã đột phá trong vô thức.

"Đại sư huynh, đệ tu luyện xong rồi, thả đệ ra ngoài đi." Lâm Dương hô vọng ra ngoài với Huyền Đô Đại Pháp Sư, rồi từ trữ vật giới chỉ lấy ra một bộ y phục, vì y phục trước đó không biết đã hóa thành tro bụi từ lúc nào.

Sau đó vận khí huyết nhanh chóng làm cho tóc và lông mày đã cháy rụng mọc lại.

"May quá có thể mọc lại ngay lập tức, không thì phải trọc đầu đi

ra ngoài rồi.” Lâm Dương sờ mái tóc mới mọc trên đầu, trong lòng không khỏi mừng rỡ.

Huyền Đô Đại Pháp Sư trong tay niết pháp quyết, lửa trong Bát Quái Lô dần dần tiêu tán, sau đó thi triển chút pháp thuật, Bát Quái Lô từ từ mở ra.

“Đa tạ Đại sư huynh mấy ngày qua đã giúp đệ tu hành, hộ pháp cho đệ.” Lâm Dương chắp tay, cúi chào Huyền Đô Đại Pháp Sư một cái, trong lòng vô cùng cảm kích.

“Đều là huynh đệ trong nhà, ta tự nhiên đối đãi như huynh đệ, sư phụ chỉ có hai đệ tử chúng ta, ta nhất định sẽ chiếu cố ngươi thật nhiều.” Huyền Đô Đại Pháp Sư nhìn Lâm Dương, lời nói vô cùng chân thành.

Lâm Dương nghe xong cũng vô cùng cảm động.

“Đệ bây giờ đã xuất quan rồi, cũng đến lúc về Hoa Quả Sơn thăm huynh đệ của đệ rồi.” Lâm Dương lúc này nghĩ đến Tôn Ngộ Không, xem tình hình hiện tại thế nào.

“Không cần phiền phức hạ giới, huynh đệ đó đã đại náo Long Cung, cướp đi không ít bảo vật.

Sau đó bị câu xuống Địa Phủ, nên lại đại náo Địa Phủ, đánh chết không ít quỷ thần, xé nát Sổ Sinh Tử.” “Không lâu trước đây Diêm La Vương và Đông Hải Long Vương cùng nhau lên Thiên Đình tố cáo Ngọc Đế.” “Huynh đệ đó làm loạn thật không phải chuyện nhỏ, nhưng Ngọc Đế không những không trách phạt y, ngược lại còn cho y lên Thiên Đình làm quan, nhưng hình như chỉ là một chức quan nhỏ bé không đáng kể.” Huyền Đô Đại Pháp Sư kể lại mọi chuyện xảy ra khi Lâm Dương bế quan cho Lâm Dương nghe.

“Đệ chỉ cùng Ngộ Không đến Long Cung mượn chút binh khí,

không ngờ lão Long Vương lại nhỏ mọn như vậy.” Lâm Dương hắc hắc cười, bị sư huynh vạch trần quả thật có chút ngượng ngùng.

“Sư đệ, đệ nhìn nhận chuyện này thế nào?” Huyền Đô Đại Pháp Sư hỏi Lâm Dương.

“Ngộ Không bị câu xuống Địa Phủ vốn không phải chuyện tầm thường, phía sau chắc chắn có người giở trò, hơn nữa phản ứng của Ngọc Đế cũng không hợp lẽ thường.” Lâm Dương nói ra suy đoán trong lòng.

“Không sai, suy đoán của đệ không phải không có lý, chuyện đại náo Địa Phủ này ta lờ mờ thấy có người của Phật môn nhúng tay vào, nhưng bên trong có bóng dáng của Ngọc Đế hay không thì không biết được.” “Còn về việc Ngọc Đế xử lý Tôn Ngộ Không, cũng lộ ra một chút kỳ lạ.” Huyền Đô Đại Pháp Sư giải thích rõ thêm tình hình.

“Vậy sư huynh, tiếp theo đệ cụ thể nên làm gì đây?” Lâm Dương trong lòng chưa có kế hoạch gì cho bước tiếp theo.

“Bây giờ có lẽ cần sư đệ nhập cuộc, chỉ có quấy đục vũng nước này hơn nữa, Đạo môn ta mới có cơ hội, chúng ta không thể ngồi yên chờ chết.” “Vậy nên huynh đệ cứ tùy ý làm đi, sư huynh ta có chút thực lực làm chỗ dựa cho đệ, cho dù vạn bất đắc dĩ, sư phụ cũng sẽ không ngồi yên bỏ mặc đâu.” Huyền Đô Đại Pháp Sư nói.

“Đệ hiểu rồi, đệ nhất định sẽ không làm sư phụ và sư huynh thất vọng.” Lâm Dương nghe lời Huyền Đô Đại Pháp Sư nói, trong lòng cũng càng thêm vững dạ.

“Xem ra Tây Du đã bắt đầu, ta không thể không tranh giành được rồi, vậy hãy để cơn bão táp này càng mãnh liệt hơn đi.” Lâm Dương quyết định tùy cơ ứng biến, lấy bất biến ứng vạn biến.

“Vậy sư huynh đệ xin cáo lui trước.” Lâm Dương từ biệt Huyền

Đô Đại Pháp Sư, rời khỏi Đâu Suất Cung.

"Ta bây giờ trước tiên đi tìm huynh đệ tốt của ta, nhân quả mà hắn đã gây ra không nhỏ nha, nhưng ta sẽ mãi mãi đứng bên cạnh hắn, có chuyện gì ta sẽ gánh vác." Lâm Dương đã dự liệu được trong tương lai sẽ gặp phải đủ loại hiểm nguy, cho dù với tu vi hiện tại cũng không biết có thể toàn thân trở ra không, nhưng Lâm Dương nội tâm không hề sợ hãi.

Lâm Dương tùy tiện tìm một Thiên Binh hỏi đường, rồi bay thẳng đến Ngự Mã Giám.

Lúc này Tôn Ngộ Không đang vui vẻ cho ngựa ăn, dường như rất hài lòng với công việc này.

Chương 385

“Ngộ Không, ở Thiên Đình, đang cho ngựa ăn sao.” Lâm Dương từ xa thấy Tôn Ngộ Không, liền chào hỏi y.

“Đại ca, bản lĩnh của ta thông thiên, không ngờ được Thiên Đình coi trọng, nên đã lên Thiên Đình làm quan rồi.” Tôn Ngộ Không hắc hắc cười, đắc ý nói.

“Ồ, Ngộ Không lợi hại.” Lâm Dương miệng thì phụ họa.

Lâm Dương trong lòng cũng có chút rối rắm, không biết có nên nói cho y biết sự thật hay không.

Bởi vì thực ra từ khi vừa gặp Tôn Ngộ Không, Lâm Dương thông thạo các pháp môn Đạo gia đã quan sát thấy lúc này ấn đường của Tôn Ngộ Không hơi phát đen, không lâu nữa sẽ có họa huyết quang.

Lâm Dương biết đó là trận chiến thành danh của Tôn Ngộ Không - Đại Náo Thiên Cung, nhưng đó chỉ là Tây Du Ký trong ký ức của Lâm Dương, còn bây giờ là thế giới Hồng Hoang, hệ thống sức mạnh càng thêm hùng vĩ, lúc đó không biết cụ thể sẽ xảy ra biến cố như thế nào.

Suy đi tính lại, Lâm Dương quyết định trước tiên không nói cho Tôn Ngộ Không biết sự thật, đợi sau này sẽ nói rõ.

Bởi vì Lâm Dương không biết nếu nói sự thật cho Tôn Ngộ Không, phía sau sẽ xảy ra biến cố gì.

“Ngộ Không, ta giúp ngươi cho ngựa ăn xong, lát nữa ta dẫn ngươi đến phủ của ta ngồi chơi.” Lâm Dương bắt đầu chuyển chủ đề.

“Được a được a, ta còn chưa biết huynh ở đâu, vừa hay đi xem, sau này có cơ hội sẽ thường xuyên qua nhà huynh chơi.” Tôn Ngộ

Không nghe vậy, mắt sáng rực, vội vàng nói.

Dưới sự giúp đỡ của Lâm Dương, ngựa ở Ngự Mã Giám nhanh chóng được cho ăn no nê.

Sau đó, hai người đi về Minh Vương Điện của Lâm Dương.

Lúc này ở cửa Minh Vương Điện lại có một gương mặt vô cùng quen thuộc với Lâm Dương, chẳng phải là Đại sư huynh Huyền Đô Đại Pháp Sư vừa mới từ biệt sao?

"Bái kiến Sư huynh, đây là huynh đệ của đệ, Tôn Ngộ Không." Lâm Dương tuy ngạc nhiên trước sự xuất hiện của Huyền Đô Đại Pháp Sư, nhưng vẫn giới thiệu Tôn Ngộ Không.

"Sư huynh khỏe." Dù sao là sư huynh của Lâm Dương, Tôn Ngộ Không cảm thấy y mạnh hơn mình không chỉ một chút, nên Tôn Ngộ Không không dám có chút nào bất kính.

"Ngộ Không khỏe." Huyền Đô Đại Pháp Sư nhìn Tôn Ngộ Không, mỉm cười nói.

"Sư huynh lần này đến là có việc gì?" Lâm Dương hỏi.

"Không phải vì chuyện khác, đã chính thức trở thành đệ tử môn hạ Thái Thanh ta, là nhị đại đệ tử, tự nhiên phải có pháp hiệu và tôn hiệu chính thống, cho nên sư phụ đã muốn Ngọc Đế sắc phong, cũng để thông cáo thế nhân." Huyền Đô Đại Pháp Sư kiên nhẫn giải thích.

"Cho nên bây giờ cho đệ biết trước, sư phụ đã lấy đạo hiệu là Thanh Trần Tử, sắc phong là Vô Thượng Minh Vương Tiên Tôn." "Nguyên lai là vậy, vậy đệ thật phiền phức quá." Lâm Dương đáp.

"Cho nên gần đây có lẽ Ngọc Đế sẽ triệu kiến đệ một lần, lúc đó ta có thể sẽ có mặt, đệ hãy chuẩn bị trước." Huyền Đô dặn dò.

"Vâng, đệ biết rồi." Lâm Dương đáp.

Huyền Đô Đại Pháp Sư đến nhanh đi cũng nhanh, chẳng mấy chốc đã rời đi.

"Đại sư huynh cảm thấy lợi hại, ta hoàn toàn không nhìn thấu, chắc chắn cũng không đánh lại." Tôn Ngộ Không xem ra có ấn tượng sâu sắc với Huyền Đô Đại Pháp Sư.

"Đó là đương nhiên rồi, sư huynh của ta dù sao cũng là đệ nhất nhân trong nhị đại đệ tử Đạo môn, bình thường rất kín tiếng." Lâm Dương ha ha cười, đáp lại.

"Không nói nhiều nữa, ta đi xem thử đây." Lâm Dương lấy ngọc bài ra, mở Minh Vương Điện, hai người cùng đi vào điện.

"Đại ca, động phủ thật khí phái, không gian bên trong rộng lớn như vậy, cảnh sắc cũng không tệ, có nhiều phòng như vậy, tốt hơn chỗ của ta nhiều." Tôn Ngộ Không ngưỡng mộ nói.

"Đó đều là vật ngoài thân, không cần quá để ý." "Chỉ có nâng cao tu vi của mình, đó mới là vương đạo." "Hơn nữa ở đây linh khí sung túc, quả thật khá thích hợp tu luyện, có thời gian có thể đến Địa Phủ của ta tu luyện nhiều hơn." Lâm Dương nói.

"Được a được a, dù sao công việc của ta cũng không bận rộn, có thời gian ta sẽ đến nhiều." Tôn Ngộ Không vừa nãy có chút bị Huyền Đô Đại Pháp Sư đả kích, nên đột nhiên rất muốn nâng cao thực lực.

"Ngộ Không lúc nào đã đến Thái Ất cảnh giới rồi." Lâm Dương lần này tỉ mỉ quan sát cảnh giới của Tôn Ngộ Không, không ngờ hắn đã âm thầm đạt đến cảnh giới Thái Ất Kim Tiên.

Khiến y có chút kinh ngạc, tốc độ tu luyện không biết đã bỏ xa thế nhân bao nhiêu con phố.

Nếu để người thiên hạ nhìn thấy, e rằng sẽ tức giận đến mức đập đầu vào tường mà chết.

“Chẳng lẽ là do thiên mệnh, tu luyện hoàn toàn không có bình cảnh sao.” Lâm Dương trong lòng thầm suy nghĩ.

“Từ sau trận chiến với Ngưu Ma Vương Đại ca lần trước, ngẫu nhiên có chút cảm ngộ, nên đã đột phá.” Tôn Ngộ Không gãi gãi đầu, giải thích.

“Đã không có việc gì vậy ta về trước đây, sau này có thời gian sẽ đến tìm huynh.” Tôn Ngộ Không thấy đã đạt được mục đích chuyến đi này, không nán lại lâu.

“Vậy hẹn gặp lại huynh.” Lâm Dương từ biệt Tôn Ngộ Không xong, không ra ngoài nữa, vì y ẩn ẩn có một cảm giác cấp bách, dưới áp lực đó, Lâm Dương chỉ đành cố gắng tu luyện.

Tuy hiện tại cảnh giới đã đạt đến Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong, muốn tiến thêm một bước có thể vô cùng khó khăn, các thần tiên bình thường đạt đến cảnh giới này, cả đời cũng khó mà tiến thêm được chút nào.

Ngay cả thần tiên thiên tư thông minh, cũng cần kỳ ngộ đặc biệt, cộng thêm vài trăm đến hàng ngàn năm khổ tu mới có thể tìm thấy một tia cơ hội đột phá.

Hiện tại dù sao cũng không phải Hồng Hoang ban đầu, bây giờ chiến lực đỉnh tiêm của Thái Ất Kim Tiên đã rất mạnh, Đại La Kim Tiên có thể nói là ít đến đáng thương.

Còn về Chuẩn Thánh, đó đều là những lão yêu quái tồn tại từ thời Hồng Hoang, nhưng bây giờ đều không biết đã trốn ở đâu trong rừng núi sâu rồi.

Chương 386

Nhưng Lâm Dương dù sao cũng có nhiều bảo bối trong tay, cho dù cảnh giới tạm thời không thể nâng cao, y có thể luyện hóa những bảo vật trong tay, những huyền diệu pháp tắc ẩn chứa trong những bảo vật đó cũng có lợi ích lớn cho tu vi của Lâm Dương.

Thêm nữa trong tay y có một bộ tiên linh kiếm pháp vô cùng huyền diệu đáng để nghiên cứu, nên Lâm Dương thực ra có rất nhiều việc để làm.

Thế là, Lâm Dương bắt đầu luyện hóa Diệt Thế Hắc Li, vì cảnh giới thăng tiến, Lâm Dương một hơi luyện hóa Diệt Thế Hắc Li đến cảnh giới ba mươi sáu trọng, đã có thể phát huy hơn nửa công năng của nó.

Nhưng thu hoạch lớn nhất là Lâm Dương dựa vào Diệt Thế Hắc Li lĩnh ngộ được một tia pháp tắc hủy diệt và Hắc Li Hủy Diệt Trận được bố trí dựa trên pháp tắc hủy diệt.

Quả không hổ là Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, trận pháp do Diệt Thế Hắc Li tạo ra có thể công thủ nhất thể, nó ẩn chứa pháp tắc hủy diệt, một trong mười đại pháp tắc, và pháp tắc hủy diệt là một trong những pháp tắc có lực sát thương mạnh nhất trong mười đại pháp tắc.

Mười đại pháp tắc lần lượt là Không Gian, Thời Gian, Hỗn Độn, Âm Dương, Ngũ Hành, Hủy Diệt, Ma Đạo, Tiên Đạo, Sinh Mệnh, Sức Mạnh, là mười đạo cao cấp nhất trong Tam Thiên Đại Đạo, nắm giữ một trong số đó có thể chứng đạo thành Thánh.

Nhưng với trình độ hiện tại của Lâm Dương, có lẽ chỉ mới chạm đến bề mặt, không đủ để tự mãn, vì lĩnh ngộ pháp tắc hủy diệt khó

hơn các pháp tắc khác không biết bao nhiêu lần.

Thời gian trong những ngày bình lặng trôi qua thật nhanh, chớp mắt đã mấy tháng.

Lâm Dương trong động phủ của mình cũng tu luyện rất vững vàng, nhưng Lâm Dương biết những ngày như vậy sẽ nhanh chóng qua đi.

Tôn Ngộ Không quả không hổ là Thiên Mệnh Chi Tử, trong vài tháng ngắn ngủi, Tôn Ngộ Không lại từ Thái Ất Kim Tiên sơ kỳ đột phá đến Thái Ất Kim Tiên trung kỳ, nhưng lượng lớn linh khí trong động phủ của Lâm Dương cũng có một phần công lao nhất định.

Nhưng nó cũng liên quan rất nhiều đến tính cách của Tôn Ngộ Không, mấy tháng qua Tôn Ngộ Không đã quen thuộc với nhiều thần tiên Thiên Đình, thậm chí còn kết huynh đệ với một số thần tiên.

Lâm Dương nhờ mối quan hệ của Tôn Ngộ Không, tuy ít ra ngoài, nhưng cũng đã quen biết với một số thần tiên.

Hôm đó Lâm Dương đang luyện kiếm trong điện, bỗng ngoài cửa truyền đến tiếng gọi của người ngoài, Lâm Dương đi ra xem, chính là Thái Bạch Kim Tinh.

"Không biết Thái Bạch Kim Tinh lần này đến là có việc gì?" Lâm Dương hỏi.

"Điện hạ, lần này lão đạo đến là để sắc phong đạo hữu, xin đạo hữu cùng ta đến Lăng Tiêu Bảo Điện một chuyến." Thái Bạch Kim Tinh tuy tuổi tác hơn Lâm Dương không biết bao nhiêu, nhưng Lâm Dương dù sao cũng là đệ tử chính thống nhị đại Đạo môn, nên Thái Bạch Kim Tinh cũng xưng hô đạo hữu.

"Nguyên lai là chuyện này, vậy xin Thái Bạch Kim Tinh chờ ta một lát, ta vào thay trang phục, rồi sẽ cùng Thái Bạch đạo hữu đi."

Lâm Dương vừa nãy đang luyện kiếm, hiện tại toàn thân đầy mồ hôi không tiện, nên về thay y phục rồi mới đi.

Dù sao cũng là một đại sự, tuy có thể không để ý, nhưng không thể làm mất mặt lão sư Đạo môn.

"Vậy ta sẽ đợi đạo hữu ở đây." Thái Bạch Kim Tinh khẽ mỉm cười, không dị nghị.

Chẳng mấy chốc, Lâm Dương đã thay một bộ y phục chính thức.

Chỉ thấy Lâm Dương lúc này thân hình cao ráo, tuấn nhã.

Y phục là tơ lụa băng lam thượng hạng, viền trắng như tuyết thêu hoa văn lá trúc tinh xảo và trâm cài tóc ngọc dương chi trên đầu rọi sáng lẫn nhau.

Khoác y bào lụa đoạn màu xanh, bên trong lộ ra viền hoa mộc cẩn thêu rỗng bằng chỉ bạc.

Eo thắt ngọc đới, tay cầm quạt xếp ngà voi, có thể nói là một công tử tuấn tú khiến người ta sáng mắt.

"Đạo hữu ăn mặc thật đẹp, không biết sẽ làm say mê bao nhiêu tiên nữ Thiên Đình đây." Thái Bạch Kim Tinh vừa nhìn thấy, lập tức trêu chọc Lâm Dương.

"Thái Bạch đạo hữu đừng đùa, chúng ta đi thôi." Lâm Dương bất đắc dĩ cười, nhưng lời của Thái Bạch Kim Tinh lại khiến Lâm Dương nhớ đến một người đã lâu không gặp.

"Không biết lúc này ở Bách Hoa Cốc nàng thế nào rồi, liệu có nhớ ta không." Lâm Dương hướng suy nghĩ về phía xa xăm.

Lúc này ở Bách Hoa Cốc, Bách Hoa Tiên Tử sau khi chăm sóc xong tất cả hoa cỏ, tay cầm một thanh kiếm, cũng đang nhìn về phía xa.

Trong đầu nàng toàn bộ là những kỷ niệm về một người nào đó từng luyện kiếm ở đây.

"Không biết y thế nào rồi, khi nào ta mới có thể gặp lại y đây?" Sau đó Bách Hoa Tiên Tử lấy ra một phong mật chỉ, trong mắt có chút ngưng trọng.

"Bàn Đào Hội ba ngàn năm một lần sắp khai mở, không biết lần này muốn ta lên Thiên Đình làm gì.

Ta luôn có một dự cảm không tốt, hy vọng đừng xảy ra sai sót thì tốt." Lâm Dương và Thái Bạch Kim Tinh một đường không nói chuyện, nhanh chóng đến cửa Lăng Tiêu Bảo Điện.

"Đạo hữu có tâm sự thì để sau hãy nói, ta bây giờ có chính sự rồi." Thái Bạch Kim Tinh sớm đã thấy Lâm Dương nặng trĩu tâm sự, bèn nhắc nhở.

"Để Thái Bạch đạo hữu chê cười rồi, ta sẽ chú ý." Lâm Dương vội vàng thu dọn tâm tình, đáp lại.

Thái Bạch Kim Tinh nhờ thị vệ trước điện thông báo Ngọc Đế, chẳng mấy chốc Ngọc Đế tuyên Lâm Dương vào.

Trong Lăng Tiêu Bảo Điện, Lâm Dương quan sát xung quanh, cũng bị cảnh tượng trong điện làm cho chút kinh ngạc, đồ trang trí bên trong không thể dùng từ khí phái để miêu tả, có thể nói là cực kỳ xa hoa, nhưng là chủ của Tam Giới, chút hưởng thụ này cũng là lẽ đương nhiên.

Rồi sau đó quan sát các thần tiên bên dưới, vị trí của từng thần tiên đều được sắp xếp theo phẩm cấp, đa số các thần tiên ở đây đều đã từng gặp, Lâm Dương ở phía trước đã thấy Đại sư huynh của mình, đó là một bất ngờ thú vị, xem ra sư huynh đang giúp mình chống lưng.

Cuối cùng, ngồi trên ngai vàng cao ngất là Hạo Thiên Kim Khuyết

Vô Thượng Chí Tôn Tự Nhiên Diệu Hữu Di La Chí Chân Ngọc Hoàng Thượng Đế, cũng chính là Ngọc Hoàng Đại Đế.

Lúc này Ngọc Hoàng Đại Đế vẻ mặt thong thả, dường như không chút tinh thần, nhưng Lâm Dương lại hoàn toàn không nhìn thấu, cứ như thể trên người y có một lớp sương mù.

Từ khi Lâm Dương có hệ thống, y luôn có một cảm giác mơ hồ về cảnh giới của người khác, cho dù tu vi không bằng, Lâm Dương vẫn có thể cảm nhận được sự chênh lệch giữa hai bên.

Chương 387

Ngọc Hoàng Đại Đế cho Lâm Dương một cảm giác kỳ lạ, loại cảm giác này Lâm Dương chỉ từng thấy ở sư phụ và Đại sư huynh của mình.

Ngọc Hoàng Đại Đế xa xa không đơn giản như tưởng tượng, truyền thuyết về chủ Tam Giới chỉ là một con rối của Thánh Nhân, nhưng cái gọi là con rối của Thánh Nhân đó chỉ là đối với Thánh Nhân mà nói.

Nhưng đối với những người khác thì không phải, thậm chí Lâm Dương cảm thấy Đại sư huynh của y cũng không phải là đối thủ của Ngọc Hoàng Đại Đế.

Xem ra người ẩn giấu sâu nhất trong Tam Giới, có lẽ chính là Ngọc Hoàng Đại Đế trước mắt này.

Nhưng cũng không có gì lạ, nếu không có bản lĩnh tương ứng, chỉ dựa vào một tấm Phong Thần Bảng, thật sự có thể khiến các thần tiên dưới trướng phục tùng sao?

Lâm Dương sẽ không đơn thuần cho rằng Ngọc Đế ẩn giấu không có thâm ý, đồng thời sau khi hóa hình không lâu suýt chút nữa đã được mời đến Lăng Tiêu Bảo Điện, xem ra Ngọc Đế cũng đang chơi một ván cờ lớn.

Lâm Dương lúc này đối với vị chủ Tam Giới này dấy lên một chút cảnh giác, dù sao có thể không lâu sau sẽ trở thành kẻ địch cũng không chừng.

Trên đài, Ngọc Hoàng Đại Đế cũng đang quan sát Lâm Dương, không chỉ là một cái liếc nhìn đơn thuần, thậm chí ngay cả Lâm Dương cũng không chú ý.

Dù đã thấy nhiều vạn vật thế gian, Ngọc Đế cũng vì vẻ ngoài của Lâm Dương mà cảm thấy một chút kinh ngạc, nhưng với kiến thức của mình, y cũng không để lộ chút dị sắc nào, rồi tu vi, chỉ trong chưa đầy ngàn năm, đã đạt đến trình độ Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong, tốc độ tu luyện này không khỏi khiến y nhớ đến kẻ gây đau đầu ở hạ giới kia.

Nhưng càng khiến y kinh ngạc hơn là dường như trên người y có một tia khí tức pháp tắc hủy diệt, điều này lại khiến Ngọc Đế có chút bất ngờ.

"Lâm Dương sư điệt đến rồi sao." Ngọc Đế thấy Lâm Dương bước vào, sắc mặt nghiêm túc, chậm rãi nói.

Ngọc Đế trước khi trở thành chủ Tam Giới là một đồng tử dưới trướng Hồng Quân Đạo Tổ, có thể ngang hàng với sư phụ của Lâm Dương, nên gọi Lâm Dương là sư điệt.

"Vãn bối Lâm Dương, bái kiến Bệ hạ." Lâm Dương hướng về Ngọc Đế khẽ cúi chào.

"Đã đến rồi, vậy Trẫm bắt đầu vậy." Ngọc Đế cũng không nói thêm lời thừa, cho thị vệ bên cạnh tuyên chỉ.

"Phụng thiên thừa vận, Thiên Đế chiếu viết: Đệ tử Thái Thanh Đạo Tổ môn hạ Lâm Dương, nay sắc đạo hiệu Thanh Trần Tử, phong Vô Thượng Minh Vương Tiên Tôn, kiêm giữ quan chức chính nhất phẩm, khâm thử." "Thần xin nhận chỉ." Lâm Dương thành thật nhận dụ chỉ.

Sau đó Lâm Dương cảm thấy có một tia thần thức khắc sâu vào một bảo vật nào đó, chắc là Phong Thần Bảng trong truyền thuyết, nhưng hình thức ràng buộc này của Lâm Dương chỉ tương đương với việc lưu danh trên Phong Thần Bảng, chứ không giống như những thần tiên được sắc phong sau khi Phong Thần kết thúc, bị ràng buộc

với thần vị trên Phong Thần Bảng.

Nếu như vậy Lâm Dương mới không làm, không những tu vi trưởng thành bị hạn chế rất nhiều, mất đi tự do, có thể cả đời đều phải nghe Thiên Đình sai khiến, điều đó còn khó chịu hơn cả giết Lâm Dương.

Nhưng chức quan chính nhất phẩm của Lâm Dương tuy lớn, danh tiếng cũng đáng sợ, nhưng cơ bản không có thực quyền, nhưng có thực quyền Lâm Dương cũng lười quản, như vậy lại rất hợp ý.

Lâm Dương cảm nhận một tia nhân quả chi lực dính vào, cũng là một chút ràng buộc với Thiên Đình, nhưng Lâm Dương cảm thấy có thể tùy thời chặt đứt nó, điều này không hề có chút ước thúc nào, đó cũng là điều Lâm Dương đã dự liệu được.

"Sư điệt phong thái ngời ngời, không biết phủ đã có tâm thượng nhân chưa nha." Ngọc Đế đột nhiên hỏi một câu hỏi kỳ lạ.

"A, ừm, vi thần tạm thời chưa có." Lâm Dương đột nhiên nghĩ đến Bách Hoa Tiên Tử, nhưng hai người sau khi chia tay cũng chưa từng gặp lại, hai người cũng chưa từng phá vỡ lớp màng mỏng cuối cùng đó, nên Lâm Dương cũng không tiện thổ lộ.

"Ồ?

Vậy sao." Ngọc Đế nhìn sâu vào Lâm Dương một cái.

"Vậy thật đáng tiếc, sư điệt ở dưới trướng sư huynh ta, chắc chắn không thiếu đan dược pháp bảo, Trẫm cũng không có gì sư điệt cần, nhưng Trẫm tặng sư điệt một cặp thủy tinh cầu, cho dù cách xa vạn dặm cũng có thể liên hệ mặt đối mặt, đó cũng là một món đồ khéo léo, bây giờ tặng cho sư điệt rồi, coi như là một chút quà mừng mỏng của Trẫm đi." Nói xong Ngọc Đế truyền một cặp thủy tinh cầu vào tay Lâm Dương.

“Vậy vi thần xin cảm tạ Bệ hạ ở đây.” Lâm Dương tạ ơn Ngọc Đế.

Dù sao Ngọc Đế đã có ý chúc phúc, cũng không tiện từ chối, tương đương với việc có thể gọi video, thật là công nghệ đen, không ngờ Thiên Đình lại có bảo vật như vậy, Lâm Dương thực ra trong lòng cũng rất thích.

“Vậy ta cũng đại biểu sư phụ cảm tạ Bệ hạ đã ban lễ lớn.” Huyền Đô Đại Pháp Sư dù sao cũng đại diện cho Thái Thanh Đạo Tổ, cần phải nói vài lời để bày tỏ ý nghĩa.

“Nếu không có việc gì vậy ta và sư đệ xin cáo lui trước.” Ngọc Đế thượng triều có thể còn có việc khác muốn nói, nhưng Huyền Đô Đại Pháp Sư và Lâm Dương không cần thiết phải ở lại nữa, nên hai người trực tiếp cáo lui trước.

Hai người ra khỏi Lăng Tiêu Bảo Điện, Huyền Đô Đại Pháp Sư nói: “Sư đệ, bây giờ đã chính thức được Ngọc Đế sắc phong, được thiên hạ công nhận, từ nay về sau đệ đại diện cho đệ tử nhị đại Thái Thanh một mạch của Đạo môn ta, vạn vạn lần không được làm mất mặt lão sư, nếu không lão sư sẽ không tha cho đệ đâu.” “Nhưng làm việc không cần phải rụt rè e sợ, có ta và lão sư chống lưng cho đệ, lão sư môn hạ chúng ta giảng cứu vô vi trị, sẽ không có quá nhiều ràng buộc.” “Vâng, sư huynh.

Đệ nhất định sẽ không làm nhục mặt lão sư.” Lâm Dương nghiêm túc nói.

Lâm Dương và Huyền Đô Đại Pháp Sư sau khi chia tay, quyết định trước tiên đi tìm Ngộ Không chơi, thế là đi đến Ngự Mã Giám.

Lâm Dương quyết định thử pháp tắc hủy diệt mới lĩnh ngộ, bèn đề nghị so tài với Ngộ Không, thực ra mấy tháng nay Lâm Dương thường xuyên luận bàn với Ngộ Không, lúc đầu Tôn Ngộ Không

không thể đỡ được kiếm của Lâm Dương, nhưng quả không hổ là thiên phú chiến đấu bẩm sinh, dưới tình huống Lâm Dương không dùng chiêu cuối, Tôn Ngộ Không dần dần có thể đánh ngang ngửa với Lâm Dương.

"Kiếm pháp của Đại ca ta đã đỡ lâu như vậy rồi, không thể cứ dựa vào nó mà áp đảo ta mãi được." Sau nửa ngày dây dưa, Tôn Ngộ Không hắc hắc cười, bày tỏ hoàn toàn không sợ kiếm pháp đó.

"Thật sao?" Lâm Dương cười một cách quỷ dị, kiếm pháp Tiên Linh của pháp tắc tự nhiên chủ yếu thiên về chữ "triền" (quấn quýt, dây dưa), nên sát thương không cao, nhưng nếu là pháp tắc hủy diệt của Lâm Dương thì sao?

Tôn Ngộ Không thấy nụ cười kỳ lạ của Lâm Dương, trong lòng cảm thấy có chút không ổn, nhưng không còn cách nào, chỉ có thể tùy cơ ứng biến.

Lúc này, kiếm ý của Lâm Dương chuyển đổi, dường như đã thay đổi kiếm pháp khác, nhưng chỉ có Lâm Dương biết, đó vẫn là kiếm pháp Tiên Linh, chỉ là khi kết hợp với các pháp tắc khác sẽ có những biến hóa không giống nhau, đó cũng chính là sự kỳ diệu của bộ kiếm pháp này.

Tôn Ngộ Không đang đối chiến với Lâm Dương lúc này cũng cảm thấy có chút không ổn, cảm thấy kiếm pháp của Lâm Dương đột nhiên thay đổi phong cách, kiếm pháp liên miên bất tuyệt ban đầu đột nhiên trở nên sắc bén hơn rất nhiều, điều đó cũng khiến Tôn Ngộ Không đột nhiên luống cuống tay chân.

Sau một hồi thích nghi, Tôn Ngộ Không mới miễn cưỡng thích nghi được nhịp điệu tấn công của kiếm pháp Lâm Dương.

"Miễn cưỡng thích nghi được sự thay đổi, nhưng áp lực lại càng lúc càng lớn." Tôn Ngộ Không cắn răng, kiếm pháp trước đây của

Lâm Dương tuy cũng biến hóa đa đoan, nhưng lực sát thương không lớn, cộng thêm Tôn Ngộ Không tu luyện Bát Cửu Huyền Công và thể chất trời sinh, rất khó bị Lâm Dương đột phá phòng ngự.

Chương 388

Nhưng bây giờ Tôn Ngộ Không rõ ràng cảm thấy kiếm pháp mang theo lực pháp tắc sẽ gây sát thương cho mình.

Tôn Ngộ Không không còn cách nào, chỉ đành cố gắng hết sức chống đỡ.

Nhưng cùng với việc Lâm Dương dần dần thành thục kiếm pháp Tiên Linh được thêm vào pháp tắc hủy diệt, sự biến hóa này cũng khiến Lâm Dương có nhận thức sâu sắc hơn về bộ kiếm pháp này.

Dần dần, trên người Tôn Ngộ Không đang miễn cưỡng chống đỡ bắt đầu xuất hiện từng vết thương nhỏ, sau đó vết thương càng lúc càng nhiều, cuối cùng Tôn Ngộ Không thực sự không chịu nổi, bị Lâm Dương một kiếm đánh bay Kim Cô Bổng, rồi ngã văng ra ngoài.

Tôn Ngộ Không biết, lần này mình đã bại rồi.

"Đại ca lúc nào đã tu luyện một bộ kiếm pháp mới, lại có lực sát thương mạnh như vậy, lại có thể đột phá thân thể tu luyện Bát Cửu Huyền Công của ta, thật sự quá mạnh rồi." Tôn Ngộ Không có chút chán nản nói, xem ra có chút tự ti về kết quả so tài lần này.

"Ta mới lĩnh ngộ pháp tắc hủy diệt, đó cũng là một trong những pháp tắc có lực sát thương lớn nhất trong mười đại pháp tắc, nên có thể đột phá phòng ngự của ngươi cũng không có gì kỳ lạ." Lâm Dương giải thích.

"Nhưng ngươi không cần quá tự ti, Bát Cửu Huyền Công của ngươi thực ra vẫn chưa đạt đến cảnh giới đại thành, nên lực phòng ngự có thiếu sót cũng là điều khó tránh khỏi." Lâm Dương khẽ mỉm cười, lại nói.

“Bát Cửu Huyền Công của ta thật sự rất khó tu luyện, căn bản không nhanh bằng tốc độ thăng tiến cảnh giới của ta, ta cũng khá đau đầu vì điều này, nhưng không còn cách nào.” Tôn Ngộ Không cũng biết chuyện này, nhưng không còn cách nào.

“Thực ra ở Đâu Suất Cung của Thiên Đình có Kim Đan do Thái Thượng Đạo Tổ luyện chế có tác dụng trong việc tu luyện Bát Cửu Huyền Công.” Lâm Dương cười nói, Lâm Dương đang dụ dỗ Tôn Ngộ Không phạm tội, nhưng Lâm Dương không nói cho Tôn Ngộ Không biết rằng cho dù ăn Kim Đan cũng cần phải phối hợp với Bát Quái Lô mới có thể luyện hóa đan dược một cách tối đa, đạt hiệu quả tốt nhất.

“Đâu Suất Cung?

Kim Đan?” Mắt Tôn Ngộ Không lấp lánh, nhưng hiện tại không có cơ hội, tạm thời không chuẩn bị hành động khinh suất.

Lúc này trong hậu hoa viên của Thiên Đình, Ngọc Đế đang nhàn nhã uống trà giữa một tiểu đình.

“Đại Công Tước Chủ lại đi đâu dạo chơi nữa rồi, đi gọi nó cho Trẫm.” Ngọc Đế khẽ nhấp một ngụm trà, nói với thị vệ bên cạnh.

Chẳng mấy chốc, Đại Công Tước Chủ vẻ mặt không tình nguyện đi theo thị vệ vào hậu hoa viên.

“Phụ thân tìm con lại có việc gì, sẽ không lại giáo huấn con chứ, gần đây con đâu có phạm lỗi.” Đại Công Tước Chủ bĩu môi nói một cách không tình nguyện.

Vẻ mặt bình tĩnh của Ngọc Đế cũng không khỏi lộ ra một tia bất đắc dĩ, không còn cách nào, chỉ trách Vương Mẫu Nương Nương từ nhỏ đã quá sủng ái, dưỡng thành tính tình ngang bướng tùy hứng như vậy.

“Trẫm không có việc gì thì không thể tìm con sao, một cô bé con có thể nào an phận một chút không?” Ngọc Đế tức giận nói.

“Chẳng mấy chốc là thọ thần của Nương Nương rồi, Thiên giới chúng ta sẽ tổ chức Bàn Đào Đại Hội, đây là một ngày quan trọng, hy vọng con đừng chạy lung tung.” “Lúc đó Trẫm sẽ giới thiệu cho con một người trẻ tuổi, là nhị đệ tử của Thái Thanh Đạo Tổ.” Ngọc Đế nói ra nguyên nhân thực sự của lần triệu kiến này.

“Thái Thanh Đạo Tổ lúc nào lại thu một nhị đệ tử, lúc đó rồi xem xét.” Đại Công Tước Chủ nói một cách thờ ơ.

“Nếu không có việc gì con đi trước.” Đại Công Tước Chủ cảm thấy lời đã nói xong, liền lập tức chuồn đi.

“Nha đầu.....” Ngọc Đế vẻ mặt bất đắc dĩ, nhưng cũng không còn cách nào.

“Bàn Đào Đại Hội, có lẽ mọi chuyện sẽ không yên bình như vậy, nhưng tất cả đều nằm trong tầm kiểm soát của Trẫm.” Ngọc Đế uống cạn chén trà trong tay, trong lòng nói.

Ra khỏi Ngự Hoa Viên Thiên Đình, Đại Công Tước Chủ vẻ mặt đầy tâm sự: “Ta nên chuẩn bị lễ vật chúc thọ cho mẫu hậu như thế nào đây, bình thường mẫu hậu đối xử với ta tốt như vậy, ta không thể tùy tiện qua loa lễ vật được, nhất định phải chuẩn bị thật chu đáo mới được.” Đại Công Tước Chủ trở về tẩm cung của mình, nói với thị nữ thân cận: “Đi tra cho ta xem có lễ vật nào thích hợp để chúc thọ mẫu hậu không, không thể quá bình thường, nhất định phải thể hiện được tấm lòng sâu sắc của ta.” Thị nữ không dám chậm trễ, vội vàng tổ chức nhân lực, đi đến Tàng Thư Quán Thiên Đình tra tìm tài liệu.

“Bẩm Đại Công Tước Chủ, chúng nô tỳ đã hỏi kỹ quan viên quản lý Tàng Thư Quán, tìm được một lễ vật thích hợp, gọi là Nước Mắt Rừng Sâu, tác dụng là khi mang theo bên mình, có thể mỗi lúc mỗi

khắc tư dưỡng tâm linh, có công dụng an thần định tâm." Sau một hồi tra hỏi, thị nữ cuối cùng cũng tìm được một lễ vật thích hợp.

"Có bảo vật như vậy sao, bảo khố Thiên Đình của ta có vô số bảo vật, vậy còn không mau đi tìm người luyện chế." Đại Công Tước Chủ nghe xong mắt sáng rực, vội vàng sai người đi làm vật này.

"Khải bẩm Đại Công Tước Chủ, chúng nô tỳ đã đi hỏi rồi, đại đa số dược liệu để chế tác bảo vật này đều có, nhưng duy chỉ thiếu một nguyên liệu chủ yếu khá quan trọng, đó là Thiên Niên Ất Mộc." "Hiện tại Thiên Đình tạm thời chỉ có Ngũ Bách Niên Ất Mộc Tinh Túy, tuy cũng có thể chế tạo thành công, nhưng hiệu quả có thể sẽ giảm đi rất nhiều." "Không được, lễ vật cho mẫu hậu của ta phải là tốt nhất, không thể lấy đồ kém chất lượng để thay thế, như vậy chẳng phải sẽ khiến ta bất hiếu sao?" Đại Công Tước Chủ lập tức phủ quyết phương án dùng Ngũ Bách Niên Ất Mộc thay thế.

"Đúng rồi, Thiên Đình quản lý hoa cỏ chẳng phải là các tinh linh thảo mộc sao, Bách Hoa Tiên Tử là thủ lĩnh của các hoa tiên, từ trên người nàng có thể lấy được Ất Mộc Tinh Túy." Đại Công Tước Chủ suy nghĩ một lát, hai mắt sáng lên, lập tức có chủ ý.

"....." Ất Mộc Tinh Túy đối với một tinh linh Ất Mộc là căn nguyên của mình, còn quan trọng hơn cả tinh huyết của tu luyện giả, nhưng với tính tình ngang bướng tùy hứng của Đại Công Tước Chủ, thị nữ vốn định nói lại, cuối cùng vẫn không dám mở miệng.

"Mau đi gọi Bách Hoa Tiên Tử cho ta, tiện thể chuẩn bị sẵn các dược liệu khác để luyện chế bảo vật." Đại Công Tước Chủ tâm trạng vô cùng tốt, nóng lòng muốn làm ra bảo vật này.

"Vâng." Thị nữ lập tức lui xuống.

Lúc này Bách Hoa Tiên Tử đang chăm sóc hoa cỏ Thiên Đình trong lòng lại nặng trĩu tâm sự, vì nàng cảm thấy lên Thiên Đình lần này sẽ

có chuyện không tốt xảy ra.

Dự cảm của nàng luôn rất linh nghiệm, nhưng sau khi lên Thiên Đình lại không xảy ra đại sự gì, trong lòng nàng lại càng lúc càng hoảng sợ.

Bách Hoa Tiên Tử đặt một chiếc lá màu xanh biếc vào lòng bàn tay, đó chính là lễ vật Lâm Dương đã tặng cho nàng lúc ban đầu.

"Tiểu Diệp Tử a Tiểu Diệp Tử, hy vọng ngươi có thể bảo vệ ta, đừng để xảy ra bất trắc gì." Bách Hoa Tiên Tử đặt chiếc lá lên ngực, trong lòng thầm cầu nguyện.

"Bách Hoa Tiên Tử, Đại Công Tước Chủ có lời mời, xin Tiên Tử theo nô tỳ đến một chuyến." Chỉ thấy một thị nữ bước đến bên Bách Hoa Tiên Tử, nói với nàng.

"Được, ta sẽ đi." Bách Hoa Tiên Tử trong lòng thắt lại, Đại Công Tước Chủ bình thường căn bản sẽ không để ý đến một tiểu hoa tiên nhỏ bé, bây giờ lại triệu kiến, sẽ không có bất trắc gì chứ, nhưng bây giờ chỉ có thể tĩnh quan kỳ biến.

Bách Hoa Tiên Tử theo thị nữ đến hậu cung, gặp Đại Công Tước Chủ.

"Không biết Đại Công Tước Chủ tìm thiếp có việc gì?" Bách Hoa Tiên Tử gặp Đại Công Tước Chủ, cung kính cúi chào, rồi hỏi.

Chương 389

“Ta lần này gọi ngươi đến là có chuyện muốn nhờ.” Đại Công Tước Chủ nói.

“Ta hy vọng ngươi có thể cung cấp cho ta một giọt Thiên Niên Ất Mộc Tinh Túy, để ta luyện chế một bảo vật chúc thọ cho mẫu hậu của ta.” Đại Công Tước Chủ thỉnh cầu, nhưng ngữ khí lại không cho phép từ chối, Bách Hoa Tiên Tử dường như hoàn toàn không có lý do để phản bác.

“.....” Bách Hoa Tiên Tử do dự nói.

Tuy Bách Hoa Tiên Tử trông có vẻ là một cô gái yếu đuối, nhưng tính cách của nàng thực ra ẩn chứa một sự kiên cường mà người bình thường khó có được.

“Xin lỗi, Đại Công Tước Chủ, Thiên Niên Ất Mộc Tinh Túy liên quan đến căn nguyên tu hành của thiếp, nếu thiếp lấy ra một giọt Thiên Niên Ất Mộc Tinh Túy, tu vi của thiếp có thể sẽ thụt lùi mấy trăm năm, thậm chí tổn thương căn nguyên, lần này thiếp không thể tuân lệnh.” Bách Hoa Tiên Tử cuối cùng quyết định từ chối yêu cầu vô lễ này.

“.....” Đại Công Tước Chủ vốn nghĩ chuyện dễ dàng, lại bị Bách Hoa Tiên Tử từ chối thẳng thừng, làm tổn thương rất lớn đến thể diện của nàng.

“Ngươi nghĩ ngươi không chịu là được sao, đừng quên hiện tại ngươi đang ở đâu.” Đại Công Tước Chủ cuối cùng quyết định không còn nể nang đối phương nữa, muốn dùng vũ lực cưỡng đoạt.

“Làm gì?” Bách Hoa Tiên Tử ý thức được tình hình có thể không ổn, nhưng chỉ có thể cứng rắn đối phó.

“Người đâu, bắt nàng ta lại cho ta, ta xem nàng ta dám đấu với ta trên địa bàn của bản công chúa.” Đại Công Tước Chủ giận đỏ mặt nói.

Ngay lập tức xuất hiện năm sáu thị vệ vây quanh Bách Hoa Tiên Tử, Bách Hoa Tiên Tử thấy đối phương muốn dùng cường, bèn triệu ra một thanh thần kiếm, vung trường kiếm giao đấu với các thị vệ.

Đại Công Tước Chủ vốn nghĩ Bách Hoa Tiên Tử là một nữ nhân yếu đuối, chắc không có bản lĩnh gì, dễ dàng có thể chế phục nàng, không ngờ kiếm thuật của đối phương lại không tệ, thậm chí còn giao chiến bất phân thắng bại với các thị vệ kia.

Nhưng, ta đâu chỉ có mấy thị vệ này.

“Hai người nữa, lên cho ta.” Đại Công Tước Chủ nói với hai thị nữ thân cận bên cạnh.

Hai thị nữ nhìn nhau, đều thấy sự bất đắc dĩ trong mắt đối phương.

Kỳ thực, tính cách của Bách Hoa Tiên Tử luôn vô cùng tốt, nàng đối đãi với hạ nhân hay bằng hữu đều rất thân thiện, bởi vậy danh tiếng của nàng trong Thiên Đình luôn rất được lòng người.

Đại đa số tiểu tiên trong Thiên Đình đều có hảo cảm với nàng, nhưng hiện giờ có lệnh của chủ tử, nào dám không tuân.

Là thị nữ thân cận của Đại Công Chúa, hai người họ không chỉ phụ trách việc bưng trà rót nước, mà võ lực cũng chẳng tầm thường, thậm chí còn ẩn ẩn cao hơn các thị vệ bảo hộ một bậc, để đảm bảo an toàn cho Đại Công Chúa.

Bất quá, hai người họ thường sẽ không ra tay, dù sao Đại Công Chúa ở Thiên Đình cũng sẽ không gặp nguy hiểm.

Bên này, Bách Hoa Tiên Tử đang giao chiến với đám thị vệ, nhưng

chợt có thêm hai thị nữ gia nhập trận chiến, lập tức khiến áp lực của Bách Hoa Tiên Tử tăng vọt.

Cho dù có Tiên Linh Kiếm Pháp làm chỗ dựa, cực đại tăng cường chiến lực của bản thân, nhưng giao chiến với năm sáu Kim Tiên đã là cực hạn của nàng, dù sao Bách Hoa Tiên Tử cũng chỉ ở Kim Tiên kỳ.

Giờ đây, lại có thêm hai thị nữ không hề kém cạnh những thị vệ kia gia nhập, lòng Bách Hoa Tiên Tử càng thêm chua xót. "Bách Hoa Tiên Tử đừng nên chống cự nữa, giờ buông tay vẫn còn kịp.

Chúng ta sẽ cầu xin Đại Công Chúa tha mạng cho ngươi." Một thị nữ lên tiếng khuyên nhủ. "Đại Công Chúa ngang ngược vô lý, muốn ta ngoan ngoãn chịu tội, thật sự là không thể nào!" Bách Hoa Tiên Tử phẫn nộ nói. "Chẳng lẽ hôm nay ta phải bỏ mạng tại đây sao?" Lòng Bách Hoa Tiên Tử càng lúc càng nặng trĩu, vì nàng cảm thấy mình không thể chống cự thêm được bao lâu nữa.

Quả nhiên, một thị nữ đã nắm bắt được sơ hở của Bách Hoa Tiên Tử, tung một đòn toàn lực, khiến Bách Hoa Tiên Tử phun ra tiên huyết, ngã xuống vũng máu.

Sau đó, một đám thị vệ liền đặt vũ khí lên cổ Bách Hoa Tiên Tử. "Chẳng lẽ ta thật sự phải bỏ mạng tại đây?

Ta rất muốn gặp lại người đó lần cuối trước khi chết." Trong lòng Bách Hoa Tiên Tử hiện lên bóng dáng của người nam nhân đã khắc sâu trong tâm khảm nàng.

Nàng dùng tay triệu ra một chiếc lá, rồi nghiền nát nó. "Ở Thiên Đình này, huynh ấy hẳn cũng cảm nhận được rồi.

Cứ như vậy huynh ấy sẽ biết, sau này sẽ bớt đi một nỗi vương vấn, hy vọng huynh ấy sẽ quên ta đi." Lúc này, Lâm Dương đang tu luyện trong phủ, chợt cảm thấy một tia dị động.

Cảm nhận được nơi phát ra dị động, sắc mặt hắn bỗng đại biến. "Nàng ở Thiên Đình, chẳng lẽ đã gặp nguy hiểm?" Không chút nghi ngờ, pháp lực toàn thân Lâm Dương điên cuồng vận chuyển, hắn thi triển Chỉ Xích Thiên Nhai, bộc phát ra tốc độ chưa từng sử dụng, bay thẳng về hướng cảm ứng được. "Ngàn vạn lần đừng xảy ra chuyện gì!

Nếu nàng có chuyện, dù là Thiên Đình, ta cũng sẽ lật tung trời đất lên!" "Kẻ nào dám xông vào hậu cung Thiên Đình, mau mau lui lại!" Thị vệ canh cổng thấy một bóng người từ xa bay tới, liền vội vàng phát ra cảnh cáo.

Nhưng chưa đợi thị vệ kịp phản ứng, bóng người từ xa đã đến gần, tiếp đó nhẹ nhàng tung hai chưởng, hai thị vệ liền ngã xuống đất bất tỉnh.

Dưới sự phẫn nộ của Lâm Dương, hai thị vệ kia lại không chịu nổi một hiệp. "Kẻ này quá mạnh, mau đi thỉnh tướng quân đến!" Thị vệ ngã xuống đất vội vàng nói với các thị vệ đang tới.

Chương 390

"Buông nàng ra cho ta!!!" Lâm Dương dù người chưa đến, nhưng đã cảm ứng được tình hình tại chỗ.

Hắn thấy Bách Hoa Tiên Tử bị một đám thị vệ chế phục, khóe môi nàng vương máu, trông có vẻ đã bị thương sau một phen khổ chiến. "Có phải ta bị thương quá nặng nên sinh ra ảo giác rồi không?" Tinh thần Bách Hoa Tiên Tử có chút hoảng hốt, nàng khó tin nói.

Chưa đợi đám thị vệ kịp phản ứng, Lâm Dương đã lướt đến xung quanh Bách Hoa Tiên Tử, chỉ thấy một trận kiếm quang lóe lên nhanh đến hoa mắt, tất cả thị vệ đều ngã xuống đất bất tỉnh, còn Bách Hoa Tiên Tử đã nằm gọn trong lòng Lâm Dương. "Nàng không sao chứ?

Ta đến trễ rồi, khiến nàng phải chịu khổ." Lâm Dương nhẹ nhàng lau đi vết tiên huyết nơi khóe môi Bách Hoa Tiên Tử, ôn nhu nói với nàng.

Bách Hoa Tiên Tử nhìn Lâm Dương lúc này cả người đầy sát khí, đôi mắt đỏ ngầu, nhưng lại hiển lộ sự ôn nhu hiếm có đối với nàng, khẽ mỉm cười nói: "Không phải, ta thật sự không mơ, huynh thật sự đã đến rồi.

Nơi này quá nguy hiểm, mau đi thôi." "Có ta ở đây, không ai dám động đến nàng một sợi tóc." Lâm Dương thấy Bách Hoa Tiên Tử bị thương, lòng hơi nhói.

Lúc này, Đại Công Chúa đang trong trạng thái ngây người, nàng không hiểu tại sao cục diện vừa tốt đẹp lại đột nhiên thay đổi, rốt cuộc nam nhân này là ai.

Ngay sau đó, Lâm Dương một tay cầm kiếm, một tay ôm Bách Hoa Tiên Tử chầm chậm đi ra ngoài.

Khi sắp rời đi, Lâm Dương quay đầu liếc nhìn Đại Công Chúa một cái: "Hay cho một Đại Công Chúa Thiên Đình, quả thật uy thế vô cùng.

Món nợ này, ta sớm muộn gì cũng sẽ tính toán rõ ràng với ngươi." Đại Công Chúa nhìn thấy một ánh mắt cả đời khó quên, tràn đầy lạnh lẽo, tàn bạo, hung ác, sát khí trong đó dường như muốn nuốt chửng nàng.

Lúc này, nàng dường như cảm thấy mình rơi vào hàn băng vô tận, mãi không thể thoát ra.

Lúc này, Lâm Dương đang ôm Bách Hoa Tiên Tử đi ra ngoài, lại gặp một vị tướng lĩnh Thiên Đình đang chặn đường phía trước.

Vị tướng lĩnh tay cầm Hàng Yêu Chân Bảo Trượng, chính là Quyển Liêm Đại Tướng trước mặt Ngọc Đế.

Quyển Liêm Đại Tướng chính là thân cận của Ngọc Đế hiện tại, đồng thời phụ trách an toàn hậu cung.

Lúc này Lâm Dương tập kích, chính là lúc hắn cần ra tay. "Tên tặc tử to gan, dám tự tiện xông vào hậu cung, đả thương nhiều thị vệ.

Mau thúc thủ chịu trói!" Quyển Liêm Đại Tướng phẫn nộ nói. "Bớt nói nhảm!

Kẻ nào cản ta, kẻ đó chết!" Lâm Dương không phí lời với hắn, chỉ chậm rãi giơ thần kiếm trong tay lên.

Quyển Liêm Đại Tướng thấy đối phương hoàn toàn không để mình vào mắt, trong lòng đại nộ, giơ Hàng Yêu Chân Bảo Trượng xông về phía Lâm Dương.

Lâm Dương tuy chỉ có một tay có thể dùng, nhưng hoàn toàn không hề hoảng sợ.

Một tia Hủy Diệt Pháp Tắc chậm rãi bao phủ Thiên Nguyên Kiếm, khiến thân kiếm Thiên Nguyên vốn trắng như tuyết mang theo một tia hắc tuyến mờ ảo.

Lâm Dương nhẹ nhàng vung một cái đã hóa giải được đòn toàn lực của Quyển Liêm Đại Tướng.

Lâm Dương đương nhiên sẽ không dễ dàng bỏ qua cơ hội này, kiếm quang nhanh đến nghẹt thở ào ạt lao về phía Quyển Liêm Đại Tướng.

Quyển Liêm Đại Tướng chỉ đành toàn lực chống cự, nhưng áp lực lại càng lúc càng lớn, kiếm ý của đối phương quá mạnh, mang theo một luồng khí tức hủy diệt mãnh liệt.

Lâm Dương không muốn dây dưa với hắn, lại ra thêm một chiêu, nhưng uy lực lại mạnh hơn trước gấp mấy lần.

Quyển Liêm Đại Tướng rốt cuộc không địch nổi, bị Lâm Dương đánh bị thương nằm trên đất, không còn sức chống cự. "Minh Vương?

Cư nhiên mạnh đến thế, ta quá yếu ư?" Khóe môi lộ ra một nụ cười khổ, Quyển Liêm Đại Tướng cuối cùng cũng nhận ra thân phận của người này, nên cũng không gọi người đi truy đuổi nữa.

Nếu không lầm thì chuyện này có lẽ sẽ không truy cứu nữa, có thể lỗi không nằm ở Lâm Dương, Quyển Liêm Đại Tướng rất hiểu tính khí của Đại Công Chúa nhà mình.

Lâm Dương không để tâm đến Quyển Liêm Đại Tướng, mà lúc này hắn chỉ muốn nhanh chóng đưa Bách Hoa Tiên Tử đến chỗ sư huynh để chữa thương, tránh xảy ra bất trắc.

Bên đó, Lâm Dương ôm Bách Hoa Tiên Tử, cực tốc hướng Đâu Suất Cung bay đi, trên khuôn mặt vốn luôn điềm tĩnh cũng hiện lên

một tia lo lắng. "Nàng... nàng bị thương có nghiêm trọng không?" Giờ đã rời khỏi Thiên Đình, tạm thời thoát khỏi nguy hiểm, nên Lâm Dương mới miễn cưỡng thở phào một hơi hỏi. "Kỳ thực... kỳ thực thương thế của thiếp không nghiêm trọng." "Trông có vẻ đáng sợ, nhưng kỳ thực chỉ là nội thương không lớn, sẽ không có gì đáng ngại." Bách Hoa Tiên Tử lúc này được ôm trong lòng, có chút thẹn thùng khẽ nói. "Huynh...

Chương 391

kỳ thực có thể đặt thiếp xuống." Bách Hoa Tiên Tử nói càng lúc càng nhỏ. "Không được, ta không biết thương thế của nàng nghiêm trọng đến mức nào, cứ ngoan ngoãn ở trong lòng ta đi, ta sẽ không để nàng xảy ra bất trắc." Tuy Bách Hoa Tiên Tử nói khẽ, nhưng Lâm Dương nghe rõ mồn một.

Lúc này, Lâm Dương hiếm khi bá đạo, cứng rắn nói. "Ta bây giờ sẽ đưa nàng đến chỗ sư huynh ta, có sư huynh ta ở đó nhất định sẽ không có vấn đề gì." Để Bách Hoa Tiên Tử yên tâm, Lâm Dương tiếp tục giải thích.

Bách Hoa Tiên Tử nhìn nam nhân đang ôm mình, không ngờ huynh ấy lại bá đạo như vậy, nhưng lúc này nàng chỉ cảm nhận được sự quan tâm và ôn nhu nồng đậm. "Nhìn nghiêng huynh ấy thật sự có chút đẹp trai, không, là huynh ấy luôn đẹp trai." Bách Hoa Tiên Tử trong lòng đang suy nghĩ lung tung, chỗ này, khuôn mặt vốn tái nhợt của nàng xuất hiện một tia ửng hồng.

Trong Thiên Đình, các vị thần tiên đều thấy Lâm Dương ôm một nữ tử, khí thế hùng hổ bay về một hướng, hướng đó chính là Đâu Suất Cung. "Nữ tử kia hình như là Bách Hoa Tiên Tử, Minh Vương điện hạ và Bách Hoa Tiên Tử đã xảy ra chuyện gì sao?" Lúc này, một số thần tiên mắt tinh đã nhận ra Bách Hoa Tiên Tử, và bàn tán xôn xao về chuyện đã xảy ra.

Lúc này, xa xôi trong Bát Cảnh Cung, Thái Thượng Đạo Tổ và Huyền Đô Đại Pháp Sư đang đàm đạo.

Vốn Đâu Suất Cung chủ yếu dùng để luyện đan, cung điện thật sự Đạo Tổ cư ngụ là Bát Cảnh Cung ở Huyền Đô Tử Phủ, chỉ là Đạo Tổ

thiện về luyện đan, nên thường xuyên ở trong Đâu Suất Cung. "Huyền Đô, đi giúp tiểu sư đệ đó của con đi, tiểu tử đó khá là hay gây chuyện." Thái Thượng Đạo Tổ trên mặt không hiện bi hỉ, đạm mạc nói. "Tiểu sư đệ là người có chân tính tình, cũng không trái với lý niệm của mạch Thái Thanh chúng ta." Huyền Đô Đại Pháp Sư khẽ mỉm cười. "Tiểu sư đệ tu vi cũng tiến triển nhanh, thiên phú thật khiến người ta hâm mộ, cư nhiên đã tu thành Hủy Diệt Pháp Tắc.

Tuy chỉ có một tia, nhưng chiến lực bộc phát cũng khiến người ta kinh ngạc." Huyền Đô Đại Pháp Sư nhìn Lâm Dương sử dụng Hủy Diệt Pháp Tắc, kinh ngạc nói. "Thằng bé đúng là rất khéo ăn nói, bản thân thiên phú dị bẩm, thân mang không ít bí bảo, có thể nói là phúc duyên sâu dày." Khóe môi Thái Thượng Đạo Tổ lộ ra một nụ cười, rõ ràng đối với việc Lâm Dương dùng pháp tắc cũng không có dị nghị gì. "Thiên Đình bên đó cũng xử lý cho tốt đi, e rằng Ngọc Đế cũng không dám làm gì đâu." Thái Thanh Đạo Tổ nói về Ngọc Đế, dường như mang theo một tia khinh miệt.

Trong mắt Thánh Nhân, dù là chủ ba giới được Thiên Đạo công nhận cũng không có trọng lượng. "Đồ nhi nhất định sẽ xử lý tốt tất cả." Huyền Đô Đại Pháp Sư khẽ cúi lạy Thái Thanh Đạo Tổ, rồi rời đi, hướng Đâu Suất Cung mà đến.

Bên này, Lâm Dương mang theo Bách Hoa Tiên Tử vội vã đến Đâu Suất Cung.

Mặc dù có người đi cùng chậm hơn không ít, nhưng với sự trợ giúp của thần thông Chỉ Xích Thiên Nhai, tốc độ cũng phi phàm.

Không bao lâu sau, hai người Lâm Dương đã đến trước cửa Đâu Suất Cung.

Lúc này, trước cửa chính là một người đang chờ đợi đã lâu, đó chính là Huyền Đô Đại Pháp Sư. "Phiền Đại sư huynh chữa trị vết

thương cho bằng hữu của ta." Lâm Dương không nói nhiều lời, đi thẳng vào vấn đề.

Lâm Dương thấy Huyền Đô Đại Pháp Sư đang đợi ở đây, với thần thông của sư huynh, chắc hẳn đối phương đã sớm biết chuyện gì đã xảy ra. "Ồ, bằng hữu nào vậy?

Sơ bộ xem ra không có vấn đề lớn, tình huống cụ thể ta vào trong xem xét." Huyền Đô Đại Pháp Sư cố ý nhấn mạnh từ "bằng hữu", trêu chọc nói. "Sư huynh đừng có trêu chọc." Lâm Dương cũng khá bất đắc dĩ nói.

Bách Hoa Tiên Tử đương nhiên cũng nghe ra ý vị trong lời nói của Huyền Đô Đại Pháp Sư, nàng càng thêm đỏ mặt tía tai, không biết phải nói gì.

Dù Lâm Dương xem trọng Bách Hoa Tiên Tử như vậy, Huyền Đô Đại Pháp Sư tuy vừa trêu chọc Lâm Dương, nhưng cũng không chậm trễ, cẩn thận kiểm tra tình trạng thân thể của Bách Hoa Tiên Tử, xác nhận không phát hiện vấn đề lớn. "Bách Hoa Tiên Tử hẳn sẽ không có vấn đề lớn, ta có thuốc Kim Sang cao cấp do ta luyện chế và Hồi Thanh Đan." "Một loại là thuốc bôi ngoài, có thể xóa bỏ bất kỳ vết sẹo nào.

Loại còn lại là thuốc uống trong, chỉ cần tĩnh dưỡng hai ngày là có thể khôi phục như ban đầu." Huyền Đô Đại Pháp Sư kiểm tra xong liền lấy ra hai bình đan dược đưa cho Lâm Dương. "Vậy thì đa tạ Sư huynh." Lâm Dương nhận đan dược Huyền Đô đưa, tin tưởng thủ đoạn của sư huynh mình, thứ hắn đưa chắc chắn không phải phàm phẩm.

Đồng thời Lâm Dương cũng ghi nhớ phần ân tình này trong lòng. "Nếu không có việc gì thì ta không làm phiền hai người nữa." Huyền Đô Đại Pháp Sư nhìn hai người, rồi rời đi.

Lúc này chỉ còn lại Lâm Dương và Bách Hoa Tiên Tử đối mặt nhau, đặc biệt là ánh mắt kỳ lạ của Huyền Đô Đại Pháp Sư trước khi đi, càng khiến không khí lúc này thêm phần ngượng ngùng. "Nàng hãy uống viên Hồi Thanh Đan uống trong trước đi, để đề phòng để lại vết thương ngầm." 46.

Hạo Lôi Tinh Chủ cũng không ngu ngốc, La Phong nhìn thì chỉ là một Tôn Giả nhỏ bé, nhưng lại có thể một đường đào sát đến mức này, Tôn Giả như vậy rất hiếm thấy, lại thấy La Phong trẻ tuổi, liền biết y là thiên kiêu Nhân tộc, trong lòng tự nhiên không dám chậm trễ, càng không coi y là Tôn Giả bình thường. "Vâng." Bách Hoa Tiên Tử ngoan ngoãn đáp một tiếng.

Sau đó Lâm Dương đưa tay đút đan dược cho Bách Hoa Tiên Tử uống.

Chương 392

Đan dược của Huyền Đô Đại Pháp Sư quả nhiên hiệu quả kinh người, sau khi uống đan dược Bách Hoa Tiên Tử cơ bản đã hồi phục, nhìn từ bên ngoài không thể nhận ra được. "Vậy ta về phủ của ta trước đi." Lâm Dương không nói hai lời, nắm tay Bách Hoa Tiên Tử rồi rời khỏi Đâu Suất Cung.

Bách Hoa Tiên Tử không ngờ Lâm Dương lại táo bạo như vậy, nhưng cư nhiên không có chút ý định giãy thoát, cứ như vậy cùng Lâm Dương bay về Minh Vương Điện. "Đây là cung điện ta tu hành, cũng là nơi sư tôn ban cho ta." Đến nơi, Lâm Dương giới thiệu Minh Vương Điện cho Bách Hoa Tiên Tử. "Ta vào trong rồi nói chuyện tiếp." Lâm Dương nắm tay Bách Hoa Tiên Tử đi vào Minh Vương Điện. "Bây giờ nàng cứ ngồi một lát, nghỉ ngơi." Lâm Dương kéo Bách Hoa Tiên Tử đến trước một chiếc ghế tựa, để nàng từ từ ngồi xuống.

Không biết từ lúc nào, tay hai người đã rời nhau, trong lòng Bách Hoa Tiên Tử lại có chút không nỡ, trong đầu vẫn là dáng vẻ Lâm Dương nắm tay nàng vừa rồi. "Ta đi rót cho nàng một tách trà." Lâm Dương vội vàng chạy vào thư phòng lấy trà nước. "Vâng, vâng." Bách Hoa Tiên Tử không biết vì sao lại đột nhiên ngoan ngoãn như vậy trước mặt Lâm Dương, nhưng sâu thẳm trong lòng lại cảm thấy vô cùng an tâm.

Bên trong hậu cung Thiên Đình, hỗn loạn như một nồi cháo, một nam tử không rõ danh tính tự tiện xông vào hậu cung, đả thương không ít thị vệ, thậm chí ngay cả Nội Thị Đại Tướng Quân cũng không thể ngăn cản. "Nói đi, rốt cuộc tình huống thế nào?" Ngọc Đế hỏi Quyển Liêm Đại Tướng đang quỳ trước mặt mình.

Đồng thời, Đại Công Chúa đứng một bên, lúc này đang cúi đầu, không biết đang nghĩ gì. "Bẩm Bệ hạ, người tự tiện xông vào hậu cung chính là Minh Vương điện hạ.

Khi vi thần đến nơi, hắn đang ôm một nữ tử bị thương.

Theo mạt tướng quan sát, hắn là Bách Hoa Tiên Tử." Quyển Liêm Đại Tướng tường thuật. "Mạt tướng thấy hắn bay ra ngoài, liền tiến lên ngăn cản, nhưng chỉ trách mạt tướng thực lực thấp kém, không phải đối thủ của hắn." Nói đến đây, Quyển Liêm Đại Tướng lộ vẻ hổ thẹn, vì đối phương chỉ dùng một tay, trong vài chiêu đã đánh bại hắn, thật sự rất hổ thẹn. "Mạt tướng thất trách, xin Bệ hạ trừng phạt." Quyển Liêm Đại Tướng cúi đầu thật sâu. "Còn về chuyện gì đã xảy ra trước đó, có lẽ cần hỏi Đại Công Chúa." Quyển Liêm Đại Tướng khẽ chuyển ánh mắt về phía Đại Công Chúa. "Thôi được, ta biết rồi.

Lâm Dương kia là đệ tử dưới trướng Thái Thanh Đạo Tổ, tu vi của hắn quả thật không phải ngươi có thể đối phó, thua cũng là chuyện bình thường." "Bất quá dù sao cũng đã làm mất mặt Thiên Đình ta, tội chết có thể miễn, nhưng tội sống khó thoát.

Trẫm chưa nghĩ ra cách trừng phạt, cứ ghi lại trước, ngươi lui xuống đi." Ngọc Đế vẫy tay, ý bảo Quyển Liêm Đại Tướng lui xuống. "Nữ nhi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" "Ngươi và Bách Hoa chẳng phải không có mâu thuẫn sao, ta nghe nói Bách Hoa Tiên Tử tính tình tốt, đối xử với các thần tiên khác đều rất hòa nhã, sao lại trêu chọc nàng ấy?" Lúc này Quyển Liêm Đại Tướng đã lui xuống, dưới đại điện chỉ còn lại Ngọc Đế và Đại Công Chúa.

Ngọc Đế cũng tỏ ra hòa nhã hơn nhiều, nhưng đối mặt với con gái mình, hắn càng thêm bất đắc dĩ. "Phụ vương, con... con chỉ muốn chuẩn bị một món quà sinh thần cho Mẫu hậu." Đại Công Chúa lắp bắp nói, biết chuyện này không ổn, nên cũng không còn cái khí thế

ngang ngược như lúc đầu. "Con đã tìm được một bảo vật có thể ôn dưỡng tâm thần, nhưng kho báu Thiên Đình con chỉ có Ất Mộc Tinh Túy năm trăm năm, như vậy hiệu quả sẽ giảm đi rất nhiều, nên con muốn Ất Mộc Tinh Túy nghìn năm..." Bách Hoa Tiên Tử dần dần kể rõ mọi chuyện. "Vậy là ngươi ép Bách Hoa Tiên Tử dùng tu vi của nàng để ngưng luyện Ất Mộc Tinh Túy nghìn năm?" "Ngươi có biết đối với một tu luyện giả hóa thân từ Ất Mộc Chi Tinh, đặc biệt là Bách Hoa Tiên Tử tu vi không cao, điều đó có ý nghĩa gì không?" Ngọc Đế suýt nữa bị con gái mình làm tức chết.

May mà bình thường hắn tu tâm dưỡng tính tốt, nên nhanh chóng áp chế được cơn giận.

Ngọc Đế tu vi cao thâm, đã trải qua một ngàn bảy trăm năm mươi kiếp, mỗi kiếp kéo dài mười hai vạn chín ngàn sáu trăm năm, là một lão cáo già đã tu luyện hàng trăm triệu năm, trong chớp mắt đã hiểu rõ tình hình thực sự.

Hầu hết là do con gái hắn ỷ thế hiếp người, cưỡng ép Bách Hoa Tiên Tử ngưng kết Ất Mộc Tinh Túy nghìn năm.

Nếu là người bình thường có lẽ đã đồng ý, nhưng không ngờ Bách Hoa Tiên Tử, một nữ tử yếu ớt, lại không hề sợ hãi, thậm chí còn giao chiến với đám thị vệ.

Kết quả cuối cùng chắc chắn là Bách Hoa Tiên Tử thất bại, sau đó bằng cách nào đó đã báo tin cho Lâm Dương, cuối cùng dẫn đến việc Lâm Dương đến cứu viện.

Biết con gái ngang ngược không nói lý, lần này đã động vào thiết bản rồi.

Ngay cả mặt mũi của Lâm Dương ta cũng không thể không nể, thật là đau đầu mà.

Lần này con gái ta, xem như đã làm một lần kẻ ác thật sự rồi.

Ngọc Đế nhìn con gái, trong đầu lướt lại mọi chuyện một lượt, quả thật con gái có lỗi trước.

Tiếp theo, phải làm sao để bù đắp đây.

Đại Công Chúa thấy phụ thân mình cứ nhìn chằm chằm không nói lời nào, thần sắc cũng càng lúc càng nghiêm túc, trong lòng cũng vô cùng bất an.

Đồng thời, trong lòng nàng cũng tự hỏi nam nhân đột nhiên xuất hiện kia là ai, vì sao lại dám kiêu ngạo như vậy, ngay cả phụ thân nàng dường như cũng phải kiêng dè vài phần.

Chương 393

Đồng thời, Đại Công Chúa lại hồi tưởng lại ánh mắt kia, ánh mắt băng lãnh, vô tình, thậm chí mang theo một tia tàn bạo, giờ đây trong lòng Đại Công Chúa không khỏi kinh hãi từng trận. "Người thanh niên đột nhiên xuất hiện kia là đệ tử dưới trướng Thái Thượng Đạo Tổ, tôn hiệu là Minh Vương Tiên Tôn.

Vốn dĩ dưới trướng Thái Thượng Đạo Tổ chỉ có một mình Huyền Đô Đại Pháp Sư, nay đột nhiên thu nhận thêm một đệ tử, chắc chắn có điều gì đó đặc biệt." "Bây giờ xem ra, kẻ này quả thật không phải người thường có thể sánh kịp." Ngọc Đế nói đến đây, dừng lại một chút, nhìn Đại Công Chúa một cái, rồi tiếp tục nói: "Vốn dĩ ta định giới thiệu con cho Lâm Dương quen biết, dù sao cũng là những người trẻ tuổi mà.

Như vậy đối với cả hai, đối với Thiên Đình đều có lợi." "Không ngờ lại không tốt, không hòa thuận với nhau thì thôi, lần này lại trực tiếp đắc tội đối phương đến chết rồi." Nói đến đây, Ngọc Đế lại bất đắc dĩ thở dài một hơi.

Vốn dĩ là đệ tử dưới trướng Đạo Tổ, thân phận thật sự không cần sợ ta.

Đại Công Chúa lúc này mới biết mình đã đắc tội với người như thế nào, đệ tử Thánh Nhân, ngay cả phụ thân nàng là Ngọc Đế cũng hoàn toàn không cần sợ.

Đại Công Chúa lúc này thần sắc hoảng hốt, trong lòng cũng hối hận không thôi.

Ngọc Đế lúc này cũng đang âm thầm quan sát biểu hiện của con gái mình, trong lòng có chút an ủi.

Xem ra nó đã biết sai rồi, hy vọng sau chuyện này có thể khiến nó thay đổi tính khí, cũng coi như là một sự trưởng thành vậy. "Một lát nữa ta sẽ gọi Lâm Dương đến, con hãy xin lỗi nó, những chuyện còn lại ta sẽ xử lý." Ngọc Đế căn dặn Đại Công Chúa. "Nữ nhi đã rõ." Đại Công Chúa trả lời.

Trong Minh Vương Điện, Bách Hoa Tiên Tử và Lâm Dương cũng đang trò chuyện về ngọn nguồn câu chuyện. "Thì ra chuyện lại là như vậy, Đại Công Chúa Thiên Đình thật sự ức hiếp người quá đáng, nếu không phải ta đến kịp, không biết sau đó sẽ xảy ra chuyện gì." Lâm Dương nghe Bách Hoa Tiên Tử kể xong, hiển nhiên tâm trạng không tốt, tức giận nói. "Cũng nhờ có Lâm Dương đại ca kịp thời giúp đỡ, Bách Hoa mới may mắn thoát nạn, Bách Hoa xin tạ ơn công tử." Bách Hoa định hành lễ với Lâm Dương. "Bách Hoa cô nương khách khí rồi, hiện giờ đang bị thương, không nên cử động lung tung thì hơn." Lâm Dương vội vàng ngăn hành động của Bách Hoa Tiên Tử, rồi lại quan tâm nói. "Cảm ơn Lâm Dương đại ca đã quan tâm, Bách Hoa vô cùng cảm kích." Bách Hoa Tiên Tử nghe Lâm Dương quan tâm, trong lòng cảm thấy ấm áp. "Việc huynh tự ý xông vào hậu cung Thiên Đình, sẽ không có chuyện gì chứ?" Bách Hoa Tiên Tử lo lắng hỏi. "Lần này Đại Công Chúa có lỗi trước, ta lại có sư phụ chống lưng, e rằng nàng ta cũng không dám nói gì nhiều." Lâm Dương lạnh lùng hừ một tiếng, không khách khí nói. "Minh Vương điện hạ, Ngọc Đế có lời mời." Bên ngoài truyền đến tiếng hô của một thị vệ. "Ta đi rồi về ngay, nàng cứ nghỉ ngơi cho tốt, đợi ta quay lại." Lâm Dương nhìn Bách Hoa Tiên Tử một cái, rồi đi ra ngoài. "Vâng." Bách Hoa Tiên Tử biết lúc này không nên gây phiền phức cho Lâm Dương.

Bên ngoài Minh Vương Điện, một tiểu thị vệ đang cung kính chờ đợi.

Bởi vì chuyện này dù sao cũng là chuyện riêng của Ngọc Đế, để

quá nhiều người biết cũng không hay, nên lần này người đến mời có thể coi là thân tín của Ngọc Đế. "Minh Vương điện hạ, Ngọc Đế bên đó có lời mời, xin mời theo tiểu nhân đi một chuyến." Thị vệ thấy Lâm Dương bước ra từ Minh Vương Điện, lập tức hành lễ với hắn, rồi nói. "Ta biết rồi, vậy ta đi đây." Lâm Dương đáp lại.

Ngay sau đó, hai người dưới sự dẫn dắt của ngự tiền thị vệ bay về cung điện của Ngọc Đế. "Vi thần bái kiến Ngọc Đế." Lâm Dương bước vào điện, hành lễ với Ngọc Đế, nhưng thái độ không lạnh không nóng, người ngoài không thể phán đoán được tâm tư của hắn. "Sư điệt đến rồi." Ngọc Đế là người tinh tường, trong chớp mắt đã cảm nhận được sự bất bình trong lòng Lâm Dương.

Bất kể là ai cũng có thể làm như vậy, dù sao người mình yêu quý bị người khác ức hiếp. "Đây là con gái lớn của ta, hắn sư điệt đã gặp rồi." Ngọc Đế giới thiệu Đại Công Chúa bên cạnh cho Lâm Dương, dù sao con gái có lỗi, hắn chỉ có thể làm hòa giải. "Tiểu tiên bái kiến Đại Công Chúa." Ngữ khí của Lâm Dương vẫn như trước, nhưng trong lời nói lại mang theo một tia châm chọc. "Chuyện giữa hai người và Bách Hoa Tiên Tử ta đã biết tất cả, hôm nay mời sư điệt đến là vì chuyện này." Không biết Ngọc Đế có nghe ra không, nhưng Ngọc Đế tiếp tục nói. "Chuyện này là do tiểu nữ có lỗi, nên lần này đến đây chủ yếu là để xin lỗi sư điệt và Bách Hoa Tiên Tử." Ngọc Đế tiếp tục nói với Lâm Dương.

Lâm Dương sau đó mặt không biểu cảm im lặng, yên lặng nghe Ngọc Đế nói, nhưng lại không bày tỏ bất kỳ ý kiến nào. "Nữ nhi, hãy xin lỗi Minh Vương đi, để bày tỏ sự hối lỗi của con." Ngọc Đế nói với Đại Công Chúa bên cạnh. "Vâng, phụ thân." Đại Công Chúa đáp lại Ngọc Đế. "Minh Vương điện hạ, trước đây thiếp đã sai, không nên động thủ với Bách Hoa Tiên Tử, hy vọng huynh có thể tha thứ." Đại Công Chúa thành thật nói với Lâm Dương, trong ngữ khí mang theo

một tia thành khẩn. "Để bày tỏ sự hối lỗi đối với Bách Hoa Tiên Tử, ta ban cho Bách Hoa Tiên Tử một kiện hộ thân bảo phù.

Bảo phù này có thể ngăn cản một đòn toàn lực của Chuẩn Thánh, hy vọng sư điệt có thể nhận lấy." Ngọc Đế lấy ra một kiện bảo phù trông có vẻ bình thường, nhưng với tu vi hiện tại của Lâm Dương lại không thể nhìn thấu, có thể thấy nó không hề tầm thường.

Chương 394

Xem ra Ngọc Đế khá coi trọng Lâm Dương, có thể lấy ra bảo vật hiếm có như vậy để bồi thường. "Vì Ngọc Đế đã nói như vậy rồi, ta nào dám không nói lý, chuyện này cứ thế bỏ qua đi." Lâm Dương cúi lạy Ngọc Đế, rồi trên mặt cuối cùng cũng lộ ra một tia biểu cảm. "Rồi đây là thiệp mời Bàn Đào Đại Hội, Bàn Đào Đại Hội sắp bắt đầu, hy vọng sư điệt có thể đến dự." Ngọc Đế trong tay lại xuất hiện một tấm thiệp mời, nói với Lâm Dương. "Vì Bệ hạ đã đích thân mời, vi thần nhất định sẽ tham dự." "Nếu không có việc gì nữa tại hạ xin cáo từ." Lâm Dương bày tỏ ý định rời đi. "Vậy sư điệt cứ lui xuống đi." Ngọc Đế vẫy tay, ý bảo Lâm Dương có thể rời đi. "Chuyện này cứ thế kết thúc đi, nữ nhi con phải rút kinh nghiệm, tính cách trầm ổn một chút, đừng gây thêm phiền phức cho ta nữa." Ngọc Đế bất đắc dĩ nói với Đại Công Chúa. "Vâng, nữ nhi đã rõ." Đại Công Chúa ủy khuất đáp, nhưng nhìn bóng Lâm Dương rời đi, trong đầu không biết đang suy tư điều gì.

Lâm Dương bước ra khỏi cung điện của Ngọc Đế, trước tiên bay về Minh Vương Điện.

Trở về Minh Vương Điện, với sự kiểm soát Minh Vương Điện của Lâm Dương, hắn nhanh chóng tìm thấy căn phòng của Bách Hoa Tiên Tử.

Bách Hoa Tiên Tử có lẽ vì vừa uống đan dược nên giờ đang chìm vào giấc ngủ sâu.

Lâm Dương khẽ khàng bước vào phòng, ngồi bên giường, cứ thế lặng lẽ nhìn Bách Hoa Tiên Tử đang say ngủ.

Lúc này, Bách Hoa Tiên Tử hoàn toàn khác với khi tỉnh táo.

Nếu Bách Hoa Tiên Tử khi tỉnh táo là một đóa mẫu đơn đang nở rộ, thì Bách Hoa Tiên Tử say ngủ không còn vẻ kiều diễm động lòng người như trước, mà hơn thế là một vẻ yếu ớt khiến người ta thương xót.

Nhìn Bách Hoa Tiên Tử đang ngủ say, Lâm Dương lúc này càng thêm vài phần ý muốn bảo vệ Bách Hoa Tiên Tử. "Sau này ta thề, tuyệt đối sẽ không để nàng phải chịu thêm bất kỳ tổn hại nào!

Ta nhất định sẽ bảo vệ nàng thật tốt." Lâm Dương trong lòng âm thầm thề sẽ bảo vệ cô gái này.

Lâm Dương cứ như vậy, mãi nhìn Bách Hoa Tiên Tử đang ngủ say, ánh mắt thậm chí có vài phần si mê.

Không biết đã qua bao lâu, Bách Hoa Tiên Tử cuối cùng cũng tỉnh lại từ giấc mộng, ngay khi mở mắt ra điều đầu tiên nàng nhìn thấy chính là Lâm Dương đang ngây người nhìn mình. "Ồ, huynh đã vào phòng thiếp rồi.

Không phải, đây vốn dĩ là cung điện của huynh." "Huynh cứ nhìn thiếp mãi sao." Nói đến đây, trên mặt Bách Hoa Tiên Tử xuất hiện một tia ửng hồng. "Cuối cùng nàng cũng tỉnh rồi, bây giờ cảm thấy thế nào?" Lâm Dương thấy Bách Hoa Tiên Tử tỉnh, vội vàng hỏi. "Thiếp cảm thấy gần như không sao nữa rồi, phải đa tạ linh đan diệu dược của sư huynh huynh đấy." Bách Hoa Tiên Tử đáp. "Huynh đã đợi thiếp ở đây lâu chưa?" Bách Hoa Tiên Tử hỏi. "Không biết, ta quay về vẫn luôn ở đây nhìn nàng." Lâm Dương gãi gãi đầu, rồi thành thật đáp. "Huynh đối xử với thiếp như vậy, thiếp phải báo đáp huynh thế nào đây?" Bách Hoa Tiên Tử trong lòng vô cùng cảm động, nhất thời không biết phải làm sao. "Vậy nàng lấy thân báo đáp là được rồi." Không biết xuất phát từ trong lòng, Lâm Dương đã nói ra một câu táo bạo chưa từng có.

Lâm Dương kiếp trước luôn là một kẻ độc thân, từ khi gặp Bách Hoa Tiên Tử, mối quan hệ giữa hai người ngày càng gần gũi.

Ngay cả việc chia ly ngắn ngủi cũng khiến Lâm Dương hiểu rõ hơn tâm ý của mình đối với Bách Hoa Tiên Tử, sự việc lần này xảy ra cũng khiến Lâm Dương cảm nhận được cảm giác của Bách Hoa Tiên Tử.

Có người cho rằng tỏ tình là tiếng kèn xung trận, nhưng Lâm Dương cho rằng tỏ tình thực ra nên là tiếng kèn hiệu triệu của chiến thắng, Lâm Dương trong lòng cảm thấy đã đến lúc bày tỏ tâm ý của mình.

Nói xong câu đó, Lâm Dương tập trung ánh mắt vào mắt Bách Hoa Tiên Tử, Lâm Dương tin rằng Bách Hoa Tiên Tử có thể cảm nhận được chân tình sâu thẳm trong lòng hắn lúc này. "A..." Bách Hoa Tiên Tử cũng không ngờ Lâm Dương lại nói thẳng thừng như vậy, nên cũng ngây người một lúc.

Trong đầu nàng hồi tưởng lại đủ thứ chuyện trước đây, từ lần đầu tiên nhìn thấy Lâm Dương luyện kiếm, Lâm Dương vì giao chiến với Ngưu Ma Vương mà một mình xông vào hậu cung Thiên Đình, đủ mọi chuyện, vẫn còn rõ mồn một trước mắt.

Bách Hoa Tiên Tử phát hiện, không biết từ lúc nào, trong lòng nàng chỉ có một bóng người, người đó đang ở trước mặt nàng.

Cuối cùng, Bách Hoa Tiên Tử tiến lên ôm chặt Lâm Dương, ngàn vạn lời muốn nói hóa thành một cái ôm.

Lâm Dương thấy Bách Hoa Tiên Tử ngây người một lúc, rồi lao vào lòng mình.

Hắn ôm chặt lấy giai nhân trong lòng lúc này, tâm trạng căng thẳng lúc đó cuối cùng cũng được thả lỏng.

Không biết đã qua bao lâu, Bách Hoa Tiên Tử cảm thấy đây là khoảnh khắc hạnh phúc nhất trong đời mình, ước gì thời gian cứ dừng lại ở khoảnh khắc này, mãi mãi. "Chúng ta cứ ôm như thế này mãi sao?" Lâm Dương nhìn Bách Hoa Tiên Tử lúc này, khẽ cười nói. "Hừ hừ..." Bách Hoa Tiên Tử khẽ cười nũng nịu một tiếng, rồi thoát ra khỏi lòng hắn.

Chương 395

"Ngọc Đế đã tặng nàng một vật bồi thường xin lỗi, đó là một bảo vật có thể ngăn cản một đòn toàn lực của Chuẩn Thánh.

Vì sự an toàn của nàng, ta không khách khí gì cả." Lâm Dương vừa nói vừa lấy ra một chiếc bảo phù, chính là bảo vật Ngọc Đế vừa ban cho.

Bách Hoa Tiên Tử ngoan ngoãn nhận lấy hộ thân bảo phù, vì nàng biết, đây là thứ Lâm Dương đặc biệt chuẩn bị cho nàng, và Ngọc Đế cũng chỉ ban thưởng vì nể mặt Lâm Dương. "Ta có hai bảo vật có thể liên lạc từ xa, một là quả cầu pha lê, một là ốc xà cừ, như vậy dù có cách xa đến mấy cũng có thể liên lạc với nhau." Lâm Dương đưa quả cầu pha lê và ốc xà cừ cho Bách Hoa Tiên Tử. "Cảm ơn huynh." Bách Hoa Tiên Tử cẩn thận cất cả hai món đồ, và quyết định sau này phải bảo quản thật tốt. "Sau chuyện này, ta có một chuyện đã suy nghĩ rất lâu, nhưng cuối cùng vẫn phải hỏi ý kiến của nàng." Lâm Dương nói với Bách Hoa Tiên Tử. "Chuyện gì vậy?" Bách Hoa Tiên Tử trăm phần trăm tin tưởng Lâm Dương, nhưng tò mò không biết là chuyện gì, cảm thấy chuyện này có liên quan đến nàng. "Thực ra ta có một viên Cửu Chuyển Kim Đan, viên đan dược này chủ yếu dùng để thăng cảnh giới.

Nếu uống viên đan dược này, nàng có thể trực tiếp thăng lên cảnh giới Đại La Kim Tiên." "Có viên đan dược này, năng lực tự vệ trong Tam Giới chắc chắn là dư dả." "Nhưng vạn sự đều có lợi cũng có hại, nếu ăn viên đan dược này có thể sẽ không thể đột phá cảnh giới sau Đại La Kim Tiên nữa." "Vậy nên cuối cùng vẫn phải xem nàng quyết định." Lâm Dương lấy Cửu Chuyển Kim Đan từ trong ô vật phẩm hệ thống ra, rồi nói tất cả công hiệu và lợi hại của nó cho Bách Hoa Tiên

Tử. "Viên đan dược này chắc chắn rất quý giá phải không." Lâm Dương vạn vạn không ngờ câu đầu tiên Bách Hoa Tiên Tử nói lại là như vậy, xem ra Bách Hoa Tiên Tử thực sự nghĩ cho hắn trước tiên. "Ta hiện đang ở Thái Ất đỉnh phong, đột phá Đại La là chuyện sớm muộn, viên đan dược này đối với ta không có tác dụng lớn, nhưng dùng cho nàng thì còn gì bằng." Lâm Dương giải thích với Bách Hoa Tiên Tử, đồng thời đặc biệt dùng lời nói để xua tan những lo ngại của Bách Hoa Tiên Tử. "Vậy... vậy thiếp sẽ không khách khí nữa.

Kỳ thực với căn nguyên của thiếp, muốn đột phá Đại La Kim Tiên là một ước vọng lớn, huống chi là cảnh giới sau Đại La, nên thiếp quyết định sử dụng viên đan dược này." Bách Hoa Tiên Tử cân nhắc kỹ lưỡng rồi quyết định sử dụng viên đan dược này.

Bách Hoa Tiên Tử không hề nghi ngờ lai lịch của viên Cửu Chuyển Kim Đan này, dù sao sư phụ của Lâm Dương là Thái Thanh Đạo Tổ chính là Đan Sư luyện đan số một Tam Giới, Cửu Chuyển Kim Đan càng là đan dược sở trường của ngài.

Đương nhiên Lâm Dương cũng sẽ không chủ động nói ra lai lịch của viên đan dược này, dù sao chuyện hệ thống là quá quan trọng, dù Lâm Dương trăm phần trăm tin tưởng Bách Hoa Tiên Tử, nhưng sợ bị người khác biết được, đến lúc đó, có thể phải đối mặt với sự truy sát của Chuẩn Thánh thậm chí là Thánh Nhân.

Vì vậy không nói cho Bách Hoa Tiên Tử là vì sự an toàn của nàng, còn về việc người ngoài sẽ nghĩ thế nào, chắc chắn sẽ giống Bách Hoa Tiên Tử, cuối cùng đều sẽ quy cho sư phụ của hắn.

Có Thánh Nhân che chở tựa như một chiếc ô bảo vệ khổng lồ, mọi chuyện phiền phức đều trở nên dễ dàng giải quyết.

Còn về việc sư phụ cuối cùng sẽ hỏi, đến lúc đó tùy cơ ứng biến. "Vậy thì sự việc không nên chậm trễ, vì thương thế của nàng đã gần

lành rồi, ta sẽ giúp nàng luyện hóa viên Kim Đan này." Lâm Dương quyết định lập tức luyện hóa đan dược cho Bách Hoa Tiên Tử.

Nói xong, hai người vào một gian tu luyện thất.

Bách Hoa Tiên Tử uống Cửu Chuyển Kim Đan, không hổ danh đan dược nổi tiếng Tam Giới của Đạo Tổ, dược tính của Cửu Chuyển Kim Đan vô cùng ôn hòa.

Tâm pháp chính tông Đạo Gia mà Lâm Dương tu luyện đã thúc đẩy rất lớn quá trình luyện hóa Cửu Chuyển Kim Đan.

Dưới sự giúp đỡ của Lâm Dương, tốc độ luyện hóa đan dược nhanh hơn không ít.

Trong truyền thuyết, Cửu Chuyển Kim Đan ngay cả phàm nhân có được một viên cũng có thể lập tức bạch nhật phi thăng, thành Đại La.

Mặc dù truyền thuyết có phần khoa trương, nhưng để Bách Hoa Tiên Tử đột phá Đại La là dư dả, có thể thấy sự mạnh mẽ của viên đan dược này.

Chỉ trong nửa ngày, Bách Hoa Tiên Tử đã đột phá cảnh giới Thái Ất.

Lúc này, Lâm Dương có thể nhìn thấy dấu vết Pháp Tắc Sinh Mệnh quen thuộc từ trên người Bách Hoa Tiên Tử, đây cũng là kết quả mà Lâm Dương đã dẫn dắt.

Thân là hóa thân của thảo mộc chi tinh, Bách Hoa Tiên Tử lĩnh ngộ Pháp Tắc Sinh Mệnh là điều tốt nhất.

Lúc này dược hiệu của đan dược vẫn còn, Lâm Dương quyết định thừa thắng xông lên, tiếp tục giúp Bách Hoa Tiên Tử tu luyện.

Vài ngày sau, khí tức Pháp Tắc Sinh Mệnh trên người Bách Hoa Tiên Tử càng lúc càng nồng đậm, thậm chí nhanh chóng đạt đến trình

độ của Lâm Dương, bất quá khả năng vận dụng Pháp Tắc Chi Lực của Bách Hoa Tiên Tử chắc chắn còn kém xa Lâm Dương.

Lâm Dương biết, hiện tại Bách Hoa Tiên Tử đã đạt đến Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong, cũng là cảnh giới vẫn luôn là của hắn. "Công dụng thần diệu của Cửu Chuyển Kim Đan ư?

Chẳng trách Cửu Chuyển Kim Đan có thể nổi danh Tam Giới, hiệu quả quả thực đáng sợ.

Mặc dù có ta luôn ở bên cạnh giúp đỡ, nhưng chỉ trong vài ngày đã đạt đến độ cao mà người thường cả đời không thể với tới, khiến ta cũng có chút hâm mộ ghen tị." Lâm Dương lúc này trong lòng chua xót nói.

Hiện tại Lâm Dương không thể cung cấp thêm bất kỳ sự giúp đỡ nào cho Bách Hoa Tiên Tử, dù sao cảnh giới của hai người hiện tại đã ngang bằng, bất quá Bách Hoa Tiên Tử tu luyện đã đạt đến bước cuối cùng, sau bước này chính là cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Lâm Dương lúc này trong lòng cũng ẩn ẩn có chút mong đợi, vì tuy hắn là Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong, nhưng đối với việc làm thế nào để đột phá Đại La lại không có chút manh mối nào.

Vốn dĩ Lâm Dương quyết định cuối cùng nếu thực sự không có cách nào sẽ tìm sư phụ để cầu giúp đỡ, bất quá hiện tại có một người đột phá Đại La Kim Tiên ngay trước mặt, tin rằng sẽ cung cấp cho hắn giá trị tham khảo lớn.

Cứ như vậy, Lâm Dương vẫn lặng lẽ chờ đợi Bách Hoa Tiên Tử đột phá.

Chương 396

Chợt, Lâm Dương cảm nhận được một luồng uy áp nhàn nhạt xuất hiện.

Trên đầu Bách Hoa Tiên Tử xuất hiện ba đóa hoa, đồng thời năm luồng khí lưu bao quanh Bách Hoa Tiên Tử xoay tròn, đó chính là hiện tượng Tam Hoa Tụ Đỉnh, Ngũ Khí Triều Nguyên.

Lâm Dương biết, Bách Hoa Tiên Tử đã bắt đầu đột phá.

Dị tượng càng lúc càng lớn, thậm chí vượt ra khỏi phạm vi Minh Vương Điện. "Xem ra chuyện này không giấu được rồi." Lâm Dương trong lòng thầm than. "Chà?" Ngọc Đế đang nhàn nhã uống trà trong tẩm cung chợt nhíu mày, nói một câu khiến người khác khó hiểu. "Bệ hạ, trà hôm nay có gì đặc biệt sao?

Nếu có vấn đề tiểu nhân sẽ đổi cho ngài một chén khác." Chỉ thấy một thị tòng đứng cạnh Ngọc Đế cúi đầu, cung kính nói. "Trà không có vấn đề gì, không có việc gì thì lui xuống đi." Ngọc Đế uống cạn chén trà trong tay, rồi phân phó. "Vâng, tiểu nhân xin cáo lui." Không dám nói thêm, thị tòng thức thời rời khỏi cung điện. "Động tĩnh này, ai đang đột phá Đại La?

Vị trí này, chẳng lẽ không phải tiểu sư điệt của ta chứ?" Ngọc Đế suy đoán. "Không đúng, luồng khí tức cổ xưa đó, tuyệt đối không phải tiểu sư điệt của ta.

Nhưng lại có chút quen thuộc... là Bách Hoa Tiên Tử!" Thần sắc vốn điềm tĩnh của Ngọc Đế cuối cùng cũng xuất hiện một tia biến hóa, đương nhiên nhanh chóng biến mất, người thường căn bản khó mà nhận ra, không thể không nói Ngọc Đế ẩn giấu rất sâu. "Ta nhớ Bách Hoa Tiên Tử chỉ là một Kim Tiên, chuyện mấy ngày trước, lúc

đó Bách Hoa Tiên Tử căn bản không có che giấu gì, nếu không cũng sẽ không bị thương." Ngọc Đế hồi tưởng lại chuyện của Đại Công Chúa mấy ngày trước. "Trong vài ngày ngắn ngủi mà thành Đại La, dưới gầm trời này chỉ có một khả năng." Ánh mắt Ngọc Đế lóe lên kim quang, dường như đã biết rõ. "Thái Thanh Đạo Tổ quả thực thật rộng rãi, ngay cả Cửu Chuyển Kim Đan cũng cam lòng cho tiểu đồ đệ dùng." Ngọc Đế sau một hồi suy đoán, dường như đã biết rõ tất cả mọi chuyện.

Hiểu rõ toàn bộ sự việc, Ngọc Đế nhanh chóng khôi phục lại trạng thái lười nhác trước đó, tay bưng một chén trà vừa pha, dường như chuyện vừa rồi chưa hề xảy ra.

Đồng thời, trong Bát Cảnh Cung, Huyền Đô Đại Pháp Sư và Thái Thanh Đạo Tổ cũng cảm nhận được có người đột phá Đại La Kim Tiên.

Chỉ có điều Thái Thanh Đạo Tổ chỉ khẽ nhíu mày, Huyền Đô Đại Pháp Sư lại lập tức mở mắt.

Thấy sư phụ không có phản ứng lớn, Huyền Đô Đại Pháp Sư suy nghĩ kỹ càng, cuối cùng cũng nói ra nghi vấn trong lòng: "Chắc hẳn là bằng hữu của tiểu sư đệ đã đột phá Đại La Kim Tiên, nhưng nàng ấy mấy ngày trước vẫn chỉ là một Kim Tiên." "Dưới gầm trời này có thể làm được điều đó chỉ có Cửu Chuyển Kim Đan của sư phụ.

Sư phụ đã cho tiểu sư đệ Cửu Chuyển Kim Đan sao?" Nhưng Thái Thanh Đạo Tổ chỉ khẽ mỉm cười nói: "Ta không cho nó Cửu Chuyển Kim Đan, viên đan dược kia là cơ duyên của nó." "Bất quá thằng bé cũng thật rộng rãi, đúng là khiến ta có chút bất ngờ." "Thì ra là vậy, tiểu sư đệ quả thực là người có chân tính tình, cũng khiến ta có chút bội phục." Huyền Đô Đại Pháp Sư nghe vậy, cũng chợt hiểu ra. "Bàn Đào Đại Hội sắp bắt đầu rồi, con hãy đi chuẩn bị luyện chế một ít

Kim Đan Huyền Công để tu luyện." Thái Thanh Đạo Tổ đột nhiên nói một câu không liên quan đến chủ đề trước đó. "Đồ nhi đã rõ." Huyền Đô Đại Pháp Sư ý niệm vừa chuyển, liền hiểu rõ công dụng của những viên đan dược đó.

Đồng thời, tất cả thần tiên trên Đại La trở lên trong Thiên Đình đều biết Thiên Đình mới có thêm một Đại La Kim Tiên, nhưng đều không biết đó là ai.

Quay lại Minh Vương Điện, chỉ thấy dị tượng này kéo dài gần nửa khắc đồng hồ, sau đó dị tượng từ từ tiêu tán trong không khí.

Lâm Dương ở bên ngoài, đang ngắm nhìn dị tượng đến xuất thần, dường như đã tiến vào một cảnh giới huyền diệu vô cùng.

Trong đầu Lâm Dương, vẫn luôn hồi tưởng lại cảnh tượng Tam Hoa Tụ Đỉnh, Ngũ Khí Triều Nguyên vừa rồi, Thái Thanh Tiên Quyết trên người cũng đang chậm rãi vận chuyển.

Lúc này hắn cuối cùng cũng có sự lý giải sâu sắc hơn về tâm pháp chính tông Đạo Gia.

Cũng giống như lời trong Đạo Đức Kinh: Đạo khả đạo dã, phi thường đạo dã.

Danh khả danh dã, phi thường danh dã.

Đây là một cảnh giới huyền diệu chỉ có thể cảm nhận bằng ý mà không thể nói thành lời.

Sau nửa buổi, Lâm Dương cuối cùng cũng khôi phục lại từ trạng thái huyền diệu đó. "Bức tường ngăn cảnh giới của ta cuối cùng cũng xuất hiện một tia nứt, xem ra ta cũng không còn xa nữa là đột phá rồi." Lâm Dương cảm nhận tình huống của bản thân, vui mừng nói. "Với cảnh giới hiện tại của ta, chỉ có cảm ngộ Thiên Địa Đại Đạo mới có thể đột phá cảnh giới, vậy nên lần ngộ đạo này đã mang lại cho ta thu

hoạch lớn nhất." Lâm Dương cảm nhận tình huống xung quanh, phát hiện sự lý giải của mình về quy tắc Thiên Địa càng thêm sâu sắc.

Sự trưởng thành này không thể định lượng, người ngoài có lẽ khó mà cảm nhận được, nhưng nếu phải nói ra một lý do, thì trong chiến đấu, chiến lực của Lâm Dương hiện tại có thể đã tăng lên gấp mấy lần, vì Lâm Dương vận dụng Pháp Tắc Chi Lực đã có thể sánh ngang Đại La Kim Tiên.

Không lâu sau, Bách Hoa Tiên Tử cuối cùng cũng bước ra từ tu luyện thất, đồng thời Lâm Dương cũng cảm nhận được một luồng uy áp nhàn nhạt.

Đương nhiên vì Bách Hoa Tiên Tử vừa mới đột phá, nên cảnh giới còn chưa ổn định.

Chương 397

Nhưng chút uy áp đó đối với Lâm Dương hoàn toàn không có cảm giác gì, dù sao chiến lực hiện tại của hắn đã có thể sánh ngang Đại La. "Cuối cùng nàng cũng ra rồi, thế nào, đột phá thuận lợi chứ?" Lâm Dương thấy Bách Hoa Tiên Tử ra, lập tức tiến lên quan tâm hỏi. "Cửu Chuyển Kim Đan thật sự quá mạnh mẽ, thiếp đã đột phá thuận lợi, bây giờ đã đạt đến Đại La Kim Tiên." Bách Hoa Tiên Tử đáp. "Trên người thiếp vẫn còn một ít dược hiệu còn sót lại, đợi thiếp luyện hóa triệt để những dược hiệu này, thiếp có thể hoàn toàn ổn định cảnh giới." Bách Hoa Tiên Tử vui vẻ chia sẻ tình huống với Lâm Dương. "Vậy thì tốt rồi, ta nói cho nàng một tin tốt, ta thông qua lần đột phá của nàng, đã có nhiều cảm ngộ, nên có lẽ không lâu sau ta cũng có thể đột phá Đại La." Lâm Dương nháy mắt với Bách Hoa Tiên Tử, nói. "Vậy thì thật sự quá tốt rồi!" Bách Hoa Tiên Tử nghe tin tức này, dường như còn vui hơn cả khi mình đột phá.

Lâm Dương nắm tay Bách Hoa Tiên Tử, đưa nàng vào trong đại điện.

Tuy chỉ có vài ngày ngắn ngủi không gặp, nhưng tình cảm nhớ nhung giữa hai người không hề giảm đi chút nào.

Có lẽ trong quá trình giúp Bách Hoa Tiên Tử luyện hóa đan dược, tiếp xúc thân mật đã khiến tình cảm giữa hai người càng thêm sâu sắc, thậm chí hai người có thể đọc được tâm tư của đối phương qua ánh mắt.

Lâm Dương kể cho Bách Hoa Tiên Tử nghe đủ mọi chuyện từ khi tự hóa hình, chọc cho Bách Hoa Tiên Tử cười duyên không ngớt, có lẽ đây chính là sức hấp dẫn của tình yêu.

Sau đó, Lâm Dương lại giới thiệu Tôn Ngộ Không cho Bách Hoa Tiên Tử, dù sao đó cũng là huynh đệ kết nghĩa thân cận nhất của hắn.

Tôn Ngộ Không vui vẻ chấp nhận sự tồn tại của Bách Hoa Tiên Tử với tư cách là tẩu tẩu.

Tính cách hoạt bát, cởi mở của Tôn Ngộ Không cũng khiến Bách Hoa Tiên Tử khá quý mến.

Sau đó, Tôn Ngộ Không vì tay lại ngứa ngáy, nên đề nghị lại giao chiến với Lâm Dương một trận.

Lâm Dương đương nhiên sẽ không từ chối một bao cát luyện tay cấp cao như vậy.

Lần này Lâm Dương đồng ý không sử dụng Hủy Diệt Pháp Tắc, khiến Tôn Ngộ Không tràn đầy tự tin.

Đương nhiên kết quả hiển nhiên, dù không sử dụng Hủy Diệt Pháp Tắc, với cảnh giới Lâm Dương hiện tại, đánh Tôn Ngộ Không là chuyện dễ như trở bàn tay.

Điều đó khiến Tôn Ngộ Không ảo não không thôi, quyết định phấn chấn vươn lên, khổ luyện.

Tôn Ngộ Không quyết định bế quan khổ tu, nên sau đó không có ai làm phiền Lâm Dương và Bách Hoa Tiên Tử, hai người cũng vui vẻ tự tại, tận hưởng một phen thanh tịnh hiếm có.

Mất một thời gian, Bách Hoa Tiên Tử đã hoàn toàn hấp thu đan dược trong cơ thể, lúc này Bách Hoa Tiên Tử chính thức là một Đại La Kim Tiên đường đường chính chính.

Lâm Dương chuyên tâm cảm ngộ Thái Thanh Tiên Quyết.

Không hổ danh bí tịch Đạo Tổ ban cho Lâm Dương, bên trong bao hàm tất cả tâm pháp tổng cương Đạo Gia, và cả cảm ngộ của Đạo Tổ

về Thiên Địa.

Những điều này trước đây Lâm Dương đã hoàn toàn bỏ qua, kỳ thực chúng còn quan trọng hơn tâm pháp đơn thuần rất nhiều, có lẽ là những thứ mà các Đại Năng đều khao khát.

Dù sao, cảm ngộ của một Thánh Nhân, đó có thể nói là một kho báu vô cùng quý giá dưới gầm trời này.

Cứ như vậy, Lâm Dương chìm đắm sâu sắc trong việc tu luyện Thái Thanh Tiên Quyết.

Đồng thời, hắn cũng cảm thấy bức tường ngăn cảnh giới của mình càng lúc càng mỏng manh.

Bên ngoài, Thiên Đình đang gấp rút chuẩn bị một sự kiện lớn ngàn năm có một, đó là Bàn Đào Đại Hội.

Cái gọi là Bàn Đào, có thể nói là bảo vật độc quyền của Thiên Đình, chính xác hơn là Tây Vương Mẫu mới là người trồng một loại linh căn, những cây Bàn Đào được trồng trong Bàn Đào Viên của Thiên Đình đều được phân hóa từ linh căn này.

Đương nhiên những cành phân hóa cũng có sự khác biệt, nên những cây Bàn Đào mọc ra cũng sẽ khác nhau.

Trong truyền thuyết, trong Bàn Đào Viên tổng cộng có ba ngàn sáu trăm cây Bàn Đào, một ngàn hai trăm cây đầu tiên, hoa và quả tương đối nhỏ, cần ba ngàn năm mới chín, người dùng sau khi ăn có thể thành thần tiên, tức là trực tiếp thành cảnh giới Nhân Tiên.

Một ngàn hai trăm cây ở giữa, hoa và quả lớn hơn những cây đầu, sáu ngàn năm mới chín một lần, người dùng sau khi ăn có thể đạt cảnh giới phi thăng.

Tức là trực tiếp thành cảnh giới Địa Tiên.

Một ngàn hai trăm cây cuối cùng, cũng là Bàn Đào quý giá nhất, cần chín ngàn năm mới có thể chín, người dùng sau khi ăn có thể thọ cùng trời đất.

Tức là trực tiếp đạt cảnh giới Thiên Tiên.

Vì vậy Bàn Đào vô cùng quý giá, cũng là bảo vật mà vô số thần tiên ngày đêm mơ ước.

Đối với những thần tiên này, đó là bảo vật vô thượng để thăng cảnh giới, dù sao không phải ai tu luyện cũng có thể như Lâm Dương, một kẻ biến thái có thể thăng cấp như tên lửa.

Đại đa số người chỉ có thể thành thật thổ nạp linh khí, từ từ tích lũy thực lực.

Bàn Đào, dù là Bàn Đào ba ngàn năm chín một lần có hiệu quả phổ biến nhất, cũng có thể tiết kiệm hàng trăm năm khổ tu, còn những Bàn Đào sáu ngàn năm, chín ngàn năm thì hiệu quả còn tốt hơn nữa.

Bất quá Bàn Đào tổng cộng cũng chỉ có từng đó, trong khi thần tiên Thiên Đình lại có hàng vạn hàng nghìn, không phải ai cũng có tư cách được mời đến Bàn Đào Đại Hội.

Chương 398

Lúc này, thiệp mời Bàn Đào Đại Hội của Thiên Đình đã được gửi đi hết, nhưng đáng tiếc, Tôn Ngộ Không của ta lại không nhận được một phong thiệp mời nào.

Một ngày nọ, Tôn Ngộ Không làm xong công việc của mình, liền đi lang thang khắp nơi.

Lúc đó, hắn tình cờ nghe một nhóm cung nữ bàn tán: "Bàn Đào Đại Hội lần này sẽ mời những thần tiên nào tham gia nhỉ?" Một cung nữ hỏi. "Chắc là phần lớn vẫn là những vị đại nhân trước đây, nhưng cũng có thể sẽ có một số vị đại nhân mới tham gia." Một cung nữ khác nói. "Dù sao Bàn Đào Đại Hội sắp bắt đầu rồi, ta có chút mong chờ." Cung nữ kia lại nói.

Đợi những cung nữ đó rời đi, Tôn Ngộ Không hiện nguyên hình, rồi nói: "Cái Bàn Đào Đại Hội này, ta chưa từng nghe nói đến, nghe có vẻ thú vị đấy." "Ta đường đường Tề Thiên Đại Thánh, quản lý ngự mã Thiên Đình, chắc chắn nằm trong số được mời." Tôn Ngộ Không tự tin nói. "Không được, ta phải đi tìm lão đầu Thọ Tinh hỏi thăm tin tức." Tôn Ngộ Không chợt nghĩ ra, liền bay về nơi ở của Thọ Tinh.

Thọ Tinh, còn gọi là Nam Cực Tiên Ông, Trường Sinh Đại Đế, là Thần Trường Thọ của Đạo Giáo, nhưng trong mắt Tôn Ngộ Không, chỉ là một lão đầu thích chơi cờ mà thôi. "Ngộ Không, hôm nay lại đến tìm lão già ta chơi cờ sao?" Thọ Tinh nhìn Tôn Ngộ Không, hiền lành mỉm cười nói. "Lão Thọ Tinh, hôm nay đừng nói chuyện chơi cờ vội, ta hỏi ông một chuyện, ông có biết Bàn Đào Đại Hội không?" Tôn Ngộ Không trực tiếp từ chối lời mời chơi cờ, rồi hỏi. "Biết chứ, Bàn Đào Đại Hội mấy nghìn năm mới tổ chức một lần, sẽ mời một số

thần tiên tham gia.

Bây giờ chính là ngày Bàn Đào Đại Hội sắp được tổ chức, thiệp mời chắc hẳn đã được gửi đi rồi." Lão Thọ Tinh thành thật đáp. "Vậy lão Thọ Tinh có nhận được thiệp mời không?" Tôn Ngộ Không vội vàng hỏi. "Ha ha, ta đường đường Nam Phương Nam Cực Trường Sinh Đại Đế, đương nhiên đã nhận được thiệp mời rồi." Lão Thọ Tinh khẽ cười, rồi nói. "Vậy tại sao ta lại không nhận được thiệp mời?" Tôn Ngộ Không trong lòng có chút không vui, nhưng vẫn hỏi. "Ngộ Không, ta nói thật cho ngươi biết nhé.

Kỳ thực cái chức quan đó vốn là vô phẩm vô cấp, là chức vị thấp kém nhất, nên không thể nào nhận được thiệp mời Bàn Đào Đại Hội." Lão Thọ Tinh im lặng một lúc, thở dài một hơi, quyết định nói sự thật này cho Tôn Ngộ Không, dù sao sớm muộn gì cũng sẽ biết. "Nhưng ta và những thần tiên này đều coi ngươi là bằng hữu thật sự, chức quan gì ta cũng không để ý." Lão Thọ Tinh lòng không đành, liền an ủi. "Cái gì?

Ta là vô phẩm, chức quan thấp kém nhất?

Ngọc Đế vì sao lại lừa ta?" Tôn Ngộ Không phẫn nộ nói. "Lão Thọ Tinh, không có việc gì nữa ta đi trước đây." Tôn Ngộ Không lúc này cố nén cơn giận, cáo biệt lão Thọ Tinh. "Hy vọng nó đừng làm chuyện dại dột." Lão Thọ Tinh trong lòng có chút lo lắng.

Tôn Ngộ Không rời khỏi nhà lão Thọ Tinh, cưỡi Cân Đẩu Vân bay đi với tốc độ cực nhanh, nhưng cơn giận trong lòng hắn lúc này vẫn không sao nguôi ngoai. "Hay là ta đi Bàn Đào Viên trộm Bàn Đào của Ngọc Đế đi, Yêm lão Tôn cũng muốn nếm thử vị Bàn Đào." "Ngọc Đế không cho ta tham gia Bàn Đào Đại Hội, nhưng ta cố tình muốn ăn!" Nghĩ đến đây, Tôn Ngộ Không lập tức bay về hướng Bàn Đào Viên.

Lúc này chính là ngày hái Bàn Đào ở Bàn Đào Viên, một đám tiên

nữ tay xách giỏ đi vào bên trong.

Tôn Ngộ Không nhìn thấy cảnh đó, liền lắc mình biến hóa, hóa thành một con côn trùng nhỏ rơi vào một trong những chiếc giỏ, rồi cùng tiên nữ đi vào Bàn Đào Viên. "Tiên nữ, bắt đầu hái đi." Chỉ thấy một tiên nữ dẫn đầu phân phó với đám tiên nữ. "Vâng!" Đám tiên nữ đáp lời, nhưng không ai chú ý đến con côn trùng nhỏ trong giỏ lúc này.

Tôn Ngộ Không thấy đám tiên nữ tản ra, biết đây chính là cơ hội.

Tôn Ngộ Không lập tức hiện nguyên hình, thi triển tiểu mê hồn thuật.

Với đám tiểu tiên ở cảnh giới Thiên Tiên, căn bản không thể chống cự, thậm chí không biết là ai đã làm.

Sau một hồi, tất cả tiên nữ trong Bàn Đào Viên đều bị Tôn Ngộ Không mê man bất tỉnh. "Trước tiên nếm thử Bàn Đào sáu nghìn năm đã." Tôn Ngộ Không tinh ranh như một con khỉ, đương nhiên không thèm để mắt đến những quả Bàn Đào nhỏ ba nghìn năm, mà trước tiên chọn Bàn Đào sáu nghìn năm. "Vị Bàn Đào quả nhiên không tồi, có thể so sánh với đào ở Hoa Quả Sơn của ta rồi." Tôn Ngộ Không cắn một miếng lớn Bàn Đào, rồi hài lòng nói.

Ba hai miếng xuống bụng, một quả Bàn Đào to hơn bát đã bị Tôn Ngộ Không ăn sạch.

Hắn tùy ý nhổ hạt Bàn Đào sang một bên, Tôn Ngộ Không lại tiện tay hái thêm hai quả Bàn Đào lớn.

Chẳng mấy chốc, trên đất xuất hiện mười mấy hạt đào, nhưng Tôn Ngộ Không hiển nhiên chưa ăn đủ, liền lại đưa mắt nhìn về phía những quả Bàn Đào chín nghìn năm ở tận bên trong. "Bàn Đào sáu nghìn năm ăn ngán rồi, tiếp theo nếm thử Bàn Đào chín nghìn năm." Mặc dù đã ăn mấy chục quả Bàn Đào, nhưng Tôn Ngộ Không vẫn khá

mong đợi những quả Bàn Đào chín nghìn năm.

Chương 399

Nhảy lên một cây Bàn Đào, Tôn Ngộ Không tìm một quả Bàn Đào trông khá đẹp mắt, rồi hái xuống.

Bàn Đào chín nghìn năm quả thật lớn hơn rất nhiều so với những quả trước, to bằng cái đĩa.

Tôn Ngộ Không cũng cắn một miếng, đồng thời mắt sáng rực. "Không tệ, không tệ, Bàn Đào chín nghìn năm thật sự khác biệt, vừa to vừa mọng nước, ngon tuyệt đỉnh." Tôn Ngộ Không vô cùng hài lòng nói.

Không biết đã bao lâu, Tôn Ngộ Không vẫn luôn ở trong Bàn Đào Viên ăn Bàn Đào, trên đất cũng đã thêm mấy chục hạt đào lớn, so với những hạt Bàn Đào chín nghìn năm còn lại.

Tôn Ngộ Không vỗ vỗ bụng mình, hài lòng nói: "Cuối cùng cũng ăn đã rồi, sướng quá!" Nếu để các thần tiên bình thường nhìn thấy, chắc chắn sẽ kinh ngạc không thôi.

Phải biết rằng ăn một quả Bàn Đào, cũng phải mất một thời gian dài để tiêu hóa, ăn quả thứ hai hoàn toàn là lãng phí.

Nhưng Tôn Ngộ Không dù sao thể chất cũng khác biệt, kỳ thực những quả Bàn Đào đã ăn đều chưa được luyện hóa, chỉ là cơ thể tự động chuyển hóa thành khí huyết ẩn giấu trong cơ thể Tôn Ngộ Không mà thôi.

Tôn Ngộ Không đương nhiên cũng không cảm thấy no, vì đều đã được chuyển hóa.

Đây cũng là lý do Tôn Ngộ Không ăn "đã", chứ không phải ăn "no". "Ta đã ăn đủ rồi, nhưng ở đây còn nhiều Bàn Đào như vậy,

không thể để Ngọc Đế hưởng lợi dễ dàng như thế được.

Hay là ta thu hết lại, rồi mang về cho mấy tiểu đệ ở Hoa Quả Sơn nếm thử." Tôn Ngộ Không nhìn khắp vườn Bàn Đào, liền nghĩ ra một chủ ý.

Không nói nhiều lời, Tôn Ngộ Không thi triển một tiểu pháp thuật, thu hết Bàn Đào trong vườn vào trong túi mình.

Làm xong những việc này, Tôn Ngộ Không lại lắc mình biến hóa, biến thành một con ruồi nhỏ, rồi khẽ khàng rời khỏi cổng Bàn Đào Viên. "Bây giờ ta nên đi đâu đây?" Rời khỏi Bàn Đào Viên, Tôn Ngộ Không thật sự như một con ruồi mất đầu, không biết đi đâu thì thích hợp. "Hay là ta đi Đâu Suất Cung xem thử đi." Tôn Ngộ Không chợt nghĩ đến Đâu Suất Cung của Lâm Dương và Đạo Tổ, bên trong lại có vô số linh đan diệu dược.

Nghĩ đến đây, mắt Tôn Ngộ Không càng thêm sáng rực.

Rất nhanh, Tôn Ngộ Không đã đến trước cửa Đâu Suất Cung. "Ở trong đó có ai không?" Tôn Ngộ Không thăm dò hỏi, đáng tiếc rất lâu không có ai đáp lại. "Xem ra bên trong không có ai rồi, vậy chẳng phải quá tốt sao?" Tôn Ngộ Không vui mừng khôn xiết, cảm thấy vận khí quá tốt.

Sau đó Tôn Ngộ Không lại dùng kế cũ, biến thành một con ruồi nhỏ, luồn qua khe cửa Đâu Suất Cung chui vào.

Nếu Lâm Dương ở đó chắc chắn sẽ vô cùng kinh ngạc, bình thường cấm chế bên ngoài Đâu Suất Cung đã đi đâu mất rồi, đáng tiếc lúc này Lâm Dương không có mặt.

Tôn Ngộ Không không nảy sinh nghi ngờ lớn, liền tiến vào bên trong Đâu Suất Cung.

Tôn Ngộ Không không nhìn những nơi khác, trước tiên bị những

bình ngọc trên giá bên cạnh thu hút.

Nếu không lầm thì bên trong chính là linh đan diệu dược rồi.

Tôn Ngộ Không không nhận ra những viên đan dược này, nhưng điều đó không ảnh hưởng đến việc hắn sử dụng.

Ban đầu còn rụt rè, nhưng sau khi liên tục dùng mấy viên đan dược, Tôn Ngộ Không hoàn toàn nếm được vị ngọt.

Những viên đan dược này dường như không chỉ có tác dụng lớn trong việc nâng cao tu vi, mà còn có thể nâng cao cường độ thân thể, quả thực như được chế tạo riêng cho hắn vậy.

Nếu Lâm Dương đứng cạnh Tôn Ngộ Không lúc này, chắc chắn sẽ lớn tiếng kêu lên, đây là đan dược được chế tạo riêng cho ngươi đó, có dám tin không?

Tôn Ngộ Không liền cắm đầu ăn ngấu nghiến những viên đan dược trên giá, đồng thời cảm thấy không chỉ sắp đột phá Thái Ất hậu kỳ, mà thân thể cũng càng lúc càng có sức mạnh.

Sức mạnh cường tráng tràn ngập khắp cơ thể càng khiến Tôn Ngộ Không đẩy nhanh tốc độ nuốt đan dược.

Chẳng mấy chốc, hiện trường chỉ còn lại một đống bình đan dược rỗng.

Tôn Ngộ Không lúc này mặt đỏ bừng, cảm thấy toàn thân tràn ngập sức mạnh vô tận. "Đan dược, thật... thật quá mạnh mẽ!

Không được, nơi này không nên ở lâu, ta nên đi trước thì hơn." Tôn Ngộ Không ăn hết tất cả đan dược, quyết định tẩu vi thượng sách. "Lần này ta có lẽ đã gây ra đại họa rồi, ta về Hoa Quả Sơn đi, đã xa nhà lâu rồi, cũng nhớ những con khỉ con, phá quan không làm cũng được." Tôn Ngộ Không trong lòng đã quyết định, bay về Nam Thiên Môn.

Tôn Ngộ Không cũng không phải là không nghĩ đến việc đến chỗ Lâm Dương để tránh, nhưng lần này hắn biết chuyện mình gây ra hơi lớn, nếu đến chỗ Lâm Dương có thể sẽ liên lụy, với tính cách của Tôn Ngộ Không, chắc chắn sẽ không làm như vậy.

Không lâu sau khi Tôn Ngộ Không rời đi, trước cửa Đâu Suất Cung chợt xuất hiện một đạo nhân áo xanh, chính là Đại sư huynh của Lâm Dương, Huyền Đô Đại Pháp Sư.

Chương 400

Chỉ thấy hắn phất tay một cái, bên ngoài Đâu Suất Cung liền xuất hiện một tầng cấm chế.

Sau đó Huyền Đô bước vào bên trong Đâu Suất Cung, nhìn thấy đầy rẫy bình ngọc đan dược trên đất, cũng khẽ lắc đầu, rồi hai tay phất lên, trên giá đan dược lại xuất hiện vô số đan dược, bất quá không giống như trước, loại đan dược bây giờ đa dạng hơn rất nhiều.

Tôn Ngộ Không qua Nam Thiên Môn, lính gác không ngăn cản nhiều, vì chức trách của họ chủ yếu là kiểm tra nhân viên trên Thiên Đình, người xuống hạ giới làm việc thường không cần hỏi han.

Cứ như vậy, Tôn Ngộ Không thuận lợi rời khỏi Nam Thiên Môn, rồi trực tiếp bay về Hoa Quả Sơn.

Trở về Thủy Liêm Động ở Hoa Quả Sơn, đám khỉ thấy đại vương của mình quay về đương nhiên vô cùng vui mừng. "Đại vương sao về nhanh vậy, ta cứ tưởng phải ở lại lâu hơn." "Thế nào, Thiên Đình thế nào, có vui không?" Đám khỉ nhao nhao hỏi. "Ta ở Thiên Đình cũng quen biết một đám bằng hữu, còn về việc làm quan ở Thiên Đình, không nhắc đến cũng được, Đại Vương ta không làm nữa, nên về rồi." Tôn Ngộ Không nói đơn giản. "Đúng rồi, ta từ Thiên Đình mang về một ít Bàn Đào, đó là bảo vật vô cùng quý giá, thần tiên bình thường cũng khó mà có được, vậy thì mọi người cùng nếm thử đi, có thể nâng cao thực lực đó." Nói xong, Tôn Ngộ Không lấy hết Bàn Đào trong túi ra, rồi giao cho các thống lĩnh có tu vi cao hơn để xử lý. "Ta đi bế quan tu luyện trước đã." Tôn Ngộ Không ăn nhiều Bàn Đào và Kim Đan như vậy, bây giờ cuối cùng cũng cảm thấy đầu váng mắt hoa, cơ thể hơi chịu không nổi, nên quyết định nhanh chóng đi bế quan

để tiêu hóa.

Trong Bàn Đào Viên, một mảnh hoang tàn, một nhóm tiên nữ cuối cùng cũng tỉnh lại từ trạng thái hôn mê, nhưng cảnh tượng hiện trường khiến các nàng không kịp phản ứng.

"Trời ơi, hỏng rồi, tất cả bàn đào trong Bàn Đào Viên đều biến mất rồi!" Một tiên nữ không rõ tên nhìn cảnh tượng thảm khốc, không kìm được kinh hô.

Các tiên nữ nhìn nhau, một lát sau mới hiểu chuyện gì đã xảy ra.

"Mau đi bẩm báo Bệ hạ đi, bàn đào đều bị kẻ trộm lấy sạch rồi!" Nữ quan dẫn đầu cuối cùng cũng phản ứng lại, lập tức quyết định thượng báo sự việc lên Ngọc Đế Bệ hạ.

Trước đó, Thiên Đình đã xảy ra hai chuyện không lớn không nhỏ.

Trong Bàn Đào Hội, Thiên Bồng Nguyên Soái, một người võ lực cao cường, đồng thời thống lĩnh mười vạn Thiên Hà Thủy Quân, tất nhiên nằm trong số khách mời.

Bàn Đào Hội chắc chắn không thể nào chỉ đơn thuần là ăn bàn đào cho xong chuyện.

Giống như các buổi yến tiệc thông thường, Bàn Đào Hội cũng có rượu và ca vũ để làm tăng thêm không khí, bàn đào chỉ là tiết mục cuối cùng của yến hội.

Lúc này, chư thần tiên Thiên Đình đều lần lượt đến, đương nhiên cũng có một số tiết mục ca vũ để mua vui.

Với tư cách là Thiên Bồng Nguyên Soái, một sở thích lớn của y từ lâu đã được nhiều người biết đến, đó chính là uống rượu.

Bàn Đào Hội là buổi yến tiệc lớn nhất của Thiên Đình, tham gia Bàn Đào Hội chắc chắn không thể thiếu rượu.

Yến hội vừa mới bắt đầu, Thiên Bồng Nguyên Soái đã uống liền mấy chén rượu mạnh.

Tiên tửu của Thiên Đình không thể sánh với phàm phẩm.

Không chỉ ủ lâu, rượu mạnh nồng nặc, mà còn ẩn chứa tiên linh chi lực, ngay cả thần tiên cũng cần một thời gian dài để luyện hóa.

Chắc có lẽ Thiên Bồng Nguyên Soái hôm nay tâm tình tốt, nên đã uống thêm mấy chén.

Uống thêm mấy chén lại có chút phiền phức, ý thức của Thiên Bồng Nguyên Soái có chút mơ hồ.

"Thiên Bồng Nguyên Soái, đừng uống nữa, có cần ta sai người đưa ngươi về không?" Thái Bạch Kim Tinh bên cạnh có ý tốt nhắc nhở.

"Không sao, ta uống được, ta không say." Thiên Bồng Nguyên Soái cố chấp nói mình không say, nhưng lời nói có chút lắp bắp, mơ hồ.

Trong số các tiết mục ca vũ, tiết mục đẹp nhất không gì bằng điệu múa của mỹ nhân số một Thiên Đình, Thường Nga Tiên Tử của Thái Âm Tinh.

Đây cũng là tiết mục mà chư thần tiên Thiên Đình mong đợi nhất.

Chỉ thấy Thường Nga Tiên Tử thân mặc xiêm y lụa là thướt tha, tiên y bay bổng, chậm rãi bước ra từ hậu đài, tiên khí dưới chân càng tăng thêm một chút mê hoặc, cảm giác mờ ảo đó khiến cảnh tượng càng thêm phần tuyệt mỹ.

Lúc này, chư thần tiên tại chỗ đều chăm chú nhìn Thường Nga Tiên Tử trên vũ đài không chớp mắt, vì vậy không ai chú ý đến Thiên Bồng Nguyên Soái đang rời khỏi chỗ ngồi, đi về phía vũ đài.

"Ai, có một người đang đi về phía vũ đài, là ai vậy?" Một số tiên

thần có mắt tinh đã chú ý đến sự xuất hiện bất ngờ này.

"Ơ, đó chẳng phải Thiên Bồng Nguyên Soái sao?" Lúc này Thái Bạch Kim Tinh cũng chú ý đến hướng đi của Thiên Bồng Nguyên Soái, nhìn lại chỗ ngồi trống không bên cạnh, y cũng ngẩn người.

"Thiên Bồng Nguyên Soái đang làm gì vậy, khoan đã, hình như đã say rồi, sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?" Thái Bạch Kim Tinh vỗ trán, bất đắc dĩ nói.

Lúc này, thị vệ bên cạnh vũ đài đã chú ý đến Thiên Bồng Nguyên Soái đang đến gần, chỉ thấy một thị vệ cảnh cáo: "Kẻ trộm to gan, xin đừng lại gần vũ đài, bằng không đừng trách ta không khách khí." Nhưng Thiên Bồng Nguyên Soái dường như không nghe thấy lời cảnh cáo của y, nhảy vọt một cái, bay thẳng đến trung tâm vũ đài.

Nhưng lúc này, những người xung quanh không ai để ý Thiên Bồng Nguyên Soái đang lẩm bẩm trong miệng: "Tiên tử, ta đến rồi, đợi ta nhé." Thị vệ thấy đối phương kiêu ngạo như vậy, vội vàng rút binh khí tấn công.

Nhưng thị vệ nhỏ nhoi sao là đối thủ của Thiên Bồng Nguyên Soái, y chỉ vung tay một cái là thị vệ bị đánh ngã xuống đất.

Lúc này, Thường Nga Tiên Tử trên vũ đài cuối cùng cũng chú ý đến Thiên Bồng Nguyên Soái đang bay đến, ánh mắt nàng không hề có một chút hoảng loạn.

Khi mọi người đều cho rằng Thường Nga Tiên Tử sắp gặp nguy hiểm, chỉ thấy nàng vung tay một cái, từ trong tay áo vươn ra một dải lụa trắng, trong khoảnh khắc trói Thiên Bồng Nguyên Soái chặt cứng.

Chương 401

Sau đó, Thường Nga Tiên Tử dùng sức hất một cái, chỉ thấy Thiên Bồng Nguyên Soái rơi mạnh xuống đất, chư thần tiên cảm nhận được uy năng của Thường Nga Tiên Tử, ai nấy đều hít một hơi khí lạnh.

Quả không hổ là nữ nhân ngay cả Nhị Lang Thần cũng không dễ dàng chinh phục, quả thật là một nhân vật không hề đơn giản.

Lúc này, Thiên Bồng Nguyên Soái đang nằm trên đất cảm nhận được đau đớn kịch liệt truyền đến cơ thể, cuối cùng cũng tỉnh rượu.

Cảnh đầu tiên y thấy khi tỉnh lại là vũ khí của thiên binh thiên tướng vây quanh mình.

"Tiêu rồi, lần này e rằng đã gây họa lớn rồi." Thiên Bồng Nguyên Soái lập tức ý thức được tình hình hiện trường, biết mình có thể đã phạm lỗi lớn, vì vậy không hề có ý định phản kháng.

"Lập tức bắt giữ y, áp giải đến chỗ ta xử lý." Ngọc Đế đang xem kịch bên cạnh cuối cùng cũng ban bố mệnh lệnh của mình.

Trong lòng Ngọc Đế cũng đang suy nghĩ về chiêu thức nhẹ nhàng vừa rồi của Thái Âm Tinh Quân, nếu Ngọc Đế không nhìn nhầm thì Thái Âm Tinh Quân hẳn là một vị tiên thần cảnh giới Đại La.

Chắc chắn sẽ khiến nhiều tiên thần kinh ngạc, không ngờ Thường Nga Tiên Tử bình thường không lộ vẻ gì lại có tu vi cao như vậy.

Ngay cả Ngọc Hoàng Đại Đế, chủ của Thiên giới, cũng vừa mới biết.

Cũng không trách Ngọc Đế lại chọn nhẫn nhịn không bộc lộ, Thiên Đình lớn đến vậy có bao nhiêu vị đại thần ẩn giấu, có lẽ Ngọc Đế cũng không thể biết được, càng không nói đến có bao nhiêu tiên

thần thật lòng nghe theo mệnh lệnh của Ngọc Đế.

“Thiên Bồng Nguyên Soái, ngươi đã cho ta một cơ hội tốt.” Ngọc Đế nhìn Thiên Bồng Nguyên Soái trước mặt, thầm nghĩ.

Thực ra, quyền lực của Ngọc Đế cũng không lớn như trong tưởng tượng, tuy là chủ của Tam Giới, nhưng thực tế quân đội trong tay y chỉ có mười mấy vạn.

Thiên Bồng Nguyên Soái thống lĩnh mười vạn Thiên Hà Thủy Quân thuộc về Bắc Cực Tử Vi Đại Đế, một trong Tứ Ngự.

Với tư cách là một trong Tứ Ngự, mấy vị Thiên Đế này, tuy bề ngoài thuộc về Ngọc Hoàng Đại Đế, nhưng quân đội trong tay y hoàn toàn chỉ nghe lệnh của y, thực lực cũng không hề đơn giản, đều là những đại thần cấp cao đã tu luyện vô số năm.

Vì vậy, phế bỏ Thiên Bồng Nguyên Soái tương đương với việc chặt đứt cánh tay đắc lực của Tử Vi Đại Đế, đối với Ngọc Đế mà nói thì không gì tốt hơn.

“Thiên Bồng Nguyên Soái to gan lớn mật, dám tự ý trêu ghẹo Thường Nga Tiên Tử, theo luật pháp Thiên Đình đáng lẽ phải trọng phạt.” Ngọc Đế chậm rãi nói, rồi nhìn xuống chư thần tiên phía dưới.

“Bẩm báo Bệ hạ, Thiên Bồng Nguyên Soái vì hôm nay là ngày đại hỷ, say rượu gây chuyện, mới làm ra chuyện đáng xấu hổ này.” “Thiên Bồng Nguyên Soái ở Thiên Đình nhiều năm, không có công lao cũng có khổ lao, hy vọng Bệ hạ có thể xem xét kỹ lưỡng rồi định tội.” Một tiên thần có giao hảo với Thiên Bồng Nguyên Soái đã đứng ra biện giải cho y.

“Xin Bệ hạ xem xét kỹ lưỡng.” Lại có thêm một số tiên thần khác lên tiếng.

Ngọc Đế nhìn chư thần tiên phía dưới, trên mặt không biểu cảm,

trong số các tiên thần này có thể ẩn ẩn cảm nhận được thế lực của Tử Vi Đại Đế, Ngọc Đế thầm nghĩ quả nhiên không nằm ngoài dự liệu của ta.

"Nếu đã vậy, ta sẽ tiến hành xử phạt y từ nhẹ." "Thiên Bồng Nguyên Soái vì say rượu gây chuyện, trêu ghẹo Thường Nga Tiên Tử, nay sẽ bị giáng xuống phàm gian, đọa vào súc sinh đạo, chịu khổ luân hồi, cho đến khi tội ác tiêu tan." Ngọc Đế tuyên bố hình phạt.

"..." Chư thần tiên ủng hộ Thiên Bồng Nguyên Soái ban đầu muốn nói, nhưng cuối cùng đều nuốt vào trong miệng.

Hình phạt của Thiên Bồng Nguyên Soái không nặng cũng không nhẹ, nhưng có một điểm không được nói rõ, đó là khi nào tội ác tiêu tan, nếu không có ý chỉ của Ngọc Đế, Thiên Bồng Nguyên Soái e rằng sẽ không bao giờ có cơ hội trở lại Thiên Đình nữa.

Nhưng chính cách xử lý này lại khiến người khác không thể tìm ra một chút sơ hở nào, không thể không nói đây là sự xảo quyệt của Ngọc Đế.

Lúc này, Quyển Liêm Đại Tướng bên cạnh Ngọc Đế lại xuất hiện một hành động kỳ lạ, y lại bất cẩn làm vỡ Lưu Ly Trản mà y đang cầm, phải biết rằng đó là một bảo vật mà Vương Mẫu Nương Nương vô cùng yêu thích.

"Vi thần đáng chết, thật sự là vi thần không cẩn thận, xin Bệ hạ thứ tội." Quyển Liêm Đại Tướng vội vàng quỳ xuống, dập đầu lia lịa trước Ngọc Hoàng Đại Đế.

"Cái gì mà không cẩn thận, chẳng lẽ không biết Vương Mẫu Nương Nương rất yêu thích bảo vật đó sao?" Trên mặt Ngọc Đế hiếm hoi xuất hiện một tia tức giận, mọi người cũng cảm nhận được sự tức giận của Ngọc Đế lúc này.

“Giáng y bảy trăm trượng, đồng thời giáng xuống phàm gian, mỗi bảy ngày chịu nỗi khổ phi kiếm xuyên tim.” Ngọc Đế ban bố một hình phạt cực kỳ nặng.

Chư thần tiên tại chỗ càng cảm thấy không thể tin nổi, chỉ vì làm vỡ Lưu Ly Trản mà phải chịu trọng hình như vậy, đó còn là thân tín của Ngọc Đế nữa chứ.

Cứ như vậy, Quyển Liêm Đại Tướng và Thiên Bồng Nguyên Soái cùng bị áp giải xuống.

Ngọc Đế cũng hồi tưởng lại cuộc mật đàm với Quyển Liêm Đại Tướng mấy ngày trước.

“Là tâm phúc của ta, ta hy vọng ngươi có thể giúp ta sắp xếp một số việc vô cùng quan trọng.” “Nhưng quá trình có thể sẽ vất vả, khó khăn, ngươi có nguyện ý làm không?” Ngọc Đế nhìn chằm chằm vào mắt Quyển Liêm Đại Tướng, hỏi.

“Bệ hạ có thể trọng dụng vi thần, vi thần vô cùng vinh hạnh.” Quyển Liêm Đại Tướng kiên định đáp.

“Dù có phải vào sinh ra tử, vi thần cũng không từ nan.” Quyển Liêm Đại Tướng chắp tay, thần sắc kiên nghị.

“Lời đáp của ngươi làm ta hài lòng, xem ra ta đã tìm đúng người rồi.” Ngọc Đế khẽ cười nói.

“Vương Mẫu Nương Nương vô cùng yêu thích Lưu Ly Trản, trong Bàn Đào Đại Hội mấy ngày nữa ta sẽ yêu cầu ngươi quản lý, đến lúc đó dưới ám hiệu của ta, ngươi sẽ làm vỡ nó.” Ngọc Đế chậm rãi nói.

“Vật trân quý của Vương Mẫu Nương Nương, ta lại làm vỡ nó...” Quyển Liêm Đại Tướng do dự nói.

“Ha ha, đó chỉ là một hàng nhái, bảo vật như Lưu Ly Trản sao dễ

vỡ như vậy.” Ngọc Đế giải thích một chút.

“Sau đó ta sẽ cho ngươi một tội, rồi giáng ngươi xuống phàm gian, đến lúc đó ta sẽ sắp xếp công việc cụ thể.” Ngọc Đế giao nhiệm vụ cho Quyển Liêm Đại Tướng.

“Vâng, vi thần nhất định không làm nhục sứ mệnh.” Quyển Liêm Đại Tướng hiểu ý không hỏi nội dung cụ thể của nhiệm vụ, bởi vì y biết, cái gì nên hỏi, cái gì không nên hỏi, bây giờ hiển nhiên không phải là thời cơ để biết.

Chương 402

Ngọc Đế hồi thần, lại nhìn hình phạt vừa ban cho hai người.

Thực ra hình phạt dành cho Quyển Liêm Đại Tướng là ý định tạm thời của Ngọc Đế, nhằm giảm bớt sự cảnh giác của phe Tử Vi Đại Đế, y nghiêm khắc với thân tín của mình, nhưng lại nhẹ nhàng hơn với phe Tử Vi Đại Đế, như vậy cũng bịt miệng người khác, không thể để người khác tìm được sơ hở.

Còn về việc Quyển Liêm Đại Tướng phải chịu khổ, đó cũng là một kiểu cảnh cáo dành cho y, sau này chắc chắn sẽ có sự đền bù.

Ân uy song song, vừa ban ân vừa giáng đòn mới là đạo ngự hạ tốt nhất, Ngọc Đế hiển nhiên rất rõ điều này.

"Mặc dù Bàn Đào Đại Hội bị hai người làm gián đoạn, nhưng yến hội phải tiếp tục, vậy xin mời chư vị khanh gia cứ tiếp tục đi." Mặc dù bị mất hứng, nhưng Ngọc Đế vẫn ra lệnh khôi phục yến hội.

Thế nhưng, Bàn Đào Đại Hội liệu có thật sự để chư thần tiên như ý tiếp tục diễn ra không?

Bàn Đào Đại Hội tiếp tục triệu khai, nhưng không khí không còn náo nhiệt như trước nữa.

Trong khi mọi người đang chờ đợi bàn đào xuất hiện cuối cùng, đột nhiên có một thị vệ bẩm báo, chỉ thấy y thì thầm mấy câu vào tai Ngọc Đế.

Sau đó Huyền Đô Đại Pháp Sư cũng đột nhiên xuất hiện trong Bàn Đào Đại Hội.

Ban đầu có một số tiên thần thắc mắc vì sao Huyền Đô Đại Pháp Sư hôm nay không đến, mãi đến cuối cùng mới chậm rãi xuất hiện.

“Bẩm báo Bệ hạ, đan dược trong Đâu Suất Cung của ta không biết bị ai trộm sạch, xin Bệ hạ làm chủ cho ta.” Huyền Đô Đại Pháp Sư khẽ hành lễ với Ngọc Hoàng Đại Đế, rồi nói.

Trong tay Ngọc Đế xuất hiện một chiếc gương, chính là Khám Thiên Kính, chỉ thấy Ngọc Đế vung tay một cái, cảnh tượng trong gương chiếu thẳng vào chính giữa đại điện.

Khám Thiên Kính là bảo vật riêng của Ngọc Đế, đó là bảo vật do Hồng Quân Đạo Tổ đích thân ban tặng, có thần hiệu quay ngược thời gian trong thời gian ngắn, dùng để khám xét thiên địa thì không gì tốt hơn.

Chỉ thấy Khám Thiên Kính đầu tiên xuất hiện cảnh tượng trong Bàn Đào Viên, trong Bàn Đào Viên đầu tiên xuất hiện một nhóm tiên nữ tiến vào, sau đó sự cố xảy ra: chỉ thấy một nhóm tiên nữ lần lượt ngất xỉu xuống đất, kẻ gây họa chính là Tôn Ngộ Không.

Chỉ thấy y đang tự ý ăn bàn đào trong Bàn Đào Viên, chỉ trong nửa khắc, đã có mười mấy quả bàn đào xuống bụng, cuối cùng, Tôn Ngộ Không lại thu tất cả bàn đào vào trong túi, rồi nghênh ngang rời đi.

Tiếp theo, cảnh tượng chuyển sang trước cửa Đâu Suất Cung, chỉ thấy không lâu sau, một con khỉ biến thân chui vào Đâu Suất Cung, không cần nói cũng biết đó là con khỉ nào.

Sau đó cảnh tượng Khám Thiên Kính lại chuyển một lần nữa, lần này xuất hiện là Nam Thiên Môn.

Kết quả hiển nhiên, Tôn Ngộ Không nghênh ngang từ Nam Thiên Môn rời đi, xem ra đã trở về Hoa Quả Sơn.

Lúc này cảnh tượng Khám Thiên Kính kết thúc, chư thần tiên nhìn nhau, không ngờ Tôn Ngộ Không lại to gan lớn mật như vậy, dám làm ra chuyện như thế.

“Bàn Đào Đại Hội xem ra không thể tổ chức thành công nữa rồi, chư vị ái khanh nếu không có việc gì thì xin cứ giải tán đi.” Vì sự việc đã đến nước này, Ngọc Đế cũng chính thức ban lệnh trục khách.

Hầu hết các tiên thần lúc này đều rút lui, chỉ còn lại những bộ hạ chân chính của Ngọc Đế.

“Bây giờ nên làm gì đây, chư vị có ý kiến gì không?” Ngọc Đế mặt không biểu cảm, người ngoài căn bản không thể đoán được suy nghĩ của y lúc này, chỉ hỏi ý kiến phía dưới.

“Bẩm báo Bệ hạ, vi thần cảm thấy yêu hầu to gan lớn mật, căn bản không xem Thiên Đình vào mắt, vi thần nghĩ nên phái binh bắt giữ y về quy án.” Thác Tháp Lý Thiên Vương lập tức ứng đáp.

“Vậy thì mệnh Lý Thiên Vương dẫn mười vạn thiên binh thiên tướng, Na Tra làm tiên phong, đi Hoa Quả Sơn bắt giữ yêu hầu.” Ngọc Đế ban bố hiệu lệnh.

“Vi thần tuân chỉ!” Lý Tịnh và Na Tra đáp lời.

Mặc dù Thiên Đình đã phái mười vạn đại quân, nhưng trong thời gian ngắn để điều phối và cân nhắc nhiều đội quân như vậy, có chút khó khăn.

Mấy ngày điều binh khiển tướng là điều không thể thiếu, nhưng người đau đầu nhất hẳn là Thác Tháp Lý Thiên Vương.

Nhưng thực lực của y tuy bình thường, nhưng việc thống lĩnh quân đội lại rất giỏi, đây cũng là lý do Ngọc Đế trọng dụng và để y đảm nhận trọng trách nguyên soái.

Lúc này, Lâm Dương, đã trầm tịch một thời gian dài, thậm chí còn bỏ lỡ Bàn Đào Đại Hội, cuối cùng đã vượt qua được ngưỡng cửa đã vướng mắc bấy lâu.

Cũng là Tam Hoa Tụ Đỉnh, Ngũ Khí Triều Nguyên, dị tượng đột

phá không khác biệt là bao so với Bách Hoa Tiên Tử, nhưng lại có thể trời khác đất biệt.

Còn về lý do, lúc này tất cả tiên thần Thiên Đình đều biết nguyên nhân, bởi vì, dị tượng đột phá lần này thật sự quá lớn, lớn đến nỗi tất cả tiên thần Thiên Đình đều nhìn thấy rõ ràng rành mạch.

Dị tượng đó có thể trực tiếp xông phá tận trời xanh, lâu thật lâu cũng không dừng lại.

Cảm nhận được mấy luồng thần thức vô cùng mạnh mẽ trực tiếp quét về phía mình, may mắn có Minh Vương Điện làm vật đối kháng, nên mới không bị hoàn toàn bộc lộ dưới sự dò xét.

Nhưng, mấy luồng thần thức thấy dò xét không có kết quả, cũng không dừng lại ở đó, mà vẫn luôn quan tâm động tĩnh của Minh Vương Điện.

Lúc này, Na Tra vốn đang nhàn rỗi vô vị đột nhiên mở to mắt, kinh ngạc nói: "Sức uy áp của Đại La Kim Tiên thật nhanh, trong số các tiên thần trẻ tuổi ta chỉ thấy ở..." Người đàn ông ba mắt trong đầu Na Tra, địa vị hiện tại, e rằng còn đáng sợ hơn người đàn ông đó.

Trong Lăng Tiêu Bảo Điện, Ngọc Đế cũng lộ vẻ kinh ngạc tương tự, nếu sự đột phá của Bách Hoa Tiên Tử nhiều nhất chỉ khiến Ngọc Hoàng Đại Đế một chút bất ngờ, thì sự đột phá của Lâm Dương lại thực sự kinh ngạc, tốc độ tu luyện như vậy ẩn chứa một tia uy hiếp.

Nhưng Ngọc Đế sẽ không khinh suất hành động, vẫn như một người không có chuyện gì, thậm chí thần thức cũng không tiếp tục dò xét nữa.

"Hôm nay đồ nhi của ta đột phá Đại La, chư vị đừng tùy ý xem xét nữa." Lúc này một lời nói lững lờ xuất hiện trong đầu các đại năng đang dò xét.

Mọi người cũng giật mình, lập tức thu hồi thần thức của mình, rồi lần lượt cúi mình thật sâu một cái về hướng Bát Cảnh Cung ở Tam Thập Tam Thiên Ngoại Thiên.

Chương 403

Đùa à, Thánh Nhân đã tự mình ra tay rồi, ai dám dưới mí mắt của y mà làm trò tiểu xảo, đúng là không muốn sống nữa!

Lâm Dương đang tự hỏi vì sao tất cả thần thức của mình đột nhiên biến mất.

Lúc này trong đầu đột nhiên xuất hiện một giọng nói quen thuộc: "Thôi đi, những người đó đều bị ta đuổi rồi." "Đa tạ Sư phụ đã giúp đỡ." Trong lòng Lâm Dương có chút cảm động, không ngờ Sư phụ lại quan tâm mình đến vậy.

"Cuối cùng cũng bắt đầu lĩnh ngộ những gì ta đã cho ngươi, ngộ tính không tệ, đứa nhỏ này có thể dạy được." Thái Thanh Đạo Tổ mừng rỡ nói.

"Hắc hắc, đó cũng là nhờ Sư phụ dạy dỗ tốt, đồ nhi không dám mù quáng tự đại." Lâm Dương hắc hắc cười một tiếng, đáp lại.

"Trong vòng mấy trăm năm ngắn ngủi đã có thành tựu như vậy, ngoài kỳ ngộ ra, sự nỗ lực của bản thân cũng không thể thiếu, ta tin vào tiềm lực của ngươi, Đại La vẫn chưa phải giới hạn của ngươi." "Nhưng bây giờ huynh đệ của ngươi có chút nguy hiểm, có lẽ đến lúc ngươi phải ra tay rồi, nhớ kỹ sứ mệnh của ngươi." Giọng nói của Thái Thanh Đạo Tổ chậm rãi tiêu tán, xem ra đã cắt đứt liên hệ với Lâm Dương.

"Đồ nhi nhất định không phụ sư mệnh!" Mặc dù biết Thái Thanh Đạo Tổ đã cắt đứt liên hệ, nhưng Lâm Dương vẫn kiên định đáp.

"Vì nàng, vì Ngộ Không, vì Đạo Môn." Lâm Dương chưa nói ra lời trong lòng.

Lâm Dương ra khỏi phòng tu luyện, đầu tiên nhìn thấy Bách Hoa Tiên Tử đang chờ ngoài cửa, nhìn thấy Bách Hoa Tiên Tử, tâm tình căng thẳng của Lâm Dương hơi dịu đi một chút.

Dù sao cũng có một người luôn quan tâm mình mà, còn có gì phải sợ hãi chứ.

"Cuối cùng cũng đột phá rồi, thiếp cảm thấy mạnh hơn nhiều so với lúc thiếp đột phá." Bách Hoa Tiên Tử ôm chầm lấy Lâm Dương, vui vẻ nói.

"Đó chắc chắn phải mạnh hơn thiếp rồi, bằng không ta bảo vệ thiếp thế nào được." Lâm Dương ôm chặt Bách Hoa Tiên Tử, đồng thời tự tin vô cùng nói.

Nghe câu nói này, trong lòng Bách Hoa Tiên Tử dâng lên cảm giác an toàn nồng đậm, từ trước đến nay đều là một mình, bây giờ cuối cùng cũng có người có thể bảo vệ mình.

"Cảm giác được bảo vệ thật sự quá hạnh phúc rồi." Sau một hồi lâu, hai người cuối cùng cũng lưu luyến không rời mà tách ra, Lâm Dương đưa Bách Hoa Tiên Tử về chính sảnh.

"Bách Hoa, bây giờ ta đã đột phá, nhưng tiếp theo ta sẽ có một số việc quan trọng cần xử lý, hy vọng nàng có thể lượng thứ cho ta không thể ở bên nàng mãi." Lâm Dương nhìn Bách Hoa Tiên Tử, thâm tình nói.

"Liên quan đến chuyện của Ngộ Không sao?" Thần tình Bách Hoa Tiên Tử xuất hiện một tia ngưng trọng, rồi hỏi.

Mặc dù Bách Hoa Tiên Tử vẫn chưa từng ra ngoài, nhưng chuyện Tôn Ngộ Không đại náo Bàn Đào Viên, trộm kim đan ở Đâu Suất Cung đã sớm khắp Thiên Đình đều biết, với tu vi Đại La Kim Tiên của Bách Hoa Tiên Tử sao có thể hoàn toàn không biết gì chứ.

“Đúng, có liên quan đến Ngộ Không, nhưng kiếp nạn của Ngộ Không lần này, ta cũng không thể hoàn toàn giúp y gánh chịu, ta chỉ sẽ ra tay giúp đỡ vào thời điểm thích hợp.” Lâm Dương chậm rãi giải thích.

“Thì ra là vậy, vậy có nguy hiểm không?” Bách Hoa Tiên Tử biết không thể ngăn cản, nhưng vẫn quan tâm hỏi.

“Không sao đâu, đó là kiếp số của Ngộ Không, cũng là điều y phải trải qua, nhưng sẽ không có nguy hiểm tính mạng.” “Còn về ta, chẳng lẽ nàng không tin thực lực của ta sao?” Lâm Dương nhìn Bách Hoa Tiên Tử, tự tin cười một tiếng.

“Vậy thiếp yên tâm nhiều rồi.” Trái tim đang treo lơ lửng của Bách Hoa Tiên Tử cuối cùng cũng có thể đặt xuống.

“Tiếp theo ta sẽ liên hệ với Ngộ Không, may mắn lần trước ta đã để lại một chiếc Hải Loa liên lạc, bây giờ vừa hay có dịp phát huy tác dụng.” Lâm Dương lấy ra một chiếc hải loa, rồi vận chuyển pháp lực bắt đầu thúc đẩy.

“Đại ca hô hoán ta có việc gì sao?” Tôn Ngộ Không bên cạnh đang ồn ào, xem ra đã về Hoa Quả Sơn rồi.

“Ngộ Không đã cướp sạch Bàn Đào Viên và Đâu Suất Cung của Thiên Đình rồi phải không.” Lâm Dương cười ra nước mắt nói.

“A, chuyện này huynh biết sao, ta rõ ràng không để lại chứng cứ mà.” Tôn Ngộ Không nghe vậy, gãi gãi đầu, không ngờ bị lộ nhanh như vậy, vội vàng kinh ngạc nói.

“Ngọc Đế có một bảo vật tên là Khám Thiên Kính, có thể quay ngược thời không, mọi chuyện ngươi làm Thiên Đình đều biết rõ ràng rồi.” “Thiên Đình đã phái binh bắt giữ ngươi về quy án, bây giờ ngươi tính sao đây.” Lâm Dương kể lại mọi chuyện cho Ngộ Không.

“Gì, có bảo vật như vậy sao.” “Thiên Đình muốn bắt ta, ta mới không sợ đâu, nói cho huynh biết, ta bây giờ là Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ, cảm giác bất cứ lúc nào cũng có thể đột phá Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong.” Tôn Ngộ Không đắc ý nói, dường như hoàn toàn không xem Thiên Đình vào mắt.

Lâm Dương nghe giọng nói tự tin tràn đầy của Tôn Ngộ Không lúc này, lại nghĩ đến kiếp nạn mà y sắp phải trải qua sau này, trong lòng không khỏi cảm thấy khó chịu.

Cái vị Tề Thiên Đại Thánh ý chí hăng hái năm xưa trên đường đi Tây Du không biết từ lúc nào đã bị mài mòn góc cạnh, trở nên khéo léo giỏi ứng biến, không biết ẩn giấu có thật sự đã thay đổi không.

“Ngộ Không, con đường của ngươi có thể sẽ gặp khó khăn, nhưng ta tin tính cách của ngươi tuyệt đối sẽ không bị những khó khăn đó đánh bại đâu.” Lâm Dương kiên định nói.

“Bất kể sau này xảy ra chuyện gì, Đại ca đều sẽ kiên định đứng về phía ngươi.” “Nhưng lần này ngươi thật sự đã phạm lỗi lớn, lỗi lớn phải có trừng phạt.” Lâm Dương lại nói.

“Bất kể có khó khăn gì, yêm lão Tôn cũng không sợ.” Tôn Ngộ Không thấy Lâm Dương nói nhiều như vậy, ẩn ẩn biết mình sắp phải đối mặt với điều gì, nhưng Tôn Ngộ Không sao có thể khuất phục chứ.

Ngay cả ông trời, y cũng muốn đấu thêm một trận, bằng không sao xứng với danh hiệu Tề Thiên Đại Thánh.

“Vậy Ngộ Không hãy chú ý nhiều hơn, ta sẽ xuất hiện vào lúc cần thiết.” Lâm Dương cuối cùng nói một lời hứa hẹn để kết thúc cuộc đối thoại.

“Lần này Ngộ Không sẽ gặp phiền phức lớn, liên quan đến thực

lực địa giới.” Bách Hoa Tiên Tử lo lắng nói.

Kể từ khi đạt đến Đại La Kim Tiên, lúc này người tu luyện có thể ẩn ẩn cảm nhận được thế lớn của trời đất, vì vậy Bách Hoa Tiên Tử có cảm giác như vậy cũng không kỳ lạ.

“Đây là một chuyện khá cơ mật, nếu nàng biết quá nhiều ngược lại không tốt, vì vậy ta mới che giấu nàng.” Lâm Dương thở dài, chậm rãi nói.

“Nhưng ta tin Ngộ Không cát nhân tự có thiên tướng, nhất định sẽ không sao đâu, nàng cũng không cần quá lo lắng.” Lâm Dương an ủi Bách Hoa Tiên Tử.

“Vậy ta đi Hoa Quả Sơn ẩn mình trước, có chuyện gì ta tiện kịp thời ra tay.” Lâm Dương chuẩn bị xuất phát đi Hoa Quả Sơn.

Chương 404

“Đi đường cẩn thận, chú ý an toàn.” Bách Hoa Tiên Tử cuối cùng dặn dò.

Lúc này Bách Hoa Tiên Tử cảm thấy giống như đang nhìn phu quân mình đi xa nhà, nghĩ vậy, mặt Bách Hoa Tiên Tử không khỏi đỏ lên.

“Hy vọng sẽ không có chuyện gì.” Ngay cả khi vô cùng tự tin vào thực lực của Lâm Dương, nhưng Bách Hoa Tiên Tử vẫn không khỏi lo lắng, trong lòng thầm cầu nguyện cho y.

Lâm Dương nhanh chóng ra khỏi Nam Thiên Môn và đến gần Hoa Quả Sơn, lúc này Hoa Quả Sơn không thể tùy tiện tiến vào.

Lâm Dương đơn giản là lúc này Hoa Quả Sơn đang bị phe Thiên Đình giám sát chặt chẽ.

Nếu tùy tiện tiến vào, có thể sẽ mang đến một số phiền phức không cần thiết.

“Vậy ta nên đi đâu đây?” Lâm Dương sờ cằm, cân nhắc xem bây giờ nên đi đâu thì thích hợp hơn.

“Đúng rồi, vùng biển dưới chân ta chẳng phải là lựa chọn tốt nhất sao?

Nơi đó gần Hoa Quả Sơn, là một nơi nghỉ ngơi tốt.” Lâm Dương nhìn vùng biển dưới chân, mắt sáng lên, lập tức có kế sách.

Không nói nhiều, đã có quyết định, Lâm Dương trực tiếp lao thẳng xuống biển.

Sau đó mấy lần lóe sáng, Lâm Dương nhanh chóng xuất hiện trong Đông Hải Long Cung.

“A... khí tức quen thuộc...” Đông Hải Long Vương vốn đang thảnh thơi nằm trên ghế rồng cảm nhận được một luồng khí tức quen thuộc, sợ đến mức vội vàng nhảy dựng lên từ ghế rồng.

Chưa kịp chuẩn bị, Lâm Dương lúc này đã lóe sáng xuất hiện trong đại điện Đông Hải Long Cung.

“Lâu rồi không gặp nhỉ, lão Long Vương vẫn khỏe chứ.” Lâm Dương trên mặt nở một nụ cười hòa nhã, chào hỏi Đông Hải Long Vương.

“A, tiểu tiên bái kiến Minh Vương Điện hạ.” Đông Hải Long Vương cuối cùng cũng phản ứng lại, vội vàng cúi chào Lâm Dương.

Đông Hải Long Vương tuy thân ở hạ giới, nhưng việc Lâm Dương được Ngọc Hoàng Đại Đế chính thức sắc phong làm Minh Vương Tiên Tôn đã là chuyện Tam Giới đều biết, Đông Hải Long Vương hiểu rõ cũng không kỳ lạ.

“Lão Long Vương không cần khách khí, mọi người đều là người quen rồi, phải không.” Lâm Dương thi triển pháp lực nhẹ nhàng đỡ lấy lão Long Vương đang định hành lễ, rồi nháy mắt với y.

“Không biết Minh Vương Điện hạ lần này đến Đông Hải Long Cung tìm lão Long Vương có việc gì không?” Lão Long Vương miễn cưỡng nặn ra một nụ cười còn khó coi hơn cả khóc, rồi nói, xem ra y vẫn còn cảnh giác về chuyện Tôn Ngộ Không và Lâm Dương đến thăm lần trước.

Trong lòng Đông Hải Long Vương cũng thầm kinh hãi, mới đi chưa bao lâu, cảm thấy tu vi của đối phương càng thêm sâu không lường được, sẽ không lại đột phá nữa chứ, lão Long Vương đối với suy nghĩ của mình vô cùng kinh ngạc, nhưng cũng không loại trừ khả năng đó.

Đông Hải Long Vương ngày đó không ở Thiên Đình, Lâm Dương vừa mới đột phá Đại La Kim Tiên chưa lâu, tin tức chưa truyền ra nhanh như vậy.

"Nói thật, ta lần này đến Đông Hải Long Cung không có mục đích đặc biệt, vì vậy lão Long Vương không cần quá căng thẳng." Lâm Dương cầm một quả trái cây trên bàn, rồi cắn một miếng, tùy ý nói.

"Ta ngồi một lát, tin rằng lão Long Vương sẽ không bận tâm chứ." Lâm Dương chuyên chú ăn trái cây, thậm chí mắt cũng không nhìn về phía Đông Hải Long Vương.

"Không, không, Minh Vương Điện hạ ngài cứ dùng, xin cứ tự nhiên." Đông Hải Long Vương khách khí đáp.

Đồng thời trong lòng y cũng thở phào nhẹ nhõm, dù sao đối phương đã nói như vậy, y cũng có thể yên tâm rồi.

"Chỉ là đang chờ đợi sao?" Đông Hải Long Vương dù sao cũng đã sống lâu như vậy, cũng có chút đầu óc, nhanh chóng đoán ra ý đồ của đối phương là để chờ đợi.

Nhưng những gì không nên hỏi sẽ không tùy tiện hỏi, điểm này y hiểu rõ ràng.

Trong Thiên Đình, mười vạn thiên binh thiên tướng lúc này đã tập hợp xong xuôi.

Thác Tháp Lý Thiên Vương có thể trở thành đại nguyên soái thống lĩnh quân đội, không chỉ dựa vào việc nịnh bợ Ngọc Đế.

Năng lực thống lĩnh quân đội này, trong Tam Giới cũng là một tài năng hiếm có.

"Chư tướng nghe lệnh, theo ta xuống hạ giới đi Hoa Quả Sơn bắt giữ yêu hầu!" Thác Tháp Lý Thiên Vương một tiếng lệnh hạ, chư thiên binh thiên tướng liền xuất phát xuống hạ giới.

Lúc này bên cạnh Lý Tịnh, người đứng gần nhất không nghi ngờ gì chính là con trai út Na Tra.

Nhưng ngay cả trong trận địa nghiêm túc như vậy, Na Tra vẫn giữ vẻ mặt thờ ơ, hoàn toàn không có một chút căng thẳng.

Khiến Lý Tịnh giận dữ, nhưng không có cách nào, lại không đánh lại được, y thực sự đã làm chuyện có lỗi với con trai, nhưng y chưa từng hối hận, không có chút thiện cảm nào với con trai, hy vọng mình chưa từng sinh ra đứa con như vậy.

Nhưng không thể không thừa nhận, có được địa vị ngày nay, phần lớn công lao dựa vào con trai.

Rồi bên cạnh còn có các tiên thần khác, như Cự Linh Thần, Lôi Công Điện Mẫu, Nhị Thập Bát Tinh Túc v.v.

Họ mới là chủ lực chân chính đối phó với Tôn Ngộ Không, thiên binh thiên tướng tầm thường chỉ dùng để tiêu hao Tôn Ngộ Không và đám khỉ ở Hoa Quả Sơn.

Hoa Quả Sơn không biết từ lúc nào đã có thêm một đám mây đen khổng lồ, đại chiến, sắp xảy ra rồi.

Đồng thời, trong Đông Hải Long Cung, nụ cười vốn có trên mặt Lâm Dương không biết từ lúc nào đã biến mất không dấu vết, ánh mắt y cũng dần trở nên nghiêm trọng.

Chương 405

"...

Thiên binh thiên tướng?

Khí thế như vậy, mục tiêu là Hoa Quả Sơn sao?" Đông Hải Long Vương cũng cảm nhận được khí thế của mười vạn thiên binh thiên tướng, không khỏi há hốc mồm kinh ngạc.

"Minh Vương Điện hạ, đám thiên binh thiên tướng này khí thế hung hãn, xem ra không phải chuyện tốt lành gì?" Đông Hải Long Vương hướng ánh mắt về phía Lâm Dương, muốn biết tin tức từ y.

"Xem ra, mười vạn thiên binh thiên tướng thì sao chứ, chẳng qua chỉ là một đám gà đất chó gạch mà thôi." Lâm Dương khinh thường nói.

Đông Hải Long Vương không hiểu ý đối phương, chỉ đơn giản há miệng, không hỏi nhiều, chỉ kéo sự chú ý trở lại Hoa Quả Sơn.

Trong Thủy Liêm Động, Tôn Ngộ Không vốn đang bế quan tu luyện cuối cùng cũng mở mắt, cảm nhận được khí thế hung hãn của đối phương, Tôn Ngộ Không siết chặt nắm đấm, cảm nhận sức mạnh dường như vô tận trong cơ thể, ánh mắt y không hề có một chút sợ hãi.

"Tiểu đệ, đối phương không có thiện ý, lấy binh khí ra, chuẩn bị nghênh địch." Tôn Ngộ Không lấy Như Ý Kim Cô Bổng từ trong tai ra, rồi truyền âm cho tất cả các con khỉ trong Hoa Quả Sơn.

"Yêu hầu to gan, trước đây tự tiện xông vào Long Cung, cướp đi bảo vật của Long Vương, sau đó đại náo Địa Phủ, làm loạn trật tự U Minh giới, đánh bị thương vô số quỷ thần." Thác Tháp Lý Thiên

Vương quát lớn.

Nghe vậy, lão Long Vương ngượng ngùng nhìn Lâm Dương trước mặt, nhưng thấy đối phương không chú ý đến mình, y chậm rãi thở phào nhẹ nhõm.

“Thế nhưng Ngọc Đế nhân từ, niệm ngươi tu hành không dễ, sẽ đưa ngươi về Thiên Đình nhậm chức.” Xem ra Thác Tháp Lý Thiên Vương đều có thể khen ngợi Ngọc Đế, quả không hổ là kẻ nịnh hót trung thành nhất của Ngọc Đế, lúc này trên mặt Na Tra xuất hiện một tia giễu cợt, nhưng không ai chú ý.

“Không ngờ bản tính ngươi hung ác, lại dám xông vào Bàn Đào Viên, trộm đi tất cả bàn đào, lại còn trộm kim đan ở Đâu Suất Cung, đúng là tội ác tày trời.” “Nay phụng dụ chỉ của Bệ hạ, ta dẫn mười vạn thiên binh thiên tướng bắt giữ ngươi về quy án, sao ngươi còn không chịu trói.” “Nói nhảm nhiều quá, có muốn đánh thì đánh.” Thấy đối phương cuối cùng cũng la hét xong, Tôn Ngộ Không nóng nảy nói.

Y biết một trận chiến dài là không thể tránh khỏi, dù thế nào cũng không thể tránh khỏi, vì vậy không muốn nói nhiều với đối phương.

“...

Đúng là cứng đầu không thể dạy bảo.” Thác Tháp Lý Thiên Vương thấy đối phương hoàn toàn không xem mình vào mắt, lập tức tức giận không nhẹ.

“Có vị tướng quân nào nguyện ý đánh trận đầu, giết đi khí thế của đối phương không.” Thác Tháp Lý Thiên Vương nhìn quanh, hy vọng có người có thể chủ động ra tay.

“Để ta đấu một trận.” Cự Linh Thần triệu hồi ra hai cây búa Bản Phủ rực rỡ lao xuống.

Tôn Ngộ Không thấy đối phương trực tiếp một búa bổ tới, y cũng

đáp lại bằng một gậy, kết quả đối phương lui ra xa mười mấy trượng, Tôn Ngộ Không đứng yên bất động tại chỗ cũ, vừa giao thủ, cao thấp hai bên lập tức phân rõ.

"Hắc hắc, không được rồi, đường đường Cự Linh Thần sức lực không bằng một phần vạn của yêm lão Tôn." Tôn Ngộ Không hắc hắc cười một tiếng, thản nhiên nói.

"..." Tôn Ngộ Không tuy chỉ nói bâng quơ, nhưng trong mắt Cự Linh Thần lại là sự sỉ nhục cực lớn, nhưng y cũng hoàn toàn không ngờ sức lực của đối phương lại lớn đến như vậy, bây giờ cảm thấy cánh tay không ngừng run rẩy, ngay cả việc nắm chặt binh khí cũng có chút khó khăn.

"Chỉ có thể như vậy, không ngờ nhanh như vậy đã phải sử dụng chiêu này." Cự Linh Thần cắn răng, bắt đầu thi triển thần thông.

Tôn Ngộ Không thấy đối phương dường như đang dự tính, nhưng không hề ngăn cản.

Lúc này cơ thể của Cự Linh Thần không ngừng biến lớn, trong khoảnh khắc đã đạt đến độ cao trăm mét.

Đây là tài năng gia truyền của Cự Linh Thần, cũng là thiên phú của Cự Linh Thần, Cự Linh Hóa Thần.

Không chỉ kích thước cơ thể thay đổi, đồng thời sức mạnh toàn thân cũng tăng cường.

"Con khỉ đó xong đời rồi, đây mới là thực lực chân chính của Cự Linh Thần." Lý Tịnh vuốt râu, hài lòng nói, vừa giao thủ cũng khiến y kinh ngạc về thực lực của Tôn Ngộ Không.

"Không ngờ lại có thể biến lớn, thật sự thú vị." "Nhưng, ngươi nghĩ chỉ có mình ngươi mới có thể biến lớn sao." Tôn Ngộ Không nhìn thấy Cự Linh Thần biến lớn như vậy, cũng kinh ngạc, nhưng

hoàn toàn không thấy một chút hoảng sợ.

Lúc đó Tôn Ngộ Không hít một hơi khí, rồi gầm lên một tiếng.

Chỉ thấy thân hình Tôn Ngộ Không dần dần biến lớn, nhanh chóng đạt đến độ cao của Cự Linh Thần, nhưng Tôn Ngộ Không vẫn chưa dừng lại, tiếp tục biến lớn, cuối cùng còn cao hơn Cự Linh Thần một cái đầu.

Lúc này Cự Linh Thần trước mặt Tôn Ngộ Không, giống như một đứa trẻ nhỏ yếu.

Tôn Ngộ Không bây giờ mắt đỏ ngầu, tràn đầy ý bạo ngược, lông tóc dựng ngược như kim cương, đúng là một Nguyên Vượn Thái Sơn uy vũ.

Chỉ thấy Tôn Ngộ Không dùng một quyền mạnh mẽ đánh về phía Cự Linh Thần, Cự Linh Thần vội vàng giơ búa Bản Phủ rực rỡ lên đỡ, nhưng Cự Vượn đó sao là đối thủ của Tôn Ngộ Không, một quyền đánh xuống, Cự Linh Thần phun máu tiên, trực tiếp bay ngược ra xa mấy trăm trượng.

"Thiên Phú Thần Thông?

Ngộ Không đã khai mở từ lúc nào vậy.

Nhưng như vậy thực lực của Ngộ Không mạnh hơn cũng tốt." Lâm Dương vẫn luôn chú ý chặt chẽ chiến trường, tự nhiên đã nhìn thấy Tôn Ngộ Không thi triển thần thông.

Lâm Dương cảm thấy thần thông này không đơn giản, ngay cả mình cũng không hẳn dễ đối phó, đương nhiên là với tiền đề Lâm Dương giữ sức.

Lâm Dương không nhìn nhầm, đây là Thiên Phú Thần Thông mà Tôn Ngộ Không đã giác tỉnh.

Tôn Ngộ Không mang trong mình huyết mạch của Linh Minh Thạch Hầu, là một trong Tứ Đại Thần Hầu thời Thượng Cổ.

Nhưng thực ra Tứ Đại Thần Hầu đều là huyết mạch phân hóa từ Hồng Hoang Cự Viên, Hồng Hoang Cự Viên khi mạnh nhất có thể dựa vào nhục thân sánh ngang tồn tại Chuẩn Thánh, có thể thấy sự đáng sợ của y.

Chương 406

Đương nhiên, Tôn Ngộ Không chỉ giác tỉnh một phần truyền thừa, và có được phương pháp tu luyện thần thông.

Nguyên nhân là trong đan dược Ngộ Không uống không chỉ có công hiệu tăng cường thân thể, mà còn có tác dụng tăng cường huyết mạch, Tôn Ngộ Không nuốt một lượng lớn đan dược, cuối cùng đã kích hoạt được huyết mạch của Hồng Hoang Cự Viên, và có được truyền thừa.

Còn về lý do đan dược lại có hiệu quả như vậy, không biết là trùng hợp hay Huyền Đô Đại Pháp Sư đã nghe theo mệnh lệnh của Thái Thanh Đạo Tổ, điều đó không thể biết được.

Mấy ngày ở Hoa Quả Sơn, Tôn Ngộ Không vẫn luôn bế quan tu luyện, tu tập Thiên Phú Thần Thông.

Trong vòng mấy ngày ngắn ngủi, cuối cùng đã tu luyện thành công, có thể thấy ngộ tính của Tôn Ngộ Không mạnh mẽ đến mức nào.

Cự Linh Thần sau khi bị đánh bay, lại không hề phục, đứng dậy tiếp tục tấn công Cự Vượn Tôn Ngộ Không, nhưng y sao là đối thủ của Tôn Ngộ Không, trong mấy hiệp đã bị đánh cho không đứng dậy nổi.

"Đi đưa Cự Linh Thần về đi." Thấy Cự Linh Thần biến về nguyên hình, sắc mặt không tốt, Lý Tịnh nói với một thần tướng.

Thấy Cự Linh Thần bị đánh đến biến về nguyên hình, Tôn Ngộ Không không tiếp tục tấn công, chỉ dùng hai tay mạnh mẽ đấm vào ngực, rồi nhìn chư thần tiên trên trời gầm lên một tiếng, ý khiêu khích tràn ngập lời nói.

“Cự Linh Thần Tướng cũng không hơn gì, thần thông của Ngộ Không không tệ nhỉ.” Lâm Dương khẽ cười một tiếng, xem ra khá hài lòng với biểu hiện của Ngộ Không.

Đông Hải Long Vương bên cạnh câm nín không lời, tuy trong lòng có ý định phản bác, nhưng phát hiện đó dường như là sự thật, bất kể là vị trước mặt hay Tôn Ngộ Không ở đằng xa, đánh Cự Linh Thần đều dễ dàng.

Nhưng Cự Linh Thần yếu sao?

So với hai huynh đệ đương nhiên là yếu, nhưng Cự Linh Thần dù sao cũng là một thần tướng có tiếng ở Thiên Đình, cũng là một trong số ít thần tướng mạnh nhất Thiên Đình, chỉ có thể trách Tôn Ngộ Không và Lâm Dương quá biến thái, người bình thường căn bản không thể so sánh.

“Chư tướng sĩ nghe lệnh, tám vạn thiên binh cùng tấn công yêu hầu, thiên binh còn lại tấn công yêu nghiệt còn sót lại ở Hoa Quả Sơn.” Thác Tháp Lý Thiên Vương cuối cùng cũng không kìm được nữa, thấy Cự Vượn không ngừng khiêu khích mình, nếu không ra lệnh nhanh chóng e rằng Thiên Đình sẽ mất mặt.

Lần này Lý Tịnh muốn sử dụng chiến thuật biển người, mười vạn thiên binh thiên tướng, ngay cả mỗi người một phép thuật nhỏ cũng có thể dễ dàng hủy diệt một dãy núi.

Thế nhưng sự việc vượt xa nhận thức của Lý Tịnh, ngay cả sử dụng chiến thuật biển người, vẫn không có tác dụng, phép thuật của thiên binh bình thường ngay cả một sợi lông của Cự Vượn cũng không thể làm bị thương, càng không nói đến Tôn Ngộ Không.

Số mười mấy thần tướng còn lại, tuy có thể gây sát thương cho Tôn Ngộ Không, nhưng cũng chỉ là những vết thương nhỏ.

Những vết thương nhỏ này, càng kích phát huyết tính của Cự Vượn, khiến y trở nên tàn bạo hơn.

Chỉ thấy Cự Vượn nhảy vọt một cái, rồi tiếp nối bằng một quyền, có mấy nghìn thiên binh không còn huyết nhục, trực tiếp hồn phi phách tán.

Đương nhiên, Tôn Ngộ Không sao có thể dừng lại tiếp tục chịu đánh, chỉ thấy y không ngừng biến đổi thân hình, rồi liên tiếp ra quyền, chớp mắt mấy vạn thiên binh đã chết dưới thiết quyền của Tôn Ngộ Không.

Nhìn thấy một lượng lớn thiên binh chết dưới quyền của Tôn Ngộ Không, chỉ trong nửa khắc ngắn ngủi, nếu cứ tiếp tục như vậy Thiên Đình không thể gánh chịu tổn thất.

Một bên khác, cuộc chiến đấu với đám yêu hầu còn lại ở Hoa Quả Sơn, thiên binh dường như cũng không chiếm được lợi thế, đám yêu quái Hoa Quả Sơn tuy thực lực thấp hơn thiên binh, nhưng sức chiến đấu hoàn toàn không kém thiên binh, cộng thêm ưu thế địa hình, trong nhất thời thật sự không thể làm gì được.

"Chư thiên binh thiên tướng nghe lệnh, tạm thời rút lui." Thác Tháp Lý Thiên Vương bất đắc dĩ, chỉ có thể cho quân rút về trước.

Lúc đó Lý Tịnh nhìn sang Na Tra bên cạnh, rồi lạnh lùng nói: "Na Tra, bây giờ đến lúc tiên phong ra trận rồi." "Vâng, Đại Nguyên Soái." Na Tra mặt không biểu cảm đáp, chỉ nhấn mạnh hai chữ "Đại Nguyên Soái" một chút, ý giễu cợt bất cứ ai cũng có thể nhìn ra.

Na Tra nhanh chóng cưỡi Phong Hỏa Luân đến trước mặt Tôn Ngộ Không.

"Khỉ con, lâu rồi không gặp, lần trước uống rượu chúng ta chưa phân định thắng thua mà." Không ngờ Na Tra vừa mở miệng đã nói

chuyện uống rượu với Tôn Ngộ Không, hoàn toàn không có ý định đánh nhau.

Tôn Ngộ Không thấy thiên binh thiên tướng đều rút đi, rồi thấy Na Tra là người quen cũ, biểu cảm cũng dịu đi không ít.

"Biến về nguyên hình rồi có thể biến thân lại không?" Na Tra khẽ truyền âm cho Tôn Ngộ Không.

"Một ngày có thể sử dụng ba lần, đợi ta càng thành thạo hơn có thể biến lâu hơn." Tôn Ngộ Không không biết thuốc trong hồ lô của Na Tra là gì, nhưng vẫn trả lời thật thà.

"Vậy được." Na Tra đáp.

"Khỉ con, ta đánh không lại trạng thái Cự Vượn của ngươi, chi bằng biến về như cũ rồi đánh với ta đi." Na Tra lớn tiếng nói trước mặt Tôn Ngộ Không.

"Được." Tôn Ngộ Không do dự một chút, rồi hiểu ý Na Tra.

Sau đó Tôn Ngộ Không giải trừ biến thân, rồi Na Tra lớn tiếng nói: "Ta và Tôn Ngộ Không quyết đấu, vậy xin đừng làm phiền ta." Thế là, Tôn Ngộ Không và Na Tra dây dưa giao chiến sâu vào trong Hoa Quả Sơn.

"..." Lý Tịnh ban đầu định phái thêm mấy thần tiên đi trợ trận, nhưng Tôn Ngộ Không đã giải trừ Cự Vượn, không còn uy hiếp Thiên Đình nữa, có lẽ Na Tra một mình có thể bắt giữ y, vì vậy không phản đối.

Thế nhưng, lúc này trong Thủy Liêm Động, Tôn Ngộ Không và Na Tra đang cạn chén.

Na Tra uống cạn, rồi nói: "Rượu ở Hoa Quả Sơn thật sự rất ngon, so với Thiên Đình cũng không hề thua kém nửa phần, xem ra ta đã chọn đúng nơi rồi." "Không ngờ con khỉ đó to gan, dám làm chuyện to

gan lớn mật như vậy, thật sự khiến ta khâm phục.” Na Tra từ nhỏ đã bị Lý Tịnh kiểm soát và kiềm chế, sau khi tu luyện thành công, lại bị cái tháp đó kiểm soát, vì vậy đối với dũng khí dám khiêu chiến quyền uy như Tôn Ngộ Không, y cảm phục sát đất, vì vậy mới dùng cách này, cũng là giúp đỡ một tay, để y cũng trải nghiệm cảm giác kích thích.

“Không ngờ lại có cách này, thật thông minh a.” Tôn Ngộ Không nhìn “Tôn Ngộ Không” và “Na Tra” đang giao chiến ác liệt bên ngoài khẽ cười nói.

Hóa ra bên ngoài có hai phân thân của hai người, đang cố gắng lừa dối Lý Tịnh và chư thần tiên, hai người thật sự thì đã về Thủy Liêm Động nghỉ ngơi rồi.

“Khỉ con nghỉ ngơi trước đi, cách này của ta cũng không kéo dài được bao lâu, cuối cùng vẫn phải dựa vào ngươi.

Ngươi phải hiểu rõ, Thiên Đình không thể nào chỉ có chút nội tình đó, thử thách của ngươi còn ở phía sau.” Na Tra có chút lo lắng nói với Tôn Ngộ Không.

Chương 407

"Ta hiểu rõ." Tôn Ngộ Không trịnh trọng đáp, rồi uống một viên đan dược bắt đầu phục hồi.

"Na Tra ngược lại cũng thú vị." Lâm Dương "nhìn" hai người Tôn Ngộ Không và Na Tra đang giao chiến sâu trong Hoa Quả Sơn, nhưng cảnh tượng trong Thủy Liêm Động lại được giấu kín.

"Oa, chiến lực của Tam Thái Tử thật mạnh, không biết Đại Thánh có đánh lại không." Đông Hải Long Vương hiển nhiên không phát hiện ra sự thật, ở một bên nói.

Đối với điều này Lâm Dương chỉ khẽ cười một tiếng, không giải thích nhiều.

Ước chừng nửa ngày, Na Tra Tam Thái Tử cuối cùng cũng bay ra từ Hoa Quả Sơn, chỉ thấy y vẫn mặt không biểu cảm, chỉ nhàn nhạt nói: "Ta đánh không lại, bại rồi." Lý Tịnh thấy khí tức của y bình ổn, hoàn toàn không tin lúc này y đã bại dưới tay Tôn Ngộ Không, nhưng y hoàn toàn không có bằng chứng, vì vậy không thể nói gì.

Với sự hiểu biết của Lý Tịnh về tính khí của Na Tra, Na Tra phần lớn đã thả nước, nhưng y không có kẽ hở nào để nắm.

Trên Cửu Thiên, trong Lăng Tiêu Bảo Điện, Ngọc Đế và chư tiên thần khác cũng đang quan tâm trận chiến này.

Điều khiến Ngọc Đế hoàn toàn không ngờ là Tôn Ngộ Không lại có thể giác tỉnh huyết mạch của Hồng Hoang Cự Viên, lại còn bộc phát sức chiến đấu kinh người như vậy.

Còn về cái chết của mấy vạn thiên binh thiên tướng, Ngọc Đế đối với những kiến càng này không thèm để mắt đến, y càng xem trọng

thể diện của Thiên Đình.

Đối với ân oán giữa Lý Tịnh và Na Tra, Ngọc Đế cũng hiểu rõ ràng, nhưng y chỉ là một người ngoài, không thể can thiệp vào chuyện gia đình người khác.

Chỉ là đường đường đại nguyên soái lại quá yếu, bình thường đối phó với những kẻ rác rưởi đương nhiên không có vấn đề lớn, nhưng gặp cao thủ như Tôn Ngộ Không, hoàn toàn không phải đối thủ.

Đương nhiên, những trò hề nhỏ của Na Tra y tự nhiên cũng nhìn thấy rõ ràng, nhưng đều không liên quan đến lợi ích của y.

Ánh mắt Ngọc Đế lóe lên, lúc này y đang suy nghĩ xem nên đối phó với con yêu hầu này như thế nào.

"Cầm dụ chỉ này, đi Quán Giang Khẩu tìm Nhị Lang Thần." Ngọc Đế cuối cùng cũng quyết định đi tìm người đàn ông kia, chính là ngoại sanh Nhị Lang Hiển Thánh Chân Quân Dương Tiễn của y.

"Vâng." Thị vệ nhận dụ chỉ, sự việc khẩn cấp, không dám có nửa phần chậm trễ, lập tức nhanh chóng đi Quán Giang Khẩu tìm Nhị Lang Chân Quân.

Trong Hoa Quả Sơn ở hạ giới, trận chiến vẫn đang tiếp tục.

"Lý Tịnh lão già, Thiên Đình có trò gì thì cứ sử dụng hết đi." Tôn Ngộ Không sau khi được Na Tra giúp đỡ, nghỉ ngơi một lát, lúc này đã phục hồi lại trạng thái sung mãn nguyên khí, nếu Lý Tịnh biết con trai mình lại hãm hại mình như vậy, e rằng sẽ tức đến bốc hỏa ba trượng không chừng.

"Hừ, biến về nguyên hình rồi, còn dám phô trương tài năng trước mặt ta sao?" Thác Tháp Lý Thiên Vương khinh thường cười nói, trong lòng hoàn toàn không xem Tôn Ngộ Không vào mắt.

"Đã đến lúc rồi, đến lúc khiến ngươi thật sự đau khổ rồi." Thác

Tháp Lý Thiên Vương ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Lúc này trận chiến đã kéo dài suốt một ngày, bây giờ không biết từ lúc nào đã trở thành màn đêm.

"Nhị Thập Bát Tinh Túc nghe lệnh, bố trí Chu Thiên Tiểu Tinh Đấu Đại Trận, xem yêu hầu còn ngang ngược như thế nào." Thác Tháp Lý Thiên Vương vung bảo tháp trong tay, một tiếng lệnh hạ.

"Vâng!" Nhị Thập Bát Tinh Túc đồng thanh đáp.

Chỉ thấy Nhị Thập Bát Tinh Túc trong tay mỗi người xuất hiện một chiếc trận kỳ, mỗi người bố trí một vị trí, đúng là phù hợp với số lượng tiểu Chu Thiên.

"Chu Thiên Tiểu Tinh Đấu Đại Trận này xem ra không hề đơn giản nhỉ." Dù cách một khoảng cách, Lâm Dương vẫn quan sát trận pháp mà Nhị Thập Bát Tinh Túc bố trí, biểu cảm cũng xuất hiện một tia nghiêm trọng.

"Tiểu vương vừa hay biết lịch sử của trận pháp này." Đông Hải Long Vương ở một bên chen lời nói.

"Ồ?

Lịch sử của trận pháp, tại hạ nguyện được lắng nghe chi tiết." Lâm Dương lộ vẻ hiếu kỳ, hỏi Đông Hải Long Vương.

"Minh Vương Điện hạ có biết chuyện Thượng Cổ Yêu Tộc không." Đông Hải Long Vương không nói thẳng, mà hỏi ngược lại Lâm Dương.

"Thượng Cổ Yêu Tộc, là Yêu Tộc của Thiên Đình do Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn thống lĩnh sao?" Lâm Dương bình tĩnh đáp lời.

"Đúng vậy, xem ra Minh Vương Điện hạ hiểu biết không ít bí ẩn Thượng Cổ nhỉ." Đông Hải Long Vương nhìn Lâm Dương thật sâu

rồi nói.

Nhưng y đâu biết, Lâm Dương chỉ dựa vào ký ức đại khái từ kiếp trước, những chuyện cụ thể y hoàn toàn không hiểu rõ.

"Tương truyền Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận chính là do hai vị Yêu Đế đó sáng tạo, nhưng người chỉ huy trận pháp không chỉ đơn thuần là hai mươi tám người." "Tương truyền Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận hoàn chỉnh nhất cần tổng cộng một trăm linh tám người, phù hợp với số Thiên Cương Địa Sát, vào thời kỳ Yêu Tộc mạnh mẽ nhất, tu vi của mỗi người chỉ huy trận pháp đều đạt đến cảnh giới Đại La Kim Tiên." Đông Hải Long Vương tiếp tục nói.

"Một trăm linh tám Đại La Kim Tiên..." Trong ánh mắt Lâm Dương cũng lộ vẻ kinh ngạc, khiến y lần đầu tiên thực sự nhận thức được thực lực từng có của Yêu Tộc.

Phải biết rằng vào thời đại này, ngay cả Tam Giới Lục Đạo cũng không biết có thể tập hợp đủ một trăm linh tám Đại La Kim Tiên hay không, có thể thấy Yêu Tộc mạnh mẽ đến mức nào.

Với Yêu Tộc thế quân lực địch, Thượng Cổ Vu Tộc đã chiến đấu lâu như vậy thì mạnh mẽ đến mức nào, Lâm Dương không biết, có lẽ cũng không bao giờ có thể biết được.

"Một khi Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận được khai mở, đó là một bộ trận pháp giam giữ người vô cùng mạnh mẽ." "Phải biết rằng, bộ trận pháp này đối phó được cả Đại La Kim Tiên đỉnh phong, thậm chí là Chuẩn Thánh và Thập Nhị Tổ Vu." Bất kể Lâm Dương trong lòng nghĩ gì, Đông Hải Long Vương tiếp tục nói.

"Đương nhiên, kết quả cuối cùng thì ta đều biết rồi, cuối cùng hai tộc đều bị tổn thương nặng nề, rồi rút khỏi vũ đài Hồng Hoang, tiếp theo Nhân Tộc đại hưng thịnh, thế lớn của trời đất, không thể ngăn cản a." Đông Hải Long Vương cũng không khỏi thở dài cảm thán.

Ngay cả thế lực mạnh mẽ đến đâu, dưới sự tang thương của thời gian, đều sẽ bị mài mòn dấu vết.

Hiện nay, lại có bao nhiêu người còn nhớ về Vu Yêu nhị tộc năm xưa, bao nhiêu người còn quan tâm đến lịch sử từng có.

Chương 408

"Nhị Thập Bát Tinh Túc sử dụng Chu Thiên Tiểu Tinh Đấu Đại Trận, đó là phiên bản giản hóa của Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận." Đông Hải Long Vương sau khi nói một hồi lâu, cuối cùng cũng quay lại chủ đề chính lúc ban đầu.

Nhưng lịch sử Hồng Hoang phía trước, cũng khiến Lâm Dương có nhận thức sâu sắc hơn về thế giới này.

Hóa ra Hồng Hoang sâu xa như vậy, đồng thời trong lòng Lâm Dương cũng tăng thêm mấy phần thận trọng và cảnh giác.

Nguyên bản Lâm Dương kể từ khi đột phá Đại La Kim Tiên, thực lực tăng lên nhiều, vì vậy trong lòng có chút lơ lửng, dù sao trong thời đại Thánh Nhân không xuất hiện này, Chuẩn Thánh cũng không có bao nhiêu, tổng cộng không thể nào thường xuyên đụng độ, vì vậy Đại La Kim Tiên là chiến lực đỉnh cao vững chắc.

Nhưng khi thực sự hiểu rõ chi tiết các bí ẩn Thượng Cổ, Lâm Dương mới phát hiện ra sự nông cạn của mình.

Cường giả Thượng Cổ nhiều như vậy, ngay cả chín phần mười đều đã rơi rụng, nhưng không thể đảm bảo không có một số đại lão đã thoát khỏi đại kiếp, vạn nhất không cẩn thận đắc tội với họ, thật sự chết không biết vì sao.

"Bây giờ Chu Thiên Tiểu Tinh Đấu Đại Trận đã được giản hóa, hiện tại có hai mươi tám Thái Ất Kim Tiên có thể thi triển, nhưng uy lực lại có thể giam giữ cường giả Đại La Kim Tiên, có thể thấy uy lực của đại trận không hề nhỏ." Đông Hải Long Vương cuối cùng cũng nói xong về Chu Thiên Tiểu Tinh Đấu Đại Trận.

Lâm Dương quan sát Nhị Thập Bát Tinh Túc một lượt, phát hiện

đều là cảnh giới Thái Ất Kim Tiên, tuy cơ bản đều là Thái Ất Kim Tiên sơ kỳ, nhưng cũng đã đạt đến yêu cầu thi triển pháp trận.

Vậy thì, Ngộ Không liệu có thể đối phó với trận pháp này không?

Lâm Dương chuyển tầm nhìn sang Tôn Ngộ Không.

"Gì vậy, đơn đấu không đánh được thì đánh hội đồng à?

Yêm lão Tôn mới không sợ đâu." Tôn Ngộ Không thấy Nhị Thập Bát Tinh Túc vây quanh mình, nhưng hoàn toàn không sợ hãi nói.

"Đợi lát nữa rồi nói chuyện." Một tinh túc lạnh lùng nói.

Chỉ thấy Nhị Thập Bát Tinh Túc rót pháp lực của mình vào trận kỳ, chỉ thấy các trận kỳ đột nhiên bắn ra một đạo bạch quang, bạch quang trực chỉ các vì tinh tú tương ứng của Nhị Thập Bát Tinh Túc trên trời.

Đồng thời, một lượng lớn tinh thần chi lực từ trên trời giáng xuống bao phủ Nhị Thập Bát Tinh Túc, rồi Nhị Thập Bát Tinh Túc liền thành một đường thẳng, trong tích tắc, trận pháp vận hành thành công.

Trong tầm nhìn của Tôn Ngộ Không, chỉ thấy tinh quang lóe lên, y đã ở một không gian khác, trong không trung là cảnh đẹp vũ trụ vạn thiên tinh tú.

Vũ trụ tuy đẹp vô cùng, nhưng trong đó lại ẩn chứa vô số nguy cơ, điểm này Tôn Ngộ Không nhanh chóng trải nghiệm.

Tôn Ngộ Không quan sát môi trường xung quanh, lúc này không biết từ đâu bắn ra từng đạo tinh quang, Tôn Ngộ Không dựa vào kinh nghiệm chiến đấu của mình, suýt soát tránh được các đòn tấn công của tinh quang.

Nhưng y đã bị trúng mấy lần, thực ra đó đều là do Tôn Ngộ Không

cố ý làm vậy, mục đích là để thăm dò uy lực của tinh quang.

Tôn Ngộ Không lúc này tuy mặt không biểu cảm, nhưng trong lòng y gầm lên: "Tinh quang này có gì vậy, lại có hiệu quả thiêu đốt, xem ra phải cẩn thận rồi." Nếu có ngoại nhân kỹ càng quan sát cánh tay Tôn Ngộ Không, sẽ phát hiện trên cánh tay y lúc này xuất hiện hai đốm đen, chính là vị trí Tôn Ngộ Không vừa rồi bị "ngẫu nhiên" kích trúng.

Ngay cả thân thể Tôn Ngộ Không cũng có chút không chống đỡ nổi, có thể thấy điểm khác biệt của tinh quang.

Nhưng thể chất Tôn Ngộ Không dù sao cũng cường hãn như vậy, cho dù bị kích trúng, không bao lâu sau, lại khôi phục như sơ.

Thế nhưng, Chu Thiên Tiểu Tinh Đấu Đại Trận lại sẽ không chờ Tôn Ngộ Không từ từ khôi phục, từng trận công kích mãnh liệt hơn lại tiếp nối ập đến, mức độ dày đặc còn hơn trước vài phần.

Tôn Ngộ Không biết chỉ dựa vào việc né tránh là không thông, bèn vung Như Ý Kim Cô Bổng đối đầu với từng trận tinh quang phản kích.

"Kệ cha chúng, Yêm lão Tôn đánh lại cho kệ cha chúng, xem chúng có thủ đoạn gì." Y dựa vào Như Ý Kim Cô Bổng và thân pháp chiến đấu, có thể đối phó với tinh đấu ngập trời, nhưng áp lực của Tôn Ngộ Không cũng ngày càng lớn.

"Chư vị, hiệu quả công kích của tinh quang không rõ ràng a." Kháng Kim Long có chút sốt ruột nói với Nhị Thập Bát Tinh Túc.

"Vậy thì trực tiếp thi triển chiêu kia đi, trước tiên khống chế y lại rồi tính sau." Giác Mộc Giao nói.

Nhị Thập Bát Tinh Túc tâm ý tương thông, đồng thời gật đầu, sau đó biến ảo trận hình.

Trong trận pháp, Tôn Ngộ Không thấy tinh quang đột nhiên biến mất hết, nhưng không dám có nửa điểm trì hoãn, cổ kế phía sau sẽ có biến hóa.

Kết quả cũng không ngoài sở liệu của Tôn Ngộ Không, cảnh tượng tinh đấu vũ trụ ngập trời trên không trung đột nhiên có biến hóa, tuy nhiên vẫn là một bức tinh đồ như cũ, nhưng Tôn Ngộ Không không nhìn ra được gì khác, cũng chỉ có thể tĩnh quan kỳ biến.

Chỉ thấy bốn mặt tám phương đột nhiên dũng hiện ra từng đường tinh tuyến, Tôn Ngộ Không lách mình một cái, tránh được vài đường tinh tuyến bay tới.

"Vô dụng thôi, ngươi tưởng rằng tránh được mấy đường tinh tuyến là không sao sao?" Chỉ thấy Giác Mộc Giao nhìn Tôn Ngộ Không tránh được rất nhiều tinh tuyến xong, khinh thường cười nói.

Thì ra, tinh tuyến lúc đầu không phải để công kích Tôn Ngộ Không, mà từ từ phong tỏa không gian hành động của y.

Trải qua nhiều lần né tránh, Tôn Ngộ Không cuối cùng cũng ý thức được phạm vi hoạt động thực sự dường như đang dần dần thu nhỏ, trong lòng cũng sản sinh một tia cảm giác bất diệu.

Cuối cùng, Tôn Ngộ Không tị vô khả tị, bị tinh tuyến triền nhiễu trụ.

"Khốn nạn, đã bị vây rồi, vậy Yêm lão Tôn thoát ra!" Tôn Ngộ Không ánh mắt sắc bén, dùng toàn thân khí lực, từng đường tinh tuyến ứng thanh đoạn liệt.

"Cư nhiên có thể thoát ra, xem ra sức mạnh của ngươi thật không yếu, nhưng có hữu dụng chăng?" Kháng Kim Long nhìn tinh thần ngập trời lúc này, tự tin cười một tiếng.

Thì ra, Chu Thiên Tiểu Tinh Đấu Đại Trận thi triển chủ yếu mượn

tinh quang trong vũ trụ tự nhiên, hiện tại chính là lúc nửa đêm, cũng là lúc tinh thần chi lực nồng úc nhất.

Trận pháp này đối với thi pháp giả mà nói thì tiêu hao pháp lực tương đối ít, thêm vào đó tổng cộng có hai mươi tám người, áp lực mỗi người phải chịu giảm đi rất nhiều.

Chương 409

"Ha ha, yêu hầu ngươi đào thoát được khỏi Chu Thiên Tiểu Tinh Đấu Đại Trận sao?

Đây mới là hậu thủ chân chính của ta." Thác Tháp Lý Thiên Vương đắc ý cười lớn, xem ra Thác Tháp Lý Thiên Vương cũng đã chuẩn bị một phen rồi.

Một bên Na Tra vẫn giữ vẻ mặt vô biểu tình, nhưng nhìn Tôn Ngộ Không trong trận, trong ánh mắt không khỏi lộ ra ẩn ẩn một tia lo lắng, nghe nói Chu Thiên Tiểu Tinh Đấu Đại Trận là thủ đoạn vây khốn người mạnh nhất, không biết Tôn Ngộ Không có thoát ra được không.

Mà Na Tra ẩn ẩn cảm giác Thiên Đình chưa phải là thủ đoạn cuối cùng, có lẽ mọi chuyện không đơn giản như vậy.

"Ngã năng bang đô bang liễu, hậu diện chích năng tự ngươi thôi." Na Tra trong lòng cũng bất đắc dĩ, dù sao y cũng thuộc Thiên Đình, có một số chuyện không thể công khai làm được.

Trong trận, Tôn Ngộ Không thoát khỏi tinh tuyến không lâu, lại có lượng lớn tinh tuyến dũng mãnh ập tới, nhanh hơn trước rất nhiều.

"Tiêu hao Yêm lão Tôn sao?

Vậy Yêm lão Tôn chơi thật." Tôn Ngộ Không ánh mắt biến đổi, phảng phất đã hạ quyết định.

"Ta có dự cảm bất hảo." Kháng Kim Long lo lắng nói.

Trong trận, Tôn Ngộ Không đột nhiên thu Như Ý Kim Cô Bổng, sau đó rống khẽ một tiếng, ánh mắt cũng có một tia biến hóa.

"Bất hảo, nó muốn biến thân." Giác Mộc Giao đột nhiên nhớ đến

dáng vẻ Tôn Ngộ Không biến thân trước đây, lập tức ý thức được Tôn Ngộ Không tiếp theo muốn làm gì.

"Đáng chết, chẳng phải chỉ biến thân được một lần sao?

Trong thời gian ngắn như vậy có thể biến thân lần nữa, thể chất của nó là gì vậy?" Giác Mộc Giao tức giận nói.

Kỳ thực Tôn Ngộ Không biến thân xong thì không thể tiếp tục biến thân nữa, thêm vào đó liên tục chiến đấu, khí huyết vẫn luôn trong trạng thái tiêu hao, nhưng khi giao chiến với Na Tra, Tôn Ngộ Không đã thừa cơ tu dưỡng nửa ngày, thêm vào đó khí huyết cường đại của Kim Đan trong cơ thể gia trì, dẫn đến việc y vẫn chiến đấu sinh long hoạt hổ đến bây giờ, thậm chí có thể tái thứ cự viên hóa.

Trong đại trận, Tôn Ngộ Không lần nữa biến thân thành Hồng Hoang cự viên, trong nháy mắt xé toạc tất cả tinh tuyến xung quanh, sau đó thân thể tiếp tục biến lớn, thậm chí lớn hơn nhiều lần so với lúc đánh Cự Linh Thần trước đây.

Xem ra, Tôn Ngộ Không trước đó đã lưu lại một tay, lần này trực tiếp phá giải Chu Thiên Tiểu Tinh Đấu Đại Trận.

Cần biết, thần thông biến thân giống như Pháp Tướng Thiên Địa, biến càng lớn, càng tiêu hao khí huyết, đồng thời yêu cầu càng nghiêm khắc, đồng thời sức mạnh thể hiện ra càng cường đại.

Lúc này Tôn Ngộ Không, có thể cùng Đại La Kim Tiên trung kỳ có một chiến chi lực.

Ngoài trận, Nhị Thập Bát Tinh Túc lập tức cảm nhận được áp lực cực lớn, cần biết hiện tại tương đương với đối mặt một cao thủ Đại La Kim Tiên trung kỳ, áp lực như vậy không thể sánh bằng trước đây.

"Chư vị, toàn lực vận hành pháp trận, tuyệt đối đừng để trận pháp bị phá." Kháng Kim Long cắn răng, đồng thời cảm giác Chu Thiên

Tiểu Tinh Đấu Đại Trận tùy thời muốn cáo phá.

Không có biện pháp, thực lực tuy nhiên không thấp, nhưng đối với Tôn Ngộ Không lúc này thì tương đương với rất yếu.

Nếu không có Chu Thiên Tiểu Tinh Đấu Đại Trận gia trì, Tôn Ngộ Không không cần biến thân cũng có thể dễ dàng thu thập bọn họ.

"Sử dụng tinh huyết đi." Giác Mộc Giao phẳng phất đã hạ quyết tâm, sau đó nói với các Tinh Túc.

"Chỉ có thể như vậy." Các Tinh Túc lần lượt từ trong mắt nhau nhìn thấy một tia bất đắc dĩ, nhưng không có biện pháp, hiện tại chỉ có thể như vậy.

Chỉ thấy Nhị Thập Bát Tinh Túc đồng thời phun một ngụm tinh huyết vào trận kỳ trong tay, trận kỳ cũng đồng thời tinh quang đại lượng, đầu xạ vào trong trận pháp.

Lúc này trong trận pháp, Tôn Ngộ Không cự viên hóa vốn cảm thấy tùy thời có thể xé nát pháp trận, nhưng đột nhiên phát hiện trận pháp lại ổn cố không ít, có lẽ cần một đoạn thời gian mới có thể phá trận, không khỏi một trận tức giận.

"Dù vậy, trận pháp cũng chỉ có thể chống đỡ vài canh giờ, làm sao đây?" Giác Mộc Giao đốn thì tiêu cấp nói.

"Các vị bất dụng trứ cấp, nhượng ngã hội hội cá hầu tử." Không biết từ đâu truyền đến một thanh âm, nói với mọi người.

Tuy nhiên vị kiến kỳ nhân, nhưng trong lòng mọi người đều cảm nhận được một tia áp bách, chính là uy thế do thực lực mang đến.

Lúc này, sắc mặt những người có mặt đều sản sinh biến hóa, trước tiên Nhị Thập Bát Tinh Túc cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, trên mặt Thác Tháp Lý Thiên Vương trên trời lập tức lộ ra vẻ hỉ sắc, trái lại Na Tra bên cạnh, sắc mặt lại có chút âm tình bất định, không

biết đang nghĩ gì.

Chỉ thấy người đó đội kim quan buộc tóc, thân mặc một thân ngân giáp bạch bào, mặt như ngọc sắc, phong độ phiêu phiêu, tay cầm một thanh Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao, quả thật là một hình tượng hảo hán.

Nhưng đó đều không phải là điều quan trọng nhất, điều đặc biệt nhất chính là một đường vân trên trán y, nhìn kỹ như một con mắt khép lại, người đó chính là Thanh Nguyên Diệu Đạo Chân Quân, Nhị Lang Hiển Thánh Chân Quân, Dương Tiễn đại danh đỉnh đỉnh.

Lúc này Na Tra nhìn Dương Tiễn, thầm kêu một tiếng bất hảo: "Hạ tao liễu, Tôn Ngộ Không làm sao là đối thủ của Nhị Lang Thần được, làm sao bây giờ?" "Na phạ ngã xuất thủ trở nạo, dã chích năng tha trụ nhất cá thời thần, nhất cá thời thần Ngộ Không năng thoát hiểm chăng?" 47.

Hai bên giằng co, La Phong không có hứng thú mở miệng, bởi vì Thần Môn không thể nào giao ra được, đã vậy thì mọi lời đều dư thừa, chi bằng dùng kiếm trong tay giải quyết.

Trong Đông Hải Long Cung, Lâm Dương cảm nhận được sức mạnh cường đại, biết đã đến lúc ra tay.

"Long Vương đa tạ chiêu đãi của ngươi, ta hiện tại phải ly khai liễu." Sau đó chưa kịp đợi Đông Hải Long Vương phản ứng, trong Long Cung chỉ còn lại một mình Đông Hải Long Vương.

"Sẽ không đi đối chiến vị đó chứ." Đông Hải Long Vương đương nhiên cảm nhận được sức mạnh của Dương Tiễn, lập tức đoán ra một khả năng, sau đó càng ngày càng cảm thấy có khả năng, không khỏi lộ ra một tia bất đắc dĩ.

Lâm Dương ra khỏi Đông Hải Long Cung, trước tiên sử dụng

truyền tấn hải loa liên hệ Bách Hoa Tiên Tử.

“Bách Hoa, ngươi đến Đâu Suất Cung tìm Đại sư huynh của ta một chuyến, bảo y giúp chăm sóc Ngộ Không, hy vọng có thể bảo toàn sinh linh Hoa Quả Sơn, kỳ dư án kế hoạch hành sự.” Lâm Dương nói với Bách Hoa Tiên Tử.

Chương 410

Sở dĩ như vậy, Lâm Dương dù có thể ngăn cản Dương Tiễn, Thiên Đình cổ kế cũng có cách bắt Tôn Ngộ Không, Tôn Ngộ Không sẽ phải chịu đủ mọi khổ nhục ở Thiên Đình.

"Ân, thiếp tri đạo liễu, Phu quân chú ý an toàn." Bách Hoa Tiên Tử không hỏi thêm gì, chỉ hy vọng Lâm Dương bình an.

"Ngã hội đích." Lâm Dương lập tức đóng truyền tấn hải loa, sau đó bay về Hoa Quả Sơn.

"Nhị Lang Hiển Thánh Chân Quân phải không, tại hạ Lâm Dương, muốn hội ngộ một phen." Khi Na Tra đang vô cùng sốt ruột, chuẩn bị ra tay, một thanh âm xuất hiện.

Tiếp đó, một nam tử áo xanh tóc đen, tay cầm kiếm dài ba thước xuất hiện giữa chiến trường, người đó chính là Lâm Dương.

"Lâm Dương?

Đệ tử mới của Thái Thanh Sư Tổ, Minh Vương Tiên Tôn Lâm Dương sao?" Dương Tiễn nhanh chóng nhận ra thân phận Lâm Dương.

"Chính tại hạ, Ngộ Không là huynh đệ kết bái của ta, ta tác vi đại ca tất tu bang nhất bang huynh đệ của ta." Lâm Dương khóe miệng mang theo ý cười, chậm rãi nói.

"Đúng rồi, Dương Tiễn, án bối phận ngươi đắc khiếu ngã nhất thanh sư thúc nha." Lâm Dương nói với Dương Tiễn.

"Khiếu sư thúc?

Đánh bại ta rồi hãy nói." Dương Tiễn ánh mắt sắc bén, toàn thân dâng lên hùng hùng chiến ý, y cảm nhận được thực lực của đối

phương bất phàm, cùng với y không ai chịu nhường ai, khiến chiến tâm trầm tịch đã lâu của y lại một lần nữa bùng cháy, đã lâu rồi không gặp một đối thủ xứng tầm.

"Ở đây thi triển bất khai, ngã khứ hư không chi trung chiến đấu như hà?" Lâm Dương sợ chiến đấu ảnh hưởng quá rộng, đồng thời không úy thủ úy vĩ, bèn đề nghị.

"Chính hữu thử ý." Dương Tiễn đáp.

Thế là, hai người cùng lúc bay về phía hư không.

"....." Kháng Kim Long nhìn những Nhị Thập Bát Tinh Túc còn lại, lộ ra một tia khổ tiếu, chưa vui vẻ được bao lâu, viện binh đã không còn nữa rồi sao.

Trước Đâu Suất Cung, Bách Hoa Tiên Tử cuối cùng cũng gặp mặt Huyền Đô Đại Pháp Sư.

"Sư huynh, Lâm Dương nhượng ngã cấp đái cú thoại, hy vọng huynh có thể chiếu cố Tôn Ngộ Không dĩ cập sinh linh Hoa Quả Sơn nhất nhị, kỳ dư án kế hoạch hành sự." Vì Lâm Dương là sư đệ của Huyền Đô, cho nên Bách Hoa Tiên Tử theo Lâm Dương mà xưng hô với Huyền Đô như vậy.

"Sự tình ngã tri hiểu liễu, ngã hội xử lý hảo đích." Huyền Đô Đại Pháp Sư mỉm cười với Bách Hoa Tiên Tử, ý rằng Bách Hoa Tiên Tử có thể yên tâm mọi việc.

"Sư đệ đi đối chiến Dương Tiễn, có chút thú vị, xem ra ta cũng đến lúc nên xuất thủ rồi." Đợi Bách Hoa Tiên Tử rời đi, Huyền Đô Đại Pháp Sư bay xuống hạ giới, đồng thời mang theo một bảo vật của Đâu Suất Cung — Kim Cương Trạc.

Trong hư không, Nhị Lang Thần và Lâm Dương cách xa nhau vài chục mét, nhưng hai người đều bất động, cũng không có động tác nào

khác.

Đột nhiên, hai người phảng phất như có thần giao cách cảm, đồng thời nhanh chóng tung ra một quyền về phía đối phương.

Một quyền đơn giản khiến không gian sản sinh một tia ba động, có thể thấy uy năng khủng bố ẩn chứa trong đó.

Sau đó, hai người đồng thời lùi lại vài chục mét, hai người so sánh với nhau, không hề kém cạnh.

Hai người lúc đầu chỉ là một lần thăm dò đơn giản, nhưng đồng dạng hung hiểm phi thường, đồng thời, hai người cũng đã có phán đoán sơ bộ về thực lực của đối phương.

"Thân thể của ngươi không tồi đâu." 48.

Đã quyết định chủ ý, trên người La Phong kiếm khí tứ dật, xé rách không gian, cảnh tượng đột ngột này khiến cả Hạo Lôi Tinh Chủ cũng nảy sinh cảnh giác trong lòng.

"Ngươi cũng không kém." Dương Tiễn đáp, nhưng trong lòng càng thêm chấn kinh, từ khi tu luyện thành Bát Cửu Huyền Công, lâu rồi chưa gặp đối thủ như vậy.

"Từ khi đột phá ta chưa từng gặp đối thủ nào trên Đại La Kim Tiên, không có gì mạnh mẽ lắm, nhưng cũng vừa hay có thể kiểm nghiệm thành quả tu luyện bao lâu nay của ta." Lâm Dương tràn đầy chiến ý nói.

"Hảo cửu một hữu thống thống khoái khoái địa đả nhất giá liễu, nhượng ngã thí thí phối bất phối đương ngã đích sư thúc." Dương Tiễn trong lòng đồng dạng tràn đầy dục vọng chiến đấu.

Chỉ thấy một người tay nắm kiếm, một người tay cầm đao, cứ thế lao vào nhau.

Bất kể lúc này hư không đang giao đấu thế nào, trong Hoa Quả Sơn, Lý Tịnh lúc này rơi vào thế cục bế tắc, bởi vì hiện tại y không còn át chủ bài nào nữa rồi.

Nhưng phảng phất ứng với điều trong lòng y nghĩ, một đạo nhân áo huyền xuất hiện trên Hoa Quả Sơn.

"Thác Tháp Lý Thiên Vương, lão đạo hiện tại sẽ giúp ngươi một tay." Người đó chính là Đại sư huynh của Lâm Dương, Huyền Đô Đại Pháp Sư.

"Vi thần kiến Đại Pháp Sư." Thác Tháp Lý Thiên Vương nhìn thấy người đó, bèn cúi chào, các thần tiên còn lại cũng đồng dạng hành lễ với y.

Nhưng trong lòng Lý Tịnh càng nhiều nghi vấn, không biết huynh đệ sư môn này rốt cuộc đang làm trò gì, Lâm Dương vừa rồi đi ngăn Dương Tiễn, Huyền Đô Đại Pháp Sư lại giúp đỡ, thật kỳ lạ.

Nhưng mặc kệ Lý Tịnh nghĩ gì, trong lòng Nhị Thập Bát Tinh Túc thì vui mừng khôn xiết, vì Huyền Đô Đại Pháp Sư chịu giúp đỡ, với thực lực của y, đối phó Tôn Ngộ Không thì dễ như trở bàn tay, mọi người cuối cùng cũng có thể thở phào nhẹ nhõm.

Nhân sinh a, quả thật đại khởi đại lạc.

Nếu thật sự không có cứu binh, đại trận bị phá, không chỉ Tôn Ngộ Không sẽ đào thoát, thậm chí còn có thể khiến trận kỳ bị hư hại, làm tổn thương căn bản của mọi người.

Trong Chu Thiên Tiểu Tinh Đấu Đại Trận, cự viên hóa Tôn Ngộ Không đang gào thét, xung quanh không ngừng có từng trận tinh quang và từng đường tinh tuyến công kích về phía y.

Chương 411

Nhưng nào ngờ cự viên da dày thịt béo, tinh quang căn bản không thể tạo thành thương hại hữu hiệu, những tinh tuyến đó cũng chỉ có thể vây khốn cự viên trong một sát na.

Trái lại đại trận, sau nhiều lần công kích của cự viên, dần dần xuất hiện một tia bất ổn định vết rạn nứt, chỉ là không dễ nhìn ra mà thôi.

"Nhượng bần đạo thu thập chích hầu đầu." Huyền Đô Đại Pháp Sư từ trong tay áo lấy ra một cái vòng lớn hơn nắm tay một chút, chính là bảo vật Kim Cương Trạc của Thái Thanh Đạo Tổ.

Chỉ thấy Huyền Đô Đại Pháp Sư nhẹ nhàng ném Kim Cương Trạc vào trong Chu Thiên Tiểu Tinh Đấu Đại Trận, Kim Cương Trạc cứ thế tiến vào trong đại trận.

Kim Cương Trạc tiến vào trong đại trận sau, hơi biến lớn hơn vài lần.

Lúc này cự viên hóa Tôn Ngộ Không không chú ý Kim Cương Trạc đang đến gần, nhưng nhờ kinh nghiệm chiến đấu phong phú, Tôn Ngộ Không cảm nhận được một tia nguy hiểm.

Nhưng chưa kịp đợi Tôn Ngộ Không phản ứng, Kim Cương Trạc đánh mạnh một cái vào đầu Tôn Ngộ Không.

Tôn Ngộ Không chỉ cảm thấy sau gáy một trận đau nhức kịch liệt, tinh thần phảng phất cũng chịu đả kích cực lớn.

Tôn Ngộ Không bước đi lảo đảo, thậm chí có chút đứng không vững.

"Cai tử, ngã liễu." Tôn Ngộ Không cưỡng bức lắc đầu, nhưng chỉ

thấy trời đất quay cuồng, sau đó giải trừ biến thân trạng thái, hôn mê bất tỉnh.

Sau đó Kim Cương Trạc biến nhỏ bằng eo Tôn Ngộ Không, rồi trói chặt Tôn Ngộ Không.

"Tôn Ngộ Không đã bị bần đạo chế phục, các vị quan có thể giải trừ Chu Thiên Tiểu Tinh Đấu Đại Trận rồi." Huyền Đô Đại Pháp Sư mỉm cười với Nhị Thập Bát Tinh Túc, sau đó nói.

Nhị Thập Bát Tinh Túc liền vội vàng giải trừ đại trận, phân phân thư liễu nhất khẩu khí, cưỡng chế vận chuyển đại trận thực sự áp lực quá lớn, duy trì trạng thái đó quá không dễ dàng, may mắn là hiện tại cuối cùng cũng kết thúc.

"Thứ đa tạ Đạo trưởng đã giúp đỡ ta." Thác Tháp Lý Thiên Vương nắm quyền cúi chào Huyền Đô Đại Pháp Sư, sau đó cảm tạ.

"Thiên Vương khách khí rồi, đó là việc trong phận sự của bần đạo." Huyền Đô Đại Pháp Sư khách khí đáp.

"Một chúng thiên binh thiên tướng nghe lệnh, dọn dẹp sạch sẽ những tàn dư còn lại của Hoa Quả Sơn." Thác Tháp Lý Thiên Vương thần tình nghiêm chỉnh, trở nên nghiêm túc hơn vài phần, sau đó hạ lệnh cho một chúng thiên binh thiên tướng.

"Thiên Vương khoan đã, nếu Ngọc Đế muốn Tôn Ngộ Không là thủ phạm chính, vậy những sinh linh còn lại của Hoa Quả Sơn không cần thiết phải tận diệt chứ." Huyền Đô Đại Pháp Sư đứng chắn trước Thác Tháp Lý Thiên Vương, sau đó không nhanh không chậm nói.

"....." Thác Tháp Lý Thiên Vương nhìn biểu tình của Huyền Đô lúc đó, không giống đang đùa, biết đối phương thật sự muốn ngăn cản, sau đó nhìn nhìn Tôn Ngộ Không trong tay Huyền Đô Đại Pháp Sư.

Ánh mắt Thác Tháp Lý Thiên Vương lóe lên, Tôn Ngộ Không là do đối phương bắt được, những người này cũng hoàn toàn không phải đối thủ của đối phương, không cần thiết phải xé toạc mặt mũi với đối phương.

"Hảo ba, ký nhiên Đạo trưởng đã nói như vậy, vậy ta cũng sẽ không gây thêm sát lục nữa." Thác Tháp Lý Thiên Vương thanh âm trầm xuống, thỏa hiệp với Huyền Đô Đại Pháp Sư.

"Một chúng thiên binh thiên tướng nghe lệnh, minh kim thu binh, hồi Thiên Đình." Thác Tháp Lý Thiên Vương lấy ra hành quân lệnh bài, hít sâu một hơi, sau đó hạ lệnh.

Thế là số vạn thiên binh thiên tướng cứ thế hạo hạo đãng đãng bay về Thiên Đình, chỉ là khí thế không còn hăng hái như lúc đi, nhân số cũng ít đi rất nhiều.

Thác Tháp Lý Thiên Vương trên đường về, đột nhiên cảm thấy hình như quên mất điều gì đó.

Tư tác một phen sau, cuối cùng dường như đã hiểu ra.

"Đạo trưởng, có biết sư đệ của ngài trước đây cũng đã đến Hoa Quả Sơn không?" Thác Tháp Lý Thiên Vương hỏi Huyền Đô Đại Pháp Sư, đồng thời biết đối phương sẽ trả lời thế nào.

"Nga?

Có sao?

Ta không rõ, đến Hoa Quả Sơn làm gì?" Huyền Đô Đại Pháp Sư tuy trong lòng môn thanh, nhưng giả vờ không biết mà nói.

"Thật sự không biết sao?" Thác Tháp Lý Thiên Vương nhìn chằm chằm Huyền Đô Đại Pháp Sư hồi lâu, đại khái không phát hiện ra điều gì từ Huyền Đô Đại Pháp Sư, nhưng Huyền Đô Đại Pháp Sư mặt vô biểu tình, hoàn toàn không nhìn ra mao bệnh.

“Lúc đó Nhị Lang Chân Quân đến giúp ta trợ trận, sau đó Minh Vương Điện Hạ cũng vừa hay xuất hiện, muốn giao đấu với Dương Tiễn một trận, rồi hai người đã đánh nhau ở hư không.” Thác Tháp Lý Thiên Vương thấy không thể moi được tin tức từ Huyền Đô Đại Pháp Sư, cuối cùng cũng kể hết mọi chuyện.

“Nguyên dạng, chuyện này ta quả thật không biết, không ngờ tiểu sư đệ có lẽ thấy đại danh đỉnh đỉnh Nhị Lang Hiển Thánh Chân Quân, nên tay có chút ngứa nghề, vì vậy muốn giao đấu với y một phen.” Huyền Đô Đại Pháp Sư nghe xong, khóe miệng treo một tia tiếu dung, sau đó nói.

“Ma, Minh Vương Điện Hạ quả nhiên thiên tư thông minh, tại hạ bội phục.” Thác Tháp Lý Thiên Vương khách sáo nói, thấy không thể moi được tin tức từ miệng y, bèn ngậm miệng không nói nữa.

Lúc này, thần thức của Huyền Đô Đại Pháp Sư, từ lâu đã tụ tập vào hư không xa xôi.

Ở nơi đó, hai bóng người không ngừng giao thác, không ngừng bạo phát những tiếng vang lớn, có thể thấy cục diện giao chiến hung mãnh đến mức nào.

“Chân Quân, thần nhãn của ngài không tồi chút nào, cư nhiên có thể nhìn thấu kiếm pháp của ta, tịnh khả dĩ dữ kiếm pháp của ta giao phong yêu cửu.” Lâm Dương hơi thở hổn hển, sau đó nói.

Thần nhãn của Dương Tiễn quả nhiên không đơn giản, cư nhiên có thể nhìn rõ Tiên Linh Kiếm Pháp của Lâm Dương, cần biết, Lâm Dương tu luyện đến cảnh giới đó, kiếm pháp của y không phải người bình thường có thể nắm bắt được.

“Điện Hạ, kiếm pháp của ngài cũng không tệ chút nào, cư nhiên có thể dưới thần nhãn của ta giao đấu lâu như vậy với ta.” Dương Tiễn lúc này cũng có chút thở hổn hển, dù sao cũng đã đánh nửa ngày, cho

dù thể chất có tốt đến mấy cũng sẽ mệt mỏi.

Kiếm pháp cư nhiên khó đối phó như vậy, kiếm pháp chỉ có thể nhờ thiên nhãn mới nhìn rõ, kiếm pháp đó thật đáng sợ, đáng sợ hơn là trong kiếm pháp ẩn chứa một tia khí tức pháp tắc hủy diệt, ngay cả y cũng cảm thấy vô cùng kiêng dè.

"Ký nhiên như vậy, ta dây dưa tiếp cũng vô vị, chi bằng ta dùng một chiêu định thắng bại đi." Dương Tiễn và Lâm Dương trong nháy mắt kéo giãn khoảng cách vài chục mét, sau đó đề nghị với y.

Chương 412

"Chính hảo, ta cũng đã đánh đủ rồi, chúng ta một chiêu định thắng bại đi." Lâm Dương nghe xong, ánh mắt sáng lên, sau đó nói.

Dương Tiễn nói xong, lập tức thu Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao của mình, sau đó từ trong tay triệu hồi ra một cây rìu.

"?" Lâm Dương nhìn Dương Tiễn triệu hồi ra cây rìu, không khỏi mí mắt giật giật, sau đó hình như đã hiểu ra điều gì, trong lòng cũng cảm thấy nặng trĩu.

Cư nhiên là thứ đó, thật sự ở trong tay y, hỏng bét rồi, phải dốc toàn lực ứng phó rồi.

Lâm Dương tay nắm chặt Thiên Nguyên Kiếm, sau đó khẩn bế song nhãn, muốn sử dụng thức Tiên Linh Kiếm Pháp mới nhất vừa lĩnh ngộ sau khi đột phá Đại La Kim Tiên.

Vậy, cây rìu khiến Lâm Dương không thể không dốc toàn lực là gì?

Thì ra, cây rìu trong tay Dương Tiễn chính là Khai Thiên Phủ truyền thuyết mà Bàn Cổ dùng để khai thiên tích địa, có thể thấy điểm cường đại của nó, đổi lại là ai cũng không thể không dốc toàn lực đối phó.

Từ khi được Khai Thiên Phủ, y đã lâu không dùng nó, lần này bất đắc dĩ sử dụng, để đối phó một người trẻ tuổi hơn mình, không khỏi cho thấy ý trọng thị của Dương Tiễn đối với Lâm Dương.

Khai Thiên Phủ từ khi Bàn Cổ khai thiên xong, đã thất tung giữa thiên địa, Dương Tiễn cơ duyên xảo hợp mới ở một bí cảnh phát hiện ra Khai Thiên Phủ, cuối cùng được Khai Thiên Phủ thừa nhận.

Kèm theo Khai Thiên Phủ có một bộ bí tịch, chính là Khai Thiên Cửu Thức, nhưng Khai Thiên Cửu Thức tiêu hao quá lớn, yêu cầu thể chất cao, ngay cả thể chất hiện tại của Dương Tiễn, cũng chỉ miễn cưỡng thi triển được thức thứ sáu.

Đó cũng là nguyên nhân Dương Tiễn bất chấp tất cả để đề thăng thể chất.

Nhưng thể chất càng đề thăng thì về sau càng khó khăn, là một con đường gian nan.

Hiện tại Dương Tiễn sử dụng thức thứ sáu.

"Khai Thiên Phủ?

Pháp tắc sức mạnh?

Được lắm, vậy để ngươi thử kiếm pháp mới của ta đi." Lâm Dương cảm nhận pháp tắc sức mạnh nồng úc từ Khai Thiên Phủ, tràn đầy chiến ý nói.

Đồng thời, một tia đen kịt quanh Thiên Nguyên Kiếm của Lâm Dương cũng ngày càng nồng úc, tuy tinh tuyến đen không nhiều, nhưng bất kỳ ai cũng có thể cảm nhận sức mạnh khủng khiếp khiến người ta kinh hãi ẩn chứa trong đó.

Trong hư không, Lâm Dương và Dương Tiễn đối diện nhau từ xa, trên người hai người sản sinh hai xoáy nước do khí thế tạo thành.

Trên người Lâm Dương là hắc bạch tương gian hủy diệt chi lực, còn trên người Dương Tiễn là một cỗ sức mạnh màu lam tràn đầy.

Đột nhiên, hai người phảng phất như tâm hữu linh tê tự đích đồng thời mở mắt, sau đó nói: "Tiên Linh Kiếm Pháp Đệ Lục Thức!" "Khai Thiên Cửu Thức Đệ Lục Thức!" Trong hư không, chỉ thấy một rìu một kiếm, hai hư ảnh khổng lồ va chạm, giữa hai bên không gian sản sinh một vết nứt khổng lồ.

Đồng thời, lực xung kích cực lớn sản sinh trong khoảnh khắc hai đạo hư ảnh va chạm phản lại lên người hai người.

Hai người đồng thời biến sắc, liền vội vàng toàn lực vận chuyển pháp lực ứng phó sóng xung kích.

Không biết qua bao lâu, sóng xung kích cuối cùng cũng dừng lại.

"Phụt!" Lâm Dương cuối cùng nhịn không được, phun ra một ngụm máu, trận chiến này cuối cùng cũng đã làm y bị thương, không nhẹ chút nào.

Cảm nhận pháp tắc sức mạnh bá đạo đang hoành hành trong cơ thể, hiện tại chỉ có thể miễn cưỡng trấn áp, có lẽ cần phải tốn một phen công phu mới có thể trừ khử.

"Ta thua rồi." Lâm Dương bất cam nói.

Phải thừa nhận, tuy đối phương có vũ khí tốt hơn ta, nhưng ta quá kém cỏi trong việc nắm giữ Tiên Linh Kiếm Pháp thức thứ sáu.

"Thừa nhượng liễu, ngươi là đối thủ giao chiến sảng khoái nhất mà ta gặp bao lâu nay, hy vọng sau này sẽ có cơ hội đánh một trận nữa." Dương Tiễn chắp hai tay lại, nói với Lâm Dương.

Sau đó hai người tâm chiếu bất tuyên bay về hai hướng khác nhau, xem ra không có ý định nói chuyện thêm.

Lâm Dương lau vết máu ở khóe miệng, cảm nhận tình trạng thân thể, trầm tư một lát, sau đó bay về Hoa Quả Sơn.

Tình trạng này về Minh Vương Điện không ổn chút nào, chỉ khiến Bách Hoa Tiên Tử lo lắng vô ích, trước tiên dưỡng thương đã, Tôn Ngộ Không chắc đã bị bắt về Thiên Đình rồi.

Đồng thời, trên đường Dương Tiễn trở về Quán Giang Khẩu, "Phụt!" Dương Tiễn nhịn không được phun ra một ngụm máu tươi.

Quả nhiên bị thương, tuy không nghiêm trọng, nhưng vũ khí của đối phương không kém hơn chút nào.

Sư thúc quả thật có chút lợi hại.

Không biết khi nào, Dương Tiễn mới chấp nhận vị sư thúc này, chỉ ngại mặt mũi tạm thời không nói ra thôi.

"Tiểu sư đệ đương chân thiên tư thông minh, tiến bộ cũng quá nhanh đi, đã sắp đuổi kịp Nhị Lang Thần rồi." Huyền Đô Đại Pháp Sư nhẹ nhàng vuốt chòm râu dài của mình, hài lòng cười nói.

"Mà thực lực càng cao, càng có khả năng hoàn thành nhiệm vụ mà lão sư giao phó, thật đúng là phúc của Thái Thanh Đạo Môn nha." Nghĩ đến đây, trong lòng Huyền Đô Đại Pháp Sư càng thêm vui vẻ.

Một bên, Lâm Dương nhanh chóng trở về Hoa Quả Sơn, lúc này Hoa Quả Sơn không còn cảnh mây đen cuồn cuộn, núi sắp mưa gió bão bùng nữa, thiên binh thiên tướng chắc đã rút lui từ sớm rồi.

Lâm Dương một cái thuấn thân vào trong Thủy Liêm Động, thấy quần hầu Hoa Quả Sơn vẫn còn đó, lập tức trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

Chương 413

May mà sớm nhờ sư huynh giúp đỡ, tránh cho quần hầu Hoa Quả Sơn một tai họa máu lửa.

"Ta phải bế quan tu luyện, các ngươi hãy hộ pháp bên ngoài cho ta." Lâm Dương nói với hai con khỉ có tu vi tương đối cao trong đó.

"A!" Hai con khỉ thấy Nhị Đại Vương trở về, trên mặt lộ ra một trận mừng rỡ, hiện tại quần hầu đang lo lắng Đại Vương của mình bị Thiên Đình bắt đi, nhưng nào ngờ thực lực thực sự không đủ xem, đang lúc trù mạc triển khai.

Nhị Đại Vương hiện tại kịp thời trở về, Hoa Quả Sơn cuối cùng cũng có chủ tâm cốt.

Mà Nhị Đại Vương y sam lam lũ, hình như bị thương một chút, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Lâm Dương tiến vào phòng tu luyện xong, lập tức thôn phục đan dược khôi phục, dựa vào thể chất của bản thân và đan dược, cho dù không cần cố ý tu luyện, vết thương cũng nhanh chóng có thể lành.

Quan trọng là pháp tắc sức mạnh bá đạo, chỉ có thể từ từ trừ khử, tương đối phiền phức, Lâm Dương liền vội vàng dốc mình vào cuộc đối kháng với pháp tắc sức mạnh.

Trên Nam Thiên Môn của Thiên Đình, Thác Tháp Lý Thiên Vương một chúng cuối cùng cũng đến nơi.

"Đem yêu hầu đến trước mặt Ngọc Đế đi đã." Thác Tháp Lý Thiên Vương định trước tiên đi bẩm báo Ngọc Đế, để trông coi con khỉ, Huyền Đô Đại Pháp Sư cũng cùng đi theo.

"Khải bẩm Ngọc Đế, yêu hầu đã bị bắt về quy án." Thác Tháp Lý

Thiên Vương quỳ một gối, nói với Ngọc Đế.

"Trẫm biết rồi." Ngọc Đế đạm đạm nói.

Lần này Thác Tháp Lý Thiên Vương dẫn binh, cuối cùng dựa vào Huyền Đô Đại Pháp Sư mới hoàn thành nhiệm vụ, Ngọc Đế không trừng phạt y cũng coi như không tồi.

Mà thực lực của Thác Tháp Lý Thiên Vương, Ngọc Đế rõ như lòng bàn tay, đó cũng là nguyên nhân lựa chọn phù trì y, nhưng thực lực có chút kém, lúc quan trọng không có tác dụng, vạn sự hữu lợi hữu tệ.

"Thứ yếu đa tạ Đạo trưởng đã giúp Thiên Đình bắt yêu hầu về quy án." Ngọc Đế thâm thâm nhìn Huyền Đô Đại Pháp Sư một cái, sau đó nói.

"Hồi bẩm Bệ Hạ, bần đạo nên làm như vậy." Phảng phất không chú ý ánh mắt của Ngọc Đế, Huyền Đô Đại Pháp Sư vẫn như mọi khi mỉm cười đáp.

"Chỉ là yêu hầu này nên xử trí thế nào đây?" Ngọc Đế nhìn quanh những người bên dưới, sau đó hỏi.

"Hồi bẩm Bệ Hạ, vi thần cảm thấy nên thiên đao vạn quả y, chịu phạt bằng thiên lôi cuồn cuộn, mới có thể rửa sạch tội ác trên người y." Thác Tháp Lý Thiên Vương ác ngoan ngoãn nói, xem ra oán khí của y đối với Tôn Ngộ Không không nhỏ a.

"Các vị ái khanh không có ý kiến gì sao?

Vậy cứ làm như vậy đi." Ngọc Đế thấy mọi người không có ý kiến, bèn đồng ý phương pháp đó của Thác Tháp Lý Thiên Vương, quả thực nên giết gà dọa khỉ, để chỉnh đốn uy thế của Thiên Đình.

Thế là, Ngộ Không bị áp giải ra ngoài thi hành hình phạt tàn khốc.

Nhưng hình phạt thông thường của Thiên Đình có thật sự hữu dụng với Tôn Ngộ Không không?

Huyền Đô Đại Pháp Sư cứ thế mỉm cười nhìn Tôn Ngộ Không bị kéo ra ngoài thi hành hình phạt, dường như không hề quan tâm đến sự an nguy cụ thể của y.

"Để con khỉ đó chịu chút khổ sở đi, Thiên Địa cũng đâu phải là người bà mẹ hiền lành mà dung túng." Huyền Đô Đại Pháp Sư cứ thế nói.

Không đến một canh giờ, một thị vệ lại một lần nữa tiến vào Lăng Tiêu Bảo Điện, chỉ thấy y vội vã nói: "Khải bẩm Bệ Hạ, yêu hầu hoàn toàn không cảm thấy gì với hình phạt của ta, cho dù hình phạt nghiêm khắc đến đâu cũng không thể gây thêm thương tổn lớn hơn cho y." "....." Một chúng thần tiên diện diện tương thứ, không ngờ Tôn Ngộ Không bị bắt rồi cũng khó đối phó như vậy, nhất thời không biết phải làm sao.

Huyền Đô Đại Pháp Sư nhìn tình cảnh này, khẽ mỉm cười, tiến lên nói: "Khải bẩm Bệ Hạ, vi thần có một phương pháp, không biết có thể thử một chút không?" "Con khỉ đó là do Đạo trưởng báo danh, giúp bắt, Đạo trưởng có phương pháp thì cứ việc." Ngọc Đế đạm đạm nói.

"Con khỉ đó đã ăn nhiều bàn đào của Thiên Đình, lại trộm ăn nhiều kim đan của Đâu Suất Cung ta, nay trong cơ thể chứa đựng lượng lớn khí huyết chi lực, thể chất của y lại càng được tăng cường rất nhiều." "Sở dĩ hình phạt thông thường không có tác dụng lớn đối với y." Huyền Đô Đại Pháp Sư hơi dừng lại, sau đó tiếp tục nói.

"Chi bằng giao con khỉ đó cho Đâu Suất Cung của ta xử lý, sử dụng Lục Đinh Thần Hỏa trong Bát Quái Lô của Đâu Suất Cung ta, có thể luyện con khỉ đó thành một viên kim đan." Huyền Đô Đại Pháp Sư

một hơi nói hết toàn bộ kế hoạch.

“Nga?

Kế hoạch này không tồi, vậy cứ án theo phương pháp của Đạo trưởng mà quyết định.” Ngọc Hoàng Đại Đế thâm thâm nhìn Huyền Đô Đại Pháp Sư một cái, sau đó tuyên bố.

Đại khái đoán được Huyền Đô Đại Pháp Sư muốn làm gì, nhưng lại không mưu hợp với kế hoạch, dù sao con khỉ cũng sẽ không dễ dàng kết thúc như vậy.

“Vậy giao Tôn Ngộ Không cho Huyền Đô Đạo trưởng xử lý đi, trẫm bãi triều.” Ngọc Đế lại một lần nữa tuyên bố bãi triều, sau đó bắt đầu bế mục dưỡng thần.

“Thần đẳng cáo thối.” Một chúng thần tiên đồng loạt nói, sau đó tạ lễ cáo thối.

“Đưa ta đi gặp con khỉ đó đi.” Huyền Đô Đại Pháp Sư nói với một thị vệ, sau đó đi về phía nơi giam giữ Tôn Ngộ Không.

Tôn Ngộ Không hiện tại đang bị giam trong thiên lao của Thiên Đình, lúc này hai tay hai chân đều bị xiềng xích nặng nề khóa chặt, lúc này y đang không ngừng mắng chửi ra bên ngoài.

“Ngọc Đế lão nhi, có bản lĩnh thì ra đây, ỷ đông hiếp yếu, dám đánh lén ta.” “Hình phạt đối với yêm lão Tôn chỉ như gãi ngứa, có bản lĩnh thì đối phó yêm lão Tôn đi.” Tôn Ngộ Không tuy đang không ngừng mắng chửi, nhưng những người trông coi bên ngoài dường như đã quen rồi, không một ai để ý, nhưng y không một khắc nào ngừng nghỉ.

“Dây xích sắt nhỏ bé này mà muốn nhốt yêm lão Tôn sao?

Đánh giá yêm lão Tôn quá thấp rồi, yêm lão Tôn có thể dễ dàng thoát ra.” Tôn Ngộ Không trong lòng khinh thường nói.

Xem ra Tôn Ngộ Không mắng chửi một phần là để thu hút sự chú ý, nhưng cũng không hẳn Tôn Ngộ Không thật sự mắng chửi.

"Mà phiền phức nhất là cái vòng phá nát đó, yêm lão Tôn căn bản không có cách nào thoát ra, đó mới là chuyện đáng ghét nhất." Tôn Ngộ Không cúi đầu nhìn cái Kim Cương Trạc trên eo, sau đó tự tang nói.

Chương 414

"Yêm lão Tôn phải làm sao đây?" Tôn Ngộ Không vừa không ngừng mắng chửi vô biên ra bên ngoài, nhưng tâm tư phần lớn đều tập trung vào Kim Cương Trạc trên eo.

Sau một lúc, Huyền Đô Đại Pháp Sư cuối cùng cũng đến thiên lao của Thiên Đình.

"Ngộ Không, hiện tại ngươi thế nào rồi?" Huyền Đô Đại Pháp Sư đến trước mặt Tôn Ngộ Không, sau đó mỉm cười nói.

Đồng thời Huyền Đô Đại Pháp Sư cũng quan sát tình trạng Tôn Ngộ Không, lúc này Tôn Ngộ Không y sam lam lũ, trên người có vài vết máu, cảm giác như bị trọng thương.

Nhưng Huyền Đô Đại Pháp Sư một mắt liền nhìn ra những vết thương đó đã sớm lành lại rồi, hiện tại chỉ là một số vết tích còn sót lại mà thôi.

Thể chất của con khỉ đó quả thật không tầm thường, Huyền Đô Đại Pháp Sư cũng không khỏi cảm thán.

Mà không kém tiểu sư đệ của mình là bao nha, đệ tử của Huyền Đô Đại Pháp Sư, cũng vô cùng tự hào.

"Sư huynh của Đại ca ta, đến cứu ta sao?" Tôn Ngộ Không trực tiệt liễu đương nói, nhìn Huyền Đô Đại Pháp Sư, Tôn Ngộ Không trong lòng cũng an tâm không ít.

"Cũng gần như vậy." Huyền Đô Đại Pháp Sư khốc tiếu bất đắc nói, Tôn Ngộ Không hoàn toàn không sợ bị những người bên ngoài nghe thấy, tuy nhiên y vừa vào đã thi triển pháp thuật cách biệt rồi, hiện tại thật sự có tiên kiến chi minh.

“Ngộ Không, xiềng xích đó ta sẽ nhờ người giúp ngươi mở ra.” Huyền Đô Đại Pháp Sư nhìn Tôn Ngộ Không, nói.

“Hắc hắc, ta biết rồi.” Tôn Ngộ Không thấy đối phương một mắt liền nhìn thấu xiềng xích hoàn toàn không thể trói buộc y, cũng không giấu diếm nữa, hai tay dùng sức, xiềng xích trên tay bị y kéo đứt, sau đó cũng đồng dạng kéo xiềng xích ở chân, Tôn Ngộ Không thoát khỏi khống chế.

“Na, ngã yêu thượng cá phá trạc tử cai bạn ni?” Tôn Ngộ Không chỉ chỉ cái vòng trên eo, sau đó nói với Huyền Đô Đại Pháp Sư, đó mới là điều mấu chốt vây khốn y.

“Cái này à, đợi ta một lát rồi giúp ngươi mở ra.” Huyền Đô Đại Pháp Sư giải thích.

“Ngươi cứ đến Đâu Suất Cung trước đi, trên đường ta sẽ giải thích cụ thể cho ngươi.” Huyền Đô Đại Pháp Sư kéo Tôn Ngộ Không bay ra ngoài.

“Hảo ba.” Tôn Ngộ Không tuy trong bụng đầy nghi vấn, nhưng vẫn đi theo Huyền Đô Đại Pháp Sư.

“Thực bất tương man, kỳ thực cái vòng này là do ta công kích ngươi đó.” Huyền Đô Đại Pháp Sư nói ra một tin tức khiến Tôn Ngộ Không đại cật nhất kinh.

Tôn Ngộ Không vốn định phát tác, nhưng đối phương là Đại sư huynh của Lâm Dương, hơn nữa bằng cảm giác y biết mình còn xa mới là đối thủ của đối phương, cho nên nhanh chóng bình tĩnh lại.

“Không tồi mà, tuy đã phạm sai lầm lớn, nhưng xem ra chuyện này giúp ngươi trưởng thành không ít.” Huyền Đô Đại Pháp Sư thấy Tôn Ngộ Không nhanh chóng bình tức sự phẫn nộ, vuốt vuốt chòm râu dài, sau đó hân úy nói.

“Ngươi nên biết lần này đã phạm sai lầm lớn, cho nên Thiên Đình dù thế nào cũng phải bắt ngươi về quy án.

Đừng đánh giá thấp Ngọc Đế, đừng đánh giá thấp Thiên Đình, ngươi thấy chỉ là một phần nhỏ của tảng băng chìm mà thôi.

Thực ra trước ta, Thiên Đình đã phái ra một người mà hiện tại ngươi hoàn toàn không phải đối thủ.” Huyền Đô Đại Pháp Sư nhìn Tôn Ngộ Không nói.

“Ai?

Ta chưa từng gặp.” Tôn Ngộ Không trong lòng kinh hãi, sau đó hỏi.

“Bởi vì tiểu sư đệ nhà ta đã ra tay, dẫn y vào hư không rồi, chắc hẳn đã phân thắng bại rồi.” Huyền Đô Đại Pháp Sư ánh mắt nhìn về phía xa, phảng phất như đã thấy điều gì đó.

“Vậy ai mạnh hơn?” Tôn Ngộ Không biết mình cần câu trả lời này.

“Không phân bá trọng.” Huyền Đô Đại Pháp Sư chậm rãi nói ra bốn chữ, tuy Lâm Dương trong trận chiến đó đã thừa nhận thua, nhưng Huyền Đô Đại Pháp Sư cảm thấy hai người có thể nói là bất phân thắng bại.

Nếu cho Lâm Dương thêm một đoạn thời gian nữa, thì...

Huyền Đô không tiếp tục suy nghĩ nữa, nhưng cảm giác kết quả đã có thể tự hiểu.

“Dương Tiễn mạnh như vậy sao.” Tôn Ngộ Không tuy không biết Dương Tiễn là ai, nhưng đã nhiều lần giao chiến với Lâm Dương, cảm thấy Đại ca của mình thâm bất khả trắc.

Tất cả đó là chiến lực của Lâm Dương khi còn ở cảnh giới Thái

Ất Kim Tiên, hiện tại, đã đạt đến cảnh giới Đại La Kim Tiên, nghĩ đến đây, nội tâm Tôn Ngộ Không bùng cháy khát vọng cường đại.

"Sở dĩ, cuối cùng ngươi bị Thiên Đình bắt là một chuyện không thể kháng cự, ta sử dụng Kim Cương Trạc thực ra là để bảo vệ ngươi." Huyền Đô Đại Pháp Sư giải thích.

"Ta chỉ đánh bất tỉnh ngươi, có thể khiến ngươi ít chịu khổ sở hơn nhiều đó.

Có Kim Cương Trạc cùng với thể chất của ngươi, hình phạt của Thiên Đình tuy khó tránh khỏi khiến ngươi chịu chút khổ nhỏ, nhưng lại không làm tổn thương căn bản của ngươi." Huyền Đô Đại Pháp Sư tiếp tục nói.

"Hắc hắc, thì ra là vậy, vậy đa tạ sư huynh." Tôn Ngộ Không gãi gãi đầu, ngại ngùng nhìn Huyền Đô một cái.

Tôn Ngộ Không cuối cùng cũng hiểu ra, lúc này trong lòng may mắn vừa rồi không hành động thiếu suy nghĩ làm chuyện sai lầm, nếu không hiện tại chắc rất khó xử.

"Hiện tại ta đại diện Thiên Đình muốn xử phạt ngươi." Huyền Đô Đại Pháp Sư nhìn chằm chằm Tôn Ngộ Không, sau đó tiếp tục nói.

"Không biết sư huynh định xử phạt ta thế nào?" Tôn Ngộ Không chớp chớp mắt, sau đó hỏi.

"Không sợ sao?

Có thể sẽ còn đau đớn hơn tất cả hình phạt trước đây nữa đấy." Huyền Đô Đại Pháp Sư đột nhiên mặt vô biểu tình nói.

Chương 415

"Có thể đau đớn hơn hình phạt thiên lao sao, yêm lão Tôn không tin." Tôn Ngộ Không vô tâm vô phế nói, nhưng đột nhiên lại không còn tự tin.

"Sẽ không, thật sự đau đớn chứ." Tôn Ngộ Không trong lòng cảm thấy có chút sợ hãi, sau đó yếu ớt hỏi.

"Ngươi, hiện tại sợ rồi chứ.

Hình phạt này không những không chết được, mà còn có lợi ích lớn cho ngươi, sẽ tăng cường thực lực đáng kể.

Nếu ngươi không muốn ta có thể nói với Ngọc Đế, để y đổi hình phạt khác, nhưng ta không thể đảm bảo sẽ không có hình phạt mà ngươi chưa từng thấy." Huyền Đô Đại Pháp Sư đột nhiên trêu chọc con khỉ đó.

"Tăng cường thực lực?

Tăng cường thực lực!" Tôn Ngộ Không trong lòng tự động bỏ qua những chuyện Huyền Đô nói, chỉ nghe được câu "tăng cường thực lực".

"Là thật sao?

Có thể tăng cường thực lực của ta sao." Tôn Ngộ Không nhìn chằm chằm vào mắt Huyền Đô, muốn biết Huyền Đô nói có thật không, nhưng ánh mắt Huyền Đô không có chút ba động nào.

"Đúng vậy, ngươi cũng biết trong cơ thể ngươi chứa vô số khí huyết chi lực do bàn đào và kim đan hóa thành, sức mạnh này muốn luyện hóa nếu không có hơn trăm năm thì không thể nào.

Số khí huyết chi lực này sẽ dần dần tiêu tán theo thời gian, sẽ lãng

phí đi nếu không kịp thời hấp thu.

Nhưng thông qua lò luyện đan của Đâu Suất Cung, có thể đẩy nhanh việc luyện hóa những sức mạnh này, tịnh chúc tu luyện cái môn luyện thể công pháp của ngươi." Huyền Đô Đại Pháp Sư kể hết mọi chuyện cho Tôn Ngộ Không nghe.

"Công pháp của ta..." Tôn Ngộ Không đốn thì kinh nghi bất định, nhưng không nói thêm gì, vì đã đồng ý với người kia không thể tiết lộ bất kỳ tin tức nào liên quan đến công pháp đó.

"Được rồi, mọi chuyện là như vậy, ngươi quyết định có muốn vào luyện hay không." Huyền Đô Đại Pháp Sư cuối cùng giao quyền quyết định cho Tôn Ngộ Không.

"Ta quyết định muốn tiến nhập luyện đan lô lý tu luyện." Tôn Ngộ Không cắn răng, cuối cùng quyết định.

Kỳ thực Tôn Ngộ Không không hề bận tâm những khổ nạn trên, chỉ muốn nhanh nhất có thể đề thăng thực lực, vì y cảm thấy thực lực hiện tại thật sự có chút không đủ xem.

"Vậy cũng tốt." Huyền Đô Đại Pháp Sư hân úy nói.

Sau cuộc nói chuyện ngắn ngủi của hai người, họ đã đến cổng Đâu Suất Cung.

"Hiện tại ngươi đã quyết định chấp nhận hình phạt hoặc thử thách này, hiện tại ngươi cũng đã đến Đâu Suất Cung của ta, vậy ta sẽ thu hồi Kim Cương Trạc trên người ngươi." Huyền Đô Đại Pháp Sư nói.

Sau đó Huyền Đô tay khẽ niệm pháp quyết, Kim Cương Trạc càng lúc càng lớn, sau đó Tôn Ngộ Không thoát ly khống chế.

Sau đó Kim Cương Trạc lại khôi phục kích thước bình thường, bay vào tay Huyền Đô Đại Pháp Sư.

“Không có cái vòng này ước thúc, thoải mái hơn nhiều rồi.” Tôn Ngộ Không vui vẻ nhào lộn một cái, sau đó cười hì hì nói, dường như thoát khỏi khống chế là một chuyện vô cùng vui vẻ.

Hai người đi vào Đâu Suất Cung, Huyền Đô Đại Pháp Sư từ giá đựng đan dược bên cạnh lấy ra một bình đan dược, sau đó nói với Tôn Ngộ Không: “Ngươi bẩm sinh mang theo một cỗ hỏa tính, nếu lại tu luyện lâu trong lò luyện đan, có thể sẽ khiến trong cơ thể ngươi mang theo hỏa độc.

Hỏa độc đối với ngươi có thể sẽ không gây ra thương tổn quá lớn, nhưng có thể sẽ khiến thất khiếu của ngươi, đặc biệt là mắt, từ nay về sau sợ khói đặc loại thương tổn, có thể sẽ trở thành một điểm yếu chí mạng của ngươi.

Bình Huyền Thủy Thanh Tâm Đan không chỉ có thể trừ bỏ hỏa độc trên người ngươi, mà còn có tác dụng minh tâm tĩnh khí, có thể đẩy nhanh việc tu luyện của ngươi.

Chỉ cần khi cảm thấy khó chịu đựng được thì uống một viên đan dược, có thể trấn áp sự táo động trong cơ thể.

Một bình đan dược là đủ để ngươi hoàn thành tu luyện.” Huyền Đô Đại Pháp Sư tế tâm giải thích.

“Vậy ta đa tạ sư huynh.” Tôn Ngộ Không không ngờ Huyền Đô Đại Pháp Sư lại tế trí như vậy, đáy lòng cũng khá cảm động.

“Nếu ngươi đã chuẩn bị sẵn sàng, vậy ta bây giờ có thể bắt đầu giúp ngươi tu luyện rồi.” Huyền Đô Đại Pháp Sư hỏi.

“Ta đã chuẩn bị xong rồi, có thể bắt đầu rồi.” Tôn Ngộ Không hít một hơi, hạ định quyết tâm nói, lúc này trong lòng y càng nhiều khát cầu lớn lao đối với thực lực.

“Vậy tốt.” Huyền Đô Đại Pháp Sư khẽ mỉm cười, trong tình

huống Tôn Ngộ Không chưa kịp phản ứng, ném y vào trong Bát Quái Lô.

"Từ từ tu luyện đi." Huyền Đô Đại Pháp Sư cuối cùng nói.

Sau đó chỉ thấy y đồng dạng thi triển pháp thuật từ từ dẫn thần hỏa trong Bát Quái Lô ra.

Lần tu luyện này tổng cộng có bốn mươi chín ngày, là một chuyện lâu dài, không thể vội vàng.

"Vậy thì bắt đầu từ Tam Muội Chân Hỏa đi." Huyền Đô Đại Pháp Sư nói với Kim Giác Ngân Giác, hiện tại với trình độ hỏa diễm đó không cần Huyền Đô Đại Pháp Sư tự mình ra tay, cho nên giao nhiệm vụ này cho Kim Giác Ngân Giác là được.

Lúc này, trong một phòng tu luyện tại Thủy Liêm Động của Hoa Quả Sơn, Lâm Dương vốn đang trong trạng thái tu luyện cuối cùng đã mở mắt, ánh tinh quang lóe lên trong khoảnh khắc đó có lẽ ngay cả Đại La cũng sẽ cảm thấy vô cùng kinh hãi.

Lần khôi phục này không chỉ chữa lành vết thương trên người, mà những cảm ngộ trong trận chiến trước đây cũng đã hoàn toàn tiêu hóa xong.

Lâm Dương cảm nhận sức mạnh trên người lúc này, biết mình đã hoàn toàn quen thuộc với cảnh giới Đại La Kim Tiên, không còn là trạng thái vừa mới bước vào Đại La Kim Tiên trước đây nữa.

Hơn nữa, Lâm Dương giang một bàn tay, một cỗ vật chất màu đen nhàn nhạt xuất hiện trong tay y, nếu có người bất cẩn nhìn thấy, tuyệt đối sẽ bị đoàn vật chất màu đen đó dọa sợ.

Chương 416

Bởi vì đoàn vật chất màu đen đó ẩn chứa pháp tắc hủy diệt đáng sợ nhất và có lực sát thương mạnh nhất trong Tam Thiên Đại Đạo.

Nhưng đoàn pháp tắc hủy diệt màu đen đó cũng không kéo dài bao lâu rồi tiêu tán.

"Xem ra việc nắm giữ pháp tắc của ta còn có chút khiếm khuyết." Lâm Dương bất đắc dĩ nói, pháp tắc hủy diệt quả nhiên không dễ nắm giữ như vậy.

Nhưng sự thông thạo đó đã vượt qua vô số người, Lâm Dương trời sinh tồn tại ngộ tính khủng bố, đó cũng là trợ lực lớn nhất giúp y đề thăng thực lực nhanh như vậy.

Tiếp đó, Lâm Dương lấy ra Thiên Nguyên Kiếm, chỉ là tùy tiện vung vẩy.

"Không biết với trạng thái hiện tại, lần nữa đối mặt với Khai Thiên Phủ thức thứ sáu sẽ có kết quả thế nào." Lâm Dương trải qua trận chiến với Dương Tiễn, việc nắm giữ Tiên Linh Kiếm Pháp lục thức cũng đã đề thăng không ít.

Nhưng nếu ta có tiến bộ, Dương Tiễn chẳng lẽ lại không có tiến bộ sao, cho nên ta cũng rất mong chờ trận chiến lần nữa với Dương Tiễn.

"Nhưng bây giờ không phải lúc đó, ta trước tiên đến Thiên Đình một chuyến đi, xem Ngộ Không tình hình thế nào rồi." Lâm Dương quyết định trước tiên về Thiên Đình, Ngộ Không hiện tại là điều trọng trung chi trọng, không hy vọng huynh đệ mình xuất hiện ý ngoại.

Nhưng trước đó, Lâm Dương có một việc quan trọng hơn.

Lúc này khóe miệng Lâm Dương không khỏi phù hiện ra một tia tiếu ý.

Chỉ thấy y lấy ra một quả cầu thủy tinh, muốn liên hệ Bách Hoa Tiên Tử.

Quả nhiên huynh đệ không quan trọng bằng lão bà, Tôn Ngộ Không biết sau này chắc sẽ đau lòng.

Nhưng Lâm Dương trước đó đã nhờ Huyền Đô Đại Pháp Sư chăm sóc Tôn Ngộ Không, cho nên thực ra cũng không lo lắng sẽ có ý ngoại xuất hiện.

"Yêu cửu một kiến, nàng có nhớ ta không?" Lâm Dương trong nháy mắt kết nối với Bách Hoa Tiên Tử lập tức hỏi.

"A..." Bách Hoa Tiên Tử vừa tiếp nhận liên hệ của Lâm Dương, vui vẻ cầm lấy quả cầu thủy tinh, không ngờ câu đầu tiên lại trực tiếp như vậy, không khỏi ngây người.

"Mới có mấy ngày, nào có chứ." Bách Hoa Tiên Tử e thẹn cúi đầu, sau đó sân quái nói.

"Gọi là một ngày không gặp như cách ba thu mà." Lâm Dương một mắt liền nhìn ra niệm tưởng nồng nặc trong mắt Bách Hoa Tiên Tử, chỉ là không dám biểu lộ trực tiếp mà thôi.

"Hanh, toàn nói bậy." Bách Hoa Tiên Tử nhìn chằm chằm Lâm Dương, sau đó giả vờ bất mãn nói.

"Đợi ta về." Lâm Dương ôn nhu nói.

"Ân." Bách Hoa Tiên Tử biết Lâm Dương có chút việc khác, nhưng nhanh chóng sẽ gặp lại, bèn ngoan ngoãn đáp.

"Về Thiên Đình thôi." Lâm Dương thu quả cầu thủy tinh, tâm tình đốn thì du duyệt không ít, cho nên vui vẻ nói.

“Ta đi Thiên Đình một chuyến, xem tình hình của Đại Vương thế nào rồi, các ngươi ở Hoa Quả Sơn nghỉ ngơi cho tốt, đừng đi gây rắc rối.” Lâm Dương nói với quần hầu Hoa Quả Sơn.

Kỳ thực quần hầu Hoa Quả Sơn vẫn luôn rất an phận, nếu không phong cảnh Hoa Quả Sơn sẽ không an tĩnh di nhân như vậy, chỉ có Đại Vương này là không an phận, thật không biết Hoa Quả Sơn nhận Tôn Ngộ Không làm Đại Vương là chuyện tốt hay xấu.

Hoa Quả Sơn lần này giao chiến với Thiên Đình, tuy lượng lớn công kích đều đánh trúng Tôn Ngộ Không, nhưng quần hầu Hoa Quả Sơn cũng không tránh khỏi chịu một số công kích, may mắn là không quá nghiêm trọng, cho nên chỉ cần nghỉ dưỡng một đoạn thời gian là tốt rồi.

“Ta tại Hoa Quả Sơn bố hạ một cái kết giới, có thể bảo vệ khỏi bất kỳ công kích nào dưới Đại La Kim Tiên, các ngươi cứ yên tâm nghỉ ngơi đi.” Lâm Dương nói với quần hầu.

Ngay sau đó, Lâm Dương bay lên không trung Hoa Quả Sơn, chỉ thấy y lấy ra một số năng lượng tinh thạch, đây đều là một số bảo vật mà Huyền Đô Đại Pháp Sư đã tặng cho Lâm Dương.

Bố trí kết giới khẳng định cần sự chi trì của năng lượng, những tinh thạch tự nhiên thiên địa này là nguồn cung cấp năng lượng tốt nhất, Lâm Dương hồi ức nội dung trong Thái Thanh Tiên Quyết, Thái Thanh Tiên Quyết dù sao cũng là pháp quyết tu luyện mà Thái Thanh Đạo Tổ tự mình ban tặng, bên trong còn bao hàm tổng cương tâm pháp đạo gia, những kết giới bàng môn như vậy cũng ẩn chứa trong đó.

Lâm Dương nhanh chóng tìm được một kết giới phù hợp để sử dụng, với thiên phú của y, chỉ mất không đến nửa khắc đã ghi nhớ tất cả các pháp quyết và bí quyết trong đó.

Tiếp theo là bố trí kết giới, Lâm Dương dù sao cũng là lần đầu tiên bố trí kết giới, cho nên khó tránh khỏi có chút bỡ ngỡ.

Thêm vào đó là kết giới Hoa Quả Sơn, cho nên y bố trí vô cùng cẩn thận, sau khi bố trí nửa ngày, kết giới đã được Lâm Dương hoàn mỹ bố trí hoàn thành.

"Không hổ là ta, lần đầu tiên bố trí kết giới đã thành công, tuy tốc độ có hơi chậm một chút." Lâm Dương nhìn kết giới mình bố trí, hài lòng nói.

Nguyên bản Lâm Dương sợ lần đầu tiên bố trí sẽ thất bại, như vậy sẽ phải bắt đầu lại từ đầu, không ngờ mọi việc lại thuận lợi như vậy, cũng ngoài dự liệu của y.

"Đã trì hoãn lâu như vậy rồi, đến lúc về Thiên Đình rồi." Lâm Dương ngẩng đầu nhìn lên cửu thiên, sau đó nói.

Cứ thế đi, Lâm Dương không tiếp tục trì hoãn nửa phân nào nữa, lập tức bay lên trời.

Nhanh chóng, Lâm Dương thông qua Nam Thiên Môn, thủ tướng Nam Thiên Môn hiển nhiên nhận ra Lâm Dương, không ngăn cản gì thêm, cho nên Lâm Dương thuận lợi đến trước Đâu Suất Cung.

"Sư huynh, bấy lâu nay huynh vất vả rồi." Lâm Dương đến Đâu Suất Cung sau, thấy Huyền Đô Đại Pháp Sư bên cạnh lò luyện đan.

"Chút việc nhỏ thôi, chỉ là giơ tay giúp đỡ, không đáng kể.

Nhưng ta nghe nói Minh Vương Điện của ngươi khách khứa nườm nượp, ngưỡng cửa nhà ngươi sắp bị đạp nát rồi chứ?" Huyền Đô Đại Pháp Sư hiển nhiên đã nghe ngóng được tình hình của Lâm Dương, bèn tiến lên trêu chọc.

"Đừng nhắc nữa, khách đến, ta đâu thể từ chối, khiến ta bận rộn một thời gian dài đó." Lâm Dương lau vết mồ hôi không tồn tại trên

trán, khá bất đắc dĩ nói.

Chương 417

Lâm Dương nhanh chóng chuyển tầm mắt đến Ngộ Không trong Bát Quái Lô, lúc này quanh Ngộ Không đang bốc cháy ngọn thần hỏa màu tím rực rỡ, Lâm Dương nhanh chóng nhận ra đó là Lục Đinh Thần Hỏa tự có của Bát Quái Lô.

"Xem ra Ngộ Không đã tu luyện đến bước cuối cùng rồi." Lâm Dương không khỏi cảm thán.

"Không sai, ta đoán là bốn mươi chín ngày không có sai lệch gì, mấy ngày nữa con khỉ đó có thể xuất quan rồi." Huyền Đô Đại Pháp Sư nói.

"Mà để che mắt mọi người, để Ngộ Không có thể thuận lợi rời đi, ta cần tạm thời rời đi vài ngày, cho nên mấy ngày tới phiền ngươi ở đây trông coi.

Việc tu luyện ta đã sắp xếp cho Kim Giác Ngân Giác, chỉ cần đợi Ngộ Không thuận lợi xuất quan, rồi nói cho y biết nên làm gì." Huyền Đô Đại Pháp Sư tế tâm dặn dò.

Sau đó Huyền Đô Đại Pháp Sư đại dao đại bãi xuất phát từ Đâu Suất Cung, thông qua Nam Thiên Môn xuống hạ giới.

Lâm Dương nhìn Tôn Ngộ Không trong lò luyện đan, Huyền Đô Đại Pháp Sư xử lý, mới phát hiện cho dù có sự can thiệp của mình, Tây Du vẫn diễn ra theo kịch bản ban đầu.

Sức mạnh của Thiên Đạo quả thật đáng sợ đến mức này.

Mấy ngày tiếp theo, Lâm Dương đều kiên nhẫn đợi Tôn Ngộ Không xuất quan, đồng thời từ từ đả tọa, cảm ngộ thiên địa pháp tắc.

Cuối cùng, công phu không phụ người hữu tâm, ngày thứ bốn

mươi chín, Lâm Dương cảm nhận được một điều khác thường, xem ra Tôn Ngộ Không sắp xuất quan rồi.

Lâm Dương chậm rãi mở mắt đang tu luyện, lúc này lò luyện đan xuất hiện một tia chấn động yếu ớt.

Sau đó, chỉ nghe thấy một tiếng kinh hô: "Ta cuối cùng cũng thành công rồi, ha ha ha, ta sắp ra ngoài rồi!" Chỉ thấy một con khỉ toàn thân đen kịt từ lò luyện đan bay ra, sau đó bay ra ngoài, rồi trên không trung nhào lộn vài cái thật mạnh.

Đồng thời, chỉ có Lâm Dương chú ý đến một tia lửa nhỏ thoát ra từ thân Tôn Ngộ Không, sau đó rơi xuống hạ giới.

"Kia là gì?

Tam Muội Chân Hỏa." Lâm Dương vốn định ngăn cản tia lửa đó tản mát, nhưng hình như đã hiểu ra điều gì, nên không ra tay ngăn cản.

"Rẻ mạt cho con trai của Ngưu Ma Vương rồi, có lẽ đó là định mệnh trong cõi u minh, ta không nên can thiệp quá nhiều thì hơn." Lâm Dương cuối cùng không động thủ.

"Kim Giác, Ngân Giác, bây giờ các ngươi hãy đi bẩm báo Ngọc Đế, nói rằng Tôn Ngộ Không đã trốn thoát khỏi lò luyện đan khi sư huynh ta không có mặt, và không thể ngăn cản." Lâm Dương phân phó Kim Giác Ngân Giác.

"Nhất thiết thính Nhị sư huynh đích." Kim Giác Ngân Giác là tùy tùng mà Thái Thanh Đạo Tổ thu nhận, giống như tọa kỵ Lão Thanh Ngưu, cũng là đệ tử ký danh của Thái Thanh Đạo Tổ, cho nên xưng Lâm Dương là sư huynh.

Sau khi Lâm Dương phân phó cho Kim Giác và Ngân Giác xong, y lập tức đuổi kịp Tôn Ngộ Không đang vui đùa lúc này.

Tôn Ngộ Không bản tính cực kỳ hiếu động, việc kiên nhẫn tu

luyện suốt hơn một tháng là rất khó khăn, nên vừa xuất quan y đã không thể chờ đợi mà nhảy nhót thỏa thích.

Đồng thời, Tôn Ngộ Không cảm nhận được sức mạnh cuồn cuộn trong cơ thể mình lúc này, nên không kìm được mà đi ra ngoài để phát tiết một phen.

"Nhìn Hỏa Nhãn Kim Tinh của ta đây." Chỉ thấy Tôn Ngộ Không quát lớn một tiếng, sau đó hai luồng sáng vàng rực từ mắt y bắn ra, ánh sáng đó có khả năng xuyên thấu cực mạnh, đồng thời mang theo uy hiếp to lớn, hiển nhiên là một thần thông vô cùng mạnh mẽ.

"Hỏa Nhãn Kim Tinh cũng có chút thú vị." Lâm Dương tự nhiên cũng đã nhìn thấy Tôn Ngộ Không lúc này, y không khỏi tập trung sự chú ý vào đôi mắt của hắn.

"Hỏa Nhãn Kim Tinh này có thể sánh ngang với con mắt thứ ba của Nhị Lang Thần, một loại thần thông mạnh mẽ, sự uy hiếp đó khiến ta cũng cảm nhận được một tia nguy hiểm mơ hồ, quả nhiên không hề đơn giản." Lâm Dương tỉ mỉ cảm nhận Hỏa Nhãn Kim Tinh.

Thần thông này khiến Lâm Dương liên tưởng đến một loại huyết kế chi lực trời sinh trong một bộ truyện tranh nổi tiếng kiếp trước, được mệnh danh là "khắc họa chi nhãn" bị nguyền rủa.

Lâm Dương lắc đầu, vứt bỏ những suy nghĩ lung tung trong đầu, dồn tư tưởng trở lại con khỉ trước mặt.

"Hầu tử, dừng lại một chút." Lâm Dương nói với Tôn Ngộ Không.

"Ôi, Đại ca, đệ xuất hiện khi nào vậy, ta không phát hiện ra." Tôn Ngộ Không thấy Lâm Dương, lập tức dừng lại, tiến lên nói.

Ta vẫn luôn ở Đâu Suất Cung, vậy mà lại không phát hiện!

Lâm Dương thầm mắng trong lòng, cũng khá bất lực với Tôn Ngộ Không.

“Đệ vẫn luôn ở đây, nên ngươi không phát hiện ra.

Giờ đã xuất quan rồi, định làm gì tiếp theo?” Lâm Dương hỏi Tôn Ngộ Không.

“Ta……” Tôn Ngộ Không do dự một lát.

“Ta cần đại náo Thiên Cung một lần nữa, phát tiết nỗi tức giận trong lòng, để lão già Ngọc Đế kia biết yêm lão Tôn không dễ bị ức hiếp!” Tôn Ngộ Không tức giận đùng đùng nói.

“Không, Sư huynh sẽ không phản đối ta làm vậy chứ.” Tôn Ngộ Không nhìn Lâm Dương, tỏ ra rất để ý đến suy nghĩ của Lâm Dương, sợ đối phương vạn phần ngăn cản, như vậy hắn sẽ không làm được.

“Không sao, nếu nhị đệ muốn đại náo một trận, ta vô cùng ủng hộ.

Có điều ta không thể cùng nhị đệ làm loạn, như vậy sẽ làm mất mặt sư phụ ta.” “Nhưng nếu nhị đệ gặp nguy hiểm, ta sẽ xuất thủ giúp đỡ.” Lâm Dương vỗ vai Tôn Ngộ Không, sau đó nói.

“Vậy thì thật quá tốt rồi, đa tạ Đại ca đã ủng hộ.” Tôn Ngộ Không nghe vậy, đại hỉ nói.

“Thứ Sư huynh ta đưa cho nhị đệ, hẳn là một bộ trang bị của ngươi, bây giờ ta sẽ đưa cho ngươi.” Lâm Dương đưa một gói đồ cho Tôn Ngộ Không.

Chương 418

“Nhị đệ đi đi, ta sẽ quan sát từ trong bóng tối.” Lâm Dương nói.

“Vậy thì đã rõ, lão già Ngọc Đế của Thiên Đình, yêm Tề Thiên Đại Thánh Tôn Ngộ Không đã đến!” Tôn Ngộ Không kêu lên một tiếng quái dị, sau đó bay về phía xa, hướng đó hẳn là Nam Thiên Môn.

Nhìn Tôn Ngộ Không lần này từ Nam Thiên Môn đánh vào, một mình đánh đến trước mặt Ngọc Đế ở Lăng Tiêu Bảo Điện, khí thế quả thật ngút trời.

“Ngộ Không hiện tại tu vi đại tiến, Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong, lại tu thành Bát Cửu Huyền Công, thêm vào Hỏa Nhãn Kim Tinh và biến thân Hồng Hoang Cự Viên, dưới trướng Ngọc Đế thực sự không có mấy người có thể ngăn cản.” Lâm Dương Dương nhìn Tôn Ngộ Không bay đi, không khỏi cảm thán.

Bây giờ Lâm Dương có thể thoải mái thưởng thức màn đại náo Thiên Cung đặc sắc của Tôn Ngộ Không, nếu không có gì bất ngờ, đây hẳn là một vở kịch hay.

Cùng lúc đó, tại Nam Thiên Môn của Thiên Đình, hai vị Thần tướng Thiên Đình đang canh giữ một cửa ải trọng yếu của Thiên Đình.

Tuy là cửa ải trọng yếu, nhưng là thể diện của Thiên Đình, nào có kẻ không biết điều dám gây sự ở đó, nên việc canh giữ Nam Thiên Môn thực ra là một việc khá nhẹ nhàng.

Nhưng sự nhẹ nhàng đó sắp bị phá vỡ, bởi vì trước mặt hai vị Kim Giáp Thần Tướng xuất hiện một vị khách không mời mà đến.

Chỉ thấy người đó mặc áo giáp vàng khóa móc, đầu đội mũ

phượng cánh tía vàng ròng, chân đi hài lụa gót sen, tay phải cầm cây gậy Như Ý Kim Cô Bổng.

Không sai, người đó chính là Mỹ Hầu Vương, Tề Thiên Đại Thánh, Tôn Ngộ Không của Hoa Quả Sơn, Thủy Liêm Động.

"Ngươi là ai?" Hai vị Kim Giáp Thần Tướng phản ứng nhanh chóng, lập tức nắm chặt binh khí trong tay, hỏi Tôn Ngộ Không.

"Ngươi nhanh thế nào mà biết?" Tôn Ngộ Không cười hắc hắc một tiếng, sau đó vung Kim Cô Bổng giao chiến với hai người, tuy hai người tu vi không thấp, đã đạt cảnh giới Thái Ất.

Nhưng làm sao là đối thủ của Tôn Ngộ Không, chỉ dùng vài chiêu, hai vị Kim Giáp Thần Tướng đã bị Tôn Ngộ Không chế phục.

"Nam Thiên Môn, quả nhiên khí phái." Tôn Ngộ Không ngẩng đầu nhìn Nam Thiên Môn, nhớ lại lần đầu tiên đến Thiên Đình, trong lòng y hân hoan.

Cần cù cẩn trọng làm việc cho Ngọc Đế, cuối cùng lại bị Ngọc Đế làm nhục, càng nghĩ trong lòng càng giận dữ, ngọn lửa hừng hực trong lòng Tôn Ngộ Không không thể kìm nén.

"Nếu ngươi muốn đối phó với ta, vậy đừng trách ta không khách khí.

Hôm nay ta cũng phải làm mất mặt Ngọc Đế một chút." Tôn Ngộ Không hung hăng nói.

Sau đó, Tôn Ngộ Không biến Như Ý Kim Cô Bổng to gấp mười lần, đập mạnh vào Nam Thiên Môn.

"Ầm ầm ầm." Sau một tiếng nổ cực lớn, Nam Thiên Môn vốn vàng son lộng lẫy vô cùng khí phái biến thành một đống tường đổ gạch nát.

Tôn Ngộ Không nhìn thấy "kiệt tác" của mình, dường như khá hài lòng, sau đó nghênh ngang đi vào bên trong.

"Thôi rồi thôi rồi, chuyện này lớn rồi." Hai vị Kim Giáp Thần Tướng nhìn Nam Thiên Môn lúc này, vẻ mặt ngoài sự sợ hãi tột độ chỉ còn lại sự ngơ ngác, miệng không ngừng lẩm bẩm.

Tại Lăng Tiêu Bảo Điện của Thiên Đình, một thị tòng tiến vào báo cáo, bên ngoài Kim Giác Ngân Giác cầu kiến.

"Hai vị Kim Giác Ngân Giác, không biết hôm nay hai vị có việc gì đến Lăng Tiêu Bảo Điện của ta?" Thấy Kim Giác Ngân Giác bước vào, Ngọc Đế hỏi trước.

"Bẩm bệ hạ, con Tôn Ngộ Không đó đã nhân lúc sư huynh chúng tiểu thần hạ giới tìm kiếm dược liệu luyện đan, đánh đổ lò luyện đan, trốn khỏi Đâu Suất Cung." Kim Giác Ngân Giác nói rõ sự việc một cách đơn giản.

Ngọc Đế không đáp lại, chỉ ánh mắt lấp lánh, không biết y đang nghĩ gì.

"Hai ngươi cứ lui xuống trước đi, ta đã biết rồi." Ngọc Đế cho hai người lui xuống.

Không đợi bao lâu, trong đại điện lại có thị vệ tiến vào, nhưng tình hình lúc này dường như còn khẩn cấp hơn nhiều. 49.

La Phong vừa hành động, đã thể hiện rõ thái độ, Hạo Lôi Tinh Chủ hiểu rõ, vì vậy thần lực bắt đầu khuếch tán, sấm sét vang dội.

Thị vệ không dám nói dài dòng, thuật lại sự việc một cách chi tiết.

Ngọc Đế nghe vậy, trên mặt hiện lên một tia giận dữ, con yêu hầu này đang công khai đánh vào Thiên Đình, đánh vào mặt Ngọc Đế sao.

"Vô lý, yêu hầu lại dám kiêu ngạo đến thế!" Chưa đợi Ngọc

Hoàng Đại Đế nói xong, Thác Tháp Lý Thiên Vương lúc này đã đứng ra, xem ra muốn xin xuất chiến.

"Đã Lý Thiên Vương có chủ ý, vậy ngươi hãy đi bắt yêu hầu đó về đi." Ngọc Đế quả không hổ là Ngọc Đế, nhanh chóng bình phục cảm xúc, lúc này Ngọc Đế mặt không biểu cảm, người ngoài căn bản không thể biết y đang nghĩ gì.

"Tuân lệnh, tiểu thần sẽ đi bắt yêu hầu về quy án." Thác Tháp Lý Thiên Vương nghe Ngọc Đế phê chuẩn, chuẩn bị đi ngăn cản Tôn Ngộ Không.

"Chư tướng quân cùng ta đi đi." Nói rồi, Thác Tháp Lý Thiên Vương dẫn một đoàn tướng lĩnh cùng đi bắt Tôn Ngộ Không, nhưng liệu Tôn Ngộ Không có phải là Tôn Ngộ Không ban đầu không, liệu có thể ngăn chặn cuộc tấn công của Tôn Ngộ Không không?

Ta hãy cùng chờ xem.

"Thái Bạch Kim Tinh, đây là một phong thư ta tự tay viết, ngươi mau đi Tây Thiên liên hệ với Như Lai Phật Tổ." Đợi Thác Tháp Lý Thiên Vương đi rồi, Ngọc Đế lấy ra một phong thư giao cho Thái Bạch Kim Tinh, sau đó dặn dò đi Tây Thiên tìm Như Lai Phật Tổ.

Với tu vi của Ngọc Đế, có lẽ ở Thiên Đình không có mấy người có thể dò xét được, chỉ cần một chút thăm dò là biết Tôn Ngộ Không lúc này đã khác xưa, dựa vào mấy người Lý Thiên Vương căn bản không thể ngăn cản bước chân của hắn.

Nhưng Ngọc Đế lại không thể trực tiếp ra tay, nếu Ngọc Đế đích thân ra tay, vậy tính chất của sự việc hoàn toàn thay đổi, vì một con yêu hầu nhỏ nhoi ở hạ giới mà Đường Đường Tam Giới Chi Chủ đích thân ra tay, lúc đó không biết sẽ có bao nhiêu người chê cười Ngọc Đế.

Chương 419

Cho dù Tôn Ngộ Không cuối cùng không đạt được lợi ích gì, nhưng thực ra hắn đã thành công.

May mắn thay, y đã sớm sắp xếp hậu thủ, nếu không thì đám Phật môn đạo mạo ngạn nhiên kia cũng sẽ gây không ít phiền phức.

"Tôn Ngộ Không đã trải qua những gì trong lò luyện đan, đáng chết, ta lại bị lừa rồi, tu vi của Tôn Ngộ Không đã được tăng lên." Trên mặt Ngọc Đế hiện lên một tia khó chịu, nhưng nhanh chóng bị che giấu đi.

Lúc này, trong Thiên Đình, Tôn Ngộ Không một mình có thể thần cản giết thần, phật cản giết phật, đương nhiên, Thiên Đình hiện tại không có Phật.

Không chỉ những Thiên Binh Thiên Tướng bình thường, đối mặt với một mãnh nhân như vậy, thì hoàn toàn không có cách nào.

Nhưng một chuyện đáng mừng là, viện binh đã chờ đợi bấy lâu cuối cùng cũng đến, những Thiên Binh Thiên Tướng bình thường kia cuối cùng cũng có thể thở phào nhẹ nhõm.

"Những Thiên Binh Thiên Tướng còn lại lùi về sau, để chúng ta đối phó với yêu hầu." Thác Tháp Lý Thiên Vương từ xa thấy Tôn Ngộ Không đang hung hăng hành hạ Thiên Binh Thiên Tướng, trong lòng biết dựa vào chiến thuật biển người hoàn toàn không có hiệu quả, chỉ làm tăng thương vong, nên lập tức ra lệnh cho những Thiên Binh Thiên Tướng còn lại lùi về sau.

"Để ta thử xem thực lực của con khỉ này thế nào." Thác Tháp Lý Thiên Vương thấy đối phương không dễ đối phó, lập tức lấy ra bảo vật trấn áp cuối cùng, chính là Thất Bảo Linh Lung Tháp trong tay y.

Thất Bảo Linh Lung Tháp vốn thuộc về Nhiên Đăng Đạo Nhân, sau này truyền cho Lý Tĩnh.

Lý Tĩnh cũng không chỉ dựa vào Thất Bảo Linh Lung Tháp mà nổi danh, cuối cùng có được phong hào Thác Tháp Lý Thiên Vương, có thể thấy bảo vật này lợi hại đến mức nào.

Na Tra Tam Thái tử đứng một bên thấy Lý Tĩnh sử dụng bảo vật này, mí mắt không khỏi giật giật.

Chính vì bảo vật này mà hắn bị Lý Tĩnh áp chế, đối với mệnh lệnh không thể không vâng lời, có thể nói là hận bảo vật này thấu xương cũng không ngoa.

Tôn Ngộ Không thấy các Thiên Binh Thiên Tướng lui về sau, sau đó Lý Thiên Vương cùng đoàn người tiến lên, biết những tiểu lâu la phía trước đã rút lui, bây giờ mới là đối thủ thực sự, hắn vung Kim Cô Bổng trong tay, trong lòng không chút sợ hãi.

"Cái gì đây?" Tôn Ngộ Không nhìn chằm chằm vào một bảo tháp xuất hiện từ tay Lý Thiên Vương, chỉ thấy bảo tháp càng lúc càng lớn, cuối cùng bao phủ lấy hắn.

Tôn Ngộ Không không định bỏ chạy, bởi vì đối phương là lần đầu ra tay, nếu trực tiếp bỏ chạy, vậy chẳng phải làm mất khí thế, tuy có thể cảm nhận được một mối đe dọa mơ hồ từ bảo tháp này, nhưng hắn vẫn có tự tin phá giải mối đe dọa đó.

Vì vậy, Tôn Ngộ Không không kháng cự quá nhiều, cứ thế bị hút vào Thất Bảo Linh Lung Tháp.

"Ha ha ha, Tôn Ngộ Không cũng chỉ đến vậy thôi, nhìn ta toàn lực thi triển bảo tháp, chỉ cần một khắc có thể biến hắn thành một vũng máu." Lý Tĩnh thấy Tôn Ngộ Không dễ dàng bị Thất Bảo Linh Lung Tháp thu vào trong tháp, không khỏi có chút đắc ý.

Na Tra đứng một bên nghe vậy, trong mắt không khỏi lộ ra một tia lo lắng, hắn có một dự cảm, Tôn Ngộ Không không thể chết đơn giản như vậy, mọi chuyện hãy chờ xem sao.

Trong Thất Bảo Linh Lung Tháp, Tôn Ngộ Không quan sát cảnh tượng xung quanh lúc này, phát hiện trong tháp lại có một không gian vô cùng rộng lớn, không khỏi sinh ra một tia tò mò về bảo tháp này.

Bên ngoài tháp, Lý Tĩnh vội vàng thúc động pháp lực, toàn lực vận hành Thất Bảo Linh Lung Tháp.

Trong tháp, Tôn Ngộ Không chỉ thấy không gian bảo tháp vốn yên tĩnh bỗng nhiên bùng cháy ngọn lửa hừng hực.

Nếu là Tôn Ngộ Không trước đây có lẽ sẽ có chút sợ hãi điều này, nhưng Tôn Ngộ Không đã tu luyện thành bằng Lục Đinh Thần Hỏa thì sao có thể sợ lửa.

Nhưng ngọn lửa trong tháp cũng không phải vật phàm, Thất Bảo Linh Lung Tháp sở dĩ có cái tên đó là có nguyên nhân, trong tháp tổng cộng trấn áp bảy kiện bảo vật, lần lượt là ba con Kim Ô, Thiên La Tán, Càn Khôn Xích, Kinh Thần Kích, Quỳ Tiên Kiếm, Tịnh Thế Phất Trần.

Thứ vừa hiển năng chính là một tia Thái Dương Chân Hỏa do ba con Kim Ô mang theo.

Thái Dương Chân Hỏa có thể nói là thần hỏa của Yêu Tộc thời viễn cổ Hồng Hoang, nơi sinh ra của Hoàng Đế Yêu Tộc là Thái Dương Chi Địa.

Thần hỏa này cùng Lục Đinh Thần Hỏa danh tiếng ngang hàng, cũng là một trong những thần hỏa bậc nhất thiên hạ, có thể thấy uy lực của nó lớn đến mức nào.

Thân thể Na Tra do củ sen hóa thành, nên trời sinh sợ lửa.

Với tu vi của hắn, lửa phàm bình thường đương nhiên không thể uy hiếp, nhưng Thái Dương Thần Hỏa lại khác, nên hắn mới bị Lý Thiên Vương dùng bảo tháp này khắc chế.

Nếu không, chỉ dựa vào mấy bảo vật của hắn, tuy có thể gây một chút phiền phức, nhưng tuyệt đối không thể uy hiếp hắn.

"Ngọn lửa mạnh thật, có thể sánh ngang với Lục Đinh Thần Hỏa." Ánh mắt Tôn Ngộ Không lóe lên, có chút kinh ngạc nói.

"Nhưng một tia lửa nhỏ nhoi, muốn vây khốn yêm lão Tôn, đó hoàn toàn là điều không thể." Tôn Ngộ Không chớp chớp mắt, sau đó chỉ thấy trong mắt hắn ánh sáng vàng lóe lên, chính là Hỏa Nhãn Kim Tinh.

Chỉ thấy luồng tia sáng của Hỏa Nhãn Kim Tinh lúc này chiếu vào ngọn lửa, ngọn lửa đó dường như gặp phải thứ gì đó hấp dẫn, nhanh chóng bay về phía mắt Tôn Ngộ Không.

Tôn Ngộ Không chưa kịp phản ứng, một tia lửa đỏ cực hạn đã chui vào mắt Tôn Ngộ Không.

"Ai da da, chuyện gì vậy, có người đánh lén ta sao?" Tôn Ngộ Không kêu lên một tiếng quái dị, sau đó mắt đau nhói, nhưng nhanh chóng mở mắt, ngọn lửa xung quanh lại dần dần biến mất.

"Chuyện gì vậy, lửa đều biến mất rồi." Tôn Ngộ Không nhìn cảnh tượng xung quanh, cảm thấy có chút kỳ lạ.

Nhưng nhanh chóng cảm nhận được sự bất thường của mắt mình, bởi vì hắn phát hiện trong mắt mình có một tia lửa đỏ cực hạn đang trú ngụ, lại đang từ từ tăng cường đồng lực.

Bây giờ hắn cảm thấy mắt mình mạnh hơn rất nhiều so với trước đây, Hỏa Nhãn Kim Tinh hắn cũng đã tăng cường không ít, tất cả đều là công lao của tia lửa đó.

“Tiểu hỏa miêu lại cư trú trong mắt yêm, thật quá thú vị, nhưng hẳn là không có hại cho ta, ngược lại còn có lợi ích lớn.” “Lần này đúng là trong họa có phúc, lão già Lý Tĩnh kia biết được chắc khóc chết mất.” Tôn Ngộ Không nghĩ vậy, không khỏi cười ha hả.

“Đến lúc phải ra ngoài rồi, lão già Lý Tĩnh, đợi yêm ra ngoài sẽ lại chơi đùa với ngươi.” Tôn Ngộ Không ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, cười lạnh nói.

Chương 420

Trong bảo tháp thực ra chỉ có một Tu Di không gian, tuy bảo tháp trông như có bảy tầng nhưng thực chất lại không phải bảy tầng, mà giữa thiên địa có bảy kết giới, chỉ khi phá được bảy kết giới mới có thể thoát ra.

Tôn Ngộ Không đã hấp thu tia Thái Dương Chân Hỏa đầu tiên, nên cấm chế tầng thứ nhất tự động bị phá vỡ, nhưng liệu sáu tầng cấm chế tiếp theo có thể vây khốn Ngộ Không không?

Chỉ thấy Tôn Ngộ Không một khỉ một côn, một đường bay lên trời, những cấm chế hóa thành pháp bảo kia căn bản không thể ngăn cản bước chân của Tôn Ngộ Không, không mất bao nhiêu công phu, Tôn Ngộ Không đã đến đỉnh thế giới.

"Đã không có gì ngăn cản ta, vậy ta sẽ dùng một côn phá nát bảo tháp này." Tôn Ngộ Không hừ một tiếng, vung Như Ý Kim Cô Bổng trong tay.

Dù sao muốn phá vỡ một phương thế giới, Tôn Ngộ Không cũng không dám khinh suất, dùng hết toàn thân khí lực, đập mạnh vào một điểm, một chiêu dùng phương pháp điểm phá diện.

Phương pháp của Tôn Ngộ Không quả thật hiệu quả, chỉ thấy không gian lúc này xuất hiện một vết nứt, Tôn Ngộ Không lại tiếp tục, liên tục vung mấy côn, xuất hiện một đường hầm không gian bị phá vỡ.

Tôn Ngộ Không không dám đợi lâu, sợ đường hầm đóng lại, lập tức chui vào.

"Phốc thử." Lúc này, Thác Tháp Lý Thiên Vương bên ngoài bỗng nhiên phun ra một ngụm máu.

“Lý Thiên Vương không sao chứ?” Hai mươi tám Tinh Tú đứng một bên vội vàng hỏi.

“Đáng ghét, hẳn là trong tháp đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn, để ta kiểm tra xem.” Lý Tĩnh vội vàng kiểm tra bảo tháp, nhưng không kiểm tra thì không biết, kiểm tra xong thì giật mình.

“Không thể nào, không gian trong bảo tháp lại bị con khỉ đó phá vỡ.

Thậm chí thoát ra, con khỉ đó lại không sợ Thái Dương Chân Hỏa của ta.” “Không, Thái Dương Chân Hỏa của ta đâu, nó chạy đi đâu rồi.” Thác Tháp Lý Thiên Vương khó tin nói, lúc này nghiến răng nghiến lợi.

Thực ra, việc Tôn Ngộ Không có thể hấp thu Thái Dương Chân Hỏa phần lớn có liên quan đến Lý Tĩnh, Thất Bảo Linh Lung Tháp tuy mạnh mẽ, nhưng Lý Tĩnh cũng chỉ miễn cưỡng luyện hóa được một phần.

Với thực lực hiện tại của hắn căn bản không thể hoàn toàn luyện hóa Thất Bảo Linh Lung Tháp.

Thái Dương Chân Hỏa cũng giống như đạo lý của Thái Dương, Lý Tĩnh căn bản không có thực lực đó để luyện hóa nó, chỉ có thể để nó ở trong bảo tháp.

Thái Dương Chân Hỏa trải qua vô số năm tháng, đã sản sinh một tia linh tính.

Trong Thất Bảo Linh Lung Tháp tuy không gian rộng lớn, nhưng không có một chút sinh vật nào, Thái Dương Chân Hỏa khó khăn lắm mới gặp một con khỉ không sợ lửa, tự nhiên là theo đi.

Nên Tôn Ngộ Không lần này ngẫu nhiên mà được, có thể nói là gặp vận may lớn.

Lý Tĩnh lúc này vạn niệm câu hôi, bởi vì phần lớn uy năng của Thất Bảo Linh Lung Tháp đều dựa vào Thái Dương Chân Hỏa, nay Thái Dương Chân Hỏa không biết tung tích.

Sau đó, y nhớ ra một chuyện còn nghiêm trọng hơn, Lý Tĩnh lúc này nhìn đứa con trai đứng bên cạnh, bỗng nhiên cảm thấy da đầu tê dại, bao nhiêu lần sử dụng Thái Dương Chân Hỏa trong bảo tháp để hành hạ Na Tra, ép Na Tra làm việc, không khỏi toàn thân đổ mồ hôi lạnh.

"Lý Tĩnh, vừa rồi Thái Dương Chân Hỏa không thấy đâu cả." Na Tra lúc này nói chuyện không mang một chút cảm xúc nào, ngữ khí còn lạnh hơn nhiều.

"Nhi… Nhi tử, Thái Dương Chân Hỏa có thể đã biến mất rồi, nhưng nhanh thôi ta sẽ tìm lại được, ngàn vạn lần đừng hành động bồng bột nha." Lý Tĩnh lúc này run rẩy nói, trong ngữ khí có chút cầu xin.

"Đừng gọi ta là nhi tử, ta chỉ thấy ghê tởm sâu sắc, tình phụ tử giữa chúng ta đã sớm đoạn tuyệt." Na Tra hít một hơi thật sâu, kiềm chế những suy nghĩ trong lòng, sau đó mang theo vẻ châm biếm nói.

"Yêm lão Tôn cuối cùng cũng ra rồi!" Tôn Ngộ Không kêu lên một tiếng quái dị, trải qua một chuyến xuyên không gian ngắn ngủi, Tôn Ngộ Không cuối cùng cũng trở lại Thiên Đình.

"Lý Tĩnh, cái tháp rách đó không được việc gì, hoàn toàn vô dụng đối với ta." Tôn Ngộ Không nhìn Lý Tĩnh, miệng không ngừng châm chọc.

"Tôn Ngộ Không, ngươi đã giở trò gì, mau nói, Thái Dương Chân Hỏa của ta đâu rồi." Lý Tĩnh nghĩ đi nghĩ lại, chỉ có Tôn Ngộ Không đi vào không gian bảo tháp, nên chuyện này nhất định không thể thoát khỏi liên quan đến Tôn Ngộ Không.

“Thái Dương Thần Hỏa là cái gì, ta không hiểu, cũng không thấy.” Tôn Ngộ Không chớp chớp mắt, trong đầu nhanh chóng xoay chuyển, lập tức hiểu ra đó là ngọn lửa trong mắt mình, nhưng hiện tại hắn không định thừa nhận.

“Ngươi đừng chối cãi, không gian bảo tháp của ta chỉ có ngươi vào, nhất định là ngươi đã giở trò quỷ, mau trả lại Thái Dương Chân Hỏa cho ta.” Lý Tĩnh cơ bản đã xác định Tôn Ngộ Không đã ra tay, nhưng hoàn toàn không nhìn ra, không biết yêu hầu đã làm thế nào.

Hiện tại điều cấp bách là phải bắt yêu hầu này lại trước, sau đó có thể từ từ bức cung.

“Nhị Thập Bát Tinh Tú bố trận, Lôi Công Điện Mẫu hỗ trợ một bên, mau bắt con yêu hầu này lại cho ta!” Lý Tĩnh lúc này bị thương nhẹ, nhưng điều đó không ngăn cản việc hạ lệnh.

“Tuân lệnh!” Tuy không biết Tôn Ngộ Không đã làm gì trong Thất Bảo Linh Lung Tháp, nhưng điều cấp bách hiện tại là phải bắt con khỉ này lại.

Con khỉ này nhìn không đơn giản, nên không thể nương tay.

Chớp mắt, Tôn Ngộ Không bị Chu Thiên Tiểu Tinh Đấu Đại Trận vây khốn, Lôi Công Điện Mẫu cũng lấy ra pháp khí của mình, chuẩn bị hỗ trợ Nhị Thập Bát Tinh Tú đối phó Tôn Ngộ Không.

“Lại là một trận pháp rách nát, bây giờ ta sẽ sợ sao?” Tôn Ngộ Không thấy xung quanh tinh tú xoay chuyển, lại là cảnh tượng quen thuộc đó, nhưng Tôn Ngộ Không lúc này hoàn toàn không sợ hãi.

“Để ta thử thành quả tu luyện của ta trong một khoảng thời gian vừa qua xem sao.” Tôn Ngộ Không vung Kim Cô Bổng, trong mắt tràn đầy chiến ý.

Lần này hắn giao chiến không dựa vào sức mạnh biến thân Cự

Viên, mà chỉ sử dụng bản thể đối mặt với Chu Thiên Tiểu Tinh Đấu Đại Trận.

Lần này, uy lực của Chu Thiên Tiểu Tinh Đấu Đại Trận lại mạnh hơn trước rất nhiều, một nguyên nhân quan trọng là nơi đây rất gần với Tinh Hà, nên tự nhiên chứa đựng tinh thần chi lực nồng đậm, không nghi ngờ gì đã làm tăng cường độ của trận pháp.

Chiếm giữ thiên thời địa lợi, tâm trạng vốn có chút không chắc chắn của Nhị Thập Bát Tinh Tú lúc này đã ổn định phần nào, nhưng liệu mọi việc có thực sự suôn sẻ như dự đoán không?

"Trận pháp dường như mạnh hơn không ít, nhưng cũng tốt thôi, ta hoàn toàn không sợ." Tôn Ngộ Không trong khoảnh khắc giao thủ với tinh quang đã cảm nhận được sự thay đổi của trận pháp.

Chương 421

Tiếp theo, Tôn Ngộ Không nhanh chóng vung Kim Cô Bổng, đánh lùi từng trận tinh quang, nhưng điều đáng ngạc nhiên là Tôn Ngộ Không đã để lại một hạt tinh quang, và càng kinh người hơn là y dùng tay không bắt lấy luồng sáng bắn ra.

"Không tệ, cường độ này quả thật mạnh hơn trước rất nhiều, nhưng không thể đột phá nhục thân của ta, xem ra Bát Cửu Huyền Công của ta đã thật sự đại thành rồi." Tôn Ngộ Không lẩm bẩm nói.

"Trời, hắn dùng tay không đỡ được đòn tấn công, thể chất biến thái thật." Nhị Thập Bát Tinh Tú lúc này nhìn nhau, với tư cách là người thi pháp, đối với đòn tấn công ánh sáng đó có cảm nhận rõ ràng nhất.

Ở Thiên Đình thi triển Chu Thiên Tiểu Tinh Đấu Đại Trận, có thể thi triển trận pháp ở trạng thái mạnh nhất, đòn tấn công cường độ như vậy, có thể trong nháy mắt diệt sát tu luyện giả cảnh giới Kim Tiên trở xuống, cho dù là tu luyện giả cảnh giới Thái Ất cũng phải tốn một phen công sức mới có thể hóa giải.

Nay con khỉ trước mặt này, lại dùng tay không đỡ được, quả là quái thai.

"Nhị Thập Bát Tinh Tú đạo hữu, phía trước đừng lơ là, toàn lực ứng phó, hai chúng ta sẽ trợ giúp." Lôi Công Điện Mẫu thấy Nhị Thập Bát Tinh Tú có chút lơ là, vội vàng nhắc nhở, tiện thể tham gia chiến trường.

Nhị Thập Bát Tinh Tú nghe vậy liền thu liễm tâm thần, nhập vào chiến trường, nhưng trong lòng họ có lẽ biết kết quả của trận chiến lần này có lẽ sẽ không dễ dàng.

Đã biết đối phương thế nào, Tôn Ngộ Không lập tức yên tâm rất nhiều, Kim Cô Bổng trong tay không ngừng vung vẩy, tinh quang không một tia nào có thể lọt vào người hắn.

Nhưng cảnh tượng bỗng nhiên thay đổi, Tôn Ngộ Không biết đối phương muốn tăng cường lực độ thi pháp.

Chỉ thấy trên bầu trời không chỉ có từng trận tinh quang, mà còn mang theo tinh tuyến, ẩn ẩn có thể nghe thấy tiếng sấm sét.

Lần này ba loại tấn công đồng thời ập đến, nhưng liệu làm vậy có thực sự hữu dụng không?

Tinh quang bị Tôn Ngộ Không dùng Kim Cô Bổng chặn đứng hoàn toàn, những tinh tuyến khó nhằn lại bị Tôn Ngộ Không né tránh trong nháy mắt, còn điện chớp sấm sét chính là pháp thuật mà Lôi Công Điện Mẫu liên thủ thi triển, tuy có thể gây ra hiệu ứng tê liệt ngắn ngủi cho Tôn Ngộ Không, nhưng hiệu quả cũng rất nhỏ, tình hình rơi vào bế tắc.

Lý Tĩnh với tư cách là nguyên soái dẫn binh, vẫn luôn chú ý đến cục diện trên chiến trường, hiện tại Nhị Thập Bát Tinh Tú cùng Lôi Công Điện Mẫu đã toàn lực ứng phó, có vẻ như đã vây khốn Tôn Ngộ Không, nhưng lại không gây ra đòn đánh cụ thể nào.

Nói cách khác, thủ đoạn của họ đã dùng hết, nhưng về cơ bản không có hiệu quả.

Ngược lại Tôn Ngộ Không, có vẻ hơi chật vật, nhưng thực ra vẫn còn có hậu chiêu chưa dùng, Lý Tĩnh nhớ lại cảnh tượng kinh khủng khi Tôn Ngộ Không thi triển Cự Viên Biến trước đây, trái tim y cũng càng lúc càng nặng trĩu.

“Nếu ta ra trận, không chừng sẽ có một chút chuyển cơ, nhưng hiện tại không quấy rối là không tệ rồi.” Lý Tĩnh liếc nhìn Na Tra

đứng bên cạnh như không có chuyện gì, thầm nghĩ trong lòng.

"Nhưng ta không có Thái Dương Chân Hỏa, chẳng lẽ muốn ta Đường Đường Thiên Đình Đại Nguyên Soái lại phải đi cầu xin hắn sao?" Lý Tĩnh trên mặt âm tình bất định, xem ra tâm trạng y khá tệ.

Na Tra đương nhiên chú ý đến ánh mắt của Lý Tĩnh, nhưng hắn hoàn toàn không định ra tay, cho dù Lý Tĩnh có mở miệng cầu xin.

Nghe vậy, khóe miệng Na Tra lộ ra một nụ cười lạnh.

Lúc này Lâm Dương thực ra vẫn luôn đứng ngoài quan sát, nhưng y vạn vạn không ngờ Tôn Ngộ Không lại có thể mang đến sự kinh ngạc lớn đến vậy.

Tôn Ngộ Không có thể thoát khỏi Thất Bảo Linh Lung Tháp thì Lâm Dương không hề bất ngờ, nhưng y không ngờ Tôn Ngộ Không lại hấp thu luôn Thái Dương Chân Hỏa trong tháp của Lý Tĩnh, điều này tương đương với việc muốn lấy đi nửa cái mạng già của Lý Tĩnh.

Khi Lâm Dương thấy vẻ mặt xui xẻo của Lý Tĩnh như sắp thổ huyết, y thật sự suýt bật cười.

Càng không ngờ Tôn Ngộ Không một mình có thể chống đỡ được đòn tấn công liên thủ của Nhị Thập Bát Tinh Tú và Lôi Công Điện Mẫu, có thể thấy Tôn Ngộ Không đã tiến bộ rất nhiều.

"Hiện tại Thiên Đình đã hết cách, vậy người đó hẳn cũng sắp đến rồi." Lâm Dương nhìn về phía Tây, trong đầu hiện lên một nhân vật nổi tiếng Tam Giới.

Những nhân vật quan trọng đều xuất hiện cuối cùng sao?

Để thể hiện tầm quan trọng của họ, Lâm Dương không khỏi thầm nghĩ trong đầu.

Sự việc quả nhiên không ngoài dự liệu của Lâm Dương, sau nửa

canh giờ giao tranh, Nhị Thập Bát Tinh Tú sắp không chống đỡ nổi nữa rồi.

"Làm sao đây, yêu hầu sắp phá vỡ đại trận của ta rồi, chẳng lẽ chúng ta sẽ thất bại sao?" Nhị Thập Bát Tinh Tú lúc này mặt mày xám ngoét, trong lòng chỉ còn lại sự tuyệt vọng tràn trề.

Cùng lúc đó, Lâm Dương cảm nhận được một cỗ sức mạnh vô cùng cường đại đang cấp tốc tiến đến.

Trong khoảnh khắc Tôn Ngộ Không phá vỡ Chu Thiên Tiểu Tinh Đấu Đại Trận, Tôn Ngộ Không chưa kịp phản ứng, một sự việc ngoài ý muốn đã xảy ra.

"Đáng chết, lại dám đánh lén." Lâm Dương thấy một ngón tay khổng lồ vô cùng lớn từ xa bay đến, mục tiêu chính là Tôn Ngộ Không vừa phá trận, một chiêu thần thông tuyệt đối vô cùng mạnh mẽ, Tôn Ngộ Không không kịp phản ứng căn bản không thể chống cự.

"Tiên Linh Kiếm Pháp thức thứ sáu." Lâm Dương phản ứng nhanh nhất, đối phương khí thế hung hãn, lập tức thi triển chiêu thức mạnh nhất để chống đỡ một chiêu bất ngờ này.

"Phốc thử." Tuy chỉ vừa vặn chống đỡ được một chiêu, nhưng Lâm Dương đã chịu một mức thương tích nhất định, dù sao đối phương là cao thủ cấp Chuẩn Thánh, có thể chống đỡ được một chiêu đã là giới hạn lớn nhất rồi.

"Di, ngươi lại có thể đỡ được một chiêu của ta." Người đó kêu lên một tiếng kinh ngạc, nhưng không định bỏ qua Tôn Ngộ Không, mà định tiếp tục ra tay.

"Đủ rồi, Đường Đường Chuẩn Thánh lại đi ức hiếp một Thái Ất Kim Tiên." Chỉ thấy một cỗ khí thế không hề thua kém người kia giáng lâm giữa trường.

“Nguyên lai là Huyền Đô đạo hữu, A Di Đà Phật, thiện tai thiện tai, bần tăng chỉ thay Thiên Đình giáo huấn con yêu hầu không biết trời cao đất rộng này.” Người đó chính là Như Lai Phật Tổ Tây Thiên.

Lúc này y mang một thân Kim Thân, vẻ mặt từ bi thiện mục, hoàn toàn không nhìn ra là người vừa ra tay đánh lén.

Như Lai Phật Tổ thầm than một tiếng đáng tiếc trong lòng, vốn định ra tay trước để chế phục hắn, sau đó lấy Thái Dương Chân Hỏa trong mắt Tôn Ngộ Không.

Thực ra y đã sớm biết tình hình chiến sự ở Thiên Đình, nhưng vẫn trì hoãn chưa xuất hiện, là để chờ thời cơ cướp lấy Thái Dương Chân Hỏa trong mắt Tôn Ngộ Không, nhưng không ngờ lại có người ở trong bóng tối, và dựa vào tu vi Đại La nhỏ nhoi mà đỡ được một chiêu, cuối cùng Huyền Đô lại cũng đến.

Chương 422

Ánh mắt Như Lai Phật Tổ lơ đãng quét qua mắt Tôn Ngộ Không, sau đó khôi phục vẻ mặt đại nghĩa lẫm nhiên.

"Con ngốc lừa kia sẽ không ghen tị với Thái Dương Chân Hỏa của Ngộ Không đấy chứ." Lâm Dương vẫn luôn nhìn chằm chằm vào Như Lai Phật Tổ, tự nhiên chú ý đến một tia bất thường.

Trong ký ức của Lâm Dương căn bản không tồn tại tình tiết Như Lai đánh lén Tôn Ngộ Không, bây giờ lại xảy ra chuyện như vậy, quả thật rất kỳ lạ.

Trong lòng Lâm Dương tư duy nhanh chóng xoay chuyển, nhanh chóng đoán được nguyên nhân thực sự của sự việc.

Nếu không đoán sai, Như Lai Phật Tổ sở dĩ đánh lén Ngộ Không, có lẽ là vì Ngộ Không đã có được Thái Dương Chân Hỏa hiếm có, mức độ quý giá của thần hỏa này cũng đã vượt ngoài dự liệu của Lâm Dương.

Mà sư phụ của hắn giàu có đến mức nào, cũng chỉ có trong Bát Quái Lô mới chứa một tia Lục Đinh Thần Hỏa cùng cấp bậc, không khó đoán được tầm quan trọng của nó.

Nhưng Lâm Dương đoán Thái Dương Chân Hỏa chỉ là một khía cạnh của nguyên nhân, một điểm nữa hẳn là thực lực của Tôn Ngộ Không vì ảnh hưởng đã vượt quá phạm vi kiểm soát của Như Lai Phật Tổ.

Nên Như Lai Phật Tổ mới không ngần ngại mặt mũi mà đánh lén Ngộ Không, có thể là để làm tổn thương căn cơ của hắn, mục đích là để nắm giữ hắn trong tay mình.

May mắn thay, Lâm Dương vẫn luôn âm thầm quan sát ở gần đó, nếu không thực sự để Như Lai Phật Tổ đắc thủ, vậy hậu quả thật không thể lường được.

Lâm Dương trong lòng vô cùng mừng rỡ vì đã phá hỏng chuyện tốt của con ngốc lừa Như Lai Phật Tổ, phần lớn những tên Phật của Tây Phương đều không phải là kẻ tốt.

"Bần tăng được Ngọc Đế đặc biệt mời đến để giúp Thiên Đình chế phục yêu hầu, không biết Huyền Đô đạo hữu muốn chống lại Thiên Đình sao?" Chỉ thấy Như Lai Phật Tổ nói một cách không nóng không lạnh, nhưng trong lời nói ẩn chứa sát cơ.

"A a, đó thì không đến nỗi, ta chỉ không quen nhìn có người lấy lớn hiếp nhỏ, còn không biết xấu hổ thừa lúc người ta không đề phòng mà đánh lén, thật là không biết liêm sỉ." Huyền Đô Đại Pháp Sư hoàn toàn không khách khí với Như Lai Phật Tổ, trực tiếp mắng chửi.

"Vậy được, vậy xin Huyền Đô đạo hữu đừng ngăn cản bần tăng, bần tăng nhất định sẽ khiến hầu đầu tâm phục khẩu phục." Như Lai Phật Tổ quả nhiên mặt dày đến cực điểm, cho dù vậy y cũng dường như không hề bận tâm, và một chút cũng không quên mục đích của chuyến đi này.

"Vậy chúng ta sẽ đứng bên cạnh xem ngươi làm sao khiến con khỉ đó tâm phục khẩu phục." Huyền Đô Đại Pháp Sư dẫn Lâm Dương đứng sang một bên, tỏ vẻ muốn đứng ngoài xem kịch.

"A Di Đà Phật, vậy chư vị hãy chờ xem." Như Lai Phật Tổ niệm một câu Phật hiệu, sau đó nhìn về phía Tôn Ngộ Không.

"Con ngốc lừa kia đánh lén ta không thành, lại còn muốn làm gì ta nữa." Tôn Ngộ Không đối mặt với Như Lai Phật Tổ trong lòng có chút run sợ, dù sao đòn đánh vừa rồi của đối phương thật sự hơi đáng sợ.

Về khí thế mà nói, tu vi của đối phương muốn giết hắn dễ như trở bàn tay.

"Hầu tử, không bằng chúng ta đánh cược một trận đi." Như Lai Phật Tổ a a cười, sau đó nói.

"Đánh cược?

Đánh cược thế nào?" Tôn Ngộ Không nhìn Như Lai Phật Tổ, không biết đối phương định làm gì.

"Đánh cược?

Vở kịch hay sắp bắt đầu rồi, Ngộ Không, lần này ta không thể giúp ngươi được rồi." Lâm Dương trong lòng giật mình, biết rằng màn chính đã đến.

Tôn Ngộ Không đương nhiên không biết ý đồ của Như Lai Phật Tổ, nhưng Lâm Dương trong lòng lại rõ mồn một, với thần thông đó của Như Lai Phật Tổ, Tôn Ngộ Không chắc chắn sẽ thua.

Nhưng không biết với thực lực của mình, đối mặt với thần thông đó thì phải làm sao đây?

Đối mặt với Như Lai Phật Tổ có thực lực hùng mạnh, ngay cả Lâm Dương hiện tại cũng không tự tin.

"Lần này bần tăng giúp Thiên Đình bắt ngươi về quy án, nên giao ước nếu ta thắng thì ngươi ngoan ngoãn thúc thủ chịu trói, nhưng nếu ta thua thì những chuyện trước đây sẽ xóa bỏ, Thiên Đình cũng sẽ không bao giờ tìm phiền phức cho ngươi nữa." Như Lai Phật Tổ chậm rãi nói.

"Ồ?

Có chuyện tốt như vậy sao?" Tôn Ngộ Không nghe vậy, mắt sáng rực, cảm thấy món giao dịch này hời, dù sao lần này phạm phải

chuyện không nhỏ.

"A…??" Các vị tiên nhân Thiên Đình có mặt nhìn nhau, cảm thấy vô cùng bất ổn, bởi vì nếu Như Lai Phật Tổ thua, vậy thể diện của Thiên Đình sẽ mất sạch, nhưng làm sao được, đối phương thực lực hùng mạnh, những người đó căn bản không có cơ hội nói chuyện.

Cùng lúc đó, Ngọc Hoàng Đại Đế ở Lăng Tiêu Bảo Điện và các vị tiên nhân còn lại của Thiên Đình cũng đồng thời quan sát cục diện trên chiến trường.

Khi trên Khám Thiên Kính truyền ra lời đánh cược của Như Lai Phật Tổ, các tiên nhân có mặt xì xào bàn tán, cảm thấy rủi ro của lời đánh cược quá lớn.

"Các vị an tĩnh, Trẫm tin tưởng vào quyết định của Như Lai Phật Tổ, chư vị cứ xem tiếp rồi nói." Sau khi Ngọc Đế phát ngôn, các tiên nhân lần lượt an tĩnh lại.

Nhưng Ngọc Đế từ trong ánh mắt vẫn nhìn thấy sự nghi ngờ và không tin tưởng.

"Ta tuy không tin Như Lai Phật Tổ là một cá nhân, nhưng ta vô cùng tin tưởng vào thực lực của Như Lai Phật Tổ." "Chỉ có Ngọc Hoàng Đại Đế cùng cảnh giới Chuẩn Thánh mới biết thực lực của Như Lai Phật Tổ mạnh đến mức nào, ngay cả ta cũng chưa chắc đã có thể chiến thắng hắn." Ngọc Đế nhìn cục diện trên chiến trường, ánh mắt chăm chú nhìn Như Lai Phật Tổ, trong lòng không ngừng suy nghĩ.

"Nhưng đánh cược thế nào đây?

Thực lực của ngươi xa xa cao hơn ta, lại muốn đánh với ta chẳng phải là ức hiếp người sao, ta có một trò cá cược hay." Tôn Ngộ Không mắt láo liên xoay tròn, sau đó hỏi ra vấn đề quan tâm nhất.

“Nội dung đánh cược chắc chắn không phải so sánh thực lực, ta tin rằng ngươi sẽ chấp nhận.” Khóe miệng Như Lai Phật Tổ lộ ra một nụ cười nhạt, đối phương đã bằng lòng nghe, vậy đã thành công một nửa, còn về việc lời đánh cược này có thành công hay không, trong lòng y không hề nghi ngờ, một sự tự tin mạnh mẽ.

“Ta có một thần thông tên là Pháp Tướng Thiên Địa, có thể biến mình trở nên vô cùng khổng lồ.” “Ta có thể cho ngươi đứng trong lòng bàn tay ta, nếu ngươi có thể bay ra khỏi lòng bàn tay ta trong nửa canh giờ, vậy ngươi sẽ thắng.” Như Lai Phật Tổ chậm rãi nói nội dung đánh cược.

“Nửa canh giờ bay ra khỏi lòng bàn tay của ngươi, vậy ngươi quá coi thường yêm lão Tôn rồi.

Chương 423

Lời đánh cược này ta đồng ý." Tôn Ngộ Không vỗ ngực, tự tin đầy mình nói.

"Vậy ta nói một lời là định." Như Lai Phật Tổ nói.

Chỉ thấy Như Lai Phật Tổ đột nhiên phóng xuất khí thế khổng lồ, sau đó thân hình y càng lúc càng lớn, càng lúc càng lớn, không bao lâu đã đột phá phạm vi ngàn trượng.

Cuối cùng, Pháp Tướng Thiên Địa của Như Lai Phật Tổ đạt đến kích thước chín nghìn chín trăm chín mươi chín trượng, loại Pháp Tướng Thiên Địa khổng lồ này đã tạo ra sự chấn động vô cùng lớn cho tất cả mọi người có mặt.

Ai cũng biết, kích thước thi triển của thần thông Pháp Tướng Thiên Địa có liên quan mật thiết đến tu vi, giống như Cự Viên Biến của Tôn Ngộ Không và những thứ tương tự.

Cự Linh Thần dựa vào thần thông Pháp Tướng Thiên Địa của mình có thể biến thân thành Cự Thần cao trăm trượng, ngay cả với thực lực của Tôn Ngộ Không cũng có thể biến thân thành kích thước vài trăm trượng.

Nhưng biến thân của hắn so với Như Lai Phật Tổ, có thể nói là sự khác biệt giữa kiến và người khổng lồ.

"Với thực lực này, xem ra Như Lai Phật Tổ đã đạt đến Chuẩn Thánh đỉnh phong, chỉ còn một bước nữa là Thánh Nhân." Ngay cả Huyền Đô Đại Pháp Sư trong lòng cũng vô cùng chấn động, chỉ những người đạt đến cảnh giới Chuẩn Thánh mới biết việc thăng cấp sau đó khó khăn đến mức nào.

“Con ngốc lừa kia đã đột phá Chuẩn Thánh đỉnh phong khi nào vậy, tình hình có chút không ổn rồi.” Ngay cả Huyền Đô Đại Pháp Sư hiện tại cũng có tu vi Chuẩn Thánh hậu kỳ, đứng hàng đầu trong số các cường giả Chuẩn Thánh.

Không ngờ Như Lai Phật Tổ lại lặng lẽ đột phá Chuẩn Thánh đỉnh phong, xem ra Tây Phương đã phải trả không ít cái giá mới thành công.

Huyền Đô Đại Pháp Sư rất rõ ràng về phương thức tu luyện của đám hòa thượng Tây Phương, dựa vào lực lượng tín ngưỡng gia trì, đồng thời cũng dựa vào lực lượng công đức.

Năm đó hai vị Thánh Nhân Tây Phương chính là dựa vào việc tích lũy lực lượng công đức qua nhiều lần đại kiếp, cùng với lực lượng tín ngưỡng của Tây Phương, và thêm vào việc phát ra nhiều đại hồng nguyện, mới miễn cưỡng thành Thánh, là một loại tồn tại yếu nhất trong số các Thánh Nhân.

Việc Như Lai Phật Tổ đạt đến Chuẩn Thánh đỉnh phong lần này hẳn đã tiêu hao lực lượng tín ngưỡng tích lũy bao năm qua của Tây Phương.

Huyền Đô Đại Pháp Sư nhìn Như Lai Phật Tổ, nhớ lại một số chuyện đã lâu.

Huyền Đô đoán không sai, việc Như Lai Phật Tổ đột phá Chuẩn Thánh đỉnh phong, có thể nói đã tiêu hao hết nội tình tích lũy bao năm của Tây Phương, nên Tây Phương hiện tại có thể nói là nguyên khí đại thương.

Về mục đích, đương nhiên là vì đại kiếp Tây Du lần này, chính vì đại kiếp Tây Du lần này đối tượng chính là Tây Phương, nên nhị Thánh Tây Phương mới ra tay mạnh như vậy để nâng cảnh giới của Như Lai Phật Tổ lên Chuẩn Thánh đỉnh phong, nhằm chiếm giữ địa vị chủ đạo tuyệt đối trong lần lượng kiếp này.

“Chuẩn Thánh đỉnh phong, Tây Phương quả nhiên tính toán hay thật, muốn cho Thiên Đình ta một cú hạ mã uy sao?” Ngọc Hoàng Đại Đế ở Lăng Tiêu Bảo Điện đương nhiên đã nhìn thấy Pháp Tướng Thiên Địa của Như Lai Phật Tổ, đồng thời ánh mắt không khỏi lạnh đi.

“Lại có thể biến lớn đến thế.” Tôn Ngộ Không thấy Như Lai Phật Tổ lại có thể biến lớn đến thế, cũng rất kinh ngạc, nhưng sự tự tin trong lòng hắn vẫn không hề biến mất.

Hắn nghĩ, có biến lớn đến mấy cũng không thể chạy đi đâu được, một cân đẩu vân có thể bay vượt mười vạn tám nghìn dặm.

Thế là, Tôn Ngộ Không lập tức nhảy lên lòng bàn tay Như Lai Phật Tổ.

“Lão già Như Lai, ta bắt đầu đây.” Tôn Ngộ Không nói với Như Lai Phật Tổ.

“A a, nửa canh giờ, cứ thoải mái bay đi.” Như Lai Phật Tổ a a cười nói.

Chỉ thấy Tôn Ngộ Không nhanh chóng lộn một cái cân đẩu, sau đó không biết đã bay đi đâu.

Trong tầm nhìn của Tôn Ngộ Không, một cân đẩu đã ra khỏi phạm vi lòng bàn tay Như Lai Phật Tổ, nhưng để cẩn thận, hắn đã bay thật thà nửa canh giờ, cho đến khi nhìn thấy năm cây cột khổng lồ vô cùng lớn.

“Bây giờ ta đã bay đủ xa rồi, nhưng để đề phòng lão già Như Lai chối cãi, ta phải làm một dấu hiệu ở đây mới được.” Tôn Ngộ Không đảo mắt một vòng, sau đó nghĩ ra một chủ ý hay.

Chỉ thấy hắn biến ra một cây bút lông, sau đó trên một trong những cây cột viết nguệch ngoạc tám chữ lớn: “Tề Thiên Đại Thánh thử

nhất du", sau đó đối diện với cây cột này cởi thắt lưng, tè một bãi xuống.

"Bây giờ ta đã làm xong dấu hiệu, có thể quay về rồi." Tôn Ngộ Không hài lòng nói.

Sau đó hắn lại lộn mấy cái cân đẩu, quay trở lại lòng bàn tay Như Lai Phật Tổ.

"Thế nào, lão già Như Lai, ta đã bay xa khỏi phạm vi lòng bàn tay ngươi rồi, ta bây giờ đã thắng rồi chứ." Tôn Ngộ Không đắc ý đầy mình nói.

"Hầu đầu, ngươi bay ra khỏi lòng bàn tay ta khi nào, ngươi vẫn luôn ở trong lòng bàn tay ta mà." Như Lai Phật Tổ a a cười, sau đó nói.

"Không thể nào, ta làm sao có thể vẫn luôn ở trong lòng bàn tay ngươi được, chẳng lẽ ngươi lại định chối cãi sao." Tôn Ngộ Không khó tin nói.

"Không phải ngươi đã viết chữ, làm dấu hiệu sao?" Như Lai Phật Tổ lại hỏi Tôn Ngộ Không.

"Chẳng lẽ ngươi có thể biết trước sao, ta quả thật đã làm dấu hiệu ở một nơi nào đó, để đề phòng ngươi chối cãi." Tôn Ngộ Không đắc ý nói, nhưng trong lòng có chút hoảng loạn không rõ.

"Ta bây giờ sẽ dẫn ngươi đến nơi ta đã làm dấu hiệu xem, để lão già ngươi tâm phục khẩu phục." Tôn Ngộ Không định bay về nơi vừa đến.

"Không cần đi nữa, nhìn xem đây có phải là dấu hiệu ngươi đã làm không, trên đó còn có mùi nước tiểu mà hầu đầu vừa tè xuống nữa." Như Lai Phật Tổ cong một ngón tay, Tôn Ngộ Không vừa vặn có thể nhìn rõ nội dung trên đó.

Chỉ thấy trên một trong những ngón tay viết nguệch ngoạc "Tề Thiên Đại Thánh thử nhất du", bên cạnh còn có mùi nước tiểu của Tôn Ngộ Không.

Tôn Ngộ Không đương nhiên không rõ chuyện gì đã xảy ra, nhưng Lâm Dương và những người khác đứng một bên thì nhìn rõ mồn một, Tôn Ngộ Không sau khi lộn một cái cân đẩu ban đầu, đã đi vào Tu Di thế giới trong lòng bàn tay Như Lai Phật Tổ, nên dù bay xa đến đâu cũng chỉ ở trong lòng bàn tay Như Lai mà thôi.

Thần thông như vậy thật sự vô cùng mạnh mẽ, trong Phật pháp cái gọi là nhất hoa nhất thế giới, nhất diệp nhất bồ đề, hẳn là để hình dung loại thần thông này.

"…… Không thể nào, ta không tin, ta không tin." Tôn Ngộ Không thất hồn lạc phách nói.

Chương 424

“Lão già kia nhất định đang lừa ta, sau này yêm lão Tôn sẽ tính sổ với ngươi.” Tôn Ngộ Không nhìn Như Lai Phật Tổ đang cười mỉm lúc này, nghiến răng nghiến lợi nói, sau đó lộn một cái cân đẩu bay xuống hạ giới bỏ trốn.

“Hầu đầu, đã thua thì đừng chối cãi, lại còn chạy trốn, trong lòng bàn tay ta thì có thể chạy đi đâu được chứ.” Như Lai Phật Tổ thấy Tôn Ngộ Không bỏ chạy, nhưng không hề hoảng loạn.

“Để ngươi nếm thử Như Lai Thần Chưởng của bần tăng vậy.” Chỉ thấy Như Lai Phật Tổ giơ tay phải thẳng lên, sau đó trực tiếp ấn xuống Tôn Ngộ Không đang điên cuồng bỏ chạy.

“Sư huynh, ta không thể ra tay sao?” Lâm Dương nói với Huyền Đô Đại Pháp Sư đứng một bên, tuy biết là không mấy khả thi, nhưng Lâm Dương trong lòng vẫn ôm một tia hy vọng.

“Như Lai Phật Tổ đã đường đường chính chính thắng Tôn Ngộ Không, đã chiếm hết lý lẽ, bây giờ chúng tiên Thiên Đình đều đang vây xem, ta không thể ra tay được.” Huyền Đô Đại Pháp Sư chậm rãi lắc đầu, sau đó trả lời.

Lúc này Tôn Ngộ Không, thấy Như Lai Thần Chưởng càng lúc càng đến gần, trong lòng một trận sốt ruột, chỉ có thể thu hồi toàn bộ pháp lực, toàn lực vận chuyển cân đẩu vân bay xuống hạ giới.

Nhưng chưởng đó dường như có chức năng truy lùng, không sao cắt đuôi được.

Cuối cùng, Tôn Ngộ Không rốt cuộc cũng bị chưởng đó truy đuổi kịp, trong khoảnh khắc chưởng ấn tiếp xúc với Tôn Ngộ Không, Tôn Ngộ Không chỉ cảm thấy một cỗ sức mạnh vô cùng lớn tấn công.

Ngay cả thân thể hắn hiện tại, cũng cảm thấy dường như toàn thân xương cốt đều sắp vỡ tan, không bao lâu, Tôn Ngộ Không trong đau đớn kịch liệt đã hôn mê.

Sau đó uy thế của chưởng ấn không giảm, tiếp tục mang theo Tôn Ngộ Không rơi xuống hạ giới, cuối cùng đến nơi đối diện, đồng thời cự chưởng lại hóa thành năm ngọn núi, sau đó một lá bùa từ trên trời bay xuống ổn định dán lên đỉnh núi cao nhất.

"A Di Đà Phật, yêu hầu đã bị bần tăng chế phục, mục đích chuyến đi này của bần tăng đã đạt được." Như Lai Phật Tổ thấy Tôn Ngộ Không đã được sắp xếp rõ ràng, biết rằng mọi chuyện đã kết thúc.

"Vậy Huyền Đô đạo hữu, bần tăng xin cáo lui trước." Như Lai Phật Tổ hành lễ với Huyền Đô Đại Pháp Sư, ánh mắt không thể nhận ra quét qua Lâm Dương đứng bên cạnh, sau đó nói.

"Chư vị Thiên Đình, xin thay bần tăng gửi lời hỏi thăm đến Ngọc Đế, bần tăng xin cáo lui." Như Lai Phật Tổ nói với các vị tiên nhân Thiên Đình đang bị bỏ lại một bên.

"Như Lai đi đường cẩn thận." 50.

Đột nhiên, đại địa chấn động, như thể cự nhân hoành hành, Hạo Lôi Tinh Chủ thân người vọt tới, đồng thời vung quyền đánh vào La Phong, thân là cường giả của thời kỳ Luân Hồi thứ nhất, kinh nghiệm chiến đấu của Hạo Lôi Tinh Chủ có thể nói là phong phú.

"Như Lai Phật Tổ, lần này Trẫm đã nợ ngươi một ân tình." Ngọc Đế thấy Như Lai Phật Tổ định rời đi, truyền âm cho y nói.

Như Lai Phật Tổ nghe vậy, chỉ khóe miệng hé lộ một nụ cười mơ hồ, bước chân rời đi không hề dừng lại lúc này.

"Sư huynh, chuyện này xem như đại khái đã kết thúc." Lâm Dương thở dài một hơi, sau đó nói với Huyền Đô Đại Pháp Sư.

“Chuyện này đại khái đã kết thúc, gần đây hẳn sẽ không có chuyện lớn gì xảy ra.” Huyền Đô Đại Pháp Sư cười nói.

“Nhưng Sư đệ phải cẩn thận đám ngốc lừa Tây Phương kia, phần lớn đều không phải kẻ tốt, Như Lai Phật Tổ lại càng âm hiểm hơn, ngàn vạn lần đừng bị vẻ bề ngoài lừa gạt.” Huyền Đô Đại Pháp Sư truyền âm cho Lâm Dương nói.

“Vâng, ta đã biết.” Lâm Dương trịnh trọng gật đầu, sau đó đáp lại.

Lâm Dương hoàn toàn không quên Như Lai Phật Tổ đã hai lần lén lút liếc nhìn y, chuyện này người ngoài căn bản không chú ý, nhưng Lâm Dương lại cảm nhận rõ ràng, nên trong lòng đã đề cao mười hai phần cảnh giác đối với đám người Tây Phương.

“Ta có việc một lát nữa sẽ nói, Sư đệ cứ về Đâu Suất Cung trước đi.” Huyền Đô Đại Pháp Sư đề nghị với Lâm Dương.

“Mọi việc nghe theo Sư huynh.” Lâm Dương đáp lại.

Lúc này, mọi người có mặt thấy mọi chuyện đã được xử lý xong, cũng lần lượt rời đi.

Không lâu sau, Lâm Dương và Huyền Đô Đại Pháp Sư cùng nhau trở về Đâu Suất Cung.

Huyền Đô Đại Pháp Sư từ một bên kệ đan dược lấy ra hai bình đan dược, xem ra đã chuẩn bị từ trước.

Sau đó nói với Lâm Dương: “Vừa rồi đệ đối chiêu với Như Lai Phật Tổ, hẳn đã chịu một chút vết thương nhỏ, tuy với thể chất của đệ không có gì đáng ngại, nhưng hồi phục sớm thì tốt hơn, nên bình đan dược này dùng để chữa thương.” Sau đó lại chỉ vào bình đan dược khác nói: “Đây là đan dược dùng để chữa thương cho Tôn Ngộ Không, dược hiệu khá ôn hòa.” “Đệ cũng biết uy lực của một chiêu Như Lai Phật Tổ, chiêu Như Lai Thần Chưởng đó còn lợi hại hơn

nhiều so với ngón tay mà đệ đã chịu." "Nhưng Như Lai Phật Tổ đã hạ phù chỉ trên Ngũ Chỉ Sơn, nên pháp lực của Tôn Ngộ Không bị áp chế, bây giờ chỉ có thể dựa vào cơ năng tự phục hồi của cơ thể." "Bình đan dược này là đặc chế, có thể giúp hắn ở một mức độ nhất định." Huyền Đô Đại Pháp Sư chậm rãi nói rõ công hiệu của đan dược.

Lâm Dương nhớ lại chiêu chưởng đó của Như Lai Phật Tổ, ánh mắt lóe lên một trận, từ xa y vẫn có thể cảm nhận được uy lực của nó, nếu đánh vào người Tôn Ngộ Không, hắn sẽ đau đớn đến mức nào.

"Vậy chuyện không nên chậm trễ, ta sẽ mang đan dược đến cho Ngộ Không dùng." Lâm Dương lập tức cáo biệt Huyền Đô.

Lâm Dương rời khỏi Đâu Suất Cung, lập tức bay về phía Nam Thiên Môn.

Lúc đó y nhớ vị trí của Ngũ Chỉ Sơn, nên nhanh chóng tìm được mục tiêu.

Nhưng lúc này, Ngũ Chỉ Sơn có người đang canh giữ.

Lâm Dương nhanh chóng cảm nhận được vị trí của Tôn Ngộ Không, lập tức đi về phía đó, nhưng lại bị người canh giữ chặn lại, lúc này đứng chắn trước mặt Lâm Dương tổng cộng năm người, năm người này chính là Ngũ Phương Yết Đế của Phật giáo.

"Chặn ta?" Lâm Dương thấy họ muốn ngăn cản, hỏi lại.

"Minh Vương điện hạ,……" Ngũ Phương Yết Đế đương nhiên biết lai lịch của đối phương, khí thế trên người đối phương khiến họ không khỏi một trận hoảng sợ.

"Chư vị yên tâm, ta chỉ muốn đến xem huynh đệ ta, chỉ xem thôi, sẽ không làm khó chư vị quá nhiều." Đối phương dù sao cũng phải canh giữ Tôn Ngộ Không năm trăm năm, Lâm Dương không định gây

ác cảm với đối phương quá nhiều, làm vậy Tôn Ngộ Không sẽ chịu khổ.

“Được rồi, phiền điện hạ đi vào đừng ở quá lâu.” Một trong Ngũ Phương Yết Đế nói.

“Vậy đa tạ chư vị rồi.” Lâm Dương một lão hồ ly hướng về năm người hành lễ, sau đó đi về phía Tôn Ngộ Không.

Chương 425

“Hì…… thương thế, xem ra thương thế của Ngộ Không không nhẹ a.” Chỉ có thật sự tiếp xúc gần với Tôn Ngộ Không mới biết tình hình lúc này nghiêm trọng đến mức nào.

Tôn Ngộ Không lúc này toàn thân xương cốt gần như đều vỡ vụn, nội tạng cũng chịu tổn thương nghiêm trọng, có thể nói chỉ còn thoi thóp một hơi thở.

Nhưng may mắn là Tôn Ngộ Không đã tu luyện thành Bát Cửu Huyền Công, môn công pháp này có thể luôn giữ cho Tôn Ngộ Không một hơi thở còn sót lại, không ngừng tu phục những tổn thương của Tôn Ngộ Không, nhưng tốc độ vô cùng chậm.

Theo ước tính của Lâm Dương, chỉ riêng vết thương ngoài có lẽ phải mất vài năm mới hồi phục.

Còn về nội thương, có thể phải mất mười mấy hai mươi năm mới khỏi.

Nếu muốn hồi phục hoàn toàn, phải mất hàng trăm năm.

Nhưng thời gian lâu như vậy, phần lớn sẽ để lại di chứng, thậm chí uy hiếp căn cơ của Tôn Ngộ Không, có thể nói Như Lai Phật Tổ ra tay thật độc ác, dụng tâm cũng vô cùng hiểm độc.

Lâm Dương không chậm trễ, lập tức cho Tôn Ngộ Không uống một viên đan dược do Huyền Đô Đại Pháp Sư đưa.

Đan dược quả không hổ là xuất phát từ tay Huyền Đô Đại Pháp Sư, hiệu quả rõ rệt.

Tuy dược hiệu ôn hòa, nhưng đối với Tôn Ngộ Không lúc này thì không còn gì thích hợp hơn.

Một viên đan dược uống xuống, sinh mệnh vốn nguy kịch của Tôn Ngộ Không cuối cùng cũng hồi phục được một chút sinh cơ, ngay cả tốc độ vận chuyển Bát Cửu Huyền Công cũng nhanh hơn không ít, có thể thấy hiệu quả của nó rõ rệt đến mức nào.

Tin rằng có đan dược trợ giúp, thời gian hồi phục của Tôn Ngộ Không cũng sẽ rút ngắn đáng kể, cũng sẽ không để lại hậu họa.

"Nhưng ta không thể ngày nào cũng đến thăm Tôn Ngộ Không, như vậy mấy người bên ngoài cũng sẽ không đồng ý." Lâm Dương liếc nhìn vị trí của Ngũ Phương Yết Đế bên ngoài, thầm nghĩ trong lòng.

"Đúng rồi, ta nhớ canh giữ Tôn Ngộ Không không chỉ có Ngũ Phương Yết Đế của Phật giáo, mà hình như còn có một Thổ Địa Công, hình như đối xử với Tôn Ngộ Không cũng không tệ." Lâm Dương vỗ đầu nhớ ra một chuyện.

"Thổ Địa, phiền ra gặp một chút." Lâm Dương dậm dậm chân, sau đó nói.

"Tiểu tiên bái kiến Minh Vương điện hạ." Trên đất lập tức xuất hiện một lão già cao hơn một mét, chính là Thổ Địa Thần của nơi đó.

"Có phải ngươi được Thiên Đình phái đến canh giữ Ngộ Không không?" Lâm Dương hỏi.

"Chính là tiểu tiên." Thổ Địa Công cung kính đáp.

"Vậy ta có một chuyện muốn nhờ." Lâm Dương nhìn Thổ Địa Thần, chậm rãi nói.

"Ồ?

Điện hạ có chuyện gì cần tiểu tiên làm sao?" Thổ Địa Thần không vội vàng đáp ứng, hỏi lại Lâm Dương.

“Ngươi cũng thấy Ngộ Không hiện tại bị thương thảm trọng, ta có đan dược chữa thương có thể giúp hắn hồi phục tốt hơn, nên ta xin nhờ ngươi định kỳ cho hắn dùng.” Lâm Dương liếc nhìn Tôn Ngộ Không đang bất tỉnh nhân sự bên cạnh, sau đó lấy ra một lò đan dược, rồi chậm rãi nói.

“Chuyện này, tiểu tiên có thể đáp ứng.” Thổ Địa Thần cũng đồng thời nhìn Tôn Ngộ Không đang hôn mê bất tỉnh, biết hắn lúc này bị thương nghiêm trọng, việc cho hắn dùng đan dược không quá vi phạm quy định, nên chỉ hơi do dự rồi đáp ứng.

“Đúng rồi, đây là một ít tiên tinh, đủ để ngươi dùng, phiền Thổ Địa chăm sóc tốt cho Ngộ Không, số còn lại là thù lao ta trả cho ngươi.” Lâm Dương bỗng nhớ ra Tôn Ngộ Không trong thời gian bị đè dưới Ngũ Chỉ Sơn đã ăn những thứ như đồng hoàn thiết trấp, dù sao hắn đã chịu không ít khổ, bây giờ có mình ở đây, Lâm Dương tuyệt đối sẽ không để hắn đi vào vết xe đổ.

“……” Thổ Địa Thần vốn muốn từ chối, bởi vì đó chỉ là việc giơ tay giúp đỡ, nhưng ánh mắt của Lâm Dương nói cho hắn biết, không thể từ chối chuyện này.

“Không sao, ta đi đây.” “Hầu tử, lần sau ta đến thăm ngươi hy vọng ngươi đã tỉnh rồi.” Lâm Dương khẽ nói một câu với Tôn Ngộ Không đang hôn mê bất tỉnh, sau đó rời đi.

Đợi Lâm Dương đi rồi, Thổ Địa Thần mới cẩn thận mở túi trữ vật mà Lâm Dương đưa cho, suýt chút nữa thì bị dọa chết, bên trong có cả trăm khối tiên tinh thượng phẩm, phải biết rằng, với bổng lộc làm Thổ Địa Thần ở phàm gian, có thể một nghìn năm, một vạn năm cũng không kiếm được nhiều tiên tinh như vậy.

Thổ Địa Thần vội vàng giấu túi trữ vật vào ngực, trong lòng rõ ràng, sở dĩ Lâm Dương đưa nhiều tiên tinh như vậy là vì có việc

muốn nhờ, nếu không làm tốt, thì hậu quả phải gánh chịu cũng không thể chấp nhận được.

"Chư vị Yết Đế, Như Lai Phật Tổ đã để các ngươi canh giữ Tôn Ngộ Không ở đây, hẳn là biết hắn sớm muộn gì cũng sẽ rời đi phải không?" "Vậy nên hy vọng chư vị đừng quá làm khó hắn." Lâm Dương hành lễ với các vị Yết Đế, sau đó nói.

"……" Ngũ Phương Yết Đế nhất thời không biết trả lời thế nào.

"Đây, chút tấm lòng của ta, hy vọng chư vị vui lòng nhận." Lâm Dương ném cho mỗi Ngũ Phương Yết Đế một túi trữ vật, sau đó nói.

"Chúng ta sẽ cố gắng hết sức." Một trong các Yết Đế mở túi trữ vật, thấy bên trong tiên tinh thượng phẩm lấp lánh ánh vàng, mắt không khỏi sáng lên, sau đó "miễn cưỡng" đáp ứng.

"Vậy đa tạ chư vị rồi." Lâm Dương lại hành lễ một lần nữa, sau đó rời đi.

Đợi Lâm Dương rời khỏi Ngũ Chỉ Sơn, các Yết Đế khác lần lượt mở túi trữ vật, cũng đều bị tiên tinh bên trong làm chấn động.

"Minh Vương điện hạ ra tay thật hào phóng nha." Kim Đầu Yết Đế không khỏi cảm thán.

"Đã nhận tiền của người ta, xem ra ta không thể làm khó Tôn Ngộ Không nữa rồi." Ngân Đầu Yết Đế nói.

"Không sao, nhiệm vụ chính của chúng ta là canh giữ Tôn Ngộ Không, những việc khác chúng ta coi như mắt nhắm mắt mở đi." Kim Đầu Yết Đế nói.

"Chỉ có thể như vậy." Các Yết Đế khác lần lượt gật đầu, tỏ ý tán đồng.

Lâm Dương rời khỏi Ngũ Chỉ Sơn, một việc trong lòng cuối cùng

cũng đã kết thúc, bây giờ có năm trăm năm thời gian để đệm, y cũng có thể suy nghĩ kỹ hơn về con đường tương lai của mình.

Chương 426

Lâm Dương trở về Minh Vương Điện của mình trước, cho dù thế giới bên ngoài có đặc sắc đến mấy, Lâm Dương vẫn quan tâm đến cái thế giới nhỏ bé kia.

Càng quan tâm đến người trong lòng, người đó ở đâu, đó là nhà của hắn, bây giờ nhà của hắn là Minh Vương Điện, tương lai không thể biết trước.

Trở về Minh Vương Điện, Lâm Dương vốn tinh thần căng thẳng, lập tức thả lỏng.

Tục ngữ nói hay, kim oa ngân oa đều không bằng cẩu oa, nhà vẫn là thoải mái hơn.

Sau khi ôn tồn với Bách Hoa Tiên Tử một thời gian, Lâm Dương quyết định đi tìm Sư huynh của mình, hỏi về con đường tương lai nên đi thế nào cho tốt.

Lâm Dương một mình đến Đâu Suất Cung, lúc này Huyền Đô Đại Pháp Sư đang luyện chế đan dược.

Đối với sự xuất hiện của Lâm Dương, Huyền Đô Đại Pháp Sư dường như không chút kinh ngạc, xem ra đã đoán được Lâm Dương sẽ đến thăm.

Lâm Dương thấy Sư huynh đang luyện chế đan dược, cũng không lập tức quấy rầy Sư huynh luyện chế, ngoan ngoãn đứng một bên quan sát quá trình luyện chế đan dược của Huyền Đô Đại Pháp Sư.

Lâm Dương lần đầu tiên thấy Huyền Đô Đại Pháp Sư tự tay luyện chế đan dược, với tư cách là đệ tử đứng đầu của Thái Thanh Đạo Tổ, người được mệnh danh là số một trong Tam Giới về luyện đan, kỹ

nghệ luyện đan của Huyền Đô Đại Pháp Sư có thể nói đã được Thái Thanh Đạo Tổ truyền phần lớn chân truyền, nên kỹ thuật luyện đan của hắn cũng đứng hàng đầu trong Tam Giới.

Chỉ thấy pháp quyết trong tay Huyền Đô Đại Pháp Sư bay lượn, nhanh chóng tế xuất một đạo Tam Muội Chân Hỏa, dưới uy lực mạnh mẽ của Tam Muội Chân Hỏa và sự khống chế tinh xảo của Huyền Đô Đại Pháp Sư, từng cây dược thảo quý giá bị dung luyện, loại bỏ tạp chất, chỉ còn lại vật chất nguyên bản nhất.

Sau đó Huyền Đô Đại Pháp Sư lại lấy ra một bình nước không biết là gì, dưới sự hòa dịu của bình thần thủy, các loại dược liệu vốn tương khắc dần dần hòa hợp thành một khối.

Cuối cùng Huyền Đô Đại Pháp Sư truyền khối vật chất đó vào trong Bát Quái Lô, sau đó Huyền Đô Đại Pháp Sư cũng chậm rãi thu công.

"Hô ~~ cuối cùng cũng hoàn thành được một phần lớn." Huyền Đô Đại Pháp Sư thở dài một hơi.

"Sư huynh đã hoàn thành một lần luyện đan sao?" Lâm Dương đứng một bên cũng chỉ hiểu một chút, nên hỏi.

"Làm gì có dễ dàng như vậy, chỉ mới hoàn thành bước đầu tiên của luyện đan thôi, nhưng đây cũng là bước tốn công sức nhất, phía sau còn mấy bước nữa, thực sự muốn thành đan thì phải đợi ba năm tháng nữa." Huyền Đô Đại Pháp Sư hờn dỗi liếc Lâm Dương một cái, sau đó giải thích.

"Hắc hắc, ta lại không hiểu luyện đan như Sư huynh, hoàn toàn là người ngoài xem náo nhiệt, hy vọng Sư huynh đừng trách." Lâm Dương hắc hắc cười, sau đó phụ họa nói.

"Được rồi, đừng nịnh hót ta nữa, lần này ngươi tìm ta có vấn đề

gì sao?

Không phải lại gặp khó khăn trong tu luyện chứ.” Huyền Đô Đại Pháp Sư cười nói với Lâm Dương.

“Sư huynh quả nhiên thần cơ diệu toán, ta chính là không biết phương hướng tu luyện sau này, nên đặc biệt đến thỉnh giáo người.” Lâm Dương sắc mặt nghiêm lại, sau đó nói với Huyền Đô Đại Pháp Sư.

“Mỗi người đều có con đường của mình, đồng thời con đường của mỗi người cũng không giống nhau.” “Càng đi về phía sau, những người đồng hành trên con đường của ngươi cũng càng ít đi, nên con đường phía sau có lẽ không ai có thể thực sự giúp đỡ ngươi.” Huyền Đô Đại Pháp Sư vô cùng nghiêm túc nói.

“Con đường của ta?” Lâm Dương nghe vậy, không khỏi cảm thấy vô cùng mê hoặc.

“Tu luyện đến cảnh giới cao hơn, chỉ khi tâm của ngươi đột phá, cảnh giới của ngươi cũng tự nhiên mà đột phá.” Huyền Đô Đại Pháp Sư tiếp tục nói. "Tâm cảnh đột phá?" Lâm Dương nghe vậy, nội tâm càng thêm trầm tư.

Y vốn cho rằng các tu luyện giả trên cảnh giới Đại La Kim Tiên hiện tại rất hiếm, chắc hẳn có liên quan lớn đến độ khó của việc đột phá, nhưng Lâm Dương cũng không ngờ độ khó đột phá hiện tại lại cao đến mức này. "Ngươi có biết lịch sử Hồng Hoang viễn cổ không?" Huyền Đô Đại Pháp Sư hỏi Lâm Dương. "Ta biết một chút, đọc được từ cổ tịch." Lâm Dương tuy đại khái đã hiểu, nhưng khẳng định không biết nhiều bằng Huyền Đô Đại Pháp Sư. "Đó là một thời đại tràn đầy kỳ ngộ và thách thức." Huyền Đô Đại Pháp Sư đưa ánh mắt nhìn về phương xa, dường như đang hồi ức hoặc hoài niệm điều gì đó. "Thời đó, linh khí giữa trời đất sung túc hơn bây giờ rất nhiều,

nên tốc độ tu luyện cũng nhanh hơn." "Nhưng đó không phải là nguyên nhân chính tạo ra nhiều đại năng đến vậy, dù sao thì việc tu luyện về sau không chỉ đơn giản dựa vào hấp thu linh khí." "Thời đó Thiên Đạo còn tàn khuyết, chính là thời đại Đại Đạo thịnh hành." "Do đó, khắp nơi trên Hồng Hoang Đại Lục đều có thể tồn tại bóng dáng của Đại Đạo Pháp Tắc, nơi tụ tập số lượng lớn Đại Đạo Pháp Tắc sẽ sinh ra một số linh vật hoặc linh bảo." "Cũng chính vì thế mà Tiên Thiên Sinh Linh xuất hiện, Tiên Thiên Sinh Linh trời sinh tu luyện nhanh chóng, thế giới tràn ngập khí tức pháp tắc hoành hành, tuy nguy hiểm, nhưng nếu có thể có sở cảm ngộ thì tiến bộ cũng rất nhanh." "Tiên Thiên Sinh Linh?" Lâm Dương chợt nghĩ đến huyết mạch đỉnh cấp Tiên Thiên Ma Thần do hệ thống ban tặng, Y vốn dĩ đã đứng trên vạch xuất phát cao hơn nên mới có thể tu luyện nhanh chóng.

Nhưng không nghĩ nhiều, Lâm Dương nhanh chóng chuyển suy nghĩ trở lại lời nói của Huyền Đô Đại Pháp Sư. "Chính vì lẽ đó, thời đại Hồng Hoang viễn cổ đã sinh ra một loạt đại năng, phần lớn đều là Tiên Thiên Đại Năng, hiện tại tất cả Thánh Nhân đều là những tồn tại như vậy." Huyền Đô Đại Pháp Sư nói một câu đầy thâm ý, đồng thời trong lời nói dường như mang theo một tia không cam lòng. "Thánh Nhân?

Chẳng lẽ chỉ Tiên Thiên Sinh Linh mới có cơ hội thành Thánh sao?

Không đúng, thành Thánh dường như có liên quan đến Hồng Mông Tử Khí." Lâm Dương thầm suy nghĩ, nhưng Thánh Nhân thực sự quá xa vời, nên bây giờ không phải lúc để cân nhắc. "Nhưng sau mấy lần đại kiếp đả kích, cường giả Hồng Hoang ngày càng ít đi.

Kỳ thực đây là chuyện tự nhiên sẽ xảy ra, nhưng cũng không loại trừ việc Thiên Đạo thao túng." "Dù sao thì sau mấy lần đại kiếp, Hồng Hoang Đại Lục cũng ngày càng ổn định, nhưng Pháp Tắc chi lực lại ngày càng khan hiếm, chắc là đã được dùng để bổ sung Thiên Đạo

rồi." "Thì ra là vậy." Lâm Dương không khỏi cảm thán, Y không ngờ Hồng Hoang Đại Lục lại có bí ẩn như thế, Y cuối cùng cũng có một chút hiểu biết thực sự về thế giới này. "Vậy nên, để tiến triển trong tu luyện hiện tại, việc đầu tiên là tăng cường Tâm Linh Cảnh Giới." "Chỉ khi có đủ Tinh Thần Cảnh Giới mới có thể điều khiển Pháp Tắc chi lực tương ứng, nếu không, cuối cùng sẽ chỉ bị Pháp Tắc chi lực phản phệ, hóa thành tro bụi." "Hiện tại ngươi có cảm nhận được giới hạn cảnh giới không?" Huyền Đô Đại Pháp Sư lại hỏi. "Hình như hoàn toàn không cảm nhận được." Lâm Dương cẩn thận cảm nhận tình trạng của bản thân, phát hiện dung lượng cơ thể hiện tại vô cùng lớn, có thể chứa đầy vô số pháp lực, do đó, cơ thể Y thực ra vẫn luôn ở trạng thái chưa bão hòa. "À đúng rồi, cảnh giới Đại La Kim Tiên, kỳ thực chính là ý nghĩa chân chính của trường sinh bất lão." "Nhưng đồng thời, việc tu luyện của ngươi sẽ khó hơn vô số lần, bởi vì ngươi sẽ phải đối kháng với Thiên Đạo." Huyền Đô Đại Pháp Sư lại nói. "Đối kháng với Thiên Đạo?!" Lâm Dương bị tin tức này làm cho giật mình, Y không ngờ việc tu luyện về sau lại khó khăn đến vậy.

Chương 427

"Bởi vì ngươi hiện tại đã thoát ly khỏi sự khống chế của Thiên Đạo, từ nay về sau không nhập Lục Đạo Luân Hồi, đồng thời cũng cần hải lượng pháp lực, tương đương với việc bản thể của ngươi chính là một Thiên Đạo mới." "Chỉ là hiện tại ngươi mới chỉ tương đương với một Thiên Đạo vừa mới hình thành, so với Thiên Đạo chính thì còn kém hơn cả trẻ sơ sinh, chỉ như con kiến mà thôi." Huyền Đô Đại Pháp Sư cảm thán. "Vì vậy cũng không cần lo lắng Thiên Đạo sẽ chú ý đến sự tồn tại của ngươi, ngươi căn bản không có tư cách đó." Huyền Đô Đại Pháp Sư nhìn Lâm Dương một cái rồi nói. "Hiện tại Thiên Đạo chỉ có một chút áp chế nhỏ đối với ngươi, theo sự thăng cấp cảnh giới về sau, sự áp chế này sẽ càng lúc càng sâu." Huyền Đô Đại Pháp Sư ngẩng đầu nhìn sâu vào bầu trời. "Còn những tồn tại như Sư phụ, có thể chân chính sánh vai với Thiên Đạo.

Đúng như câu nói: Dưới Thánh Nhân, đều là kiến hôi." Huyền Đô Đại Pháp Sư dường như vô cùng khao khát cảnh giới đó. "Thánh Nhân sao?" Lâm Dương thầm nghĩ trong lòng, Y tự hỏi dưới trời này có ai không muốn trở thành tồn tại như Thánh Nhân chứ?

Nhưng liệu có tồn tại nào có thể siêu việt Thánh Nhân, siêu việt Thiên Đạo không?

Lâm Dương biết rằng ngay cả những tồn tại mạnh mẽ như Thánh Nhân, tuy đã đạt được địa vị ngang bằng với Thiên Đạo, nhưng cũng bị Thiên Đạo ước thúc, thậm chí là ước thúc nghiêm ngặt nhất. "Vậy rốt cuộc đó là một loại tồn tại như thế nào?" Lâm Dương lẩm bẩm trong lòng, chợt nghĩ đến hệ thống mà Y mang theo khi xuyên việt, nó đã mang lại vô số lợi ích, đồng thời cũng để lại một bí mật sâu nhất trong đáy lòng, nhưng Y chưa bao giờ dám nói với bất kỳ ai, ngay cả

Bách Hoa Tiên Tử thân cận nhất cũng vậy. "Nhưng ta tuyệt đối sẽ không sợ hãi Thiên Đạo, dù Thiên Đạo muốn ước thúc ta, ta cũng sẽ thử xem liệu có thể đâm thủng tầng trời này không!" Lâm Dương ngẩng đầu nhìn trời, trong đầu tràn ngập một niềm tin bất khuất.

Ngay lúc đó, Lâm Dương đột nhiên bùng nổ ý chí vô cùng cường đại, ngay cả Huyền Đô Đại Pháp Sư đứng một bên cũng vì thế mà vô cùng kinh hãi.

Lâm Dương lúc này dường như đã rơi vào một sự đột phá tinh thần huyền diệu khôn lường. "Sư đệ quả nhiên phúc duyên thâm hậu a, ngay cả việc nghe ta kể chuyện Hồng Hoang viễn cổ cũng có thể gặp được cơ duyên này." Huyền Đô Đại Pháp Sư ở một bên cảm thán. "Khí tức cổ xưa, đồ nhi à, quả nhiên là biến số lớn nhất, hi vọng có thể mang lại cho ta kinh hỉ lớn hơn." Xa xôi ở Tam Thập Tam Thiên Ngoại Thiên Bát Cảnh Cung, Thái Thanh Đạo Tổ cảm nhận được khí tức đốn ngộ của Lâm Dương, đồng thời phát giác một tia khí tức khó nhận thấy.

Sự ẩn mình của khí tức cổ xưa đó, ngay cả Huyền Đô Đại Pháp Sư đứng bên cạnh cũng không hề phát hiện ra. "Đừng để bị lão già kia phát hiện, ta giúp một tay vậy." Thái Thanh Đạo Tổ khẽ mỉm cười, sau đó tay trái khẽ phất phất trần, một cấm chế xuất hiện bên cạnh Lâm Dương, khí tức của Lâm Dương bị che giấu hoàn toàn. "Ừm?" Huyền Đô Đại Pháp Sư chợt cảm nhận được một khí tức quen thuộc. "Đừng quấy rầy." Bên tai Huyền Đô Đại Pháp Sư truyền đến một âm thanh quen thuộc. "Dạ, Sư phụ." Huyền Đô Đại Pháp Sư không nghi ngờ gì, lập tức đáp lời.

Cùng lúc Lâm Dương chìm vào đốn ngộ, trong đầu Y vang lên một âm thanh máy móc quen thuộc: "Đinh, Túc chủ điều kiện đã thỏa mãn, tự động phát tặng thưởng đột phá cảnh giới: Một lần Tẩy Lễ Tinh Thần Cực Hạn." Phần thưởng này chính là phần thưởng mà hệ thống

tặng khi đột phá Đại La Kim Tiên mà Lâm Dương vẫn chưa kích hoạt, bởi vì Y vẫn luôn cho rằng việc đốn ngộ là rất khó khăn, nên vẫn chưa nghĩ đến việc sử dụng phần thưởng này, không ngờ lúc này lại phát huy tác dụng.

Sau khi phát xong phần thưởng, âm thanh máy móc lại một lần nữa vang lên: "Đinh, Cảnh giới Túc chủ đã thỏa mãn, thời gian phù hợp, kích hoạt Nhiệm Vụ Chính Tuyến, Nhiệm Vụ Chính Tuyến đã được phát, hệ thống đang nâng cấp....." Sau đó, đầu Lâm Dương lại một lần nữa chìm vào sự tĩnh lặng vô biên.

Trong Thần Hải của Lâm Dương, nơi vốn đang thăng cấp chậm rãi, Tinh Thần chi lực màu lam nhạt nguyên bản đang bị một loại vật chất không rõ áp súc, đồng thời rìa Thần Hải của Lâm Dương cũng không ngừng mở rộng.

Trên đầu Lâm Dương tỏa ra ánh sáng màu tím nhạt, khí thế đó vốn cường đại, nhưng vì cấm chế của Thái Thanh Đạo Tổ, nên bên ngoài căn bản không ai nhận ra, điều này cũng vô hình trung giúp Lâm Dương loại bỏ một phiền phức lớn, một phiền phức có thể mang lại tai họa sát thân.

Không biết qua bao lâu, Lâm Dương cuối cùng cũng tỉnh lại từ Thần Hải vô tận, Y nhận thấy thế giới này trở nên rõ ràng hơn không biết bao nhiêu lần.

Nếu có người đứng bên cạnh Lâm Dương, sẽ phát hiện mắt Y không có một chút tạp chất nào, đồng thời ánh mắt thuần tịnh sâu thẳm, dường như bên trong ẩn chứa vô cùng huyền bí. "Mình đã sao rồi?" Lâm Dương không khỏi nói.

Y nhắm mắt lại cẩn thận cảm nhận sự thay đổi của cơ thể, kỳ thực cơ thể Y cơ bản không có biến hóa, cái thay đổi thực sự là cảm nhận của Y đối với cơ thể.

Lâm Dương chưa bao giờ hiểu rõ cơ thể mình đến vậy, dường như mỗi một thớ thịt đều có thể cảm nhận rõ ràng, nhưng đó không phải là điều quan trọng nhất.

Trực giác của Y chạm tới Thần Hải, vẻ mặt Lâm Dương cuối cùng cũng xuất hiện một tia dị sắc. "Thần Hải của mình, sao lại biến hóa nhiều đến vậy?" Trong cảm nhận của Lâm Dương, hiện ra trong đầu Y là một biển xanh thẳm rộng lớn vô biên.

Trong ký ức của Y, chỉ khi đột phá Đại La Kim Tiên, phúc duyên do Thiên Đạo ban cho, Thần Hải mới xuất hiện một lần biến hóa cực lớn, lần đó cũng chỉ vừa vặn tăng gấp đôi mà thôi.

Nếu trước đây Thần Hải của Lâm Dương chỉ là một cái hồ nhỏ, thì bây giờ Thần Hải của Lâm Dương là một đại dương xứng đáng, chất lượng cũng không phải trước kia có thể sánh bằng. "Không biết Thần Hải của mình so với cường giả Chuẩn Thánh thì sẽ thế nào đây?" Lâm Dương không khỏi nghĩ như vậy, Y cũng bị suy nghĩ táo bạo của mình làm cho giật mình, nhưng trong thâm tâm Lâm Dương lại cảm thấy đó không phải là chuyện không thể. "Không biết hệ thống của mình thế nào rồi?" Lâm Dương đã lâu không mở hệ thống, chợt như bị ma xui quỷ khiến mà mở hệ thống của mình ra.

Y thành thạo gọi ra bảng điều khiển hệ thống, nhưng điều khiến Lâm Dương kinh ngạc là lúc này bảng điều khiển hệ thống đã hoàn toàn biến thành một tông màu xám xịt.

Trên bảng điều khiển hệ thống viết một chuỗi ký tự: "Hệ thống đang nâng cấp....." "Thì ra là đang nâng cấp, thảo nào lại biến thành tông màu này." Lâm Dương lập tức hiểu ra. "Ơ, phần thưởng của mình đâu rồi?

Biến mất rồi." Lâm Dương lần này đốn ngộ một cách khó hiểu, Y vốn cho rằng mình thiên tư thông minh, nhưng bây giờ xem ra phần

lớn là do hệ thống đã sử dụng phúc lợi lần này.

Kỳ thực Lâm Dương đoán cũng không sai, nhưng sở dĩ lại sử dụng phần thưởng lần này, nguyên nhân chủ yếu là đốn ngộ của Lâm Dương đã làm một chất xúc tác, mới có được sự thăng cấp lớn đến vậy, lần thăng cấp này lớn đến mức có thể vượt xa dự liệu trong lòng Lâm Dương.

Chương 428

"Mình hiện tại hình như không thể sử dụng vật phẩm trong hệ thống, hơi phiền phức rồi." Lâm Dương thử lấy đồ từ ô vật phẩm nhưng không được, không khỏi cảm thán.

May mắn thay, trong ô vật phẩm không có mấy thứ quan trọng nhất đối với Lâm Dương, hiện tại trong thời gian ngắn cũng không có đại sự gì, nên cũng sẽ không ảnh hưởng quá lớn, nhưng nếu thời gian nâng cấp quá lâu thì không hay rồi, tất cả pháp bảo vũ khí của Y đều không dùng được.

Lâm Dương nhìn vào thanh trạng thái hiện tại, chìm vào trầm tư: Hệ thống đang nâng cấp.....

Túc chủ: Lâm Dương (đã hóa hình) Cảnh giới: Đại La Kim Tiên Kim Tiên sơ kỳ Pháp Tắc: Sinh Mệnh, Hủy Diệt Công Pháp: Cửu Chuyển Huyền Công (đệ thất chuyển), Thái Thanh Tiên Quyết (đệ thất trọng), Tiên Linh Kiếm Pháp (đệ lục thức), Chỉ Xích Thiên Nhai đệ lục trọng Vật phẩm: Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Diệt Thế Hắc Liên (đã luyện hóa ba mươi sáu trọng), Thánh Nhân Nhất Kích (vật phẩm tiêu hao một lần), Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Thiên Nguyên Kiếm (đã luyện hóa bốn mươi hai trọng) Huyết mạch: Đỉnh cấp Tiên Thiên Đại Ma Thần Phần thưởng: Một lần thưởng đột phá cảnh giới (chưa nhận) Nhiệm vụ: Nhiệm Vụ Chính Tuyến đã kích hoạt (chưa mở).

Lâm Dương nhìn nhiệm vụ không biết từ khi nào đã được kích hoạt. "Chẳng lẽ, có liên quan đến Tây Du?" Lâm Dương chợt lóe lên một linh quang trong đầu, Y đã hiểu ra. "Bây giờ đoán mò cũng vô ích, chỉ có thể chờ hệ thống nâng cấp xong rồi hỏi." Lâm Dương đành tự

an ủi như vậy, nhưng Y có một dự cảm rằng phán đoán của mình phần lớn là đúng. "Bây giờ không cần quản nhiều như vậy, trước hết ra ngoài đã." Lâm Dương vứt bỏ mọi suy nghĩ kỳ dị trong đầu, sau đó đưa tầm mắt trở lại hiện thực.

Lúc này Y đang ở trong một cấm chế, chắc là do Huyền Đô Đại Pháp Sư giúp bố trí. "Mình nên ra ngoài bằng cách nào đây?" Lâm Dương hiện tại hơi khó xử, Y tiến lên cẩn thận chạm vào cấm chế xung quanh, không ngờ cấm chế lập tức vỡ vụn, biến mất trong không khí. "Cấm chế thật thần kỳ, vừa chạm vào đã vỡ." Lâm Dương lập tức biết rằng cấm chế này có thể giải trừ ngay lập tức từ bên trong, nhưng từ bên ngoài thì e rằng sẽ khác. "Sư đệ cuối cùng cũng ra rồi." Huyền Đô Đại Pháp Sư thấy cấm chế giải trừ, lập tức tiến lên nói.

Điều khiến Y ngạc nhiên là khí tức của Lâm Dương lúc này dường như yếu đi không ít so với trước, nhưng lại mơ hồ khiến Huyền Đô Đại Pháp Sư cảm nhận được một tia uy hiếp yếu ớt.

Ánh mắt sư đệ dường như cũng có chút thay đổi, tuy ẩn giấu sâu, nhưng với mối quan hệ của Huyền Đô Đại Pháp Sư với Y, đã mẫn cảm nhận ra. "Sư đệ thăng cấp cũng quá lớn rồi." Huyền Đô Đại Pháp Sư thầm nghĩ trong lòng, đương nhiên Y không tin Lâm Dương có thể uy hiếp mình, nhưng Lâm Dương trước đây Y có thể dễ dàng nhìn thấu, bây giờ thì hơi khó rồi, đây tuyệt đối là một sự tiến bộ cực lớn. "Sư huynh, lần đốn ngộ này của ta đã mất bao lâu rồi?" Lâm Dương hỏi. "Mười ngày mười đêm." Huyền Đô Đại Pháp Sư đáp. "Cái gì, ta vậy mà đốn ngộ ròng rã mười ngày mười đêm!" Lâm Dương kinh ngạc nói.

Y vốn cho rằng một lần đốn ngộ nhiều nhất cũng chỉ là thoáng qua, không ngờ lại lâu đến vậy. "Ừm, mười ngày mười đêm." Huyền Đô Đại Pháp Sư nhìn Lâm Dương một cách thâm sâu.

Người khác không biết đốn ngộ mười ngày mười đêm có ý nghĩa gì, nhưng Huyền Đô Đại Pháp Sư thì đương nhiên biết rõ mười mươi.

Tu luyện giả bình thường có thể cả đời khó gặp được một lần đốn ngộ, mà thường thì cũng chỉ ngắn ngủi trong chớp mắt.

Ngay cả tu luyện giả thiên tư thông minh, cái gọi là thiên tài, cũng nhiều nhất chỉ đốn ngộ một hai ngày mà thôi.

Đúng như câu cổ ngữ đã nói: "Sáng nghe Đạo, chiều chết cũng cam lòng." Đó chính là lời giải thích tốt nhất.

Lâm Dương vậy mà đốn ngộ ròng rã mười ngày mười đêm.

Có thể thấy lợi ích lần này sẽ lớn đến mức nào, có lẽ sẽ mở ra một con đường rộng lớn vô cùng thênh thang cho con đường tu luyện sau này của Y.

Nhưng Huyền Đô Đại Pháp Sư chợt chuyển niệm, có lẽ là do thể chất đặc thù của Lâm Dương chăng, Huyền Đô Đại Pháp Sư tự an ủi như vậy, bởi vì thực sự không thể dùng lẽ thường để giải thích hợp lý.

Lâm Dương lúc này có thể nói là "thân tại phúc trung bất tri phúc", trong lòng vẫn còn than phiền sao lại đốn ngộ lâu đến vậy, trong cảm giác của Y dường như chỉ là chuyện trong chớp mắt, Thiên Địa Đại Đạo, quả nhiên huyền diệu vô cùng. "À đúng rồi, ta vẫn chưa cảm ơn Sư huynh đã hộ pháp cho ta suốt mấy ngày nay, và giúp ta tạo một cấm chế để bảo vệ an toàn cho ta." Lâm Dương cúi lạy Huyền Đô Đại Pháp Sư một cái, sau đó trịnh trọng nói. "Chúng ta đều là sư huynh đệ, chút chuyện nhỏ này không đáng để nhắc đến, hơn nữa cấm chế đó không phải do ta bố trí." Huyền Đô Đại Pháp Sư vội vàng nói. "Không phải Sư huynh bố trí?

Chẳng lẽ ở đây không chỉ có một mình Sư huynh sao?" Lâm Dương chợt cảm thấy khó hiểu. "Là Sư phụ bố trí cấm chế đó, thế nào, ngươi có cảm giác gì về cấm chế đó không?" Huyền Đô Đại Pháp Sư khóe miệng khẽ mỉm cười, sau đó nói. "Thì ra là Sư phụ, cấm chế bố trí quả nhiên huyền diệu vô cùng, đó là thủ đoạn của Thánh Nhân sao?" Lâm Dương hồi tưởng lại cảm nhận về cấm chế vừa rồi, không khỏi cảm thán. "Vậy ta phải đa tạ Sư phụ rồi." Lâm Dương nghiêm túc cúi lạy về hướng Tam Thập Tam Thiên Ngoại Thiên Bát Cảnh Cung, bày tỏ lòng biết ơn của mình.

Trong Bát Cảnh Cung, một mảnh tĩnh lặng, Thái Thanh Đạo Tổ vốn không dao động khẽ vuốt râu trắng, sau đó khôi phục lại vẻ bình tĩnh ban đầu, chỉ có một nụ cười mờ nhạt nơi khóe miệng của Đạo Tổ thể hiện tâm cảnh lúc này. "Vậy Sư huynh, hiện tại ta rốt cuộc nên làm thế nào để thăng cấp cảnh giới đây?" Sau khi lòng vòng một hồi, Lâm Dương đã có nhận thức rõ ràng hơn rất nhiều về thế giới này.

Y dường như đã biết, nhưng dường như lại có thêm nhiều nghi vấn hơn, nhưng vấn đề quan trọng nhất hiện tại thực ra vẫn còn mơ hồ. "Nghe thì phức tạp, nhưng lại đơn giản, kỳ thực khi ngươi tìm ta lần đầu, ta đã nói rồi." Huyền Đô Đại Pháp Sư lắc đầu, sau đó thần bí nói.

Chương 429

"Lần đầu ta tìm người trước đây?" Lâm Dương hồi ức lại từng chút một về việc mình đã đi tìm Huyền Đô Đại Pháp Sư trước đó, khi từng đoạn ký ức vụt nhanh qua trong đầu Y, Lâm Dương không khỏi chìm vào trầm tư. "Lần đầu ta đến tìm, người đang luyện đan ở đó, ta không quấy rầy, chờ người luyện xong đan dược.

Luyện đan?

Luyện đan!" Lâm Dương dường như đã hiểu ra. "Ý của Sư huynh là tìm Đạo của mình, ta tu luyện tìm kiếm Đạo hoàn thiện của mình ư?!" Lâm Dương dường như đã biết, mắt Y cũng sáng lên. "Không sai, đạt đến cảnh giới này, mỗi người đều phải tìm Đạo của riêng mình, ngay cả khi là cùng một loại Đạo, mỗi người có cách lý giải khác nhau, nên kết quả tu luyện cũng không giống nhau." "Đạo lộ của ta là Đan Đạo, đó cũng là lý do Sư phụ nhận ta làm đệ tử thân truyền, ta là truyền nhân tốt nhất của Sư phụ, nên ta phải tu Đan Đạo." "Nhưng ngay cả con đường Đan Đạo, mỗi người cũng sẽ đi ra kết quả khác nhau, kinh nghiệm của người đi trước có lẽ sẽ giúp ngươi khởi đầu thuận lợi hơn người khác, ít lạc lối hơn, nhưng nếu không thể vượt ra khỏi Đạo của người khác, thì sẽ không thể đạt đến cảnh giới cao hơn." Huyền Đô Đại Pháp Sư giải thích một hồi cặn kẽ, nói rõ đạo lý một cách vô cùng tường tận. "Đi ra Đạo của riêng mình, nghe có vẻ không phải chuyện dễ dàng." Lâm Dương nghe vậy, không khỏi cau mày, đối với điều này Y cũng cảm thấy vô cùng khó khăn. "Đúng vậy, nghe thì đơn giản, nhưng thực hành tuyệt đối vô cùng khó khăn.

Chuyện tu luyện đâu có dễ dàng đến thế, ngay cả việc tu luyện thuận theo Thiên Đạo trước đây, vẫn làm khó vô số người từ xưa đến

nay, huống chi là hành động nghịch thiên về sau." Huyền Đô Đại Pháp Sư hiện tại tu luyện gian nan, Y cảm nhận sâu sắc điều đó. "Nhưng ở cảnh giới hiện tại, ngươi có thể dựa vào một chút trợ giúp từ ngoại vật." Huyền Đô Đại Pháp Sư lại nói. "Ồ?

Ngoại vật nào?" Kỳ thực trong lòng Lâm Dương đã có một chút suy đoán, nhưng từ trước đến nay chưa có ai nói với Y. "Đó chính là Pháp Bảo, Pháp Bảo ở đây chỉ những bảo vật cấp bậc Tiên Thiên Linh Bảo hoặc Hậu Thiên Chí Bảo." "Kỳ thực vừa rồi ta đã nói với ngươi rồi, Pháp Tắc chi lực tụ tập hình thành các loại kỳ trân dị bảo, những bảo vật này chính là công cụ tốt nhất để cảm ngộ Đạo, cấp độ pháp bảo càng cao thì trợ giúp cho việc tu luyện càng lớn." "Kỳ thực mấy lần lượng kiếp trước đây bùng nổ là do hai nguyên nhân quan trọng, một mặt là Thiên Đạo thúc đẩy phía sau, mặt khác là lúc đó các tu luyện giả trên cảnh giới Đại La Kim Tiên quá nhiều, nhu cầu về pháp bảo cũng lớn." "Do đó khó tránh khỏi việc tranh đoạt pháp bảo gây ra ma sát kịch liệt, khi mâu thuẫn đạt đến mức không thể kiểm soát thì có thể dẫn đến đại chiến, lúc đó chỉ cần một ngòi nổ mà thôi." Huyền Đô Đại Pháp Sư nói. "Ngòi nổ?" Lâm Dương chợt nghĩ đến lần đại kiếp đó, Hậu Nghệ Xạ Nhật chẳng phải là một ngòi nổ đó sao, một ngòi nổ cực kỳ mạnh mẽ, trực tiếp giết chết chín người con của Yêu Đế, hỏi ai mà có thể nhẫn nhịn được chứ. "Nhưng hiện tại linh khí giữa trời đất không còn như thời viễn cổ nữa, nên ngay cả bảo vật phổ thông Hậu Thiên cũng trở nên vô cùng quý giá, còn Tiên Thiên Linh Bảo thì cơ bản là không thể có được." Huyền Đô Đại Pháp Sư tiếc nuối nói.

Tuy nhiên, hiện tại pháp bảo tuy vô dụng với Huyền Đô Đại Pháp Sư, nhưng lại vô cùng hữu dụng với Lâm Dương, ngay cả Huyền Đô Đại Pháp Sư cũng không có Linh Bảo để mang ra. "Bảo vật?

Thứ này mình hình như có vài món siêu cấp cường đại." Lâm

Dương chợt mí mắt giật giật, hai kiện Linh Bảo Y vẫn luôn sử dụng, hình như còn quý giá hơn mình tưởng. "Tuy ta vẫn luôn sử dụng hai món bảo vật, nhưng luôn cảm thấy thiếu thiếu gì đó, thì ra đây mới là công dụng chân chính của bảo vật." "Mình thực sự có núi báu mà lại không hề hay biết." Lâm Dương thầm mắng mình một câu, Y không ngờ mình lại bỏ qua một kho báu lớn đến vậy.

Kỳ thực cũng không thể trách Lâm Dương, cảnh giới của Y thực sự quá thấp, ngay cả khi Y dốc lòng nghiên cứu bảo vật, cũng khó mà có được thành quả gì.

Tuy nhiên, trên người Lâm Dương có những bảo vật như Diệt Thế Hắc Liên và Thiên Nguyên Kiếm, nhưng hiện tại hệ thống đang nâng cấp, Y cũng không thể lấy ra, nên Lâm Dương đã không nói việc này cho Huyền Đô Đại Pháp Sư.

Nhưng Lâm Dương quyết định sau này khi sử dụng bảo vật phải che giấu kỹ hơn một chút, vạn nhất bị người có kiến thức phát hiện, thì có thể sẽ gây ra vô số phiền phức.

Kỳ thực, Huyền Đô Đại Pháp Sư đã sớm biết đến bảo vật trên người Lâm Dương, nhưng Lâm Dương khi sử dụng bình thường căn bản không hiển lộ bao nhiêu uy năng, khiến Huyền Đô Đại Pháp Sư cũng chỉ coi đó là bảo vật bình thường, hoàn toàn không nghĩ rằng chúng là vô thượng chí bảo phẩm cấp cao đến vậy. "Vậy, Sư huynh, ta có một vấn đề cuối cùng." Lâm Dương nhìn Huyền Đô Đại Pháp Sư nói. "Sư đệ cứ hỏi đi." "Vậy một người có thể đồng thời tu luyện hai loại Đạo hoặc nhiều hơn không?" Lâm Dương nói ra một vấn đề mà Y vẫn luôn thắc mắc. "Đương nhiên là có thể, Đại La Kim Tiên thọ mệnh vô hạn, đương nhiên sẽ có người thử tu luyện các loại Đạo khác, dù sao thì vạn pháp quy tông.

Các Đạo khác nhau cũng có thể mang tính tham khảo cho Đạo của

ngươi." "Nhưng phải nhớ rằng, Đạo của ngươi mới là quan trọng nhất, đừng tham lam Đạo của người khác, phù hợp mới là tốt nhất.

Tu luyện giả cũng không có nhiều tinh lực để nghiên cứu quá nhiều Đạo." Huyền Đô Đại Pháp Sư giải thích một hồi khiến Lâm Dương chợt hiểu ra. "Lời của ta cũng chỉ có thể nói đến đây thôi, về sau ta cũng không thể cung cấp tham khảo cho ngươi nữa, dù sao Đạo lộ của ta và ngươi cũng khác biệt vạn dặm." Huyền Đô Đại Pháp Sư cảm thấy lần này đã nói đủ nhiều cho Lâm Dương, Y tin rằng với thiên tư của Lâm Dương sẽ nhanh chóng có được lĩnh ngộ, liền định không nói thêm gì nữa. "Vậy thật đa tạ Sư huynh." Lâm Dương lại một lần nữa trịnh trọng cúi lạy Huyền Đô Đại Pháp Sư, Sư huynh thực sự quá tốt với Y, Lâm Dương thật sự vô cùng cảm động. "Vậy ta đi đây." Huyền Đô Đại Pháp Sư từ biệt Lâm Dương. "Sư huynh cáo từ." Lâm Dương lần này cuối cùng cũng thở phào một hơi dài, sau đó bay về hướng Minh Vương Điện.

Lần thu hoạch này thực sự quá lớn, không những đã hiểu rõ những bí mật ít người biết đến, có nhận thức nhất định về con đường tu luyện phía trước, còn khiến Thần Hải mở rộng đến mức khủng bố, có thể nói là thu hoạch đầy ắp.

Vì đã báo trước cho Bách Hoa Tiên Tử rằng mình đi tìm Sư huynh tu luyện, nên tuy mười mấy ngày không có tin tức, nhưng Bách Hoa Tiên Tử cũng không quá lo lắng cho sự an nguy của Lâm Dương.

An nguy thì không lo lắng, nhưng nỗi nhớ trong lòng lại không giảm đi chút nào, ngược lại theo thời gian mà ngày càng tăng thêm. "Đồ ngốc, có nhớ ta không nha." Lâm Dương một tay ôm chặt Bách Hoa Tiên Tử đang đi tới, xoa xoa mái tóc mềm mượt của nàng, tâm tình sảng khoái trêu ghẹo nói. "Ai mới là đồ ngốc chứ, ta không có nha." Bách Hoa Tiên Tử hờn dỗi nói, biểu hiện như có chút giận dỗi, nhưng Lâm Dương từ bàn tay đang siết chặt của nàng có thể biết

được tâm ý của đối phương. "Cảm thấy ấm áp không?

Ta có nên cho nàng một gia đình không?" Lâm Dương lẩm bẩm, nhưng Bách Hoa Tiên Tử không nghe rõ.

Chương 430

"Ưm, ta nghe không rõ lắm?" Bách Hoa Tiên Tử hỏi Lâm Dương.

Lâm Dương kéo Bách Hoa Tiên Tử lại gần, sau đó vẻ mặt trở nên hơi nghiêm túc.

Tư thế này khiến Bách Hoa Tiên Tử trong lòng chợt thắt lại, cho rằng sẽ có chuyện không hay xảy ra. "Bách Hoa." Lâm Dương khẽ gọi Bách Hoa Tiên Tử một tiếng. "Vâng." Bách Hoa Tiên Tử nhìn Lâm Dương, không biết trong hồ lô của Y bán thuốc gì. "Ta cưới nàng!" Lâm Dương vô cùng trịnh trọng nói, trong tay Y chợt biến ra một đóa hoa thủy tinh vô cùng xinh đẹp, sau đó đưa cho Bách Hoa Tiên Tử, đóa hoa tỏa ra ánh sáng kỳ ảo ngũ sắc, cũng mang lại một cảm giác mộng ảo cho khung cảnh.

Nàng biết Lâm Dương cuối cùng cũng hạ quyết tâm, nhưng vẫn chưa nói hết câu mà lòng nàng đã đập thình thịch, chờ đợi một kết quả đã sớm dự liệu. "Được, thiếp đồng ý." Bách Hoa Tiên Tử tay trái nhận lấy đóa hoa thủy tinh, cũng nghiêm túc nói, nhưng lúc này mắt nàng đã chứa lệ, đó đều là những giọt lệ hạnh phúc.

Nhưng đóa hoa vừa được Bách Hoa Tiên Tử nhận lấy đã hóa thành những đốm sáng li ti, chốc lát sau biến mất vào không khí. "Hoa đẹp đến mấy cũng không bằng một phần vạn của nàng, nàng mới là duy nhất của ta." Lâm Dương lại một lần nữa ôm Bách Hoa Tiên Tử vào lòng, sau đó vô cùng thâm tình nói. "Có ta ở đây, trong ngày vui như vậy, không được khóc." Lâm Dương bá đạo lau đi những giọt lệ trên mặt Bách Hoa Tiên Tử. "Ta đâu có khóc, ta rõ ràng đang cười mà!" Bách Hoa Tiên Tử lập tức phá lệ nở nụ cười, sau đó cãi bướng.

Nàng chưa bao giờ thấy hạnh phúc đến nhanh như vậy, khiến

nàng thật sự không kịp phòng bị.

Lâm Dương biết ngày này sớm muộn gì cũng đến, Y và Bách Hoa Tiên Tử đã quen biết nhau mấy trăm năm, hai trái tim đã sớm không biết từ khi nào đã gắn bó chặt chẽ với nhau, không thể nào tách rời.

Mấy trăm năm qua, hai người vẫn luôn tụ ít ly nhiều, phần lớn thời gian Bách Hoa Tiên Tử đều lo lắng cho sự an nguy của Y, Lâm Dương biết điều đó sẽ khiến Bách Hoa Tiên Tử không có cảm giác an toàn.

Cách tốt nhất để mang lại cảm giác an toàn cho một cô gái là cho nàng một gia đình, một bến đỗ ấm áp.

Thời gian này chính là cơ hội tốt, rất thích hợp để tổ chức một hôn lễ, vì vậy Lâm Dương mới hạ quyết tâm này. "Vậy nàng muốn hôn lễ long trọng một chút hay đơn giản một chút?" Lâm Dương hỏi Bách Hoa Tiên Tử, về vấn đề này Lâm Dương cảm thấy mọi chuyện nên theo ý kiến của Bách Hoa Tiên Tử. "Thiếp trời sinh thích gần gũi tự nhiên, nên không cần quá khoa trương thì tốt hơn, hơi đơn giản một chút là được." Bách Hoa Tiên Tử không muốn hôn lễ quá phô trương, không phù hợp với tính cách của nàng.

Nếu muốn một hôn lễ vô cùng long trọng, tin rằng Lâm Dương cũng có thể tổ chức được, ngay cả khi Lâm Dương có thể hái sao trời cho nàng, Bách Hoa Tiên Tử cũng sẽ không hoài nghi, nàng tin tưởng Lâm Dương không chút giữ lại. "Vậy cũng được, ta sẽ nghe theo nàng, hôn lễ cần chuẩn bị một thời gian, mọi chuyện giao cho ta sắp xếp." Lâm Dương dường như đã hiểu, tự tin nói.

Lâm Dương lúc này trong lòng đang suy nghĩ làm thế nào để chuẩn bị hôn lễ, tuy Y chưa kết hôn, nhưng kiếp trước cũng đã tham gia một số hôn lễ của bạn học cũ rồi.

Cộng thêm việc trên TV thường xuyên có thể xem các lễ cưới,

Lâm Dương cũng đại khái biết phải tổ chức như thế nào.

Bách Hoa Tiên Tử đã không muốn quá long trọng, vậy không cần mời quá nhiều người, nhưng dù sao đây cũng là thế giới Hồng Hoang Tây Du, có tất cả pháp lực và những thứ thần kỳ.

Lâm Dương không thể tổ chức một hôn lễ truyền thống bình thường, Y muốn mang lại cho người con gái trước mắt một bất ngờ cực lớn, tổ chức một hôn lễ khiến nàng vĩnh viễn không quên.

Nghĩ vậy, khóe miệng Lâm Dương không khỏi cong lên một nụ cười nhẹ.

Người đầu tiên Lâm Dương tìm là Thái Bạch Kim Tinh, cũng là vị thần tiên tương đối quen thuộc trong Thiên Đình, nhân phẩm cũng rất tốt, hơn nữa thời gian tu luyện lâu dài, kinh nghiệm sống cũng phong phú.

Y có thể nói là một lựa chọn tốt để giúp hoạch định hôn lễ.

Lâm Dương nhanh chóng đến phủ đệ của Thái Bạch Kim Tinh, sau đó mở cửa nói thẳng ý định của mình. "Ồ?

Điện hạ muốn tổ chức hôn lễ với Bách Hoa Tiên Tử, lại muốn tìm lão đạo ta giúp đỡ sao?" Thái Bạch Kim Tinh nghe vậy, cũng có chút bất ngờ. "Chuyện này lão đạo ta có thể đồng ý, lão hủ tuy không có ưu điểm gì, nhưng sống lâu, cái gì cũng đã trải qua.

Minh Vương Điện hạ đã thành tâm thỉnh cầu, lão đạo đương nhiên phải đồng ý rồi." Thái Bạch Kim Tinh sảng khoái đồng ý lời thỉnh cầu của Lâm Dương. "Vậy thật sự phải làm phiền Kim Tinh rồi." Lâm Dương cảm ơn Thái Bạch Kim Tinh.

Nhanh chóng Thái Bạch Kim Tinh đã liệt kê ra những thứ cần thiết cho hôn lễ, những vật phẩm bình thường Lâm Dương đều giao cho Thái Bạch Kim Tinh đi chuẩn bị.

Nhưng có một số thứ đặc biệt hơn, Lâm Dương quyết định tự mình đi chuẩn bị.

Những thứ này Lâm Dương toàn bộ đều không nói cho Bách Hoa Tiên Tử, Y giấu nàng, mục đích là để mang lại cho Bách Hoa Tiên Tử một bất ngờ cực lớn.

Nhưng hiện tại có một nan đề bày ra trước mặt Lâm Dương, Y đã do dự một lúc lâu mới quyết định hỏi Bách Hoa Tiên Tử. "Đã tổ chức một hôn lễ, lý ra nên có thân thích hai bên có mặt, nhưng cả hai chúng ta đều là linh vật tự nhiên hóa sinh từ trời đất mà tu luyện thành.

Chương 431

Ta có thể thỉnh cầu Sư huynh thay mặt, nhưng Bách Hoa thì sao đây?" "Thì ra là vậy, ta cứ tưởng chàng đang khổ não vì chuyện gì." Bách Hoa Tiên Tử cười nói. "Kỳ thực thiếp thật sự có một người có thể thay mặt thân thích tham gia, đó là Thái Âm Tinh Quân." Bách Hoa Tiên Tử nhìn Lâm Dương nói. "Thường Nga Tiên Tử?" Lâm Dương có chút kinh ngạc nói. "Không sai, tỷ tỷ Thường Nga, kỳ thực thiếp đã quen biết từ lâu, có thể nói là tình như tỷ muội." Bách Hoa Tiên Tử giải thích. "Vậy chuyện này dễ giải quyết rồi." Lâm Dương cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, đã giải quyết được một phiền phức nhỏ. "Vậy việc chuẩn bị hôn lễ thế nào rồi?" Bách Hoa Tiên Tử không nén nổi sự tò mò, hỏi. "Đây là một bí mật, đến lúc đó nàng sẽ biết." Lâm Dương thần bí nói, trước hôn lễ, Y quyết định giữ kín mọi chuyện với Bách Hoa Tiên Tử. "Không chịu, hừ." Bách Hoa Tiên Tử giả vờ hơi giận dỗi phồng má. "Đến lúc đó nàng sẽ biết mà." Lâm Dương nhìn vẻ đáng yêu của Bách Hoa Tiên Tử, không nhịn được xoa xoa má nàng, sau đó an ủi.

Lâm Dương trước hết đi tìm Luyện Khí Sư Thiên Đình, thỉnh cầu luyện chế một số vật phẩm sử dụng trong hôn lễ, đương nhiên dược liệu cần Lâm Dương đi tìm, Luyện Khí Sư đồng ý chỉ cần có dược liệu sẽ nhanh chóng hoàn thành luyện chế.

Tiếp theo là mời các tân khách tham gia hôn lễ, phần lớn đều là tân khách từ Thiên Đình, như Nhị Thập Bát Tinh Tú, Lôi Công Điện Mẫu, Thọ Tinh, Na Tra Tam Thái Tử, v.v.

Na Tra Tam Thái Tử nghe nói muốn tham gia hôn lễ, cũng vô cùng vui mừng, dù sao Thiên Đình vẫn luôn không có đại sự gì xảy ra, đối với Na Tra vốn tính hiếu động thì thật sự nhàm chán đến cực điểm.

Đương nhiên, Ngọc Đế, chủ nhân Thiên Đình, cũng chắc chắn nằm trong phạm vi mời lần này.

Nhưng Ngọc Đế khi nhận thiệp mời lại tỏ ra khá bình thản, không biết có tham gia hay không, nhưng đó không phải là chuyện Lâm Dương quan tâm nữa, dù sao thiệp mời đã gửi, thể diện cũng đã trao.

Khi mời, Lâm Dương chợt nhớ đến một người ở hạ giới, thế là trên đường tìm dược liệu, Y một mình đến Quán Giang Khẩu, người Y tìm chính là Nhị Lang Thần Dương Tiễn. "Không có chuyện gì mà ngươi đến Quán Giang Khẩu làm gì?" Dương Tiễn nhìn Lâm Dương đột nhiên đến thăm, có chút kinh ngạc nói. "Ta định kết hôn, nên mời ngươi đến." Lâm Dương bình thản nói. "Chuyện với Bách Hoa Tiên Tử ta cũng có nghe nói, nhưng ngươi mời ta với thân phận gì?

Sư thúc sao?" Dương Tiễn chợt hỏi một câu như vậy. "Ha ha ha, không phải Sư thúc cũng có thể là bằng hữu mà, Thường Nga Tiên Tử cũng sẽ tham gia đấy." Lâm Dương nhìn Dương Tiễn, sau đó thần bí mỉm cười. "Cả nàng cũng đi, vậy ta đồng ý rồi, coi ta như một bằng hữu của ngươi, không liên quan gì đến người khác." Dương Tiễn nghe lời Lâm Dương nói, vẻ mặt sững lại, sau đó đồng ý, nhưng trong lời nói lại có ý "chỗ này không có bạc ba trăm lạng". "Ngươi đồng ý là tốt rồi.

Vậy ta cáo từ." Tiễn biệt Lâm Dương, chỗ ở của Dương Tiễn ở Quán Giang Khẩu lại khôi phục vẻ yên tĩnh thường ngày, đó cũng là do tính cách lạnh nhạt của Dương Tiễn. "Bằng hữu sao?

Thật thú vị, quả nhiên rất thú vị." Vẻ mặt lạnh lùng của Dương Tiễn hiếm hoi có một chút biến hóa. "Nàng cũng sẽ đi sao?" Trong đầu Dương Tiễn không khỏi hiện lên một bóng dáng lạnh lùng, nhưng cũng chỉ có bóng dáng đó mới khiến trái tim băng giá của Dương Tiễn tan chảy một tia.

Dương Tiễn tuy là cao thủ lừng lẫy khắp Tam Giới, nhưng vì tính cách lạnh lùng, cộng thêm thực lực khiến Y hoàn toàn không thèm để ý đến người bình thường, nên ngoài muội muội của Y ra, bạn bè cơ bản là không có mấy người, nhưng giờ đây có lẽ sẽ có thêm một người.

Mấy tháng tiếp theo, Lâm Dương vẫn luôn bận rộn đi khắp Tam Giới Lục Đạo tìm kiếm dược liệu cần thiết cho hôn lễ, có thể nói Lâm Dương đã bận rộn đến mức mệt mỏi rồi.

Dù sao có một số thứ tuy vô dụng, nhưng lại khó tìm, việc tìm kiếm cũng phải tốn một phen công phu.

Trong những ngày Lâm Dương bận rộn bôn ba, Tôn Ngộ Không ở Ngũ Chỉ Sơn cuối cùng cũng tỉnh lại từ giấc ngủ vô tận. "Ư, đau quá, lão lừa Như Lai ra tay thật sự không phải tầm thường đâu." Tôn Ngộ Không vừa tỉnh đã không chút khách khí chửi rủa. "Đại Thánh cuối cùng cũng tỉnh rồi, người đã hôn mê mấy tháng rồi đấy." "Đại Thánh phải cẩn trọng lời nói, bên ngoài là Ngũ Phương Yết Đế của Phật Môn đấy." Thổ Địa Thần nghe lời Tôn Ngộ Không nói, vội vàng nhắc Tôn Ngộ Không cẩn thận lời nói. "Ta đang ở đâu, ta không thể động đậy được." Tôn Ngộ Không lúc này mới phát hiện mình bị đè dưới một ngọn núi lớn, không khỏi hỏi. "Đại Thánh, người đã bị Như Lai Phật Tổ áp dưới Ngũ Chỉ Sơn rồi." Thổ Địa Thần thở dài nói. "Cái gì, ta bị Như Lai Phật Tổ áp dưới Ngũ Chỉ Sơn sao?" Tôn Ngộ Không kinh ngạc không thôi, Y không ngờ mình tuy không chết, nhưng lại bị giam cầm.

Nghĩ vậy, vẻ mặt kiệt ngạo bất tuần của Tôn Ngộ Không không khỏi hiện lên một tia tự giễu, thần sắc cũng buồn bã đi không ít. "Xem ra nước trong thế giới này sâu thật đấy, ta cứ tưởng với thực lực Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong, không xưng vương xưng bá thì cũng có thể là một phương cao thủ, không ngờ lại yếu ớt đến thế." Tôn Ngộ

Không nghĩ, tâm trạng chán nản đi rất nhiều. "Vậy ta ở đây có người trông chừng không?

Chẳng lẽ Như Lai không sợ Yêm lão Tôn đào tẩu sao?" Tôn Ngộ Không dù sao cũng không phải là người bi quan, sau một hồi tâm trạng chán nản, Y nhanh chóng lấy lại tinh thần, sau đó hỏi Thổ Địa Thần.

Chương 432

"Bên ngoài trông chừng chính là Ngũ Phương Yết Đế của Phật Môn, tiểu tiên nghe nói tọa Ngũ Chỉ Sơn là do thủ chưởng của Như Lai Phật Tổ hóa thành, đã gia trì phong ấn của ngài, nên..." Thổ Địa Thần tuy không nói rõ, nhưng ý tứ thì ai cũng hiểu. "Xem ra Như Lai Phật Tổ thật sự rất coi trọng ta, vậy mà lại phải dùng cả một ngọn núi lớn như vậy để phong tỏa ta." Tôn Ngộ Không tự giễu cười một tiếng. "A?!" Tôn Ngộ Không chợt ngẩng đầu, dường như đã hiểu ra điều gì đó, nhưng nhanh chóng che giấu đi, trên mặt cũng không có biểu cảm. "Đại Thánh trước đừng quản chuyện khác nữa, trước hết hãy uống đan dược này đi, thương thế của người tuy đã đỡ nhiều, nhưng không thể lạc quan được đâu." Thổ Địa Thần vội vàng lấy ra đan dược mà Lâm Dương giao, đưa cho Tôn Ngộ Không uống. "Hừ, lão già Như Lai thật ác độc, đánh ta đến chết đi sống lại." Tôn Ngộ Không được Thổ Địa Thần nhắc nhở mới chú ý đến tình trạng cơ thể mình.

Vừa nhìn đã giật mình một cái lớn, hiện tại toàn thân xương cốt của Y cơ bản đều ở trạng thái nứt vỡ, ngũ tạng lục phủ cũng bị xê dịch, ngược lại vết thương ngoài dường như đã tự lành phần lớn trong thời gian hôn mê.

Hiện tại Tôn Ngộ Không chỉ cần cử động nhẹ cũng sẽ gây ra đau đớn kịch liệt vô cùng, cái tư vị đó thật sự không phải người thường có thể chịu đựng được. "Đan dược này không phải do lão già Như Lai đưa đấy chứ, có vấn đề gì bên trong không?" Tôn Ngộ Không nhìn viên đan dược, từ sau chuyện lần này, Tôn Ngộ Không đã trở nên cảnh giác hơn rất nhiều. "Không không không, Đại Thánh không cần căng thẳng, là Minh Vương Điện hạ đã nhờ tiểu tiên đưa cho người

uống, người đã uống mấy viên khi còn hôn mê rồi." Thổ Địa Thần vội vàng lắc đầu, sau đó giải thích. "Thì ra là vậy, vậy thì ta yên tâm rồi." Tôn Ngộ Không đảo mắt suy nghĩ một lúc, cảm thấy Lâm Dương đã nhìn thấy, thì Thổ Địa cũng không thể nào dám đưa đan dược có vấn đề cho Y uống. "Đút vào miệng ta đi." Tôn Ngộ Không vừa đưa tay định lấy viên đan dược, không ngờ lại gây ra đau đớn kịch liệt toàn thân, tự nhiên khiến Y phải nghiến răng trợn mắt.

Nhưng Đường Đường Tề Thiên Đại Thánh, lại sa sút đến mức này.

Một mặt đút đan dược cho Tôn Ngộ Không, mặt khác Thổ Địa Thần cũng trong lòng cảm thán, loại lời này Thổ Địa Thần đương nhiên không dám nói thẳng ra.

Sau khi uống đan dược xong, Tôn Ngộ Không cảm thấy tốc độ hồi phục của cơ thể có sự cải thiện rất rõ rệt, nhưng pháp lực của Y lại bị trấn áp, hiện tại thứ duy nhất Y có thể điều động là Bát Cửu Huyền Công.

May mắn thay Bát Cửu Huyền Công đã đại thành, hiện tại đã khôi phục ý thức, cộng thêm sự trợ giúp của đan dược, tin rằng thời gian hồi phục có thể rút ngắn đáng kể.

Hoa nở hai đóa, mỗi đóa một cành.

Ta xin kéo tầm nhìn trở lại Lâm Dương.

Sau mấy tháng chuẩn bị bận rộn, Lâm Dương cuối cùng cũng đã chuẩn bị đủ tất cả dược liệu cần thiết, loại công việc tìm kiếm phức tạp này ngay cả một Đại La Kim Tiên như Lâm Dương cũng mệt không ít.

Luyện Khí Sư hứa hẹn không cần vài ngày sẽ luyện chế xong tất cả đạo cụ cần cho hôn lễ.

Sau đó, thiệp mời hôn lễ cũng đã gần như gửi đi hết rồi.

Lâm Dương nằm dài trên ghế thái sư của mình, vẻ mặt như không còn gì luyến tiếc trong đời. "Cuối cùng, cuối cùng cũng xong rồi!

Mình phải nghỉ ngơi thật tốt, chuẩn bị hôn lễ còn tốn sức hơn đánh một trận với tên tiểu tử Dương Tiễn, mình thật sự quá khó khăn rồi!" Lâm Dương lẩm bẩm tự phàn nàn với không khí. "Ách... xì!" Trong Quán Giang Khẩu ở hạ giới, Dương Tiễn đang tu luyện không khỏi tự mình hắt hơi một cái. "Kẻ nào đang nhắc đến ta, đừng để ta phát hiện ra." Dương Tiễn có chút bực bội nói. "Vì mọi việc cũng đã gần như xong rồi, đến lúc đó, sẽ đi xem Ngộ Không bây giờ thế nào." Sau khi nghỉ ngơi nửa ngày, Lâm Dương quyết định đi Ngũ Chỉ Sơn thăm Tôn Ngộ Không.

Với tốc độ hiện tại của Lâm Dương, Y chỉ mất chưa đầy một khắc đã đến Ngũ Chỉ Sơn. "Các vị Yết Đế khỏe không nha." Lâm Dương chào hỏi Ngũ Phương Yết Đế đang canh gác, nhưng Ngũ Phương Yết Đế không hề đáp lời, Lâm Dương cũng không tự làm mất hứng nữa, sau đó tiến vào trong Ngũ Chỉ Sơn. "Đại ca đến rồi nha." Tôn Ngộ Không nghe thấy tiếng bước chân lại gần, ngẩng đầu nhìn một cái, vui mừng nói. "Ngộ Không tỉnh rồi à, hồi phục thế nào rồi?" Lâm Dương thấy Tôn Ngộ Không tỉnh, cũng vô cùng vui mừng, sau đó hỏi. "Tình hình của ta hiện tại hơi phiền phức, nhưng có đan dược Đại ca cho và Bát Cửu Huyền Công, chắc là sẽ nhanh chóng hồi phục được." Tôn Ngộ Không thành thật đáp. "Ta biết ngươi có vấn đề muốn hỏi, nhưng ta có lẽ không thể trả lời." Lâm Dương nhìn về phía xa, sau đó bình thản nói.

Đồng thời, Y đã bố trí một cấm chế bên ngoài, bởi vì những lời tiếp theo không thể để người khác nghe thấy, nơi này dù sao cũng là nơi do Như Lai Phật Tổ chưởng khống. "...Là vì thực lực của ta sao?

Ta là một nhân vật quan trọng phải không?" Tôn Ngộ Không dường như đã đoán ra, sau đó hỏi. "Đúng vậy, ngươi là một quân cờ vô cùng quan trọng trong ván cờ, quan trọng đến mức Phật Môn sẽ không cho phép có bất kỳ sai sót lớn nào." Lâm Dương trừng mắt nhìn Tôn Ngộ Không nói. "Khi thực lực chưa đạt đến một trình độ nhất định, thì chúng sinh há chẳng phải cũng đều là quân cờ sao." Lâm Dương cảm thán. "Thực lực, lại là thực lực, đáng ghét." Tôn Ngộ Không đối mặt với cảm giác vô lực sâu sắc khi đối diện với Như Lai Phật Tổ, ngay cả hiện tại cũng không quên nửa phần, thực lực, quá quá quá yếu ớt.

Chương 433

"Ngươi thực sự không cần quá tự ti đâu, thời gian tu luyện của ta còn chưa bằng một phần vạn của những người kia, như Như Lai Phật Tổ, đó chẳng phải là lão quái vật đã tu luyện không biết bao nhiêu vạn vạn năm rồi sao." Lâm Dương nhìn vẻ tự ti của Tôn Ngộ Không, không khỏi an ủi. "Hừ, nhưng ta sẽ không vì thế mà từ bỏ, sớm muộn gì cũng có một ngày ta sẽ đạp những kẻ đã ức hiếp ta dưới chân mình." Tôn Ngộ Không nghe lời Lâm Dương nói, quét sạch vẻ sa sút ban nãy, trong mắt tràn đầy ý chí chiến đấu ngẩng cao đầu. "Đó mới là Tề Thiên Đại Thánh Tôn Ngộ Không mà ta biết chứ." Lâm Dương thấy khí thế đó của Tôn Ngộ Không, biết rằng Tôn Ngộ Không có thể bị đánh ngã, nhưng tuyệt đối không thể bị đánh bại. "Nhưng thực ra có một đạo lý ta vẫn luôn muốn nói với ngươi, đó là phải học cách ẩn giấu sự vụng về." Lâm Dương tiếp tục nói với Tôn Ngộ Không. "Ẩn giấu sự vụng về?

Là ý gì?" Tôn Ngộ Không lần đầu tiên nghe thấy từ ngữ này. "Học cách ẩn mình, ngươi vẫn luôn quá phô trương, mọi thứ đều bị kẻ địch biết rõ mồn một, như vậy kẻ địch có thể nhắm vào điểm yếu của ngươi để đối phó, như vậy ngay từ đầu ngươi đã chiếm thế bất lợi lớn rồi." Lâm Dương nói với vẻ nghiêm túc. "Nên ẩn giấu tài năng của mình nhiều hơn, đối phương mới không thể nhìn thấu, như vậy đôi khi sẽ đạt được hiệu quả bất ngờ." "Thì ra là vậy, ta hình như đã hiểu rồi." Tôn Ngộ Không như hiểu mà không hiểu nói.

Lâm Dương nhìn Ngộ Không lúc này, khẽ mỉm cười, tin rằng những lời này dù hiện tại Ngộ Không chưa hiểu hết, nhưng đã gieo vào lòng Tôn Ngộ Không một hạt giống, tin rằng hạt giống này sẽ giúp ích cho Y về sau. "Kỳ thực lần này ngoài việc thăm hỏi ra, ta còn

có một chuyện muốn nói với ngươi." Lâm Dương nói. "Chuyện gì vậy?" Tôn Ngộ Không nói. "Đó là, Đại ca ta sắp tổ chức hôn lễ." Nói đến đây, khóe miệng Lâm Dương không khỏi hiện lên một nụ cười hạnh phúc. "Đại ca sắp kết hôn rồi?!

Vậy thì tốt quá rồi, đáng tiếc ta không xem được..." Tôn Ngộ Không nghe vậy, vui mừng đến nỗi muốn nhảy dựng lên, nhưng tiếc là cơ thể Y không thể nhúc nhích chút nào.

Nhưng ở trong hoàn cảnh hiện tại, không thể xem hôn lễ của Lâm Dương, trong lòng Y có chút buồn. "Không xem được sao?

Vậy thì chưa chắc đâu, ta đã chuẩn bị rồi, cái quả cầu thủy tinh này có thể xem cảnh tượng ở những nơi xa xôi, bây giờ vừa hay có thể dùng cho ngươi." Lâm Dương trong tay biến ra một quả cầu thủy tinh, sau đó nói. "Oa, có loại bảo vật như vậy, thật quá tốt rồi!" Tôn Ngộ Không nghe nói có bảo vật như vậy, vui mừng nói. "Việc cần nói đã nói xong, vậy ta về trước đây." Lâm Dương thấy mọi việc đã xử lý xong, liền từ biệt Tôn Ngộ Không.

Trong Tây Thiên Đại Lôi Âm Tự, lúc này chỉ có Quan Âm Bồ Tát và Như Lai Phật Tổ đang ngồi đối diện nhau. "Không biết Phật Tổ nhìn người này thế nào." Quan Âm Bồ Tát nhìn cảnh tượng trong hư không đại điện, đó là cảnh Lâm Dương vừa rời khỏi Ngũ Chỉ Sơn. "Người này thiên tư thông minh, tốc độ tu luyện cực nhanh, là đệ tử của Thái Thanh Đạo Tổ." Như Lai Phật Tổ không trực tiếp trả lời câu hỏi của Quan Âm Bồ Tát, mà nói ra thân phận của Y. "Nhưng có một điểm kỳ lạ, ta vậy mà không thể nhìn ra mệnh số của người này, vị trí của Y trong mệnh số đối với ta chỉ là một đoàn sương mù." Như Lai Phật Tổ lại nói với Quan Âm Bồ Tát một tin tức trọng đại. "Cái gì?

Ngay cả Phật Tổ cũng không thể nhìn rõ mệnh số của người này, có thể nào..." Quan Âm Bồ Tát kinh ngạc nói. "Vạn sự có nhân tất có

quả, nhưng người này ta thật sự không thể nhìn rõ.

Quả nhiên là một dị số a." Như Lai Phật Tổ cảm thán. "Vậy Phật Tổ, ta có nên..." Trong mắt Quan Âm Bồ Tát lóe lên một tia sắc lạnh, hoàn toàn không còn vẻ từ bi hiền lành trước mặt thế nhân. "Nhưng người đó là đệ tử của Thái Thanh Đạo Tổ, thực lực của Thái Thanh Đạo Tổ là Thánh Nhân duy nhất trong Tam Thanh luôn ẩn mình sâu nhất, tạm thời đừng hành động thiếu suy nghĩ." Như Lai Phật Tổ không đồng ý đề nghị của Quan Âm Bồ Tát, Y xem ra rất kiêng kỵ Thái Thanh Đạo Tổ. "Vậy còn Tôn Ngộ Không thì sao, người đã giúp Tôn Ngộ Không lần này, liệu có làm hỏng đại sự của chúng ta không?" Quan Âm Bồ Tát dường như cũng đã hiểu ra, sau đó hỏi. "Chỉ là một con khỉ nhỏ, chuyện Tây Du do ngươi phụ trách, tin rằng cũng không thể làm nên sóng gió gì.

Yên tâm đi, con khỉ đó vẫn luôn nằm trong lòng bàn tay ta." Như Lai Phật Tổ bình thản nói. "A Di Đà Phật." Quan Âm Bồ Tát lớn tiếng niệm một câu Phật hiệu, sau đó đại điện lại một lần nữa trở về yên tĩnh.

Lâm Dương tự nhiên không biết mình đã bị Như Lai Phật Tổ và Quan Âm Bồ Tát ở Tây Thiên lén lút quan sát, bàn tán lớn tiếng, thậm chí còn quyết định sinh tử của Y.

Lâm Dương hiện tại chỉ có một mục đích, đó là tổ chức hôn lễ suôn sẻ, mang lại cho Bách Hoa Tiên Tử một ký ức đẹp đẽ khó quên suốt đời.

Bảy ngày sau, qua sự chuẩn bị gấp rút và kỹ lưỡng, hiện trường hôn lễ đã hoàn toàn được sắp đặt xong xuôi.

Vào giữa trưa, các tân khách được mời lần lượt vào chỗ, hôm nay dù sao cũng là ngày đại hỷ, trên mặt mọi người đều tràn ngập nụ cười vui vẻ.

Trong tẩm thất của Bách Hoa Tiên Tử, Bách Hoa Tiên Tử đang trang điểm, bên cạnh có Thái Âm Tinh Quân Thường Nga Tiên Tử và thị nữ thân cận Thỏ Ngọc. "Thế nào, ta trang điểm cho nàng thế này đẹp chứ?" Thường Nga Tiên Tử lạnh lùng trong ngày đại hỷ hôm nay dường như cũng bị ảnh hưởng, trên mặt nàng không khỏi có thêm rất nhiều nụ cười.

Chương 434

"Tỷ tỷ Thường Nga, tỷ trang điểm cho thiếp thật sự rất đẹp." Bách Hoa Tiên Tử nhìn mình trong gương, không ngờ mình cũng có lúc xinh đẹp đến vậy. "Đó là điều chắc chắn rồi, những đạo cụ trang điểm này đều được chế tác từ dược liệu vô cùng quý giá, mọi thứ đều trở thành tuyệt phẩm." Thỏ Ngọc đứng một bên xen vào. "Vậy thật sự đa tạ tỷ tỷ Thường Nga." Bách Hoa Tiên Tử nghe vậy, trong lòng chỉ có sự cảm kích sâu sắc. "Hôm nay là ngày tốt, nên như vậy." Thường Nga Tiên Tử nói, nhưng trong đầu nàng chợt hiện lên một bóng dáng cao lớn.

Bất kể cảnh tượng bên trong thế nào, bên ngoài lại vô cùng náo nhiệt.

Khách mời tuy không nhiều, nhưng cộng lại cũng có tám chín bàn, điều đó không thành vấn đề.

May mắn thay Minh Vương Điện bên ngoài nhìn có vẻ không lớn, nhưng không gian bên trong lại thừa sức chứa nhiều người như vậy.

Lâm Dương dưới sự giúp đỡ của Thái Bạch Kim Tinh và Huyền Đô Đại Pháp Sư, sắp xếp các tân khách một cách có trật tự.

Nhanh chóng phần lớn tân khách đều đã được an bài chỗ ngồi.

Điều khiến Lâm Dương không ngờ là tên Dương Tiễn kia thật sự đến, không biết là vì mị lực của Thường Nga Tiên Tử hay mị lực của Lâm Dương. "Ngươi không hoan nghênh ta sao?" Dương Tiễn nhìn Lâm Dương đang ngạc nhiên, lạnh lùng nói. "Hoan nghênh, đương nhiên nhiệt liệt hoan nghênh rồi." Lâm Dương kéo cánh tay Dương Tiễn, đặc biệt kéo Y đến một chỗ ngồi.

Một nhóm thần tiên cũng không ngờ Lâm Dương lại có thể mời

được Dương Tiễn nổi danh Tam Giới, mọi người đều biết tính khí của Dương Tiễn, trong lòng đều nhao nhao suy đoán mối quan hệ của họ.

Ngọc Đế phái người đến cũng khiến Y có chút kinh ngạc, lại là Thất Công Chúa Thiên Đình, cũng đã cho Lâm Dương một thể diện lớn. "Lâm Dương nào?" Thất Công Chúa Thiên Đình chớp chớp mắt, không biết trong lòng đang nghĩ gì. "Chính là tại hạ, Thất Công Chúa mời vào." Lâm Dương đáp, Thất Công Chúa nhìn Y thấy khá thân thiện, lại trông khá đáng yêu, có lẽ cũng là do Ngọc Đế phái đến chăng.

Sau khi an bài chỗ ngồi cho phần lớn tân khách, Lâm Dương lập tức quay về tẩm thất của mình, chuẩn bị mặc trang phục tân lang.

Lâm Dương cởi bỏ bộ trường bào xanh y vẫn luôn mặc, thay vào bộ tân lang phục màu đỏ mang đậm sắc thái hỉ khánh.

Bộ tân lang phục này được dệt từ tơ tằm trời, bên trong dùng tơ tằm vàng thêu hai chú chim hỉ thước, ý nghĩa ẩn chứa trong đó không cần nói cũng hiểu.

Y phục có công năng chống nước lửa, tự động loại bỏ bụi bẩn.

Chỉ riêng bộ y phục này đã tốn không ít tâm tư.

Lâm Dương mặc bộ y phục này vào, khí chất bản thân đã có một sự thay đổi lớn.

Lâm Dương vốn là một đại soái ca, chỉ là bình thường ăn mặc khá giản dị, nhìn cũng khá ôn hòa.

Nhưng hiện tại mặc bộ tân lang phục này vào, tất cả khí chất ẩn giấu của Lâm Dương đều được kích phát ra, cộng thêm ánh mắt tự nhiên lại sâu thẳm đó, có thể nói là đẹp trai bùng nổ.

Bất kể người khác nhìn thế nào, Lâm Dương vô cùng hài lòng với

cách ăn mặc hôm nay của mình.

Cuối cùng, hôn lễ đã được mong đợi từ lâu bắt đầu trong sự mong chờ của vạn chúng.

Lúc này, Bách Hoa Tiên Tử dưới sự dẫn dắt của Thường Nga Tiên Tử, đầu đội khăn voan đỏ, bước ra từ trong đại điện.

Lúc này Bách Hoa Tiên Tử đầu đội khăn voan đỏ, Lâm Dương không nhìn rõ diện mạo của nàng.

Nhưng trang phục trên người nàng lại vô cùng ăn khớp với Lâm Dương.

Lâm Dương đứng ở giữa đại môn, bên cạnh là Sư huynh Huyền Đô Đại Pháp Sư.

Lúc này, từ giữa đại môn và đại điện được trải một tấm thảm đỏ dài, tấm thảm này được dệt từ linh tiển ngàn năm, sờ vào vô cùng mềm mại, nhưng lại tự nhiên.

Lúc này Lâm Dương và Bách Hoa Tiên Tử dưới sự dẫn dắt của Huyền Đô Đại Pháp Sư và Thường Nga Tiên Tử, đồng thời bước về phía trung tâm nhất của toàn bộ quảng trường, đồng thời ánh mắt của một nhóm tân khách cũng đổ dồn vào đôi tân nhân.

Sau một đoạn đi bộ hơi hồi hộp, hai người cuối cùng cũng đã đến trung tâm nhất của quảng trường.

Tiếp theo là tiết mục thu hút sự chú ý nhất, tân lang vén khăn voan đỏ của tân nương.

Trong tình trạng Lâm Dương nín thở đến gần, Y cẩn thận từng chút một vén chiếc khăn voan đỏ trên đầu Bách Hoa Tiên Tử lên, lúc này dung mạo của Bách Hoa Tiên Tử mới từ từ hiện rõ trong mắt mọi người.

Lúc này trong mắt Lâm Dương không còn ai khác, chỉ có cô gái đứng trước mặt Y.

Bách Hoa Tiên Tử vốn đã xinh đẹp, khí chất cũng là hạng nhất, chỉ là bình thường nàng cơ bản không trang điểm, luôn lấy vẻ thanh lệ tao nhã làm chủ, nhưng hôm nay dưới sự giúp đỡ của Thường Nga Tiên Tử, Bách Hoa Tiên Tử vừa trang điểm đã thật sự làm rạng rỡ toàn bộ buổi lễ. "Phụt một tiếng, ngây người ra rồi sao." Bách Hoa Tiên Tử nhìn vẻ ngây ngốc của Lâm Dương, không khỏi nói.

Bách Hoa Tiên Tử mỉm cười, thực sự làm kinh diễm thời gian, tất cả tân khách có mặt đều nhìn ngây người.

Chương 435

"Tỷ tỷ Bách Hoa thật đẹp nha." Thất Công Chúa Thiên Đình ở dưới không khỏi tự mình nói. "Bách Hoa, từ khi quen nàng đến nay, ta đã bị nàng hấp dẫn sâu sắc, ta không hiểu lòng mình, nên suýt chút nữa để mình bỏ lỡ, nhưng ta đã quyết định nắm chặt cơ hội, nắm chặt nàng." "Không biết từ khi nào, hình bóng của nàng đã chiếm một vị trí không thể thay thế trong lòng ta, ta cần phải luôn bảo vệ bên cạnh nàng, đời đời kiếp kiếp, cho đến khi biển cạn đá mòn, đất trời hoang tàn." Lời nói của Lâm Dương tuy không hoa mỹ, nhưng đều không phải là lời đã chuẩn bị trước, từng câu từng chữ đều xuất phát từ tận đáy lòng Y. "Với danh nghĩa của tình yêu, nàng có bằng lòng gả cho ta không?" Lâm Dương lúc này từ trong túi lấy ra một cái hộp đã chuẩn bị từ lâu, sau đó mở hộp ra, quỳ một gối xuống, thâm tình nhìn Bách Hoa Tiên Tử. "Với danh nghĩa của tình yêu~" Các tân khách có mặt nghe lời đó, cũng đều cảm thấy xúc động lớn, dù sao thần tiên cũng là người, ai mà không có tình cảm chứ?

Bách Hoa Tiên Tử bị lời nói của Lâm Dương làm xúc động sâu sắc, trong lòng nàng hồi ức lại từng chút một từ khi gặp gỡ đến khi quen biết Lâm Dương, trên mặt chỉ có nụ cười hạnh phúc. "Thiếp đương nhiên bằng lòng!" Bách Hoa Tiên Tử gật đầu thật mạnh, sau đó đáp lời.

Lâm Dương chậm rãi đeo chiếc nhẫn kim cương trong hộp vào tay Bách Hoa Tiên Tử, Y biết thế giới Hồng Hoang nhiều nhất cũng chỉ có nhẫn ngón cái, căn bản không có loại nhẫn kim cương này.

Nhưng chiếc nhẫn này là do Lâm Dương từ biển sâu khai thác khoáng Huyền Thủy Băng Tinh luyện chế thành kim cương, còn chiếc nhẫn thì được làm từ vàng cực phẩm hơn.

Cô gái nào mà không thích loại nhẫn kim cương lấp lánh như vậy, Bách Hoa Tiên Tử nhìn chiếc nhẫn kim cương trên mặt cũng lộ rõ vẻ vui mừng nồng đậm, ôi, chiếc nhẫn kim cương này thật quá đẹp. "Bách Hoa, nhìn xem, những thứ ta chuẩn bị cho nàng, nàng có thích không?" Lâm Dương ra hiệu cho Bách Hoa Tiên Tử nhìn xung quanh.

Lúc này, trên tấm thảm đỏ dần nở ra từng đóa hoa hồng đỏ rực rỡ, sau đó xung quanh truyền đến từng đợt tiên nhạc tuyệt diệu, tất cả đều là do Lâm Dương đã bố trí trước những chiếc loa trên quảng trường.

Những chiếc loa này có thể ghi lại những âm thanh tuyệt diệu nhất mà Lâm Dương có thể tìm thấy trên thế gian.

Đồng thời những viên tinh thạch được bố trí tại hiện trường tỏa ra từng đợt ánh sáng bảy màu.

Cùng với sự xuất hiện của âm nhạc, trên bầu trời xuất hiện các loại kỳ trân dị điểu, dẫn đầu lại chính là Phượng Hoàng.

Để mời được hai con Phượng Hoàng, Lâm Dương đã đích thân đến nơi tụ tập của Phượng Hoàng tộc, tốn không ít cái giá mới mời được.

Tiếp đó trên bầu trời hiện ra một cảnh tượng bách điểu triều phượng, cảnh tượng này cũng khiến các vị khách có mặt đều kinh ngạc không thôi.

Dù sao cảnh tượng bách điểu triều phượng như vậy là vô cùng hiếm thấy, khó mà diễn tả được.

Trải qua một lúc lâu, cùng với sự rời đi của hai con Phượng Hoàng, bầu trời cuối cùng cũng trở nên yên tĩnh.

Vốn dĩ cho rằng màn trình diễn sắp kết thúc, không ngờ cùng với một tiếng kêu gấp gáp, trên bầu trời xuất hiện một trận pháo hoa, sau đó một loạt nổ tung lan tỏa ra, hiện ra hình ảnh một trái tim.

Lâm Dương đã nhờ Luyện Khí Sư chế tác pháo hoa phiên bản Hồng Hoang theo nguyên lý pháo hoa của kiếp trước.

Ban đầu Y không đặt quá nhiều hy vọng, không ngờ cuối cùng lại thành công.

Cùng với từng đợt pháo hoa, bầu không khí tại hiện trường đã đạt đến đỉnh điểm.

Cùng với tiếng pháo hoa cuối cùng vang lên, pháo hoa cuối cùng cố định trên không trung, bên trên là hai trái tim, trong trái tim rõ ràng viết "Lâm Dương", "Bách Hoa", cuối cùng một mũi tên lớn xuyên qua hai trái tim, khung cảnh lãng mạn tuyệt đẹp.

Một lúc lâu sau, pháo hoa cuối cùng cũng tan biến, hiện trường đột nhiên trở nên yên tĩnh, ánh mắt của mọi người cuối cùng cũng quay trở lại nhìn đôi tân nhân, nhưng trong lòng chấn động mãi không thể bình tĩnh.

Ngay cả Thường Nga Tiên Tử và Huyền Đô Đại Pháp Sư cũng bị màn này của Lâm Dương làm cho chấn động, cũng không uổng công Lâm Dương đã chuẩn bị lâu như vậy. "Bách Hoa, ta yêu nàng, đời đời kiếp kiếp, mãi mãi về sau!" Lâm Dương khẽ hôn lên trán giai nhân trước mặt, sau đó một tay ôm nàng vào lòng.

Đồng thời, tại hiện trường cũng vang lên từng tràng pháo tay và tiếng reo hò, đó chính là lời chúc phúc tốt đẹp nhất dành cho đôi tân nhân trước mắt.

“Xin mời các vị khách quý dùng bữa, đây là món ngon ta đặc biệt chuẩn bị cho các vị.” “Đồng thời, mỗi vị khách quý có mặt ở đây, ta đều sẽ tặng một viên Ngũ Chuyển Kim Đan làm quà.” Lâm Dương nói với các vị khách quý đang ngồi.

Những món ăn trong buổi hôn lễ lần này đều do Lâm Dương vất

vả tìm kiếm kỳ trân dị thú ở hạ giới mà chế biến thành.

Những đầu bếp làm ra các món ngon này đều là những đầu bếp vàng do Lâm Dương chiêu mộ từ hạ giới, tay nghề không hề kém cạnh so với các đầu bếp trong Ngự Thiện Phòng của Thiên Đình.

Hơn nữa, với sự kết hợp của các loại dược liệu, khi ăn sẽ có một hương vị độc đáo.

Ngũ Chuyển Kim Đan là quà của Đại sư huynh tặng Lâm Dương.

Ngũ Chuyển Kim Đan tuy không có tác dụng lớn đối với những tu luyện giả từ Đại La trở lên, nhưng đối với Kim Tiên lại có tác dụng rõ rệt, thậm chí Thái Ất Kim Tiên cũng có được lợi ích nhất định.

Lâm Dương không ngờ sư huynh lại chuẩn bị nhiều đan dược như vậy, chắc hẳn cũng tốn không ít công sức, điều này cũng khiến Lâm Dương vô cùng cảm động.

Các vị khách quý tại chỗ nghe Lâm Dương lại hào phóng đến thế, tặng mỗi người một viên Ngũ Chuyển Kim Đan, không khỏi vô cùng kinh ngạc.

Hơn nữa, các món ăn không chỉ đẹp mắt mà hương vị cũng tuyệt vời, trong lòng ai nấy đều thầm nghĩ buổi hôn lễ lần này thật không uổng công đến dự.

Từ Hoa Quả Sơn, Tôn Ngộ Không cũng thông qua Thủy Tinh Cầu mà theo dõi toàn bộ diễn biến của hôn lễ một cách rõ ràng.

Đương nhiên, Lâm Dương cũng không quên huynh đệ của mình, đã đặc biệt phái người mang rượu ngon và món ngon đã chuẩn bị sẵn đến Ngũ Chỉ Sơn cho Tôn Ngộ Không thưởng thức.

“Không ngờ Đại ca lại có một tay như vậy, trận địa này yêm lão Tôn cũng không thể có được, thật không biết trong đầu Đại ca nghĩ gì, không những tu luyện nhanh, ngay cả việc tổ chức hôn lễ cũng thành

thạo đến thế.” Tôn Ngộ Không vừa gặm đùi dị thú không biết tên, vừa uống rượu quế hoa đặc chế, vừa không ngừng khen ngợi Lâm Dương.

Chương 436

Nếu để Lâm Dương biết được suy nghĩ của Tôn Ngộ Không lúc này, chắc chắn sẽ dở khóc dở cười.

Y chỉ dựa vào ký ức của kiếp trước, sau đó kết hợp với đặc điểm của thế giới Hồng Hoang mà cải biến.

Đã mất nhiều thời gian chuẩn bị như vậy, mới khó khăn lắm mới tạo ra một buổi hôn lễ tuyệt vời như thế, làm gì có chuyện đơn giản như trong tưởng tượng của Tôn Ngộ Không.

Nhưng hiệu quả cũng phi thường không tồi, chắc phải xứng danh là hôn lễ tuyệt vời nhất Hồng Hoang, phần lớn các vị khách quý tại chỗ đều cảm thấy như vậy.

Bên trong Lăng Tiêu Bảo Điện của Thiên Đình, trong đại điện chỉ có Ngọc Hoàng Đại Đế, Vương Mẫu Nương Nương và Thiên Đình Đại Công Chúa ba người.

"Nương nương thấy hôn lễ thế nào?" Ngọc Hoàng Đại Đế nhìn toàn bộ diễn biến của hôn lễ, hỏi Vương Mẫu Nương Nương bên cạnh.

"Thật sự khiến người ta kinh ngạc đó, Minh Vương thật là một người tâm tư linh lung, không ngờ lại có được ý tưởng hay đến vậy." Vương Mẫu Nương Nương không hề giấu giếm, trực tiếp khen ngợi Lâm Dương.

"Trẫm cũng cảm thấy như vậy, không biết nữ nhi thấy thế nào?" Ngọc Hoàng Đại Đế lại hỏi Đại Công Chúa.

"Không ngờ Tiểu Thất lại nghịch ngợm đến vậy, xem ra một chút cũng không biết sợ hãi." Ngọc Đế nhìn Thiên Đình Thất Công Chúa

đang đùa giỡn với một đám tiên nhân, bất đắc dĩ nói.

"Tiểu Thất còn nhỏ mà, không hiểu quy tắc, thực ra biểu hiện cũng được." Vương Mẫu Nương Nương rõ ràng là thiên vị Thất Công Chúa, lập tức biện hộ cho nàng.

"Nữ nhi, không biết con nghĩ gì?" Ngọc Đế bỗng nhiên hỏi Đại Công Chúa.

Có lẽ sau chuyện với Bách Hoa Tiên Tử, Thiên Đình Đại Công Chúa đã trưởng thành hơn rất nhiều, tính cách cũng trở nên trầm ổn hơn một chút.

"Hôn lễ của hắn, có liên quan gì đến ta." Đại Công Chúa nhìn hai người Lâm Dương trên màn hình, trên mặt lộ ra một nụ cười phức tạp, không biết là châm chọc ai hay tự châm chọc mình.

"Cũng không cần quá tự trách, tuy rằng chuyện kia là không phải, nhưng ta đã bảo con đi bồi lễ xin lỗi, người ta cũng không để trong lòng." Ngọc Đế thấy tâm trạng Đại Công Chúa có chút không tốt, liền an ủi.

"Đáng tiếc một nhân tài như vậy, trẫm vốn định giới thiệu con làm quen với hắn, không ngờ lại xảy ra chuyện như thế, đúng là người tính không bằng trời tính." Ngọc Đế có chút tiếc nuối nói.

"Ta, ta mới không muốn làm quen với hắn." Nhìn bóng dáng kia trên màn hình, Bách Hoa Tiên Tử lập tức nói, nhưng không phải như vậy, chỉ có nàng mới biết được.

Bên trong Minh Vương điện, hiện trường khách quý một mảnh vui vẻ, nhưng biểu cảm trên mặt hai người lại khá bình tĩnh, tuy mang theo một chút vui mừng, nhưng lại có vẻ không hòa hợp với những người khác xung quanh, dường như không có chuyện gì có thể khiến biểu cảm của họ gợn lên một chút sóng gió.

Hai người đó là Dương Tiễn và Thường Nga Tiên Tử, không biết Lâm Dương cố ý hay vô tình, chỗ ngồi của hai người lại sát cạnh nhau.

"Dương đại ca, uống đi, ta kính huynh một ly." Na Tra Tam Thái Tử cùng bàn kính rượu Dương Tiễn nói.

"Ừm, uống." Dương Tiễn trên mặt xuất hiện một tia biểu cảm, Na Tra Tam Thái Tử dù sao cũng là một trong số ít hảo hữu trong Tam Giới, hai người từ sau Phong Thần Đại Kiếp đã quen biết nhau, đến nay cũng đã vài ngàn năm.

Lúc này, Lâm Dương Dương vừa hay đang kính rượu từng bàn cho các vị khách quý, đây cũng là một lệ thường.

Kính được năm sáu bàn rượu, Lâm Dương dường như có chút say, lúc này vừa hay đến bàn của Thường Nga Tiên Tử.

"…Các vị, hôm nay là ngày đại hỷ của ta, ta… ta xin kính các vị một ly rượu nữa." Lúc này Lâm Dương nói chuyện dường như có chút lắp bắp.

"Chúng ta cũng kính Điện hạ một ly." Mọi người đều nói.

"Uống ít một chút, đừng say quá." Bách Hoa Tiên Tử bên cạnh đi cùng nói.

"Ta không say, ta rất tỉnh táo." Lâm Dương khoát tay nói.

"Tên Dương Tiễn này, hình như không nói một câu nào với Thường Nga Tiên Tử, chẳng lẽ lại không nhìn vào mặt Thường Nga Tiên Tử sao?" Lâm Dương đột nhiên nói ra một câu khiến mọi người tại chỗ ngây ngẩn.

"Ta…" Dương Tiễn bị lời nói này làm cho không thốt nên lời, giận dữ liếc nhìn Lâm Dương một cái, sau đó nghiêng một ly rượu thật mạnh.

Thường Nga Tiên Tử cũng không ngờ Lâm Dương lại nói ra điều này, liếc nhìn Dương Tiễn bên cạnh một cái, sau đó thẹn thùng cúi đầu.

"Tên này chắc chắn là uống nhiều rồi nên mới nói lời hồ đồ như vậy, thiếp đưa chàng vào trong nghỉ ngơi một lát đi." Bách Hoa Tiên Tử vội vàng đưa Lâm Dương đi, ngăn ngừa chàng nói ra những lời kinh người nữa, đến lúc đó thì tình hình sẽ khó kiểm soát.

"Ha ha ha." Những người có mặt tại chỗ cũng chỉ có thể cười ha hả, che giấu sự ngượng ngùng vừa rồi, dù sao cũng không phải ai cũng dám trêu chọc vị Chiến Thần nổi tiếng Tam Giới như vậy.

Chuyện Nhị Lang Thần thích Thường Nga Tiên Tử thực ra là chuyện mà thần tiên Tam Giới đều biết, chỉ là tính cách cả hai đều khá lạnh nhạt, cũng không có ai dám tùy tiện tác hợp, cho nên hai người vẫn luôn không dám thổ lộ tâm ý, không ngờ hôm nay lại bị Lâm Dương trong lúc say rượu nói thẳng ra.

"Kia, Thường Nga Tiên Tử, đợi hôn lễ kết thúc ta có vài lời muốn nói với nàng." Dương Tiễn nhìn giai nhân bên cạnh, lại nghĩ đến biểu hiện của Lâm Dương trong hôn lễ, không biết từ đâu lấy được dũng khí, lại dám nói với Thường Nga Tiên Tử như vậy, đương nhiên là truyền âm thần thức, không thể nói trước mặt mọi người.

"Ừm, được." Thường Nga Tiên Tử nhìn người đàn ông bên cạnh, khẽ gật đầu, biểu thị đồng ý.

Dương Tiễn thở phào một hơi thật sâu, dường như đã trút bỏ được gánh nặng lớn.

Trong phòng ngủ của Lâm Dương, Bách Hoa Tiên Tử đỡ Lâm Dương đang mơ mơ màng màng, cẩn thận đặt chàng lên giường nghỉ ngơi.

Không ngờ Bách Hoa Tiên Tử lại không biết rằng Lâm Dương vừa mơ mơ màng màng bỗng nhiên ngồi dậy, thần sắc dường như vô cùng tỉnh táo.

"Vừa nãy chàng không say sao?" Bách Hoa Tiên Tử là người thông minh đến nhường nào, nhanh chóng hiểu ra manh mối của sự việc.

"Vậy vừa nãy vì sao chàng lại nói Nhị Lang Thần như vậy?

Chương 437

Chẳng lẽ không khiến người ta khó xử sao?" Bách Hoa Tiên Tử có chút không hiểu nói.

"Ta chỉ nói thật, tên này vì Thường Nga Tiên Tử nên mới tham gia hôn lễ của ta." Lâm Dương bĩu môi nói, dường như khá bất mãn với Dương Tiễn.

"Hơn nữa ta cũng không khiến hắn khó xử, chuyện hắn thích Thường Nga Tiên Tử thì thần tiên Tam Giới đều biết rồi, chỉ là không ai dám nói ra mà thôi." "Ta cũng là vì tốt cho hắn, đang giúp hai người họ đó." Lâm Dương một tay kéo lấy bàn tay nhỏ bé của Bách Hoa Tiên Tử, sau đó cười hì hì nói.

"Ừm, nói như vậy cũng có lý." Bách Hoa Tiên Tử suy nghĩ kỹ, dường như lời Lâm Dương nói có vài phần đạo lý, nhưng chưa kịp nói gì thêm thì đã bị Lâm Dương kéo ngồi xuống mép giường.

"Hôn lễ hôm nay nàng cảm thấy thế nào, ta đặc biệt chuẩn bị cho nàng đó, trong Tam Giới chỉ có một không hai." Lâm Dương nhìn người bên cạnh, nhẹ nhàng nói.

"Ừm, rất tốt, thiếp thích, thật sự rất thích." Bách Hoa Tiên Tử hồi tưởng lại từng cảnh tượng trong hôn lễ, vô cùng nghiêm túc trả lời.

"Vì chúng ta đã là vợ chồng, chẳng lẽ chúng ta không nên…" Lâm Dương tuy không nói rõ, nhưng những điều này thì người hiểu đều hiểu, cũng không cần phải nói thẳng thừng như vậy.

"Dẹp đi, bây giờ là ban ngày rồi, tối lại không muộn sao." Bách Hoa Tiên Tử dường như đã hiểu ra, gò má ửng hồng, sau đó ngượng ngùng nói.

“Bây giờ cũng sẽ không làm sao đâu.” Lâm Dương sảng khoái cười một tiếng, sau đó ghé sát vào Bách Hoa Tiên Tử.

Bên ngoài, một buổi hôn lễ ồn ào cũng đã hạ màn, các vị khách quý cũng lần lượt rời đi.

Lâm Dương cũng dưới sự đồng hành của Huyền Đô Đại Pháp Sư mà lần lượt tiễn các vị khách quý.

Đương nhiên, Lâm Dương hiện tại cũng không thật sự làm gì Bách Hoa Tiên Tử, chỉ là trêu chọc một chút mà thôi.

Khi tiễn Dương Tiễn và Thường Nga Tiên Tử cùng những người khác, Dương Tiễn nhìn Lâm Dương với một ánh mắt kỳ lạ.

Nhưng Lâm Dương diễn kịch đương nhiên phải diễn trọn vẹn, vì vậy y nhìn Dương Tiễn với ánh mắt hoàn toàn không hay biết gì.

Dương Tiễn nhìn biểu cảm vô tội của Lâm Dương, cuối cùng cũng không nói gì.

“May mà ca ca ta diễn xuất tinh xảo, nếu không thì rắc rối lớn rồi, ta không thể bị một người như vậy ghi hận được.” “Dương Tiễn à Dương Tiễn, sư thúc ta có thể giúp ngươi chỉ có bấy nhiêu thôi.” Mặc dù Dương Tiễn không thừa nhận, nhưng với thực lực của Lâm Dương hiện tại, toàn lực ứng phó mà đánh Nhị Lang Thần chắc hẳn không thành vấn đề, cho nên Lâm Dương trong lòng tự cho mình là sư thúc.

“Được rồi, những chuyện còn lại không quản nữa, ta về thu dọn một chút vậy.” Lâm Dương lắc đầu, lập tức quay về phủ.

Một địa điểm lớn như vậy, việc thu dọn cũng khá phiền phức, nhưng với sự giúp đỡ của pháp thuật, mọi chuyện đơn giản đi không ít, cũng là một điều may mắn.

Nhìn Dương Tiễn và đoàn người rời khỏi Minh Vương điện, các

vị thần tiên khác đều lần lượt chia nhau mỗi người một ngả, cho nên hiện tại chỉ còn lại Dương Tiễn và Thường Nga Tiên Tử một mình.

"Tiên tử, ta đưa nàng về Quảng Hàn Cung vậy." Trầm mặc rất lâu, Dương Tiễn cuối cùng cũng nói.

"Được." Thường Nga Tiên Tử đáp lại.

Một lát sau, hai người cuối cùng cũng đến được Thái Âm Tinh.

Lúc này bên trong Thái Âm Tinh, gần đó là những hàng cây ngọc quế trong suốt tinh oánh, xa xa là dải ngân hà mỹ lệ, cảnh tượng thật mộng ảo biết bao.

"Tiên tử, thực ra từ lần đầu gặp nàng ta vẫn luôn có một câu muốn nói với nàng." Dương Tiễn thấy đã đến đích, biết thời gian còn lại không nhiều, cũng không còn chần chừ nữa.

"Ừm, nói đi." Thường Nga Tiên Tử nhìn Dương Tiễn nói.

"Ta… có lẽ đã thích nàng, từ lần đầu gặp nàng, bóng dáng của tiên tử vẫn luôn không thể xua đi trong lòng tại hạ." Dương Tiễn nhìn Thường Nga Tiên Tử, cuối cùng cũng nói ra lời trong lòng mà y vẫn luôn giữ kín.

"Ừm, thực ra ta đã biết từ sớm rồi." Thường Nga Tiên Tử nói.

"A?" Dương Tiễn không ngờ đối phương đã biết từ sớm, kết quả như vậy khiến y ngạc nhiên không thôi.

"Ta, ta biết rồi." Thường Nga Tiên Tử nhìn vẻ mặt ngây ngốc của Dương Tiễn, không nhịn được bật cười một tiếng, nhưng một nụ cười vạn chủng phong tình, càng khiến trái tim Dương Tiễn đập thình thịch.

"Tiên tử, ta Dương Tiễn thề, cả đời này sẽ vĩnh viễn bảo vệ nàng thật tốt." Dương Tiễn dù có khô khan đến mấy, cũng biết giai nhân

trước mắt đã đồng ý, với sự bá đạo, lập tức ôm Thường Nga Tiên Tử vào lòng.

"A!" Không ngờ Dương Tiễn lại bá đạo đến thế, nhưng cảm nhận hơi thở của người đàn ông trước mặt, Thường Nga Tiên Tử bỗng nhiên cảm thấy một cảm giác an toàn nồng đậm.

Giữa các vì sao, trên Thái Âm Tinh, dưới cây ngọc quế, một đôi giai nhân cứ thế lặng lẽ nhìn nhau, ánh mắt không thể rời đi.

Cảnh tượng trên Thái Âm Tinh ta tạm không quản nữa, ta quay lại Minh Vương điện.

Lúc này đã là buổi tối, sau một buổi bận rộn, Lâm Dương cuối cùng cũng đã thu dọn toàn bộ địa điểm sạch sẽ, cuối cùng tiễn biệt sư huynh Huyền Đô Đại Pháp Sư của mình, toàn bộ đại điện chỉ còn lại Bách Hoa Tiên Tử và Lâm Dương hai người.

Không còn sự ồn ào của đám đông, toàn bộ Minh Vương điện trở nên vô cùng tĩnh lặng, ngay cả trái tim vốn xao động không ngừng của Lâm Dương cũng dần trầm tĩnh lại.

"Hô ~ Hôn lễ của ta cuối cùng cũng viên mãn hoàn thành." Lâm Dương thở phào nhẹ nhõm nói, vì hôn lễ mà y quả thật đã tốn không ít tâm tư.

"Chàng vất vả rồi." Bách Hoa Tiên Tử nhìn những bất ngờ trong hôn lễ, cũng biết sự khó khăn của Lâm Dương trong mấy tháng qua, trong lòng chỉ tràn đầy cảm động.

"Vậy thì, phu nhân, chúng ta không nên hoàn thành một số việc mà ban ngày chưa làm xong sao?" Lâm Dương nắm tay Bách Hoa Tiên Tử, đột nhiên dịch chuyển tức thời vào phòng ngủ của mình.

"Vậy thì thiếp tiếp tục vậy." Bách Hoa Tiên Tử tinh nghịch cười một tiếng, sau đó nhìn chằm chằm Lâm Dương, đứng trước mặt

chàng.

Chương 438

"Ừm…" Lâm Dương không ngờ Bách Hoa Tiên Tử lại hiểu được điều đó, một tay vung lên, cấm chế bên ngoài Minh Vương điện được kích hoạt, đèn trong phòng cũng tắt hẳn, chỉ còn lại Lâm Dương có thể cảm nhận sự ấm áp và hạnh phúc của khoảnh khắc này.

Hôn lễ của Lâm Dương và Bách Hoa Tiên Tử kết thúc, cũng có nghĩa là hai người cuối cùng cũng tu thành chính quả.

Khoảng thời gian tiếp theo là kỳ trăng mật của Lâm Dương và Bách Hoa Tiên Tử, hai người quyết định cùng nhau khám phá sơn hà hùng vĩ của Hồng Hoang Đại Lục.

Vì cả hai đều là linh vật hóa thân từ tinh hoa cây cỏ, nên sự thân cận của hai người với thiên nhiên cũng khác thường.

Trong vài tháng, họ đã đi bộ leo lên những ngọn núi cao vạn trượng, xuyên qua những khu rừng xanh bất tận, và cũng khám phá những đại dương bao la không nhìn thấy bờ.

Trên đường đi tuy thỉnh thoảng có gặp một số yêu quái, nhưng dưới sự bảo vệ của Lâm Dương, căn bản không ai có thể làm tổn hại đến Bách Hoa Tiên Tử một chút nào.

Hơn nữa vì Bách Hoa Tiên Tử, Lâm Dương cũng đã tốt bụng tha cho những yêu quái mạo phạm đó, tránh đi một phen sát lục vô ích.

Cho đến một ngày, bên tai Lâm Dương vang lên một âm thanh quen thuộc nhưng có chút thay đổi.

"Đinh, hệ thống cập nhật hoàn tất, nhiệm vụ Tây Du sắp khởi động, xin Túc chủ chuẩn bị." "Hệ thống cuối cùng cũng quay lại, không ngờ lần cập nhật này lại có một số thay đổi ngoài ý muốn."

Lâm Dương thầm suy nghĩ một lát, nhưng hiện tại không phải chỗ để kiểm tra.

Lâm Dương nhanh chóng che giấu biểu cảm, cho nên Bách Hoa Tiên Tử không hề nhận ra điều bất thường.

Lúc này hai người đang chèo thuyền du ngoạn trên một hồ nước.

"Bách Hoa, chúng ta về Thiên Đình đi, lần này ta chơi cũng gần đủ rồi." Lâm Dương đề nghị với Bách Hoa Tiên Tử.

"Ừm, được, thiếp đều nghe chàng." Bách Hoa Tiên Tử cười nói.

"Bên ngoài tuy thú vị, nhưng nhà vẫn là tốt nhất, khiến người ta cảm thấy vô cùng yên tâm." Bách Hoa Tiên Tử vừa về phủ, không khỏi cảm thán.

"Đúng vậy, nhà là tốt nhất." Lâm Dương cũng có cảm giác tương tự.

"Nàng đi nghỉ trước đi." Đi ra ngoài lâu như vậy chắc cũng mệt rồi, Lâm Dương xoa xoa đầu Bách Hoa Tiên Tử, sau đó nói.

"Được, thiếp quả thật có chút mệt mỏi." Bách Hoa Tiên Tử quay về phòng ngủ nghỉ ngơi.

Thấy Bách Hoa Tiên Tử rời đi, Lâm Dương một mình ngồi trong đại điện, cuối cùng cũng có thể bắt đầu kiểm tra những thay đổi của lần cập nhật này.

"Hệ thống, nói cho ta biết nội dung cập nhật lần này đi." Lâm Dương nói với hệ thống trong đầu.

"Đinh, nhiệm vụ chính tuyến lần này được kích hoạt cũng có nghĩa là hệ thống cuối cùng đã được hoàn thiện, đây cũng là lý do của lần cập nhật này." Hệ thống nói.

"Ta cảm thấy hệ thống có một chút thay đổi, dường như không

còn ngốc nghếch như trước, dường như, có cảm xúc vậy.” Lâm Dương nói ra cảm giác đầu tiên của mình.

“Đúng vậy, hệ thống trước kia chỉ là một chương trình đã được thiết lập, nhưng bây giờ ta quả thật là một trí năng có trí tuệ, cảm xúc và khả năng học hỏi.” Hệ thống trả lời.

“Vậy không lẽ…” Lâm Dương kinh ngạc nói.

“Đinh, không đâu, hệ thống luôn lấy lợi ích của chủ nhân làm nguyên tắc tối cao, không thể làm điều gì gây hại cho Túc chủ.” Dường như biết được suy nghĩ của Lâm Dương, hệ thống lập tức trả lời.

“Tên khốn này, học được cách cãi lại rồi sao.” Lâm Dương nghe vậy, cũng yên tâm không ít, nhưng không hoàn toàn buông lỏng cảnh giác.

“Vậy tiếp tục nói về nội dung cập nhật đi.” Lâm Dương phân phó.

“Đinh, lần cập nhật này xuất hiện hệ thống nhiệm vụ, Túc chủ có thể hoàn thành các loại nhiệm vụ chính tuyến và nhiệm vụ phụ do hệ thống ban phát.

Nhiệm vụ sẽ có rất nhiều phần thưởng giúp Túc chủ nâng cao tu vi, đương nhiên nếu không hoàn thành nhiệm vụ sẽ có một số hình phạt.

Nhưng nhiệm vụ do hệ thống ban phát thường nằm trong phạm vi năng lực của Túc chủ, sẽ không làm khó Túc chủ.” Hệ thống bắt đầu kể về nội dung cập nhật.

“Đinh, ngoài ra, đã cập nhật hệ thống thân mật độ, Túc chủ có thể kiểm tra thân mật độ của người khác đối với mình, phạm vi thân mật độ nằm trong khoảng từ âm một trăm đến một trăm.” “Đinh, âm một trăm đại diện cho người này có thù sâu oán nặng không đội trời chung

với Túc chủ.

Thân mật độ đạt một trăm, nếu là nam tính, đại diện cho người này có thể sống chết cùng Túc chủ; nếu là nữ tính, đại diện cho người này có thể sống chết theo Túc chủ, có thể vì Túc chủ mà chết." "Đinh, đạt đến âm một trăm và dương một trăm đều sẽ mang lại những lợi ích bất ngờ." "Thân mật độ này có chút thú vị, tương đương với việc có thể kiểm tra hảo cảm của người khác đối với mình, có thể phát hiện ác ý của người khác đối với mình." Lâm Dương xoa xoa cằm, sau đó phân tích.

"Đinh, ngoài ra, đã cập nhật hệ thống thành tựu, đạt được một số thành tựu nhất định sẽ kích hoạt phần thưởng.

Cập nhật hệ thống thương thành, có thể dựa vào điểm công đức để đổi lấy bất kỳ vật phẩm nào." Hệ thống tiếp tục giới thiệu.

"Nhiều thứ cập nhật thật, nhưng điểm công đức, làm thế nào để có được nó?" Lâm Dương hỏi hệ thống.

"Đinh, điểm công đức có thể có được thông qua phần thưởng nhiệm vụ, hoặc có thể chuyển đổi công đức được Thiên Đạo ban cho thành điểm công đức." Hệ thống giải thích.

"Thì ra là vậy, công đức xem ra là một thứ tốt, sau này xem làm thế nào để có được." Lâm Dương lẩm bẩm một mình.

"Đúng rồi, ta vẫn chưa xem giao diện thuộc tính hệ thống của mình, không biết có thay đổi gì không." Lâm Dương vỗ tay, nhớ ra một chuyện.

Hệ thống tự giác điều chỉnh giao diện thuộc tính hệ thống trước mắt Lâm Dương, nhưng giao diện này chỉ Lâm Dương mới có thể xem, không giống như trước đây phải kiểm tra trong đầu.

Như vậy trong chiến đấu cũng có thể xem, có thể tiện lợi hơn

không ít, đây cũng là một biểu hiện của việc hệ thống trở nên nhân tính hóa.

Chương 439

Túc chủ: Lâm Dương (đã hóa hình) Cảnh giới: Đại La Kim Tiên sơ kỳ (chiến lực đỉnh phong Đại La Kim Tiên) Pháp tắc: Sinh mệnh (15%), Hủy Diệt Pháp Tắc (25%) Công pháp: Cửu Chuyển Huyền Công (đệ thất chuyển), Thái Thanh Tiên Quyết (đệ thất trọng), Tiên Linh Kiếm Pháp (đệ lục thức), Chỉ Xích Thiên Nhai đệ lục trọng Vật phẩm: Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Diệt Thế Hắc Li (đã luyện hóa ba mươi sáu trọng), Thánh Nhân Nhất Kích (vật phẩm tiêu hao một lần), Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Thiên Nguyên Kiếm (đã luyện hóa bốn mươi hai trọng) Huyết mạch: Đỉnh cấp Tiên Thiên Đại Ma Thần Phần thưởng: Không Nhiệm vụ: Nhiệm vụ chính tuyến đã kích hoạt (đếm ngược 455 năm) Điểm công đức: 0 "Giao diện thuộc tính hệ thống cũng thay đổi lớn quá." Lâm Dương không khỏi cảm thán.

Điểm công đức xuất hiện trong dự liệu của y, chỉ nhìn con số 0 đáng thương kia, Lâm Dương cũng dở khóc dở cười, xem ra sau này còn nhiệm vụ gian nan lắm.

Mặc dù hệ thống đã cập nhật rất nhiều, nhưng vì không có điểm công đức, nên hệ thống thương thành vẫn đang trong trạng thái đóng, chỉ có thể đợi sau này mới chính thức mở.

Hệ thống thành tựu thuộc loại kích hoạt, chỉ khi hoàn thành một thành tựu nào đó mới kích hoạt phần thưởng thành tựu tương ứng.

"Nhưng phần trăm phía sau pháp tắc là gì?" Lâm Dương hỏi.

"Đinh, đại diện cho mức độ lĩnh ngộ pháp tắc, thông thường Đại La Kim Tiên có mức độ lĩnh ngộ pháp tắc từ 10% đến 30%, Chuẩn Thánh thì từ 30% đến 90%, Thánh Nhân thì vượt quá 90%, đây cũng là

tầng khó đột phá nhất, sự khác biệt giữa trời và đất." "Đinh, 25% là khá cao, cộng thêm thần thông và pháp bảo của Túc chủ, cho nên hệ thống phán định chiến lực của Túc chủ là đỉnh phong Đại La Kim Tiên." Hệ thống giải thích cặn kẽ.

"Thì ra là vậy." Lâm Dương lập tức hiểu ra.

Sau khi làm quen với hệ thống đã cập nhật trong thời gian ngắn, Lâm Dương cuối cùng cũng có một nhận thức hoàn toàn mới về hệ thống này.

Hệ thống ban đầu tuy đã giúp Lâm Dương rất nhiều, nhưng không những không nhân tính hóa, mọi thứ đều thô sơ, giống như một bán thành phẩm.

Nguyên nhân thực sự hóa ra là vì nhiệm vụ chính tuyến của hệ thống chưa được kích hoạt, cho nên chỉ mở một phần chức năng mà thôi, bây giờ hệ thống mới lộ ra toàn bộ diện mạo thực sự.

Nhưng có một số chức năng phải đợi đến khi Tây Du bắt đầu mới có thể thực sự trải nghiệm được, điều này cũng khiến Lâm Dương cảm thấy mơ hồ mong đợi, không biết hệ thống có thể mang đến cho y bất ngờ nào không.

Lâm Dương thu hệ thống lại, trong đầu thầm tính toán, không biết hệ thống có thể mang đến cho y sự thăng tiến lớn đến mức nào.

Nhưng, sau gần nửa ngày, Bách Hoa Tiên Tử từ phòng ngủ bước ra.

"Ngủ một giấc thật thoải mái nha ~" Bách Hoa Tiên Tử vươn vai lười biếng, sau đó nói.

"Xem ra nàng nghỉ ngơi rất tốt nha." Lâm Dương chưa nói gì, đã bị một loạt âm thanh nhắc nhở của hệ thống làm cho kinh ngạc.

"Đinh, chúc mừng Túc chủ, thân mật độ của Bách Hoa Tiên Tử

đối với Ngài là một trăm, ban thưởng thần thông 'Tâm Ý Tương Thông'." "Đinh, chúc mừng Túc chủ mở khóa thành tựu: Thân Mật Vô Gian, ban thưởng bí tịch tinh thần: 'Cửu Khiếu Tâm Linh Đại Pháp'." "Phần thưởng xem ra rất không tồi, những thần thông và bí tịch này vừa nhìn đã biết không phải thứ tầm thường." Trong mắt Lâm Dương lóe lên một trận tinh quang, nội tâm mơ hồ có chút hưng phấn.

"Đinh, sản phẩm của hệ thống, ắt thuộc tinh phẩm, xin Túc chủ cứ yên tâm." Dường như phát hiện ra suy nghĩ trong lòng Lâm Dương, hệ thống lập tức nói.

"Không tồi không tồi, ta dường như từ từ cảm nhận được lợi ích của việc hệ thống cập nhật." Lâm Dương không khỏi cười nói.

"Ai ai, chàng Dương đang ngây ngốc cười với không khí kìa, chẳng lẽ tu luyện xảy ra vấn đề rồi sao." Bách Hoa Tiên Tử thấy Lâm Dương nhìn chằm chằm không khí, ánh mắt ngây dại mà cười ngây ngô, vội vàng sờ trán chàng lo lắng nói.

"Không không không, ta làm gì có chuyện gì đâu, vừa nãy chỉ gặp chuyện vui thôi." Lâm Dương lần này phản ứng thấy Bách Hoa Tiên Tử ở trước mặt, ý thức được sự thất thái của mình liền vội vàng bổ cứu.

"Bách Hoa, nàng thật là phúc tinh của ta." Lâm Dương khó che giấu được sự vui mừng trong lòng, trực tiếp hôn mạnh một cái lên má Bách Hoa Tiên Tử.

"Chàng, có vui đến vậy sao?" Bách Hoa Tiên Tử cảm nhận xúc cảm trên má vừa rồi, không khỏi ngây người tại chỗ, thậm chí trong lòng có chút ngượng ngùng.

"Hệ thống, ta bây giờ có thể kiểm tra giao diện thuộc tính của Bách Hoa Tiên Tử không?" Lâm Dương hỏi hệ thống trong đầu.

“Đinh, hiện tại hệ thống có thể thăm dò cảnh giới và một số thuộc tính khác của mục tiêu, nhưng các thần thông tu luyện chưa được thi triển ra thì không thể thăm dò.” Hệ thống giải thích.

“Không sao, không tồi rồi.” Lâm Dương khẽ cười một tiếng, lập tức phóng một lần thăm dò về phía Bách Hoa Tiên Tử.

Nhân vật: Bách Hoa Tiên Tử (đã hóa hình) Cảnh giới: Đại La Kim Tiên sơ kỳ (chiến lực trung kỳ Đại La Kim Tiên) Pháp tắc: Sinh mệnh (20%) Thân mật độ: 100 (đã đạt tối đa) Chuyện Bách Hoa Tiên Tử có thân mật độ đạt tối đa thực ra Lâm Dương vẫn luôn rất tự tin, dù sao hai người đã ở bên nhau lâu như vậy, có thể nói là hiểu rõ gốc rễ của nhau.

Nhưng pháp tắc Sinh mệnh của Bách Hoa Tiên Tử lại đạt đến 20% cao như vậy, đây là lực lĩnh ngộ pháp tắc của hậu kỳ Đại La Kim Tiên, xem ra Bách Hoa Tiên Tử có lực thân hòa với pháp tắc Sinh mệnh bẩm sinh rất cao nha.

“Nhưng vì sao Bách Hoa Tiên Tử chỉ có chiến lực trung kỳ Đại La Kim Tiên, trong khi mức độ lĩnh ngộ pháp tắc của nàng đã đạt đến mức hậu kỳ rồi.” Lâm Dương đặt ra nghi vấn của mình.

“Đinh, đó là vì cảnh giới của nàng có thể là do Cửu Chuyển Kim Đan cường hành nâng cao, có được chiến lực trung kỳ đã là rất không tồi rồi, đó là vì Túc chủ đã truyền thụ một phần Tiên Linh Kiếm Pháp cho nàng đó.” “Đinh, căn cơ của nàng vốn vô cùng không vững chắc, dẫn đến việc đột phá sau này sẽ vô cùng khó khăn, cảnh giới Chuẩn Thánh càng cơ bản là không thể đột phá được.” Hệ thống giải thích nguyên do sự việc.

“Thì ra là vậy à, đây cũng là một chuyện phiền phức, biết sớm đã không cho nàng ăn Cửu Chuyển Kim Đan.” Lâm Dương khổ não nói.

“Đinh, thực ra vào lúc đó việc cho nàng ăn Cửu Chuyển Kim Đan

cũng là một việc khá hợp lý, dù sao có thể trực tiếp từ Kim Tiên đạt đến cảnh giới Đại La Kim Tiên.” Hệ thống nói.

“Nhưng vừa nãy nói cơ bản là không thể đạt Chuẩn Thánh, vậy có khả năng đột phá không?” Lâm Dương sắc bén nắm bắt trọng điểm vừa nãy của hệ thống.

“Đinh, đúng vậy, trước tiên cần phải củng cố căn cơ của nàng, sau đó tốt nhất là nâng cao tư chất của nàng, dù sao tu luyện đến cảnh giới Chuẩn Thánh, chỉ dựa vào nỗ lực là không có tác dụng, càng cần đến thiên tư và căn nguyên của Túc chủ.” “Đinh, nếu không thì, sẽ rất khó đột phá bình chướng đó.” Hệ thống trầm mặc một lát, chắc hẳn đang suy nghĩ phương án giải quyết, sau đó nói.

“Vậy căn nguyên của ta thế nào?” Lâm Dương hỏi hệ thống.

“Đinh, chủ nhân có huyết mạch Hỗn Độn Ma Thần đỉnh cấp Tiên Thiên, có thể nói là có xuất thân tốt nhất trong tất cả, nếu không Túc chủ nghĩ vì sao mình có thể tu luyện nhanh đến vậy?

Hơn nữa càng tu luyện về sau càng biết được lợi thế to lớn mà nó mang lại.” Hệ thống thần bí nói.

“Xem ra ta mọi mặt đều đã được tính toán tốt rồi nha, có một hệ thống thật là thoải mái nha.” Lâm Dương nghe vậy, hài lòng cười nói.

Lâm Dương khá hài lòng với giao diện thuộc tính được thăm dò ra, nếu như cả thần thông cũng có thể nhìn thấu thì thật sự có chút nghịch thiên rồi, hiện tại như vậy đã là không tồi rồi.

“Bách Hoa, trong ta có một môn thần thông, ta truyền thụ cho nàng tu luyện.

Chương 440

Không đúng, lẽ ra cần hai chúng ta cùng tu luyện mới được.” Lâm Dương định nói trước với Bách Hoa Tiên Tử về thần thông Tâm Ý Tương Thông.

“Ồ?

Thần thông gì, cần hai chúng ta cùng tu luyện sao.” Bách Hoa Tiên Tử lập tức bị khơi gợi một tia tò mò, tin rằng thần thông mà Lâm Dương có thể ban cho nàng đều không đơn giản, giống như Tiên Linh Kiếm Pháp không phải vật phẩm tầm thường, đã giúp chiến lực của nàng tăng lên một đoạn dài.

“Nàng hơi mở lòng ra một chút, ta sẽ truyền thụ thần thông này cho nàng.” Lâm Dương lập tức truyền thụ toàn bộ chi tiết cụ thể của thần thông này cho Bách Hoa Tiên Tử.

“Không ngờ thiên hạ lại có thần thông kỳ diệu đến vậy, lại có thể thấu ngàn vạn dặm để liên lạc, kiểu tâm ý tương thông, thậm chí ngay cả Thánh Nhân cũng không thể ngăn cản.” Bách Hoa Tiên Tử bị công hiệu mạnh mẽ của thần thông làm cho kinh ngạc đến mức không khép được miệng.

“Đinh, đó không phải sao, đồ do hệ thống xuất ra sao có thể kém được?” Hệ thống thấy vẻ mặt kinh ngạc của Bách Hoa Tiên Tử, không khỏi đắc ý nói.

“Đinh, thần thông này chỉ hai người mới có thể tu luyện, kỳ diệu không?” Hệ thống tiếp lời bổ sung.

“Ồ?

Lại vì sao?” Lâm Dương không hề kiểm tra điều này.

“Đinh, bởi vì thân mật độ phải đạt một trăm mới có thể tu luyện.” Hệ thống giải thích.

“Chuyện không nên chậm trễ, vậy chúng ta mau chóng tu luyện đi.” Lâm Dương biết được đặc tính ẩn giấu của thần thông này, liền không nói nhiều với hệ thống nữa, nói với Bách Hoa Tiên Tử.

“Được.” Bách Hoa Tiên Tử mặt có chút đỏ ửng nói.

Về phần vì sao, đương nhiên là vì tu luyện thần thông này cần phải đối mặt trực tiếp, dù đã là vợ chồng già với Lâm Dương, Bách Hoa Tiên Tử vẫn cảm thấy một tia thẹn thùng.

Hai người cũng không chần chừ nữa, liền vào một phòng tu luyện, hai người đối mặt ngồi xếp bằng trên hai khối ngọc thạch, ngọc thạch có tác dụng định tâm tĩnh khí, đồng thời có thể tăng tốc tu luyện, hiện tại sử dụng chính là rất thích hợp.

Chỉ thấy lúc này hai người nắm tay nhau, tạo thành một vòng khép kín.

Đồng thời, ánh mắt hai người nhìn nhau, tâm thần lại mơ hồ có xu hướng tương hấp.

Thực ra hệ thống nói không sai, thần thông này nhất định phải có thân mật độ đạt một trăm mới có thể tu luyện, vì tu luyện thần thông này bắt buộc cả hai bên phải hoàn toàn không giữ lại gì cho đối phương, tương đương với việc để tâm thần của mình trần trụi phơi bày trước mặt đối phương.

Đối với tu luyện giả ở Hồng Hoang Đại Lục thì đây cơ bản là chuyện không thể, nhân tính là như vậy, cơ bản không có sự tin tưởng tuyệt đối, đặc biệt đối với tu sĩ, thế giới này tràn đầy những âm mưu lừa gạt.

Điều này cũng từ một khía cạnh chứng minh được việc thân mật

độ đạt một trăm là một chuyện khó đến nhường nào, ngay cả hệ thống cũng cảm thấy một tia kinh ngạc về thân mật độ của Lâm Dương và Bách Hoa Tiên Tử.

Đây cũng là lý do vì sao đạt được thành tựu này lại có được phần thưởng tốt đến vậy.

Nếu Lâm Dương biết được lời của hệ thống, chắc chắn sẽ khẽ cười, sau đó vô cùng tự tin nói: "Hoặc có lẽ là tình yêu đích thực chăng ~" Lúc này, trong cảm giác của Lâm Dương, y dường như đã chạm đến nơi sâu thẳm nhất trong lòng Bách Hoa Tiên Tử, nơi đó có những ký ức sâu sắc nhất của Bách Hoa Tiên Tử, khi Lâm Dương xem những ký ức này, trong lòng chỉ có vô vàn cảm động.

Nguyên nhân không có gì khác, những ký ức ở đó phần lớn đều liên quan đến một người, đó chính là y.

Sau khi xem xong những ký ức sâu thẳm trong lòng Bách Hoa Tiên Tử, những ký ức này lập tức vỡ vụn, sau đó hóa thành một mảnh thần hải, tâm thần của Lâm Dương tiến vào thần hải của Bách Hoa Tiên Tử.

Nhưng không giống với thần hải của Lâm Dương, thần hải của Bách Hoa Tiên Tử có vẻ nhỏ hơn rất nhiều, có thể kém hơn một chút so với Đại La Kim Tiên bình thường, nhưng đó cũng là chuyện không thể làm khác được.

Thần hải của Bách Hoa Tiên Tử đáng lẽ là lần đầu tiên có sức mạnh bên ngoài xâm nhập, ban đầu đáng lẽ phải có sự bài xích rất lớn đối với Lâm Dương, nhưng dưới sự giúp đỡ của thần thông Tâm Linh Tương Thông, cộng thêm Bách Hoa Tiên Tử không có một chút ác ý nào đối với Lâm Dương, chỉ có rất nhiều hảo cảm, cho nên thần hải đối với tâm thần của Lâm Dương có một chút thân cận.

"Ừm?

Thần hải của Bách Hoa Tiên Tử có tác dụng nhất định đối với ta, giúp đỡ không nhỏ." Lâm Dương cảm nhận thần hải của Bách Hoa Tiên Tử đang từ từ tẩy rửa thần thức của mình, không khỏi cảm thấy trận trận kinh ngạc.

"Sức mạnh thần hải bị ta hấp thu vào trong cơ thể, dường như đang trao đổi tâm thần với ta vậy, đây là công hiệu của thần thông sao, thật kỳ diệu." Lâm Dương tinh tế cảm nhận tình hình hiện tại, cảm giác này thật sự có chút thoải mái.

Không biết đã qua bao lâu, Lâm Dương cảm thấy không thể nâng cao hơn nữa, đột nhiên cảm nhận được một lực hút nhàn nhạt, Lâm Dương biết mình cần phải rời đi.

Liền không chống cự quá lớn, mặc cho lực hút đó từ từ thu tâm thần của mình về bản thể.

Ngay khoảnh khắc cảm nhận tâm thần thu về bản thể, ánh mắt Lâm Dương khôi phục lại vẻ thần khí, nhưng tinh quang trong mắt còn rạng rỡ hơn trước vài phần.

"Tâm thần của ta lần này ít nhất đã tăng lên ba tầng, thu hoạch lần này thật sự rất lớn." Lâm Dương cảm nhận tình hình thức hải lúc này, không những thức hải được mở rộng vài phần, mà còn tinh luyện hơn rất nhiều.

"Đúng rồi, hệ thống, ta vừa nãy có thể xem ký ức sâu thẳm trong lòng Bách Hoa Tiên Tử, vậy thì Bách Hoa Tiên Tử có thể xem bí mật sâu thẳm trong lòng ta không?" Lâm Dương hỏi hệ thống, những ký ức trong lòng phần lớn đều có thể hoàn toàn không giữ lại gì mà giao cho Bách Hoa Tiên Tử xem, nhưng có một thứ có lẽ không thể cho nàng xem.

Thứ đó là sự tồn tại của hệ thống và ký ức kiếp trước, không phải không tin tưởng Bách Hoa Tiên Tử, nhưng có thể sẽ bị mấy vị Thánh

Nhân thậm chí Thiên Đạo phát hiện, vậy thì phiền phức lớn rồi.

Mặc dù hiện tại Bách Hoa Tiên Tử đường đường là Đại La Kim Tiên thực lực, trong Tam Giới cũng là một phương cường giả, nhưng đối với những cường giả cấp bậc Thánh Nhân trở lên, chỉ là một con kiến lớn hơn một chút mà thôi.

Vạn nhất vị Thánh Nhân nào đó vô tình thông qua thủ đoạn đặc thù mà biết được chuyện này, thì đó tuyệt đối là một tai ương hủy diệt đối với Lâm Dương và Bách Hoa Tiên Tử, ngay cả sư phụ của y là Thái Thanh Đạo Tổ cũng có thể không bảo vệ được.

Thức hải của Lâm Dương có hệ thống bảo vệ nên không sợ bất kỳ sự xâm thực nào, nhưng Bách Hoa Tiên Tử thì không giống như vậy.

Lâm Dương cảm thấy trong tình huống chưa có thực lực tuyệt đối nắm chắc, cần phải giữ kín chuyện này, không thể nói cho bất cứ ai.

“Đinh, không sao đâu, sự lo lắng của Túc chủ hoàn toàn không cần thiết.

Chương 441

Thức hải của Túc chủ có hệ thống tồn tại, những ký ức liên quan đến hệ thống và kiếp trước của Túc chủ đều đã được hệ thống phong ấn bảo vệ, ngay cả Thánh Nhân tự mình ra tay cũng không thể thăm dò được." Hệ thống biết ý của Lâm Dương, lập tức gạt bỏ những lo ngại của Lâm Dương.

"Vậy thì tốt rồi." Lâm Dương thở phào một hơi dài, cũng không còn nghi ngờ gì nữa.

Sau khi Lâm Dương nhìn Bách Hoa Tiên Tử tu luyện vài canh giờ, Bách Hoa Tiên Tử cuối cùng cũng tỉnh lại từ trạng thái tu luyện, nhưng vừa mở mắt ra đã thấy Lâm Dương nhìn chằm chằm mình không chớp mắt.

"…Chàng nhìn thiếp làm gì vậy…" Bách Hoa Tiên Tử bị Lâm Dương nhìn đến có chút ngượng ngùng, vội vàng cúi đầu, sau đó nhỏ giọng hỏi.

"Vợ của ta xinh đẹp như vậy, ta đương nhiên nhìn cũng không đủ rồi." Lâm Dương mặt dày nói, không hề có một chút ngượng ngùng nào.

"Hồ đồ, làm gì có chứ." Bách Hoa Tiên Tử bị lời Lâm Dương nói càng thêm ngượng ngùng, đầu cũng cúi thấp hơn.

"Thôi thôi, ta không trêu nàng nữa.

Nàng nói cho ta nghe thu hoạch của lần tu luyện này đi, xem ra nàng bế quan lâu hơn ta rất nhiều." Lâm Dương lập tức chuyển sang một chủ đề khác.

"Thiếp đã xem ký ức sâu thẳm trong lòng chàng, đạt được thần

hải của chàng, không ngờ thần hải của chàng lại rộng lớn đến vậy, thiếp từ đó có thể thu được lợi ích rất nhiều, thậm chí căn cơ cũng ổn định hơn rất nhiều." Bách Hoa Tiên Tử nghiêm túc nói.

Trong đầu nàng hiện lên toàn bộ nội dung ký ức sâu thẳm của Lâm Dương, việc tu luyện thăng cấp dường như không còn được nàng coi trọng nhiều nữa.

Vì trong ký ức sâu thẳm của Lâm Dương, phần lớn ký ức mà nàng nhìn thấy đều liên quan đến nàng.

"Ta cũng gần như vậy, nhưng thu hoạch cũng không ít đâu." Lâm Dương hoàn toàn không biết Bách Hoa Tiên Tử đang nghĩ gì, tiếp tục nói với Bách Hoa Tiên Tử.

Từ ngày Bách Hoa Tiên Tử và Lâm Dương tu luyện xong thần thông Tâm Ý Tương Thông, mối quan hệ của hai người có thể nói là tiến thêm một bước nữa.

Do thần thông, sự ăn ý của hai người đạt đến một trình độ kinh người, ngay cả chỉ từ một ánh mắt của đối phương, hai người cũng có thể đại khái hiểu được suy nghĩ của đối phương.

Sự kỳ diệu của nó, ngay cả Lâm Dương cũng không khỏi cảm thán sự kỳ diệu của thần thông hệ thống.

Trong hơn bốn trăm năm tiếp theo, Tam Giới có thể nói là vô cùng ổn định, cơ bản không có chuyện lớn nào xảy ra, mọi thứ đều như thường lệ.

Trong hơn bốn trăm năm này, Lâm Dương đã nhiều lần đến thăm Tôn Ngộ Không đang bị giam cầm dưới Ngũ Chỉ Sơn, phải nói thể chất của Tôn Ngộ Không tuyệt đối cường đại, ngay cả khi bị thương nặng như vậy, trong vòng một trăm năm ngắn ngủi đã hồi phục như ban đầu, mặc dù công lao của đan dược mà Lâm Dương ban cho là

không thể thiếu.

Tu vi của Tôn Ngộ Không mơ hồ có một tia tiến bộ, nhưng vì pháp lực của bản thân bị áp chế, có lẽ chỉ khi Tôn Ngộ Không được giải thoát mới có thể biết được.

Để Tôn Ngộ Không không nhàn rỗi, đương nhiên cũng là vì tốt cho Tôn Ngộ Không, Lâm Dương đã đặc biệt đến Thái Thanh Đạo Tổ thỉnh cầu một môn pháp môn nâng cao tâm linh và bảo vệ thần thức.

Về phần vì sao, đương nhiên là để ngăn chặn người của Phật môn giở trò với Tôn Ngộ Không, đối với sự quỷ dị của người trong Phật môn, Lâm Dương rất rõ, trong Phong Thần Đại Kiếp, Phật môn nhân cơ hội gây chia rẽ, cuối cùng khiến ba nhà Đạo môn đánh nhau, khiến Phật môn từ đó ngồi không hưởng lợi.

Hiện tại mấy vị Phật Tổ và Bồ Tát nổi tiếng của Phật môn đều là cao thủ từ Xiển Giáo và Triệt Giáo trong Đạo môn.

Phải biết Tây Du sẽ trực tiếp đối đầu với những đại thần như Như Phật Tổ và Quan Âm Bồ Tát, vạn nhất không cẩn thận trúng kế của đối phương, thì thảm rồi, cho nên Lâm Dương phải phòng ngừa trước.

Đương nhiên pháp môn này Lâm Dương cũng đồng thời đang tu luyện, dù sao đồ tốt, không thể bỏ qua được.

Pháp môn này có một phiền phức duy nhất là tu luyện khá tốn thời gian, không có sự tích lũy thời gian nhất định thì hiệu quả không lớn, nếu đổi sang thời điểm khác, Lâm Dương chắc chắn không có thời gian hao phí vào đó, nhưng hiện tại có trọn vẹn bốn trăm năm, chính là một thời điểm tốt.

Trong hơn bốn trăm năm qua, Lâm Dương phần lớn thời gian đều ở trong bế quan, nhưng trọng tâm đều liên quan đến việc luyện hóa

pháp bảo, tu luyện thần thông, đối với việc lĩnh ngộ pháp tắc thì không có nhiều tiến triển.

Bởi vì Lâm Dương hiện tại đối với việc thăng cấp cảnh giới cảm thấy quá ít, muốn thật sự thăng cấp cảnh giới, thật sự quá khó khăn, cho nên Lâm Dương đã chọn cách nâng cao chiến lực của mình.

Dù sao trên đường Tây Du, y sẽ phải đối mặt với các vị thần tiên, có Như Phật Tổ, Ngọc Hoàng Đại Đế hai người đang rình rập, không có chút thực lực nào thật sự không có cảm giác an toàn.

Một ngày, một trận oanh minh từ một phòng tu luyện trong Minh Vương điện truyền ra, đồng thời kèm theo một cỗ khí thế cường đại.

Lâu sau, cỗ khí thế đó từ từ thu liễm, cho đến khi biến mất.

"Cuối cùng cũng hoàn thành, xem ra ta nắm bắt thời gian rất tốt." Trong phòng tu luyện, Lâm Dương Dương vừa xuất quan, lúc này trên mặt lộ vẻ hỷ sắc, kiểm tra trạng thái thuộc tính của mình.

Túc chủ: Lâm Dương (đã hóa hình) Cảnh giới: Đại La Kim Tiên trung kỳ (chiến lực Chuẩn Thánh sơ kỳ) Pháp tắc: Sinh mệnh (18%), Hủy Diệt Pháp Tắc (30%) Công pháp: Cửu Chuyển Huyền Công (đệ thất chuyển), Thái Thanh Tiên Quyết (đệ thất trọng), Tiên Linh Kiếm Pháp (đệ lục thức), Chỉ Xích Thiên Nhai đệ lục trọng, Tâm Linh Tương Thông thần thông, Thủ Linh Quyết (đại thành) Vật phẩm: Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Diệt Thế Hắc Li (đã luyện hóa bốn mươi lăm trọng), Thánh Nhân Nhất Kích (vật phẩm tiêu hao một lần), Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Thiên Nguyên Kiếm (đã luyện hóa năm mươi sáu trọng) Huyết mạch: Đỉnh cấp Tiên Thiên Đại Ma Thần Phần thưởng: Không Nhiệm vụ: Nhiệm vụ chính tuyến đã kích hoạt (đếm ngược 1 năm) Điểm công đức: 0 Trong các công pháp tu luyện lại có thêm thần thông Tâm Linh Tương Thông, và một Thủ Linh Quyết đại thành chính là công pháp bảo vệ thần thức, Lâm Dương với

ngộ tính cường đại của mình chỉ mất khoảng hai trăm năm để tu luyện thành công.

Nhưng đây không phải là thu hoạch lớn nhất trong bốn trăm năm qua, thu hoạch lớn nhất là việc luyện hóa Thiên Nguyên Kiếm và Diệt Thế Hắc Li, đối với những linh bảo đỉnh cấp như vậy, đặc biệt là phẩm cấp của Diệt Thế Hắc Li, mỗi một trọng luyện hóa phía sau đều phải tốn rất nhiều thời gian.

Nhưng hiệu quả cũng vô cùng rõ rệt, trước tiên đối với Lâm Dương, hai bảo vật này thật sự thuộc về bảo vật của y, đồng thời việc sử dụng cũng thuận tiện hơn rất nhiều.

Diệt Thế Hắc Li giúp Lâm Dương càng thêm gắn kết với Hủy Diệt Pháp Tắc, trong quá trình luyện hóa đã nâng cao một chút mức độ lĩnh ngộ pháp tắc.

Cuối cùng Lâm Dương đã dành một chút thời gian để đột phá cảnh giới, vì sự tích lũy trong bốn trăm năm qua quá sâu dày, bức tường cảnh giới dày cộp ban đầu đã bị Lâm Dương dễ dàng đột phá.

Sau khi đột phá cảnh giới, thực lực tổng hợp của Lâm Dương cuối cùng đã được hệ thống phán định là thực lực Chuẩn Thánh sơ kỳ, nhưng thực lực thực sự ra sao thì cần phải đối đầu với một Chuẩn Thánh thật sự mới có thể biết được.

Nhưng Lâm Dương đã rất hài lòng với thành quả bế quan của mình, hiện tại y cuối cùng cũng có một cảm giác an toàn nhất định đối với chuyến Tây Du này, đồng thời có một số vốn nhất định để lập thân ở thế giới này.

“Còn một năm nữa nhiệm vụ sẽ bắt đầu, xem ra hắn nên đã ra đời rồi, một năm nữa chắc là lúc được phong ấn đi Tây hành.” “Đến lúc đó sẽ bắt đầu bố cục.” Lâm Dương nhìn nhắc nhở trên cột nhiệm vụ của hệ thống, biết đã đến lúc ra tay.

Hạ giới, lúc này phần lớn các khu vực ở Nam Thiệm Bộ Châu đang nằm dưới sự cai trị của một vương triều hưng thịnh, vương triều này chính là Đại Đường Vương Triều.

Chương 442

Trong Kim Sơn Tự, Lâm Dương nhanh chóng tìm thấy người đang ở trong Đại Hùng Bảo Điện tụng kinh văn, lúc này trông hắn cũng chỉ khoảng hơn hai mươi tuổi, mặt mũi trắng trẻo hồng hào, trên mặt thỉnh thoảng lộ ra một tia khí chất bi thiên mẫn nhân, xem ra đối với Phật pháp lĩnh ngộ quả thật có chút môn đạo.

Nhưng Lâm Dương không hề cố ý kinh động hắn, như vậy sẽ gây phiền phức cho hắn sau này, đã chọn cách quang minh chính đại bái phỏng Kim Sơn Tự.

Lúc này Lâm Dương tay cầm một thanh kiếm sắt, ăn mặc giản dị, giống như một hiệp khách vân du bốn phương.

"Xin làm phiền thông báo trụ trì quý tự, ta có việc muốn bàn với trụ trì." Lâm Dương nói với một tiểu tăng.

"Để ta đi." Tiểu tăng thấy Lâm Dương khách khí, cũng không nghi ngờ nhiều, trực tiếp đi vào nội điện.

"A Di Đà Phật, không biết thí chủ có tứ giáo gì?" Trụ trì không lâu sau xuất hiện, nhưng kỳ lạ là dường như hoàn toàn không nhận ra người này.

"Là như vậy, bản nhân vân du bốn phương, nghe nói Phật pháp quý tự cao thâm, muốn cùng quý tự giao lưu học hỏi, đồng thời cũng xin quyên một chút hương hỏa mọn." Lâm Dương cười hì hì nói, sau đó lấy ra một gói đồ, bên trong có một khoản tiền lớn mà y đã chuẩn bị.

"Quyên tiền hương hỏa cho tự miếu của ta?" Trụ trì Kim Sơn Tự nhìn khoản tiền lớn mà Lâm Dương lấy ra, mắt không khỏi sáng lên.

Mặc dù trụ trì cũng là một người xuất gia, nhưng trong cõi phàm trần tục thế, tiền bạc là chuyện không thể tránh khỏi, huống hồ lại phải điều hành một tự miếu lớn đến vậy.

Bình thường chi tiêu của tự miếu thường dựa vào tiền hương hỏa của khách thập phương, nhưng thường không nhiều, không ngờ Lâm Dương lại một lần lấy ra nhiều tiền đến thế.

"Đúng vậy, bần nhân hành tẩu giang hồ, có một chút tích góp." Lâm Dương nhìn dáng vẻ của trụ trì Kim Sơn Tự, biết kế hoạch đã thành công một nửa rồi.

"Xin hỏi công tử quý tính?" Trụ trì Kim Sơn Tự cười hì hì nói, lúc này trong lòng vui như mở hội, dù sao cũng không ai chê tiền nhiều.

"Ta họ Lâm." Lâm Dương thân thiện đáp lại.

"Vậy Lâm công tử xin mời vào trong." Trụ trì dẫn Lâm Dương vào nội viện Kim Sơn Tự.

Cứ như vậy, Lâm Dương thuận lợi tiến vào nội bộ Kim Sơn Tự, đồng thời thuận lợi gây dựng mối quan hệ tốt với họ, có thể nói là đã hòa nhập rất tốt.

Cứ như vậy, Lâm Dương đã ở Trường An thành tròn một năm, một năm này khá nhẹ nhàng thoải mái, không có việc gì thì cùng Đường Tam Tạng bàn luận Phật pháp, với sự hiểu biết của Lâm Dương về Thái Thanh Tiên Quyết, việc bàn luận Phật pháp với hắn có thể dễ dàng nghiền ép.

Nhưng không ngờ Phật pháp của Đường Huyền Trang trên con đường thành tựu quả thật có chút đáng nể, một số pháp môn ngay cả Lâm Dương cũng cảm thấy mới mẻ, có thể là ảnh hưởng từ sự chuyển thế của Kim Thiền Tử chăng.

Điều này cũng khiến Lâm Dương mơ hồ có chút mong đợi về Kim

Thiền Tử này, Kim Thiền Tử là một nhân vật phi phàm nha, bản thân là cao thủ cấp bậc Đại La, nhưng lại vì khinh mạn Phật pháp mà bị Như Phật Tổ đày xuống phàm gian, thậm chí phải trải qua khổ nạn mười kiếp, đi Tây Du mới tu thành chính quả.

Lâm Dương đoán, nguyên nhân Kim Thiền Tử bị đày xuống có thể chính là khinh mạn Phật pháp, hoặc khinh mạn Như Phật Tổ.

Khái niệm nhận thức Phật pháp của Kim Thiền Tử có thể không giống với Như Phật Tổ, nên mới bị Như Phật Tổ tính kế.

Thậm chí căn cứ theo ghi chép trong Tây Du Ký, Đường Huyền Trang ngay cả khi trở về sau Tây Du cũng không có được ký ức của Kim Thiền Tử, đáng lẽ đã trở thành một con rối thật sự của Như Phật Tổ.

"Lâm công tử, hôm nay sẽ triệu khai Thủy Lục Pháp Hội, Thủy Lục Pháp Hội vừa hay do tiểu tăng chủ trì, Lâm công tử có thể đến tham quan." Đường Huyền Trang đưa ra lời mời với Lâm Dương.

"Ta đương nhiên sẽ xem pháp hội do Đường trưởng lão chủ trì sẽ như thế nào rồi." Lâm Dương nhìn hắn, cười ha hả, biểu thị đồng ý.

"Lâm thí chủ nghĩ nhiều rồi, chuyện này ta khá căng thẳng, dù sao đây là lần đầu tiên ta đảm nhận trọng trách lớn như vậy, không biết có xảy ra sai sót gì không." Hắn cười khổ nói, xem ra trong lòng không có nhiều tự tin.

"Không sao đâu, ta tin nàng có thể làm được." Lâm Dương vỗ vỗ vai hắn khích lệ, trong lòng lại nghĩ, có lẽ đây là lần cuối cùng hắn tổ chức pháp hội như vậy.

Nghe lời khích lệ của Lâm Dương, hắn dường như cũng có chút tự tin, sắc mặt cũng bình tĩnh hơn rất nhiều.

Chờ hắn đi rồi, sắc mặt Lâm Dương khôi phục lại bình thường,

trong lòng cũng không ngừng tính toán.

Trên Thủy Lục Pháp Hội chính là thời khắc chính thức được phong ấn đi thỉnh kinh, lúc đó hình như Quan Âm Bồ Tát cũng sẽ đến, vậy ta có cần phải hành động không?

Thời gian trôi nhanh, đúng vào giờ ngọ, Thủy Lục Pháp Hội chính thức bắt đầu.

Trung tâm Kim Sơn Tự, trên một pháp đài cao cao ở trung ương, Huyền Trang pháp sư, cũng chính là Đường Tam Tạng, đang ngồi xếp bằng ở trên, thần sắc nghiêm túc, dưới ánh mặt trời chiếu rọi, dường như hắn là một vị thần tăng thật sự vậy.

Dưới đài cao, Đường Hoàng và văn võ bá quan ở phía dưới quan lễ, sau đó là các vị cao tăng đắc đạo, cuối cùng mới là bình dân bách tính.

Cứ thế, Huyền Trang pháp sư bắt đầu giảng kinh văn, không hổ là chuyển thế của Kim Thiền Tử, hắn giảng kinh văn đâu ra đó.

Ban đầu có thể có chút căng thẳng, nhưng Đường Huyền Trang nhanh chóng nhập vào trạng thái, hoàn toàn đắm mình vào đó, ngay cả Lâm Dương cũng không khỏi sinh ra một tia bội phục đối với hắn.

Các vị cao tăng phía dưới nghe Đường Huyền Trang giảng kinh văn, cũng không nhịn được gật đầu lia lịa, trong lòng không khỏi xuất hiện từng trận bội phục, Phật pháp của Đường Huyền Trang quả thật không tầm thường.

"Bán cà sa, bán cửu hoàn tích trượng, ai biết được bảo bối của ta thì không lấy một xu, ai không biết bảo bối này thì nghìn vàng cũng không đổi." Đột nhiên, một giọng nói già nua truyền vào tai tất cả mọi người, dường như đang nói chuyện với mỗi người cùng lúc.

Ngay cả Đường Huyền Trang cũng không thể không dừng lại,

nhìn về phía nguồn gốc của âm thanh.

Chỉ thấy lúc này có một lão tăng và một tiểu tăng bị một đám binh lính vây quanh, lão tăng trong tay cầm cửu hoàn tích trượng, còn tiểu tăng kia trong tay có một gói đồ, xem ra bên trong chắc là một chiếc cà sa.

"Người nào, không được gây rối pháp hội ở đây." Trong số những binh lính vây quanh hai vị tăng nhân, có một người trông giống như người dẫn đầu, vội vàng quát lớn với vị tăng nhân kia.

Lúc này Đường Hoàng không khỏi nảy sinh một tia hứng thú, nói với vị lão tăng phía dưới: "Cà sa và tích trượng của các vị như thế nào, có thể cho trẫm mở mang tầm mắt không." "Đương nhiên có thể." Lão tăng mở gói đồ ra, chỉ thấy một chiếc cà sa lấp lánh ánh vàng, thêu hoa văn tinh xảo, bảo quang rực rỡ xuất hiện trước mặt mọi người.

Chương 443

"Ồ?

Bảo vật không tồi, thật là một bảo bối tốt nha." Đường Hoàng nhìn thấy bên trong, mắt sáng lên, liên tục khen ngợi.

"Không biết bảo vật này bán như thế nào?" Đường Hoàng nghe lão tăng vừa nãy rao bán, nên có ý định mua bảo vật này.

"Cà sa của ta năm ngàn lạng, tích trượng hai ngàn lạng, nếu gặp người hữu duyên có thể không lấy một xu nào, tặng cho người đó." Lão tăng trả lời.

"Nghe nói ở đây có cao tăng đang giảng kinh, không biết có thể xuống gặp một lần không, nếu gặp người hữu duyên, tự khắc có thể tặng cho người đó." Lão tăng nhìn chằm chằm Đường Huyền Trang trên đài, sau đó nói.

"Huyền Trang pháp sư phương pháp quả thật hiểu biết sâu sắc, có thể cho hắn xuống thử một lần." Đường Hoàng cảm thấy có lý, định đưa Đường Huyền Trang xuống.

Nhưng lúc này, một nam tử trẻ tuổi mặc áo thanh y từ trên đài bay xuống, chính là Lâm Dương vốn đang ngồi quan sát ở vị trí của các vị cao tăng.

"Nếu hai bảo vật này có thể bán, vậy ta sẽ mua chúng, tặng cho hảo hữu Huyền Trang pháp sư của ta vậy." Lâm Dương mở miệng nói.

"Gì?!" Chỉ thấy lão tăng đột nhiên kinh ngạc không thôi, dường như có chuyện nằm ngoài dự liệu của y, tiểu tăng bên cạnh cũng vô cùng kinh ngạc.

Nhưng, lão tăng nhanh chóng khôi phục lại bình tĩnh, chỉ là tia kinh ngạc trong mắt không thể che giấu được, xem ra sự xuất hiện của Lâm Dương đã làm xáo trộn kế hoạch.

"Thí chủ không cần phải như vậy, trước tiên hãy để bảo bối của ta cho vị cao tăng đang giảng kinh kia xem một chút đi, nếu là người hữu duyên thì sẽ trực tiếp tặng cho hắn." Lão tăng nhìn Lâm Dương, thản nhiên nói.

"Vị này là?" Đường Hoàng nhìn Lâm Dương đột nhiên từ chỗ cao tăng bay xuống, nghi vấn hỏi.

"Đó là Lâm công tử, đã ở tại tự miếu của ta một thời gian dài rồi, cùng ta bàn luận Phật pháp, vị thí chủ này đối với Phật pháp hiểu biết cũng không hề thua kém ta." Chỉ thấy trụ trì Kim Sơn Tự giải thích.

Nhưng lúc này trong lòng hắn càng cảm thán, Huyền Trang pháp sư tuổi còn trẻ đã tinh thông Phật pháp, có thể nói là thiên phú dị bẩm, nhưng vị Lâm công tử này chưa từng tiếp xúc Phật pháp, đối với Phật pháp lĩnh ngộ cũng không hề kém cạnh bọn họ, thật là có chút hổ thẹn nha.

"Thì ra là vậy." Đường Hoàng nghe vậy, cũng hiểu được thân phận của Lâm Dương.

Lúc này lão tăng, nghe trụ trì giải thích, trong mắt lóe lên một trận tinh quang, không ngờ Lâm Dương này lại sớm bố cục ở đây rồi.

"Không cần phải phiền phức như vậy, ta không thiếu tiền, hai bảo vật này là vật phẩm vô cùng quý trọng, ta không thể để xảy ra bất kỳ sự cố nào, để phòng vạn nhất, ta trực tiếp mua chúng đi, tặng hai bảo vật này cho hảo hữu của ta." Lâm Dương mặt tươi cười bác bỏ lời của lão tăng.

Sau đó Lâm Dương lấy ra một cái hộp, bên trong vừa đúng bảy

ngàn lạng bạc trắng, đây là Lâm Dương đã đặc biệt chuẩn bị trước cho việc này.

"Như vậy cũng tốt, ngược lại cũng biết điều hơn nha." Đường Hoàng dường như cũng tán thành cách làm của Lâm Dương.

"…" Tiểu tăng bên cạnh tức đến không nói nên lời, nhưng lão tăng giơ tay lên, ngăn hắn lại.

Hai bảo vật này là những vật phẩm khởi đầu cho chuyến Tây hành, nếu bị Lâm Dương trực tiếp dùng tiền mua đi, thì tính chất của sự việc này sẽ hoàn toàn thay đổi, cho nên Quan Âm Bồ Tát chắc chắn không thể để Lâm Dương mua được.

"Không cần đâu, tiểu tăng tu hành còn nông cạn, đối với Phật pháp lĩnh ngộ còn chưa đủ sâu sắc, thật sự không dám nhận lễ vật quý trọng như vậy của Lâm công tử." Đường Huyền Trang trên đài nghe Lâm Dương định mua hai bảo vật này tặng cho mình, trong lòng cũng vô cùng cảm động, nhưng thực sự không thể chấp nhận lễ vật quý trọng như vậy, liền xuống đài từ chối hảo ý của Lâm Dương.

Nhưng, lúc này, cửu hoàn tích trượng và cà sa đột nhiên bảo quang đại tác, mọi người vội vàng nhắm mắt lại, chỉ có Lâm Dương hoàn toàn không bị ảnh hưởng, chỉ mặt tươi cười nhìn chằm chằm lão tăng, Lâm Dương biết, tất cả đều là thủ đoạn mà lão tăng trước mặt giở trò.

Sau đó chỉ thấy chúng bay nhanh đến trước mặt Đường Huyền Trang, sau đó trong mắt Đường Huyền Trang tay cầm cửu hoàn tích trượng, thân mặc cẩm lan cà sa.

Lúc này mọi người mới có thể mở mắt ra, nhưng vị lão tăng và tiểu tăng bên cạnh không còn ở vị trí cũ nữa, chỉ thấy trên không trung xuất hiện hai người, chính là Quan Âm Bồ Tát và đồng tử Mộc Tra.

Mọi người thấy vậy, cũng kinh ngạc không thôi, vội vàng quỳ lạy, ngay cả Đường Hoàng cũng không ngoại lệ.

Nhưng trong số đó có một người khác biệt, đó là Lâm Dương.

Lâm Dương chỉ khẽ vái Quan Âm Bồ Tát một lễ, dù sao bối phận cũng ngang với Quan Âm Bồ Tát, cộng thêm Lâm Dương cảm thấy tu vi của mình không kém đối phương là bao, cho nên mới có sự tự tin này.

Nhưng Quan Âm Bồ Tát cũng hoàn toàn không để ý đến Lâm Dương, chỉ nói với Đường Huyền Trang: "Ta trước đây nghe ngươi giảng kinh, toàn là Phật pháp Tiểu Thừa, ngươi có biết trên đời tồn tại Phật pháp Đại Thừa, có thể siêu độ thế nhân, tiêu trừ khổ nạn, tu được vô lượng công đức." Đường Huyền Trang chắp hai tay, vái Quan Âm Bồ Tát một lễ, sau đó hỏi: "Không biết Phật pháp Đại Thừa đó ở đâu?" "Phật pháp Đại Thừa nằm ở Tây Thiên Cực Lạc Tịnh Thổ, trong Đại Lôi Âm Tự." Quan Âm Bồ Tát nói xong, một trận Phật quang xuất hiện, sau đó biến mất không dấu vết, mọi người thấy tình cảnh này, lại lần nữa vái lạy lên không trung.

Lúc này, trong tay Đường Hoàng xuất hiện một đạo pháp chỉ, chắc là do Quan Âm Bồ Tát để lại.

Đường Hoàng mở pháp chỉ ra, chỉ thấy bên trong viết: "Ta Tây Thiên có Phật pháp Đại Thừa, nay có thể lệnh Huyền Trang pháp sư đi thỉnh kinh, đường đi mười vạn tám ngàn dặm, trải qua chín chín tám mươi mốt nạn, cuối cùng sẽ đắc chính quả vị." Trên đường đi Tây Thiên, Quan Âm Bồ Tát và đồng tử Mộc Tra đang đi tiếp, nhưng lúc này sắc mặt Quan Âm Bồ Tát âm tình bất định, hoàn toàn không còn vẻ từ bi thiện mục vĩ đại như vừa nãy trước mặt chúng sinh dưới trần gian.

"Tên Lâm Dương đáng ghét vô cùng, lại dám phá hỏng đại sự của

ta.” Mộc Tra bên cạnh bất bình nói.

Lâm Dương định dùng vẻn vẹn bảy ngàn lạng bạc để mua hai bảo vật, giá trị của hai bảo vật này còn xa không chỉ có vậy, bảo vật căn bản không thể dùng tiền bạc thế tục để cân đo đong đếm, Lâm Dương đang cố ý làm khó.

“Thôi đi thôi đi, nhiệm vụ lần này coi như hoàn thành, nhưng Lâm Dương đột nhiên xuất hiện, có thể sẽ gây ra một số phiền phức nhất định cho chuyến Tây hành lần này.

Thân phận của hắn đặc biệt, đối phó khá khó khăn, về tìm Như Phật Tổ thương lượng vậy.” Quan Âm Bồ Tát so với Mộc Tra thì bình tĩnh hơn rất nhiều.

“A Di Đà Phật, tất cả đều nghe Bồ Tát.” Mộc Tra nghe vậy, đành phải chắp hai tay, không nói thêm gì nữa.

Đại Đường Vương Triều, trong Trường An thành, pháp hội lần này vì sự xuất hiện của Quan Âm Bồ Tát, cũng miễn cưỡng khai hoàn rồi, nhưng một đạo ngự chỉ mà Quan Âm Bồ Tát ban xuống lại làm khó Đường Hoàng.

Đường Tam Tạng là một người phức tạp, dù sao Phật pháp của hắn đã được nhiều vị cao tăng công nhận, có thể không lâu nữa sẽ siêu việt các vị cao tăng, mà hắn chỉ mới hơn hai mươi tuổi.

Có thể nói là nhân tài hiếm có của Đại Đường, nhưng lần thỉnh kinh này lại chính là Quan Âm Bồ Tát chỉ đích danh Đường Huyền Trang phải đi.

Chương 444

Đường đến Tây Thiên xa xôi, tận mười vạn tám ngàn dặm, trên đường hiểm nguy trùng trùng, liệu Đường Huyền Trang có chịu đựng nổi không?

Trong hoàng cung, Đường Hoàng đi đi lại lại, cuối cùng hạ quyết tâm, nói với thái giám bên cạnh: "Triệu Đường Huyền Trang và vị Lâm công tử kia vào." Nhanh chóng Lâm Dương và Đường Huyền Trang vào hoàng cung.

Chỉ thấy Đường Hoàng mặt lộ vẻ khó xử nói: "Huyền Trang pháp sư, Quan Âm Bồ Tát chỉ đích danh người phải đi Tây Thiên, vì thiên hạ chúng sinh, có lao pháp sư rồi." Nói xong còn vái lạy Đường Huyền Trang thật sâu, xem ra Đường Hoàng là một vị hoàng đế ưu dân ái quốc nha.

Lâm Dương ở bên cạnh nhìn Đường Hoàng, trong lòng thở dài, ngay cả khi thỉnh kinh về cũng không thể thay đổi được, Tây Du chỉ là một âm mưu từ đầu đến cuối mà thôi.

"Bệ hạ vạn vạn không thể như vậy, vì Bồ Tát đã chỉ đích danh ta phải đi, điều đó chứng tỏ ta nhất định có điểm đặc biệt, ta tin ta nhất định có thể thắng nhiệm vụ này." Đường Huyền Trang trong lòng khá rõ ràng, biết Quan Âm Bồ Tát không thể làm những việc vô ích, đã chọn hắn thì ắt có đạo lý của nó.

Đường Hoàng nhìn Lâm Dương đang đứng một bên, rồi nói: "Lâm công tử thoạt nhìn đã phi phàm, hôm qua ra tay, hẳn ngay từ đầu đã nhìn thấu thân phận của Quan Âm Bồ Tát rồi phải không?""Đúng vậy." Lâm Dương khẽ mỉm cười, hắn sớm đã đoán được Đường Hoàng sẽ hỏi như vậy, nhưng hoàn toàn không hề có bất kỳ e ngại

nào.“Lâm công tử thân thủ phi phàm, trẫm hy vọng ngài có thể bảo vệ Đường Huyền Trang một thời gian, dù sao Đường Huyền Trang một đường Tây hành quá nguy hiểm.”“Có thể, Đường Huyền Trang là hảo hữu của ta, chút chuyện nhỏ này ta có thể làm được.” Lâm Dương thầm nghĩ, mục đích chuyến đi này đã đạt được, có thể đường đường chính chính trà trộn vào đội ngũ Tây Hành rồi.

“Vậy thì thật quá tốt!” Đường Hoàng nghe xong cũng rất đỗi vui mừng, biết rằng sinh mạng của Đường Huyền Trang đã có một sự bảo đảm nhất định, trong lòng cũng an tâm đi nhiều.Ngày hôm sau, Đường Hoàng hạ chỉ, lệnh cho Đường Huyền Trang xuất phát, đi Tây Thiên Đại Lôi Âm Tự lấy chân kinh, còn Lâm Dương thì cùng đi để hộ tống.

Đồng thời sắc phong Đường Huyền Trang làm Ngự đệ, ban hiệu Tam Tạng, lấy quốc hiệu làm họ, nên gọi là Đường Tam Tạng, cũng xưng Đường Huyền Trang.Ngoài thành Trường An, tại Thập Lý Trường Đình, Đường Hoàng, Đường Tam Tạng và Lâm Dương đứng phía trước.

Đường Hoàng nâng một chén rượu, nói với Đường Huyền Trang: “Ngự đệ, chuyến Tây hành này đường xá xa xôi, trẫm lấy rượu tiễn hành.” “Bệ hạ, bần tăng là người trong Phật môn, có thanh quy giới luật, không thể uống rượu.” Đường Tam Tạng khó xử đáp.

“Đây là tố tửu, không dính chút thịt cá rượu chè nào, Ngự đệ cứ yên tâm uống.” Đường Hoàng mỉm cười nói, xem ra đã lường trước tình huống này.

“Vậy bần tăng xin không từ chối.” Đường Huyền Trang liền nhận lấy chén rượu trong tay Đường Hoàng, rồi một hơi cạn sạch mỹ tửu trong chén.

“Không biết Ngự đệ chuyến Tây hành này bao lâu mới có thể trở

về?" Đường Hoàng nhìn Đường Tam Tạng uống cạn rượu xong, rồi thần sắc nghiêm túc hỏi.

"…Chuyến Tây hành này đường xá xa xôi, có đến mười vạn tám nghìn dặm, nếu trên đường mọi chuyện thuận lợi, có thể trở về trong ba đến năm năm." Đường Huyền Trang chần chừ một lát, rồi đáp.

"Nếu đã như vậy, vậy Ngự đệ hãy mau chóng lên đường đi, dưới sự bảo hộ của Lâm công tử, trẫm tin rằng suốt chặng đường an toàn có thể được bảo đảm, nếu gặp kiếp nạn, cũng có thể hóa hiểm thành an." Đường Hoàng nhìn Lâm Dương một bên, rồi nói.

"Các vị cứ yên tâm, dưới sự bảo hộ của ta, những nguy hiểm thông thường đều không thành vấn đề, chẳng bao lâu nữa Đường Tam Tạng sẽ gặp được hữu duyên nhân, đó mới là sức mạnh quan trọng bảo hộ Tây Hành." Lâm Dương thản nhiên nói.

"Vậy trẫm an tâm hơn nhiều rồi." Đã được Lâm Dương đảm bảo, chắc sẽ không thành vấn đề.Cứ thế, Lâm Dương và Đường Tam Tạng lên đường, nhưng dù sao Đường Tam Tạng cũng là phàm nhân, không thể có thể lực tốt như Lâm Dương, dù có lương câu hảo mã giúp sức, một ngày cũng không đi được bao nhiêu dặm đường."Lâm công tử, ngài không mệt sao?

Đã đi lâu như vậy rồi mà tốc độ vẫn không hề thay đổi?" Đường Tam Tạng cưỡi trên con bạch mã quý báu, nhưng chặng đường dài đã khiến y có chút kiệt sức.

"Ta là người tu luyện, chút đường xá nhỏ này không phải vấn đề lớn đối với ta." Lâm Dương đi bên cạnh Đường Huyền Trang, nhưng tốc độ vẫn luôn không nhanh không chậm theo kịp Đường Tam Tạng."Để ta nghỉ ngơi một chút đã, ta có chút không chịu nổi rồi." Đường Tam Tạng dù sao cũng là người được nuông chiều, cuối cùng không chịu nổi chặng đường dài, nên đề nghị muốn nghỉ ngơi một lát.

“Được thôi, mọi chuyện cứ tùy ý ngài.” Lâm Dương đương nhiên không thể từ chối, Đường Tam Tạng trông cũng rất mệt mỏi.

“Tam Tạng, trong người ta có một viên đan dược, có thể đề thăng thể chất của ngài, lại có công năng minh tâm tĩnh khí, ngài thử dùng một viên xem sao.” Lâm Dương lấy từ trong người ra một viên đan dược, rồi nói với Đường Tam Tạng.

“Ngài không cần nhìn ta, nhưng ta tuyệt đối sẽ không hại ngài đâu.” Lâm Dương nhìn Đường Tam Tạng mỉm cười nói.

Viên đan dược này quả thực có công năng như vậy, nhưng đó không phải điểm mấu chốt, điều quan trọng là viên đan dược này tên là Hoán Linh Đan, công năng lớn nhất có thể khiến ký ức của thần tiên chuyển thế được thức tỉnh trở lại.

Đây là đan dược Lâm Dương đã nhờ sư huynh Huyền Đô Đại Pháp Sư luyện chế trăm năm trước, để luyện chế viên đan dược này đã tốn của Huyền Đô Đại Pháp Sư không ít thời gian, có thể thấy được sự phi phàm của nó.

“Có đan dược tốt như vậy sao, nếu Lâm công tử đã ban cho ta dùng, vậy ta xin không từ chối.” Có lẽ Đường Tam Tạng thực sự quá mệt mỏi, cộng thêm sự tin tưởng vô điều kiện đối với Lâm Dương, nên không chút do dự nuốt viên đan dược xuống.Trong chốc lát, Đường Tam Tạng cảm thấy toàn thân sảng khoái, dường như sự mệt mỏi vừa rồi hoàn toàn tiêu tan, rồi cơ thể cũng cảm thấy nhẹ bẫng, cảm giác có thêm vô cùng sức mạnh.

Điều cảm nhận lớn nhất là tâm linh thông suốt hơn rất nhiều, thậm chí cảm thấy khả năng lý giải một số kinh Phật khó hiểu trong đầu cũng mạnh mẽ hơn rất nhiều.Lâm Dương cảm thấy khí chất của Đường Tam Tạng sau khi dùng đan dược dường như đã xảy ra một chút biến hóa, tỉ mỉ quan sát kết quả, dường như có thêm một chút

Phật tính, Lâm Dương không khỏi thầm than trong lòng sư huynh luyện đan thật lợi hại.

"Chắc chẳng bao lâu nữa ký ức của Kim Thiền Tử sẽ khôi phục, nhưng không biết lúc đó Đường Tam Tạng vốn có sẽ ra sao, hay là Kim Thiền Tử sẽ trở lại đây?" Lâm Dương nghĩ đến vấn đề này, trong lòng cũng một trận buồn bực, dù sao đã ở bên Đường Tam Tạng lâu như vậy, cũng có tình cảm.

Nghĩ đến đây, tâm trạng Lâm Dương càng thêm tồi tệ, nhưng cũng không thể hiện ra quá nhiều."Lâm công tử, đan dược thật quá thần kỳ, ta vừa uống xuống đã lập tức có hiệu lực rồi." Đường Tam Tạng cảm nhận sự thay đổi dị thường của cơ thể, cũng không nhịn được nói.

"Điều đó đương nhiên, là do sư huynh ta luyện chế, hiệu quả rất tốt." Lâm Dương phụ họa nói, nhưng lúc này hứng thú của y đã không còn cao nữa.

Đường Tam Tạng nhận thấy Lâm Dương có chút dị thường, nhưng Lâm Dương không thể hiện ra quá nhiều, nên cũng không hỏi tiếp.

"Nếu bây giờ trạng thái của ta đã hồi phục, vậy chúng ta hãy mau chóng lên đường đi." Đường Tam Tạng lúc này có chút hưng phấn, dường như muốn phát huy tốt sức mạnh của cơ thể.Cứ thế, hai người mất mấy ngày để đến một khu rừng rậm.

"Nơi này tên là Song Xoa Lĩnh, qua Song Xoa Lĩnh là dãy núi Lưỡng Giới Sơn, ở đó sẽ có một đoạn pháp duyên của ngài." Lâm Dương chỉ vào dãy núi ở xa xa rồi nói.

Trong dãy núi Lưỡng Giới Sơn đó, có một ngọn núi mà Lâm Dương vô cùng quen thuộc, đó chính là Ngũ Chỉ Sơn đang giam giữ Tôn Ngộ Không.

“Không biết duyên pháp đó là gì?” Đường Tam Tạng ngồi trên ngựa, không nhịn được tò mò hỏi.

“Đến đó rồi sẽ biết.” Lâm Dương cười cười, nhưng không trả lời.Không đợi Đường Tam Tạng hỏi thêm, lúc này một dị biến đã xảy ra.“Đinh, nhiệm vụ chính tuyến khởi động: Đảm bảo Đường Tam Tạng thuận lợi lấy Tây Kinh.

Thưởng: chưa biết, dựa vào mức độ hoàn thành để định.” “Đinh, nhiệm vụ chi tuyến khởi động: Đánh bại Điếu Tình Bạch Ngạch Hổ Yêu, Thưởng: 100 điểm công đức.”“A da, nhiệm vụ cuối cùng cũng bắt đầu rồi, ta đã đợi lâu lắm rồi, không ngờ lại khởi động ở đây.” Lâm Dương nghe những tiếng nhắc nhở liên tục trong đầu, trong lòng vui mừng, hắn đã đợi chuyện này rất lâu rồi.

Nhưng không quản những chuyện đó, điều cấp bách hiện tại là đối mặt với nguy hiểm phía trước.

Lâm Dương vứt bỏ những suy nghĩ trong đầu, hướng ánh mắt về phía trước.Chỉ thấy trong rừng rậm đột nhiên xuất hiện một con hổ vằn trán trắng lớn, đó chính là một con hổ chúa rừng xanh.

Con hổ này không phải loại hổ thông thường, trên người ẩn ẩn có một chút yêu khí, khí thế của nó thực sự cũng rất kinh người.

“A…?” Đường Tam Tạng nhìn thấy, lập tức đại kinh thất sắc, con bạch mã dưới thân y cũng dường như chịu áp lực, có chút nóng nảy bất an.

Chương 445

“Ngài ở yên đó, ta đi xử lý con sâu bọ nhỏ này.” Lâm Dương nhìn thấy, khóe miệng khẽ cong lên, rồi nói với Đường Tam Tạng, đồng thời liếc nhìn con bạch mã.

Con bạch mã vốn đang nóng nảy bất an, sau khi bị Lâm Dương liếc nhìn một cái lập tức bình tĩnh hơn rất nhiều.

Đường Tam Tạng lúc này cũng bình tĩnh lại, ngồi trên ngựa, trong lòng mặc niệm kinh chú, tức thì tâm linh an ổn trở lại.

“Nghiệt súc, dám hại người.” Lâm Dương nhìn con hổ đang vồ tới, giận dữ quát một tiếng, rồi giáng một chưởng mạnh vào con hổ, con hổ kia “oao” một tiếng ngã lăn ra ngoài.

Lâm Dương không có thêm động tác nào khác, chỉ lẳng lặng nhìn con hổ, y thực sự đã nương tay, còn lý do vì sao, Lâm Dương ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.Chỉ thấy trên bầu trời có ánh sáng trắng lóe lên, chỉ thấy một lão già tóc trắng đứng trên mây, chỉ thấy phất trần trong tay lão khẽ vung lên, con hổ oai phong lẫm lẫm kia liền tắt thở.

“Tạ Thái Bạch Kim Tinh đã giải cứu chúng ta.” Lâm Dương khẽ cúi chào lão già tóc trắng.

Thái Bạch Kim Tinh chính là người giúp Đường Tam Tạng giải quyết vấn đề trong mỗi kiếp nạn, cũng đại diện cho Thiên Đình, nhưng hai người đã sớm quen thuộc, nên vừa gặp mặt không cần khách sáo.

“Tiểu tử, mục tiêu của ta đã đạt được, ta sẽ về Thiên Đình phục mệnh đây.” Thái Bạch Kim Tinh thấy mục đích đã đạt, cũng không dừng lại nữa, lập tức về Thiên Đình phục mệnh.

Nhưng trước khi đi, lão liếc nhìn Đường Tam Tạng đang ngồi trên ngựa, lúc này y mặt không biểu cảm, miệng lẩm bẩm niệm chú, có một chút khí chất đại Phật, Thái Bạch Kim Tinh nhìn thấy, trong lòng kinh ngạc, nhưng không nói thêm gì mà rời đi.

Lâm Dương nhìn Thái Bạch Kim Tinh rời đi, rồi kéo ánh mắt về phía Đường Tam Tạng gần đó, lúc này khí chất trên người y đã có sự thay đổi lớn so với khi ở Trường An thành.Với nhãn lực của Lâm Dương, y nhanh chóng nhận ra sự dị thường trên người Đường Tam Tạng, cảm thấy khí thế của Đường Tam Tạng đang chậm rãi đề thăng.

Lâm Dương thầm than một tiếng, xem ra có một số chuyện nên đến cuối cùng cũng sẽ đến.Lâm Dương đã thiết lập một kết giới cho Đường Tam Tạng, ở một bên hộ pháp, Đường Tam Tạng có lẽ cần một chút thời gian.Sau khoảng mấy canh giờ, Đường Tam Tạng cuối cùng cũng hồi phục từ trạng thái đó, chỉ thấy y ánh mắt bình hòa nhìn Lâm Dương, rồi nói: "Lâm công tử không ngờ lại là Minh Vương điện hạ đại danh đỉnh đỉnh, bình thường bần tăng đã sớm có nghe qua, không ngờ chúng ta lại gặp nhau dưới hình thức này, có lẽ là duyên phận chăng?" "Vậy ta nên gọi ngài là Đường Tam Tạng, hay là Kim Thiền Tử đây?" Lâm Dương mỉm cười nhìn Đường Tam Tạng trước mặt, rồi hỏi.

"Tên gọi không quan trọng, điều cốt yếu là phải nhận rõ hiện trạng của bản thân, tất cả chỉ là ngoại vật mà thôi.

Bần tăng bây giờ chỉ là Đường Tam Tạng đi Tây Thiên lấy kinh mà thôi." Đường Tam Tạng đáp.

"À phải rồi, bần tăng còn chưa cảm tạ Minh Vương điện hạ đã giúp bần tăng thức tỉnh linh tuệ." Đường Tam Tạng chắp hai tay lại, rồi hành lễ với Lâm Dương.

“Vậy ngài có biết vì sao ta lại thức tỉnh linh thức của ngài không?” Lâm Dương nhìn Đường Tam Tạng, chỉ khẽ mỉm cười, rồi hỏi.

“Tự nhiên biết rõ.” “Nhưng bần tăng sẽ quay về Tây Thiên để lấy Tây Kinh, để bổ toàn đại thế của Thiên Đạo.” Đường Tam Tạng sau đó nói.Đối với điều này Lâm Dương không cảm thấy bất ngờ, Đường Tam Tạng dù sao cũng là một đệ tử Phật môn, không quá có khả năng sẽ làm ra chuyện hủy hoại Phật môn.

“Vậy ngài có kế hoạch gì không?” Lâm Dương nhướng mày, khá mong đợi câu trả lời tiếp theo của Đường Tam Tạng.

“Ta sẽ truyền xuống chân kinh, nhưng chân kinh này không phải cái gọi là Đại Thừa Phật pháp của Tây Thiên, mà là Phật trong tâm do ta tự ngộ ra.” Đường Tam Tạng nói.

“Ồ?

Phật trong tâm, Phật của chính mình, ta chưa từng nghe qua.” Lâm Dương kinh ngạc hỏi, cảm thấy Đường Tam Tạng sẽ mang đến một điều bất ngờ ngoài dự kiến.

“Cái gọi là Phật pháp ngày nay, miệng nói chúng sinh bình đẳng, nhưng chẳng qua chỉ là trò hề lừa gạt chúng sinh ngu muội mà thôi.” “Chúng sinh khi nào mới bình đẳng trước Phật, nếu chúng sinh bình đẳng thì vì sao phải lập ra ba sáu chín đẳng Bồ Tát, La Hán, Phật Tổ của Phật môn?” “Lại vì sao phải bắt chúng sinh khi gặp Phật phải quỳ lạy, vì sao phải khiến thế nhân cung phụng Phật trên đài miếu điện cao ngất?” Đường Tam Tạng một loạt câu hỏi liên tiếp có thể nói là chấn động mọi người, ngay cả Lâm Dương nghe xong cũng cảm thấy mắt mình sáng lên.

“Phật môn ngày nay tu chỉ là cái Phật hư giả mà thôi, chỉ vì tranh giành khí vận thiên hạ mà thôi, bần tăng muốn tu luyện Phật trong tâm, người người đều có thể tu luyện, người người đều có thể chứng

đạo Phật, tu luyện một trái tim cầu đạo." Đường Tam Tạng nói xong, khí thế trên người y cũng càng thêm mấy phần, xem ra y hồi phục vô cùng nhanh chóng, ước chừng sắp có thể trở lại cảnh giới ban đầu rồi.Nhưng thực ra sau lần luân hồi này, một viên đan dược không chỉ giúp y hồi phục cơ duyên của một kiếp, mà còn giúp y hồi phục ký ức của chín kiếp luân hồi trước đó.

Trải qua mười kiếp luân hồi, cảnh giới của Kim Thiền Tử hoặc Đường Tam Tạng còn mạnh hơn trước mấy phần, đối với lý niệm trong tâm cũng càng thêm rõ ràng minh bạch rất nhiều.Viên đan dược này có thể khiến Đường Tam Tạng mắc nợ Lâm Dương một đại nhân quả, tất cả đều là Huyền Đô Đại Pháp Sư cố ý làm, chỉ là Lâm Dương không hoàn toàn biết rõ mà thôi.

Lâm Dương nghe lý luận Phật trong tâm của Đường Tam Tạng, trong lòng cũng không nhịn được tán thán, quả nhiên là một thiên tài lớn của Phật môn, lý luận như vậy cũng chỉ có Đường Tam Tạng mới có thể nói ra.

"Vậy, nếu hoàn thành việc lấy kinh xong, ngài sẽ làm gì?" Lâm Dương hỏi câu hỏi cuối cùng, cũng là câu hỏi y quan tâm nhất.

"Vậy, sẽ lập một giáo phái khác!" Đường Tam Tạng ánh mắt sáng quắc nhìn về phía xa, Lâm Dương cũng cảm nhận được quyết tâm lớn lao mà y đã hạ trong lòng.Hai người cứ thế tiếp tục Tây Hành, thoáng chốc đã qua mấy ngày, trên đường không gặp vấn đề gì, dù sao có một cao thủ như Lâm Dương bảo hộ, cộng thêm ký ức tiền thế của Đường Tam Tạng thức tỉnh, cảnh giới của y cũng đang từ từ khôi phục.

Theo Lâm Dương đoán, chẳng bao lâu nữa, Đường Tam Tạng có thể sẽ hồi phục đến cảnh giới Đại La Kim Tiên, lúc đó Tôn Ngộ Không có lẽ ngay cả sư phụ mình cũng không đánh lại, vậy thì có

chuyện vui rồi.Nhưng dường như sư phụ có cảnh giới cao hơn đồ đệ là chuyện bình thường, giống như trong Tây Du Ký gốc Đường Tam Tạng chỉ là một phàm nhân bình thường, mới khiến hai người phát sinh nhiều mâu thuẫn như vậy.

Xét về căn bản, hai người vốn không ở cùng một thế giới, những gì họ thấy hoàn toàn khác nhau, nên hai người không thể thực sự hiểu đối phương, Đường Tam Tạng càng không thể dạy dỗ Tôn Ngộ Không được.Hiện tại Tây Hành đã phát sinh sự thay đổi lớn như vậy, Lâm Dương đối với con đường Tây Hành càng ngày càng cảm thấy hứng thú rồi.

Lâm Dương bây giờ đã rảnh rỗi, cuối cùng có thời gian xem xét sự thay đổi của hệ thống, lần đầu tiên làm một nhiệm vụ, tuy rất đơn giản, phần thưởng cũng rất ít, nhưng có một thứ rất quan trọng, đó là sau khi có điểm công đức, thương thành hệ thống có thể mở ra rồi.Bây giờ cuối cùng có thể xem xét trong thương thành hệ thống có những thứ tốt gì rồi, Lâm Dương đã mong đợi từ lâu.

“Hệ thống, mở thương thành hệ thống, ta muốn xem bên trong có những gì.” Lâm Dương gọi hệ thống trong đầu.

“Đinh, đang mở thương thành hệ thống.” Hệ thống lập tức phản hồi.

Sau đó, trước mắt Lâm Dương xuất hiện một màn hình lớn, trên đó liệt kê rất nhiều vật phẩm có thể đổi.Trên đó chia thành: loại pháp bảo, loại trận pháp, loại đan dược, loại công pháp, loại linh căn, loại khác, tổng cộng sáu loại.

Lâm Dương đầu tiên xem mấy bảo vật ở phía trước: Loại pháp bảo: Bàn Cổ Phủ **100.000.000 điểm công đức, Tạo Hóa Ngọc Điệp 9.500.000 điểm công đức, Thập Nhị Phẩm Hỗn Độn Thanh Liên 9.500.000 điểm công đức… “Không phải chứ, đắt vậy sao.” Ngay cả

tâm cảnh của Lâm Dương lúc này cũng không nhịn được mà than vãn, Bàn Cổ Phủ lại cần đến một trăm triệu điểm công đức, quả nhiên không hổ là Hỗn Độn Chí Bảo có thể bổ đôi cả Hỗn Độn thế giới.Lại có Tạo Hóa Ngọc Điệp, Hỗn Độn Thanh Liên hai Hỗn Độn Linh Bảo, lại cũng cần chín triệu rưỡi điểm công đức.

Lâm Dương nhìn 100 điểm công đức đáng thương trong tay, không khỏi lộ ra một tia cười khổ, chút công đức này thật sự không có tác dụng gì cả.Trước đây Lâm Dương vui vẻ cho rằng chỉ cần một nhiệm vụ nhỏ tùy tiện đã cho 100 điểm công đức, công đức hẳn là dễ kiếm, nhưng bây giờ y phát hiện công đức điểm có dễ kiếm đến mấy cũng không thể sánh bằng tốc độ tiêu.Mấy bảo bối đỉnh cấp này đúng là hố không đáy a, Lâm Dương không khỏi cười khổ.

Vứt bỏ những suy nghĩ trong đầu, Lâm Dương tiếp tục xem những bảo vật bên dưới, bên dưới có bốn Tiên Thiên Linh Bảo phân hóa từ Hỗn Độn Thanh Liên, phân biệt là: Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên, Thập Nhị Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên, Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên.

Mấy bảo vật này tương đối rẻ hơn rất nhiều, mỗi loại chỉ cần hai triệu điểm công đức, nhưng với gia sản của Lâm Dương hiện tại thì việc mua không tồn tại.Lâm Dương lúc đó hệ thống đã tặng cho Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, lần này y mới biết hệ thống hào phóng đến mức nào, trong lòng cũng một trận may mắn.Xem tiếp về sau, những Tiên Thiên Linh Bảo và Hậu Thiên Linh Bảo đó thì rẻ hơn nhiều, mấy chục vạn là có thể đổi được.

Xem xong danh mục bảo vật, rất nhiều thứ bên trong khiến Lâm Dương thèm nhỏ dãi, hận không thể đổi hết tất cả, đáng tiếc nguyện vọng này hiện tại không thể thực hiện được.Sau đó Lâm Dương tiếp tục xem đổi loại trận pháp, như Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận nổi tiếng của Yêu tộc, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Trận của Vu tộc đều

có, nếu đổi thì cần tốn mấy triệu điểm công đức, nhưng Lâm Dương đối với điều này thiếu hứng thú, nên cũng không xem kỹ.Tiếp theo là danh mục đổi đan dược, Lâm Dương không nghiên cứu về đan dược, nhìn thấy Cửu Chuyển Kim Đan quen thuộc, không ngờ cũng cần một triệu điểm công đức, cũng không hề rẻ, cũng chứng minh sự cường đại của đan dược của Thái Thanh Đạo Tổ.Các loại công pháp tiếp theo, như Cửu Chuyển Huyền Công cần năm triệu điểm công đức, Bát Cửu Huyền Công cần bốn triệu rưỡi điểm công đức, lại có Thái Thanh Tiên Quyết mà Lâm Dương đang tu luyện lại cần tám triệu điểm công đức, lại có Tiên Linh Kiếm Pháp cũng cần bảy triệu điểm trở lên.

Lâm Dương không ngờ mình đã sở hữu một khoản tài sản lớn đến vậy, xem ra đúng là ở trong phúc mà không biết phúc.Các loại linh căn phía sau, có Hoàng Trung Lý Nha, Nhân Sâm Quả, Bàn Đào nổi tiếng, cũng đều cần mấy triệu mới có thể đổi được linh vật đỉnh cấp.

Lâm Dương xem xong những vật phẩm trong thương thành hệ thống, chỉ có thể than một tiếng, thật là một người nghèo a, xem ra cách mạng chưa thành công, đồng chí cần tiếp tục nỗ lực.Lâm Dương hít sâu một hơi, bình tĩnh lại trái tim đang kích động, để bản thân bình tĩnh lại.

Chương 446

“Hệ thống, ta có thể dùng vật phẩm của mình để đổi điểm công đức không?” Lâm Dương bình tĩnh một lúc lâu, cuối cùng cũng hỏi hệ thống nghi vấn của mình.

“Có thể, chỉ có điều khi đổi điểm công đức sẽ bị chiết khấu lớn, chỉ có thể đổi được một nửa điểm công đức.” Hệ thống giải thích.

“Thì ra là vậy, như vậy ta có hơi thiệt thòi rồi.” Lâm Dương sờ sờ cằm, phân tích.

Những bảo vật trên tay hắn không thể đổi được.

Nhưng trong nhà hắn hình như có những bảo vật mà các thần tiên tặng trong hôn lễ, tuy không có thứ gì đặc biệt tốt, nhưng tích tiểu thành đại, cũng là một khoản điểm công đức không nhỏ đâu.

Nhưng hiện tại Lâm Dương tạm thời không có thứ gì đặc biệt cần, hiện tại cũng không cần thiết phải đổi hết tất cả ngay lập tức.Đường Tam Tạng cùng đi với Lâm Dương nhìn Lâm Dương lúc thì cười, lúc thì lại có vẻ không vui, trong lòng càng ngày càng kỳ lạ.

“Minh Vương điện hạ sẽ không bị yêu tà nào đó nhập thân chứ, trông lúc thì khóc, lúc thì cười như vậy, nhưng Minh Vương không phải đã đột phá Đại La Kim Tiên rồi sao?

Theo lý mà nói không nên bị yêu tà nhập thể chứ.” Đường Tam Tạng nhìn Lâm Dương biểu cảm thay đổi liên tục một bên, nội tâm rơi vào sự rối rắm.Cuối cùng, Đường Tam Tạng không nhịn được suy nghĩ của mình, nói với Lâm Dương: “A Di Đà Phật, Minh Vương điện hạ, có tâm sự gì chăng, nếu có chuyện gì có thể nói ra, bần tăng chưa chắc đã không thể giải đáp nghi hoặc cho ngài.” Đường Tam Tạng hỏi Lâm Dương.

“A, không có, không có, không hề có tâm sự gì cả, Huyền Trang pháp sư đa nghi rồi, ta chỉ nghĩ đến một số chuyện vui thôi.” Lâm Dương nhìn Đường Tam Tạng vẻ mặt kỳ lạ, vội vàng thu lại biểu cảm của mình, nghiêm túc đáp.

“Thật sao?” Đường Tam Tạng không hỏi nhiều, chỉ cười nói vì sao lại có biểu cảm như vậy, nhưng thấy Lâm Dương trông không có vấn đề gì, cũng không truy cứu nữa.Suốt chặng đường, Lâm Dương đã dành chút thời gian tỉ mỉ xem xét những thứ trong thương thành hệ thống, y chưa từng nghĩ rằng từ thế giới Hồng Hoang Tây Du, lại có cơ hội được dạo chợ “Taobao” lần nữa, cảm giác này thật kỳ diệu vô cùng.

Điều này cũng giúp y đại khái hiểu rõ về các vật phẩm bên trong.

Nhưng dù sao cũng chỉ có vỏn vẹn 100 điểm công đức, những thứ bên trong thật sự là những tồn tại xa vời không thể với tới, nên Lâm Dương đã chọn đóng thương thành, thành thật hoàn thành nhiệm vụ.

“Đinh, nhiệm vụ chi tuyến khởi động: Để Tôn Ngộ Không thuận lợi thoát khỏi sự áp bức của Ngũ Chỉ Sơn, và bái Đường Tam Tạng làm sư.

Phần thưởng nhiệm vụ: 10.000 điểm công đức.” Không biết đã qua bao lâu, âm thanh đã im lặng bấy lâu của hệ thống cuối cùng lại xuất hiện trong đầu Lâm Dương.“Nhiệm vụ đến rồi?

Nhiệm vụ này có vẻ không tệ, phần thưởng lại nhiều hơn trước rất nhiều, ước chừng độ khó cũng đã tăng lên không chỉ một bậc.” Lâm Dương nghe âm thanh trong đầu, không khỏi vui mừng trong lòng.

Đương nhiên, điều này cũng có nghĩa là đã tiến vào một địa giới quan trọng, đó là Ngũ Chỉ Sơn.

“Huyền Trang pháp sư, phía trước là địa giới Ngũ Chỉ Sơn rồi, ở đó ngài sẽ có một đoạn duyên pháp đó.” Lâm Dương nói với Đường Tam Tạng trên ngựa.

“Ngũ Chỉ Sơn, duyên pháp của bần tăng, nơi đó hình như đang giam giữ Nhị đệ Tề Thiên Đại Thánh Tôn Ngộ Không của Minh Vương điện hạ.” Đường Tam Tạng suy nghĩ một lát, hình như đã hiểu ra.

“Đó chính là Nhị đệ Ngộ Không của ta.” Lâm Dương khẽ mỉm cười, tỏ ý đồng tình.

“Chẳng lẽ muốn ta thu Tề Thiên Đại Thánh làm đồ đệ, rồi bảo hộ ta đi Tây Thiên lấy kinh?” Đường Tam Tạng cũng là người có tâm tư tinh tế, nhanh chóng hiểu rõ huyền cơ bên trong.

“Đúng vậy, Huyền Trang pháp sư Tây hành trên đường khó khăn trùng trùng, chỉ dựa vào một mình ta khó có thể bảo hộ tốt cho ngài, nên sẽ có đồng bạn, những người đó mới là chủ lực của Tây hành, ta chẳng qua chỉ là một người chen ngang mà thôi.” Lâm Dương không hề e ngại mà nói rõ ràng mọi chuyện.

Dù sao Đường Tam Tạng cũng đã thức tỉnh ký ức tiền thế, những chuyện này sớm muộn gì cũng sẽ biết, biết sớm cũng tốt, có lợi cho y.

“Minh Vương điện hạ thật khiêm tốn rồi, bần tăng đoán ngay cả những vị thổ địa, sơn thần mà Phật Tổ sắp xếp cho bần tăng cũng không phải đối thủ của điện hạ đâu.” Đường Tam Tạng nhìn chằm chằm Lâm Dương, rồi nói.

Nói thật, từ khi thức tỉnh ký ức, y vẫn luôn không thể nhìn thấu Lâm Dương, tuy có thể cảm nhận đối phương ở cảnh giới Đại La Kim Tiên, nhưng thực lực chân chính vẫn khó nắm bắt, nên mới nói ra lời này.

“Ha ha, Huyền Trang pháp sư nghĩ nhiều rồi, chắc cũng không kém mấy đâu.” Lâm Dương không phản đối, nhưng cũng không hoàn toàn đồng tình, mà còn trêu Đường Tam Tạng.

Tuy Đường Tam Tạng hiện tại trông bình thường, nhưng đối phương dù sao cũng là một thiên tài hiếm có của Phật môn, cộng thêm là một tồn tại dám lập đại hồng nguyện, chắc chắn không phải nhân vật đơn giản, nên Lâm Dương chưa bao giờ xem thường Đường Tam Tạng.

“A Di Đà Phật.” Đường Tam Tạng nghe Lâm Dương trêu chọc, không nói thêm gì, chỉ cao giọng niệm một tiếng Phật hiệu.Không lâu sau, hai người đã đến chân núi Ngũ Chỉ Sơn.

Hai người vừa đến chân núi Ngũ Chỉ Sơn, chỉ thấy Phật quang chợt lóe, xuất hiện mấy đạo thân ảnh, những người này chính là Ngũ Phương Yết Đế hộ pháp Phật môn phụ trách canh giữ Ngũ Chỉ Sơn.

Kim Đầu Yết Đế nhìn Đường Tam Tạng, chỉ thản nhiên nói: “Ngươi chính là Đường Tam Tạng, người đến Đông Thổ lấy kinh sao?” Nói xong, y có chút kiêu ngạo nhìn.

Năm xưa ở Tây Thiên Đại Lôi Âm Tự, Kim Thiền Tử, đệ tử tọa hạ của Như Phật Tổ, đã không ít lần làm chuyện xấu, những nhân vật nhỏ của Phật môn như Ngũ Phương Yết Đế đã bị Kim Thiền Tử trêu chọc không chỉ một lần, nhưng lại không dám làm gì Kim Thiền Tử.

Nên Kim Đầu Yết Đế nhìn Đường Tam Tạng chuyển thế của Kim Thiền Tử, tuy Đường Tam Tạng đã không còn ký ức tiền thế, nhưng Kim Đầu Yết Đế làm sao có thể cho y sắc mặt tốt được.

Đường Tam Tạng nhìn Kim Đầu Yết Đế, cũng không để trong lòng, chỉ thản nhiên nói: “Bần tăng chính là Đường Tam Tạng từ Đông Thổ Đại Đường đến lấy kinh, nơi đây chính là nơi ta muốn kết một đạo duyên pháp.”Kim Đầu Yết Đế nhìn thái độ như vậy của

Đường Tam Tạng, đang định nổi giận, nhưng lúc này từ phía sau Đường Tam Tạng xuất hiện một người, chính là Lâm Dương cùng đi đến đây với Đường Tam Tạng.

Nét giận dữ trên mặt Kim Đầu Yết Đế lập tức biến mất, thay vào đó là một tia nịnh nọt, xem ra Lâm Dương mấy trăm năm trước đã trị phục Ngũ Phương Yết Đế răm rắp.

Ngũ Phương Yết Đế năm người vĩnh viễn không thể quên bốn trăm năm trước khi Lâm Dương đến thăm Tôn Ngộ Không, khoảnh khắc rời đi y đã "vô tình" phóng ra một tia khí thế, khiến năm người kinh hãi đến mức không thể động đậy suốt một thời gian dài.

Năm người biết, đối phương đã cho lợi ích, đồng thời cũng ban cảnh cáo, nếu có sai sót, chắc chắn sẽ xong đời.

Nên sau đó thái độ của Ngũ Phương Yết Đế đối với Tôn Ngộ Không và Lâm Dương đã tốt hơn không biết bao nhiêu lần.

"Minh Vương điện hạ cũng cùng đến, bần tăng kính chào điện hạ tại đây." Kim Đầu Yết Đế cúi sâu một lễ với Lâm Dương.

"Tránh ra, ta và Huyền Trang pháp sư muốn vào trong, chắc các ngươi không có ý kiến gì chứ." Lâm Dương cười như không cười nói.

"Không có, không có, hai vị xin mời vào." Ai dám có ý kiến, lập tức tránh ra nhường đường cho hai người đi qua.Cứ thế, hai người thuận lợi không chút trở ngại đi theo con đường vào bên trong.

Chương 447

"Xem ra Minh Vương điện hạ đã dạy cho họ một trận ra trò rồi." Huyền Trang pháp sư nói với Lâm Dương, xem ra y khá hứng thú với chuyện vừa xảy ra.

"Cũng không hẳn, đó là ân uy tịnh thi thôi, chỉ là chút thủ đoạn nhỏ, không đáng nhắc đến." Lâm Dương vẫy vẫy tay nói.

"Mấy người đó tâm thuật có chút bất chính, uổng phí là người trong Phật môn của ta, nên ta khi ở Tây Thiên Đại Lôi Âm Tự đã trêu đùa mấy lần, không ngờ bây giờ họ vẫn còn ghi thù." Đường Tam Tạng dường như nhớ đến chuyện thú vị, mặt tươi cười nói.

"Ha ha, không ngờ Phật môn lại có những nhân vật thú vị như vậy." Lâm Dương cười nói.Hai người vừa cười vừa nói, nhanh chóng đến nơi gần Ngũ Chỉ Sơn nhất, phía trước không xa chính là nơi Tôn Ngộ Không bị áp chế.

Bước chân Lâm Dương dừng lại một chút, ngẩng đầu nhìn Ngũ Chỉ Sơn khổng lồ, khí thế này đã đạt đến đỉnh phong Chuẩn Thánh rồi sao?

Lâm Dương năm trăm năm trước đã chịu một chưởng của Như Phật Tổ, đó chỉ là một chưởng tùy ý của Như Phật Tổ, uy lực đó đã khiến Lâm Dương hao phí toàn thân pháp lực mới miễn cưỡng đỡ được, chiến lực đó thật sự khủng bố đến mức này.

Ngay cả sau năm trăm năm, Lâm Dương cũng cho rằng mình vẫn hoàn toàn không phải đối thủ của vị đó.

"Ta sớm muộn gì cũng sẽ vượt qua." Đường Tam Tạng nhìn ánh mắt của Lâm Dương, cũng ngẩng đầu nhìn Ngũ Chỉ Sơn đó, rồi kiên định nói.

“Ta tin ngài chắc chắn sẽ làm được.” Lâm Dương và Đường Tam Tạng nhìn nhau, rồi cũng kiên định nói.Cuối cùng, hai người một đường chậm rãi đi, đã đến nơi Tôn Ngộ Không bị trấn áp.

“Ai là người lấy kinh?” Tôn Ngộ Không ngẩng đầu nhìn Đường Tam Tạng, Đường Tam Tạng cũng nhìn Tôn Ngộ Không.

“Chính là bần tăng.” Đường Tam Tạng thản nhiên đáp.

“Chẳng lẽ ngươi không sợ ta sao?

Ta là một con yêu quái đó.” Tôn Ngộ Không nhe răng trợn mắt nói, biểu cảm cũng một trận hung ác.

Nhưng Đường Tam Tạng dường như không hề hay biết, từ một bên hái xuống hai quả thủy mật đào to và đỏ.

Chỉ thấy Đường Tam Tạng lấy tay áo nhẹ nhàng lau sạch quả đào, rồi đưa một quả cho Tôn Ngộ Không, quả còn lại y tự ăn.Cây đào này có thể mọc ở đây là nhờ phúc của Lâm Dương.

Lâm Dương sợ con khỉ ở đây sẽ nhớ Hoa Quả Sơn, nên đã mang theo hạt đào của Hoa Quả Sơn, và trồng một cây đào ở đây, trông bộ dạng mọc khá tốt, cũng gửi gắm một chút tâm tư của Tôn Ngộ Không.

“Ngươi ăn không?” Đường Tam Tạng cắn một miếng đào, rồi hỏi.

“Ta đương nhiên sẽ ăn, nhưng điều kiện là bái ngươi làm sư phụ, thế nào?” Tôn Ngộ Không cắn mạnh một miếng thủy mật đào, rồi hỏi ngược lại.

“Được, như vậy đó.” Đường Tam Tạng đáp.

“Yêm lão Tôn chỉ bái một sư phụ thôi.” Tôn Ngộ Không tiếp tục ăn đào, nói không rõ lời.

“Sư phụ nào, đã dạy ngươi bản lĩnh gì?” Đường Tam Tạng hỏi.

“Đã dẫn ta vào tiên đồ, dạy ta một thân bản lĩnh thông thiên, như vậy chưa đủ sao?” Tôn Ngộ Không ánh mắt tinh quang bắn ra, kiêu ngạo đáp.

“Điều đó đương nhiên có thể, nhưng bần tăng chỉ là một phàm nhân, không thể dạy thần thông thông thiên triệt địa, nhưng ta có thể dạy ngài những thứ khác.” Đường Tam Tạng tiếp tục nói.

“Một phàm nhân có thể dạy ta cái gì?” Tôn Ngộ Không nhìn chằm chằm Đường Tam Tạng trước mặt, biết đối phương sẽ trả lời.

“Con người sống trên đời, có rất nhiều thứ quan trọng, nhưng có một thứ không thể thiếu, đó là tâm.

Ta có thể dạy ngài tu tâm.” Đường Tam Tạng chỉ vào trái tim mình, rồi nói.

“Làm sao mới có thể tu tâm?” Tôn Ngộ Không có chút mơ màng nói, dường như đang hỏi Đường Tam Tạng, lại dường như đang tự hỏi chính mình.

Tôn Ngộ Không chợt nghĩ đến năm trăm năm bị áp chế dưới Ngũ Chỉ Sơn, vốn nghĩ rằng với một thân tu vi thông thiên có thể hiểu rõ hơn thế giới này, nhưng y phát hiện sau khi thực lực mạnh mẽ, ngược lại càng không thể nhìn thấu thế giới này.

“Bái ta làm sư, tự nhiên sẽ biết rõ.” Đường Tam Tạng không trực tiếp trả lời, mà nói như vậy.

“Được, vậy ta bái ngươi làm sư, đi theo ngươi học tu tâm.” Tôn Ngộ Không nhìn chằm chằm Đường Tam Tạng trầm mặc một lúc lâu, cuối cùng đáp.

“Vậy tốt rồi, ta sẽ thả ngươi ra.” Đường Tam Tạng đáp.

“Xem ra nói chuyện khá tốt đẹp nhỉ.” Lâm Dương mỉm cười nhìn hai người, rồi xuất hiện.

“Đại ca, huynh đến rồi.” Tôn Ngộ Không nhìn Lâm Dương, sắc mặt vui mừng, dù sao đây là người y tin tưởng nhất trên thế giới này.

“Ta và Huyền Trang pháp sư cùng đi, ta đã hộ tống ngài ấy suốt chặng đường rồi.” Lâm Dương giải thích với Tôn Ngộ Không.

“Thì ra là vậy.” “À phải rồi, Minh Vương điện hạ, đã điều tra rõ cách thả con khỉ ra chưa?” Đường Tam Tạng hỏi Lâm Dương.

Nguyên lai hai người đã chia nhau hành động ở lối vào, Đường Tam Tạng đi trước để giao lưu với Tôn Ngộ Không, còn Lâm Dương thì phụ trách điều tra cách giải trừ phong ấn của Như Phật Tổ.

“Điều tra gần xong rồi, ở đây chỉ có một chỗ ta nhìn không rõ, đó là phù ấn Lục Tự Chân Ngôn trên đỉnh núi, ta hình như không có cách nào đến gần, xem ra chỉ có thể dựa vào Huyền Trang pháp sư.” Lâm Dương kể rõ ràng rành mạch những thông tin đã điều tra được.

“A Di Đà Phật, vậy bần tăng sẽ tự mình đi gỡ phù ấn Lục Tự Chân Ngôn xuống.” Đường Tam Tạng nghe xong không cảm thấy bất ngờ.Chỉ thấy y từ từ bò lên đến đỉnh núi cao nhất, nhìn phù ấn Lục Tự Chân Ngôn trên đỉnh núi, Đường Tam Tạng trầm mặc một lát, không biết trong lòng nghĩ gì.

Rồi y nhẹ nhàng đưa tay, gỡ phù ấn xuống.

Chương 448

Phù ấn vừa bị gỡ xuống, hóa thành một trận kim quang, rồi bay về phía bầu trời.

Chỉ thấy trên bầu trời xuất hiện năm bóng người, đó chính là Ngũ Phương Yết Đế phụ trách canh giữ Tôn Ngộ Không, chỉ thấy Kim Đầu Yết Đế liếc nhìn Đường Tam Tạng, nhưng không có biểu cảm đặc biệt.

"Chúng ta là những người giam giữ Đại Thánh, nay công thành, xin về Tây Thiên phục mệnh đây." Chỉ thấy Kim Đầu Yết Đế nói như vậy, rồi cùng bốn người còn lại không ngoảnh đầu lại mà rời đi.

Đường Tam Tạng lại đi theo đường cũ trở lại chỗ con khỉ đang ở.

"Bây giờ chắc có thể ra rồi." Đường Tam Tạng nhìn Tôn Ngộ Không nói.

"Tránh xa một chút, ta sắp ra rồi, động tĩnh lúc đó có thể hơi lớn." Trong giọng điệu của Tôn Ngộ Không có thêm mấy phần nôn nóng, dù sao ai bị giam cầm lâu như vậy, trước khi ra ngoài làm sao có thể không kích động chứ.Thế là, Lâm Dương và Đường Tam Tạng lùi lại mấy trăm mét, vị trí này vừa đủ để quan sát mọi thứ rõ ràng.

"Yêu a, yêm lão Tôn cuối cùng cũng tự do rồi!!!" Chỉ thấy Tôn Ngộ Không gầm lên một tiếng lớn, rồi một tiếng nổ lớn, cát bay đá chạy, cả dãy núi trong nháy mắt vỡ vụn.

Lâm Dương khẽ vận dụng pháp lực, tạo thành một lớp bảo hộ trước mặt hai người, chặn tất cả cát bay đá chạy bên ngoài phạm vi ba trượng, điều này cũng khiến tầm nhìn tại hiện trường mờ đi một lát.

Khi cát bay đá chạy kết thúc, trời đất cuối cùng cũng bình tĩnh trở lại, một con khỉ đứng trước mặt hai người, Ngũ Chỉ Sơn vốn có đã hóa thành một đống đá vụn.Chỉ thấy con khỉ nhìn Đường Tam Tạng một lúc, rồi trịnh trọng cúi chào Đường Tam Tạng một lễ, rồi nói: "Nếu đã đồng ý bái ngài làm sư phụ, vậy yêm lão Tôn quyết không thất tín." "Sư phụ ở trên, xin thụ đồ nhi Tôn Ngộ Không một bái." "Bần tăng đã biết, sẽ dạy ngài tu tâm.

Nếu đã tu tâm, vậy tự nhiên cần phải bắt đầu lại từ đầu." "Quá khứ của ngài thế nào bần tăng không quan tâm, bần tăng chỉ quan tâm hiện tại của ngài, bần tăng muốn ban cho ngài một pháp hiệu." "Ta biết tên nguyên gốc của ngài là Tôn Ngộ Không, bây giờ ta sẽ tặng ngài một biệt danh, gọi là Hành Giả thế nào?" "Không biết Hành Giả có ý nghĩa gì?" Tôn Ngộ Không hỏi.

"Tu tâm, nhìn thấu trăm thái nhân sinh, nếm trải cay đắng thế gian, trải qua thế gian, không thể rời xa một chữ "Hành", Hành Giả chính là hy vọng trên con đường Tây Hành, trong quá trình hành tẩu có thể tu được một cái tâm." Đường Tam Tạng giải thích.

"Đồ nhi đã hiểu." Tôn Ngộ Không không nói thêm gì, nhưng trong đầu y đang nghiền ngẫm ý nghĩa trong lời nói vừa rồi của Đường Tam Tạng.

Lâm Dương nhìn dáng vẻ trầm tư của Tôn Ngộ Không, cũng biết Đường Tam Tạng đã khiến con khỉ này có chút phục tùng, cũng thể hiện sự độc đáo của Đường Tam Tạng.Từ khi Đường Tam Tạng thu Tôn Ngộ Không làm đồ đệ dưới Ngũ Chỉ Sơn, và ban cho biệt danh là Hành Giả, đã mười mấy ngày trôi qua.

Sư đồ Đường Tam Tạng và Lâm Dương ba người một đường đi về phía Tây, trong vỏn vẹn mười mấy ngày đã ra khỏi biên giới Đại Đường vương triều.Nhưng vì y phục ban đầu của Tôn Ngộ Không đã

hoàn toàn hóa thành tro bụi dưới thần chưởng của Như Phật Tổ, cộng thêm bị giam cầm năm trăm năm dãi dầu sương gió, hiện tại dáng vẻ của Tôn Ngộ Không quả thực có chút luộm thuộm.

Nhưng may mắn thay, trên đường họ gặp một con hổ hoang lớn, con hổ này cũng xui xẻo, bị Tôn Ngộ Không hai gậy đánh chết.

Rồi nó để lại một thân da hổ, có thể dùng để làm một bộ y phục cho Tôn Ngộ Không.

"Ngộ Không, ta thấy ngươi có chút luộm thuộm, chi bằng ta dùng da hổ làm cho ngươi một bộ y phục thích hợp nhé." Lâm Dương sau khi Tôn Ngộ Không đánh chết con hổ, đề nghị y.

"Đại ca, huynh thật tốt với ta, giúp yêm làm một bộ y phục thích hợp đi." Tôn Ngộ Không nghe xong, mặt đầy ý cười nói.

Chỉ thấy Lâm Dương trong tay niệm pháp quyết, vận dụng sức mạnh của pháp tắc sinh mệnh, nhanh chóng điều động các thực vật xung quanh, một số dây leo thực vật dai chắc và mảnh mai vừa vặn làm chỉ khâu, cộng thêm một số hoa cỏ để trang trí, nhanh chóng, một bộ y phục da hổ trông ra dáng đã hoàn thành.

Lâm Dương trao y phục cho Tôn Ngộ Không, Tôn Ngộ Không thử mặc vào, quả nhiên vô cùng vừa vặn.

Lúc này Tôn Ngộ Không cuối cùng cũng thoát khỏi vẻ luộm thuộm, càng thêm một tia khí thế Tề Thiên Đại Thánh náo loạn Thiên Cung năm xưa.

Lâm Dương nhìn Tôn Ngộ Không mặc y phục do mình tự tay chế tác, rất hài lòng gật đầu, tỏ vẻ vô cùng hài lòng với kỹ năng làm y phục lần đầu tiên của mình.Đường Tam Tạng một bên chỉ lẳng lặng quan sát Lâm Dương thao tác, khi Lâm Dương điều động pháp tắc sinh mệnh, Đường Tam Tạng vốn dĩ mặt mày bình tĩnh cũng không

khỏi lộ ra một tia kinh ngạc.

"A Di Đà Phật, truyền văn Minh Vương điện hạ tinh thông pháp tắc hủy diệt, không ngờ đối với pháp tắc sinh mệnh vận dụng cũng sâu sắc đến vậy, thật khiến bần tăng đại khai nhãn giới đó." Đường Tam Tạng nhìn Tôn Ngộ Không đang nhảy nhót vui vẻ ở xa, nói với Lâm Dương.

"Ha ha, Huyền Trang pháp sư nghĩ nhiều rồi, ta vốn là hóa thân của tinh hoa cây cỏ, đối với pháp tắc sinh mệnh lĩnh ngộ quả thực dễ dàng hơn." Lâm Dương khẽ mỉm cười, rồi nói.

Đường Tam Tạng nhìn Lâm Dương thật sâu một cái, rồi tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần.

Thực lực của Lâm Dương quả thực có chút nằm ngoài nhận thức của Đường Tam Tạng, có thể thấy được từ những thủ đoạn đôi khi y để lộ ra.

Nhưng, trong mười mấy ngày hành trình, y không chỉ đi bộ, nhìn tình trạng cơ thể của mình, cảm giác y cách đỉnh phong Thái Ất Kim Tiên cũng không còn xa nữa.

"Đại ca, vừa nãy huynh và sư phụ đang nói chuyện gì vậy?" Tôn Ngộ Không sau một trận vui đùa, cuối cùng cũng dừng lại, không ngờ Lâm Dương và Đường Tam Tạng nói chuyện đã bị Tôn Ngộ Không cảm nhận được.

"Không có gì, đến lúc thích hợp, ngươi tự nhiên sẽ biết.

Ngươi cũng có thể trực tiếp hỏi sư phụ của mình, chưa chắc ngài ấy sẽ không nói cho ngươi đâu." Lâm Dương liếc nhìn Đường Tam Tạng đang nhắm mắt dưỡng thần, chỉ thản nhiên trả lời Tôn Ngộ Không một câu.

"Vậy, thôi vậy." Tôn Ngộ Không liếc nhìn Đường Tam Tạng đang

nhắm mắt dưỡng thần, lẩm bẩm một câu.

Trải qua mười mấy ngày chung sống, Tôn Ngộ Không càng ngày càng cảm thấy sư phụ không phải người bình thường, ngay cả bản tính ngang ngược của y cũng không tự chủ mà cảm thấy kính phục.

Không biết có phải vì đã bái sư hay không, thậm chí Tôn Ngộ Không còn có chút sợ sư phụ của mình.

Xem ra Đường Tam Tạng đã trị phục Tôn Ngộ Không răm rắp.Lúc này, Lâm Dương và sư đồ Tôn Ngộ Không lại đến một khu rừng rậm, lúc này Lâm Dương và Tôn Ngộ Không cùng dừng bước.

Đường Tam Tạng nhìn thấy, cũng không nói một lời, chỉ xuống ngựa, rồi ngồi xuống đất, mặc niệm kinh Phật.Nhưng lại thấy trong rừng rậm đột nhiên nhảy ra sáu tên hung hãn cường tráng, tên nào tên nấy đều trông hung thần ác sát, trong tay cầm đao thép sáng loáng, xem ra khí thế mười phần.

Tên cầm đầu nhìn Lâm Dương ba người quát: "Ba người các ngươi đứng lại, ta là đại vương trong núi này, nếu thức thời thì mau giao hết những thứ đáng tiền trên người ra, ta xem xét biểu hiện có thể tha cho một mạng." Tôn Ngộ Không liếc nhìn Lâm Dương một bên, lúc này y trông như không có chuyện gì, có vẻ như đang xem kịch.

Lại nhìn Đường Tam Tạng lúc này đang nhắm mắt mặc niệm kinh Phật, càng không thể trông cậy được, xem ra chỉ có thể tự mình ra tay thôi.

Tôn Ngộ Không bước lên phía trước, mặt tươi cười nói với những người đó: "Chư vị, ta cũng là đại vương trong núi nhiều năm rồi, vì sao lại chưa từng nghe danh hiệu của các vị?" Tên cầm đầu cười nói: "Vậy thì nghe kỹ mà ghi nhớ danh hiệu của sáu anh em chúng ta, sáu anh em chúng ta, một người tên là Mắt Vui Thấy, một

người tên là Tai Giận Nghe, một người tên là Mũi Yêu Ngửi, một người tên là Lưỡi Nghĩ Nếm, một người tên là Ý Muốn Dục, một người tên là Thân Ưa Thích." Nghe lời nói của tên cầm đầu, Tôn Ngộ Không và Lâm Dương đều không phản ứng, nhưng Đường Tam Tạng vốn vẫn luôn nhắm mắt đột nhiên mở mắt ra, ánh mắt chợt lóe, nhìn chằm chằm sáu người.

"A Di Đà Phật." Đường Tam Tạng lại cúi đầu, tiếp tục tụng kinh Phật.Lâm Dương liếc nhìn Đường Tam Tạng, biết Đường Tam Tạng đã nhìn ra, nhưng không truy hỏi tiếp, vì y tin rằng mình sẽ sớm biết nguyên nhân.

Chương 449

Tôn Ngộ Không nhìn sáu người, rồi mặt tươi cười nói: "Chi bằng chúng ta làm một cuộc giao dịch, các ngươi giao hết những thứ đáng tiền trên người ra, ta cũng có thể tha cho mạng sống, thế nào?" "Đừng có kiêu ngạo, nạp mạng đi." Tên cầm đầu nghe Tôn Ngộ Không lại kiêu ngạo như vậy, làm sao có thể nhịn được, lập tức giơ đao thép lên, xông về phía Tôn Ngộ Không.

Chỉ thấy Tôn Ngộ Không nhẹ nhàng tránh thoát cú đánh toàn lực của tên cầm đầu, rồi Tôn Ngộ Không cũng dùng một gậy nặng nề đánh ngất hắn, lúc này năm người còn lại cũng cầm đao thép xông đến trước mặt Tôn Ngộ Không.Chỉ thấy một người vung đao chém về phía Tôn Ngộ Không, nhưng chỉ thấy mấy tia lửa nhỏ bắn ra, không hề làm Tôn Ngộ Không bị thương chút nào.

Theo lẽ thường, người bình thường nhìn thấy cảnh tượng như vậy, chắc chắn sợ hãi lập tức bỏ chạy, nhưng năm người đó vẫn không sợ chết mà tiếp tục giao đấu với Tôn Ngộ Không.

Nhưng phàm nhân vô danh tiểu tốt làm sao có thể là đối thủ của Tôn Ngộ Không chứ, sau khi chơi đùa với họ một lúc, Tôn Ngộ Không cảm thấy chán, mấy chiêu xuống tay, đã diệt sát hết năm người còn lại.

Lâm Dương một bên nhìn Tôn Ngộ Không có ý muốn đánh chết cả sáu người, không nhịn được hỏi Đường Tam Tạng: "Là người trong Phật môn, làm sư phụ, nhìn đồ đệ gây ra sát lục, không quản sao?" "Tuy người trong Phật môn không thể vọng hạ sát lục, nhưng sáu người này đều là do sáu ý niệm trong cơ thể Ngộ Không hóa thành, Ngộ Không diệt trừ sáu ý niệm của bản thân, mới đạt được lục căn

thanh tịnh, đó là nguyên pháp của Ngộ Không, A Di Đà Phật.” Huyền Trang nhắm mắt đáp.

“Thật không hiểu nổi mấy người tu Phật này, đại đạo lý một bộ một bộ, thật khiến người ta đau đầu.” Lâm Dương gãi đầu nói.

“Nhưng Ngộ Không sát phạt quả quyết, sát tính quá nặng, lâu dần e rằng sẽ vô ý làm hại người tốt, cũng không biết thu y làm đồ đệ là phúc hay họa.” Huyền Trang tiếp tục nói.Lúc này Ngộ Không nói: “Sư phụ, ngài ngay từ đầu đã nhìn ra lai lịch của những tên đạo tặc này rồi sao?” Huyền Trang đáp: “Kẻ si, trong cõi mịt mờ tự có định số, vạn sự tự có duyên pháp, cần phải dùng tâm mà thể nghiệm.”Đi đến sâu trong một khu rừng rậm, giữa sườn núi, nơi đây vô cùng yên tĩnh, trong rừng thỉnh thoảng truyền đến mấy tiếng côn trùng kêu, định thần nhìn kỹ thì thấy giữa sườn núi có một lão phụ nhân đang ngồi trên một tảng đá nghỉ chân.

Bên cạnh đặt một cái giỏ tre, dùng vải hoa che đậy, chỉ thấy lão phụ nhân không ngừng đấm bóp hai chân, phát ra từng tiếng kêu rên, đoàn người Huyền Trang đi đến gần, Ngộ Không ba bước làm hai bước nhanh chóng đi về phía lão phụ nhân.Lúc nhanh lúc chậm đó, Huyền Trang đưa tay nắm chặt Ngộ Không nói: “Ngộ Không, dáng vẻ ngươi lúc này tuyệt đối đừng dọa lão phụ nhân, để ta tiến lên hỏi han một chút, ngươi và Lâm Dương điện hạ ở đây chờ lát là được.” Ngộ Không phản bác nói: “Sư phụ, con là Mỹ Hầu Vương sinh ra từ trời đất, là Mỹ Hầu Vương của Hoa Quả Sơn đó, vẻ ngoài tuấn tú của con làm sao dọa được người khác, tuy không tuấn lãng bằng sư phụ, nhưng con tự tin không thua kém người khác đâu.” Lâm Dương đứng một bên nghe sư đồ hai người đối thoại, không biết là nên cười hay không cười nên không nói gì.

Tuy Ngộ Không đối với dáng mạo của bản thân khá tự tin, nhưng đã thấy sư phụ đã mở miệng, y cũng không tiện nói nhiều.Lúc này,

Huyền Trang đã đi đến gần lão phụ nhân, khẽ cúi chào lão phụ nhân nói: "Kính thưa lão nhân gia, nơi đây địa thế hẻo lánh, nhân yên thưa thớt, vì cớ gì lại đến đây nghỉ chân, có phải gặp khó khăn gì không?" Lão phụ nhân ngẩng đầu nhìn Huyền Trang, đáp: "Vị pháp sư hữu lễ rồi, lão phụ nhà ở thôn trang phía sau núi, tiểu nhi ham chơi trong núi đã lâu, sợ xảy ra chuyện, nên mới đi tìm, tuổi già rồi, đi mấy bước đã không đi nổi nữa, đành dừng lại giữa sườn núi nghỉ chân." "Thưa pháp sư đi đâu vậy, đến nơi nào?" Lão phụ nhân hỏi.

"Bần tăng từ Đông Thổ Đại Đường, muốn đi Tây Phương Cực Lạc thế giới cầu thủ chân kinh." Huyền Trang đáp.

"Pháp sư chuyến này đường xá xa xôi quá, trông bà lão lại nhìn về phía xa, nhìn hai người Ngộ Không và Lâm Dương đang đứng phía sau." Huyền Trang theo ánh mắt của lão phụ nhân nhìn lại, vội vàng giải thích: "Lão nhân gia, hai người này là đồ đệ vừa mới thu của bần tăng, một người mặt mày lông lá mồm sấm sét, tên là 'Ngộ Không', người bên cạnh là Nhị ca Lâm Dương." Lão phụ nhân như tâm lĩnh thần hội gật gật đầu, hỏi: "Ta thấy đồ đệ của pháp sư, dáng mạo phi phàm, vì sao y phục trên người lại rách nát nhiều chỗ đến vậy." Huyền Trang đáp: "Đồ nhi của bần tăng tính tình ngang ngược, chắc là trên đường đi bị bụi gai bên đường cào rách y phục mà không tự biết."Lão phụ nhân chợt hiểu ra, đưa cái giỏ tre bên cạnh lại gần, vén tấm vải hoa che trên đó ra, chỉ thấy trong giỏ có mấy bộ y phục và một chiếc mũ hổ đầu, cười nói với Huyền Trang: "Lần này ra ngoài tìm con trai, mang theo mấy bộ y phục để thay giặt, ta thấy đồ đệ của pháp sư một thân y phục rách nát, xin tặng một bộ y phục và chiếc mũ hổ đầu này cho y." Huyền Trang vốn định từ chối, nhưng nhìn Ngộ Không, toàn thân y phục rách nát, thật sự có tổn hại đến thể diện của người xuất gia, y chần chừ một lát liền đồng ý, người lớn tặng không thể từ chối, ta thay đồ nhi của ta cảm tạ lão nhân gia.

Nói rồi y nhận lấy một bộ y phục sạch sẽ và một chiếc mũ hổ đầu mà lão phụ nhân đưa.Lão phụ nhân vội vàng đáp, pháp sư không cần khách khí, Phật gia dạy: Tương phùng giai duyên phận, lần gặp gỡ này là duyên phận của chúng ta đó.

"Được rồi, ta cũng đã nghỉ ngơi đủ rồi, đến lúc lên đường đi tìm con trai ta rồi.

Pháp sư nếu trên đường gặp con trai ta, làm phiền báo cho ta biết, mẹ già đang tìm, cảm ơn pháp sư!" Lão phụ nhân ý vị thâm trường cười với Huyền Trang.

Huyền Trang đáp: "Không dám, không dám, đó là việc nên làm, nên làm." Lão phụ nhân nói xong liền đi thẳng về phía một con đường nhỏ hẻo lánh bên đường, không lâu sau bóng dáng biến mất trong tầm mắt.Huyền Trang nhìn bóng lưng lão phụ nhân biến mất, lão phụ nhân trước khi đi cười, tay y vô tình chạm vào một tờ giấy trong y phục, rút tờ giấy ra, chỉ thấy trên đó viết: "Chuyến này đi Tây phương, đường xá xa xôi, tặng một Kim Cô, nếu gặp kẻ không nghe lời, niệm chú hàng phục nó." Ký tên: Nam Hải Quan Thế Âm.

Trên đó nói rõ chiếc mũ hổ đầu là một Kim Cô, và đính kèm pháp thuật sử dụng Kim Cô Chú, hóa thành Kim Cô Chú.

Đến đây Huyền Trang chợt kinh hãi, lúc này mới chợt tỉnh ngộ, nguyên lai lão phụ nhân là do Quan Âm Đại Sĩ hóa thành, đến giúp đỡ độ hóa Ngộ Không.

Lúc này Huyền Trang không khỏi nhìn về hướng lão phụ nhân rời đi, lòng đầy cảm kích.Sau đó y chỉnh lại y phục, không nhanh không chậm đi về phía Ngộ Không và Lâm Dương, vừa đi đến gần, Ngộ Không vội vàng nói: "Sư phụ trong tay cầm thứ tốt gì vậy, cho yêm xem với." Thấy Ngộ Không đưa tay muốn lấy đồ vật trong tay Huyền Trang, Huyền Trang cũng thuận thế giao y phục và mũ hổ đầu trong

tay cho Ngộ Không, và nói: "Ngộ Không, vừa rồi lão phụ nhân tốt bụng kia, thấy ngươi ăn mặc rách nát mới đưa y phục và mũ mà bà ấy chuẩn bị cho con trai của mình cho ngươi, ngươi phải cảm tạ lão nhân gia đó thật tốt đó." Ngộ Không không nghe lọt tai lời Huyền Trang, bận rộn mở y phục chuẩn bị thay y phục và đội mũ, lúc này Lâm Dương hứng thú nhìn những y phục và mũ đó, ánh mắt vô tình lộ ra một điều gì đó, Huyền Trang nhìn Lâm Dương.

Y nghĩ rằng Lâm Dương đã phát hiện ra, vội vàng nói: "Ngộ Không, nếu lão nhân gia đã có tấm lòng như vậy thì mau thay vào đi." "Vâng, sư phụ." Ngộ Không đáp.

Nói rồi y thay y phục mới, và đội chiếc mũ hổ đầu đó lên, chỉnh lý xong xuôi, cười nói với Huyền Trang và Lâm Dương: "Sư phụ, Nhị ca, xem y phục trên người con đẹp không, lại có chiếc mũ hổ đầu, con đội vừa vặn, hình như là làm riêng cho con vậy." Huyền Trang nhìn Ngộ Không đã đội mũ hổ đầu, dựa vào chỉ thị của Quan Âm Đại Sĩ trên tờ giấy, trong miệng thầm niệm Kim Cô Chú, không lâu sau, chiếc mũ hổ đầu trên đỉnh đầu Ngộ Không biến thành một chiếc Kim Cô chắc chắn siết chặt lấy đầu y.

Lúc này, Ngộ Không phát hiện quá muộn, muốn tháo chiếc Kim Cô ra, kéo bên này kéo bên kia một hồi lâu mà không có cách nào tháo ra được, theo Kim Cô Chú của Huyền Trang niệm ra, Tôn Ngộ Không đầu đau như búa bổ, đau đến mức lăn lộn trên đất.Nhìn sư phụ trong miệng niệm pháp chú, Tôn Ngộ Không lúc này mới biết sư phụ đã giăng bẫy, hỏi ngược lại: "Sư phụ, vì sao lại như vậy?" Huyền Trang từ từ dừng niệm chú, đáp: "Ngộ Không ta thấy, bản tính hoang dã khó thuần, Quan Âm Đại Sĩ sợ ngươi không nghe lời vi sư, gây ra sai lầm không thể cứu vãn, nên đã ban Kim Cô Chú để hạn chế ngươi."Huyền Trang nói xong, Ngộ Không trên đất đau đớn lăn mấy vòng, Ngộ Không rút Kim Cô Bổng trong tai ra định gỡ chiếc Kim Cô trên đầu

xuống, nhưng dù có làm thế nào cũng không được, thậm chí còn khiến bản thân đau đớn không chịu nổi, y còn đập đầu vào tảng đá bên cạnh, tảng đá vỡ nát, chiếc Kim Cô trên đầu vẫn siết chặt lấy đầu.

Ngộ Không đứng không vững, không ngừng lăn lộn trên đất, vội vàng cầu xin: "Sư phụ, sư phụ, đừng niệm nữa, con đau đầu quá, đừng niệm nữa, đồ nhi sau này nhất định sẽ nghe lời sư phụ, không dám làm trái." Lời đã đến đây, Huyền Trang không đành lòng, dừng niệm chú, mở miệng nói: "Ngộ Không, vừa rồi lão phụ nhân đó là do Quan Âm Đại Sĩ hóa thành, đến giúp ta độ hóa ngươi, để tránh sau này sát tính quá nặng, vô ý làm hại tính mạng người khác, sư phụ lại không cách nào ước thúc, đặc biệt ban Kim Cô Chú này." Nghe đến đây, Ngộ Không chợt tỉnh ngộ, biết Kim Cô Chú là Quan Âm đã bảo sư phụ lừa y đội lên, tức thì nổi giận đùng đùng, giơ gậy định đánh về phía Huyền Trang, thấy vậy, Lâm Dương đứng bên cạnh vội vàng ra tay ngăn cản, mở miệng nói: "Nhị đệ, không được." Ngộ Không giận dữ nói: "Đại ca vì sao lại ngăn cản ta, ta vốn cảm kích ơn cứu mạng của sư phụ, hạ quyết tâm bảo hộ ngài đi Tây Thiên lấy kinh, nhưng không ngờ sư phụ lại ác ý đối đãi, thiết kế lừa gạt ta đội Kim Cô, dùng cái này để ước thúc ta.

Ta làm sao có thể không giận." "Nhị đệ, đó cũng là sư phụ của ngươi, sau này con đường Tây Hành không thể thiếu sự tương trợ lẫn nhau, hành động khi sư như vậy làm sao có thể làm được, đã là ý của Quan Âm Đại Sĩ, tự có duyên pháp của nó, lý ra nên an tâm chấp nhận, đừng động sát ý." Lâm Dương đáp.

Trong khoảng thời gian này, Huyền Trang thấy Lâm Dương tạm thời chế ngự được Ngộ Không.Trong miệng y vội vàng tiếp tục niệm Kim Cô Chú, lời chú vừa ra, Kim Cô trên đỉnh đầu Ngộ Không lại siết chặt lại, đau đến mức Ngộ Không lại lăn lộn trên đất, mắt đỏ ngầu, lần này Huyền Trang không có chút ý định dừng tay, không ngừng

niệm chú ngữ.

Lần này đau đến mức Tôn Ngộ Không gần như mất mạng, Ngộ Không giãy giụa đứng dậy, quỳ gối trên đất, không ngừng dập đầu, không ngừng cầu xin, nói năng có chút không rõ ràng, mở miệng nói: "Sư phụ, đồ nhi, sau này không dám oán niệm nữa, từ nay về sau một lòng một dạ, nghe theo sư phụ sắp xếp." Huyền Trang tự nhiên không phải người bạc tình, nhớ đến tình nghĩa sư đồ, dừng niệm chú.

Từ đó, Ngộ Không không bao giờ dám tự ý làm trái ý nguyện của sư phụ nữa.Sau chuyện này, lại trải qua mấy ngày lặn lội gian khổ, đoàn người Ngộ Không và Huyền Trang đi đến một hẻm núi sâu.

Đương nhiên, Huyền Trang vì là phàm nhân nhục thể, không chịu được đường xá dài ngày lặn lội, khi Đường Vương xuất phát đã ban cho Huyền Trang con bạch mã làm phương tiện đi lại chính yếu trên đường Tây Hành.

Con ngựa này cơ thể to lớn khỏe mạnh, anh dũng tuấn tú, toàn thân không có một sợi lông tạp, là bạch mã thuần huyết được cống nạp đặc biệt từ Tây Vực, sức chịu đựng bền bỉ, thích hợp cho việc cưỡi ngựa đường dài, Ngộ Không đi phía trước dắt con bạch mã.Huyền Trang ngồi trên ngựa, Lâm Dương khoanh tay đứng một bên, ba người phóng tầm mắt nhìn ra xa, chỉ thấy khe núi u uất, tựa như có con suối nhỏ róc rách chảy, địa thế núi hiểm trở dốc đứng, rễ cây chằng chịt, đáy thung lũng sâu không thấy đáy, tựa như một con cự thú vực sâu, há cái miệng khổng lồ, chờ đợi kiếm ăn.

Vách đá hẻm núi lồi lõm không bằng phẳng, như những trụ trời đổ xuống, nhưng bề mặt vách đá lại trơn nhẵn như gương, nhìn ra xa không có chỗ nào để bám víu leo lên.

Trên những cột đá ở đỉnh thung lũng, mấy con mãng xà quấn quanh.Trên đỉnh thung lũng, mấy con đại bàng lượn vòng, không

ngừng nhìn xuống, như đang quan sát con mồi phía dưới, thỉnh thoảng phát ra mấy tiếng chim kêu, tiếng kêu sắc nhọn chói tai, đoàn người Huyền Trang dường như là thức ăn trong miệng chúng, những kẻ săn mồi đó đang tuyên bố chủ quyền của mình.

Huyền Trang ngẩng đầu nhìn lại, thấy cảnh tượng trong hẻm núi này, không khỏi sinh lòng sợ hãi, Ngộ Không thấy ánh mắt sư phụ lộ ra vẻ sợ hãi sâu sắc, mở miệng nói: "Sư phụ, đừng hoảng, đồ nhi ở đây, bất kỳ yêu tà nào cũng không thể làm hại sư phụ đâu." Lâm Dương một bên cũng đáp, Tam Tạng có Nhị đệ ta ở đây, mấy con yêu quái cấp thấp này không dám đến gần đâu.Nghe Lâm Dương và Ngộ Không đều nói như vậy, Huyền Trang mới yên tâm, Ngộ Không bản lĩnh cao cường, nói: "Ngộ Không, có ngươi ở đây sư phụ không sợ nữa." Đoàn người Huyền Trang dừng lại nghỉ ngơi một lát ở đây, mở gói lương khô ra, lấy ra chia cho Lâm Dương và Ngộ Không, nói: "Đã đi đường lâu như vậy rồi, chắc mọi người đều đói rồi, mau bổ sung chút thức ăn đi, Ngộ Không nhìn lương khô sư phụ lấy ra, bĩu môi, nhưng lại không tiện từ chối, đành nói.

"Sư phụ, ngài là phàm nhân cần bổ sung thức ăn, con và Nhị ca đều có pháp lực trong người, mấy ngày không ăn uống cũng không ảnh hưởng gì, sư phụ, ngài cứ ăn một mình là được rồi." Huyền Trang lẩm bẩm trong lòng, con khỉ này, chắc là chê lương khô này, thôi vậy, tuy trong lòng nghĩ vậy, nhưng y mở miệng nói, vậy được rồi, lát nữa xem có thôn làng nào không, ta sẽ đến đó hóa duyên.

Ngộ Không nhìn xung quanh, thấy trên vách đá bên phải có hai cây mận, liền nói với Lâm Dương, Nhị ca, để sư phụ ở đây nghỉ ngơi, chúng ta đi hái ít mận trên vách đá kia về cho sư phụ ăn lót dạ,Nói rồi Ngộ Không và Lâm Dương phi thân lên vách đá, chỉ thấy họ phi thân lướt đi, trong tích tắc đã bay lên vách đá, bắt đầu hái mận.

Huyền Trang ngẩng đầu nhìn lên, dặn dò cẩn thận một chút.

Con bạch mã cũng đang đứng ở mép khe uống nước, lúc này, dị tượng xảy ra, từ sâu trong khe núi, một sinh vật khổng lồ lao ra, chỉ thấy nó như một con cự thú chống trời, sừng như nai, đầu như lạc đà, mắt như thỏ, cổ như rắn, bụng như thận, vảy như cá, móng như chim ưng, bàn chân như hổ, tai như trâu.

Mỗi hơi thở ra đều tạo thành gió lốc.Khi con vật khổng lồ này hoàn toàn rời khỏi khe núi, lơ lửng trên không trung khe núi, mới có thể nhìn rõ toàn bộ hình dáng, nhìn kỹ thì ra là một con Long Mã, vảy rồng lấp lánh hàn quang, năm móng giương nanh múa vuốt, giữa những chuyển động của đầu rồng dường như có thế thiên băng địa liệt.Lúc nhanh lúc chậm đó, chỉ thấy đầu rồng chuyển động, cúi xuống, há miệng cắn về phía con bạch mã đang uống nước bên cạnh, con bạch mã thấy vật khổng lồ bay đến, giật mình, muốn chạy trốn về phía xa, nhưng tốc độ của Long Mã cực kỳ nhanh, há miệng cắn xuống, một ngụm nuốt chửng con bạch mã vào bụng.

Long Mã sau khi nuốt chửng bạch mã liền nhanh chóng bay về sâu trong khe núi, không lâu sau đã biến mất tăm, cảnh tượng này chỉ xảy ra trong nháy mắt, mọi người không kịp phản ứng, đã kết thúc, Huyền Trang thấy bạch mã bị nuốt chửng, trong lòng đại kinh, lẩm bẩm không biết phải làm sao.

Ngộ Không và Lâm Dương sau khi nhìn thấy, vội vàng phi xuống, bận rộn an ủi Huyền Trang, Huyền Trang bất mãn nói: "Ngộ Không, vừa rồi ngươi còn ở đây, bảo sư phụ đừng lo lắng, vừa rồi con ác long đó bay đến nuốt chửng bạch mã, nếu nó quay đầu lại, mạng nhỏ của sư phụ đã bỏ mạng ở đây rồi, đừng nói chi đến sau này đi Tây Thiên lấy kinh." Ngộ Không cúi đầu, trước đó đã thề thốt đảm bảo, trong lòng có chút day dứt.

Lâm Dương cũng một bên lên tiếng an ủi Huyền Trang.

Chương 450

Huyền Trang nhìn Ngộ Không có vẻ hối lỗi, cũng không tiện nói thêm, ngừng than vãn, khổ não nói: "Con ác long này đã nuốt mất bạch mã, đường Tây hành dài đằng đẵng gian nan, không có bạch mã, nhục thể phàm thai của sư phụ làm sao mà đến Tây Thiên được?" Nghe lời Huyền Trang nói, Ngộ Không cũng cảm thấy hối hận về chuyện trước đó, sơ suất khiến bạch mã bị ác long nuốt mất, sư phụ mất đi tọa kỵ, e rằng khó mà Tây hành.

Thế là hắn mở miệng nói: "Sư phụ, để đồ nhi xuống tận sâu trong khe núi tìm con ác long kia, nói chuyện phải trái với nó, tìm lại bạch mã." Chỉ thấy hắn 'phốc' một tiếng, lao thẳng xuống đáy khe sâu.

Huyền Trang vốn muốn gọi Ngộ Không lại, nào ngờ Ngộ Không hành động quá nhanh, đã không còn thấy bóng dáng.

Ngộ Không vừa lao xuống khe núi, cảm thấy nước khe lạnh lẽo sâu thẳm, chỉ lờ mờ nhờ chút ánh sáng từ đỉnh núi chiếu xuống đáy khe, tầm nhìn cực kỳ thấp.

Toàn thân Ngộ Không pháp lực cao cường, ngũ quan siêu phàm nên dù ở đáy khe sâu vẫn có thể nhìn thấy mọi vật, nhưng ít nhiều cũng bị chút ảnh hưởng.

Chỉ thấy Ngộ Không dựa vào pháp lực và nhãn lực cường đại, định thần nhìn về phía xa, thấy ở đáy khe có một động phủ trông giống cửa hang.

Động này xung quanh bị thủy thảo bao phủ, người thường nếu không tìm kỹ, thật sự không thể nhìn thấy ngay lập tức.

Ngộ Không bơi về phía cửa động.

Khi đến gần, định thần nhìn kỹ, chỉ thấy bên cạnh cửa động dưới đáy khe có một tấm bia đá sừng sững, trên đó ghi rằng, khe núi này là Ứng Sầu Giản của Xà Bàn Sơn, động này tên là Động Ứng Sầu Giản của Xà Bàn Sơn.

Đến đây, Ngộ Không trong lòng kinh hãi, thấy con ác long kia đã ở đây một thời gian.

Thế là, hắn từ tai rút ra Kim Cô Bổng, đập thẳng vào cánh cửa động.

Rầm, rầm, rầm ~~, đá vỡ vụn, cửa đá của động theo tiếng mà vỡ nát.

Lúc này, con ác long đang ở trong động dường như cảm nhận được chấn động, đột nhiên giật mình.

Ngộ Không nhanh chóng bay vào trong động, đại náo một phen, những đồ bày trí trong động bị Ngộ Không phá lung tung.

Trong động phủ, đất rung núi chuyển, Ngộ Không cất tiếng gọi: "Ác long, mau ra đây!

Ngươi đã nuốt bạch mã của ta, mau trả lại!" Ác long trong động nghe thấy tiếng gọi, làm sao mà không biết có người tìm đến tận cửa, liền vội vàng đi ra phủ giữa.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, Ngộ Không nhìn tới, chỉ thấy y dáng người cao ráo, búi tóc ngay ngắn, một thân bạch y, tuấn tú bất phàm.

Ác long mở miệng nói: "Kẻ nào, sao dám đại náo động phủ của ta?" Ngộ Không đáp: "Yêm lão Tôn chính là Tề Thiên Đại Thánh Mỹ Hầu Vương ở Thủy Liêm Động Hoa Quả Sơn.

Ác long kia, ngươi nuốt bạch mã của sư phụ ta, không mau trả lại, coi chừng gậy của Yêm lão Tôn hầu hạ!" Ác long cười khẩy nói: "Ta

tưởng là ai, hóa ra là thằng Bật Mã Ôn kia, khỉ đầu không ở Hoa Quả Sơn mà lại chạy đến động phủ của ta làm gì?" Ngộ Không cả đời này ghét nhất bị người khác nhắc đến biệt hiệu Bật Mã Ôn, không khỏi đại nộ nói: "Hảo đảm, ăn của Tôn gia gia một gậy!" Nói rồi vung gậy đánh tới.

Ác long cũng không hề yếu thế, tâm niệm vừa động, pháp lực hóa thành trường kiếm nghênh đón Kim Cô Bổng.

Ác long lo lắng giao thủ với Ngộ Không sẽ làm hỏng động phủ, liền nói: "Khỉ con, ngươi có dám ra ngoài động phủ đánh một trận không?" Ngộ Không đáp: "Có gì mà không dám!" Thế là hai người đi ra ngoài động phủ, bắt đầu giao thủ so tài, cả hai đều không hề lưu thủ, đều trực tiếp tấn công yếu hại đối phương.

Sau hơn ba trăm hiệp giao đấu, vẫn khó phân thắng bại.

Do nơi này nằm dưới nước, chiến lực của Ngộ Không dưới nước bị giảm sút đáng kể, thêm vào đó, ác long đã sống ở đây nhiều năm, quen thuộc tình hình thủy vực, ít nhiều chiếm ưu thế.

Hơn nữa, ác long vốn có lai lịch lớn, pháp lực cũng siêu phàm hơn tiên nhân bình thường.

Bởi vậy không hề e ngại chiêu thức của Ngộ Không.

Y lại cất tiếng trào phúng: "Thằng khỉ lùn kia, bạch mã đã bị ta nuốt vào bụng tiêu hóa sạch sẽ rồi, ngươi còn làm gì được ta nữa?" Ác long không ngừng trêu chọc Ngộ Không, lại dùng lời lẽ khiêu khích.

Ngộ Không lập tức đại nộ nói: "Ngươi dám ăn bạch mã của sư phụ ta!

Ngươi ở đây chiếm địa lợi, có dám cùng ta lên cạn đánh một trận không?" Ác long tự biết mình chiếm ưu thế địa lợi ở đây, liền không

trả lời Ngộ Không, tiếp tục chống đỡ gậy của Ngộ Không.

Lại trải qua hai trăm hiệp giao thủ, hai bên vẫn bất phân thắng bại, không bên nào chiếm được ưu thế tuyệt đối.

Lúc này, Ngộ Không nghĩ thầm: "Ở đây trong thời gian ngắn e rằng khó lòng mà hạ được ác long, từ lúc xuống nước giao thủ đã qua một thời gian rồi, e là sư phụ sẽ lo lắng." Thế là hắn nói với ác long: "Hôm nay tạm tha cho ngươi, đợi ngày mai ta sẽ đến bắt ngươi!" Nói rồi liền rời đi.

Không lâu sau, Ngộ Không bay đến mép khe.

Thấy Ngộ Không bay lên, Huyền Trang liền hỏi: "Ngộ Không xuống đó đã một lúc, dò la được tung tích ác long chưa, có tìm lại được bạch mã không?" Ngộ Không lại ngượng ngùng vì không giành lại được bạch mã, liền đáp: "Sư phụ, bạch mã đã bị ác long nuốt chửng tiêu hóa rồi, không cách nào tìm lại được." Huyền Trang nghe xong, lập tức như quả bóng xì hơi, đổ sụp xuống đất.

Ngộ Không cũng không còn cách nào khác, đành tiến lên đỡ sư phụ dậy.

Lâm Dương đứng bên cạnh nghe, vốn định cùng Ngộ Không ra tay hàng phục con ác long kia, dựa vào thực lực Đại La Kim Tiên của mình, y tự tin có thể dễ dàng hạ gục nó, nhưng y nghĩ đến đây là một thử thách trên đường thỉnh kinh Tây Thiên, e rằng không tiện nhúng tay vào!

Lại qua nửa ngày, ba người không nói lời nào, không có biện pháp nào tốt hơn.

Nhưng đúng lúc này, đột nhiên kim quang chợt hiện, Quan Âm Đại Sĩ hiện ra giữa không trung, dị tượng liên tục phát sinh.

Quan Âm Đại Sĩ nhìn thấy một đám người đang rầu rĩ cúi đầu,

dường như gặp phải nan đề.

Lúc này, Huyền Trang cất tiếng: "Quan Âm Đại Sĩ, mấy hôm trước, một con ác long từ dưới đáy khe đột nhiên bay ra, nuốt mất bạch mã tọa kỵ của tiểu tăng.

Ngộ Không xuống đó lý luận nhưng lại không chiếm được thượng phong.

Chương 451

Đường Tây hành xa xôi, không có bạch mã thì tiểu tăng phải làm sao đây ạ?" Ngộ Không cúi đầu không nói.

Quan Âm Đại Sĩ lần này đến đây dĩ nhiên đã biết được hoàn cảnh khó khăn của đoàn Huyền Trang, liền nói: "Con ác long ở khe núi này vốn là Tam Thái Tử Ngao Liệt của Tây Hải Long Vương.

Nhưng y tính tình kiêu căng, vì phóng hỏa thiêu mất minh châu trên điện, bị Tây Hải Long Vương tấu lên Thiên Đình, cáo tội ngỗ nghịch, không lâu nữa sẽ bị xử tử.

Thế là ta đã ra tay cứu y, và trừng phạt đày y đến Ứng Sầu Giản của Xà Bàn Sơn này." "Chuyến đi Tây Thiên thỉnh kinh này, phàm mã của Đông Thổ không thể trải qua vạn thủy thiên sơn được nữa, cần phải có một long chủng mới có thể gánh vác trọng trách này.

Và ta cũng muốn nói rằng trên đường đi sắp tới sẽ có yêu ma bị hàng phục và thu làm phụ tá, hy vọng các ngươi đồng lòng giúp đỡ để cầu thủ Tây kinh." Quan Âm nói.

Thế là tay phải nàng từ Ngọc Tịnh Bình lấy ra cành dương liễu phất nhẹ một cái về phía sâu trong khe núi, lập tức hào quang lan tỏa khắp trời, một con bạch long với hình dáng nhỏ bé được bọc trong những giọt nước từ sâu trong khe núi bay ra.

Nàng nói: "Ngao Liệt, vốn ngươi đã phạm trọng tội, ta đày ngươi đến đây để đợi sư phụ.

Nay sư phụ ngươi đã mất bạch mã, ngươi có bằng lòng hóa thành bạch mã để chở ngài đi Tây Thiên thỉnh kinh không?" Quan Âm nói xong, bạch long đáp: "Ta nguyện ý." Nói rồi, chỉ thấy một con bạch long nhỏ bé hóa thành bạch mã, tuấn tú bất phàm, chạy nhanh như gió,

đạp mây bay đến bên cạnh Huyền Trang.

Huyền Trang chỉ thấy một bóng trắng lướt qua, đột nhiên đã bay đến trước mặt, không khỏi ngạc nhiên trước tốc độ thần tốc của con ngựa này.

Bạch mã tiến lên phủ phục người, cúi mình nói tiếng người: "Tội long Ngao Liệt đã lỡ nuốt bạch mã tọa kỵ của sư phụ, xin cam tâm tình nguyện hóa thành bạch mã để cõng sư phụ đi Tây Thiên cầu thủ Tây kinh." Huyền Trang vội vàng đáp: "Đã là ý của Quan Âm Đại Sĩ, tiểu tăng ắt sẽ nhận.

Từ nay về sau, phiền ngươi theo ta Tây hành.

Ngươi đã quy y môn hạ ta, lại là bạch long hóa thành ngựa, vậy từ nay về sau sẽ gọi là Bạch Long Mã vậy." Ngao Liệt tuy trong lòng có oán giận, nhưng bị Quan Âm Đại Sĩ ở bên cạnh ép buộc, đành bất đắc dĩ đáp: "Tạ ơn sư phụ." Quan Âm Đại Sĩ biết Bạch Long Mã Ngao Liệt trong lòng còn oán khí, liền nói: "Bạch Long Mã, chuyến này ngươi hộ tống Đường Huyền Trang đi Tây Thiên cầu thủ chân kinh sẽ có vô lượng công đức.

Đợi đến khi thỉnh kinh về, công đức viên mãn, ngươi ắt sẽ được tự do, và trở lại tiên ban." Nói đến đây, oán khí trong lòng Ngao Liệt lập tức tiêu tan, y cung kính nói: "Tạ ơn Quan Âm Đại Sĩ." Quan Âm đáp: "Muốn tạ thì phải tạ sư phụ của ngươi ấy.

Sau này sư đồ một đoàn cần đoàn kết một lòng, tương trợ lẫn nhau để cầu thủ chân kinh." Nói rồi liền rời đi.

Trước khi đi, Quan Âm nhìn Ngộ Không, cất tiếng: "Ngộ Không, sau năm trăm năm hình phạt, dã tính của ngươi cũng đã bị kiềm chế rất nhiều.

Chuyến đi Tây Thiên hộ tống đoàn này ắt sẽ gặp phải nhiều phiền

phức.

Ta tặng ngươi ba sợi lông cứu mạng, không phải vạn bất đắc dĩ thì không được dùng.

Mỗi lần dùng sẽ mất một sợi, có thể giúp ngươi thoát khỏi ba lần hiểm nạn." Nói xong, Quan Âm linh quang chợt lóe rồi rời đi.

Ngộ Không sờ sờ ba sợi lông cứu mạng sau gáy, trong lòng thầm vui mừng.

Lâm Dương vẫn luôn đứng bên cạnh quan sát mà không nói gì, dường như y đã sớm có điều cảm nhận trong lòng.

Huyền Trang cưỡi Bạch Long Mã, Ngộ Không đi phía trước dắt ngựa, thế là một đoàn người lại bắt đầu chặng đường Tây hành.

Sau nửa tháng trường kỳ bôn ba, đoàn Ngộ Không cuối cùng cũng đi ra khỏi dãy núi lớn.

Lúc này, đang là giữa mùa đông, tuyết lớn bay khắp trời, một màu trắng xóa mênh mông, trên đường hoang vắng tiêu điều, gió lạnh rít lên từng hồi, băng tuyết như những cây kim thép đâm vào Huyền Trang.

Lâm Dương và Ngộ Không pháp lực thâm hậu dĩ nhiên không sợ hãi.

Nhưng khổ cho Huyền Trang, thân thể phàm tục, dĩ nhiên không thể so với Ngộ Không có thể không sợ cái lạnh.

Lại đi nửa ngày, đột nhiên Ngộ Không nhìn thấy xa xa trên sườn núi có một viện lạc sừng sững ở đó.

Thế là hắn nói với Huyền Trang: "Sư phụ, phía trước có một viện lạc, chúng ta đêm nay đến đó nghỉ chân đi." Huyền Trang định thần nhìn kỹ, quả nhiên là một viện lạc, chỉ thấy từ xa trông viện lạc ấy

trang nghiêm thanh tịnh, sừng sững giữa sườn núi hẳn là có người ở đây.

Thế là ngài đáp: "Ngộ Không, đêm nay chúng ta sẽ dừng chân ở viện lạc đó." Thế là một đoàn người đẩy nhanh bước chân đến nơi viện lạc trên sườn núi.

Đến gần, mới phát hiện viện lạc này không tầm thường, kiến trúc hùng vĩ, bảo khí trang nghiêm, chẳng phải là một ngôi tự miếu sao?

Thế là một đoàn người gõ cửa xong dắt ngựa đi vào tự miếu, đi đến trước điện nhìn, trong viện lạc có an tọa một pho "tượng Quan Âm Đại Sĩ", thế là ngài vội vàng tiến lên quỳ bái.

Trong lòng không khỏi dâng trào cảm kích, đặc biệt Huyền Trang cảm tạ Quan Âm Bồ Tát đã phù hộ suốt chặng đường, cúi mình vái lạy liên tục, vô cùng thành kính.

Lễ bái xong, chỉ thấy từ hai bên tượng Quan Âm Bồ Tát bước ra một đám hòa thượng, thế là Huyền Trang vội vàng tiến lên, cất tiếng: "Đồ đệ một đoàn tiểu tăng, trên đường gặp tuyết lớn đúng lúc trời tối không có chỗ dừng chân, thấy đây là một bảo sát, nên đến tìm chỗ nghỉ chân.

Vừa nãy ở cửa gõ cửa không thấy ai đáp, nên tự ý vào, đã kinh động đến bảo sát, tiểu tăng rất lấy làm hổ thẹn." Vị hòa thượng dẫn đầu nghe vậy, nhíu mày nói: "Sư phụ từ đâu đến, muốn đi đâu vậy?" Huyền Trang vội vàng nói: "Tiểu tăng từ Đông Thổ Đại Đường, đi Tây Thiên cầu thủ Đại Thừa Phật pháp." Các hòa thượng nghe nói Huyền Trang một đoàn người từ Đông Thổ Đại Đường giàu có, trong lòng lập tức nảy sinh ý nghĩ tham lam, nhưng không lộ rõ sắc mặt, nói: "Sư phụ một đoàn đã từ Đông Thổ Đại Đường đến, nhưng vì sao quần áo lại rách nát tả tơi, vô cùng chật vật như vậy?" Ngay lập tức, tất cả đều lộ ra vẻ khinh thường.

Lúc này, Huyền Trang đáp: "Chuyến đi này của tiểu tăng đường xá xa xôi, người qua lại hiếm hoi, đi đến đây khó tránh khỏi y phục hư hỏng, nên tìm đến bảo sát quý báu của quý vị tạm nghỉ, chỉnh đốn một chút rồi sẽ lại khởi hành, chắc chắn sẽ không làm phiền nhiều, các vị sư phụ không cần lo lắng." Huyền Trang cho rằng những hòa thượng này coi ngài như những kẻ ăn mày ăn bám nên mới đáp lời như vậy.

Ngộ Không đứng bên cạnh thì bất mãn rồi, trừng mắt nhìn các hòa thượng.

Nghe Huyền Trang giải thích, họ miễn cưỡng chấp nhận, lại nhìn Ngộ Không mặt lông mày lôi công ở bên cạnh, trong lòng nảy sinh sự sợ hãi.

Huyền Trang dường như đã nhận ra, vội vàng nói: "Các vị sư phụ không cần lo lắng, đại đồ nhi Tôn Ngộ Không của tiểu tăng, tuy tướng mạo có vẻ hung dữ, nhưng sẽ không làm hại người.

Tiểu tăng thấy bảo sát này trang nghiêm thanh tịnh, không biết có thể giới thiệu viện chủ để tiểu tăng gặp một lần không?" Các hòa thượng nghe Huyền Trang một đoàn người muốn gặp viện chủ, nhưng lại không tiện từ chối, đành sai một hòa thượng khác dẫn Huyền Trang một đoàn người đi sắp xếp chỗ nghỉ trước, và nói: "Pháp sư, đường xa mệt mỏi, xin hãy hạ hành lý trước, tiểu tăng sẽ đi thông báo viện chủ, đợi viện chủ đồng ý ắt sẽ đến gặp." Nói xong, Huyền Trang một đoàn người đành nghe theo sự sắp xếp của các hòa thượng, đi đến trai phòng dừng chân trước.

Khi đến trong phòng, hòa thượng dặn dò đôi lời rồi rời đi.

Chương 452

Đợi đến khi hòa thượng rời đi, Huyền Trang cất tiếng: "Ngộ Không, tá túc ở đây, hãy nghe theo sự sắp xếp của chủ nhân, đừng gây thêm sự cố gì." Ngộ Không thấy sư phụ đã nói vậy rồi, đành gật đầu đồng ý.

Lâm Dương vẫn im lặng không nói một lời.

Không lâu sau, một vị tăng nhân thân mặc áo cà sa hoa lệ bước vào phòng, nói với Huyền Trang: "Ngô nãi trụ trì của tự này, năm nay đã hơn 270 tuổi." Trong lời nói, y ngẩng đầu nhìn trời, mắt không coi ai ra gì, đối với đoàn Huyền Trang sư đồ y thậm chí còn không thèm liếc mắt, lời lẽ mang đầy sự bất kính và khinh miệt.

Nhưng ngược lại, Huyền Trang nghe lão tăng tự xưng cao tuổi như vậy, cho rằng y là cao nhân đắc đạo, do đó, dù trụ trì lời lẽ bất kính, ngài vẫn cung kính như cũ.

Ngộ Không đứng bên cạnh sớm đã nhìn không quen, Huyền Trang liếc mắt ra hiệu cho Ngộ Không, ý bảo đừng hành động binh đao, Ngộ Không không tiện trái lời sư phụ, đành ngoan ngoãn đứng một bên.

Lâm Dương thì khinh thường hừ mũi đối với vị trụ trì.

Tiếp đó, trụ trì hỏi Huyền Trang từ Đông Thổ Đại Đường đến, thế là y theo bản năng hỏi Huyền Trang trước đây có mang theo bảo vật gì không.

Và trong ánh mắt vẫn giữ vẻ khinh thường.

Ngộ Không thật sự không nhịn nổi nữa rồi.

Từ lúc vào cửa, lão tăng đã ra vẻ mắt cao hơn trời, thường xuyên bày ra dáng vẻ kiêu ngạo, không coi đoàn người ra gì.

Ngộ Không tính tình nóng nảy, làm sao chịu được cái khí đó, lại thấy lão tăng cứ hỏi về bảo vật, liền nhớ đến chiếc Cẩm Lan Ca Sa của sư phụ.

Thế là không đợi Huyền Trang phản ứng, hắn đã định lấy cà sa.

Huyền Trang thấy vậy làm sao không biết ý đồ của Ngộ Không, định ngăn cản, nhưng Ngộ Không bất chấp sự ngăn cản của Huyền Trang, lấy ra chiếc Cẩm Lan Ca Sa.

Lập tức trong phòng kim quang chói lóa, vô cùng rực rỡ.

Định thần nhìn kỹ, chiếc cà sa này toàn thân được dệt từ sợi vàng và sợi bạc phối hợp với tơ tằm, công phu tinh xảo, hoàn toàn tự nhiên.

Toàn bộ cà sa không có một sợi chỉ thừa, kỹ thuật cắt may tinh tế, có thể nói là thượng thừa.

Chiếc cà sa này có lai lịch lớn, là do Quan Âm Đại Sĩ ban tặng.

Cà sa pháp y này đã hao phí rất nhiều nhân lực vật lực để chế thành, có thể nói là cực kỳ khó có được, và khi mặc Cẩm Lan Ca Sa sẽ không đọa địa ngục, không gặp ác độc thế gian, không bị gặp tai ương hổ lang, có rất nhiều công dụng.

Cẩm Lan Ca Sa vừa xuất hiện lập tức chấn động tứ phía, viện chủ mắt sáng bừng, ánh mắt cứ trân trân nhìn chằm chằm vào cà sa, mãi không muốn rời đi nửa phần.

Ngộ Không thấy vẻ mặt ngớ người của trụ trì, cảm thấy rất buồn cười, liền cười khẩy nói: "Chiếc cà sa này trông thế nào?" Trụ trì mắt không rời cà sa, cũng không trả lời câu hỏi của Ngộ Không, chỉ một mực trân trân nhìn chằm chằm vào cà sa.

Lúc này Huyền Trang vội vàng tiến lên, một tay giật lấy cà sa từ tay Ngộ Không, rồi nhanh chóng dùng túi vải bọc lại cẩn thận, quay sang trụ trì đáp: "Vật thôn dã, không thể lên mặt bàn được, đồ nhi của

tiểu tăng đã lỗ mãng rồi, xin trụ trì đừng trách tội.” Nghe Huyền Trang nói vậy, trụ trì mới hoàn hồn, cũng chỉ qua loa vài câu rồi dẫn hai hòa thượng bên cạnh cáo từ rời đi.

Trụ trì và các hòa thượng tùy tùng vừa về đến viện của mình, trong số đó có một hòa thượng thấy được sự yêu thích của trụ trì đối với chiếc Cẩm Lan Ca Sa kia, để lấy lòng trụ trì, y nảy ra một kế, nói: “Viện chủ, tiểu tăng thấy đoàn pháp sư kia từ trên xuống dưới đều thô kệch lếch thếch, lại có chiếc cà sa quý giá như vậy, chắc chắn không phải vật của họ, chỉ e là họ đã trộm cắp của người khác.

Đối với một đám đạo tặc, chúng ta cần phải lấy lại chiếc cà sa và trừng trị bọn chúng.” Lời nói của hòa thượng kia quả đúng ý của trụ trì.

Từ khoảnh khắc nhìn thấy Cẩm Lan Ca Sa, trong lòng y đã hạ quyết tâm, chiếc cà sa đó nhất định phải đoạt được, bất kể phải trả giá thế nào, chỉ có y mới xứng đáng sở hữu chiếc cà sa đó.

Trụ trì lập tức tham niệm dâng trào, triệu tập đệ tử tự miếu, rồi cùng bàn bạc muốn phóng hỏa thiêu chết đoàn Huyền Trang sư đồ để đoạt lấy cà sa.

Thế là trụ trì bắt đầu bố trí, quyết định vào giờ Tý đêm nay, đợi đến khi đoàn Huyền Trang một đoàn người ngủ say sẽ đặt củi khô xung quanh phòng, thiêu chết họ.

Trụ trì trong lòng thầm vui mừng, dường như đã thấy chiếc cà sa nằm trong tay mình.

Một đêm không lời, Huyền Trang một đoàn người đã đi đường nhiều ngày như vậy, cũng thực sự quá mệt mỏi rồi.

Tắm rửa sơ qua xong, mỗi người về giường tháp của mình thổi tắt nến lửa bắt đầu nghỉ ngơi.

Không lâu sau, cả ba đều ngủ say.

Đêm càng thêm sâu lắng, bên ngoài tuyết vẫn hoành hành, không có ý định ngừng lại.

Trong đêm đông lạnh lẽo u tĩnh như vậy, không ngừng tỏa ra hàn quang u ám, dường như có chuyện xấu sắp xảy ra.

Đợi đến giờ Tý, chỉ thấy bên ngoài phòng lấp ló ba bốn bóng người lén lút.

Đầu tiên, họ ở bên cạnh đôn đá bên ngoài phòng nhìn vào trong, thỉnh thoảng phát ra tiếng sột soạt, như tiếng côn trùng, rồi khe khẽ trao đổi với nhau.

"Thế nào, người bên trong đều ngủ say cả rồi chứ?" Một người hỏi.

"Đều ngủ say rồi, có thể bắt đầu hành động được rồi." Một người khác đáp.

Hai người một hỏi một đáp, đúng là những hòa thượng đã bàn bạc muốn phóng hỏa thiêu chết đoàn Huyền Trang vào giờ Tý.

Một trong số các hòa thượng sau khi xác nhận không có gì sai sót, rón rén lẻn vào trong phòng, lấy trộm chiếc Cẩm Lan Ca Sa đã được bọc lại mang ra ngoài.

Hành động này tự nhiên không thể qua mắt được Ngộ Không và Lâm Dương.

Chương 453

Ngay từ lúc mấy tăng nhân lén lút đến gần bên ngoài phòng, họ đã phát hiện ra, nhưng muốn xem tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, nên đã không vạch trần âm mưu của các hòa thượng ngay lúc đó.

Các hòa thượng thấy đoàn Huyền Trang ngủ say như vậy, thế là bắt đầu đặt củi khô xung quanh phòng.

Mọi người đồng lòng, chỉ trong chốc lát đã đặt kín một vòng củi khô bên ngoài phòng.

Khi cây củi cuối cùng được đặt xong, một trong số các hòa thượng từ trong túi lấy ra bật lửa, châm vào đống củi khô đã đặt sẵn, đốt lên.

Lửa bắt đầu lan ra.

Các hòa thượng thấy lửa đã cháy, cũng tự mình quay về báo cáo cho trụ trì.

Nhưng cảnh tượng này đều nằm trong mắt Lâm Dương và Ngộ Không.

Hai người liếc nhìn nhau, Ngộ Không liền khẽ nói: "Đại ca, huynh ở đây bảo vệ sư phụ, đợi đệ nguyên thần xuất khiếu lên Thiên Đình mượn Tị Hỏa Tráo từ Quảng Mục Thiên Vương." Lâm Dương gật đầu.

Thế là Ngộ Không nguyên thần xuất khiếu lên Thiên Đình tìm Quảng Mục Thiên Vương.

Không lâu sau, hắn mượn được Tị Hỏa Tráo từ Quảng Mục Thiên Vương.

Ngộ Không khi ở Thiên Đình đã rất thân thiết với Tứ Đại Thiên Vương, ngày ngày cùng nhau uống rượu.

Nghe Ngộ Không nói muốn cứu sư phụ, y không hề do dự mà cho Ngộ Không mượn Tị Hỏa Tráo, và còn nói cho Ngộ Không chú ngữ thi pháp.

Thế là Ngộ Không bắt đầu thi pháp, dùng Tị Hỏa Tráo bao trùm toàn bộ viện lạc, ngăn chặn ngọn lửa xâm thực.

Tị Hỏa Tráo là pháp khí tiên gia, có công hiệu cách ly lửa, người bị tráo trong đó sẽ không bị lửa thiêu đốt, và trong tráo vẫn có thể liên tục cung cấp dưỡng khí bình thường, không hề ảnh hưởng đến người bị bao phủ.

Đã không còn lo lắng gì nữa, Ngộ Không trong lòng nảy ra một kế, thi pháp thay đổi thế lửa, hướng ngọn lửa vào toàn bộ tự miếu, dứt khoát thiêu rụi cả tự miếu luôn đi.

Các hòa thượng báo cáo với trụ trì rằng đã đốt củi khô bên ngoài phòng Huyền Trang, chỉ sau một đêm viện lạc sẽ hóa thành tro bụi, thần không biết quỷ không hay.

Và còn giao chiếc Cẩm Lan Ca Sa đã trộm được cho trụ trì.

Trụ trì cầm cà sa không ngừng vuốt ve những sợi vàng sợi bạc trên đó, tình yêu thích hiện rõ trên nét mặt.

Lúc này, từ bên ngoài vọng vào tiếng một tiểu sa di gọi: "Trụ trì không hay rồi!

Trụ trì không hay rồi!

Trong tự bị cháy lớn rồi!" Tiểu sa di thông báo các hòa thượng đi lấy nước cứu hỏa.

Mọi người nghe xong đều kinh hãi, rõ ràng là lửa thiêu viện lạc của đoàn Huyền Trang, sao lại đốt luôn cả tự viện?

Nhưng cũng không còn lo được nhiều nữa.

Trụ trì bắt đầu tổ chức tăng chúng dập lửa, cà sa cũng bị đặt sang một bên.

Khi trụ trì và các hòa thượng cùng nhau đi ra khỏi phòng, đột nhiên một đoàn hắc khí từ bên ngoài bay vào.

Mọi người cũng không để ý, trong lòng chỉ muốn nhanh chóng đi dập lửa.

Tự miếu vốn nằm giữa sườn núi, bình thường cũng không có người qua lại, nên các thiết bị chữa cháy cũng không đầy đủ, giếng nước cũng cách xa nguồn lửa một khoảng.

Các hòa thượng từng người một cầm thùng gỗ đi gánh nước dập lửa, nhưng suốt một đêm không có kết quả, cứu chữa cả một đêm mà tự viện đã bị thiêu cháy tan hoang, khắp nơi bốc lên tia lửa.

Khi đến bên ngoài phòng của đoàn Huyền Trang, chỉ thấy viện lạc đã bị thiêu thành tro bụi.

Nhưng đoàn Huyền Trang lại không hề hấn gì.

Mọi người trong lòng kinh ngạc muôn phần.

Tiếng ồn ào của các hòa thượng cũng đánh thức Huyền Trang.

Ngài nhìn thấy xung quanh đều là dấu vết bị thiêu hủy, rồi nhìn sang chiếc cà sa được bọc bên cạnh thì trống rỗng, lập tức kinh hãi.

Thấy đủ loại điều huyền diệu, lúc này, ngài quay đầu nhìn Ngộ Không vội hỏi đêm qua đã xảy ra chuyện gì.

Ngộ Không liền kể lại một cách rành mạch việc đám hòa thượng hợp mưu phóng hỏa thiêu, và cả chuyện mượn Tị Hỏa Tráo cho Huyền Trang biết.

Cà sa mất, Huyền Trang trách Ngộ Không vì khoe khoang sự huyền diệu của nó mới dẫn đến việc này.

Lúc đó, trụ trì cũng vừa đến đây, y vừa rồi đã quay về phòng trước, nhưng lại phát hiện cà sa không thấy đâu.

Lúc này, thấy bên cạnh Huyền Trang cũng không có cà sa, toàn bộ tự miếu lại bị thiêu cháy tan hoang, y lập tức đâm đầu chết ngay tại chỗ.

Ngộ Không đang buồn rầu không có chỗ trút giận, thấy trụ trì đi tới liền tiến lên một tay tóm lấy cổ áo y, lớn tiếng nói: "Cẩm Lan Ca Sa của sư phụ ta đâu rồi?"